Con Cưng Của Tổng Tài Ác Ma

Contents

Con Cưng Của Tổng Tài Ác Ma **5**

1. Chương 1 . . . 5
2. Chương 2 . . . 7
3. Chương 3 . . . 9
4. Chương 4 . . . 11
5. Chương 5 . . . 14
6. Chương 6 . . . 16
7. Chương 7 . . . 18
8. Chương 8 . . . 22
9. Chương 9 . . . 24
10. Chương 10 . . . 28
11. Chương 11 . . . 31
12. Chương 12 . . . 34
13. Chương 13 . . . 37
14. Chương 14 . . . 40
15. Chương 15 . . . 42
16. Chương 16 . . . 45
17. Chương 17 . . . 48
18. Chương 18 . . . 52
19. Chương 19 . . . 55
20. Chương 20 . . . 60
21. Chương 21 . . . 62
22. Chương 22 . . . 68
23. Chương 23 . . . 74
24. Chương 24 . . . 80
25. Chương 25 . . . 85
26. Chương 26 . . . 90
27. Chương 27 . . . 96
28. Chương 28 . . . 101
29. Chương 29 . . . 107
30. Chương 30 . . . 112
31. Chương 31 . . . 118
32. Chương 32 . . . 123
33. Chương 33 . . . 128
34. Chương 34 . . . 134
35. Chương 35 . . . 139
36. Chương 36 . . . 145
37. Chương 37 . . . 150
38. Chương 38 . . . 155
39. Chương 39 . . . 160
40. Chương 40 . . . 166
41. Chương 41 . . . 172

42. Chương 42 178
43. Chương 43 183
44. Chương 44 188
45. Chương 45 194
46. Chương 46 199
47. Chương 47 204
48. Chương 48 209
49. Chương 49 215
50. Chương 50 220
51. Chương 51 226
52. Chương 52 231
53. Chương 53 236
54. Chương 54 242
55. Chương 55 248
56. Chương 56 253
57. Chương 57 258
58. Chương 58 263
59. Chương 59 269
60. Chương 60 274
61. Chương 61 280
62. Chương 62 285
63. Chương 63 290
64. Chương 64 296
65. Chương 65 302
66. Chương 66 307
67. Chương 67 312
68. Chương 68 316
69. Chương 69 319
70. Chương 70 322
71. Chương 71 326
72. Chương 72 331
73. Chương 73 336
74. Chương 74 341
75. Chương 75 347
76. Chương 76 352
77. Chương 77 357
78. Chương 78 363
79. Chương 79 368
80. Chương 80 373
81. Chương 81 379
82. Chương 82 383
83. Chương 83 389
84. Chương 84 394
85. Chương 85 400
86. Chương 86 405
87. Chương 87 410
88. Chương 88 415
89. Chương 89 421
90. Chương 90 426
91. Chương 91 432
92. Chương 92 437
93. Chương 93 443
94. Chương 94 449
95. Chương 95 455

96. Chương 96 460
97. Chương 97 464
98. Chương 98 470
99. Chương 99 475
100. Chương 100 480
101. Chương 101 486
102. Chương 102 491
103. Chương 103 497
104. Chương 104 502
105. Chương 105 507
106. Chương 106 512
107. Chương 107 517
108. Chương 108 523
109. Chương 109 528
110. Chương 110 534
111. Chương 111 538
112. Chương 112 544
113. Chương 113 549
114. Chương 114 555
115. Chương 115 560
116. Chương 116 566
117. Chương 117 571
118. Chương 118 576
119. Chương 119 581
120. Chương 120 587
121. Chương 121 592
122. Chương 122 597
123. Chương 123 602
124. Chương 124 608
125. Chương 125 613
126. Chương 126 619
127. Chương 127 624
128. Chương 128 629
129. Chương 129 634
130. Chương 130 640
131. Chương 131 645
132. Chương 132 651
133. Chương 133 656
134. Chương 134 661
135. Chương 135 666
136. Chương 136 671
137. Chương 137 676
138. Chương 138 682
139. Chương 139 688
140. Chương 140 693
141. Chương 141 698
142. Chương 142 703
143. Chương 143 709
144. Chương 144 714
145. Chương 145 720
146. Chương 146 726
147. Chương 147 731
148. Chương 148 737
149. Chương 149 742

150. Chương 150 748
151. Chương 151 753
152. Chương 152 759
153. Chương 153 765
154. Chương 154 770
155. Chương 155 775
156. Chương 156 781
157. Chương 157 786
158. Chương 158 792
159. Chương 159 797
160. Chương 160 803
161. Chương 161 808
162. Chương 162 813
163. Chương 163 819
164. Chương 164 825
165. Chương 165 829
166. Chương 166 835
167. Chương 167 840
168. Chương 168 845
169. Chương 169 850
170. Chương 170 854
171. Chương 171 859
172. Chương 172 865
173. Chương 173 870
174. Chương 174 875
175. Chương 175 881
176. Chương 176 887
177. Chương 177 892
178. Chương 178 898
179. Chương 179 903
180. Chương 180 908
181. Chương 181 913
182. Chương 182 918
183. Chương 183 922
184. Chương 184 927
185. Chương 185 933
186. Chương 186 938
187. Chương 187 943
188. Chương 188 949
189. Chương 189 954
190. Chương 190 958
191. Chương 191 963
192. Chương 192 968
193. Chương 193 971
194. Chương 194 977
195. Chương 195 983
196. Chương 196 988
197. Chương 197 993
198. Chương 198 999
199. Chương 199 1004
200. Chương 200 1008
201. Chương 201 1013
202. Chương 202 1019
203. Chương 203 1023

204. Chương 204 1029
205. Chương 205 1034
206. Chương 206 1039
207. Chương 207 1043
208. Chương 208 1048
209. Chương 209 1053
210. Chương 210 1059
211. Chương 211 1064
212. Chương 212 1070
213. Chương 213 1076
214. Chương 214 1081
215. Chương 215 1087
216. Chương 216: Chương Cuối 1092

Con Cưng Của Tổng Tài Ác Ma

Giới thiệu
Thể loại: HĐ,Sủng,HECô có nổi khổ của riêng mình nên đã phải lựa chọn con đường bán thân, cô ch

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/con-cung-cua-tong-tai-ac-ma

1. Chương 1

"Cởi quần áo ra, nằm lên giường, đặt hai chân lên!" Bác sĩ mặc áo choàng trắng dặn dò.

Trên tấm ga giường phẫu thuật màu xanh, cô gái nhỏ nhắn nhưng xinh đẹp nhắm chặt hai mắt với vẻ bị lăng nhục. Cặp lông mi dài như cánh bướm mỏng và mềm mại, không cần bay lượn cũng rất đẹp. Đôi môi đỏ xinh tươi hơi nhếch lên, khóe miệng như đầy nỗi buồn.

Mùi vị chua chát ngập tràn trong suy nghĩ, cô gái 17 tuổi - Tiêu Hà Hà, nhục nhã lắng nghe lời căn dặn của bác sĩ, cởi hết quần áo rồi nằm lên giường chờ bác sĩ kiểm tra.

Tiêu Hà Hà gần như cảm nhận được cái nhìn đầy mỉa mai của nữ bác sĩ trung niên kia, chắc chắn cô ấy nghĩ rằng cô là một cô gái yêu chuộng hư vinh.

Đây là lần đầu tiên Tiêu Hà Hà cởi sạch quần áo của mình trước mặt người khác.

Ánh sáng chói chang chiếu xuyên qua bức rèm của phòng khám, chói lòa đến mức làm người ta không thể mở mắt ra được. Nhưng trái tim cô lại một màu u tối, vì cô đã chấp nhận một công việc bị xã hội này khinh miệt – làm người đẻ mướn.

Cô chỉ mới 17 tuổi. Bác sĩ đã kiểm tra cho cô một lúc, sau đó, Tiêu Hà Hà nghe cô ấy nói với giọng lạnh lùng: "Xong rồi, mặc quần áo vào đi!"

Tiêu Hà Hà bắt đầu mặc lại quần áo, thở một hơi thật dài. Ải này cuối cùng cũng qua, qua được ải này, cô sẽ có thể nhận được một nửa số tiền đó.

Cô có một khuôn mặt trắng nõn nà, mái tóc đen xõa sau lưng, chiếc áo phông lớn che phủ đôi vai mảnh mai của cô. Vẻ ngoài yếu ớt, trông gầy gò và bất lực.

Một người đàn ông mặc vest đang đứng chờ ở cửa, nhìn thấy Tiêu Hà Hà đang được bác sĩ dẫn ra, anh ta liếc nhìn cô, khẽ hỏi: "Bác sĩ Lý, kết quả kiểm tra thế nào?"

"Anh Mao yên tâm, vẫn là trinh nữ, không bị bệnh phụ khoa!" Bác sĩ Lý không hề né tránh, thẳng thắn nói.

Hai má của Tiêu Hà Hà lập tức đỏ au, không dám nhìn người đàn ông trước mặt. Cô chỉ biết ông ta là người đại diện cho người muốn nhờ cô làm người đẻ mướn, còn cụ thể người đó trông như thế nào, Tiêu Hà Hà không hề biết, Người đó cao hay lùn, mập hay ốm, cô đều không biết. Cô chỉ biết rằng người đó ra giá 5 triệu để tìm một người đẻ mướn. Không nghi ngờ gì, đó là một nhân vật bí ẩn.

"Cô Tiêu, đi thôi!" Mao Chi Ngôn nói vài lời với bác sĩ Lý rồi dẫn Tiêu Hà Hà lên một chiếc xe, sau đó xe chạy về hướng biệt thự trên núi Thanh Vân.

"Cô Tiêu, bắt đầu từ hôm nay đến trước khi mang thai, để đảm bảo nguồn gốc của đứa bé, người thuê dặn cô không được rời khỏi biệt thự nửa bước. Đến sau khi mang thai, người thuê sẽ trả cho cô một khoản chi phí đáng kể, cô Tiêu không cần lo lắng cho bệnh tình của em trai mình nữa. Số tiền đó sẽ vào tài khoản trong hôm nay."

Tiêu Hà Hà thở dài: "Tôi… nếu không được ra ngoài, vậy tôi có thể gọi điện thoại không?"

"Tất nhiên là được!" Mao Chi Ngôn nói với thái độ dịu dàng. "Cô Tiêu, không phải chúng tôi muốn hạn chế tự do của cô, nhưng người thuê đã bỏ ra một khoản chi phí cao như vậy, tất nhiên cô phải chịu trách nhiệm với người thuê rồi, có phải không?"

"Ừm!" Bàn tay nhỏ bé của Tiêu Hà Hà bắt tay ông ta.

"Cô Tiêu, trong phòng ở tầng trên có sẵn quần áo và tất cả đồ dùng sinh hoạt, sau này mỗi ngày tôi sẽ mang đồ ăn đến cho cô. Cô Tiêu, luật sư đã làm xong thủ tục rồi, chỉ cần cô ký tên nữa là xong."

"Ồ!" Tiêu Hà Hà sững người ra, nhưng vì em trai, cô đã ký.

Khi chữ viết được in trên giấy, trái tim của Tiêu Hà Anh cũng nhốn nháo theo, cô không biết đâu là tương lai. Một khi cô đặt bút xuống, nghĩa là đã hủy đi cuộc đời của mình, nhưng không còn cách nào khác! Em trai cô đang chờ có chi phí phẫu thuật. Cô vừa khóc vừa ký tên rồi đưa cho Mao Chi Ngôn. "Ông Mao, vậy…, vậy tối nay người đó…, người đó sẽ đến sao?"

"Đúng vậy, tối nay người đó sẽ đến."

"Cô Tiêu, tôi về trước. Đây là hợp đồng, bản này cô tự giữ kỹ!" Mao Chi Ngôn quay người rời khỏi biệt thự.

Căn biệt thự lớn này chỉ còn lại một mình Tiêu Hà Hà. Cô đang sợ hãi chờ đêm tới, cô sẽ bán mình đi. Mà không, cô đã mình trước đó rồi.

Cô đột nhiên có chút căng thẳng, không biết người thuê là một người như thế nào?

Mở cửa phòng ngủ ở tầng hai, ngay lập tức cô bị choáng ngợp bởi nội thất bên trong. Thiết kế đơn giản, trang trí chủ đạo với hai màu đen và trắng, trang trọng nhưng không cầu kỳ, ngay cả ga trải giường cũng màu trắng, trắng tinh làm người ta cảm thấy chột dạ. Tiêu Hà Hà nghĩ, không biết người đó có mắc hội chứng sợ bẩn không.

Những vật dụng cho nữ giới toàn màu trắng giống như được chuẩn bị sẵn cho cô. Chiếc giường đôi lớn và tủ đầu giường. Mở tủ ra, bên trong toàn quần áo mới một màu, đều là những mẫu cô chưa bao giờ nhìn thấy, nhưng vừa nhìn là biết ngay hàng hiệu.

Cô không có hứng thú với mấy thứ đó, cô chỉ muốn sớm kết thúc hợp đồng này, sớm quay trở lại trường học để tiếp tục việc học của mình. Cô đi tắm và thay quần áo, chờ đợi sự xuất hiện của kim chủ.

Mười giờ tối, một chiếc Bentley màu đen không có thương hiệu lắm xuất hiện trong sân của biệt thự.

Tim của Tiêu Hà Hà lập tức căng thẳng đến mức đập liên hồi. Anh ta đến rồi! Người đó đã đến rồi!

Cô hít một hơi thật sâu và đứng ở cửa phòng khách tầng dưới. Âm thanh của đôi giày da bước trên sàn đá cẩm thạch đang từ xa tiến đến gần, tiếng bước chân hơi dừng lại ở cửa, sau đó tiến đến gần cô từng bước từng bước một, tim cô như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Bất thình lình, cánh cửa mở ra, một bóng người cao lớn đập vào tầm mắt, đôi giày da sáng bóng, quần tây dài thẳng li. Nhìn lên phía trên, thân hình mảnh khảnh, cân nặng vừa vặn, không béo phì, chỉ có điều trên mặt anh ta đang đeo một cái mặt nạ cáo thường được dùng trong những buổi vũ hội hóa trang.

Tim của Tiêu Hà Hà đập thình thịch, bất thình lình chóng mặt, suýt nữa là đứng không vững.

Ánh mắt sắc bén của người đàn ông lướt qua khuôn mặt nhỏ bé đầy vẻ sợ sệt của Tiêu Hà Hà, mở miệng: "Cô là Tiêu Hà Hà?"

Giọng nói rất dễ nghe, thấp trầm, có sức hút, kèm một chút quyến rũ gợi cảm, rất phù hợp làm phát thanh viên, nghe giọng cũng còn rất trẻ.

2. Chương 2

"Mình không hối hận!" Cô không vững tâm nhưng lại nói một cách kiên định, vì em trai, vì nhà họ Tiêu, cô sẵn sàng hy sinh bản thân mình.

Đôi mắt lạnh lùng phía sau cái mặt nạ đột nhiên dịu lại, vẫn lặng lẽ nhìn chằm chằm vào cô, khẽ nói: "Cô chắc là cô biết chuyện gì sắp xảy ra chứ?"

Tiêu Hà Hà được anh ta bồng vào chiếc giường lớn trong phòng ngủ, rồi anh ta cởi bộ đồ vest ra, để lên ghế xô-pha bên cạnh để nó không bị nhăn.

Tiêu Hà Hà nhìn vào cử động của anh, cô chắc chắn, người đàn ông này bị hội chứng sợ bẩn.

"Tôi biết!" Vẫn rất quyết tâm, không hề chùn chân. Miễn là em trai khỏe lại, mọi chuyện đều đáng cả.

Đột nhiên, cô cảm thấy mình đang bị một đôi bàn tay lớn ôm chặt, chặt đến mức rất đau. Sức mạnh của anh ta làm cô muốn khóc. Xuyên qua màn lệ mờ mờ, cô nhìn thấy khóe miệng của anh ta nhếch lên, hình như có vẻ không vui. "Cô đúng là không biết xấu hổ, đem bán thân xác của mình, làm vậy kiếm được rất nhiều tiền à?"

Tim nhói đau, nước mắt của Tiêu Hà Hà đang dâng lên trong mắt. Sao cô có thể không biết xấu hổ chứ?

Nhưng cô thực sự không còn lựa chọn, cô không thể nhìn em trai mình chết được!

Tuy nhiên, cô không có ý định giải thích, dù gì cô cũng vì tiền nên mới làm người đẻ mướn.

Thấy cô không nói gì, người đàn ông dường như có chút không vui. Một tay luồn vào trong áo ngủ của cô, cười gằng và nói: "Chỗ này chắc chưa ai từng đụng vào đó chứ?"

Đột nhiên, toàn thân cảm thấy ớn lạnh, cô không chịu được phải rùng mình. Đôi môi của người đàn ông lướt trên xương quai xanh của cô.

Cô vừa giận vừa xấu hổ, vì chưa bao giờ làm chuyện đó nên cô bắt đầu né tránh, lăn qua phía bên kia giường.

Thậm chí, trong đầu còn có ý muốn chạy trốn, nhưng trốn rồi thì tiền phải làm sao?

Người đàn ông giữ chặt cô lại, xé rách áo ngủ của cô, để lộ ra thân hình đẹp đẽ. Cúi đầu hôn lên nơi tay vừa cầm, không quên nói với giọng lạnh lùng: "Không phải cô cần tiền à? Hả? Vậy sao lại trốn? Trốn thì sẽ không có tiền đâu!"

"Không! Chúng ta có thể chờ đến ngày mai rồi làm không?" Tiêu Hà Hà hét lên trong hoảng loạn, vừa đẩy vừa đánh vào người anh ta, giãy giụa để lăn sang phía bên kia giường.

Cô đã sợ, thực sự sợ hãi! Người đàn ông này quá khủng khiếp.

"Cô không cần tiền nữa à? Vậy được, bây giờ cô có thể rời khỏi đây!" Người đàn ông buông cô ra, hừ một tiếng lạnh lùng.

Tiêu Hà Hà đột nhiên sững người ra. Cô đang làm gì vậy? Nhìn vào cái mặt nạ cáo đang lắc lư trước mắt mình của anh ta, cô đột nhiên ôm lấy tay anh ta một cách khẩn thiết và yếu ớt, khẽ nói với giọng run rẩy: "Tôi không trốn nữa!"

Người đàn ông nhếch môi, bổ nhào người tới, đưa tay ra. Áo ngủ trên người cô bị anh ta xé hết sạch, cơ thể trắng nõn nà lộ ra trong không khí, lạnh cóng, nhưng trong cơ thể lại nóng bừng.

Cô sợ đến nỗi cắn đỏ môi, nhìn chằm chằm vào đôi mắt đáng sợ.

Nụ hôn của anh ta lần mò vào miệng cô, kèm theo chút ít mùi cồn. Còn Tiêu Hà Hà thì trợn to mắt, nhìn chằm chằm vào người đàn ông trước mặt, hình ảnh con cáo cứ chớp hiện trước mắt cô. Trong vài năm tới, e rằng ngay cả trong mơ, cô cũng không thể xóa bỏ hình ảnh này.

Những ngón tay vốn đang dừng lại ở cằm dần dần trượt xuống, làn hơi nóng hổi kèm theo chút cồn đang kích thích làn da của cô. Cô hơi rùng mình, bàn tay nhỏ túm chặt ga trải giường.

Chỉ nghe thấy tiếng "roạt" một cái, cảm giác mát lạnh ập đến. Cô hét lên, vội dùng tay che lại.

"Không!" Cô cắn chặt môi, theo bản năng túm càng chặt hơn.

"Bỏ tay ra!" Ánh mắt của anh ta u ám.

"Tôi…" Những gì cô muốn nói đều dừng lại trong hành động tiếp theo của anh ta, chỉ phát ra một tiếng hét chói tai. "A…"

Sau một lúc khá lâu, cuối cùng người đàn ông cũng dừng lại. Anh ta cảm nhận được người nằm bên dưới cơ thể mình đang run rẩy, còn anh ta thì đang dần bình tĩnh lại và bắt đầu dâng lên lòng thương hại cô…

"Được rồi, đừng khóc nữa!" Anh ta đưa tay ra và ôm cô vào lòng, hôn nhẹ lên những giọt nước mắt trên mặt cô. "Cần tiền thì phải trải qua điều này, tôi sẽ cho cô gấp đôi số tiền đó!"

Lời nói của anh ta như đâm một nhát thật mạnh vào trái tim cô, cô bất thình lình đẩy anh ta ra. "Đủ rồi, tối nay đã đủ rồi chứ?"

"Cô có tư cách từ chối sao?" Anh ta gắt gỏng tuyên bố, phớt lờ những giọt lệ trên má cô. Mặc dù cô làm chuyện này lần đầu tiên, nhưng anh ta không hề có ý định tha cho cô. Đã bao lâu rồi không có cảm giác này?

Rồi anh ta lại bổ nhào tới, Tiêu Hà Hà giật mình, muốn khóc nhưng không khóc được. Một lần nữa, cô đau đến chết đi sống lại. Lần này, anh ta còn thô lỗ hơn lần trước. Cô không biết mình có còn mạng để sống tiếp hay không nữa.

Cô không chịu được nữa phải giãy giụa, nhưng giãy giụa thế nào cũng không thể thoát khỏi sức nặng như núi đang đè trên người mình, không thoát được sự chiếm đoạt của anh ta hết lần này đến lần khác. "Anh thả tôi ra! Thả… tôi… ra!"

Giọng nói vì đau mà như vụn vỡ, vang lên một cách rời rạc.

Nhưng người đàn ông lại dùng một tay nâng cằm cô lên, nhìn chằm chằm vào cô, lạnh lùng nói: "Mới có vậy mà đã không chịu nổi rồi à? Cô không cần tiền nữa hả?"

Rất lâu sau đó, cuối cùng anh ta mới thả cô ra…

Trong căn phòng rất yên tĩnh, người đàn ông đã đi tắm, Tiêu Hà Hà nằm trên chiếc giường lớn giống như một khúc gỗ, từ khóe mắt chảy ra hai hàng lệ…

Chuông điện thoại vang lên ngay vào lúc này, phá vỡ sự im lặng của căn phòng.

Người đàn ông nhanh chóng tắm xong và ra ngoài, mở điện thoại, nói với giọng rất nhẹ nhàng và dịu dàng: "Lam Ảnh, sao em còn chưa ngủ?"

3. Chương 3

"Alo! Tiêu Tiêu hả? Em thấy khó chịu chỗ nào?" Tiêu Hà Hà lo lắng hỏi.

Ở đầu bên kia vang lên một giọng nói xa lạ: "Cô Tiêu, tôi là bác sĩ điều trị chính của Tiêu Tiêu. Thành thật xin lỗi, em trai của cô đã qua đời rồi! Chiều nay, vì cậu bé không tìm được cô, lo lắng quá nên đã ngất đi, sau đó không tỉnh lại nữa. Cô Tiêu, cô biết những người bị bệnh tim không thể chịu được kích động, chúng tôi cũng rất xin lỗi!"

"Bác sĩ đang nói gì vậy?" Tiêu Hà Hà nhét 5 ngón tay vào miệng, nước mắt rơi xuống lã chã. "Không… Không thể nào, Tiêu Tiêu sẽ không chết đâu, không đâu…"

Người đàn ông ngạc nhiên quay người lại, nhìn vào tấm lưng trần thon thả nhưng đang run rẩy của Tiêu Hà Hà, trong lòng anh ta cũng hơi sững sờ, có người chết sao?

Anh ta bước tới và ngồi xuống đối diện với cô, nhìn thấy khóe miệng cô đang chảy máu, bốn ngón tay trong miệng đã bị cắn đứt. Anh ta hơi cau mày lại, khuôn mặt nhỏ nhắn này, nhìn đâu cũng thấy đáng thương.

"Tôi sẽ tới đó liền, tôi tới đó liền!" Tiêu Hà Hà bất thình lình để điện thoại xuống và đứng dậy, nhưng vì chỗ ở giữa hai chân quá đau nên suýt nữa đã bị ngã. Người đàn ông giơ tay ra đỡ lấy cô.

"Đã xảy ra chuyện gì vậy?"

Tiêu Hà Hà không ngẩng đầu lên, nước mắt chỉ chảy ra. Tiêu Tiêu chết rồi, cô không còn gì nữa cả, người thân duy nhất cũng không còn, cô phải đi tìm Tiêu Tiêu. "Tôi muốn ra ngoài, tôi muốn ra ngoài, tôi không cần tiền, hợp đồng của chúng ta bị xóa bỏ, tôi không cần tiền nữa!"

"Cô chắc chứ?" Người đàn ông cau mày.

Tiêu Hà Hà giãy giụa thoát khỏi anh ta, cầm lấy quần áo của mình rồi mặc vào. Mặc kệ ánh mắt của người đàn ông sau lưng kinh ngạc thế nào, cô đeo ba lô lên, chỉ lấy đồ đạc của mình rồi rời đi.

Người đàn ông tóm chặt lấy cô: "Buổi tối ở đây không có xe xuống núi đâu, đã xảy ra chuyện gì?"

Nước mắt của Tiêu Hà Hà xoay tròn trong mắt: "Tôi muốn xuống núi!"

Người đàn ông không nói gì thêm, đôi mắt sâu thẳm híp lại: "Để tôi đưa cô xuống núi!"

Trên đường đi, nước mắt của Tiêu Hà Hà cứ tuôn ra, còn người đàn ông đang lái xe bên cạnh cũng im lặng không nói gì, mãi đến khi đã chở cô tới bệnh viện. "Nếu cô không muốn làm nữa, tôi cũng không ép cô! Một nửa chi phí xem như là tiền đền bù cho đêm đầu tiên của cô vậy!"

Tiêu Hà Hà hơi khựng người lại, nhưng vẫn ra khỏi xe mà không nói gì.

Nhìn bóng cô chạy như bay vào trong bệnh viện, khớp của những ngón tay mảnh khảnh đang cầm vô-lăng trắng bệch lên, bực bội cởi mặt nạ xuống, lộ ra một khuôn mặt điển trai như Phan An, nhưng đôi chân mày vẫn nhíu chặt lại, một vẻ u sầu nhuốm lên trong mắt…

Khi Tiêu Hà Hà đến được phòng bệnh, các y tá vừa dùng tấm ga giường màu trắng phủ lên người Tiêu Tiêu.

“Em trai của tôi đâu? Em trai của tôi đâu rồi?” Cô thấy ai cũng hỏi như một người điên.

“Cô Tiêu, tôi xin lỗi, đã không còn cách nào khác!” Bác sĩ điều trị chính day dứt và nói xin lỗi Tiêu Hà Hà. Tuy bệnh nhân chết là một chuyện rất bình thường, anh ta là bác sĩ nên không còn lạ lẫm gì nữa, nhưng đứa bé này chỉ mới 15 tuổi, chết quả thực rất đáng tiếc.

Trên giường bệnh, nhìn vào cơ thể ốm yếu được tấm ga giường bao phủ, Tiêu Hà Hà hét lên một tiếng chói tai: “Không…”

“Cô Tiêu, xin nén bi thương!” Các bác sĩ và y tá đều khuyên cô với vẻ mặt đồng cảm.

Chỉ hét lên một tiếng, cô run rẩy kéo tấm ga giường ra, nhìn thấy khuôn mặt xám xịt và đôi môi xanh xao của Tiêu Tiêu, nước mắt cô rơi xuống lã chã.

Trong khoảnh khắc xé ruột xé gan nhất đó, cô cũng chỉ bật khóc, cố hết sức không cho mình gây ra bất kỳ tiếng động nào: “Tiêu Tiêu, Tiêu Tiêu ơi…”

Như thể chỉ dốc sức gào thét tận đáy lòng mình, cậu bé sẽ quay về bên cạnh cô.

Một tháng rưỡi sau đó.

Tiêu Hà Hà đang hỗn loạn cuối cùng cũng đã chấp nhận sự thật Tiêu Tiêu đã ra đi, và ngay vào lúc này, cô cũng phát hiện ra mình đã có thai.

Mới chỉ một đêm, cô đã trúng chiêu rồi!

Kinh ngạc, đờ đẫn, buồn phiền, rồi lại ngạc nhiên mừng rỡ. Đây sẽ là người thân nhất của cô trên đời này, một sinh mạng mới đang được hình thành trong bụng cô.

Ra khỏi cánh cửa khoa phụ sản, Tiêu Hà Hà cầm phiếu xét nghiệm trên tay rồi nhìn số thứ tự trên đó, lộ ra một nụ cười hiếm có trong hơn một tháng nay.

Nghĩ đến người thuê đó, anh ta quả thực không đến tìm cô!

Nếu để anh ta biết được chuyện này, cô không biết sẽ thế nào. Nghĩ đến đây, Tiêu Hà Hà bắt đầu hoảng loạn. Không được, cô phải bỏ trốn, lập tức trốn đến một nơi mà không ai quen biết cô.

Bước nhanh về phía trước, trong hành lang, Tiêu Hà Hà hớt hơ hớt hãi đụng thẳng vào bầu ngực rộng lớn của một người: “Ôi! Tôi xin lỗi!”

Ngước lên nhìn theo bản năng, nhìn thấy một thân hình mảnh mai, bộ đồ vest màu đen bao phủ quanh cơ thể rắn chắc của anh ta. Thân hình cao lớn, khuôn mặt gầy gò nhưng có nghị lực kèm theo vẻ lạnh lùng như tuyết mùa đông. Đôi mắt đen sâu thẳm như ngôi sao rơi xuống trên bầu trời, lấp lánh rực rỡ, nhưng dường như ẩn chứa vẻ u sầu. Cái mũi thẳng như tác phẩm điêu khắc thời Hy Lạp cổ đại. Đôi môi mỏng với các góc cạnh rõ ràng đang nhếch lên không hề có chút tình cảm.

“Anh gì ơi, xin lỗi anh!” Tiêu Hà Hà lại xin lỗi lần nữa, tự nhiên cảm thấy người này quen quen, nhưng không thể nhớ ra đã từng gặp ở đâu.

Người đàn ông đó chỉ cúi đầu, khi nhìn thấy Tiêu Hà Hà, anh ta hơi ngạc nhiên rồi gật đầu: “Không có gì!”

Giọng nói trầm và lạnh lùng như băng, tự nhiên Tiêu Hà Hà giật mình, khẽ cúi chào rồi quay người rời đi.

Người đàn ông đó không ngăn cô lại mà chỉ quay đầu nhìn bóng dáng gầy gò đang hoảng hốt rời đi, ánh mắt sâu thẳm và khó đoán.

Vừa cúi đầu nhìn xuống, anh ta nhìn thấy một tờ kết quả xét nghiệm rơi dưới đất và nhặt nó lên. Khi nhìn thấy trên đó viết tên Tiêu Hà Hà, kết quả là dấu cộng, ghi chú rõ là đã có thai, đôi mắt của người đàn ông nheo lại, rồi một lần nữa quay đầu nhìn cô gái đang rời đi, ánh mắt nguy hiểm như con báo ẩn mình nhìn thấy con mồi, chính xác đến đáng sợ…

“Trọng Hàn, sao anh lại đến đây? Không phải em nói anh không cần tới rồi hay sao?” Đột nhiên, giọng của một cô gái ngọt ngào vang lên. Tần Trọng Hàn nhanh chóng nhét tờ kết quả vào trong túi áo của mình, mỉm cười một cách dịu dàng.

4. Chương 4

7 tháng sau.

Ở khoa phụ sản bệnh viện.

“Mig ơi, em sợ!” Tiêu Hà Hà vẻ mặt đau đớn, mặt đẫm mồ hôi siết chặt tay người bạn thân Mig của cô, không chịu được phải hét lên: “A… Đau quá!”

“Hà Hà, em cố chịu một chút, bác sĩ nói đứa bé sẽ được sinh ra sớm thôi. Đừng sợ, chị sẽ ở ngoài này chờ em! Em hãy nghĩ đến việc mình sắp có một đứa con dễ thương, em phải dũng cảm lên nha, em bé vẫn đang chờ mẹ của nó là em sớm sinh nó ra đó! Ha!” Mig cùng y tá đẩy cô vào phòng sinh với vẻ lo lắng.

Một tiếng sau, cuối cùng đã nghe thấy tiếng khóc của em bé vang lên từ trong phòng sinh, Mig chắp hai tay trước ngực và cầu nguyện: “A! Cuối cùng cũng sinh nở bình an rồi!”

Cánh cửa phòng sinh được mở ra, bác sĩ tháo khẩu trang xuống: “Mẹ và con đều bình an, một bé trai, nặng ba ký rưỡi!”

“Cám ơn bác sĩ!” Mig khom lưng đáp lễ với vẻ mặt cảm động, thay mặt Hà Hà cám ơn bác sĩ. “Cám ơn…”

“Vào thăm bạn của cô đi, cô ấy rất mạnh mẽ!” Bác sĩ mỉm cười rồi rời đi.

Tiêu Hà Hà được đẩy vào phòng bệnh có một khuôn mặt nhợt nhạt, trong mắt ngấn lệ. “Mig ơi, là con trai có phải không? Em lại có người thân rồi!”

“Đúng vậy, Hà Hà, em có con trai rồi, một cậu bé xinh xắn. Chờ khi nào em xuống khỏi giường được, chúng ta sẽ đến thăm nó!”

“Em muốn đi ngay bây giờ, vừa rồi trong phòng sinh chỉ nhìn được một cái, nó dễ thương lắm!” Nói rồi, trên mặt Tiêu Hà Hà đầy vẻ hiền hậu.

“Em đã đặt tên chưa? Nói chị nghe thử.” Mig cười hỏi. “Nói trước nha, nó là con nuôi của chị!”

“Hì hì, được thôi, con nuôi của chị, con ruột của em!” Cả hai cùng cười, khung cảnh rất ấm áp. “À, nó tên là Tiêu Thừa, biệt danh là Thịnh Thịnh được không?”

“Chà, tên hay đó, thừa tiền khải hậu nha (kế thừa cái cũ, sáng tạo cái mới). Ha ha, được lắm! Con nuôi của chị tên là Thịnh Thịnh!” Mig cười và gật đầu.

Nhưng, ngay lúc đó, y tá đột nhiên hốt hoảng chạy tới nói với hai người: “Cô Tiêu, con của cô biến mất rồi!”

“Cái gì?” Như sét đánh ngang tai, Tiêu Hà Hà kinh hoàng tột đỉnh. “Sao tự nhiên con tôi lại biến mất được?”

“Hồi nãy có bốn người mặc áo đen đến đây, họ để lại cái này, nói cô Tiêu xem xong sẽ biết tại sao!” Y tá nói rồi đưa ra một cái phong bì.

“A…” Tiêu Hà Hà cầm lấy cái phong bì với đôi tay run rẩy. Mở ra bên trong là một tấm séc, số tiền ghi trên đó hình như là 5 triệu, ngoài ra còn kèm theo một lá thư được đánh máy. Cô liếc nhìn lá thư, cả khuôn mặt tái nhợt hơn, hét lên một tiếng như xé nát ruột gan: “Không…”

Mig cầm lấy lá thư, kinh ngạc hỏi: “Sao lại như vậy?”

“Anh ta đã tìm đến rồi. Mig, con của em, em muốn con của em!” Tiêu Hà Hà mặt đầy nước mắt, đã không thể chịu nổi phải nằm ẹp xuống.

“Hà Hà, chị sẽ tìm giùm em, chúng ta đi tìm con!” Mig ôm chặt cô, muốn an ủi nhưng nhận ra tay chân cô đều lạnh ngắt. “Hà Hà à, em phải mạnh mẽ lên, đừng làm chị sợ được không?”

“Em muốn con của em thôi, em không cần tiền, em chỉ cần Thịnh Thịnh của em, con của em!” Tiếng khóc như xé ruột xé gan, cuối cùng dần biến thành tiếng rên rĩ đầy bi thương. Giống như một con mèo nhỏ bị thương, Tiêu Hà Hà nằm co quắp trên giường bệnh, đau đớn và bất lực…

Năm năm sau.

“Mẹ ơi, khi nào chúng ta mới đến nhà của dì Mig vậy? Thịnh Thịnh rất nhớ dì Mig!”

Trên máy bay, bên cạnh người phụ nữ trẻ có một cậu bé 5 tuổi da trắng nõn đang ngồi, ngước khuôn mặt nhỏ nhắn với đôi môi đỏ và hàm răng trắng xinh lên nhìn người mẹ xinh đẹp của mình - Tiêu Hà Hà.

“Sắp tới rồi con. Thịnh Thịnh ngoan nè, dì Mig sẽ đến đón Thịnh Thịnh mà, chút nữa chúng ta sẽ được gặp dì rồi, ngồi đàng hoàng!” Tiêu Hà Hà mỉm cười dịu dàng, nhìn khuôn mặt ngoan ngoãn của con trai, trong lòng cô rất khó chịu, ánh mắt cũng bắt đầu trống rỗng, như thể muốn thông qua khuôn mặt non nớt này để tưởng tượng về một khuôn mặt khác cũng non nớt nhưng chỉ có duyên gặp mặt một lần.

Tha thứ cho mẹ, mẹ thực sự không biết con đang ở đâu, mẹ xin lỗi!

Một giọt nước mắt chảy xuống mặt, mỗi khi nghĩ đến đứa con bị bắt đi, trong lòng cô lại buồn bã, và lòng căm hận đối với người đàn ông đeo mặt nạ cáo đó lại thấm vào tận xương tủy. Sao anh ta lại tàn nhẫn đến vậy, bắt họ phải cốt nhục chia lìa?

“Mẹ ơi, mẹ khóc rồi kìa!” Bàn tay bé nhỏ vươn tới và giúp mẹ lau nước mắt. “Mẹ đừng khóc, Thịnh Thịnh sẽ ngoan, Thịnh Thịnh sẽ bảo vệ mẹ!”

“Con trai ngoan, mẹ không khóc! Mẹ chỉ vui quá thôi, cuối cùng chúng ta cũng quay về rồi!” Tiêu Hà Hà lau nước mắt, hôn lên mặt con trai.

Đứa bé năm xưa cô nhặt được bên bờ sông khi đang mất hết ý chí này, không ngờ nó thân thiết đến vậy, đã đi cùng cô 5 năm, mang lại cho cô niềm vui lớn lao, cũng giống như con của cô đã quay về bên cô vậy.

“Mẹ ơi, con muốn đi tiểu!” Cậu bé cau mày và hét lên.

“Được, để mẹ dẫn con đi.”

“Không được! Để con tự đi. Thịnh Thịnh là con trai, mẹ là con gái!” Tiêu Thừa kiên quyết lắc đầu rồi mở dây an toàn.

“Nhưng con đi một mình có được không?”

“Thịnh Thịnh là đàn ông mà!” Cậu bé đã xẹt chui qua người Tiêu Hà Hà, chạy về phía phòng vệ sinh ở phía sau.

Và một người đàn ông cao lớn ngồi ở hàng ghế thứ ba phía sau Tiêu Hà Hà cũng vừa đứng dậy, anh ta hơi híp đôi mắt sâu thẳm lại, cả người phát ra vẻ nghiêm nghị làm cho những người khác trong ca-bin không dám nhìn thẳng vào. Anh ta giơ tay lên liếc nhìn cái đồng hồ có gắn kim cương đang đeo trên tay, chân mày nhíu chặt lại, rồi đi về phía phòng vệ sinh.

Đi sải vài bước thì đã đi đến cửa phòng vệ sinh, đẩy cửa định bước vào, Tiêu Thừa ngẩng đầu lên nhìn ông chú này. “Chú ơi, Thịnh Thịnh đến trước mà, để Thịnh Thịnh đi tiểu trước, chú xếp hàng đi!”

“Ơ…” Cúi đầu xuống, lúc này mới phát hiện ra bên cạnh mình còn có một cậu bé khoảng 5 tuổi, Tần Trọng Hàn nhướng mày: “Đi chung đi!”

Thịnh Thịnh cũng nhếch mày, học theo anh ta. “Có chú ở đó, con không đi tiểu được! Chú ơi, phiền chú ra ngoài trước!”

Kỳ lạ! Tần Trọng Hàn nhìn cậu bé cao chưa đến túi quần của mình này, bỗng cảm thấy có phần quen thuộc, có phần gần gũi. Khuôn mặt nhỏ bé này, đôi mắt này, đã gặp ở đâu?

"Chú ơi, phiền chú ra ngoài trước!" Thịnh Thịnh nói một cách lễ phép và rất lịch sự.

"Thằng quỷ nhỏ, con còn không lo giải quyết thì máy bay sẽ hạ cánh đó, chúng ta đều không đi tiểu được đâu!" Tần Trọng Hàn nói rồi cởi dây nịt của mình. Đúng là buồn cười, bồn tiểu này lớn như vậy, thằng quỷ nhỏ này lại dám giành với mình!

"Chú xấu quá đi, cởi quần ngay trước mặt người khác! Cô nói làm vậy là không đúng đâu!"

Rất kinh ngạc, Tần Trọng Hàn ngờ mặt ra. Thằng quỷ nhỏ này đang nói cái giống gì với mình vậy?

Cúi đầu nhìn cái của mình, Tiêu Thừa nhíu mày, tỏ vẻ phiền muộn. "Tại sao cái của chú lại khác với của Thịnh Thịnh?"

Máy bay sắp đến nơi rồi, mà Tiêu Thừa cứ đứng đó cau mày.

Mãi cho đến khi xuống khỏi máy bay, Tiêu Hà Hà vẫn không hiểu tại sao từ sau khi con mình đi vào phòng vệ sinh trên máy bay đến giờ vẫn cứ trầm tư.

"Thịnh Thịnh, con sao vậy?"

"Mẹ, này! Là chú đó kìa!" Tiêu Thừa chỉ vào một bóng người con to trước mặt, nói với Tiêu Hà Hà: "Của chú đó không giống như của Thịnh Thịnh!"

"Cái gì?" Tiêu Hà Hà nhất thời chưa hiểu được.

"Thì lúc đi tiểu đó mẹ, chú đó còn giành với con, làm con chút nữa không tiểu được!"

Ờ…

Mặt của Tiêu Hà Hà bỗng đỏ bừng đến tận mang tai, bị lời nói của con làm cho dở khóc dở cười, còn rất xấu hổ, liếc nhìn về phía bóng người đang rời đi đó một cách vô thức. Trong đoàn người, không nghi ngờ gì, người đàn ông đó rất nổi bật. Chỉ một bóng lưng nhưng lại như hạc đứng giữa đàn gà, thân hình mảnh khảnh nhưng nhanh nhẹn và rắn chắc, bộ vest gọn gàng vừa nhìn là biết ngay hàng hiệu. Thấy người đàn ông đó biến mất ở góc rẽ của tòa nhà, có vẻ như đang rất vội vàng!

"Chú đó không tuân theo kỷ luật, không biết lịch sự!" Tiêu Thừa vẫn đang nói. "Tiểu xong còn không dội bồn cầu, là Thịnh Thịnh đã nhấn nút để dội giúp chú đó!"

"Chà, Thịnh Thịnh ngoan nhất nè!" Tiêu Hà Hà cúi người và hôn lên mặt con trai một cách khó khăn. "Chúng ta đi thôi, chắc là dì Mig chờ đến sốt ruột rồi đó!"

"Yeah! Sắp được gặp dì Mig rồi, mẹ đi nhanh lên!" Tiêu Thừa vội vã hét lên, kéo tay Tiêu Hà Hà chạy ra phía cửa.

"A… Thịnh Thịnh!" Ở cổng đón, một người phụ nữ mặc váy bó sát, chân mang đôi giày da cao gót màu vàng hét lên rồi bổ nhào tới một cách cường điệu, ôm và nhấc bổng Tiêu Thừa lên. "Con trai ngoan, con có nhớ mẹ nuôi không? Nào, hôn mẹ một cái!"

"Dì Mig, Thịnh Thịnh nhớ dì lắm. Dì lại đẹp ra rồi, có phải dạo này có nhiều chú theo đuổi dì không?" Tiêu Thừa ôm chặt cổ Mig, hôn một cái thật mạnh lên khuôn mặt trắng bóc của cô.

"Ừ! Con trai ngoan, hôn mẹ nuôi tình cảm như vậy! Nào, để mẹ nuôi hôn lại Thịnh Thịnh một cái tình cảm hơn nha!" Nói rồi, Mig đưa đôi môi đỏ lại gần, in từng dấu môi đỏ chót lên khuôn mặt trắng nõn của Thịnh Thịnh.

Tiêu Hà Hà nhìn thấy mặt của con trai bị in lên nhiều dấu môi đỏ, mỉm cười với vẻ bất lực. "Được rồi, Thịnh Thịnh, xuống đi con. Nếu con còn không xuống, dì Mig của con sẽ bị lộ sạch đó!"

"Mẹ ơi, bị lộ sạch có phải có nghĩa là bị người ta nhìn thấy hết không mẹ? Vậy hồi nãy Thịnh Thịnh cũng bị lộ sạch rồi, bị chú nhìn thấy con chim nhỏ của Thịnh Thịnh rồi!" Nói rồi, Tiêu Thừa lại bắt đầu buồn bã, có vẻ như đang rất bối rối.

Mig ngạc nhiên, để Thịnh Thịnh xuống, nắm tay rồi vỗ lên vai Tiêu Hà Hà. "Được lắm! Hà Hà à, em dạy con trai của chúng ta kiểu gì vậy? Con nít ranh nha! Mới nhỏ xíu mà đã biết bị lộ sạch là gì rồi!"

"Hà Hà, hai mẹ con em cứ sống ở đây đi, dù sao cũng đang để không, không cần trả tiền thuê, không cần thấy ngại. Nếu thực sự cảm thấy ngại, em chỉ cần nấu cơm cho chị ăn vào những lúc không có ai mời chị đi ăn là được, ok?"

"Mig, em thực sự rất cám ơn chị, nếu mấy năm qua không có chị, em không biết phải sống sao nữa!" Tiêu Hà Hà nhìn quanh căn hộ hai phòng ngủ này, trong lòng rất cảm kích.

"Em đó, đừng cứng đầu nữa. Tại sao không xài số tiền đó?" Cho đến bây giờ, Mig vẫn không hiểu tại sao Hà Hà không chịu xài 5 triệu đó. Số tiền đó là do đứa con trai đã bị bắt đi của cô đổi lại mà!

"Em không muốn xài số tiền bán con trai em, em đã có lỗi với nó lắm rồi, đến bây giờ vẫn không biết nó đang ở đâu, nếu em còn xài số tiền đó, em sẽ cảm thấy bất an cả đời!" Tiêu Hà Hà cười cay đắng.

Đó là nỗi đau được chôn ở nơi sâu thẳm nhất trong đời cô, nỗi đau mà cô sẽ mãi mãi không bao giờ quên được!

"Được rồi, đừng nghĩ nhiều quá, không xài thì không xài. Nhưng Thịnh Thịnh càng lớn nhìn càng giống em, ngoài đôi mắt ra, thì khuôn mặt của nó, cái mũi nhỏ của nó, cái miệng nhỏ nữa, đều rất giống em! Đúng là duyên phận mà, không uổng công nhặt đứa bé này về nuôi." Mig ngày càng cảm thấy Thịnh Thịnh giống y chang Tiêu Hà Hà. Nếu không biết nội tình, sẽ không ai nghi ngờ rằng đứa bé này không phải là con của Tiêu Hà Hà.

5. Chương 5

Xuống miền Nam công tác liên tục một tuần, ký được mấy hợp đồng ấn tượng trở về, Tần Trọng Hàn chưa nghỉ ngơi thì đã đến công ty, đích thân phỏng vấn tuyển dụng nhân viên mới.

"Không gặp cô ấy hả?"

"Tăng Ly!" Một giọng nam trầm và lạnh lùng đột nhiên vang lên, rất nhẹ nhàng, có ý cảnh cáo. Trong hai từ đơn giản này dường như không thể nghe ra biểu hiện gì, nhưng Tăng Ly lại biết rằng anh ta đã nổi giận.

"Được rồi, xem như tôi chưa nói gì!" Một trận cười khẽ khẽ theo đó vang lên, hai ngón tay đang cầm điếu thuốc của Tăng Ly dường như hơi run rẩy. "Tôi đi ra ngoài đây, xem thử hôm nay có món gì đặc biệt không, luôn tiện sửa soạn lại chút!"

Nuốt một ngụm khói thuốc, gương mặt của Tần Trọng Hàn u ám, làm cho vẻ mặt của anh ta càng kỳ lạ hơn.

Mặc một bộ vest cổ điển xuất hiện ở Tần thị, lúc này Tiêu Hà Hà mới phát hiện ra những cô gái đến xin việc đều đang rất mong chờ điều gì đó. Họ trang điểm rất xinh đẹp và quyến rũ.

Và lúc này, các cô gái ngồi gần bên bắt đầu thì thầm bàn tán.

"Cô biết không, đợt tuyển dụng lần này do tổng tài Tần đích thân phỏng vấn đó!"

"Phải đó! Tổng tài Tần đẹp trai lắm, cuối cùng chúng ta cũng được nhìn thấy người thật rồi!"

"Người tình trong mộng của tôi đó! Còn cả Tăng Ly nữa, anh chàng có nụ cười quyến rũ suốt ngày đi theo bên cạnh tổng tài Tần đó nữa! Tôi nghe nói anh ấy cũng giống như tổng tài Tần, đều là những anh chàng độc thân giàu có!"

"Suỵt! Giám đốc Tăng đến rồi kìa!" Không biết ai đã lên tiếng nhắc nhở.

Những tiếng thét bất thình lình vang lên làm Tiêu Hà Hà ngớ người ra, nhìn theo ánh mắt của mọi người, vô cùng kinh ngạc!

Đó rõ ràng là gương mặt của một người đàn ông, nhưng lại mềm mại như một người phụ nữ.

Da mặt trắng bóc, dưới ánh đèn có vẻ trong suốt, ngũ quan tinh tế kết hợp với nhau một cách hoàn hảo. Anh ta đang đứng ở cửa phòng tiếp tân và huýt sáo, nở một nụ cười lười biếng, làm cho không ít cô gái bắt đầu la hét.

"Này! Các người đẹp, đã chuẩn bị sẵn sàng chưa?" Giọng nam trầm êm tai vang lên. "Cuộc phỏng vấn sắp bắt đầu rồi đó nha!"

"Giám đốc Tăng, tổng tài kêu cậu lập tức vào phòng họp chuẩn bị!" Đột nhiên, thư ký Cao ở sau lưng kéo kéo áo của Tăng Ly, vào lúc này mà anh ta ở đây huênh hoang thì sẽ ảnh hưởng đến việc tuyển dụng của công ty.

Tiêu Hà Hà không tiến lên phía trước mà ngồi rụt vào một góc, nhìn hoàn toàn không ăn nhập gì với những cô gái trang điểm lộng lẫy kia. Vốn ăn mặc như một cô trinh nữ quê mùa, nhưng lại thu hút được sự chú ý của Tăng Ly - anh chàng bên ngoài lạnh lùng nhưng bên trong nhiệt tình đó. Có lẽ do cô đứng một mình trong góc, một bóng người quá cô đơn, làm cho Tăng Ly phải nhìn chăm chú. Ồ! Người đẹp tiềm ẩn ha! Làn da rất đẹp!

Tặc tặc! Nhưng cách ăn mặc này, đã quá lỗi thời rồi!

"Giám đốc Tăng, tổng tài sắp đến rồi đó!" Thư ký Cao hơn 40 tuổi lại hét lên lần nữa.

"Được rồi, chị Cao, chị đến thời kỳ mãn kinh thì nói một tiếng, thằng em này sẽ mua cho chị ít thuốc hỗ trợ và dưỡng da!"

"Thằng nhóc, chê chị nói nhiều chứ gì?" Thư ký Cao liếc nhìn những người muốn cười nhưng không dám cười đang có mặt ở đó, lạnh lùng nói: "Được rồi, bắt đầu phỏng vấn, mọi người chuẩn bị một chút đi!"

Tăng Ly đá lông nheo với mọi người rồi quay người đi vào phòng họp một cách khoan thai.

Và cánh cửa thang máy được mở ra ngay vào lúc này, Tần Trọng Hàn sải bước về phía trước, phía sau là vài người ăn mặc phẳng phiu như hội đồng giám khảo. Họ trò chuyện với nhau và đi về phía phòng họp.

"Ôi… Đẹp trai quá!" Hơn hai mươi cô gái đều nghệch mặt ra.

Tiêu Hà Hà quay đầu lại một cách vô thức, nhìn thấy một bóng người mảnh khảnh, chỉ cảm thấy người đó đang mặc một bộ vest phẳng phiu, không hề có nếp gấp, trông giống như người mắc hội chứng sợ bẩn.

Sau đó liền nghe thấy thư ký Cao cầm danh sách hét lên: "Người đầu tiên, Tiêu Hà Hà, có mặt ở đây chưa?"

"Dạ có." Tiêu Hà Hà nghe thấy tiếng hét liền giơ tay lên một cách vô thức.

Tầm mắt của mọi người đổ dồn về phía sau, nhìn thấy Tiêu Hà Hà đang mặc một bộ vest màu xám, để mặt mộc nhưng da lại rất trắng, nhưng cách ăn mặc không dễ làm cho người khác để mắt tới. Mọi người đều nhìn với vẻ khinh thường. Bộ dạng này mà muốn vào Tần thị, có vượt qua được không?

Tiêu Hà Hà cúi đầu xuống và đi theo thư ký Cao vào phòng họp.

Bên trong phòng họp có một hàng người đang ngồi, người ngồi ở chính giữa nhất cúi đầu xuống giống như đang suy nghĩ điều gì đó. Ánh sáng mặt trời từ bên ngoài cửa sổ đúng lúc rọi vào, làm mờ đi hình dáng của anh ta, giống như Satan ra ngoài vào ban đêm, khôi ngô tuấn tú.

"Cô Tiêu, nghe nói cô là thủ khoa của khoa Tài chính thuộc đại học X, từng kiêm nhiệm rất nhiều công việc, vậy tính ra cô cũng có ít kinh nghiệm rồi ha?"

Câu hỏi của hội đồng phỏng vấn đưa ra rất chuyên nghiệp, câu trả lời của Tiêu Hà Hà cũng làm cho mọi người gật gù. Nhưng ngay lúc này, người nãy giờ luôn cúi đầu không nói gì - Tần Trọng Hàn, lại ngẩng đầu lên, đôi mắt hơi híp lại của anh ta nhắm thẳng vào mặt Tiêu Hà Hà, ánh mắt hơi khựng lại. Tiêu Hà Hà cũng ngước mắt lên, bốn mắt nhìn nhau, cô bỗng hơi cúi đầu xuống một cách vô thức.

Có một khoảnh khắc bất ngờ, sau đó Tần Trọng Hàn hỏi: "Cô tên là Tiêu Hà Hà?"

"Dạ phải!" Tiêu Hà Hà gật đầu.

Tất cả mọi người đều ngạc nhiên, tại sao tổng tài lại hỏi một câu không đạt tiêu chuẩn như vậy?

Tăng Ly cau mày lại, quay sang nhìn Tần Trọng Hàn.

Còn đôi mắt sắc bén của Tần Trọng Hàn lại nhìn chằm chằm Tiêu Hà Hà với ánh nhìn phức tạp, có một thoáng lờ mờ lóe qua.

Mọi người đều đang chờ tổng tài Tần đặt câu hỏi tiếp theo, nhưng chờ hoài vẫn không thấy có phản ứng gì.

"Hàn à!" Tăng Ly đang ngồi cạnh đá anh ta một cái.

Tần Trọng Hàn hoàn hồn lại: "Cô Tiêu, tôi đã hỏi xong rồi, mời cô ra ngoài trước. Nếu cô trúng tuyển, chúng tôi sẽ gọi điện thông báo cho cô!"

Ơ này…

Tiêu Hà Hà không biết anh ta có ý gì, nhưng đành phải đi ra ngoài.

"Hàn à, có chuyện gì xảy ra với anh vậy?" Sau khi Tiêu Hà Hà đi ra ngoài, Tăng Ly không nhịn được phải hỏi thẳng ngay trước mặt hội đồng phỏng vấn.

"Cô ta được nhận!" Tần Trọng nói và đứng dậy.

"Nè! Hàn à, vẫn chưa phỏng vấn xong mà!" Tăng Ly hét lên.

"Tôi mệt rồi, phần còn lại làm phiền mọi người!" Tần Trọng Hàn sải bước rời khỏi.

Mọi người ngơ ngác nhìn nhau, không biết chuyện gì đã xảy ra, sao tổng tài chỉ phỏng vấn một người rồi đi mất?

Chờ đợi trong bồn chồn lo lắng, Tiêu Hà Hà đã chờ được cuộc gọi từ Tần thị, thông báo cô đã trúng tuyển.

"Yeah! Tuyệt quá!" Bỏ điện thoại xuống, Tiêu Hà Hà nhảy cẫng lên. Được một công ty lớn như Tần thị tuyển dụng, có nghĩa là sau này sẽ có thu nhập đáng kể hơn, cô và Thịnh Thịnh sẽ có một cuộc sống tốt đẹp hơn rồi!

6. Chương 6

Tập đoàn Tần thị nằm trong khu vực sang trọng nhất của thành phố, tòa nhà cao 66 tầng như đâm thẳng lên bầu trời, nguy nga tráng lệ, khí thế hùng tráng. Cả tòa nhà dùng màu xanh đậm làm chủ đạo, dưới ánh nắng chói chang của mặt trời sớm mai, lấp lánh ánh sáng rực rỡ.

Trước cổng tòa nhà, Tiêu Hà Hà hít một hơi thật sâu, nhấc chân bước vào trong.

Đang trong giờ làm việc, bên trong sảnh tòa nhà người qua kẻ lại tấp nập. Trước mỗi thang máy đều đông nghẹt người, ai ai cũng quần áo chỉnh tề, vẻ mặt nghiêm nghị, nhìn ra được tất cả họ đều rất xem trọng chén cơm của mình.

"Cô Tiêu, vui lòng lên tầng 66, đến phòng thư ký tổng tài tìm thư ký Cao để trình diện." Vừa bước vào đại sảnh liền được thông báo, nơi làm việc của cô nằm ở tầng cao nhất.

Hít một hơi thật sâu, Tiêu Hà Hà bước đến trước cửa thang máy, ở đâu cũng đầy người. Liếc nhìn sang thang máy bên cạnh, thấy không có người, Tiêu Hà Hà quay người đi về phía đó.

“Là cô ta đó hả? Nghe nói hôm qua tổng tài chỉ phỏng vấn một mình cô ta thôi. Cô gái này có lai lịch thế nào vậy cà?”

“Trời! Cô ta dám dùng thang máy dành riêng cho tổng tài?” Hai cô gái ngồi ở quầy đang bàn tán. “Đúng là ngớ ngẩn!”

“Không đúng, chẳng lẽ có mối quan hệ đặc biệt nào đó với tổng tài?”

“Chắc không phải chứ?” Cuộc bàn tán của hai người đột nhiên im bặt sau sự xuất hiện của hai bóng người mảnh khảnh ở cửa đại sảnh. “Ối! Tổng tài đến rồi kìa!”

“Suỵt!”

Tiêu Hà Hà nhấn nút đi lên, đang chờ cửa thang máy mở ra.

Tần Trọng Hàn và Tăng Ly vừa bước vào đại sảnh liền nhìn thấy Tiêu Hà Hà, Tăng Ly chớp chớp mắt. Cô gái hôm qua đây mà, hình như cô ấy đi nhầm chỗ rồi thì phải? Làm ơn đi, đó là thang máy dành riêng cho tổng tài mà trời.

Mắt của Tần Trọng Hàn cũng nhìn về phía đó, sau khi nhìn thấy cô nhấn nút thang máy dành riêng cho tổng tài, hai mắt híp lại, rõ ràng có hơi khó chịu.

Tần Trọng Hàn và Tăng Ly cùng nhau tiến đến. Khi cửa thang máy mở ra, Tiêu Hà Hà định bước vào thì nghe thấy một giọng nam dí dỏm vang lên sau lưng. “Này, cô gì ơi, đây là thang máy dành riêng cho tổng tài, thang máy của nhân viên ở bên kia!”

Quay đầu lại nhìn theo bản năng, bốn mắt gặp nhau, Tiêu Hà Hà nhìn thấy vẻ mặt lạnh lùng của Tần Trọng Hàn, còn người đi cạnh anh ta là Tăng Ly đang cười như bị ma ám.

“Tôi xin lỗi! Tôi không biết!” Một lời xin lỗi rất lúng túng, lúc này Tiêu Hà Hà mới biết lý do tại sao không có ai sử dụng thang máy này.

“Không sao đâu! Sau này sẽ biết thôi!” Tăng Ly cười hà hà, nói.

“Chú ý thân phận của cô!” Khi đi ngang qua người cô, Tần Trọng Hàn nói một câu lạnh lùng.

Trong khoảnh khắc lướt ngang vai đó, Tiêu Hà Hà đã ngửi thấy mùi thuốc lá nhàn nhạt trên người anh ta, cả người cô cứng đờ và xin lỗi lần nữa. “Tôi xin lỗi!”

“Đừng để bụng, mau qua bên kia đi. Ngày đầu đi làm, không được đến trễ đó!” Tăng Ly lại một lần nữa đá lông nheo với Tiêu Hà Hà.

Mặt đỏ ửng, Tiêu Hà Hà chạy nhanh về phía thang máy bên cạnh. Ngày đầu tiên đi làm, cô đã biết ở công ty lớn, cả thang máy cũng phân biệt là thang máy dành cho tổng tài và thang máy dành cho nhân viên.

Khi đến được tầng trên cùng, chỉ còn 5 phút nữa là đến giờ làm, Tiêu Hà Hà lén thở dài một cái. Lần sau nhất định phải đến sớm, không được trễ như hôm nay nữa.

Hoảng hốt và lo sợ chưa xong, cô lại bị một giọng nói vang lên bất thình lình ở sau lưng làm cho hết hồn. “Tiêu Hà Hà đó phải không?”

Tiêu Hà Hà quay người lại thì nhìn thấy thư ký Cao đang đứng ngay sau lưng cô với vẻ mặt nghiêm túc. “Chào chị, em là Tiêu Hà Hà!”

Một cái gật đầu lãnh đạm, thư ký Cao nói với giọng rất khách sáo và xa cách: “Chào mừng cô gia nhập Tần thị!”

“Xin chị chỉ dạy em nhiều hơn!” Tiêu Hà Hà nói với thái độ đúng mực.

Thư ký Cao dẫn cô đi làm quen với môi trường làm việc, sắp xếp cho cô làm công việc tiếp tân bên ngoài phòng thư ký, phụ trách tiếp đãi hay đuổi khéo những người không cần thiết gặp mặt tổng tài, nhận và phát công văn, trả lời điện thoại, vân vân và vân vân.

“Cô Tiêu, cô có thể làm được không?” Thư ký Cao hỏi sau khi đã bàn giao hoàn tất.

“Dạ chắc là được!” Tiêu Hà Hà nói.

“Thư ký Tiêu, bắt đầu từ hôm nay, cô và tôi đều là thư ký của tổng tài. Tổng tài không thích nói chắc là, phải nói được hay không được. Vậy cô có làm được không?”

“Dạ được!” Tiêu Hà Hà lấy hết can đảm và nói.

Thư ký Cao mỉm cười: “Tôi sẽ cố gắng chỉ dạy cô trong công việc, nếu có gì không hiểu thì cứ đến hỏi tôi. Tôi xuống dưới lấy công văn đã!”

“Dạ!” Tiêu Hà Hà hít một hơi thật sâu rồi ngồi xuống.

Ở bên kia, cánh cửa văn phòng tổng tài mở ra, Tiêu Hà Hà đứng lên theo bản năng.

“Cà phê!” Tần Trọng Hàn đã chờ rất lâu mà vẫn chưa thấy ly cà phê đầu tiên của mình vào buổi sáng.

“Dạ!” Tiêu Hà Hà lập tức đi vào phòng cà phê để pha cho anh ta.

Chạy nhanh đến phòng cà phê, đột nhiên cô có cảm giác như cỏ xát vào lưng, không chịu được phải quay người lại, vẫn đâm vào khe suối hẻo lánh đó. Không nén nổi run rẩy, hoảng hốt quay mắt đi, chạy trở về chỗ cũ.

Tại sao tổng tài lại nhìn cô như vậy? Chẳng lẽ cô đã làm gì sai? Chết tiệt! Sao cô có thể quên rằng thư ký Cao đã nói, vào buổi sáng, sau khi tổng tài bước vào văn phòng, phải ngay lập tức mang vào một ly cà phê sáng cho anh ta! Đây cũng là phạm vi công việc của cô, bây giờ cô chỉ có thể bắt đầu từ những việc lặt vặt!

Hít một hơi thật sâu, Tiêu Hà Hà khéo léo pha một ly cà phê, ngửi thấy mùi thơm bay khắp nơi liền bưng ra cho Tần Trọng Hàn.

Càng đến gần văn phòng, tim cô càng đập thình thịch giống như đang ôm như một con nai nhỏ. Ngày đầu tiên đi làm, đối mặt với một vị tổng tài nghiêm túc như vậy, cô sợ rằng mình làm sai thì sẽ bị sa thải.

Lại hít một hơi thật sâu, cuối cùng cô giơ tay lên và gõ vào cánh cửa gỗ lim dày chắc.

“Vào đi.” Bên trong cửa vang lên giọng nói trầm ấm và thu hút, khiến cho Tiêu Hà Hà có một thoáng bối rối. Giọng nói này, hình như đã từng nghe qua ở đâu rồi thì phải.

7. Chương 7

Sau một ngày, Tiêu Hà Hà đã quen thuộc hơn với quy trình làm thư ký của tổng tài. Đến buổi chiều, thư ký Cao lại dẫn một cô gái đi lên, nhìn giống như sinh viên vừa mới tốt nghiệp đại học. Khi nhìn thấy Tiêu Hà Hà, cô gái đó lập tức tươi cười chào hỏi. “Chào chị, em là Hướng Tịnh, vừa vào công ty, xin chị chỉ dẫn thêm!”

“Chào em, chị là Tiêu Hà Hà!” Tiêu Hà Hà chào hỏi cô ấy với vẻ khách sáo.

Đúng ngay lúc này, một người phụ nữ mang đôi giày cao gót đi tới, Tiêu Hà Hà và Hướng Tịnh lập tức đứng lên với vẻ cung kính. Vì mới đến, nên cả hai vẫn chưa nắm được tình hình, không biết người vừa đến là ai!

Cô gái đó mặc một chiếc váy dài màu xanh ngọc có cổ chữ V. Cổ áo xẻ rất thấp, gần như có thể nhìn thấy khe núi đôi lúc ẩn lúc hiện. Thân hình cao gầy, gương mặt xinh đẹp, nhìn thấy Tiêu Hà Hà và Hướng Tịnh liền híp mắt lại. Và lúc này, thư ký Cao đúng lúc bước ra khỏi phòng thư ký, cô ta ngay lập tức đổi mặt. “Chị Cao, nhân viên mới hả?”

“Ừ! An Tây, đây là hai thư ký mới tới, Tiêu Hà Hà và Hướng Tịnh. Sau này những lúc chị vắng mặt, em hãy chỉ bảo thêm cho họ.”

“Tất nhiên, những việc chị Cao căn dặn, An Tây sao dám không làm?” Câu trả lời khách sáo và khôn ngoan, không một chút sơ hở.

“Ting ting!” Máy gọi riêng từ văn phòng tổng tài đổ chuông, Tiêu Hà Hà vừa định đến nhấc máy thì đã bị dồn sang một bên, chỉ thấy An Tây sải bước chạy đến, nhấc điện thoại lên, nói với giọng õng ẹo: “Dạ tổng tài, anh có gì căn dặn?”

“Cà phê!”

“Dạ.” An Tây gác máy và ngay lập tức đi pha cà phê.

Tiêu Hà Hà và Hướng Tịnh cũng đang làm việc của họ.

Chẳng bao lâu sau đã nhìn thấy An Tây xụ mặt đi ra khỏi văn phòng tổng tài, liếc nhìn Tiêu Hà Hà, nói với giọng không tốt lành: “Tiêu Hà Hà, tổng tài nói cô đi pha ly cà phê rồi bưng vào trong kìa!”

Tiêu Hà Hà ngớ người ra, liếc nhìn ly cà phê trong tay chị ta. Tổng tài không uống cà phê do chị ta pha à?

“Dạ!” Rồi cô lập tức đi pha một ly khác.

Vừa định đi, An Tây trờ tới, cúi xuống gần ly cà phê và ngửi. “Cũng có gì đặc biệt đâu! Tiêu Hà Hà, có phải cô có quen biết với tổng tài không?”

“Ờ, không!” Tiêu Hà Hà lắc đầu. “Tôi không quen biết tổng tài! Chị An, tôi bưng cà phê vào cho tổng tài trước đã!”

An Tây nhìn theo bóng lưng cô, hừ một tiếng lạnh lùng và khinh thường, trong mắt lóe lên một tia sáng!

Tiêu Hà Hà đã mang cà phê đến văn phòng của tổng tài, Tần Trọng Hàn đang xem xét công văn. “Tổng tài, cà phê đây!”

“Ừ!” Ngẩng đầu lên, Tần Trọng Hàn liếc nhìn Tiêu Hà Hà một cái rồi đứng dậy, bộ Mansini màu đen làm tôn lên thân hình cao lớn của anh ta. “Sau này cà phê của tôi sẽ do cô phụ trách toàn bộ!”

“Dạ!” Tiêu Hà Hà chỉ có thể nói dạ. Lời căn dặn của tổng tài, cô bắt buộc phải làm theo!

Tần Trọng Hàn đi tới, Tiêu Hà Hà lùi về sau theo bản năng. Đầu cô hình như cúi thấp hơn, nhìn chằm chằm vào mũi giày của mình một cách bất lực. Cô lại ngửi thấy mùi thuốc lá dễ chịu đó.

“Thư ký Tiêu, quen với công việc rồi chứ?” Trong giọng nói trầm ấm của Tần Trọng Hàn không có chút nhiệt nào, đi sượt qua người cô rồi ngồi xuống ghế xô-pha.

“Dạ.” Vẫn chỉ nói từ đơn, Tiêu Hà Hà trả lời.

“Cô chỉ biết trả lời mỗi chữ “dạ” thôi hả?” Cô nghe thấy giọng nói mất kiên nhẫn của Tần Trọng Hàn vang lên lần nữa.

“Dạ!” Trả lời theo bản năng, có hơi thất vọng. Tiêu Hà Hà bất giác cắn chặt môi, vội vã ngẩng đầu lên, mắt nhìn thẳng vào Tần Trọng Hàn.

Chỉ với một cái nhìn như vậy, đột nhiên cảm thấy tim đập mạnh mà không thể giải thích được.

Nhìn cô gái đang đơ như khúc gỗ kia, mắt của Tần Trọng Hàn chớp chớp liên hồi.

Tiêu Hà Hà lại cúi đầu xuống, bàn tay nhỏ yếu ớt và run rẩy nắm thật chặt cái khay, không hiểu tại sao Tần Trọng Hàn lại xét hỏi mình như vậy.

“Cô ra ngoài đi!” Tần Trọng Hàn đột nhiên nói, giọng lạnh lùng.

“Mẹ ơi, sao bây giờ mẹ mới đến đón con vậy?” Ở cổng nhà trẻ, cậu bé với đôi môi đỏ và hàm răng trắng cuối cùng đã đợi được Tiêu Hà Hà đến. Hiện trong nhà trẻ không còn ai, chỉ còn lại Tiêu Thừa với cô giáo.

“Mẹ xin lỗi, Thịnh Thịnh, mẹ tan ca trễ quá!” Tiêu Hà Hà nói với cô giáo một cách áy náy: “Xin lỗi cô Thạch, làm cô phải về trễ rồi!”

“Không có gì đâu cô Tiêu, cô và con trai cô nhìn giống nhau thật đó!” Lần đầu tiên gặp mặt Tiêu Hà Hà, cô Thạch đã biết cậu bé có đôi môi đỏ và hàm răng trắng dễ thương như Thịnh Thịnh được di truyền gen của ai rồi. “Chắc đôi mắt và lông mày của cậu bé giống ba phải không?”

“Ờ!” Tiêu Hà Hà hơi bối rối, nụ cười cũng không tự nhiên. Bởi vì Thịnh Thịnh đâu phải là con ruột của cô ấy, nhưng hầu hết tất cả mọi người quen biết cô đều sẽ nói như vậy!

“Thịnh Thịnh, chào tạm biệt cô giáo đi con!”

“Dạ! Tạm biệt cô Thạch!” Thịnh Thịnh ngoan ngoãn nói. “Mẹ ơi, con giống mẹ thật hả?”

Tiêu Hà Hà cúi đầu và nhìn vào khuôn mặt nhỏ nhắn này. Đúng vậy, Thịnh Thịnh quả thực càng ngày càng giống mình. Nhưng suy cho cùng, cậu bé không phải là con ruột của cô. “Ừ, giống!”

Chờ cô giáo đi khỏi, Tiêu Hà Hà nắm lấy tay con trai. “Thịnh Thịnh, hôm nay chúng ta sẽ ăn gì nào?”

“Chỉ cần được ở với mẹ, con ăn gì cũng được!”

“Ừ, Thịnh Thịnh ngoan lắm!” Tiêu Hà Hà thở dài. Đứa trẻ này rất thân thiết, ngoại trừ việc nó không phải con ruột của mình. Rốt cuộc con trai của mình đang ở đâu? Sống có tốt không? Người đàn ông đó có yêu thương nó không?

Nghĩ rồi, một giọt nước mắt rơi xuống.

“Mẹ ơi, sao mẹ lại khóc nữa rồi? Có phải Thịnh Thịnh không ngoan không?” Ngẩng đầu lên nhìn Tiêu Hà Hà với vẻ mặt lo lắng, Thịnh Thịnh bối rối nói. “Sau này con sẽ không hối mẹ nữa, mẹ chưa tan ca, Thịnh Thịnh sẽ đứng ở cổng trường chờ mẹ!”

“Thịnh Thịnh, không phải, mẹ không khóc, mẹ bị cát bay vào mắt thôi!” Tiêu Hà Hà mở miệng giải thích với vẻ áy náy.

“Nhưng bây giờ làm gì có gió? Sao tự nhiên lại có cát?”

Trên khuôn mặt trắng bệch và gầy gò lộ ra một nụ cười: “Thịnh Thịnh thông minh quá, vậy mẹ sẽ không khóc nữa! Đi nào, mẹ đi mua món ngon cho Thịnh Thịnh ăn ha?”

Ở căn nhà lớn của họ Tần.

“Ba ơi, ba về rồi hả?” Một cậu bé xinh đẹp đang chạy từ trên cầu thang xuống với vẻ háo hức, nhìn thấy Tần Trọng Hàn, hình như vô cùng vui mừng.

“Ngữ Điền!” Tần Trọng Hàn bồng nhấc cậu bé lên. “Con có ngoan không?”

“Dạ có! Ông nội nói Ngữ Điền rất biết nghe lời!”

“Ừ!” Tần Trọng Hàn hơi nhếch môi lên. “À, ông nội đâu rồi con?”

“Ông nội đang ở trong phòng sách!” Ngữ Điền chỉ về phía phòng sách trên lầu rồi nói.

“Ba ơi, ba đang tìm ông nội hả?”

“Ừ, Ngữ Điền tự chơi đi rồi đi tắm, sau đó chờ ba, chút nữa ba sẽ kể chuyện cho con nghe!”

“Dạ! Vậy Ngữ Điền đi đây!” Ngữ Điền tuột xuống khỏi vòng tay của Tần Trọng Hàn. “Ba mau đi đi!”

“Ừ.” Tần Trọng Hàn nhìn theo bóng lưng con trai mình, trong đầu hiện ra khuôn mặt nhỏ bé tội nghiệp đó. Anh ta không ngờ, chỉ trong một đêm đó, anh ta đã có con trai!

Trong phòng sách.

“Con vẫn biết đường về nhà à?” Tần Lăng Hàng nhìn thấy Tần Trọng Hàn thì lại nổi giận. “Rốt cuộc đến bao giờ con mới chịu kết hôn? Khi nào mới chịu tìm cho Ngữ Điền một người mẹ?”

“Ba gọi con về đây chỉ để nói chuyện này thôi à?” Tần Trọng Hàn nhíu mày.

“Thằng nghịch tử! Mạc Lam Ảnh đã bỏ đi ba năm rồi, mày vẫn chưa thể quên cô ta sao?”

“Đừng nhắc cô ta với con nữa!” Khuôn mặt Tần Trọng Hàn ngay lập tức sa sầm lại.

“Vậy thì kết hôn đi! Cuối tuần tới đúng kịp lễ kỷ niệm công ty, sẽ có rất nhiều cô chiêu xinh đẹp của các công ty lớn đến dự, con hãy chọn lấy một cô!”

“Còn chuyện gì khác không?” Tần Trọng Hàn hỏi với vẻ mất kiên nhẫn. “Nếu không, con ra ngoài đây!”

Không chờ ông Tần nói thêm, Tần Trọng Hàn đã bước ra khỏi phòng sách.

Trong phòng ngủ trẻ em.

“Ba ơi, cuối cùng công chúa Bạch Tuyết có được hoàng tử đánh thức bởi một nụ hôn không ba?”

“Lần sau sẽ nói cho con biết!”

“Ba ơi, đừng mà! Con muốn biết ngay bây giờ!”

“Vậy con đoán xem?”

“Dạ có được đánh thức bởi một nụ hôn!”

“Ừ, Ngữ Điền thông minh lắm!”

Một tuần sau.

Khả năng thích ứng của Tiêu Hà Hà rất mạnh, nếu không, mấy năm qua cô cũng sẽ không tồn tại được. Một mình nuôi con, vừa làm vừa học, cuối cùng cũng tốt nghiệp. Vậy nên, chỉ mới vài ngày, cô đã làm những việc mình cần làm một cách đâu ra đó.

Tuy nhiên, dường như An Tây luôn gây phiền phức cho cô, lúc nào cũng đưa ra cho cô vài vấn đề khó, cũng may cô đều xử lý xong một cách cẩn thận!

Hôm nay, tổng tài không có mặt, An Tây cũng không.

“Hà Hà, em nghe nói tổng tài dẫn An Tây đi công tác rồi!” Hướng Tịnh ghé đến.

“Ồ, vậy hả?” Tiêu Hà Hà không thích nhiều chuyện, vẫn tiếp tục vùi đầu vào đống tài liệu của mình, cô muốn học thêm nhiều thứ. Hiếm khi ông chủ vắng nhà, cô có thể yên tâm mà học rồi.

“Chị không biết hả? Bạn gái của tổng tài chúng ta thì nhiều lắm, nghe nói An Tây là một trong số họ đó! Tổng tài chỉ thích gái còn trinh, anh ấy bị hội chứng sợ bẩn!”

“Ừ!” Vẫn câu trả lời thờ ơ.

Đàn ông mắc hội chứng sợ bẩn thì không nhiều, nhưng nếu đã mắc chứng này thì hà cớ gì lại qua lại với nhiều phụ nữ đến vậy? Điều này vốn rất mâu thuẫn còn gì.

Cô tưởng người mắc hội chứng sợ bẩn thực sự thì sẽ không có bạn gái chứ, sống một mình chẳng phải sạch sẽ hơn à?

“Tổng tài chỉ uống cà phê của chị, Hà Hà, có phải chị cũng là bạn gái của tổng tài không?” Hướng Tịnh đúng là không nói chuyện bình thường thì không vui mà.

“Này!” Tiêu Hà Hà ngẩng đầu lên và cười khanh khách. “Hướng Tịnh, trí tưởng tượng của em quá phong phú rồi đó!”

“Nhưng chị đã được tổng tài chọn mà, tổng tài đã đích thân tuyển chị! Chúng ta cùng đến phỏng vấn, nhưng chỉ có một mình chị giành được vinh dự này! Chị có biết ở các tầng dưới có bao nhiêu người ganh tỵ với chị không?”

“Chị không biết!” Tiêu Hà Hà mỉm cười. “Làm việc đi!”

“Hà Hà, chị đúng là hiền như khúc gỗ!” Hướng Tịnh lắc đầu. “Mà cũng đúng! Sao tổng tài có thể thích chị được? Một người đàn ông như tổng tài, chắc phải thích các cô gái gợi cảm quyến rũ như An Tây mới phải! Chị không thể là bạn gái của tổng tài được!”

Điều này thì có liên quan gì đến chúng ta? Tiêu Hà Hà thở dài, nghĩ thầm trong lòng.

“Hà Hà! Chị còn trẻ, sao lại mặc những bộ đồ có màu sắc quê mùa quá vậy? Bạn trai chị thấy chị ăn mặc như vậy, buổi tối anh ấy sẽ gặp ác mộng đó!”

“Hì hì!” Tiêu Hà Hà chỉ cười cười.

Cô chưa bao giờ nghĩ đến quan hệ nam nữ, cũng chưa bao giờ muốn bay lên cành cao để trở thành phượng hoàng. Từ năm mười bảy tuổi, cô đã mất đi tư cách để yêu người khác!

Ờ! Sắp đến ngày giỗ của Tiêu Tiêu rồi!

Xem lại lịch, khoanh tròn ngày đó. Cuối tuần này, cô sẽ đưa Thịnh Thịnh đến tảo mộ cho em trai mình. Hôm đó là ngày giỗ của Tiêu Tiêu, cũng là ngày kỷ niệm cô mất đi sự ngây thơ của mình!

“Mẹ ơi, cậu đã lên thiên đường thật hả mẹ?” Trước bia mộ, Thịnh Thịnh nhìn bức ảnh trên bia mộ rồi hỏi Tiêu Hà Hà với vẻ mặt khó hiểu. “Nhưng thiên đường chẳng phải chỉ có đi mà không có về hay sao mẹ?”

“Ừ! Cậu của con sẽ không về nữa!” Tiêu Hà Hà vuốt ve bức ảnh trên bia mộ, trong mắt rưng rưng lệ. “Cậu con là người tốt, cậu lên thiên đường chắc sẽ vui lắm! Cậu con sẽ không còn đau đớn nữa!”

8. Chương 8

“Hà Hà, mẹ biết con trách mẹ, nhưng trước đây mẹ thực sự không còn cách nào khác nữa con à!”

“Hừ!” Tiêu Hà Hà cười khinh bỉ. “Xin lỗi, tôi phải đi rồi!”

“Hà Hà!” Người phụ nữ đó hét lên. “Hãy cho mẹ một cơ hội, mẹ biết mẹ sai rồi!”

“Quá trễ rồi!” Tiêu Hà Hà cười gằn. “Kể từ ngày bà bỏ rơi tôi và Tiêu Tiêu, bà đã mất đi tư cách làm mẹ. Nếu không phải tại bà, có lẽ..., có lẽ Tiêu Tiêu sẽ không chết!”

“Mẹ...” Nước mắt của người phụ nữ đó rơi xuống. “Mẹ thực sự biết lỗi rồi!”

“Bà ăn năn với Tiêu Tiêu đi, nếu nó tha thứ, tôi sẽ tha thứ cho bà. Nhưng tôi lại không bao giờ được nghe nó nói tha thứ cho bà nữa, bởi vì có nhiều thứ một khi đã bỏ lỡ thì sẽ không bao giờ có lại được nữa! Chẳng hạn như sinh mạng, mất đi rồi thì sẽ mất đi mãi mãi!” Nói rồi, cô thẳng lưng đi ngang qua bà ta. Trong khoảnh khắc lướt ngang người đó, cô nhìn thẳng về phía trước, không muốn nhìn thấy những giọt nước mắt của bà ta!

Sải bước rời đi, nhưng đến góc rẽ, cô vẫn không cầm được nước mắt. Mẹ của cô, khi cô và Tiêu Tiêu mất cha, đã bỏ rơi họ để lấy người khác!

Bây giờ, bà ấy có tư cách gì để yêu cầu cô tha thứ chứ?

Cắm đầu chạy, Tiêu Hà Hà chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi nơi này.

“Rầm” một tiếng, đâm đầu vào ngực ai đó, mùi thuốc lá dễ chịu xông thẳng vào mũi. Cô bị va đập một cái lảo đảo, suýt nữa ngã xuống đất, người bị cô va vào đó đã giơ tay ra đỡ cô.

Hoa cúc trắng thơm rơi đầy trên mặt đất, anh chàng kia tay vẫn đang đỡ lấy Tiêu Hà Hà, nhưng tức giận hét lên: “Cô đi đứng kiểu gì vậy?”

“Tôi xin lỗi!” Hai mắt rưng rưng, Tiêu Hà Hà nói xin lỗi theo bản năng, nhưng đột nhiên khựng lại, giọng nói này...?

“Lúc nào cô cũng hậu đậu như vậy hả?” Giọng nói trầm ấm kia vang lên từ đỉnh đầu.

Ngẩng đầu lên, đầu của Tiêu Hà Hà kêu ong ong như sắp sửa nổ tung, theo bản năng cô lùi lại một bước. “Tổng... Tổng tài, sao anh cũng ở đây?”

“Còn cô?” Tần Trọng Hàn nhìn cô, một lúc lâu sau mới chịu mở miệng, giọng trầm và khàn.

"Tảo mộ!" Tiêu Hà Hà nghĩ thầm, cô hỏi cũng lạ thật, tổng tài đến đây chắc cũng để tảo mộ thôi! Không lẽ đến nghĩa trang để tản bộ à?

"Ừ!" Anh ta ừ một tiếng, vẫn nhìn cô nhưng không nói thêm câu nào. Hai người đứng trên con đường nhỏ trong nghĩa trang, anh ta không lên tiếng, Tiêu Hà Anh cũng không biết phải nói gì.

Dè dặt liếc nhìn bóng dáng cáo lớn trước mặt, không hiểu sao trong lòng bắt đầu căng thẳng. "Tổng… Tổng tài, để tôi đi mua cho anh một bó hoa khác, tôi xin lỗi!"

"Không cần đâu!" Cái áo sơ-mi đen bằng bông và cái quần dài màu đen vừa vặn của Tần Trọng Hàn đã làm nổi bật thân hình khỏe mạnh và đôi chân mảnh khảnh nhưng đầy sức lực của anh ta một cách khéo léo. Ánh mắt lạnh lùng lấp đầy khuôn mặt kiêu ngạo của anh ta. Liếc nhìn hoa cúc rơi đầy trên mặt đất.

Tiêu Hà Hà ngồi xổm xuống theo bản năng: "Vậy để tôi nhặt lên cho anh!"

"Ừ!"

May mà bó hoa cúc không bị hư hại sau cú va chạm vừa rồi. Tiêu Hà Hà cảm thấy lo lắng, bản thân hậu đậu quá, tự nhiên đi va vào tổng tài. Bó hoa cúc rơi trên mặt đất được Tiêu Hà Hà sắp xếp lại, ngay lập tức đã hồi phục lại dáng vẻ như lúc mới mua ở cửa hàng hoa.

Tần Trọng Hàn nhìn cô ngồi xổm trên mặt đất để chỉnh lại bó hoa một cách chăm chú, mắt hơi híp lại, không nhìn ra được cảm xúc trong đó.

Sắp xếp xong, Tiêu Hà Hà nhoẻn miệng cười. Cũng may, không tệ cho lắm.

Đột nhiên cảm thấy một ánh nhìn ngay trên đỉnh đầu, ngay lập tức thu lại nụ cười, ngẩng đầu lên, nhìn vào đôi mắt sâu thẳm của Tần Trọng Hàn.

Thì ra lúc cô cười lại đẹp như vậy, nụ cười đó giống như một lời nguyền ma quái, làm cho trái tim Tần Trọng Hàn rung động trong phút chốc.

Nụ cười đó, có chút bình yên, có chút hài lòng, giống như bông hoa vừa nở ở vùng hoang dã, không tuyệt đẹp, nhưng lại có thể làm sáng lạn một vùng sơn dã.

Không chú ý đến ánh mắt phức tạp đó của Tần Trọng Hàn, Tiêu Hà Hà đứng dậy hơi khó khăn, đưa bó hoa cho anh ta. "Tổng tài, hoa của anh đây! Tôi thành thật xin lỗi!"

Tần Trọng Hàn cầm lấy bó hoa, tay của hai người vô tình chạm vào nhau, giống như có một luồng điện chạy qua. Tiêu Hà Hà vội rụt tay lại, Tần Trọng Hàn khẽ gật đầu, không có biểu cảm gì khác.

"Vậy…, tổng tài, tôi xin phép đi trước!" Tiêu Hà Hà cúi chào rồi rời đi.

"Ừ!" Lại là một tiếng "ừ" khe khẽ và đơn giản.

Tiêu Hà Hà quay người rất vội vã, nhanh chóng rời đi giống như đang chạy trốn một hồn ma.

Còn anh ta nhìn theo bóng lưng cô, nét mặt đăm chiêu. Sau đó, quay người lại, tiếp tục đi vào trong nghĩa trang.

Trời ơi! Cô đã va vào tổng tài trong nghĩa trang, nhưng hôm nay đâu phải Thanh Minh, không lẽ người thân của tổng tài có cùng ngày giỗ với em mình à?

Tiêu Hà Hà chạy được vài chục mét thì dừng lại, quay người lại với vẻ nghi hoặc. Cô nhìn thấy hình dáng cao lớn của Tần Trọng Hàn đi về phía đông của nghĩa trang, và đó cũng là nơi chôn cất ba cô.

Ba của Tiêu Hà Hà chết trong một tai nạn xe hơi, được chôn ở khu đông của nghĩa trang. Khi Tiêu Tiêu qua đời, cô cũng muốn đem Tiêu Tiêu chôn ở gần chỗ của ba, nhưng ở đó không còn chỗ trống nữa.

Không ngờ rằng người thân của tổng tài cũng được chôn ở nơi đó!

Tiêu Hà Hà thở dài. Ba ơi, con xin lỗi, hôm nay vốn định đến thăm ba luôn nhưng không được. Thôi để lần sau, tháng sau là đến ngày giỗ của ba, Hà Hà sẽ quay lại thăm ba!

Thứ hai.

“Thư ký Tiêu, cô đã in tài liệu ra chưa?” An Tây lại mặc một cái váy lụa dài màu trắng, cổ chữ V khoét sâu, cũng nhìn thấy khe núi đôi lúc ẩn lúc hiện.

“Tài liệu gì?” Tiêu Hà Hà không hiểu.

“Chẳng lẽ tứ sáu tuần trước, khi gần hết giờ làm, tôi gửi email cho cô mà cô không thấy hay sao?” An Tây nhếch mày.

Tiêu Hà Hà sững người ra, quả thực cô không kiểm tra hộp thư. Cô hoàn toàn không ngờ được rằng An Tây sẽ gửi email vào thời điểm đó, vì rõ ràng cô vẫn còn ở công ty mà.

Tiêu Hà Hà đứng dậy nhận lỗi. “Tôi xin lỗi, tôi không kiểm tra hộp thư!”

“Thư ký Tiêu, cô cũng chuyên nghiệp quá ha? Chẳng lẽ cô không biết sau giờ làm vẫn phải thường xuyên kiểm tra hộp thư à? Cô là thư ký, vậy mà 2 ngày không kiểm tra hộp thư?”

“Tôi xin lỗi, tôi đã không làm hết chức trách!”

“Bây giờ phải làm sao? Chút nữa tổng tài cần dùng đến những tài liệu này, bây giờ còn chưa dịch xong nữa!” An Tây hỏi. “Thư ký Tiêu, đây là chuyện mà tổng tài đã căn dặn đó!”

“Bây giờ tôi sẽ dịch ngay!” Trong lòng Tiêu Hà Hà đã hiểu chính An Tây đang cố ý gây khó dễ cho cô.

Hướng Tịnh lại đứng dậy vào lúc này. “Chị An Tây, phải dịch một xấp tài liệu như vậy trong một thời gian ngắn, sao mà làm được?”

“Nếu không dịch được thì đó là trách nhiệm của cô ta, chuyện tôi nên làm thì đã làm rồi!” An Tây đặt xấp tài liệu lên bàn Tiêu Hà Hà, rồi bước đi với vẻ vênh váo tự đắc.

Ba người không ai nhìn thấy, ở góc rẽ bên cạnh, một bóng người cao lớn đã tận mắt chứng kiến cảnh này, môi hơi nhếch lên. Xem ra sắp có phim hay để xem rồi! Ừ! Đúng là náo nhiệt!

“Hà Hà, đây rõ ràng là muốn làm khó mà!” Hướng Tịnh thì thầm với Tiêu Hà Hà, ghét cách An Tây cứ gây rắc rối cho cô.

“Không sao đâu!” Tiêu Hà Hà mỉm cười cay đắng, không cần đoán cũng biết An Tây nổi giận vì chuyện ly cà phê lần trước.

“Xấp tài liệu này có mười sáu trang, chị không thể dịch kịp đâu!” Hướng Tịnh nói.

“Hai người đẹp ơi, ai có thể pha cho tôi một ly cà phê?” Giọng nói đột ngột vang lên cắt ngang lời hai người.

Quay đầu lại, Tiêu Hà Hà nhìn thấy Tăng Ly. Hướng Tịnh vừa nhìn thấy khuôn mặt điển trai của Tăng Ly, gương mặt nhỏ nhắn của cô đỏ ửng lên. Tiêu Hà Hà vẫn ngồi yên tại chỗ, tranh thủ xem qua xấp tài liệu trong tay.

9. Chương 9

Tiêu Hà Hà hít một hơi thật sâu rồi đứng dậy, tiếp tục đi lấy nước pha một ly trà.

“Chà! Không ngờ kỹ thuật pha trà của cô cũng được lắm!” Tăng Ly hớp một ngụm trà. “Vị trà này rất tươi mới, màu cũng rất đẹp, nhiệt độ vừa đủ!”

Tiêu Hà Hà làm gì còn tâm trạng nghe anh ta “khen ngợi”, cô tranh thủ lật xem xấp tài liệu trong tay.

Tăng Ly thấy cô không nói gì, cô gái trước mặt này vẻ mặt lạnh lùng, hoàn toàn thờ ơ với những gì anh ta nói, đúng là đồ dở hơi. Những cô giá khác nhìn thấy Tăng Ly anh ta đều phải chết mê chết mệt, cô ta thì hay rồi, rõ ràng là xem thường anh ta!

“Chào tổng tài!” Đột nhiên, Hướng Tịnh đứng dậy và hét lên.

Cả ba người cùng lúc nhìn về phía hành lang, thân hình rắn rỏi của Tần Trọng Hàn đang đi tới từ phía thang máy, nghe thấy tiếng chào hỏi, chỉ “ừ” một tiếng ngắn gọn!

Anh ta lạnh lùng và nghiêm nghị hơn những người đàn ông bình thường, không thích nói nhiều. Nhìn thấy Tăng Ly, anh ta lướt mắt nhìn một cái rồi rảo bước vào trong văn phòng.

“Tổng tài, chờ đã, ngầu quá vậy làm gì?” Tăng Ly bưng một ly cà phê và một ly trà đi về phía phòng tổng tài.

Tiêu Hà Hà cũng ngay lập tức pha một ly cà phê mang vào phòng tổng tài.

“Thư ký Tiêu, tài liệu tôi cần đã chuẩn bị sẵn sàng chưa?” Người đang ngồi ký tên phía sau bàn làm việc hỏi.

“Dạ chưa!” Tiêu Hà Hà bình thản trả lời.

“Chưa?”

“Hàn à, trà do thư ký Tiêu pha cũng được lắm đó!” Tăng Ly đang ngồi trên ghế xô-pha bên cạnh lên tiếng.

“Cậu im đi!” Lạnh lùng cắt ngang lời Tăng Ly.

“Này!” Không hề thấy ngượng, trên gương mặt đẹp trai như người mẫu của Tăng Ly xuất hiện một vẻ sâu xa khó đoán, đột nhiên mỉm cười: “Ừm! Thư ký Tiêu, cô chưa hoàn thành công việc sẽ gây thiệt hại cho công ty, vậy phải tính sao?”

“Tôi xin lỗi! Tôi sẽ lập tức…” Tiêu Hà Hà cúi đầu. “Tôi chỉ mới nhận được tài liệu vào mười lăm phút trước!”

“Tôi cần tài liệu đã dịch xong, không phải cần lý do của cô!” Một giọng nói lạnh lùng bất thình lình vang lên, cắt ngang những lời Tiêu Hà Hà định nói tiếp một cách quyết đoán, còn đôi mắt của anh ta cũng theo đó sa sầm lại.

“Dạ!” Tiêu Hà Hà bỗng run lên, hai tay cầm chặt cái khay một cách vô thức.

“Tài liệu, tôi cần tài liệu!” Tần Trọng Hàn đột nhiên đứng dậy, bộ vest màu đen vừa vặn làm nổi bật thân hình khỏe mạnh và đôi chân thon dài, vẻ mặt lạnh lùng lấp đầy khuôn mặt cao ngạo của anh ta. Cách nói thẳng của anh ta, vẻ kiêu ngạo của anh ta và sự lạnh lùng rõ ràng đó làm cho người khác phải run cầm cập. “Mười phút sau, nếu cô vẫn chưa dịch xong, thì hãy lập tức cuốn gói rồi xéo đi!”

“Tôi…” Tiêu Hà Hà cắn chặt môi. “Dạ!”

“Hàn à, chuyện này rõ ràng là có người hãm hại cô ấy!” Sau khi Tiêu Hà Hà đi khỏi, Tăng Ly ngồi xếp bằng, nói với vẻ cà lơ phất phơ. “Mười lăm phút trước nhận được tài liệu, anh có thể dịch được không?”

“Tôi cần một thư ký đủ chuẩn, nếu không thể đứng vững trong công ty, vậy tức là không đủ chuẩn!” Tần Trọng Hàn lạnh lùng nói. “Công ty chứ đâu phải là tổ chức từ thiện!”

“Cà phê và trà do thư ký Tiêu pha thực sự không phải ngon bình thường đâu, nếu vậy, tôi có thể cướp người của anh không?” Tăng Ly ngước mắt lên nhìn Tần Trọng Hàn, trong mắt lóe lên một ánh nhìn đầy âm mưu.

“Ý cậu là sao?”

“Cho cô ấy qua phục vụ tôi chứ sao nữa?” Tăng Ly nhếch nhếch mày. “Mười phút, chắc chắn cô ấy không thể dịch xong được!”

“Riêng cô ấy thì không được!” Tần Trọng Hàn nhướng mày. “Đi họp!”

Nói rồi, Tần Trọng Hàn sa sầm mặt lại, dẫn đầu đi ra bên ngoài.

Ở cửa, đột nhiên đụng mặt Tiêu Hà Hà.

“Tổng tài, tài liệu mà anh cần đây!” Trong tay Tiêu Hà Hà đang cầm xấp tài liệu vừa được in xong và đưa ra trước mặt Tần Trọng Hàn.

Rất ngạc nhiên, Tăng Ly gần như bị sặc bởi nước trà. “Cô Tiêu, cô…, cô đã dịch xong rồi hả?”

Tiêu Hà Hà gật đầu, đôi mắt bình thường và tĩnh lặng.

Tăng Ly nhìn chằm chằm vào cô gái trước mặt, một người luôn biết nhiều hiểu rộng như anh ta mà lại không thể nhìn thấu được cô gái nhỏ nhắn này.

Tần Trọng Hàn híp mắt lại, không nói một lời nào, cầm lấy xấp tài liệu rồi nhìn một cái, quay người đi về phía phòng họp.

“Cô Tiêu, cô là thần tiên hả?” Tăng Ly đưa ngón tay cái lên với cô.

Tiêu Hà Hà thở phào nhẹ nhõm. May thật, số tài liệu này, trong thời gian Tần Trọng Hàn và An Tây đi công tác, cô có đọc qua và dịch thử rồi lưu trong máy tính. Hồi nãy cô mở máy tìm thử, cuối cùng cũng tìm được.

“Hà Hà, chị đã dịch nó khi nào vậy?” Rất ngạc nhiên, Hướng Tịnh chạy đến nhiều chuyện.

“Lúc trước có dịch rồi, chị không ngờ vẫn còn lưu lại!”

“Wow! Lần này An Tây chắc chắn sẽ sốc cho mà xem!”

Vừa ngồi xuống, An Tây lại sa sầm mặt bước tới. “Tiêu Hà Hà, cô đã dịch sẵn trước rồi, tại sao vẫn nói là chưa? Chơi khăm tôi bộ vui lắm sao?”

“Chị An, tôi xin lỗi, tôi không biết tài liệu này chính là tài liệu mà tôi đã dịch trước đó!” Tiêu Hà Hà bình thản nói.

Lạnh lùng liếc qua, môi của An Tây nhếch lên một tia châm chọc. “Tổng tài kêu cô đến phòng họp!”

“Dạ!” Tiêu Hà Hà đứng dậy và đi về phía phòng họp.

“Tổng tài!” Đến đứng bên cạnh Tần Trọng Hàn, lên tiếng hỏi rất đúng mực. “Anh tìm tôi?”

“Ngồi xuống đi!” Tần Trọng Hàn không thèm ngẩng đầu lên.

“Vậy không thích hợp lắm đâu!” Tiêu Hà Hà làm gì có đủ tư cách tham gia vào cuộc họp giữa công ty với công ty khác.

“Kêu cô ngồi thì cô cứ ngồi!” Tần Trọng Hàn nhìn lên, ra hiệu cho cô ngồi xuống cạnh anh ta.

“Ngồi đi, cô Tiêu!” Tăng Ly nhanh chân chạy đến kéo ghế cho cô.

“Cám ơn anh!”

“Đừng khách sáo! Cô Tiêu, tôi thích những người có chuẩn bị trong công việc!” Tăng Ly rất niềm nở, hành động vừa rồi làn cho Tần Trọng Hàn cũng sững người ra. Anh chàng này xưa nay không hề có bất ổn tâm lý, nhưng lần này đã bị rung động, Tăng Ly nghĩ đến là thấy mắc cười.

“Ờ…” Tiêu Hà Hà cúi đầu và ngồi xuống bên cạnh Tần Trọng Hàn một cách ngoan ngoãn.

Sau đó, An Tây đưa hai nhân viên của một công ty nước ngoài vào phòng họp. Khi tầm nhìn quét ngang Tiêu Hà Hà, cô ta lộ ra một vẻ mặt đầy ganh tỵ.

“Đừng tưởng rằng đã chuẩn bị trước thì đắc ý!” Giọng nói lạnh lùng như một thau nước lạnh tạt vào mặt, Tiêu Hà Hà sững người ra, không hiểu tổng tài đang nói gì.

“Hàn à, nếu không chuẩn bị thì chẳng phải đã bị hại thảm rồi sao? Vì vậy, trong cuộc sống lúc nào cũng phải chuẩn bị sẵn sàng cả. Hà Hà, à phải rồi, tôi có thể gọi cô là Hà Hà không?” Tăng Ly mặt đầy mong chờ.

“Giám đốc Tăng cứ tự nhiên!” Cô còn có thể nói gì được, người ta là giám đốc, chức to đè chết người.

“Hà Hà, sau này tôi sẽ gọi cô như vậy ha. Tôi nói cô nghe, chức vụ là phải từng bước đặt dấu chân dính máu của mình mà đi lên, giết chóc và vô hình, cô phải cẩn thận đó!”

“Cậu nói đủ chưa?” Cắt ngang đầy lạnh lùng, hai mắt của Tần Trọng Hàn sắc như dao.

Tiêu Hà Hà hít một hơi thật sâu, chỉ có thể gật đầu.

AVL, công ty hàng đầu thế giới dành cho nữ giới, sản phẩm chủ đạo vẫn là những thương hiệu thời trang hàng đầu. Các nhà thiết kế của công ty họ đều có tiêu chuẩn đẳng cấp thế giới, ý tưởng thiết kế của họ luôn đi đầu trong các thương hiệu thời trang. Còn AVL, đã gây ra hết đợt sóng này đến đợt sóng khác trong tuần lễ thời trang thế giới.

Đang đi vào là một người sếp nữ khoảng hai mươi bảy hoặc hai mươi tám tuổi, theo sau là trợ lý nam của chị ta. Cô gái này để một mái tóc ngắn gọn, trang điểm nhẹ, đôi mắt sắc nét và đầy khiêu khích. Sau khi gật đầu chào Tần Trọng Hàn, đi đến ngồi thẳng vào vị trí được chỉ định: “Tổng tài Tần, bắt đầu thôi!”

Tần Trọng Hàn gật đầu.

Là chị ấy - Ngô Tân Tuyên, nhà thiết kế thời trang nổi tiếng thế giới, thảo nào ánh mắt lại đầy khiêu khích như vậy, thì ra là nhà thiết kế chính của AVL.

“Cô Ngô, sau này những công việc liên quan đến AVL, sẽ do thư ký Tiêu đây phụ trách!”

“Thư ký Tiêu?” Ngô Tân Tuyên hơi khựng lại, ánh mắt liếc sang Tiêu Hà Hà.

Ngay cả Tiêu Hà Hà và Tăng Ly đều ngớ người ra, không hiểu rốt cuộc Tần Trọng Hàn có ý gì.

“Tổng tài Tần, nếu tôi đoán không sai, có vẻ như anh đã cử cho tôi một người vừa mới vào công ty để hợp tác, làm vậy chắc không phù hợp lắm đâu.”

“Cô ấy có khả năng này!” Tần Trọng Hàn ngẩng đầu lên, đưa tay ra bắt, rồi nhìn Ngô Tân Tuyên. “Cô Ngô không tin vào ánh mắt của tôi sao?”

Nhìn chằm chằm vào Tần Trọng Hàn một lúc: “Thôi được rồi! Cô Tiêu, đây là mẫu trang phục mới, nhờ cô Tiêu cho chút ý kiến!”

Ngô Tân Tuyên lấy ra một tấm hình từ trong bìa thư, đẩy nó đến trước mặt Tiêu Hà Hà.

Hầu hết mọi người đều biết đây là mẫu váy mà Ngô Tân Tuyên mới thiết kế năm nay, Tiêu Hà Hà không phải là người đam mê thời trang, nhưng cô cũng may mắn được xem qua một cuộc họp báo về những bộ váy này, đáng tiếc không ai biết mẫu váy này lại có khiếm khuyết. Vì lúc mở buổi họp báo ngày hôm đó, cô và Thịnh Thịnh đang chơi ở quảng trường, nhìn thấy trên màn hình lớn, phần thiết kế của lưng và eo chiếc váy không được tinh tế cho lắm.

“Cái váy này có khiếm khuyết!” Tiêu Hà Hà thốt ra lời làm cho mọi người kinh ngạc.

“Ố?” Ngô Tân Tuyên cảm thấy hơi sốc.

Tiêu Hà Hà dùng cách nhìn độc đáo, nói lưu loát về các tiêu chuẩn chuyên nghiệp, không chỉ làm cho Ngô Tân Tuyên đang ngồi bên cạnh phải há hốc mồm, mà ngay cả Tần Trọng Hàn cũng ngây người ra, không ngờ cô lại có một tiêu chuẩn chuyên nghiệp đến vậy.

Tăng Ly thầm lẩm bẩm, không phải cô ấy học tài chính sao? Đã có kiến thức độc đáo như vậy về thời trang, tại sao lại ăn mặc quê mùa như vậy?

“Tổng tài Tần, tôi đồng ý hợp tác với cô Tiêu!” Ngô Tân Tuyên nói.

Tiêu Hà Hà sững người ra rồi cười với chị ta. Không hổ danh là nhà thiết kế của AVL, không hề để bụng việc cô nói tác phẩm của mình có khiếm khuyết, thảo nào có rất nhiều người ngưỡng mộ thiết kế của Ngô Tân Tuyên. Chị ấy không hề kiêu căng tự phụ, vẫn giữ được tiêu chuẩn chuyên nghiệp và đánh giá công bằng.

“Hà Hà, tổng tài cho chị phụ trách việc hợp tác với AVL thật hả?” Hướng Tịnh nói với vẻ ngưỡng mộ và ganh tỵ: “Em ganh tỵ với chị luôn rồi!”

Cô cười nhạt. Tần thị và AVL trước nay luôn có quan hệ hợp tác, và có 30% cổ phần của tập đoàn AVL lại thuộc về tập đoàn Tần thị. Còn hạng mục thời trang mùa đông lần này là một dự án hợp tác của tập đoàn Tần thị. Tiêu Hà Hà không biết tại sao Tần Trọng Hàn lại đem một công việc quan trọng như vậy giao cho mình, đây đáng lẽ phải là việc của giám đốc bộ phận chứ!

Bên trong văn phòng lớn, chàng trai cao to đang ngồi trên ghế xô-pha, đôi chân mảnh khảnh đang vắt chéo lên nhau, cái áo sơ-mi được cởi hai nút trên cùng, để lộ ra một bộ ngực rắn chắc. Một vài cọng tóc rũ xuống, che mất khuôn mặt đẹp trai của anh ta. Bên dưới đôi mắt là hàng lông mi vừa dài vừa dầy.

Còn bên cạnh, An Tây xoay qua xoay lại và hét lên: "Hàn à…"

10. Chương 10

"Cô đó, chắc đã thay đổi cách nhìn về mình rồi chứ gì? Hừ! Sắc đẹp của cô vẫn chưa đủ chuẩn đâu! Đừng quên thân phận của mình, vào phòng tổng tài nhớ phải gõ cửa trước chứ!"

"Dạ! Tôi xin lỗi!" Tiêu Hà Hà gật đầu liên tục.

An Tây giận dữ, hất cái mông lớn và rời đi.

"Hà Hà, chị lại va vào đâu nữa rồi?" Hướng Tịnh tiến đến. "Có phải tổng tài và An Tây đang ấy ấy không?"

"Làm gì có!" Cô nhanh chóng nói. "Trong đầu em toàn những suy nghĩ đen tối!"

Hướng Tịnh lè lưỡi ra, cười nói: "Nhưng em thấy vẻ mặt của chị rõ ràng là như vậy mà! Chị xem mặt chị đỏ bừng lên rồi kìa, làm như người ấy ấy với tổng tài là chị vậy!"

"Đừng giỡn nữa!" Tiêu Hà Hà nghiêm nghị kêu Hướng Tịnh dừng lại. Cô đã làm mích lòng tổng tài, không biết liệu có bị sa thải không nữa. Nhưng đã chờ rất lâu, cô vẫn chưa chờ được Tần Trọng Hàn nổi giận.

Sau giờ làm, cánh cửa văn phòng tổng tài vẫn đóng chặt, Tiêu Hà Hà vẫn đang ngồi ở chỗ của mình. Mọi người đã ra về gần hết, An Tây trừng mắt nhìn Tiêu Hà Hà mấy cái, rồi mang đôi giày cao gót đi về phía thang máy.

Tiêu Hà Hà thấp thỏm không yên, không biết liệu mình có bị sa thải hay không.

Điện thoại đột nhiên reo lên, Tiêu Hà Hà sợ đến mức suýt nữa nhảy cẫng lên, liếc nhìn vào phòng tổng tài, nhấn nút nghe. "Thư ký Tiêu, mang cho tôi một ly cà phê!"

Trong văn phòng, Tần Trọng Hàn nhân thời gian nghỉ ngơi đã đi rửa mặt chải đầu, thay cái áo sơ-mi bị nhăn ra, nhìn vào gương mặt điển trai hấp dẫn trong gương, một nụ cười nhếch lên ở khóe miệng.

Sau đó tiếp tục quay lại bàn và làm việc.

"Tổng tài, cà phê đây!" Tiêu Hà Hà bưng ly cà phê bước vào với vẻ mặt bất an rồi đặt nó lên bàn.

Ngay cả thở mạnh cũng không dám, sợ bất cẩn sẽ bị sa thải ngay.

"Giúp tôi tìm lại tài liệu của cuộc họp sáng nay!" Tần Trọng Hàn chỉ vào đống tài liệu ở trước mặt, nói mà không thèm ngẩng đầu lên.

"Dạ!" Đặt cái khay lên bàn trà ở bên hông, Tiêu Hà Hà bắt đầu tìm, nhưng không ngờ lại bất cẩn đụng đổ ly cà phê. "A! Tôi xin lỗi! Tôi xin lỗi! Tổng tài!"

Tiêu rồi! Cô lại gây ra họa nữa rồi!

Vội vàng đỡ lấy ly cà phê. Cà phê nóng văng lên trên tay làm phỏng da cô. Nóng quá! Nhưng cũng đã làm ướt bàn làm việc của Tần Trọng Hàn.

Tiêu Hà Hà mặc kệ cơn đau âm ỉ trên tay, lấy khăn giấy lau bàn cho Tần Trọng Hàn, vừa lau vừa nói: "Tổng tài, tôi xin lỗi, tôi không cố ý!"

Cho đến khi đã lau hết sạch sẽ. May quá, không làm tổng tài bị phỏng, nếu không thì cô tiêu đời thật rồi. Người ta là kim cương, một cân thịt còn đắt hơn kim cương nữa, sao cô đền nổi đây?

Không có sự giận dữ như dự đoán. Anh ta để cây bút trong tay xuống, nhìn vào bộ dạng hoảng loạn của cô, rồi nhìn vào tay cô, ánh mắt chợt nghiêm nghị lại. Anh ta lập tức đứng dậy, kéo tay cô về phía mình. "Có bị phỏng tay không?"

Nói rồi, anh ta kéo cô vào phòng vệ sinh phía sau phòng tổng tài, mở vòi nước rồi xối lên tay cô.

Bàn tay to lớn của anh ta nắm chặt bàn tay nhỏ nhắn của cô, Tiêu Hà Hà muốn rút tay lại nhưng anh ta đang nắm rất kỹ, cẩn thận dùng nước lạnh xối cho cô.

"Cũng may không bị phỏng, nhưng bị đỏ rồi, về nhà nhớ bôi thuốc!" Cuối cùng anh ta cũng thả tay cô ra! Bàn tay đó nhỏ thật, lại còn bị chai nữa, xem ra đã chịu rất nhiều khổ cực.

Cặp lông mi dài của Tiêu Hà Hà cúi xuống, tim đột nhiên đập thình thịch. "Tổng tài, tôi xin lỗi, tôi sẽ đi pha ly khác cho anh!"

Bên dưới lớp lông mi đen và dày, một đôi mắt đen sâu thẳm nhìn chằm chằm vào mặt cô, đôi môi mỏng nhếch lên rất tao nhã. "Được!"

Cô giống như một con chuột nhỏ, bám sát vào tường rồi chạy ra khỏi phòng tổng tài, hít một hơi thật sâu, bất ngờ vì anh ta không nổi giận. Khi cô quay lại, cô đặt ly cà phê xuống một cách cẩn thận. "Tổng tài, tài liệu anh cần đây!"

Tầm nhìn của anh ta dừng lại ở tay cô, một lúc lâu sau mới gật đầu. "Ừ!"

"Tổng tài!"

"Hả?" Tần Trọng Hàn đóng xấp tài liệu lại và nhìn lên.

"Tại sao anh lại giao cho tôi phụ trách việc hợp tác với AVL vậy?"

"Cô không đảm nhiệm nổi à?" Tần Trọng Hàn nhướng mày, ánh mắt sâu thẳm.

"Tôi chỉ là nhân viên mới!"

"Cô chỉ cần cho tôi biết cô có đảm nhiệm nổi hay không thôi." Tần Trọng Hàn nói.

"Ngẩng đầu lên!" Khóe môi của Tần Trọng Hàn nhếch lên, giọng nói càng thu hút hơn. "Cô có sở thích nhìn chằm chằm vào ngón chân của mình rồi nói chuyện với người khác à?"

"Hả?" Mặt cô đỏ bừng, ngước đầu lên với vẻ ngượng ngùng, đâm sầm vào đôi mắt sâu thẳm của anh ta.

Không hiểu sao khi nhìn vào đôi mắt sâu thẳm của anh ta, giống như ánh sáng chói lọi của những viên kim cương đen, khiến người ta sẽ bị rơi vào sâu thẳm bên trong nó nếu lỡ bất cẩn.

"Được hay không được?" Anh ta hỏi một cách nghiêm túc.

"Được!" Tiêu Hà Hà hít một hơi thật sâu, trả lời với vẻ chắc chắn.

Bất kể ra sao, cô phải cố gắng hết sức để thử. Trong thế giới của cô không có thất bại, bởi vì cô không cho phép bản thân mình thất bại. Cô còn phải nuôi Thịnh Thịnh, Thịnh Thịnh là nguồn tin của cô!

"Tốt lắm! Tôi hy vọng sẽ nghe được một câu trả lời khẳng định!" Anh ta nói.

"Cám ơn sự cất nhắc của tổng tài!" Tiêu Hà Hà cảm kích từ tận đáy lòng.

"Đi ăn chung đi!" Anh ta dùng ánh mắt sâu thẳm nhìn chằm chằm vào cô và nói.

"Cái gì?" Cô ngạc nhiên, tưởng rằng mình đã nghe nhầm.

"Dọn dẹp đồ đạc, tan ca, cùng đi ăn cơm!" Anh ta uống hết ly cà phê rồi đứng dậy, thân hình cao lớn kèm theo cảm giác áp chế đi thẳng về phía cô.

“Tổng tài, tôi xin lỗi, tôi còn chút chuyện! Tôi xin phép đi trước!” Cô còn phải đi đón con trai nữa, trễ quá rồi. Trời ơi, cô lại tới trễ nữa rồi!

Cô chạy như bay ra ngoài, Tần Trọng Hàn thừ người ra, đây là lần đầu tiên anh ta bị một cô gái từ chối!

Nhìn theo bóng người rời đi nhanh chóng của Tiêu Hà Hà, Tần Trọng Hàn cũng đi theo ra ngoài. Tiêu Hà Hà đi xuống cầu thang, đi ra khỏi cổng công ty đến thẳng trạm xe buýt.

Nhưng hình như xe buýt cũng muốn chống lại cô, chờ hoài không thấy đến!

Tần Trọng Hàn lái chiếc Bugatti màu xanh lam ra khỏi cửa công ty một cách từ tốn, liếc mắt nhìn thấy bóng dáng mảnh mai ở chỗ trạm xe buýt, cô đang nhìn đồng hồ với vẻ rất sốt ruột.

Tầm nhìn sắc bén chăm chú vào bóng dáng đó.

Tiêu Hà Hà đứng chờ xe buýt mà sốt cả ruột, đột nhiên cảm thấy có ai đó cứ nhìn chằm chằm vào mình.

Một trực giác không thể giải thích làm cô nhanh chóng ngẩng đầu lên nhìn về phía đường cái, ở đó có ai đâu chứ, chỉ toàn xe cộ qua lại, cô vội lắc đầu mà không nói gì.

Đột nhiên, tiếng chuông điện thoại vang lên du dương, Tiêu Hà Hà giật mình, nhanh chóng trả lời.

“Hà Hà, em làm sao vậy? Chị đã đón Thịnh Thịnh về nhà rồi, em không cần phải vội, cứ về thẳng nhà luôn ha!” Ở đầu bên kia vang lên giọng oang oang của Mig.

“Cám ơn chị, Mig!” Cô đang sốt ruột, không ngờ Mig đã giúp cô đón con trai mình về rồi. Vậy thì tốt quá, nếu không, nghĩ tới dáng vẻ thất vọng của Thịnh Thịnh, trái tim cô lại thấy nhói đau.

Hôm nay mệt mỏi quá, căng thẳng quá, nhưng vừa nghĩ đến Thịnh Thịnh, cô liền cảm thấy dù khổ dù mệt hơn cũng đáng.

Hôm nay cô bất thình lình nhìn thấy tổng tài và thư ký An hôn nhau, vậy mà tổng tài làm như không hề xảy ra chuyện gì. May mà không sa thải cô, xem ra tổng tài không phải là kẻ tiểu nhân thích ghi hận. Cúi đầu nhìn cánh tay bị phỏng của mình, lại gây ra họa mà cũng không bị sa thải, Tiêu Hà Hà bật cười giống như đã trúng giải độc đắc vậy.

Ánh mắt của Tần Trọng Hàn vẫn dõi theo bóng dáng của Tiêu Hà Hà. Chiếc Bugatti từ từ băng qua, cuối cùng cũng đi qua nhà chờ xe buýt. Còn trong kính chiếu hậu, hình bóng nhỏ bé đó ngày càng rõ ràng hơn.

“Cuối tuần này là lễ kỷ niệm thành lập công ty, Hà Hà, chị đã chuẩn bị áo váy gì chưa?” Hướng Tịnh hỏi.

“Cần phải chuẩn bị áo váy nữa à?” Tiêu Hà Hà ngạc nhiên. “Không tham gia liệu có được không?”

“Không phải chứ? Không tham gia sao mà được?”

Đang nói thì thư ký Cao đến thông báo: “Thứ bảy này là lễ kỷ niệm thành lập công ty, địa điểm tổ chức tại khách sạn Kim Nhã, nữ giới mặc váy đến dự, còn nam giới thì mặc vest!”

“Ờ!” Chân mày của Tiêu Hà Hà nhíu lại. Váy hả? Đắt lắm!

Chờ đến thứ bảy trong sự thấp thỏm bất an.

May mắn thay, Mig có váy. Cỡ người của cả hai xem xem nhau, nên Tiêu Hà Hà đã hỏi mượn Mig một cái váy.

Mig lựa một cái váy nhỏ màu trắng, có chút cảm giác của phong cách Brazil. Sau khi Tiêu Hà Hà mặc vào, cả Mig và Thịnh Thịnh đều ngây người ra.

“Hà Hà, em nên mặc mấy cái váy có thắt lưng kiểu này nè, nó làm lộ rõ phần xương quai xanh hoàn hảo của em, cả bộ ngực đáng tự hào này nữa. Ôi trời ơi, chàng trai nào nhìn thấy cũng đều phải chảy máu mũi!”

“Dì Mig, mẹ con mặc hở hang như vầy mà không có ai bảo vệ thì sao mà được? Không được, con cũng đi. Con phải bảo vệ mẹ, không cho những kẻ háo sắc đến gần mẹ!” Thịnh Thịnh sốt ruột nhảy tưng tưng.

“Ha! Thằng nhóc, vậy mới được chứ, tìm ba cho con!”

“Con không cần ba đâu. Con muốn lớn nhanh một chút để mẹ lấy con!” Thịnh Thịnh vỗ vào ngực mình đầy khí phách. “Con có thể bảo vệ mẹ!”

“Ha ha!” Mig bật cười. “Thằng nhóc này, con dám yêu mẹ thật ha? Đến khi con lớn, mẹ con đã già khú đế rồi!”

“Mẹ con sẽ không già đâu!” Thịnh Thịnh vẫn hét lên. “Dì Mig cũng sẽ không già!”

“Phải, chúng ta đều không già, không già mới lạ đó!” Mig cười ha hả. Nếu không già, vậy sẽ trở thành yêu tinh ngàn năm rồi.

“Được rồi, đừng cười nữa! Nhìn em vậy ổn không?” Tiêu Hà Hà nhìn mình trong gương. “Không được, không thể quá nổi bật được. Em muốn bình thường thôi.”

“Trời ơi! Cái này đẹp rồi!”

“Mig, chị che bớt giùm em đi, em không thể mặc hở như vậy được! Thịnh Thịnh nói đúng!” Tiêu Hà Hà bắt đầu lo lắng. Cô là mẹ độc thân đang nuôi con, sao có thể làm quá như vậy được?

Cuối cùng, Mig đã thỏa hiệp.

Tuy cái váy màu trắng này thích hợp đi dự tiệc, đáng tiếc là có thêm một cái áo khoác phụ bên ngoài nữa, che mất thân hình lung linh bên dưới cái váy, nên cảm thấy có vẻ hơi quê mùa.

“Trời ơi, Hà Hà, em đúng là làm mất giá quần áo của chị quá!” Nhìn vào Hà Hà đang cố che đậy, Mig không chịu nổi phải lắc đầu.

“Vậy nhìn được hơn nhiều nè.” Quan sát kỹ một lúc, Tiêu Hà Hà nhoẻn miệng cười: “Này, Mig, vậy Thịnh Thịnh làm phiền chị nha!”

“Mẹ ơi, mẹ nhớ phải về sớm đó nha!” Thịnh Thịnh ôm lấy cánh tay của Tiêu Hà Hà với vẻ mặt không yên tâm. “Mẹ phải cẩn thận với những chú xấu bụng đó, mẹ không được uống rượu của người khác đưa nha! Vì trong rượu có thể đã bị bỏ thuốc mê. Mẹ ơi, mẹ có nghe rõ chưa?”

“Ha ha, ôi trời ơi!” Mig không chịu nổi phải kêu lên. “Thịnh Thịnh đã học được từ đâu vậy con? Ý thức cảnh giác đáng sợ thật!”

“Trên ti-vi đó dì Mig, trên ti-vi có nói mà!” Thịnh Thịnh nói với vẻ nghiêm túc.

“Con trai yên tâm, mẹ sẽ cẩn thận. Con ở nhà nhớ nghe lời dì ha.”

“Dạ!”

“Mẹ nhớ phải mở điện thoại đó, nếu có ai bắt nạt mẹ, con sẽ đến cứu mẹ ngay!”

11. Chương 11

Khi chủ tịch Tần Lăng Hàng nhìn thấy cô gái đi bên cạnh Tần Trọng Hàn, ông ấy lập tức sa sầm mặt lại. Rõ ràng, ông ấy rất không hài lòng về cô gái đó.

Tăng Ly quét tầm mắt một lượt quanh sảnh tiệc rồi nhíu mày lại. Vẫn vậy! Năm nào cũng là mấy cô gái này, không có gì mới mẻ cả! Đột nhiên, anh ta nhìn thấy một bóng người đang co lại trong góc, có vẻ như là Tiêu Hà Hà.

So với những chàng trai cô gái đẹp đẽ trước mắt, cô có vẻ quá tầm thường, không phải về diện mạo, mà hơi thở của cô hoàn toàn không phù hợp với nơi này.

Vội sải bước tiến đến. “Chào! Hà Hà, cục cưng, sao cô đứng đây một mình vậy?”

Tiêu Hà Hà ngẩng đầu lên và nhìn thấy vẻ mặt đùa giỡn của Tăng Ly, khẽ nói: “Giám đốc Tăng!”

Anh ta thực sự biết đùa, ai cũng gọi là cục cưng, nhưng có vẻ như anh ta cũng không có ác ý gì, ngược lại có một cảm giác thân thiết khó thể giải thích được.

"Chào anh." Khẽ lên tiếng, đầu dường như cúi xuống thấp hơn. Tiêu Hà Hà nhìn vào mũi giày của mình với vẻ bất lực. Những buổi tiệc tùng như vậy thực sự không hợp với cô, cô có thể xin phép rời khỏi đây không?

"Sao vậy? Muốn đi hả?" Tăng Ly vừa nhìn thấy bộ dạng của cô liền biết ngay cô đang ngồi không yên.

Cô nhìn lên với vẻ ngạc nhiên. "Sao anh biết?"

"Hà Hà, cô đúng là đặc biệt. Những cô gái khác, có tiệc tùng gì đều sẽ mong được có mặt, cô thì hay thật, lại muốn đi về!" Tăng Ly nhìn lướt qua bộ váy trên người cô. Ừm, thay váy rồi, nhìn đẹp hơn so với những bộ đồng phục mặc khi đi làm, nhưng vẫn còn rất quê mùa. "Hay vầy đi, đi theo anh trai này đi?"

"Ờ…" Tiêu Hà Hà sững người ra.

"Ha ha! Sợ rồi chứ gì?" Tăng Ly vẫn còn cười. "Nhìn cô biết ngay là con nít, rất trong sáng, làm anh trai tôi đây không nỡ tàn phá đóa hoa của nước nhà!"

Nói gì vậy chứ? Tiêu Hà Hà không nói nên lời. Cô và giám đốc Tăng đã thân nhau đến mức có thể mở miệng nói đùa những chuyện này hay sao?

Tiêu Hà Hà ngẩng đầu lên nhìn vào Tăng Ly một cách nghiêm túc. Trong ánh mắt của anh ta không có một chút tục tĩu nào, ngược lại còn sáng trong như một cậu bé mới lớn. Tiêu Hà Hà yên tâm về suy nghĩ trong lòng mình, rồi nói với vẻ thờ ơ: "Giám đốc Tăng, nhiều khi giả bộ cà rởn cũng mệt mỏi lắm, chi bằng bản chất ra sao thì cứ để vậy, anh như vậy không thấy mệt à?"

Rõ ràng không hề háo sắc nhưng lại giả vờ rất háo sắc. "Ờ…" Hơi ngớ người ra một chút, Tăng Ly cười khì khì. "Hà Hà à, cô đúng là làm cho anh trai tôi đây bất ngờ lắm đó! Nhìn cô có vẻ như hiểu tôi rất rõ vậy đó!"

Tăng Ly đứng lên rồi ngồi xuống cạnh Tiêu Hà Hà, cách cô rất gần, rất gần…

Tiêu Hà Hà lùi lại để tạo khoảng cách, anh ta lại ngồi nhích lên trước. Tiêu Hà Hà lại ngồi ra xa hơn, cho đến khi cô lùi lại đến cuối ghế xô-pha…

"Hà Hà, cô thấy tôi có đẹp trai không?" Tăng Ly hỏi Tiêu Hà Hà một cách nghiêm túc.

"Đẹp trai!" Cô trả lời. "Nhưng anh có thể nào ngồi qua bên kia không?"

Cô xấu hổ gần chết, lần đầu tiên ngồi gần với đàn ông đến vậy, rất không quen.

Còn ở đầu bên kia, một ánh nhìn sắc bén đang bắn về phía bên này. Khóe môi của Tăng Ly nhếch lên một nụ cười khó hiểu, tiếp tục ngồi nhếch về phía trước. "Hà Hà à, nếu cô thấy tôi đẹp trai, hay cô làm bạn gái của tôi đi?"

"Ờ…" Tiêu Hà Hà ngớ người ra. "Giám đốc Tăng, trình độ nói đùa của anh đứng đầu thiên hạ rồi đó!"

"Cô có bạn trai rồi hả?" Tăng Ly nhếch mày.

"Không, nhưng giám đốc Tăng đừng đùa với tôi nữa!" Tiêu Hà Hà đứng dậy, cô không muốn nói thêm những câu không đâu với anh chàng không đứng đắn này nữa. Ngồi gần như vậy, các cô gái ở bữa tiệc đã bắt đầu nhìn cô trừng trừng rồi.

Ai ngờ, vừa đứng dậy liền cảm nhận được những ánh mắt dò xét ập đến cùng lúc từ bốn phía, Tiêu Hà Hà căng thẳng, suýt nữa là vấp ngã.

"Cẩn thận chút chứ!" Tăng Ly giơ tay ôm chặt cô, đỡ lấy cơ thể của cô. "Hà Hà à, tôi nói cô phải cẩn thận chứ. Anh trai tôi đây vẫn chưa ăn thịt cô mà, sao cô sợ đến mức này rồi?"

Tiêu Hà Hà nhíu mày, ngượng ngùng muốn chết. "Tôi xin lỗi!"

Cô muốn đứng dậy nhưng anh ta giữ chặt eo cô, cô không gượng lại được nên đã bị kéo vào lòng anh ta. "Ha ha, tôi thích được ôm theo như vầy lắm!"

Tầm mắt của Tăng Ly không quên liếc về phía người đang ngồi uống rượu ở đầu bên kia của sảnh tiệc - Tần Trọng Hàn, nở nụ cười kỳ lạ, ôm chặt Tiêu Hà Hà hơn, cằm dưới còn cố tình đặt trên vai của Tiêu Hà Hà một cách đầy ẩn ý. Mái tóc dài của cô vừa khéo che đi đôi môi của anh ta, nếu nhìn nghiêng từ một phía, sẽ thấy họ đang hôn nhau một cách thân mật.

Bị Tần Trọng Hàn liếc nhìn một cái lạnh lùng, Tăng Ly chợt rùng. Ánh mắt đó lạnh quá, đột nhiên có cảm giác như quay lại trước đây. Ài… Từ khi nào Hàn lại xem trọng Tiêu Hà Hà đến vậy?

"Giám đốc Tăng, anh buông tôi ra đi!" Giọng của Tiêu Hà Hà càng nhỏ hơn, cô đang xấu hổ muốn chết.

"Được rồi! Tôi cũng thấy nói chuyện kiểu này rất nhàm chán!" Tăng Ly sửa đổi tác phong không đúng đắn vừa rồi, buông tay ra một cách ngượng ngùng, nhìn Tiêu Hà Hà với đôi mắt trong veo.

Mặt của Tiêu Hà Hà đỏ bừng, xấu hổ muốn chết. Vừa được tự do, cô ngay lập tức ngồi sang ghế xô-pha bên cạnh như muốn trốn chạy, cách anh ta càng xa càng tốt.

Còn ánh mắt được chiếu qua từ trong sảnh tiệc giống như một mũi tên nhọn có nhúng thuốc độc, ước gì có thể bắn chết Tiêu Hà Hà, cô nghĩ những người đó chắc là fan hâm mộ của Tăng Ly!

Đang sững người ra thì nhìn thấy ở không xa phía trước, một anh chàng bất thình lình đi đến với vẻ mặt ngầu và đẹp trai đến lóa mắt. Ánh mắt của tất cả mọi người trong sảnh tiệc cũng dõi theo bước chân của anh ta. Mãi đến khi anh ta bước đến cạnh Tiêu Hà Hà và Tăng Ly như thể một vị vua, Tiêu Hà Hà mới hoàn hồn lại, đứng phắt dậy. "Tổng tài!"

"Chào! Hàn, cục cưng à, sao bây giờ anh mới đến?" Lời Tăng Ly nói có ý ám chỉ, anh ta nghĩ vừa rồi khi mình đang ôm Tiêu Hà Hà thì Tần Trọng Hàn phải nên bước qua đây rồi mới phải.

Ánh mắt của Tần Trọng Hàn liếc qua Tiêu Hà Hà đang đỏ gay mặt, nhìn thấy trên khuôn mặt trắng trẻo hình như có dính một ít bột, ngay lập tức cau mày lại.

Rồi lạnh lùng liếc sang Tăng Ly đang ngồi bên cạnh. "Cậu rất vô vị!"

"Vì vậy tôi mới nói chuyện với Hà Hà đó!" Tăng Ly nhún vai. "Phải không Hà Hà?"

"Ờ…" Tiêu Hà Hà không biết phải nói gì, đành phải ậm ờ cho qua, dè dặt liếc nhìn Tần Trọng Hàn. Ánh đèn chiếu vào mặt anh ta, đó là một gương mặt lạnh lùng được trời sinh, không trắng trẻo đẹp đẽ như Tăng Ly. Trên gương mặt ngay thẳng có vẻ nghiêm nghị và sắc sảo sau khi trải qua nhiều sương gió, ngũ quan rõ ràng. Bên dưới cặp lông mày đen dày là một đôi mắt như hố sâu, sâu đến mức không thể nhìn thấy đáy. Có lẽ, đôi môi hơi vểnh lên là vì lạnh lùng trong nhiều năm, vì vậy khóe môi hơi chùng xuống. Ngay cả khi đối mặt với người bạn thân là Tăng Ly, sự lạnh lùng trên gương mặt đó cũng chưa từng xóa mờ.

"Hàn à, anh hơi nghiêm túc rồi thì phải? Làm Hà Hà sợ rồi kìa!" Lên tiếng trêu đùa, Tăng Ly híp đôi mắt đào hoa đầy thu hút, nhìn về phía Tiêu Hà Hà đang vặn vặn tay mình.

Tất cả mọi người đều nhìn sang bên này. Tần Trọng Hàn và Tăng Ly đều đang ngồi trước mặt cô gái ăn mặc và trang điểm quê mùa đó, cô gái này có lai lịch thế nào?

"Tổng tài, giám đốc Tăng, hai anh trò chuyện đi!" "Tiêu Hà Hà nhận ra được ánh mắt của mọi người, vội vã đứng dậy. Cô không thèm ở cạnh hai người họ đâu. Cô đi ra ban công bên ngoài như thể đang chạy trốn, tránh né những ánh mắt đáng sợ này.

Trên mặt của Tần Trọng Hàn xẹt qua một vẻ lạnh lùng rồi nhanh chóng trở lại bình thường, nhìn về phía Tăng Ly, nói với vẻ lạnh nhạt: "Không được đùa với cô ấy!"

"Tại sao?" Tăng Ly nhướng mày. "Những cô gái trong sáng như Hà Hà không có nhiều đâu!"

12. Chương 12

Khi Tiêu Hà Hà nhìn xuống dưới mới phát hiện ra, bóng dáng nhanh nhẹn của Tăng Ly thoăn thoắt như như một con mèo, mới chớp mắt, anh ta đã leo theo đường ống để tụt xuống dưới đất rồi.

"Ôi trời ơi!" Cô ôm lấy trái tim đang đập loạn xạ.

"Hà Hà, cục cưng à, tôi đi đây! Tạm biệt!" Tăng Ly ở dưới đất gửi một nụ hôn gió cho Tăng Hà Hà đang đứng trên ban công, rồi quay người biến mất trong màn đêm.

Tiêu Hà Hà thở phào, cũng may anh ta không sao. Tuy đây là tầng hai, nhưng nếu nhảy xuống thì vẫn cần có can đảm lắm, giám đốc Tăng có bản lĩnh thật!

"Tiêu Hà Hà, không ngờ cô còn quyến rũ cả giám đốc Tăng nữa ha!" Một giọng nói chanh chua mỉa mai vang lên, không cần nhìn cũng biết đó là An Tây.

Tiêu Hà Hà quay người lại, nhìn chằm chằm vào An Tây. Hôm nay cô ta mặc một cái váy màu đen, ôm chặt bộ ngực đầy đặn của mình. Làn da trắng trẻo, thân hình đầy đặn, nhưng trên mặt đầy vẻ khinh miệt, cho thấy lòng kiên nhẫn của cô ta vẫn chưa đạt chuẩn. "Chị An! Chào chị!"

Trên ban công chật hẹp đột nhiên trở nên đông đúc, ngay cả không khí cũng theo đó mà khắc nghiệt hơn.

An Tây đứng bên cạnh cười khẩy với vẻ kiêu ngạo, không hề để ý đến vẻ thờ ơ của Tiêu Hà Hà. Cúi đầu nhìn cái áo khoác trên người cô, mỉm cười lạnh lùng: "Cô nhìn lại cách ăn mặc của cô đi! Quê mùa muốn chết! Với bộ dạng này của cô mà muốn quyến rũ tổng tài và giám đốc Tăng?"

Tiêu Hà Hà lại hướng mắt nhìn về cảnh đêm bên ngoài cửa sổ, không thèm để ý đến An Tây. Một cô gái như vậy, ngoài việc làm ấm trên giường ra, quả thực không còn tích sự gì.

"Tiêu Hà Hà, tôi cảnh cáo cô, nếu muốn tiếp tục ở lại công ty, thì đừng đụng đến tổng tài!"

"Chị An, tôi xin phép!" Tiêu Hà Hà quay người bỏ đi. Nơi này đông đúc quá, cô nên đi thì hơn. Giám đốc Tăng cũng đi rồi, một thư ký nhỏ nhoi như cô cũng không cần phải ở lại.

"Tiêu Hà Hà!" An Tây giận dữ hét lên. Cô dám không nghe lời cảnh cáo của cô ta à? Hừ! Cô ta nhìn cách ăn mặc của cô, trên khóe miệng cũng nhếch lên nụ cười mỉa mai. Ánh mắt khinh thường đó giống như đang cười nhạo cô không biết tự lượng sức mình, rồi đột nhiên với tay ra.

"A… Chị làm gì vậy?" Tiêu Hà Hà vừa mới bước qua khỏi cửa ban công thì đã bị An Tây kéo áo khoác lại. "Chị An, chị làm ơn thả tay ra!"

"Tôi không thả! Nhìn cái váy rẻ tiền này của cô đi, kinh tởm chết đi được. Muốn quyến rũ tổng tài à? Cô bớt bớt lại đi!" An Tây kéo một cái thật mạnh, cái áo trên người Tiêu Hà Hà bị cô ta kéo ngược về sau. Roạt một tiếng, cái áo đã bị rách, chiếc váy trắng hoàn hảo bên trong được lộ ra.

"A…" Tiêu Hà Hà hét lên một tiếng.

An Tây khựng lại! Cô ta không ngờ sau khi xé rách cái áo khoác, thân hình của Tiêu Hà Hà lại đẹp đến vậy!

Tại thời khắc An Tây thất thần đó, Tiêu Hà Hà đã quay người chạy ra ngoài, đầu cúi xuống, trên mặt nóng bừng. Cô chưa bao giờ lộ như vậy trước mặt mọi người, dù cái váy này vốn không hề hở hang, nhưng nó thật sự đã quá cởi mở so với những bộ quần áo trước đây cô mặc, gần như để lộ cả khe núi đôi còn gì!

"Cô Tiêu, khoan đi đã, chút nữa chủ tịch sẽ phát biểu!" Thư ký Cao đã nhìn thấy Tiêu Hà Hà trong sảnh tiệc, ngạc nhiên về cách ăn mặc của cô, suýt nữa không nhận ra.

"Ờ…" Tiêu Hà Hà ngẩng đầu lên: "Thư ký Cao, em có thể xin về không?"

"Không phải tôi không cho cô về, nhưng có thể chút nữa sẽ cần đến chúng ta. Dù sao đây là lễ kỷ niệm thành lập công ty, không phải một bữa tiệc bình thường, nên thư ký cần phải ở lại để kiểm tra xem có thiếu sót gì không."

"Ồ! Vậy em vào phòng vệ sinh một chút!" Tiêu Hà Hà nắm chặt cái túi nhỏ trong tay, chạy về phía phòng vệ sinh.

Đột nhiên nghe thấy bên trong phòng vệ sinh nữ vang lên tiếng rên rỉ, Tiêu Hà Hà liếc nhìn theo bản năng, giọng nữ đó lại vang lên một cách mơ hồ. "A… Nhẹ thôi… Không chịu nổi rồi…"

"Mới vậy mà đã không chịu nổi rồi?" Một giọng nói trầm ấm như của phát thanh viên.

"Hàn… Anh chờ đã, nghe em nói… Vừa rồi An Tây đến tìm em, cảnh cáo em phải tránh xa anh… A… Hàn à…"

Tiếng la hét của cô gái làm cho Tiêu Hà Hà ngây người ra.

Cô vội vàng lùi lại một bước, nhưng lại va vào chân tường bên cạnh. Trời ơi! Tổng tài vào trong phòng vệ sinh nữ làm gì với cô gái đó vậy?

"Ai ngoài đó?" Tần Trọng Hàn khẽ hỏi với giọng khàn khàn, kèm theo đó là tiếng la hét của cô gái.

Trong lúc hoảng sợ, Tiêu Hà Hà đã chạy như bay ra ngoài.

Trong giây tiếp theo, cánh cửa trong nhà vệ sinh được mở ra, Tiêu Hà Hà mới chạy được vài bước đã bị ai đó chụp tay lại.

"A…" Cô hét lên rồi quay đầu lại, trong lòng lẩm bẩm. Tiêu rồi! Lại gây ra họa nữa rồi!

"Là cô?" Hơi ngạc nhiên, hai mắt của Tần Trọng Hàn híp lại, trên khuôn mặt điển trai mà lạnh lùng lóe lên một chút ngạc nhiên, sau đó lại lạnh nhạt, vô hình trung làm cho người khác thấy rùng mình.

"Tổng tài, tôi không nhìn thấy gì cả, cũng không nghe thấy gì cả…" Trời ơi, giấu đầu lòi đuôi rồi, Tiêu Hà Hà ước gì mình có thể cắn đứt lưỡi của mình cho xong.

"Hàn, ai vậy?" Cô gái bên trong nhà vệ sinh hỏi lớn tiếng.

Tần Trọng Hàn quay đầu lại và không nói gì. Bóng người cao lớn tiến đến với vẻ áp bức, tóm chặt lấy eo của Tiêu Hà Hà. Mùi thuốc lá dễ chịu xộc thẳng vào mũi Tiêu Hà Hà, làm cô cảm thấy choáng váng một cách không thể giải thích được. "Tổng tài, anh buông tay ra, buông ra…"

Cô sợ hãi và hét lên. "Tổng tài định làm gì?"

Nhưng người đàn ông lạnh lùng như một vị thần ở trước mặt đột nhiên dùng môi mình chặn môi cô lại. Thời gian, dường như ngừng trôi.

Tại thời khắc hai môi giao nhau, trái tim của cả hai đều run rẩy theo.

Tần Trọng Hàn kéo mạnh một cái, ôm cô vào phòng vệ sinh nam bên cạnh, cánh cửa đóng sầm lại. Trong không gian chật hẹp, Tiêu Hà Hà được Tần Trọng Hàn ôm chặt, môi của anh ta ngậm hết cái miệng nhỏ nhắn của cô, đầu lưỡi đưa vào trong miệng cô. Một luồng khói thuốc xông vào cổ họng, Tiêu Hà Hà đờ đẫn!

Tần Trọng Hàn cũng bị sốc bởi sự bồng bột của mình!

Tiêu Hà Hà đã có phản ứng, bắt đầu giãy giụa. "Này… Tổng tài…"

Nhưng cô càng giãy giụa, anh ta càng điên cuồng. Mặc kệ sự phản kháng của cô, anh ta lại làm sâu thêm nụ hôn này. Cô cố gắng đẩy anh ta ra, muốn né tránh nụ hôn của anh ta.

Nhưng, nụ hôn của anh ta quá mãnh liệt, làm cô không tài nào thoát được.

Chiếm đoạt sự ngọt ngào của cô một cách say đắm, anh ta cũng không biết tại sao môi của cô lại thu hút anh ta đến vậy…

Vốn là một nụ hôn xảy ra đột ngột vì muốn ngắt lời cô, ai ngờ đã hôn rồi thì không thể ngừng lại được. Tiêu Hà Hà chưa có kinh nghiệm gì, nên đã bị anh ta hôn đến nỗi tay chân đều mềm nhũn ra.

Còn nụ hôn của anh ta từ từ trở nên dịu dàng, còn kèm theo một số cảm xúc khó tả.

Nụ hôn kìm nén nhưng mạnh mẽ của anh ta, giống như con người của anh ta, độc tài và cô đơn. Giữ nụ hôn một lúc rất lâu, hơi thở anh ta đã không ổn định, trong tim dâng lên một cảm giác không thể diễn tả bằng lời.

Như có một chút đau buồn, một chút mang nợ khó nói ra được. Ánh mắt của anh ta dần trở nên xa xăm…

Cho đến khi anh ta đè chặt cô vào tường nhà vệ sinh, cả người cô đều mềm ra. Cô vẫn đang úp người vào ngực anh ta, ở tư thế vô cùng nóng bỏng này.

Một tay của cô vịn ở chỗ eo mảnh mai mà rắn chắc của anh ta một cách vừa vặn, tay kia thì đang bấu vào cái cổ tao nhã của anh ta.

Da của anh ta sờ rất thích. Khuôn mặt đỏ ửng của cô dính sát vào ngực anh ta, cảm nhận nhịp đập của tim anh ta.

Tiêu Hà Hà đờ đẫn, đầu óc có một khoảnh khắc trống rỗng, quên mất việc phải lập tức rời khỏi người anh ta.

Vô thức nhìn lên, va thẳng vào mắt, là đôi mắt sâu thẳm đầy ma mị của anh ta, lúc này đang híp lại và nhìn cô. Đôi mắt sâu thẳm đó, dù nhìn thế nào cũng không thể nhìn thấu được.

Mùi thơm của sữa cứ quanh quẩn trước mũi anh ta, giống như làn gió nhẹ ấm áp mang hương thơm của hoa anh đào mùa xuân, mang lại cho người ta cảm giác vô cùng thư thái.

Ngăn cách bởi bộ quần áo, nhưng anh ta vẫn cảm nhận được cơ thể mềm mại của cô. Hòn núi đôi căng tròn của cô dính chặt trên ngực anh ta, giống như có một ma lực kỳ lạ, khơi gợi ham muốn được giấu ở nơi sâu nhất bên trong anh ta.

Đôi mắt đen hơi lóe sáng, trong mắt có một ngọn lửa đang thiêu đốt, loáng thoáng hiện lên vẻ nguyên sơ nhất.

Tần Trọng Hàn của lúc này giống như một con báo đã ở ẩn rất lâu, tỏa ra hơi thở đầy nguy hiểm.

Tiêu Hà Hà vừa hoàn hồn lại liền ngay lập tức đẩy anh ta ra xa, nhưng trong không gian nhỏ hẹp này, hai người chỉ có thể đứng đối mặt với nhau.

“Nhìn thấy chuyện không nên nhìn thấy, cô phải gánh chịu hậu quả!” Giọng của Tần Trọng Hàn trầm và khàn, đôi mắt ma mị đầy mê hoặc, hơi thở nóng hổi phun trên cái cổ mảnh mai của cô, như thể muốn đốt cháy cô, làm cô cảm thấy tê dại.

Tim cô bắt đầu đập thình thịch. “Tổng tài, tôi không cố ý đâu. Tôi…”

Cảm nhận được cơ thể của anh ta đang căng cứng, cô cố gắng giải thích, trong lòng có một chút bối rối.

Cô thực sự đã gây ra họa rồi!

Tuy họa lần này có phần không đâu, thậm chí không thể trách cô được, nhưng…, nhưng trên đời này làm gì chỗ cho kẻ yếu thế nói lý…

“Cô sao?” Giọng anh ta lành lạnh, đôi mắt ma mị nhìn chằm chằm vào khuôn mặt trong sáng của cô, nụ cười trong veo nhưng đủ hút hồn người khác.

Tiêu Hà Hà lúng túng nhìn vào khuôn mặt đẹp trai hoàn hảo ở gần bên, trong lòng có chút hoảng loạn, hơi nghiêng đầu qua một chút. “Tổng tài, anh mở cửa ra trước đã, rồi chúng ta nói chuyện…”

Tần Trọng Hàn khẽ nhếch môi, nhìn chằm chằm vào đôi môi đỏ của cô. Làn da cô trắng nõn nà sau khi được trang điểm nhẹ, đôi mắt hơi né tránh tựa như nước suối trong veo. Đôi môi mượt mà, khi hé mở vô cùng thu hút.

Tần Trọng Hàn híp mắt lại, bất thình lình cúi đầu xuống, giữ thật chặt môi cô một lần nữa.

Làn môi mềm mại và mượt mà, đẹp đến mức khiến người khác một khi đã chạm vào thì không thể buông ra được nữa. Cơ thể của cả hai người đều run lên. Tiêu Hà Hà trợn to mắt với vẻ không dám tin, tiếng hét chưa kịp ra khỏi cổ họng thì đã bị anh ta nuốt thẳng vào miệng một cách im ắng.

13. Chương 13

Tần Trọng Hàn chợt thức tỉnh, hai mắt mờ đi trong khoảnh khắc rồi lại trong lên, quay về vẻ sâu thẳm lạnh lùng như trước. Anh ta nhìn Tiêu Hà Hà, vẫn ánh mắt lạnh lùng đó. "Cô là hạng phụ nữ nào vậy? Ái mộ hư vinh? Ngây thơ trong sáng?"

Tiêu Hà Hà lắng nghe giọng điệu nguy hiểm của anh ta, nhìn vào khuôn mặt đẹp trai như được chạm trổ của đó, đôi mắt sâu thẳm đó dường như có ma lực, khiến người ta bị hút vào trong đó từ lúc nào không hay.

"Anh buông ra!" Cô đã bị anh ta lợi dụng một cách khó hiểu như vậy.

"Hàn, anh đâu rồi?" Đột nhiên, bên ngoài vang lên tiếng gọi của một cô gái.

Tiêu Hà Hà bắt đầu run rẩy. Nếu bị người khác phát hiện, hoặc bị An Tây phát hiện ra cô có gì đó với tổng tài, cô thực sự không còn mặt mũi gì nữa!

"Tổng tài, tôi muốn từ chức!" Tiêu Hà Hà lạnh lùng nói.

Cô không phải là loại phụ nữ tùy tiện, trước giờ cô chưa từng đụng đến ai, nhưng anh ta quả thực đã ức hiếp người quá đáng!

Tần Trọng Hàn không nói gì, chỉ mở cửa và đi ra ngoài.

Trong phòng vệ sinh nam chỉ còn lại một mình Tiêu Hà Hà, đột nhiên cô thấy tủi thân muốn khóc, muốn khóc thật lớn!

Tại sao lại ức hiếp cô như vậy?

Ông trời ức hiếp cô, cô sai rồi, cô không nên đi làm người đẻ mướn, hại cốt nhục ruột thịt phải chia lìa, đến nay vẫn chưa thể tìm thấy con ruột của cô!

Khóe mắt đỏ lên, Tiêu Hà Hà ngồi xuống trên bệ bồn cầu rồi khóc ngon lành.

"Ai đang khóc trong đó vậy?" Một giọng nam nghiêm nghị bất thình lình vang lên, làm Tiêu Hà Hà sợ không dám lên tiếng.

"Ai ở trong đó?" Lại cất tiếng hỏi, lần này trong giọng nói đã có chút mất kiên nhẫn.

"Chủ tịch, chắc là cô gái nào đó đi vào nhầm phòng vệ sinh! Hay ông quay lại buổi tiệc đi, cậu chủ đã đến đó rồi!" Lại một giọng nam khác.

Tiêu Hà Hà sợ đến mức không dám nhúc nhích. Tiêu rồi! Tiêu rồi! Sao cô lại quên đây là phòng vệ sinh nam chứ?

Cuối cùng, khi Tiêu Hà Hà quay lại bữa tiệc và đang chuẩn bị rời đi, Tăng Ly đã đi khỏi trước đó đã quay trở lại, nhìn thấy Tiêu Hà Hà đang cúi đầu vội vã đi ra ngoài, anh ta suýt không nhận ra. "Ồ! Hà Hà, cục cưng ơi, cô đẹp quá!"

Tiêu Hà Hà ngước nhìn lên, hai mắt rưng rưng nhìn về phía Tăng Ly. Ngay thời khắc đó, anh ta cũng ngớ người ra, rồi đột nhiên cười lớn đầy rất ngạc nhiên. "Là cô thật hả? Hà Hà, cục cưng à, tự nhiên trên trời rơi xuống một nàng tiên xinh đẹp vậy ta? Sao cô khóc?"

Đối mặt với Tăng Ly thích nói đùa, Tiêu Hà Hà cười gượng với vẻ bất lực, chỉ liếc nhìn Tăng Ly một cái. "Xin lỗi giám đốc Tăng, tôi phải đi đây!"

"Hà..." Tăng Ly thấy khó hiểu.

Nhìn theo bóng lưng rời đi vội vã mà không hiểu gì, rồi quay đầu lại tìm kiếm bóng dáng Tần Trọng Hàn, thấy anh ta đang đứng giữa một nhóm các cô gái, cười tươi lấp lánh như ánh sao.

Lại đến thứ hai.

Tiêu Hà Hà cầm đơn xin thôi việc đến tìm thư ký Cao.

"Thư ký Cao, đây là đơn xin thôi việc của em!"

"Cô muốn từ chức?" Thư ký Cao rất ngạc nhiên. "Hà Hà, vào được Tần thị là chuyện không dễ dàng, trong hơn 20 người chỉ chọn cô và Hướng Tịnh, cô nghĩ cũng biết mức độ cạnh tranh khốc liệt đến thế nào rồi!"

"Dạ em biết! Thư ký Cao, cám ơn chị, em chỉ muốn từ chức!"

"Chuyện này thì tôi không thể quyết định được!" Thư ký Cao nghĩ đến việc Tiêu Hà Hà đã được tổng tài tuyển vào, chị ấy vẫn nên hỏi ý tổng tài trước thì hơn.

Và lúc này, Tần Trọng Hàn vừa bước ra khỏi thang máy, thư ký Cao lập tức nói: "Tổng tài, cô Tiêu muốn từ chức!"

Tiêu Hà Hà nhìn thấy Tần Trọng Hàn, nhìn vào đôi môi mỏng của anh ta, nghĩ đến việc tự nhiên bị hôn tối qua, mặt cô lại nóng ran lên, bất giác cúi đầu xuống. Nhưng nghĩ lại mình đâu làm gì sai, tại sao phải chột dạ? Ngước mặt lên không chịu khuất phục, nhìn lại anh ta.

Ánh mắt sắc bén như chim ưng của Tần Trọng Hàn quét qua, dừng lại trên gương mặt trắng trẻo của Tiêu Hà Hà, không nói gì, đi thẳng về phía văn phòng của mình.

Thư ký Cao không biết phải làm gì. "Hà Hà, cô tự vào nói với tổng tài đi!"

"Em…" Tiêu Hà Hà không hiểu, tại sao việc cô từ chức lại khó khăn đến vậy chứ?

Không cam tâm, Tiêu Hà Hà đi theo đến trước cửa văn phòng tổng tài, gõ cửa vài tiếng.

"Vào đi!" Giọng nói lạnh lùng như băng.

Hít thật sâu! Đừng lo lắng, sắp sửa không cần làm nữa rồi! Cô không sợ, đẩy cửa bước vào, nhưng tim của Tiêu Hà Hà vẫn căng thẳng và đập nhanh.

Tần Trọng Hàn đã ngồi sau bàn làm việc, mắt không nhìn lên, vẫn đang chăm chú xem công văn trong tay.

"Tổng tài, tôi muốn từ chức!"

"Tại sao?" Trong đôi mắt đen lạnh lùng của Tần Trọng Hàn lóe lên một ánh nhìn sắc bén.

Ánh mắt lạnh băng như sương tuyết của ngày đông, vắng lặng như tờ. Trên khuôn mặt rắn rỏi ngoài vẻ lạnh lùng ra, dường như còn kèm theo một chút cảm xúc không thể giải thích được. "Vì tối qua tôi đã hôn cô?"

"Ờ… Tổng tài, tôi không hợp với công việc này!" Cô đến để làm việc chứ không phải để bị quấy rối!

Trong mắt của Tần Trọng Hàn lóe lên một ánh nhìn cân nhắc: "Dự án hợp tác với VL đã bắt đầu, cô muốn tôi bàn giao lại cho ai? Thư ký Tiêu, từ chức cũng được, nhưng trước tiên cô phải đền bù thiệt hại cho công ty đã. Ba mươi triệu! Đưa ra đây rồi lập tức biến đi!"

"Hả…" Tiêu Hà Hà suýt nữa hét lên. "Công ty làm gì có tổn thất gì?"

"Đã một tuần rồi, thư ký Tiêu, cô buộc tôi đột ngột thay người, cô có biết thời gian một tuần sẽ có bao nhiêu cơ hội không? Trang phục mùa đông được tung ra thị trường sớm một ngày thì lợi nhuận trên cả trăm triệu, cô đã làm chậm trễ một tuần, tôi kêu cô đền 30 triệu, xem như khách sáo lắm rồi!"

"Anh nói ngang!" Tiêu Hà Hà giận dữ.

"Thương trường chỉ nói quy tắc và lợi nhuận!"

"Tôi không có tiền!" Cô biết đi đâu tìm 30 triệu? 30 ngàn cũng không có!

"Vậy tôi từ chối yêu cầu từ chức của cô, lập tức ra ngoài làm việc!" Tần Trọng Hàn lạnh lùng nói.

Trên gương mặt lạnh lẽo xẹt qua một ý nghĩ sâu xa, trong mắt cũng lóe sáng.

Bộ dạng của anh ta làm cho Tiêu Hà Hà hiểu rõ anh chàng này đang cố tình làm vậy, anh ta biết cô không có tiền. "Anh cố tình!"

Nắm đấm của cô siết chặt bên người, cố nhẫn nhịn. Cô đang rất tức giận.

Tần Trọng Hàn im lặng không nói gì, rồi bất thình lình đứng lên.

Tiêu Hà Hà sợ đến nỗi co người lại, khóe môi của anh ta lập tức nhếch lên, ánh mắt phức tạp và khó đoán. "Cô sợ tôi à?"

"Tôi ra ngoài làm việc đây!" Cô quay ngoắt người lại, bây giờ không từ chức được, cô sẽ làm xong vụ hợp tác này rồi từ chức sau.

Tiêu Hà Hà mặt mày ủ rũ đi ra khỏi phòng tổng tài.

"Hà Hà, tổng tài nói sao?" Thư ký Cao hiếm khi nhiều chuyện.

"Thư ký Cao, có phải người nào từ chức cũng phải trả cho công ty 30 triệu không?" Cô đang nghi ngờ không biết có phải Tần thị dựa vào cách lừa gạt này mới phát đạt như vậy không, đúng thật là đáng ghét.

"Hả..." Thư ký Cao ngớ người ra. "Sao cô nói vậy? Chẳng lẽ tổng tài yêu cầu cô đền bù 30 triệu?"

"Xem như em chưa hỏi gì!" Cô không muốn nhiều chuyện, bực bội ngồi xuống ghế của mình.

Thư ký Cao chớp chớp mắt, lần đầu tiên nghe được tin này, cũng lần đầu tiên nghe thấy tổng tài không cho cấp dưới thôi việc. Không lẽ tổng tài và thư ký Tiêu thực sự có mối quan hệ đặc biệt nào đó?

"Chào buổi sáng!" Hướng Tịnh đã đến. "Chào! Hà Hà! Hôm qua đã xảy ra chuyện gì vậy? Sao không thấy chị đâu cả?"

"Chị có gì đâu, tối qua chị ở đó mà!" Cô nói dối.

"Không đúng, Hà Hà, cục cưng à, hình như cô đã rời khỏi đó từ sớm!" Một giọng nam đột nhiên xen vào, pha lẫn chút ý giễu cợt.

"Cục cưng?" Thư ký Cao và Hướng Tịnh đều líu lưỡi.

"Đúng vậy! Chị Cao cục cưng, Hướng Tịnh cục cưng, mọi người đều khỏe chứ?" Tăng Ly nhìn ba người phụ nữ với vẻ hăm hở, ai cũng kêu bằng "cục cưng" mà không thấy ngại miệng.

Thư ký Cao và Hướng Tịnh nhìn nhau, hiểu rằng công lực nói đùa của Tăng Ly còn giỏi hơn Đông Phương Bất Bại.

Tiêu Hà Hà thấy Tăng Ly đang cà rỡn, liếc anh ta một cái uể oải, không nói gì.

"Sao vậy? Bệnh rồi hả?" Tăng Ly vừa nhìn thấy bộ dạng của Tiêu Hà Hà, vội hỏi với giọng quan tâm.

"Làm việc thôi!" Tiêu Hà Hà lắc đầu thất vọng.

"Nhưng nhìn cô có vẻ không được ổn cho lắm!" Tăng Ly hơi nghi hoặc. "Rốt cuộc có chuyện gì?"

"Không có gì! Tôi đi pha cà phê!" Tiêu Hà Hà mếu máo. Bị người ta lợi dụng, muốn từ chức, nhưng người đó lại đòi cô bồi thường. Còn cô bị cưỡng hôn thì phải tìm ai để đòi bồi thường đây?

Nghĩ đến việc sau này vẫn phải đến Tần thị làm, ngay cả nụ cười gượng gạo trên mặt của Tiêu Hà Hà cũng ỉu xìu theo.

"Cho tôi một ly luôn!" Tăng Ly thấy cô không muốn nói, lại chuyển tầm nhìn sang hai người phụ nữ còn lại.

Thư ký Cao lắc đầu, Hướng Tịnh nhún vai, họ đều không biết đã xảy ra chuyện gì.

"Vậy tôi vào phòng tổng tài đây. Các cục cưng, tạm biệt!" Tăng Ly bước về phía phòng tổng tài với vẻ phóng khoáng.

Tiêu Hà Hà bưng cà phê sáng đến trước phòng tổng tài, gõ cửa rồi bước vào. Tăng Ly đang ngồi trên ghế xô-pha, Tần Trọng Hàn cũng đang ngồi đó.

"Tổng tài, cà phê! Giám đốc Tăng, cà phê!" Nói xong một cách máy móc, Tiêu Hà Hà định đi ra liền bị Tăng Ly gọi lại.

"Hà Hà, hôm nay cô sao vậy? Nhìn cô hơi lạ đó!"

Khi Tăng Ly hỏi thì ánh mắt nhìn vào Tần Trọng Hàn, còn trong mắt anh ta không có chút gợn sóng nào.

"Không có gì!" Tiêu Hà Hà cười cười. "Tôi ra ngoài làm việc đây!"

"Thư ký Tiêu, hôm nay cô đến VL một chuyến đi, tranh thủ nhắc nhở chuyện hợp tác. Tôi hy vọng sẽ nhận được một kế hoạch có hiệu quả thiết thực!" Tần Trọng Hàn lên tiếng khi Tiêu Hà Hà chuẩn bị đi ra ngoài.

"Dạ!" Tiêu Hà Hà gật đầu đồng ý, trong lòng lại chửi thầm, anh chàng này đúng là gian xảo hơn cáo nữa.

"Đúng lúc tôi cũng định đi. Hà Hà, để tôi chở cô đi!" Tăng Ly nhấp một ngụm cà phê rồi đứng dậy.

Tần Trọng Hàn liếc anh ta một cái, Tăng Ly bị giật mình bởi cái nhìn lạnh lẽo phát ra từ trong mắt anh ta, nhưng vẫn tiếp tục nói với vẻ không sợ chết: "Hàn à, anh trừng tôi như làm gì?"

Tiêu Hà Hà ôm xấp tài liệu trong tay, nhớ lại bộ dạng cãi cọ giữa Tăng Ly và Tần Trọng Hàn vừa rồi, cô không nhịn được phải phì cười. Dù là người như Tần Trọng Hàn, thì đối với những anh chàng cà rởn như Tăng Ly, cũng chỉ có thể bó tay mà thôi!

14. Chương 14

Tuổi mười bảy!

Tuổi mười bảy của cô, với cô mà nói, mười bảy tuổi là một năm u ám. Năm đó, cô mất đi quá nhiều thứ...

"Đi ăn chung đi!" Ngô Tân Tuyên không hiểu sao mình lại có cảm tình với Tiêu Hà Hà. "Tôi mời cô!"

"Vậy có tiện không?" Tiêu Hà Hà không ngờ rằng nhà thiết kế hàng đầu của VL lại mời mình ăn cơm.

"Sao lại không tiện? Chẳng lẽ cô không đói à?" Ngô Tân Tuyên nhướng cặp lông mày mảnh được tỉa gọn gàng đẹp mắt, nhìn vào Tiêu Hà Hà. "Hay là cô không muốn đi ăn với tôi?"

"Dạ làm gì có. Vậy em cám ơn chị!" Tiêu Hà Hà không khách sáo nữa.

Ngô Tân Tuyên là người mà cô luôn rất ngưỡng mộ, chị ấy có rất nhiều mẫu thiết kế kinh điển, Tiêu Hà Hà cũng không ngờ rằng Ngô Tân Tuyên lại là người bình dị dễ gần đến vậy.

"Hôm đó khi cô nói mẫu thiết kế của tôi có khiếm khuyết, tôi thực sự khá bất ngờ!"

"Xin lỗi chị, em chỉ nói đại thôi!"

"Nhưng đó thực sự là một mẫu thiết kế có khiếm khuyết mà!" Ngô Tân Tuyên không hề giấu giếm. "Cái váy đó đã bị nứt khi lên sàn diễn, tôi đã dùng kim băng để khâu lại cho người mẫu!"

"Sao tự nhiên lại bị nứt?" Tiêu Hà Hà hơi ngờ vực, thảo nào cô nhìn cái váy đó không được ôm ở chỗ eo cho lắm, hoàn toàn không giống với các thiết kế của Ngô Tân Tuyên trước đó.

"Cạnh tranh!" Ngô Tân Tuyên chỉ nói hai từ, nhưng Tiêu Hà Hà nghe không hiểu.

Hai người vừa trò chuyện vừa bước ra khỏi văn phòng của Ngô Tân Tuyên.

"Hàn! Tôi và Hà Hà đi là được rồi, anh là tổng tài của chúng tôi, sao cũng theo đến góp vui vậy?" Giọng của Tăng Ly vang lên từ phía bên kia hành lang.

Tiêu Hà Hà ngớ người ra rồi nhìn về phía bên kia, ở đó ngay lập tức trở nên ồn ào.

Sự xuất hiện của Tần Trọng Hàn quả nhiên đã gây ra náo động.

Đặc biệt là khi anh ta xuất hiện ở hành lang cùng lúc với Tăng Ly, sự náo động càng gay gắt hơn.

Nhiều nhân viên của VL đều thò đầu ra khỏi khu vực làm việc để được nhìn thấy vị tổng tài lớn của Tần thị, chỉ nhìn thấy khuôn mặt điển trai lạnh lùng hoàn hảo của anh ta thôi cũng đủ có cảm giác ngây ngất.

Một bộ vest phẳng phiu, vẫn không có chút nếp gấp nào. Đôi giày da bóng loáng như gương. Một đôi mắt diều hâu hút hồn, đầy vẻ mê hoặc.

Còn xung quanh anh ta, dường như có một luồng không khí mạnh mẽ. Đi qua hành lang, ngay lập tức làm cho các cô gái trong khu vực văn phòng đắm chìm trong vẻ quyến rũ tự nhiên của anh ta, cũng làm cho những chàng trai đang có mặt ở đó phải khâm phục sức đàn áp lạnh lùng của anh ta.

Nói tóm lại, cả người anh ta toát ra sức hút độc đáo khiến người ta sợ hãi nhưng lại say mê…

Tăng Ly lúc nào cũng nở nụ cười trên mặt, trông rất bình dị dễ gần, nhưng Tần Trọng Hàn lại giống như một tảng băng. Hai người đứng cùng nhau, giống như một bó đuốc và một tảng băng, nhưng lại vô cùng hài hòa. Tần Trọng Hàn vừa đến, ngay cả tổng tài của VL cũng đích thân ra tiếp đón.

Loại thượng hạng trong đàn ông, không nghi ngờ gì, chính là hai anh chàng này!

Tiêu Hà Hà méo miệng, bước một bước lớn lùi về phía sau đám đông, đầu cúi thấp đến mức không thể thấp hơn, rụt cổ thành một con đà điểu nhỏ.

Theo trực giác bản năng, có cảm giác vô cùng nguy hiểm… Bởi vì, dường như cô đã cảm nhận được một tầm nhìn đáng sợ đang quét qua đám đông, bắn về phía cô.

Ngô Tân Tuyên liếc nhìn Tiêu Hà Hà. “Hà Hà, chúng ta đi qua bên kia!”

“Dạ!” Ngay lập tức trả lời, Tiêu Hà Hà đi theo Ngô Tân Tuyên đi xuống từ một cầu thang ở đầu kia của hành lang.

“Hình như cô rất sợ tổng tài của cô thì phải!” Trên cầu thang, Ngô Tân Tuyên cười và nói.

“Ờ… Không có!” Tiêu Hà Hà hơi kinh ngạc.

Ngô Tân Tuyên chỉ mỉm cười với vẻ thích thú. “Tổng tài Tần, ngoài việc hơi trăng hoa một chút, thì năng lực làm việc là số một đó!”

Rất trăng hoa thì có! Cô đã nhìn thấy anh ta hai lần rồi, ít nhất đã hôn hai cô gái khác nhau! Tiêu Hà Hà suy nghĩ một hồi, hay đừng nhiều chuyện thì hơn, công việc của cô không được nhiều chuyện!

“Đến một quán Tứ Xuyên ở gần công ty chúng tôi ăn ha? Cô sẽ không chê quán nhỏ đó chứ?”

Tiêu Hà Hà rất ngạc nhiên, nhà thiết kế Ngô mà lại đến nơi nhỏ bé đó? Cô cứ tưởng mấy sếp như chị ấy phải đến nhà hàng Tây chứ. “Không đâu, em rất thích món ăn Tứ Xuyên!”

“Vậy thì tốt quá!” Ngô Tân Tuyên vui vẻ nói. “Đi thôi!”

Hai người sóng vai đi ra khỏi tòa nhà, nhưng ở cổng tòa nhà lại đột nhiên xảy ra một đợt rối loạn khác.

Hai người cùng lúc quay đầu lại, nhìn thấy Tăng Ly và Tần Trọng Hàn đang cùng đi ra, hai bóng người cao lớn vô cùng thu hút.

“Hà Hà, cô làm gì đi nhanh quá vậy?” Tăng Ly hỏi lớn.

Tiêu Hà Hà rụt cổ và quay đầu lại, họ đã đi đến trước mặt hai người. Tiêu Hà Hà chào hỏi với vẻ thận trọng: “Tổng tài, giám đốc Tăng!”

Tần Trọng Hàn liếc nhìn Ngô Tân Tuyên, khẽ gật đầu, có vẻ thờ ơ, xem như đã chào hỏi xong.

“Tôi và Hà Hà định đi ăn món Tứ Xuyên, chắc là tổng tài Tần và giám đốc Ly sẽ không đến những nơi đó, nên tôi sẽ không mời hai cậu đâu!” Ngô Tân Tuyên mở miệng một cách tao nhã. “Hà Hà, đi thôi!”

“Ừm!” Tiêu Hà Hà mừng thầm trong lòng, nhanh chóng quay người bước đi.

“Không mời chúng tôi? Vậy sao mà được?” Tăng Ly lẩm bẩm, lén liếc nhìn Tần Trọng Hàn bên canh, rồi hét lên với hai cô gái đang đi về phía bên kia: “Tôi rất thích những quán nhỏ, các món ăn ở đó thường rất ngon! Món ăn Tứ Xuyên lại càng ngon! Tuyên cục cưng à, tôi cũng đi nữa! Chờ tôi với…”

Ngô Tân Tuyên quay đầu lại với vẻ mặt kỳ lạ, Tiêu Hà Hà trợn tròn mắt, giám đốc Tăng đúng là thích góp vui mà!

“Hàn! Anh cũng đi luôn đi, ăn chung cho vui! Dù gì bây giờ cũng đến giờ ăn rồi!”

Cứ tưởng Tần Trọng Hàn sẽ không đi, ai ngờ anh ta lại gật đầu. “Có gì mà không được chứ?”

Vậy là, dưới vẻ ngơ ngác của Ngô Tân Tuyên và Tiêu Hà Hà, Tần Trọng Hàn và Tăng Ly đã dẫn đầu đi về vào trong con hẻm nhỏ nằm cạnh VL.

“Trời ơi! Đây có phải là Tần Trọng Hàn mà tôi quen không?” Ngô Tân Tuyên kinh ngạc nói.

“Chị Ngô, chị có quen với tổng tài của chúng tôi hả?” Tiêu Hà Hà hỏi với vẻ ngờ vực.

“Ừ! Tính ra tôi quen biết cậu ấy đã được mười năm rồi đó!”

“Hả?”

“Hả cái gì mà hả? Cậu ấy là đàn em học sau tôi!”

“Đàn em?” Tiêu Hà Hà ngạc nhiên, có vẻ như Ngô Tân Tuyên và Tần Trọng Hàn bằng tuổi mà, chắc tổng tài cũng phải ba mươi rồi chứ!

“Nghi ngờ hả? Nhìn tôi thì không già lắm, nhưng tôi đã ba mươi hai tuổi rồi!” Ngô Tân Tuyên thở dài. “Thời gian làm cho người ta già đi mà!”

“Không, chị Ngô, chị không già chút nào cả!” Tiêu Hà Hà lắc đầu.

“Cô đừng căng thẳng quá như vậy, cứ thoải mái là được rồi.” Ngô Tân Tuyên liếc nhìn cô.

“Dạ! Chị Ngô!”

“Hai người mau lên đi! Tuyên cục cưng ơi, có phải chị không muốn mời không?” Tăng Ly hét lên ở phía trước.

“Chúng ta mau đi thôi! Chàng hề đó đang hối rồi kìa!” Ngô Tân Tuyên nói đến Tăng Ly.

“Vậy chắc chị cũng quen biết giám đốc Tăng nhiều năm rồi phải không?”

15. Chương 15

“Vậy sao?” Tần Trọng Hàn nhìn cô, chẳng chút hứng thú, rồi đột nhiên nhếch đôi môi mỏng lên mà không để lại chút dấu vết.

Trên khuôn mặt đẹp trai và ngầu đời đó rõ ràng không có biểu cảm gì, nhưng lại có một cảm giác vui vẻ. “Tôi thích ăn cay một chút!”

Khi nói câu này, anh ta nhìn vào Tiêu Hà Hà, không biết món ăn mà anh ta nói có ý gì khác không!

Sau đó, anh ta lấy bật lửa ra, một cái bật lửa bạc rất đẹp, thoạt nhìn là biết nó rất đáng giá. Châm một điếu thuốc, phun một làn khói về phía Tiêu Hà Hà một cách tao nhã.

“Khụ khụ…” Bị sặc phải ho, Tiêu Hà Hà bĩu môi, cứ tưởng anh ta sẽ đi chứ, xem ra là không rồi.

“Đại tổng tài Tần, muốn hút thuốc thì ra bên ngoài!” Ngô Tân Tuyên cau mày nói. “Đây là nơi công cộng, làm ơn chú ý, ở đây còn có hai cô gái, chúng tôi không muốn hít phải khói thuốc lá bị động của cậu!”

“Tuyên cục cưng à, hay chị cũng hút một điếu đi, vậy thì mọi người sẽ thay nhau hít khói thuốc lá bị động, không ai phải chịu lỗ nữa!” Tăng Ly nói đùa cợt nhả, sau đó cũng lấy ra điếu thuốc, nói rồi châm lên.

“Ra ngoài hút!” Ngô Tân Tuyên giật phăng điếu thuốc ra khỏi tay anh ta rồi ném nó lên bàn.

“Tuyên! Chị không công bằng!” Tăng Ly hét lên. “Sao chị không giật thuốc của Hàn đi?”

“Tự tắt hay để tôi làm?” Ngô Tân Tuyên nhìn Tần Trọng Hàn và hỏi.

Tần Trọng Hàn hút thêm một hơi: “Tôi thích tự làm hơn!”

‘Nói rồi, anh ta đã dập tắt điếu thuốc chỉ mới hút vài hơi thật.

“Làm vậy không công bằng!” Tăng Ly tiếp tục hét lên.

Ngô Tân Tuyên liếc nhìn Tăng Ly với vẻ chán ghét: “Không công bằng thì cậu đừng đi ăn, đâu ai kéo cậu tới!”

“Ngô Tân Tuyên!” Tăng Ly nghiến răng hừ một tiếng lạnh lùng. Sao cô gái này lúc nào cũng bắt nạt anh ta? Có ngon thì đi bắt nạt Tần Trọng Hàn đi chứ!

“Hà Hà, cô muốn ăn gì? Cứ gọi tự nhiên!” Ngô Tân Tuyên không muốn để ý tới anh ta, mỉm cười và hỏi Tiêu Hà Hà.

“Tiết canh vịt!” Tiêu Hà Hà cười và chỉ vào món này.

“Ôi mẹ ơi! Không ngờ cô lại gọi món đó, mới tí tuổi đầu mà đã khát máu vậy rồi!” Tăng Ly lại hét lên. “Hàn à! Tôi nhớ hình như anh cũng thích món tiết canh vịt lắm thì phải! Không ngờ anh và Hà Hà lại có sở thích chung!”

Tần Trọng Hàn nhếch môi nhưng không nói gì, khuôn mặt đẹp trai lạnh lùng, đôi mắt như lửa, khóa chặt cả người Tiêu Hà Hà vào trong tầm mắt.

Tiêu Hà Hà há miệng và nhìn về phía anh chàng trước mặt, có chút ngượng ngùng. Thật không ngờ anh chàng này cũng thích ăn tiết canh vịt.

“Tuyên à, tôi gọi cho chị món cá hấp ha! Tôi nhớ hình như chị thích món đó!” Tăng Ly bỏ qua cái nhìn hung dữ như muốn giết người của Ngô Tân Tuyên đang ngồi bên cạnh, mỉm cười rạng rỡ, nói với vẻ mặt nghiêm túc. “Đến đây ăn cơm làm tôi nhớ lại thời đi học, Tuyên cục cưng à, không ngờ chị lại hoài niệm đến vậy!”

“Chuyện này có liên quan gì đến hoài niệm?” Ngô Tân Tuyên ngớ ra, nở nụ cười trêu chọc, ánh mắt suồng sã quan sát Tăng Ly một lượt từ đầu đến chân. “Tôi nhớ lúc đó cậu ăn cay quá nên khóc luôn mà!”.

“Họ Ngô kia, chị được lắm!” Tăng Ly vừa nghe Ngô Tân Tuyên tiết lộ chuyện xấu của mình, ngay lập tức thay đổi sắc mặt. “Ai khóc chứ? Hà Hà, cô đừng nghe chị ấy nói bậy, anh trai tôi đây lúc nào cũng anh dũng bất khả chiến bại, chỉ là ớt thôi mà, anh đây không sợ!”

Ngô Tân Tuyên bật cười ha hả, kéo kéo áo của Tiêu Hà Hà đang hơi ngây người ra, thì thầm: “Hà Hà, Tăng Ly là củ cải lớn trăng hoa, nhất thiết đừng để bị mê hoặc bởi đôi mắt đào hoa của cậu ấy. Nếu thực sự muốn chọn một trong hai thì, tôi đề nghị cô chọn Tần Trọng Hàn!”

“Lén nói xấu gì tôi đó? Đừng nói xấu tôi trước mặt Hà Hà, chừa lại cho tôi chút hình tượng.” Tăng Ly đưa mắt nhìn về phía Ngô Tân Tuyên đang cười trên nỗi đau của người khác. “Sao tự nhiên tôi nhận ra người phụ nữ này gian xảo vậy trời?”

“Mới biết hả? Tiếc là quá muộn rồi.” Ngô Tân Tuyên vẫn cười và bắt đầu rót trà.

Tăng Ly bực bội, nhìn chằm chằm vào Ngô Tân Tuyên bằng ánh mắt rực lửa. “Họ Ngô kia, chị đúng là đáng ghét!”

“A… Thức ăn đến rồi!” Tiêu Hà Hà mở miệng đúng lúc, đánh lạc đề câu chuyện, rồi quay sang nhìn Tần Trọng Hàn nãy giờ vẫn không nói gì.

Tuy khuôn mặt của Tần Trọng Hàn nhìn rất hoàn hảo, vẻ điển trai đó làm người khác cảm thấy không tệ, nhưng hễ nghĩ đến chuyện anh ta đã hôn mình, còn không cho phép mình thôi việc, cô liền nổi giận, liền cảm thấy các tế bào trên cơ thể đều đang run rẩy.

"Món tiết canh vịt mà hai người thích đây! Tiết canh nè! Một tô lớn toàn máu đó! Mau ăn đi!" Tăng Ly hét lên với Tần Trọng Hàn và Tiêu Hà Hà.

Tần Trọng Hàn thong thả cầm muỗng lên, hơi cau mày lại rồi múc một muỗng để vào trong cái chén trước mặt mình, sau đó từ từ nếm thử một miếng, động tác rất tao nhã.

Ăn bữa cơm thôi mà cũng như một quý ông vậy, tại sao khi làm việc lại không như quý ông cho tôi nhờ? Tiêu Hà Hà nhìn vào món ăn ưa thích của mình, nhưng lại không hề đụng đũa đến!

Chẳng mấy chốc, các món ăn đã được lên đủ.

Tăng Ly cũng chần chừ không đụng đũa, nhưng miệng lại nói: "Hà Hà, sao cô không ăn đi?"

"Ờ… Tôi vẫn chưa đói lắm!" Tiêu Hà Hà chỉ không muốn ăn chung một món với Tần Trọng Hàn mà thôi. Nghe nói vậy, trong đôi mắt nghiêm nghị của Tần Trọng Hàn thoáng qua một ánh nhìn hài hước: "Vậy sao? Không biết bụng của ai đang kêu vậy ta?"

Vừa dứt lời, đột nhiên, bụng của ai đó phát ra tiếng kêu "ục ục" vô cùng bất nhã.

Tăng Ly và Ngô Tân Tuyên lập tức nhìn về hướng phát ra tiếng kêu, họ đều rất ngạc nhiên.

Mặt của Tiêu Hà Hà đỏ bừng lên, đang rất xấu hổ.

"Ăn đi! Đừng khách sáo!" Ngô Tân Tuyên mỉm cười. "Sao phải bạc đãi bản thân như vậy chứ? Đừng học theo Tăng Ly, cậu ấy sợ ăn ớt mà!"

Ngước lên rồi liếc nhìn Tần Trọng Hàn, cả người Tiêu Hà Hà bất giác co rúm lại.

"Ai sợ ăn ớt hả? Dạo này tôi bị nóng trong người nên không dám ăn quá nhiều. Bà chủ, cho một dĩa trứng chiên!"

"Ra vẻ!" Tần Trọng Hàn thốt ra hai từ rồi tiếp tục ăn món tiết canh vịt của anh ta.

"Ờ…" Tiêu Hà Hà nhíu chặt mày lại. Thôi kệ, mặc anh ta nói gì, cô cầm đũa và bắt đầu ăn. Buồn cười, tiết canh vịt là món yêu thích nhất của cô, tại sao lại để một mình anh ta nuốt trọn?

Lấy lại tinh thần, Tiêu Hà Hà lấy muỗng múc vài miếng cho vào cái chén trước mặt mình rồi bắt đầu ăn, không hề khách sáo chút nào, như thể đang giận ai đó.

Nhìn thấy bộ dạng lúc này của Hà Hà, Tăng Ly không nhịn được phải bật cười. Còn bên cạnh anh ta, khuôn mặt như vua chúa của Tần Trọng Hàn thì bắt đầu u ám lại.

Nhất là khi nhận được ánh mắt khiêu khích của Tiêu Hà Hàa, anh ta càng nhíu chặt mày hơn, ánh mắt sắc bén liếc về phía Tăng Ly đang cười rúc rích kia.

Tăng Ly bỗng im bặt. Lúc này, bà chủ bưng dĩa trứng chiên lên. Tăng Ly vừa nhìn thấy đĩa trứng liền lập tức cau mày, xụ mặt xuống, còn Tần Trọng Hàn và Ngô Tân Tuyên đều bật cười…

"Trời ơi, có còn cho người ta sống không vậy?" Tăng Ly hét lên, làm những chàng trai cô gái khác đang ngồi ăn trong quán lúc đó đều quay sang nhìn họ.

"Có chuyện gì vậy?" Tiêu Hà Hà nãy giờ chỉ tập trung ăn nhìn về phía Ngô Tân Tuyên với vẻ mặt ngơ ngác, lấy làm lạ hỏi.

Vừa quay đầu lại liền nhìn thấy khóe môi của Tần Trọng Hàn cũng nhếch lên, lại càng khó hiểu hơn.

"Không có gì, ăn đi." Ngô Tân Tuyên nhịn cười và nói.

Tần Trọng Hàn ngay lập tức lấy lại vẻ mặt lạnh lùng, Tiêu Hà Hà nhìn về phía Ngô Tân Tuyên với vẻ đầy hoài nghi, rồi lại nhìn sang Tần Trọng Hàn.

Cảm nhận được vẻ nghi hoặc trong mắt cô, Tần Trọng Hàn nhíu mày thật chặt, cô ấy nhìn vậy là sao?

“Giám đốc Tăng, anh không sao chứ?” Tiêu Hà Hà hỏi với vẻ quan tâm.

“Hì hì! Không có gì! Tôi vẫn ổn!” Tăng Ly vừa nhìn thấy Hà Hà quan tâm đến mình, ngay lập tức có chút xấu hổ.

“Vậy tại sao anh không ăn đi?”

“Vì trong trứng cũng có ớt!” Ngô Tân Tuyên cho câu trả lời.

“Chị im đi!” Tăng Ly liếc xéo Ngô Tân Tuyên đang ngồi ở đối diện. “Họ Ngô kia, thảo nào đến bây giờ vẫn chưa ai rước chị, chị xấu bụng quá mà!”

Sắc mặt của Ngô Tân Tuyên lập tức thay đổi nhưng không nói gì, chỉ tiếp tục cười khúc khích. “Phải, tôi xấu bụng vậy đó!”

Tăng Ly mếu môi: “Được rồi, hôm nay, vì không muốn để cho Hà Hà xem thường, anh đây sẽ liều bằng mọi giá!”

Nói rồi, cầm đũa lên và bắt đầu ăn trứng!

Tiêu Hà Hà thì ngây người trợn to mắt, cũng có thứ làm cho giám đốc Tăng sợ à?

“Khụ khụ khụ… Cay chết tôi rồi!” Tăng Ly mới ăn một miếng đã ho sặc sụa.

“A, không ăn được thì đừng ăn nữa!” Tiêu Hà Hà thấy anh ta như vậy, ngay lập tức đứng dậy rót một ly nước và đưa qua. “Uống chút nước đi!”

“Vẫn là Hà Hà tốt bụng!” Tăng Ly cầm lấy ly nước và uống một ngụm.

Tần Trọng Hàn thấy cô quan tâm Tăng Ly như vậy, trong lòng tự nhiên cảm thấy hơi khó chịu.

“Uống thêm chút nữa đi! Nước lạnh giúp bớt cay!” Tiêu Hà Hà nói.

“Ừ! Đỡ hơn rồi, đỡ hơn rồi!” Tăng Ly lắc đầu, cả mặt đỏ ửng vì cay, có điều tiếng hét của anh ta đột ngột như sét đánh, làm bao nhiêu ánh mắt thăm dò đổ dồn về phía bên này.

Tiêu Hà Hà thấy anh ta không thể ăn cay liền lập tức đi ra ngoài nhờ bà chủ làm một món không bỏ ớt. “Giám đốc Tăng, bà chủ nói sẽ nấu cho anh một món không có ớt, anh có thể yên tâm rồi!”

“Cảm ơn cô!” Tăng Ly vô cùng cảm kích Tiêu Hà Hà.

Khi vừa quay lại bàna ăn, những ngón tay mảnh khảnh của Tần Trọng Hàn cầm cái ly lên lắc lắc, nhấp một ngụm rất thanh lịch. “Rót trà!”

“Cái gì?” Tiêu Hà Hà biết câu này là anh ta nói với mình.

“Rót trà!” Tần Trọng Hàn một lần nữa thốt ra hai từ đó.

Hít một hơi thật sâu, trên mặt của Tiêu Hà Hà lập tức không còn chút biểu cảm nào. “Dạ!”

Rồi đi đến trước mặt Tần Trọng Hàn, rót trà cho anh ta. Vì hơi bực bội, nên lúc rót trà đã sơ ý làm ướt cái bật lửa mà anh ta đang để trên bàn.

“Chết tiệt!” Tần Trọng Hàn đột nhiên hét lớn, đẩy Tiêu Hà Hà ra một cái thật mạnh.

“A…” Tiêu Hà Hà đang sợ hãi nên hai tay run rẩy, ấm trà rơi thẳng xuống cái bật lửa.

16. Chương 16

Tiêu Hà Hà sợ hãi lùi về sau, hai mắt của anh ta đang nhìn cô trừng trừng, như ẩn chứa ngọn lửa đủ để làm bỏng cô: “Biến!”

“Tổng tài Tần, Hà Hà là khách của tôi!” Ngô Tân Tuyên đã lên tiếng ngay vào lúc này. “Vì một cái bật lửa, cậu có cần phải vậy không?”

“Chị cũng biến đi!” Tần Trọng Hàn quát to một tiếng lạnh lùng.

“Hàn!” Tăng Ly lại hét lên.

“Các người biến hết đi!” Tần Trọng Hàn chán nản ngồi xuống.

“Tôi xin lỗi!” Tiêu Hà Hà nghĩ chắc cái bật lửa đó phải rất quan trọng với anh ta, vì muốn chụp lại cái bật lửa mà anh ta không quan tâm đến bàn tay của mình, cô đúng là đáng chết thật mà!

Tăng Ly chợt ngớ ra, vội vàng nói: “Phong độ, phong độ. Hàn à, phong độ của anh đâu rồi?”

Tần Trọng Hàn không nói gì thêm, nhưng khuôn mặt anh ta sa sầm lại đến mức làm cho mọi người không dám nói thêm một lời nào nữa.

Bữa cơm này, vì chuyện cái bật lửa mà làm cho mọi người cảm thấy không ngon miệng nữa.

Tiêu Hà Hà cầm xấp hồ sơ lên, cúi người xuống thật sâu với Tần Trọng Hàn. “Tổng tài, tôi xin lỗi, tôi sẽ đền cho anh một cái bật lửa khác!”

Nói xong câu này, Tiêu Hà Hà chạy như bay ra ngoài, mặt mày tái mét khiến mọi người cảm thấy đau lòng.

“Hà Hà!” Ngô Tân Tuyên trợn mắt nhìn Tần Trọng Hàn rồi chạy theo ra ngoài.

“Hàn! Phản ứng của anh hơi quá rồi đó!” Tăng Ly lại thở dài. “Cái cũ không đi, cái mới không đến! Đã đến lúc để quên rồi đó!”

“Hà Hà! Cô chờ đã!” Ngô Tân Tuyên đã đuổi kịp Tiêu Hà Hà. “Cô ổn chứ?”

Vành mắt của Tiêu Hà Hà đỏ ửng. “Tại em bất cẩn làm hư cái bật lửa của tổng tài, em nghĩ cái bật lửa đó nhất định rất quý giá với anh ta! Em có thể hiểu được!”

Lần này, Tiêu Hà Hà không giận, ngược lại cảm thấy rất áy náy.

“Hà Hà, đừng để trong lòng!” Ngô Tân Tuyên vỗ vỗ vai cô.

“Chị Ngô, em cám ơn chị. Chị giúp em nói với tổng tài, em thực sự không phải cố ý!” Tiêu Hà Hà cắn môi, mỉm cười khổ sở. “Em hiểu cảm giác mất đi thứ quý giá nhất của mình!”

“Mig, em xin lỗi!” Tiêu Hà Hà nói với vẻ rất có lỗi: “Lần trước đã làm hư cái váy của chị, lần này còn mượn tiền của chị nữa!”

“Em còn khách sáo với chị à? Chẳng phải chúng ta là chị em tốt sao?” Mig phản đối nói. “Em chắc là em muốn đi mua cái bật lửa đắt đỏ đó để đền cho sếp của em chứ?”

“Biết làm sao được, em bất cẩn làm hư đồ của người ta!” Tiêu Hà Hà thở dài.

“Ừ! Được rồi! Chúng ta đi mua!” Mig chỉ nghĩ rằng thứ đó quá đắt. “Bỏ mấy chục ngàn mua một cái bật lửa nát đó, cần thiết không?”

“Có đắt hơn cũng không quý bằng đồ của người ta được!” Tiêu Hà Hà thở dài và nói. “Chỉ sợ vài tháng sau em vẫn chưa có đủ tiền trả cho chị!”

“Đừng nhắc tiền bạc với chị! Tầm thường!”

Cuối cùng Tiêu Hà Hà đã mua một cái bật lửa Stdupont, cũng màu bạc. Ông chủ cửa hàng đó nói giá thị trường là 50 ngàn, Mig nhờ người quen đến mua, 30 ngàn đã mua được.

Ngày hôm sau.

Tiêu Hà Hà cầm cái hộp được gói đẹp mắt đi đến văn phòng của Tần Trọng Hàn mà trong lòng thấp thỏm không yên, sau khi được cho phép thì đi vào trong.

Tiêu Hà Hà đặt cái hộp lên bàn, cúi đầu nói với vẻ bứt rứt: "Tổng tài, đây…, là tôi đền lại cho anh! Hôm qua là lỗi của tôi!"

Tần Trọng Hàn nheo mắt lại, khóa chặt khuôn mặt ngỡ ngàng của cô vào tầm nhắt, nhưng không nói lời nào.

Tiêu Hà Hà cắn chặt môi, thấy anh ta không lên tiếng, lại nói: "Tôi biết bị người khác làm hư món đồ yêu quý nhất thì tâm trạng sẽ buồn bực thế nào. Tôi cũng biết cái bật lửa này không phải là cái cũ, tôi rất xin lỗi, thực sự xin lỗi."

Anh ta vẫn không nói gì, nhưng sức trấn áp tỏa ra từ toàn thân thực sự làm cho người khác cảm nhận được một mối nguy hiểm đáng sợ. Tiêu Hà Hà dè dặt ngước mắt lên nhìn anh ta, ngay lúc tiếp cận được với tầm mắt anh ta thì lại lập tức cúi xuống lần nữa.

Tần Trọng Hàn im lặng, nhìn chằm chằm vào cô rất lâu. Ánh mắt sắc bén như đại bàng, nhìn kỹ cô gái nhỏ bé trước mặt. Cô tưởng rằng đền bù cho anh ta thì sẽ xong mọi việc hay sao?

Thấy anh ta vẫn không nói gì, trên mặt của Tiêu Hà Hà có chút không chịu được. "Tổng tài, tôi sai rồi!"

"Ra ngoài!" Anh đột nhiên mở miệng.

"Ờ…" Ngước mắt lên, khi nhìn thẳng vào đôi mắt lạnh lùng nhưng lại kèm theo chút thích thú đó, bỗng ngay lập tức ngây ra.

"Đồ để xuống, người đi ra ngoài, nói cô đó, hiểu không?"

"Ờ…" Tiêu Hà Hà vừa nghe thấy anh ta đã chấp nhận, trong lòng ngay lập tức cảm thấy đỡ áy náy hơn rất nhiều, vội vã gật đầu. "Cám ơn tổng tài, tôi sẽ ra ngoài làm việc ngay!"

Như thể đã được miễn xá, Tiêu Hà Hà ngay lập tức quay người đi ra khỏi văn phòng tổng tài.

Còn Tần Trọng Hàn nhìn vào cái hộp trên bàn, đôi mắt sâu thẳm híp lại, giơ tay lên cầm cái hộp đó ném vào trong ngăn kéo, rồi bắt đầu duyệt công văn.

Ăn tối xong, Tiêu Hà Hà đang dọn dẹp chén đũa. "Thịnh Thịnh, con ở nhà rồi tự đi ngủ sớm được không con?"

"Mẹ ơi, mẹ đừng đi làm nữa, Thịnh Thịnh có thể nuôi mẹ!" Thịnh Thịnh nhăn nhó khuôn mặt nhỏ xinh. "Buổi tối ra ngoài làm việc thì sẽ mệt mỏi lắm! Lỡ gặp phải kẻ háo sắc thì làm thế nào?"

"Con trai ngốc của mẹ, không đi làm thì mẹ làm sao trả được tiền cho dì Mig đây?"

"Nhưng mà…"

"Ngoan! Con ở nhà nhớ nghe lời, xem xong phim hoạt hình thì đi ngủ, mẹ sẽ về sớm thôi!" Tiêu Hà Hà hôn lên mặt con trai, sau đó vào phòng ngủ thay đổi thành một bộ đồ thoải mái, quần jean và áo thun, rồi cầm một cái thùng ra ngoài.

Ở thành phố không ngủ.

Một góc phố vô cùng nhộn nhịp, dưới ánh đèn đường lờ mờ, một cô gái có thân hình mảnh khảnh, tóc thắt bím đang rao hàng.

"Xin chào! Dụng cụ hỗ trợ đầy cá tính đây, mời ghé xem thử."

Trên cái thùng bên cạnh còn để một cái bảng bằng giấy, trên đó viết: Quà tặng dụng cụ hỗ trợ cá tính và thời thượng.

Những người ghé xem hầu hết là các cặp tình nhân, cầm lấy một vài cái rất cởi mở rồi gửi tiền. Người nam nháy mắt với người nữ, cười đầy ẩn ý, sau đó họ nắm tay nhau và nhanh chóng biến mất trong màn đêm.

Cô gái đang bán các dụng cụ này là Tiêu Hà Hà, cô hét to một cách không ngại ngùng: "Dụng cụ hỗ trợ tình dục, cá tính và thời thượng, vì an toàn sức khỏe của mọi người, mời ghé xem thử nào!"

Dần dần, có nhiều người đến xem hơn, đa số là các cặp đôi sinh viên, khi nhìn thấy các món đồ bên trong thùng của cô gái liền vây quanh với vẻ rất tò mò.

Bên trong thùng đựng đầy hoa hồng đỏ chói mắt, đủ kiểu trang sức mới lạ được làm từ bao cao su. Cô vừa thấy có nhiều người đến xem, liền trải một tấm bạt xuống đất, đủ mọi loại bao cao su đầy vẻ khiêu gợi, khiến người khác bất giác đỏ mặt tía tai.

Nhìn vào quầy hàng nhỏ, tất cả đồ trang sức đều được tạo ra bằng bao cao su, có phụ kiện điện thoại, bộ cảm biến, kẹo que, bùa bình anh, gương, vân vân, tất cả đều làm từ bao cao su. Còn có "hoa tai bao cao su" làm mưa làm gió trên mạng thời gian trước, chủng loại phong phú, khiến người ta hoa cả mắt.

"Mời ghé xem! Có nhiều loại lắm!" Tiêu Hà Hà giải thích một cách nghiêm túc.

"Bà chủ, chúng tôi lấy cái này!"

17. Chương 17

Tất cả mọi người đều nín thở, trước nay chưa từng thấy qua một anh chàng mặc vest phẳng phiu như vậy xuất hiện ở thành phố không ngủ, và không biết dùng từ ngữ nào để hình dung được anh chàng này. Chỉ thấy rằng anh ta đẹp trai như Satan, đôi mắt nhỏ và dài cứ quét qua một điểm nào đó, kỳ dị như mắt cáo dưới bầu trời đêm tối mịt, ẩn giấu vẻ ớn lạnh không thể diễn tả bằng lời, khiến người ta ngay lập tức phải rùng mình.

Đôi môi mỏng nhếch lên rồi hơi cong xuống, nhưng vô tình lại khiến người ta nảy sinh cảm giác lạnh lẽo, như thể con báo xâm chiếm có mục đích, sau khi đã khóa chặt con mồi liền lộ rõ vẻ tự phụ.

Sau đó, người đó đi ngang qua đám đông, tiến đến chỗ Tiêu Hà Hà.

Tiêu Hà Hà sững người ra rồi ngay lập tức thu dọn đồ đạc. Vừa định với lấy một cái bao cao su trên tấm bạt nhựa đang trải trước mặt, bỗng một đôi giày da sáng bóng đập thẳng vào mắt, dù trong màn đêm mơ hồ, cũng thấy đôi giày da đó cũng được lau đến bóng loáng.

Ngước đầu lên, nhìn thấy bờ ngực rộng lớn của ai đó.

Từ từ ngẩng đầu lên và di chuyển tầm nhìn theo đó, cuối cùng đã đối mặt với đôi mắt ma mị đầy vẻ lạnh lùng, kèm theo chút nghi hoặc và khó hiểu.

"Anh gì ơi, anh giẫm lên đồ của tôi rồi! Đây là loại mới nhất, giá chín đồng chín, anh trả tiền cho tôi đi!" Tiêu Hà Hà thản nhiên giơ tay ra.

"Cô nghèo quá nên điên rồi hả?" Mở miệng ra vẫn tự phụ như vậy.

Không cần phải hỏi, anh chàng này hiển nhiên không ai khác ngoài đại tổng tài Tần Trọng Hàn.

"Đúng vậy, tôi nghèo đến điên rồi, vì nghèo đến điên nên mới đi bán bao cao su. Anh à, trả tiền cho tôi, chín đồng chín!" Tiếp tục giơ tay ra trước mặt anh ta.

Tầm nhìn quét qua lòng bàn tay cô, nhìn thấy vài chỗ bị chai, hơi cau mày lại, đôi mắt như đại bàng đoạt hồn, đang tập trung một nguồn sức mạnh vô danh.

Cô vẫn đang chờ đợi!

Những người bên cạnh đều đang chăm chú theo dõi.

Còn quanh người Tần Trọng Hàn giống như có một luồng không khí mạnh mẽ, làm tất cả mọi người không dám lên tiếng, chỉ đứng yên nhìn họ.

"Tôi mua hết tất cả, 1 ngàn có đủ không?" Anh ta lạnh lùng hỏi.

Tiêu Hà Hà liếc nhìn dưới đất chỉ còn lại ít hàng hóa liền lắc đầu. "Không cần nhiều vậy đâu, chỗ này năm trăm là đủ rồi. Anh à, anh có chắc anh muốn mua tất cả không?"

"Đi theo tôi!" Tần Trọng Hàn đột nhiên giơ tay ra kéo cô lại.

"Không đi!" Tiêu Hà Hà không ngờ sẽ gặp Tần Trọng Hàn ở đây. Những nơi sinh viên thường đến như thành phố không ngủ này, sao anh ta lại đến làm gì? Dù sao bây giờ không phải đang trong thời gian làm việc, anh ta không thể kiểm soát hoạt động riêng tư của cô.

Không cho phép sự từ chối, bàn tay to lớn cầm chặt bàn tay nhỏ nhắn của cô, kéo cô đi thẳng đến chỗ chiếc Bugatti của anh ta.

"Anh buông tôi ra!" Tiêu Hà Hà hét lên. Hàng hóa của cô, tối nay làm không công hay sao? Một tối bán được có vài trăm đồng, anh ta buộc cô phải chịu tổn thất nhiều như vậy à?

Tiêu Hà Hà cứ như vậy mà bị anh ta lôi đến cạnh chiếc Bugatti, đẩy cô vào trong rồi đóng cửa lại, sau đó vòng qua phía sau, ngồi lên xe và lái xe đi! Hành động liền một mạch!

Tiêu Hà Hà định mở cửa xe thì nhận ra nó đã bị khóa lại, cô giận dữ trừng mắt liếc nhìn khuôn mặt đẹp trai của anh ta.

Anh ta điên rồi sao? Anh ta nhất định là bị bệnh rồi! Cô bán đồ thì liên quan gì đến anh ta?

Tần Trọng Hàn cảm nhận được ánh mắt giận dữ của cô, nhưng từ đầu đến cuối luôn lờ đi. Chờ sau khi xe chạy ra khỏi thành phố không ngủ, đến một con đường tương đối yên tĩnh.

Cô trừng mắt nhìn anh ta với vẻ căm ghét và hét lên: "Thưa anh, bây giờ là ngoài giờ làm việc, anh không có quyền can thiệp vào cuộc sống riêng tư của tôi, đừng ảnh hưởng đến việc kiếm tiền của tôi!"

"Cô cần bao nhiêu tiền?" Anh ta quả thật đã được mở mang tầm mắt. Thư ký của Tần Trọng Hàn vậy mà lại đi bán bao cao su sau giờ làm việc. Chết tiệt! Nếu chuyện này đồ ra ngoài, chắc chắn người ta sẽ nói Tần thị bạc đãi nhân viên, lương bổng không đủ trang trải cuộc sống! "Nói đi, cô thiếu bao nhiêu tiền?"

"Tôi…" Cô phát hiện ra mình đuối lời với anh ta, một lúc sau cô mới trừng mắt nhìn anh ta và nói: "Đây không phải là việc của anh!"

"Cô là nhân viên của tôi. Điều 25 trong sổ tay nhân viên có ghi rõ, không được làm thêm sau giờ làm việc!" Tần Trọng Hàn lạnh lùng nói.

"Không phải vậy, mà là không được phép làm thêm công việc có liên quan đến công việc này!"

"Vậy bây giờ sẽ thêm điều này, không được phép làm thêm! Việc gì cũng không được!"

Tiêu Hà Hà nhíu chặt hai lông mày lại và nhìn vào người đàn ông lạnh lùng trước mặt. Anh chàng này, rốt cuộc anh ta muốn làm gì? "Được thôi! Vậy cũng phải bắt đầu từ ngày mai chứ. Thưa anh, anh đã làm tôi năm trăm, bây giờ làm phiền anh đền bù tổn thất cho tôi!"

"Cô chắc chắn năm trăm là đủ?"

"Anh chỉ làm tổn thất của tôi bao nhiêu đó thôi!" Tiêu Hà Hà bình tĩnh nhìn vào mắt anh ta, không hề có chút run sợ nào.

Tần Trọng Hàn mò khắp người nhưng không có tiền mặt, liền lấy ra xấp séc, ghi vài chữ rồi ký tên vào đó. "Một triệu, đủ chưa?"

Tiêu Hà Hà nhìn vào tấm séc đang được đưa đến trước mặt mà choáng váng, một cảm giác bị sỉ nhục dâng lên trong lòng. "Bây giờ anh nợ tôi năm trăm, một triệu mặc dù rất nhiều, nhưng anh không nợ tôi!"

Tần Trọng Hàn nhìn chằm chằm vào mắt cô, thấy trong mắt cô đang lấp lánh những giọt lệ quật cường, đột nhiên đôi môi mỏng nhếch lên nhưng không để lại chút kỳ dấu vết nào.

"Mở cửa ra!" Tiêu Hà Hà cảm thấy mình đang bị anh ta làm nhục đến muốn khóc, khoảnh khắc này làm cô nhớ lại đêm mười bảy tuổi đó…

Tần Trọng Hàn nhìn cô, khuôn mặt đẹp trai u ám lại, im lặng nhưng tập trung nhìn cô rất lâu, cuối cùng mới hét lên. "Nói, tại sao lại ra đây bán cái này?"

"Mở cửa ra, tôi muốn xuống xe!" Cô nói lạnh lùng, vẫn đang chịu đựng, không muốn khóc trước mặt người khác!

"Cô đang rất thiếu tiền hả?" Ánh mắt như thiêu đốt của Tần Trọng Hàn khóa chặt khuôn mặt nhỏ nhắn bướng bỉnh của cô, khẽ hỏi.

Câu này đã chọc giận Tiêu Hà Hà vẫn đang cố nhẫn nhịn. Cô đột nhiên quay mặt nhìn ra ngoài cửa sổ, rồi hét lên: "Anh tưởng trên đời này ai cũng giống như đại tổng tài Tần anh hả? Được sinh ra với một cái muỗng vàng, số phận định sẵn sẽ được vinh hoa phú quý cả đời. Làm sao anh hiểu được nỗi buồn và sự bất lực của người nghèo? Anh thì biết gì? Anh không biết! Tôi thiếu tiền thật, nhưng tôi thiếu tiền thì đã sao? Hả? Tôi không được tự mình kiếm tiền à? Tôi đã làm phiền gì đến anh? Mà anh đem một triệu ra để sỉ nhục tôi như vậy? Anh giàu lắm phải không? Anh giàu thì đi mà quyên góp cho người tị nạn châu Phi kìa, anh đi làm từ thiện đi, anh cần gì phải ở đây ra vẻ đại gia với tôi?"

Anh ta sững người ra!

Không ngờ cô bé nhìn rất chất phác này lại có sức bộc phát mạnh đến vậy!

Tại sao cô muốn kiếm tiền để trả nợ mà khó đến vậy chứ? Tại sao cô phải làm cho bản thân mình chịu thiệt thòi như vậy? Ở công ty thì chịu thiệt để cầu toàn, hết giờ làm rồi mà vẫn phải nhìn sắc mặt của anh ta?

"Mở cửa ra!" Cô quay mặt sang chỗ khác, không nhìn anh ta, và hét lên lần nữa.

Tần Trọng Hàn nhìn khuôn mặt bướng bỉnh của cô, gầm gừ giận dữ: "Cô gái ngu ngốc!"

"Đúng vậy! Tôi ngu ngốc, trước giờ tôi rất ngu ngốc!" Cô hét lên thật lớn. Nếu không ngu ngốc thì cô sẽ không ký thỏa thuận làm người đẻ mướn gì đó rồi. Nếu không có chuyện đó, cô cũng sẽ không phải sống trong đau đớn bao nhiêu năm qua, không biết cốt nhục ruột thịt của mình đang ở nơi nào. "May mắn giẫm phải phân chó nên mới được Tần thị tuyển làm thư ký cho sếp lớn anh đây, tôi ngu ngốc như vậy, tại sao anh không cho tôi từ chức?"

"Nếu cô thiếu tiền, cô có thể mượn công ty, dù sao cô cũng đã là nhân viên của công ty! Đừng ở đây giở trò ngang ngược!" Anh ta đã tuyển cô, vậy mà bây giờ trở thành lỗi của anh ta sao? Phải biết có bao nhiêu cô gái muốn trở thành thư ký của Tần Trọng Hàn đó.

"Tôi muốn xuống xe!" Cô biết rằng có nói với anh ta cũng không thể nói rõ được.

Tần Trọng Hàn giận dữ giơ tay xoay gương mặt đầy nước mắt của cô lại, không thể chịu đựng thêm. "Nói, cô sống ở đâu, tôi sẽ chở cô về!"

"Không cần anh chở! Đưa đây!"

"Đưa cái gì?"

"Năm trăm."

"Tôi không có!"

"Anh đền cho tôi!" Cô bướng bỉnh nói, lau đi những giọt nước mắt.

"Ngày mai đi làm sẽ đưa cho cô!" Cuối cùng anh ta cũng chịu mở cửa xe.

Tiêu Hà Hà đẩy cửa ra. "Được! Tổng tài Tần phải nhớ, anh nợ tôi năm trăm!"

"Cô gái chết tiệt, một triệu không lấy mà cứ đòi năm trăm!"

"Tôi chỉ muốn lấy năm trăm đó thôi. Đó là số tiền tôi đáng có được, tôi cảm thấy thoải mái. Đừng tưởng tất cả mọi người đều giống như anh, không ăn thức ăn dành cho người mà cũng lớn!" Gào lên với anh ta xong, Tiêu Hà Hà xuống xe và sải bước rời đi.

Tần Trọng Hàn khựng người lại, sao anh ta không ăn thức ăn dành cho người?

Tiêu Hà Hà đi rất nhanh, gần như chạy trốn, nhanh chóng rời xa khỏi chiếc Bugatti của Tần Trọng Hàn, chạy về phía thành phố không ngủ. Cô không biết số hàng hóa của cô có còn ở đó không, người ta có lấy mất của cô không?

Tần Trọng Hàn thấy cô lại chạy về phía đó, anh ta cũng xuống xe và đi theo cô.

May quá! Hàng hóa vẫn còn đó!

Tiêu Hà Hà hít một hơi thật sâu và bắt đầu rao hàng lại.

Tần Trọng Hàn đứng trong bóng tối ở đằng xa nhìn vào khuôn mặt nhỏ bướng bỉnh đó, cuối cùng không nhịn được phải lấy gói thuốc ra, châm một điếu, đứng trong bóng tối và bắt đầu hút…

"Mẹ ơi, mẹ bán có đắt hàng không?" Thịnh Thịnh nhìn thấy Tiêu Hà Hà về nhà với gương mặt thất thểu, ngay lập tức lo lắng hỏi.

"Thịnh Thịnh, sao con vẫn chưa ngủ?" Tiêu Hà Hà liếc nhìn cái đồng hồ treo tường, đã hơn 12 giờ rồi mà máy tính trong phòng khách vẫn còn mở. "Thịnh Thịnh, con lại làm game à?"

"Mẹ ơi, con muốn nhanh chóng làm xong đĩa game, bán được giá thì mẹ sẽ không phải làm thêm buổi tối nữa!" Thịnh Thịnh trề môi, đi đến chỗ bình nước bên cạnh, rót cho Tiêu Hà Hà một ly nước.

Thấy cậu bé chu đáo như vậy, trong lòng Tiêu Hà Hà chợt thấy ấm áp, vừa thỏa mãn vừa xót xa. "Thịnh Thịnh, mẹ là người lớn, mẹ có thể nuôi nổi Thịnh Thịnh mà!"

"Nhưng Thịnh Thịnh là đàn ông, đàn ông nuôi phụ nữ là chuyện đương nhiên!"

"Con không phải là đàn ông, con mới là cậu bé thôi!"

"Sớm muộn gì con cũng sẽ là đàn ông!" Thịnh Thịnh vỗ ngực rồi dụi mắt. "Mẹ ơi, chắc mẹ mệt lắm rồi ha? Để con đấm bóp cho mẹ…"

"Mẹ có con, dù phải khổ hơn mệt hơn, mẹ cũng cảm thấy đáng…"

Sáng sớm, khi công nhân quét dọn vệ sinh, họ đã quét một đống tàn thuốc ở một góc khuất nào đó…

Tần Trọng Hàn chưa đi làm, không biết tại sao.

Bầu không khí vào buổi sáng sớm hơi ngột ngạt, Tiêu Hà Hà vùi đầu sắp xếp tài liệu, dự án hợp tác với VL đã được đàm phán gần xong, chỉ chờ Tần Trọng Hàn gõ nhịp cuối cùng.

Chuông điện thoại vang lên, Tiêu Hà Hà nhận cuộc gọi.

"Hà Hà, tôi là Ngô Tân Tuyên, kế hoạch hợp tác đã trình cho Tần Trọng Hàn xem chưa?"

"Dạ vẫn chưa! Tổng tài chưa đi làm!"

"Tranh thủ trình lên cho cậu ta xem, nếu có chỗ nào cần chỉnh sửa, chúng ta sẽ bàn thêm!"

"Dạ được!"

Sau khi cúp điện thoại, Tiêu Hà Hà ngước mắt lên liếc nhìn Hướng Tịnh đang tập trung làm việc của mình. "Hướng Tịnh, sao tổng tài vẫn chưa đi làm?"

"Em nghe nói tổng tài đi công tác rồi, thư ký Cao nói tất cả mọi chuyện sẽ do giám đốc Tăng đại diện tạm thời!" Tin tức của Hướng Tịnh xưa nay luôn rất nhạy. "Hà Hà, nghe nói lần này tổng tài đã đưa cô bạn gái ở buộc tiệc lần trước đi cùng, Cao Tư Kỳ đó, chị có biết không?"

"Cao Tư Kỳ?" Trực giác của Tiêu Hà Hà cho cô biết cái tên này nghe rất quen.

18. Chương 18

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

"Hà Hà, cô có biết các show biểu diễn thời trang ngày nay là nền tảng chỗ đứng của mọi công ty trong ngành thời trang không? Muốn thật nổi bật trong hàng ngàn buổi biểu diễn thời trang hàng năm, năm triệu đô-la Mỹ không phải là số tiền lớn nhất, nhưng cũng không phải công ty nào cũng thực lực để mà vội vàng. Chi phí cụ thể bao nhiêu, cần phải xem thu lại được bao nhiêu đã!" Tăng Ly không phủ nhận, nhưng lại đưa ra vấn đề, Tiêu Hà Hà hiểu anh ta làm việc rất thận trọng chứ không phải như vẻ cà rởn bên ngoài.

Đối với Tăng Ly, cô xem như đã có thêm chút hiểu biết mới. "Tôi sẽ tham khảo chi phí của các show thời trang trong nước để tính toán ngân sách hợp lý. Giám đốc Tăng, cám ơn anh!"

Ít ra hôm nay, cô đã học được một việc: đưa ra vấn đề nhưng không trả lời, để cho cấp dưới suy nghĩ. Có vẻ như để ngồi được vào vị trí giám đốc, họ thật sự là người có tài.

Tần Trọng Hàn đã ba ngày rồi không đi làm, Tiêu Hà Hà không phải pha cà phê cho anh ta, nhưng nghĩ lại tối hôm đó mình đã lớn tiếng với anh ta, cô lại có chút thấp thỏm không yên.

Nghĩ lại cảm thấy hoàn toàn không cần phải làm vậy, chẳng phải chỉ là một cái bao cao su trị giá chín đồng chín thôi à? Cô làm gì đến nỗi không thể kiếm được chín đồng chín chứ? Cô đúng là quá bốc đồng mà!

Do Tần Trọng Hàn vắng mặt, nên việc tiếp đãi những khách hàng lớn đều do Tăng Ly phụ trách.

Tiêu Hà Hà cùng Tăng Ly đi đến phòng chiêu đãi của công ty, một giám đốc kinh doanh khu vực vừa nhìn thấy Tăng Ly liền vội vàng tiến đến chào hỏi. Tăng Ly hình như thấy người này quen quen, đoán chừng là một người khá quan trọng, nhưng lại không thể nhớ ra anh ta là ai. Tăng Ly vội nghiêng đầu, ghé sát tai Hà Hà rồi hỏi nhỏ: "Cô có biết người này là ai không vậy?"

"Lúc gọi điện hẹn gặp có để lại tên là giám đốc kinh doanh khu vực phía Bắc, Lâm Thanh Lạc!"

Tăng Ly vội vàng sải bước về phía trước, giơ tay phải ra và bắt tay Lâm Thanh Lạc thật chặt. Cùng lúc đó tay trái vỗ lên vai anh ta, nói với vẻ nhiệt tình như ánh nắng ở Hawaii: "Giám đốc Lâm, dạo này anh thế nào?"

Lâm Thanh Lạc thấy tổng giám đốc Tăng Ly của Tần thị vẫn còn nhớ mình, anh ta rất vui, chưa nói gì thì đã cười tươi như một bông hoa hướng dương đang nở rộ, rồi vội vàng nói: "Giám đốc Tăng, anh cũng khỏe chứ?"

Tiêu Hà Hà đứng một bên nhìn, trong lòng cười thầm nhưng không dám để lộ ra. Tăng Ly giả vờ như thực sự quen biết người ta nhiều năm vậy, nhiệt tình quá mức.

Cho đến sau khi Lâm Thanh Lạc rời đi, Tăng Ly quay người lại nhìn Tiêu Hà Hà. "Thấy chưa? Gặp người lạ cũng phải nhiệt tình như vậy đó. Sao hả? Đơn đặt hàng ổn rồi chứ?"

Tiêu Hà Hà gật đầu, khâm phục từ tận đáy lòng.

"Đi thôi, tôi mời cô ăn tối nhé?"

"Cám ơn giám đốc Tăng, tối nay tôi bận chút chuyện!" Tiêu Hà Hà mỉm cười từ chối. Buổi tối cô còn phải đi đón Thịnh Thịnh, rồi còn phải đi bán hàng, làm gì có thời gian để đi ăn tối!

"Được rồi! Vậy ngày mai thì sao?" Tăng Ly lại hỏi, với vẻ quyết không từ bỏ.

"Giám đốc Tăng, tôi không rảnh vào buổi tối!"

"Vậy thì trưa mai, sao hả?"

"Ờ..." Tiêu Hà Hà thấy anh ta nghiêm túc như vậy, đành thở dài bất lực. "Giám đốc Tăng, tôi còn chút chuyện, xin phép đi trước!"

“Hà Hà, ăn bữa cơm thôi có gì đâu? Đâu phải là lên núi đao xuống biển lửa chứ.” Tăng Ly thực sự không hiểu tại sao chiêu cua gái này của anh ta lại không có hiệu quả khi sử dụng với Hà Hà.

“Hà Hà, tổng tài nói máy bay hạ cánh lúc 60, kêu cô đích thân đến đón, nhân tiện báo cáo sơ về tình hình tiến độ của dự án hợp tác gần đây!” Thư ký Cao nói với Tiêu Hà Hà như vậy khi gần hết giờ làm việc.

Tiêu Hà Hà chau mày, liếc nhìn đồng hồ. Đã 5:50 rồi, nghĩa là cô chỉ có 40 phút để có mặt ở sân bay. Cô vội cầm điện thoại lên và gọi cho Mig, sau đó cầm túi xách rồi đi trước.

Hướng Tịnh nhìn theo bóng lưng của Tiêu Hà Hà với vẻ mặt đăm chiêu, lầu bầu một câu. “Thư ký Cao, sao em cứ cảm thấy… Hình như tổng tài cố tình kêu Hà Hà đi đón, chẳng lẽ giữa họ thực sự có mối quan hệ đặc biệt gì à?”

“Không thể nào!” Đổi lại là giọng phản bác của An Tây. “Tổng tài đưa Cao Tư Kỳ đi công tác, hạng người quê mùa như Tiêu Hà Hà, làm sao tổng tài thích được?”

Cả thứ bảy và chủ nhật đều rất yên ổn, không có cuộc gọi nào đến quấy rầy.

Thứ hai.

Tiêu Hà Hà bước vào công ty mà trong lòng thấp thỏm không yên, vì hôm đó cô đã không đi đón tổng tài, không biết anh ta có nổi giận hay không.

“Hà Hà cục cưng à, sao ngớ người ra vậy?” Giọng oang oang của Tăng Ly lại vang lên.

“Giám đốc Tăng, chào buổi sáng!” Tiêu Hà Hà chào hỏi lịch sự, liếc nhìn phía sau lưng anh ta. Tổng tài vẫn chưa đến à?

Vào lúc này, điện thoại trên bàn lại reo lên.

Tiêu Hà Hà sợ đến giật mình, vội vàng nhận cuộc gọi.

“Cho ly cà phê!” Giọng nói trầm ấm như của phát thanh viên vang lên, Tiêu Hà Hà kinh ngạc, sao tổng tài đi làm sớm quá vậy?

“Ơ… Đến rồi hả? Mau đi đi, chút nữa nhớ mang vào phòng tôi một ly!”

“Dạ!” Tiêu Hà Hà pha cà phê xong rồi bưng vào phòng tổng tài.

Sau khi gõ cửa và bước vào, nhìn thấy một người đàn ông đang cúi đầu hút thuốc phía sau bàn làm việc, mùi khói thuốc đầy phòng làm cô bị sặc. Tiêu Hà Hà đoán chắc anh ta đã tới lâu rồi, nếu không sẽ không có nhiều khói thuốc như vậy.

“Tổng tài, cà phê!” Tiêu Hà Hà đặt ly cà phê lên bàn.

Sau đó định đi ra ngoài, đột nhiên, giọng của anh ta vang lên. “Tại sao không đi đón?”

Nuốt vài ngụm nước miếng, Tiêu Hà Hà sợ sệt quay mặt lại, không định giải thích về việc không nhờ được ai đi đón con trai mình, chỉ nói: “Ngoài giờ làm việc, công ty không quy định khi làm thêm ngoài giờ sẽ được trả tiền tăng ca, nên tôi không cần phải làm thêm việc!”

Tần Trọng Hàn gảy tàn thuốc vào cái gạt tàn để bên cạnh rồi đột nhiên đứng dậy, sau đó sải bước đi về phía cô. Tiêu Hà Hà sợ hãi co người lại, bước lùi về sau.

Anh ta đứng trước mặt cô, thân hình cao lớn xuất hiện trước mặt cô một cách áp bức, hơi thở đầy mùi thuốc lá xộc thẳng vào mặt.

“Tổng tài, nếu anh thấy tôi không hợp làm thư ký của anh, anh có thể sa thải tôi!” Cô lấy hết can đảm rồi nói.

Anh ta không nói gì, Tiêu Hà Hà thấy anh ta đang nhìn mình với vẻ mặt sâu xa khó đoán, thân hình mảnh khảnh cũng đang từ từ nghiêng về phía cô.

Trong nháy mắt có thể ngửi thấy mùi thuốc lá nồng nặc trên người anh ta, trong đó còn kèm theo một mùi hương thoang thoảng, rất tươi mới, hình như là mùi nước hoa Cologne. Chỉ là mùi hương rất nhẹ và thoang thoảng, tỏa ra trong hơi thở, nhưng lại khơi dậy toàn bộ tế bào trên cơ thể.

"Anh làm gì vậy?" Tiêu Hà Hà nhìn chằm chằm vào Tần Trọng Hàn mà cả người cứng đờ.

Tần Trọng Hàn tỏ vẻ thờ ơ, trong mắt lóe lên một ánh nhìn trêu chọc, đưa tay lên vuốt ve mái tóc của Tiêu Hà Hà. Chỉ thấy Tiêu Hà Hà trợn to hai mắt, ngớ người ra nhìn chằm chằm vào anh ta, khuôn mặt đỏ bừng, tựa như có thể rỉ máu.

Cô nghĩ đến nụ hôn của anh ta đêm đó! Anh ta định làm gì?

"Trên tóc cô dính sợi bông!" Cố giấu nụ cười, Tần Trọng Hàn lướt những ngón tay mảnh mai trên mặt cô, rồi dừng ở mái tóc, sau đó nhẹ nhàng hất lên, rồi liếc nhìn Tiêu Hà Hà với vẻ mặt trầm tư, sau đó quay lại ngồi lên ghế.

Sợi bông? Tiêu Hà Hà từ từ di chuyển tầm nhìn sang Tần Trọng Hàn lúc này đã quay lại ngồi phía sau bàn làm việc, sau đó nhìn anh ta với vẻ nghi ngờ.

Lần đầu tiên Tiêu Hà Hà nhận ra rằng Tần Trọng Hàn không phải chỉ là có một khuôn mặt lạnh lùng. Mặt của anh ta cũng không hẳn là lạnh lùng thật, vì dường như trên khóe miệng luôn ẩn giấu một nụ cười tinh ranh như cáo.

Một lúc sau, Tiêu Hà Hà đột nhiên tức giận nói: "Anh cố tình!"

"Cố tình gì?" Không thèm nhìn cô, Tần Trọng Hàn hỏi với vẻ không hiểu.

"Cố tình…" Ậm ừ cả buổi, thực tình không biết phải nói gì. Tiêu Hà Hà bĩu môi chấp nhận thất bại, hừ một tiếng lạnh lùng rồi cúi đầu xuống, cứ cảm thấy sai sai ở chỗ nào đó, cũng không nhìn thấy lúc này Tần Trọng Hàn hình như đang nở nụ cười trong mắt.

"Không đúng!" Cô đột nhiên hét lên.

Nụ cười trong mắt Tần Trọng Hàn ngay lập tức thu lại, nhìn cô mà không có chút biểu hiện nào. "Cái gì không đúng?"

"Bây giờ là mùa thu, lấy đâu là sợi bông?" Cuối cùng cô cũng đã nhận ra chỗ sai sai đó.

Trong mắt Tần Trọng Hàn lóe lên một cái nhìn gian xảo, ngay lập tức đánh lạc đề. "Tại sao thứ 6 cô không đi đón?"

"Không muốn đi!"

"Bản kế hoạch đã hoàn tất chưa?" Anh ta lại hỏi, dường như không hề để ý đến tâm trạng không tốt của cô.

Không đi đón anh ta cũng không sa thải cô. Tình hình này là sao? Cô đã chọc giận anh ta liên tiếp mấy lần rồi, tại sao anh ta vẫn không sa thải cô chứ?

"Thưa cô Tiêu Hà Hà, bản kế hoạch đâu?" Tần Trọng Hàn nở một nụ cười nghiền ngẫm.

"Tôi sẽ đi lấy ngay!"

"Cầm bản kế hoạch của cô đến thẳng phòng họp, hôm nay là ngày họp thường lệ của các phòng ban, tôi hy vọng kế hoạch của cô sẽ qua được chất vấn của mọi người!" Tần Trọng Hàn nói rồi đứng dậy. "Xuống phòng họp ở tầng 58!"

"Dạ!"

Bên trong phòng họp, giám đốc và trưởng phòng của các phòng ban đều đã có mặt. Tiêu Hà Hà cầm theo bản kế hoạch đến phòng họp mà trong lòng thấp thỏm không yên. Giám đốc và trưởng phòng của tất cả các phòng ban đều rất tò mò về sự xuất hiện của cô.

Cánh cửa phòng họp bất thình lình được mở ra, tất cả mọi người đứng dậy, đồng thanh lên tiếng: "Chào tổng tài!"

Tần Trọng Hàn bước vào phòng họp một cách điềm tĩnh, theo sau anh ta là Tăng Ly và thư ký Cao.

Tần Trọng Hàn ngồi xuống trước, Tiêu Hà Hà vẫn đang đứng ở cửa chờ đợi chỉ thị của tổng tài, tay cầm bản kế hoạch mà vẻ mặt căng thẳng.

Đây là lần đầu tiên Tiêu Hà Hà tham gia một cuộc họp như vậy, do chút nữa phải phát biểu nên cô hơi lo lắng. Quay đầu lại nhìn về phía mọi người, quét tầm mắt ngang qua họ, chợt phát hiện ra có ai đó đang nhìn cô.

Tăng Ly nháy nháy mắt, ra hiệu cho cô ngồi xuống. Đương nhiên, vị trí là chỗ trống duy nhất còn lại kế bên Tần Trọng Hàn.

Tiêu Hà Hà hơi ngớ người ra, Tăng Ly khẽ gật đầu với cô.

Tiêu Hà Hà thấp thỏm trong lòng.

"Thư ký Tiêu, ngồi đi!" Đây là câu đầu tiên mà Tần Trọng Hàn nói sau khi vào phòng họp.

Nhận được mệnh lệnh, lúc này Tiêu Hà Hà mới dám ngồi xuống.

"Bắt đầu họp thôi." Tần Trọng Hàn đặt hai tay lên thành ghế, hơi khoanh lại trước ngực, chờ nghe báo cáo. Giám đốc các phòng ban báo cáo tình hình của tuần trước một cách rõ ràng rành mạch.

Sau khi tất cả mọi người đã báo cáo xong, Tần Trọng Hàn nói: "Thư ký Tiêu, cô nói sơ về kế hoạch hợp tác với VL đi!"

Tiêu Hà Hà hít một hơi thật sâu và từ từ đứng lên, đi đến chỗ cái bàn đặt máy chiếu.

Ngước đầu lên, trên gương mặt nở nụ cười mang đậm tính chất công việc, hy vọng nhờ nó mà che giấu được sự căng thẳng của mình. Sau đó, cô đặt tài liệu đã in sẵn vào trong máy chiếu, bắt đầu chỉ vào tài liệu trên màn hình và nói: "Mọi người đều biết đơn vị tổ chức hội thảo thời trang mùa đông lần này là Tần thị chúng tôi, hội thảo sẽ không sử dụng sân khấu hình chữ T như những mùa trước, lần này chúng ta sẽ chuyển sân khấu hình chữ T ra bên ngoài, để thu hút thêm nhiều người nữa đến tham gia hội thảo của chúng ta…"

19. Chương 19

Tràn đầy tự tin, cô mỉm cười nhìn về phía những người có trách nhiệm đang ngồi ở đây, chờ đợi câu hỏi tiếp theo.

Tầm mắt vô tình chạm vào đôi mắt sâu thẳm của Tần Trọng Hàn, nhưng không né tránh, dường như muốn hỏi anh ta xem có còn vấn đề gì nữa không.

Sau đó cô nhìn thấy Tần Trọng Hàn liếc nhìn Tăng Ly, ánh mắt của hai người gặp nhau trong không trung, Tăng Ly gật đầu.

Tần Trọng Hàn lại hỏi một câu. "Thư ký Tiêu, bây giờ đã là cuối thu, diễn show vào buổi tối, cô đã cân nhắc vấn đề sưởi ấm cho người mẫu chưa?"

Tiêu Hà Hà mỉm cười tự tin và nói: "Tổng tài, trong bản kế hoạch đã viết rõ, chúng ta sẽ thiết kế một cánh gà tạm thời ở quảng trường, rộng khoảng ba trăm mét vuông, máy lạnh trung tâm cũng đã bàn xong với bên cung cấp máy lạnh, sẽ cho chúng ta sử dụng miễn phí, nhưng với một điều kiện, sau này việc lắp

đặt máy lạnh ở Tần thị đều phải nhờ nhà cung cấp này!"

Tăng Ly gật đầu với vẻ hài lòng. Ừm… Là một người mới, cô ấy thực sự rất giỏi!

Thư ký Cao cũng phải nhìn Tiêu Hà Hà bằng con mắt khác!

Sau một hồi thảo luận, cuộc họp đã kết thúc.

Mọi người lần lượt rời khỏi phòng họp. Tăng Ly đi đến trước mặt Tiêu Hà Hà, lên tiếng khen ngợi một cách rộng rãi. "Hà Hà, cô tuyệt lắm đó!"

Anh ta không ngờ rằng chỉ trong một thời gian ngắn mà cô lại làm tốt đến như vậy, thảo nào người luôn tự cao tự đại như Ngô Tân Tuyên mà cũng phải nhìn cô bằng con mắt khác, còn mời cô đi ăn cơm!

Như vậy xem ra, cô thực sự rất có năng lực.

Tiêu Hà Hà mỉm cười với vẻ mắc cỡ: "Nhờ có giám đốc Tăng chỉ bảo!"

Tần Trọng Hàn vừa định ra khỏi phòng họp bất thình lình khựng lại, quay mặt lại nhìn chằm chằm vào Tiêu Hà Hà vẫn đang đứng trước máy chiếu, Tiêu Hà Hà thấy hơi chột dạ, tự nhiên cảm thấy căng thẳng mà không rõ lý do.

"Hàn, anh có gì định nói hả?" Tăng Ly hỏi anh ta.

Trong đôi mắt sâu thẳm của Tần Trọng Hàn lóe lên một tia sáng không rõ ràng, nhếch môi rồi nói: "Nếu lợi nhuận của show thời trang mùa đông lần này thực sự được 100 triệu, tiền thưởng của cô sẽ gấp năm mươi lần tiền lương của cô!"

"Wow! Hàn à, anh thật hào phóng!" Tăng Ly kêu lên.

Tiêu Hà Hà sững người, đột nhiên lộ ra một nụ cười gượng gạo. Ngày đó sẽ có thật sao? Và nụ cười của cô khiến cả hai người đàn ông đều chết lặng.

"Hà Hà, tuyệt vời quá!" Còn chưa đi đến bàn làm việc của mình, Hướng Tịnh đã vội vã chạy đến ôm chầm lấy Tiêu Hà Hà. "Thư ký Cao nói chị rất xuất sắc!"

"Làm gì có!" Tiêu Hà Hà lắc đầu, hơi không quen với hành động thân mật của Hướng Tịnh. "Tổng tài đến rồi kìa!"

"Hả?" Hướng Tịnh ngay lập tức quay về chỗ ngồi của mình, đôi mắt giống như chuột nhìn mong ngóng Tần Trọng Hàn. Chẳng bao lâu sau, anh ta đã về đến, cúi đầu nói gì đó với Tăng Ly rồi đi thẳng vào phòng tổng tài.

An Tây bước ra khỏi phòng thư ký, liếc nhìn Tiêu Hà Hà, mắt hơi híp lại, rồi quay mông đi vào phòng trà.

Buổi trưa ăn cơm ở nhà ăn của công ty, Tiêu Hà Hà và Hướng Tịnh đang ăn thì An Tây đi đến, hình như đang bưng một chén canh rất nóng.

Khi đi ngang qua người Tiêu Hà Hà, không biết tại sao cái khay đựng thức ăn bị nghiêng, rồi rơi thẳng xuống!

"A…" An Tây hét lên. "Tôi xin lỗi, Hà Hà, tôi không cố ý đâu!"

"Nóng quá!" Tiêu Hà Hà khẽ hét lên.

"A, nổi rộp rồi kìa!" Hướng Tịnh nhìn thấy nước canh nóng văng hết lên trên cánh tay của Tiêu Hà Hà. "Hà Hà, có đau không?"

Tất cả mọi người đang ăn cơm trưa tại nhà ăn đều đổ dồn về phía bên này, có người lo lắng, có kẻ lại vui sướng, nhưng không một ai lên tiếng, bởi vì tất cả mọi người đều biết An Tây là chim hoàng yến của Tần Trọng Hàn.

"Hà Hà, tôi xin lỗi, tôi thực sự không cố ý đâu!" Trên mặt An Tây đầy vẻ áy náy.

Tiêu Hà Hà lắc đầu, cắn chặt răng. Đau quá! Cánh tay nóng rát, đã có vài chỗ nổi rộp. "Không có gì đâu, tôi biết chị không cố tình!"

Tiêu Hà Hà nói một cách bình tĩnh, nhưng Hướng Tịnh lại hơi tức giận. "Thư ký An, đường đi rộng như vậy, vậy mà chị còn trượt chân được, đúng là giỏi thật!"

"Ý cô là sao?" Giọng của An Tây bất giác gay gắt hơn. "Ý cô là tôi cố tình hả?"

Hướng Tịnh bĩu môi: "Có phải cố tình hay không thì trong lòng chị tự biết, canh nóng như vậy mà chị lại hất đổ hết lên tay của Hà Hà, chị nhìn tay của chị ấy đi, nổi rộp hết rồi kìa!"

"Hướng Tịnh!" Tiêu Hà Hà kéo áo ngăn không cho cô ấy nói tiếp. Hướng Tịnh ra mặt giùm cô, cô rất biết ơn, nhưng An Tây đã nói cô ta không cố ý, vậy gây gỗ tiếp cũng có ích gì?

Đã đến nhà ăn được một lúc, gương mặt sáng sủa của Tăng Ly bỗng nhiên u ám lại, nhìn thấy cảnh tượng vừa rồi, anh ta hơi nheo mắt lại. Tăng Ly vốn không có ác ý của thường ngày lúc này lại có bộ dạng như Satan đến từ địa ngục, cuối cùng không nhịn được phải sải bước đi về phía bên kia.

"A! Giám đốc Tăng đến rồi kìa!" Ai đó khẽ hét lên.

Tăng Ly đi đến cạnh ba người họ, tầm mắt dừng lại ở chỗ tay của Tiêu Hà Hà. Đúng là bị nổi rộp thật rồi.

"Đi theo tôi!" Tăng Ly kéo cánh tay còn lại của Tiêu Hà Hà và định rời đi.

"Giám đốc Tăng!" Tiêu Hà Hà muốn rút tay ra, nhưng anh ta nắm rất chặt. Nên cô cứ vậy mà bị Tăng Ly kéo tay đi.

Khi đi ngang qua An Tây, ánh mắt sắc sảo của Tăng Ly liếc nhìn An Tây lúc này đang giương mắt ếch, rồi sải bước rời đi.

Tất cả mọi người đều kinh ngạc, họ thay nhau suy đoán xem giữa Tiêu Hà Hà và giám đốc Tăng phong lưu phóng khoáng có quan hệ gì.

Hướng Tịnh cũng ngây người ra một lúc. Hà Hà đúng là lợi hại mà! Được giám đốc Tăng và tổng tài vô cùng ngưỡng mộ. Nhưng thấy bộ dạng sốc toàn tập của An Tây, cô ấy cũng rất vui.

Đi ra khỏi nhà ăn, Tăng Ly kéo cô đi thẳng đến chỗ thang máy.

"Giám đốc Tăng, tôi không sao, anh buông tôi ra đi!"

"Còn nói không sao? Chúng ta đến bệnh viện!"

Hai người đang nhùng nhằng thì bị Tần Trọng Hàn nhìn thấy, nhìn cách họ tay trong tay, Tần Trọng Hàn đột nhiên sa sầm mặt lại rồi lên tiếng. "Hai người đang làm gì vậy?"

Hai người quay đầu lại với vẻ ngạc nhiên, rồi nhìn thấy Tần Trọng Hàn đang đứng sau lưng họ với vẻ mặt u ám.

Tiêu Hà Hà rút tay lại theo bản năng nhưng Tăng Ly lại không chịu buông ra. Nhìn thấy Tần Trọng Hàn, Tăng Ly giải thích với vẻ thờ ơ. "Tay của Hà Hà bị An Tây làm bỏng rồi, tôi định đưa cô ấy đến bệnh viện. Hàn à, khi không công ty xảy ra chuyện như vậy, người làm chủ phải chăm sóc cho cấp dưới. Còn nữa, tôi đề nghị bây giờ anh hãy đến phòng giám sát một chuyến, để xem lại cảnh quay ở đó!"

Ánh mắt của Tần Trọng Hàn dừng lại trên cánh tay nơi chạm nhau của hai người, rồi nhìn sang cánh tay đang bị bỏng kia của cô, không nói gì chỉ sải bước đến, cầm tay của Tiêu Hà Hà rút khỏi tay Tăng Ly. "Cô ấy là thư ký của tôi, bắt đầu từ hôm nay, cô ấy sẽ là thư ký riêng của tôi, tay của cô ấy, tôi sẽ đưa cô ấy đi khám bác sĩ!"

Tăng Ly sững người ra rồi gật đầu, mặt hơi buồn rồi sau đó vỗ vai anh ta. "Được rồi, vậy mới là ông chủ tốt! Hai người đi đi!"

Tần Trọng Hàn nắm lấy tay cô và đi về phía thang máy riêng.

An Tây đã đi ra khỏi nhà ăn và nhìn theo bóng lưng của Tần Trọng Hàn và Tiêu Hà Hà với vẻ ngạc nhiên, trên gương mặt xinh đẹp xuất hiện vẻ đố kỵ.

Vậy mà họ đều đối xử khác với Tiêu Hà Hà thật. Tiêu Hà Hà, rốt cuộc cô có ma lực gì mà làm cho tảng băng trôi như Tần Trọng Hàn cũng đối xử với cô như vậy?

Khi Tiêu Hà Hà hoàn hồn lại thì thấy mình đã ở trong thang máy, cô ngạc nhiên rồi ngước mắt quan sát anh ta, nhận ra anh ta thật sự rất đẹp trai!

Bàn tay của anh ta rất lớn, đủ để bao bọc hoàn toàn bàn tay nhỏ bé của cô. Nhưng vậy không được! Cô cố gắng rút tay ra nhưng anh ta không thả, cũng ngang ngược như Tăng Ly vậy. Không! Còn ngang ngược hơn Tăng Ly nhiều.

Tiêu Hà Hà ho một tiếng rồi nói: "Tổng tài, anh có thể thả tay tôi ra rồi đó! Không cần đến bệnh viện!"

Tần Trọng Hàn vẫn không buông tay cô ra mà cầm luôn tay kia của cô lên, nhìn thấy trên cánh tay trắng bóc giờ đã đỏ và sưng tấy một mảng, còn có vài chỗ nổi rộp nữa. "Đừng nhúc nhích!"

"Tôi nói không cần phải đến bệnh viện!" Chỉ bị bỏng chút thôi mà.

"Im lặng!" Anh ta đột nhiên hét lên với cô, rất ngang ngược.

"Anh nạt nộ cái gì?" Cô đã bị người tình của anh ta làm bỏng, vậy mà anh ta còn hung dữ với cô.

"Đến bệnh viện lấy kem trị bỏng!" Anh ta không hề nổi giận.

Tiêu Hà Hà liếc nhìn hai bàn tay đang bị anh ta nắm chặt, cau mày: "Đến bệnh viện cũng không cần phải nắm tay của tôi hoài vậy chứ?"

"Không muốn tôi nắm, vậy là muốn Tăng Ly nắm chứ gì?" Tự nhiên anh ta hỏi vậy.

“Cái gì?” Cô ngạc nhiên, sau đó bình tĩnh lại, nhìn vào Tần Trọng Hàn đang xụ mặt với vẻ thờ ơ, từ từ nói từng chữ một. “Anh-bị-bệnh-hả?”

Nói rồi, cô kiên quyết rút tay mình ra. “Tôi không cần tổng tài quan tâm, tôi có thể tự đi được!”

Vì giận, mặt của cô hơi đỏ lên. Hôm nay sao vậy ta? Chọc giận An Tây, bây giờ lại gặp anh chàng tổng tài khó hiểu này nữa, cô đúng là xui xẻo.

Còn đôi mắt lạnh lùng đó của anh ta, khi nhìn thấy khuôn mặt đỏ bừng của cô, đột nhiên trở nên nóng bỏng, không còn lạnh lùng mà tỏa ra ánh lửa rực rỡ, như muốn đốt cháy cả hai người.

20. Chương 20

Cô cau mày lại: “Thư ký An bất cẩn làm đổ canh, nên mới bị bỏng thôi!”

“Chỉ đơn giản vậy thôi à?” Anh ta hỏi, tưởng rằng cô sẽ nói thêm điều gì khác.

“Đúng vậy! Có chuyện gì không?” Cô không hiểu.

“Cô ta cố tình làm vậy!” Ngay cả bản thân anh ta cũng ngạc nhiên tại sao lại buột miệng nói ra câu đó.

Bởi vì trong mắt người khác, anh ta luôn bình tĩnh và lạnh lùng.

“Anh nói gì?” Tiêu Hà Hà trợn tròn đôi mắt to đầy thu hút của mình, không dám tin mình vừa nghe thấy điều gì. “Tổng tài, thư ký An hình như là người tình của anh mà, anh phải bảo vệ chị ấy mới phải chứ, sao lại nói chị ấy như vậy?”

Cô đang tố cáo anh ta, lúc này cô mới phát hiện ra anh chàng này rất cao! Nhưng… Đây không phải mấu chốt! Anh chàng chết tiệt này đúng là vô tình, đã ngủ với người ta, cướp mất lần đầu tiên của người ta, vậy mà vẫn làm khó dễ sau lưng người ta?

Phải! Thư ký An đúng là có thể cố tình làm vậy, nhưng, ai có thể chứng minh điều đó?

“Không lẽ cô nghĩ không phải cô ta cố tình?” Anh ta nhướng mày. “Có muốn tôi giúp cô trút cơn giận này không?”

Nói rồi, anh ta cúi đầu về phía cô, hơi thở phun vào bên tai cô, còn mùi hương riêng có tỏa ra từ người anh ta đã bao quanh người cô.

Tiêu Hà Hà nở một nụ cười rạng rỡ với anh ta, nói với vẻ bất cần. “Tại sao tôi phải trút giận? Tôi đâu có giận!”

Lần sau, cô sẽ tìm một góc nào đó để ngồi ăn cơm, thường sẽ không có ai thích ngồi vào góc, vậy thì sẽ không bị bỏng nữa!

“Không cần tôi giúp thật à?” Anh ta tiếp tục thổi hơi vào tai cô.

“Tổng tài, tôi thấy anh đúng là vô duyên quá! Tự nhiên áp sát vào tôi làm gì?” Cô giận dữ dùng ngón tay nhỏ bé chọc thẳng vào ngực anh ta, nhưng cô không ngờ cơ thể bề ngoài trông có vẻ nho nhã cao to này lại ẩn chứa một sức mạnh và nét đẹp vô hạn đến vậy, cơ ngực săn chắc như đá, làm cho ngón tay của cô rất đau!

Tần Trọng Hàn buồn cười, đưa lòng bàn tay lên tóm gọn ngón tay nhỏ nhắn của cô.

“Có cần tôi ra mặt giùm cô không?” Anh kiên nhẫn lặp lại một lần nữa.

“Vô duyên!” Cô rút tay lại.

Cửa thang máy mở ra vào lúc này.

Không phải lần đầu tiên ngồi trong chiếc Bugatti của Tần Trọng Hàn, chuyện bán bao cao su lần trước, cô đã bị anh ta nhét vào ghế phụ, lần này cũng không ngoại lệ.

Chỉ có điều không ai nói chuyện nữa, nhanh chóng đến bệnh viện lấy kem trị bỏng. Khi quay lại, cả công ty đang như ong vỡ tổ, bàn tán xôn xao.

Ở quầy lễ tân.

Tiểu Lý đang cầm ống nghe, không biết đang nói chuyện với ai: “Wow! Thật vậy hả? Tổng tài đã cầm tay thư ký Tiêu thật à? Đây là lần đầu tiên tôi nghe thấy tổng tài nắm tay con gái đó…”

Khi quay lại, Tần Trọng Hàn đi trước, Tiêu Hà Hà cầm ống kem trị bỏng đi theo sau. Tuy tay cô đã được sơ cứu, nhưng thực sự vẫn còn rất đau. Tần Trọng Hàn đi thẳng đến thang máy riêng, còn cô biết điều đi về phía thang máy dành cho nhân viên.

Tần Trọng Hàn quay đầu lại, nhìn thấy bóng người định rời đi, ngay lập tức giơ tay ra kéo cổ áo của cô. “Đi bên này!”

Cả đại sảnh im phăng phắc.

Tiêu Hà Hà rụt cổ lại. “Tôi đi bên kia được rồi!”

“Đây là lệnh!”

“Dạ!”

Thế là, thông tin Tiêu Hà Hà và tổng tài cùng đi chung thang máy riêng đã lan truyền nhanh chóng...

Về đến tầng cao nhất.

“Ủa, Hà Hà, cô về rồi hả?” An Tây đột nhiên vồn vã chạy đến quan tâm.

Nhìn thấy An Tây, Tần Trọng Hàn hơi nhíu mày lại. Tiêu Hà Hà khẽ gật đầu, không nói gì và quay lại chỗ ngồi của mình.

Đôi mắt lạnh như băng của Tần Trọng Hàn quét thẳng qua mặt An Tây, và trong mắt anh ta, chưa bao giờ vì khuôn mặt xinh đẹp của cô ta mà lóe lên một tia sáng lạ nào.

An Tây hơi khựng lại, khẽ nói: “Tổng tài!”

“Ủa, về rồi hả? Hà Hà, bác sĩ có nói gì không?” Tăng Ly lại xuất hiện rất đúng lúc.

21. Chương 21

Tất cả mọi người đều sững sờ, không biết Tiêu Hà Hà sẽ nói gì.

Còn cô, khi nhìn vào vẻ mặt của mọi người, Tiêu Hà Hà không biết nên mở miệng thế nào. Rồi nhìn vào khuôn mặt nhợt nhạt của An Tây, cô không nói, cũng không muốn nói ngay trước mặt mọi người. “Không sao rồi!”

Hai mắt của Tần Trọng Hàn híp lại, quay người đi vào văn phòng.

Trên mặt của An Tây vẫn còn nguyên vẻ nhợt nhạt như tờ giấy đó.

Tăng Ly đã vào trong văn phòng của Tần Trọng Hàn.

Khi nhân viên của phòng giám sát đến đưa đĩa phim, Tiêu Hà Hà ngay lập tức đi pha hai ly cà phê rồi bưng đến phòng tổng tài, đặt cái khay lên bàn.

"Tổng tài!" Mắt của Tiêu Hà Hà dừng lại ở chỗ cái đĩa. "Cái đĩa này có thể nào đem hủy đi không?"

Quả nhiên, vừa nêu ra vấn đề, ánh mắt của Tăng Ly và Tần Trọng Hàn đều bị cô thu hút.

"Thư ký Tiêu, ý cô là sao?" Tần Trọng Hàn nhướng mày.

Tiêu Hà Hà quyết định không vòng vo nữa. "Tôi hiểu ý của tổng tài, nhưng không cần thiết phải làm vậy. Tổng tài, xin hãy để cho công ty bớt đi một chút khói lửa, đôi khi nhân nhượng cho yên chuyện chẳng phải tốt hơn sao?"

Tần Trọng Hàn và Tăng Ly đều hơi bất ngờ.

"Hà Hà, tổng tài đang xử phạt nhân viên không tốt của công ty, cô đừng tham gia vào!" Tăng Ly không hiểu nổi Hà Hà là người dễ bị bắt nạt hay ngu ngốc nữa.

"Giám đốc Tăng, những chuyện khác thì tôi không quan tâm, tôi chỉ không muốn vì tôi mà làm mích lòng bất kỳ đồng nghiệp nào!" Một bà mẹ đơn thân như cô, phải kiếm sống nuôi con, lúc nào cũng thận trọng dè dặt như bước trên băng mỏng, từ trước đến nay chưa bao giờ làm gì mích lòng người khác, làm người phải tích đức, cô luôn quan niệm như vậy.

"Thư ký Tiêu, sao cô biết tôi lấy cái đĩa này là vì cô?" Tần Trọng Hàn ngước đôi mắt bình thản lên, chậm rãi hỏi.

"Ờ…" Tiêu Hà Hà hơi khựng lại, mặt đỏ lên.

"Thư ký Tiêu hình như tưởng ai cũng mê mình thì phải!" Tần Trọng Hàn cười khẩy.

"Chẳng lẽ không phải vì Hà Hà à?" Tăng Ly lại bô bô hỏi.

Tiêu Hà Hà nhất thời chưa phản ứng kịp. Chẳng lẽ không phải? Cô tưởng bở rồi sao? Trời ơi! Mặt cô đỏ bừng lên. "Tôi xin lỗi, tôi cứ tưởng…"

"Ra ngoài!" Lạnh lùng thốt ra hai từ, tầm nhìn của Tần Trọng Hàn vẫn không rời khỏi khuôn mặt khúm núm sợ sệt và ngượng ngùng của Tiêu Hà Hà.

Trợn mắt nhìn anh ta, cô nhận ra rằng chắc có lẽ mình đã suy nghĩ quá nhiều, sao tổng tài có thể vì một thư ký như cô đối xử với người tình của mình như vậy được.

Nhìn anh ta, cô không bắt được chút cảm xúc nào từ trong mắt anh ta. Anh chàng này quá nguy hiểm, đôi mắt sâu thẳm đến độ làm cho người khác bất giác đắm chìm trong nó lúc nào không hay.

Nhưng… Nhưng sao cô cứ cảm thấy có gì đó không đúng vậy cà?

Từ từ quay người lại, Tiêu Hà Hà đi ra ngoài, vẻ mặt đăm chiêu.

"Hàn! Thực sự không ngờ được đó!" Tăng Ly mỉm cười gian xảo như một con cáo. "Anh đúng là gian xảo! Anh đã vì một cô thư ký cỏn con mà làm to chuyện."

"Cậu rảnh quá!" Giọng điệu quyết đoán, lộ ra một chút thiếu kiên nhẫn, và cả vẻ lúng túng sau khi bị nhìn thấu.

"Hàn! Không phải như anh nghĩ đâu!" An Tây sợ hãi hét lên, trên mặt còn có vẻ kinh ngạc như không dám tin. Cô ta không ngờ được rằng Tần Trọng Hàn thực sự lại vì Tiêu Hà Hà mà sa thải mình, ngay cả tình nhân cũng không được làm tiếp nữa.

Nhìn vào khuôn mặt méo mó của An Tây, một lần nữa rút tay về. Tần Trọng Hàn châm một điếu thuốc, điềm tĩnh nói: "Kết thúc rồi! Và cô biết rõ lý do tại sao! Những cô gái thích giở trò sau lưng, tôi ghét nhất!"

"Hàn! Em sai rồi! Em sẽ không dám nữa đâu!" Nước mắt của An Tây chảy xuống như mưa, rơi lã chã kế bên chân Tần Trọng Hàn. "Hàn ơi, em thật sự sai rồi!"

"Cô biết phải làm gì rồi chứ? Rời khỏi thành phố này, tôi không muốn thấy cô ở đây nữa!" Lạnh lùng viết một tờ séc. "Đây là thứ cô đáng có được!"

"Hàn…"

"Ra ngoài! Ngay lập tức!" Giọng nói lạnh lùng đến mức không thể lạnh hơn được nữa, Tần Trọng Hàn hất tay cô ta ra.

An Tây biết rõ không còn cơ hội xoay chuyển nữa, những giọt lệ trong mắt cứ quay cuồng, nhìn Tần Trọng Hàn với vẻ mặt u ám, đôi tay run rẩy từ từ cuộn thành nắm đấm. "Vì Tiêu Hà Hà?"

"Ra ngoài!" Hét lên một tiếng lạnh lùng.

Cuối cùng An Tây cũng thu dọn xong đồ đạc. Lúc cô ta rời đi, Tiêu Hà Hà được Tần Trọng Hàn nhờ đến phòng Kế toán lấy hóa đơn. Khi cô quay lại, An Tây đã đi rồi.

“Hà Hà, An Tây bị sa thải rồi, chị có biết không?” Hướng Tịnhh nhiều chuyện hỏi.

“Hả…” Cô ngây người ra. “Em đang nói gì vậy?”

“Chị không biết hả? Tổng tài đã sa thải chị ta rồi. An Tây đã đi rồi!”

Thật sự là vì mình sao?

Tiêu Hà Hà ngay lập tức đi vào văn phòng của Tần Trọng Hàn. “Tổng tài, thư ký An…”

“Tay của cô sao rồi?” Tần Trọng Hàn vòng qua bàn làm việc rồi đi tới, cầm tay cô lên, một cách tự nhiên, rồi kiểm tra kỹ một lượt, xác định cô đã bôi thuốc rồi mới chịu buông ra.

Tiêu Hà Hà đã choáng ngợp trước hành động dịu dàng của anh ta, gần như quên mất những gì mình muốn hỏi. “Tổng… Tổng tài! Tại sao lại sa thải thư ký An vậy?”

“Vì cô!” Câu trả lời nằm ngoài tưởng tượng. Sau đó, điều làm cô ngạc nhiên hơn nữa là, anh ta đã hôn nhẹ lên trán cô, và trong khoảnh khắc cô vẫn đang ngây người ra đó, cô đã nằm gọn trong vòng tay anh ta rồi.

“Không!” Cô hoảng hốt kêu lên nhưng đã nhanh chóng bị môi và lưỡi của anh ta chiếm lấy, ngang ngược và kiên trì, lạnh lùng và vô tình, chiếm trọn hết tất cả ngọt ngào và mềm mại trong cô!

Điều này có vẻ như là một lời tuyên bố.

Có vẻ như đang tuyên bố với cô rằng cô là người phụ nữ của anh ta vậy.

Sống lưng của Tiêu Hà Hà khẽ rung lên.

Ở buổi tiệc kỷ niệm, trong nhà vệ sinh nam, cảnh tượng bị cướp hôn đó lại in sâu vào tâm trí. Toàn thân cô run rẩy, cố giãy giụa nhưng không thể thoát khỏi sự kìm hãm của anh ta. Cô đã bị anh ta hôn rất đau, rất đau! Không thể chịu nổi nữa, cô há miệng cắn môi anh ta, mùi máu tanh tràn đầy trong miệng, nhưng anh ta cũng không buông cô ra, ngược lại còn làm nồng nàn hơn nụ hôn này…

Cơn cợt nhả đến đột ngột này, giống như đang tuyên bố điều gì đó.

“Từ hôm nay trở đi, em là của tôi!” Cuối cùng anh ta cũng buông cô ra, mở miệng ngang ngược, nhưng trong giọng nói lại đầy nghiêm túc và kiên định.

“Không!” Cô lắc đầu, trợn to mắt. Người đàn ông này thật đáng sợ.

“Bốp” một tiếng, cô giơ tay lên đánh anh ta. Anh ta không né tránh, một cái tát trúng ngay vào mặt. Cô sững sờ.

Hừ một tiếng lạnh lùng, đôi mắt lạnh như băng của Tần Trọng Hàn khóa chặt đôi mắt đang sợ hãi của cô. Nhưng, anh ta chỉ liếm máu ở khóe miệng rồi nhếch môi, trong đôi mắt đen lóe lên một tia tàn nhẫn, sau đó lại quay về vẻ lạnh lùng như đã chết.

“Em là cô gái đầu tiên dám đánh tôi, nhưng tôi cho em vinh dự này!” Giọng của anh ta vẫn ngang ngược nhưng dịu dàng.

Cô nhìn anh ta chằm chằm, tim bắt đầu đập nhanh. Cô sợ anh chàng này, bởi vì anh ta đã dấy lên trong lòng cô một con sóng dữ dội.

“Em ngoan đi, đừng chọc giận tôi!” Vẻ đe dọa ngông cuồng kiêu ngạo của anh ta làm đôi mắt đang kinh ngạc của cô phủ thêm một lớp mê hoặc.

“Anh điên rồi!” Cô sợ đến mức quên luôn mục đích đến tìm anh ta, nhanh như bay chạy ra ngoài.

“Hà Hà, môi chị bị sao vậy?” Hướng Tịnh nhìn thấy cô hoảng hốt chạy ra khỏi văn phòng của tổng tài, nhìn cô với ánh mắt nghi ngờ. “Này! Sưng rồi kìa! Chắc không phải tổng tài đã hôn chị đó chứ?”

“Nói lung tung gì vậy!” Tiêu Hà Hà đột nhiên cứng đờ.

Cố gắng nhịn cười, lại nhận thấy ngay cả khóe môi cũng cong cứng lên. Cô chạy nhanh vào phòng vệ sinh. Đứng cạnh tấm gương, cô đưa bàn tay đang run rẩy lên vuốt ve đôi môi đã bị hôn của mình, vẫn còn đang râm rang cháy bỏng.

Rốt cuộc anh ta có ý gì?

Lời tuyên bố ngang ngược như vậy, rốt cuộc anh ta muốn làm gì?

Khi bước ra khỏi phòng vệ sinh, cô cố gắng giữ vẻ bình tĩnh trên mặt.

Sau đó, Tần Trọng Hàn không rời khỏi văn phòng của mình.

Khi sắp hết giờ làm, Tiêu Hà Hà nhận được điện thoại của Mig, cuối cùng cô gái đó đã chán Singapore và chịu quay về rồi. “Chào! Hà Hà, tối nay chúng ta đi ăn mừng, đưa con trai chúng ta đi ăn món Tây ha, chị mời em!”

“Có chuyện gì vui hả chị?” Khóe miệng của Tiêu Hà Hà cũng được ăn lây một nụ cười mỉm, trong khoảnh khắc đã quên mất chuyện mình bị Tần Trọng Hàn xâm phạm. “Nghe giọng chị đang rất vui thì phải?”

“Ừ, chút nữa gặp nhau rồi nói! À phải rồi, chị sẽ lái xe đến đón Thịnh Thịnh trước, sau đó đến công ty đón em. Sáu giờ. Đừng quên đó!” Mig căn dặn.

“Dạ! Chút nữa gặp!” Tiêu Hà Hà gác máy.

“Hà Hà, bạn trai của chị hả?” Hướng Tịnh lại bắt đầu nhiều chuyện.

“Ờ…” Tiêu Hà Hà định phủ nhận, nhưng khi ngẩng đầu lên thì nhìn thấy Tần Trọng Hàn, giật thót tim rồi tự nhiên gật đầu.

“Hà Hà, chị có bạn trai rồi hả?” Hướng Tịnh hét lên.

Tiêu Hà Hà liếc nhìn Tần Trọng Hàn: “Ừ, đúng vậy! Chút nữa anh ấy sẽ đến đón chị!”

Cô nói vậy là muốn gián tiếp cho Tần Trọng Hàn biết, để anh ta đừng quấy rối mình nữa, cô đã có bạn trai rồi!

Ánh mắt của Tần Trọng Hàn đột nhiên trở nên dữ tợn, sải bước đi về phía văn phòng của Tăng Ly.

Tiêu Hà Hà thở phào, lần này chắc ổn rồi, tổng tài sẽ không làm những việc khó hiểu đó nữa.

Sau khi hết giờ làm, Tiêu Hà Hà đón thang máy đi xuống dưới, các đồng nghiệp đang cười nói vừa nhìn thấy cô thì lập tức nín thinh. Sau đó cô ra khỏi thang máy, cứ cảm thấy sau lưng đang có vô số ánh mắt dõi theo mình.

Ra khỏi đại sảnh, cô nhìn thấy xe của Mig từ đằng xa.

Còn bên trong đại sảnh, thang máy riêng của tổng tài cũng được mở ra.

Tiêu Hà Hà chạy nhanh về phía xe của Mig. Mig đang lái một chiếc SUV, một chiếc xe thật là man! Một cậu bé bước xuống xe và chạy như bay về phía Tiêu Hà Hà. “Mẹ ơi, con đến đón mẹ đây!”

“Chạy chậm thôi con!” Tiêu Hà Hà vội ôm lấy cậu bé. “Con trai, chúng ta mau đi thôi!”

Tần Trọng Hàn bước ra khỏi tòa nhà, tầm nhìn vô tình quét qua, liền nhìn thấy ai đó đang bồng một đứa bé ngồi vào trong xe.

"Tiêu Hà Hà?" Tần Trọng Hàn sững người ra. Đứa bé đó…?

Tiêu Hà Hà vừa quay đầu lại thì nhìn thấy Tần Trọng Hàn đang đứng ở cửa tòa nhà, đột nhiên, tim cô giật thon thót, rồi cô nhìn thấy Tần Trọng Hàn đang sải bước về phía này…

"Mig, mau chạy đi!" Tiêu Hà Hà nhét con trai vào xe, rồi mình cũng nhanh chóng ngồi vào trong.

"Có chuyện gì vậy? Sao nhìn em giống như gặp ma vậy?" Mig nghe cô hối như vậy liền lập tức nổ máy xe.

22. Chương 22

A…

Sắp điên rồi! Sắp điên thật rồi!

Tiêu Hà Hà, sao cô lại nghĩ về người đàn ông đó? Không phải đã nói xem anh ta là kẻ điên sao?

Nhưng đôi môi của cô, dường như cảm giác nóng bỏng đó vẫn còn. Trái tim cô rối bời! Thật sự rối bời và ngổn ngang.

Đầu óc cô cũng đang kêu oong oong.

Giống như đang nằm mơ, một cơn ác mộng. Mong là sau khi cô nói cô đã có bạn trai rồi, anh ta sẽ không đến quấy rối cô nữa.

"Hà Hà? Hà Hà? Hoàn hồn lại đi!" Mig nhìn bộ dạng đờ đẫn của cô, nhất thời cảm thấy khó thích nghi. "Em đó, có phải đến thời kỳ động dục rồi không?"

Nghe thấy giọng nữ quen thuộc, Tiêu Hà Hà ngay lập tức hoàn hồn lại, cả khuôn mặt xinh đẹp đỏ au khiến người ta càng nghi ngờ hơn. "Ờ…"

"Đúng là có biến rồi!" Mig quả quyết.

"Dì Mig ơi, có biến gì vậy?" Trên khuôn mặt tròn trĩnh của Thịnh Thịnh đầy vẻ tò mò.

"Em vào phòng vệ sinh một chút, em quay lại ngay." Tiêu Hà Hà nói xong liền đứng phắt dậy, đi về phía

phòng vệ sinh.

"Chúc mừng khai trương nha!" Ở đằng xa, Tăng Ly nhìn thấy Mễ Kiệt liền hét lên rồi huýt sáo.

Tần Trọng Hàn vẫn lạnh lùng không nói gì, nhưng nhìn thấy Mễ Kiệt thì vẫn nhếch môi lên. "Chúc mừng!"

"Cám ơn, không ngờ hai cậu lại đến ủng hộ thật!" Mễ Kiệt nói xong câu này liền nhìn thấy Ngô Tân Tuyên đang tiến về phía bên này, ánh mắt lập tức thay đổi.

"Sao hả? Không chào đón tôi à?" Ngô Tân Tuyên chớp chớp mắt, tỏ vẻ rất nghịch ngợm.

"Đâu..., đâu có! Tôi chỉ không ngờ là cô cũng sẽ đến!" Nụ cười của Mễ Kiệt có hơi thẹn thùng.

Tần Trọng Hàn và Tăng Ly nhìn nhau, trong mắt phát ra tia sáng mà chỉ có họ mới hiểu.

"Hai người hàn huyên đi, chúng tôi lên lầu trước!" Tăng Ly nói rồi đứng dậy đi lên.

Mễ Kiệt vội vã quay người lại, kêu nhân viên sắp xếp bàn cho họ. Khi nhìn thấy ánh mắt cười nhạo của Tần Trọng Hàn, anh ta đột nhiên khựng lại, nhớ ra điều gì đó rồi hét lên. "Hàn à, có phải con trai của cậu cũng đến đây không?"

"Ngữ Điền?" Tần Trọng Hàn nhướng mày. "Đâu có!"

"Vừa rồi tôi nhìn thấy một cậu bé giống cậu lắm đó, đặc biệt là đôi mắt!" Mễ Kiệt nói: "Tôi còn tưởng là con trai cậu nữa chứ! Thì ra không phải à?"

"Này, mắt của Ngữ Điền không giống Hàn đâu à. Ngữ Điền giống mẹ nhiều hơn!" Tăng Ly suy nghĩ một lát. "Hàn à, mẹ của Ngữ Điền rốt cuộc là ai vậy? Anh định khi nào mới nói cho chúng tôi biết?"

"Tôi vào phòng vệ sinh một chút!" Tần Trọng Hàn liếc anh ta một cái, không thèm quay đầu lại, toàn thân phát ra vẻ lạnh lẽo giết chóc, đi về phía phòng vệ sinh.

Mễ Kiệt liếc nhìn Tăng Ly. "Sao tự nhiên cậu lại hỏi chuyện đó?"

"Được rồi, hai người tiếp tục chuyện của hai người đi! Tôi đi đây!" Tăng Ly quẹt quẹt mũi rồi bước vào nhà hàng.

Tiêu Hà Hà nhanh chóng sửa soạn lại khuôn mặt của mình rồi ra khỏi phòng vệ sinh, cúi đầu đi về phía

trước.

Tần Trọng Hàn đúng lúc cũng đi về phía bên này, đột nhiên, anh ta nhìn thấy gì đó, mắt híp lại. Sao cô ấy lại xuất hiện ở đây, đúng là oan gia ngõ hẹp!

Tần Trọng Hàn sải bước đi tới chỗ cô rồi dừng lại.

Tiêu Hà Hà đang cúi đầu bỗng nhìn thấy một đôi giày da bóng loáng đập vào mắt, ngay lập tức nhìn lên, trợn to mắt. "Tổng… Tổng tài!"

Giây tiếp theo, anh ta giữ chặt eo cô, kéo cô vào trong vòng tay ấm áp của mình.

"Tổng tài…" Cùng lúc với tiếng kêu thất thanh, anh ta đã cúi đầu khom người, tư thế như muốn hôn lên môi Tiêu Hà Hà.

Nhưng trong khoảnh khắc sát đến gần thì đột nhiên dừng lại. Ở khoảng cách rất gần này, cô ngửi thấy mùi thuốc lá trên cơ thể anh ta, đầu óc hơi choáng váng.

"Chúng ta đúng là có duyên thật! Tiêu Hà Hà!" Anh ta mỉm cười rất quyến rũ. "Vậy bạn trai của em đâu rồi? Là người nào? Giới thiệu cho tổng tài đây làm quen với!"

Đồng tử của Tiêu Hà Hà ngay lập tức phình to ra, nuốt một ngụm nước miếng. "Tổng tài, bạn trai…, bạn trai của tôi đang ở bên ngoài, anh mau buông tôi ra, nếu không tôi sẽ la lên đó!"

"La gì?" Anh ta hừ một tiếng lạnh lùng, rồi ôm cô kéo thẳng vào trong nhà vệ sinh nữ.

Sao anh chàng biến thái này lại có mặt ở đây? Còn nữa, tại sao anh ta lại vào nhà vệ sinh nữ nữa? Lần trước anh ta cũng đã hôn cô trong nhà vệ sinh nữ.

"La đi! Em cứ la đi!" Anh ta lạnh lùng nói, ép sát người cô vào cánh cửa.

Cái nhìn đó, lạnh lùng đến mức làm người ta rùng mình.

"…" Tiêu Hà Hà đã như hóa đá.

Ánh mắt sắc bén của anh ta, đang nhìn chằm chằm vào cô. Cảm giác chiếm thế thượng phong đó làm cô khó thở. Đó là… sức đàn áp chỉ bậc vua chúa mới có…

"Anh biến thái quá! Đây là nhà vệ sinh nữ!" Cuối cùng cô cũng tìm thấy lưỡi của mình.

“Chia tay với bạn trai của em! Bây giờ! Ngay lập tức!” Ánh mắt của anh ta nhìn cô chăm chú, đáng sợ như muốn nuốt chửng cô vào bụng.

“Anh… Anh có bị bệnh không?” Tiêu Hà Hà hoàn toàn sững sờ, cảm thấy rất bất ngờ với sự xuất hiện đột ngột của anh ta, những lời nói với cô lại càng bất ngờ hơn. Đừng nói rằng cô không có bạn trai, dù cô có, anh ta cũng không nên ra lệnh cho cô như vậy chứ?

Sao anh ta lại ở đây? Anh ta đến đây làm gì? Anh ta muốn gì?

Tần Trọng Hàn không nổi giận mà còn bật cười, cười một cách rất lạ.

Im lặng không nói gì thêm, liếc nhìn Tiêu Hà Hà với vẻ hiên ngang và thích thú. Thấy vẻ mặt hoảng sợ của cô, tâm trạng của anh ta đột nhiên vui đến kỳ lạ.

“Tổng tài, anh mau cho tôi đi ra ngoài, sao anh có thể làm vậy?”

“Tôi làm sao?” Tần Trọng Hàn nở một nụ cười, hai tay càng siết mạnh hơn, khóa chặt cô trong lòng mình, không cho cô nhúc nhích.

Cúi đầu xuống, dường như muốn chiếm hữu người đẹp. Anh ta thích nhìn thấy bộ dạng căng thẳng của cô, có vẻ như cảm giác này rất thú vị!

Cơ thể Tiêu Hà Hà ngửa ra sau theo bản năng, trong mắt lóe lên một chút khó chịu. “Anh đừng làm bậy! Bạn trai tôi sẽ giết anh đó, anh buông tôi ra!”

“Vậy em mau gọi anh ta đi! Kêu anh ta đến nhà vệ sinh nữ giết tôi đi!” Tần Trọng Hàn cười càng nham hiểm hơn.

Tiêu Hà Hà nhắm mắt lại đầy buồn tủi, nhưng chút kiêu ngạo trong xương tủy lại bắt đầu vênh váo. “Anh… Anh… Sao anh lại bỉ ổi đến như vậy? Anh là tổng tài mà!”

Anh ta đã phá vỡ ấn tượng của cô về anh ta. Sao anh ta có thể ra tay với thư ký của mình như vậy? Cô không phải là loại người tùy tiện đâu!

“Chia tay với bạn trai của em!” Anh ta tiếp tục nói.

“Không!”

“Có chia tay không?” Anh ta siết chặt tay mình trên eo cô hơn nữa. Cô lập tức hét lên.

“Có! Chia tay là được phải không?”

Ừm, thấy cô như vậy, bây giờ đã đạt được mục đích, người đẹp đang ở trong lòng, nhưng, thứ anh ta muốn không phải chỉ là một nụ hôn…

Trong lòng Tiêu Hà Hà thì liên tục chửi rủa: Tổng tài biến thái! Tổng tài biến thái!

Tần Trọng Hàn đột nhiên ngừng hành động, nhìn vào khuôn mặt nhỏ nhắn đang rối rắm của cô, cảm thấy rất hả hê. “Được rồi, bây giờ đi ra ngoài, nói với anh chàng đang chờ em trong nhà hàng rằng, em muốn chia tay!”

“…” Tiêu Hà Hà nghe anh ta nói vậy liền gật đầu ngay lập tức. “Được! Anh thả tôi ra đã!”

Cuối cùng Tần Trọng Hàn cũng nới lỏng đôi tay đang giam cầm cô, cầm tay cô lên, hơi cúi người xuống, đặt một nụ hôn nhẹ nhàng lên mu bàn tay cô.

Lúc này, anh ta đã trở lại là một quý ông lịch lãm.

Tiêu Hà Hà vừa có lại tự do liền chạy trốn khỏi nhà vệ sinh. Cô không quay lại nhà hàng mà đi thẳng xuống cầu thang bộ.

Khi Tần Trọng Hàn ra ngoài thì đã không nhìn thấy bóng dáng của Tiêu Hà Hà đâu nữa.

“Mig à, tự nhiên em được gọi đến công ty tăng ca, chị với Thịnh Thịnh ăn đi, em đi trước!” Tiêu Hà Hà vừa chạy trốn vừa gọi điện.

“Hàn! Qua đây ngồi nè!” Tăng Ly nhìn thấy Tần Trọng Hàn đi đến, lập tức lên tiếng gọi.

Chỗ họ ngồi được xếp ngay cạnh bàn của Mig và Tiêu Hà Hà. Thịnh Thịnh đang ăn bỗng nhìn thấy một ông chú đang đi đến từ đầu bên kia, ngay lập tức nhíu mày, đôi mắt đen cứ chớp chớp, vô cùng phấn khởi.

Trọng Hàn quét mắt quanh nhà hàng để tìm kiếm bóng dáng của Tiêu Hà Hà, nhưng lại không thấy đâu, cô gái này trốn đi đâu rồi?

Đặt điện thoại xuống, Mig nói: “Thịnh Thịnh, ăn nhanh đi! Mẹ con đến công ty tăng ca rồi, chỉ còn lại chúng ta thôi.”

“Chú chim bự!” Thịnh Thịnh nhảy xuống ghế rồi chạy đến trước mặt Tần Trọng Hàn.

Tự nhiên ở đâu xuất hiện một bóng người nhỏ bé, làm mấy người đều giật mình sững sờ.

Tăng Ly đưa mắt nhìn qua, thấy một đứa bé đang chặn Tần Trọng Hàn lại, bất giác phải chăm chú nhìn.

"Chú chim bự ơi, sao chú cũng ở đây?" Thịnh Thịnh nhìn thấy Tần Trọng Hàn thì lập tức tươi cười rạng rỡ, cảm thấy vô cùng thân thiết.

Tần Trọng Hàn cúi đầu xuống, nhìn thấy bóng dáng nho nhỏ đó, khóe môi không kìm được phải nhếch lên, khiến anh ta trông bớt lạnh lùng hơn. "Còn con? Sao con cũng ở đây?"

"Chú chim bự?" Tăng Ly suýt nữa sặc cà phê. "Chim bự là gì vậy?"

Thịnh Thịnh quay đầu lại nhìn Tăng Ly. Chú đẹp quá! "Chú đẹp ơi, chim bự tức là nhỏ đó, đi tiểu ít đó mà! Ngay cả điều này mà chú cũng không biết, chú ngốc quá!"

"Ha ha ha..." Tiếng cười ra rả đột nhiên vang lên, Tăng Ly phun cả cà phê ra ngoài. "Xin lỗi! Xin lỗi nha! Tôi thực sự không cố tình đâu!"

"Tăng Ly, cậu lịch sự chút đi!" Ngô Tân Tuyên suýt nữa bị anh ta phun trúng, nhưng khuôn mặt xinh đẹp cũng không nhịn được phải bật cười, lén liếc nhìn Tần Trọng Hàn và cậu bé.

Trời ơi! Cậu bé này thật là đáng yêu. Lời nói trẻ con không cần phải kiêng dè chính là trường hợp bây giờ đây nè. Ngô Tân Tuyên nhìn Thịnh Thịnh, sau một trận cười đã đời thì đột nhiên lặng lẽ rời đôi mắt đẹp đi.

Chỉ thấy Tần Trọng Hàn cúi đầu nhìn cậu bé nhỏ nhắn trước mặt, ánh mắt phức tạp và thay đổi.

"Thịnh Thịnh, con đang làm gì vậy?" Người thấy cuộc trò chuyện vừa rồi, Mig ngay lập tức chạy đến xin lỗi, kéo Thịnh Thịnh về chỗ. Cô không ngờ thằng nhóc này lại bắn ra những lời làm mọi người phải kinh ngạc. "Anh gì ơi, tôi xin lỗi, con nít không hiểu chuyện!"

"Chú ơi, mấy cái bao chú mua đã xài hết chưa?" Giọng nói ngây thơ lảng vảng bên tai họ, cao chót vót, nhưng lại rất du dương.

Khuôn mặt căng cứng của Tần Trọng Hàn đã thay đổi. Đứa bé này đúng là không làm cho người khác kinh ngạc thì không chịu thôi mà!

"Bao? Bao gì?" Tăng Ly nhất thời nghe không hiểu.

"Không được nói nữa!" Tần Trọng Hàn ngăn lại.

Ai ngờ Thịnh Thịnh hoàn toàn phớt lờ, ngược lại còn lớn tiếng nói với Tăng Ly: "Chú đẹp ơi, chú đúng là ngốc quá! Bộ chú chưa dùng bao bao giờ à? Chính là thứ dùng khi đi cua gái đó! Bạn Đào Cát Cát lớp con nói, nếu không dùng bao, sẽ có em trai được sinh ra đó!"

"Trời ơi!" Mig đỏ bừng mặt. "Anh à, tôi xin lỗi, tôi xin lỗi ha!"

"Chú ơi, chú đã mua rất nhiều bao, bộ chú không muốn có em bé à?" Lại bắn thêm một câu.

Chỉ thấy Tần Trọng Hàn híp mắt lại, bước về phía trước, bồng Thịnh Thịnh lên. "Thằng nhóc, hình tượng rực rỡ của chú đã bị con phá hủy hết rồi!"

23. Chương 23

"Chú ơi, nước ép trái cây ở đây ngon quá, nhưng uống nhiều thì phải đi tè đó! À... Bí-tết cũng ngon lắm... Nhưng mẹ con phải tăng ca, không được ăn bí-tết ngon như vậy!"

"Mẹ con cũng đến đây hả?" Tần Trọng Hàn cũng muốn làm quen với mẹ của cậu bé này, muốn xem thử cô là loại phụ nữ nào mà để cho con trai của mình đi bán bao cao su như vậy.

"Dạ có, nhưng mẹ con lại phải đi tăng ca rồi!" Thịnh Thịnh híp mắt, mỉm cười với anh ta. Không biết tại sao, từ lần trước, sau khi chú mua hết số bao đó, cậu bé liền bắt đầu cảm thấy thân thiết với chú hơn. "Chú ơi, chú đã xài hết số bao đó chưa?"

"Thằng nhóc, chắc không phải con vẫn muốn bán cho chú cái thứ đó đó chứ?"

Đi vào phòng vệ sinh, đặt Thịnh Thịnh xuống đất. "Tự đi tiểu đi, chú chờ con, ra ngoài rồi chúng ta nói chuyện!"

"Dạ!" Rồi ngoan ngoãn chạy vào trong.

Tần Trọng Hàn nhìn cậu bé này liền cảm thấy rất thân thiết, chắc cậu bé cũng lớn bằng Ngữ Điền, rất dễ thương cũng rất thông minh, suýt nữa làm anh ta bị bẽ mặt.

Sau khi đi tiểu xong, kéo cái quần có in nhân vật hoạt hình lên đàng hoàng, Thịnh Thịnh đi ra ngoài, mỉm cười với Tần Trọng Hàn. "Chú ơi, mẹ con không bán bao nữa, nên sau này nếu chú muốn mua bao thì đến chỗ khác nha!"

Thịnh Thịnh nói cho anh ta biết với vẻ tốt bụng.

Tần Trọng Hàn ngớ ra. “Tại sao không bán nữa?”

“Mẹ nói Thịnh Thịnh còn quá nhỏ, không hợp với con nít.”

Vậy còn tạm được, biết là con nít, sao lại kêu nó đi bán cái đó?

“Chú ơi, nếu như chú không xài thì có thể lấy thổi thành bong bóng, sau đó vẽ hình Pikachu hay mèo robot lên đó, rồi treo trong phòng để xem!”

“Ờ…” Hơi đau đầu rồi đó! Đề nghị của đứa bé này, đúng là có thể làm thử thật, nhưng với điều kiện là anh ta bị điên. “Thằng nhóc, con học theo ai vậy hả?”

“Bạn Đào Cát Cát làm vậy đó chú!” Thịnh Thịnh nói rồi cười hì hì, để lộ cặp lúm đồng tiền nhỏ xinh xắn. “Chú ơi, chú có biết Đào Cát Cát không?”

Trời!

“Chú không biết!” Tần Trọng Hàn không hề cảm thấy cậu bé phiền phức, có lẽ là do cậu bé này nhìn giống Ngữ Điền, nhìn thấy cậu bé, anh ta sẽ nghĩ đến Ngữ Điền, con trai của anh ta. Chắc đã mấy ngày rồi không gặp Ngữ Điền, nên mới thấy cậu bé này gần gũi! Anh ta nghĩ!

“Đào Cát Cát là…” Thịnh Thịnh chịu khó giải thích.

Tần Trọng Hàn cau mày, nhưng nhìn cậu bé thao thao bất tuyệt kể về những chuyện ở trường mẫu giáo của mình, anh ta không làm gián đoạn vẻ mặt hớn hở của cậu, mà còn cười một cách khó hiểu.

“Con nói xong chưa?” Khi cậu bé dừng lại, Tần Trọng Hàn kiên nhẫn hỏi.

“Chú ơi, con phải cám ơn chú đó!” Thịnh Thịnh chân thành nói với Tần Trọng Hàn sau tràng diễn thuyết của mình.

“Cám ơn chú vì chuyện gì?” Tần Trọng Hàn nhếch mày.

“Cám ơn chú vì đã cứu mẹ con đó! Nếu không thì không biết mẹ con phải vất vả đến mức nào nữa!” Thịnh Thịnh vui vẻ nói. “Mẹ đi làm rồi còn phải làm thêm, vậy nên Thịnh Thịnh muốn nhanh chóng kiến được tiền, giúp mẹ trả hết nợ, sau đó nuôi mẹ nữa!”

“Con kiếm tiền?” Anh ta sững sờ.

“Dạ phải! Con sẽ kiếm tiền, con đang thiết kế game đó!” Thịnh Thịnh nói với vẻ khao khát.

“Con?” Tần Trọng Hàn tiếp tục sững sờ.

“Chú ơi, chú không tin hả? Vậy chú có SN (serial number) không? Chú không tin thì ocn sẽ gửi game của con cho chú chơi thử!” Thịnh Thịnh tự hào nói.

Lại sững sờ, Tần Trọng Hàn gật đầu và không từ chối. “Số của chú là…”

Anh ta nghĩ, dù những gì cậu bé nói có thật hay không, nếu là game thật, lấy cho Ngữ Điền chơi cũng tốt!

“Dạ! Con nhớ rồi, vậy con sẽ gửi cho chú ha! Chú chơi rồi góp ý cho con nha!”

“Con nhớ thật chứ?” Tần Trọng Hàn ngạc nhiên, khả năng ghi nhớ của cậu bé này cũng tốt như anh ta, chỉ cần nghe một lần là nhớ.

“Thịnh Thịnh, con đâu rồi?” Mig đã chạy vào phòng vệ sinh.

“Dạ! Chú ơi!” Thịnh Thịnh lập tức lên tiếng trả lời. “Con phải đi rồi! Dì Mig chắc đang lo lắm.”

“Đi đi!” Tần Trọng Hàn vốn định nói với cậu bé đừng nhắc đến chuyện mấy cái bao nữa, nhưng lại không ngờ cậu bé sẽ đề cập đến game của mình.

Nhìn cậu bé rời đi, Tần Trọng Hàn châm một điếu thuốc rồi hút vài hơi.

Thịnh Thịnh mới đi được vài bước liền quay đầu lại nhìn Tần Trọng Hàn và điếu thuốc trong tay anh ta. “Chú ơi, hút thuốc ít thôi nha, hút thuốc có hại cho sức khỏe đó!”

Tần Trọng Hàn là sững sờ, đứa bé này lại đem đến cho anh ta cảm giác ấm áp không thể giải thích. Anh ta mỉm cười và gật đầu: “Chú nhớ lời con nói rồi!”

Nhưng, không hút thuốc thì thực sự không thể.

Tần Trọng Hàn nhấp một ngụm cà phê rồi cau mày. Cà phê ở nhà hàng của Mễ Kiệt thường quá, thậm chí không ngon bằng Tiêu Hà Hà pha nữa.

“Tần Trọng Hàn! Cậu đúng là được lắm! Có một người bạn nhỏ như vậy!” Ngô Tân Tuyên cười nói.

“Phải đó! Tôi còn không biết nữa là. Người ta gọi anh là chú chim bự đó!” Tăng Ly vừa nói vừa cười rất gian. “Mắc cười quá! Cậu bé đó thật đáng yêu!”

“Đi chết đi!” Tần Trọng Hàn thốt ra hai từ.

“Ha ha ha…” Tăng Ly cười không khép miệng lại được, đột nhiên, nhận ra điều gì đó rồi im bặt tiếng cười. Bởi vì anh ta nhìn thấy trên gương mặt đẹp trai của Tần Trọng Hàn hình như có dấu in của một bàn tay, nhưng rất mờ, nếu không nhìn kỹ thì sẽ không nhận ra. “Hàn, mặt anh sao vậy?”

“Ờ…” Tần Trọng Hàn lại cầm ly cà phê lên, cúi đầu nhìn xuống chất lỏng màu nâu sẫm, trước mắt hiện ra một khuôn mặt. “Hương vị của loại cà phê này quả thực chẳng ra gì!”

“Không phải! Anh đang đánh lạc đề! Đúng là gặp ma rồi. Ai dám đánh vào mặt anh vậy? Chắc không phải là Hà Hà đó chứ?”

Tần Trọng Hàn nhấp thêm một ngụm cà phê rồi hỏi ngược lại: “Cậu nghĩ sao?”

“Hai cậu nói chuyện đi, tôi đi chút sẽ quay lại!” Ngô Tân Tuyên nhìn thấy Mễ Kiệt liền đứng lên đi về phía anh ta.

“Chị đi đi!” Hai người vẫy tay cùng lúc.

Với biểu hiện này của anh ta, Tăng Ly ngay lập tức thu lại nụ cười gượng gạo trên mặt. “Không phải chứ? Hàn à, anh và Hà Hà thực sự có gì đó à? Vì cô ấy nên anh mới sa thải An Tây phải không? Vì sợ cô ấy biết, nên anh cố tình sai cô ấy đến phòng Kế toán? Đúng là khổ tâm ha! Đại tổng tài của chúng ta đã quay trở lại thời kỳ nhẹ nhàng và ân cần với phụ nữ như xưa rồi à? À ha! Nhất định là vậy rồi!”

Tần Trọng Hàn nhướng mày. “Vậy thì sao?”

“Ờ… OK!” Tăng Ly dùng tay ra hiệu. “Tôi chỉ rất tò mò, sao anh lại phải lòng Hà Hà?”

“Ai nói tôi phải lòng với cô ấy?”

“Chẳng lẽ không phải?” Anh ta có vẻ như không hiểu Tần Trọng Hàn. “Hàn! Hình như chúng ta quen biết nhau 12 năm rồi thì phải ha?”

“Ừm!”

“Tôi càng ngày càng không hiểu anh rồi đó!” Tăng Ly thở dài. “Bộ dạng của anh gần đây đúng là rất bất thường, nhưng Hàn à, cô gái như Hà Hà vừa nhìn đã biết rất ngây thơ, nếu anh chỉ chơi qua đường, tôi

khuyên anh đừng đụng đến cô ấy thì hơn!"

"Cậu quan tâm đến cô ấy quá ha?" Giọng anh ta hơi nguy hiểm, nhìn chằm chằm vào mắt Tăng Ly, đột nhiên trong lòng hơi khó chịu.

"Quan tâm chứ! Các em gái trong công ty, tôi đều quan tâm!" Tăng Ly cười hì hì rồi nói, trong đôi mắt đào hoa lóe lên chút ám muội. "Hàn! Anh nói thật với tôi đi, có phải anh chỉ muốn chơi qua đường không?"

Anh ta không trả lời.

"Không phải chứ? Anh đã ăn thịt cô ấy rồi à? Cô ấy nhìn thấy anh thì cứ như gặp ma vậy! Lẽ nào dấu tay in trên mặt anh là do Hà Hà đánh thật hả?" Cuối cùng anh ta cũng ngộ ra.

Đại tổng tài Tần Trọng Hàn, đối phó với phụ nữ dễ như trở bàn tay, vậy mà lại bị phụ nữ tát vào mặt?

"Tôi có nói là do cô ấy đánh à?"

"Vậy anh thừa nhận là bị phụ nữ đánh chứ gì?" Tăng Ly nhếch mày nhìn anh ta.

Tần Trọng Hàn đặt ly cà phê xuống, dựa lưng về phía sau. "Cuộc sống luôn phải có lần đầu tiên!"

"Ơ… Gì cơ?" Tăng Ly nhìn anh ta với vẻ kinh ngạc nhưng đầy hứng thú. "Ý anh là, mặt của anh thật sự đã bị Tiêu Hà Hà đánh hả?"

Tần Trọng Hàn không nói gì thêm, nhưng đôi mắt lại bắt đầu trở nên sâu thẳm.

"Không chịu nổi anh luôn, cố làm ra vẻ bí ẩn!" Tăng Ly như trầm tư hẳn. "Không ngờ cô bé Hà Hà này lại dám đụng đến con hổ như anh! Đúng là làm người ta ngạc nhiên. Ngày mai tôi sẽ hỏi cô ấy, đánh được anh rồi có phải rất tự hào không?"

Tần Trọng Hàn đột nhiên sa sầm mặt lại, nói một câu thờ ơ. "Tốt nhất cậu đừng có nhiều chuyện!"

"Sao hả? Anh sợ mất mặt à?" Tăng Ly mở miệng trêu chọc. "Anh yên tâm, tôi sẽ hỏi rất uyển chuyển, sẽ không làm cho anh mất mặt đâu! Đừng có trừng tôi, chẳng qua tôi chỉ rất tò mò. Tôi còn phải nói với cô gái Hà Hà dễ thương này, phải cẩn thận với anh!"

"Cậu im miệng lại, nếu không cậu sẽ chết rất khó coi!" Tần Trọng Hàn lên tiếng cảnh cáo.

"Ha ha, giận rồi à?" Ánh mắt tra xét của Tăng Ly nhìn chằm chằm vào anh ta, kèm theo chút ý vị sâu

xa, và cả không thể tin được.

"Dạo này hình như cậu càng ngày càng nhàn rỗi thì phải." Tần Trọng Hàn đan hai tay vào nhau. Khi nói câu này, trong đầu anh ta lóe lên hình ảnh một văn phòng chi nhánh ở nước ngoài. Có lẽ, nên điều cậu ta qua đó!

Ánh mắt của Tần Trọng Hàn ngày càng sâu thẳm hơn, kèm theo một số tính toán, nhìn vào mặt Tăng Ly, để lộ ra nụ cười lạnh lẽo. "Có lẽ tôi nên gọi người đẹp băng giá tới, biết đâu chừng…"

"Tôi sai rồi!" Tăng Ly cảm thấy lạnh sống lưng. "Hàn! Tôi sai thật rồi. Anh muốn ăn thịt ai thì ăn, tôi không có ý kiến!"

Trong mắt Tần Trọng Hàn lóe lên một nụ cười. "Ừm! Sao Ngô Tân Tuyên vẫn chưa quay lại nữa?"

"Gặp được Mễ Kiệt, anh nghĩ chị ấy sẽ quay lại nhanh vậy sao?" Tăng Ly liếc nhìn về phía cầu thang, không ai đi lên cả.

"Hàn, tôi hỏi lại lần cuối." Tăng Ly lại bắt đầu không yên phận.

"Hả?" Tần Trọng Hàn càng ngày càng ghét bản tính dàn bà này của anh ta.

Tăng Ly hỏi với vẻ không sợ chết: "Anh đối với Tiêu Hà Hà, rốt cuộc là có tâm trạng gì? Thật sự đơn giản như vậy sao? Không có chút gì, ý khác hả?"

Nhưng theo anh ta thấy, Tiêu Hà Hà đối với Tần Trọng Hàn mà nói, thực sự khá đặc biệt. Hôm nay, Tần Trọng Hàn lại đưa cô ấy đến bệnh viện, lại còn sa thải An Tây.

Thật sự kỳ lạ lắm đó!

"Muốn tôi gọi cho người đẹp băng giá không?" Tần Trọng Hàn làm ra vẻ sẽ lấy điện thoại.

"Tôi sai rồi! Tôi sẽ không hỏi nữa!" Tăng Ly giơ hai tay lên đầu hàng.

"Thịnh Thịnh, đến giờ ngủ rồi!" Tiêu Hà Hà tắm xong, thay bộ đồ ngủ rồi ra khỏi phòng tắm, nhìn thấy Thịnh Thịnh vẫn đang tập trung chơi gì đó trước máy tính. "Thịnh Thịnh?"

24. Chương 24

Đêm nay, Tiêu Hà Hà bị mất ngủ!

Khi trời gần sáng thì cô mới thiếp đi, vừa ngủ được thì lại bị đánh thức bởi một cơn ác mộng. Trời ơi! Cô mơ thấy một người đàn ông, một người đàn ông đeo mặt nạ cáo, mơ thấy anh ta đang hôn cô, nụ hôn của anh ta quá ngang ngược, đầy tính chiếm hữu!

"Ôi… Không!" Tiêu Hà Hà lắc đầu, lắc đầu dữ dội. "Đừng quấy rầy tôi nữa, rốt cuộc anh là ai? Anh đã đem con trai của tôi đi đâu?"

Cứ lẩm bẩm thì thầm, nước mắt lại chảy xuống.

Cô nằm trên giường với vẻ bất lực, nhớ đến đứa con trai chỉ mới được nhìn thấy một lần liền bị người đó bắt đi vào năm năm trước, cảm thấy trong lòng nặng trĩu, chìm xuống từng chút một.

Vừa sáng, trên đường đưa Thịnh Thịnh đến trường mẫu giáo.

"Mẹ ơi, hôm qua chú chim bự không lên mạng!" Thịnh Thịnh rất thất vọng khi nói với Tiêu Hà Hà.

"Có lẽ người ta rất bận!" Tiêu Hà Hà nói đại một câu, cố chống đôi mắt thâm quầng, mí mắt cũng sưng đỏ lên vì khóc, không còn chút tinh thần nào.

Vừa bước vào tòa nhà Tần thị, cô lại bắt gặp rất nhiều ánh mắt mập mờ.

Tiêu Hà Hà càng mệt mỏi hơn. Hôm qua Tần Trọng Hàn dắt tay cô đi ra từ trong thang máy riêng, rồi sa thải An Tây, e rằng cô đã trở thành chủ đề bàn tán tạm thời của công ty. Nhưng cô thật sự rất oan uổng mà!

Đầu vẫn cúi rất thấp, mái tóc dài che phủ mặt, hôm nay vì mắt bị thâm quầng nên cố tình để mái che, chỉ chừa lại một chút trên khuôn mặt trắng trẻo, nhìn có vẻ yếu đuối và sợ hãi, giống như một chú thỏ trắng đặt chân nhầm vào thế giới phiền muộn.

Trong thang máy đã đầy người, nhưng sáp đến giờ làm việc, Tiêu Hà Hà thở dài một cách bất lực rồi đi lên bằng cầu thang bộ.

Sau khi Tần Trọng Hàn bước vào tòa nhà liền nhìn thấy bóng người đang đi lên bằng cầu thang bộ đó, nhất thời hơi ngạc nhiên, sau đó bước vào thang máy riêng.

Tiêu Hà Hà leo được hai tầng thì một đôi giày da bóng loáng đập vào mắt, cô ngay lập tức ngước đầu lên. "Tổng… Tổng tài?"

Sao anh ta lại xuất hiện ở đây?

Tần Trọng Hàn tỏ vẻ thản nhiên, không nhìn ra được chút cảm xúc nào.

Khóe miệng nhếch lên nụ cười mỉm, những đường nét trên khuôn mặt lạnh lùng có phần nghiêm nghị, nói với vẻ thản nhiên. "Em định leo bộ lên tầng 66?"

Tiêu Hà Hà nóng mặt: "Không có, tôi định lên tầng 6 rồi bắt thang máy đi lên!"

"Tối qua không ngủ hả?" Anh ta hỏi, cũng đã nhìn thấy quầng thâm quanh mắt cô.

Cô cúi mắt xuống, có chút bối rối. Không ai mà không ngượng ngùng sau khi bị hôn một cách khó hiểu, rồi còn bị tuyên bố là người phụ nữ của anh ta, vả lại còn bị hôn không phải một lần. Cô nhếch môi với vẻ gượng gạo. "Tổng tài, tôi đi lên trước đây!"

Nói rồi, cô lại tiếp tục leo cầu thang.

Môi của anh ta hơi nhúc nhích: "Cô gái kia, có phải tối qua em nợ tôi một lời giải thích không?"

Tiêu Hà Hà đi ngang qua người anh ta, trong lòng hơi căng thẳng, nuốt nước miếng giả vờ bình tĩnh, định đi tiếp qua bên kia. Vào thời khắc đi sượt ngang vai đó, anh ta đột nhiên với tay ra giữ chặt eo cô.

"A… Anh làm gì vậy?"

Còn anh ta đã ôm chặt eo cô rồi đi về phía thang máy riêng.

Tiêu Hà Hà liếc nhìn hành lang tầng 2 theo bản năng, may quá không có ai, nên cứ vậy mà bị anh ta kéo vào trong thang máy riêng một cách ngang ngược. "Tổng tài, anh buông tôi ra! Nếu không tôi sẽ la lên đó!"

"La đi! Em la đi!" Tần Trọng Hàn đã vào trong thang máy nhưng vẫn chưa chịu buông cô ra. "Ở đây có máy quay, nếu em không muốn cả công ty nhìn thấy tôi hôn em thì hãy ngoan ngoãn một chút!"

Tiêu Hà Hà bị lời nói của anh ta làm cho sợ đến ngây người ra.

Tần Trọng Hàn buông cô ra. Bên trong không gian thang máy rộng lớn này, anh ta chọn đứng đối diện với cô, nhìn vào mắt cô, từ sâu lắng âm u dần dần thay đổi, để lộ ra một hồ nước trong vắt, không được phép để lẫn chút tạp chất nào.

Yên ắng, im lặng quan sát cô.

Cuối cùng, lại không nói gì.

"Tổng tài, rốt cuộc anh muốn làm gì? Anh cứ việc nói thẳng với tôi là được!" Cô thực sự sợ lắm. Anh ta làm cho cô thấy rất khó hiểu, lúc nào cũng cảm thấy mình như một kẻ ngốc vậy.

"Tiêu Hà Hà!" Là giọng nam trung trong trẻo quen tai của anh ta. "Tối qua em đã bỏ trốn! Chắc không phải em quên rồi đó chứ? Cùng với bạn trai em có phải không? Em không nỡ bỏ anh ta?"

"Ờ..." Cô giật mình, vì cô không giỏi nói dối, một khi nói dối thì sẽ đỏ mặt ngay, nhưng đành bất chấp vậy. "Ừ! Tôi không nỡ, chúng tôi rất yêu nhau!"

Cô đỏ mặt và cúi thấp đầu xuống, sợ rằng anh ta sẽ nhận ra lời nói dối của cô.

Khóe miệng của Tần Trọng Hàn nhếch lên một nụ cười mỉa mai: "Có vẻ như bạn rất dễ dàng quên đi một số chuyện, vẫn sống rất tốt. Đã sống thì nên quên đi đau khổ, bắt đầu một cuộc sống mới tốt đẹp. Đã vậy thì, em hãy trân trọng hạnh phúc trước mắt!"

Cái gì?

Tiêu Hà Hà ngẩng mặt lên, không hiểu ý trong lời nói của anh ta. Một đôi mắt đen trắng rõ ràng và vô cùng mê hoặc đang nhìn chằm chằm vào anh ta.

Tần Trọng Hàn lại quay mặt đi chỗ khác, đôi mắt đang lóe lên tia sáng nóng bỏng dần dần tối đi.

Thang máy đi lên rất nhanh, không ai nói thêm câu nào nữa.

Cuối cùng Tiêu Hà Hà đã phá vỡ sự im lặng. "Tổng tài, cám ơn anh đã quan tâm, tôi sẽ trân trọng hạnh phúc của tôi!"

Mặc dù cô không hiểu rốt cuộc anh ta đang che giấu ý nghĩa và mục đích gì, nhưng cô vẫn đã trả lời anh ta như vậy.

"Khả năng của em rất tốt, tôi hy vọng sau này em sẽ là một thư ký đủ chuẩn! Trở thành nhân viên xuất sắc nhất của Tần thị!" Sau khi thang máy đã lên đến tầng cao nhất, anh ta nói.

Sau đó, trong ánh mắt sững sờ của Tiêu Hà Hà, Tần Trọng Hàn sải bước đi ra ngoài.

Tiêu Hà Hà nhất thời kinh ngạc, nhìn theo bóng lưng rời đi của anh ta, tự nhiên cảm thấy bóng lưng cao lớn của anh ta có chút vắng lặng và cô đơn. Người đàn ông này, hành vi lúc nào cũng như một câu đố vậy!

Trong lòng Tiêu Hà Hà tự nhiên thấy khó chịu một cách khó hiểu, vì không biết lý do nên càng bực bội hơn. Ý của anh ta là anh ta sẽ không quấy rối mình nữa phải không? Vậy thì tốt! Chỉ cần được vậy thì tốt.

Khi Tiêu Hà Hà bưng cà phê vào cho Tần Trọng Hàn, anh ta cũng không ngẩng đầu lên, chỉ nói hai từ với vẻ thờ ơ. "Ra ngoài!"

Sau đó, mãi đến trưa, Tần Trọng Hàn cũng không rời khỏi văn phòng.

Tiêu Hà Hà mất tinh thần nguyên buổi sáng, mắt cô sưng và đau, kết quả của một đêm mất ngủ!

Thời gian ăn trưa đã đến, Tiêu Hà Hà liếc nhìn sang chỗ của An Tây, trống rỗng!

Rồi lại nhìn xuống tay mình, các vết rộp vẫn còn đó, bôi kem rồi mà vẫn chưa khỏi.

"Hà Hà, đi ăn cơm thôi." Hướng Tịnh bước đến. "Đến giờ ăn rồi!"

Ánh mắt của các đồng nghiệp nhìn Tiêu Hà Hà giống như nhìn một loài khác, trong mắt đầy những ý tứ phức tạp. Cô và Hướng Tịnh vừa xuất hiện, cả nhà ăn vốn đang rất ồn ào bất thình lình im lặng như tờ, rồi sau một khoảnh khắc im ắng đó lại bắt đầu ồn ào trở lại.

"Thư ký Tiêu, năng lực làm việc của cô mạnh thật, giành được sự tán thưởng của tổng tài và giám đốc Tăng..." Trợ lý phòng Kế toán – La Lâm, nói với giọng chua ngoa.

Đây không phải là một lời khen, mà là châm chọc, dù Tiêu Hà Hà có ngốc thì cũng nghe ra được ý nghĩa trong lời nói của cô ta.

"Ha ha, phải đó, năng lực của thư ký Tiêu mạnh thật đó!" Ai đó lại chế nhạo.

Tiêu Hà Hà cũng hiểu ý của từ "năng lực" này, khi được nói ra từ miệng họ, nghe có vẻ rất chói tai.

"Hà Hà, đừng quan tâm đến họ, chúng ta qua bên kia ngồi!" Hướng Tịnh kéo cô đến một góc.

"Nghe nói vì cô ta, tổng tài và giám đốc Tăng suýt nữa đánh nhau luôn đó..." Bên tai đầy rẫy tiếng bàn tán của các đồng nghiệp, Tiêu Hà Hà lặng lẽ ngồi ăn cơm.

"Hà Hà, chị đừng quan tâm đến họ, những người này vô duyên quá!" Hướng Tịnh nhìn cô với vẻ lo lắng.

"Chị không sao!" Tiêu Hà Hà lắc đầu, liếc nhìn các vết rộp trên mu bàn tay của mình, thầm nghĩ, nhất định là do hôm qua Tăng Ly đã kéo cô rời khỏi nhà ăn, sau đó Tần Trọng Hàn lại nắm tay cô đến bệnh

viện, và cả việc An Tây bị sa thải đột ngột, tất cả những chuyện này dồn lại với nhau, đương nhiên mọi người sẽ có ý kiến.

"Hà Hà, chị thật sự không có gì với tổng tài à?" Hướng Tịnh cũng bắt đầu thấy rối, cau mày rồi lắc đầu. "Nhưng nhìn chị và tổng tài có vẻ rất lạ!"

"Lạ gì?" Tiêu Hà Hà hỏi một cách thờ ơ.

"Tổng tài có vẻ rất quan tâm đến chị, đích thân đưa chị đến bệnh viện, chỉ bị bỏng thôi mà, kêu tài xế đi mua kem về cũng được, nhưng tổng tài lại đích thân đưa chị đến bệnh viện. Mặc dù chị bị thương khi đang ở trong công ty, cũng xem như là tai nạn lao động, nhưng phản ứng của tổng tài có vẻ hơi quá mức!"

Tiêu Hà Hà thở dài với vẻ hơi bất lực. "Em đúng là giỏi phân tích. Hướng Tịnh, chị phục em rồi đó. Nhưng chị thực sự không hiểu tổng tài, nếu em hiểu được anh ta đang muốn làm gì, làm ơn hãy nói với chị, để cho chị cũng biết được không?"

"Ơ… Không có gì thật hả?"

"Em muốn có gì?"

"Ha ha, đương nhiên em muốn có gì rồi. Chúng ta vào công ty cùng lúc, lại đều là thư ký của tổng tài. Nếu chị có quan hệ gì đó với tổng tài, chẳng phải em cũng có thể được thơm lây sao? Có thể biết chút nội tình, được tăng lương hay gì gì đó cũng dễ dàng hơn mà!" Hướng Tịnh nói rất gian xảo.

Tiêu Hà Hà trợn tròn mắt. Cuộc đời cô đã gặp nhiều tai ương, mất cha, mất mẹ, mất luôn em trai, ngay cả máu mủ của mình cũng mất luôn, từ lâu đã không còn tôn nghiêm làm người nữa.

Nên càng không muốn kiếp này chịu thêm bất kỳ món nợ tình nào nữa, thà rằng hèn nhát mà giành được chút tôn nghiêm rách nát, dù xem ra rất nực cười!

Ngay cả khi cuộc sống được tạo thành từ một chuỗi hoang đường, bởi vì trong cuộc sống có quá bất ngờ, từ lâu đã không còn quan tâm hơn thiệt nữa. Nên khi đối mặt với lời bàn này của Hướng Tịnh, cô chỉ mỉm cười cho qua chuyện.

Đột nhiên, nhà ăn lại bắt đầu huyên náo. "Tổng tài và giám đốc Tăng đến kìa!"

"A! Hà Hà, tổng tài đến kìa!" Hướng Tịnh phấn khích đến nỗi làm Tiêu Hà Hà không nói nên lời.

Sau đó, cô ngẩng đầu lên, ánh mắt vô tình hướng về phía cửa nhà ăn, nhìn thấy Tần Trọng Hàn đang đi đến một cách bình thản, tầm nhìn gặp gỡ mắt cô. Tiêu Hà Hà không rời mắt đi, nhưng anh ta đã di chuyển ánh nhìn.

25. Chương 25

Tiêu Hà Hà rời khỏi nhà ăn, tổng tài đuổi theo. Trời ơi! Thực sự có gì với nhau rồi!

Sải vài bước, Tần Trọng Hàn đã đi đến trước mặt Tiêu Hà Hà. Ở cửa nhà ăn, anh ta dừng lại và chờ Tiêu Hà Hà, dường như cố ý để mọi người nhìn thấy vậy. Anh ta nói nhỏ: "Thư ký Tiêu, đến văn phòng của tôi chờ tôi!"

"…" Tiêu Hà Hà gật đầu một cách cứng nhắc.

Nhất định là anh ta cố ý, cố ý nói khi sắp đi ra ngoài, sau đó nghênh ngang bỏ đi, nhưng những ánh nhìn chăm chú từ sau lưng khiến Tiêu Hà Hà ước gì tìm được một cái lỗ nào đó để chui vào!

Anh ta đúng là xấu xa!

Chẳng lẽ việc làm cho mọi người hiểu lầm thú vị lắm sao? Không phải đã nói sẽ không quấy rối cô nữa à? Hãy để cô làm một thư ký đạt chuẩn.

Là tổng tài mà không thể có dáng vẻ của tổng tài sao?

Bất chấp ánh mắt kỳ lạ của mọi người, Tiêu Hà Hà bước vào thang máy, còn Tần Trọng Hàn cũng bước vào thang máy riêng.

Về đến văn phòng, gõ cửa văn phòng Tần Trọng Hàn nhưng không có ai. Cô không biết anh ta đã đi đâu, quăng lại một câu kêu cô đến phòng tổng tài chờ anh ta. Anh ta cố ý mà!

Còn cô, lại vì một câu nói của anh ta mà đến gõ cửa thật. Cô cũng điên luôn rồi.

Quả nhiên, lời Tần Trọng Hàn nói ở cửa nhà ăn vốn dĩ là cố tình để cho người khác hiểu lầm, anh ta nói vậy nhưng không quay lại.

Mãi đến sau khi hết giờ làm, Tiêu Hà Hà rời khỏi tòa nhà công ty trong những lời đồn thổi. Tự nhiên cô cảm thấy rất mệt mỏi, cảm thấy chưa bao giờ mệt mỏi như vậy!

Cô đã đụng chạm đến ai?

Ngồi trên xe buýt về nhà, tim cô vẫn đập trong nôn nóng. Sau khi đón Thịnh Thịnh về nhà, cô vội vã đi tắm, sau đó mới bình tĩnh lại.

Ăn cơm xong, Thịnh Thịnh liền bắt đầu ngồi làm trước máy vi tính. “Mẹ ơi, con tiếp tục liên lạc với chú, không biết có liên lạc được với chú không nữa!”

“Thịnh Thịnh, đừng quan trọng quá! Con vẫn là một đứa bé, vui vẻ là ưu tiên số một!” Tiêu Hà Hà liếc nhìn cậu con trai rất chăm chỉ của mình, hơi cảm động với tính kiên trì này của con.

“Mẹ ơi, mẹ đi chơi đi. Con gái nhà người ta đều thích đi dạo phố mua sắm, sao mẹ cứ ở nhà hoài vậy? Mẹ đi đi! Hôm nay con cho mẹ nghỉ phép!”

“Hả?” Tiêu Hà Hà dựa vào cánh cửa, nhìn cậu bé chút xíu mà cách nói chuyện y như người lớn liền phì cười. Tuy từ năm 4 tuổi, Thịnh Thịnh đã ở nhà một mình, cô luôn rất yên tâm, nhưng cô luôn cảm thấy mắc nợ cậu bé điều gì đó. “Mẹ không muốn ra ngoài!”

“Mẹ đi đi! Ra ngoài dạo chơi! Nhìn mẹ có vẻ rất mệt mỏi!” Thịnh Thịnh đứng lên lấy túi xách giúp cô. “Mẹ ơi, mẹ đi làm về cũng không cần ở cạnh con đâu, con có thể tự chăm sóc bản thân!”

Sau đó, Tiêu Hà Hà bị cậu bé đẩy ra khỏi cửa nhà.

Ở nhà họ Tần.

“Cậu chủ, cậu chủ nhỏ không chịu ăn cơm!” Cô giúp việc rất lo lắng, báo cáo tình hình của Ngữ Điền với Tần Trọng Hàn vừa về đến nhà.

“Sao vậy?” Tần Trọng Hàn cau mày.

“Sau khi từ nhà trẻ quay về, cậu chủ nhỏ không chịu nói gì cả, hình như đã khóc nữa. Tôi hỏi nhưng cậu cũng không nói, không biết đã xảy ra chuyện gì nữa!”

“Để tôi lên xem thử!” Tần Trọng Hàn bước nhanh lên cầu thang.

Mở cửa ra.

“Ngữ Điền?” Tần Trọng Hàn hét lên một tiếng.

Vốn dĩ cậu bé vừa nhìn thấy anh ta thì sẽ chạy như bay đến và sà vào lòng anh ta, nhưng lần này, cậu bé thậm chí còn không quay đầu lại, một mình ngồi bên cạnh bàn, đôi vai đang run run, hình như đang khóc thút thít!

“Ngữ Điền?” Tần Trọng Hàn bước đến.

Ngữ Điền vùi khuôn mặt nhỏ nhắn vào cánh tay anh ta, giọng rất hờn tủi, nhưng vẫn ngoan ngoãn gọi một tiếng. “Ba ơi!”

Tần Trọng Hàn ngồi xổm xuống, ngẩng mặt cậu bé lên. “Ngữ Điền có chuyện gì không vui hả?”

Đập vào mắt là khuôn mặt nhỏ nhắn đầy nước mắt của Ngữ Điền, Tần Trọng Hàn thở dài. Đứa bé này trước giờ luôn sống nội tâm, rất ngoan, lần này phải khóc, chắc chắn là đã gặp phải chuyện gì không vui rồi!

“Có chuyện gì vậy? Kể cho ba nghe đi!”

“Ba!” Cậu bé lại kêu lên, muốn nói nhưng lại thôi.

Tần Trọng Hàn thấy cậu bé như vậy, vẫn không chịu nói gì, nước mắt lại rơi ra. “Hả?”

Ngữ Điền cúi đầu, lại rơi vào im lặng.

“Ngữ Điền, đàn ông con trai có gì thì phải nói ra, đừng có ngay cả can đảm để đối mặt với khó khăn cũng không có! Con là con trai của ba, phải dũng cảm! Nói đi, có chuyện gì?”

“Ba!” Ngữ Điền lại hét lên. “Ngữ Điền sai rồi!”

“Hả?” Tần Trọng Hàn tiếp tục lắng nghe. “Tại sao lại sai?”

“Hôm nay Ngữ Điền đã đánh nhau với bạn!” Ngữ Điền lau nước mắt. “Ngữ Điền biết đánh nhau là không đúng, nhưng…”

“Nhưng sao con?” Tần Trọng Hàn cố kiên nhẫn.

“Nhưng các bạn nói Ngữ Điền là đứa bé không có mẹ, nói mẹ của Ngữ Điền là gái làng chơi!” Giọng của Ngữ Điền khe khẽ như muỗi kêu.

Về mẹ, trước nay cậu bé không bao giờ dám hỏi ba, không biết tại sao mình lại không có mẹ!

Một câu của Ngữ Điền làm Tần Trọng Hàn sững sờ.

“Ba ơi, Ngữ Điền thật sự không có mẹ hả ba?” Ngữ Điền ngẩng mặt lên, đôi mắt đỏ au, nước mắt đang quay cuồng trong mắt nhưng vẫn chưa rơi xuống. Cậu bé nhìn vào mặt ba mình với vẻ e dè, sợ ba sẽ nổi giận. “Ba ơi, mẹ không phải là gái làng chơi phải không ba?”

Tần Trọng Hàn nhìn con trai, trong mắt trở nên xa xăm. Im lặng một lúc lâu, cuối cùng anh ta nói: "Ngữ Điền, con phải nhớ, mẹ con không phải gái làng chơi, ba sẽ đón mẹ con về, con cho ba chút thời gian được không?"

Vừa nghe nhắc đến mẹ, Ngữ Điền ngay lập tức ngẩng đầu lên. "Ba ơi, Ngữ Điền muốn mẹ của mình!"

"Ừ! Là mẹ của Ngữ Điền mà, ba sẽ đón mẹ về! Ngữ Điền kiên nhẫn thêm ít lâu nữa được không?" Tần Trọng Hàn hỏi một cách nghiêm túc.

"Ba ơi, có lâu lắm không ba?"

"Không lâu lắm đâu, nhưng mẹ không nhận ra ba, ba đã làm sai một số chuyện, phải để mẹ từ từ chấp nhận ba. Ngữ Điền có thể chờ được không?"

"Dạ!" Vẫn không hiểu những lời của Tần Trọng Hàn lắm, nhưng Ngữ Điền vẫn gật đầu một cách nghiêm túc, trên khuôn mặt nhỏ nhắn đã có một nụ cười e dè, tuy vẫn còn rướm lệ, nhưng đã có thể nhìn thấy vẻ phấn khích của cậu bé. "Ngữ Điền sẽ nghe lời!"

Tần Trọng Hàn trước giờ chưa từng nhìn thẳng vào vấn đề này. Xem ra hôm nay, về chuyện của mẹ Ngữ Điền, xem ra phải sắp xếp vào thật rồi. Chỉ là, anh ta có đủ tư cách đứng trước mặt cô để xin cô tha thứ không?

Dù sao, anh ta đã khiến cô và Ngữ Điền chia cắt năm năm. Nếu cô biết sự thật, liệu có căm hận anh ta đến chết không?

Còn nữa, bạn trai của cô thì sao?

Anh ta có thể hy sinh mọi thứ vì con trai mình, nhưng còn cô? Liệu cô có rời xa người bạn trai của mình không? Lần đầu tiên trong đời, Tần Trọng Hàn cảm thấy không tự tin.

"Chú ơi, sao chú vẫn chưa online vậy?"

Khi Tần Trọng Hàn mở máy tính lên thì nhìn thấy hộp thoại bật lên, rất nhiều!

"Chú ơi, con muốn cho chú xem game của con, sao chú vẫn chưa lên vậy?"

"Chú ơi, có phải chú đi cua gái nên quên con rồi không?"

"Chú ơi, nếu chú còn không lên, con sẽ giận chú đó!"

“Chú ơi, chú mau online đi!”

“…”

Tần Trọng Hàn nhìn thấy nhiều tin nhắn như vậy liền không thể nhịn cười, không cần đoán cũng biết là cậu bé đó. Nghĩ đến cậu bé đó, Tần Trọng Hàn đột nhiên nhớ ra mình vẫn chưa hỏi tên của cậu.

Vừa rồi khó khăn lắm mới dỗ dành được Ngữ Điền, bây giờ lại nhận được tin nhắn của cậu bé này, Tần Trọng Hàn chịu khó trả lời: “Chú online rồi đây!”

“A! Chú ơi! Chú, chú online rồi hả?” Ở đầu bên kia hiện lên tin nhắn, tốc độ gõ chữ nhanh đến mức khiến Tần Trọng Hàn kinh ngạc. Anh ta tự hỏi không biết có phải IQ của cậu bé đó cao đến mức đáng sợ không.

Chưa kịp trả lời, đầu bên kia lại gửi tin nhắn. “Chú ơi, game của con, chú xem thử đi, góp ý cho con nha! Còn nữa, chú không được để lộ ra ngoài đó, con có bản quyền!”

“Ha ha…” Tần Trọng Hàn không thể nhịn được cười, trong đầu hiện lên bộ dạng ranh mãnh của cậu bé.

“Được!” Tần Trọng Hàn gõ một từ.

“Chú ơi, chú có bận lắm không?”

“Tại sao con hỏi vậy?”

“Vì chú trả lời con chậm quá!”

“Ờ…”

“Còn nữa, chú trả lời đơn giản quá! Bộ chú không thể trả lời thêm một từ hay sao? Ồ… Nhưng con vẫn chưa biết gõ nhiều chữ lắm. Chú ơi, con còn chưa biết hết chữ nữa mà!”

“Con bao nhiêu tuổi?”

“Con năm tuổi, nhưng cô giáo nói con có thể nhảy lớp lên học tiểu học được rồi, nhưng con vẫn chưa nói với mẹ nữa. Chú ơi, chú nghĩ con có nên học nhảy lớp lên thẳng tiểu học không?”

Chỉ số IQ cao thật! Tần Trọng Hàn ngạc nhiên, sau đó tò mò mở trò chơi mà cậu bé gửi đến. Chỉ một lúc sau, Tần Trọng Hàn hoàn toàn ngây người ra!

Nếu anh ta không từng gặp cậu bé này, nếu cậu bé không phải chỉ mới năm tuổi thật, anh ta nghĩ mình sẽ không bao giờ tin! Bởi vì phần mềm trò chơi mà cậu bé thiết kế hoàn toàn không khác gì so với các nhà thiết kế trò chơi tốt nghiệp từ các trường chính quy.

"Chú ơi, chú nghĩ con có nên học nhảy lớp không?" Lại một tin nhắn khác được gửi đến.

"Con nghĩ sao?"

"Con muốn nhảy lớp, như vậy thì mẹ có thể tiết kiệm được rất nhiều học phí!"

Tần Trọng Hàn đọc đến đây, trong tim chợt thấy xót xa một cách khó hiểu. "Nhà con khó khăn lắm hả?"

"Chú ơi, con phải gọi điện cho mẹ con rồi, mẹ vẫn chưa về nhà, tối quá rồi. Bữa khác chúng ta nói chuyện tiếp! Tạm biệt!"

Tần Trọng Hàn thấy avatar đột nhiên đen lại, trong lòng bỗng cảm thấy hụt hẫng mà không có lý do.

"Ba ơi, con ăn xong rồi, ba có muốn kể chuyện không?" Ngữ Điền được dỗ dành nên đã vui vẻ lại, vì không bao lâu nữa, cậu bé sẽ có mẹ rồi.

Nhìn thấy dáng vẻ này của con trai, Tần Trọng Hàn thở dài. Đây mới là biểu hiện bình thường của một đứa bé năm tuổi, cậu bé kia quá trưởng thành, trưởng thành đến mức làm cho người ta đau lòng!

Đột nhiên, trong lòng thấy hơi bực bội. Phải làm sao mới tìm được mẹ của Ngữ Điền về đây? Anh ta đang trầm tư!

Lưu lại trò chơi, Tần Trọng Hàn đứng dậy. "Ngữ Điền, để bữa khác ba kể chuyện cho con nghe ha, bây giờ ba phải đi ra ngoài, con ngoan ngoãn đi ngủ có được không?"

26. Chương 26

Tiêu Hà Hà chạy suốt dọc đường. "Trả điện thoại lại cho tôi, trả điện thoại lại cho tôi đi!"

Tên cướp nhanh chóng rẽ vào một con hẻm sâu.

"Đưa hết tiền ra đây!" Một tiếng hét dữ tợn vang lên, bốn tên du côn bất thình lình lao ra từ trong con hẻm nhỏ, đùa giỡn với con dao găm trong tay, ánh mắt u ám và tham lam nhìn về phía Tiêu Hà Hà vừa chạy theo đến.

“A…” Tiêu Hà Hà sợ hãi. “Các anh…”

Cô không ngờ rẽ vào trong hẻm lại có nhiều tên cướp hơn.

“Cô em, mau đưa tiền ra đây!”

“Không!” Tiêu Hà Hà quay người định bỏ chạy, nhưng lại bất cẩn bị trẹo chân. “A…”

Ngay khi cô nghĩ mình sắp ngã xuống đất thì có thứ gì đó cuộn quanh eo cô, hình như là một đôi tay… Cô kinh ngạc quay lại nhìn, ngay lập tức sững người ra. “Tổng… Tổng tài?”

“Ai đó?” Bọn cướp thấy có người đi vào con hẻm, ngay lập tức cảnh giác cao độ.

Đôi môi mỏng hoàn hảo của Tần Trọng Hàn nhếch lên, đỡ Tiêu Hà Hà đứng dậy rồi kéo cô đứng ra sau lưng mình.

“Mẹ kiếp! Thằng này đẹp trai thật!” Tên cầm đầu bọn cướp liếc nhìn Tiêu Hà Hà đang ăn mặc rất bình thường, ánh mắt đực ra rồi dừng lại trên khuôn mặt đẹp trai hại nước hại dân của Tần Trọng Hàn.

“Tổng tài, họ cướp điện thoại của tôi!” Tiêu Hà Hà tóm chặt tà áo vest phẳng phiu sau lưng Tần Trọng Hàn như tóm được cọng cỏ cứu mạng.

Tần Trọng Hàn trợn trừng mắt, từ khi nào mà cô gái này vẫn nhớ mình có điện thoại?

Tần Trọng Hàn quét mắt qua bốn tên cướp. “Cướp hả? Hình như còn hơi sớm thì phải?”

“Hừ! Thằng nhóc, mày quản lý được khi nào tụi tao đi cướp à? Lấy mọi thứ trên người giao ra đây, nhìn cô ta chắc không có mấy đồng, còn mày trông rất giàu có! Thằng nhóc, mày đến đúng lúc lắm! Nhanh lên!” Hừ hai tiếng hung dữ, tên cầm đầu bọn cướp lắc lắc con dao găm trong tay, nhìn Tần Trọng Hàn với vẻ đe dọa.

“Đứng sang một bên!” Tần Trọng Hàn quay người lại, mở miệng nói cho Tiêu Hà Hà yên tâm.

“Được rồi! Thôi bỏ đi! Chúng ta mau đi thôi! Tổng tài, họ có dao găm đó!” Tiêu Hà Hà nghĩ thôi cứ chạy đi cho an toàn, bốn chọi một, quá nguy hiểm.

“Đòi lại điện thoại cho em rồi đi!” Tần Trọng Hàn quay sang nói với bốn tên cướp: “Đưa điện thoại ra đây! Đừng để tôi lặp lại lần thứ hai!”

“Thằng nhóc, muốn chết hả?” Hừ một tiếng lạnh lùng, bốn người liếc nhìn nhau, lập tức xông đến.

Tần Trọng Hàn thở dài một tiếng, nhanh chóng đánh trả lại.

Thoáng chốc, tiếng đánh nhau vang lên, thân hình nhanh nhẹn của Tần Trọng Hàn liên tục đánh đấm bốn người. Mười phút sau, lau mồ hôi trên trán, Tần Trọng Hàn liếc nhìn bốn thanh niên mặt mũi bầm dập đang nằm rên rỉ dưới đất. “Đưa điện thoại ra đây!”

“Ờ…” Bốn người đều không thể bò dậy được, làm gì còn sức để lấy điện thoại.

Tần Trọng Hàn nhìn Tiêu Hà Hà. “Điện thoại ở chỗ người nào?”

Tiêu Hà Hà trơ mặt ra, vẫn đang chìm trong cuộc đánh đấm vừa rồi của anh ta. Động tác quá nhanh, nhưng cả bộ vest của anh ta vẫn thẳng thớm như mới, hoàn toàn không nhận ra vừa trải qua một trận đấu đá khốc liệt.

Thấy cô cứ ngơ ra, Tần Trọng Hàn quyết định tự đi tìm.

Cho đến khi bàn tay được nhét vào thứ gì đó, ở eo bị một cánh tay mạnh mẽ siết chặt, Tiêu Hà Hà mới hoàn hồn lại, nhưng cô đã bị nhét vào bên trong chiếc Bugatti.

Khóe miệng của Tần Trọng Hàn bất giác nhếch lên, đôi mắt sắc bén nhìn vào Tiêu Hà Hà đang ngồi bên cạnh. “Tôi đã cứu em một mạng, cô gái à, em nên lấy gì để đền đáp cho tôi đây?”

“Ờ…” Ngây người ra, Tiêu Hà Hà nhìn vào Tần Trọng Hàn đang có chút kỳ lạ trong ánh mắt, nhớ lại dáng vẻ đánh nhau giữa anh ta và mấy tên cướp, động tác nhanh gọn, cô nhận ra tổng tài của cô thực sự rất bí ẩn, rất đáng sợ! “Cám ơn anh!”

“Tôi bị thương rồi!” Tần Trọng Hàn ngay lập tức xắn tay áo lên, lộ ra một vết rạch trên cổ tay. Anh ta cố tình để mình bị thương, mục đích rất đơn giản, hy vọng ai đó sẽ có áy náy trong lòng!

“Hả? Bị thương thật rồi!” Sao Tiêu Hà Hà lại không phát hiện ra? Cô nhìn thấy bộ vest của anh ta bị rách một lỗ thật. “Tổng tài, chúng ta đến bệnh viện liền đi!”

Đến bệnh viện để băng bó vết thương thì sẽ yên tâm hơn!

“Không cần, vết thương nhỏ này có là gì!” Tần Trọng Hàn xả tay áo xuống với vẻ không quan tâm.

“Nhưng anh bị thương rồi!” Cô không phải là người vô tình, người ta vì muốn cứu mình nên mới bị thương, đương nhiên cô thấy áy náy. “Tổng tài, chúng ta đến bệnh viện đi!”

“Tiêu Hà Hà, em vẫn chưa nói sẽ trả ơn tôi thế nào!” Tần Trọng Hàn nhìn cô với vẻ mặt ung dung, ánh mắt quét qua khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, nhìn thấy làn da trắng bệch không còn một chút máu vì sợ của cô, anh ta bất giác cau mày lại.

“Tổng tài!” Tiêu Hà Hà thót tim, giọng điều này của anh ta khiến cô cảm thấy ngượng ngừng và hơi sợ hãi. “Tổng tài, anh muốn tôi cám ơn anh như thế nào?”

“Làm bạn gái của tôi được không?” Anh ta nhếch mày.

“Ờ…” Tiêu Hà Hà cắn chặt môi, nể tình anh ta đã cứu cô nên cô không nổi giận, nhưng trong mắt lại đầy ánh nhìn giận dữ với anh ta. Anh ta xem cô là gì? Liền bất giác nói với vẻ lạnh lùng: “Tổng tài, không thể được! Anh đừng nói đùa nữa.”

Tần Trọng Hàn nghe thấy cô nói như vậy, hơi cau mày lại: “Tiêu Hà Hà… Đừng vội vàng từ chối, em có thể suy nghĩ mà. Lẽ nào tôi đã cứu em, em không nên lấy thân mình ra đền đáp à?”

Mắt anh ta khóa chặt khuôn mặt nhỏ bé của cô, ánh mắt đầy ẩn ý và nguy hiểm, trên người kèm theo mùi thuốc lá thoang thoảng và cả hơi thở riêng có của một người đàn ông.

Tim của Tiêu Hà Hà bỗng đập nhanh hơn, nhìn chằm chằm vào anh ta, có một khoảnh khắc mất phương hướng.

“Tổng tài, đến bệnh viện đi!” Tầm nhìn của cô lại quay về chỗ cánh tay đang bị thương của anh ta, dù gì cũng vì mình mới bị thương. Cô siết chặt cái điện thoại trong tay: “Xin anh hãy đến bệnh viện được không?”

“Được!” Anh ta đột nhiên thốt ra một từ.

Tiêu Hà Hà ngước lên nhìn anh ta, chỉ thấy đôi chân mày lưỡi mác của anh ta đang tỏa sáng rực rỡ, sáng đến chói mắt.

“Em đi cùng tôi!” Anh ta yêu cầu.

“Vậy thì nhanh lên đi!” Tiêu Hà Hà biết mình có nghĩa vụ phải đi cùng anh ta, vì anh ta vì mình nên mới bị thương.

“Anh chàng kia đẹp trai quá! Rất ngầu!” Cô bé y tá trong bệnh viện nhìn Tần Trọng Hàn đang đi tới trong bộ vest phẳng phiu, trong đôi mắt hiện ra một nụ cười ngây dại.

“Phải ha, anh ta ngầu thật!” Một cô bé y tá khác ngay lập tức hét lên với vẻ phấn khích, đôi mắt háo hức nhìn về phía Tần Trọng Hàn như một ngôi sao.

Tiêu Hà Hà giúp anh ta đăng ký băng bó cấp cứu, ai ngờ khi cô chưa quay lại, người ta đã được cô bé y tá đưa vào phòng cấp cứu để xử lý vết thương rồi.

Lẽ nào đây chính là sự lôi cuốn của một anh chàng soái ca sao?

Tần Trọng Hàn lúc này đang để hở cổ áo, tay áo cũng được xắn lên, để lộ ra cánh tay bị thương. Một bộ dạng lười biếng, nhưng không hề gây cản trở cho vẻ đẹp và vẻ quý phái kia.

Tiêu Hà Hà cầm phiếu số trong tay, thở dài một tiếng.

Nhìn qua cửa sổ để quan sát tỉ mỉ hoàn cảnh bên trong, đôi mắt lạnh lùng của Tần Trọng Hàn đột nhiên quét qua, mắt của hai người gặp nhau, Tiêu Hà Hà cúi đầu xuống theo bản năng.

Lúc này, chuông điện thoại reo lên. Cô trả lời điện thoại.

"Mẹ ơi, sao bây giờ mẹ còn chưa về nữa?"

Vừa nghe thấy giọng của con trai, Tiêu Hà Hà lập tức mỉm cười, một nụ cười dịu dàng trên môi. "Thịnh Thịnh, mẹ gặp một người bạn, đang ở trong bệnh viện, có thể chút nữa mẹ mới về được, con nói với dì Mig là khỏi chờ mẹ, mọi người ngủ trước đi, ngoan!"

Tần Trọng Hàn nhìn qua cửa kính phòng cấp cứu, thấy cô đang mỉm cười và trả lời điện thoại, lúc này chắc cũng khoảng mười giờ rồi, lẽ nào là bạn trai gọi đến? Chết tiệt! Vậy mà vẫn chưa chia tay, dám thể hiện tình yêu ngay trước mặt anh ta?

Mắt anh lại một lần híp lại một cách nguy hiểm, trên mặt lộ rỏ vẻ khó chịu. Không đúng! Là vẻ rất khó chịu!

Cô gái chết tiệt này lại dám quen bạn trai? Lẽ nào chuyện đó không để lại bóng râm nào trong trái tim cô ấy? Uổng công anh ta đã cảm thấy có lỗi với cô.

Sau khi băng bó xong, anh ta sa sầm mặt lại rồi đi ra ngoài.

"Xong rồi hả?" Tiêu Hà Hà nhìn vào cánh tay anh ta với vẻ quan tâm. Được băng bởi nhiều lớp gạc, băng bó rất đẹp, cô thở phào. "Tôi đi nộp phiếu đây!"

Khi Tiêu Hà Hà quay lại, Tần Trọng Hàn đang đứng ở bên ngoài phòng cấp cứu và châm một điếu thuốc, nhìn cô đi đến với một thái độ thanh lịch và ánh mắt nguy hiểm.

Các cô bé y tá bên cạnh nhìn anh ta với ánh mắt si mê, còn trên tường bên ngoài phòng cấp cứu có treo

một tấm biển lớn – CẤM HÚT THUỐC.

"Ai vừa gọi cho em vậy?" Anh ta nhả ra một làn khói rồi hỏi.

"Ờ...!" Ngẩng đầu lên với vẻ không hiểu. "Anh nói gì?"

"Tôi hỏi ai vừa gọi cho em?" Anh ta lặp lại một cách kiên nhẫn.

"Anh không cần quan tâm!" Tiêu Hà Hà vừa nghe thấy vậy liền cảm thấy hơi khó hiểu. Cô nghe điện thoại thì liên quan gì tới anh ta?

"Tôi muốn biết đó là ai."

Anh ta nhìn cô trừng trừng với ánh mắt đáng sợ, ánh mắt đó làm người ta phải lảng tránh và không dám nhìn thẳng vào.

Dù cô đang đứng đối mặt với anh ta, chỉ cách anh ta năm bước, nhưng cô vẫn không cảm thấy an toàn. Như thể chỉ cần anh ta muốn, thì có thể nuốt chửng cô trong chớp mắt! Khoảng cách không phải là vấn đề gì cả.

"Cho tôi câu trả lời!"

Anh ta muốn câu trả lời gì?

Cô hoảng hốt tự hỏi.

Tim cô cũng bị anh ta hét cho co rúm lại. Anh chàng này đúng là bị bệnh mà, ngay cả chuyện riêng của cô cũng muốn quản lý. Đúng vậy! Anh ta đã cứu cô, nhưng điều đó không có nghĩa là anh ta được quyền kiểm soát cuộc sống riêng tư của cô. Anh ta chỉ là sếp của cô mà thôi!

Thấy cô không nói gì, Tần Trọng Hàn dập tắt điếu thuốc lá, cầm tay cô lên rồi đi ra ngoài, một lần nữa nhét cô vào trong xe.

"Tổng tài, tôi có thể tự về nhà được!" Cô vội vàng hét lên.

Tần Trọng Hàn cũng đã chui vào trong xe. "Bạn trai của em gọi cho em có phải không?"

Tiêu Hà Hà hơi khựng người lại, rồi nghiến răng. "Phải, bạn trai của tôi! Hỏi tôi tại sao vẫn chưa về nhà!"

Anh ta đột nhiên im lặng, không nói gì nữa.

Cô gái chết tiệt! Còn dám sống chung với nhau?

"Tổng tài, cám ơn anh hôm nay đã cứu tôi, giúp tôi lấy lại điện thoại. Tôi có thể tự bắt xe về nhà!" Tiêu Hà Hà cố nói.

27. Chương 27

"Vậy thì ở với tôi một đêm, ba triệu, tôi sẽ cho em từ chức, em thấy sao?" Anh ta đoan chắc là cô sẽ không đồng ý, nếu cô dám nhận lời, vậy thì cô sẽ không đủ tư cách để trở thành người của anh ta.

"Anh đi chết đi!"

"Hả?" Lần này người phát ra tiếng "hả" lại là Tần Trọng Hàn, anh ta ôm cánh tay bị thương rồi gầm gừ: "Em dám đánh vào vết thương của tôi!"

"Anh biến đi!" Tiêu Hà Hà đã nhanh chóng lượm quần áo của mình lên rồi chạy ra cửa, chạy hết tốc lực giống như một chú thỏ nhìn thấy người thợ săn.

Trong mắt Tần Trọng Hàn lóe lên một nụ cười kín đáo.

Cũng may, cô can đảm hơn so với anh ta tưởng tượng. Cũng may, tuy cô thiếu tiền nhưng không mê tiền, chưa đến mức sẽ làm tất cả mọi thứ để có tiền.

Anh ta nghĩ, năm năm trước, lần đó, chắc phải là lần bất đắc dĩ ngoài ý muốn!

"Ôi trời đất ơi!" Vừa mở cửa ra liền nghe thấy tiếng than thở của Mig. "Sao bây giờ em mới về?"

"Mẹ ơi! Con với dì Mig vẫn đang chờ mẹ nè!"

Thấy Mig và Thịnh Thịnh đều chưa ngủ, Tiêu Hà Hà thấy hơi áy náy và chột dạ, ngay lập tức cúi đầu xuống.

"Hả? Em sao vậy?" Mig mở to mắt, vội đến bên cô với vẻ sợ hãi. "Trời ơi! Mặt của em… Hà Hà, em bị sao vậy?"

Mig và Thịnh Thịnh nhìn thấy đôi môi bị sưng đỏ và vết môi hôn kéo dài đến tận cổ áo của Tiêu Hà Hà mà sững sờ.

"Em không sao! Em vào thay quần áo trước đã!" Tiêu Hà Hà nhìn họ một cách an ủi.

"Hà Hà, có phải em bị…" Mig không dám nghĩ tiếp.

"Em không sao! Thật đó! Chỉ là một tai nạn thôi, không sao rồi!" Tiêu Hà Hà mỉm cười, có chút xấu hổ.

Tiêu Hà Hà bước vào phòng tắm, nhớ lại khoảnh khắc Tần Trọng Hàn không ngừng cắn vào cổ cô rồi hôn cô, suýt nữa cô đã bị cưỡng hiếp rồi!

Anh ta không đuổi theo cô. Thật ra anh ta hoàn toàn có cơ hội đuổi kịp cô, nếu anh ta thực sự muốn đuổi theo, thật sự muốn cưỡng hiếp cô, cô sẽ không thể chạy thoát được. Nhưng anh ta không đuổi theo. Khi rời khỏi căn hộ của anh ta, cô vội vàng liếc qua cổng khu căn hộ, nhìn thấy trên đó viết bốn chữ thật lớn – Căn hộ Minh Hạo.

Trong chiếc gương phòng tắm phản chiếu khuôn mặt đỏ bừng của cô.

Sắc mặt nhợt nhạt, khi nào có qua sắc đỏ như vầy?

Anh ta… Tại sao anh ta lại phải lòng cô?

Cô không xinh đẹp và quyến rũ đến mức để anh ta cư xử một cách điên rồ như vậy.

Tại sao anh ta lại đụng đến cô? Tiêu Hà Hà cảm thấy rất ray rứt. Bất kể là ai đụng đến mình, cô đều không đủ tư cách, bởi vì năm năm trước, cô đã mất đi niềm tin và tư cách đối với đàn ông rồi.

Cô chỉ muốn ở bên cạnh Thịnh Thịnh và tiếp tục sống tốt.

Trong phòng tắm, Tiêu Hà Hà cởi hết quần áo, để nước nóng chảy khắp cơ thể, nước mắt hòa vào nước. Cô là Tiêu Hà Hà không còn nước mắt! Chất lỏng nóng chảy ra từ trong mắt chỉ là một phần nước dư thừa, không còn chỗ chứa trong cơ thể mà thôi! Nước mắt của cô, từ nhiều năm trước đã không còn nữa.

"Dì Mig, có phải mẹ con đã gặp phải kẻ xấu rồi không?" Mặt Thịnh Thịnh đầy bối rối và lo lắng.

"Để dì vào xem thử. Con đi ngủ đi! Mẹ con nói chỉ là sự cố, con đừng lo!" Mig đưa Thịnh Thịnh vào phòng ngủ. "Được rồi, con ngoan, mau ngủ đi!"

Sau khi Tiêu Hà Hà rời đi, Tần Trọng Hàn ngồi trên ghế xô-pha hút thuốc, vẻ mặt lạnh lùng thờ ơ, giống như cây phong mùa thu gấp gáp, khắp nơi vắng lặng tiêu diều.

Một đêm không ngủ, làm đến sáng trời sáng trợt thì cô mới thức dậy.

Chuông báo thức không kêu, tối qua quên hẹn giờ. Trên cửa có dán một tờ note. "Hà Hà, chị đưa Thịnh Thịnh đến trường rồi, em cứ nghỉ ngơi cho khỏe. Tối qua em gặp ác mộng đó! Hôm nay xin nghỉ phép đi!"

Khi thức dậy thì đã tám giờ, trong chiếc gương phòng tắm vẫn phản chiếu cái cổ bầm tím, Tiêu Hà Hà đang đấu tranh xem có nên đi làm hay không. Kết quả cuối cùng là…, không đi! Bởi vì môi cô, cổ cô thực sự không thể gặp người khác.

Nhưng cô cũng biết, nếu cô tránh mặt cũng chưa hẳn sẽ tránh được. Vì vậy, cô quyết định xin nghỉ phép.

Tối qua Mig gặng hỏi cô đã xảy ra chuyện gì, cô không khai Tần Trọng Hàn ra, chỉ nói cô bị cướp, suýt nữa đã bị vậy, may mà đã được một người cứu thoát.

Chín giờ. Tần Trọng Hàn đến công ty đúng giờ, lướt mắt nhìn vào chỗ ngồi của Tiêu Hà Hà theo bản năng, không thấy ai, đôi lông mày điển trai nhíu lại. Cô ấy đâu rồi?

"Tổng tài, thư ký Tiêu không khỏe, xin nghỉ phép hôm nay!"

"Nghỉ phép?" Tần Trọng Hàn lặp lại.

Thì ra chỉ là nghỉ phép! May quá!

Anh ta tưởng cô sẽ không đến làm nữa chứ. Anh ta không thể không thừa nhận, tối qua anh ta hơi tàn bạo với cô. Cô bé đó, chắc vì những dấu vết mà anh ta để lại trên người cô nên mới sợ không dám đến làm chứ gì?

Tiêu Hà Hà thay một cái váy dài, cổ cao có thể che hết những vết bầm. Ngày giỗ của ba cô cũng sắp đến, hôm nay cô cũng định đến thăm ba mình.

Trong nghĩa trang.

Một người ở khu Đông, một người ở khu Tây.

Mặc dù trong cùng một nghĩa trang, nhưng lại đang chôn cất hai người thân của cô.

Ba và em trai.

Tiêu Hà Hà đến trước mộ của ba mình, đột nhiên bị thu hút bởi một bó hoa cúc khô. Ai đã đến thăm ba vậy? Nhất thời hơi hoảng hốt, có phải bà ta không?

Bà ta không có tư cách đến thăm ba!

Tiêu Hà Hà quét sạch những bông hoa còn sót lại, đặt bó hoa tươi mình đem đến lên mộ, lúc này mới nhìn vào gương mặt đang mỉm cười hòa nhã trên bia mộ. Mắt Tiêu Hà Hà hơi cay cay. "Ba ơi, con đến thăm ba đây! Ba có khỏe không?"

"Gia đình chúng ta chỉ còn lại một mình con thôi, ba ơi…"

Chuông điện thoại bỗng reo lên vào lúc này. Tiêu Hà Hà hít một hơi thật sâu và nhận cuộc gọi. "Thư ký Tiêu, tổng tài kêu cô bốn giờ chiều nay có mặt ở công ty!"

"Thư ký Cao, em…"

"Hà Hà, buổi chiều có một cuộc họp, tổng tài muốn cô phụ trách dự án này. Hà Hà, nếu cô làm tốt, sau này sẽ có tiền đồ rộng mở, có cơ hội từ một thư ký không tên không tuổi được thăng chức thành trợ lý đặc biệt của tổng tài. Đến lúc đó, tiền lương và đãi ngộ đều cao hơn gấp nhiều lần. Cố lên! Tôi đánh giá cao về cô! Nhớ bốn giờ chiều! Đúng giờ đó!"

"Ờ…" Tiêu Hà Hà không nói nên lời.

Làm việc! Làm việc!

Từ năm mười lăm tuổi, cô đã đi giúp việc, đi làm thêm, cho đến bây giờ, khó khăn lắm mới vào được Tần thị, cứ tưởng từ nay sẽ có thể trở thành thành phần trí thức, nhưng không ngờ lại bị sếp quấy rối, hơn nữa còn là một chàng soái ca đẹp trai đến mức người và thần đều tức giận. Cô không hiểu, anh ta muốn cô gái nào mà chẳng có, sao cứ đụng đến cô?

Thôi quên đi!

Tiêu Hà Hà liếc nhìn cái váy liền của mình. Cái váy này có thể che đi những dấu vết mà anh ta để lại, cứ mặc vậy mà đến công ty thôi.

Khi Tiêu Hà Hà đến công ty đúng lúc đang giờ ăn trưa, tất cả mọi người đều đến nhà ăn, còn cô mua một gói mì tôm rồi vào khu vực văn phòng chế mì.

Đột nhiên, sau lưng vang lên một giọng nói trầm ấm. “Sau này không được ăn mì gói nữa!”

Tiêu Hà Hà giật bắn mình. “Tổng… Tổng tài!”

Sau khi xảy ra chuyện hôm qua, cuộc gặp gỡ giữa họ lại một lần nữa rơi vào gượng gạo. Trời ơi! Âm hồn không tan mà, sao lại gặp anh ta nữa?

Không!

Nói một cách chính xác, là Tiêu Hà Hà cảm thấy gượng gạo, còn Tần Trọng Hàn hình như không có chút biểu hiện nào, còn cho đó là lẽ dĩ nhiên một cách chết tiệt. Giống như lúc này, anh ta đang nhìn chằm chằm vào cô, đứng cách bàn làm việc của cô một mét, chễm chệ trên cao nhìn xuống cô.

Khuôn mặt của Tiêu Hà Hà vào lúc này đỏ bừng lên một cách đáng thất vọng.

“Đừng nói với tôi là hôm nay em xin nghỉ phép vì chuyện tối qua.” Nhìn vào khuôn mặt đỏ bừng của Tiêu Hà Hà, Tần Trọng Hàn lên tiếng lạnh lùng, sải bước đi qua. Bộ vest màu xám bạc vẫn phẳng phiu không hề có nếp nhăn, nhưng vẻ mặt lại lạnh như băng.

Tiêu Hà Hà nghe thấy thì mặt càng đỏ hơn.

Nhìn thấy ánh mắt lẩn tránh của cô, đã thay một cái váy liền hợp với độ tuổi của mình, trông cô đã bắt mắt hơn.

Giây phút đó, một tia sáng lóe lên sâu trong tâm trí. Tần Trọng Hàn híp mắt lại, tiếp tục mở miệng với một chút không chắc chắn. “Thực sự là vì chuyện tối qua?”

“Phải.” Tiêu Hà Hà không phủ nhận. “Tổng tài, anh đừng đùa giỡn với tôi nữa được không? Tôi vẫn muốn sống, tôi không muốn bị dìm chết ở Tần thị bởi nước bọt của mọi người!”

“Tại sao?” Thân hình cao lớn tiếp đến gần, Tần Trọng Hàn đã đi đến trước mặt Tiêu Hà Hà, ánh mắt sắc bén dường như muốn nhìn xuyên qua khuôn mặt đỏ bừng của cô.

“Tổng tài, anh đâu thiếu phụ nữ, tại sao cứ đùa giỡn với một thư ký cỏn con như tôi? Tôi không xinh đẹp, không tài năng, không có gì cả, anh đừng đùa giỡn với tôi nữa được không? Được rồi, tôi phải ăn trưa đã!” Tiêu Hà Hà sẽ không làm bất cứ điều gì vi phạm chuẩn mực đạo đức.

Khẽ nói rồi cô ngồi xuống, bắt đầu ăn mì.

Tần Trọng Hàn bỗng cảm thấy một nụ cười đang quay cuồng trong lồng ngực, dường như anh ta hiểu được

cách suy nghĩ của cô. Điều này có liên quan gì đến việc anh ta muốn có cô?

Lập tức nghiêng đầu qua, nhưng nụ cười không thể kiểm soát đó đã hiển hiện trên khuôn mặt lạnh lùng, Tần Trọng Hàn đằng hắng vài tiếng để che giấu cảm xúc thay đổi đột ngột của mình, sải bước đi về phía phòng tổng tài trong ánh mắt nghi ngờ của Tiêu Hà Hà.

Rốt cuộc anh ta có ý gì?

Đồng ý không quấy rối cô nữa? Hình như không phải vậy.

Tiêu Hà Hà chìm vào suy tư, hôm nay đúng là một ngày buồn. Trời ơi! Cho một luồng sấm đánh trúng tôi cho rồi, không tài nào tập trung làm việc được nữa!

"Hà Hà, sáng nay không thấy cô đâu cả, cô đã đi đâu vậy?" Tăng Ly bước đến. "Này, ăn mì gói hả? Sao xuề xòa quá vậy?"

"Giám đốc Tăng!" Tiêu Hà Hà chào hỏi với giọng khách sáo, cúi đầu để che giấu đôi môi vẫn đang sưng đỏ của mình.

"Thảo nào cô lại ốm đến vậy, ăn mì làm sao đủ dinh dưỡng? Sau này đừng ăn nữa!"

Tiêu Hà Hà hơi bối rối, đỏ mặt lên. "Vì hôm nay đến muộn, nên…"

"Đến trễ hả?" Tăng Ly đi đến cạnh cô, vỗ nhẹ lên đôi vai gầy gò của cô, rồi sau đó tùy tiện giơ tay ra ôm lấy cô, nói với giọng trêu chọc: "Tôi có được phép đưa em ra ngoài ăn không?"

28. Chương 28

"Giám đốc Tăng, thật xin lỗi, chiều nay tôi phải chuẩn bị cho cuộc họp!" Tiêu Hà Hà cầm ly mì còn dư một ít ném vào sọt giấy. "Bây giờ tôi phải xuống phòng Hành chính tìm một số tài liệu!"

Nghe nói vậy, Tần Trọng Hàn khoanh hai tay trước ngực, nhếch miệng lên nhìn theo bóng lưng của Tăng Ly. Tốt lắm! Cô cũng biết từ chối, nếu không, anh ta nhất định sẽ không dễ dàng tha cho cô.

Dám đi ăn với người đàn ông khác, trừ khi cô xem anh ta như đã chết!

Tiêu Hà Hà có thể cảm nhận được ở phía sau, ánh mắt thăm dò của Tần Trọng Hàn đang bắn về phía bên này như một con đại bàng. Mặc dù là ở sau lưng, nhưng cô vẫn cảm nhận được rõ ràng đôi mắt đại bàng

của anh ta sắc bén đến mức làm người ta kinh sợ.

"Hàn! Đây chắc là cuống cuồng chạy trốn phải không?" Nhìn theo bóng dáng đi như chạy của cô, Tăng Ly nói với Tần Trọng Hàn.

Chẳng lẽ anh ta là một con mãnh thú? Hà Hà cũng thật là…

"Cậu nên đi công tác thật rồi!" Đường vòng cung trên môi của Tần Trọng Hàn càng lớn hơn.

"Không muốn!" Tăng Ly quay người trở về văn phòng của mình.

Tần Trọng Hàn lắc lắc ly rượu vang đỏ trong tay, ngửi thấy mùi thơm ngọt ngào, anh ta ngả người dựa vào lưng ghế, sắp xếp lại tâm tư của mình.

Tốt lắm! Trong ba mươi năm cuộc đời của anh ta, lần đầu tiên gặp một cô gái không thèm dòm ngó đến mình như Tiêu Hà Hà.

Cô vô cùng xem thường vẻ quyến rũ cá nhân và nguồn lực tài chính mạnh mẽ của anh ta. Bây giờ chưa nói đến việc ruồng bỏ, chỉ riêng vấn đề sỉ diện của một người đàn ông thôi, anh ta cũng phải giành cô lại. Người phụ nữ chết tiệt, biểu hiện hôm nay khá lắm, đã từ chối tên háo sắc Tăng Ly kia.

Tiêu Hà Hà!

Tốt nhất em nên cam chịu số phận, chuyện mà Tần Trọng Hàn tôi muốn làm, chưa từng thất bại bao giờ, em đừng hòng thoát khỏi tôi.

Ánh sáng ảm đạm lướt qua từ trong mắt anh ta, số phận tương lai của Tiêu Hà Hà đã được định như vậy.

Anh ta muốn cô!

Tiêu Hà Hà đi thẳng đến phòng Hành chính, giữa đường có đủ loại ánh mắt nhìn theo cô. Tiêu Hà Hà chỉ cảm thấy rất ngượng.

Thời gian sau này, mình phải làm gì đây?

Khi lấy tài liệu, ánh mắt của Tiêu Hà Hà dừng lại ở chỗ cô nhân viên nữ đang sắp xếp tài liệu, bước tới chỗ cô ta, vỗ nhẹ lên vai cô ta. "Làm ơn giúp tôi tìm…"

"Hả? Dạ được!"

Cô nhân viên nữ đó nói rồi quay người lại. Trong khoảnh khắc nhìn thấy Tiêu Hà Hà, nụ cười trên mặt cô ta lập tức biến mất, lộ ra một cái nhìn khinh bỉ, ngay lập tức sa sầm mặt lại.

"Bây giờ tôi đang rất bận, không có thời gian!" Ngay cả giọng điệu cũng thay đổi hẳn 360 độ.

Tiêu Hà Hà hơi sững người ra. "Tổng tài cần tài liệu để họp trong chiều nay!"

"Đem tổng tài ra ép tôi?" Cô nhân viên nữ đó hừ một tiếng lạnh lùng, đưa tài liệu qua cho cô với vẻ bực bội. "Hứ!"

Tiêu Hà Hà đưa tay ra nhận nhưng cô nhân viên nữ đó lại đột nhiên giật lại, Tiêu Hà Hà không lấy được, sau đó tập tài liệu rơi xuống đất. "Cô đúng là hơi bất cẩn rồi đó!"

Tiêu Hà Hà nhíu mày, ngồi xổm xuống để lượm lại tài liệu, vội vàng xin lỗi. "Xin lỗi! Xin lỗi! Tại tôi không cẩn thận, cám ơn!"

Luống cuống nhặt tài liệu lên khỏi mặt đất, một khuôn mặt đỏ bừng vì ngượng ngùng.

Tần Trọng Hàn! Tiêu Hà Hà đang thầm chửi rủa trong lòng. Đều tại anh ta, hại cô bây giờ không thể tiếp tục ở lại công ty nữa.

Cô nhân viên nữ trừng mắt nhìn cô rồi nói với chút mỉa mai. "Thư ký Tiêu à, bây giờ cô là cục cưng của công ty chúng ta, không cần khách sáo!"

Tiêu Hà Hà cảm nhận được rõ ràng sự thù địch mạnh mẽ của cô ta, nhưng cô chỉ cúi đầu xuống. "Tôi đi lên trước đây."

Tiêu Hà Hà cúi đầu, quay người lại định bước đi, nhưng trong chớp mắt lại đụng vào một bờ ngực rắn chắc, làm mũi cô rất đau, tài liệu đang cầm trong tay cũng bị rơi xuống đất.

"Xin lỗi, tôi xin lỗi!"

Mao Chi Ngôn đang mặc một bộ vest màu xanh đậm, ăn mặc như cán bộ cấp cao. Áo sơ-mi trắng sạch sẽ, cửa tay áo cũng được giặt trắng phau, đứng gần như vậy, có thể ngửi thấy mùi vị khoan khoái trên cơ thể ông ta.

Vừa quay về công ty, chưa kịp báo cáo với tổng tài thì đã được người đẹp sà vào lòng, Mao Chi Ngôn nhìn cô bé đang cúi đầu xuống, mỉm cười. "Không có gì, để tôi nhặt lên giùm cô!"

"Dạ không cần! Tôi xin lỗi, để tôi tự nhặt được rồi!" Tiêu Hà Hà ngồi xổm xuống.

"Giám đốc Mao, chú về rồi hả?" Cô nhân viên nữ nhìn thấy Mao Chi Ngôn thì ngay lập tức thay đổi giọng điệu của mình. "Hôm nay chú mới đến công ty hả?"

Tiêu Hà Hà đang nhặt tài liệu, một đôi tay to lớn đập vào mắt, cô ngước nhìn lên theo bản năng: "Không cần, để tôi tự…"

Khoảnh khắc đó, đôi mắt của Tiêu Hà Hà trợn to đến mức tối đa, suýt nữa rơi ra khỏi tròng mắt. Người này… Người này… Ông ta là…

"Là ông?" Vẻ mặt cô lập tức căng cứng lại.

Mao Chi Ngôn hơi sững sờ, dường như cũng đã nhận ra Tiêu Hà Hà – người đẻ mướn của năm năm trước. Một tia sáng lóe lên trong mắt Mao Chi Ngôn, ông ta ho một tiếng rồi chớp chớp mắt. "Cô gì ơi, tôi có quen biết cô không vậy?"

"Ông… Ông… Ông quên rồi sao?" Tiêu Hà Hà gần như hét lên, nắm chặt lấy cánh tay của Mao Chi Ngôn, hét lên với vẻ kích động: "Ông hãy nói cho tôi biết anh ta đang ở đâu? Anh ta đang ở đâu?"

"Cô gì ơi, tôi không quen biết cô, tôi không hiểu cô đang nói gì!" Mao Chi Ngôn mỉm cười một cách gượng gạo, cố che giấu ánh sáng lóe lên trong mắt mình. Ông ta không ngờ lại gặp được Tiêu Hà Hà một lần nữa.

"Thư ký Tiêu, đây chính là cách mà cô bắt chuyện với đàn ông đó hả?" Giọng điệu mỉa mai lạnh lùng của cô nhân viên nữ kia lại bay đến. "Quá kém rồi thì phải?"

Tiêu Hà Hà đâu thèm lắng nghe những lời châm chọc của người khác.

Gặp lại Mao Chi Ngôn, trong lòng của Tiêu Hà Hà rất rối loạn, như thể có một quả cầu lửa khổng lồ đang nổ tung trong tim mình. Nhưng ông ta không quen mình, ông ta là người duy nhất biết mặt người đàn ông đeo mặt nạ đó!

Con trai của cô, manh mối về con trai của cô, chỉ có người đàn ông đang đứng trước mặt này mới cung cấp được.

"Cô à, hình như cô nhìn nhầm người rồi!" Mao Chi Ngôn đứng lên rồi đưa xấp tài liệu cho cô. "Tôi còn chút chuyện, xin phép đi trước!"

Nói rồi, Mao Chi Ngôn kéo cánh tay kích động của Tiêu Hà Hà ra khỏi tay mình, rồi quay người đi ra ngoài.

Nhìn nhầm người rồi?

Tiêu Hà Hà ngớ người ra. “Không! Không phải! Chú gì ơi, chú chờ đã!”

Sao cô có thể buông tha cho người đàn ông duy nhất có thể biết được tung tích của con trai mình chứ? “Chú gì ơi, chú làm ơn đợi chút, xin chú đợi một chút!”

“Chi Ngôn, anh về rồi hả?” Tần Trọng Hàn nhìn thấy Mao Chi Ngôn thì ngay lập tức vui mừng đi đến, vỗ lên vai anh ta. “Được lắm, vẫn rất rắn chắc!”

“Tổng tài, tôi vừa gặp Tiêu Hà Hà!” Nếu Mao Chi Ngôn không chạy nhanh, e rằng đã bị Tiêu Hà Hà giữ lại, muốn đi cũngi không thể đi được!

“Ờ…” Tần Trọng Hàn ngớ ra, khuôn mặt lập tức tối sầm lại. “Cô ấy đã nhìn thấy anh?”

Mao Chi Ngôn gật đầu. “Tổng tài, cô ấy còn muốn hỏi tôi về chuyện…”

Chưa dứt lời, Tần Trọng Hàn đã chạy như bay ra ngoài. “Tổng tài…”

Tiêu Hà Hà đi khắp công ty để tìm Mao Chi Ngôn. Ông ta đâu rồi? Ông ta đi đâu rồi hả?

Rồi sốt ruột, nước mắt lăn dài trên má, một khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn giờ này đang vô cùng đau đớn. “Ông Mao, ông ở đâu?”

Không tìm thấy được rồi! Không tìm thấy được!

Sâu trong đôi mắt ngấn lệ chất chứa đầy tuyệt vọng, Tiêu Hà Hà đang ngồi xổm ở một góc cầu thang, vòng tay ôm chặt hai chân và khóc. “Cho tôi biết anh ta đang ở đâu? Anh ta đang ở đâu vậy hả?”

Miệng không ngừng lẩm bẩm, suy sụp tinh thần rồi ngồi bệt xuống đất, ôm đầu rên rỉ trong đau đớn, toàn thân run rẩy, dường như không thể chịu đựng nổi áp lực.

Chuông điện thoại vang lên nhưng lại không thể kêu gọi cô gái đang ngồi khóc. Bên trong hành lang loáng thoáng vang lên tiếng hu hu nghẹn ngào, nhưng có lẽ vì cách khá xa khu vực văn phòng, nên không ai để ý những chuyện đã xảy ra ở đây.

Bên trong phòng giám sát, tay cầm điện thoại của Tần Trọng Hàn lại càng siết chặt hơn.

Anh ta đã tìm cô suốt mấy tầng nhưng đều không tìm thấy, nên sau đó mới đến phòng giám sát.

Nhìn vào cô gái nhỏ bé đang co rúm lại trong góc kia, đôi mắt của Tần Trọng Hàn càng sâu thẳm hơn,

dường như có chút không nỡ dịu dàng và sự áy náy chất chứa thoáng qua, nhưng ngay cả bản thân anh ta cũng không biết… "Tổng tài?" Nhân viênc của phòng giám sát nhìn Tần Trọng Hàn với vẻ khó hiểu, cũng không biết rốt cuộc tổng tài muốn tìm cảnh quay ở đâu, sao lại kêu họ đưa ra hết tất cả các cảnh quay?

Lại giống như một cơn gió cuốn ra bên ngoài.

Khi Tần Trọng Hàn một lần nữa xuất hiện trước mặt Tiêu Hà Hà thì đã là mười phút sau đó, nhưng cô vẫn đang ôm hai chân và khóc thút thít, có vẻ như giữ tư thế này đã lâu lắm rồi.

"Tiêu Hà Hà!" Trong giọng nói trầm ấm có lẫn chút phức tạp, Tần Trọng Hàn ngồi xổm xuống, nâng cằm cô lên. Khuôn mặt nhỏ nhắn đã khóc như vỡ òa đó, Tần Trọng Hàn vừa nhìn thì trong lòng liền cảm thấy có chút xót xa.

Ánh mắt dịu dàng nhìn chằm chằm vào khuôn mặt nhỏ nhắn đầy nước mắt của cô. Tiêu Hà Hà nhợt nhạt đến đáng sợ, hoàn toàn không hay biết gì. Cô dường như đã rơi vào một thế giới tưởng tượng, thì thầm nức nở: "Không tìm được rồi… Tôi… Tôi không tìm được…"

Không biết cảm giác gì đang vướng víu trong tim, Tần Trọng Hàn thở dài.

"Tiêu Hà Hà!" Anh ta hét lên với cô rất dịu dàng, nắm chặt lấy tay cô. "Này, Tiêu Hà Hà!"

Chết tiệt! Cô ấy đã khóc đến ngất xỉu luôn rồi!

Tần Trọng Hàn bồng cô lên, đi thẳng đến chỗ thang máy riêng.

Bốn giờ chiều.

"Tổng tài và thư ký Tiêu sao vẫn chưa đến? Không phải cần họp à?" Tăng Ly và tất cả mọi người đang ngồi chờ ở phòng họp, nhưng vẫn chưa chờ được hai nhân vật chính xuất hiện.

Lẽ nào đã rủ nhau bỏ trốn rồi? Tăng Ly liếm miệng. Không thể nào! Với tính khí của Hàn, chắc là không đâu!

Ở khu căn hộ Minh Hạo.

Ánh mặt trời chiều chiếu xuyên qua rèm cửa sổ, rọi trên khuôn mặt của cô gái đang ngủ một cách không yên này. Đôi lông mi dài của cô khẽ run lên.

Tần Trọng Hàn biết cô lại đang mơ thấy ác mộng nữa rồi.

Trong bóng tối, có một khuôn mặt đeo mặt nạ cáo, anh ta cười chế nhạo, ôm một đứa bé rồi bất thình lình biến mất! Không thấy đâu nữa!

"Đừng đi!" Cô cố với tay ra chụp, nhưng không chụp được gì cả.

Đột nhiên, có một người khác đi đến. Khuôn mặt nghiêm khắc, đôi mắt sâu thẳm và sắc bén như chim đại bàng, nồng nhiệt nắm lấy tay cô và nói: "Em là người của tôi…"

29. Chương 29

Tiêu Hà Hà đột nhiên mở mắt ra, nước mắt ướt đẫm hai má, ánh mắt hơi đờ đẫn nhìn Tần Trọng Hàn đang gần sát bên, tâm tư vẫn còn đang chìm trong cơn ác mông.

"Mơ thấy ác mộng hả?" Giọng Tần Trọng Hàn hiếm khi dịu dàng đến vậy.

Trong khoảnh khắc đó, cảm xúc xót xa trong lòng đột nhiên dâng trào như những cơn sóng cao ngút trời, nước mắt của Tiêu Hà Hà không thể tiếp tục kiềm nén được mà rơi xuống, lần đầu tiên cô khóc òa trước mặt Tần Trọng Hàn.

"Không sao rồi, Hà Hà." Tần Trọng Hàn nhẹ nhàng an ủi, bàn tay to lớn nhưng thon dài vỗ nhẹ lên tấm lưng đang run bần bật vì khóc của Tiêu Hà Hà. Anh ta không biết cô đã gặp ác mộng gì, nhưng anh ta biết vì chuyện gì mà gặp ác mộng, vì chuyện gì mà không kiểm soát được cảm xúc.

Khóc hết nước mắt rồi một lần nữa ngất đi trong vòng tay của Tần Trọng Hàn. Nhưng trước khi mê man, Tiêu Hà Hà lại nắm chặt hai tay thon dài của Tần Trọng Hàn, nắm rất chặt, như thể dù gặp phải chuyện gì cũng không muốn buông tay.

Nhìn vào gương mặt vẫn còn rướm lệ nhưng tay phải lại bấu chặt lấy mình của Tiêu Hà Hà, Tần Trọng Hàn lại thở dài.

Trong bất an, cơn ác mộng tăm tối đó hình như lại ập đến, Tiêu Hà Hà cau mày, vẻ mặt dần trở nên lo lắng bất an, nhưng vẫn được một bàn tay lớn nắm chặt, cảm thấy rất rất rất ấm áp.

"Tiêu Hà Hà, em làm được mà, hãy mạnh mẽ lên cho tôi ngay lập tức!" Tần Trọng Hàn thỏ thẻ nhẹ nhàng bên tai cô.

Tần Trọng Hàn! Giọng nói khó chịu mà lạnh lùng đó là của Tần Trọng Hàn, Tiêu Hà Hà lại bất thình lình ngồi dậy.

“Không!” Tiêu Hà Hà vén chăn ra, bước xuống giường.

“Em muốn đi dâu?” Tần Trọng Hàn nhìn cô hất tay mình ra mà không hiểu gì, trong tay không có gì tự nhiên cảm thấy hơi trống trải. “Để tôi chở em đi!”

Cuối cùng trong đôi mắt trống rỗng của Tiêu Hà Hà cũng có chút màu sắc, nhìn vào Tần Trọng Hàn đang ngồi bên cạnh giường với vẻ mặt ấm áp như nước một cách đầy ngờ vực. Anh ta vừa nói gì?

Không hỏi đã xảy ra chuyện gì, chỉ giọng điệu rất dịu dàng.

Những ngón tay thon dài ôm lấy mặt Tiêu Hà Hà rất ấm áp, ánh mắt dịu dàng nhưng đầy phức tạp, nhưng hoàn toàn không có chút hách dịch và ngang ngược nào. “Muốn đi đâu, tôi sẽ chở em đi!”

Lúc này Tiêu Hà Hà mới giật mình tỉnh lại, nhìn một lượt xung quanh. Căn phòng màu trắng, đồ đạc màu đen xen lẫn trắng, ga trải giường trắng tinh. Đây là đâu?

“Đây là căn hộ của tôi!” Tần Trọng Hàn dường như đã nhìn thấy vẻ nghi hoặc của cô.

“Sao tôi lại ở đây?” Cô ngẩn người ra. Không phải cô đang ở công ty sao? Không phải đã gặp được ông Mao gì đó sao? Ông ta tên gì nhỉ?

“Em bị ngất xỉu!” Anh ta kể lại mọi chuyện, nhưng giọng nói lại hơi run run. “Tôi chỉ có thể đưa em về đây!”

“Mấy giờ rồi?” Cô hỏi.

“Sắp hết giờ làm rồi!” Tần Trọng Hàn trả lời.

“Chúng ta không họp hả?”

“Em nói xem?”

“Tôi xin lỗi!” Tiêu Hà Hà đứng dậy, nhìn tấm ga trải giường trắng tinh, nghĩ rằng chắc tổng tài mắc hội chứng sợ bẩn, tim đập nhanh, rồi nhớ đến chuyện gì đó, ánh mắt sa sầm lại. “Tôi đã làm lỡ cuộc họp của công ty rồi!”

“Ngày mai rồi họp cũng được!” Tần Trọng Hàn nói.

“Tổng tài, tôi xin lỗi!” Lặng lẽ bước xuống khỏi giường, Tiêu Hà Hà nhẹ nhàng mở cửa phòng rồi đi ra

ngoài. Ông Mao là người duy nhất biết tung tích của người đàn ông đeo mặt nạ sói đó, là người duy nhất có thể giúp cô tìm lại con trai mình, cô phải đi tìm ông ta, dù thế nào cũng phải tìm được ông Mao, nhưng cô lại không biết ông ta tên gì!

Đứa con mà cô sinh ra đã bị người đàn ông đeo mặt nạ sói đó bắt đi ngay trong đêm, từ đó chưa bao giờ được gặp lại. Có ông trời biết năm năm qua, trong vô số cơn mộng giữa đêm, cô đều giật mình tỉnh giấc với khuôn mặt đầy nước mắt.

Tưởng chuyện đã như gió thoảng qua, nhưng bất ngờ gặp lại ông Mao khiến cô lại nhen lên một tia hy vọng, dù hy vọng đó rất mù mịt, cô cũng phải tìm! "Tổng tài, công ty chúng ta có giám đốc nào họ Mao không?"

Tần Trọng Hàn nghĩ đến việc chỉ mới gặp mặt thôi mà cô đã đau lòng đến như vậy, nên trong tiềm thức, anh ta không muốn cô tiếp tục đau khổ nữa. "Không có!"

"Không có thật hả?" Trên mặt Tiêu Hà Hà ngay lập tức có chút thất vọng. Không, là tuyệt vọng. Hình như cô nghe thấy mang máng cô nhân viên nữ đó gọi là giám đốc Mao mà, lẽ nào cô nghe lầm?

Thông tin tổng tài và thư ký Tiêu đều cùng vắng mặt trong cuộc họp, chỉ trong một tiếng ngắn ngủi, đã nhanh chóng được truyền đi khắp mọi ngóc ngách của công ty. Và không còn nghi ngờ gì, nó đã trở thành tin hot nhất trong công ty. Giữa ban ngày ban mặt, tổng tài lại đưa thư ký Tiêu đi khỏi, nghe nhân viên phòng giám sát và tiếp tân nói, tổng tài đã bồng thư ký Tiêu rời khỏi.

"Chẳng lẽ thư ký Tiêu có rồi?" Không biết ai đã hét lên một câu.

"Chắc không phải to bụng thật rồi chứ?"

"Thư ký Tiêu bị ngất xỉu, nên tổng tài mới bồng cô ta đi, nếu không có thai thì mắc gì phải bồng đi?"

"..."

Trong chớp mắt, thông tin Tiêu Hà Hà có thể đang mang thai con của tổng tài đã lan truyền nhanh chóng.

Tiêu Hà Hà từ chối Tần Trọng Hàn chở cô đi. Lấy lại tinh thần, cô đi đón con trai.

"Mẹ ơi, mẹ lại khóc nữa rồi phải không?" Thịnh Thịnh nhìn thấy mắt Tiêu Hà Hà sưng đỏ lên nên đã khẳng định cô vừa mới khóc xong.

"Không có, mẹ đâu có khóc!" Trên mặt Tiêu Hà Hà thấp thoáng vẻ bất an. Mơ hồ nhớ lại lúc sắp rời đi, Tần Trọng Hàn nói với cô, kêu cô chuẩn bị ra nước ngoài học ba ngày, cô đã nghe thấy, nhưng bây giờ nhớ ra, Thịnh Thịnh phải làm sao đây?

Cô ra nước ngoài học thì Thịnh Thịnh phải làm sao?

"Vậy mắt của mẹ đỏ lên vậy là vì sao?"

"Thịnh Thịnh, sếp của mẹ kêu mẹ đi công tác, nhưng Thịnh Thịnh sẽ không có ai chăm sóc!"

"Dạ không sao đâu mẹ. Thịnh Thịnh có thể ở lại trong trường mẫu giáo, có rất nhiều bạn không được ba mẹ đến đón hàng ngày, chỉ đến cuối tuần mới được đón thôi. Mẹ, con cũng có thể như vậy mà."

"Ờ..." Tiêu Hà Hà ngẩn ra. Sao cô không nghĩ đến việc có thể ở lại trường chứ? "Nhưng con còn nhỏ như vậy!"

"Mẹ, con lớn rồi! Cứ quyết định như vậy nhé! Ngày mai chúng ta sẽ nói với cô giáo, con muốn ở lại trường! Mẹ, mẹ đừng buồn nữa. Thịnh Thịnh là đàn ông con trai mà, con không sợ! Con thích ở lại trong trường mẫu giáo, vậy sẽ có rất nhiều bạn, sau này Thịnh Thịnh cứ ở lại trường nha mẹ!"

Cậu bé hiểu chuyện như vậy làm cho trái tim Tiêu Hà Hà bỗng thấy nhói đau. Cô đang nghĩ, nếu Thịnh Thịnh là cốt nhục ruột thịt của cô thì tốt biết mấy. Mặc dù cô cũng xem cậu bé như con ruột, cũng biết dù là con ruột của mình cũng chưa chắc sẽ hiểu chuyện và gần gũi như vậy, nhưng phần thất lạc kia vẫn cào xé tim cô, rất đau, đau đến không thở được.

"Nào! Mẹ cũng con!" Tiêu Hà Hà ngồi xổm xuống. "Mẹ cũng Thịnh Thịnh về nhà ha. Rồi đợi mẹ đi công tác về thì sẽ đến đón Thịnh Thịnh về nhà!"

"Dạ được! Lâu rồi mẹ không cõng Thịnh Thịnh!" Cậu bé nhanh chóng trèo lên lưng Tiêu Hà Hà. "Mẹ, khi nào mẹ mới được về?"

Còn chưa đi, đã không nỡ rời xa mẹ rồi!

"Nhanh thôi con!" Chắc sẽ nhanh thôi, Tiêu Hà Hà nghĩ.

Trên máy bay, khoang hạng nhất.

Vẻ mặt của Tiêu Hà Hà rất dửng dưng, như thể chuyện ngày hôm qua chưa từng xảy ra. Điều này lại khiến cho Tần Trọng Hàn hơi kinh ngạc. Bây giờ cô đã ngủ say, vẫn mặc bộ đồ quê mùa đó, cả người nhìn u ám khiến người khác buồn bực.

Nhưng cũng tốt, xem như cô mạnh mẽ, điều này khiến anh ta có thêm một phần mong đợi.

Tiêu Hà Hà, muốn em làm người của tôi, cũng phải để em chịu được áp lực mà người phụ nữ của Tần Trọng

Hàn này phải chịu. Anh ta mong cô sẽ vượt qua được thử thách này! Vì như vậy mới vượt qua được thử thách của ông già.

Đang suy nghĩ, đôi môi mỏng nhếch đang lên của Tần Trọng Hàn lặng lặng tạo thành một đường cong rất đẹp, cho đến khi cánh tay bị Tăng Ly đụng vào một cái, Tần Trọng Hàn cau mày với vẻ không hiểu.

Tăng Ly càng lấy làm lạ, sao hôm qua hai người đều không đến họp, hôm nay lại bất thình lình nói phải đi công tác, lại còn đi qua Hàn Quốc xa xôi. "Hàn, anh chắc chắn lần này đi công tác không phải là ngẫu hứng đó chứ?"

Tần Trọng Hàn quay mặt lại, dừng mắt trên khuôn mặt điển trai của Tăng Ly, cứ nhìn chằm chằm như vậy, khiến anh ta tự nhiên chột dạ.

"Hàn, anh nhìn tôi như vậy làm gì? Nhìn vậy sẽ làm tôi tưởng anh yêu tôi đó!" Đùa một câu, Tăng Ly chớp chớp mắt, ung dung nhìn về phía Tần Trọng Hàn.

"Chúng ta ai là tổng tài?" Tần Trọng Hàn lạnh lùng mở miệng, liếc xéo Tăng Ly một cái, cậu ta đúng là sợ thiên hạ không loạn mà. "Cô ấy ngủ rồi, im lặng!"

"Hàn, anh thật dịu dàng!" Giọng Tăng Ly nhỏ xuống, lén liếc nhìn Tiêu Hà Hà bên cạnh. "Hà Hà ngủ say rồi! Không sao đâu!"

"Im miệng!"

"Hàn, hai từ này sắp trở thành câu cửa miệng của anh rồi. Sợ tôi nói gì hả? Anh yên tâm, tôi tuyệt đối sẽ không nói linh tinh, sẽ không nói với Hà Hà là anh có ý với cô ấy đâu!" Tăng Ly vểnh đôi môi mỏng lên cười cợt nhả, có một tia nhìn kỳ lạ lộ ra trong đôi mắt hoa đào quyến rũ. "Vẫn là Tiêu Hà Hà đang ngủ kia là chân thật nhất. Anh nhìn xem, cô ấy ngủ trông thật đáng yêu!"

Mặt Tần Trọng Hàn tối lại, ánh mắt lạnh như băng liếc qua Tăng Ly. "Cậu thật hèn hạ!"

"Anh cũng thật ngang ngược!" Tăng Ly đáp trả.

Tiêu Hà Hà bị giọng của hai người đánh thức, vừa mở mắt ra thì nhìn thấy hai người đàn ông đang nhìn mình, cô hơi giật mình, lập tức ngồi thẳng dậy. "Tổng tài, giám đốc Tăng!"

"Hà Hà! Chúng tôi làm ồn khiến cô thức giấc hả?" Tăng Ly cười mà không có một chút áy náy. "Đừng ngủ nữa, đợi đến khách sạn rồi ngủ. Ở đây không thoải mái lắm, nếu cô buồn ngủ quá thì dựa vào lòng tôi ngủ thêm một chút đi!"

Tiêu Hà Hà bất thình lình cảm thấy mặt mình nóng ran. Thậm chí cô còn không dám gật đầu, chỉ lắp bắp

nói. “Giám… Giám đốc Tăng, anh nói giỡn mà không mắc cười chút nào hết.”

“Ha ha, cô thật đáng yêu.” Tăng Ly nhìn bộ dạng tưởng thật của cô, cười lớn, vô cùng vui vẻ.

Còn Tần Trọng Hàn thì im lặng không nói gì, chỉ nhắm mắt lại. “Im miệng! Trên máy bay toàn là giọng cười của cậu, có thấy ghê không hả?”

Seoul - Hàn Quốc.

“Tổng tài, tài liệu đã chuẩn bị xong rồi.”

Lần công tác này, Tần Trọng Hàn định hợp tác dự án mới với một công ty Hàn Quốc, đương nhiên đối tượng hợp tác là công ty Whirl của Hàn Quốc.

“Ừ!” Tần trọng Hàn gật đầu. “Tôi biết rồi!”

Đương nhiên, lần này họ đến chủ yếu để tham dự một hoạt động thương mại. Thực ra mục đích chính của Tần Trọng Hàn là đưa Tiêu Hà Hà đến đây để thư giãn, dĩ nhiên là mượn danh nghĩa việc công, còn dẫn cả Tăng Ly theo, chính vị sợ cô không chịu đi!

30. Chương 30

Tần Trọng Hàn thuận tay vòng qua cái eo thon thả của cô, rất thích cảm giác được ôm vào lòng như vầy.

“Cũng không cao lắm.” Anh ta cúi đầu kiểm tra gót giày của cô. “Mới ba bốn phân, vậy mà cao à?”

“Không được, tổng tài, tôi không biết đi giày cao gót!” Tiêu Hà Hà nghĩ mang giày mà cũng là một phần của công việc, cô thật sự cạn lời. “Tôi đổi đôi đế bằng đi!”

“Thưa cô, váy thì phải đi với giày cao gót!” Nhà tạo mẫu tiến đến và nói. “Cô mặc bộ váy này rất đẹp, rất xinh!”

Tiêu Hà Hà đỏ mặt: “Nhưng tôi thật sự không đi được!”

“Tôi đỡ em!” Khóe môi của Tần Trọng Hàn lộ ra nụ cười kỳ lạ. “Vậy tối nay em đành phải chịu thiệt dựa vào tôi rồi.”

“Lấy tay anh ra.” Tiêu Hà Hà không nhịn được phải lên tiếng cãi lại.

Trời đất ơi! Sao lại chọn một cái váy hở vai như vầy chứ? Còn hai tay anh ta lại vòng qua eo cô một cách thong dong nữa chứ!

Anh ta nhún vai, nghe lời lấy hai tay ra. “Em chắc không cần tôi đỡ chứ?”

“Tôi tự đi được!” Tiêu Hà Hà nghiến răng nói.

Cô sẽ không cho anh ta cơ hội lợi dụng cô đâu.

Trên vai chẳng có dây áo nên cứ cảm thấy lành lạnh, cô lo không biết cái váy này có bị tuột xuống không nữa, cô chẳng mặc gì bên trong cả, nếu bị tuột xuống, cô sẽ xấu hổ chết mất.

Tiêu Hà Hà vừa đi được một bước liền lảo đảo.

Tần Trọng Hàn đứng cách cô một mét. “Chắc chắn không cho tôi đỡ em?”

“Không cần!” Cô tiếp tục di chuyển. “Đi thôi!”

Tần Trọng Hàn và Tăng Ly đều xuất hiện cùng với bạn gái của mình làm cho cả buổi tiệc náo động, nhiều người nổi tiếng trong giới chính trị và doanh nhân của Hàn Quốc đều lũ lượt kéo đến chào hỏi, luôn tiện tạo mối quan hệ.

Khi nhìn thấy cô gái bên cạnh anh ta, không hẹn mà gặp, ai ai cũng đều lộ ra ánh mắt kinh ngạc và ngưỡng mộ.

Bên cạnh Tăng Ly cũng có một cô gái, cô mặc một cái váy ngắn màu tím. Tiêu Hà Hà không quen cô gái đó, nhưng nhìn phong cách, rất giống với Tăng Ly, rất đẹp.

Tiêu Hà Hà giống như một thần tiên rơi xuống trần gian, toát lên vẻ thanh lịch và thuần khiết, nụ cười e lệ, kèm theo chút ngượng ngùng của một đóa hoa cúc dại.

Vừa nhìn thấy nhiều người như vậy, cô ngay lập tức cảm thấy không thoải mái. Cô không quen trở thành tiêu điểm của nhiều người, cảm thấy cả người sắp bị ánh mắt của mọi người thiêu đốt, nụ cười trên môi cũng dần dần trở nên gượng gạo.

Khẽ kéo tay áo của Tần Trọng Hàn, nói nhỏ: “Tổng tài, phải bao lâu mới có thể đi khỏi đây?”

Nghe thấy những câu tâng bốc rồi bàn bạc làm ăn của anh ta cùng các thương nhân Hàn Quốc, cô càng nghe càng chóng mặt nhức đầu.

Tần Trọng Hàn liếc nhìn cô, cùng lúc đó ghé sát người qua nói nhỏ: "Điệu nhảy mở màn hôm nay sẽ do chúng ta nhảy, không phải em chưa đến mà đã muốn đi đó chứ?"

Điệu nhảy mở màn? Tiêu Hà Hà cảm thấy chân cô bắt đầu mềm nhũn ra.

Cô có biết nhảy đâu! Lần này mất mặt rồi.

"Sao vậy?" Thấy mặt cô bỗng nhiên gượng gạo ra, Tần Trọng Hàn đến bên hỏi.

"Tôi không biết nhảy!" Cô nắm chặt cánh tay anh ta, lo lắng đến mức hai má đỏ bừng. "Phải làm sao bây giờ?"

Nghe nói vậy, anh ta nhếch mày lên, có chút kinh ngạc. Anh ta sững người ra một lúc rồi lập tức trở lại bình thường, trên môi nở một nụ cười quyến rũ. "Không sao, có tôi ở đây, em cứ nhảy theo tôi là được!"

"Tổng tài, tôi hoàn toàn không biết nhảy nhót gì cả, anh tự nhảy một mình đi! Tôi đi đây!" Cô đâu phải là nhân vật gì quan trọng, tại sao bắt cô đến những buổi tiệc làm ăn kiểu này?

"Em nghĩ em chạy thoát được thật à?" Tần Trọng Hàn thổi vào tai Tiêu Hà Hà. "Em thật ngây thơ, mau nhảy đi! Nhạc sắp lên rồi đó!"

"Tôi sẽ bị anh hại chết." E rằng tối nay sẽ là lần mất mặt nhất trong đời. Xã hội thượng lưu quả nhiên không phải là chỗ cho người như cô.

Tất cả mọi người đều hướng về phía Tần Trọng Hàn và Tiêu Hà Hà, nhất là cô gái đi cùng Tăng Ly, nhìn thấy Tần Trọng Hàn ghé sát vào tai Tiêu Hà Hà trò chuyện, ngay lập tức hất tay Tăng Ly ra. "Anh Ly, cô gái đó là bạn gái của anh Hàn hả?"

"Việc này… E rằng em phải tự hỏi cô ấy rồi!" Tăng Ly thừa nước đục thả câu, nhưng anh ta cũng không rõ cô có phải là bạn gái của tổng tài hay không, vì Tần Trọng Hàn không hề nói như vậy.

Xem ra anh ta rất chiều bạn gái mà, khao khát nơi khóe mắt đầu môi có muốn giấu cũng không giấu được, thì thầm bên tai bạn gái với vẻ thân mật, không biết là đang nói gì mà làm cho Tiêu Hà Hà lúc này mặt mày đỏ ửng.

Khi tiếng nhạc vang lên, hoàng tử và công chúa trong mắt mọi người từ từ bước vào sân nhảy, bắt đầu khiêu vũ nhẹ nhàng trong tiếng nhạc du dương.

Tiêu Hà Hà vừa căng thẳng vừa bực bội, cảm thấy mình giống như một con rối trong tay Tần Trọng Hàn, bị anh ta kéo tới kéo lui, hoàn toàn không tự chủ được. "Thả lỏng một chút, cơ thể em cứng quá!"

"Tôi hoàn toàn không biết nhảy!" Cô nhỏ giọng, căng thẳng không bước được.

"Đừng căng thẳng!" Anh ta lại nói.

Cô muốn lắm chứ, nhưng dưới bao nhiêu cặp mắt đổ dồn vào, không căng thẳng mới lạ đó. "Đi theo bước chân của tôi!"

"A! Tôi xin lỗi!" Tiêu Hà Hà chỉ cảm thấy mình đã đạp chân lên anh ta. "Tổng tài, anh tha cho tôi đi!"

"Tiếp tục!" Anh ta không hề để ý.

"Được rồi! Do anh nói đó nha!" Có đạp chết anh ta cũng không phải trách nhiệm của mình, ai biểu anh ta cứ ép mình nhảy chứ.

Lại đạp lên chân anh ta rồi, thế nào ngày mai chân anh ta cũng sưng lên.

Bài nhạc chỉ ngắn vài phút nhưng lại khiến cô cảm thấy giống như đã trải qua biển rộng sông dài. Khi tiếng nhạc kết thúc, trái tim cứ treo lơ lửng trên không của cô mới trở về vị trí cũ.

"Trời ơi! Đây vốn dĩ không phải là chuyện mà con người phải chịu!" Cô không biết mình đã đạp lên chân Tần Trọng Hàn bao nhiêu lần, dù gì cô cũng không đếm xuể được.

"Anh Tần, tôi có thể mời bạn gái của anh nhảy một bài không?" Một anh chàng Hàn Quốc bước đến, nói bằng tiếng Hoa vụng về.

Tiêu Hà Hà suýt nữa bị lời yêu cầu này làm cho sợ muốn chết.

"Xin lỗi, giám đốc Bae, hôm nay cô ấy không được khỏe, bị tôi lôi đến đây đã là rất miễn cưỡng rồi, tôi không muốn cô ấy bị mệt quá." Tần Trọng Hàn từ chối rất khách sáo.

"Thật đáng tiếc, bạn gái của anh rất đẹp!" Giám đốc Bae cười nói.

"Cám ơn! Giám đốc Bae quá khen!" Khéo léo từ chối người đến mời khiêu vũ, Tần Trọng Hàn khoác vai Tiêu Hà Hà đi đến ngồi trên ghế xô-pha trong góc.

"Chào! Chúng tôi đến rồi đây!" Tăng Ly kéo tay cô gái đi cùng đến. "Hà Hà, giới thiệu với cô, đây là em

gái của tôi, Tăng Dương Dương."

Tiêu Hà Hà hơi ngạc nhiên. "Thì ra là em gái của giám đốc Tăng hả? Thảo nào tôi cứ thấy giống anh! Hi hi, xin chào cô Tăng, tôi là Tiêu Hà Hà!"

Đưa tay ra một cách khách sáo, Tiêu Hà Hà cảm thấy rất thân thiết với cô gái trước mặt.

Nào ngờ, Tăng Dương Dương đột nhiên cười nói. "Chị Hà Hà, nhìn chị giống như người nhà của chúng tôi quá!"

"Ờ..." Tiêu Hà Hà không ngờ Tăng Dương Dương nói chuyện hóm hỉnh như vậy. "Thật sao?"

"Anh Ly, anh nhìn đi, mũi của chị Hà Hà rất giống với mũi anh mà!" Tăng Dương Dương chỉ vào mũi của Tiêu Hà Hà và nói với Tăng Ly. "Anh nhìn xem, mũi của chị Hà Hà giống y mũi anh, trên đầu mũi còn có một nốt ruồi son nhỏ nữa."

"Ơ? Thật kìa!" Tăng Ly cười nói. "Đúng vậy, đúng vậy! Dương Dương nói đúng thật, sao dạo này có nhiều người có mũi giống tôi quá!" Tăng Ly cười nói, trong đôi mắt đào hoa lóe lên một tia sáng. "Đáng tiếc ba đối với mẹ tình sâu nghĩa nặng, nếu không tôi còn tưởng Hà Hà là con riêng của ba tôi để lại bên ngoài nữa đó!"

Tiêu Hà Hà cũng cười phá lên, lắc đầu. Làm gì có chuyện đó được? Làm ơn đi, ba cô họ Tiêu mà trời.

Tần Trọng Hàn cũng trợn tròn mắt. "Dương Dương, em còn bất thường hơn cả anh của em!"

Tăng Dương Dương nghe Tần Trọng Hàn nói vậy liền bĩu môi, sau khi chào hỏi Tiêu Hà Hà xong liền đi đến bên cạnh Tần Trọng Hàn, khoác tay anh ta, cười hì hì rồi hỏi: "Anh Hàn, anh nói xem, chị Hà Hà có phải là bạn gái của anh không?"

Câu hỏi của Tăng Dương Dương khiến ba người đều ngẩn ra, mặt Tiêu Hà Hà ngay lập tức đỏ bừng, nhanh chóng giải thích: "Cô Tăng à, cô hiểu lầm rồi, tôi chỉ là thư ky của tổng tài!"

Sự thanh minh vội vã của Tiêu Hà Hà ngay lập tức làm cho Tần Trọng Hàn tỏ vẻ không vui.

Tăng Ly bắt gặp sắc mặt của Tần Trọng Hàn liền đột nhiên ngây ra, cười chọc ghẹo. "Dương Dương, em bà tám quá, không thấy chị Hà Hà của em đã bị chọc đến mức khốn khổ rồi sao?"

"Tôi đi vệ sinh!" Tiêu Hà Hà đứng dậy, không muốn bị làm phiền bởi trò đùa này.

Ai ngờ lại trượt chân, suýt nữa ngã nhào.

"Cẩn thận!" Tăng Ly lập tức đỡ lấy eo cô. "Hà Hà, cẩn thận một chút!"

"Giám đốc Tăng, cám ơn anh!" Quay đầu lại nói cám ơn, bắt gặp ánh mắt của Tăng Ly, anh ta đang tươi cười rạng rỡ, còn cố tình đá lông nheo một cái. Bốn mắt nhìn nhau ở khoảng cách gần như vầy, trong mắt Tăng Ly lóe lên một tia sáng phức tạp. Hà Hà của tối nay đẹp đến mức làm người khác nghẹt thở.

Tăng Dương Dương đã nhìn thấy chút ánh sáng thoáng qua trong mắt Tăng Ly, cô hơi lặng người, ánh mắt di chuyển, bàn tay nhỏ bé cũng không kiềm được nắm thành nắm đấm.

Anh Ly động lòng rồi sao?

"Hà Hà, mang giày cao gót đúng là làm khó cô rồi!" Tăng Ly đã nhìn thấy vẻ khó chịu của cô ngay từ đầu.

Dưới cái nhìn chăm chú của anh ta, Tiêu Hà Hà cảm thấy hơi lo sợ, mặt càng đỏ hơn, thậm chí có thể nghe thấy tiếng đập thình thình của tim mình. "Đúng vậy, tôi không quen mang!"

Ánh mắt sắc bén của Tần Trọng Hàn đột nhiên quanh quẩn ở giữa hai người. Tay của Tăng Ly vẫn chưa rời khỏi eo của Tiêu Hà Hà. Anh ta chỉ im lặng nhìn hai người, trong ánh mắt lại ẩn chứa một sắc màu không rõ.

Trên khuôn mặt nhỏ tinh quái của Tăng Dương Dương lóe lên một tia gian xảo, liếc nhìn Tần Trọng Hàn rồi nhìn theo ánh mắt của anh ta, nhìn thấy tay của Tăng Ly vẫn đang ôm trên eo của Tiêu Hà Hà, lập tức cười phá lên. "Ha ha ha ha… Anh hai, anh còn không buông tay ra, anh Hàn sẽ giết anh đó!"

"Ờ…" Tăng Ly bất thình lình hoàn hồn lại. "Xin lỗi!"

Ánh mắt Tăng Ly quét qua Tần Trọng Hàn đang ngồi bên cạnh với vẻ bất an. Sắc mặt của anh ta đã rất khó coi, nhưng Tiêu Hà Hà vẫn cười nói: "Không có gì đâu! Cám ơn anh!"

Giả vờ như không có việc gì rồi liếc nhìn Tần Trọng Hàn, đụng phải cái nhìn nguy hiểm của anh ta, tim Tiêu Hà Hà lại đập nhanh hơn.

"Ừm! Thư ký Tiêu, giám đốc Tăng quan tâm cô như vậy, cô nhớ phải cám ơn cậu ta cho đàng hoàng!" Miệng cười mà như không cười, tầm mắt của Tần Trọng Hàn từ từ rời khỏi mặt Tiêu Hà Hà để chuyển sang mặt Tăng Ly, giọng trầm lắng nên không thể nghe ra được ẩn ý trong đó khi ở trong đêm tĩnh lặng này.

Bật cười lớn, Tăng Ly đứng dậy, nhìn Tiêu Hà Hà với ánh mắt quan tâm. "Hàn, tôi thực sự rất quan tâm Hà Hà mà! Vừa rồi Dương Dương đã nói rồi, Hà Hà giống như người nhà chúng tôi, vậy chi bằng tôi sẽ làm người tốt đến cùng. Hà Hà, để tránh việc cô bị trượt chân lần nữa, anh đây sẽ đưa cô đến nhà vệ sinh!"

31. Chương 31

"Được rồi!" Tăng Ly cảm thấy không cần thiết phải tiếp tục đùa nữa, nên rời đi với vẻ thong dong. Nhưng sau khi quay người lại, trong mắt lại lóe lên một tia sáng ảm đạm. Nhìn theo bóng người đang đi về phía nhà vệ sinh, thấy có chút cô đơn.

Tăng Dương Dương nhìn theo bóng lưng Tăng Ly đang rời đi, nụ cười đang sáng lạn chợt biến mất. "Anh Hàn, anh có thích chị Hà Hà không?"

Tần Trọng Hàn nhướng mày.

"Nếu thích thì anh phải theo đuổi cho bằng được nha!" Tăng Dương Dương lại quay về bộ dạng tươi cười như hoa.

"Dương Dương, tốt nghiệp rồi sao em còn chưa chịu về nữa?" Tần Trọng Hàn đổi chủ đề.

Ánh mắt của Tăng Dương Dương di chuyển quanh bữa tiệc, nhưng lúc nào cũng vô tình dừng lại ở chỗ một anh chàng có đôi mắt đào hoa, nụ cười rạng rỡ, mặc bộ vest phẳng phiu. "Về làm gì?"

Trọng Hàn nhìn theo ánh mắt cô rồi cau mày lại. "Dương Dương, cậu ấy là anh trai của em!"

"Có phải anh ruột đâu!" Tăng Dương Dương bĩu môi, nhỏ giọng nói.

Tần Trọng Hàn ngây người ra. Lẽ nào Dương Dương đối với Tăng Ly…?

Trong sảnh tiệc ăn uống linh đình, đối với cô gái đồng hành với Tần Trọng Hàn, các nhân viên của chi nhánh có mặt ở đó đều lộ ra ánh mắt nghi hoặc. Từ khi nào mà tổng tài đã thay đổi bạn gái đi cùng? Vẫn nhớ ba năm trước, cô gái được tổng tài dẫn theo vô cùng khiêu gợi và xinh đẹp, nghe nói cô gái đó là vợ chưa cưới của tổng tài.

Sau đó nghe nói họ đã chia tay.

Rồi trong ba năm tiếp theo, anh ta không dẫn theo ai cả. Lần này dẫn người mới đến, một cô gái dường như vẫn chưa trưởng thành, ngây thơ đến nỗi làm người ta không thể nhìn đi chỗ khác. Vậy có phải có nghĩa là, Tần thị sắp có bà chủ mới rồi không?

Khi không bị người ta xem như động vật trong sở thú, làm cho Tiêu Hà Hà không chịu được, cảm thấy hơi phiền chán. Từ nhà vệ sinh quay lại, cô thấy rất nhiều người đều đang nhìn mình.

Cô vốn là một cô gái nhút nhát, tự nhiên bất thình lình bắt cô xuất hiện dưới ánh đèn, đón nhận sự chú ý của mọi người, thật sự cảm thấy rất kỳ lạ.

Vừa bước vào sảnh tiệc liền nhìn thấy Tần Trọng Hàn đang đứng giữa một nhóm người, chỉ thấy trong đôi mắt với lông mày lưỡi mác của anh ta, đang lấp lánh ánh sáng rực rỡ, vô cùng chói mắt.

Còn ở phía bên kia hành lang, Tăng Ly đang hút thuốc. Tiêu Hà Hà lần đầu tiên nhìn thấy Tăng Ly hút thuốc.

"Hà Hà?" Tăng Ly ngẩng đầu lên thì nhìn thấy một bóng người đang đi đến, ngay lập tức nở nụ cười. "Sao cô không ở trong đó?"

Tăng Ly dập tắt đầu thuốc dưới đất, anh ta không thích để người khác hít phải thuốc lá thụ động.

"Anh cũng đâu có ở trong đó!" Tiêu Hà Hà nhìn thấy hình như Tăng Ly đang bực bội và mệt mỏi một cách bất thường, và dưới đất đã có một đống tàn thuốc và đầu thuốc lá, cả hành lang đầy mùi khói thuốc. "Anh mệt lắm hả?"

Trên gương mặt mệt mỏi của Tăng Ly lộ ra một nụ cười, nhìn vào Tiêu Hà Hà, chớp chớp mắt. "Đâu có, sao tôi lại mệt được?"

Tiêu Hà Hà ừ rồi gật đầu. Mỗi người đều có nỗi niềm khó nói của riêng mình, cô hiểu chứ. Nhưng tự nhiên nhìn thấy Tăng Ly đứng hút thuốc một mình ở hành lang, cô chỉ thấy anh ta của bây giờ không giống anh ta. Có lẽ ngay từ đầu cô đã đoán được, anh ta là một người luôn đem cảm xúc che giấu đằng sau nụ cười.

Cô quay đầu lại nhìn bầu trời bên ngoài hành lang, đèn ne-on nhấp nháy, ở một đất nước xa lạ, mọi thứ đều xa lạ, không biết tối nay Thịnh Thịnh ở lại trường sao rồi.

"Chúng ta vào trong thôi!" Tăng Ly lại cười.

"Ừm!" Hai người bước vào sảnh tiệc.

Rõ ràng Tăng Ly đang mất tập trung, tuy Tiêu Hà Hà không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng cô nhìn ra được Tăng Ly hơi mệt mỏi.

Tần Trọng Hàn thấy hai người họ đi vào chung với nhau, vẻ mặt trở nên lạnh lùng đến đáng sợ, ánh mắt sắc bén như chim ưng khóa chặt khuôn mặt Tiêu Hà Hà. Cô gái chết tiệt! Vừa rồi anh ta không thể tìm được cô, thì ra đã đi chung với Tăng Ly.

Còn lúc này, Tiêu Hà Hà thấy Tăng Dương Dương đã đi đâu không biết. Và đối diện với họ có một cô gái đang đi đến, ánh mắt của Tăng Ly đang tìm kiếm khắp sảnh tiệc nên đương nhiên không để ý đến cô gái đang đi tới này.

Tiêu Hà Hà bỗng nhìn thấy trong mắt của cô gái đó lóe lên một ánh nhìn thù hận, rất sâu nặng. Hơi bất

ngờ, cô nhìn thấy phía sau túi xách của cô gái đó có một vật sáng loáng - dao găm.

Này!

"Coi chừng!" Trong chớp mắt, Tiêu Hà Hà đẩy Tăng Ly sang một bên theo bản năng.

"Ơ!" Khi Tăng Ly hoàn hồn lại, Tiêu Hà Hà đã bị con dao găm đâm trúng cánh tay.

Con dao găm của cô gái đó thật ra muốn đâm về phía Tăng Ly.

"Hà Hà!" Tăng Ly hét lên, hoảng hốt giơ chân lên đạp cô gái kia bay ra xa một mét. Anh ta nhìn thấy rất nhiều máu chảy ra, khuôn mặt của Tiêu Hà Hà ngay lập tức tái nhợt lại.

Tần Trọng Hàn đứng cách đó rất xa, khi phản ứng kịp thì Tiêu Hà Hà đã ngồi xổm dưới đất.

Đau quá!

Đúng lúc này, cô gái đó đã đứng dậy, tức giận nhìn chằm chằm vào Tiêu Hà Hà. Nếu không phải tại cô, cô ta đã đâm chết Tăng Ly rồi!

"Coi chừng!" Tiêu Hà Hà nhìn thấy cô gái đó lại lao tới.

Tăng Ly lại vung chân lên, đá thêm một cái làm cho cô gái kia ngã lăn xuống đất. Lúc này, các vị khách trong bữa tiệc bắt đầu xôn xao, sao lại có người đến buổi tiệc để hành hung vậy?

Máu chảy trên cánh tay Tiêu Hà Hà khiến Tăng Ly khẽ hét lên một tiếng kinh hãi, thân hình cao lớn nhanh chóng ôm lấy cô.

"Tiêu Hà Hà!" Khi Tần Trọng Hàn chạy đến thì nhìn thấy máu đang tuôn ra từ cánh tay cô, tiếng hét giận dữ khiến những người đang có mặt đều hoảng sợ và rùng mình.

Trên khuôn mặt tái mét của Tiêu Hà Hà đổ đầy mồ hôi, mồ hôi lạnh chảy xuống từ hai bên má, làm ướt tóc hết phần tóc mái. Nhìn thấy Tần Trọng Hàn nhìn mình với vẻ mặt hoảng sợ, cô cảm thấy chóng mặt quá, khẽ thì thầm: "Tôi đau quá!"

"Sao em dám… Sao em dám…" Giận dữ nhưng không nói nên lời, khuôn mặt lạnh lùng dữ tợn, Tần Trọng Hàn nhanh chóng nắm lấy tay kia của cô. "Mau đến bệnh viện!"

Đã có bảo vệ khống chế cô gái đến hành hung kia.

Tăng Ly cũng bị sốc! Chỉ khoảnh khắc đó, anh ta chưa bao giờ có lòng biết ơn đến vậy. Tại sao Hà Hà lại liều chết để cứu mình?

"Tôi không sao!" Tiêu Hà Hà nói xong câu này thì trước mặt tối đen lại, cơ thể không chịu đựng nổi đã ngã vào lòng của Tần Trọng Hàn.

"Tăng Ly, nhanh lên, đến bệnh viện!" Tần Trọng Hàn trông lạnh lùng và thờ ơ, ôm lấy hình dáng nhỏ bé đang ngất đi trong lòng mình, đột nhiên di chuyển tầm mắt, nhìn thấy cô gái đang bị khống chế kia, ánh mắt u ám lại. "Giao cho công an!"

Trên đường đi, Tần Trọng Hàn ôm chặt lấy Tiêu Hà Hà, trên khuôn mặt điển trai chỉ có vẻ lạnh lẽo.

Trên giường bệnh, Tiêu Hà Hà vẫn còn bất tỉnh, khuôn mặt nhợt nhạt không còn chút sức sống.

Trong mắt Tần Trọng Hàn đầy vẻ mù mịt. Cô gái chết tiệt! Trong khoảnh khắc nguy hiểm đó, cô lại bất chấp mạng sống của mình để bảo vệ Tăng Ly. Cô dám hành động như vậy trong thời khắc đó?

Vết thương đi xuyên qua bờ vai, bác sĩ đã khâu lại cho cô.

"Bác sĩ, tại sao cô ấy vẫn chưa tỉnh lại?" Tần Trọng Hàn giận dữ chất vấn.

"Anh à, cô gái này thiếu dinh dưỡng trong một thời gian dài, lại bị thương nặng, vậy nên mới kiệt sức. Đừng lo, cô ấy sẽ tỉnh lại nhanh thôi!"

"Cô ấy thiếu dinh dưỡng?" Tần Trọng Hàn ngạc nhiên, trừng mắt lên nhìn vào mặt Tiêu Hà Hà. "Thảo nào cô ấy lại ốm như vậy!"

Tăng Ly lần đầu tiên nhìn thấy Tần Trọng Hàn giận dữ như vậy. mặc dù chuyện năm đó làm cho cảm xúc của anh ta thay đổi rất lớn, những cũng chưa từng thấy anh ta tức giận đến vậy.

Anh ta tức giận, tại sao?

Anh và người Hà Lan? Anh ta và Hà Hà? Tăng Ly thở dài. Anh ta đã sốc về việc hôm nay Hà Hà đã bất chấp mạng sống để cứu mình. Trong thoáng chốc, Tăng Ly cảm thấy rất áy náy, tâm trạng vô cùng phức tạp.

Tăng Ly lần đầu tiên nhìn thấy vẻ mặt giận dữ rõ ràng đó của Tần Trọng Hàn. Đó không phải là vẻ lạnh lùng sâu xa khó đoán như trước, mà là cơn cuồng nộ trực tiếp nhất. Khuôn mặt dữ tợn, đôi mắt trợn to vì giận dữ, nhìn chằm chằm vào Tiêu Hà Hà đang ngủ mê man. Dáng vẻ đó tựa như đang, hận không thế bóp chết cô ấy.

“Cô gái ngu ngốc này!” Gầm lên giận dữ, Tần Trọng Hàn thở hổn hển, ngồi trên mép giường, giọng lạnh lùng nói với Tăng Ly: “Tốt nhất cậu hãy đi điều tra xem cậu đã làm mích lòng ai, tôi không muốn chuyện này xảy ra một lần nữa!”

“Tôi sẽ đi ngay!” Tăng Ly cũng cảm thấy rất khó hiểu, ở nước Hàn xa lạ, anh ta có thể đụng đến ai?

“Ừ.” Gật đầu rồi Tần Trọng Hàn nhìn ra ngoài cửa sổ. “Điều mười vệ sĩ đến đây!”

Tăng Ly ngớ ra, đã biết được Tiêu Hà Hà rất quan trọng đối với anh ta, bởi vì ngay cả bản thân anh ta cũng chỉ từng dùng đến bốn vệ sĩ. Còn lần này, anh ta lại vì Hà Hà mà điều động mười người, có thể thấy tầm quan trọng của Tiêu Hà Hà với anh ta. Có điều, sao trong tim mình lại cảm thấy hơi chua xót vậy?

Thời gian trôi qua từng chút từng chút một. Trong bóng tối, thuốc mê của Tiêu Hà Hà đã tan dần, một luồng nhiệt nóng như lửa đang thiêu đốt trên vai cô, làm cho ý thức hỗn loạn đang dần dần giật mình tỉnh dậy, nhìn thấy bức tường trắng. Đây là đâu?

“Em tỉnh rồi hả?” Trên khuôn mặt đẹp trai lạnh lùng của Tần Trọng Hàn lóe lên một vẻ phức tạp dịu dàng.

“Giám đốc Tăng không sao chứ?” Tiêu Hà Hà vừa mở mắt ra liền nhớ đến việc có người muốn giết Tăng Ly, nên rất lo lắng.

“Chết tiệt!” Tần Trọng Hàn hét lên. Cô vừa tỉnh lại liền lo cho Tăng Ly, làm anh ta giận muốn chết. Bộ Tăng Ly quan trọng đến vậy sao?

“Anh hét cái gì?” Tiêu Hà Hà liếc nhìn cánh tay mình. Đau quá! Nhưng đã cứu được mạng của giám đốc Tăng, cô cảm thấy mình làm vậy rất đáng. Lỡ như con dao găm đó đâm trúng tim của giám đốc Tăng, vậy chẳng phải anh ta sẽ…?

Nhưng con giận và cú sốc lớn hơn là khi nhìn thấy vẻ mặt bình thản đến vô số tội của Tiêu Hà Hà, cuối cùng Tần Trọng Hàn đã nổi giận thật sự, liếc nhìn Tiêu Hà Hà với vẻ thất vọng, rồi chạy ra ngoài như cơn gió. Không lâu sau, bác sĩ đến!

Sau khi kiểm tra sức khỏe cho Tiêu Hà Hà, bác sĩ nói: “Phải nằm viện ba ngày, sau đó mới được cắt chỉ và xuất viện!”

Một vẻ mặt thất vọng điên cuồng bên ngoài sự giận dữ.

Nghe bác sĩ nói vậy, Tần Trọng Hàn thở phào, dường như cảm xúc khó chịu cũng đã giảm bớt.

“Giám đốc Tăng đâu rồi?” Tiêu Hà Hà tiếp tục hỏi.

"Cậu ấy rất khỏe, chưa chết!" Tần Trọng Hàn nói với vẻ không thiện cảm. "Ai cho phép em đỡ con dao đó?"

Trái tim đang căng như dây đàn của Tiêu Hà Hà cuối cùng cũng đã chùn xuống, nhìn vào khuôn mặt đẹp trai lạnh lùng của Tần Trọng Hàn, khuôn mặt nhỏ bé tái nhợt của cô cũng ngay lập tức dịu lại, mở miệng một cách thành tâm. "Cám ơn anh, tổng tài, giám đốc Tăng không sao thì tốt rồi!"

"Em đúng là làm tôi tức chết đi được!" Tần Trọng Hàn vẫn là khuôn mặt lạnh lùng đến tàn nhẫn đó, nhưng sắp phát điên rồi. Cô gái này đang quan tâm đến người đàn ông khác, vì Tăng Ly mà không cần cả mạng sống?

"Hàn! Hà Hà tỉnh rồi hả?" Sau khi xong việc ở đồn công an, Tăng Ly chạy đến bệnh viện, vẫn chưa vào đến cửa thì đã vội vàng hét lên.

32. Chương 32

"Tăng Ly quan trọng với em như vậy, ngay cả mạng sống mà em cũng có thể từ bỏ. Nếu tôi nhớ không lầm, hình như em và Tăng Ly cũng chỉ vừa mới biết nhau phải không?" Những ngón tay thuôn dài dừng lại trên vai Tiêu Hà Hà, Tần Trọng Hàn dùng một tay giữ chặt cằm cô lại, buộc cô phải ngẩng đầu lên, đôi mắt sắc bén khóa chặt đôi mắt cô.

"Lúc đó rất nguy hiểm!" Tiêu Hà Hà lặng lẽ đón nhận ánh nhìn sâu thẳm của Tần Trọng Hàn. Trong tình hình đó, cô không hề suy nghĩ nhiều. Cô nghĩ nếu đó là Tần Trọng Hàn, cô cũng sẽ đẩy anh ta ra. Đây là bản năng! "Tôi không suy nghĩ nhiều!"

"Vậy nếu đó là tôi thì sao?" Trái tim của Tần Trọng Hàn như bị đâm một cái, ánh mắt thẳng thắn và câu trả lời chắc chắn của cô làm cho trong mắt Tần Trọng Hàn tràn ngập những suy nghĩ phức tạp và không rõ ràng.

"Ờ… Cũng vậy!" Vẫn là câu trả lời dứt khoát, Tiêu Hà Hà gật đầu thành thật.

Sắc mặt của Tần Trọng Hàn đã dịu lại: "Chuyện em thiếu dinh dưỡng là sao? Mấy năm qua em đều không ăn uống cho đàng hoàng à?"

"Mấy năm qua?" Sao Tiêu Hà Hà nghe giọng anh ta nói như thể đã quen biết cô nhiều năm rồi vậy. "Tôi lại bị thiếu máu nữa hả?"

"Lại?" Lông mày của Tần Trọng Hàn bất giác nhíu lại. "Lúc trước em có bị thiếu máu?"

"Ừ, có một thời gian!" Trước giờ tâm trạng cô luôn không tốt, ăn ít, làm việc và học tập bận rộn, áp lực

cuộc sống lớn, thiếu máu cũng là tự nhiên.

Bàn tay của Tần Trọng Hàn đột nhiên nắm chặt, có một cậu luôn muốn hỏi nhưng lại cố nhịn, cuối cùng nói: "Em thiếu tiền lắm hả?"

"Ừm!" Cô gật đầu. "Tổng tài, anh về đi, tôi phải đi ngủ rồi!"

"Chết tiệt! Sao em lại thiếu tiền được?" Anh ta hét lên.

Nếu anh ta nhớ không lầm, chẳng phải cô có bảy triệu rưỡi hay sao? Cô gái chết tiệt, số tiền đó đủ cho cô xài cả đời! Không lo ăn mặc thiếu thốn! Sao cô lại để cho mình bị thiếu máu?

"Tại sao tôi không thể thiếu tiền?" Tiêu Hà Hà cau mày, nhìn anh ta một cách khó hiểu. "Tổng tài, tôi thực sự rất mệt, muốn đi ngủ!"

"Được! Em ngủ đi!" Vẻ mặt của anh ta đã dịu đi. "Tôi không đi!"

"Nhưng mà..." Ở đây chỉ có một cái giường thôi.

"Tôi sẽ ngủ trên xô-pha một đêm!" Tần Trọng Hàn lạnh lùng nói.

Có lẽ vì quá mệt, Tiêu Hà Hà nói chưa được vài câu thì đã ngủ thiếp đi.

Tần Trọng Hàn cởi giày ra và ngồi trên ghế xô-pha, lúc này anh ta mới biết chân mình đang đau nhức, trong bài nhảy ở buổi tiệc đã bị cô giẫm trúng nhiều lần làm cả bàn chân bị sưng đỏ.

Trên giường, vẫn là cơ thể đang cuộn tròn đó, mái tóc rối bù che mất nửa khuôn mặt của cô, đang ngủ rất say. Đôi môi đỏ như hoa anh đào hơi mở ra, nhìn như trẻ con, nhưng đã làm lay động nơi mềm yếu nhất trong trái tim anh ta.

Tần Trọng Hàn liếc nhìn xuống chân rồi mang lại giày, đi đến cạnh cô, nhẹ nhàng vén những sợi tóc trên mặt cô, nhìn chằm chằm vào khuôn mặt trắng ngần bên dưới mái tóc, rồi mỉm cười.

Cảm xúc trào dâng, những ngón tay thuôn dài vuốt nhẹ từ trên trán xuống đôi má mỏng manh, rồi nhẹ nhàng vỗ về. Bỗng nhiên có cảm giác yên tâm đến lạ, như một dòng nước ấm áp chảy vào tim, cảm giác tràn ngập hạnh phúc.

"Đừng phá!" Rít lên một tiếng, Tiêu Hà Hà kéo bàn tay sói xuống khỏi mặt mình một cách không hề do dự, động tác mạnh làm ảnh hưởng đến vết thương trên vai. Trong khoảnh khắc đó, khuôn mặt bình thản bị đau nên nhăn nhó lại, khẽ mở đôi môi đỏ hừ một tiếng: "Đau chết tôi rồi!"

“Đừng nhúc nhích.” Tần Trọng Hàn cầm lấy bàn tay đang giãy giụa của cô, nhìn thấy vết thương và vẻ mặt rất đau đớn của cô, trong đầu lại xuất hiện cảnh cô đỡ một dao cho Tăng Ly, anh ta bỗng có cảm giác ghen tuông chết tiệt, trong lòng chua xót.

Tiêu Hà Hà được đôi bàn tay to lớn cầm chặt tay, tự nhiên cảm thấy yên tâm một cách khó hiểu, sau đó lại ngủ thiếp đi.

Khi thức dậy vào buổi sáng, Tiêu Hà Hà phát hiện ra mình đang nằm trong một vòng tay ấm áp, eo mình được bao quanh bởi một bàn tay, còn bên vai bị thương thì nằm ở bên ngoài.

Chớp chớp mắt, Tiêu Hà Hà hơi sợ hãi.

“Đừng nhúc nhích nữa, coi chừng làm đau vết thương.” Tần Trọng Hàn than vãn một tiếng rồi lại ôm chặt lấy người của Tiêu Hà Hà, cằm dưới đang đặt trên bờ vai còn nguyên vẹn của cô, khóe môi nhếch lên nụ cười bình thản, có chút ám muội, có chút hài lòng, cũng may cô vẫn ổn!

Hơi thở ấm áp phun ra bên tai, cơ thể Tiêu Hà Hà bỗng căng cứng, chửi thầm. Anh ta leo lên giường khi nào vậy?

“Tổng tài, ai cho phép anh lên đây?” Không giãy giụa nữa, Tiêu Hà Hà mở miệng với vẻ bất lực. “Anh đừng thở vào tai tôi như vậy, nhột lắm!”

Có vẻ như đã hài lòng với phản ứng của Tiêu Hà Hà, nụ cười trong mắt của Tần Trọng Hàn càng rõ hơn, trong giọng nói trầm ấm thu hút có thêm chút khàn khàn. “Đàn ông vừa thức dậy vào buổi sáng đều rất nguy hiểm, nhất là khi có người đẹp nằm trong lòng, muốn không lung tung cũng không được, cho nên em đừng nhúc nhích lung tung!”

Tiêu Hà Hà chợt rùng mình, ngước đầu lên nhìn anh ta. Mặt mày tái nhợt!

“Đừng lộ ra ánh mắt như thể sắp bị làm nhục này.” Nụ cười của anh ta lấp đầy khóe miệng, một tay nâng cằm cô lên, đóng vào dấu ấn của mình.

Bị anh ta hôn đã nhiều lần, lần nào cũng bị anh ta làm cho sắp ngạt thở, hoàn toàn không cảm nhận được cảm giác hai môi thu hút nhau.

Lần này, ban đầu cũng thấy sợ, nhưng khi nụ hôn nồng nhiệt không được đáp lại, anh ta bắt đầu chuyển sang cám dỗ. Đôi môi đã ngừng mạnh mẽ, cơ thể thì dán chặt vào hoàn toàn.

Mùi nước hoa Cologne thoang thoảng vẫn rất dễ chịu đó, hơi thở của anh ta bao quanh cô. Cô hoang mang trợn to mắt, lưỡi của anh ta cứ vậy mà chui vào miệng cô một cách ngang ngược và khơi gợi, siết chặt lấy lưỡi cô.

Cô giơ tay đẩy ra để từ chối, từ chối một cách mơ hồ. Còn bàn tay đang đặt sau đầu cô của anh ta lại càng siết chặt hơn, hoàn toàn không cho cô có cơ hội phản kháng, hôn cô một cách mạnh bạo, rồi dần dần trở nên dịu dàng.

Nụ hôn của anh ta khiến cô bất giác run rẩy. Tay cô chạm vào ngực anh ta, ngược lại còn sợ hãi bởi nhiệt độ nóng bỏng phát ra từ ngực anh ta.

Hai cánh tay rắn chắc của anh ta không ngừng vuốt ve bờ lưng đang căng thẳng của cô, khiến cô dần tan chảy, dần để cho cơ thể mình cảm nhận được sự xao động, làm quen với đường nét và mùi của cơ thể anh ta.

Hơi thở của cô rối loạn, ngắn ngủi và gấp gáp.

Bất thình lình, cánh cửa được mở ra. "Hàn! Tới giờ chích thuốc…"

Tiếng cửa va đập mạnh đã kéo lại một chút tỉnh táo của Tiêu Hà Hà. Trong lúc toàn thân nóng bừng, cô đẩy anh ta ra một cái thật mạnh, khuôn mặt nhợt nhạt cũng đỏ bừng lên.

Tăng Ly trợn to hai mắt! Anh ta nhìn thấy Tần Trọng Hàn đang ôm Tiêu Hà Hà nằm trên giường, cơ thể của hai người dính chặt vào nhau, tư thế đó khiến người ta đỏ mặt. Quan trọng nhất là hai người đang hôn nhau say đắm.

Mồ hôi toát ra sau lưng Tăng Ly. Trời ơi! May mà không vào lúc đang ấy ấy. Lúc đó, anh ta chỉ sợ rằng mình sẽ bị Tần Trọng Hàn tùng xẻo mất thôi!

Ánh mắt của Tần Trọng Hàn như một mũi tên độc bắn thẳng về phía bên kia.

"Hai người tiếp tục đi, tôi sẽ kêu y tá chờ một chút!" Tăng Ly mỉm cười gượng gạo, sau đó đóng cửa phòng lại!

Đúng thật rồi! Tần Trọng Hàn thực sự đã rơi vào lưới tình rồi!

Có điều, tại sao nhìn thấy họ hôn nhau, trái tim anh ta lại nhói đau chứ?

"Anh có thể ngồi dậy giùm không?" Tiêu Hà Hà sắp phát điên rồi. Lần này lại bị nhìn thấy, có muốn giải thích cũng không được!

Bị Tăng Ly nhìn thấy rồi, cũng tốt! Không cho cậu ta tuyên bố gì nữa! Có điều sao trên mặt cậu ấy đầy vẻ giận dữ chịu đựng? Đúng là phải cho Tăng Ly một trận rồi. Sao bước vào mà không gõ cửa chứ?

Tần Trọng Hàn cúi mắt xuống nhìn thẳng vào đôi mắt đang ngước lên của cô, nụ cười trong mắt càng rõ hơn, bàn tay đang vòng qua eo cô hơi nới lỏng một chút, vuốt ve vòng eo thon thả của cô.

"Anh mau ngồi dậy đi!" Tiêu Hà Hà ngồi thẳng dậy, hét lên với vẻ giận dỗi, đôi má hơi ửng đỏ. Cô mắc cỡ. Nhưng mắc cỡ thì được gì? Tự chửi thầm mình chưa đủ, một lần nữa trừng mắt giận dữ nhìn về phía Tần Trọng Hàn đang tươi cười. Còn anh ta, bị người ta nhìn thấy cảnh mình hôn mà lại vui vẻ đến lạ.

"Để tôi kêu y tá vào chích thuốc cho em!" Tần Trọng Hàn mỉm cười, nhưng bàn tay vẫn ôm quanh eo cô, còn tay kia nhẹ nhàng vén những sợi tóc trước trán cô ra sau tai. "Bị cậu ấy nhìn thấy rồi, sau này nói với cậu ấy, em là người của tôi!"

"Tôi đồng ý làm người của anh khi nào?" Cô ngạc nhiên, mặt cô đỏ bừng đến mức không thể đỏ hơn được nữa.

"Vừa rồi khi tôi hôn em, em đâu có phản đối!" Tần Trọng Hàn nói với vẻ dĩ nhiên. "Đã in lên dấu ấn của tôi rồi, không chối được đâu!"

"Còn nữa, không được phép đỡ dao cho bất kỳ ai nữa, em không phải sắt đá đâu!" Giọng điệu ngang ngược của anh làm cho cô ngỡ ngàng, tưởng anh ta là gì của mình thật à?

Ánh mắt không thể hiểu nổi nhìn vào khuôn mặt đẹp trai của Tần Trọng Hàn, đôi má gầy gò như được đao phủ chạm khắc mà thành, không mảnh khảnh như khuôn mặt của Tăng Ly. Khuôn mặt của anh ta nghiêm nghị, đường nét rõ ràng, toát lên sức quyến rũ làm mê hoặc lòng người. Tuy lúc này miệng đang cười, nhưng ẩn chưa trong nụ cười đó, là vẻ khôn ngoan và mạnh mẽ có thể cảm nhận được.

"Nhưng ai lại muốn hành hung giám đốc Tăng chứ? Tổng tài, hãy cho giám đốc Ly về nước đi!" Nhắc đến Tăng Ly, cô lại thấy hơi lo lắng.

"Tiêu Hà Hà!" Khuôn mặt của Tần Trọng Hàn u ám lại, cô dám tiếp tục quan tâm đến người đàn ông khác, anh ta sẽ trừng phạt cô ngay tại chỗ!

"Lý do là gì?" Đôi mắt sâu thẳm của Tần Trọng Hàn quét qua khuôn mặt đẹp trai của Tăng Ly.

"Năm ngoái, tôi có xử lý một vụ cắt giảm nhân viên, đã sa thải một nhân viên thường xuyên đến muộn. Cô ta có giải thích lý do, nhưng tôi đã không lắng nghe, vẫn sa thải cô ta. Sau đó, suốt một năm qua, cô ta sống trong cảnh thất nghiệp, vì người bị sa thải sẽ có tiếng tăm không tốt trong những công ty cùng ngành, nên cô ta không tìm được vị trí phù hợp, không có làm việc nên mới hành động cực đoan như vậy!" Tăng Ly giải thích về chuyện tấn công bất ngờ đêm qua.

"Bây giờ xử lý ổn chưa?" Tần Trọng Hàn cau mày.

"Vẫn chưa, đang chờ anh quyết định!" Trên mặt Tăng Ly thoáng qua chút áy náy, anh ta muốn kêu cô gái

đã đâm Tiêu Hà Anh đó về công ty làm lại, nhưng làm như vậy, không biết Tần Trọng Hàn có đồng ý hay không.

"Vậy ý cậu sao?"

"Cho Park Young Ae quay lại công ty làm. Lần trước đúng là do tôi xử lý quá vô tình, không cân nhắc việc cô ấy vắng là vì con cô ấy bị bệnh!"

"Cậu cho người đã đâm Tiêu Hà Hà quay lại chi nhánh làm?" Hai chân mày của Tần Trọng Hàn siết lại chặt hơn.

"Vậy nên mới cần anh phê chuẩn!"

"Cô ta có ý hối cải chưa?"

"Có!"

"Vậy thì cho về lại đi!" Tần Trọng Hàn gật đầu.

Khi Tiêu Hà Hà đến trước cửa phòng bệnh thì đột nhiên dừng lại, đứng nghe cuộc trò chuyện của họ. Thì ra, cô gái đâm cô bị thương ngày hôm qua, là vì liên quan đến công việc.

Thì ra họ đều rất tốt bụng! Tiêu Hà Hà không nhịn được phải bật cười, đột nhiên cảm thấy mình bị thương cũng rất xứng đáng. Không mở cửa ra, cô quay lại nằm lên giường bệnh.

Công việc của Park Young Ae vừa được khôi phục thì ngay lập tức đến bệnh viện thăm Tiêu Hà Hà.

Bên ngoài phòng bệnh có hai nhóm người đang đứng, mỗi bên năm người, là mười vệ sĩ đó. Khi Park Young Ae bước vào, lập tức cúi chào Tiêu Hà Hà và nói xin lỗi, vì rào cản ngôn ngữ nên Tiêu Hà Hà nghe mà cũng không hiểu lắm.

"Cô Tiêu, tôi thực sự xin lỗi, tôi thực sự rất xin lỗi!" Park Young Ae cứ cúi đầu xin lỗi.

33. Chương 33

"Không biết nè!" Tần Trọng Hàn tập trung tầm mắt vào cái laptop, anh ta đang chơi game, gaem do Thịnh Thịnh thiết kế, không ngờ một đứa bé 5 tuổi mà lại thiết kế được một game thú vị đến vậy. Nếu được quảng bá, chắc sẽ bán được với giá tốt. Trò chơi này, đã gợi lên một kế hoạch trong đầu Tần Trọng Hàn.

Đang mải chơi, đột nhiên nhận được cuộc gọi từ nhà. Tần Trọng Hàn mở điện thoại lên, ở đầu bên kia vang lên giọng nói lo lắng của Tần Lăng Hàng. "Hàn ơi, Ngữ Điền biến mất rồi! Biến mất rồi!"

"Cái gì?" Tần Trọng Hàn giật thót tim. "Đã xảy ra chuyện gì?"

"Tài xế đến đón nó, nhưng nó không có ở trường, ba đã báo công an rồi!" Tần Lăng Hàng không dám trì hoãn.

"Con sẽ về liền!" Tần Trọng Hàn liếc nhìn Tiêu Hà Hà, vẻ mặt trang nghiêm. "Về nước thôi! Về nhà dưỡng thương!"

Tiêu Hà Hà nghe thấy trong giọng anh ta có gì đó bất ổn. "Bộ xảy ra chuyện gì hả?"

"Chuyện của con trai tôi!" Tần Trọng Hàn lặng lẽ nói.

"Con trai anh?" Trái tim của Tiêu Hà Hà khẽ run rẩy. "Anh có con trai rồi?"

Ánh mắt của Tần Trọng Hàn bắt đầu sâu thẳm lại, nhìn thẳng vào mắt Tiêu Hà Hà. "Em bất ngờ lắm hả?"

Mặt Tiêu Hà Hà đỏ bừng, tay cũng run rẩy theo, nói với vẻ hoảng hốt: "Đâu có! Chúng ta về thôi!"

Nói rồi, cô chuẩn bị bước xuống giường.

"Em có để tâm không?" Tần Trọng Hàn hỏi.

"Tại sao tôi phải để tâm?" Tiêu Hà Hà nói rất nhanh. Anh ta có con thì liên quan gì đến cô? Đúng thật là!

Tần Trọng Hàn không nói gì, nhưng vẻ mặt lại phức tạp hơn, chỉ có điều Tiêu Hà Hà không nhìn thấy mà thôi.

Không thể nói rõ trong tim cô đang có cảm giác gì, chỉ là rất ngạc nhiên, rất ngạc nhiên vì Tần Trọng Hàn đã có con trai. Vậy thì chắc chắn anh ta phải có vợ rồi. Đã có vợ, tại sao anh ta còn trêu chọc cô? Sau này cô phải tránh xa anh ta mới được.

Trên đường đi, Tiêu Hà Hà rất im lặng.

Xuống khỏi máy bay, Tần Trọng Hàn không đưa Tiêu Hà Hà đi, mà kêu Tăng Ly chở cô đến bệnh viện. Nhưng Tiêu Hà Hà nói không cần, chờ đến ngày rồi đến bệnh viện cắt chỉ là được, chủ yếu vì cô nhớ con trai mình. "Giám đốc Tăng, anh chở tôi đến đây là được rồi!"

Ở cổng khu căn hộ của Mig, Tiêu Hà Hà nói với Tăng Ly.

"Hà Hà! Thật sự cám ơn cô, cám ơn cô đã cứu mạng tôi!" Tăng Ly bỗng nghiêm túc lại, ánh mắt nhìn Tiêu Hà Hà cũng rất dịu dàng.

Tiêu Hà Hà cười cười, có hơi mắc cỡ. Cô làm vậy không phải để anh ta cám ơn cô, mà chỉ là bản năng thôi! Cô nghĩ.

"Nếu có chuyện gì thì gọi cho tôi, tôi sẽ đưa cô đến bệnh viện!" Khi sắp rời đi, Tăng Ly để số điện thoại lại cho Tiêu Hà Hà.

Ở cổng trường mẫu giáo.

"Mẹ!" Thịnh Thịnh nhìn thấy Tiêu Hà Hà, ngay lập tức chạy đến với vẻ ngạc nhiên bất ngờ. "Mẹ ơi, không phải mẹ nói phải lâu lắm mới về à? Sao mới có hai ngày mà mẹ đã về rồi?"

"Con trai, chúng ta về nhà!" Tiêu Hà Hà dùng cánh tay không bị thương nắm lấy tay cậu bé. "Bởi vì mẹ nhớ Thịnh Thịnh quá!"

"Mẹ ơi, mẹ nhìn bên kia kìa!" Bên cạnh biển chờ xe buýt, Thịnh Thịnh chỉ vào một đứa bé đang khóc rất thương tâm. "Mẹ nhìn kia, em trai đó đang khóc!"

Tiêu Hà Hà quay đầu lại, đúng là đã nhìn thấy một cậu bé, gần bằng tuổi Thịnh Thịnh. Nhưng đứa bé đó đang khóc, hơn nữa còn khóc rất thương tâm.

Đứa bé này rất xinh. Một cậu bé xinh xắn hiếm thấy, lớn cỡ ngang Thịnh Thịnh.

Tiêu Hà Hà nắm tay Thịnh Thịnh đi qua đó, hỏi với vẻ quan tâm: "Bạn nhỏ ơi, con sao vậy?"

Đứa bé đang khóc vừa ngẩng đầu lên, nhìn thấy một dì xinh đẹp. Vì rất nhút nhát, cậu bé không dám nói gì.

"Có chuyện gì vậy?" Tiêu Hà Hà kiên nhẫn hỏi.

Đứa bé này trong sáng hoàn hảo như một con búp bê bằng sứ trắng. Rất xinh đẹp! Môi đỏ răng trắng làm cho người khác phải kinh ngạc, rất dễ thương! Chỉ không biết tại sao cậu bé lại khóc, nhìn có vẻ như rất hướng nội.

Dì xinh đẹp quá!

Trong lòng Tần Ngữ Điền rất ngạc nhiên, quên đi những giọt nước mắt, ngây người ra. Dì giống như một thiên thần! "Con… Con… Dì ơi, ba con muốn đánh con, dì có thể cho con ở nhờ không?"

"Ơ? Mẹ ơi, ba em ấy có khuynh hướng bạo lực gia đình kìa mẹ. Em trai này tội nghiệp quá!" Thịnh Thịnh giàu lòng thông cảm. "Chúng ta hãy đưa em về nhà đi mẹ!"

Lúc này Tần Ngữ Điền mới nhìn thấy Tiêu Thừa. Anh ấy có mẹ kìa! Mình thì không! Cậu bé mím môi, nước mắt lại rơi xuống.

Tiêu Hà Hà sững sờ, liếc nhìn xe buýt, rồi nhìn đồng hồ. Trời sắp tối đen rồi. "Bạn nhỏ, hay giờ vầy. Con theo dì về nhà trước, chút nữa dì sẽ nói chuyện với ba con, không để cho ba con đánh con nữa, sau đó đưa con về nhà có chịu không?"

"Không! Con không muốn về nhà!" Tần Ngữ Điền bướng bỉnh lắc đầu. Ở nhà không có mẹ, chỉ có ông nội. Ông nội lại không chơi với cậu bé. Mỗi lần cậu bé nói muốn mẹ, ông nội đều nổi giận rồi mắng cậu. Cậu không muốn về đó!

Còn ba thì lâu lâu mới về nhà một lần, ba nói sẽ tìm mẹ về, nhưng chờ hoài vẫn không thấy đâu. Cậu bé không còn kiên nhẫn để chờ đợi nữa.

"Vậy theo dì về nhà trước đã! Trời tối lắm rồi!" Tiêu Hà Hà không yên tâm khi để đứa bé này ở bên ngoài một mình, vả lại nhìn cậu bé cũng rất dễ thương, mặt mũi xinh đẹp, rất gần gũi.

"Dạ!" Tần Ngữ Điền nghe có người chịu nhận mình liền lập tức vui vẻ trở lại. Lớn đầu chừng này rồi, mà đây là lần đầu tiên sống ở nhà của người khác!

"Tại sao ba của em lại đánh em vậy?" Trên xe buýt, Thịnh Thịnh và Ngữ Điền ngồi cạnh nhau, không nhịn được hỏi: "Chẳng lẽ ba của em không biết rằng luật pháp không cho phép ba mẹ ngược đãi con cái à?"

Ngữ Điền hơi chột dạ liền cúi đầu xuống. Nói ba vậy là không đúng đâu, nhưng…, nhưng cậu bé cũng không muốn vậy, chỉ tiện miệng nói đại thôi, không ngờ mọi người lại tưởng thật.

"Em đừng sợ! Anh sẽ nhờ mẹ anh báo công an, để công an bắt ba em lại, như vậy em sẽ không gặp nguy hiểm nữa!" Thịnh Thịnh vỗ ngực đảm bảo.

Ngữ Điền khựng người lại, nuốt một ngụm nước bọt. Đừng báo công anh bắt ba. Em sai rồi, em ăn nói lung tung thôi!

Về đến nhà.

Tiêu Hà Hà vào bếp nấu ăn cho hai đứa bé, nghĩ rằng sau khi ăn cơm xong nhất định phải đưa cậu bé về

nhà, chắc người nhà cậu bé đang lo lắng lắm.

Tiêu Hà Hà lo nấu ăn, Ngữ Điền ngồi trên ghế xô-pha nhìn lén Tiêu Hà Hà, nhận thấy dì này rất tử tế, rất xinh đẹp, nếu cậu có một người mẹ như vậy thì tốt biết mấy!

Tiêu Hà Hà đang nấu, tự nhiên ngẩng đầu lên, nhìn qua cửa sổ kính của nhà bếp, bỗng thấy một đôi mắt lớn đen trắng rõ ràng đang lén lút nhìn cô từ xa. Tiêu Hà Hà bước ra và đi đến trước ghế xô-pha, hỏi: "Bạn nhỏ, con tên gì vậy?"

"Ngữ Điền!" Tần Ngữ Điền lanh lợi trả lời. "Dì ơi, nhà dì ấm áp quá! Có mùi của mẹ!"

Nhà của cậu bé tuy lớn, nhưng không có mùi của mẹ.

"Ha ha, mùi của mẹ là sao?" Tiêu Hà Hà cười hỏi.

"Chính là mùi của dì đó!" Ngữ Điền xấu hổ cúi đầu, hàm răng trắng tinh đang cắn vào cái miệng đỏ xinh, rất thận trọng. Cậu chưa bao giờ ở chung với một người dì xa lạ!

"Người của mẹ anh thơm lắm đó. Có phải em đã ngửi thấy mùi thơm trên người của mẹ anh không?" Thịnh Thịnh khoe với Ngữ Điền.

Trên mặt Ngữ Điền hơi ửng đỏ, ngây người ra nhìn Tiêu Hà Hà một lúc khá lâu, sau đó gật đầu rất nghiêm túc.

"Trên người mẹ em có mùi thơm dễ chịu như vậy không?" Thịnh Thịnh lại hỏi.

"Em không có mẹ!" Giọng của Ngữ Điền nhỏ xuống.

Tim Tiêu Hà Hà nhói lên, nhìn về phía Ngữ Điền, đột nhiên cảm thấy hơi chua xót. Cậu bé còn nhỏ như vậy, sao lại không có mẹ?

"Ba nói, chẳng bao lâu nữa con sẽ có mẹ!" Ngữ Điền lại ngước khuôn mặt xinh đẹp lên nhìn thẳng vào Tiêu Hà Hà. Dì này đúng là đẹp quá! Nếu dì ấy là mẹ mình, vậy thì tốt quá!

"Con ngoan!" Vành mắt của Tiêu Hà Hà chợt đỏ lên.

Tiêu Thừa cũng không nói gì nữa. Thì ra em ấy không có mẹ, cũng giống như mình không có ba vậy. Thì ra không phải tất cả mọi người đều có ba, cũng không phải tất cả mọi người đều có mẹ!

“Dì đẹp quá.” Ngữ Điền nói với vẻ thành thật, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng lên, một đôi mắt sáng cứ chớp chớp, nhìn chằm chằm vào Tiêu Hà Hà.

Xoa đầu cậu bé, Tiêu Hà Hà mỉm cười với vẻ hơi chua xót. “Ăn cơm thôi! Thịnh Thịnh, con lấy ghế cho Ngữ Điền đi, chúng ta chuẩn bị ăn cơm nào!”

“Dạ! Có liền!” Tiêu Thừa đi lấy ghế, rồi dẫn Ngữ Điền đi rửa tay để ăn cơm. “Ngữ Điền, tại sao ba em lại đánh em vậy? Chẳng lẽ vì không có mẹ nên mới đánh em cho vui hả?”

“Em…”

“Em không muốn về nhà hả?”

“Không phải!” Cậu bé chỉ không muốn ở nhà không có mẹ, nếu có mẹ, cậu chắc chắn sẽ về nhà.

“Em đi lạc thì ba em sẽ lo lắng lắm đó!” Thịnh Thịnh bắt đầu dạy dỗ. “Nếu anh đi lạc, mẹ anh cũng sẽ lo lắng, cho nên em ăn cơm xong thì phải gọi điện cho ba của em nha. Chúng ta sẽ làm bạn với nhau, sau này nếu ba em còn đánh em, anh sẽ kêu mẹ anh và dì Mig đến dạy cho chú ấy một bài học, chịu không?”

Ngữ Điền bị những lời của Thịnh Thịnh nói làm cho lo lắng, lỡ như có người đến cho ba cậu một bài học thì sao đây?

Ăn cơm xong, Tiêu Hà Hà nhận ra Ngữ Điền là một đứa bé rất nhút nhát, không thích nói chuyện, hễ nói chuyện thì mặt đỏ ửng lên. Cậu bé này thật đáng thương, còn nhỏ vậy mà đã không có mẹ, lại còn bị ba đánh đập, chắc cậu bé sợ về nhà nên mới bỏ đi.

Sự thông cảm tận trong xương tủy của Tiêu Hà Hà đã được đào lên, cô nhất định phải nói với ba của Ngữ Điền, nhất định phải cho người đó biết mức độ nghiêm trọng của việc đánh đập trẻ con.

Làm sao có thể đánh một đứa bé còn nhỏ như vậy? Thật là rất đáng ghét!

“Ngữ Điền, cho dì biết số điện thoại của nhà con, dì sẽ giúp con nói với ba con, đảm bảo sau này ba con sẽ không đánh con nữa!”

“Dì ơi, đừng mà!” Ngữ Điền lắc đầu nguầy nguậy. Nếu để ba biết cậu đang nói dối, chắc ba sẽ buồn lắm. “Dì ơi, ba con là người tốt, ba con không có đánh con!”

Trời ơi! Đứa bé này chắc đã bị đánh đến sợ rồi, vừa nghe nói sẽ gọi điện cho ba thì đã sợ đến mức không dám nói thật luôn rồi.

“Con sợ ba con la con hả? Vậy dì sẽ không nói lung tung đâu, dì chỉ nói cho ba con biết bây giờ con đang ở nhà dì, để ba con không lo nữa, vậy được không?”

“Thật hả dì?”

“Đương nhiên là thật rồi!” Trong lòng Tiêu Hà Hà nghĩ, chắc chắn là người lớn trong nhà đã đe dọa cậu bé, đúng thật là vô cùng đáng ghét.

Sau khi xác nhận rằng Tiêu Hà Hà không có ác ý, Ngữ Điền suy nghĩ một hồi rồi nói với Tiêu Hà Hà số điện thoại của Tần Trọng Hàn.

Tiêu Hà Hà gọi thẳng vào số đó.

Tần Trọng Hàn đang nôn nóng đi tìm con trai, tự nhiên nhận được cuộc gọi từ Tiêu Hà Hà, nhìn thấy trên màn hình hiển thị tên cô, chân mày của anh ta nhíu lại.

Vào lúc này, cô ấy tìm mình làm gì?

“Alo!” Giọng trầm ấm của Tần Trọng Hàn vang lên.

34. Chương 34

“…” Tần Trọng Hàn bị cô gào lên đến mức phải cầm điện thoại đưa xa ra khỏi tai.

“Anh đã nghe rõ chưa? Có vẻ như tôi thật sự phải nói cho anh biết những tác hại của việc đánh trẻ con rồi. Ông ba kia! Anh nghe cho rõ nè! Người làm ba mẹ, trong cơn thịnh nộ thì rất khó giữ chừng mực, rất dễ gây ra tổn thương về mặt sinh lý cho con cái, chẳng hạn như, tát tai thì sẽ gây chảy máu mũi, gãy răng, tổn thương dây thần kinh thính giác, đánh đít thì sẽ để lại máu bầm dưới da, từ đó làm thận bị tổn thương, nghiêm trọng hơn thì sẽ ảnh hưởng đến cột sống thông qua dây thần kinh tọa, gây tổn thương đến não. Con nít vô cùng non nớt, dùng sức đẩy một cái, lỡ đụng phải vật cứng gì đó, rất có thể sẽ xảy ra thảm kịch.”

“Tôi không đánh con!” Tần Trọng Hàn nhắc lại. “Thật đó…”

“Cái gì? Anh vẫn nói dối?” Cơn giận của Tiêu Hà Hà lại nổi lên. “Anh im đi, nghe tôi nói xong đã! Tổn thương nghiêm trọng hơn của việc đánh con là về mặt tâm lý, đánh con không phải chỉ làm tổn thương một mình con, mà còn làm tổn thương đến mối quan hệ giữa ba mẹ và con cái. Với ba mẹ và con cái mà nói, đều để lại hậu hoạn khôn lường.”

"…" Tần Trọng Hàn líu lưỡi, không hiểu rốt cuộc Ngữ Điền đã nói với Tiêu Hà Hà những gì.

"Anh à, anh có biết bây giờ Ngữ Điền nhìn có vẻ nhút nhát lắm không? Điều này nhất định có liên quan đến việc anh thường xuyên đánh nó. Anh đánh con sẽ đem đến cho con nỗi sợ hãi cực độ, điều đó sẽ khiến con mất niềm tin ở anh, từ đó sẽ mất đi niềm tin với những người xung quanh, có rất nhiều trẻ em vì vậy mà bị trầm cảm. Và nỗi sợ hãi này có thể khiến chúng sau khi trưởng thành cũng không dám đưa ra ý kiến phản đối với bất kỳ ai. Bóng râm trong tâm lý này khiến chúng không thể xây dựng và duy trì mối quan hệ xã hội lành mạnh và tốt đẹp, cũng khó bảo vệ các quyền lợi của bản thân mình. Anh à, chẳng lẽ anh muốn con trai mình bị bệnh trầm cảm hay sao? Sao anh có thể vô trách nhiệm như vậy?"

"Tôi thực sự không hề đánh con!"

"Anh vẫn nói dối? Anh à, anh có biết nói dối cũng sẽ làm cho con cái học theo không? Thói quen xấu này ngay cả người lớn cũng không sửa đổi được, con nít đương nhiên sẽ học theo rồi. Bây giờ Ngữ Điền vẫn còn nhỏ, anh phải sửa đổi những thói quen xấu của mình ngay đi. Để tôi nói thêm cho anh biết về nguy hại của việc đánh con!"

Nghe đến đây, khóe miệng của Tần Trọng Hàn không nhịn được phải nhếch lên. Xem ra cô bé mà anh quen không phải là một người nhiệt tình bình thường. Ừm! Được lắm!

"Thứ nữa, đánh con sẽ hình thành sự phẫn nộ rất lớn trong tâm trí của con, nếu không được tư vấn tâm lý tốt, sự phẫn nộ này sẽ đi theo con cả đời, và vào những lúc thích hợp sẽ nhảy ra để làm rối loạn cuộc sống của con. Cơn giận này sớm muộn cũng phải tìm được lối ra, con sẽ trút con giận của mình bằng cách khác. Có lẽ con sẽ chống lại anh ở thời kỳ dậy thì, đến lúc đó anh sẽ không thể đánh con được nữa, con cũng sẽ không cần dựa vào anh để tồn tại nữa. Có thể con sẽ muốn làm rối tung cuộc sống của mình, trừng phạt bản thân để trừng phạt luôn anh. Anh có hiểu được mức độ nghiêm trọng của vấn đề này không?"

"Còn gì nữa không" Tần Trọng Hàn kiên nhẫn lắng nghe cô nói tiếp.

Tiêu Hà Hà vừa nghe thấy thái độ của anh ta như vậy lại bốc hỏa. "Anh à, thái độ của anh rất tệ, tôi có thể tưởng tượng ra được bây giờ anh đang rất khinh bỉ, tôi có thể hiểu được. Chắc anh chưa từng bị ai chỉ trích, nên mới có thái độ xem thường đó. Anh đừng nghĩ rằng con do anh sinh ra thì anh được quyền đánh thoải mái. Anh nghĩ anh là ai? Đánh rồi còn không thừa nhận, dám làm mà không dám nhận, không xứng là đàn ông chút nào!"

Đôi lông mày lưỡi mác của Tần Trọng Hàn nhíu chặt lại một lần nữa, nhưng trong lòng anh ta lại cười thầm. Không phải đàn ông, vậy làm sao có con trai được?

Cô gái chết tiệt! Sẽ có một ngày, anh ta sẽ cho cô biết anh ta có phải là đàn ông hay không! Phải bắt cô mở miệng cầu xin, nói rằng anh ta là một người đàn ông thực thụ! Hừ!

"Anh có hiểu không?" Tiêu Hà Hà nghe đầu bên kia không nói gì, ngay lập tức hỏi.

“Hiểu gì?” Tần Trọng Hàn hỏi lại.

“Nãy giờ anh không nghe hả?”

“Có nghe, tài ăn nói của cô không tệ, thật đó!”

Tiêu Hà Hà đứng phắt dậy, cô đang gọi điện trong phòng ngủ, sợ bị Ngữ Điền nghe thấy, ảnh hưởng đến tâm lý của cậu bé.

Thảo nào cậu bé lại sợ ba đến vậy, thì ra người đàn ông này rất khó đối phó, cô có ý tốt nên nói anh ta vài câu, vậy mà anh ta lại không thèm để mắt đến.

Không cần đoán thì cô cũng biết, người đàn ông ở đầu bên kia chắc đang khinh miệt bài thuyết giáo của cô. “Anh à, nếu anh không nhận ra hành vi sai trái của mình, thì tôi sẽ giúp cậu bé báo công an!”

“Hả?” Nghe vậy, đôi môi gợi cảm của Tần Trọng Hàn khẽ nhếch lên, để lộ ra một nụ cười gian xảo, rồi lặng lẽ dựa lưng vào ghế của chiếc Bugatti. Lái xe đi tìm đã mấy tiếng rồi, điều động hơn chục người đi tìm nhưng đều không tìm thấy Ngữ Điền, không ngờ cậu bé đã tự tìm đến chỗ Tiêu Hà Hà. Anh ta không thể không cám ơn sự sắp xếp của ông trời!

“Anh hoàn toàn không nhận ra sai lầm của mình, đánh con là không đúng!”

“Tôi không đánh con!”

“Anh nói dối!” Tiêu Hà Hà không ngờ người đàn ông này lại vô liêm sỉ đến vậy. “Anh à, người làm thì có trời đất biết! Sao anh có thể vô liêm sỉ đến vậy?”

“Tôi không bao giờ nói dối!” Chỉ đôi khi không nói sự thật mà thôi!

Chết tiệt! Cô dám nói anh ta vô liêm sỉ? Anh ta vô liêm sĩ chỗ nào? “Con trai tôi đâu? Gọi con trai tôi ra nghe điện thoại!”

Tiêu Hà Hà vừa nghe anh ta có thể sẽ làm Ngữ Điền hoảng sợ, ngay lập tức nói: “Bây giờ anh đang nói dối! Anh gặp Ngữ Điền làm gì? Rõ ràng chính anh đã đánh cậu bé làm cậu bé sợ đến nỗi không dám về nhà, vậy mà anh còn muốn đe dọa cậu bé? Anh đúng là vô cùng đáng ghét! Tôi cho anh biết, tôi sẽ báo công an thật đó! Anh cứ chờ mà xem! Tôi sẽ báo công an ngay lập tức!”

“Tiêu Hà Hà!” Tần Trọng Hàn chưa bao giờ gặp người phụ nữ nào ngốc như cô. Sao cô có thể tin lời của một đứa trẻ?

Sau khi trả lời, Tiêu Hà Hà chợt ngây người ra. “Anh… Sao anh biết tôi là Tiêu Hà Hà?”

Tần Trọng Hàn nhíu chặt chân mày, toát ra hơi thở quái dị. “Vậy là em không lưu số điện thoại của tôi? Chết tiệt! Em dám?”

“Tại sao tôi phải lưu số của anh? Anh nghĩ anh là ai hả? Làm sao anh biết tên tôi?” Tiêu Hà Hà tiếp tục nói với vẻ không sợ chết.

Giọng nói này đúng là nghe hơi quen quen. Của ai? Của ai? Của ai ta?

Giọng của Tần Trọng Hàn nặng nề. “Tôi biết rõ là khác! Ngữ Điền đâu?”

“Kỳ lạ! Mặc kệ anh biết tôi bằng cách nào, tóm lại anh không được đánh con trai anh, làm vậy là phạm pháp. Tôi cho anh biết, dù anh biết tên tôi thì tôi cũng không sợ đâu, tôi sẽ báo công an liền!”

“Tiêu Hà Hà!” Một lần nữa lại không thể nhịn được, Tần Trọng Hàn hét lên lạnh lùng.

Tiêu Hà Hà bị tiếng hét bất ngờ này làm cho giật mình, cái điện thoại suýt nữa rơi xuống đất, cuối cùng cũng đã nghe ra người ở đầu bên kia là ai. “Anh… Anh… Anh là tổng tài?”

Cuối cùng cũng nghe ra anh ta là ai rồi. Tần Trọng Hàn sắp không chịu nổi cô gái này rồi.

“Phải!” Một giọng nam trầm ấm mà lạnh lùng vang lên từ đầu bên kia, rất khẽ, trong một từ đơn giản đó không thể nghe ra bất kỳ cảm xúc gì, nhưng Tiêu Hà Hà đã vô cùng kinh ngạc.

Trời!

Sao lại có thể là tổng tài?

Phải rồi! Còn nhớ lúc ở Seoul, anh ta nói mình có một đứa con trai, lẽ nào Ngữ Điền là con trai của anh ta? Chuyện này… Đúng là quá trùng hợp rồi thì phải?

“Con trai tôi đang ở nhà em hả?” Tần Trọng Hàn hỏi.

“Ừm! Tổng tài, tôi sẽ đưa cậu bé về ngay!”

“Không cần!” Tần Trọng Hàn không quên vết thương trên vai cô. “Để tôi đến đón!”

“Tổng tài, anh có thể đừng đánh Ngữ Điền nữa không?” Tiêu Hà Hà tiếp tục thuyết giáo. “Anh có biết cậu bé tội nghiệp lắm không? Đứng khóc một mình ở trạm xe buýt. Sao anh có thể đánh cậu bé chứ?”

“Tiêu Hà Hà, tôi không đánh con, cô gái chết tiệt này!” Rốt cuộc anh ta phải nói bao nhiêu lần thì cô mới chịu tin đây?

“Anh còn nói anh không đánh? Bây giờ anh đang nói dối, còn hù dọa tôi. Anh vốn dĩ có khuynh hướng bạo lực. Tổng tài, không ngờ anh không những ngang ngược, không nói lý lẽ, mà còn là một kẻ tàn bạo nữa!”

“Em…!” Tần Trọng Hàn giận tím mặt. “Cô gái chết tiệt này!”

“Thấy chưa? Anh lại đang mắng chửi nữa kìa. Cuối cùng tôi đã biết tại sao Ngữ Điền lại bỏ nhà ra đi. Thì ra anh thật sự rất đáng sợ. Cậu bé tội nghiệp quá!” Tiêu Hà Hà vừa lắc đầu vừa thở dài, tỏ vẻ thương xót tại sao Ngữ Điền lại được sinh ra trong gia đình anh ta chứ?

“Tiêu Hà Hà, em đang ở đâu?” Tần Trọng Hàn không có thời gian để đôi co với cô.

“Anh hứa anh sẽ không đánh cậu bé trước đã. Gặp cậu bé sẽ không đánh cậu bé nữa, vậy tôi mới nói cho anh biết!” Tiêu Hà Hà không quên mục đích của cuộc gọi này.

“Được! Tôi hứa!” Cuối cùng Tần Trọng Hàn không chịu được nên phải hứa, nhưng có trời mới biết anh ta rất không cam tâm. Cô gái này đúng là cố chấp đến mức làm người ta phải cứng họng.

“Anh chắc chắn?”

“Tôi chắc chắn!”

“Vậy được! Tôi sẽ đợi anh ở số 1, đường Vĩnh Hạng!” Tiêu Hà Hà muốn nhanh chóng đưa Ngữ Điền ra đó, quyết không để cho Tần Trọng Hàn biết chỗ ở của mình. Người đàn ông này quá nguy hiểm, đã có vợ con rồi… Khoan đã! Hình như Ngữ Điền nói không có mẹ mà.

Đúng là một đứa bé tội nghiệp! Không ngờ tổng tài sẽ là một kẻ tàn bạo. “Đợi đó, mười lăm phút nữa tôi đến!” Nói xong rồi gác máy.

Trong phòng của Thịnh Thịnh, Thịnh Thịnh đang mở máy vi tính. Mấy ngày nay không ở nhà, không biết chú có để lại tin nhắn không nữa. Không biết chú thấy game của mình thế nào?

“Ngữ Điền, anh cho em chơi thử game của anh có chịu không?” Thịnh Thịnh kêu cậu bé đến xem kiệt tác của mình với vẻ rất nhiệt tình.

"Ừm!" Ngữ Điền vẫn còn hơi ngượng ngùng, nhưng cậu bé đã quen với Tiêu Thừa rồi.

Tiêu Hà Hà vừa gác máy liền đến tìm Ngữ Điền. "Ngữ Điền, dì đã gọi điện cho ba con rồi, ba con sẽ đến đón con! Ba hứa sẽ không đánh con nữa đâu!"

"Dì ơi!" Ngữ Điền có chút không nỡ. Dì này rất dịu dàng, nấu ăn cũng rất ngon, cậu bé rất muốn sống ở nhà dì.

"Sao vậy con?" Tiêu Hà Hà dịu dàng hỏi. Thật sự không ngờ được đứa bé này lại là con trai của tổng tài, nhìn đâu có giống, chắc cậu bé giống mẹ hơn, Tiêu Hà Hà nghĩ.

"Dì ơi, ba con có giận không?" Ngữ Điền lo rằng chuyện mình bỏ đi sẽ làm cho ba nổi giận, trong lòng cậu bé thấy rất áy náy.

"Ba con đảm bảo sẽ không đánh con nữa, yên tâm đi!" Tiêu Hà Hà kiên nhẫn nói.

"Mẹ ơi, ba của Ngữ Điền đã biết lỗi chưa?"

"Ừm! Biết lỗi rồi! Thịnh Thịnh thay quần áo đi, chúng ta cùng tiễn Ngữ Điền!" Tiêu Hà Hà nói.

"Dạ!" Thịnh Thịnh đang đăng nhập sn của mình.

Vừa mở ra liền nhìn thấy hộp thoại bật lên, Thịnh Thịnh ngay lập tức nhãy cẫng lên, hét lớn với vẻ háo hức. "A! Chú nói thiết kế của con rất hay kìa! Mẹ ơi, mẹ ơi, con thành công rồi!"

35. Chương 35

"Dạ!" Nghiêm túc gật đầu, trên mặt Ngữ Điền tràn ngập một nụ cười hạnh phúc. Sau này vẫn có thể được gặp lại dì, trong lòng cậu thấy rất vui.

Tiêu Hà Hà nghĩ chút nữa sẽ dạy cho tổng tài một bài học, nhưng không thể làm cậu bé hoảng sợ, như vậy sẽ để lại bóng râm trong trái tim non nớt của cậu. Ngữ Điền là cậu bé rất dễ thương, nhưng rất nhút nhát, chắc chắn là bị tính khí kỳ cục của Tần Trọng Hàn làm cho sợ hãi.

Ở đầu con hẻm, khi Tiêu Hà Hà và Ngữ Điền đi đến đó thì nhìn thấy bên cạnh cửa của chiếc Bugatti màu xanh dương, có một người đàn ông thân hình mảnh mai đang dựa vào. Người đó đang hút thuốc, hơi thở phát ra từ cơ thể giống như đấng tối cao, đầy sức thu hút.

Vừa nhìn thấy Tần Trọng Hàn, Ngữ Điền ngay lập tức buông tay Tiêu Hà Hà ra và chạy về phía anh ta. "Ba ơi!"

Tần Trọng Hàn ngồi xổm xuống và nhấc bổng con trai lên, giọng dịu dàng: "Sao con lại bỏ nhà đi? Lỡ như gặp phải người xấu thì làm sao?"

"Ba ơi, con sai rồi!" Ngữ Điền chột dạ nói. Cậu bé chỉ muốn đi ra ngoài cho khuây khỏa, tự đi tìm mẹ, vì ba quá bận, không có thời gian, còn cậu bé thì không chờ được nữa.

"Vậy tại sao lại nói với người ta là ba đánh con hả?" Giọng của Tần Tần vẫn rất nhẹ nhàng.

"Con sai rồi!" Ngữ Điền tiếp tục xin lỗi.

"Miễn là con không sao thì tốt rồi!" Tần Trọng Hàn vỗ vỗ lưng cậu bé, không để cậu bé tự trách mình nữa.

Tiêu Hà Hà đã bị cảnh này làm cho ngạc nhiên. Không phải chứ? Hai cha con họ hình như rất hòa thuận mà, sao Ngữ Điền lại nói Tần Trọng Hàn đánh cậu bé?

Tần Trọng Hàn quay đầu lại liếc nhìn Tiêu Hà Hà, ánh mắt phức tạp và đầy ẩn ý. Nhìn cô một hồi lâu, rồi đặt con trai xuống. "Nào, nói với dì, ba chưa bao giờ đánh con!"

"Dạ!" Ngữ Điền ngay lập tức ngoan ngoãn bước đến trước mặt Tiêu Hà Hà, cúi đầu xuống, thì thầm: "Dì ơi, con xin lỗi, con sai rồi! Ngữ Điền đã nói dối! Ba chưa bao giờ đánh Ngữ Điền, chính Ngữ Điền đã nói dối!"

"Hả?" Tiêu Hà Hà hoàn toàn ngây người ra. "Thật hả? Thật vậy hả con?"

Ngữ Điền gật đầu một cách thành thật. "Tại Ngữ Điền nói dối!"

Tần Trọng Hàn đi đến, thân hình cao lớn đứng trước mặt Tiêu Hà Hà, trên khuôn mặt đầy vẻ phức tạp. "Tôi chưa bao giờ đánh con, chưa bao giờ!"

Anh ta nói câu này như thể đang giải thích điều gì khác, nhưng Tiêu Hà Hà lại cảm thấy vô cùng xấu hổ, không ngờ mình đã hiểu lầm.

"Tổng tài, tôi xin lỗi! Tôi không biết, tôi tưởng…" Tiêu Hà Hà mở miệng hơi khó khăn.

Cô thực sự không ngờ những câu chất vấn qua điện thoại của mình, bài giảng thuyết tràng giang đại hải đó đều là những lời thừa thãi. Thì ra, thì ra là vậy! Anh ta chưa từng đánh Ngữ Điền. Phải rồi! Trên người cậu bé không hề có vết thương nào, ăn mặc sạch sẽ và xinh đẹp như vậy, đâu có giống một đứa bé bị đánh

đập?

"Ngữ Điền, vào xe chờ ba!" Tần Trọng Hàn nói.

"Dạ!" Vẫn nhìn Tiêu Hà Hà với vẻ quyến luyến, Ngữ Điền bước vào xe.

Tiêu Hà Hà rất xấu hổ, cô cảm thấy mình quá lỗ mãng, chưa hỏi kỹ mà đã dạy đời người khác lung tung, đúng là đáng giận!

"Tổng tài!" Tiêu Hà Hà ngẩng đầu lên muốn giải thích lần nữa, nhìn thấy đôi mắt đen sáng ngời của Tần Trọng Hàn đang quan sát mình, cô nín thở đầy căng thẳng.

Dưới ánh đèn neon lờ mờ, làm cho vẻ mặt của Tần Trọng Hàn càng nghiêm trọng hơn, thân hình cao to đã bao phủ Tiêu Hà Hà đang đứng trước mặt.

"Tổng tài, tôi về đây, sau này anh hãy quan tâm đến Ngữ Điền nhiều hơn!" Vừa thấy bầu không khí hơi nặng nề, Tiêu Hà Hà muốn quay người rời đi ngay lập tức.

"Đợi đã!" Giọng nam trầm của Tần Trọng Hàn vang lên một cách lười biếng.

Tiêu Hà Hà lập tức dừng lại, nhìn thấy vòng khói thuốc màu trắng được anh ta nhả ra đang bao phủ xung quanh anh ta. Ánh sáng đèn lờ mờ cộng thêm khói trắng, làm người ta không thể nhìn rõ vẻ mặt lúc này của anh ta, chỉ thấy đôi mắt đại bàng dài và nhỏ đó đang bắn ra tia sáng sắc nét trong ảm đạm.

"Tổng tài còn chuyện gì sao?" Tiêu Hà Hà nín thở.

"Vai của em sao rồi?" Tầm mắt của anh ta dừng lại trên cái vai đang bị thương của cô.

"Ờ... Vẫn còn đau lắm!" Tiêu Hà Hà cười cười. "Nhưng đỡ hơn nhiều rồi, cám ơn tổng tài quan tâm!"

"Ngày mai không cần phải đi làm đâu!" Tần Trọng Hàn lặng lẽ nói.

"Dạ!" Cô gật đầu, đột nhiên nhớ ra điều gì đó liền nói: "Liệu có bị trừ lương không?"

Tần Trọng Hàn ngạc nhiên. "Em thiếu tiền à?"

"Xem như tôi chưa nói gì!" Hỏi thừa, đương nhiên là thiếu tiền rồi, nhưng quân tử thích tiền tài vẫn phải thu dùng theo đạo lý. "Tổng tài..."

“Trưa mai tôi sẽ đến đón em!” Tần Trọng Hàn đột nhiên mở miệng cắt ngang lời cô, nhưng lại không nhìn thẳng vào cô, chỉ hít một hơi thuốc thật lâu, giọng buồn buồn.

Tiêu Hà Hà đột nhiên sửng sốt, không biết ý anh ta là gì? Đến đón cô làm gì?

Có lẽ không nghe thấy cô trả lời, anh ta ngước đầu lên, mắt híp lại, trên mặt thoáng qua vẻ nghi ngờ: “Sao vậy? Không được hả?”

Ý anh ta là sao đây? Muốn đến đón cô làm gì?

Nhìn thấy cô vẫn không có phản ứng gì, anh ta lại nhướng mày lên. “Chẳng lẽ ngày mai em không thể ra ngoài à?”

“Hả?” Tiêu Hà Hà không thể nghĩ ra rốt cuộc anh ta muốn làm gì. “Không phải, tôi có thể ra ngoài chứ, nhưng tổng tài có ý gì vậy? Đến đón tôi làm gì?”

Anh ta lại dường như có hứng thú bất ngờ, hoặc đột nhiên tâm trạng vui vẻ, cả người nghiêng về phía cô, trên mặt hơi mỉm cười: “Cám ơn em đã đưa con trai tôi về, luôn tiện cũng được nghe suy nghĩ của em về việc chăm sóc trẻ con!”

Nói có vẻ đường hoàng, và hình như cô cũng không có lý do gì để từ chối, nhưng cô không muốn có quan hệ qua lại sâu hơn với anh ta. “Tổng tài, tôi…”

“Cứ quyết định vậy đi!” Tần Trọng Hàn lại hút một hơi thuốc, khói từ từ phun ra. “Có ý kiến gì không?”

“Tôi không đi!” Tiêu Hà Hà gật đầu rồi thở dài, cảm giác như từ chối rồi nên trong lòng cũng yên tâm hơn nhiều.

“Tại sao vậy?” Tần Trọng Hàn nhướng mày nhìn cô với vẻ bất cần. “Không muốn đi ăn với tôi à?”

“Phải!” Tiêu Hà Hà nặn ra một từ.

“Em sợ gì?” Toàn thân Tần Trọng Hàn toát ra một luồng khí bức bách vô hình, trầm giọng nói. Cô gái chết tiệt! Lại từ chối rồi.

“Tôi không sợ gì hết!” Tiêu Hà Hà đột nhiên cảm thấy hơi ngượng ngùng, không biết phải làm sao.

“Trưa mai lúc 11 giờ, gặp nhau ở chỗ này!” Anh ta không tha cho cô, vẫn vô cùng thích thú, đôi mắt sâu thẳm vẫn luôn dừng trên khuôn mặt cô.

Tiêu Hà Hà bị cái nhìn chằm chằm của anh ta mà cảm thấy cả người không tự nhiên, nên đã kịp thời và nhanh chóng suy nghĩ câu hỏi của anh ta: "Thôi được rồi…"

Câu trả lời rất miễn cưỡng, khiến cho lông mày của Tần Trọng Hàn lại nhíu lại.

"Tổng tài, tạm biệt!" Tiêu Hà Hà không chờ anh ta trả lời, vội chạy như bay vào trong con hẻm.

Tần Trọng Hàn liếc nhìn nơi cô sống, là một khu dân cư kiểu cũ, có vẻ đã xây dựng nhiều năm rồi. Những năm qua cô sống ra sao? Tại sao có tiền mà kinh tế vẫn túng thiếu như vậy?

Úp mặt vào trước cửa sổ kính của chiếc xe, Ngữ Điền cứ nhìn theo bóng lưng đang xa dần của Tiêu Hà Hà, mãi không thu lại tầm nhìn.

Tần Trọng Hàn mở cửa xe, nhìn thấy ánh mắt lưu luyến của con trai mình đối với Tiêu Hà Hà, không thể nào mở miệng trách mắng cậu bé về việc đã bỏ nhà ra đi.

"Ba ơi, dì đẹp quá!" Ngữ Điền thì thầm, nếu mẹ cũng đẹp quá và dịu dàng như vậy thì tốt quá!

"Ừm!" Tần Trọng Hàn đột nhiên thấy hơi khó chịu, giúp con trai thắt dây an toàn. "Ngồi yên nào, chúng ta về nhà thôi!"

"Liệu ông nội có giận không ba?" Ngữ Điền lặng lẽ hỏi.

"Có!" Tần Trọng Hàn nói.

"Ba có giận không?"

"Không!"

"Con xin lỗi!"

"Không được phép có lần sau!" Tần Trọng Hàn lái xe đi rồi xoa xoa cái đầu nhỏ của Ngữ Điền. "Ngữ Điền có thích… dì này không?"

"Dạ thích!" Ngữ Điền trả lời một cách thành thực.

"…"

“Ba ơi, mẹ có xinh đẹp như vậy không ba?” Ngữ Điền lại hỏi.

“Cũng gần gần vậy!” Trong lòng Tần Trọng Hàn lại càng khó chịu hơn.

“Ba ơi, tại sao mẹ không cần Ngữ Điền? Có phải Ngữ Điền không ngoan không ba?” Nhắc đến điều này, đôi mắt to sáng của Ngữ Điền bỗng ảm đạm đi.

Bên trong xe, đột nhiên im ắng hẳn.

Ngữ Điền nhạy cảm ngay lập tức nhận ra mình hỏi hơi nhiều, ba không thích người khác hỏi về mẹ. “Ba ơi, con xin lỗi!”

Tần Trọng Hàn chua xót trong tim, vội lắc đầu. “Ngữ Điền thực sự rất muốn có một người mẹ phải không?”

“Dạ!” Gật đầu rất thành thật, Ngữ Điền nói rất thỏ thẻ: “Nhưng vậy thì ba có giận không? Nếu ba buồn thì Ngữ Điền sẽ không cần nữa. Dì đã hứa với Ngữ Điền rồi, sau này con có thể đến nhà dì chơi! Nếu có thể thường xuyên có dì nấu cơm cho Ngữ Điền ăn, vậy thì, không có mẹ cũng được…”

“Dì ấy nấu cơm cho con ăn hả?” Tần Trọng Hàn nhướng mày, có phần ngạc nhiên.

“Dạ! Các món ăn mà dì nấu khác hẳn với nhà chúng ta luôn ba, ngon lắm, có mùi vị của gia đình!” Ngữ Điền khẽ nói: “Dì nấu còn ngon hơn so với bác đầu bếp của ông nội nữa đó!”

“Vậy sao?” Tần Trọng Hàn đột nhiên thấy hâm mộ con trai của mình. “Vậy sau này ba sẽ chở con đến nhà dì ăn cơm ha!”

“Thật hả ba?”

“Thật chứ!” Trong đầu Tần Trọng Hàn đột nhiên hiện ra cảnh một nhà ba người đang ngồi quây quần với nhau quanh bàn ăn, cười nói vui vẻ. Đó là điều mà anh ta rất ao ước, nhưng từ trước đến nay chưa bao giờ có được!

“Có ngon hơn bà Trương nấu không con?” Tần Trọng Hàn lại hỏi.

Ngữ Điền suy nghĩ một hồi rồi lắc đầu. “Dạ không phải vậy, ba à, bà Trương không có mùi của mẹ, còn dì có mùi của mẹ!”

Ngay cả Ngữ Điền cũng không hiểu tại sao, dù sao hôm nay gặp được dì thật là tốt!

Tần Trọng Hàn lại vì những lời của Ngữ Điền mà rơi vào kinh ngạc. Mùi của mẹ! Ôn trời đúng là rất biết an bài mà!

Đêm nay, Tiêu Hà Hà tự nhiên mất ngủ, cứ nghĩ về chuyện trưa ngày mai tổng tài đến đón.

Lúc 10 giờ sáng, Tiêu Hà Hà lại càng thấp thỏm bồn chồn hơn, lòng bàn tay đầy mồ hôi, căng thẳng quá mức, nhưng ngay cả bản thân cô cũng không biết mình đang căng thẳng vì điều gì.

11 giờ rồi! 11 giờ, tổng tài sắp đến rồi!

Vừa sáng ra, cô đưa Thịnh Thịnh đến trường mẫu giáo, sau đó về nhà cứ mãi sống trong thở dài.

36. Chương 36

Tiêu Hà Hà nhìn về phía xa, hít một hơi thật sâu và sải bước qua đó.

"Tổng tài!" Tiêu Hà Hà đi đến trước mặt anh ta và chào hỏi.

Tần Trọng Hàn ngước đầu lên nhìn cô, thấy cách ăn mặc của cô, Tần Trọng Hàn hơi ngạc nhiên. Cô chẳng thèm trang điểm lấy một chút, cứ để mặt mộc mà đi ra ngoài một cách dễ dãi.

Thân hình gầy gò của Tiêu Hà Hà đã thay một bộ quần áo thoải mái, đầu tóc cũng xõa trên vai một cách tùy tiện, nhìn cô như vậy giống như cô em gái nhỏ nhà hàng xóm, đơn giản và tinh khôi.

Và cô gái như vậy chưa bao giờ là kiểu mà anh ta thích, bởi vì quá thuần khiết. Nhưng ngay lúc này, nhìn thấy cô bước đến như thế, tự nhiên cảm thấy thoải mái hơn bao giờ hết. Sự yên tĩnh này, đã lâu lắm rồi không cảm nhận được, lâu đến mức làm anh ta thất vọng về nữ giới.

"Lên xe đi!" Tần Trọng Hàn nhanh chóng thu lại cảm xúc, giúp cô mở cửa xe như một quý ông lịch lãm.

Tiêu Hà Hà nghĩ đây là lần đầu tiên tổng tài mở cửa xe, trước đây anh ta toàn nhét cô vào trong xe, ngang ngược giống như nhét hàng hóa vậy. Lần này dịu dàng quá lại cảm thấy không quen.

Tần Trọng Hàn đóng cửa xe lại, đi qua chỗ ghế chính, mở cửa và ngồi vào.

Mùi thuốc lá dễ ngửi lại ập đến, Tiêu Hà Hà sững người ra. Anh ta ngồi bên cạnh, thấy anh ta quay đầu qua nhìn cô, cô hơi căng thẳng, ánh mắt nhìn vào đôi mắt màu hổ phách sâu thẳm đó.

Ánh mặt trời chiếu qua kính cửa sổ xe, chiếu sáng khuôn mặt cương nghị của anh ta, cũng chiếu rọi ra vẻ công tử ăn chơi, đùa giỡn với đời của anh ta. Sâu trong mắt anh ta có sương mù che phủ, mỉm cười với vẻ hài hước. "Tinh thần em không tốt, tối qua căng thẳng nên cả đêm không ngủ hả?"

"Hả?" Tiêu Hà Hà không ngờ anh ta lại hỏi cô câu hỏi như vậy. Một đêm không ngủ? Đúng là vậy, nhưng làm thế nào mà anh ta biết?

Bối rối khi bị bắt tại trận, khuôn mặt nhỏ nhắn ngay lập tức đỏ ửng.

Có điều, khi Tiêu Hà Hà vẫn còn đang ngượng ngùng, Tần Trọng Hàn lại đột nhiên có hứng thú. "Có phải vì sẽ cùng tôi đi ăn nên vui mừng quá không?"

"Ờ..." Câu nói đùa của anh ta khiến cô ước gì tìm được một cái lỗ để chui vào.

Anh ta chưa bao giờ nói đùa kiểu đó, nên thấy có phần ám muội. Còn cô phải nên kiên quyết phủ nhận, nhưng không biết ma xui quỷ khiến thế nào mà lại nói: "Đúng vậy, vì tổng tài mà mất ngủ!"

Tần Trọng Hàn kinh ngạc, sau đó nụ cười trên mặt càng lớn hơn, thậm chí Tiêu Hà Hà còn nghe thấy tiếng cười khẽ khẽ và tản mạn phát ra từ trong cổ họng anh ta. Đây là lần đầu tiên cô nghe thấy anh ta cười như một cậu bé to xác, trong nụ cười không có chút lạnh lùng và chế giễu nào, chỉ là một tiếng cười hớn hở, đơn giản và vui vẻ.

"Tổng tài!" Tiêu Hà Hà sắp không thể ngồi yên được nữa. Bộ mắc cười lắm à?

"Tại sao?" Cuối cùng Tần Trọng Hàn cũng nhịn được cười, tay cầm vô-lăng nhưng không vội vã nổi máy xe, liếc nhìn sang phía cô, đôi mắt biết cười vẫn dừng lại trên mặt cô.

Mặt của Tiêu Hà Hà rất đỏ, bị cách anh ta nhìn chằm chằm làm cho cả người không thoải mái, nhưng cũng kịp thời và nhanh chóng suy nghĩ câu hỏi của anh ta: "Bởi vì không biết tổng tài lại định làm gì nữa? Bởi vì lo rằng tổng tài sẽ bắt tôi bồi thường 30 triệu, tôi sợ cả đời tôi cũng không bồi thường nổi!"

Anh ta không ngờ câu trả lời của cô lại là như vậy, nên ngây người ra một lúc, rồi bật cười ha hả: "Ha ha... Vậy nên sau này tôi gọi cho em, em phải đến ngay đó!"

"Tôi đâu phải gái gọi!" Tiêu Hà Hà mím miệng, có chút buồn bực.

"Cái gì?" Tần Trọng Hàn đã nghe thấy những gì cô nói, đôi mắt quay ngoắt lại.

Khi cô ngước mắt nhìn lên, anh ta đang nhìn chằm chằm vào cô, cô vội vàng cúi đầu xuống. "Tôi nói xin anh hãy tha cho tôi đi!"

“Ba mươi triệu!” Anh ta cười đe dọa, sau đó ghé sát người về phía cô.

“Anh làm gì vậy?” Tiêu Hà Hà ngay lập tức trở nên căng thẳng, sợ hãi nhắm mắt lại.

Tần Trọng Hàn nhìn bộ dạng căng thẳng của cô, lại một lần nữa cười khẽ.

“Vẫn sợ tôi đến vậy à?” Mở miệng thì thầm, trong ánh mắt lóe lên suy nghĩ, Tần Trọng Hàn nhìn về phía Tiêu Hà Hà với vẻ thú vị. Cô của lúc này, dịu dàng và ngoan ngoãn, chỉ cô thỉnh thoảng sẽ nổi điên, xù gai giống như nhím.

Hơi thở của anh ta phun trên mặt cô, mặt của Tiêu Hà Hà rất nóng. “Sợ chứ! Anh có thể nào cách xa tôi một chút được không?”

Cô cảm thấy hình như mình đã không thở trong nửa phút, sắp ngạt thở rồi!

“Mở mắt ra!” Anh ta khẽ nói, trong giọng nói kèm theo chút dí dỏm. “Sợ tôi sẽ ăn thịt em à?”

Cô sợ hãi mở mắt ra, nhìn thấy khuôn mặt của anh ta ở gần thật gần, hơi thở tươi mới của anh ta một lần nữa xộc vào trong phổi cô, làm cô phải nhắm mắt lại một lần nữa vì sợ hãi, lí nhí với vẻ lo lắng: “Tổng tài, anh cách xa tôi một chút đi!”

Tần Trọng Hàn bỗng nở nụ cười nhạt, trong đôi mắt ẩn chứa ánh nhìn thắng lợi, nhún vai, khuôn mặt trang nghiêm lúc này đã dịu lại dưới nụ cười, tỏa ra sức quyến rũ làm mê hoặc lòng người. “Được rồi! Tôi giúp em cài xong dây an toàn thì sẽ tránh xa em.”

Nói rồi, anh ta đã thật sự giúp cô kéo dây an toàn qua, thắt lại, sau đó ngồi vào chỗ của mình.

Sau đó, một lần nữa vang lên tiếng cười vui tai. “Tiêu Hà Hà, làm gì mà em lại sợ tôi dữ vậy?”

Tiêu Hà Hà mở mắt ra, cảm thấy xấu hổ hơn. Cô… Hình như cô đã hiểu lầm điều gì đó thì phải?

“Tổng tài, anh cố tình!” Bất chợt nhận ra mình đã nói lỡ lời gì đó, Tiêu Hà Hà ước gì có thể cắn đứt lưỡi của mình, quay sang cười với vẻ nịnh hót, nhìn thẳng vào khuôn mặt đẹp trai mà người và thần đều phẫn nộ của Tần Trọng Hàn, nuốt nước miếng rồi nhanh nhảu nói: “Tổng tài, không cần phiền phức vậy đâu. Đi ra ngoài ăn thì phiền phức lắm, hay tôi về nhà vậy!”

“Nếu ra ngoài ăn mà phiền phức, vậy tôi sẽ về nhà em ăn cơm được không? Vậy thì em sẽ không cảm thấy phiền phức nữa, nấu thêm một phần cũng sẽ không mệt chết đâu mà lo.” Cố nhịn cười, Tần Trọng Hàn mở miệng với vẻ mặt trang nghiêm, trong đầu nhớ đến chuyện Ngữ Điền nói cô nấu ăn rất ngon, còn ngon hơn so với bác đầu bếp ở nhà, nên anh ta thực sự muốn nếm thử.

“Vậy hay thôi ra ngoài ăn đi!” Cô sẽ không cho anh ta bước vào cánh cửa nhà cô. Người đàn ông trước mắt này quá nhanh trí, tiếp xúc nhiều rồi, lỡ chết sao cũng không biết lý do.

Nhướng mày với vẻ mặt không thể phủ nhận, Tần Trọng Hàn nổi máy xe rồi nhìn sang Tiêu Hà Hà với ánh mắt trầm tư. “Có vẻ như em rất ghét phải tiếp xúc với tôi, em như vậy ngược lại đã khơi gợi thành công hứng thú của tôi rồi đó!”

“Không phải, tổng tài là sếp của tôi, tôi phải tôn trọng anh!” Tim của Tiêu Hà Hà tự nhiên đập rộn lên. Anh ta nói cô đã khơi gợi thành công hứng thú của anh ta? Trời ơi! Cô thực sự muốn chết đi cho rồi.

“Tiêu Hà Hà!”

“Hả?” Cô đang chờ câu tiếp theo của anh ta, nhưng anh ta lại im lặng không nói gì.

Tiêu Hà Hà lén liếc nhìn khuôn mặt cương nghị của người đàn ông đang ngồi bên cạnh, vẻ cương nghị riêng có của đàn ông, và vẻ quyến rũ và hơi thở không thể che giấu được đó lại càng làm cho phụ nữ phải điên đảo. Có điều trước nay cô không bao giờ mơ mộng, cũng không mong đợi tình yêu sẽ đến với mình. Bởi vì cô đã mất tư cách từ lâu rồi.

“Tiêu Hà Hà, em không giống với những cô gái đó!” Câu này vẫn chưa được nói ra khỏi miệng, Tần Trọng Hàn đã tiếp tục lái xe, nhưng trong lòng anh ta đã có thêm hiểu biết về cô gái nhỏ bé bên cạnh mình.

“Ngữ Điền rất thích em!” Tần Trọng Hàn nói.

“Tôi cũng rất thích cậu bé!” Tiêu Hà Hà nghĩ đến cậu bé đó, môi đỏ răng trắng, dễ thương y như Thịnh Thịnh, nhưng không cởi mở như Thịnh Thịnh. Cậu bé đó rất nhút nhát, nhút nhát đến mức làm người ta đau lòng. “Tổng tài, hôm qua thật sự rất xin lỗi, tôi không biết chân tướng sự việc, đã nói những lời không nên nói, xin anh đừng để trong lòng…”

Lúc này nghe thấy lời giải thích của cô, Tần Trọng Hàn nhìn Tiêu Hà Hà với vẻ mặt tỉnh bơ, nụ cười như có như không hiện trên khóe môi, rồi nói một cách uể oải: “Em nói gì vậy? Tôi quên hết rồi!”

Quên hết rồi? Tiêu Hà Hà nhìn về phía Tần Trọng Hàn với vẻ không chắc chắn, đáng tiếc không thể nhìn ra biểu hiện gì trên khuôn mặt có nụ cười nhạt đó.

Quay mặt đi với vẻ hồ nghi, Tiêu Hà Hà không nói gì nữa.

Tần Trọng Hàn đưa cô đến bệnh viện để thay thuốc, mấy cô y tá vừa nhìn thấy Tần Trọng Hàn thì liền thể hiện ra ánh mắt bị cuốn hút say mê, còn Tần Trọng Hàn lại giống như không nhìn thấy những ánh mắt ái mộ đó.

Có rất nhiều người ở hành lang, một tay của Tần Trọng Hàn đặt ở eo của Tiêu Hà Hà với vẻ thân mật. "Cẩn thận, đừng để bị va phải!"

"Tổng tài, tôi tự lo được!" Tiêu Hà Hà muốn thoát ra.

Anh ta lại siết chặt eo cô hơn, ghé sát bên tai cô và thì thầm: "Không muốn tôi bồng em thì đừng đừng nhúc nhích lung tung!"

Tiêu Hà Hà sợ rằng anh ta sẽ thực sự làm điều đó, nên đành phải làm ngơ. Cảm giác khi được ôm eo cô thực sự tuyệt vời đến khốn kiếp. Trong đôi mắt đen nhánh của Tần Trọng Hàn một lần nữa lóe sáng, cánh tay hơi siết chặt lại, làm cho cả người của Tiêu Hà Hà dựa vào trong lòng của anh ta một cách thân mật.

Cố nhịn đi! Tiêu Hà Hà nóng mặt, cúi mắt xuống nhìn sàn nhà, cố gắng tưởng tượng người đàn ông ở bên cạnh giống như một con rối, chỉ là một con rối!

Chờ sau khi thay gạc xong, cô nhất định phải chạy ra ngoài thật nhanh.

"Em đi lúc nào cũng thích cúi đầu như vậy hả?" Hơi liếc mắt qua, nhìn vào Tiêu Hà Hà đang cúi đầu nhìn xuống mũi giày, Tần Trọng Hàn khẽ hỏi. Có vẻ như cô gái này rất không muốn anh ta ôm cô.

"Tôi… đâu có! Đầu của tôi…" Nhanh chóng ngẩng đầu lên, nhưng không ngờ lại đụng cái bốp vào cằm của Tần Trọng Hàn, Tiêu Hà Hà khẽ rên rên đau đớn. Sao cằm của anh ta lại cứng quá vậy? Trơi ơi! Đau chết đi được!

"Đau lắm hả?" Bàn tay to lớn của Tần Trọng Hàn xoa lên chỗ bị đụng trên đỉnh đầu của Tiêu Hà Hà, trong giọng nói buồn buồn kèm theo chút trêu chọc. Xem cô ấy sợ kìa! Thật thú vị.

"Ờ… Anh không sao chứ?" Tiêu Hà Hà cảm nhận được độ nóng của bàn tay to lớn trên đầu mình, cau mày lại với vẻ khó chịu, rồi lập tức kéo tay của Tần Trọng Hàn xuống, từ chối động tác thân mật của anh ta. "Tổng tài, cứ để tôi tự đi được rồi!"

Anh ta cứ vậy, cô không thể đi đứng đàng hoàng được!

"Hay vầy đi." Bàn tay to lớn tiện thể nắm chặt tay của Tiêu Hà Hà, năm ngón tay đan vào nhau, ngay lập tức cảm nhận được cơ thể của Tiêu Hà Hà đang căng cứng một cách rõ ràng. Trong mắt Tần Trọng Hàn rộ lên một tia cười, cảm giác nắm tay thì ra cũng thoải mái như vậy.

Cuối cùng đã thay băng gạc xong, vết thương lành khá ổn, không bị nhiễm trùng.

Tần Trọng Hàn lại nắm lấy tay cô định bước đi, bỗng ở phía hành lang dài, một bác sĩ nữ mặc áo blouse trắng đang đi về phía bên này. Tiêu Hà Hà nhìn thấy bác sĩ mặc áo blouse trắng đó liền hơi cau mày lại.

Bà bác sĩ đó quen quá! Đã từng gặp ở đâu rồi thì phải?

Tiêu Hà Hà nhất thời không thể nhớ ra bà bác sĩ đó là ai, có lẽ là nhận nhầm, cô nghĩ. Vội lắc đầu, có lẽ không ngủ ngon giấc, ngay cả đầu óc cũng bãi công theo.

"Cậu Tần?" Ai ngờ trong khoảnh khắc bà bác sĩ nữ đó đi ngang qua họ thì đột nhiên hét lên một tiếng, có vẻ như rất ngạc nhiên, không dám tin sẽ gặp Tần Trọng Hàn ở đây.

Hiển nhiên, Tần Trọng Hàn cũng rất bất ngờ. "Bác sĩ Lý, là cô hả?"

37. Chương 37

"Cậu Tần, cậu đừng khách sáo, một người tốt như cô Mạc thì nhất định sẽ gặp phước lành. Cậu yên tâm, được phục vụ mọi người là niềm vinh hạnh của tôi. Cậu Tần, cậu và cô Mạc chắc chắn sẽ có con của mình thôi!"

"Ờ..." Vẻ mặt của Tần Trọng Hàn hơi ngớ ra, hoặc giả nói những lời của bác sĩ Lý khiến anh ta thừ người ra. "Bác sĩ Lý, tôi sẽ tìm cách liên lạc với cô ấy, cảm ơn cô!"

"Được! Tạm biệt!" Bác sĩ Lý nói rồi quay người bước về phía thang máy.

"Đó là..." Khi bác sĩ Lý bước đi, Tiêu Hà Hà đột nhiên xông vào hành lang của bệnh viện, hét to: "Bác sĩ, đợi đã!"

Tần Trọng Hàn ngớ ra, nhìn thấy Tiêu Hà Hà chạy về phía bên này, miệng vẫn hét lớn. 'Bác sĩ, đợi đã, đợi chút đã!"

"Em làm gì vậy?" Tần Trọng Hàn kinh ngạc.

Tiêu Hà Hà sải bước chạy đến, không thèm để ý đến Tần Trọng Hàn mà vội chụp lấy cánh tay của bác sĩ Ly. Khi cô ta quay người lại với vẻ mặt ngạc nhiên, Tiêu Hà Hà đã kích động đến mức không biết phải nói gì.

Bác sĩ Lý vừa nhìn thấy đó cô gái đang đi cùng Tần Trọng Hàn liền gật đầu, nói với vẻ rất thân thiện: "Cô à, cô có chuyện gì hả?"

"Bác sĩ, tôi muốn hỏi cô, có phải cô biết một người đàn ông họ Mao không? Năm năm trước, người đàn ông họ Mao của năm năm trước?" Tiêu Hà Hà đã nhớ ra, đây chính là bác sĩ nữ đã kiểm tra cơ thể cho cô cách đây năm năm.

"Cô à!" Bác sĩ Lý mỉm cười thân thiện. "Tôi biết nhiều người họ Mao lắm, không biết cô đang đề cập đến người nào vậy?"

"Cô có nhận ra tôi không?" Tiêu Hà Hà chỉ vào mình, hỏi một cách dè dặt.

Bác sĩ Lý nhìn vào mặt cô rồi lắc đầu. "Cô à, chúng tôi là bác sĩ, mỗi ngày tiếp đón hàng trăm bệnh nhân lận. Thành thật xin lỗi, tôi thực sự không nhớ cô là ai!"

Tần Trọng Hàn hình như nhận ra Tiêu Hà Hà đang định hỏi gì đó, liền lập tức đi đến, nắm lấy tay của Tiêu Hà Hà. "Đi thôi, đừng làm lỡ công việc của bác sĩ Lý, cô ấy bận lắm!"

"Nhưng mà…" Tiêu Hà Hà lắc đầu. "Tổng tài, xin anh chờ một chút, chỉ một chút thôi!"

Vẻ mặt của Tiêu Hà Hà rất bức thiết, cô muốn biết lai lịch của ông Mao, có lẽ bác sĩ này quen mà. "Bác sĩ Lý, làm phiền cô suy nghĩ kỹ lại, cô có nhớ tôi không? Năm năm trước, cô đã giúp tôi kiểm tra cơ thể, cô đã quên rồi sao?"

Bác sĩ Lý cười cười, một lần nữa nhìn vào Tiêu Hà Hà, rất nghiêm túc. "Cô ơi, tôi rất xin lỗi, bệnh nhân của tôi nhiều lắm, tôi nhất thời không nhớ rõ, xin lỗi!"

"Ờ…" Trên khuôn mặt của Tiêu Hà Hà tràn ngập vẻ vô cùng thất vọng.

Tần Trọng Hàn kéo cô về phía mình rồi nói với bác sĩ Lý: "Bác sĩ Lý, xin lỗi, chúng tôi xin phép đi trước!"

"Ừm! Tạm biệt cậu Tần!" Bác sĩ Lý đáp lại khách sáo xong rồi quay người đi vào thang máy.

Còn Tiêu Hà Hà thì đã tuyệt vọng, bác sĩ này không nhận ra mình nữa! Vậy cô phải tìm đến khi nào mới có thể tìm thấy ông Mao đây?

Nhớ về đứa con trai bị cướp đi, cô lại nhớ đến chuyện đã gặp ông Mao ở Tần thị. Cuối cùng Tiêu Hà Hà đã không nhịn được, phải mở miệng hỏi lại. "Tổng tài, công ty thật sự không có giám đốc nào họ Mao hả?"

Khuôn mặt của Tần Trọng Hàn lập tức thay đổi, vội vã gật đầu. "Không có!"

"Ồ!" Cô cúi đầu xuống, trong lòng chua xót, một giọt nước mắt chảy ra.

Hết hy vọng rồi! Hết hy vọng rồi!

Tần Trọng Hàn thấy cô bước ra khỏi hành lang của bệnh viện, anh ta cũng vội vã đi theo. Tiêu Hà Hà

đang ngồi trên ghế đá chỗ con đường rợp bóng cây của bệnh viện, bộ dạng hình như đang rất mệt mỏi.

Tần Trọng Hàn đứng dưới ánh mặt trời thiêu đốt, cúi đầu ngậm một điếu thuốc rồi châm lửa. Châm thuốc xong, anh ta ngẩng đầu lên. Anh ta cứ đứng đó như một kẻ ngốc, nhìn cô từ xa.

Cuối cùng Tần Trọng Hàn cũng đi qua, điếu thuốc kẹp giữa hai ngón tay mảnh khảnh, ngồi xuống bên cạnh cô. "Em có tâm sự hả?"

"Không! Không có!" Tiêu Hà Hà nhận ra thái độ thất lễ của mình liền vội vã lắc đầu. "Có thể tôi đã nhận nhầm người!"

Cô giải thích cho hành vi vừa rồi của mình.

"Tiêu Hà Hà, con trai của tôi rất thích em!" Tần Trọng Hàn lại nói câu này.

"Hả?" Cô không hiểu.

"Làm người phụ nữ của tôi, em thấy thế nào?" Anh ta lại hút thêm một hơi thuốc.

"Tổng tài!" Tiêu Hà Hà nhìn anh ta với vẻ mặt nghiêm túc, kiên quyết từ chối. "Không!"

Anh ta thở dài: "Đi nào! Chúng ta đi ăn!"

Bữa ăn này, hình như cả hai người đều có tâm sự, ăn không thấy ngon.

Chỉ mới ăn vài miếng, Tiêu Hà Hà đã muốn rời đi.

Tần Trọng Hàn lại mở miệng ngay vào lúc này. "Đưa em đến chỗ này!"

"Đi đâu?" Tiêu Hà Hà bối rối.

"Đi rồi sẽ biết!"

Sau đó, hai người không nói gì thêm. Tần Trọng Hàn lái xe chở cô đến một trường mẫu giáo rất sang trọng.

Đối mặt với ánh mắt ngạc nhiên của cô, Tần Trọng Hàn giải thích. "Con trai tôi không có mẹ, vì vậy nó rất hướng nội, rất tự ti. Hôm nay tôi mong em có thể giúp tôi!"

Cô lúng túng và vẫn không hiểu. “Anh muốn tôi giúp gì cho anh?”

“Tạm thời làm mẹ của con trai tôi, được không?”

“Tổng tài!” Tiêu Hà Hà đã hiểu. “Nhưng làm vậy hình như không phù hợp lắm, dù gì tôi không phải là mẹ của cậu bé. Mẹ là người không thể thay thế được!”

“Đến thăm nó chắc là được chứ?” Tần Trọng Hàn hỏi.

Tiêu Hà Hà nhìn vào mặt anh ta, nhớ đến bộ dạng thất thểu của Ngữ Điền khi nói mình không có mẹ, cuối cùng cô không thể chịu được liền gật đầu. “Thôi được, tôi sẽ đến thăm cậu bé!”

Hai người xuống xe, không biết Tần Trọng Hàn đã nói gì với giáo viên của trường mẫu giáo, sau đó thấy cô giáo đó liếc nhìn Tần Trọng Hàn với vẻ mặt say mê, rồi quay người đi về phía lớp học.

Không bao lâu sau.

Một cậu bé trong bộ vest nhỏ dễ thương rụt rè bước ra khỏi lớp học, khi nhìn thấy hai người đang đứng trước cửa, trước tiên là ngây người ra, rồi trên mặt đột nhiên nở một nụ cười rạng rỡ, sau đó chạy như bay về phía bên này.

Tần Trọng Hàn nhìn vào hình dáng nhỏ xinh đó, không nhịn được phải nhếch môi cười.

Ai ngờ, thấy con trai bổ nhào đến, Tần Trọng Hàn ngồi xổm xuống để chuẩn bị đón lấy cơ thể nhỏ xinh của con trai, nhưng không ngờ Ngữ Điền lại không chú ý đến anh ta mà chạy đến cạnh Tiêu Hà Hà, nói với vẻ rất vui mừng: “Dì ơi, sao dì lại đến đây?”

Tần Trọng Hàn kinh ngạc. Không phải chứ? Rốt cuộc là con trai của ai đây?

Tiêu Hà Hà nhìn thấy Ngữ Điền như vậy, trong lòng lại thấy chua xót. Đứa bé này chắc chắn là chưa bao giờ có mẹ, vì vậy được gặp dì nên rất thân thiết, mà đó còn là một người dì chỉ mới gặp mặt một lần.

Cô vốn là một người dễ mềm lòng, nhìn thấy cậu bé tội nghiệp như vậy, vành mắt cô đỏ hết lên, ngồi xổm xuống rồi ôm chặt cơ thể nhỏ nhắn của cậu bé. “Ngữ Điền, dì đến thăm con nè. Ngữ Điền ở trường có nghe lời không?”

“Dạ có! Dì ơi, Ngữ Điền rất ngoan. Vậy lần sau, lần sau dì có cùng ba đến thăm Ngữ Điền nữa không?” Lần này mới bắt đầu thì đã tính đến lần sau rồi. Cậu bé này, thực sự làm người ta đau lòng.

Tiêu Hà Hà gật đầu với vành mắt đỏ au. “Con ngoan, sau này dì sẽ đến thăm con. Ngữ Điền ngoan!”

Tiêu Hà Hà nhìn Ngữ Điền, trong mắt đầy vẻ dịu dàng. Một đứa bé đáng yêu như vậy, đáng yêu y như Thịnh Thịnh. Cô giơ tay ra vuốt vuốt mái tóc của cậu bé, rồi giúp cậu bé kéo quần lên, sửa lại vài chỗ nhăn trên áo. Những động tác vô tình này, lại tràn ngập tình yêu thương của một người mẹ.

Tần Trọng Hàn nhìn thấy cảnh này liền quay mặt sang chỗ khác, trong mắt dường như cũng đã che phủ một lớp sương mù, nhưng chỉ thoáng qua, rồi nhanh chóng che giấu cảm xúc của mình. "Ngữ Điền, có dì rồi quên ba luôn hả?"

"Ba!" Cúi đầu với vẻ ngượng ngùng, Ngữ Điền đi đến chỗ Tần Trọng Hàn. Anh ta ngồi xổm xuống rồi bồng cậu bé lên.

"Con trai, hôm nay ba đã cho con một bất ngờ lớn, con có vui không?"

Ngữ Điền lại hơi xấu hổ, ghé sát tai Tần Trọng Hàn, hỏi nhỏ: "Ba ơi, cô giáo nói ba và mẹ cùng đến thăm Ngữ Điền kìa! Ba nói với cô dì là mẹ hả ba?"

Tần Trọng Hàn gật đầu với vẻ bí hiểm, cũng nói nhỏ: "Không được nói cho dì biết đó, nếu con nói với dì, lần sau dì sẽ không đến nữa, biết chưa?"

"Nhưng tại sao ba lại nói dì là mẹ vậy?" Tần Trọng Hàn nhất thời ngớ ra, sau đó mỉm cười.

"Không phải Ngữ Điền nói thích dì hả?"

"Dạ phải!"

"Hai cha con đang thì thầm gì đó?" Tiêu Hà Hà thấy hai cha con họ đang thì thầm to nhỏ, không nhịn được muốn chọc ghẹo.

"Không có gì!"

"Không có gì!"

Hai cha con đồng thanh như rất hiểu ý nhau.

"Ờ!" Tiêu Hà Hà cười phá lên, dường như được ở bên cạnh con nít làm người ta dễ quên đi phiền não. Lúc này đang là giờ ăn trưa, không biết Thịnh Thịnh có tự chăm sóc bản thân được không.

Đứa trẻ không cha đã tội nghiệp, đứa trẻ không mẹ lại càng tội nghiệp hơn. Tiêu Hà Hà lại nhớ đến đứa con trai ruột bị bắt đi. Không biết con cô ra sao rồi? Có được người ta yêu thương không?

Ngữ Điền rời khỏi vòng tay Tần Trọng Hàn, rồi chạy đến nắm lấy tay của Tiêu Hà Hà.

Tại cửa phòng học, lúc này có một đám trẻ đang vậy quanh, tất cả đều bị thu hút bởi cặp trai xinh gái đẹp này. Có bạn nhỏ còn hét lớn: "Tần Ngữ Điền, ba mẹ bạn đến thăm bạn đó hả?"

"Tần Ngữ Điền, ba bạn đẹp trai thật đó!" Một cô bé khác cũng hét lên. "Wow! Đẹp trai hơn ba của mình nữa! Tần Ngữ Điền, tặng ba của bạn cho mình được không vậy?"

"Thì ra bạn cũng có mẹ hả?"

"..."

Lắng nghe lũ trẻ la hét ríu rít, Tần Ngữ Điền ngượng ngùng liếc nhìn Tiêu Hà Hà. Dì thật tốt! Dì không lật tẩy của mình.

Thế là, cậu bé mạnh dạn nói: "Ai nói mình không có mẹ? Mẹ mình đang ở đây. Mẹ mình đến thăm mình nè!"

Tiêu Hà Hà ngay lập tức sững người ra, vành mắt lại đỏ lên một lần nữa.

Tần Trọng Hàn liếc nhìn cô rồi bước đến gần, ôm lấy eo cô, thì thầm: "Cám ơn, tôi thay mặt con trai tôi cám ơn em hôm nay đã giúp nó có sỉ diện như vậy!"

Tuy không thích nói dối, nhưng khi nhìn thấy Ngữ Điền bé nhỏ hạnh phúc và thỏa mãn đến vậy, trên khuôn mặt non nớt tràn ngập nụ cười rạng rỡ và thỏa mãn, đột nhiên cô cảm thấy mình đến đây là xứng đáng.

"Con trai, chúng ta ra ngoài chơi chịu không?" Tần Trọng Hàn hăng hái.

38. Chương 38

"Nè! Chiều nay tổng tài không cần đi làm hả?" Ngay trước mặt cậu bé, Tiêu Hà Hà khẽ hỏi với nụ cười gượng gạo.

"Ừ! Có người bị thương một cách vẻ vang, tôi nghĩ tôi nên lái xe đi loanh quanh, làm sứ giả hộ hoa, chuyện đi làm không cần gấp! Thư ký Tiêu, về lời đề nghị của con trai tôi vừa rồi, em suy nghĩ sao rồi?"

Vốn chỉ là lời nói không kiêng kỵ của một đứa bé, sao khi đến miệng anh ta lại nghe có vẻ ám muội quá vậy? Anh ta lại muốn gây chuyện gì nữa đây?

Ngữ Điền hình như nghe hiểu câu hỏi, đôi mắt to liền ngước lên rồi đảo qua đảo lại nhìn ba mình, rồi lại nhìn sang Hà Hà, hỏi Tiêu Hà Hà với giọng dè dặt và hơi run. "Dì ơi, dì không thích Ngữ Điền hả? Ngữ Điền ngoan lắm, dì làm mẹ của con được không dì? Con hứa sẽ nghe lời, sẽ ngoan ngoãn. Các bạn khác đều có mẹ, còn Ngữ Điền không có…"

Tiêu Hà Hà nghe thấy vậy liền không nói nên lời, chỉ cảm thấy trong ngực rất khó chịu, như thể không thở được. Giọng của đứa bé này quá dè dặt, sợ rằng cô sẽ không đồng ý. Cô không nói gì, chỉ ngước đầu lên nhìn về phía bóng người cao to ở trước mặt đó, rõ ràng khí phách hiên ngang, nhưng ở trong mắt cô lại có vẻ như cô đơn và lạnh lẽo. Dù anh ta là tổng tài của Tần thị được vạn người vây quanh, nhưng anh ta của lúc này dường như cũng rất hiu quạnh.

Đối mặt với sự kỳ vọng của Ngữ Điền, Tiêu Hà Hà không biết trả lời như thế nào.

Tần Trọng Hàn đi đến ôm lấy con trai: "Được rồi, đừng ép dì nữa, dì cần thời gian!"

Nghe thấy vậy, Ngữ Điền liền cúi đầu xuống, vô cùng buồn bã. Tại sao dì không thể làm mẹ chứ? Mình thích dì nhiều lắm mà!

"Dì ơi…" Ở bên cạnh, Ngữ Điền khẽ gọi.

"Hả?"

"Có phải vì Ngữ Điền chưa đủ ngoan, nên dì không muốn làm mẹ của Ngữ Điền?"

"…" Tiêu Hà Hà định nói gì đó nhưng lại nghẹn ngào, như gai đâm vào cổ họng. Bởi vì đứa bé này quá tội nghiệp, quá dè dặt, quá ngây thơ và đáng yêu.

Tần Trọng Hàn quay mặt qua hướng khác, cũng không nói gì.

"Không phải vậy đâu, Ngữ Điền. Ngữ Điền có mẹ của mình mà. Ngữ Điền không cần lo, con dễ thương như vậy, mẹ con nhất định sẽ không bỏ con đâu. Ngữ Điền rất ngoan, dì rất thích Ngữ Điền!"

"Dì không được hả?" Bị từ chối, Ngữ Điền đột nhiên co cụm sang một bên, trông rất tủi thân. Ôm chặt cổ Tần Trọng Hàn, khuôn mặt nhỏ cúi gằm xuống, trong mắt ngấn đầy lệ, nhưng cũng mạnh mẽ không cho rơi xuống. Khuôn mặt nhỏ đang nép sát vào cổ Tần Trọng Hàn.

Tiêu Hà Hà nhìn thấy Ngữ Điền như vậy, tim cô đột nhiên đau như bị dao cắt. Cô nhận ra đứa bé này thật sự ngoan đến mức làm người ta đau lòng, sao Tần Trọng Hàn có thể để vuột mất mẹ của cậu bé chứ?

Còn trong đôi mắt sâu thẳm của Tần Trọng Hàn không biết đã lóe lên điều gì đó, mắt Tiêu Hà Hà và mắt của anh ta gặp nhau, anh ta nhìn vào cô chằm chằm, không nói gì.

Nhưng, nhìn ra được, sự phức tạp trong mắt anh ta.

Cô thở dài, nước mắt tuôn ra, rồi bước tới đón lấy Ngữ Điền từ tay của Tần Trọng Hàn: "Dì xin lỗi, xin lỗi Ngữ Điền, dì xin lỗi!"

"Dì ơi…" Ngữ Điền cũng ôm chặt cô, đưa tay lên lau nước mắt trên mặt cô. "Dì đừng khóc, lần sau Ngữ Điền sẽ không nói nữa… Dì đừng khóc… Ngữ Điền biết lỗi rồi…"

Ngữ Điền ơi!

Tiêu Hà Hà buồn bã: "Con ngoan, con không có lỗi, đừng nói xin lỗi dì. Dì hứa sẽ làm mẹ nuôi của con, nhưng làm mẹ thì không được. Mẹ không phải là người có thể thay thế được. Vì con có mẹ của con, chờ khi mẹ con quay về, mẹ nhất định sẽ rất yêu thương con!"

Tần Trọng Hàn nhắm mắt lại và quay đầu sang hướng khác, châm một điếu thuốc.

"Thật hả dì?" Ngữ Điền ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, nhìn vào Tiêu Hà Hà. "Mẹ sẽ thương Ngữ Điền hả? Vậy tại sao mẹ lại không cần Ngữ Điền?"

Tiêu Hà Hà quay lại nhìn Tần Trọng Hàn. Chuyện này phải hỏi anh ta chứ? Làm sao cô biết lý do tại sao? Nhưng người đàn ông đó chỉ lo hút thuốc lá, bị làn khói bao quanh, bóng dáng của anh ta càng cô đơn hơn.

Chơi với Ngữ Điền một hồi, các bạn nhỏ lại đến giờ vào lớp, và họ rời đi.

Khi gần đến đầu con hẻm.

"Thư ký Tiêu, không suy nghĩ thật à?" Tần Trọng Hàn lại hỏi.

Tim của Tiêu Hà Hà lại đập loạn nhịp, cô làm lơ anh ta. Chờ xe dừng lại, Tiêu Hà Hà xuống xe.

"Tiêu Hà Hà…"

Anh ta cũng xuống xe theo, chụp tay giữ cô lại.

Không chờ anh ta nói gì, Tiêu Hà Hà đã quay người lại nhìn thẳng vào anh ta: "Tổng tài, con trai của anh rất tội nghiệp, anh nên tìm một người mẹ cho con trai, chứ không phải cứ tìm phụ nữ để thỏa mãn dục vọng của mình!"

Dường như anh ta đã ngây người ra một lúc, không ngờ rằng cô sẽ nói điều này. Vẻ mặt thay đổi trở nên

khó đoán, đến cuối cùng chỉ cau mày. “Em nói tôi đang đùa giỡn với em?”

“Phải hay không thì trong lòng anh tự biết rõ. Còn nữa, tổng tài, tôi muốn nói với anh tôi không phải là gái trinh. Tôi đã có con, tôi từng sinh con, tôi không phải là người mà anh nên đụng đến. Làm người tình, tôi cũng không phù hợp. Làm vợ, lại càng không phù hợp!”

Ánh mắt của cô kiên quyết, kiếp này của cô, có Thịnh Thịnh là đủ rồi.

Hoàn toàn không mong đợi gì nữa!

Cô chỉ mong rằng một ngày nào đó sẽ được gặp con trai ruột của mình, vậy là đủ rồi!

Anh ta đột nhiên mỉm cười.

Trong nụ cười không có nhiều ấm áp, nhưng cũng không lạnh lùng. Bàn tay đang siết chặt tay cô cũng thả lỏng ra, sau đó đưa tay lên vuốt tóc cô, trong động tác dường như có sự cưng chiều. Còn cô, tự nhiên đỏ mặt, nhịp tim và hơi thở dường như đang vội vã. Cô lùi về sau một bước lớn, muốn tránh né động tác của anh ta, nhưng anh ta không cho cô được như ý muốn, bước một bước lớn về phía trước, dồn cô đến bên cạnh chiếc Bugatti.

“Nếu tôi nói tôi nghiêm túc, không quan tâm đến chuyện em đã có con thì sao?”

Cô kinh ngạc! Cú sốc mà lời nói của anh ta đem lại cho cô làm trái tim cô rộn ràng.

Anh ta nhìn chằm chằm vào cô bằng ánh mắt có lửa, còn cô sợ hãi như một con thỏ, vẻ mặt hoảng loạn.

Cô biết mình không thể quá gần gũi với anh ta, hơi thở riêng có trên cơ thể anh ta sẽ làm cho cô bị choáng ngợp, đầu óc trống rỗng.

Còn anh ta, như nửa muốn nửa không, khiêu khích dòng suối xuân trong trái tim cô, làm rối loạn con tim bình lặng không gợn sóng của cô!

Và anh ta nhìn cô, nhìn vào đôi mắt lấp lánh của cô, đôi môi xinh tươi hơi hé mở và hơi thở nhẹ nhàng, anh ta đều có thể cảm nhận được đôi vai đang run rẩy của cô. Anh ta đứng quá gần với cô, có thể ngửi thấy mùi mùi dầu gội thơm dịu trên cơ thể cô, với vẻ tươi mát nguyên thủy, mê hoặc trái tim và linh hồn của anh ta.

“Sao hả?” Anh ta hỏi lại.

“Không!” Cô lắc đầu dữ dội, không dám tin. Chuyện đó không thể nào!

Chưa kể đến thân phận và địa vị của hai người họ, chỉ mỗi việc đã có con thôi thì không có một người đàn ông nào chấp nhận được. Nhưng tại sao anh ta vẫn nói vậy? Anh ta biến thái hả? Anh ta bị điên rồi hả? Anh ta nghĩ mình là Đấng Tạo Hóa à? Anh ta nghĩ mình vĩ đại lắm hả?

Không! Điều này là không thể! Tiêu Hà Hà đang phủ nhận trong lòng.

Anh ta nhìn cô, cô bướng bỉnh, cô hoảng hốt, cô giả ngu… Cô bối rối, anh ta muốn như vậy, nhốt cô trong phạm vi tầm nhìn của anh ta. Muốn như vậy, nhìn cô suốt kiếp.

Trong lòng cô bị sốc, anh ta hiểu. Rồi, sau khi nhìn cô rất lâu, cuối cùng anh ta cũng buông cô ra. "Cô bé ngoan, hãy suy nghĩ thật kỹ đi! Nghĩ kỹ rồi thì cho tôi biết câu trả lời. Nhớ, tôi nghiêm túc đó!"

Trong đầu cô trống rỗng, như thể đã bị anh ta ném một quả bom, gây ra sóng to gió lớn.

"Mẹ ơi. A! Tuyệt quá!" Thịnh Thịnh hào hứng hét lên rồi chạy ra khỏi phòng. "Mẹ ơi, có người mua game của con rồi. Chú nói sẽ mua game của con đó! Mẹ ơi, mẹ ơi. Ủa? Mẹ ơi, mẹ đang suy nghĩ gì vậy?"

Từ nhà trẻ trở về, suốt dọc đường mẹ cứ lơ đãng, lúc ăn cơm cũng suy nghĩ, bây giờ vẫn còn thừ người ra, thậm chí không nghe thấy những gì cậu bé nói. Thịnh Thịnh đến ngồi trên ghế xô-pha, ghé sát người vào Tiêu Hà Hà. "Mẹ ơi, mẹ đang nghĩ gì vậy?"

"Hả! Thịnh Thịnh! Con làm mẹ sợ quá!" Tiêu Hà Hà ôm ngực, bị con hét vào tai nên sợ hết hồn. "Có chuyện gì?"

"Mẹ ơi, mẹ có chuyện gì vậy? Thịnh Thịnh nói chuyện với mẹ mà mẹ cũng không nghe thấy!" Thất vọng quá mà, Thịnh Thịnh chu cái miệng đỏ xinh lên, nói với vẻ tủi thân: "Mẹ ơi, cho con biết mẹ đang suy nghĩ chuyện gì vậy?

"Mẹ xin lỗi, con trai ngoan, mẹ không sao!" Mặt của Tiêu Hà Hà cũng đỏ theo, muốn cố che đậy nhưng lại chột dạ. Đều tại Tần Trọng Hàn hết! Những câu nói vào buổi chiều đã khơi lên giông bão trong lòng cô, hại cô phải suy nghĩ chuyện đó suốt cả buổi chiều.

Tại sao anh ta lại đụng đến mình? Cô đã nói với anh ta rồi, cô từng sinh con, vậy mà anh ta nói không quan tâm? Trời ơi! Anh ta là một kẻ ngốc hả? Chẳng lẽ bản thân mình ngốc?

"Mẹ ơi, mẹ nghe con nói nè!" Thịnh Thịnh lắc cánh tay cô, thấy mẹ lại đang hồn vía để đâu đâu, nên nói với giọng lớn hơn.

"Ừ! Con nói đi!" Được kéo lại tâm tư, cuối cùng Tiêu Hà Hà đã nghiêm túc hơn.

"Mẹ ơi, mẹ còn nhớ chú chim bự không? Chú nói chú sẽ mua game của con! Chính là chú trên máy bay đó

mẹ!”

“À!” Tiêu Hà Hà ngạc nhiên. “Sao có thể trùng hợp vậy được?”

“Mẹ ơi, thật đó! Mẹ mau qua xem nè! Chú này đang online, mẹ qua nói chuyện với chú đi! Con không biết phải bán bao nhiêu nữa!” Thịnh Thịnh kéo Tiêu Hà Hà đi vào trong phòng.

“Thịnh Thịnh, thật vậy hả con?” Cuối cùng Tiêu Hà Hà cũng nhận ra điều gì đó, nhìn con trai với vẻ bất ngờ và ngạc nhiên.

Còn trên màn hình máy tính, đúng là đã bật lên một hộp thoại.

“Thằng nhóc, mẹ con đến chưa?” Đầu bên kia hỏi.

“Mẹ nhìn đi, chính là chú đó đó. Chú chim bự đã mua hết tất cả bao cao su, chính là chú ấy đó. Chú ấy nói muốn phát triển trò chơi này!” Thịnh Thịnh chỉ vào máy tính và nói với Tiêu Hà Hà. “Mẹ mau nói với chú đi, con muốn biết có thể bán được bao nhiêu tiền!”

Tiêu Hà Hà đọc sơ qua hộp thoại, xác định rằng người ở đầu bên kia thực sự muốn mua game do Thịnh Thịnh thiết kế, đương nhiên hiện tại vẫn chưa thể nói là thật, nên cô cần phải chắc chắn hơn.

“Con trai, để mẹ nói chuyện với chú này!” Tiêu Hà Hà vỗ nhẹ vào khuôn mặt nhỏ nhắn của con trai. “Để xem người ta ra giá bao nhiêu, được chứ?”

“Dạ được!” Thịnh Thịnh lao lên giường. “Mẹ ơi, mẹ nói xong nhớ cho con biết đó!”

“Được!” Tiêu Hà Hà bắt đầu gõ chữ.

Thịnh Thịnh lăn qua lăn lại trên giường, nghĩ rằng nếu bán được game, cậu và mẹ sẽ không phải vất vả như vậy nữa, sẽ không phải sống ở nhà dì Mig nữa, có thể tự mua nhà riêng, mẹ cũng có thể mua thêm quần áo mới.

“Thưa anh, anh thực sự muốn mua game do con trai tôi thiết kế hả?” Tiêu Hà Hà hỏi.

39. Chương 39

“Đúng vậy! Bây giờ vầy, mức giá cụ thể, ngày mai anh Tăng sẽ nói với hai mẹ con!”

“Cám ơn anh! Chào anh!”” Tiêu Hà Hà không ngờ lại đúng vậy thật.

Sau đó, đầu bên kia offline.

Tiêu Hà Hà quay người lại nhìn con trai, vẻ vui vẻ và đau lòng đồng thời hiện lên trên mặt.

Thịnh Thịnh đang nằm trên giường bẻ đốt ngón chân, chờ đợi kết quả.

“Trời ơi! Con trai, con đúng là thiên tài đó!” Tiêu Hà Hà ngồi xuống và ôm con trai, hôn liên tục lên mặt cậu bé. “Cục cưng, đúng là có người muốn mua game của con đó!”

“Mẹ ơi, con đã nói là thật mà! Chú có nói giá bao nhiêu không mẹ?” Thịnh Thịnh ngồi dậy, vì phấn khích, nên trong giọng nói rất trẻ con ngây thơ, làm Tiêu Hà Hà cười đến không thể khép miệng lại được. Người đàn ông nhỏ bé này, đúng thật là một thiên tài nhỏ.

“Không nói, ngày mai mẹ sẽ xin cho con nghỉ phép, sau đó đưa con đến nói chuyện với người ta, được không?”

“Thật hả mẹ?”

“Tất nhiên rồi!”

“Tuyệt quá! Phải rồi, mẹ à, cô giáo nói con có thể học nhảy lớp đó!”

“Nhảy lớp?”

“Dạ phải, từ mẫu giáo lên thẳng tiểu học để học đó mẹ!”

“Trời đất ơi!” Tiêu Hà Hà hét lên, trong giọng nói đầy vẻ vô cùng kinh ngạc, làm cho một khuôn mặt nhỏ xinh bây giờ đang ngớ ra. “Nhảy lớp hả?”

“Dạ phải!” Thịnh Thịnh không hiểu tại sao mẹ lại kinh ngạc đến vậy.

“Con trai, trong cái đầu nhỏ của con có gì trong đó vậy hả?” Tiêu Hà Hà thực sự không thể tin được. “Nhưng con có muốn nhảy lớp không? Học tiểu học thì không thoải mái như ở mẫu giáo đâu à!”

“Học tiểu học đi mẹ! Học tiểu học thì có thể tiết kiệm rất nhiều học phí, Thịnh Thịnh cũng muốn nhanh chóng học xong, để chăm sóc mẹ!”

“Con trai!” Trong lòng chua xót, Tiêu Hà Hà ôm chặt con trai. “Mẹ không muốn con vất vả như vậy, đừng nhảy lớp, mẹ muốn con được vui vẻ như những bạn nhỏ khác, được không con?”

“Mẹ ơi, nhưng con đâu có vất vả gì! Con thích học tiểu học mà, bây giờ mấy bạn ở trường mẫu giáo con nít lắm!”

“Ờ…” Trời ơi, nó mới có năm tuổi à, vậy mà chê người ta con nít. “Thực sự không vất vả hả con?”

“Thật đó mẹ! Chúng ta bán được game thì sẽ nhảy lớp, được không mẹ?”

Suy nghĩ một lúc, Tiêu Hà Hà gật đầu. “Được, chỉ cần con thấy không mệt, con thấy vui, mẹ sẽ ủng hộ con!”

Trưa ngày hôm sau, Tiêu Hà Hà dẫn con trai mình đến nhà hàng Tịnh Nhã.

“Chào cô, cho hỏi có anh Tăng nào đến đây chưa?”

Người phục vụ lắc đầu. “Dạ chưa!”

“Mẹ ơi, hẹn ở đây hả?” Thịnh Thịnh nhíu mày, ngẩng mặt lên.

Lẽ nào là lừa đảo? Tiêu Hà Hà cũng thấy hơi ngờ vực, rõ ràng là hẹn ở đây. Cô nhìn đồng hồ, cũng đến giờ hẹn rồi, sao không thấy ai cả?

“Mẹ ơi, chú không đến hả mẹ?” Thịnh Thịnh lại hỏi.

“Thịnh Thịnh đừng nôn nóng, chúng ta chờ thêm chút nữa!” Tiêu Hà Hà xoa xoa khuôn mặt nhỏ bé của cậu. Người đàn ông nhỏ trước mặt thì đã buồn bực từ nãy đến giờ: “Mẹ ơi… Có phải chú đùa với Thịnh Thịnh không vậy mẹ? Chú nói game của Thịnh Thịnh rất vui, sao chú không đến?”

Cậu bé nói rồi cúi đầu xuống, giọng lí nhí.

“Đừng lo, để mẹ hỏi lại!”

Đợi mười lăm phút trong nhà hàng Tịnh Nhã, vẫn không thấy ai đến.

Tiêu Hà Hà nhìn đồng hồ rồi nhìn vào khuôn mặt thất vọng của con trai, không đành lòng kêu cậu đi về. “Thịnh Thịnh, mẹ gọi cho con một ly nước ép, Thịnh Thịnh uống trước đã ha!”

“Dạ thôi!” Thịnh Thịnh lắc đầu, thì thầm vào tai Tiêu Hà Hà: “Mẹ ơi, nước ép ở đây đắt lắm đó. Mẹ, chúng ta đi thôi! Chắc chú chỉ giỡn với con thôi!”

Trong lòng đau nhói, Tiêu Hà Hà bắt đầu trách mình không có bản lĩnh, ngay cả một ly nước ép đều không thể muốn mua là mua, mà còn bắt con trai phải nghĩ đến kế sinh nhai giùm mình, cô đúng là vô dụng.

Áy náy trong lòng càng nhiều hơn, Thịnh Thịnh đi theo cô thì không thể chịu khổ được, có khổ thì cô chịu, nhưng không thể để con cái chịu.

“Con trai, chúng ta chờ thêm chút nữa, để mẹ gọi nước cho con. Con đừng lo, mẹ mua nổi mà!”

“Mẹ ơi, con không muốn uống nước ép đâu!” Thịnh Thịnh lắc đầu, nói một cách hiểu chuyện: “Nước ép thật sự không ngon lành gì đâu!”

Tiêu Hà Hà quay mặt đi chỗ khác, trong mắt đã ngấn lệ, nhưng vẫn vẫy tay với người phục vụ. “Cô ơi, cho tôi một ly nước ép kiwi!”

“Mẹ!”

“Thịnh Thịnh thích uống nước ép kiwi nhất mà. Con trai ngoan, dù game của bạn có được người ta xem trọng hay không, thì với mẹ mà nói, Thịnh Thịnh là tuyệt vời nhất! Thành công hay thất bại đều không quan trọng, quan trọng là chúng ta đã từng cố gắng, phải không con?” Tiêu Hà Hà lo rằng Thịnh Thịnh sẽ bị sốc, nên vội vàng an ủi cậu.

“Mẹ ơi, con hiểu rồi!” Thịnh Thịnh gật đầu một cách lanh lợi.

Người phục vụ đã bưng nước trái cây đến, nhưng Thịnh Thịnh lại đẩy ly nước đến trước mặt Tiêu Hà Hà. “Mẹ ơi, mẹ uống đi! Môi của mẹ hơi khô rồi kìa!”

Tiêu Hà Hà hơi sững ra, cảm động đến rơi nước mắt. “Mẹ không uống!”

“Mẹ không uống, Thịnh Thịnh cũng không uống!” Cậu bé biết mẹ không có tiền, từ trước đến nay mẹ chưa bao giờ trang điểm hay mặc quần áo mới như mẹ của những bạn nhỏ khác. Mẹ kiếm được ít tiền thì đều để dành mua quần áo cho Thịnh Thịnh, mua đồ ăn cho Thịnh Thịnh. Từ lúc hiểu chuyện đến nay, cậu biết mẹ rất vất vả.

“Mẹ ơi, mẹ uống đi! Mẹ uống trước đi mà!” Thịnh Thịnh đã đưa ống hút đến trước mặt Tiêu Hà Hà, yêu cầu cô uống.

Tiêu Hà Hà lắc đầu, nhưng nhìn thấy khuôn mặt ngây thơ của con trai, trong lòng lại chua xót, nên vội gật đầu. “Rồi, mẹ sẽ uống trước!”

Cô hút một hơi thật nhẹ, vị chua ngọt rất vừa miệng, gật đầu với vẻ hài lòng và hạnh phúc, trong mắt ngấn lệ. “Được rồi, mẹ uống rồi, Thịnh Thịnh uống đi!”

“Dạ!” Thịnh Thịnh ngay lập tức vui vẻ, tươi cười hút một hơi. “Mẹ ơi, ngon quá!”

Nước mắt của Tiêu Hà Hà sắp rơi xuống, nếu Thịnh Thịnh không ngoan như vậy, không hiểu chuyện như vậy, đòi hỏi hơn một chút, có lẽ trong lòng cô sẽ không buồn đến vậy. Nhưng, cậu bé quá hiểu chuyện, nghe lời đến mức làm lòng cô chua xót,nên càng thương sự ngoan ngoãn của cậu bé hơn. Thịnh Thịnh đúng là cục cưng mà ông trời ban cho cô!

Hai mẹ con đang ngồi ở một góc trong nhà hàng Tịnh Nhã, ngắm nhìn vô số xe cộ qua lại bên ngoài cửa sổ, nhưng vẫn chưa chờ được anh Tăng đó.

Sau khi uống hết ly nước, Thịnh Thịnh nói: “Mẹ ơi, chú giỡn với Thịnh Thịnh rồi, Thịnh Thịnh biết, sau này sẽ không nhờ mẹ đi nữa, chúng ta về nhà thôi!”

Đúng là mừng hụt.

“Con trai, chờ thêm chút nữa đi!” Tiêu Hà Hà tự nhiên không muốn bỏ cuộc, không phải cô vì tiền, mà cô không thể chịu được khi thấy con trai thất vọng. Đây dù sao cũng là thành quả lao động đầu tiên của cậu bé, lần đầu tiên luôn rất quan trọng.

“Mẹ ơi, con biết chú sẽ không đến đâu, chúng ta đi thôi!” Thịnh Thịnh đã điều chỉnh lại tâm trạng của mình.

Hai người đang nói chuyện, ở lối vào nhà hàng có một bóng người cao lớn đang vội vã đi vào.

Người đó vừa vào thì ngay lập tức được những người phục vụ nghiêng đầu nhìn. Một bộ vest màu xám bạc cổ điển, cà-vạt màu tím, làm cho nơi anh ta đứng sinh ra một vòng sáng vô hình, ánh mắt của tất cả mọi người đều tập trung trên người anh ta.

Tiêu Hà Hà hoàn toàn không chú ý đến.

Chỉ thấy anh ta vội vàng đến quầy lễ tân, còn chưa nói gì, liền nở một nụ cười làm người ta mê mệt: “Chào cô, cho hỏi có ai đến tìm một người họ Tăng không?”

“Ờ…” Cô phục vụ ngây người ra, có chút đần đần. Anh chàng đẹp trai quá! Với đôi mắt đào hoa!

“Cô gì ơi?” Tăng Ly vẫn kiên nhẫn cười hỏi.

"Ờ… Ờ… Chào anh! Hai mẹ con ngồi bên kia có tìm người này!" Rồi chỉ về phía Tiêu Hà Hà.

Cô đang cúi đầu xuống giúp con trai sửa lại quần áo.

Tăng Ly liếc nhìn qua rồi nói với cô phục vụ: "Cám ơn!"

Sải bước đi qua, Thịnh Thịnh nhìn thấy Tăng Ly trước. Chú này đã từng gặp rồi nè, chú xinh đẹp lần đó đi chung với chú chim bự!

"Ủa? Chú xinh đẹp!" Cậu bé lên tiếng trước.

Tăng Ly vừa nhìn thấy đó là cậu bé rất dễ thương lần trước, cậu bé đã làm cho Tần Trọng Hàn suýt nữa bị bẽ mặt đó, liền không thể nhịn cười. "Wow! Là con hả? Anh bạn nhỏ!"

Tiêu Hà Hà chỉ cảm thấy rằng giọng nói này hơi quen, nên lập tức ngẩng đầu lên, nhìn thấy Tăng Ly, miệng há to với vẻ rất kinh ngạc. "Giám đốc Tăng, sao anh lại đến đây?"

"Hà Hà, cậu bé thiên tài mà Hàn nói chắc không phải là cậu ấy chứ?" Tăng Ly nhìn xung quanh, không thấy đứa trẻ nào khác, nên cảm thấy rất kinh ngạc.

"Giám đốc Tăng, anh đến đây là vì…?" Cô vẫn không dám chắc Tăng Ly đến đây làm gì, nên không dám hỏi tùy tiện.

"Hàn tự nhiên nói muốn phát triển phần mềm trò chơi, kêu tôi đến đây để nói chuyện với người ta!"

"Người đó là anh hả?" Tiêu Hà Hà ngạc nhiên, rồi đột nhiên bật cười. "Tôi cứ tưởng chúng tôi đã bị lừa rồi chứ!"

"Ờ… Tôi xin lỗi, tại kẹt xe quá!" Tăng Ly ngồi xuống đối diện họ. "Xem ra là hai người rồi, ha ha, đúng là duyên phận ha!"

"Chú ơi, chú được chú chim bự cử đến hả?" Thịnh Thịnh đã không thể nhịn được nữa, phải mở miệng hỏi.

Tiêu Hà Hà nghe thấy vậy thì mặt đỏ bừng, nhưng trong lòng đang suy nghĩ. Người được gọi là "chú chim bự" đó, chắc không phải trùng hợp là Tần Trọng Hàn chứ?

"Ha ha ha…" Tăng Ly đã không thể nhịn được phải bật cười. "Cậu bé ngoan, con tên gì?"

"Tiêu Thừa!" Thịnh Thịnh lớn tiếng trả lời, không chút e thẹn.

Tăng Ly ngớ ra. "Họ Tiêu? Hà Hà, cậu bé này là…?"

"Con trai tôi!" Tiêu Hà Hà mỉm cười, đưa ra câu trả lời!

"Hả" một tiếng, Tăng Ly sững sờ. "Wow! Hà Hà, cô…, cô kết hôn rồi hả?"

Có sao anh ta cũng không ngờ được, cô gái trẻ trung như Tiêu Hà Hà lại có một cậu con trai lớn như vậy. Tin này đúng là có uy lực còn lớn hơn vụ nổ bom nguyên tử nữa.

Đây là nỗi đau của Tiêu Hà Hà, cô không thích nói về thân thế của Thịnh Thịnh trước mặt người khác, cũng sẽ không giải thích, chỉ gật đầu. "Đúng vậy, giám đốc Tăng, tôi đã từng kết hôn!"

40. Chương 40

"Ờ… Chúng ta bàn chuyện chính đi!" Tăng Ly búng ngón tay một cái. "Phục vụ, gọi món!"

Tiêu Hà Hà ngớ người ra, không dám nói gì.

"Đã là con trai cô, một thiên tài nhỏ tài giỏi như vậy, vậy chú phải mời thiên tài nhỏ một bữa thịnh soạn mới được!" Tăng Ly cười và nói, ánh mắt dừng lại trên mặt Tiêu Hà Hà.

"Thịnh Thịnh, xem thử coi con thích ăn gì?" Tăng Ly vừa nhìn thấy đứa bé này là thích ngay.

Thịnh Thịnh liếc nhìn Tiêu Hà Hà trước chứ không chọn món ăn. Mẹ chưa lên tiếng, cậu bé không dám gọi.

Tăng Ly nhìn thấy ánh mắt của cậu bé, dường như đã hiểu được điều gì đó. Đúng là một đứa bé hiểu chuyện, hiển nhiên, Tiêu Hà Hà rất biết cách dạy con.

"Giám đốc Tăng, bữa này cứ để tôi mời cho!" Trong lòng Tiêu Hà Hà nghĩ, nếu game của con trai bán được tiền, cô phải nên mời khách.

"Làm vậy sao được?" Tăng Ly vội vàng nói: "Sao lại để phụ nữ mời được? Với lại, cô có ơn cứu sống tôi, tôi vẫn chưa cám ơn cô nữa mà! Để tôi mời!"

"Giám đốc Tăng, anh không cần khách sáo như vậy!"

"Cô khách sáo thì có, Hà Hà!" Tăng Ly liếc nhìn cánh tay cô. "Phải rồi, Hà Hà, vết thương của cô sao rồi?"

“Ờ… Đỡ nhiều rồi!” Tiêu Hà Hà nói.

“Ngày mai để tôi đưa cô đến bệnh viện!” Tăng Ly xem thực đơn, thấy hai mẹ con họ đều rất dè dặt, nên đã gọi vài món mà con nít thích ăn, sau đó lại nhớ ra Tiêu Hà Hà cần được tẩm bổ, nên đã gọi thêm một món canh tẩm bổ cho Tiêu Hà Hà.

“Nào, gọi thêm nước ép đi!” Tăng Ly thấy cái ly đã hết nước trên bàn, lại nói với vẻ chu đáo.

“Dạ không cần đâu chú!” Mặc dù Thịnh Thịnh rất thích uống nước ép, nhưng cậu bé cũng biết rằng không thể quá tùy tiện, nhất là đối với ông chú xa lạ này.

“Sao vậy? Tiết kiệm tiền cho chú hả? Đừng! Chú dùng tiền công ty mà, ông chủ phải trả lại! Ha ha ha…”

“Mẹ ơi, con có thể uống nước ép không?” Thịnh Thịnh cẩn thận hỏi ý kiến của mẹ.

Tăng Ly nhìn thấy cảnh này, trong lòng bỗng thấy chua xót. Đứa bé này thực sự quá hiểu chuyện! Hiểu chuyện đến mức làm người khác đau lòng. “Làm gì vậy? Uống nước ép mà cũng hỏi mẹ? Đâu có vi phạm pháp luật đâu. Chú quyết định cho!”

“Ờ…” Tiêu Hà Hà đã biết rõ tính hài hước của anh ta, nên không nói gì thêm.

“Vậy mới đúng chứ! Uống đi, cậu bé!” Tăng Ly đặt ly nước ép xuống trước mặt cậu bé. Cậu bé vừa nhìn thấy ly nước ép liền lập tức hớn hở ra mặt.

“Giám đốc Tăng, tổng tài thực sự muốn phát triển game của Thịnh Thịnh à?” Tiêu Hà Hà hỏi một cách không chắc chắn.

“Ừm! Hôm nay anh ấy đã nói với tôi như vậy, kêu tôi đến bàn với mọi người, không ngờ lại là cô!”

Tiêu Hà Hà nghĩ lại người tối qua nói chuyện với mình là Tần Trọng Hàn, mặt cô bất giác đỏ bừng lên. Thì ra người mua bao cao su là anh ta à? Anh ta mua nhiều bao như vậy để làm gì?

Nhất định là vì có quá nhiều phụ nữ! Người đàn ông chết tiệt, sử dụng nhiều vật dụng phòng thân như vậy. Làm ơn đi, đó đều là những thứ mà các bạn trẻ thích sử dụng đó.

“Hà Hà?” Tăng Ly thấy cô rơi vào trầm tư, liền hét lên một tiếng.

“Chú ơi, dạo này mẹ con có nhiều tâm sự lắm, chú đừng làm phiền mẹ suy nghĩ, bàn với con cũng được!” Bộ dạng của Thịnh Thịnh y như người lớn còn bé.

"Ờ..." Bị con trai nói như vậy, Tiêu Hà Hà ngay lập tức tỉnh táo lại, nhìn thấy khuôn mặt suy tư của Tăng Ly, liền vội vàng xin lỗi. "Tôi xin lỗi, giám đốc Tăng, tôi xin lỗi!"

"Ha ha, phân tâm hả?" Tăng Ly Khi gật gù thấu hiểu, mỉm cười và hỏi Thịnh Thịnh. "Thịnh Thịnh, game của con rất hứa hẹn, chú chim bự của con nói sẽ trả cho con một triệu tiền thù lao, con có hài lòng không?"

"Vậy chú xinh đẹp ơi, game của người khác cũng được giá tiền này hả?" Không chờ Tiêu Hà Hà lên tiếng, Thịnh Thịnh đã đưa ra câu hỏi một cách rành rõi: "Con muốn biết nếu là game của người khác thì cũng được giá này hả?"

Tay đang cầm cái ly hơi khựng lại, Tăng Ly kinh ngạc, đồng thời do dự liếc nhìn vẻ mặt đang rất nghiêm túc của Thịnh Thịnh. Đứa bé này cũng có đầu óc kinh doanh lắm chứ.

Điều này làm anh ta nhớ về một người nào đó của 12 năm trước. Khi đó là sinh viên năm nhất, hình như có ai đó đã tự thiết kế một trò chơi, sau đó khi bàn bạc giá cả thì cũng đã nói một câu tương tự như vậy!

Tăng Ly ngạc nhiên, cậu bé này lại có đầu óc kinh doanh giống y như Tần Trọng Hàn. Có điều vào 12 năm trước, Tần Trọng Hàn đã 18 tuổi, còn bây giờ Thịnh Thịnh mới năm tuổi.

Tăng Ly nhanh chóng hoàn hồn lại, rồi mỉm cười nhẹ nhàng. "Ừm, giá của con cao hơn những người khác!"

Anh ta cũng không biết tại sao Tần Trọng Hàn lại ra giá cao như vậy, nhưng anh ta nói rằng đứa bé này đáng được như vậy.

"Tại sao?" Hà Hà không nhịn được phải lên tiếng.

"Tôi không biết!" Tăng Ly cười cười. "Đây là chi phiếu, đã được viết sẵn rồi!"

Tăng Ly lấy ra một tờ chi phiếu từ trong cặp và đưa qua cho Tiêu Hà Hà. Số tiền đã được viết sẵn!

"Mẹ ơi, đây là chi phiếu hả mẹ?" Thịnh Thịnh cau mày. "Có phải có nó rồi, chúng ta sẽ mua được nhà không?"

"Ờ..." Mặt của Tiêu Hà Hà đỏ bừng, nhìn vào tờ chi phiếu được viết sẵn, cảm thấy rất kinh ngạc. Một trò chơi của con trai mà còn cao hơn tiền lương mười năm của cô cộng lại! "Nhưng giám đốc Tăng à, trò chơi của Thịnh Thịnh thực sự có tiềm năng này à? Có đáng giá này không?"

"Nói thật lòng, những trò chơi bình thường cũng chỉ được vài trăm ngàn, nhưng tổng tài đã viết một tờ chi phiếu có giá trị rất lớn, thì chắc chắn phải có dụng ý của anh ấy. Nếu tôi đoán không lầm, chắc chắn anh ấy không biết Thịnh Thịnh là con trai của cô, vì vậy cô cứ yên tâm mà lấy số tiền này!" Tăng Ly nghĩ cô đang lo Tần Trọng Hàn có ý đồ gì khác.

“Mẹ ơi, chúng ta có thể mua được nhà rồi, không cần phải làm phiền người khác nữa!” Thịnh Thịnh chỉ muốn mua nhà để mẹ có một cuộc sống tốt đẹp.

Tăng Ly nghe thấy lời cậu bé nói liền hỏi với vẻ quan tâm: “Hai mẹ con không có chỗ ở hả?”

“Không phải, chúng tôi đang sống ở nhà của bạn tôi!” Hà Hà giải thích.

“Ồ! Ra là vậy! Nhưng số tiền này không đủ để mua nhà đâu!”

“Không đủ hả?” Thịnh Thịnh vừa nghe thấy vậy, khuôn mặt nhỏ bé liền xụ xuống. “Vậy cần bao nhiêu mới có thể mua được nhà?”

“Thịnh Thịnh!” Tiêu Hà Hà nhìn vào mặt con trai, nhẹ nhàng nói: “Mua nhà là chuyện của mẹ, con là con nít, không cần lo lắng, được chứ?”

“Dạ!” Hiển nhiên Thịnh Thịnh có chút hụt hẫng.

Tăng Ly nghe thấy cuộc trò chuyện của họ, tự nhiên cũng thấy đau lòng một cách khó hiểu. “Hà Hà, ba của cậu bé đâu?”

Vừa dứt lời, mặt của Tiêu Hà Hà ngay lập tức trở nên nhợt nhạt.

“Chú ơi… Không phải mọi đứa trẻ đều có ba đâu chú, cũng giống như không phải mọi đứa trẻ đều có mẹ vậy!” Thịnh Thịnh lên tiếng trước Tiêu Hà Hà.

Lại kinh ngạc.

Lẽ nào họ là gia đình đơn thân à?

Tiêu Hà Hà không lên tiếng giải thích.

“Mẹ ơi, con là đàn ông, dĩ nhiên con phải mua nhà rồi!”

“Con trai! Dù thế nào, chuyện mua nhà cứ để mẹ xử lý. Con chỉ là một đứa trẻ, chưa trưởng thành, đừng lo về chuyện này được không con?”

Tiêu Hà Hà thấy con trai vẫn không bỏ cuộc, vẻ mặt dịu dàng hơi thay đổi, nghiêm mặt nói thẳng, những đứa bé trưởng thành sớm quá quả thật là khó kiểm soát.

“Con ngoan quá!” Tăng Ly trở nên nghiêm nghị, không còn bộ dạng cà rỡn nữa. “Thịnh Thịnh, nào, cạn ly vì chí hướng rộng lớn của con!”

Thịnh Thịnh thực sự đã cạn ly với Tăng Ly.

Trong bữa ăn, Tăng Ly lại đưa hợp đồng ra, kêu Tiêu Hà Hà ký tên.

“Thịnh Thịnh, nếu có gì cần sửa đổi, chú sẽ gọi điện tìm con!”

Ăn cơm xong, Tăng Ly kiên quyết đòi đưa Tiêu Hà Hà và Thịnh Thịnh về nhà.

“Sáng mai tôi sẽ đến đón cô đến bệnh viện!” Tăng Ly chưa quên vết thương của cô vẫn chưa được cắt chỉ.

“Không cần làm phiền anh đâu, giám đốc Tăng!”

“Chú ơi, tại sao mẹ con phải đến bệnh viện?” Bị cuộc trò chuyện của họ thu hút, giọng trẻ con của Thịnh Thịnh vang lên một cách ngây thơ vô tội. “Mẹ bị gì hả?”

“Mẹ không sao!” Tiêu Hà Hà căng thẳng nói: “Mẹ đến bệnh viện để thăm một người bạn!”

“Ồ!” Gật đầu nửa tin nửa ngờ, nhưng chân mày ngày càng nhíu chặt, như thể đang nghi ngờ về tính xác thực trong lời nói của Tiêu Hà Hà.

Thông qua gương chiếu hậu, Tăng Ly nhìn theo Thịnh Thịnh, rõ ràng chỉ là một đứa bé năm tuổi, tại sao lại tài giỏi đến vậy? Lo lắng cả chuyện nhà cửa nữa. Cuộc sống của họ khó khăn đến vậy sao? Nhớ đến quần áo của Tiêu Hà Hà, đều là những bộ đồ đứng tuổi, còn cô ấy đang ở vào độ tuổi phong nhã hào hoa. Những cô gái khác ai ai cũng ăn mặc gọn gàng, còn cô, lúc nào cũng rất mộc mạc!

“Chú xinh đẹp ơi!” Thịnh Thịnh lại nhớ ra điều gì đó.

“Trời! Đừng gọi chú là chú xinh đẹ nữa được không? Gọi chú là chú Ly đi!” Tăng Ly khó chịu nhất là người ta nói anh ta xinh đẹp.

“Nhưng chú xinh đẹp như mẹ mà!”

“Nhưng con cũng đâu có gọi mẹ con là mẹ xinh đẹp!”

“Thôi được! Con sẽ gọi chú là chú Ly!” Ánh mắt suy tư của Thịnh Thịnh chợt ngớ ra, khuôn mặt nhỏ xinh ngay lập tức khôi phục lại nụ cười, bĩu môi và nói: “Chú Ly ơi, tại sao chú chim bự không tự đến vậy?”

“Thịnh Thịnh, không được gọi như vậy!” Tiêu Hà Hà ngăn cản.

“Ha ha ha ha…” Tăng Ly cười phá lên.

Mặt của Tiêu Hà Hà càng đỏ hơn.

“Vì chú ấy bận việc!”

“Vậy con có thể gặp chú ấy không?”

“Tất nhiên là được, chú ấy là sếp của mẹ con mà!”

“Vậy chú giúp con cám ơn chú chim bự!”

“Thịnh Thịnh, chúng ta có thể dừng việc gọi chú đó bằng biệt hiệu đó được không?” Xoa chân mày với vẻ đau đầu, Tiêu Hà Hà cúi đầu thật thấp, trên khuôn mặt trắng trẻo đầy vẻ thất vọng. Cô thực sự sợ việc con trai mình đi gặp Tần Trọng Hàn, bởi vì chỉ cần nghĩ đến chuyện đã bán cho anh ta một thùng bao cao su thôi thì đã cảm thấy mất mặt lắm rồi, gặp nhau chẳng phải sẽ ngượng đến chết à?

“Dạ được!” Thịnh Thịnh gật đầu, nhưng đã quen rồi, khó sửa lắm.

“Hà Hà! Tôi sẽ đến ngay!” Tăng Ly gọi điện thoại tới. “Khoảng mười phút nữa ha!”

“Nhanh vậy à?” Tiêu Hà Hà ngạc nhiên.

“Phải đưa ân nhân cứu mạng của tôi đến bệnh viện, tất nhiên tôi phải nhanh rồi…” Tăng Ly khẽ cười.

“Cám ơn anh, giám đốc Tăng, tôi sẽ xuống ngay…” Tiêu Hà Hà tắt máy tính, cầm lấy túi xách rồi đi ra ngoài.

Nhưng vừa đi đến đầu hẻm thì nhìn thấy chiếc Bugatti màu xanh lam, và bên cạnh xe tất nhiên có một người đàn ông cao lớn đang đứng, anh ta đang hút thuốc, nhìn có vẻ như đã đứng đó rất lâu rồi, và từ đầu tới cuối chỉ đứng với một tư thế.

41. Chương 41

Lúc này, Tần Trọng Hàn cũng đúng lúc nhìn thấy xe của Tăng Ly, nhất thời có chút bối rối, đôi mắt sâu thẳm của anh ta nhìn về phía Tiêu Hà Hà. "Em có hẹn với cậu ấy?"

"Ờ… Không… phải!"

"Là "phải" hay là "không phải"?" Anh ta nhướn mày.

Xe của Tăng Ly đã rẽ vào con hẻm. Rất rõ ràng, con hẻm hơi hẹp, đã có một chiếc Bugatti đang đậu, bây giờ lại thêm một chiếc Pagani, thấy rất khó chịu.

"Tổng tài, không ngờ anh cũng đến rồi hả?" Tăng Ly đã ra khỏi xe, không đi qua mà chỉ đứng cạnh xe mình, nhìn họ từ xa.

"Không làm phiền hai người hẹn hò nữa!" Đôi mắt sâu thẳm của Tần Trọng Hàn hơi nhướn lên, kèm theo một chút mỉa mai.

Tiêu Hà Hà nghe thấy anh ta nói như vậy, tong lòng rất khó chịu. Ý anh ta là sao? Cô hẹn hò với Tăng Ly khi nào?

"Hàn, anh đi đâu vậy? Tôi chở Hà Hà đến bệnh viện cắt chỉ mà, anh có đi chung không?" Tăng Ly thấy Tần Trọng Hàn định bỏ đi.

"Tôi rất bận!" Tần Trọng Hàn trầm giọng nói, rồi chui vào trong xe.

Chiếc Bugatti nhanh chóng nổ máy và chạy ra ngoài.

Tiêu Hà Hà nhìn theo chiếc xe đã biến mất nhanh chóng ở đầu con hẻm, trong lòng hình như cũng bị cơn gió mà chiếc xe tạo ra quét qua làm cho tan tác.

Tăng Ly cũng quay đầu lại nhìn, trong mắt lướt qua một tia sáng, rồi lắc đầu. "Hà Hà, đi thôi!"

Tiêu Hà Hà gật đầu rồi tiến đến. "Giám đốc Tăng, thực sự làm phiền anh quá!"

"Hà Hà, cô có thể đừng gọi tôi là giám đốc Tăng không?"

"Nếu không gọi là gì?" Cô rất ngạc nhiên.

“Anh Tăng hay anh Ly đều được!” Tăng Ly cười và nói. “Tóm lại đều dễ nghe hơn tên chức danh!”

Tiêu Hà Hà hơi bối rối, cô không qua lại nhiều với đàn ông, nhưng thấy Tăng Ly tử tế như vậy liền gật đầu. “Vậy được, tôi sẽ gọi anh là anh Tăng vậy!”

“Vậy là đúng rồi! Chúng ta mau đi thôi!” Tăng Ly nổ máy xe, hai người không ai đề cập đến chuyện tại sao Tần Trọng Hàn lại đến đây.

Sau khi đến bệnh viện cắt chỉ, Tiêu Hà Hà định về nhà, nhưng Tăng Ly lại nói: “Đi ăn trước đã, ăn xong tôi sẽ đưa cô về nhà!”

“Nhưng mà…”

“Nhưng nhị cái gì? Mau đi thôi!” Tăng Ly cười càng quyến rũ hơn, để người ta không thể từ chối.

Không chờ Tiêu Hà Hà có phản ứng, anh ta đã lái xe đi về hướng nhà hàng.

Chiếc xe dừng lại ở một nhà hàng rất lãng mạn được bao quanh bởi những hàng trúc rậm rạp xanh tươi, Tiêu Hà Hà rất thích cảm giác ở nơi này.

Nhưng vừa bước xuống xe thì đã bị một mùi nước hoa gắt mũi ập đến làm cô bị sặc, bắt đầu ho dữ dội.

“Khụ khụ khụ…”

Tăng Ly cũng cau mày.

Lúc này, một giọng nữ nũng nịu bất thình lình vang lên: “Ủa, là anh Tăng hả? Trùng hợp quá!”

Tiêu Hà Hà và Tăng Ly cùng lúc quay người lại, họ nhìn thấy một cô gái xinh đẹp tóc xoăn lượn sóng đang khoác tay Tần Trọng Hàn, đúng lúc đang đi qua từ đầu kia của bãi đậu xe.

Mùi nước hoa gắt mũi ập đến, một lần nữa làm cho Tiêu Hà Hà không nhịn được phải hắt hơi.

Tần Trọng Hàn không có bất kỳ biểu cảm nào, nhưng đôi mắt đại bàng lại rất sâu xa và sắc bén.

“Là cô Cao à? Hàn, thật trùng hợp, hai người cũng đến Mộng Viên dùng bữa hả?” Tăng Ly mỉm cười chào hỏi.

“Đúng vậy!” Cao Tư Kỳ cười rất tươi, vì đã lâu lắm rồi Tần Trọng Hàn không tìm đến cô ta.

Tiêu Hà Hà rút tờ khăn giấy và lau mũi, cúi đầu với vẻ rất ngượng ngùng.

“Bạn gái của anh hả?” Cao Tư Kỳ chỉ vào Tiêu Hà Hà rồi hỏi Tăng Ly.

“Ờ… Đây là em gái của tôi!” Tăng Ly mỉm cười hóm hỉnh, ánh mắt không quên nhìn về phía Tần Trọng Hàn, nhưng trên mặt của người kia vẫn rất bình thản.

Tiêu Hà Hà ngay lập tức ngước mắt lên, bỗng nhìn thấy một vết bầm tím trên cổ Cao Tư Kỳ, hình như là vết răng, sau đó nhìn sang Tần Trọng Hàn, thấy anh ta vẫn như ngày thường, Tiêu Hà Hà đành phải mỉm cười với Cao Tư Kỳ, sau khi chào hỏi thì nói với Tăng Ly: “Chúng ta vào trong thôi, anh Tăng!”

Khi đi ngang qua người Tần Trọng Hàn, anh ta đột nhiên nói: “Đã đến bệnh viện rồi hả?”

“Dạ phải, tổng tài!” Tiêu Hà Hà khẽ nói rồi cúi đầu xuống, nhìn giống như một đứa bé đã làm điều gì đó sai trái. “Thứ hai thì có thể đi làm lại bình thường rồi…”

“Không cần gấp…” Tần Trọng Hàn ngắt ngang lời cô, khóe môi hơi nhếch lên, chậm rãi nói.

Tiêu Hà Hà cảm thấy tai mình nóng lên, rồi gật đầu.

“Chúng ta vào trong thôi!” Tăng Ly ngớ người ra rồi lập tức lấy lại nụ cười.

Khi Cao Tư Kỳ nghe thấy Tần Trọng Hàn và Tiêu Hà Hà nói chuyện, ánh mắt của cô ta đột nhiên thay đổi, vội ôm chặt cánh tay của Tần Trọng Hàn. “Hàn à, thì ra mọi người đều quen nhau hả?”

“Đúng vậy, Hà Hà là thư ký của Hàn!” Tăng Ly giới thiệu.

“Ra là vậy!” Khuôn mặt của Cao Tư Kỳ cứng đờ, sau đó nở nụ cười. “Vậy chúng ta ngồi chung đi! Hàn, anh thấy sao?”

“Không ý kiến!” Tần Trọng Hàn thốt ra ba từ.

Trong lòng Tiêu Hà Hà tự thấy hơi thấp thỏm, phải ngồi chung ăn cơm à?

Rồi bốn người cùng bước vào nhà hàng.

Sau khi vào trong, Tiêu Hà Hà mới biết rằng nhà hàng này rất cao cấp, các tầng lầu xoay tròn, chỗ ngồi gần cửa sổ có thể chiêm ngưỡng khu rừng trúc xanh tươi bên ngoài.

Rượu sâm banh, các món ngon tinh tế, những người phục vụ thắt nơ cổ luôn sẵn sàng chờ gọi, nghệ sĩ vĩ cầm kéo khúc nhạc du dương. Đồ dùng trên bàn lấp lánh ánh sáng chói lóa, làm đau cả hai mắt.

Tiêu Hà Hà rất không tự nhiên, bởi vì những nơi cao cấp như vầy, cô chưa bao giờ đặt chân đến, nên nhất thời hơi lúng túng.

"Chào anh, chào cô, buổi tối vui vẻ!" Người phục vụ chào hỏi rất lịch sự và gửi thực đơn.

Ngồi ở vị trí gần cửa sổ, Tiêu Hà Hà có thể nhìn thấy rừng trúc ở bên ngoài, rất bắt mắt.

"Hà Hà, cô muốn ăn gì?" Tăng Ly chuyển thực đơn đến trước mặt Tiêu Hà Hà.

Còn người phục vụ đã đưa cho Cao Tư Kỳ một cái khác.

Tiêu Hà Hà lướt nhìn thực đơn, nhất thời có hơi kinh ngạc. Đắt quá! Có vài món ăn có giá đến vài con số! Lòng bàn tay cô bỗng toát mồ hôi. Tại sao phải đến đây ăn cơm? Sau này cô làm sao mời lại nổi giám đốc Tăng đây?

Ở đối diện, Cao Tư Kỳ đã bắt đầu gọi món rồi. "Hai phần gan ngỗng Pháp, hai phần bít tết, bít tết chín năm mươi phần trăm. Hàn à, anh uống rượu gì?"

"Một chai 82!"

Tiêu Hà Hà choáng váng, chỉ chai rượu họ gọi thôi, là bằng tiền lương trong mấy năm của cô rồi.

Tăng Ly hình như đã nhận ra điều gì đó, liền nhìn Tiêu Hà Hà với vẻ quan tâm. "Hà Hà, sao không gọi món?"

Lắc đầu, Tiêu Hà Hà nói thẳng: "Đắt quá!"

"Ờ..." Tăng Ly bật cười.

Mặt của Tiêu Hà Hà đỏ bừng lên, cô biết mình nói vậy sẽ làm mọi người cười nhạo, nhưng cô thực sự nghĩ vậy.

Ánh mắt khinh thường của Cao Tư Kỳ liếc qua, quan sát Tiêu Hà Hà.

Còn tầm nhìn của Tần Trọng Hàn dường như cũng vô tình lướt qua cô, nhìn vào khung cảnh bên ngoài cửa sổ.

"Đúng vậy, khá là đắt!" Tăng Ly thấy Hà Hà có vẻ hơi xấu hổ, lại nhìn thấy trong mắt của Cao Tư Kỳ đầy vẻ khinh miệt, đôi mắt sắc bén ngay lập tức xoay qua, kịp thời nói: "Những cô gái sống như Hà Hà quả thật không nhiều đâu, ai cưới được cô sẽ hạnh phúc chết đi được!"

Vẻ mặt của Cao Tư Kỳ lập tức thay đổi, cô ta nghe ra được Tăng Ly đang nói mình không cần phải kiếm sống qua ngày.

"Có đúng vậy không, thưa đại tổng tài?" Tăng Ly nhìn về phía Tần Trọng Hàn.

Gương mặt đẹp trai của Tần Trọng Hàn đã được nhuộm chút ánh sáng mặt trời của buổi trưa, làm mọi đường nét và góc cạnh đều rõ ràng, hơi di chuyển tầm mắt nhìn sang Tăng Ly. "Cậu nói gì vậy? Tôi không nghe thấy!"

Tiêu Hà Hà cúi đầu xuống.

Tăng Ly cầm lấy thực đơn rồi nói với người phục vụ: "Cho hai phần bít tết. Hà Hà, cô muốn chín mấy phần?"

Tiêu Hà Hà lại ngẩng đầu lên nhìn anh ta, nói: "Tôi muốn chín hoàn toàn!"

"Ăn vậy không còn ngon nữa đâu." Tăng Ly lo lắng.

"Nhưng vẫn tốt hơn là bị đau bụng!" Giọng của Tiêu Hà Hà rất khẽ, cô không dám ăn thịt bò chưa chín, không thể để bị đau bụng được, nghỉ làm không nói, mà còn phải đi khám bác sĩ.

Ôi...!

Tăng Ly cố nhịn cười. "Được rồi! Hai phần bít tết chín hẳn, hai phần xà lách xoài."

Khi ngẩng đầu lên một lần nữa, Tiêu Hà Hà nhìn thấy mặt của Cao Tư Kỳ như méo xẹo, còn miệng của Tần Trọng Hàn hơi nhếch lên, cô không biết mình đã nói gì mà khiến họ có biểu cảm như vậy.

Mùi nước hoa trên người Cao Tư Kỳ quá nồng, từ nãy đến giờ mà Tiêu Hà Hà vẫn không thể thích ứng được, chỉ cảm thấy cổ họng gắt rất khó chịu.

Ánh mắt của Tần Trọng Hàn vẫn lướt qua mặt cô như vô tình lại cố ý, khiến cô cảm thấy như đang ngồi trên đống lửa.

“Tôi vào phòng vệ sinh một lát!” Cô đứng dậy, gật đầu rồi bước đi.

Tần Trọng Hàn cũng đứng dậy. “Tôi đi hút điếu thuốc!”

Cao Tư Kỳ ngớ ra: “Hàn à…”

Tần Trọng Hàn sải bước thật nhanh, đi về hướng mà Tiêu Hà Hà vừa đi.

Cao Tư Kỳ quay đầu lại nhìn Tăng Ly với vẻ không hiểu, còn Tăng Ly chỉ nhướn mày, nở một nụ cười ma mãnh. “Cô Cao, lâu quá không gặp, cô lại đẹp ra rồi!”

Tiêu Hà Hà đi vào phòng vệ sinh, đóng cửa lại, dựa lưng vào cửa, đột nhiên cảm thấy bất lực. Trong lòng cô rốt cuộc nghĩ gì, bản thân cô cũng không biết.

Đúng là anh ta chỉ chơi đùa với cô, cô vừa từ chối thì anh ta liền tìm đến một cô gái khác. Không! Anh ta chưa bao giờ cắt đứt với Cao Tư Kỳ, còn dấu vết trên cổ của Cao Tư Kỳ chắc là dấu vết nụ hôn mà anh ta để lại!

Thôi mặc kệ đi! Cô suy nghĩ làm gì? Liên quan gì đến cô?

Tiêu Hà Hà đứng trước gương, vỗ vào khuôn mặt nóng ran của mình, giấu đi những suy nghĩ không nên có, rồi bước ra ngoài.

Nhưng, ở cửa phòng vệ sinh, một thân hình cao lớn đang cản đường cô. Theo bản năng, Tiêu Hà Hà né sang một bên.

Người đó lại ôm chặt eo cô lại.

“A…” Cô ngẩng đầu lên thật nhanh, nhận ra là Tần Trọng Hàn. “Tổng… Tổng tài!”

Tần Trọng Hàn liếc nhìn cô, mặt nở nụ cười, nhưng giọng nói lại lạnh lùng như một con quỷ khát máu: “Tiêu Hà Hà… Em có bản lĩnh quá ha?”

Tiêu Hà Hà không biết anh ta có ý gì, nhìn vào khuôn mặt đang gần ngay trước mắt, một khuôn mặt đẹp trai lạnh lùng nhưng quyến rũ, khóe môi hơi nhếch lên như thể muốn cười mà không cười. Đôi mắt của anh ta sâu thẳm và đen như mực, nhưng lại không có chút ánh sáng nào, giống như một ngôi sao đang rơi xuống và tan biến đi, có chút thâm sâu khó dò.

42. Chương 42

Tiêu Hà Hà ăn xong thì đến công ty của Ngô Tân Tuyên. Sau khi bàn xong chi tiết, về đến công ty đã là 5 giờ chiều, cũng chuẩn bị tan ca, nên cô thu dọn đồ đạc và chuẩn bị đi đón Thịnh Thịnh.

Ra khỏi tòa nhà và đi về phía vệ đường, đang chuẩn bị đi tới chỗ trạm xe buýt, nhìn thấy một người vừa ra khỏi xe taxi, và người đó chính là ông Mao - người mà cô vẫn đang vất vả tìm kiếm.

Khuôn mặt của Tiêu Hà Hà ngay lập tức tái nhợt đi, trong lòng cô hoảng loạn. Cô nắm chặt cái túi xách, chạy như bay đến trước mặt Mao Chi Ngôn. "Chú ơi, chú ơi, tôi năn nỉ chú nói cho tôi biết, người đàn ông đeo mặt nạ cáo đó đang ở đâu?"

Mao Chi Ngôn không hề quá kinh ngạc, chỉ nhìn cô gái trước mặt và thở dài. "Cô à, tôi đã nói rồi, tôi thực sự không quen cô!"

"Chú à, sao chú có thể nhẫn tâm đến như vậy?" Tiêu Hà Hà liếc nhìn các đồng nghiệp đi ra từ trong tòa nhà, ngay lập tức hạ thấp giọng: "Chú ơi, chỉ có chú mới giúp được tôi thôi. Cầu xin chú, cho tôi biết người đó đang ở đâu. Sao chú có thể quên được chứ? Làm ơn giúp đỡ cho người mẹ tội nghiệp này đi mà chú!"

"Cô à, rốt cuộc cô muốn sao?" Trên mặt Mao Chi Ngôn lộ ra vẻ khó xử.

Tiêu Hà Hà sợ ông ta sẽ bỏ đi, liền lập tức nắm chặt tà áo của ông ta. "Tôi muốn gặp người đó, chú cho tôi biết anh ta đang ở đâu, tôi muốn gặp anh ta!"

"Cô Tiêu à, cô gặp được cậu ấy rồi có thể làm gì?" Ông ta thở dài.

"Chú thừa nhận chú biết tôi phải không?" Tiêu Hà Hà sững người ra, trên khuôn mặt ngay lập tức lóe lên vẻ bất ngờ. Đây là một hy vọng với cô, hy vọng duy nhất. Vốn đã tuyệt vọng rồi, bây giờ lại nhen lên hi vọng, sao cô không vui cho được?

"Cô Tiêu à, hay là vầy! Để tôi hỏi cậu ấy, nếu cậu ấy đồng ý gặp cô, tôi sẽ gọi điện cho cô, được không? Cô về trước đi!"

"Không! Chú hỏi liền bây giờ đi!" Tiêu Hà Hà dùng hết sức giữ chặt tà áo. "Tôi muốn gặp anh ta ngay lập tức, xin chú đó!"

"Thôi được rồi!" Mao Chi Ngôn móc điện thoại ra và bấm số. "Thưa cậu, cô Tiêu muốn gặp cậu!"

Không biết đầu bên kia đã nói những gì, Mao Chi Ngôn gật đầu rồi cúp máy. "Cô Tiêu, cô còn nhớ căn biệt thự của năm năm trước không?"

Căn biệt thự đó?

Làm sao cô biết được chứ? Cô bị người ta lôi đến đó mà, sau đó lại được người đó chở đến bệnh viện, cô đã quên lâu rồi. Nếu cô nhớ, cô cần gì phải tuyệt vọng đến vậy?

"Tôi ghi lại địa chỉ cho cô, tối nay cô đến đó. Cậu ấy nói, nếu cô muốn gặp cậu ấy thì phải trả giá bằng tất cả. Trả giá bằng tất cả, cô có hiểu không?"

Thời khắc Mao Chi Ngôn nói ra câu này, Tiêu Hà Hà cảm thấy trái tim mình như bị móc ra, nước mắt không nhịn được phải rơi xuống. "Chỉ cần anh ta chịu gặp tôi, chịu cho tôi gặp con trai tôi, điều kiện gì tôi cũng chấp nhận!"

"Vậy được rồi!" Mao Chi Ngôn viết ra một địa chỉ rồi đưa cho cô. "Chín giờ tối nay, cô hãy đến địa chỉ này, cậu ấy sẽ chờ cô ở đó. Nhớ là chín giờ, đừng sớm hơn, cũng đừng muộn hơn, nếu không cô sẽ không gặp được cậu ấy!"

"Ừm! Anh ta thực sự chịu gặp tôi hả?" Tiêu Hà Hà hỏi với vẻ không chắc chắn. "Chú cho tôi xin số điện thoại của chú, tôi không thể tin tưởng chú hoàn toàn được, tôi muốn xác nhận địa chỉ mà chú đưa cho tôi có chính xác không!"

Mao Chi Ngôn thở dài, viết ra số điện thoại của mình. "Vậy được rồi chứ?"

Tiêu Hà Hà nắm chặt tờ giấy, tim đập nhanh vì hoảng loạn, cúi người xuống thật sâu. "Cám ơn, cám ơn chú!"

Cuối cùng cô đã có thể gặp được con trai mình!

Tiêu Hà Hà không biết mình đã lên xe buýt như thế nào, khi về đến nhà mới nhận ra mình chưa đón Thịnh Thịnh, liền gọi ngay cho cô giáo ở trường, kêu Thịnh Thịnh tối nay ở lại trường luôn, cô không đến đón cậu bé được.

Cúp máy rồi Tiêu Hà Hà lấy cuốn sổ tiết kiệm đó ra, số tiền ghi trên đó là bảy triệu rưỡi.

Nước mắt không kìm được chực trào ra, lúc đầu chỉ có vài giọt, sau đó là tuôn thành hàng. Cô đưa tay lên lau sạch, nhưng lau rồi lại chảy, lau rồi lại chảy, có lau thế nào cũng không khô được…

Cuối cùng cô đã tìm thấy người đó! Cô muốn trả lại cho anh ta cuốn sổ tiết kiệm này, chỉ cần được gặp con trai cô, chắc chắn nó đang được sống tốt!

8 giờ 30 phút, Tiêu Hà Hà đã thay quần áo và đi ra ngoài. Địa chỉ đó nằm ở vùng núi, xe buýt không thể đến được, cô đành phải ngồi taxi.

Chiếc xe dừng lại trước căn biệt thự số 15.

Hà Hà đang rất phấn kích. Vừa xuống xe, cả người cũng bắt đầu run lên vì phấn khích.

Ở đây, đúng là nơi đó.

Nhìn đồng hồ, chín giờ.

Một chiếc Bentley đã đậu sẵn trong sân, nhưng không có biển số.

Tiêu Hà Hà bước đến trước cửa, hít một hơi thật sâu và ấn chuông cửa.

Cánh cửa mở ra.

Một mùi thuốc lá ập đến, xen lẫn với mùi nước hoa Cologne thoang thoảng, tự nhiên có một cảm giác quen thuộc. Có lẽ tất cả đàn ông đều có mùi này.

Cô từ từ ngước lên, nhìn thấy một cơ thể rắn rỏi, bộ vest phẳng phiu không một nếp nhăn. Cô nín thở, từ từ ngẩng lên cao hơn, là mặt nạ cáo đã xuất hiện vô số lần trong những cơn ác mộng của cô…

"Vào đi!" Giọng của người đàn ông đó rất trầm, dường như đang cố tình đè nén lại.

Rồi anh ta quay người đi vào trong.

Tiêu Hà Hà không biết mình đã đi vào như thế nào, chỉ cảm thấy toàn thân không còn chút sức lực nào cả, mệt mỏi giống như bị hút sạch máu vậy. Ánh mắt cô vẫn không rời khỏi cái mặt nạ cáo đó, từ đó đã bỏ qua thân hình cao lớn kia.

"Ngồi đi!" Anh cáo (Tạm gọi anh cáo vậy, ha ha.) trầm giọng nói: "Nghe nói cô muốn gặp tôi?"

Tiêu Hà Hà gần như dùng hết sức lực của kiếp này nên mới cầm được nước mắt, từ từ lên tiếng: "Thưa anh, tôi muốn gặp con trai của tôi, xin anh hãy cho tôi gặp nó!"

Anh cáo hơi sững sờ, điều chỉnh tư thế một cách tao nhã. "Ngồi đi, tôi không thích người khác đứng nói chuyện với tôi, vậy sẽ khiến tôi cảm thấy bị áp bức, tâm trạng sẽ không thoải mái!"

Tiêu Hà Hà hít một hơi thật sâu, sợ sẽ chọc giận anh ta, nên đã ngoan ngoãn ngồi xuống.

Tầm nhìn ngang với anh ta, cô nhận ra một đôi mắt vô cùng sắc bén đằng sau cái mặt nạ cáo, làm người ta cảm thấy rợn tóc gáy.

Đó là một đôi mắt hung hãn, tuyệt đối không thể dùng từ dịu dàng để hình dung.

Anh cáo rít một ngụm thuốc rồi phun ra một làn khói, cả người ẩn nấp trong làn khói trắng hơi mờ ảo.

Lúc này Tiêu Hà Hà mới liếc nhìn xung quanh, vẫn giống như năm năm trước, trang trí đen trắng xen kẽ, đơn giản mà tươi sáng, vẫn sạch như thể chủ nhân bị mắc hội chứng sợ bẩn vậy.

"Tôi muốn gặp con trai của tôi!" Hễ Tiêu Hà Hà nhắc đến đứa con bị bắt đi liền cảm thấy trong mắt rất xót, cổ họng cũng nghẹn lại.

Anh cáo cười khẽ: "Dựa vào đâu?"

Nghe nói vậy, khuôn mặt của Tiêu Hà Hà khựng lại, trên mặt lóe lên một tia u ám, tay run rẩy, mở túi xách của mình và lấy cuốn sổ tiết kiệm ra. "Thưa anh, đây là số tiền mà anh đã cho tôi, tất cả là 7 triệu rưỡi. Năm đó tôi đã nói sẽ hủy hợp đồng, nhưng anh đã bắt con tôi đi…"

Tiêu Hà Hà đặt cuốn sổ tiết kiệm lên trên bàn trà bên cạnh anh ta, rồi ngồi xuống chỗ cũ.

Anh cáo có vẻ hơi ngạc nhiên, đôi mắt đằng sau cái mặt nạ đang híp lại, kèm theo một chút cảm xúc không rõ ràng. Anh ta hỏi: "Cô không xài số tiền này?"

"Đúng vậy!" Tiêu Hà Hà gật đầu.

"Tại sao?" Anh ta hỏi.

"Tôi muốn gặp con trai của tôi. Thưa ông, tôi không cần tiền, anh làm ơn trả con lại cho tôi được không?" Trong giọng cô đầy vẻ van nài.

"Cô nghĩ con trai của cô bây giờ còn nhận ra cô không?" Anh cáo hỏi với giọng sâu xa khó đoán. "Cô nghĩ nó sẽ chấp nhận cô một cách dễ dàng à?"

"Tôi…" Cô biết rằng anh ta nói đúng. Đã 5 năm rồi, cô không có mặt trong quá trình trưởng thành của con, bây giờ cô đột nhiên xuất hiện, làm sao con chịu nhận cô?

Nhưng, tất cả mọi chuyện đều do anh ta gây ra mà!

"Tôi lại hỏi cô, cô có nuôi nổi đứa bé không?" Giọng của anh cáo rất bình thản, dường như còn pha lẫn một chút mỉa mai. "Bây giờ chi phí sinh hoạt mỗi tháng của nó là mấy trăm ngàn, học ở trường tốt nhất, có người hầu hạ riêng, cuộc sống rất tốt, cô muốn con cô quay về sống cực khổ với cô à?"

"Tôi…" Trái tim của Tiêu Hà Hà bị những câu hỏi không nhanh không chậm của anh ta làm cho dậy sóng.

Đúng vậy!

Mấy trăm ngàn, tiền lương của cô trong mấy năm lận đó!

"Tôi muốn gặp nó có được không? Dù là đứng ở đằng xa, chỉ cần nhìn thấy nó cũng được!" Cô thỏa hiệp. Cô chỉ muốn biết con trai mình có khỏe không, cô muốn thấy con mình trông như thế nào, có dễ thương không, có vui vẻ không.

"Dù cô không cần số tiền này, tôi cũng không có nghĩa vụ phải cho cô gặp!" Nụ cười đằng sau cái mặt nạ của anh cáo dường như đã trở nên sâu sắc hơn, nhìn thấy cuốn sổ tiết kiệm này, anh ta hơi tức giận, những ngón tay đang cầm điếu thuốc cũng căng cứng hơn.

Tại sao cô ấy không đụng đến dù chỉ một xu? Người phụ nữ này quả thực không phải là ngốc bình thường!

"Thưa anh, xin anh thấu hiểu cho trái tim của một người mẹ!" Vành mắt của Tiêu Hà Hà đỏ bừng.

"Ừm! Muốn gặp nó cũng không hẳn là không được, trừ khi…" Anh ta cố tình dừng lại, đôi mắt sâu thẳm đảo đi đảo lại trên mặt cô.

"Trừ khi cái gì?" Bàn tay nhỏ nhắn của Tiêu Hà Hà siết chặt cái túi xách, không biết anh ta sẽ đưa ra điều kiện gì.

"Cô rất căng thẳng hả?" Anh cáo vẩy tay gẩy tàn thuốc, ánh mắt một lần nữa hướng về phía khuôn mặt nhỏ bé đang thấp thỏm của cô. "Trả giá bằng tất cả, cô có sẵn lòng không?"

Cô như bừng tỉnh.

"Thôi vậy, cô đi đi. Thấy bộ dạng cô như vậy là biết cô không sẵn lòng rồi. Nhưng con người tôi rất nhân từ, tôi có thể cho cô biết cậu bé đang sống rất tốt, có người chăm sóc riêng, cũng rất dễ thương. Vậy đó! Cô đi đi!" Anh cáo nhìn chằm chằm vào mặt cô, nói từng chữ một: "Bạn đã biết tình hình của cậu bé rồi đó…"

43. Chương 43

"Ừm!" Giọng anh ta trầm thấp và rất khàn. "Không phải cô muốn gặp nó à?"

"Sau tối nay, tôi có được gặp nó không?" Tiêu Hà Hà cần phải chắc chắn.

"Điều này thì phải xem biểu hiện của cô rồi, không thể nói chính xác được!" Trong ánh mắt của anh sói tràn ngập nụ cười gian xảo. "Thời hạn ba tháng, làm người phụ nữ của tôi, cô thấy sao?"

"Anh…" Cô bàng hoàng.

"Điều này rất công bằng, cô có thể không làm, không ai ép buộc cô! Nhưng cô đừng bao giờ mong được gặp con, nếu cô không thể chấp nhận!"

Nghe thấy những lời của anh ta, cô bỗng thấy mình như sắp nghẹt thở, đầu óc trống rỗng. "Anh làm vậy là đe dọa tôi!"

"Cô à, đây phải xem như là một cuộc giao dịch, không thể nói là đe dọa người khác được. Tôi là doanh nhân, doanh nhân làm sao mà làm những vụ giao dịch lỗ vốn được?" Anh cáo tiến lại gần hơn, đôi mắt sâu thẳm nhìn chằm chằm vào mặt Tiêu Hà Hà.

"…" Cô nín lặng, nhưng ước gì có thể tháo mặt nạ của anh ta xuống.

"Cô à, nếu cô không tiến hành vụ giao dịch này, mời cô ra ngoài ngay lập tức!" Giọng của anh cáo đã rất mất kiên nhẫn. "Tôi còn bận công việc, không có thời gian để lãng phí!"

Sự nhục nhã trong lòng Tiêu Hà Hà đã trỗi dậy, cô nhìn đi chỗ khác, cố gắng không để cho nước mắt rơi xuống. "Không, tôi không đồng ý! Nhưng tôi muốn gặp con!"

Cô hét lên một cách không chịu khuất phục. "Anh không cho tôi gặp con, tôi sẽ đeo bám anh!"

"Đeo bám tôi làm gì?" Anh cười gằng. "Không có ai khác trong căn nhà này đâu nha, trai đơn gái chiếc ở trong cùng một phòng, cô không sợ tôi sẽ làm gì cô à?"

"Anh…" Tiêu Hà Hà cau mày, bị những lời anh ta nói làm cho đỏ mặt, nhìn anh ta với ánh mắt thù hận. Cái mặt nạ này y như con người đó, đều đáng hận như nhau!

"Ghét tôi?" Anh ta nhếch mày.

"Phải! Tôi ghét anh! Ghét anh!" Cô khẽ hét lên.

“Thì ghét đi!” Anh ta cười.

Tiêu Hà Hà cúi đầu xuống, cảm nhận được một ánh nhìn nóng bỏng.

“Đến đây!” Anh ta ra lệnh, vỗ nhẹ lên chiếc ghế xô-pha bên cạnh mình.

Tiêu Hà Hà giật thót tim, lắc đầu.

“Vậy cô ở lại đây đi ha, tôi đi đây!” Hiện thân của cáo đứng dậy. “Cho cô một ngày để suy nghĩ, tối mai, nếu cô không thể hy sinh bằng mọi giá, vậy thì tôi cũng không dám đảm bảo rằng có còn muốn gặp lại cô nữa hay không!”

Nói rồi anh ta đứng dậy, sải bước rời đi.

Tiêu Hà Hà hoang mang trong lòng, vội vàng hét lên: “Thưa anh, anh đừng đi! Tôi muốn gặp con trai của tôi!”

Nhưng, người đó đã mở cửa ra. Người đó đã đi ra ngoài một cách thong thả, không có chút lưu luyến nào.

Trong biệt thự một màn đêm yên tĩnh, khi Tiêu Hà Hà đuổi theo ra bên ngoài, chiếc Bentley đó đã rời đi.

Trái tim của Tiêu Hà Hà giống như bị móc ra, sau đó bị phủ lên một lớp sương giá.

Cô đã khóc.

Sự tủi hổ và đau đớn dâng lên trong tim Tiêu Hà Hà, cuối cùng cô không kiểm soát được mình, khóc to thành tiếng. Tại sao cô muốn gặp con mình mà khó khăn đến vậy? Tại sao anh ta lại sỉ nhục cô như vậy?

Tiêu Hà Hà không biết mình đã về nhà như thế nào. Đêm nay, cô lại bị mất ngủ!

Ở văn phòng.

“Cà phê!” Một giọng nói trầm và mạnh mẽ vang lên từ trong điện thoại.

Tiêu Hà Hà vội lắc đầu, buộc mình hoàn hồn trở lại, hôm nay vẫn phải sống tiếp.

Pha cà phê xong rồi bưng vào trong, vừa định ra ngoài thì đột nhiên nghe thấy Tần Trọng Hàn nói: “Tối qua không ngủ hả?”

“Ờ…” Cơ thể Tiêu Hà Hà run lên và chọn cách im lặng, còn anh ta lại đột nhiên có vẻ thích thú.

“Tại sao tối qua không ngủ?”

Tiêu Hà Hà ngước mắt lên, thấy anh ta đang nhìn cô.

Mắt cô hơi đau, tối qua đã khóc quá lâu, một mình đi bộ rất lâu trên con đường núi, khó khăn lắm mới bắt được xe. Về đến nhà lại khóc tiếp rất lâu nữa, sau đó mắt sưng lên, gần như không mở ra được.

Cô chỉ nhìn thấy đôi lông mày đang hơi nhướng lên của anh ta, trong mắt dường như có một nụ cười không rõ ràng. Tiêu Hà Hà nhìn Tần Trọng Hàn, tự nhiên cảm thấy trong lòng dâng lên một nỗi buồn vô hạn.

Cô biết rằng xưa nay Tần thị luôn rất xem trọng tinh thần của nhân viên, vậy nên khi cô đến làm trong bộ dạng này, tổng tài hỏi thăm là chuyện rất bình thường. Cô vội cúi mắt xuống: “Tôi xin lỗi, sẽ không có lần sau nữa!”

Anh ta đứng lên, đi vòng qua bàn làm việc, tiến đến gần cô hơn, kéo theo mùi thuốc lá thoang thoảng, và cả mùi nước hoa quen thuộc đó, trong chớp mắt đã bao phủ toàn bộ khứu giác của cô.

Tiêu Hà Hà một lần nữa xác định rằng trên người của tất cả đàn ông đều có mùi thuốc lá này, vả lại đàn ông là loài động vật sống ở nửa thân dưới.

“Cho em nghỉ phép nửa ngày, về nhà ngủ bù đi!” Giọng anh ta đột nhiên trầm lại, kèm theo chút ám muội, hơi thở như trêu người cứ phảng phất trước mũi cô. “Tôi không thích nhìn thấy một cô gái có tinh thần không tốt!”

Tiêu Hà Hà đột nhiên cứng đờ, gần như quên cả việc thở. Cô không ngờ Tần Trọng Hàn lại cho cô nghỉ phép, vì trước nay anh ta luôn yêu cầu rất nghiêm khắc, sao lần này lại tốt bụng như vậy? Nhưng cô ngay lập tức nói: “Tổng tài, không cần! Tôi sẽ không để ảnh hưởng đến công việc đâu.”

“Về nhà đi! Bộ dạng em như vầy, lỡ có sai sót, gây ra tổn thất lớn, công ty sẽ đòi bồi thường đó!” Anh ta lạnh lùng nói.

“Nhưng thực sự là không cần, tôi có thể làm được!” Trước đây khi đi làm thêm, cô từng làm rất nhiều công việc, mỗi ngày chỉ ngủ 2-3 tiếng là chuyện rất bình thường.

“Tiêu Hà Hà, có phải em thích chống đối tôi không?” Tần Trọng Hàn nhướng mày, trong giọng nói đã hơi mất kiên nhẫn.

“Tôi không có!” Cô thì thầm rồi lùi lại một bước. Tổng tài đứng cách cô quá gần, mặc dù giữa họ đã có vài nụ hôn vụng rất thân mật, nhưng suy cho cùng vẫn chỉ là quan hệ giữa sếp và nhân viên, cô sẽ không nghĩ

quá nhiều. Nhưng khi anh ta tiến đến để quan tâm cô, trong lòng cô vẫn tràn ngập lòng biết ơn vô hạn.

Thấy cô lùi về sau, khóe miệng của Tần Trọng Hàn cứ giữ mãi nụ cười, mặc dù anh ta không tự cảm thấy. "Vậy hãy lập tức về nhà để ngủ bù đi! Nghe lời!"

Giọng điệu nhẹ nhàng làm người ta nhất thời phải giật mình, nhưng Tiêu Hà Hà chỉ cảm thấy chua xót, trong lòng thầm hạ quyết tâm, làm xong chuyện của VL, cô sẽ từ chức.

Tần Trọng Hàn nhìn thấy cô hơi bị phân tâm, ánh mắt phức tạp nhìn vào cô đang cúi đầu. "Về nhà nghỉ ngơi đi!"

"Cám ơn tổng tài! Vậy tôi xin phép về trước!" Tiêu Hà Hà rất biết ơn trong lòng, giọng nói nhẹ nhàng, quay người đi ra ngoài.

Tần Trọng Hàn hơi nheo mắt lại, nhìn theo bóng lưng đang rời đi của cô, trên khóe môi lộ ra một nụ cười không rõ ràng, trong mắt lóe lên một tia sáng kỳ lạ.

Tiêu Hà Hà làm sao ngủ được, cả buổi chiều ở nhà nằm ngồi không yên, vẫn gọi cho cô giáo báo rằng không đón Thịnh Thịnh được. Tối nay… Tối nay, cô phải đi gặp anh cáo đó, cô biết rằng mình không thể thoát khỏi kiếp nạn này!

Lẽ nào mình không còn cách nào tránh né được? Biết rằng tối nay cô sẽ phải đánh mất mình một lần nữa! Trái tim cô dường như đã rơi vào hang băng ở bắc cực, lạnh lẽo đến vậy.

9 giờ tối.

Tiêu Hà Hà xuất hiện ở cổng biệt thự vào đúng thời điểm ngày hôm qua. Cửa đã được mở, vẫn là cái mặt nạ cáo đó, nhưng chỉ thay đổi bộ vest khác.

Tiêu Hà Hà theo anh ta vào trong.

Anh cáo vẫn ngồi trên ghế xô-pha hút thuốc, tư thế vẫn thanh lịch như một hoàng tử.

Im lặng một lúc lâu, cuối cùng cô bình thản nói: "Nếu tôi đồng ý, anh phải hứa sẽ cho tôi gặp con trai tôi."

"Thời hạn ba tháng, nếu cô làm tốt, có thể sẽ gặp được nó sớm hơn! Phải xem biểu hiện của cô rồi!" Giọng nam trầm của anh ta vang lên một cách xa xôi, nhưng lời anh ta nói giống như kim nhọn, đâm vào trái tim cô làm cô đau đớn vô cùng.

Tiêu Hà Hà cắn môi và gật đầu.

“Còn một chuyện nữa. Trong thời gian này, cô không được phép gần gũi với bất kỳ người đàn ông nào, tôi thích phụ nữ sạch sẽ, hiểu chưa?”

Cô vẫn cắn chặt môi, không lên tiếng. Cô chưa bao giờ gần gũi với đàn ông, ngoại trừ Tần Trọng Hàn từng hôn cô ra, giờ đây là anh cáo này.

“Trả lời tôi đi!”

“Tôi biết rồi!” Cô nói, giọng khàn khàn như muốn khóc.

Anh ta nghe thấy giọng cô, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm vào cái đầu đang cúi thấp của cô. “Đến đây!”

Cô bước một bước về phía trước, rất chậm, rất chậm.

Anh ta giơ tay kéo cô ra lại. Tiêu Hà Hà hét lên một tiếng rồi rơi vào vòng tay anh ta. Ngước mắt lên nhìn anh ta, anh ta cúi đầu xuống, qua cái mặt nạ, ánh mắt đang khóa chặt khuôn mặt cô của anh ta đột nhiên co lại.

Anh ta đã nhìn thấy đôi mắt sưng đỏ của cô, trong mắt có tia máu, chất lỏng óng ánh rơi xuống từ khóe mắt, nước mắt tuôn trào…

“Khóc cái gì?” Giọng anh ta hơi khó chịu.

Khuôn mặt cô trượt trên ngực anh ta một cách yếu ớt, một nỗi đau thầm lặng, cảm giác tủi hổ và nhục nhã ập đến, khiến Tiêu Hà Hà không thể kìm được phải bật khóc nghẹn ngào.

“Tôi hận anh, tôi hận anh!” Cô khóc lóc, quay đầu lại rồi dùng hết sức bình sinh cắn mạnh vào vai anh cáo!

Trong lòng cô tràn ngập đau đớn và tủi hổ!

Cô cắn rất mạnh, còn anh ta chỉ chịu đựng chứ không nói gì, chỉ bồng cô lên tầng hai. Cảm giác này giống như đã trở lại năm năm trước vào đêm đó, vẫn bất lực và không còn cách nào!

Cuối cùng cô đã nếm được mùi máu tanh, khóc lóc và buông anh ta ra, trên áo anh ta để lại một dấu răng dính đầy máu.

Anh ta cảm nhận được sự run rẩy của cơ thể mỏng manh của cô khi cô khóc trong vòng tay anh ta. Cố gắng chịu đựng sự căng cứng và rục rịch của nửa người dưới, anh ta hơi nhắm mắt lại, rồi chớp mắt mở ra, bồng cô lên giường.

Nước mắt của cô chảy đầy mặt khiến anh ta nhất thời lúng túng. Đặt cô xuống, anh ta không làm gì cả mà đi đến cạnh cửa sổ, châm một điếu thuốc, hít một hơi thật mạnh rồi im lặng.

Cô vẫn thút thít, cảm nhận được anh cáo không làm gì cả. Cô mở mắt ra tìm kiếm bóng dáng của anh ta, lúc này mới nhìn thấy bóng dáng cao lớn đang đứng bên cửa sổ. Có điều, bóng dáng đó tuy cao lớn nhưng lại có vẻ vô cùng cô đơn.

Mùi thuốc lá từ từ lan đến, trong lòng Tiêu Hà Hà cảm thấy thương cảm một cách không thể giải thích được. Tại sao cô lại có cảm giác này, ngay cả bản thân cô cũng không biết.

Cô liếc nhìn cách bài trí bên trong phòng mới phát hiện ra, đồ dùng nội thất vẫn như cũ, chưa từng được di chuyển, ngoại trừ sạch thì vẫn chỉ có sạch mà thôi.

Anh ta không nói gì, chỉ đứng hút thuốc. Cô ngồi dậy khỏi giường và co rúm lại, nhưng cũng không biết phải nói gì.

Bầu không khí cứ ám muội như vậy, ngột ngạt như vậy, điều này làm cho người ta cảm thấy lúng túng.

"Đi tắm đi!" Đột nhiên, anh ta lạnh lùng nói.

Cô sững người ra, mặt cô cũng nóng ran lên.

44. Chương 44

Tự nhiên cô cảm thấy sợ hãi, không kìm được ý nghĩ muốn bỏ trốn, nhưng cơ thể của cô đã bị giữ chặt trong khoảnh khắc tiếp theo.

"A…" Cô hét lên.

Sợ hãi trợn to hai mắt, bị anh ta ôm quá chặt, đến mức muốn đẩy anh ta ra để từ chối.

Ngay khi bàn tay chạm vào ngực anh ta, cách một lớp áo, cô nhận ra thân nhiệt của anh ta cao đến mức đáng sợ, các cơ bắp căng cứng làm cô cảm thấy ngạc nhiên, tự nhiên nhớ lại lúc bị Tần Trọng Hàn ép trong nhà vệ sinh. Tại sao tất cả đàn ông đều mạnh mẽ đến vậy? Lẽ nào đàn ông đều là loài động vật hoạt động bằng nửa thân dưới hay sao?

"Sợ hả?" Giọng anh ta khàn đến mức làm người khác sợ hãi.

Cô run rẩy và không biết phải nói gì.

Mùi thuốc lá quét qua các giác quan của cô, tự nhiên có chút đê mê không thể giải thích được.

Đột nhiên, anh ta giữ chặt não sau của Tiêu Hà Hà, ghét sát mặt đến, bắt đầu hôn cô một cách thô bạo và mãnh liệt!

Trong cơn hoảng loạn, cô không cảm nhận được cái mặt nạ đó, mà là cảm giác hai làn da chạm vào nhau, giơ tay ra theo bản năng, quả thật không mò được cái mặt nạ đâu cả.

Anh ta đã tháo mặt nạ ra rồi?

Cô đột nhiên rất muốn nhìn thấy mặt anh ta, rất muốn biết anh ta là ai. Làn da của anh ta rất đẹp, da mặt rất mịn màng, ngoài việc dưới cằm có ít râu, đâm vào tay hơi khó chịu.

Anh ta giống như một con báo đã ở ẩn lâu ngày, nhìn chằm chằm vào con nai nhỏ là cô rất rất lâu, đến lúc này mới có cơ hội ra tay, chắc chắn sẽ không để cho cô còn toàn mạng mà rút lui…

Nụ hôn của anh ta rơi trên môi cô, rất thiết tha và ngang ngược.

"U…m…" Tiêu Hà Hà chỉ cảm thấy da đầu tê liệt, còn nụ hôn của anh ta lại rơi xuống, trên mặt, môi, trên môi và cổ, rồi đi thẳng xuống ngực cô…

Sau đó, cô cảm thấy mình được bồng lên, đến cạnh giường, anh ta đặt cô lên, rồi cơ thể cường tráng của anh ta vội đè xuống.

"Đừng mà…" Môi dưới của Tiêu Hà Hà cố gắng bật ra một câu, nhưng rất nhanh, nửa câu sau của cô đã bị chìm trong nụ hôn điên cuồng của anh cáo dành cho cô…

Lòng bàn tay lớn của anh ta vuốt ve sau lưng cô, giữ chặt cả người cô trong lòng mình. Ghì chặt cô, cảm nhận được sự không thuần thục của cô, anh ta tự nhiên cảm thấy vui từ tận đáy lòng.

Đôi môi của anh ta như có ma lực, nóng bỏng như muốn làm cho toàn bộ cơ thể cô tan chảy. Cô không nhịn được phải rên khẽ một tiếng, môi hơi mở ra, liền có một đầu lưỡi nóng và ẩm ướt thừa cơ luồn vào, mặc sức tung hoành giữa môi và răng cô.

Cảm giác này, cảm giác bị hôn này có phần quen thuộc không thể giải thích được. Mùi thuốc lá, mùi tươi mới, hơi thở nam giới mạnh mẽ, xộc thẳng vào mũi cô.

Điều này làm cô cảm thấy rất xấu hổ. Sao cô lại có cảm giác này? Giữa họ chỉ là một vụ giao dịch, một vụ

giao dịch mà cô vì con trai nên đành phải bất đắc dĩ ép bản thân mình làm!

Nhưng, cảm giác tê dại đó khiến cho Tiêu Hà Hà cảm thấy vừa lạ lẫm vừa xấu hổ. Nhưng đôi môi của anh ta đã men theo mặt cô đi xuống đến cổ, để lại những dấu vết ướt đẫm, vẽ ra những đường cong trên xương quai xanh gợi cảm của cô.

"U…m…" Cuối cùng Tiêu Hà Hà đã có chút cơ hội để hít một hơi thật sâu, cổ cô đã bị anh ta cắn vào, sự tê dại làm cả người cô mềm nhũn, và hơi run rẩy.

Chỉ nghe thấy "soạt" một tiếng, cái áo ngủ của cô đã rách làm đôi.

Cô hét lên, bàn tay nhỏ chống vào ngực anh ta, mới nhận ra anh ta đã cởi sạch quần áo vào lúc nào không hay. "Đừng…"

"Không muốn gặp con trai à?" Anh ta nắm ngược tay cô ra sau, ghé sát vào tai cô và hỏi nhỏ.

Tiêu Hà Hà sững sờ, nước mắt tuôn ra. Tại sao ở kiếp này, cô không thoát được số phận này?

Hơi thở nóng bỏng của anh ta nằm ở ngay mặt Tiêu Hà Hà, cô sợ đến nỗi tóm chặt lấy ga giường, cố gắng tránh né hơi thở nóng bỏng đó.

Trong bóng tối, cảm nhận được sự co cụm của cô, khóe miệng đẹp đẽ của anh cáo bất giác lộ ra một nụ cười hài hước, giơ tay ra vuốt ve làn da mịn màng của cô.

Khi chạm vào, tay anh ta có một cảm giác lạ lùng. Cô cứ cảm thấy cả người giống như một ngọn lửa, còn đầu óc đầy đau buồn và bất lực của cô cũng bắt đầu trở nên hỗn loạn.

Cuối cùng, tay anh ta tách hai chân cô ra, còn cô cắn môi mình, thốt lên hai từ: "Xin đừng…"

Nhưng, hai từ này vẫn bất lực, yếu ớt, cay đắng…

Trong bóng tối yên ắng, hơi thở của hai người vang lên cao thấp nối tiếp nhau.

Khuôn mặt lạnh lùng của anh cáo không nhìn thấy rõ trong bóng tối, chỉ nhìn thấy đôi mắt của anh ta lóe lên như những vì sao trong đêm, lóng lánh đến mê người.

Anh ta dùng hơi nóng của mình xoa lên phần dễ bị tổn thương nhất trên cơ thể cô, cảm nhận được sự nhút nhát của cô đối với mình.

Anh ta ôm chặt cái eo nhỏ của Tiêu Hà Hà, rồi từ từ, từng chút từng chút một, tiến vào khu vực cấm mà cô đã chuẩn bị sẵn!

Cô biết mình không thể chống lại được, cũng biết rằng mình không thể chống lại. Trong sự xấu hổ và giận dữ, nước mắt một lần nữa rơi xuống, cơ thể đang mềm đi, nở hoa, và cuối cùng tan chảy thành những giọt xuân.

Còn anh ta cứ xông thẳng vào, tấn công thành trì!

Cướp đất công thành, quen thuộc đến mức làm trái tim cô càng cay đắng hơn!

Hóa ra, anh ta là một con dã thú!

Đã từng săn được rất nhiều con mồi, và cô chỉ là một con mồi non nớt và không có kinh nghiệm gì. Trong cuộc đọ sức này, ngay cả khi biết rằng sẽ chết không nơi chôn thân, cô cũng đã sa vào!

Trong bóng tối, hai bên dính chặt lấy nhau, không có bất kỳ kẽ hở nào.

Quá ấm áp, quá gần gũi, quá mềm mại, đã khiến anh ta muốn ngừng mà không được, chỉ muốn đắm chìm cả đời! Chìm xuống thật sâu, không thể tự thoát ra được nữa.

Ai đang nín thở?

Ai đang chìm đắm?

Còn ai đang tan chảy?

Cô hoàn toàn cảm nhận được lần này khắc với lần của năm năm trước, thậm chí cô còn cảm nhận được sự dịu dàng có chủ ý của anh ta, như thể có một chút thương tiếc, thậm chí là thận trọng dè dặt.

Cô không còn sức để chống đỡ, nhưng cũng không quên được lúc đầu, vào thời khắc anh ta leo lên đỉnh, cô đột nhiên lên tiếng. “Khi nào mới có thể gặp được con trai tôi?”

Câu hỏi của cô dường như không đúng lúc, nên ngay lập tức phải gánh chịu đợt tấn công mạnh bạo của anh ta.

“U…m…” Anh ta hơi bực bội, có người phụ nữ nào lại hỏi câu này vào thời điểm quan trọng này? Thậm chí còn làm anh ta cảm thấy kỹ thuật của mình chưa đủ tốt, không thể làm cho cô chìm đắm vậy. Anh ta không nhịn được phải ngả người xuống, đặt đôi môi ấm áp lên đôi môi run rẩy của Tiêu Hà Hà, mút thật mạnh.

Anh ta mút đôi môi đỏ của cô một cách uyển chuyển, đầu lưỡi linh hoạt tiếp tục khiêu khích trong miệng cô, khiến cô đang tỉnh táo bỗng hơi thở trở nên gấp gáp, càng mê đắm hơn.

Cuối cùng cô đã biết, vào những lúc này thì đừng chọ giận đàn ông, nếu không sẽ chỉ đổi lấy sự xui xẻo cho mình.

Đêm nay, Tiêu Hà Hà chỉ cảm thấy linh hồn của mình gần như đã chạm tới chín tầng mây, còn cơ thể cô, cũng vì mất ngủ nhiều đêm nên rất yếu, đến nỗi đã ngất đi.

Bốn giờ sáng.

Cuối cùng anh cáo đã xuống khỏi giường.

Đeo lại mặt nạ.

Bật đèn lên.

Liếc nhìn khuôn mặt đang ngủ say trên giường, cả người đầy những nụ hôn tàn phá của anh ta, trong mắt lóe lên một sự thương xót.

Sau đó đứng lên, mặc quần áo rồi rời đi!

Căn biệt thự im ắng như ban đầu.

Tiêu Hà Hà đã quen thức dậy lúc sáu giờ sáng, đồng hồ sinh lý trong những năm qua đều luôn chính xác như vậy.

Cô mơ hồ tỉnh dậy từ trong mê man, vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo, vẫn nửa mê nửa tỉnh. Cô mở mắt ra, đèn đang bật, và bên cạnh không còn người đó nữa!

Buổi sáng ở trên núi hơi lạnh, làm đôi vai để trần trong không khí của Tiêu Hà Hà cảm thấy rùng mình, còn toàn thân cô đang đau đớn, nhất là ở chỗ thắt lưng mong manh, đau như muốn gãy làm đôi.

Cơ thể của cô quá nặng nề, mềm nhũn không còn chút sức lực nào.

Và cơ thể cô còn đau đớn một cách kỳ lạ, mệt rã rời… Đó là một sự lười biếng, kèm theo cảm đê mê và gợi cảm. Một đêm chìm đắm, cô lại một lần nữa…

Lúc này, cô đứng dậy sau khi đã thức tỉnh, vội tìm quần áo nhưng nhận ra cái áo ngủ đã rách. Cả người cô

cứng đờ, mặt mày nhợt nhạt, bắt đầu run rẩy một cách không kiểm soát được, nước mắt lại rơi!

Cơ thể yếu ớt vừa mới lấy lại sức liền ngay lập tức ngã xuống một lần nữa. Cả người cô đau nhức, không hề có chút sức lực. Còn giữa hai chân, vì cô cử động mạnh, nên lại làm cô đau như cào xé tim gan. Tuy cô đã từng sinh con, nhưng cơ thể của cô vẫn còn non nớt.

Tiêu Hà Hà ngồi trên giường trong vô vọng, hoảng loạn và hối hận cực độ đang lấp đầy trái tim cô, làm cô không dám đối mặt với sự thật tàn nhẫn này.

Lại một lần nữa!

Vì con! Rốt cuộc đến khi nào thì cô mới được gặp con mình đây?

Trong biệt thự không còn ai.

Tiêu Hà Hà đã tìm thấy bộ quần áo của ngày hôm qua. Cô mặc vào, vừa mặc vừa rơi nước mắt.

Vừa mở cửa ra liền nhìn thấy một người đàn ông trung niên đi qua. "Thưa cô, cậu chủ căn dặn, tôi phải đưa cô xuống núi!"

Tiêu Hà Hà sững người, nhìn lên bầu trời, mặt trời đã lên cao, cô phải về nhà thay quần áo đi làm, nên không từ chối việc được tài xế đưa đón.

Thì ra là một chiếc taxi. Khi xuống xe, Tiêu Hà Hà định trả tiền, nhưng chú tài xế nói cậu chủ đã bao xe của chú rồi, sau này sẽ chịu trách nhiệm đưa đón Tiêu Hà Hà, sau đó để lại số điện thoại.

Chỉ có điều, sau khi Tiêu Hà Hà thay quần áo, cô vẫn ngồi xe buýt đi làm.

Vừa bước vào tòa nhà, trong lòng cô liền cảm thấy bất an hơn, tự nhiên sợ gặp Tần Trọng Hàn.

Vừa mới ngồi xuống liền nhìn thấy Tần Trọng Hàn bước ra khỏi thang máy.

"Tổng tài, chào buổi sáng!" Hướng Tịnh lên tiếng chào hỏi.

"Chào buổi sáng!" Xưa nay chưa từng thấy, Tần Trọng Hàn mỉm cười, chào hỏi lại Hướng Tịnh.

Rất ngạc nhiên, Hướng Tịnh bối rối. Tổng tài bị gì vậy? Hôm nay lại chào hỏi mình, còn cười nữa? Ôi mẹ ơi, có phải tổng tài trúng số rồi không? Hướng Tịnh thầm lẩm bẩm.

45. Chương 45

Những giọt nước mắt tuyệt vọng và căm hận, điên cuồng chảy ra từ trong mắt Tiêu Hà Hà.

Nỗi tuyệt vọng và bi thương vô tận ập đến, Tiêu Hà Hà chỉ cảm thấy trong lòng nguội lạnh. Thời gian dài như vô tận chính là cảm giác của lúc này thì phải.

Đặt ly cà phê trên bàn, cô lại ngồi xuống trên ghế xô-pha bên cạnh, cúi đầu sâu xuống giữa hai đầu gối. Đột nhiên, một đôi giày da màu đen xuất hiện trong tầm nhìn mông lung của cô.

Cô chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn thấy người đàn ông đứng trước mặt cô.

Và anh ta đang nhìn cô, cái cằm xanh nhẵn bóng, có thứ gì đó quay vòng trong đôi mắt đó, bất giác đâm vào mắt làm cô đau đớn.

Tần Trọng Hàn hơi cau mày. "Em trốn ở đây khóc hả?"

Nếu không nói khóc, có lẽ nước mắt cô sẽ không dữ dội đến vậy. Nhưng anh ta vừa dứt lời, nước mắt của cô cũng không ngăn được nữa! Cứ nhìn anh ta như vậy, nước mắt cô lăn xuống, óng ánh trong suốt.

Tần Trọng Hàn bất chợt đưa tay ra, nhẹ nhàng kéo cô ôm vào lòng.

Còn cô giống như một con búp bê không có sức sống, để mặc anh ta ôm ấp, không hề nhúc nhích, ngay đến phản kháng cũng không có. Chỉ là cô biết, cái ôm này không thuộc về cô! Dù anh ta có ngang ngược hơn nữa, không nói lý lẽ hơn nữa, cũng không thuộc về cô.

"Tổng tài, buông tôi ra!" Giọng cô lạnh lùng không chút ấm áp. "Cà phê của anh có rồi!"

Cô lập tức trở lại thái độ bình thường, bao nhiêu sóng gió đều đã vượt qua, Tiêu Hà Hà cô, không sợ gì kiếp này, cô có thể mà!

Thấy cô nhanh chóng trang bị lại cho mình, tự nhiên anh ta cảm thấy đau lòng. Cảm giác đó bắt đầu lan ra khắp nơi.

Tiêu Hà Hà ngửi thấy mùi nước hoa trên người anh ta, lần này không có mùi thuốc lá, chắc là do vừa thay áo nên chưa kịp hút thuốc!

Cô nghiêng người rồi bưng ly cà phê lên, một lần nữa lướt qua vai anh ta.

Anh ta nhìn thấy ở trên cổ ngay chỗ cổ áo của cô có những dấu tròn nhỏ nhỏ, trong mắt lóe lên một tia sáng kì lạ. Chỉ trong chớp mắt, anh ta cũng đi theo ra ngoài.

Vừa bước ra khỏi phòng cà phê thì đụng phải Tăng Ly. "Hàn, thời tiết hôm nay đẹp lắm, có muốn đến bãi tắm không?"

"Được thôi!" Tần Trọng Hàn cong môi, đồng ý rất vui vẻ.

Tăng Ly ngạc nhiên, từ bao giờ mà trở nên dễ dãi như vậy? Bèn lên tiếng với vẻ không hiểu. "Hàn! Hôm nay hình như anh rất… Không mắng tôi, trên mặt lại có nét đào hoa, lẽ nào anh đã uống Viagra hả?"

Tại bãi tắm.

"Hàn, anh chắc chắn dạo này anh không có vận đào hoa gì chứ?" Tăng Ly trong bộ đồ bơi hỏi với vẻ kinh ngạc, cả hôm nay, anh ta cứ thấy Tần Trọng Hàn có gì đó không đúng, đúng là làm cho người và thần đều tức giận mà!

"Cậu biến đi!" Tần Trọng Hàn thay quần bơi rồi đi ra, trên mặt là biểu cảm muốn cười mà không cười.

"Úi chà chà…" Tăng Ly vừa quay đầu lại thì nhìn thấy thân hình Tần Trọng Hàn, tặc lưỡi thở dài: "Không ngờ thân hình của anh vẫn còn đẹp như vậy!"

Tần Trọng Hàn có thân hình tam giác ngược của người mẫu, không phải quá cường tráng cũng không phải quá ốm yếu, vừa đủ khỏe mạnh, rất gợi cảm mà quyến rũ.

"Không phải cậu cũng vậy sao?" Hình như hôm nay Tần Trọng Hàn nói nhiều hơn, cũng không châm chọc gì nhiều.

"Í…? Đợi đã! Vai anh bị gì vậy?" Đột nhiên, Tăng Ly nhìn thấy một vết thương trên vai Tần Trọng Hàn, đến gần nhìn kỹ thì đột nhiên cười phá lên. "Ha ha ha ha… Tối qua anh ở lại chốn nữ sắc nào vậy? Nhìn xem con mèo hoang dã đó đã cắn anh nè!"

Tần Trọng Hàn cúi đầu nhìn thấy dấu răng trên vai, hai mắt đảo qua đảo lại, dường như dịu dàng đến khác thường.

"Không phải chứ? Lẽ nào dạo này đang thịnh hành dạng ngược đãi? Có nhỏ nến hay còng tay gì không?" Tăng Ly bỗng thấy hứng thú hẳn.

"Sức tưởng tượng của cậu phong phú khác thường quá!" Tần Trọng Hàn liếc xéo Tăng Ly một cái không có thiện cảm, rồi nhún người nhảy xuống hồ bơi.

“Hàn, thật nhỏ mọn, tiết lộ một chút bộ chết hả?” Tăng Ly lẩm bẩm nói, cũng nhảy theo xuống hồ bơi.

Sau khi hai người bơi một vòng, Tần Trọng Hàn dựa vào thành hồ bơi nghỉ ngơi.

“Ly, cậu phụ trách phát triển trò chơi của cậu bé đó đi! Sau khi xong buổi trình diễn thì tập trung cho dự án này!”

Nhắc đến cậu bé đó, mắt của Tăng Ly xém chút nhảy ra ngoài. “Hàn, anh không tò mò người phụ nữ nào đã sinh ra một đứa bé kì lạ như vậy sao?”

Trong đầu Tần Trọng Hàn lập tức hiện ra con người nhỏ bé đó, rồi mỉm cười. “Cũng tò mò lắm, buổi họp báo quảng bá trò chơi sẽ mời ba mẹ cậu bé đến vậy, có lẽ sẽ làm quen một chút!”

Anh ta thật sự cũng muốn gặp ba mẹ của cậu bé đó.

“Hình như cậu bé không có ba!” Tăng Ly lắc đầu nói.

“Tại sao” Tần Trọng Hàn nhướn mày.

Tăng Ly trích dẫn một câu của Thịnh Thịnh. “Không phải tất cả mọi người đều có ba, cũng giống như không phải tất cả mọi người đều có mẹ! Đây là lời mà cậu bé đó nói, tôi chỉ truyền đạt lại!”

“Ờ!” Tần Trọng Hàn hơi trầm ngâm, trong tim cũng nhói lại. “Thì ra cậu bé không có ba à!”

“Đúng vậy, chỉ có mẹ! Đợi đến khi anh gặp mẹ của cậu bé thì anh sẽ biết, đúng là hai mẹ con khiến người ta phải đau lòng mà!” Tăng Ly lén nhìn Tần Trọng Hàn, trong lòng nghĩ chắc anh ta không biết mẹ của cậu bé đó là Tiêu Hà Hà. Tự nhiên anh ta có chút kỳ vọng, cảnh tượng lúc Tần Trọng Hàn nhìn thấy Tiêu Hà Hà dắt theo một cậu bé lớn như vậy xuất hiện.

“Khẩu vị của cậu thay đổi rồi à? Muốn chấp nhận phụ nữ có con?” Tần Trọng Hàn di chuyển ánh mắt qua người Tăng Ly, nói với giọng đùa cợt.

“Ờ! Đúng vậy, nhưng trước tiên là cô gái đó phải rất đẹp, đẹp đến nỗi khiến tôi vừa nhìn thấy đã yêu. Anh nghĩ xem, tự nhiên khi không nhặt được một đứa con trai thiên tài, sau này không cần phải ra ngoài kiếm tiền nữa!”

“Cậu đã bắt đầu lên kế hoạch rồi sao?”

“Ừ! Có ý định này, nhưng đến lúc gặp người đẹp đó, anh đừng giành với tôi là được. Ha ha ha….” Tăng Ly nói rồi cười lớn.

“Vô duyên!” Tần Trọng Hàn liếc anh ta một cái. “Chắc không phải cậu đã phải lòng người ta rồi đó chứ?”

“Còn phải nói, thật sự rất có tiềm lực, cũng không phải không có khả năng này!”

“Thật hả?” Ánh mắt của anh ta bắt đầu tò mò.

Bị ánh mắt của Tần Trọng Hàn làm cho sởn tóc gáy, Tăng Ly chột dạ, bĩu môi cười lớn. “Gì mà thật hay giả? Chọc anh thôi! Nhưng cậu bé đó thật sự, thật sự rất có tài!”

Tần Trọng Hàn tỏ vẻ không chịu nổi bộ dạng của Tăng Ly, quay người lại, một lần nữa lặn xuống hồ bơi.

Ở cổng trường mẫu giáo.

Tiêu Hà Hà tan ca rồi đến đón Thịnh Thịnh, hai đêm rồi không đón Thịnh Thịnh về nhà, trong lòng cô thấy rất áy náy.

Những đứa trẻ khác đều về nhà hết rồi, trong lớp chỉ còn lại vài bạn.

Còn Thịnh Thịnh đang ngồi một mình trên xích đu, Tiêu Hà Hà vừa đến trường mẫu giáo, từ xa đã nhìn thấy bộ dạng cô đơn một mình của con trai. Trong lòng chua xót, tim cô như bị roi đánh vào, toàn thân run lên, rồi cơn đau lan ra khắp cơ thể từng chút, từng chút một.

Vậy mà cô đã bỏ Thịnh Thịnh ở trường mẫu giáo hai ngày, trước đây khi nhặt được cậu bé, cô đã thề sẽ nuôi nấng cậu bé thật tốt. Một đứa bé gần gũi và đáng yêu như vậy, cô lại bỏ mặc nó hai ngày nay!

Quay đầu lại, lau đi những giọt nước mắt, Tiêu Hà Hà hét lên một tiếng. “Thịnh Thịnh…”

“Mẹ!” Thịnh Thịnh đang chơi mà thấy chán, bất thình lình nghe thấy giọng của Tiêu Hà Hà, liền ngẩng đầu lên, ngay lập tức vui vẻ trở lại, rồi nhanh chóng nhào vào lòng Tiêu Hà Hà. “Mẹ, mẹ về rồi hả?”

Thấy con trai vui như vậy, trong lòng Tiêu Hà Hà càng chua xót hơn. “Con trai, mẹ về rồi đây!”

Tiêu Hà Hà ôm chặt thân hình nhỏ bé của con trai, Thịnh Thịnh hôn lên má Tiêu Hà Hà một cái. “Mẹ, mẹ vừa đi công tác về hả? Vậy không phải mệt lắm sao? Nếu mẹ mệt quá thì Thịnh Thịnh có thể tiếp tục ở lại trường mẫu giáo mà!”

Tiêu Hà Hà ôm con trai thật chặt, sự áy náy trong lòng lại dâng lên. “Con trai, mẹ xin lỗi, mẹ không nên bỏ con lâu như vậy! Mẹ không đi công tác nữa, chúng ta vào nói với cô giáo, tối nay chúng ta sẽ về nhà!”

“Thật sự có thể về nhà hả mẹ?” Cậu bé có vẻ như không dám tin.

Tiêu Hà Hà gật đầu. “Về nhà, con trai, chúng ta về nhà!”

Một câu này đã làm cho khuôn mặt cậu bé rạng rỡ hẳn lên. “A! Được về nhà rồi! Được về nhà rồi!”

Cô nhìn nụ cười ngây thơ của cậu bé, nước mắt lại chảy ra, lặng lẽ rơi xuống đất, làm ướt cả một mảng.

“Mẹ, sao mẹ lại khóc nữa rồi? Có ai ăn hiếp mẹ hả?” Cậu bé vừa quay đầu lại thì thấy bộ dạng của Tiêu Hà Hà, ngay lập tức dùng đôi tay nhỏ bé lau nước mắt cho mẹ. Cậu bé chu đáo như vậy khiến cho Tiêu Hà Hà cảm thấy tim nghẹn lại, ngay đến thở cũng không còn nhẹ nhàng được. Cô quỳ xuống ôm lấy cậu, vùi mặt vào bờ vai nhỏ gầy của con trai, dường như đang tìm chỗ dựa. “Không có ai ăn hiếp mẹ hết, chẳng qua mẹ thấy Thịnh Thịnh vui, nên mới rơi nước mắt thôi…”

Thứ sáu.

Buổi biểu diễn thời trang hợp tác với VL do Tiêu Hà Hà phụ trách sẽ khai mạc vào tối nay.

Quảng trường đã được giới nghiêm, chỉ chờ khai mạc vào buổi tối.

Lúc chiều, Tiêu Hà Hà và Ngô Tân Tuyên đang chuẩn bị những công việc cuối cùng trong phòng thay đồ dựng tạm ở quảng trường, hy vọng buổi biểu diễn chính thức sẽ không xảy ra sơ suất.

“Hà Hà, sao cô ốm quá vậy? Mới mấy ngày không gặp, có vẻ như cô tiều tụy đi nhiều!” Ngô Tân Tuyên lo lắng hỏi.

Tiêu Hà Hà xoa mặt mình, khẽ cắn môi. “Chị Ngô, em không sao, có lẽ dạo này bận quá thôi!”

“Cứ từ từ, sức khỏe là vốn liếng cách mạng, đừng ép mình quá!” Ngô Tân Tuyên vỗ vỗ vai cô. “Cô qua ghế xô-pha bên kia ngủ chút đi, những việc còn lại để tôi làm cho.”

“Không cần đâu!” Tiêu Hà Hà lắc đầu với vẻ cảm kích. “Em không sao!”

“Đi đi!” Ngô Tân Tuyên khuyên rất chân thành: “Thấy cô tiều tụy như vậy là biết cậu Tần Trọng Hàn đó đã ngược đãi cấp dưới của mình như thế nào rồi, thật đáng ghét, giao mấy việc nặng nhọc này cho cô gái như cô!”

“Ờ…, thật ra tổng tài đối với em tốt lắm!” Tiêu Hà Hà nghĩ, anh ta chịu giao những việc quan trọng này cho mình làm, không những giúp mình rèn luyện năng lực, mà anh ta cũng mạo hiểm, lỡ gây ra tổn thất gì, thì rủi ro của Tần Trọng Hàn không phải càng lớn hay sao?

"Cũng tại cô hết, tốt bụng quá làm gì. Phụ nữ tốt thường sẽ bị người ta ăn hiếp cho đến chết!" Ngô Tân Tuyên cười cười. "Được rồi, đi ngủ đi, không còn việc gì nữa đâu. Chút nữa tổng tài của hai bên đến, tôi sẽ kêu cô!"

"Dạ!" Cãi không lại Ngô Tân Tuyên, Tiêu Hà Hà đành phải đi ngủ bù một lúc.

Hai ngày nay, cô không đến căn biệt thự đó, người đó cũng không sai người gọi cho cô. Nhưng chú tài xế đó mỗi ngày đều đến đón cô sau giờ làm, nhưng Tiêu Hà Hà chưa từng ngồi lên chiếc xe đó.

Sáu giờ tối.

Đèn, sân khấu và nhân viên, tất cả đều đã đông đủ, nhưng nhóm người mẫu vẫn còn thiếu một người, vì có chút chuyện đột xuất, người mẫu đó bị trẹo chân nên không đến được.

46. Chương 46

"Vậy phải làm sao đây?" Tiêu Hà Hà tay cầm điện thoại mà hơi run rẩy.

Ngô Tân Tuyên cau mày, liếc nhìn Tiêu Hà Hà đang cắn chặt môi, bỗng trong mắt lóe lên một tia sáng. "Hà Hà, hay là cô thế chỗ đi!"

"Cái gì?" Tiêu Hà Hà kinh ngạc. "Em… Em làm sao được? Em cao có 163 cm thôi, không đủ chiều cao!"

"Hà Hà! Phong cách của cô rất hợp với bộ trang phục này của tôi, tôi sẽ kêu người đem size nhỏ đến, cô đừng lo, chúng ta là lễ hội mùa đông, không giống những buổi trình diễn thời trang trước đây, vậy nên không cần lo lắng như vậy."

"Chị Ngô!" Tiêu Hà Hà sắp khóc. "Em không biết đi catwalk đâu! Em hoàn toàn không có kinh nghiệm mà!"

"Đừng nói nữa, không kịp rồi, cứ làm như vậy đi. Vẫn còn một tiếng nữa, cô nắm rõ cả quá trình diễn tập, không ai nắm rõ bằng cô, dù tìm được người khác, chúng ta cũng khó hợp tác ăn ý, hiểu không?" Ngô Tân Tuyên nghiêm túc nói. "Tôi dạy cô những điểm chính, cô đi theo tôi!"

"Nhưng mà…"

"Không nhưng nhị gì nữa, Hà Hà. Công việc lần này là do cô và tôi phụ trách, lỡ làm hỏng thì chúng ta không đền nổi đâu, hiểu không?" Ngô Tân Tuyên nghiêm túc nói: "Tin tôi đi, nếu tôi trẻ lại mười tuổi, tôi sẽ không cho cô cứu cánh đâu! Tôi cũng từng cứu cánh một lần rồi, không cần căng thẳng quá!"

Ngô Tân Tuyên đẩy Tiêu Hà Hà vào phòng thay đồ một cách ngang ngược, sau đó gọi nhà tạo mẫu thay hình đổi dạng cho cô, làm spa toàn thân, trang điểm, tạo một kiểu tóc xõa tung cho cô, thậm chí móng tay cũng được cắt dũa sơn vẽ, lấp lánh ánh sáng.

Tiêu Hà Hà một lần nữa bị đẩy đến trước đầu sóng ngọn gió.

7 giờ 30 phút tối, các phóng viên và khán giả lũ lượt kéo đến.

7 giờ 45 phút, những người phụ trách ở các cấp của công ty cùng các đại lý bán lẻ lớn cũng tiến vào hội trường.

7 giờ 50 phút, cuối cùng Tần Trọng Hàn và Tăng Ly cũng đến.

Hai tên yêu nghiệt vừa xuất hiện, ngay lập tức thu hút ánh đèn flash của phóng viên, bầu không khí như ngưng đọng lại, đám đông vốn dĩ đang ồn ào đột nhiên im ắng, không một ai mở miệng.

Mọi người nín thở, vì không biết dùng tính từ nào để miêu tả hai người đàn ông xuất hiện trước mắt họ. Khuôn mặt của Tần Trọng Hàn đẹp trai và lạnh lùng, không có chút biểu cảm nào, đẹp trai như Satan. Đôi mắt nhỏ và dài vô tình lướt qua một điểm nào đó, dưới bầu trời đêm tối, đôi mắt sâu thẳm chất chứa vẻ kỳ lạ sâu xa khó đoán. Sự xuất hiện của người đàn ông tạo ra thần thoại thế giới này, bỗng chốc khiến người khác phải nín thở rồi thì thầm to nhỏ với nhau.

Sự có mặt của Tần Trọng Hàn quả nhiên đã gây ra náo động, chưa kể đến những vệ sĩ đi theo sát phía sau anh ta, cũng đủ khiến người khác nhìn qua là nhớ rồi.

Chỉ nhìn mỗi khuôn mặt đẹp trai lạnh lùng đến hoàn mỹ của anh ta thôi cũng đủ làm cho người ta choáng váng. Những cô gái có mặt ở hội trường đang chìm đắm trong vẻ quyến rũ trời sinh của anh ta, còn những anh chàng ở đó thì bị khuất phục bởi uy lực lạnh lùng của anh ta.

Tóm lại, là bị sức quyến rũ riêng có phát ra từ người anh ta làm phát ra làm cho phản ứng bị chậm đi nửa nhịp.

Tần Trọng Hàn vừa ngồi xuống, liền nhỏ giọng hỏi Hướng Tịnh đang ngồi kế bên. “Thư ký Tiêu đâu?”

7 giờ 59 phút.

Thời gian đang đếm ngược, giống như chuẩn bị phóng tên lửa.

Thời gian vừa đến, đùng một tiếng, Tiêu Hà Hà lập tức cảm thấy ù tai, lòng bàn tay toàn mồ hôi vì căng thẳng. “Chị Ngô, em lên đó không biết đi thế nào nữa.”

“Cô cứ lên rồi sẽ biết, tôi đã sắp xếp người giúp cô rồi, cô không cần đi tới đằng trước đâu. Hà Hà, cố lên! Cô làm được mà!” Ngô Tân Tuyên vỗ vỗ lên mặt cô. “Nhìn xem, cô rất đẹp, cô như vầy sẽ khiến đàn ông phát cuồng! Tự tin lên, hãy làm cho họ nổi điên đi! Cô phải tin bản thân mình có ma lực này!”

Tiêu Hà Hà ngỡ ngàng nhìn vào mình trong gương. Đó là cô thật sao? Cô cũng có thể xuất sắc đến vậy? Nhưng, đây không phải là tham gia vũ hội, không phải nhảy với Tần Trọng Hàn như lần trước. Đây là tham gia buổi trình diễn thời trang mà! Với một người ngoài nghề như cô thì làm sao lên sân khấu biểu diễn được? “Chị Ngô, em không muốn làm đàn ông nổi điên, em chỉ muốn không để bản thân điên thôi.”

Trời ơi! Cô sắp điên thật rồi!

“Ơ! Hà Hà, là cô thật hả?” Thư ký Cao nhìn thấy dáng vẻ của Tiêu Hà Hà sau khi trang điểm, trợn to mắt với vẻ khó tin.

“Chị Cao, không đủ người, Hà Hà cứu cánh!” Ngô Tân Tuyên cười nói, nhìn dáng vẻ của Tiêu Hà Hà, dường như cô ta cũng tự tin theo. Đôi khi, khuôn mặt xinh đẹp và phong cách sẽ nổi trội hơn so với việc biết đi catwalk.

“Điều này làm tôi nhớ lại buổi trình diễn mùa xuân của 6 năm trước!” Ánh mắt của thư ký Cao như xa xăm. “Hà Hà của bây giờ rất giống cô lúc đó!”

Ngô Tân Tuyên cười cười, khóe miệng hơi căng cứng. “Đáng tiếc là, nhan sắc tôi đã phai tàn!”

“Đến giờ rồi!” Nhân viên đã thông báo thời gian.

“Thư ký Cao, em như vầy được không?” Tiêu Hà Hà rất không tự tin.

“Được, sao lại không được?” Thư ký Cao an ủi cô. “Hà Hà, cô được mà, hãy thể hiện sự tự tin của mình đi!”

“Ừm!” Tiêu Hà Hà gật đầu, sau đó cúi đầu đứng trước gương thay đồ, những người mẫu khác đã bắt đầu lên trình diễn rồi.

Hít thở sâu! Hít thở sâu! Tiêu Hà Hà lẩm bẩm trong lòng. Đây là buổi làm việc cuối cùng ở Tần thị, có ghì ghê gớm đâu. Dự án này không xảy ra sai sót, cô sẽ có thể rời đi, vì vốn dĩ không muốn tiếp tục gặp Tần Trọng Hàn nữa. Sau khi gặp mặt anh cáo, cô càng không có cách nào đối mặt với Tần Trọng Hàn, vậy nên, chi bằng rời đi.

Đến phút cuối khi Tiêu Hà Hà sắp ra sân khấu, Ngô Tân Tuyên kéo cô lại dặn dò: “Hà Hà, cô đừng nghĩ đi catwalk là thế nào, cô cứ thả lỏng, nghĩ về thiết kế của tôi, cảm hứng của tôi đã dung hòa ý nghĩ sâu xa giữa thắng lợi và tình yêu, tôi nghĩ cô là một cô gái biết yêu. Đi đi! Cô có thể làm được!”

Tiêu Hà Hà gật đầu.

"Đến lượt cô rồi!" Có người la lên.

Tiêu Hà Hà bị đẩy ra ngoài, có một khoảnh khắc, đầu óc cô trống rỗng.

Nhưng khi đứng trên sàn diễn, cô như được tiếp thêm sinh lực, bản tính không chịu thất bại từ trong xương tủy lại trỗi dậy. Chẳng phải là đi catwalk thôi à? Chưa từng ăn thịt heo cũng chưa từng nhìn thấy heo đi hay sao? Ngoại trừ vóc dáng hơi lùn một tí, cô hầu như không có khuyết điểm gì khác thì phải?

Lúc nghĩ như vậy, sự tự tin của cô đã đến! Thả lỏng, chậm rãi bước ra ngoài.

Mặc dù điệu bộ đi trên sân khấu vừa học vẫn chưa thuộc lắm, nhưng trên mặt luôn nở nụ cười, nụ cười này khiến người khác dù phải vào tù nhưng vẫn hớn hở.

"Trời ơi! Hàn! Đó... Đó... Đó không phải là Hà Hà sao?" Tăng Ly suýt nữa hét toáng lên.

Tần Trọng Hàn đang tìm hình bóng của Tiêu Hà Hà, nhưng không ngờ cô lại xuất hiện trên sân khấu.

Tần Trọng Hàn gật gật đầu nhưng không có biểu hiển, ánh mắt sâu thẳm nhìn lướt qua mọi người. Cuối cùng, tầm nhìn nóng bỏng dừng lại trên dáng người gầy nhỏ đang lướt đi trên sân khấu.

Cô gái chết tiệt! Cô ấy muốn nổi tiếng trong một đêm sao?

"Hàn, sao Hà Hà lại lên đó?" Tăng Ly nhảy dựng lên.

Lúc này Hướng Tịnh bước đến, thấp giọng nói: "Tổng tài, do một người mẫu của công ty người mẫu xảy ra chuyện, không có người thay, nên tạm thời nhờ Hà Hà lên đó!"

"Là ý của Ngô Tân Tuyên chứ gì?" Tăng Ly không cần nghĩ cũng biết đó là ý của Ngô Tân Tuyên. Cô gái đó luôn cố gắng đạt tới sự hoàn mỹ, vậy mà dám cho Hà Hà lên trình diễn.

"Thư ký Hướng!" Tần Trọng Hàn nhìn về phía Hướng Tịnh rồi hét lên một tiếng.

Hướng Tịnh vội vàng chạy đến cạnh anh ta, nở nụ cười, hỏi với vẻ vô cùng vinh dự: "Xin tổng tài dặn dò!"

"Sau khi trình diễn xong, kêu thư ký Tiêu lập tức đến gặp tôi, không cho phép cô ấy nhận phóng vấn của bất kỳ tờ báo nào!" Tần Trọng Hàn nói với vẻ thờ ơ, ánh mắt thì vẫn nhìn chằm chằm vào bóng dáng đó trên sân khấu.

“Dạ!” Hướng Tịnh nhận lệnh rồi đi ra phía sau sân khấu.

Tăng Ly quay đầu lại nhìn hàng ghế phóng viên, hầu như tất cả ánh đèn flash đều đang hướng về phía sân khấu và chớp nháy.

Tiêu Hà Hà trên sân khấu trong chiếc váy ngắn thời trang bằng nhung sang trọng và đỏ rực, truyền đạt được văn hóa truyền thống của nước nhà, ngoài ra còn thể hiện được hết vẻ thanh lịch và gợi cảm của cô. Đôi chân đẹp và dài miên man lại càng lộ rõ dưới ánh đèn, còn chiếc váy ngắn màu đỏ càng trở nên cực kỳ bắt mắt trong màu đen, trắng và xám truyền thống.

Trong chốc lát, vô số ánh mắt và đèn flash đều dừng lại trên người Tiêu Hà Hà.

Tiêu Hà Hà nhất thời bị những ánh đèn flash này làm cho choáng váng, may mà cô cũng từng là người đã vượt qua sóng to gió lớn, khổ cực trong mấy năm qua đã giúp cô rèn được tính cách không quan tâm thiệt hơn, nên cô bình tĩnh quay người lại, sau màn biểu diễn, cô quay người đi ra phía sau sân khẩu với vóc dáng nhỏ nhắn.

Thong thả không vội vàng, Tiêu Hà Hà đi cũng không tệ.

Ngô Tân Tuyên thở phào.

Trên khuôn mặt lạnh lùng của Tần Trọng Hàn lóe lên một suy nghĩ sâu xa, nhìn theo bóng lưng nhỏ nhắn kia, vệt màu đỏ đó, bỗng đôi môi mỏng nhếch lên không để lại dấu vết. Cô gái đáng chết! Đúng là phải nhốt cô ấy lại rồi!

Tần Trọng Hàn đứng dậy, quay người lạnh lùng, tâm tư cũng thay đổi theo, thêm một phần kế hoạch rõ ràng.

“Hàn, anh đi đâu vậy?” Buổi trình diễn thời trang vẫn chưa kết thúc, chẳng lẽ anh ấy muốn bỏ về sao?

Tần Trọng Hàn lại sải bước nhanh hơn để rời đi, Tăng Ly nhìn theo, phát hiện anh ta đang đi ra phía sau sân khấu.

Một tiếng trình diễn đã kết thúc, rất thành công!

Phóng viên nhao nhao ra phía sau sân khấu để nghe ngóng tình tình của Tiêu Hà Hà, nhưng không phỏng vấn được cô, vì không biết từ lúc nào, phía sau sân khấu bỗng có mặt hơn chục vệ sĩ.

“Hà Hà, rất thành công!” Ngô Tân Tuyên gật đầu an ủi cô.

Tiêu Hà Hà đã thay quần áo. "Chị Ngô, may mà không xảy ra sai sót gì, em đi làm nốt mấy việc còn lại đây!"

Cô nhớ ra vẫn còn rất nhiều việc tồn đọng cần phải làm, vốn chẳng có thời gian để nghỉ ngơi. Đương nhiên, cô cũng không để tâm lắm về việc phải đi catwalk ngoài ý muốn lần này, vừa xuống khỏi sân khấu, kết thúc nhiệm vụ, liền lập tức thay đồng phục của mình.

"Hà Hà, tổng tài tìm chị đó!" Hướng Tịnh tìm cô khắp nơi sau sân khấu, cuối cùng đã tìm được Tiêu Hà Hà đang bàn giao công việc ở chỗ sân khấu.

Tiêu Hà Hà bỗng khựng lại, trong lòng thấp thỏm bất an.

Cô không biết phải làm sao để đối mặt với Tần Trọng Hàn, một nỗi sợ dấy lên.

"Hà Hà, nhanh lên, tổng tài đang đợi chị đó!" Hướng Tịnh giục cô.

"Chị biết rồi!" Tiêu Hà Hà gật đầu. "Anh ta đang ở đâu?"

"Trong xe!"

"Ờ!" Tiêu Hà Hà bắt buộc phải đi ra ngoài, leo lên chiếc RV của Tần Trọng Hàn.

Tần Trọng Hàn ngồi ở hàng ghế sau của chiếc RV, Tiêu Hà Hà vừa lên xe, anh ta liền ra lệnh cho tài xế chạy đi.

"Tổng tài, công việc của tôi vẫn chưa làm xong!" Tiêu Hà Hà bình tĩnh mở miệng. Càng căng thẳng, cô càng bình tĩnh.

Ánh mắt của anh ta lướt qua mặt cô, vẻ mặt không đáng chú ý đó. Tiêu Hà Hà ngẩn ra: "Tổng tài, công việc của tôi vẫn chưa làm xong!"

Cô lại nói một lần nữa.

47. Chương 47

"Thư ký Tiêu, công việc ngoài nhầm lẫn ra, còn lại đều do so suất của em, muốn khắc phục thì có rất nhiều cách, nhưng em, chỉ vì ham muốn hư danh trước mắt, muốn nổi tiếng trong một đêm nên đã lên sàn biểu diễn, thực sự là vì lợi ích của công ty hả?"

Cô kinh ngạc, trong đầu kêu oong oong một hồi. Ý anh ta là cô muốn nổi tiếng chứ gì?

Cô đột nhiên mỉm cười, cười một cách rất viễn vông, giống như một con búp bê bằng sứ có thể bị vỡ bất cứ lúc nào. "Tổng tài, phải, tôi muốn nổi tiếng, tôi muốn nổi tiếng đến sắp điên luôn rồi!"

Anh nhếch môi.

Nhưng sau khi anh ta ngước mắt lên, ánh mắt dịu dàng nhưng xa xăm rơi trên khuôn mặt của Tiêu Hà Hà, trong một khoảnh khắc, khi nhìn thấy vẻ mặt giễu cợt này của cô, anh ta bắt đầu hối hận vì lời mình vừa nói.

Mắt của Tiêu Hà Hà cố đè nén, quay phắt đầu sang hướng khác, một giọt nước mắt rơi xuống, lạnh lùng nói: "Tổng tài, công việc này đã kết thúc, rất thành công, tôi không gây ra bất kỳ tổn thất nào cho công ty cả, tôi có thể từ chức được rồi chứ?"

Khuôn mặt đẹp trai lạnh lùng của Tần Trọng Hàn vào lúc này lại càng lạnh lẽo hơn. "Không được!"

"Tại sao?" Tiêu Hà Hà nhìn anh ta với vẻ không thể tin tưởng được. Anh ta dựa vào đâu mà không cho?

"Bây giờ trễ rồi, thứ hai rồi nói. Bây giờ sẽ chở em về nhà trước!" Anh ta không nói gì thêm.

Chiếc xe dừng lại trong con hẻm, cuối cùng Tiêu Hà Hà hỏi: "Rốt cuộc anh muốn sao mới chịu tha cho tôi?"

Trong tâm trí xuất hiện cảnh trên sân khấu chữ T vừa rồi, cô bị mọi người nhìn chăm chăm, Tần Trọng Hàn cố nén bực bội trong lòng, tiếp tục nói: "Đừng tưởng em đã cứu cánh được thì không có tổn thất gì, dù sao em cũng không phải là người mẫu chuyên nghiệp."

Quay đầu qua, Tiêu Hà Hà nhìn chằm chằm vào khuôn mặt dù có sóng lớn cũng không hoảng sợ của Tần Trọng Hàn, anh ta rất bình thản, dường như nói rất chính đáng, nhưng cô biết anh ta vốn không nói lý lẽ, tim cô nhói đau, sắc mặt càng nhợt nhạt hơn.

"Vậy tổng tài cũng phải có thời hạn chứ!" Giọng của Tiêu Hà Hà lạnh lùng hơn, vừa rồi cô còn tự nhủ rằng mình sẽ không yếu đuối, nhưng tại sao vào lúc này, cô nhìn vào anh ta, tự nhiên lại cảm thấy sợ chứ?

"Ba tháng!" Đôi môi mỏng manh của anh ta thốt ra hai từ.

Sắc mặt của Tiêu Hà Hà đột nhiên trắng bệch, hai từ này nhắc cô nhớ đến những lời của anh cáo, cùng một thời hạn, dường như cô không thể từ chối được.

"Được, hy vọng anh nói lời sẽ giữ lời!" Tiêu Hà Hà xoa trán rồi thở dài, rồi nở một nụ cười thật lớn. May mà chỉ là công việc, nhưng lúc này trái tim cô lại cảm thấy đau đớn và cay đắng một cách rõ ràng. Tại sao Tần Trọng Hàn cũng bắt nạt cô?

Tiêu Hà Hà nói xong liền mở cửa xe, bước xuống xe, mở miệng máy móc. "Cám ơn tổng tài đã đưa tôi về!"

Sau khi cúi chào, cô quay người lại, mỉm cười một cách bất lực và bước đi.

"Tiêu…" Lời chưa nói ra cuối cùng đã nuốt vào trong miệng, Tần Trọng Hàn không thể che giấu vẻ thoải mái trên mặt được nữa, một nắm đấm đập lên thân xe, sự đau đớn ở các khớp ngón tay đã ngăn chặn hành động kéo Tiêu Hà Hà lại.

Chú tài xế ngồi ở ghế trước cũng sợ đến run cầm cập, không dám nói gì.

Nhìn theo bóng lưng xa dần của Tiêu Hà Hà, đôi chân mày của Tần Trọng Hàn nhíu lại thật chặt, rốt cuộc anh ta bị gì vậy?

Về đến nhà rồi tắm xong, Tiêu Hà Hà liền nhận được cuộc gọi từ chú tài xế đó. "Thưa cô, cậu chủ kêu tôi đến đón cô, cô ra đây đi!"

"Tôi rất mệt mỏi!" Tiêu Hà Hà nói một cách thờ ơ. Hôm nay là thứ sáu, vậy mà cô đến đón Thịnh Thịnh đúng giờ, những bạn nhỏ khác đều đã về nhà vào cuối tuần, nhưng cô lại không có cách nào đến đón con, vừa rồi Tần Trọng Hàn lại nói quá nhiều, làm cô thực sự mệt mỏi, mệt mỏi quá!

"Thưa cô, cậu chủ nói, nếu cô không đi, cô tự gánh chịu hậu quả!"

"Tôi biết rồi!" Tiêu Hà Hà nhếch môi với vẻ cay đắng, chuyện phải đến rồi cũng sẽ đến, đành vậy!

"Mấy ngày không gặp, hình như cô rất ghét phải nhìn thấy tôi thì phải?" Anh cáo đã thay một bộ đồ bình thường màu trắng, đang ngồi trên ghế xô-pha màu trắng, trong tay đang kẹp một điếu thuốc.

Sau đêm đó, Tiêu Hà Hà lần đầu tiên gặp lại anh ta, trong lòng chợt nhói đau. Người đàn ông này và mình đã sinh ra một đứa con, nhưng anh ta không phải là người yêu hay chồng của cô, giữa họ chỉ là một vụ giao dịch lạnh lẽo. Một mối quan hệ thật kỳ lạ!

"Tôi chỉ muốn gặp con tôi, chỉ muốn nhanh chóng được gặp!" Cô cảm thấy rằng mình sắp không chịu nổi nữa.

Anh ta nói với cô: "Đến đây… Đến đây với tôi…"

Tiêu Hà Hà cúi đầu, dường như không nghe thấy tiếng gọi của anh cáo.

"Đến đây!" Anh cáo nhấn mạnh giọng, thân hình cao lớn của anh ta hơi rung lên, trong giọng nói đã hơi khó chịu.

Tiêu Hà Hà đi thật chậm về phía trước, dừng lại ngay trước mặt anh cáo.

Anh cáo ngước lên nhìn Tiêu Hà Hà. Cô đứng đó, đầu của anh ta vừa vặn ngang bằng ngực cô. Anh ta nhìn ngơ ngác vào bộ ngực cao vút đang nhấp nhô vì hít thở của Tiêu Hà Hà.

Bỗng anh cáo ôm chầm lấy Tiêu Hà Hà, vùi đầu và mặt vào trong khe ngực mềm mại của Tiêu Hà Hà!

Bị anh ta ôm chặt, toàn thân không thể nhúc nhích, cơn ác mộng của cô lại tái diễn.

Anh ta ôm chặt eo của Tiêu Hà Hà, hít lấy hít để hương thơm ấm áp trên cơ thể cô. Hơi thở cháy bỏng của anh ta xuyên qua vạt áo trước của Tiêu Hà Hà, thâm nhập vào trong làn da mịn màng trắng trẻo của cô, làm một người nhạy cảm như cô tê dại toàn thân.

Cô đưa tay lên giữ chặt vai anh ta, ngả người ra sau, theo bản năng muốn thoát khỏi sự nồng nhiệt của anh ta.

Còn trong lòng cô lại đang muốn tháo cái mặt nạ xuống khỏi mặt anh ta, tay cô từ từ di chuyển ra sau tai anh ta, cô muốn tìm sợi dây đeo phía sau cái mặt nạ đó.

Ngay khi tay cô chạm vào nó, tay anh ta bất thình lình giữ chặt tay cô. "Không được tháo ra, nếu không, cô sẽ không gặp được con trai của cô!"

"Anh thật hèn hạ!" Cô nghiến răng.

"Phải, tôi hèn hạ!" Anh ta nhếch môi.

Giữ chặt vai cô, kéo hơi mạnh một cái, Tiêu Hà Hà lảo đảo nghiêng về phía trước, loạng choạng ngồi lên chân của anh cáo.

Mùi rượu!

Anh ta đã uống rượu!

Anh ta ôm cô vào lòng, hơi thở phun ra từ miệng anh ta làm nóng cả khuôn mặt xinh đẹp của Tiêu Hà Hà.

Song, Tiêu Hà Hà đã quay mặt sang chỗ khác.

Mùi rượu trong miệng anh ta quá nồng, bị anh ta hà hơi vào, cô cũng cảm thấy hơi say.

"Muốn uống chút rượu không?" Anh ta hỏi.

Rồi anh ta đặt cô lên ghế xô-pha, đứng dậy đi thẳng về phía tủ rượu, rót hai ly rượu vang đỏ.

Anh ta đứng đó, từ trên cao nhìn xuống cô, rồi đưa ly rượu cho cô. "Uống một chút đi, nhìn cô hôm nay rất mệt mỏi, uống rượu sẽ làm đỡ mệt!"

Cô không cầm lấy ly rượu. "Tôi… Tôi không biết uống rượu…"

Tiêu Hà Hà nói với vẻ lúng túng.

Nhưng nếu uống rượu thật sự có thể xóa bỏ mọi nỗi sầu, cô cũng muốn nếm thử mùi vị say rượu.

Anh cáo nhìn Tiêu Hà Hà một hồi lâu, ánh mắt anh ta di chuyển từ mái tóc thẳng, dài và đen như nhung của cô xuống dưới người cô. Khuôn mặt xinh đẹp nhưng nhợt nhạt của cô hơi đỏ lên vì ánh nhìn của anh ta. Cô cắn chặt đôi môi mịn màng của mình bằng những chiếc răng trắng ngà, trông cô yêu kiều và ngượng ngùng.

"Cô không biết uống rượu hả?" Anh cáo nuốt nước bọt, cảm thấy cổ họng khàn khàn, cả người lại bắt đầu nóng lên.

Anh ta cúi đầu xuống, giấu đi khóe môi đang nở nụ cười không thể kìm nén của mình, cầm ly rượu lên uống một ngụm lớn. Bất thình lình, anh ta chụp lấy Tiêu Hà Hà, dùng môi mình in lên miệng cô!

Trong thời khắc cô vẫn đang kinh hoàng, rượu trong miệng anh ta chảy vào miệng của Tiêu Hà Hà, ngay lập tức một hương vị cay nóng men theo cổ họng của cô chảy thẳng xuống dạ dày, như bị lửa đốt.

"Khụ khụ khụ…" Tiêu Hà Hà khó chịu gần chết. "Khụ khụ khụ…"

Bị rượu làm sặc nên ho không ngừng, khuôn mặt xinh đẹp cũng vì ho quá nhiều mà đỏ ửng lên. Cô ngước đôi mắt rưng rưng vì bị sặc lên, nhìn trừng trừng vào anh cáo cố tình giở trò xấu với vẻ giận dữ.

Anh cáo nhìn thấy phản ứng này của cô liền không nhịn được phải bật cười. Tiêu Hà Hà nhìn chằm chằm vào bộ ngực nhấp nhô vì cười của anh ta, cắn chặt đôi môi đỏ tươi của mình và không nói lời nào.

“Những người không biết uống rượu mới không chịu nổi đòn này!”

Tiêu Hà Hà vẫn cắn môi, tỏ vẻ không chịu khuất phục.

Anh cáo uống cầm ly rượu lên rồi uống tiếp một ngụm nữa.

Tiêu Hà Hà nhìn anh ta rồi bước tới, cầm ly rượu còn lại, nốc sạch một hơi.

Cay quá! Nóng quá!

Lại là một trận ho khác, nhưng rượu mạnh vừa xuống đến bụng, đầu óc đầy nỗi buồn và thù hận của cô cũng bắt đầu hỗn loạn. Cảm giác này thật dễ chịu. Tiêu Hà Hà lại nốc thêm một ngụm rượu lớn, hoàn toàn không chú ý đến đôi mắt như cười như không của anh cáo đang ngồi bên cạnh.

Cho đến khi một ly rượu được uống hết, khuôn mặt nhợt nhạt của cô dần dần đỏ lên, và cơ thể của cô cũng bắt đầu ngả ra sau, từ từ dựa vào ghế sofa. “Thêm một ly nữa!”

Thì ra, rượu thực sự có thể làm cho người ta quên đi những phiền muộn và lo âu!

Anh cáo quyết định cầm luôn cả chai đến, Tiêu Hà Hà không chờ anh ta rót mà giật lấy, cầm cả chai mà uống. Rồi rượu ít dần đi, đầu cô cũng ngày càng nặng nề.

Cuối cùng anh cáo cũng không thể nhìn tiếp được nữa, anh ta giật lấy chai rượu trong tay cô. Người phụ nữ chết tiệt! Đây là rượu XO, em tưởng là nước suối à? Có lòng tốt muốn giúp cô ấy giải tỏa chút phiền não, không ngờ cô ấy lại học theo say rượu!

“Trả lại cho tôi!” Rượu mạnh đã làm cho đầu óc Tiêu Hà Hà không tỉnh táo.

Anh cáo híp chặt đôi mắt đẹp và nhìn cô gái nửa nằm nửa ngồi trên ghế sofa. Cô gái này to gan lắm, chưa bao giờ uống rượu mà dám uống nhanh và nhiều như vậy, lại còn là loại XO ngấm chậm nữa chứ!

Tiêu Hà Hà của lúc này dường như đã quên đi rất nhiều phiền não, đôi mắt say rượu mông lung, đang cười một cách ngây dại.

48. Chương 48

Tần Trọng Hàn lắng nghe cô gọi tên mình, khẽ nhếch môi lên, vẻ lạnh lùng và vô tình trên khuôn mặt như thể đã bị gió thổi bay hết, thay vào đó là nụ cười rạng rỡ. Bồng cô lên tầng hai, trên sàn nhà tầng một có

một cái mặt nạ cáo đang nằm, vẫn gian xảo như vậy…

"Tiêu Hà Hà!" Anh ta thầm gọi tên cô bằng một giọng khàn khàn. Bàn tay anh ta lướt trên cơ thể mềm mại và yêu kiều của cô, vượt qua những đồi núi gập gềnh trên người cô, bao phủ cô bằng cơ thể mạnh mẽ của mình.

"Tổng tài…" Tiêu Hà Hà thì thầm, ý thức là mơ hồ, chỉ còn lại bản năng.

Anh ta cầm lấy đôi chân thon dài của cô, khi cô vẫn đang còn kinh ngạc thì đã đi vào trong cơ thể cô, và ngay lập tức, cô phát ra những tiếng rên khe khẽ đầy phức tạp và đau đớn.

"Nhìn tôi…" Tần Trọng Hàn thở hổn hển và giữ chặt cằm của Tiêu Hà Hà, muốn cô ngước lên nhìn anh ta.

Tiêu Hà Hà trừng to đôi mắt đẹp như chực trào ra nước mắt nhìn vào Tần Trọng Hàn, mặt đỏ bừng, ánh mắt mơ màng.

Nhưng trong ánh mắt hoang mang của cô không có tiêu cự, dường như cô nhìn thấy anh ta, dường như lại không nhìn thấy.

"Gọi tên tôi đi!" Tần Trọng Hàn ra lệnh cho Tiêu Hà Hà với giọng thô lỗ và khàn khàn. "Gọi tôi là Hàn…"

Cô đã ngà ngà say, tinh thần không tỉnh táo, bị anh ta ôm như vậy, hơi thở nóng hổi của anh ta thổi vào tai cô. Còn anh ta lại không ngừng lướt trên da cô, khiến cô cảm nhận được trong sự thiêu đốt bất thường đó còn có chút tê dại, làm tứ chi cô không còn sức lực, đầu óc mụ mị, cả người dễ chịu nhưng kèm theo chút ngượng ngùng. Nhịp tim của cô dần nhanh hơn, nhanh hơn…

Cô giãy giụa và thở hổn hển, nghe lời anh ta gọi tên anh ta: "Hàn…"

Tần Trọng Hàn chụp lấy bàn tay mềm mại của cô, hôn khắp từng ngón tay cô như thưởng thức, rồi vòng quanh lên cổ anh ta, để cô ôm chặt cổ mình.

Đêm nay, Tần Trọng Hàn giống như một con ngựa hoang được tháo dây cương, dũng cảm tiến về phía trước, một đêm không ngủ.

Tuy nhiên, khi trời sáng, Tiêu Hà Hà tỉnh dậy, bên cạnh vẫn không có người đó.

Đau đầu quá!

Hình như cô đã mơ một giấc mơ rất rất dài, trong mơ có Tần Trọng Hàn, đó là một giấc mơ xuân. Tiêu Hà Hà vỗ vỗ lên mặt mình. Trời ơi! Vậy mà cô đã tưởng tượng anh cáo là Tần Trọng Hàn.

Giấc mơ xuân này quả thật quá đáng sợ!

"Thưa cô, cậu chủ căn dặn, cô có thể về nhà nghỉ ngơi, thứ ba tuần sau lại đến đón cô!" Khi Tiêu Hà Hà định đi khỏi, chú tài xế đã nói với cô như vậy.

Hơi cau mày lại, Tiêu Hà Hà gật đầu. "Chú tài xế, tôi muốn hỏi, chú có nhìn thấy cậu chủ trông như thế nào không?"

Chú tài xế đó hình như ngớ người ra rồi lắc đầu. "Tôi cũng chưa từng gặp cậu, lúc nào cũng có người gọi cho tôi thôi!"

"Chú chưa từng gặp anh ta?" Tiêu Hà Hà kinh ngạc, xác nhận một lần nữa rằng tối qua chắc hẳn là một giấc mơ, cô đã xem người đàn ông đó là tổng tài. Trời ơi, thật là mất mặt chết đi được!

Tiêu Hà Hà đến thẳng trường đón con trai, sau đó về nhà.

Nhưng vừa đến đầu con hẻm thì nhìn thấy chiếc Pagani của Tăng Ly đang đậu ở đó. "Anh Tăng?"

"A! Chú Ly, sao chú lại tới đây?" Thịnh Thịnh vừa nhìn thấy Tăng Ly liền chạy đến chào hỏi rất lễ phép. "Chú Ly, mấy ngày không gặp, chú lại đẹp ra rồi đó!"

Tăng Ly nghe thấy lời của cậu bé liền ẵm cậu lên, lập tức nở nụ cười. "Bộ cái miệng nhỏ này có bôi mật ong à? Nói chuyện ngọt quá!"

"Thịnh Thịnh nói sự thật mà!" Thịnh Thịnh rất thích nhìn Tăng Ly từ độ cao này, bởi vì nhìn anh ta liền cảm thấy rất thân thiết.

"Anh Tăng, sao anh lại đến đây?" Tiêu Hà Hà hơi bất ngờ, bởi vì hôm nay là thứ bảy, anh ta nên ở nhà nghỉ ngơi mới phải chứ.

"Ở nhà buồn quá, nên đến thăm cậu bé thiên tài này, sẵn tiện lấy lòng cậu bé, biết đâu sau này tôi sẽ có chỗ cần nhờ đến thiên tài nhỏ này thì sao!" Tăng Ly mở miệng trêu chọc, khoác lên một chiếc áo khoác hợp lý cho sự xuất hiện bất ngờ này.

"Anh Tăng, đúng là quá khiêm tốn rồi!"

"Chú có thể đến nhà con chơi không? Thịnh Thịnh." Tăng Ly hỏi cậu bé đang ở trong vòng tay mình. Tuy không nhìn vào Tiêu Hà Hà, nhưng ý tứ rất rõ ràng, cũng là đang hỏi cô ấy.

"Mẹ ơi, chú có thể đến nhà chúng ta không mẹ?" Thịnh Thịnh quay đầu lại nhìn Tiêu Hà Hà.

“Tất nhiên là được, Thịnh Thịnh mau xuống đi, rồi dẫn chú đi!”

“Hay quá! Con thích chú!” Thịnh Thịnh hét lên. “Chú ơi, chào mừng chú đến nhà con!”

“Đợi đã, chú có một món quà tặng con đây!” Tăng Ly mở cửa xe, bên trong là một đống đồ chơi.

Sững sờ! Thịnh Thịnh nhìn đống đồ chơi ở ghế sau của chiếc xe, đầu tiên là ngạc nhiên, sau đó là sững người ra, rồi cau mày lại.

“Trời ơi! Anh Tăng, anh tốn kém quá rồi!” Cùng lúc đó, Tiêu Hà Hà cũng có chút áy náy. Con lớn vậy rồi, đúng là cô chưa từng mua nhiều đồ chơi như vậy cho Thịnh Thịnh, cô đúng là một người mẹ không đủ chuẩn.

“Chú ơi, cám ơn chú, nhưng con đã qua tuổi chơi đồ chơi rồi!” Thịnh Thịnh bối rối nói. “Nhưng vẫn cám ơn chú!”

“Hả?” Tăng Ly trợn tròn mắt. “Vậy con thích gì nè?”

“Con thích chú đó!” Thịnh Thịnh cười hì hì và nói.

“Cái miệng nhỏ này nha!” Tăng Ly cười phá lên. “Nhưng mấy món đồ chơi này cũng mua rồi, phải làm sao đây? Hay chúng ta cứ đem về nhà trước đã rồi tính!”

Thịnh Thịnh quay đầu lại nhìn mẹ. Tiêu Hà Hà có chút vẻ đành chịu, cũng rất biết ơn. “Anh Tăng, cám ơn anh!”

“Khách sáo gì” Chẳng qua Tăng Ly chỉ cảm thấy con cái của gia đình đơn thân làm người ta phải đau lòng, đặc biệt là với đứa bé đáng yêu và hiểu chuyện đến vậy.

Nhà của Tiêu Hà Hà lần đầu tiên chào đón một vị khách nam, mặc dù Thịnh Thịnh không mê đồ chơi lắm, nhưng khi nhìn thấy rất nhiều món đồ chơi rất vui nhưng trước nay chưa bao giờ được chơi đó, cậu bé vẫn không nhịn được phải lần lượt mở từng cái một ra chơi thử.

Tăng Ly quét mắt qua một lượt trong căn nhà có hai phòng ngủ, được dọn dẹp rất sạch sẽ và rất ấm áp, nhưng quả thực không có chủ nhân nam. Để cám ơn Tăng Ly đã mua đồ chơi cho con trai, Tiêu Hà Hà cố tình xuống bếp nấu vài món để chiêu đãi anh ta.

Tiêu Hà Hà nấu ăn dưới bếp, Tăng Ly ngồi trên ghế sofa nhìn Thịnh Thịnh chơi đồ chơi, thì thầm hỏi nhỏ. “Thịnh Thịnh, nhà con trước giờ không có chủ nhân nam hả?”

Thịnh Thịnh ngẩng đầu lên, hơi cau mày, rồi nháy mắt ra hiệu và nói: "Chú ơi, chú muốn nhiều chuyện thì cứ nói đi, con không để bụng nếu đàn ông bà tám một chút đâu, miễn là tốt với mẹ con!"

"Ờ..." Bị câu nói của Thịnh Thịnh chặn họng nên đỏ mặt, trước giờ Tăng Ly chưa từng nghĩ rằng mình nhiều chuyện, nhưng lúc này thì có phần nghi ngờ. "Bộ nhìn chú thực sự nhiều chuyện lắm hả?"

"Chú, chú thích mẹ con có phải không?" Không trả lời mà hỏi ngược lại, bộ dạng của Thịnh Thịnh như một ông cụ non.

"Thích chứ! Chú luôn thích phụ nữ xinh đẹp!" Tăng Ly thừa nhận.

"Vậy chú đào hoa quá, không hợp với mẹ con đâu! Một cô gái đơn thuần như mẹ con, phải có một chú chuyên tâm để yêu mới đúng!" Thịnh Thịnh vừa nói vừa quan sát Tăng Ly. "Mặc dù điều kiện của chú xem ra trông tệ, cũng tốt với con, nhưng đào hoa quá, mẹ không có cảm giác an toàn!"

"Ôi trời đất ơi, rốt cuộc con bao nhiêu tuổi vậy?" Tăng Ly vỗ trán mình một cái bốp.

"Năm tuổi!" Thịnh Thịnh nói rất chắc chắn.

"Năm tuổi sao lại có tư duy như con?"

"Vậy nên cô giáo mới nói con là một thiên tài nhỏ đó!"

Trời ơi! Chỉ số IQ của đứa bé này thực sự không bình thường, ánh mắt suy xét của Tăng Ly khựng lại, quay đầu sang nhìn hình dáng bận rộn trong nhà bếp, tự hỏi một cô gái đơn thuần như Hà Hà rốt cuộc làm sao sinh được đứa con như vậy, trong thời gian mang thai bộ cô đã ăn loại thực phẩm siêu năng lượng nào hay sao? "Ý của con là, nếu chú đào hoa quá thì không thể theo đuổi mẹ con phải không?"

Câu hỏi của Tăng Ly làm cho Thịnh Thịnh ngay lập tức nghiêm nghị hẳn lên. Ánh mắt di chuyển nhanh chóng, trên khuôn mặt nhỏ rất ngầu là một cái nhìn nghi ngờ, ánh mắt quan sát dừng trên mặt Tăng Ly, dường như đang nghiên cứu độ tin cậy trong lời anh ta nói, cuối cùng bĩu môi: "Chú ơi, thấy gen của chú không tệ, nếu kết hôn với mẹ rồi sinh em bé, em chắc chắn sẽ rất xinh đẹp, khi con đưa em ra ngoài chơi cũng rất nở mày nở mặt. Nhưng chú có yêu mẹ con không?"

"Ờ, con nghĩ xa quá!" Tăng Ly thở dài, còn nghĩ cả chuyện sau khi kết hôn nữa chứ.

Chẳng lẽ chú đuổi theo mẹ con mà không muốn kết hôn? Chú chỉ yêu chơi chơi thôi hả?" Thịnh Thịnh nhướn mày. "Vậy chú yêu vô tội vạ quá, tình yêu của chú không thuần khiết chút nào cả!"

"Thịnh Thịnh, chúng ta có thể dừng thảo luận chủ đề tình yêu này không?" Đau đầu phải xoa chân mày, Tăng Ly cúi gằm mặt xuống, trên khuôn mặt hào hoa phong nhã đầy vẻ thất bại, bởi vì anh ta đột nhiên

nhận ra mình đã bị một con quỷ nhỏ hỏi cho cứng họng, không nói được gì.

"Chú ơi, nếu muốn chơi đùa thì đừng tìm mẹ con nha, con sẽ bảo vệ mẹ con, không cho phép bất kỳ ai làm tổn thương mẹ đâu đó!" Đối nghịch lại với sự bất lực của Tăng Ly, Thịnh Thịnh nhún vai như một người nhỏ xíu mà tinh ranh.

"Ờ... Con đúng là sứ giả nhỏ hộ hoa!" Tăng Ly cười và nói, nhận ra rằng nếu thực sự có một đứa con trai như vậy, cuộc sống chắc phải thú vị lắm, ngày nào cũng đấu trí so dũng khí, hạnh phúc và vui vẻ.

"Uh huh." Gật đầu rất khẳng định, Thịnh Thịnh để đồ chơi xuống và ngồi lên ghế sofa, một khuôn mặt trẻ con nhưng kiên định đến lạ thường, đôi mắt đen tuyền đảo qua đảo lại. "Chú ơi, làm đàn ông thì phải chịu trách nhiệm."

"Ờ!" Hơi đau đầu, Tăng Ly đột nhiên nhớ đến cảnh Tần Trọng Hàn bị cậu bé hỏi đến mức khốn đốn và hôm đó ở nhà hàng của Mễ Kiệt, bất giác nhếch môi lên. "Con yêu quý, chú luôn rất có trách nhiệm và giàu tình thương!"

"Được rồi, tin chú một lần! Nếu chú chịu bỏ xấu theo tốt, con sẽ cho phép chú theo đuổi mẹ con!" Thịnh Thịnh lộ ra một nụ cười dịu dàng. "Dù gì con cũng rất thích chú!"

Khóe môi đỏ như hoa đào của Thịnh Thịnh bất giác nhếch lên cao, nếu có chú thích mẹ và rất tốt với mẹ, cậu vẫn sẵn sàng chấp nhận việc có người khác chăm sóc mẹ.

"Ăn cơm thôi!" Tắt máy hút khói, Tiêu Hà Hà hoàn toàn không nghe thấy cuộc trò chuyện của họ, đang bưng đồ ra. "Anh Tăng, Thịnh Thịnh, rửa tay ăn cơm thôi."

"Dạ!" Thịnh Thịnh nhanh chóng trả lời. "Để con đi lấy đũa! Chú ơi, rửa tay đi!"

Đứng dậy, Tăng Ly nhìn thấy Tiêu Hà Hà đang cởi tạp dề, còn trên bàn đã bày sẵn vài món ăn gia đình, thịt cừu xào hành, thịt gà kho, cá chua ngọt, bánh bí đỏ, súp bắp... Màu sắc món ăn rất đẹp, rất ấm áp. Đôi mắt của Tăng Ly theo đó mà sáng lên, đã bao lâu rồi anh ta không về nhà? Nhìn thấy Tiêu Hà Hà nấu những món này, anh ta đột nhiên nhớ đến mẹ mình. Đúng là có mùi vị gia đình!

"Anh Tăng, ngồi đi!"

"Chú ơi, mời chú ngồi!" Thịnh Thịnh kéo ghế ra cho Tăng Ly ngồi.

"Hà Hà, cô đúng là có đức hạnh!" Tăng Ly khen ngợi từ đáy lòng.

"Dạ phải, mẹ con là người mẹ tốt nhất!" Thịnh Thịnh cũng nịnh theo.

"Ăn cơm đi!" Tiêu Hà Hà chỉ vào mũi của con trai.

Thực sự rất ngon! Lần đầu tiên Tăng Ly ăn thêm một chén cơm. Sau khi ăn uống no say, Tăng Ly nói: "Hà Hà, thực ra, hôm nay đến là có chuyện muốn nói với hai mẹ con."

49. Chương 49

Ở đầu bên kia, đột nhiên nghe thấy nhân viên bắt đầu rù rì to nhỏ, còn các nhân viên đang qua lại trong sảnh ngay lập tức đứng thẳng dậy, hướng về phía người đàn ông đang bước vào rồi đồng thanh: "Tổng tài, chào buổi sáng!"

Tần Trọng Hàn gật đầu, quét mắt khắp đại sảnh, không nhìn ra được cảm xúc nào. Nhưng khi nhìn thấy bóng dáng của Tiêu Hà Hà, mắt anh ta lóe lên.

"Wow! Tổng tài đẹp trai quá!" Hướng Tịnh cảm thán.

Tiêu Hà Hà quay người đi vào thang máy. Phải, rất đẹp trai! Cũng rất ngang ngược, không nói lý lẽ!

Tần Trọng Hàn cũng đi thẳng vào trong thang máy, có điều trên khóe môi không nhịn được phải cong lên.

"Dạo này tâm trạng của tổng tài hình như rất tốt!" Cô nhân viên lễ tân thảo luận sau khi nhìn thấy Tần Trọng Hàn đã bước vào thang máy.

"Tổng tài cười trông thật hút hồn!"

"..."

Vào giờ nghỉ trưa, Tiêu Hà Hà và Hướng Tịnh đang ngồi cùng bàn trong nhà ăn cho nhân viên và từ từ ăn trưa.

Người trong công ty mỗi khi nhìn thấy Tiêu Hà Hà thì vẫn rù rì to nhỏ, nhưng cô đã thấy quen rồi. Thanh giả tự thanh, cô và Tần Trọng Hàn không có mối quan hệ đặc biệt nào cả, vậy nên cô cũng không sợ họ nói này nói nọ nữa.

Ánh mặt trời vừa vặn chiếu sáng một bên mặt của Tiêu Hà Hà, cũng chiếu sáng nửa khuôn mặt của Hướng Tịnh. "Hà Hà, em nghe nói tổng tài đã đá Cao Tư Kỳ rồi, lần này không biết lý do tại sao nữa!"

"Ờ!" Tiêu Hà Hà khựng lại. "Sao chuyện gì em cũng biết hết vậy?"

“Lòng vòng chỉ có nhiêu đó thôi, mọi người đều đang đồn mà, dạo này hình như tổng tài không đi săn gái đẹp nữa!”

“Ừ!” Tiêu Hà Hà chỉ “ừ” một tiếng. Chuyện này có vẻ như không phải chuyện của cô, cô cũng không muốn nghe ngóng.

“Tổng tài chỉ thích gái trinh thôi, không biết tiếp theo ai sẽ là người của anh ấy nữa. Hà Hà, sao em cứ cảm thấy ánh mắt của tổng tài khi nhìn vào chị hơi khác khác ta?” Hướng Tịnh nói rồi liếc nhìn Tiêu Hà Hà. “Đúng là kỳ lạ! Nhưng em thấy chị có vẻ rất bình thản. Hà Hà, chị khai thật đi, tổng tài đã đá lông nheo với chị chưa?”

Hướng Tịnh càng nói càng bà tám hơn. Tiêu Hà Hà lại không có tâm trạng để lắng nghe nữa, chỉ cúi đầu ăn cơm, thỉnh thoảng ngước lên nhìn cô ta một cái, chỉ lặng lẽ lắng nghe.

Cô ấy hỏi gì, Tiêu Hà Hà chỉ cười cười và không trả lời.

“Hà Hà, chị vẫn còn là gái trinh hả?” Hướng Tịnh đột nhiên hỏi.

Bàn tay đang cầm muỗng của Tiêu Hà Hà bỗng run lên, đột nhiên thấy ăn không ngon miệng nữa, mặt cũng đỏ bừng theo.

Câu hỏi của Hướng Tịnh đúng là quá trực tiếp, Tiêu Hà Hà chỉ cảm thấy lồng ngực cô đau âm ỉ, lục phủ ngũ tạng đều đang co giật, có vẻ như dạ dày cũng bị đục một lỗ sâu, chỉ sợ rằng cổ họng nghẹn lên thì sẽ ói ra máu.

Câu hỏi này khiến cô cảm thấy mình đã rơi xuống hang băng, cả người cô bắt đầu ớn lạnh. Đó là ký ức mà khó khăn lắm cô mới đóng băng lại được, không ngờ Hướng Tịnh lại lôi nó lên một lần nữa.

Đúng ngay lúc này, Tăng Ly bước vào, ngồi xuống cạnh họ. Tiêu Hà Hà đứng dậy và nói: “Mọi người ăn đi, tôi no rồi!”.

Cả hai người họ đều rất ngạc nhiên, Tăng Ly nhún vai: “Sao mặt của Hà Hà nhợt nhạt quá vậy?”

“Tôi cũng không biết nữa. Giám đốc Tăng, hình như anh rất quan tâm Hà Hà thì phải!” Hướng Tịnh vẫn tiếp tục nhiều chuyện.

“Tôi cũng rất quan tâm đến cô mà, cô bé. Mặt của cô cũng rất nhợt nhạt, cần phải tẩm bổ đó!” Tăng Ly cười và nói.

“Tổng tài, tôi muốn xin nghỉ phép ngày mai!” Khi gần hết giờ làm buổi chiều, Tiêu Hà Hà đến văn phòng của Tần Trọng Hàn để xin nghỉ phép.

“Có chuyện gì vậy?” Tần Trọng Hàn ngẩng mặt lên từ phía sau bàn làm việc, một khuôn mặt đẹp trai như một tác phẩm điêu khắc.

Tiêu Hà Hà nhìn thấy khuôn mặt của anh ta, đột nhiên hốt hoảng, nhớ đến giấc mơ xuân của ngày hôm đó, cô đã xem anh cáo là Tần Trọng Hàn.

Vội vã cúi đầu xuống, Tiêu Hà Hà cố giấu đi khuôn mặt đỏ bừng và những suy nghĩ lung tung đó của mình.

“Thư ký Tiêu, tôi đang hỏi em đó!” Tần Trọng Hàn cất cao giọng, chắc chắn rằng hôm đó cô thực sự đã uống say, vậy mà không nhớ ra việc truy hỏi anh ta về chuyện cái mặt nạ cáo.

Xem ra anh ta vẫn phải tìm cơ hội để nói cho cô biết sự thật, nhưng cô sẽ có phản ứng như thế nào đây?

“Cái… Cái gì?” Tiêu Hà Hà có một khoảnh khắc thất thần.

“Tôi hỏi em có chuyện gì mà muốn nghỉ phép?”

“Chuyện riêng!” Tiêu Hà Hà nói với vẻ thờ ơ.

“Được rồi! Cho em nghỉ!” Tần Trọng Hàn trả lời sau vài giây cân nhắc.

“Cám ơn!” Tiêu Hà Hà quay người định rời đi.

“Chờ đã!” Tần Trọng Hàn lại lên tiếng.

“Tổng tài còn chuyện gì sao?”

“Con trai tôi tặng em một món quà!” Nói rồi Tần Trọng Hàn lấy ra một cái hộp từ trong ngăn kéo bàn làm việc.

Tiêu Hà Hà hơi ngạc nhiên, trong đầu hiện ra khuôn mặt nhỏ bé của Ngữ Điền.

“Mở ra đi!” Tần Trọng Hàn nói, dường như có chút mong chờ.

Tiêu Hà Hà lắc đầu. “Tổng tài giúp tôi cám ơn Ngữ Điền, không cần quà cáp gì đâu, bữa khác tôi sẽ đến thăm cậu bé!”

“Nếu con trai tôi biết em đã từ chối tâm ý của nó, nó sẽ buồn lắm đó!” Những ngón tay dài mảnh khảnh

của Tần Trọng Hàn đang đan vào nhau và đặt trên bàn, nói một cách từ tốn. “Em đành lòng thấy nó buồn à?”

“Tôi…” Tiêu Hà Hà hơi khó xử, sao cô có thể nhận quà của một đứa bé chứ?

“Mở ra đi!” Anh ta nhìn cô như cười mà không cười.

Tiêu Hà Hà đành phải đi qua, cầm cái hộp lên và mở ra, nhìn thấy bên trong là một cái khăn lụa rất đẹp. Sao Ngữ Điền lại tặng khăn lụa cho cô vậy? Tiêu Hà Hà có chút ngạc nhiên.

“Đừng nghi ngờ, con trai tôi chọn đó. Hôm qua đi trung tâm thương mại, sau khi nó nhìn thấy cái khăn thì nói muốn tặng em. Thời tiết cũng chớm lạnh rồi, có thể sử dụng được rồi!” Tần Trọng Hàn giải thích một cách thờ ơ.

“Tổng tài, tâm ý của cậu bé thì tôi xin nhận, nhưng tôi không thể nhận món quà này!” Tiêu Hà Hà chỉ cảm thấy trong tim rất ấm áp, bởi vì cậu bé Ngữ Điền này chu đáo giống như Thịnh Thịnh, là một cậu bé ngoan. Cô cũng cảm động từ tận đáy lòng vì Ngữ Điền vẫn nhớ đến cô – người dì mới có duyên gặp mặt hai lần này, nhưng cô không thể nhận món quà này được.

“Thư ký Tiêu, em không muốn nhận, là muốn tôi áp dụng biện pháp bất thường có phải không?” Đôi mắt Tần Trọng Hàn híp lại với vẻ nguy hiểm. “Tôi không ngại sử dụng biện pháp bất thường đâu đó!”

Anh ta nhìn chằm chằm vào đôi môi đỏ của cô và nói, ánh nhìn ám muội khiến Tiêu Hà Hà run lên: “Được rồi, tôi nhận vậy. Tổng tài, tạm biệt!”

Vừa sáng sớm, Tiêu Hà Hà đưa Thịnh Thịnh đến công ty, trước đó đã cố tình mua một bộ quần áo mới cho con trai, một bộ vest màu đen, phối với cái áo sơ mi trắng, thắt nơ bướm. Một quý ông nhỏ xinh đầy sức sống đã được sinh ra như vậy.

Nhưng vừa bước vào đại sảnh, cô nhân viên lễ tân liền ngây người ra. “Thư ký Tiêu, đây là con nhà ai vậy? Dễ thương quá!”

Tiêu Hà Hà chỉ mỉm cười và nói: “Chào buổi sáng, Thịnh Thịnh chào dì đi con!”

Thịnh Thịnh ngay lập tức dừng lại một cách ngoan ngoãn. “Con chào dì! Dì đẹp quá!”

“Ôi trời ơi! Cậu bé đáng yêu quá!” Được khen đẹp, cô nhân viên lễ tân liền tự mãn.

“Tạm biệt dì.” Chào hỏi xong, Tiêu Hà Hà dẫn con trai đi vào thang máy, lên thẳng phòng tiếp tân trên tầng 56, Tăng Ly nói muốn thảo luận chi tiết ở đó.

Trong đám đông bận rộn qua lại như con thoi, nhưng Tiêu Hà Hà dẫn theo con trai đã thu hút thành công bước chân vội vã của các đồng nghiệp. Thịnh Thịnh không hề có chút căng thẳng nào, nhìn vào khu vực văn phòng gọn gàng, vẻ mặt bình thản. Đây chính là nơi mẹ làm việc à? Sau này cậu bé cũng sẽ mở một công ty lớn như thế này, để mẹ không phải vất vả nữa. Thịnh Thịnh thề trong lòng!

Sau khi Tần Trọng Hàn căn dặn thư ký Cao một lượt liền đi xuống tầng 56.

Hôm nay, thiên tài nhỏ đó sẽ đến, đúng lúc anh ta có chút thời gian, nên cố tình xuống xem thử.

Trong phòng họp, mẹ con Tiêu Hà Hà đang ngồi trên ghế chờ mọi người đến đông đủ.

Không bao lâu sau, Tăng Ly cũng đến. "Hà Hà, mọi người đến rồi hả?"

Tiêu Hà Hà gật đầu và chào hỏi.

"Nhân viên đều đến đông đủ rồi chứ?" Tăng Ly hỏi.

"Dạ đến đủ rồi!" Các nhà thiết kế đều cảm thấy rất lạ, cậu bé ngồi bên cạnh Tiêu Hà Hà rốt cuộc là ai.

"Được, có mặt đông đủ rồi, vậy chúng ta bắt đầu thôi!" Tăng Ly mở văn bản cuộc họp ra, chuẩn bị nói những điểm chính.

Tần Trọng Hàn vẫn mặc một bộ vest màu đen phẳng phiu đó, làm tôn lên hình dáng cao lớn của anh ta, khuôn mặt lạnh lùng và uy nghiêm, ánh mắt sắc bén và khác biệt, khắp người tỏa ra vẻ tự tin riêng có của những người đàn ông thành đạt. Anh ta đã đến cửa phòng họp như vậy đó.

Đẩy cửa ra. Sự xuất hiện của Tần Trọng Hàn khiến mọi người trong phòng họp đều ngạc nhiên và đứng phắt dậy.

"Mọi người ngồi đi!" Tần Trọng Hàn bước vào.

"Chú ơi!" Thịnh Thịnh vốn đang ngồi trên ghế, đột nhiên thấy Tần Trọng Hàn, ngay lập tức hét lên với vẻ phấn khích. Tất cả mọi người cũng không ngờ, tổng tài lại đích thân đến đây.

Nhưng khi nhìn thấy hai đôi mắt trên mặt của một lớn một nhỏ, tất cả mọi người đều ngạc nhiên. Đôi mắt của đứa bé này, sao lại hơi giống tổng tài nhỉ?

Tiêu Hà Hà cũng nhìn về phía bóng người cao lớn ở cửa, cô không ngờ Tần Trọng Hàn sẽ đến.

"Ừ! Chào con!" Tần Trọng Hàn nhìn thấy Thịnh Thịnh thì hơi nhếch môi lên. "Ngồi đi!"

Tần Trọng Hàn đi đến một bên rồi ngồi xuống, quét mắt nhìn quanh phòng họp theo bản năng, đột nhiên nhìn thấy Tiêu Hà Hà. Ánh mắt anh ta hơi lạ, và cũng ngạc nhiên nhìn vào Tiêu Hà Hà. "Thư ký Tiêu, không phải em xin nghỉ phép à?"

"Dạ đúng, tổng tài, tôi xin nghỉ phép để đi cùng con trai tôi đến tham dự cuộc họp này!" Tiêu Hà Hà mỉm cười và đứng lên, xoa đầu cậu bé cũng theo bản năng.

Oong một tiếng, như có tiếng sét đánh trong đầu Tần Trọng Hàn. Cô ấy nói gì?

Di chuyển tầm nhìn, Tần Trọng Hàn nhíu mày nhìn về phía cậu bé đang ngồi bên cạnh cô, trên khuôn mặt lạnh lùng và nghiêm túc quanh năm lần đầu tiên lộ ra vẻ kinh ngạc, thậm chí cả xấp tài liệu vừa đặt trên bàn cũng rơi xuống đất.

Hai khuôn mặt này rất giống nhau. Chết tiệt! Cô ấy lại sinh thêm một đứa con trai khi nào vậy?

Đôi mắt vốn sắc bén của Tần Trọng Hàn vào lúc này lại đầy vẻ khó tin, một lần nữa liếc nhìn khuôn mặt rất giống của Tiêu Hà Hà đó, thân hình cao lớn bỗng đứng phắt dậy, di chuyển ánh nhìn nghi ngờ về lại chỗ Tiêu Hà Hà.

Cuối cùng Tăng Ly đã nhìn thấy biểu hiện thứ ba xuất hiện trên khuôn mặt lạnh lùng và bình thản quanh năm của Tần Trọng Hàn, đột nhiên nhận ra chuyện để cho anh ta biết Hà Hà có một đứa con trai lớn như vậy là rất đáng, bởi vì biểu cảm của Hàn quá buồn cười!

"Thư ký Tiêu, em nói cậu bé là con trai của em?" Giọng điệu lạnh như băng, nhưng khi mở miệng, Tần Trọng Hàn mới nhận ra trong giọng nói của mình lại có chút run rẩy không kìm nén được. Chết tiệt! Vậy mà cô ấy lại sinh thêm một đứa nữa. Ba của đứa bé này là ai?

Mạch suy nghĩ của Tần Trọng Hàn bỗng trôi rất nhanh. Năm năm trước, anh ta nhớ rõ rằng cô chỉ sinh ra một đứa con, nhưng bây giờ lại có thêm một đứa. Đứa bé này mấy tuổi?

"Dạ phải, tổng tài, Tiêu Thừa là con trai của tôi!" Tiêu Hà Hà liếc nhìn Tần Trọng Hàn, không hiểu tại sao anh ta lại có vẻ mặt đó, như thể cô có con trai là chuyện không nên vậy.

50. Chương 50

Thịnh Thịnh nghe thấy giọng nói lạnh lùng của Tần Trọng Hàn, cong môi lên với vẻ không khuất phục. Và Tiêu Hà Hà cũng có biểu cảm tương tự.

Tần Trọng Hàn trừng mắt nhìn họ. Chết tiệt! Ngay cả biểu cảm mà cũng giống nhau, đều nhìn chằm chằm vào anh ta một cách bướng bỉnh, như thể anh ta đã trở thành một tội nhân!

Không ai hiểu được ý của tổng tài, nhưng bất thình lình nghe thấy chỉ thị của tổng tài, tất cả đều rất kinh ngạc. Hạng mục này chẳng phải do tổng tài đưa xuống à? Sao chỉ mới bắt đầu vận hành mà anh ta bất thình lình nói ngưng là ngưng?

Tình hình này là sao?

"Hàn, anh vậy sẽ làm cậu bé sợ đó!" Tăng Ly liếc nhìn Thịnh Thịnh, đôi mắt bướng bỉnh của cậu bé cứ nhìn chằm chằm vào Tần Trọng Hàn, dường như đã bị tổn thương.

"Tất cả ra ngoài hết đi, thư ký Tiêu ở lại!" Tần Trọng Hàn lạnh lùng nói.

Tăng Ly sững người, ra dấu kêu tất cả mọi người ra ngoài.

Rời khỏi trong kinh ngạc, tất cả mọi người đều không dám lên tiếng, như thể có cảm giác rằng mưa giông sắp đến. Tiêu Hà Hà không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng có thể nhìn ra được, vấn đề nằm ở chỗ mình. Nhưng cô không muốn làm con buồn, anh ta nói hủy cuộc họp, hủy khai thác trò chơi, vậy lòng tự trọng của con cô thì sao? Cô không thể để lòng tự trọng của con trai mình bị đánh gục được. "Anh Tăng, làm phiền anh đưa Thịnh Thịnh ra ngoài giùm tôi, tôi có chuyện muốn nói với tổng tài!"

Tần Trọng Hàn hừ một tiếng lạnh lùng, tia cười châm chọc từ khóe miệng càng rõ hơn.

Anh Tăng?

Cô ấy muốn quyến rũ Tăng Ly?

"Thịnh Thịnh, con ra ngoài với chú một lát, mẹ con có chuyện cần nói với chú tổng tài!"

"Không!" Thịnh Thịnh lắc đầu. "Mẹ ơi, chúng ta về nhà thôi!"

"Con trai, con ra ngoài đi, mẹ không sao đâu, mẹ sẽ thảo luận với chú một chút, Thịnh Thịnh đi theo chú Ly ra ngoài có được không?" Vẻ mặt của Tiêu Hà Hà đã dịu xuống.

"Mẹ ơi!" Nhìn Tiêu Hà Hà với vẻ mặt rất lo lắng, Thịnh Thịnh lại di chuyển ánh mắt sang Tần Trọng Hàn, không hiểu tại sao anh ta lại đột nhiêu kêu dừng lại.

Đôi môi mỏng của Tần Trọng Hàn mím chặt, một khuôn mặt đẹp trai nhưng nghiêm túc, Thịnh Thịnh chờ rất lâu nhưng không thấy Tần Trọng Hàn nói gì.

"Tại sao vậy?" Ánh mắt của Thịnh Thịnh bắt đầu sắc bén lên, nhìn thẳng vào Tần Trọng Hàn. Cậu bé cứ nghĩ chú là người tốt, không ngờ lại ngang ngược và không nói lý lẽ như vậy.

Nhìn vào đôi mắt sắc bén đầy dò hỏi của Thịnh Thịnh, Tăng Ly đột nhiên cảm nhận được ánh mắt mạnh mẽ đầy áp bức của cậu bé. Cậu bé này mạnh mẽ y chang Hàn, làn khí mạnh mẽ không phải vì nhỏ tuổi mà bị suy yếu đi.

Tần Trọng Hàn vẫn không nói gì.

"Mẹ ơi, chúng ta đi thôi, đừng nói chuyện với chú ấy nữa!" Thịnh Thịnh đứng dậy, mở cửa ra với vẻ khinh khỉnh, bàn tay nhỏ nắm lấy tay của Tiêu Hà Hà rồi bước ra ngoài.

Lúc này, Tiêu Hà Hà biết rằng con trai đang tức giận, cô đột nhiên rất đau lòng. "Cục cưng, con đừng lo, mẹ không sao đâu. Thịnh Thịnh nghe lời, ra ngoài với chú Ly trước đi, mẹ sẽ ra ngay!"

"Ly, dẫn nó ra ngoài!" Cuối cùng Tần Trọng Hàn cũng mở miệng, giọng điệu hơi u ám, ánh mắt sâu thẳm có chút chế nhạo, nhìn vào Tiêu Hà Hà, anh ta muốn biết Tiêu Hà Hà sẽ nói gì.

"Mẹ ơi, con ra ngoài đợi mẹ!" Thịnh Thịnh ngước đầu lên, khuôn mặt non nớt không hề yếu đuối.

Cảm nhận được rõ ràng đứa bé này đột nhiên nảy sinh tinh thần chống đối với mình, khuôn mặt lạnh lùng của Tần Trọng Hàn ngay lập tức nghiêm túc hơn vài phần, tự nhiên có cảm giác đau lòng. Đúng là khó giải thích!

Tăng Ly liếc nhìn họ lần nữa, đứng lên dẫn Thịnh Thịnh rời đi.

Trong phòng họp chỉ còn lại hai người họ, Tần Trọng Hàn đột nhiên đứng dậy, chụp lấy tay Tiêu Hà Hà. Bị anh tay nắm chặt cổ tay rất đau, Tiêu Hà Hà cắn răng chịu đựng.

Tần Trọng Hàn vẫn nhìn cô chằm chằm, không buông tay ra.

Đau quá! Anh ta đang làm gì vậy? Tiêu Hà Hà xoa xoa cổ tay của mình: "Tổng tài, có phải anh nghĩ rằng đùa giỡn với một đứa trẻ là vui lắm không? Anh cũng có con, sao anh có thể không nghĩ đến lòng tự trọng của con trẻ chứ? Nó rất hân hoan đến tham dự buổi họp phát hành game này, tự nhiên anh kêu ngưng lại mà không có bất kỳ lý do nào sao?"

"Em nói rõ cho tôi!" Ánh mắt giận dữ của Tần Trọng Hàn khóa chặt cô lại.

Khuôn mặt nhỏ nhắn này, đầy vẻ nghi hoặc và tức giận. Cô xinh đẹp như vậy, xinh đẹp đến mức làm trái tim anh ta đập loạn nhịp, lại có một chút choáng váng. Nhưng, anh ta rất tức giận, giận cô có một đứa con!

Chờ rất lâu, nhưng cũng không chờ được anh ta lên tiếng.

Tiêu Hà Hà lại nói: "Tổng tài, đã như vậy, tôi không còn gì để nói nữa!"

Cô quay người chuẩn bị bước đi, nhưng Tần Trọng Hàn đã kéo cô lại.

Tiêu Hà Hà bị cơ thể cao lớn của anh ta chặn lại, cô hoảng sợ cúi đầu xuống. Tần Trọng Hàn giơ tay ra giữ chặt cằm cô rồi nâng lên, anh ta nghiến răng chất vấn: "Nói đi! Chuyện này là sao?"

Tiêu Hà Hà trợn to mắt, ánh mắt vô tội đó lại làm cho anh ta nảy sinh ý muốn hôn cô.

"Nói gì?" Cô hỏi với vẻ không hiểu, thậm chí cô còn không biết chuyện đó là chuyện gì.

"Đứa bé đó là của ai?" Tần Trọng Hàn hét lên lạnh lùng. Với một cô gái xinh đẹp như cô, anh ta có cảm giác giận dữ điên cuồng.

"Không biết!" Tiêu Hà Hà khựng người lại, giọng nói hơi buồn tẻ.

"Tiêu Hà Hà, em giải thích rõ ràng cho tôi!" Tần Trọng Hàn cau mày, nghiến răng hét lên.

Anh ta không bao giờ ngờ được rằng cô lại có một đứa con trai khác, còn lớn như vậy nữa. Anh ta gần chấp nhận một cô gái bình thường như cô rồi, để cô trở thành nữ chủ nhân của Tần thị, không ngờ cô lại là một người phụ nữ không có chừng mực, không biết ba của đứa bé đó là ai. Người phụ nữ chết tiệt này, rốt cuộc cô ấy lăng loàn đến mức nào?

"Tôi có nghĩa vụ gì mà phải giải thích với anh?" Cô cười chế nhạo, thực sự không hiểu ý anh ta là gì. "Tổng tài, có phải anh lo quá nhiều rồi không? Tôi phải nói cho anh biết ba của con trai tôi là ai à?"

Anh ta nhướn mày, đột nhiên có chút mệt mỏi!

"Thư ký Tiêu, cô đã bị sa thải! Thu dọn đồ đạc rồi lập tức rời khỏi Tần thị. Còn nữa, game của con trai cô, tôi sẽ không phát triển nữa. Một triệu đó, xem như chi phí hủy hợp đồng bồi thường cho cô!" Anh ta đột nhiên cười phá lên, nụ cười không chạm đến đáy mắt, phủi phủi bộ vest rồi quay người đi ra ngoài.

"Anh..." Tiêu Hà Hà nắm chặt nắm tay bên người, lúc bản thân định rời đi thì trong lòng không cảm thấy cay đắng, tại sao khi bị anh ta sa thải thì cô đột nhiên cảm thấy buồn bực như vậy chứ?

Tần Trọng Hàn đi ra ngoài, ở trước cửa, bóng dáng nhỏ bé đó đang đứng cùng với Tăng Ly, rất dễ nhìn thấy. Trong lòng Tần Trọng Hàn tự nhiên thấy khó chịu, tuy anh ta thừa nhận rằng đây là lần đầu tiên mình giận dữ và mất hết lý trí nhất trong mấy năm qua, nhưng thực sự vì anh ta quá bất ngờ!

Tiêu Hà cũng đi theo sau ra ngoài, trên khuôn mặt cương quyết là vẻ rất thờ ơ, nhưng khi đi đến gần Thịnh Thịnh, cô nói rất nhẹ nhàng: "Con trai, chúng tôi về nhà!"

"Mẹ đừng sợ, sẽ có một ngày, Thịnh Thịnh sẽ bắt chú làm công cho chúng ta. Đi!" Thịnh Thịnh liếc nhìn Tần Trọng Hàn với vẻ cực kỳ xem thường, trên mặt không còn vẻ buồn bã sau khi bị sốc nữa, ngược lại còn có thêm một phần kiên cường.

Tiêu Hà Hà thu dọn đồ đạc trong ánh mắt không hiểu, kinh ngạc và đồng cảm của Tăng Ly và tất cả mọi người, sau đó rời khỏi công ty.

Tần Trọng Hàn sa sầm mặt lại, đạp cửa một cái rầm rồi không ra ngoài nữa.

Khi Tăng Ly đi vào, suýt nữa bị ngất đi vì khói thuốc trong phòng. "Hàn, sao anh lại trốn trong văn phòng mà hút thuốc vậy?"

Đôi mắt sâu thẳm của Tần Trọng Hàn lại càng sâu thẳm hơn, những đường nét rõ ràng trên khuôn mặt được che giấu trong làn khói, rất cô đơn, càng xa vời không chân thực.

Vẻ mặt của anh ta không hề có thay đổi gì, chỉ thốt ra hai từ: "Ra ngoài."

"Ờ!" Tăng Ly nghe thấy hai từ này giống như đến từ địa ngục, rất lạnh lẽo, rất cô đơn. Tăng Ly liền nghiêm mặt lại: "Đã xảy ra chuyện gì vậy?"

"Ly, ra ngoài!" Tần Trọng Hàn lại nói.

"Được rồi!" Tăng Ly muốn nói nhưng lại thôi.

Tiêu Hà Hà bị mất việc, trò chơi của con trai cũng không được phát hành, nhưng ngược lại, cô cảm thấy thoải mái hơn nhiều, đưa con trai đến trường mẫu giáo rồi cô mới về nhà.

Vừa đến đầu hẻm liền cảm nhận được có một chiếc xe đang chạy nhanh về phía bên này, rồi dừng lại ở một bên, sau đó cửa xe mở ra, Tăng Ly bước xuống xe.

"Hà Hà!" Tăng Ly kêu lên và chạy nhanh đến. "Cô ổn chứ?"

Tuy không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng vẫn nhìn ra được vấn đề, và anh ta lo rằng Hà Hà bị sa thải như vậy sẽ nhất thời suy nghĩ không thông suốt.

"Anh Tăng, tôi không sao." Tiêu Hà Hà nở nụ cười ấm áp, mở miệng một cách thờ ơ, không hề có vẻ bất lực vì bị sa thải. Cô đã thích nghi với xã hội tàn nhẫn này rồi, mất việc thì vẫn tìm việc khác được, trước

đây cũng từng trải qua thời gian vừa học vừa làm, bây giờ tốt nghiệp rồi, dù có thê thảm hơn thì vẫn tốt hơn trước. “Sao anh lại đến đây?”

“Không sao thật chứ?” Nhìn vào Tiêu Hà Hà với vẻ hồ nghi, tuy khuôn mặt cô vẫn nhợt nhạt, nhưng nhìn ra được cô rất mạnh mẽ, nhưng càng mạnh mẽ thì càng làm người khác cảm thấy đau lòng.

“Tôi rất tốt.” Tiêu Hà Hà nói với vẻ chân thành: “Anh Tăng, cám ơn anh đã chiếu cố tôi trong công việc thời gian qua, được quen biết anh Tăng, tôi cảm thấy rất vinh dự.”

“Hà Hà, còn công việc của cô thì sao?” Tăng Ly lo lắng cô một mình nuôi con, không còn công việc thì lấy gì để ăn. “Có gặp khó khăn gì thì cứ gọi cho tôi, đừng ngần ngại!”

Trong lòng Tiêu Hà Hà cảm thấy ấm áp. Trong mấy năm qua, ngoại trừ Mig, cô chưa bao giờ làm phiền ai khác, cũng chưa có ai nói những câu quan tâm đến mẹ con cô. Vì một câu nói của Tăng Ly, cô đột nhiên cảm thấy trong lòng ấm áp, khóe mắt lại cay cay vì cảm động. “Cám ơn anh, anh Tăng!”

Tăng Ly nhìn cô với một chút lo lắng. “Đừng khách sáo với tôi, chúng ta là bạn mà!”

Anh ta nói rất nghiêm túc, trong lòng cũng thầm ngưỡng mộ sự mạnh mẽ của Tiêu Hà Hà. Cô gái này có nghị lực và phẩm chất kiên định, ngay cả con của cô ấy cũng vậy, anh ta cảm thấy khâm phục, đồng thời cũng cảm thấy đau lòng.

Ở nhà họ Tần.

“Rốt cuộc khi nào con mới chịu đi coi mắt?” Tần Lăng Hàng đã hết kiên nhẫn, chờ rất lâu rồi, nhà họ Tần cũng cần có một nữ chủ nhân rồi.

Tần Trọng Hàn nói với thái độ khác thường: “Tùy ba, ba sắp xếp đi!”

“Hàn, con đồng ý rồi hả?” Tần Lăng Hàng có chút kinh ngạc, con trai của ông xưa nay luôn phản đối chuyện coi mắt, đặc biệt là việc làm sui giữa những hào môn, sao lần này tự nhiên lại đồng ý, làm ông nhất thời khó tin được.

“Đây chẳng phải là điều ba hy vọng à?” Khóe miệng của Tần Trọng Hàn như cong lên, nhưng lại có chút hiu quạnh, nhưng đôi mắt vẫn sâu thẳm hút hồn.

“Vậy được! Cuối tuần này, con gặp cô Cung của công ty hóa phẩm Cung thị đi, sẽ tổ chức một bữa tiệc ở nhà cũ của chúng ta, con thấy được không?”

“Tùy ba!” Tần Trọng Hàn đứng dậy và đi ra ngoài. Đi đến cửa, anh ta lạnh lùng nói: “Cô Cung biết chuyện con có con trai rồi chứ?”

"Tất nhiên là biết, Ngữ Điền hiện sống ở nhà cũ với ba, dù hai đứa ưng nhau rồi kết hôn thì vẫn có thể sinh con riêng của mình, cô ấy có gì mà không hài lòng?"

51. Chương 51

Cơ thể nhỏ bé của Ngữ Điền hơi run lên, răng đang cắn chặt trên môi, không dám nhìn Tần Trọng Hàn, chỉ bước đến, những giọt nước mắt lớn bằng hạt đậu rơi ra, không hiểu tại sao ba lại nổi giận, có phải sau này sẽ không được gặp lại dì nữa không?

Tần Trọng Hàn nhìn theo bóng dáng bé nhỏ đang đi về phía phòng trẻ em, trong lòng có chút không đành, nhưng vẫn không đuổi theo, chỉ dặn dò dì Trương. "Dì Trương, dì đi xem cậu chủ nhỏ thế nào!"

"Dạ!"

Vốn muốn ở lại nhà ngủ qua đêm, nhưng không ngờ lại càng khó chịu hơn, nên anh ta quay người bước ra ngoài. Hôm nay là thứ ba rồi, Tiêu Hà Hà không quên lời chú tài xế nói, tối nay anh cáo muốn gặp cô.

Tiêu Hà Hà chờ đợi mà thấp thỏm không yên, tối nay cô không đón Thịnh Thịnh về, nhưng chú tài xế đó cũng không gọi điện đến, làm trong lòng cô càng thấp thỏm.

Cho đến gần sáng, Tiêu Hà Hà vừa ngủ thì đột nhiên nhận được một cuộc gọi. "Thưa cô, cậu chủ kêu cô đến biệt thự ngay lập tức, tôi sẽ đón cô ở dưới nhà!"

Khi đến biệt thự, trong nhà đầy khói, Tần Trọng Hàn vẫn đeo cái mặt nạ đó và ngồi trên ghế sofa hút thuốc. Nhìn thấy Tiêu Hà Hà bước vào, cơ thể của anh ta căng cứng rõ rệt, ngay cả những ngón tay đang giữ điếu thuốc cũng siết chặt hơn.

Vừa vào cửa liền cảm thấy có gì đó sai sai, trong ngôi nhà này có một sức kéo u ám, một sức mạnh như muốn nuốt chửng cô. Tiêu Hà Hà đứng ở cửa rồi đóng lại, một cơn ớn lạnh xộc ra từ lòng bàn chân. "Khi nào tôi mới được gặp con trai của tôi?"

"Tiêu Hà Hà, cô từng có bao nhiêu người đàn ông?" Nhìn vào bóng dáng trước mặt, cơn giận của Tần Trọng Hàn chớp mắt ập đến một lần nữa. Anh ta đứng dậy, thân hình cao lớn với cảm giác đè nén đi đến trước mặt cô, bàn tay to giơ ra ngoài. Theo bản năng, Tiêu Hà Hà muốn né tránh, nhưng anh ta đã kéo cô lại, đẩy một cái thật mạnh làm cô ngã lên trên ghế sofa.

"Sao hả? Hạng phụ nữ như cô mà vẫn muốn tỏ vẻ trong trắng à?" Tần Trọng Hàn nhếch đôi môi mỏng lên một cách lạnh lùng, đôi mắt đen sau cái mặt nạ chớp lên một tia u ám khát máu, khóe miệng mỉm cười đầy chế giễu, tiến từng bước đến chỗ Tiêu Hà Hà vừa ngồi dậy trên ghế sofa. Ánh mắt sâu thẳm quét qua khuôn mặt hơi run rẩy của cô, trong ánh mắt càng lạnh lùng hơn.

“Anh muốn làm gì?” Tiêu Hà Hà bị câu nói và hành vi của anh ta làm cho sợ đến tái mét mặt mày, dường như toàn bộ máu trong cơ thể đang mất đi, cảm giác đau lòng cũng theo đó mà trở nên mãnh liệt hơn.

“Nếu ai cũng có thể làm chồng cô được, vậy tôi còn khách sáo gì nữa?” Tần Trọng Hàn nhìn khắp người Tiêu Hà Hà, đôi môi mỏng lạnh lùng mở ra.

Đèn một lần nữa tắt đột ngột.

Tần Trọng Hàn ném cái điều khiển trong tay sang một bên, anh ta rất rất tức giận, hận cô vì đã sinh thêm một đứa con, hận cô vậy mà còn muốn gặp Ngữ Điền, hận cô vẫn luôn giả vờ rất trong trắng, cũng hận bản thân mình đã nghiện cô.

“A! Anh muốn làm gì?” Tiêu Hà Hà hét lên.

“Làm gì hả? Tôi và cô thì còn có thể làm gì?” Nói rồi, Tần Trọng Hàn kéo phăng cà vạt của mình ra.

Tiêu Hà Hà không nhìn thấy được gì cả, cô lần mò muốn đứng dậy nhưng lại bị Tần Trọng Hàn giữ chặt. Chỉ nghe thấy “soạt” một tiếng, cái áo trên người của Tiêu Hà Hà đã bị xé toạc.

Cô kinh hoàng gượng người dậy một cách khó khăn, nỗi đau trên cơ thể khiến cô rất khó chịu: “Thả tôi ra! Anh thả tôi ra!”

Anh ta rất đáng sợ, giống như một con quỷ, một con quỷ đen tối.

“Không phải cô thích đàn ông lắm à? Không phải cô ước gì sẽ được sinh con cho tất cả bọn họ à? Người đàn bà đáng ghét kia!” Vừa dứt lời, anh ta liền ép sát người đến, đôi môi nóng bỏng mặc sức xâm chiếm làn da mềm mại của Tiêu Hà Hà.

“Anh đang nói gì vậy?” Tiêu Hà Hà không ngờ được rằng anh cáo này sẽ đối xử với mình như vậy, cô dồn sức giơ tay ra chặn bộ ngực mạnh mẽ của anh ta lại, ngăn cản anh ta lấn chiếm vào sâu hơn.

“Tôi nói tôi sẽ làm cho cô bay lên thành tiên!” Tần Trọng Hàn giống như con sư tử đực bị chọc giận, dùng sức giữ chặt đôi vai mềm mại của Tiêu Hà Hà.

“Anh là tên bệnh hoạn! Anh thả tôi ra, trả con trai tôi lại cho tôi, Anh là đồ điên! Anh mau thả tôi ra đi!” Cô dùng hết sức lực của mình để đẩy anh ta ra, nhưng cơ thể của anh ta xông tới giống như một con trâu đánh.

Tiêu Hà Hà run rẩy cả người, cô hét lên, đánh vật với anh ta như một con thú nhỏ đã bị thương.

"Người phụ nữ chết tiệt! Cô tưởng cô là con gái trong trắng à?" Anh ta cảm nhận được sự sợ hãi và hoảng loạn của cô, nhưng vào lúc này, cơn lửa giận trong lòng anh ta đã che phủ sự dịu dàng toát ra trong khoảnh khắc. Cô đã là mẹ của hai đứa con rồi, vậy mà còn giả bộ như bị hãm hiếp? Hừ! Người đàn bà giả dối!

Tần Trọng Hàn dùng bàn tay còn lại giữ chặt cằm cô, những ngón tay cắm sâu vào trong làn da trắng như tuyết của cô, hai mắt hừng hực lửa giận, lên tiếng cảnh cáo rất nghiêm trọng: "Nói đi, cô có mấy người đàn ông?"

Tiêu Hà Hà cố chịu cơn đau như xé ruột gan đang lan đến từ cổ tay, mắt trừng to nhìn chằm chằm vào người đang trong bóng tối đó, nghiến chặt răng và nói: "Anh là tên bệnh hoạn, bệnh hoạn ghê tởm! Anh thả tôi ra, tôi sẽ kiện anh, tôi sẽ đi kiện anh!"

"Vậy cô cứ đi kiện đi, đi thưa tôi đi, nếu cô không muốn gặp con trai mình, cô cứ làm thoải mái!" Nói rồi, anh ta tóm hai tay cô rồi giơ lên cao qua khỏi đầu cô, ánh mắt tà ác quét qua một tia lạnh lùng, tiện tay cởi luôn dây nịt trên người cô rồi trói hai tay cô lại.

"A…" Cô đấm rồi đá anh ta. "Tránh ra, lấy bàn tay dơ bẩn của anh ra!"

Tiêu Hà Hà không ngờ người đàn ông này lại có hành động như vậy, cuối cùng cô đã nhận ra sự điên rồ của anh ta, vừa khóc vừa hét to: "Anh thả tôi ra, mau thả tôi ra!"

Anh ta coi như không nghe thấy, bắt đầu cuộc chiếm đóng tàn bạo của mình. Anh ta không hề thương xót mà trút giận lên cô một cách tàn bạo: "Cô đã chọc giận tôi, nếu cô muốn gặp con trai thì phải chịu đựng những đợt giày vò không ngừng nghỉ của tôi, nếu không, cô đừng mong gặp được nó!"

"Không…" Tiêu Hà Hà cắn môi và rên rỉ, một cảm giác nhục nhã dâng trào.

"Khóc cái gì?" Tần Trọng Hàn phớt lờ tiếng khóc la của cô, tiếp tục cướp đoạt điên cuồng và ngang ngược. "Đây không phải là điều cô thích à?"

Cô thích sinh con cho người ta, thích đàn ông chiếm hữu cô, cô còn khóc gì?

Chết tiệt!

Bàn tay to lớn dính vào chất lỏng ấm áp, anh ta biết đó là nước mắt, trái tim anh ta đau như bị ai xé. Lắc đầu thật mạnh! Không được mềm lòng! Anh ta rất tức giận, anh ta sẽ không tha cho cô dễ dàng như vậy đâu.

Tiêu Hà Hà chỉ cảm thấy tứ chi và xương cốt toàn thân dần rã rời, nước mắt bay trong màn đêm, cả người cô giống như một con bướm xinh đẹp đã mất đi đôi cánh, xanh xao và bất lực, lặng lẽ chịu đựng hành động xâm chiếm điên cuồng dã man của Tần Trọng Hàn. Cô cảm thấy ý thức của mình ngày càng xa, nỗi đau tâm lý còn nhiều hơn nhiều lần so với thể chất. Ông trời ơi! Tại sao lại đối với cô tàn nhẫn như vậy?

Cô chỉ muốn gặp cốt nhục ruột thịt của mình thôi mà, tại sao lại khó đến như vậy? Tại sao?

Nước mắt tuôn ra cùng với cảm giác chết lặng, theo khóe mắt chảy xuống mặt cô, giọt trên ghế sofa màu trắng, biến thành một vệt nước.

Trong tiếng khóc la tuyệt vọng và điên cuồng, Tiêu Hà Hà đang bị Tần Trọng Hàn giày vò.

Trong bóng tối, dường như cũng cảm nhận được sự tuyệt vọng của cô. Tần Trọng Hàn cười mỉa mai, đôi môi hơi cong lên, kèm theo vẻ lạnh lùng. Thì ra cứ tưởng cô không sợ gì cả, thì ra cô cũng có lúc phải sợ.

Suốt cả đêm, Tiêu Hà Hà giống như cái cây nhỏ trong mưa gió vật vờ, bị tàn phá mưa bão, suốt đêm không ngừng nghỉ.

Một đêm gào thét, một đêm đầy nước mắt.

Sáng sớm khi Tiêu Hà Hà tỉnh dậy, hình dáng cao lớn bên cạnh đang từ từ bao phủ trên đầu cô, vừa mở mắt ra liền nhìn thấy cái mặt nạ cáo.

Không biết từ bao giờ, cô đã ở trên giường.

"Tôi có thể gặp con trai tôi chưa?" Vì con trai, cô cố chịu đựng sự hủy hoại của anh ta suốt cả đêm, chịu đựng tất cả những sỉ nhục này. Cô không quên mục đích mà mình chịu đựng anh ta, chỉ là để được gặp con trai.

Đôi mắt sâu thẳm đằng sau cái mặt nạ dần chứa đầy giận dữ: "Cô nghĩ cô xứng làm một người mẹ à?"

Anh ta đứng và nhìn xuống Tiêu Hà Hà, cô có thể cảm nhận được rõ ràng hơi thở đầy nam tính đó, cô muốn thoát khỏi hơi thở độc tài này, nhưng anh ta lại nhìn cô chằm chằm.

"Đương nhiên là vậy!" Cô nghiến răng: "Chỉ cần cho tôi cơ hội này, tôi sẽ nuôi dạy con trai tôi thật tốt!"

Thịnh Thịnh là một ví dụ điển hình. Thịnh Thịnh rất dễ thương mà!

"Giống như đứa con trai kia của cô hả?" Cuối cùng, anh ta hét lên.

"Anh biết…?" Tiêu Hà Hà kinh ngạc. "Làm sao anh biết tôi có con trai? Anh điều tra tôi?"

"Người đàn bà lẳng lơ như cô, mùi vị khi lên giường với bất kỳ người đàn ông nào sung sướng lắm có phải không? Họ có thể đáp ứng cho cô không? Có thể không?" Anh ta hét lên, không biết là do ghen ghét hay

do gì khác.

Màn sương từ từ bao trùm đôi mắt của Tiêu Hà Hà, những lời chói tai của anh ta làm cô rất đau.

"Đúng là tôi rất tùy tiện, tôi rất tùy tiện nên mới có con với anh!" Anh ta đã đả kích cô thành công rồi đó, cô tưởng anh ta đang nói về chuyện tùy tiện ký hợp đồng với anh ta.

Phải! Cô không phải là người phụ nữ tốt, đây là nỗi đau của cuộc đời cô! Đau đớn nhất trong tim!

Tiêu Hà Hà không nói tiếp được nữa, cô ôm chặt ngực mình, vì cô cảm thấy tim mình rất rất đau, dường như sắp không thở nổi.

Lại qua một ngày.

Ở căn hộ Minh Hạo.

Tần Trọng Hàn không bật đèn, căn phòng được bao quanh bởi khói thuốc lá, điếu thuốc trong tay anh ta vẫn đang cháy từ từ. Anh ta ngồi trên ghế sofa, hiển nhiên là đã giữ tư thế này từ rất lâu rồi.

Chuông điện thoại đột nhiên vang lên.

Không muốn nghe máy, nhưng đầu bên kia dường như rất kiên trì, cứ gọi tới mãi, cuối cùng anh ta phải nghe máy.

"Tổng tài, cuối cùng anh cũng chịu nghe điện thoại rồi. Không hay rồi!" Ở đầu bên kia vang lên giọng của quản lý phòng trực ban của công ty, một người đàn ông, trong giọng nói tuy chói tai nhưng lại có vẻ kinh hoàng không dám tin. Anh ta nói rất gấp gáp: "Tổng tài, hệ thống máy tính của công ty đã bị hacker tấn công rồi!"

"Đã xảy ra chuyện gì? Từ từ nói!" Dò hỏi với giọng điềm tĩnh, Tần Trọng Hàn lần đầu tiên nhận được một cuộc gọi như vậy.

"Tổng tài, hacker đã xâm nhập vào, mạng lưới đã rơi vào tình trạng tê liệt!"

"Tôi sẽ đến ngay!" Tần Trọng Hàn gác máy.

Sau đó, lại một cuộc điện thoại khác reo lên, là Lý Hợp – kỹ thuật viên phòng máy tính gọi đến. "Tổng tài, lần này chúng ta gặp cao thủ rồi!"

Từ trước đến nay, Lý Hợp luôn tự cho mình hơn người, chưa bao giờ nói như vậy. Anh ta luôn rất tự tin về tường lửa của mình, vậy mà lần này lại ngưỡng mộ hacker, nên Tần Trọng Hàn cũng nhận thức được tính nghiêm trọng của vấn đề rồi.

Anh ta điềm tĩnh nói: "Lý Hợp, tôi sẽ đến công ty ngay!"

Khi Tần Trọng Hàn đến công ty thì nhìn thấy hai tay Lý Hợp gõ trên bàn phím nhanh như bay, thu lại nụ cười, dáng vẻ vô cùng nghiêm túc và nặng nề. Cùng với các ngón tay gõ liên tục, cuối cùng rầm một tiếng, hai tay vừa mới gõ như bay đó đã không còn chút sức lực mà ôm lấy khuôn mặt mình. "Trời ơi, thật sự sắp điên luôn rồi!"

52. Chương 52

"Hàn, anh có muốn đích thân ra tay không?" Tăng Ly cũng nghiêm nghị hẳn lên. "Xem ra thực sự rất giỏi đó!"

Tần Trọng Hàn nhướn mày, hỏi thẳng Lý Hợp. "Anh có thể xử lý được không?"

"Chắc là được!" Lý Hợp nói: "Có vẻ như không có ác ý gì, tôi vào được rồi! Tổng tài, trời ơi! Anh nhìn nè, người này đã để nhiều đống phân lên trên tên của anh kìa!"

Lý Hợp đã vào được một giao diện thì nhìn thấy ở phần giới thiệu của công ty, tên của Tần Trọng Hàn bị gắn lên rất nhiều đống phân màu vàng.

"Ơ! Không phải chứ? Hàn à, anh đã làm mích lòng ai rồi?" Tăng Ly cảm thấy rằng đây giống như một trò đùa.

Trên khuôn mặt lạnh lùng nhưng đầy thu hút của Tần Trọng Hàn không hề có thay đổi gì, chỉ nhìn vào giao diện đó rồi trầm tư suy nghĩ.

"Hình như người đó đều dán biểu tượng này lên những chỗ có tên của tổng tài trong mỗi một cái máy tính của công, trời ơi!" Lý Hợp hét lên. "Làm vậy là có ý gì chứ?" Tang Ly bỗng phì cười, bị Tần Trọng Hàn trừng một cái liền thu lại nụ cười, nhưng vẫn nói: "Điều này không phải rất rõ ràng sao? Người đó đang nói tổng tài là đống phân!"

Lý Hợp vừa quay đầu lại thì nhìn thấy ánh mắt Tần Trọng Hàn lạnh như băng, chỉ cảm thấy bầu không khí đang trở nên khó thở.

Lý Hợp và Tăng Ly liếc nhìn nhau, Tăng Ly hơi ngạc nhiên. Phải ha, từ hôm qua đến nay Tần Trọng Hàn rất tức giận, làm gì có tâm trạng đùa giỡn?

Khuôn mặt xưa nay luôn đùa cợt của Tăng Ly cũng nghiêm nghị lại sau khi cười, đôi chân mày hình lưỡi mác nhíu lại. "Xem ra người đó chỉ là oán thù riêng, không phải cạnh tranh ác ý, có lẽ chỉ là một trò đùa thôi. Hàn à, không cần lo lắng quá đâu."

"Để tôi!" Tần Trọng Hàn ngồi xuống cái máy bên cạnh, những ngón tay mảnh khảnh bắt đầu gõ lên bàn phím, và nhanh chóng vào được giao diện.

"Thịnh Thịnh, đừng chơi nữa con, đi ngủ sớm đi!" Hai mắt của Tiêu Hà Hà vẫn còn sưng, sau khi quay về từ biệt thự, cô cố chịu cơn đau để đón Thịnh Thịnh về nhà.

"Mẹ ơi, con sắp xong rồi, mẹ ngủ đi!" Thịnh Thịnh không quay đầu lại, tiếp tục mải mê bên cái máy tính, chơi rất vui, vừa chơi vừa cười hớn hở.

"Con trai, chuyện hôm qua…"

Vẫn chưa nói xong thì đã bị Thịnh Thịnh cắt ngang: "Mẹ đừng lo, con không sao, chỉ là không phát hành thôi mà, có gì đâu. Không phải chúng ta vẫn có một triệu à? Mẹ có thể mua thứ gì mà mẹ thích, con sẽ kiếm thêm nữa. Sau khi con kiếm đủ tiền rồi, mẹ sẽ không cần phải làm việc vất vả như vậy nữa!"

"Thịnh Thịnh, mẹ nói một lần nữa, mẹ không cần con giúp mẹ kiếm tiền, ngày mai mẹ sẽ đi tìm việc làm! Còn nữa, mẹ sẽ giúp con liên lạc với trường tiểu học, con thật sự chắc chắn mình muốn lên học tiểu học chứ?"

"Dạ!" Thịnh Thịnh gật đầu với vẻ trịnh trọng.

Tiêu Hà Hà thấy cậu bé đang chơi vui nên không nói thêm gì nữa, chỉ gật đầu rồi quay người bước ra khỏi phòng con trai.

Thịnh Thịnh vốn dĩ rất vui, nhưng lúc này tự nhiên cau mày lại, đường nét trên khuôn mặt nhỏ xinh tự nhiên căng cứng ra, do dự một hồi rồi mở màn hình, đôi mắt đen tuyền chớp chớp với vẻ kinh ngạc. Phản công rồi à?

Thịnh Thịnh ngay lập tức cảnh giác, biết rằng bên kia cũng là cao thủ, rồi nhanh chóng vào chương trình, nhanh chóng xâm nhập vào giao diện vừa nãy. Kỳ lạ! Sao lại không vào được nữa?

Thịnh Thịnh ngừng hành động, biết rằng bên kia đã bắt đầu phản kích nên lập tức offline. Tắt máy tính xong, rút luôn cáp mạng.

Đúng là công ty lớn, mới đó mà đã phản ứng khẩn cấp thành công. Thịnh Thịnh không tin, đôi chân mày trên gương mặt thật ngầu đang nhíu chặt lại với nhau.

Còn ở Tần thị.

Sau khi Tần Trọng Hàn vào hệ thống thì liên tục gõ bàn phím. Bên kia trốn rồi? Tần Trọng Hàn cau mày, bởi vì anh ta phát hiện ra rất nhiều thông tin của công ty đã bị đánh cắp. Chết tiệt!

Tên hacker này đúng là giỏi thật! Hai chân mày của Tần Trọng Hàn cứ dính chặt lại với nhau.

Thịnh Thịnh đã tắt máy tính. Sau khi rút dây cáp ra, cái miệng nhỏ đo đỏ đã nhếch lên.

Dám chọc cậu thì phải nếm mùi lợi hại của cậu! Cứ tưởng chú ấy là một ông chú tốt bụng, không ngờ lại đáng ghét đến vậy, sa thải mẹ, khi không hung dữ với người ta, đúng là đáng ghét chết đi được!

Chú chim bự đó chẳng khác gì đống phân. Nhưng vừa nghĩ vậy, trong lòng cậu bé lại có phần áy náy. Nói vậy là, có phải nhân phẩm của chú dó quá tệ rồi không?

"Thịnh Thịnh, sao còn chưa đi ngủ? Không phải mẹ đã kêu con đi ngủ sớm rồi à?" Đột nhiên cánh cửa mở ra, Tiêu Hà Hà nhìn thấy con trai đang nằm trên giường, hai tay cầm hai chân như đang suy tư, nhìn đồng hồ thì đã 10 giờ rồi, nên không thể không hối thúc. "Con đang nghĩ gì vậy?"

"Mẹ ơi, tại sao chú đó lại sa thải mẹ vậy?" Thịnh Thịnh hơi không hiểu.

Bị con trải nhỏ mà ngớ người ra, Tiêu Hà Hà cũng không thể hiểu được. "Mẹ cũng không biết lý do tại sao, nhưng mẹ cũng không muốn làm việc ở đó nữa, đổi chỗ làm mới cũng sẽ tốt hơn!"

"Đúng là lạ thật đó mẹ, lúc trước rõ ràng chú đó rất tốt, sao tự nhiên lại trở nên tệ hơn cả đống phân nữa vậy?" Thịnh Thịnh lẩm bẩm.

"Chính là chú ấy hả? Người mà con quen lúc trước là chú ấy?" Mặc dù đã chắc chắn Tần Trọng Hàn là người trên máy bay, cũng là người mua hết số bao cao su đó, nhưng Tiêu Hà Hà vẫn hỏi.

"Dạ phải! Con thấy chú ấy rất có lòng thương người mà!" Thịnh Thịnh vẫn không thể hiểu được, tự nhiên nghĩ rằng mình hack công ty của chú ấy thì có phải hơi xấu rồi không. Nếu làm vậy, có phải là cũng không nói lý lẽ như chú ấy rồi không?

"Đừng suy nghĩ nữa!" Tiêu Hà Hà vỗ nhẹ vào mặt con trai, đắp chăn lên cho cậu bé. "Con ngủ đi!"

"Dạ! Chúc mẹ ngủ ngon!" Thịnh Thịnh ngoan ngoãn đặt lên mặt Tiêu Hà Hà một nụ hôn.

"Ngoan!" Tiêu Hà Hà nở một nụ cười ấm áp rồi giúp con trai tắt đèn.

Khi quay lại phòng ngủ, tầm nhìn vừa vặn dừng ở chỗ cái hộp được gói rất xinh, đó là món quà Ngữ Điền tặng cô. Tội nghiệp cậu bé, cậu thật có lòng.

Tiêu Hà Hà cầm cái hộp lên, vuốt ve nó rồi thở dài. Thứ này, cô phải trả lại cho Tần Trọng Hàn, cô không muốn nợ họ bất cứ điều gì.

Sau khi Tiêu Hà Hà đã lên giường đi ngủ, Thịnh Thịnh lại không ngủ được, cứ nghĩ về việc mình có làm sai hay không. Mặc dù chú đó rất đáng ghét, nhưng cậu không thể đáng ghét y như chú ấy được.

Lại đứng lên, cắm dây cáp lại, mở máy tính, sau đó kết nối.

"Theo dõi thật kỹ, nếu phát hiện ra người đó thì gọi cho tôi ngay lập tức!" Tần Trọng Hàn đứng lên với vẻ lạnh lùng. Dám gây hấn với anh ta, đúng là chán sống thật rồi!

"Dạ tôi biết rồi, tổng tài!" Lý Hợp vẫn đang xóa virus Trojan. "A! Hắn lại lên rồi nè!"

Tần Trọng Hàn vừa đứng dậy liền phải vội vã ngồi xuống lại.

Những thứ vẫn chưa được xóa hoàn toàn khỏi giao diện, "soạt" một cái đã biến mất.

Đột nhiên, toàn bộ hệ thống của công ty trở lại bình thường, sau đó anh ta nhìn thấy các tập tin bị mất cũng đã xuất hiện lại, mọi máy tính được kết nối mạng đều trở lại bình thường.

"Không phải chứ? Thằng này đang chơi chúng ta đó!" Lý Hợp nói.

Tần Trọng Hàn muốn theo dõi, nhưng bên kia lại biến mất.

Cuối cùng đã khôi phục lại, Lý Hợp thở phào nhẹ nhõm.

Tần Trọng Hàn căn dặn: "Ngày mai phải tăng cường giám sát, tường lửa cần được làm lại!"

Không dám tưởng tượng nếu tài liệu mật của công ty mà bị tấn công thì thiệt hại gây ra sẽ không thể khắc phục được, đó sẽ là một thảm họa.

Tên hacker này đã nhắc nhở anh ta, sau này tài liệu mật không được lưu vào trong máy tính được kết nối mạng, một trang cũng không được phép.

"Hàn! Có muốn đi uống vài ly không?" Đi ra khỏi tòa nhà, Tăng Ly lên tiếng.

Việc sa thải Hà Hà, Tăng Ly luôn muốn nói chuyện với anh ta, nhưng hình như anh ta né tránh để không nói. Tăng Ly cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ thấy hơi khó hiểu, cũng lo nếu Hà Hà mất việc làm, mặc dù có chi phiếu một triệu, nhưng hai mẹ con trông rất đáng thương, quan trọng nhất là vô tội đó!

Ánh mắt sâu thẳm của Tần Trọng Hàn di chuyển, cố che giấu chút suy nghĩ phức tạp kia. "Được!"

"Gặp ở 0 Giờ ha!" Tăng Ly vừa nghe thấy có hy vọng liền lập tức hẹn địa điểm.

Quán bar 0 Giờ.

Hai anh chàng như yêu nghiệt đã xuất hiện, và ngay lập tức gây ra náo động.

Khuôn mặt điển trai và lạnh lùng Tần Trọng Hàn đẹp như điêu khắc, đôi mắt sâu thẳm dường như có ma lực, khiến mọi người bất giác đắm chìm vào trong nó.

Tầm nhìn của anh ta rơi vào một chỗ ở trong góc, rồi đi thẳng đến đó.

Hai người ngồi xuống, người phục vụ đã bưng rượu đến.

Sau khi Tần Trọng Hàn ngồi xuống liền châm một điếu thuốc và bắt đầu hút.

"Hàn! Anh không cảm thấy chuyện hôm qua, anh đã làm rất qua loa hay sao?" Tăng Ly đã uống một ngụm rượu, lên tiếng với vẻ rất nghiên túc.

Tần Trọng Hàn im lặng, nhưng những ngón tay đang kẹp điếu thuốc hơi run, cử động nhỏ này không thoát khỏi tầm nhìn sắc sảo của Tăng Ly. Thật ra, Tăng Ly thường cười đùa quen rồi, rất hiếm khi phơi bày bộ mặt thật của mình, nhưng nhìn thấy phản ứng của anh ta, Tăng Ly lại nói: "Hà Hà một mình nuôi con không hề dễ dàng, nếu anh đã có lòng muốn phát triển trò chơi đó, tại sao lại bất thình lình hủy hợp đồng chứ? Tôi cảm thấy làm vậy không giống anh chút nào!"

"Cô ta đã cho cậu lợi lộc gì?" Tần Trọng Hàn nhướn mày. "Mà cậu nói giùm cô ta như thế này?"

"Hàn! Anh ăn phải thuốc súng rồi hả?" Tăng Ly nhếch mày lên. "Sao cứ nhắc đến Hà Hà thì anh lại vậy?"

Đôi mắt lạnh lùng của Tần Trọng Hàn đột nhiên thay đổi màu sắc, khuôn mặt như được điêu khắc bỗng chốc u ám lại, rồi im lặng hút một hơi thuốc. Khói thuốc từ từ phun ra, anh ta ẩn nấp phía sau làn khói, nói với vẻ thờ ơ: "Là đứa bé đó!"

"Đứa bé đó là sao?" Tăng Ly bối rối.

“Hacker là đứa bé đó!” Tần Trọng Hàn thản nhiên nói.

“Cái gì?” Tăng Ly ngạc nhiên. “Sao anh biết?”

Điều này có thể sao? Lý Hợp là chuyên viên lập trình máy tính, có bằng thạc sĩ, lẽ nào tường lửa do anh ta làm mà không chịu nổi một cuộc tấn công của một đứa trẻ?

“Trực giác!” Tần Trọng Hàn gảy tàn thuốc xuống, trong đầu hiện ra khuôn mặt nhỏ đó. Mặc dù anh ta giận đứa bé này là con của Tiêu Hà Hà, nhưng không thể không thừa nhận, đứa bé này là một thiên tài nhỏ!

“Trực giác? Không thể nào!” Tăng Ly lắc đầu. “Thịnh Thịnh vẫn là một đứa trẻ! IQ của nó rất cao, nhưng không thể giỏi đến mức đó được. Anh đừng đa nghi nữa!”

“Cá gì?” Tần Trọng Hàn hơi cong môi lên.

“Cá?” Tăng Ly ngạc nhiên. “Hàn, phải không đó? Đã bao lâu không cá cược rồi ta?”

“Cuối tuần này ông già sẽ tổ chức một bữa tiệc ở nhà cũ!” Tần Trọng Hàn liếc anh ta một cái với vẻ thờ ơ. “Nếu cậu có hứng thú thì cũng đến xem! Nghe nói là một buổi tiệc coi mắt!”

“Ớ! Bác muốn coi mắt cho anh hả?” Tăng Ly vẫn biết Tần Lăng Hàng muốn Tần Trọng Hàn kết hôn, dù gì họ Tần cũng có một gia sản lớn, ông già muốn con cháu đầy đàng, đương nhiên mong muốn con trai sớm lấy vợ rồi sinh vài đứa con để thừa kế gia sản. “Và anh đã đồng ý?”

Tần Trọng Hàn luôn phản đối việc coi mắt, nhưng sao lần này lại đồng ý?

53. Chương 53

“Hàn! Lái xe cẩn thận!” Tăng Ly cũng đã đi ra, vỗ vai anh ta với vẻ quan tâm.

Mạch suy nghĩ của Tần Trọng Hàn bị kéo lại, khẽ rùng mình. Anh ta bị gì vậy? Từ khi nào đã trở nên đa sầu đa cảm như vậy rồi? Không nói gì, chỉ gật đầu.

Tiêu Hà Hà đã đưa con trai đến trường vào sáng sớm, sau đó cầm cái hộp đó đến Tần thị, nhưng không lên trên đó mà đứng ở cổng tòa nhà chờ đợi sự xuất hiện của Tần Trọng Hàn.

Cô muốn trả lại thứ này cho anh ta.

Tần Trọng Hàn đậu xe xong, vẻ mặt lạnh lùng đi về hướng tòa nhà. Từ xa, Tiêu Hà Hà nhìn thấy hình dáng cao lớn của anh ta, chỉ cảm thấy xa lạ mà quen thuộc. Hít một hơi thật sâu, cô bước tới. "Tổng tài!"

Hơi ngây người ra, Tần Trọng Hàn ngước nhìn lên, ánh mắt khóa chặt khuôn mặt trắng ngần của Tiêu Hà Hà, rồi nhìn xuống cái hộp trong tay cô, ánh mắt hơi khựng lại, không nói gì, nhìn cô trong vài giây. Không đợi Tiêu Hà Hà mở miệng, anh ta bèn nghiêng người đi qua, như thể không quen biết cô vậy.

"Tổng tài, làm phiền anh trả cái này lại cho Ngữ Điền!" Lúc đi ngang qua vai đó, Tiêu Hà Hà vội vàng mở miệng.

Cơ thể anh ta bỗng cứng đờ. Hai người đứng ở trước cửa tòa nhà, thu hút rất nhiều sự chú ý.

Cô quay người lại, sắc mặt cô nhợt nhạt, đưa cái hộp qua nhưng anh không nhận lấy.

"Những thứ đã tặng đi thì chúng tôi sẽ không bao giờ nhận lại, không muốn thì vứt vào thùng rác đi!" Ánh mắt của anh ta di chuyển từ người cô sang cái hộp trước mặt.

"Đó là chuyện của tổng tài, tôi không muốn mắc nợ ai!" Sau phút chốc sững sờ, Tiêu Hà Hà vẫn nhét cái hộp vào tay anh ta, quay người rồi bước đi.

Anh ta không thèm nhìn nó, chuyển qua tay kia rồi ném vào thùng rác ở bên hông tòa nhà, vẻ mặt cực kỳ xem thường.

"Anh..." Tiêu Hà Hà bị hành động của anh ta làm giận đến cứng đờ cả người, và dừng lại.

Tần Trọng Hàn nhìn chằm chằm vào cô, nói với vẻ u ám. "Phụ nữ không nên tùy tiện quá! Hôm nay đến trả lại quà là muốn tiếp tục trở lại làm việc hả? Tiêu Hà Hà, thành thật xin lỗi. Hy vọng này, đã làm cô tan vỡ rồi!"

"Cái gì?" Cô kinh ngạc, cảm thấy như đang bị sỉ nhục. Một cơn giận ập lên đỉnh đầu.

"Cô là một cô gái đầy mưu kế, nhưng vẫn bị tôi nhìn thấu đó thôi!" Tần Trọng Hàn nói xong câu này rồi nhếch môi với vẻ mỉa mai.

Tiêu Hà Hà siết chặt nắm đấm, khẽ nói: "Thì ra trong lòng của tổng tài lại đen tối đến vậy, không làm việc gần anh, tôi cảm thấy rất may mắn!"

Cô cố nên cơn giận, mỉm cười rồi quay người rời đi. Còn anh ta, muốn nói nhưng lại thôi.

Cánh cửa của văn phòng tổng tài đóng chặt, không ai dám đến gần một bước. Từ sáng sớm sau khi vào

văn phòng, Tần Trọng Hàn đến giờ vẫn chưa ra ngoài.

Trong phòng, khói thuốc bao phủ.

Điếu thuốc trong tay Tần Trọng Hàn đã cháy hết lúc nào không hay, cho đến khi làm bỏng tay mới nhận ra thuốc đã cháy hết.

Còn trên bàn, cái hộp đó đã được nhặt lại. Vậy là cô ấy không thèm món quà này? Chết tiệt! Nhận một món quà sẽ chết à?

Sau khi Tiêu Hà Hà quay người bước đi, Tần Trọng Hàn nhìn theo bóng lưng không có chút lưu luyến của cô đang sải bước rời khỏi, cảm thấy buồn bực hơn. Đây là cái khăn lụa mà anh ta đích thân lựa chọn, rất hợp với làn da của cô, không ngờ cô lại trả lại nó.

Mở ngăn kéo ra, một cái hộp khác đập vào mắt. Đó cái bật lửa mà cô đã tặng cho anh ta, nói chính xác hơn, là cô đền cho anh ta!

Tần Trọng Hàn đặt hai cái hộp ở gần nhau, lấy cái bật lửa màu bạc ra khỏi cái hộp kia, trong lòng hỗn loạn rồi đặt nó vào lại.

Tăng Ly vừa bước vào văn phòng liền nhận ra tâm trạng của ai đó hôm nay rất không tốt.

Nhìn khói thuốc bay đầy phòng, Tăng Ly đi qua mở cửa sổ. "Muốn tự tử cũng đừng bắt người khác hút thuốc lá bị động chứ!"

"Dự án đó, giao cho cậu!" Tần Trọng Hàn ngẩng đầu lên, những ngón tay mảnh khảnh vẫn đang kẹp điếu thuốc, nhả ra làn khói trắng. "Về trò chơi đó, tôi không muốn nhìn thấy đứa bé đó và Tiêu Hà Hà nữa, nhưng trò chơi vẫn sẽ tiếp tục phát triển!"

"Anh đã thay đổi ý định rồi?" Tăng Ly kinh ngạc.

"Công ra công, tư ra tư!" Anh ta chỉ chậm rãi thốt ra mấy từ này.

"Hàn, vậy tôi có thể hỏi điều gì đã khiến anh thay đổi ý định không?" Tăng Ly chớp chớp mắt, tỏ vẻ rất tò mò.

"Ra ngoài!" Tần Trọng Hàn nói rất điềm tĩnh.

Tăng Ly liền nghĩ đến Tiêu Hà Hà, như vậy thì có thể thường xuyên đến gặp hai mẹ con họ rồi, bất giác bật cười. "Được! Anh cứ yên tâm. Trò chơi này, tôi đảm bảo sẽ hốt được nhiều nhất năm."

“Tùy cậu!” Hai chân mày của Tần Trọng Hàn hơi nhíu lại, đôi mắt sâu thẳm.

“Vậy có phải sẽ nhờ Thịnh Thịnh thiết kế một gói mới không?” Tăng Ly tiếp tục hỏi, anh ta sẽ không từ bỏ bất kỳ cơ hội nào để tạo thêm thu nhập cho mẹ con Hà Hà.

“Mọi thứ do cậu quyết định!” Tần Trọng Hàn đứng lên. “Cuộc họp chiều nay, cậu đại diện!”

Anh ta cầm cái áo vest trên ghế sofa lên rồi sải bước đi ra ngoài.

Trong quán cà phê.

Ở chỗ cạnh cửa sổ có hai người đẹp đang ngồi.

Một cô gái xinh tươi đã cởi áo khác, chỉ mặc một cái áo thun đang trợn trừng đôi mắt to quyến rũ, nói với một cô gái nóng bỏng ăn mặc rất mát mẻ đang ngồi ở phía đối diện: “Em bị sa thải rồi!”

Hai người này đương nhiên là Tiêu Hà Hà và Mig.

“Em nói gì? Em bị sa thải rồi? Tại sao vậy?” Mig rất ngạc nhiên, trề cá môi đỏ của mình và hỏi: “Tần thị là công ty lớn có chế độ tốt, biết bao nhiêu người muốn vào mà không được đó!”

“Em không biết nữa, gặp phải một tổng tài điên rồ!” Tiêu Hà Hà nói, đến bây giờ cô vẫn không biết tại sao mình lại bị sa thải.

“Tần Trọng Hàn là người điên?” Mig nhướn mày. “Không phải anh ta là tình nhân của mọi người sao? Chị chưa từng nghe nói là tinh thần anh ta có vấn đề.”

“Thôi bỏ đi, đừng nhắc tới anh ta nữa! Mig, đây là số tiền em mượn của chị lần trước, còn đây là tiền thuê nhà!” Tiêu Hà Hà đưa bì thư qua.

“Này! Vẫn khách sáo với chị à?” Mig cau mày. “Chị đâu có thiếu chút tiền đó! Thôi đi, khi nào kiếm được nhiều tiền rồi trả cho chị, bây giờ không cần, giữ đó để chị có lãi dài hạn chứ!”

Hơi mỉm cười, Tiêu Hà Hà nói: “Chị chê ít hả? Nhận đi, nếu không em và Thịnh Thịnh sẽ dọn ra ngoài ngay lập tức!”

“Được! Coi như em giỏi! Chị sẽ nhận!” Mig sợ rằng cô sẽ làm vậy thật, cô gái này luôn mạnh mẽ, cô ấy biết điều đó. “Nhưng em không còn việc làm thì phải sao đây?”

"Em chuẩn bị đi tìm việc!" Tiêu Hà Hà hít một hơi thật sâu. "Đổi một công việc khác, dù sao mấy năm qua cũng đổi nhiều công việc rồi, việc nào cũng làm không lâu. Em nghĩ em là người đi làm công có kinh nghiệm nhất đó!"

"Hay em đến nhà hàng của anh trai chị đi! Em rất có năng lực, nhà hàng của ảnh đang cần một trợ lý phụ trách mảng đặt món ăn cho tiệc ở nhà. Em làm công việc này, nhận cuộc gọi nè, chịu trách nhiệm sắp xếp khi người ta tổ chức tiệc ở nhà nè. Em thấy sao? Việc này rất hợp với em, có khác gì thư ký đâu!"

"Thôi đi, cứ để em tự kiếm!" Cô không muốn làm phiền Mig nữa.

"Thôi mà, anh trai chị đang tìm người đó. Giao cho người khác, ảnh cũng không yên tâm!" Mig nói rồi chuẩn bị gọi điện.

"Thôi khỏi đi Mig, để em đi tìm xem sao đã!"

"Ái dà, đúng thật là! Không gọi điện nữa, chị sẽ dẫn em đến đó ngay bây giờ!" Mig kéo cô đứng dậy đi.

Khi hai người đến nhà hàng của Mễ Kiệt, anh ấy đang rầu vì chưa tìm được người thích hợp. Vừa thấy Tiêu Hà Hà, Mễ Kiệt ngay lập tức vỗ tay cái bốp. "Được rồi, Hà Hà, chức trợ lý này không của ai khác ngoài em, sáng mai đến làm, anh sẽ kêu người hướng dẫn công việc cho em!"

Vậy là lại có được công việc mới.

Hiếm khi được đi tản bộ về nhà như thế này, cũng hiếm khi được ngắm nhìn phố phường một cách nhàn nhã như vậy.

Cứ đi mãi đi mãi, đột nhiên nhìn thấy trên màn hình tivi lớn bên vệ đường đang đưa tin về Tần thị, và khuôn mặt muốn bị đánh đó của Tần Trọng Hàn xuất hiện trước mắt. Tiêu Hà Hà quay mặt đi chỗ khác, lắc lắc đầu thật mạnh. Từ nay, sẽ không bị anh ta quấy rối nữa!

Chỉ có điều, anh cáo đó… Hễ nghĩ về người đó, trong lòng Tiêu Hà Hà lại thê lương đến vô tận. Rốt cuộc đến khi nào thì mới được gặp con trai?

Vừa rẽ vào con hẻm, Tiêu Hà Hà phải chớp mắt mới nhìn thấy rõ người đàn ông đang dừng xe bên vệ đường – Tăng Ly.

"Anh Tăng?"

"Hà Hà, có tin vui đây. Tổng tài nói sẽ tiếp tục phát triển trò chơi của Thịnh Thịnh!" Không biết tại sao, Tăng Ly trông hơi mệt mỏi, hai chân mày nhíu lại. Dù vậy, vẫn không mất đi phong độ và khí chất trời sinh của anh ta, trên mặt vẫn nở nụ cười.

“Không phải kêu dừng rồi sao?” Tiêu Hà Hà kinh ngạc trong lòng, sau đó mới trấn tĩnh lại.

“Anh ấy nói tiếp tục!” Tăng Ly nói sự thật rồi nhướn mày: “Tôi có thể lên nhà cô uống ly trà không?”

Nói rồi, anh ta đã đi trước về hướng nhà cô.

“Ồ… Được!” Tiêu Hà Hà ngớ người ra rồi gật đầu, cũng cất bước đi theo sau anh ta.

Ngẩng đầu lên và nhìn thấy bóng lưng cao lớn của Tăng Ly, trông có vẻ thực sự mệt mỏi. “Anh Tăng, nhìn anh hình như mệt mỏi lắm thì phải?”

“Đừng nhắc nữa. Không biết Hàn bị gì nữa, công việc gì cũng kêu tôi xử lý, tôi sắp mệt chết rồi!” Tăng Ly nghĩ đến đã thấy mệt. “Hà Hà à, từ khi cô đi, ngày nào trong văn phòng cũng giống như nhà tang lễ vậy, ảm đạm lắm!”

“Ờ!” Tiêu Hà Hà lắc đầu với vẻ buồn cười. “Anh Tăng, trà nè!”

“Ừ! Cô đi rồi nên không được uống cà phê và trà ngon nữa. Cà phê mà Hướng Tịnh pha chỉ ngon hơn nước lọc thôi, ngon hơn chút xíu à!”

Khóe miệng của Tiêu Hà Hà bất giác lộ ra một đường cong. Có ghê đến vậy không?

Tăng Ly thấy bộ dạng của cô liền nói: “Cô không tin hả?”

“Không phải. Anh Tăng à, về trò chơi đó, tôi không muốn cho Thịnh Thịnh tiếp tục nữa. Phiền anh chuyển lời tới tổng tài, chúng tôi không làm nữa. Lời chính miệng anh ta nói ra, tôi không muốn anh ta lật lọng!” Tiêu Hà Hà nói rất nhẹ nhàng, trong giọng nói không hề có chút oán hận nào.

“Thôi mà Hà Hà, đây là một cơ hội tốt đó!”

“Thịnh Thịnh còn nhỏ, tôi không muốn nó dồn hết tinh thần vào việc đó!”

“Nhưng năng lực của con trai cô đúng là một thiên tài mà!” Tăng Ly đột nhiên nhớ đến chuyện tối qua. “Phải rồi, tối qua, tối qua hệ thống của công ty chúng ta bị hacker tấn công. Trong chớp mắt, tất cả những chỗ có tên Hàn đều bị dán hình đống phân lên. Hàn nói hacker này là con trai của cô!”

“Hả!” Tiêu Hà Hà kinh ngạc. “Làm gì có chuyện đó được?”

Cô biết tối qua Thịnh Thịnh đã ngồi trước máy tính rất lâu, nhưng cô không ngờ cậu bé sẽ làm như vậy.

“Sao tổng tài biết là do Thịnh Thịnh làm?”

“Anh ấy nói trực giác!”

“Ờ…” Tiêu Hà Hà ngạc nhiên. “Không có bằng chứng hả?”

“Đúng vậy, tôi cũng không tin lắm!” Tăng Ly lắc đầu. “Cô biết Lý Hợp của phòng IT có bằng thạc sĩ, là thủ khoa đại học, còn Thịnh Thịnh chỉ mới năm tuổi, làm sao phá được tường lửa của anh ấy? Chắc là Hàn chột dạ, nên mới hiểu lầm là Thịnh Thịnh thôi!”

54. Chương 54

“Phải! Đi trong hôm nay!” Mễ Kiệt đưa cho cô địa chỉ. “Đáp ứng tất cả yêu cầu của khách hàng, đó là tôn chỉ phục vụ của nhà hàng chúng ta!”

“Dạ!” Nghiêm túc gật đầu, Tiêu Hà Hà đi đến địa chỉ được ghi trên tờ ghi chú.

Chiếc xe dừng lại trong một khu biệt thự, là một ngôi nhà cổ rất hùng vĩ, trông giống như một kiến trúc cổ kiểu Pháp, nhưng lại khá chắc chắn và có một vườn hoa rất đẹp.

Được người giúp việc dẫn vào phòng khách, quan sát xung quanh một lúc, ngoài mấy người giúp việc nữ ra, còn có một ông lão đang hiện diện. Không biết tại sao, Tiêu Hà Hà thấy hơi căng thẳng, nhưng vẫn giới thiệu mục đích đến đây của mình một cách rất khách sáo.

Gương mặt của ông lão đó rất nghiêm nghị, đôi môi mỏng đang nhếch lên. Mặc dù dáng vẻ chắc cũng đã ngoài 60, nhưng cũng nhìn ra được lúc còn trẻ chắc chắn là một chàng soái ca khôi ngô tuấn tú. Nhưng người này nhìn quen quen, không biết đã gặp ở đâu rồi.

“Cô Tiêu có phải không?” Giọng nói nghiêm nghị vang lên.

“Dạ phải!” Tiêu Hà Hà lập tức gật đầu.

“Nhà hàng của cô là do con trai tôi giới thiệu, tôi hy vọng các món ăn vào thứ bảy này sẽ đặc sắc và thể hiện được lòng hiếu khách của họ Tần chúng tôi!”

“Dạ! Xin ông yên tâm, chúng tôi nhất định sẽ cố gắng hết sức để đáp ứng bất kỳ yêu cầu của ông!”

“Tôi có già đến vậy không?” Tần Lăng Hàng nhướn mày, rất không thích người khác gọi mình như vậy.

Tim của Tiêu Hà Hà tự nhiên đập nhanh mà không có lý do, hơi căng thẳng, liền lập tức xin lỗi. “Xin lỗi bác!”

Vẻ bực bội trên mặt Tần Lăng Hàng chỉ giữ lại một lúc, sau đó nói: “Cô bàn thêm với quản gia đi!”

“Dạ!” Tiêu Hà Hà đứng dậy một cách lịch sự, mắt dõi theo ông lên lầu rồi thở phào. Nhưng ngay vào lúc này, trên lầu đột nhiên có một thân hình cao lớn đi xuống. Tần Lăng Hàng dừng lại và ngẩng đầu lên nhìn thấy con trai mình - Tần Trọng Hàn, ông hơi ngạc nhiên, liền khẽ nói: “Tại sao con vẫn chưa đến công ty?”

“Bị cảm rồi!” Giọng nói trầm ấm đó làm Tiêu Hà Hà giật mình, ngẩng đầu lên, ánh mắt của hai người gặp nhau trong không trung. Trong một khoảnh khắc đó, Tiêu Hà Hà cảm thấy đôi mắt đó rất quen thuộc!

“Mời bác sĩ đến khám đi!” Mặc dù vẻ mặt của Tần Lăng Hàng rất nghiêm nghị, nhưng vẫn lộ ra vẻ quan tâm.

Chỉ là khi Tần Trọng Hàn nhìn thấy người đang đứng dưới phòng khách đó, liền hơi sững sờ. Sao cô ấy lại ở đây?

Tiêu Hà Hà khẽ gật đầu rồi không nói gì, mà bắt đầu bàn bạc chi tiết với quản gia. Tần Trọng Hàn ngay lập tức hiểu ra, cô đại diện cho Mễ Kiệt. Chết tiệt! Mới đó mà đã tìm được chỗ làm rồi!

Ánh mắt lạnh như băng, Tần Trọng Hàn nói với ông già: “Con không sao, con đến công ty đây!”

Tần Lăng Hàng nhếch môi rồi đi lên lầu.

Tần Trọng Hàn xuống cầu thang và không hề có ý muốn dừng chân lại, đi thẳng ra bên ngoài.

“Cậu chủ! Cậu ăn ít súp nóng đã, cậu vẫn còn sốt mà!” Dì Trương đuổi theo và kéo tay áo của Tần Trọng Hàn. “Cậu chủ, cậu không được đi, ăn súp trước đã rồi hẵng đi!”

Ánh mắt của Tiêu Hà Hà bất giác di chuyển ra chỗ cửa, thì ra anh ta đã bị cảm. Người khỏe mạnh như anh ta mà cũng sẽ bị cảm à?

Tần Trọng Hàn hết cách nên đành phải quay vào lại, đi đến chỗ bàn ăn cạnh phòng khách rồi ngồi xuống. “Dì Trương, tôi không có cảm giác ngon miệng!”

“Vậy đâu có được. Cậu ăn ít súp đi. Không phải cậu đã ngồi ngoài gió lạnh cả đêm à? Bây giờ trời trở lạnh rồi, sao lại ngồi ngoài gió lạnh? Mau ăn súp đi!” Dì Trương đưa chén súp đến trước mặt anh ta với vẻ lo lắng. Tần Trọng Hàn được dì chăm sóc từ nhỏ đến lớn, giống như con ruột của mình, nên lời nói của dì, Tần Trọng Hàn thường sẽ nghe theo!

Ăn được hai muỗng, Tần Trọng Hàn liền ngưng lại rồi xoa xoa chân mày.

Tiêu Hà Hà và quản gia đã bàn bạc xong xuôi, tầm mắt một lần nữa nhìn sang Tần Trọng Hàn, rồi né tránh một cách vô thức. "Dạ được rồi, chú quản gia, chúng ta cứ quyết định vậy đi. Hẹn gặp lại vào thứ bảy!"

"Vậy cám ơn cô Tiêu nhiều!"

"Dạ không có gì!" Tiêu Hà Hà gật đầu lịch sự rồi bước ra ngoài.

Lúc này, Tần Trọng Hàn cũng đứng dậy đi ra ngoài.

"Cậu chủ, cậu chưa ăn xong mà!" Dì Trương lại hét lên.

Nhưng Tần Trọng Hàn đã đi lấy xe rồi.

Tiêu Hà Hà bước ra khỏi nhà họ Tần rồi đi xuống dưới. Nơi này nằm ở sườn núi, có rất nhiều biệt thự, nhưng lại có rất ít taxi, cô đành phải đi bộ xuống, hy vọng sẽ bắt được xe.

Chiếc Bugatti màu xanh lam chậm rãi lướt qua, Tiêu Hà Hà hít một hơi thật sâu, bước đi rất bình thản.

Tần Trọng Hàn đạp ga, chiếc xe nghênh ngang biến mất.

Tiêu Hà Hà nhìn thấy chiếc Bugatti biến mất trước mắt, lúc này mới thu lại tầm nhìn, khẽ lẩm bẩm. "Không ngờ đây là nhà của anh ta…"

Đi bộ được khoảng 500 mét, Tiêu Hà Hà vẫn chưa gặp được chiếc xe nào. Ngẩng đầu lên, chiếc Bugatti trước mặt bắt đầu de lại, cô sợ nên vội vàng né sang một bên.

Chiếc xe đột ngột dừng lại bên cạnh cô, cửa xe mở ra, khuôn mặt đẹp trai của anh ta xuất hiện. "Lên xe đi!"

"Không… Không cần đâu!" Tiêu Hà Hà lắc đầu.

"Nơi này sẽ không có xe nào đi ngang đâu, lên xe!" Khuôn mặt của Tần Trọng Hàn hơi nhợt nhạt, mới nói vài câu liền ho lên, làm Tiêu Hà Hà hơi sững người ra.

"Lên xe!" Tần Trọng Hàn thở hổn hển và nói. Bệnh cảm này đúng là khó chịu.

“Không cần đâu, cám ơn!” Tiêu Hà Hà liếm môi. Cô không còn là nhân viên của anh ta nữa, cũng không cần phải nghe theo chỉ thị của anh ta, nên không cần phải sợ anh ta nữa. Mặc cho giọng anh ta hống hách thế nào, cô cũng không sợ anh ta nữa.

Nói rồi, cô giúp anh ta đóng cửa xe lại, tự mình đi xuống núi.

Chiếc xe chạy khoảng 30 mét thì dừng lại một lần nữa. Nhưng lần này, Tần Trọng Hàn đích thân xuống xe, vòng qua rồi nắm lấy cổ tay của Tiêu Hà Hà. “Tôi kêu cô lên xe!”

“Không cần!” Cô hơi căng thẳng.

Anh ta trợn mắt lên, nhìn chằm chằm vào cô với vẻ mặt hung dữ, sau đó cô im bặt. Mặc dù anh ta không còn là sếp của cô nữa, nhưng cô vẫn sợ sự ngang ngược của anh ta.

Bị anh ta nhét vào xe như vậy đó, rồi anh ta vòng ra sau xe và bắt đầu ho, sau đó chui vào xe.

“Tổng tài, không cần phiền vậy đâu!”

“Tại sao không đồng ý phát triển trò chơi nữa?” Anh ta nhìn về phía trước, rút một tờ khăn giấy rồi lau nước mũi. Không ngờ mới ở ngoài gió lạnh một đêm thôi mà khiến anh ta bị cảm nặng đến mức này, xem ra anh ta đã già thật rồi.

Nhất thời có suy nghĩ này, tự nhiên thấy hơi khó chịu.

“Ồ! Bởi vì nó không cần thiết!” Tiêu Hà Hà nói với vẻ dửng dưng.

“Ba của đứa bé đó là ai?”

“Không biết!” Tiêu Hà Hà nói lại một lần nữa. Thịnh Thịnh được cô nhặt về, làm sao cô biết ba mẹ của cậu bé là ai?

“Cô bị hãm hiếp hả?” Tần Trọng Hàn hét lên.

Tiêu Hà Hà sững sờ, không biết việc anh cáo đối xử với cô như vậy có được xem là hãm hiếp không, bèn gật đầu, nói với vẻ cay đắng: “Đã từng bị hãm hiếp!”

Mặt anh ta căng cứng, đột nhiên không nói gì nữa. “Khụ khụ khụ…”

“Tổng tài, đến bệnh viện đi, anh bị cảm nặng lắm đó!” Mặc dù anh ta rất ngang ngược, rất không nói lý lẽ,

nhưng dù sao cũng quen biết nhau, anh ta từng cứu cô, nên cô vẫn nói với giọng quan tâm: "Đi bệnh viện truyền nước biển đi!"

Cô ấy từng bị hãm hiếp?

Trong đầu Tần Trọng Hàn kêu oong oong như bị sét đánh. Nói vậy là, cô không tự nguyện phát sinh quan hệ đó với người ta rồi? Nhưng… Nhưng vẫn đã phát sinh rồi mà! Làm sao anh ta không để tâm cho được? Làm sao để giả vờ như không để tâm đây?

"Tổng tài?" Tiêu Hà Hà thấy anh ta không lái xe mà ngây người ra đó, liền hét lên. Cô còn phải về nhà hàng để bàn món ăn với đầu bếp nữa!

Tần Trọng Hàn nổi máy xe, sắc mặt u ám. Lái xe được vài kilomet, anh ta nói: "Cô vẫn có thể trở lại làm việc!"

"Không cần đâu, tôi đang làm ở Await rất vui!" Tiêu Hà Hà nói với vẻ thờ ơ.

"Tốc độ tìm việc của cô cũng nhanh đó!" Tần Trọng Hàn sa sầm mặt lại, ánh mắt tập trung vào mặt đường.

"Vì cuộc sống thôi!" Giọng cô vẫn rất bình thản.

Anh ta không muốn nói thêm gì nữa, chỉ hỏi: "Đi đâu?"

"Await!"

Sau khi chiếc xe chạy xuống núi thì lái thẳng đến Await, đúng lúc đi ngang qua bệnh viện, Tiêu Hà Hà vẫn không kìm được phải nói: "Tổng tài, vào bệnh viện lấy thuốc trước đi, hoặc truyền nước biển, tôi có thể tự đi xe buýt từ bệnh viện đến nhà hàng!"

"Không cần đâu!" Giọng anh ta lạnh lùng.

"Không khám sao mà được?" Anh ta đã bị ho, để viêm phế quản thì không tốt đâu.

Anh ta đột nhiên nhận ra cô gái này thích lải nhải, anh ta đã sa thải cô rồi, sao cô còn quan tâm đến anh ta?

Khi chiếc xe đi ngang bệnh viện, Tiêu Hà Hà ngay lập tức nói: "Tổng tài, dừng xe!"

Anh ta không dừng, cô tiếp tục nói: "Dừng xe! Đến bệnh viện!"

Anh ta vẫn không dừng. Cô với tay ra kéo phanh tay.

"Chết tiệt!" Tần Trọng Hàn hét lên rồi dừng xe. "Cô có biết làm vậy nguy hiểm lắm không?"

"Ai biểu anh không dừng xe!" Cô nói với vẻ tất nhiên.

Đến bệnh viện, vừa đo xong thân nhiệt, bác sĩ đã viết luôn giấy yêu cầu nhập viện.

"Tôi chỉ bị cảm thôi!" Tần Trọng Hàn trừng mắt nhìn bác sĩ đang viết giấy.

"Đã 39.5 độ rồi, anh không bị sốt đến hồ đồ thì cũng phục anh thật đó. Cô à, phiền cô đi nộp tiền tạm ứng nhập viện cho chồng cô, làm xong thủ tục thì nằm viện, đến khi hết sốt mới được về!" Bác sĩ nhanh chóng căn dặn.

Tiêu Hà Hà nghe bác sĩ xưng hô như vậy, ngay lập tức muốn giải thích. "Anh ta không phải là…"

"Bệnh nhân tiếp theo!" Bác sĩ ngắt lời. "Phiền cô đi lẹ giùm!"

Mặt của Tiêu Hà Hà đỏ bừng lên, vô thức liếc nhìn Tần Trọng Hàn. Vẻ mặt anh ta điềm tĩnh, đôi môi mỏng mím chặt, không hề có biểu cảm gì.

Cô vội cúi đầu xuống, còn Tần Trọng Hàn lại liếc nhìn khuôn mặt đỏ ửng của cô, đột nhiên không lên tiếng gì.

Làm xong thủ tục nhập viện, Tiêu Hà Hà nói: "Tổng tài, anh truyền nước biển đi, sẽ có y tá đến canh chừng cho anh, tôi đã nói với cô ấy rồi!"

"Cô đi đâu?" Tần Trọng Hàn nằm dựa người trên giường bệnh, nghe cô nói phải đi, liền hỏi ngay lập tức.

"Tôi đi làm!"

"Không cho!" Anh ta ra lệnh giống như một đứa trẻ. "Cô bỏ mặc một người bệnh ở trong bệnh viện, vậy là sao?"

"Nhưng hôm nay là ngày làm việc đầu tiên của tôi mà!" Cô không thể mới đi làm ngày đầu mà đã xin nghỉ phép chứ?

"Tôi sẽ xin phép cho cô!" Anh ta cầm điện thoại lên rồi gọi. "Mễ Kiệt, là tôi, Tần Trọng Hàn. Nhân viên của anh, Tiêu Hà Hà, cho tôi mượn dùng ha!"

55. Chương 55

Anh ta ngước mắt lên, ánh mắt khóa chặt đôi mắt cô, nhưng không chịu cầm.

Đôi chân mày thon thả của Tiêu Hà Hà bất giác nhíu lại. "Tổng tài không ăn hả?"

"Cô chưa đi à?" Giọng nói trầm ấm nhưng lạnh lùng vang lên. Anh ta tưởng cô đi rồi, đang giận đây! Không ngờ cô lại quay lại, trong lòng anh ta hân hoan. Ngay cả bản thân anh ta cũng không hiểu, nhìn cô, sắc mặt của anh ta dần dịu lại.

"Uống chút đi!" Cô nói.

"Để đó đi!" Anh ta liếc nhìn bộ đồ ăn dùng một lần, mùi bọt đó, anh ta không thích chút nào.

"Anh không ăn à?" Tiêu Hà Hà nhướn mày.

"Không có hứng ăn!" Anh ta nói rất khiêu khích: "Tôi bị dị ứng với mấy thứ này!"

Tiêu Hà Hà liếc nhìn bộ đồ ăn dùng một lần, liền hiểu ra. "Hay tôi đi mua phần khác, nhờ ông chủ để trong chén sứ ha?"

"Không cần phiền phức vậy đâu!" Giọng trầm đi vì ho, rõ ràng còn bị khàn, Tần Trọng Hàn lắc đầu. "Tôi không muốn ăn!"

Nhìn vào chén cháo, Tiêu Hà Hà gác sang một bên nỗi thất vọng trong lòng, bướng bỉnh nói: "Không ăn sáng thì không có sức đâu, sẽ có hại cho sức khỏe, lâu dần sẽ có hại cho dạ dày! Tổng tài là người lớn rồi mà, không được kén chọn quá đâu, phải biết rằng có rất nhiều người còn không được ăn no nữa đó!"

"Không ngờ cô quan tâm đến tôi nhiều như vậy!" Anh ta đột nhiên nói với vẻ kỳ lạ, mắt liếc nhìn đôi môi đỏ của cô. Giọng nói hơi châm chọc đó vang lên, nhìn về phía Tiêu Hà Hà với một chút lạnh lẽo. Nếu cô không có đứa con đó, anh ta sẽ cho cô vào cửa nhà họ Tần, nhưng bây giờ, nếu ông già biết cô đã có con riêng, ông ấy nhất định sẽ không đồng ý…

"Ờ!" Tiêu Hà Hà mím môi, bất giác cảm thấy tim nhói đau, lờ đi vẻ mỉa mai của anh ta, kiên nhẫn nói: "Dù là người lạ thì cũng sẽ quan tâm một chút, huống hồ gì tổng tài từng là sếp của tôi, về tình về lý, tôi luôn mong anh sẽ sớm khỏe lại!"

"Theo như cô nói, có phải sau này tôi lôi bất kỳ người phụ nữ nào lên giường, có phải cô cũng muốn quan tâm không? Vì nếu không, lỡ người phụ nữ đó không sạch sẽ, vậy chẳng phải sẽ bị bệnh theo à?" Lạnh

lùng giễu cợt, ánh mắt không còn nhiệt độ của Tần Trọng Hàn nhìn về phía Tiêu Hà Hà với vẻ châm chọc. "Cô đã không còn là thư ký của tôi nữa, mắc gì vẫn phải lo lắng cho tôi?"

"Anh…?" Có lòng tốt mua cơm cho anh ta mà bị phớt lờ thì đã bực bội lắm rồi, bây giờ còn nghe anh ta mỉa mai châm chọc, Tiêu Hà Hà ngay lập tức quay người lại, cũng học lạnh lùng theo anh ta. "Ăn hay không thì tùy, không khỏe thì tự mà chịu."

Không nói gì thêm, Tiêu Hà Hà quay người đi ra ngoài. Gây sự vô cớ! Đã là người lớn mà còn bày đặt giận dỗi, nói chuyện với kiểu xấu xí đó nữa!

"Rầm" một tiếng thật lớn, Tiêu Hà Hà giận dỗi đóng sầm cửa phòng bệnh lại, ngồi xuống băng ghế bên ngoài cửa. Tuy đã ra ngoài này nhưng vẫn không thể không lo lắng. Người đàn ông chết tiệt! Đúng là một đứa bé thích làm mình làm mẩy mà.

Lại một tiếng "rầm" khác! Liền nghe thấy tiếng hét vang lên từ trong phòng, Tiêu Hà Hà sợ đến mức ngay lập tức mở cửa ra, liền nhìn thấy Tần Trọng Hàn đang nện nắm đấm xuống cái bàn bên cạnh.

"Tay của anh!" Cô nhanh chóng lao đến giữ tay anh ta lại, kiểm tra chỗ kim truyền nước trên tay anh ta. May quá! Vẫn chưa tháo kim ra.

"Nắm đấm của anh cứng lắm có phải không?" Tiêu Hà Hà không ngờ anh ta sẽ dùng cái tay đang truyền nước để đập lên bàn.

"Đây là tay của tôi!" Anh ta giận dỗi nói.

Vừa rồi tưởng cô lại bỏ đi, nên anh ta nhất thời nóng giận dữ. Bản thân anh ta cũng không ngờ được rằng mình lại giận dỗi cô giống như một đứa trẻ. Lắc lắc cái đầu đang choáng váng vì sốt cao, anh ta không nói gì nữa.

Tiêu Hà Hà ngồi xuống cái ghế bên cạnh, nhìn vào khuôn mặt mệt mỏi của anh ta, đôi môi nứt nẻ, rồi thở dài. "Tổng tài, người bị bệnh nổi giận một chút cũng rất bình thường, tôi có thể giả vờ như không nhìn thấy, không nghe thấy!"

"Cô nói nhiều quá!" Ánh mắt của anh ta như một vũ khí sắc bén, đủ để bắn cho cô bị thương.

Tiêu Hà Hà đáp lại anh ta với vẻ thách thức. "Phụ nữ, ai cũng nói nhiều hết!"

Sau đó, hai người đều không nói gì nữa. Tần Trọng Hàn truyền được nửa chai nước biển thì đã ngủ thiếp đi, bỗng trong phòng bệnh yên ắng hẳn. Tiêu Hà Hà nhìn vào Tần Trọng Hàn đang nằm trên giường với vẻ mặt nhợt nhạt, trợn mắt một cái đầy ác cảm, rồi đắp chăn cho anh ta.

Khuôn mặt của anh ta đẹp đến bất thường, lông mi rất dài, che phủ cả mí mắt, để lại toàn bóng râm, sâu thẳm. Cái mũi rất thẳng, giống như được độn rất nhiều xương vậy, chắc dao cắt chính là cảm giác này đây ha? Cái cằm gầy mỏng, đôi môi đầy đặn, làn da cũng rất mịn, bên dưới cằm là những chấm râu đã cạo sạch, đầy sức quyến rũ nam tính.

Tần Trọng Hàn ngủ rất ngon, ngủ thẳng cẳng đến chiều. Khi mở mắt ra thì thấy kim truyền nước đã được rút ra, anh ta không biết đã truyền xong khi nào!

"Thức rồi hả?" Tiêu Hà Hà đứng dậy, dùng tay thử nhiệt độ trên trán anh ta. "Hết nóng rồi!"

Bàn tay nhỏ nhắn của cô rất ấm áp, khi chạm vào trán anh ta, trái tim anh ta run lên, nhìn cô chằm chằm: "Cô không đi đâu hết hả?"

Tiêu Hà Hà gật đầu. "Đúng vậy! Y tá nói, chỉ cần hạ sốt thì sẽ được về nhà, để tôi đi lấy nhiệt kế cho anh!"

Nói rồi đi đến phòng của y tá lấy nhiệt kế, sau khi đo xong, xác nhận không còn sốt nữa, không thể không cám ơn hiệu quả của thuốc kháng sinh. "Có thể về nhà rồi, đi lấy thêm ít thuốc nữa là được!"

Tần Trọng Hàn vén chăn lên rồi ra khỏi giường, lảo đảo một cái, suýt nữa là té xuống.

"A!" Tiêu Hà Hà ngay lập tức đỡ lấy anh ta. "Cẩn thận!"

"Anh nằm xuống trước đi, để tôi đi lấy thuốc cho anh!"

"Đi chung đi!" Anh ta híp mắt lại, giọng điệu ra lệnh vẫn giữ nguyên, dù đã bệnh đến mức này rồi, mà vẫn ngang ngược như vậy.

"Được rồi!" Tiêu Hà Hà nghĩ rằng chắc kiếp trước mình nợ anh ta, nên kiếp này mới bị anh ta ra lệnh như vậy. Cuối cùng cũng làm xong thủ tục xuất viện và lấy thuốc, nhưng cơ thể của Tần Trọng Hàn vẫn rất yếu, uống thuốc cảm thấy rất buồn ngủ, không thể lái xe được.

"Tổng tài, tôi bắt xe đưa anh về nhà anh ha!"

"Không đi!" Anh ta lạnh lùng nói.

"Tại sao vậy?" Tiêu Hà Hà không hiểu.

"Ông già sẽ lo lắng!" Anh ta lại nói.

Tim cô nhói một cái, liếc nhìn anh ta với vẻ nghi ngờ. Thì ra anh ta cũng chu đáo lắm, vẫn biết ba anh ta sẽ lo lắng? "Vậy tôi đưa anh đi đâu đây? Căn hộ Minh Hạo hả?"

"Được!" Tần Trọng Hàn gật đầu. Cứ đến đó trước đi, anh ta vẫn muốn ngủ.

Nhưng lên xe taxi đến căn hộ Minh Hạo rồi, Tần Trọng Hàn đột nhiên nói: "Chìa khóa ở trên xe rồi!"

"Ý anh là không thể vào trong được?"

"Về nhà cô!" Anh ta ra lệnh, nếu quay lại lấy chìa khóa rồi về đây, anh ta sẽ bực bội chết mất.

"Hả?"

"Đừng nói nhiều! Bác tài, đến đường Vĩnh Hạng!" Tần Trọng Hàn ra lệnh.

"Nhưng tại sao anh muốn đến..." Nhìn thấy khuôn mặt nhợt nhạt của anh ta, cô cố nhịn để không nói hết nửa câu sau. Được rồi! Nể tình anh ta không có ai chăm sóc, cô sẽ miễn cưỡng chăm sóc anh ta một lần, xem như đền đáp vì lần trước anh ta đã giúp mình lấy lại cái điện thoại, hy vọng sau này không mắc nợ anh ta nữa.

Lần đầu tiên bước vào nhà Tiêu Hà Hà, nhìn quanh phòng khách nhỏ một lượt, Tần Trọng Hàn đi thẳng vào phòng ngủ, Tiêu Hà Hà kinh ngạc. "Này, tổng tài!"

Nhưng anh ta đã bước vào phòng ngủ của cô một cách rất chính xác, khi nhìn thấy cái giường của cô chỉ rộng 1.2 mét thì có vẻ như khá hài lòng, điều này có nghĩa là chưa từng có người đàn ông nào khác ngủ trên giường của cô! Trên ban công nhỏ trong phòng ngủ có vài chậu cây xanh, đang nở rộ những bông hoa đủ màu sắc mà anh ta không biết tên. Nhìn thấy những bông hoa đó, có vẻ như đã xóa sạch sự mệt mỏi trên thương trường.

Tần Trọng Hàn lại nhìn quanh một lượt, rồi thong thả quay người lại. "Phòng ngủ bày trí rất thoải mái, nhà cô cũng rất ấm áp!"

Thực sự bài trí rất ấm áp, giống nhà thực sự.

"Cám ơn." Vẻ mặt hơi bối rối, Tiêu Hà Hà ngây người ra nói cám ơn.

Tần Trọng Hàn cởi bộ vest và giày của mình ra, trèo thẳng lên giường của cô. "Đừng làm ồn, tôi muốn ngủ!"

Tiêu Hà Hà cứng lưỡi, anh ta tự coi mình là chủ thì phải? Thôi vậy, nể mặt anh ta là bệnh nhân, cô sẽ

không so đo với anh ta.

Tiêu Hà Hà lắc đầu với vẻ bất lực rồi quay người đi xuống bếp. Cô muốn ăn chút gì đó, Tần Trọng Hàn đã nhịn cả ngày cũng cần có gì đó để ăn.

Chút nữa là sập tối rồi, cô phải đi đón Thịnh Thịnh trước, sau đó về nấu cơm. Khi cô trở lại phòng ngủ, Tần Trọng Hàn đã ngủ thiếp đi rồi.

Khi Tiêu Hà Hà đón con trai về thì luôn tiện ghé mua gạo và một ít rau, về đến nhà thì vào phòng tắm thay quần áo, sau đó bắt đầu nấu cơm.

"Thịnh Thịnh, có phải con đã làm chuyện xấu gì không?" Tiêu Hà Hà thò đầu ra khỏi nhà bếp.

Thịnh Thịnh vội quay đầu lại, có hơi chột dạ, ánh mắt cũng đang né tránh. "Mẹ, con đâu có!"

Tiêu Hà Hà khựng người lại rồi bước ra. "Thịnh Thịnh, nhìn thẳng vào mắt mẹ!"

Thông thường vào những lúc như vầy, Thịnh Thịnh không nhìn vào mắt cô, tức là đang nói dối rồi. Còn lần này, cậu bé cứ cúi đầu rồi đứng dậy khỏi ghế sofa. "Mẹ ơi…"

"Mẹ không thích những đứa trẻ nói dối!" Tiêu Hà Hà giả bộ nói với vẻ bình thản.

"Mạng!" Nếu mẹ chỉ chuyện xấu đó là chuyện này.

"Là con thật sao?" Tiêu Hà Hà lúng túng. "Sao con biết được?"

"Dì Mig có dạy mạng, con có xem qua!"

"Trời ơi!" Tiêu Hà Hà không nói nên lời, cao thủ máy tính Mig đó cũng làm bậy quá, dám làm bậy bạ ngay trước mặt cậu bé. "Rồi con đã học theo?"

Cô biết Mig từng nói Thịnh Thịnh nhìn một lần thì sẽ học được, đặc biệt là với những chương trình có độ khó cao. Mig học đại học ngành IT, là thủ khoa duy nhất nhận được lời mời từ Mỹ, nhưng Mig đã từ bỏ cơ hội học tập và làm việc ở Mỹ. Mấy năm nay, Tiêu Hà Hà cũng không biết rốt cuộc Mig làm gì để kiếm sống, chỉ biết rằng cô ấy có thu nhập rất tốt.

"Dạ phải, con nhìn rồi học được!" Thịnh Thịnh cũng nhận ra mình không đúng. "Nhưng chú xấu đó, chú ấy đã hại mẹ bị mất việc, con không thích chú ấy nữa!"

"Con trai, đây là chuyện của mẹ, sau này con không được phép làm như vậy nữa! Chút nữa đến xin lỗi chú, con biết chưa?" Tiêu Hà Hà không ngờ con trai mình lại học theo mấy chuyện xấu đó, vậy tức là cô dạy con rất thất bại, không một người mẹ nào muốn con mình học theo cái xấu cả.

"Con biết rồi!" Thịnh Thịnh cúi đầu xuống. "Nhưng đâu có gặp được chú ấy đâu mẹ!"

"Chú ấy đang ở trong phòng của mẹ!"

"Mẹ ơi, mẹ nói chú xấu đó đã đến nhà chúng ta hả?"

"Phải, chú hiện ở trong nhà chúng ta, chú ấy bị bệnh rồi!" Tiêu Hà Hà để đồ ăn vào tủ lạnh. "Suỵt! Đừng làm ồn để chú ngủ, chút nữa chú thức dậy sẽ đi ngay!"

56. Chương 56

Chuyển động của anh ta làm cho Tiêu Hà Hà ngây ra đó, thậm chí còn kinh ngạc đến trợn to mắt, nhìn vào bàn tay anh ta đang cầm chặt tay cô. "Tổng tài, buông tay ra!"

Chắc anh ta sẽ không giở thói côn đồ ở nhà cô đó chứ?

Tay của Tiêu Hà Hà vẫn bị anh ta nắm chặt, cô nổi giận trợn mắt nhìn anh ta. "Tổng tài, rốt cuộc anh muốn làm gì? Mau ngồi dậy ăn cơm, con trai tôi đang đợi đó!"

"Là cô sờ vào trán tôi trước mà, cô được sờ trán tôi, tôi không được sờ tay cô à?" Anh ta híp mắt lại, nhìn chằm chằm vào Tiêu Hà Hà. Làn da trắng trẻo mịn màng đã hơi đỏ ửng, còn đôi môi lại càng xinh tươi. Anh ta không kìm được nuốt nước miếng ực ực, nghĩ đến những đêm trải qua với cô, cảm giác sung sướng đó lại một lần nữa hiện ra trong đầu.

"Tổng tài..." Tiêu Hà Hà ngây người ra, anh ta nói câu này rõ ràng như một kẻ vô lại. Cô cố rút tay mình lại, nhưng anh ta có chết cũng không chịu buông. "Anh là kẻ vô lại!"

Cô thực sự hối hận vì đã đưa anh ta về nhà, đúng là tức chết đi được.

"Vô lại? Đây là lần đầu tiên có người gọi tôi như vậy đó!" Giọng anh ta bình thản, cô không nghe ra được anh ta đang vui hay đang giận. Trong sợ hãi, cô rút tay lại một lần nữa. Vì cố sức, còn anh ta đột nhiên thả tay ra, nên cô lảo đảo ngã về phía sau.

"A..." Cô sợ đến nỗi nhắm mắt lại.

Và cánh tay mảnh khảnh của anh ta duỗi ra, bình tĩnh chụp lấy eo cô. “Thấy chưa? Buông tay ra thì cô sẽ có chuyện liền!”

Mái tóc dày che phủ nửa con mắt, thấp thoáng lộ rõ tài năng. Cô bừng tỉnh rồi trợn to mắt, vẫn chưa bị té. Tầm nhìn của hai người gặp nhau, mặt Tiêu Hà Hà đỏ bừng lên.

Ánh mắt của anh ta lướt qua khuôn mặt nhỏ nhắn của cô như muốn cướp đoạt, nụ cười trên khóe môi càng kiêu ngạo hơn. Anh ta nâng cằm cô lên để tạo thành một vòng cung hoàn hảo, rồi cúi đầu xuống che môi của mình lên.

Nhưng nhiệt độ trên môi quá nóng, đã thiêu đốt cô trong chớp mắt.

Tiêu Hà Hà nhìn vào khuôn mặt đẹp trai như chạm trổ của anh ta, nắm chặt hai nắm đấm. Chờ khi môi anh ta rời khỏi mình, Tiêu Hà Hà không thể hình dung cảm giác trong lòng mình lúc này, mặt đỏ ửng, rồi bất thình lình đứng dậy đẩy anh ta ra, quay người đi, một cơn đau dâng lên trong tim. Nụ hôn này làm cô nhớ đến anh cáo đó, trái tim cô lập tức trở nên lạnh băng rồi nói: “Tổng tài, xin hãy tự trọng!”

Cô không phải là cô gái có thể tùy ý hôn bất kỳ người đàn ông nào, cô chỉ muốn một cuộc sống bình thản. Còn với kẻ vô lại chỉ biết lợi dụng người khác như Tần Trọng Hàn, cô hoàn toàn không để ý đến.

Cô không muốn có gì ám muội với đàn ông, nên khuôn mặt nghiêm nghị lại, quay người rồi đi ra ngoài.

Nhưng còn chưa mở cửa thì tay đã bị người sau lưng giữ chặt. Cô quay người lại định nổi giận, nhưng liền cảm thấy anh ta đứng quá gần, gần đến mức làm tim cô bỗng loạn nhịp, hơi thở cũng gấp gáp hơn.

Mắt anh ta khóa chặt mặt cô, khóe môi từ từ nhếch lên, nói với cô bằng hơi thở tựa hoa lan: “Tự trọng? Được thôi! Không thích tôi làm vậy với cô hả?”

Tiêu Hà Hà sững người ra, biểu cảm trên mặt càng lạnh hơn. “Tổng tài, tôi không phải gái điếm, xin đừng khinh người quá đáng!”

Cô có thể chịu đựng anh cáo là vì anh ta đã giấu con trai của cô, nhưng không thể chịu đựng Tần Trọng Hàn, cô không phải là gái điếm!

Liếc nhìn Tiêu Hà Hà đang hầm hâm giận dữ, Tần Trọng Hàn ngước mắt lên một cách bình thản, đầu hàng trước vẻ mặt giận dữ của cô. “Rồi, đi ăn cơm.”

Tần Trọng Hàn tự đi ra trước, nhìn thấy trên cái bàn vuông đã được bày sẵn bốn món mặn và một món canh, tất cả đều là món Hoa. Anh ta thì thường ăn món Tây, bởi vì nó tiện lợi.

Tiêu Hà Hà đã nấu món gà xào ớt chuông, gỏi khoai tây sợi, đậu hũ non sốt thịt bằm và cà chua xào trứng,

ngoài ra còn có một tô cháo. Cháo đó là dành riêng cho Tần Trọng Hàn, anh ta đã bị cảm, nên ăn chút gì thanh đạm. Còn gà xào ớt chuông là món yêu thích của cô và Thịnh Thịnh.

"Có thể ăn được chưa?" Thịnh Thịnh đã không thể chờ được nữa. "Chú ơi, sao chú đần ra vậy?"

Tần Trọng Hàn đứng cạnh bàn ăn, nhìn vào bốn món ăn và một tô cháo trên bàn, đột nhiên trong lòng rất ấm áp. Đã bao lâu rồi không có cảm giác như vậy! Thì ra Ngữ Điền nói không sai, cô ấy biết nấu ăn, hơn nữa có vẻ như hương vị món ăn cũng không tệ.

Tần Trọng Hàn vốn không ngon miệng đã kéo ghế và ngồi xuống, nhưng anh ta chưa ăn thì đã lên tiếng. "Tôi vẫn chưa uống thuốc thì phải?"

Anh ta không muốn tiếp tục bị sốt nữa, quá khó chịu! Nhất là khi có một người phụ nữ cứ muốn đuổi anh ta đi, nên anh ta cũng không muốn dày mặt ở lại, đã bị nói là kẻ vô lại rồi. Đường đường là tổng tài của Tần thị, anh ta chưa từng chịu phải cảnh này.

"Uống sau ăn nửa tiếng, uống khi bụng đói sẽ ảnh hưởng đến bao tử đó, cả ngày anh không ăn gì, chút nữa tôi sẽ nhắc anh uống thuốc!" Tiêu Hà Hà múc một chén nhỏ cháo đưa qua, trên mặt không có bất kỳ biểu cảm nào, rất lạnh nhạt, nhưng trong giọng nói vẫn lộ ra vẻ quan tâm. Dù gì cô không phải là người tàn nhẫn, đặc biệt là đối với một bệnh nhân.

"Chú ơi, con cũng sẽ nhắc chú cho!" Thịnh Thịnh đưa đũa qua. "Chú ơi, chú mau nếm thử đi, mẹ con nấu ăn ngon lắm đó. Lần trước khi chú Ly đến nhà con, chú đã ăn rất nhiều đó! Còn liên tục khen mẹ con đức hạnh nữa đó!"

"Tăng Ly từng đến đây?" Giọng của Tần Trọng Hàn bất giác trầm lại, ngay cả bản thân anh ta cũng không biết giọng mình lạnh lùng đến thế nào, mặt mình nhăn nhó đến thế nào.

Tiêu Hà Hà gật đầu, đột nhiên lại thấy mình không có nghĩa vụ phải nói với anh ta, bèn nói với chút không thiện cảm: "Không phải tổng tài kêu giám đốc Tăng đến à?"

"Tôi?" Tần Trọng Hàn kêu Tăng Ly đem công việc tới nhà cô hồi nào? Chết tiệt! Tại sao anh ta không biết chuyện này? Thì ra cô ấy còn nấu cơm cho Tăng Ly ăn nữa chứ, đáng ghét! "Ai cho phép cô nấu cho cậu ấy ăn vậy?"

"Bởi vì chú Ly đã mua cho con rất nhiều đồ chơi đó, mẹ muốn cảm ơn chú ấy mà. Chú ơi, đây không phải là đạo hiếu khách à?" Thịnh Thịnh không nhận ra bầu không khí đang bất thường, ngước khuôn mặt nhỏ lên nhìn Tần Trọng Hàn, rồi nhìn sang Tiêu Hà Hà. "Chú ơi, chú không thích chú Ly hả?"

"Thịnh Thịnh, ăn cơm đi!" Tiêu Hà Hà ngăn không cho cậu bé tiếp tục ăn nói lung tung, rồi liếc nhìn Tần Trọng Hàn theo bản năng, ngay cả chính cô cũng không biết tại sao phải để tâm sắc mặt của anh ta nữa!

Cảm giác buồn bực trong ngực Tần Trọng Hàn ngày càng nghiêm trọng hơn. Anh ta bưng chén cháo cô đưa lên, ăn một miếng, liền bị phỏng miệng nên chân mày cứ cau lại. Miếng cháo nóng đó chảy dọc cổ họng xuống thẳng phía dưới, cuối cùng dừng lại ở chỗ ngực, bị phỏng nóng quá! "A! Vẫn còn nóng lắm, anh không sao chứ?" Tiêu Hà Hà lo lắng nói: "Không sao chứ? Tổng tài?"

"Chú ơi, chú đang đói lắm hả?" Thịnh Thịnh vừa nhìn thấy Tần Trọng Hàn bị phỏng miệng liền lập tức rời khỏi bản ăn, rồi bưng đến một ly nước đá, đưa cho anh ta, rồi nói với vẻ rất quan tâm: "Chú ơi, mau uống chút nước đá đi, uống rồi sẽ không thấy nóng nữa."

Nhìn vào dáng vẻ cậu bé quan tâm đến mình, trong lòng Tần Trọng Hàn bỗng nhiên thấy ấm áp. Đứa bé này, nếu không phải là con của Tiêu Hà Hà thì tốt biết mấy! Có lẽ anh ta sẽ nói chuyện với ông già. Nhưng nhìn vào hai khuôn mặt này, anh ta biết rằng ông già nhất định sẽ không cho một người phụ nữ dẫn theo một đứa con bước vào cửa của nhà họ Tần! Dù đó là mẹ ruột của Ngữ Điền cũng không được!

"Cám ơn!" Đôi mắt của Tần Trọng Hàn nhíu lại rồi cầm lấy ly nước từ tay Thịnh Thịnh, uống một ngụm, quả thật đỡ hơn rất nhiều.

Cậu bé đột nhiên mỉm cười thẹn thùng. "Chú ơi, đừng khách sáo!"

Sau đó cậu bé lại chạy đi, vào nhà bếp lấy một cái muỗng. "Chú dùng muỗng đi, như vậy sẽ không bị phỏng nữa đâu!"

Tần Trọng Hàn chỉ cảm thấy trong lòng mình rất phức tạp. Đối mặt với đứa bé này, tự nhiên anh ta cảm thấy mình hơi hẹp hòi. Trẻ con rất đơn thuần, cậu bé nói ghét mình, mà còn đi lấy nước rồi lấy muỗng cho mình? Nên trong lòng anh ta lẫn lộn đủ loại cảm xúc.

"Ăn cơm thôi!" Tần Trọng Hàn xoa xoa đầu cậu bé, nở một nụ cười.

"Chú ơi, món này ngon nè!" Thịnh Thịnh chỉ vào món gà xào ớt chuông đó, món ăn mà cậu bé rất thích.

"Không được, chú không ăn cay được đâu!" Tiêu Hà Hà lên tiếng ngăn cản.

"Tại sao vậy?"

"Tại sao vậy?"

Gần như cùng lúc, hai giọng nói vang lên. Hai khuôn mặt đẹp trai, một lớn một nhỏ cùng lúc nhìn về phía Tiêu Hà Hà. Trong khoảnh khắc đó, nhìn vào hai khuôn mặt trước mặt, ánh mắt của Tiêu Hà Hà lại có một chút hốt hoảng.

"Người đang bị sốt phải ăn thanh đạm một chút, nên anh ăn cháo trước đi, gà xào ớt chuông không ăn

được!" Sau khi ngây người ra, Tiêu Hà Hà mím môi nói.

"Vậy mà cô vẫn nấu món này!" Tần Trọng Hàn nhướn mày. "Cố tình không cho tôi ăn!"

"Món này nấu cho tôi và Thịnh Thịnh ăn. Tổng tài, anh có thể ăn gỏi khoai tây với cà chua xào trứng."

"Không thèm!" Có người đã cầm đũa gắp luôn vào chén. "Tôi muốn ăn cay!"

"Chú ơi, con cũng thích ăn cay!" Thịnh Thịnh nói với vẻ phấn khởi: "Mẹ con cũng thích lắm đó! Chú ơi, để con gắp đồ ăn cho chú!"

Nói rồi, Thịnh Thịnh kéo dĩa thức ăn đến gần mình. "Mẹ ơi, chú thích ăn món này, không phải mẹ nói người bị bệnh có thể ăn những món họ thích à?"

"Thịnh Thịnh!" Tiêu Hà Hà hét lên: "Chú không được ăn món đó! Cay lắm! Chú đang đói bụng, ăn vào sẽ không tốt cho bao tử!"

"Vậy chú ơi, chú ăn một ít cháo trước đi! Có chút gì dằn bụng thì có thể ăn món này rồi!" Cậu bé rất hài lòng với ý tưởng của mình.

"Không được!" Tiêu Hà Hà vẫn lắc đầu với vẻ bướng bỉnh. "Người đã nhịn đói suốt cả ngày thì không được ăn cay, sẽ làm tổn thương lá lách và bao tử đó!"

"Không nhìn ra được là cô rất quan tâm đến tôi!" Tần Trọng Hàn đột nhiên cong môi lên.

"Ai quan tâm anh?" Sao câu nào đến miệng anh ta cũng đều nghe thấy mùi vị khác vậy chứ?

"Mẹ ơi, mẹ không quan tâm đến chú thì đưa chú đến nhà mình làm gì vậy mẹ?" Thịnh Thịnh cũng thấy khó hiểu.

Mặt Tiêu Hà Hà cứng đờ. "Thịnh Thịnh, ăn cơm đi, không được phép nói chuyện khi đang ăn!"

"Ồ!" Thịnh Thịnh lập tức cúi đầu xuống, bắt đầu ăn một cách vui vẻ, không nói gì thêm.

Bỗng, bầu không khí trên bàn ăn hơi kỳ lạ.

"Thịnh Thịnh hả? Con tên Thịnh Thịnh à?" Lúc này Tần Trọng Hàn lại mở miệng.

Thịnh Thịnh ngước mắt lên nhìn Tần Trọng Hàn, trong cái miệng nhỏ đang nhét đầy món gà xào ớt chuông. Mẹ không cho phép nói chuyện, chứ đâu phải không cho gật đầu, nên cậu bé liền gật đầu.

Tiêu Hà Hà quay sang nhìn anh ta. "Tổng tài, ăn cơm đi!"

Tần Trọng Hàn hoàn toàn phớt lờ cô, biểu cảm trên khuôn mặt rất dửng dưng, nhìn về phía Thịnh Thịnh, thấy cậu bé đang nhét thật nhiều ớt vào trong miệng, thấy hơi không đành lòng. "Có cay không?"

Thịnh Thịnh lắc đầu, nhưng không thể nhịn được nữa phải mở miệng. "Chú ơi, không cay, ngon lắm đó chú!"

Tần Trọng Hàn bật cười và lắc đầu, Ngữ Điền chưa từng ăn ớt. Thấy bộ dạng của Tiêu Hà Hà chắc cũng thích ớt lắm, còn mình lại rất rất thích, vậy tại sao Ngữ Điền lại không thích chứ? Lẽ nào là đột biến gen?

"Chú ơi, chú đừng ăn ớt xanh, chú ăn ít gà đi!" Thịnh Thịnh đề nghị với Tần Trọng Hàn: "Cái này không cay lắm, có thể giúp chú đỡ thèm!"

Tần Trọng Hàn liếc nhìn Tiêu Hà Hà, dường như rất bất cẩn. "Thôi đi, chú không muốn thấy ai đó nổi giận, vì khi ăn cơm mà nhìn thấy một khuôn mặt nhăn nhó, thực sự không muốn ăn chút nào!"

57. Chương 57

Vừa rồi khi đang tắm, những câu Thịnh Thịnh hỏi anh ta, anh ta vẫn đang suy nghĩ. Trong lòng thầm nghĩ, anh ta thật sự chỉ muốn tìm thấy mẹ ruột của con trai đơn giản vậy thôi sao? Nếu anh ta không có chút cảm giác nào với cô, anh ta cần gì phải hao công tốn sức nghĩ đủ cách để chiếm được cơ thể của cô?

"Xong rồi!" Đứng quay lưng lại với anh ta, Tiêu Hà Hà mở miệng với vẻ thờ ơ. Cô biết rằng anh ta sẽ không thích mình. Vậy thì tốt rồi, sẽ không ai phải khó chịu cả! Chỉ là, tại sao trong lòng lại thấy có một chút mất mát chứ?

"Thịnh Thịnh?" Tiêu Hà Hà hét lên, không biết con trai đang làm gì!

"Mẹ ơi, con đang nói chuyện!" Thịnh Thịnh chạy ra khỏi phòng vệ sinh, đi thẳng về phía phòng mình.

"Ừm, để mẹ đem thuốc đến cho chú rồi về phòng con, tối nay mẹ sẽ ngủ chung với con!"

"Vậy mẹ nhanh lên đi!"

“Tổng tài, thuốc và nước đã để sẵn ở đây cho anh! Anh nghỉ ngơi sớm đi!” Tốc độ hơi nhanh, có vẻ như đang muốn trốn tránh gì đó, Tiêu Hà Hà nhanh chóng quay người lại rồi đi về phía cửa.

“Đợi đã!” Anh ta đột nhiên hét lên. “Tôi có chuyện muốn hỏi cô!”

“Còn chuyện gì nữa?” Tiêu Hà Hà lên tiếng, nhưng không quay đầu lại.

Anh ta không nói gì, chỉ nhìn chằm chằm vào lưng cô, cơ thể mảnh mai yếu ớt. Nghĩ đến chuyện cô bị hãm hiếp, anh ta có thể tưởng tượng ra cảm giác bất lực đó, cô mảnh mai đến nỗi làm người ta chỉ muốn ôm cô vào lòng để yêu thương. Cô không nghe thấy câu hỏi liền quay đầu lại.

Thấy anh ta có vẻ như đang bối rối, biểu cảm trên khuôn mặt cũng hơi lúng túng, dường như nói nói gì đó nhưng lại thôi. “Tổng tài? Anh còn chuyện gì không?”

“Cô, từng bị hãm hiếp thật sao?” Tần Trọng Hàn khẽ lên lên tiếng, khi hỏi xong cũng thấy mình hỏi không đúng cách, nhưng anh ta thực sự rất muốn biết!

Cơ thể của cô rõ ràng căng cứng lại, đây là điều mà tất cả phụ nữ cảm thấy nhục nhã nhất, sao anh ta cứ nhắc đi nhắc lại vết thương lòng của cô hoài như vậy?

Tiêu Hà Hà chỉ cảm thấy trong ngực rất khó chịu, sắp không thở được. Vì một câu hỏi của anh ta, bỗng chốc khiến trái tim cô như vụn vỡ, ngay cả hít thở cũng cảm thấy đau đớn.

“Tổng tài, cứ vặn hỏi người khác bộ vui lắm sao?” Giọng cô trở nên lạnh lùng.

“Tôi… Tôi không có ý đó!” Tần Trọng Hàn chỉ muốn biết ba của Thịnh Thịnh là ai!

“Vậy ý anh là sao?” Cô lạnh lùng hỏi, trong mắt rướm lệ.

“Thịnh Thịnh là kết quả để lại sau khi cô bị hãm hiếp hả?” Anh ta muốn hỏi như vậy!

Mặt Tiêu Hà Hà trở nên u ám. “Chuyện này thì liên quan gì đến anh?”

“Tôi chỉ muốn biết cô có phải là một người phụ nữ tùy tiện không!” Anh ta hét lên, cảm xúc hơi mất kiểm soát. Bởi vì anh ta cũng rất bối rối, anh ta muốn biết cô có xứng đáng có được anh ta không!

“Tôi tùy tiện! Tôi rất tùy tiện! Tôi tùy tiện đến mức có thể lên giường với một người đàn ông chưa từng quen biết. Sau khi lên giường xong cũng không biết mặt mũi của người đó như thế nào! Phải! Tôi là một người tùy tiện như vậy đó!” Giọng của Tiêu Hà Hà hơi kích động. “Nhưng liên quan gì đến anh?”

Vẻ mặt của anh ta cứng đờ, môi hơi run lên. “Cô đã lên giường với bao nhiêu người đàn ông rồi?”

“Một! Một người còn chưa đủ sao?”

“Sao có thể là một người được?” Anh ta ngạc nhiên. “Vậy ba của Thịnh Thịnh là ai?”

Nếu Tiêu Hà Hà để ý câu hỏi này của anh ta, có lẽ cô sẽ hiểu ra điều gì đó, nhưng vì giận dữ mà cô đã không chú ý đến. “Anh khốn nạn lắm!”

Tại sao cô phải đem chuyện của mình nói với anh ta? Cô đúng là điên thật rồi!

Thịnh Thịnh đột nhiên nghe thấy tiếng la hét ở phía bên này, liền chạy đến với vẻ lo lắng. Nhưng vừa đến trước cửa phòng thì lại nghe thấy tiếng hét.

“Tôi hỏi người đàn ông cùng cô sinh ra Thịnh Thịnh là người đàn ông thứ mấy của cô? Bị hãm hiếp thì tại sao vẫn giữ lại đứa bé dó?”

“Tôi hoàn toàn không biết ba của Thịnh Thịnh là ai. Tôi cũng không biết mẹ của nó là ai!” Cô hét lại, nước mắt quay cuồng trong mắt, tự nhiên cảm thấy rất tủi thân.

Không ngờ anh ta lại khinh thường cô đến vậy.

Anh ta ngạc nhiên. “Ý cô là gì?”

“Thịnh Thịnh vốn dĩ không phải là con của tôi, nó không phải do tôi sinh ra. Nó là đứa con bị bỏ rơi mà tôi nhặt được!” Cô không biết tại sao lại đột nhiên nói ra bí mật này. Khi nói ra, nước mắt cô cũng chảy xuống. “Nó rất đáng thương, nó còn nhỏ như vậy mà đã bị ba mẹ ruột ruồng bỏ rồi. Tôi nhặt được nó, tôi nhặt được nó, anh hiểu không?”

Cậu bé chết lặng!

Cậu không phải là con của mẹ?

Cậu được mẹ nhặt được?

Thịnh Thịnh đứng lặng người ở trước cửa, đôi mắt đẹp trợn lên thật to, vành mắt đột nhiên đỏ bừng.

Trong phòng, Tần Trọng Hàn cũng sững sờ. Một cảm giác phức tạp dâng lên trong lòng, thậm chí có cả một chút vui sướng. “Những gì em nói là thật hả?”

Tầm mắt của Tiêu Hà Hà khóa chặt khuôn mặt của Tần Trọng Hàn, trong mắt rưng rưng. “Phải! Tổng tài Tần, xin anh đừng hỏi tôi nữa! Cầm dao cắt vào vết thương của người khác thật sự không phải đạo làm người!”

Tần Trọng Hàn nhìn vào khuôn mặt quật cường của cô bằng ánh mắt phức tạp, rồi đột nhiên bước tới, ôm ghì cô vào lòng.

Tiêu Hà Hà giãy giụa nhưng anh ta lại càng ôm cô chặt hơn. “Tôi xin lỗi! Tôi không biết mọi chuyện lại như vậy!”

Cánh cửa được mở ra, Thịnh Thịnh muốn hỏi gì đó, nhưng lại nhìn thấy chú đang ôm mẹ.

“Tôi tưởng Thịnh Thịnh là con của em, không ngờ lại thế vậy!”

“Sao anh có thể ép người khác như vậy? Thịnh Thịnh đã tội nghiệp lắm rồi! Tôi và nó sống dựa vào nhau, chúng tôi đã sống với nhau bao nhiêu năm qua, nếu không có nó, tôi không biết mình sẽ thế nào! Tần Trọng Hàn, sao anh cứ thích xát muối lên vết thương của người khác vậy hả?” Cô khóc trong lòng anh ta, khóc nức nở và rối loạn.

Anh ta an ủi cô, nhưng không nhìn thấy bóng dáng nhỏ bé đang đứng ngây ra ở cửa.

Cậu bé mím chặt môi, nước mắt đang xoay tròn trong mắt. Trong đầu cậu chỉ còn một giọng nói: Cậu không phải là con của mẹ! Cậu không có ba và mẹ!

Quay phắt người lại, cậu chạy ra ngoài…

“Tôi xin lỗi!” Tần Trọng Hàn cố nén cảm xúc, vỗ về lưng cô, không biết phải an ủi cô thế nào. Đột nhiên, anh ta nhớ đến Thịnh Thịnh. “Suỵt! Đừng khóc nữa, Thịnh Thịnh ở ngay bên cạnh!”

Một câu này làm tiếng khóc của Tiêu Hà Hà ngưng hẳn lại. Đúng rồi! Sao cô lại mất kiểm soát tâm trạng như vậy? Lỡ Thịnh Thịnh nghe thấy thì phải làm sao?

Tần Trọng Hàn liếc nhìn ra cửa thì thấy cửa đang mở. Đột nhiên, anh ta hỏi với vẻ không chắc chắn: “Hình như hồi nãy cửa đóng lại rồi thì phải?”

Tiêu Hà Hà ngẩng đầu lên, rồi nhận ra điều gì đó. “Thịnh Thịnh? Thịnh Thịnh?”

Không có câu trả lời.

Tiêu Hà Hà sải bước chạy ra ngoài. “Thịnh Thịnh, con đang ở đâu? Thịnh Thịnh, mẹ đang gọi con đó.

Thịnh Thịnh, con đâu rồi?”

Nhưng trong phòng của Thịnh Thịnh không có ai, máy tính vẫn đang mở, trong hộp thoại vang lên âm thanh thông báo, là Mig, cô ấy vẫn đang trò chuyện với Thịnh Thịnh ở đầu bên kia mà, tự nhiên không có động tĩnh gì cả.

“Không!” Tiêu Hà Hà hét lên một tiếng kinh hoàng.

“Hà Hà! Đừng lo, chúng ta đi tìm đã!” Tần Trọng Hàn cũng có chút hoảng loạn. Những lời vừa nãy, có phải cậu bé đã nghe thấy rồi không? Anh ta không dám tưởng tượng cảm giác của cậu bé đó sau khi nghe thấy những câu này!

“Đương nhiên là anh không lo rồi! Nó đâu phải con anh! Tần Trọng Hàn, tôi cho anh biết, nếu con trai tôi xảy ra chuyện gì, tôi sẽ giết anh!” Nếu không tại anh ta, cô sẽ không hét ra bí mật đã chôn sâu tận đáy lòng!

Tiêu Hà Hà chạy như bay ra ngoài để đuổi theo.

Tần Trọng Hàn cũng chạy theo ra ngoài. Cơn mưa bên ngoài vẫn chưa chịu dứt, mưa cuối mùa thu nên rất lạnh…

Tiêu Hà Hà giật mình, nhìn vào màn mưa tối tăm, hoảng hốt vì không nhìn thấy bóng dáng ai cả. Hai tay siết thật chặt, rồi hét lớn: “Thịnh Thịnh, con đang ở đâu? Mau trả lời mẹ đi, con đang ở đâu vậy?”

Dưới màn mưa mờ mịt chỉ nghe thấy tiếng gọi như xé ruột xé gan của Tiêu Hà Hà. “Thịnh Thịnh, mau trả lời mẹ đi, con đang ở đâu? Mẹ sai rồi, mẹ chỉ nói đùa với chú thôi, con là con của mẹ mà, là ruột thịt của mẹ mà! Con trai, con đang ở đâu? Mau trả lời mẹ đi…”

“Thịnh Thịnh!” Tần Trọng Hàn cũng chạy ra ngoài, hét lớn, nhưng không nhìn thấy bóng dáng của cậu bé.

Chẳng mấy chốc, cả hai người đều ướt sũng, Tiêu Hà Hà vẫn chạy về phía trước. “Thịnh Thịnh, con đang ở đâu? Nói cho mẹ biết con ở đâu đi mà, đừng làm mẹ sợ được không con?”

Người đàn ông nhỏ bé đó đã đi đâu?

Cậu bé đã nghe thấy thật à? Khả năng duy nhất là cậu bé đã nghe thấy! Tần Trọng Hàn không biết phải tưởng tượng thế nào, khi một đứa bé nghe thấy chuyện như vậy thì tâm trạng sẽ ra sao.

Chỉ cần nghĩ đến khuôn mặt nhỏ bé đó, anh ta liền cảm thấy tức ngực, có cảm giác nghẹt thở, thở nhẹ thôi cũng mà tim cũng đau theo. Anh ta nghĩ, nhất định là do mình cảm thấy quá áy náy, nên trong tim mới đau như vậy!

"Thịnh Thịnh, con đang ở đâu? Lên tiếng cho chú biết đi con. Chú với mẹ chỉ đang nói đùa thôi, không phải thật đâu!" Tần Trọng Hàn hét lên, nhưng dù anh ta có hét thế nào thì cũng không nhận được câu trả lời.

Tiêu Hà Hà vừa chạy vừa la, cho đến khi tiếng khóc la đã khàn, chạy ra khỏi con hẻm, những người đang che dù vội vã đi qua đều không kìm được lòng phải quay đầu nhìn lại.

Tiêu Hà Hà giữ chân mỗi một người đi ngang qua. "Anh gì ơi, anh có nhìn thấy một cậu bé năm tuổi không? Cao khoảng chừng này?"

"Không thấy!" Ai ai cũng lắc đầu.

"Thịnh Thịnh!" Tiêu Hà Hà chỉ cảm thấy muốn khóc nhưng không còn nước mắt nữa.

Tần Trọng Hàn đi theo sau cô, trong lòng tự nhiên cũng thấy đau, rồi chụp cổ tay cô lại. "Hà Hà, em đừng lo, chúng ta nhất định sẽ tìm thấy mà!"

Thấy trời càng ngày càng tối, người qua lại càng ngày càng ít nhưng càng vội vã hơn, cảm giác thấp thỏm lo âu khi không nhìn thấy con trai khiến cô bắt đầu hoảng loạn: "Thả tôi ra… Tần Trọng Hàn, anh buông tay ra. Anh trả con trai tôi lại cho tôi, tất cả là tại anh, tại anh!"

Cô tay đấm chân đá liên tục vào người anh ta, Tần Trọng Hàn không hề nhúc nhích, chỉ kéo cô ôm vào lòng. "Đừng khóc nữa, tôi nhất định sẽ giúp em tìm được con!"

"Tôi cần con trai của tôi, tôi cần Thịnh Thịnh!" Không ai hiểu được tầm quan trọng của Thịnh Thịnh đối với cô, Thịnh Thịnh là chỗ dựa cho cuộc sống của cô đó, nếu không có Thịnh Thịnh, có lẽ cô đã không còn sống từ lâu lắm rồi!

Cả hai người đều ướt đẫm, rất bối rối. Trên đường, xe cộ qua lại ngày càng ít đi. Tiêu Hà Hà cảm nhận được sự lạnh lẽo trong tim mình. "Thịnh Thịnh… Thịnh Thịnh…"

"Con không cần tôi nữa rồi… Con trai tôi không cần tôi nữa rồi…" Tiêu Hà Hà đột nhiên ngước đầu lên nhìn màn mưa tối mịt, rồi bắt đầu cười thành tiếng, trong mắt đầy vẻ chua chát. Còn trái tim như đã vỡ tan từ lâu, tuyệt vọng nhìn vào bóng đêm như một hố sâu không đáy, lại giống như quay trở về đêm tối vào năm 17 tuổi khi mất đi Tiêu Tiêu, và đêm tối năm 18 tuổi khi mất đi con trai ruột của mình…

58. Chương 58

"Buông ra! Tôi muốn đi tìm con trai tôi!" Tiêu Hà Hà đẩy anh ta ra, rồi điên cuồng lao về phía trước.

Trong mưa to gió lớn, bóng dáng cô vẫn gầy gò như vậy, nhưng dường như chứa đựng sức mạnh vô cùng tận. Tần Trọng Hàn chỉ cảm thấy trong lòng rất khó chịu, như bị kim đâm. Bao nhiêu năm qua, chắc là cô sống vất vả lắm.

Anh ta đột nhiên muốn nói với cô về chuyện của Ngữ Điền, nhưng ngay lúc này, anh ta lại chùn chân. Bởi vì anh ta sợ, sợ cô sẽ căm hận mình!

"Thịnh Thịnh…" Tiêu Hà Hà hét lên như mất hết kiểm soát, ánh mắt bất lực khiến người ta thấy chua xót.

Năm năm rồi, cô và Thịnh Thịnh đã dựa vào nhau mà sống năm năm, bao nhiêu cay đắng, bao nhiêu nước mắt, bao nhiêu hạnh phúc, bao nhiêu hài lòng, bao nhiêu bất ngờ, từ lâu đã hòa vào trong xương máu.

Không phải con ruột thì đã sao? Cô yêu thương cậu bé mà! Cậu bé là con trai của cô mà! Trên đời này, họ không có chung huyết thống, nhưng từ lâu đã hòa vào xương máu, từ lâu đã là trở thành khúc ruột của nhau. "Thịnh Thịnh! Đừng trốn mẹ nữa được không con? Mẹ sai rồi, mẹ sẽ không nói đùa nữa!"

Những giọt lệ trong mắt Tiêu Hà Hà đang xoay tròn, khuôn mặt nhỏ nhắn đó bỗng lướt qua trước mặt. Trong hàng người qua lại vội vã trên đường, có một bóng dáng nhỏ bé bị người ta dắt đi. Trong mông lung, Tiêu Hà Hà hoảng sợ kêu lên: "Thịnh Thịnh…"

Khi Tần Trọng Hàn đuổi theo đến, cô đã chạy ra giữa đường. Cô chạy quá nhanh, anh ta không ngờ cô lại bất chấp cả dòng xe cộ.

Tim của Tần Trọng Hàn giật bắn lên. "Tiêu Hà Hà!"

Còn chiếc xe đang chạy đến như tên bắn đó dường như không thể thắng lại kịp, trời tối, mưa lớn, đường trơn trượt. Anh ta lao ra và ôm chặt cô, lăn người một vòng, tránh xa chiếc xe. Tiếng thắng xe đinh tai nhức óc vang lên.

"Bộ muốn chết hả?" Người tài xế thò đầu ra rồi hét lên, suýt nữa đã tông phải. "Hai kẻ điên! Muốn chết thì đi mà nhảy lầu!"

Đôi mắt sắc bén của Tần Trọng Hàn liếc sang, người lái xe đó ngay lập tức im miệng lại.

Bên tai là tiếng thắng xe ken két, nhưng Tiêu Hà Hà vẫn mặc kệ, lồm cồm bò dậy, mặc kệ cả người đã ướt đẫm. "Thịnh Thịnh, Thịnh Thịnh!"

Cô đuổi kịp đứa bé phía trước giống như một người điên. "Thịnh Thịnh!"

"Này! Hà Hà, không phải, em nhìn nhầm rồi!" Tần Trọng Hàn nắm chặt cổ tay cô. Trong cơn mưa lớn, bộ dạng hồn bay phách lạc của Tiêu Hà Hà làm đứa bé đó sợ đến khóc thét lên!

“Cô ơi, cô nhận nhầm người rồi!” Mẹ của đứa bé nhìn Tiêu Hà Hà với vẻ mặt đồng cảm, rồi vội vàng dẫn con trai đi khỏi.

Không phải!

Trái tim của Tiêu Hà Hà đột nhiên đau đớn dữ dội.

“Hà Hà! Có phải chúng ta đã tìm sai hướng rồi không?” Tần Trọng Hàn nhận ra dù sao Thịnh Thịnh cũng chỉ là một đứa trẻ, nó không thể nào chạy nhanh như vậy được! “Chúng ta đi về, đi về rồi tìm tiếp!”

Nơi sâu thẳm trong mắt Tiêu Hà Hà giống như cánh đồng hoang đã bị đốt trụi, một vùng tĩnh mịch. “Thịnh Thịnh…”

“Đi về đã!” Trong giọng nói thấp trầm của Tần Trọng Hàn tràn đầy vẻ đau lòng.

Tiêu Hà Hà đang không làm chủ được tinh thần, Tần Trọng Hàn kéo cô đi vào trong con hẻm.

Về đến khu căn hộ nhưng vẫn không có ai, trong nhà cũng không có. Họ sống ở tầng một, Tiêu Hà Hà đột nhiên ngồi gục trước cửa, mái tóc ướt rượt dính trên má, răng cắn sâu xuống dưới môi. Còn hai bàn tay đang nắm thành nắm đấm lại càng chặt, để mặc cho móng tay đâm thẳng vào lòng bàn tay.

Tần Trọng Hàn đột nhiên cau mày, thính lực của anh ta rất nhạy. “Suỵt! Im lặng xem!”

Tiêu Hà Hà đột nhiên ngước mắt lên, Tần Trọng Hàn bất thình lình chạy ra ngoài.

Trong một góc của hành lang căn nhà bên cạnh vang lên tiếng nức nở lờ mờ. Tần Trọng Hàn ngay lập tức chạy vào trong. “Thịnh Thịnh? Thịnh Thịnh?”

Đèn mở bằng giọng nói bật lên, Thịnh Thịnh đang ngồi co ro dưới chân cầu thang, cơ thể bé nhỏ đang run rẩy, trông thật đáng thương.

Mắt Tần Trọng Hàn chợt xốn lên, trái tim cũng thắt lại. Anh ta ngồi xổm xuống, duỗi thẳng cánh tay dài của mình, lôi người đàn ông nhỏ bé ra khỏi đó rồi ôm vào lòng. “Thịnh Thịnh, chú và mẹ chỉ nói đùa thôi, con là con của mẹ, con thấy con trông giống mẹ nhiều lắm mà!”

“Hu hu… Chú… gạt con…” Người đàn ông nhỏ bé nghẹn ngào. “Thịnh Thịnh là đứa con hoang không ai cần…”

“Con không phải! Không phải vậy đâu!” Trong lòng rất đau, trong mắt Tần Trọng Hàn rưng rưng những giọt châu chua xót. “Con ngoan, con không phải là con hoang. Tại chú hư, chú sai rồi, chú không nên nói

đùa với mẹ con như vậy. Chúng ta đi hỏi mẹ ha, con là con của mẹ con mà!"

"Thịnh Thịnh?" Khi Tiêu Hà Hà đuổi theo đến nơi thì thấy Thịnh Thịnh đã được Tần Trọng Hàn ôm trong lòng, trên người dính đầy mạng nhện, trên mặt đầy nước mắt, đôi bàn tay nhỏ bé đang quấn quanh cổ Tần Trọng Hàn, khóc thút thít. "Con không phải là con của mẹ! Con không phải!"

"Thịnh Thịnh!" Tiêu Hà Hà lao tới và ôm lấy Thịnh Thịnh. "Con trai, mẹ sai rồi. Con là con của mẹ, mẹ chỉ có mình con thôi, con đừng bỏ mặc mẹ như vậy!"

Tần Trọng Hàn quay mặt đi chỗ khác, trong tim chua xót. Không chỉ có mình Thịnh Thịnh, còn Ngữ Điền nữa mà! Nhưng việc đã đến nước này, làm sao anh ta nói với cô chuyện của con đây?

Tần Trọng Hàn không ngờ từ trong khóe mắt mình lại rơi ra một giọt lệ, vội lắc đầu thật mạnh, anh ta ôm lấy hai mẹ con đang đau khổ kia. "Chúng ta về nhà trước đã, nếu không sẽ bị cảm đó!"

"Mẹ ơi! Mẹ đừng khóc! Thịnh Thịnh rất ngoan, mẹ cũng đừng không cần Thịnh Thịnh, Thịnh Thịnh sẽ rất ngoan mẹ ơi!" Thịnh Thịnh ôm chầm lấy cổ của Tiêu Hà Hà, nước mắt rơi trên cổ cô, nóng hổi, nóng đến mức làm tim cô thắt lại.

"Con trai… Mẹ không bao giờ bỏ con đâu… Con cũng đừng bỏ mẹ được không? Mẹ thật sự không thể sống thiếu con được!" Tiêu Hà Hà ôm chặt con trai, cả mẹ lẫn con đều khóc. "Cục cưng, mẹ xin lỗi… Mẹ xin lỗi…"

Tiêu Hà Hà ôm chặt con trai mình, dù có chuyện gì cũng sẽ không buông tay.

"Hà Hà, buông tay ra, mau về nhà thôi!" Tần Trọng Hàn phải kéo Thịnh Thịnh lại về phía mình, nhưng Tiêu Hà Hà vẫn ôm chặt, không chịu buông tay.

Tần Trọng Hàn thở dài: "Hà Hà, người em ướt hết rồi, sẽ làm con bị cảm lạnh đó. Chúng ta mau về nhà thôi!"

Lúc này Tiêu Hà Hà mới nhận ra tình trạng của mình. "Thịnh Thịnh, về mẹ tắm cho con, chúng ta đi tắm!"

Hai mẹ con khóc đến sưng đỏ mắt, nhưng Thịnh Thịnh lại lắc đầu. "Không cần mẹ tắm!"

"Thịnh Thịnh?" Tiêu Hà Hà nhìn cậu với vẻ mặt bị tổn thương. "Con không cần mẹ nữa hả?"

"Mẹ là con gái!" Thịnh Thịnh cúi đầu xuống. "Con muốn chú tắm cho con!"

Tiêu Hà Hà gật đầu cái rụp. “Được, sao cũng được hết!”

Tần Trọng Hàn mím môi rồi đón lấy cậu bé, rồi đi thẳng vào phòng tắm.

“Mẹ ơi, mẹ sẽ không bỏ Thịnh Thịnh chứ?” Cậu bé tắm xong, thay quần áo rồi nằm lên giường. Tiêu Hà Hà cũng tắm xong, đang ôm cậu bé vào lòng.

Hai mẹ con ngồi dựa vào nhau rất lâu.

“Mẹ chỉ có mình con thôi, mẹ cần con!” Tiêu Hà Hà siết chặt cậu bé.

“Nhưng Thịnh Thịnh không phải là con của mẹ, chắc là do Thịnh Thịnh không nghe lời, nên ba và mẹ của Thịnh Thịnh mới không cần Thịnh Thịnh!” Giọng nói ngày càng nhỏ dần, nhỏ đến mức hầu như không nghe được.

Nghe cậu bé nói vậy, trái tim Tiêu Hà Hà đau đớn. “Con trai, con rất ngoan, con nghe lời nhất! Con quên rằng tất cả mọi người đều thích con à? Mẹ thích con, nhờ có con nên mẹ mới sống vui như vậy đó!”

Thịnh Thịnh là nguồn sống của cô mà. Cậu bé rất thông minh, rất dễ thương. Từ lúc nhặt được cậu bé ở ven sông, cô đã nhận định, từ nay, đứa bé này là của cô, sẽ không đem nó cho bất kỳ ai.

Cô vẫn nhớ, vào buổi tối ngày hôm đó, sau khi cô tìm kiếm con trai ruột của mình hơn một tháng mà không có kết quả, cô muốn kết thúc cuộc sống của mình, nghĩ rằng có sống tiếp cũng vô nghĩa! Nhưng không ngờ lại nhặt được đứa bé này trên tảng đá ven sông.

Cậu bé mở to đôi mắt sáng trong, đôi mắt rất to, không khóc cũng không la. Trong khoảnh khắc nhìn thấy Tiêu Hà Hà, cậu bé mỉm cười. Lúc đó, cô giống như bị bỏ bùa mê, bỗng nhiên cảm thấy có hy vọng, cuộc sống không còn tăm tối nữa!

Cậu bé trưởng thành hơn, thông minh hơn so với những đứa trẻ khác. Chưa đầy mười tháng đã biết đi, mười một tháng đã biết gọi mẹ, tròn một tuổi đã nói được những câu có ý nghĩa hoàn chỉnh.

Năm được một tuổi rưỡi, cậu đã có thể diễn đạt ý muốn của mình một cách chính xác, thậm chí còn nhìn hiểu được vẻ mặt của mẹ, biết lúc mẹ mệt mỏi thì phải nghe lời, không được khóc la. Thấy những đứa trẻ khác có đồ chơi, cậu chỉ đứng nhìn, không nói gì, sau đó nắm tay mẹ kéo đi, nói “Mẹ ơi, chúng ta về nhà thôi!”

Cậu sẽ lấy khăn lau mồ hồi giúp mẹ khi mẹ mệt mỏi đến ướt đẫm mồ hôi. Cậu còn biết túc trực ở bên cạnh mẹ những khi mẹ bị bệnh, sẽ giúp mẹ canh chừng cây kim một cách ngoan ngoãn, rồi gọi y tá vào thay kim. Lúc đó cậu mới chưa được hai tuổi, vậy mà đã ngoan ngoãn và hiểu chuyện đến vậy đó!

Khi mẹ đi làm thêm thì để cậu trong xe tập đi ở nhà, cậu có thể ở nhà hàng giờ cho đến khi mẹ về, cậu không khóc, dù đói cũng không khóc!

Cậu ngoan ngoãn đến mức đó, làm sao mẹ lại bỏ cậu được? Dù cả đời này cô không thể tìm thấy con ruột của mình, nhưng chỉ cần có Thịnh Thịnh, cô sẽ có hy vọng và động lực để sống tiếp! Không dám tưởng tượng nếu Thịnh Thịnh không còn ở bên cạnh cô nữa, không biết liệu cô có còn sống nổi hay không!

"Cục cưng ngoan, con ngủ đi, mẹ và chú chỉ nói đùa thôi. Con là con của mẹ, con thấy hai mẹ con mình rất giống nhau mà, có phải không?" Tiêu Hà Hà muốn nói đùa để che giấu sơ suất của mình, nhưng sự thực này lại đã cắm sâu vào tim Thịnh Thịnh giống như một hạt giống.

"Mẹ ơi, Thịnh Thịnh là con của mẹ!" Bàn tay nhỏ bé của Thịnh Thịnh ôm chặt cổ của Tiêu Hà Hà, dựa dẫm vào cô, thỉnh thoảng cơ thể lại run lên vì cơn khóc nức nở vừa rồi. "Sau này Thịnh Thịnh chỉ có mẹ thôi, không cần ba nữa, cũng không cần người mẹ khác, chỉ cần một mình mẹ thôi!"

Trong lòng Tiêu Hà Hà chua xót, vô cùng khó chịu. "Con ngoan!"

Cô chỉ có thể ôm lấy con trai, chỉ có thể ôm chặt lấy cậu!

Cuối cùng Thịnh Thịnh cũng ngủ thiếp đi!

Tiêu Hà Hà đắp chăn cho cậu bé, rồi sau đó mới đi ra ngoài. Mới đi ra khỏi phòng thì nhìn thấy Tần Trọng Hàn đang đứng ở cửa, nửa người dưới choàng khăn tắm, để lộ ngực trần đập vào mắt. Tim cô đập hơi mạnh, khoảng cách ở quá gần làm không khí xung quanh đột nhiên trở nên kiềm nén.

"Tôi xin lỗi!" Anh ta lúng túng xin lỗi. "Hà Hà, tôi không biết sẽ như vậy!"

"Tổng tài Tần, sau này chúng ta có gặp nhau thì hãy xem như không quen, có được không?" Cô không muốn dính líu gì với anh ta nữa, cô không muốn gặp xui xẻo thêm nữa.

"Tại sao vậy?" Trong mắt anh ta lóe lên một chút hoảng loạn, mái tóc đen trên khuôn mặt đẹp trai dính trước trán, vẫn còn ướt sũng. Mặt anh ta tái mét, đôi môi cũng nhợt nhạt, hơi thở cũng trở nên gấp rút, có vẻ như là bị nghẹt mũi.

Còn trên cổ anh ta hình như bị trầy, có vết máu mờ mờ, giống như bị móng tay cào rách vậy! Hình như cô đã làm anh ta bị thương. Trong lúc rối loạn, cô đã đánh anh ta, còn anh ta thì không hề chống lại, để mặc cô cấu xé!

59. Chương 59

Tiêu Hà Hà biết những câu nói hôm qua làm cậu bé không có cảm giác an toàn, cả đêm cậu toàn gặp ác mộng, tim cô như bị dao cắt. Đến cổng trường mẫu giáo, Thịnh Thịnh cúi đầu xuống.

"Con ngoan, mẹ tan ca sẽ đến đón con, chúng ta không ở lại trường nữa, ngày nào mẹ cũng đều đến đón con!" Tiêu Hà Hà hôn một cái lên khuôn mặt búng ra sữa của cậu bé. "Được không?"

"Mẹ ơi!" Thịnh Thịnh ngước mắt lên trong im lặng, muốn nói gì đó nhưng lại thôi.

Trong lòng Tiêu Hà Hà chua xót, lại ôm chặt cậu bé. "Mẹ phải đi làm rồi, Thịnh Thịnh là cục cưng của mẹ, mãi mãi sẽ là cục cưng của mẹ!"

"Tạm biệt mẹ!" Thịnh Thịnh ngoan ngoãn hôn lên mặt Tiêu Hà Hà, lúc này mới buông cô ra. Nhưng bất kỳ ai cũng nhận ra được, cậu bé không vui, không cười nổi. "Anh Mễ, việc xin nghỉ phép hôm qua…" Tiêu Hà Hà còn chưa nói xong, Mễ Kiệt đã ngắt lời cô.

"Hà Hà, hôm qua Tần Trọng Hàn đã gọi điện xin nghỉ phép giúp cô rồi, không sao đâu. Đây là chuyện tốt mà, tuần này chúng ta sẽ phục vụ cho nhà cậu ấy. Món ăn đã bàn xong hết chưa?" Mễ Kiệt hiển nhiên rất biết điều, không hỏi chi tiết, vì Tần Trọng Hàn đã gọi điện đến thì nhất định đã có chuyện xảy ra, còn Hà Hà đã từng là thư ký của cậu ấy.

Tiêu Hà Hà gật đầu. "Đã bàn xong rồi, em sẽ xuống nói với bếp trưởng ngay!"

"Tốt!" Mễ Kiệt gật đầu, cười nho nhã: "Hà Hà, em thông minh lắm, Mig cứ khen em hoài. Anh biết em đã chịu nhiều khổ cực, nên học cái gì cũng rất nhanh! Sau khi bàn xong món ăn, em đến chỗ quản lý Phùng học thêm kinh nghiệm về sảnh tiệc, cách đón tiếp khách hàng, làm sao để khách đến một lần rồi quay lại lần thứ hai. Giữ được khách quen cũng là cả một học vấn đó!"

"Anh Mễ, anh quá khen rồi, em ngốc lắm!" Tiêu Hà Hà cắn môi. "Nhưng em sẽ cố gắng học hỏi!"

"Có phải quá khen hay không thì trong lòng anh biết rõ, em đi đi!" Mễ Kiệt cười nói.

Giờ ăn trưa.

Trong nhà hàng có rất nhiều khách, Tiêu Hà Hà vẫn theo quản lý Phùng đứng ở đại sảnh. Quản lý Phùng là một phụ nữ trung niên khoảng bốn mươi tuổi, mặc dù tuổi tác không còn nhỏ nhưng lại có phong thái cao quý và biết kềm chế của người phụ nữ trưởng thành, mỗi cử chỉ động tác đều tỏa ra vẻ đẹp trí tuệ.

Quản lý Phùng dẫn một nhóm người đi lên lầu, Tiêu Hà Hà đứng dưới sảnh một mình.

Ngay lúc này, bên ngoài nhà hàng có một người đàn ông mặc bộ vest màu đen đang đi tới. Tiêu Hà Hà vui cười đón tiếp, nhưng lúc nhìn thấy người đó thì rất ngạc nhiên. Sao anh ta lại đến đây?

Đôi mắt của Tần Trọng Hàn, khi nhìn thấy người đứng trong sảnh, bỗng có chút suy nghĩ.

Đường đường là tổng tài của Tần thị mà lại bị một cô gái cự tuyệt, còn nói gặp mặt phải giả vờ như không quen. Anh ta muốn xem thử hôm nay cô sẽ giả vờ không quen anh ta như thế nào.

Sau khi ngẩn người ra, trên khóe miệng Tiêu Hà Hà bỗng nhướn lên một nụ cười.

Đã nói mà! Cô ấy cười rồi! Tần Trọng Hàn vẫn nghĩ cô sẽ không làm được. Làm sao có thể giả vờ như không quen được chứ!

"Xin chào anh! Lần đầu tiên anh đến nhà hàng chúng tôi có phải không? Anh có cần tôi giới thiệu về dịch vụ đặc biệt của chúng tôi không?" Tiêu Hà Hà cười một cách lễ độ với anh ta, giống như một người hoàn toàn xa lạ.

Anh ta hơi ngạc nhiên. Chết tiệt! Đúng là giả vờ như không quen anh ta thật!

Được! Được lắm! Cô ấy nghĩ rằng làm vậy mà được à?

Khóe môi nhếch lên rất cân nhắc, trong chốc lát, trong ánh mắt Tần Trọng Hàn lóe lên ánh nhìn lạnh lẽo, u ám một màu. "Chào cô, thật ngại quá, đây là lần thứ hai tôi đến đây! Trước tiên hãy cho tôi một ly cà phê do đích thân cô pha nhé!"

"…" Tiêu Hà Hà kinh ngạc, ngẩng đầu lên nhìn khuôn mặt như cười mà như không cười của anh ta, chỉ cảm thấy hai chân mềm nhũn ra.

Cô cúi đầu xuống, không muốn nhìn vào mắt anh ta.

Lúc này, cô ước gì mình biến thành không khí, không muốn có thứ gì chung với người này. "Thưa anh, thật ngại quá, nhà hàng chúng tôi không có dịch vụ này!"

"Vậy sao? Gọi ông chủ của cô ra đây!" Tần Trọng Hàn lạnh lùng nói, rồi sải bước đi lên lầu hai.

Tiêu Hà Hà kinh ngạc, nhưng không đi lên theo.

Quản lý Phùng từ trên lầu đi xuống, nhìn thấy Tiêu Hà Hà đang đứng ngây ra đó, hình như đang rất tức giận, liền cau mày với vẻ khó hiểu. "Tiêu Hà Hà, sao không đón tiếp khách khứa?"

Vừa đúng lúc Tần Trọng Hàn đứng lại, quản lý Phùng tươi cười đón tiếp. "Chào cậu, cậu có đến đây rồi, là bạn của ông chủ chúng tôi, xin mời!"

"Ừm! Chị gì ơi, tôi muốn uống một ly cà phê do chính tay cô gái đang đứng dưới lầu pha, không biết yêu cầu này có quá đáng không?" Tần Trọng Hàn nói rất nhẹ, nhưng giọng điệu lại rất cứng rắn. "Có cần kêu Mễ Kiệt đến không?"

"Thưa cậu, yêu cầu này đâu có quá đáng. Hà Hà, nếu cậu đây đã muốn uống cà phê do cô pha, vậy cô còn chờ gì nữa?" Quản lý Phùng thúc giục, quản lý sảnh chỉ bán nụ cười chứ không bán thân, công việc này đâu phải dễ làm, đương nhiên không được làm mích lòng bất kỳ khách hàng nào.

Hai tay Tần Trọng Hàn đút vào túi quần vest. "Ừm! Vậy tôi lên trên trước!"

"Cậu đi một mình phải không?" Quản lý Phùng cười hỏi.

"Phải!" Điềm tĩnh thốt ra một từ, Tần Trọng Hàn quay đầu lại nhìn Tiêu Hà Hà, đôi mắt sâu thẳm càng không thấy đáy.

Tiêu Hà Hà đành phải đi pha một ly cà phê rồi đích thân bưng đến bàn của Tần Trọng Hàn. Và lúc này, Mễ Kiệt cũng đã biết tin Tần Trọng Hàn đã đến, nên lập tức từ văn phòng ra gặp anh ta.

Từ xa, Mễ Kiệt đã cười to giọng và nói: "Hàn! Đại tổng tài như cậu sao có thời gian mà đến đây vậy?"

Tần Trọng Hàn khuấy cà phê trong ly, mỉm cười. "Cố tình đến thăm anh!"

Tiêu Hà Hà vừa nhìn thấy Mễ Kiệt đến liền quay người định đi, nhưng Tần Trọng Hàn lại hét lên: "Cô gì ơi!"

"Hà Hà!" Mễ Kiệt vừa quay đầu thì nhìn thấy Hà Hà định đi. "Hà Hà, lúc trước không phải cô từng làm ở Tần thị à? Hôm qua cô và tổng tài Tần cũng đã bàn chi tiết các món ăn của bữa tiệc, chắc hai người đã quen biết nhau rồi mới phải chứ!"

"Không! Chúng tôi không quen biết!" Tiêu Hà Hà cứng rắn nói.

Tần Trọng Hàn bỗng nhiên ngồi thẳng người, khóe miệng nhếch lên đầy suy nghĩ. Anh ta mặc bộ vest màu đen cổ điển, chiều cao 1.8 mét, dù đang ngồi cũng trông có vẻ khá cao lớn. Còn nụ cười đầy ý vị nơi khóe miệng đó, cùng với tia sáng sâu thẳm trong mắt, lại khiến cho người khác cảm thấy không thoải mái.

Tiêu Hà Hà cúi đầu trong vô thức.

Vẻ ngang ngược toát ra từ người anh ta, giống như trời sinh sẵn có, cứ nhìn chằm chằm vào Tiêu Hà Hà như vậy đó. Ánh mắt di chuyển, trong chốc lát cuộn trào mãnh liệt, vô tình có cảm giác run rẩy toàn thân đang lan tỏa.

Mễ Kiệt ngạc nhiên, trong lòng nhận thấy Hà Hà và Tần Trọng Hàn hình như hơi kỳ lạ.

"Đúng vậy, cô gái này hình như đã từng làm việc ở công ty tôi, nhưng hình như trước đây chưa từng gặp mặt nhau thì phải, đúng không nhỉ?" Đôi mắt dài và nhỏ của Tần Trọng Hàn nhìn vào cô, Tiêu Hà Hà vốn hễ đứng trước mặt anh ta liền sẽ cảm thấy căng thẳng.

Cô đứng bên cạnh bàn ăn, mấp máy môi nhưng không nói gì, sau đó gật gật đầu.

Phải! Không quen! Không biết! Chưa từng gặp! Chưa từng thấy! Tiêu Hà Hà thầm hét lên trong lòng.

"Chưa từng gặp?" Mễ Kiệt ngẩn người ra ngạc nhiên. "Đúng là tiếc thật đó!"

Nhưng sao anh ta cứ cảm thấy giữa Tiêu Hà Hà và Tần Trọng Hàn tuyệt đối không phải đơn giản là chưa từng gặp mặt vậy? Lẽ nào là do anh ta đa nghi? Sự hứng thú của Mễ Kiệt càng lúc càng nhiều, nhiều đến mức ngay cả bản thân cũng cảm thấy hơi kỳ lạ! Ờ, không được tò mò quá đâu.

"Thưa anh, thưa anh Mễ, nếu không còn chuyện gì nữa, tôi xin phép đi trước!" Tiêu Hà Hà nói với vẻ khách sáo và xa lạ.

Khi cô quay người đi mà tim đập thình thịch, anh ta đột nhiên lại nói: "Đợi đã, cô gái xinh đẹp ơi!"

Cô hoảng sợ, trong lòng thầm chửi Tần Trọng Hàn vô số lần, nhưng vẫn phải bắt buộc ngẩng đầu lên cười với vẻ lịch sự rồi hỏi: "Thưa anh, tôi có thể phục vụ gì thêm cho anh?"

Tần Trọng Hàn cong môi lên. "Không cần đâu, cà phê cô pha ngon lắm!"

"Cám ơn!" Tiêu Hà Hà nói cám ơn với vẻ khách sáo. "Tôi có thể xuống dưới được rồi chứ?"

Trong ánh mắt Tần Trọng Hàn lóe ra tia sáng lạnh lẽo, nhưng lại ẩn chứa cơn giận dữ đang dần tăng lên. Đặt ly cà phê xuống cái rầm, nhìn người phụ nữ đang đứng bên cạnh, cô ấy đã giả vờ không quen anh ta thật!

Mễ Kiệt nghĩ sao cũng thấy không đúng, bỗng nhiên cảm thấy mình đến không đúng lúc, liệu anh ta có nên lánh mặt đi hay không? Lúc cơn sóng cuộn trào mãnh liệt trong mắt của hai người, Mễ Kiệt đã len lén bỏ đi!

Nhưng điều kỳ lạ là, cả hai người họ đều không nhận ra!

Có chuyện rồi! Nhất định là có chuyện rồi!

"Cô à, cho tôi một phần bít tết! Chín một nửa!" Tần Trọng Hàn nói.

"Dạ được!" Tiêu Hà Hà chớp chớp đôi mắt to và đẹp, cười rạng rỡ. "Làm phiền anh chờ một lát!"

Tiêu Hà Hà gọi phục vụ đến ghi món. "Nếu anh muốn gọi món ăn, phiền anh nói với cô này!"

"Tôi muốn gọi cô thôi!" Tần Trọng Hàn bắt đầu ngang bướng.

"Tần Trọng Hàn!" Tiêu Hà Hà trợn mắt nhìn anh ta. Nếu không phải anh ta đã chọc giận cô, cô sẽ không hét tên anh ta như vậy. Nhưng anh ta quá đáng lắm rồi, mới có một ngày mà lại ra ngoài xoi mói!

Tần Trọng Hàn có chút không hài lòng về cách xưng hô của cô, một tay chống cằm, nhìn cô với vẻ rất hứng thú. "Ừm! Cô ơi, tôi có quen cô hả?"

Mặt Tiêu Hà Hà đỏ lên. Người đàn ông này đúng là hóa thân của ác ma mà.

Anh ta giả vờ vô tội. Chết tiệt! Tự nhiên cô biến thành kẻ không biết điều rồi!

Tần Trọng Hàn thấy cô im lặng không nói, anh ta thản nhiên nói với cô phục vụ bên cạnh: "Cô à, cô xuống dưới đi! Cho tôi một phần bít tết!"

"Dạ được!" Vẻ mặt của cô phục vụ kỳ lạ và ánh mắt si mê, lần đầu gặp được anh chàng soái ca như vậy, rất có sức hút, không biết có quan hệ gì với trợ lý Tiêu nữa.

Tiêu Hà Hà cau mày trong chốc lát, sau đó lấy lại bình tĩnh.

Cô nhìn anh ta với ánh mắt bình thản, mở miệng nói. "Chúc anh ngon miệng, tôi xin phép xuống dưới!"

"Cô đã gọi tên của tôi rồi, nên tôi cũng muốn biết tên của cô!" Anh ta nói khi cô quay người một lần nữa.

Tiêu Hà Hà bỗng cảm thấy tim đập nhanh hơn, trong đôi mắt sâu thẳm của anh ta có cảm giác như bị người khác nhìn thấu. Còn bộ dạng giả vờ không quen biết nhau của cô và anh ta, bầu không khí kỳ lạ này, đều làm cho bản thân cảm thấy có chút khó chịu.

Vậy là sao?

"Thưa anh, điều này không có trong dịch vụ của nhà hàng chúng tôi, chúc anh ngon miệng!" Tiêu Hà Hà quay người rời đi ngay. Nếu cô không đi, sợ rằng mình sẽ cầm ly cà phê lên rồi hất vào người anh ta mất!

Tần Trọng Hàn nhoẻn miệng cười, nhưng ánh mắt anh ta lại hướng chính xác đến chỗ cái bóng đứng nấp sau cây cột.

Mễ Kiệt biết không thể trốn được, nên đành phải đi đến. "Hàn, hình như cậu có hứng thú với Hà Hà thì phải?"

Còn Tần Trọng Hàn dựa lưng vào ghế, tay cầm ly cà phê rồi nhấp một ngụm. Ánh mắt của anh ta lại như một con đại bàng, khóa chặt bóng lưng đã đi xa của Tiêu Hà Hà, như một con mồi.

Khí thế tỏa ra từ toàn thân, vẻ quyến rũ nam tính có thể nhìn thấy rõ rệt.

60. Chương 60

"Tôi biết là nữ rồi, đàn ông đương nhiên không sinh được!" Mễ Kiệt trả lời không chút thiện cảm. Mỗi lần nhắc đến mẹ của Ngữ Điền, anh chàng này liền giả bộ ngớ ngẩn.

"Ông chủ Mễ, có phải anh nên đi làm rồi không?"

"Tôi nhận ra cậu đến đây ăn cơm là vì có dụng ý khác thì phải!" Mễ Kiệt liếc nhìn Tiêu Hà Hà ở phía xa với ánh mắt đầy ẩn ý, sau đó nhếch mép lên đầy gian xảo. "Chắc là thứ bảy tôi phải cho Hà Hà nghỉ phép một ngày!"

"Nếu anh không muốn đóng cửa thì cứ làm vậy!" Tần Trọng Hàn cũng cười nói.

"Đe dọa tôi?" Mễ Kiệt nhướn mày.

"Có thể cho là vậy!"

"Vậy thì thôi! Lúc đầu định không đi dự tiệc, nhưng xem ra tôi phải đến nhà cậu rồi!" Mễ Kiệt đứng dậy, nhún vai. "Hàn, chúc ngon miệng, tôi đi đây!"

"Cho tôi mượn cô ấy nửa ngày!" Tần Trọng Hàn chậm rãi ném ra một câu.

“Ai?” Mễ Kiệt cố tình như nghe không hiểu.

“Không muốn chết sớm thì nhanh lên!” Bỗng trên chiếc giày da của Mễ Kiệt bị cắm vào một cây tăm.

“Ê! Giày này tôi mới mua đó!” Mễ Kiệt cúi đầu kêu lên.

“Chân không bị thương, anh nên cảm thấy may mắn!” Lúc này, món bít tết của Tần Trọng Hàn đã đến, anh ta cầm dao nĩa lên một cách nho nhã và bắt đầu dùng bữa.

Mễ Kiệt nhìn thấy cây tăm đó vừa đâm trúng giữa chân và giày, không xuyên vào thịt. Còn may! Rồi thở phào. “Hàn! Cậu phải đền tiền giày cho tôi!”

“Có muốn thêm một cây nữa không?” Giọng của Tần Trọng Hàn vẫn rất bình thản, đưa tay lên nhìn đồng hồ rồi nói: “Mười phút sau, tôi muốn cô ấy ra ngoài cùng tôi! Chiều nay anh nhờ người khác đứng ở sảnh đi!”

“Thật ngang ngược!” Mễ Kiệt than thở, kêu cô phục vụ ở gần đó đi gọi Tiêu Hà Hà.

“Anh Mễ, có chuyện gì?” Từ đằng xa đã liếc nhìn Tần Trọng Hàn một cái, Tiêu Hà Hà lo rằng Tần Trọng Hàn lại đang kiếm chuyện.

“Hà Hà!” Tự nhiên Mễ Kiệt không biết phải mở miệng thế nào, sao cứ có cảm giác như đang ép gái nhà lành làm gái điếm quá vậy? Anh ta là giám đốc nhà hàng, chứ đâu phải là tú bà, sao cứ cảm thấy chỗ này của anh ta không phải đang mở nhà hàng mà giống trung tâm mối giới hơn vậy!

“Dạ?”

“Là… Là tổng tài Tần đây có việc nhờ em giúp! Chiều nay em không cần vào làm đâu.” Mễ Kiệt nói nhanh cho xong rồi liếc nhìn Tần Trọng Hàn. “Hàn, nói vậy được chưa?”

Sau đó, không chờ họ lên tiếng, Mễ Kiệt lại nói như bay: “Tôi còn chút việc, hai người nói chuyện đi! Tôi đi trước đây!”

“Anh Mễ!” Tiêu Hà Hà ngẩn ra, sau đó trợn mắt nhìn Tần Trọng Hàn, không nói câu nào, chỉ quay người bước đi.

Tần Trọng Hàn cũng không nói gì, tiếp tục ăn cho xong bữa, nhưng tâm trạng xem ra rất không tệ.

Tiêu Hà Hà mặc kệ anh ta, vẫn quay lại sảnh, nhưng trong lòng lại bắt đầu thấp thỏm.

Rốt cuộc phải làm sao mới có thể cắt đứt quan hệ hoàn toàn với người đàn ông âm hồn không tan này đây?

Công việc kinh doanh của nhà hàng rất tốt, sau những đoàn người tấp nập thì nhà hàng cũng yên tĩnh hơn một chút. Tiêu Hà Hà đứng trong sảnh, đang nói chuyện với một người khách.

Hiển nhiên, đó là một người khách nam, và là người khách nam rất ngưỡng mộ Tiêu Hà Hà. "Chào cô, cho hỏi cô tên gì?"

Tiêu Hà Hà cười cười. "Chào anh, mời anh lên lầu hai dùng bữa!"

"Cô cho tôi biết tên họ của cô thì tôi sẽ lên ngay! Đây là danh thiếp của tôi." Người đàn ông đó xem ra rất côn đồ, nói rồi đưa danh thiếp ra, Tiêu Hà Hà không nhận, người đó liền chụp lấy tay cô, cô sợ quá nên rụt tay lại, nhưng vẫn bị anh ta chụp được.

"Thưa anh!" Tiêu Hà Hà cười cầu hòa, mong anh ta sẽ tự trọng. "Vui lòng buông tay ra!"

Trên lầu, Tần Trọng Hàn đã nhìn thấy cảnh này từ xa, mặt anh ta ngay lập tức sa sầm lại.

Sải bước đi xuống, đến bên cạnh họ.

Người đó vừa nhìn thấy Tần Trọng Hàn khôi ngô tuấn tú thì có chút ngạc nhiên. "Anh muốn làm gì?"

Tiêu Hà Hà cố né tránh, vừa quay người thì bắt gặp một đôi mắt uy nghiêm. Chỉ là đôi mắt đó đang nhìn người bên cạnh cô, chứ không phải nhìn cô.

Khi cô còn đang ngần người ra thì Tần Trọng Hàn đã nắm chặt cổ tay cô, tay còn lại nắm lấy cổ tay người kia, siết chặt làm tay người kia đau đến mức phải thả tay Tiêu Hà Hà ra. Lúc này Tần Trọng Hàn mới kéo Tiêu Hà Hà ra sau lưng mình, đối mặt với người kia: "Cô ấy không muốn nhận danh thiếp của anh, lẽ nào anh không nhìn thấy?"

"Việc này liên quan gì đến anh?" Người kia nuốt nước miếng, nhưng vì sợ khí thế của Tần Trọng Hàn, nên đã hậm hực bỏ đi.

Tiêu Hà Hà đứng sau lưng anh ta, trong lòng cảm thấy rất phức tạp, không ngờ ngày đầu tiên đứng sảnh mà lại không biết xử lý tình huống này như thế nào. Nhờ Tần Trọng Hàn giải vây giùm cô, nếu không, cô không biết đã bị người khác lợi dụng thế nào nữa. Trong thoáng chốc, cảm giác đối với anh ta rất phức tạp, mà tình hình này giữa họ lại rất ngượng ngùng.

Tần Trọng Hàn quay người lại, không nói gì, ngược lại nhân cơ hội này để quan sát cô kỹ hơn.

“Cám ơn!” Tiêu Hà Hà khẽ nói.

“Đi theo tôi!”Anh ta lại nắm chặt cổ tay cô, kéo cô đi ra ngoài.

“Này! Anh buông tay ra, tôi đang làm việc!” Tiêu Hà Hà hét lên chói tai.

“Không làm nữa!” Anh ta điềm tĩnh nói.

Tiêu Hà Hà nhìn bóng lưng vạm vỡ của anh ta, kéo mình sải bước nhanh đi ra ngoài, mấy anh bảo vệ ở cửa đều trố mắt đứng nhìn, nỗi khổ của cô chỉ cần nghĩ thôi cũng biết được.

Rốt cuộc anh ta định làm gì? Trong lòng không có một giải thích hợp lý về lý do anh ta xuất hiện ở đây, lúc nào cũng bất thình lình làm những việc khó hiểu.

Cho đến khi nhét được cô vào trong xe, chiếc Bugatti chạy băng băng trên đường, Tiêu Hà Hà mới không giãy giụa nữa.

“Thịnh Thịnh đang ở đâu?” Anh ta đột nhiên mở miệng.

“Anh muốn làm gì?” Cô hỏi với vẻ đề phòng.

“Đến đón nó!” Tần Trọng Hàn biết tối qua vì mình mới khiến cho Tiêu Hà Hà nói ra bí mật này. Anh ta đã nhờ người đi điều tra cuộc sống trong năm năm qua của Tiêu Hà Hà, chẳng mấy chốc đã biết được cô đã làm gì trong thời gian đó.

“Đến đón nó làm gì?” Cô không hiểu, trừng mắt lên với anh ta, nhìn thấy mái tóc đen dày đã che đi đôi mắt diều hâu, nhưng lại lộ ra tia sáng rực rỡ lấp lánh.

Tần Trọng Hàn vừa lái xe vừa châm một điếu thuốc, rồi rít vài hơi.

Mùi thuốc lá dần dần lan ra, Tiêu Hà Hà ngây ra mà nhìn anh ta, nhất thời chưa hoàn hồn lại.

“Em yên tâm để nó một mình ở trường mẫu giáo sau khi đã khóc nhiều như hôm qua hả?” Tần Trọng Hàn chậm rãi nói, giọng đàn ông lạnh lùng chất vấn.

Tiêu Hà Hà lập tức hoàn hồn lại, cắn môi rồi khẽ nói. “Không yên tâm thì phải làm sao? Đã như vậy rồi!”

Anh ta nhả ra một vòng khói trắng, giọng nói như xa xôi. “Địa chỉ! Cho tôi biết địa chỉ!”

“Rốt cuộc anh muốn làm gì? Tần Trọng Hàn!” Cô hỏi với ánh mắt nghi ngờ.

Giọng anh ta rất khẽ: “Tôi quan tâm con một chút, không được sao?”

Nghe thấy lời anh ta nói, rồi lại nhìn khuôn mặt muốn bị đánh đó của anh ta, tuy khuôn mặt đó có thể làm si mê biết bao cô gái, nhưng cô vẫn muốn xé nó ra rồi vứt xuống đất, lấy hết sức giậm vài cái rồi lắp lại cho anh ta, xem anh ta còn dám kiêu ngạo như vậy nữa không!

“Con của tôi, không cần người khác quan tâm!” Cô nói không chút thiện cảm. Không hiểu sao hễ gặp anh ta, tính cô lại trở nên xấu như vậy.

“Điều này phải hỏi con mới được! Hoặc là cậu bé phải có một người cha, như vậy thì mới dễ dàng giúp con phát triển khỏe mạnh được!” Anh ta vẫn nói, hút thuốc, lái xe, tán gẫu, không hề bỏ lỡ điều nào.

Tiêu Hà Hà ngẩn ra một lúc. Ý anh ta là gì?

Có một người cha?

Bộ muốn có là có sao? Hơn nữa, con cô có cha hay không thì liên quan gì đến anh ta?

Cô không có ý định đó, từ trước đến nay cô chưa từng có ý định sẽ tìm ba cho con cô. Tiêu Hà Hà cố gằng giọng để kiềm chế cảm xúc: “Anh nói đi! Rốt cuộc anh muốn như thế nào! Tần Trọng Hàn! Con tôi có cần tìm một người cha hay không, đó là việc của chúng tôi, không liên quan đến anh thì phải? Anh không thấy mình làm vậy là ảnh hưởng đến cuộc sống của người khác hay sao?”

Người đàn ông đáng ghét này, sao cứ âm hồn không tan như vậy chứ!

Đã nói nếu gặp nhau thì xem như không quen, vậy mà anh ta lại chạy đến nhà hàng quấy rối cô! Mấu chốt là cô không biết mục đích của anh ta là gì. Nếu cô có vốn để bị anh ta quấy rối thì còn được, nhưng cô chẳng có cái gì. Muốn tiền bạc, anh ta không thiếu. Muốn sắc đẹp, anh ta cũng không thiếu. Cô thật sự không biết ý anh ta là gì. Chẳng lẽ những người giàu có nhàn rỗi làm vậy chỉ để giải sầu thôi sao?

Anh ta cứ đeo bám không tha như vậy, thật sự quá vô lý.

“Thật sao? Tôi đâu thấy ảnh hưởng gì đến cuộc sống của em đâu. Có hả?” Giọng anh ta đầy vẻ ngạc nhiên như không biết.

“Vậy rốt cuộc anh muốn làm gì?” Tiêu Hà Hà hừ một tiếng lạnh lùng.

“Làm ba của Thịnh Thịnh!” Tần Trọng Hàn chậm rãi nói.

"…" Cô chết lặng.

"Đừng hiểu lầm! Tôi không nói là sẽ theo đuổi em!" Tần Trọng Hàn lại bổ sung thêm một câu, …mới lạ đó. "Đây là hai việc khác nhau!"

Mặt cô càng đỏ hơn, thì ra cô tưởng ai cũng mê mình à! Cũng may là chưa nói ra.

"Ý của tôi là, tôi muốn cho con tình yêu của người cha, chứ không phải là tình yêu nam nữ với em. Tôi không thích nói yêu đương, thích trực tiếp lên giường giải quyết hơn. Nếu em có nhu cầu, sẵn tiện tôi có thể giúp em giải quyết luôn!"

Mặt cô đỏ ưng, nhưng là vì giận. Người đàn ông này, tại sao lại lắm điều như vậy chứ? Hoàn toàn không giống với hình tượng trước đây của anh ta. Anh ta đã phá nát hình tượng tổng tài Tần thị của mình rồi.

"Tôi không rảnh để đùa với anh!" Tiêu Hà Hà lườm anh ta. "Anh đừng đeo bám lấy chúng tôi nữa, con trai tôi rất mạnh mẽ, không cần ba!"

"Vậy để xem Thịnh Thịnh nói thế nào đã!" Điếu thuốc giữa hai ngón tay của Tần Trọng Hàn từ từ cháy xuống, đốt thành một đoạn tàn thuốc. Anh ta có vẻ như đã quên hút thuốc.

"Tàn thuốc sắp rơi rồi kìa!" Cô nhắc nhở, nghiến răng nghiến lợi nhắc nhở.

"Ờ!" Tần Trọng Hàn gảy gảy tàn thuốc, dập thẳng đầu thuốc vào cái gạt tàn ở trong xe.

"Cứ quyết định vậy đi! Cho tôi biết địa chỉ, đừng để tôi hỏi lại lần thứ ba. Không thì em cứ thử xem!" Giọng của anh ta vẫn rất nhẹ, nhưng trong thoáng chốc lại là cô cảm thấy ớn lạnh.

Sự ớn lạnh này, khiến cô đành phải nói ra địa chỉ.

Nhưng trong lòng lại thấy rất không thoải mái, liền gắng gượng nói. "Anh Tần! Tôi không biết đã chọc giận anh khi nào mà làm cho anh thích trêu chọc tôi như vậy, nhưng bây giờ, tôi đã từ chức rồi, không còn là nhân viên của Tần thị nữa, anh có thể nào đừng quan tâm tôi và con trai tôi như vậy nữa không?

"Không được!" Anh ta tiếp tục lái xe.

Chết tiệt! Người đàn ông này ngay cả khi cầm vô lăng mà cũng đẹp trai như vậy.

"Tần Trọng Hàn!" Cô giận dữ, lại hét tên của anh ta. "Anh có thể nào đừng gây phiền phức cho tôi nữa được không? Tôi đã bị anh hại chết rồi! Nếu không phải tại anh, Thịnh Thịnh sẽ không biết chuyện. Nếu trong tâm hồn con trai tôi có để lại bóng râm gì, tôi sẽ nguyền rủa anh cả đời!"

"Bóng râm thì có thể dùng ánh sáng để sưởi ấm, chỉ cần chúng ta cho nó ấm áp, thì sẽ từ từ tan biến thôi!" Tần Trọng Hàn khẽ thở dài, vểnh môi lên, trầm tĩnh nói. "Bây giờ tôi muốn đưa nó đi chơi, nếu em không muốn đi thì có thể xuống xe, tiếp tục trở về nhà hàng để đàn ông trêu chọc!"

61. Chương 61

"Anh muốn tìm cho Ngữ Điền tình thương của mẹ, anh có thể kết hôn, tìm một người phụ nữ tốt bụng để chăm sóc cho cậu bé!"

"Vậy tại sao em không tìm lấy một người đàn ông? Tại sao em không tìm một người đàn ông để kết hôn? Mấy năm qua em một mình nuôi con, sống vất vả như vậy là vì điều gì?" Giọng của anh ta nặng nề, thoáng chốc đã đập vào tim cô, kêu oong oong đinh tai nhức óc.

"Tôi không đủ tư cách!" Cô quay mặt đi và nhìn vào cảnh đường phố lướt qua bên ngoài cửa sổ, nhưng trong tim thoáng chốc đã bị bao phủ bởi mây mù. Từ ngày cô mất đi sự ngây thơ của mình ở tuổi mười bảy, cô đã mất đi tư cách này!

Bàn tay đang cầm vô lăng của anh ta đột nhiên siết chặt, ngẩn ra một lúc lâu rồi lên tiếng một cách yếu ớt: "Trong lòng em có bóng râm?"

"…" Đó là bí mật được chôn sâu trong lòng cô, cô không muốn nói với bất kỳ ai, mãi mãi không bao giờ nói với ai cả. Chỉ ba tháng, anh cáo nói ba tháng, cô sẽ được gặp con trai ruột của mình, cô có thể chịu đựng thêm ba tháng nữa!

"Biết đâu mọi chuyện không tệ như em nghĩ!" Anh ta nói kiểu lấp lửng.

Tiêu Hà Hà chỉ im lặng, thực sự là không thể nói chuyện đàng hoàng với con người này, cô cũng không biết phải nói gì. Khi xe đến trường mẫu giáo của con trai mình, Tiêu Hà Anh lập tức xuống xe, Tần Trọng Hàn đậu xe xong thì cũng đi theo vào trong. Đúng lúc đang là giờ ngủ trưa, nhưng hình như Thịnh Thịnh lại ở sân chơi của trường, đang ngồi một mình trong góc!

Khi Tiêu Hà Hà nhìn thấy bóng dáng nhỏ bé đó ở trong góc, cơ thể nhỏ bé ngồi trong góc và cúi gầm mặt xuống, bộ dạng rất không vui, trái tim cô liền quặn đau.

Chuyện đó, với cậu bé mà nói, thực sự là một cú sốc quá lớn!

Tần Trọng Hàn cũng theo đến, vừa ngước mắt lên liền nhìn thấy Thịnh Thịnh, chắc không phải nó cũng hướng nội giống như Ngữ Điền chứ? Đứa bé này vốn rất hoạt bát mà! Cũng không biết tại sao, tim anh ấy cũng nhói đau, liền kéo tay Tiêu Hà Hà lại. "Khoan đã! Chờ nghe xem nó đang nói gì!"

Hai người dè dặt tiến đến gần hơn chút nữa, nghe thấy hình như Thịnh Thịnh đang nói chuyện với một con rối đồ chơi.

Tiêu Hà Hà đột nhiên dừng lại, bởi vì hình dáng của Thịnh Thịnh quá cô đơn, trái tim cô dồn hết sang chỗ cậu bé, hoàn toàn không chú ý đến việc lúc này Tần Trọng Hàn đang nắm chặt bàn tay nhỏ bé của cô.

Chỉ nhìn thấy cái đầu nhỏ xíu của Thịnh Thịnh đang cúi xuống, trong miệng đang lẩm bẩm cái gì đó, hai chân mày cũng nhíu lại với nhau. Tiêu Hà Hà thấy vậy cũng cau mày lại. Chắc không phải Thịnh Thịnh đã bị sốc đến mức trở nên ngớ ngẩn rồi chứ?

"Tiểu Hải, bạn cũng giống như mình, đều bị ba mẹ bỏ rơi có phải không?" Thịnh Thịnh đang nói chuyện với một con rối cá heo.

Tiểu Hải là tên mà Thịnh Thịnh đặt cho chú cá heo. "Chắc bạn cũng bị ba mẹ bạn bỏ rơi rồi, họ không thích bạn, chắc tại bạn không nghe lời, không ngoan, phải vậy không?"

Trái tim của Tiêu Hà Hà như thắt lại, cô đã nghe thấy những lời con trai đang nói. Thì ra, thì ra thực sự đã để lại bóng râm trong lòng nó rồi?

Tần Trọng Hàn nhìn chằm chằm vào bóng dáng nhỏ bé đó với ánh mắt sâu thẳm, môi hơi run lên rồi thở dài. Chỉ cảm thấy trong tim buồn bực, cổ họng cũng đau theo.

"Tiểu Hải, bạn còn thảm hơn mình nữa đó. Mình có mẹ Hà Hà, mẹ rất thương mình. Mình chỉ có mẹ Hà Hà thôi, mình không cần ba và mẹ của mình nữa, mình chỉ cần mẹ Hà Hà. Tiểu Hải, bạn ở đây một mình tội nghiệp quá, hay để mình làm ba của bạn ha!"

Tim của Tiêu Hà Hà đang đau như cắt, những giọt nước mắt đang xoay tròn, gần như nấc nghẹn thành tiếng.

Hai tay Tần Trọng Hàn giữ chặt vai cô, làm chỗ dựa cho cô.

"Tiểu Hải, mình làm ba của bạn, bạn cũng không cần ba và mẹ của bạn nữa đâu. Mình có mẹ Hà Hà, bạn có mình. Chúng ta đều là những đứa trẻ không ai muốn, phải vậy không?"

Tiêu Hà Hà không thể cầm lòng được nữa, vội chạy như bay đến. "Thịnh Thịnh!"

Ngỡ ngàng ngẩng đầu lên, Thịnh Thịnh nhìn thấy Tiêu Hà Hà, dường như có chút khó tin. "Mẹ, sao mẹ lại đến đây?"

Mẹ bận lắm mà, trước giờ chưa từng đến trường tìm cậu vào buổi trưa, hôm nay sao vậy cà? Vừa ngước lên, cậu lại nhìn thấy Tần Trọng Hàn đang đi đến, vội lí nhí chào hỏi. "Con chào chú!"

"Con trai!" Tiêu Hà Hà ôm chặt lấy cậu rồi kéo vào trong lòng mình. "Con sẽ không bao giờ không có ai cần, mẹ sẽ không bao giờ không cần Thịnh Thịnh đâu! Con ngốc, con là con của mẹ mà, sao lời mẹ nói mà con không chịu tin chứ?"

"Nhưng mà… Mẹ cần có con ruột của mình, chờ đến khi có em trai và em gái…" Cậu đã nhìn thấy chú ôm mẹ, cậu nghĩ, có lẽ mẹ cũng cần phải kết hôn.

Trái tim Tiêu Hà Hà run lên. Chờ đến khi có con của cô? Đúng vậy! Cô có con của riêng mình, nhưng cô sẽ không bao giờ không cần Thịnh Thịnh. "Ngay cả khi mẹ có đứa con khác, Thịnh Thịnh cũng là Thịnh Thịnh duy nhất mà! Không ai thay thế được Thịnh Thịnh cả!"

Thịnh Thịnh cúi đầu, dường như đang suy nghĩ điều gì đó. Rồi Tiêu Hà Hà nghe thấy giọng nói của cậu: "Mẹ ơi, Thịnh Thịnh biết rồi, Thịnh Thịnh là duy nhất, Tiểu Hải cũng là duy nhất!"

Nhưng, trên khuôn mặt cậu bé, không thể tìm thấy vẻ ngây thơ vốn có của một đứa bé năm tuổi nữa!

"Thịnh Thịnh, chú đưa con đến khu vui chơi có chịu không?" Tần Trọng Hàn bồng cậu lên rồi nói với Tiêu Hà Hà: "Mẹ của Thịnh Thịnh, có phải em nên đi xin phép cô giáo cho Thịnh Thịnh nghỉ hôm nay không?"

"Ồ! Tôi sẽ đi ngay!" Tiêu Hà Hà đột nhiên cảm thấy hôm nay đến đây thăm con là một việc làm rất đúng đắn, con đã chịu một cú sốc quá lớn, vậy mà cô không ở bên cạnh con, để con cảm thấy rất cô đơn, cô đúng là không làm tròn bổn phận gì cả.

"Chú ơi, chú không phải đi làm à?" Thịnh Thịnh lanh trí nhìn vào mặt Tần Trọng Hàn.

"Chú là ông chủ, chú quyết định được, không cần đi làm!"

"Nhưng mẹ đâu còn làm ở công ty của chú nữa!"

"Chú đã xin nghỉ phép giùm mẹ rồi!"

"Ồ!" Thịnh Thịnh gật đầu. "Chú để con xuống đi, con lớn rồi, không cần bồng con nữa đâu!"

Từ hôm nay trở đi, cậu đã trưởng thành. Cậu là một đứa con hoang bị người ta bỏ rơi, cậu làm gì có tư cách dựa vào lòng của chú chứ? Cậu không muốn làm một đứa trẻ làm mọi người ghét bỏ!

"Không sao đâu, chú thích bồng con mà!" Tần Trọng Hàn chỉ cảm thấy khi ôm đứa trẻ này vào lòng, dường như anh ta thấy mình yên bình hơn, những náo động ầm ĩ vô cớ tự nhiên không còn nữa. Đây là cảm giác mà ngay cả Ngữ Điền cũng chưa từng mang đến cho anh ta.

Tần Trọng Hàn nghĩ vậy liền phì cười rồi lắc đầu. Đúng là kỳ lạ! Chắc là vì mình quá đồng cảm với Thịnh Thịnh thôi, đã bù đắp sự áy náy trong lòng, nên mới được thanh thản trong lòng thôi! Nhất định là vậy!

Anh ta siết chặt đứa bé trong lòng mình.

"Chú ơi..." Thịnh Thịnh bị ôm quá chặt, thấy hơi đau, chần chừ một hồi mới khẽ nói. "Chú ơi, chú ôm con chặt quá!"

Anh ta bớt dùng sức nhưng vẫn ôm cậu bé thật chặt. "Chú mượn vai của con dựa một chút được không?"

"Chú?" Thịnh Thịnh không hiểu.

"Chú thích con!" Tần Trọng Hàn chọt lên mũi cậu bé, làn da trắng nõn như sứ, vừa chạm vào liền giống như bị điện giật. Anh ta cười phá lên: "Con không còn thích chú nữa phải không? Vậy nên mới ghét chú ôm con?"

"Không phải!" Thịnh Thịnh vội vàng lắc đầu. "Thịnh Thịnh sợ làm chú mệt, rồi mọi người sẽ không thích Thịnh Thịnh nữa!"

Mắt của Tần Trọng Hàn co lại, trong tim chua xót. "Con ngốc quá, con rất dễ thương, ai lại không thích con chứ?"

"Nhưng mà..." Cậu vẫn rất không yên tâm. "Nhưng mà ba và mẹ ruột của Thịnh Thịnh đều không cần Thịnh Thịnh nữa!"

Trái tim của Tần Trọng Hàn càng nặng trĩu! Thì ra, thực sự, cú sốc này quá lớn đối với cậu bé. "Ai nói ba mẹ con không cần con nữa? Con là con của mẹ con, hôm qua mẹ nói đùa với chú thôi. Con thấy con rất giống mẹ con mà, phải vậy không?"

"Chú ơi, là nói đùa thật hả chú?" Thịnh Thịnh vẫn không tin.

"Tất nhiên rồi. Nếu chú gạt con, chú sẽ biến thành Tiểu Hải, có được không?"

"Vậy chẳng phải chú sẽ trở thành người mà ba mẹ không cần à?" Thịnh Thịnh hỏi.

"Đúng vậy! Không ai cần cả! Đến lúc đó, con cũng có thể làm lơ chú luôn!" Tần Trọng Hàn thầm nghĩ, nhất định phải giúp Thịnh Thịnh xóa tan bóng râm trong tim mình.

"Chú ơi, chú không cần an ủi con đâu! Con biết hết rồi!" Thịnh Thịnh vốn không phải là một đứa trẻ bình thường, chỉ với một câu nói, làm sao mà đánh lừa được cậu chứ?

"Chú có an ủi con đâu! Chú chỉ đang nói sự thật thôi!" Tần Trọng Hàn nhướn mày, nhưng trong lòng rất bối rối, gặp phải một đứa trẻ thiên tài đúng là đau đầu.

Nhưng Thịnh Thịnh lại phì cười, nghĩ đến việc mẹ lo lắng cho mình quá thể, nên cậu bé nghĩ rằng mình không nên suy sụp quá như vậy. Dù có phải là con của mẹ hay không, chỉ cần mẹ thương mình là đủ. "Cám ơn chú, con không sao! Chú không cần phải an ủi con nữa, chú đi an ủi mẹ con đi, nhìn mẹ có vẻ hơi buồn đó!"

"Ờ!" Tần Trọng Hàn ngạc nhiên. "Con…"

"Chú ơi, chú có thích mẹ con không?" Thịnh Thịnh nhìn vào mắt anh ta, hỏi với vẻ nghiêm túc.

"Chú không nói cho con biết đâu!"

"Không nói với con thì con cũng biết. Chú đã ôm mẹ rồi, chú thích mẹ!" Mẹ của cậu không phải ai cũng được cho ôm đâu.

"Ờ! Con có muốn có một người cha không?" Tần Trọng Hàn cũng nhìn cậu với vẻ mặt nghiêm túc rồi hỏi.

"Sao cũng được!" Thịnh Thịnh nhún vai.

"Thằng nhóc, con không cần ba à?"

"Không có ba chẳng phải cũng đã sống rất khỏe mạnh trong bao nhiêu năm qua đó sao?"

"Nhưng mẹ con cần ai đó để chăm sóc chứ!"

"Con có thể chăm sóc mẹ con!"

"Nhưng mẹ con cần một người đàn ông!"

"Con sẽ sớm trở thành một người đàn ông thôi!"

"Nhưng con là con trai của mẹ!"

"Dạ phải! Con là con trai của mẹ, vậy thì sao?" Thịnh Thịnh hỏi với vẻ không hiểu, sau đó nhìn chăm chú vào anh ta một hồi, rồi nói với vẻ mặt nghiêm túc: "Con hiểu rồi, chú thích mẹ con nhưng ngại nói ra có phải không? Tại sao chú cũng như chú Tăng Ly, rõ ràng đều thích mẹ con, nhưng đều không thừa nhận? Nếu thích mẹ con thì phải theo đuổi chân thành đó, mẹ con không phải là những người phụ nữ đó đâu!"

Tần Trọng Hàn thực sự thấy đau đầu, tại sao cậu bé lại thông minh quá sức như vậy. “Những người phụ nữ đó?”

“Không phải là cáo” Thịnh Thịnh nói. “Mặc dù con không phải là con ruột của mẹ, nhưng, ai bắt nạt mẹ, con sẽ rất ghét người đó! Chú ơi, chú đừng bắt nạt mẹ con nha! ”

“Ờ! Con thấy mẹ con có giống như một người dễ bị người ta bắt nạt không?” Tần Trọng Hàn nhướn cặp chân mày lưỡi mác lên.

62. Chương 62

Tần Trọng Hàn mở cửa xe rồi đặt Thịnh Thịnh vào, giúp cậu thắt dây an toàn. “Chút nữa chúng ta cùng đi đón thêm một bạn nhỏ nữa được không?”

“Ai vậy chú?” Thịnh Thịnh ngồi ở ghế sau một cách ngoan ngoãn, khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn vào Tần Trọng Hàn. “Nhà chú cũng có bạn nhỏ hả?”

Tiêu Hà Hà muốn ngồi ở ghế sau nhưng bị Tần Trọng Hàn ngăn cản. “Em ngồi ở ghế trước, chút nữa cho Ngữ Điền ngồi ghế sau!”

Tiêu Hà Hà bị anh ta nhét vào chỗ ghế phụ. “Thịnh Thịnh, con còn nhớ Ngữ Điền không? Ngữ Điền là con trai của chú!”

“Thật sao?” Thịnh Thịnh rất phấn khởi. “Có phải con sẽ được gặp Ngữ Điền không?”

“Tất nhiên rồi!”

Sau đó đã nhanh chóng đến được trường của Ngữ Điền. Vừa nhìn thấy Tiêu Hà Hà, Ngữ Điền liền chạy ào đến với vẻ rất vui mừng. “Dì ơi!”

“Ngữ Điền!” Tiêu Hà Hà rất cảm động về việc cậu bé này rất thích mình, chắc vì cho đến giờ cậu bé vẫn không có mẹ!

“Lên xe thôi, con trai!” Tần Trọng Hàn đích thân đi xin phép, rồi bồng Ngữ Điền lên ngồi ở ghế sau. Hai đứa bé vừa gặp mặt thì đều rất vui.

“Ngữ Điền, thì ra ba em là chú Tần hả?” Thịnh Thịnh cố tình bắt tay với Ngữ Điền. “Sao em vẫn còn nhút nhát như vậy?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Ngữ Điền hơi đỏ hồng, xem ra rất vui mừng, liếc nhìn hai người lớn ở hàng ghế trước, không hiểu tại sao tự nhiên ba lại đưa dì đến gặp mình. Lần trước khi mình đề cập tới, chẳng phải ba rất giận à? "Ba ơi, tối nay con có thể đến nhà dì ăn cơm không?"

Tần Trọng Hàn nhìn con trai qua gương chiếu hậu. "Chuyện này phải hỏi dì rồi!"

Tiêu Hà Hà hoàn toàn không nghĩ đến chuyện này! Hai người đưa hai trẻ - một đứa có ba không mẹ, một đứa có mẹ không ba, ra ngoài chơi, đúng thật sự là rất lạ!

"Mẹ ơi, không cho Ngữ Điền đến nhà chúng ta ăn cơm được hả mẹ? Chẳng phải hôm qua chú đã ở lại nhà chúng ta rồi sao?" Thịnh Thịnh không chờ được câu trả lời của Hà Hà nên đã có chút mất bình tĩnh.

Nhìn bộ dạng Ngữ Điền có vẻ hơi tủi thân, cúi gầm mặt xuống, không dám hỏi lại.

"Không phải, tất nhiên là đến được chứ!" Làm sao Tiêu Hà Hà đành lòng từ chối một đứa bé tội nghiệp như vậy chứ? "Ngữ Điền muốn ăn gì nào?"

"Ăn mấy món như lần trước được không dì?" Ngữ Điền vừa nghe là có thể đến, khuôn mặt nhỏ ngay lập tức tràn đầy sức sống. "Dì nấu mấy món đó ngon lắm. Ba ơi, ba cũng đi chung luôn được không?"

"Ờ! Chỉ sợ dì không đồng ý thôi!" Tần Trọng Hàn liếc nhìn cô gái bên cạnh, nhưng Tiêu Hà Hà không trả lời.

"Làm gì có! Chú ơi, hoan nghênh chú đến nhà con!" Thịnh Thịnh trông giống như một người chủ nhỏ.

Tiêu Hà Hà vẫn không nói gì. Đúng là bực quá! Càng không muốn giao tiếp thì càng phải nhập vào với nhau. Cô nghiêng đầu liếc Tần Trọng Hàn một cái, đúng lúc anh ta cũng đang nhìn cô, đột nhiên anh ta chớp chớp đôi mắt sâu thẳm. "Cô Tiêu, tối nay có thể thu nhận tôi không?"

"Tùy anh!" Trái tim cô run lên, tâm trạng có vẻ hơi hào hứng, nhưng cô phải bình tĩnh và nhìn đi chỗ khác.

"Chú ơi, chú hết bị cảm chưa?" Thịnh Thịnh vẫn thấy hơi lo.

"Ừ! Đỡ nhiều rồi!" Được quan tâm, trong tim Tần Trọng Hàn tràn ngập sự cảm động khó hiểu.

"Ba bị cảm hả?" Vừa nghe thấy Thịnh Thịnh nói vậy, Ngữ Điền cũng lo lắng theo.

"Ừm! Ba không sao rồi!" Tần Trọng Hàn đột nhiên nghĩ, có thêm một đứa con thật ra cũng không tệ mà! Nếu có thể sinh thêm một đứa, vậy chắc ông già cũng sẽ vui lắm đây. Như vậy thì sức cản trở khi cô bước vào nhà chắc cũng không lớn lắm.

“Vậy tối nay chú có thể ăn cay được rồi!” Thịnh Thịnh nói với vẻ yên tâm, rồi quay sang kéo áo Tiêu Hà Hà. “Mẹ ơi, mẹ có thể nấu món gà xào ớt chuông cho chú rồi, hôm qua chú chưa được ăn nữa!”

“Hả? Phải ăn cay à?” Vừa nghe thấy vậy, Ngữ Điền ngay lập tức xụ mặt xuống. “Có thể nào đừng ăn cay không?”

Ở khu vui chơi.

Hai đứa trẻ cầm tay nhau đi phía trước. Thịnh Thịnh lần đầu đến khu vui chơi, có vẻ đặc như vô cùng phấn khởi. Còn Ngữ Điền thì không biết tại sao, dường như cũng cởi mở hơn rất nhiều.

“Đừng chạy nhanh quá, xem thử hai đứa muốn chơi gì trước đã.” Tần Trọng Hàn căn dặn.

Tiêu Hà Hà nhìn theo bóng lưng màu đen cao lớn của anh ta, trong khoảnh khắc bỗng hơi lúng túng, dường như không ngờ được rằng anh ta sẽ dịu dàng đến vậy, tràn đầy tình thương yêu với bọn trẻ đến vậy.

Thịnh Thịnh kéo tay Ngữ Điền rồi chỉ về phía vòng đu quay trên trời. “Chú ơi, con muốn chơi trò đó được không?”

“Em không chơi!” Ngữ Điền lắc đầu, hơi căng thẳng.

Tần Trọng Hàn nhìn lên trời, một vòng đu quay thật lớn, khách đến chơi ngồi trên ghế, cột trụ từ từ nâng lên, sau đó từng cánh quạt xoay vòng, động cơ buồng lái quay nhanh rồi tự chuyển động dưới lực ly tâm. Ba loại chuyển động kết hợp, vòng đu quay xoay tròn 360 độ một cách đẹp mắt, tự do cuộn – xoay – chuyển hướng – lắc, trời xanh mây trắng xen lẫn mặt đất, thật quá kích thích phải không?

“Thịnh Thịnh, trò này nguy hiểm lắm!” Tiêu Hà Hà cũng rất căng thẳng, nhưng Thịnh Thịnh lại xem như không.

“Mẹ ơi, vậy mới vui chứ!”

Tần Trọng Hàn nhớ lại mình khi còn nhỏ, hình như cũng thích mấy trò chơi cảm giác mạnh như tàu lượn siêu tốc hay vòng quay thần tốc, nên ngay lập tức đánh giá cao Thịnh Thịnh, rồi nhìn sang Ngữ Điền, bộ dạng rất e dè, cảm thấy hơi bất lực. “Con trai, đàn ông thì phải dũng cảm. Thịnh Thịnh dám ngồi, con không dám hả?”

Ngữ Điền nuốt nước miếng. “Ba ơi, cao quá!”

“Được rồi, vậy con và dì đi cưỡi ngựa đu quay, bà và Thịnh Thịnh chơi tàu lượn siêu tốc, được không?” Tần Trọng Hàn chung quy vẫn không yên tâm.

“Dạ!” Ngữ Điền vừa nghe thấy vậy liền kéo tay Tiêu Hà Hà. “Dì ơi, chúng ta đi cưỡi ngựa đu quay đi, vui lắm đó dì!”

“Nhưng…” Tiêu Hà Hà hơi lo lắng nhìn về phía Thịnh Thịnh.

“Yên tâm đi, con giống tôi mà, thích cảm giác mạnh. Cứ để cho tôi!” Tần Trọng Hàn đã dẫn Thịnh Thịnh đi mua vé.

“Mẹ yên tâm đi, con ổn mà!” Thịnh Thịnh rất phấn khích và đi theo Tần Trọng Hàn.

“Dì ơi, chúng ta ngồi cái này nè!” Ngữ Điền cầm vé mà Tần Trọng Hàn đã mua về và kéo tay Tiêu Hà Hà đi về phía cửa, còn Tần Trọng Hàn và Thịnh Thịnh đã đi đâu mất dạng.

“Ngữ Điền, nào, ngồi vững nha!” Tiêu Hà Hà rất thích Ngữ Điền, cậu là đứa trẻ nhút nhát và rất tội nghiệp, nhưng không biết tại sao mẹ cậu lại bỏ con mình. Còn Tần Trọng Hàn nữa, không biết tại sao lại chia tay với mẹ của cậu chứ?

Ngữ Điền rất vui khi ngồi trên ngựa gỗ, đây là lần đầu tiên chơi trò này, vì ba chưa từng đưa cậu ra ngoài bao giờ cả. Mà lần này còn có dì ngồi bên cạnh cậu, cậu cảm thấy rất vui, nụ cười cũng rạng rỡ thêm không ít.

Tiêu Hà Hà ngồi trên ngựa gỗ, đến khi tàu lượn bắt đầu chạy, tầm mắt cô bất giác hướng lên không trung. Chiếc tàu lượn chạy đi rồi bay lượn trên bầu trời, cô nghe thấy rất nhiều tiếng la hét. Trong những tiếng la hét đầy kích thích đó, ắt cũng có giọng của Thịnh Thịnh và Tần Trọng Hàn!

Sau khi họ xuống đất, mặt của Thịnh Thịnh đỏ bừng, vô cùng phấn khởi. “Chú ơi, tuyệt vời quá!”

“Con không sợ hả?” Mặt của Tần Trọng Hàn hơi nhợt nhạt, thầm nghĩ chắc mình cũng có tuổi rồi, cũng thấy hơi thót tim. Còn cậu bé này lại rất to gan, không có vẻ gì sợ hãi, lại còn rất phấn khởi.

“Dạ không sợ, vui quá trời, bay lên trời luôn. Chú ơi, cảm giác được bay thích quá!”

“Ờ!” Tần Trọng Hàn phì cười rồi lắc đầu. “Được! Lần sau sẽ cho con chơi tiếp trò này nữa!”

“Chúng ta đi tìm mẹ đi!” Thịnh Thịnh kéo tay Tần Trọng Hàn đi về phía xe đu quay, còn Tiêu Hà Hà và Ngữ Điền cũng đã chơi xong.

Sau khi hội họp lại, Tiêu Hà Hà nhận ra mình đã lo lắng không cần thiết, con không sao cả, trên khuôn mặt đỏ ửng đầy vẻ phấn khích.

“Mẹ ơi, lần sau mẹ ngồi chung với con đi. Ngữ Điền, em cũng chơi đi, vui lắm đó, được bay lên trời!”

“Con đó!” Tiêu Hà Hà chỉ vào mũi cậu bé. “Mẹ sợ muốn chết đây nè!”

“Mẹ nhát gan quá!” Thịnh Thịnh thè lưỡi ra. “Con với chú gan dạ nhất, mẹ và Ngữ Điền đều nhát gan!”

“Hai đứa muốn ăn gì nào?” Tần Trọng Hàn thong thả mở miệng, nhìn vào hai con quỷ nhỏ trước mặt.

“Kem!”

Gần như là đồng thanh, hai cậu bé đều rất thích ăn kem.

“Vậy được! Chúng ta đi ăn thôi!”

“Hôm nay anh rảnh rỗi thật đó, bỏ mặc công ty luôn!” Tiêu Hà Hà liếc anh ta một cái, sắc mặt anh ta vẫn còn hơi nhợt nhạt, nhưng đôi môi mỏng đang cong lên, có vẻ như tâm trạng đang rất tốt.

Nếu không xảy ra chuyện hôm qua, thì với một ngày đẹp trời như hôm nay, chắc cô cũng sẽ có tâm trạng rất tốt, hoặc trong lòng sẽ thoải mái hơn. Nhưng chuyện đã xảy ra, trong lòng cô luôn lo cho Thịnh Thịnh, lúc nào cũng thấy bực bội và nặng nề, đến mức làm cô không thở được.

Anh ta quay mặt lại nhìn cô: “Hôm nay đúng là rất rảnh, tôi bị bệnh rồi, cũng phải nghỉ ngơi chút chứ!”

“Ờ!” Cô nhíu mày, nghĩ rằng mấy ngày nay chắc là Tăng Ly sẽ bận rộn lắm!

“Tự đi mua đi!” Tần Trọng Hàn lấy tiền ra khỏi bóp rồi đưa cho Thịnh Thịnh.

Ngay cả bản thân anh ta cũng không biết tại sao, Ngữ Điền là con trai mình, nhưng trong vô thức, anh ta lại cảm thấy Thịnh Thịnh có khả năng lãnh đạo hơn.

“Chú ơi!” Thịnh Thịnh cầm tiền rồi nháy mắt ra hiệu với Tần Trọng Hàn.

“Sao con?” Tần Trọng Hàn cúi đầu xuống.

Thịnh Thịnh ghé sát vào tai anh ta rồi nói: “Chú ơi, con dẫn Ngữ Điền đi ăn, tạo cơ hội cho chú với mẹ đó, chú phải cám ơn con thế nào đây?”

“Ờ! Thằng nhóc!” Tần Trọng Hàn ngạc nhiên, nhưng không nhịn được phải nhếch môi lên. “Đi đi! Đừng đi

lạc đó!"

Ngữ Điền đương nhiên là để mặc Thịnh Thịnh kéo đi, hai cậu bé chớp mắt đã biến mất khỏi tầm mắt.

"Thịnh Thịnh đã nói gì với anh vậy?" Tiêu Hà Hà hỏi anh ta với vẻ mặt kỳ lạ.

"Không có gì!" Tầm nhìn của anh ta dừng lại, khóa chặt đôi mắt của cô, trong thoáng chốc có chút phức tạp, sau đó bật cười khúc khích.

Tiếng cười của anh ta làm Tiêu Hà Hà đỏ mặt, quay mặt đi chỗ khác không thèm nhìn anh ta, vô cùng khó chịu. "Uống nước không?"

Không biết anh ta lấy đâu ra chai nước rồi đưa cho cô, cô ngây ra, đúng là hơi khát thật. "Cám ơn!"

Giơ tay ra cầm lấy chai nước, có một bàn tay lớn, khô nhưng ấm áp, đã nắm chặt tay cô.

Tiêu Hà Hà giật mình, ngay lập tức thả tay ra, chai nước suýt nữa rớt khỏi tay, còn anh ta thì cầm chặt luôn cả chai nước. Cô hoảng hốt ngước nhìn lên, lại gặp phải đôi mắt làm người khác sợ hãi đó.

"Hồi nãy Thịnh Thịnh nói, nó muốn một người cha!" Anh ta nhìn vào mắt cô rồi nói.

Cô ngỡ ngàng.

"Làm người phụ nữ của tôi được không?" Anh ta tiếp tục nói.

"Buông tay ra!" Cô kinh ngạc trong lòng, có chút sợ hãi, có chút căng thẳng, giống như có tiếng trống đang gõ trong tim cô. Còn bàn tay to lớn của anh ta nắm chặt bàn tay nhỏ bé của cô.

63. Chương 63

Lần này, thậm chí còn làm cô lúng túng đến mức ước gì có một cái lỗ để chui vào. Đương nhiên, trên khuôn mặt nhỏ nhắn vốn đã đỏ ửng, nay lại càng đỏ hơn.

"Sao em bất cẩn quá vậy!" Tần Trọng Hàn nói rồi vỗ vào tay cô. "Nhìn em kìa, đã lớn vậy rồi mà vẫn làm cho người khác phải lo lắng, lần sau uống từ từ thôi!"

Cô càng cảm thấy bối rối và bất lực hơn, kéo tay anh ta xuống: "Không cần…"

Tay anh ta hơi ngừng lại, nhưng vẫn vỗ nhẹ vào lưng cô, nụ cười trên khuôn mặt cô vẫn còn: "Đừng khách sáo…"

Nhìn bộ dạng thận trọng của cô, Tần Trọng Hàn bất giác mỉm cười rực rỡ hơn. Cô lúng túng, mặt đỏ hơn, đẩy anh ta ra xa. Tim cô run rẩy, liền nói nhanh như bay: "Được rồi, anh lấy tay ra đi!"

"Tôi chỉ vỗ lưng giùm em để bớt sặc thôi!" Anh ta cười. "Tôi đang giúp em, không phải đang lợi dụng em đâu à!"

"Anh…" Cô trừng mắt nhìn anh ta, tại sao khi ở công ty thì anh ta rất lạnh lùng, còn bây giờ lại trơ trẽn đến vậy? Giọng điệu dí dỏm, hoàn toàn không phải là Tần Trọng Hàn trong lời đồn đại! "Không cần đâu, tôi ổn rồi!"

Tiêu Hà Hà lùi lại một bước, tránh xa anh ta!

"Tránh xa vậy làm gì? Tôi đâu có ăn thịt em!" Anh ta cười khúc khích và nói.

Vì hành động căng thẳng của cô, trong lòng anh ta lại càng hớn hở hơn. Người phụ nữ nhỏ bé này, không ngờ lại đề phòng anh ta đến vậy, nếu cô ấy biết mình chính là người đeo mặt nạ cáo đã cùng cô ấy…, không biết cô ấy sẽ có tâm trạng gì.

Đến nước này, Tần Trọng Hàn đột nhiên cảm thấy trò đùa của mình hơi quá đà! Có lẽ, anh ta không nên đeo mặt nạ để xuất hiện trước mặt cô vào năm năm sau đó, mọi thứ đều đang đi quá đà, vì anh ta biết mình ao ước sở hữu được người phụ nữ nhỏ bé này!

Bộ dạng bây giờ của Tiêu Hà Hà rất khúm núm sợ sệt, vô cùng căng thẳng, rất giống với đêm đó của năm năm trước. Cô ấy sợ hãi, bộ dạng lưỡng lự. Bất thình lình, anh ta rất hoài niệm hương vị của lần đầu tiên đó. Thì ra, khi một cô gái hoàn toàn trong trắng đem dâng cho mình, lại có thể làm cho một người đàn ông hoài niệm đến như vậy!

"Tôi sẽ đi xem bọn trẻ ăn uống tới đâu rồi!" Tiêu Hà Hà không muốn tiếp tục ngượng ngùng như thế này nữa. Mỗi khi ở bên anh ta, cô đều rất sợ sệt.

Nói rồi, cô đi mà gần như chạy trốn.

Một tầm nhìn sắc sảo ở sau lưng, như thể muốn nhìn xuyên qua tâm sự của cô, khóa chặt hình dáng của cô. Trái tim của Tiêu Hà Hà lại càng run rẩy.

Ở khu vui chơi cả một buổi chiều, ăn uống đủ loại, bọn trẻ cũng đã thấm mệt.

"Chúng ta về thôi!" Tiêu Hà Hà thấy thời gian không còn sớm nữa, còn phải đi siêu thị mua đồ, hôm nay

có bốn người ăn, cô phải chuẩn bị nhiều hơn một chút.

"Dạ được! Có thể về nhà ăn các món ăn dì nấu rồi!" Ngữ Điền là người đầu tiên reo lên.

"Con đã ăn suốt buổi chiều rồi!" Tần Trọng Hàn hơi cạn lời.

"Nhưng đâu có ngon bằng dì nấu!" Ngữ Điền nói.

"Vậy chúng ta mau về thôi!" Tần Trọng Hàn cảm thấy cảm giác này giống như cảm giác của một gia đình vậy!

Chiếc xe dừng lại trước siêu thị. "Mẹ ơi, chúng ta cùng đi mua đồ đi!"

"Ừm! Chậm thôi!" Tiêu Hà Hà căn dặn.

Vừa xuống xe, rất nhiều người nhìn về phía họ với ánh mắt ngưỡng mộ, anh bảo vệ ở cửa không kìm được phải lên tiếng: "Chào anh chị, cặp song sinh của nhà anh chị đáng yêu quá!"

Tiêu Hà Hà ngớ người ra, mỉm cười gượng gạo, không biết phải nói gì.

Còn Tần Trọng Hàn thì cười lãnh đạm. "Cám ơn!"

Hai đứa trẻ đi lấy xe đẩy, Tiêu Hà Hà và Tần Trọng Hàn đi ở phía sau, anh ta ghé sát vào cô và nói: "Nếu Ngữ Điền và Thịnh Thịnh mà là anh em sinh đôi thì thực sự rất tuyệt!"

Cô liếc xéo anh ta, còn anh ta cũng bất thình lình quay đầu qua, đột nhiên cô như rơi xuống hố sâu trong đôi mắt của anh ta, trái tim cô run rẩy. Cô thừa nhận, đôi mắt của anh ta có sức quyến rũ đến mê hồn.

"Nếu có, thì đó là ảo tưởng!" Tiêu Hà Hà nói rồi phì cười. "Bọn trẻ đâu có giống nhau!"

"Lỡ khác trứng thì sao? Sau này chúng ta có thể nói là song sinh khác trứng mà! Sao tôi cũng thấy Ngữ Điền hơi giống em vậy cà?" Tần Trọng Hàn chớp chớp mắt.

Tiêu Hà Hà thì thu lại nụ cười vào lúc đó. "Phải giống! Rất nhiều người nói Thịnh Thịnh giống tôi, chắc do tôi có một gương mặt quá bình thường!"

Anh ta hoàn toàn cạn lời! Trong lòng hơi nghi ngờ, vì theo lý mà nói, Ngữ Điền phải giống cô ấy hơn, tại sao Thịnh Thịnh lại giống hơn Ngữ Điền được chứ?

Lúc này, chuông điện thoại đột nhiên vang lên. Tần Trọng Hàn móc điện thoại ra và nói với Tiêu Hà Hà: "Mọi người vào mua trước đi, ba nghe điện thoại đã!"

"Ừm!" Tiêu Hà Hà và hai đứa bé đi chọn đồ ăn. Trong siêu thị, nhiều người nhìn theo cô và hai cậu bé đi cùng bằng ánh mắt ngưỡng mộ.

"Ngữ Điền, con muốn ăn gì?" Tiêu Hà Hà vừa nhìn đồ ăn vừa hỏi.

"Ăn gì cũng được, miễn là dì nấu!" Ngữ Điền nhanh nhảu trả lời.

Ở bên kia, Tần Trọng Hàn đã nhận cuộc gọi.

"Cậu chủ!" Giọng nói vang lên ở đầu bên kia.

"Nói đi!"

"Kết quả điều tra mà cậu cần đã có rồi. Đúng là cô Tiêu đã nhặt được một đứa bé vào 5 năm trước. Trong 5 năm qua, bên cạnh cô ấy không có người bạn khác giới nào sống chung, hoàn toàn sạch sẽ! Tiêu Thừa đã năm tuổi, tính theo thời gian, cũng không thể nào con ruột của cô Tiêu được!"

Tần Trọng Hàn gật đầu. "Chắc chắn sau đó cô ấy không sinh thêm đứa con nào khác chứ?"

"Dạ, rất chắc chắn!"

"Tốt!" Tần Trọng Hàn gật đầu. "Gửi báo cáo chi tiết đến văn phòng của tôi vào ngày mai!"

Cúp điện thoại rồi, ánh mắt của anh ta nhìn về phía ba người đang đứng chọn rau ở khu vực rau xanh, trong mắt tràn đầy dịu dàng, có lẽ ngay cả bản thân anh ta cũng rất bất ngờ. Thì ra, cuộc sống bình thường như vậy, mới là điều bản thân mong muốn nhất!

Anh ta đuổi theo đến nơi, nhìn thấy Tiêu Hà Hà đang ngây người ra trước đống đậu cô-ve.

"Mua đậu này hả? Vậy lấy túi này đi, túi này ngon nhất!" Tần Trọng Hàn chọn một túi ngon nhất, và đắt nhất!

Nhưng Tiêu Hà Hà lại hất tay anh ta ra. "Túi này không được, chúng ta đi mua túi có giá ưu đãi kìa!"

Anh ta ngớ người ra.

“Chú ơi, có rau giảm giá đó! Trước giờ mẹ con đều mua loại giảm giá thôi. Chú không biết cách sống gì cả. Mẹ con ghét những người không biết sống lắm!” Thịnh Thịnh giải thích.

Tần Trọng Hàn đột nhiên cảm thấy trong tim đau nhói. Trước giờ cô ấy luôn mua những thứ giảm giá hay sao?

Cuối cùng vẫn phải làm theo yêu cầu của Tần Trọng Hàn, mua những thứ tươi nhất và đắt nhất, tất nhiên là do anh ta trả tiền. Anh ta giành phần lựa lấy một đống, xong rồi mua thêm cho hai đứa nhỏ một đống đồ ăn vặt, bất chấp sự phản đối của Tiêu Hà Hà mà nhét hết vào trong xe.

Khi cốp xe được mở ra, Tiêu Hà Hà đột nhiên thấy một cái thùng giấy lớn. Cái thùng đó lớn lắm! Nhưng sao lại thấy quen quen?

Cô kinh ngạc đến mức ngây người ra.

Tần Trọng Hàn cũng nhìn theo qua, vừa quay đầy lại thì thấy khuôn mặt của Tiêu Hà Hà đỏ bừng lên. Đầu tiên cảm thấy hơi lạ, rồi sau đó hiểu ra, liếc nhìn cái thùng đó. “Thật sự không biết lúc đó ai đó nghĩ sao, muốn ngược đãi trẻ con cũng không cần phải làm vậy đâu ha, bắt trẻ con đi bán sản phẩm dành cho người lớn!”

Cô hơi lúng túng, không biết phải nói gì, nhưng cũng không chịu tỏ ra yếu kém. “Còn anh, mua một lúc nhiều như vậy, cũng không phải là người tốt lành gì!”

Cặp mắt đại bàng của anh ta, quay sang nhìn chằm chằm vào khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng của cô, với vẻ sắc bén. “Tôi đã cái này là để cứu vớt đứa bé, cũng cứu vớt người mẹ ti tiện như em!”

“Nói thì nghe đường hoàng lắm, ai mà không biết anh rất lăng nhăn!” Cô khẽ lẩm bẩm, để đồ vào trong cốp xe, nhưng tầm mắt vẫn bất giác liếc nhìn cái thùng.

“Tôi chưa bao giờ xài tới, dù chỉ một lần!” Tần Trọng Hàn giải thích với vẻ vô tội.

“Anh nói với tôi chuyện này để làm gì? Tôi không muốn biết!” Cô càng xấu hổ hơn.

“Sao mặt em đỏ quá vậy…” Tần Trọng Hàn lên tiếng trêu chọc, không chịu tha cho cô. “Nhưng mà, nếu em xài chung với tôi, có lẽ chúng ta sẽ xài được vài tháng hoặc một năm lận đó!”

Tiêu Hà Hà đột nhiên hiểu ra ý “xài chung” mà anh ta nói, cô liền cúi đầu xuống, khuôn mặt đỏ bừng lên vì giận.

“Tần Trọng Hàn!” Cô giận đến mức gầm lên khe khẽ.

“Tôi biết tên của tôi rồi, không cần em phải nhắc!” Nói rồi, anh ta quay đầu lại, ánh mắt vừa vặn nhìn thẳng vào khuôn mặt giận dữ của cô. “Sao hả? Có hứng thú không? Nghe Thịnh Thịnh nói, đây là kiểu mới của năm nay đó!”

Bị anh ta nói như vậy, khuôn mặt vốn đã đỏ bừng của cô ngay lập tức càng đỏ hơn. Cô giận dữ quay người định bỏ đi, nhưng vì anh ta đứng quá gần cô, môi anh ta vô tình lướt qua tai cô, cô run lên vì sợ, còn anh ta lại cười xởi lởi. “Thơm quá!”

Tiêu Hà Hà đột nhiên hơi luống cuống, lần này thì ngay cả dái tai cũng đỏ lên, cô chạy như bay đến phía trước rồi chui vào xe.

“Mẹ ơi, mẹ bị sốt hả?” Thịnh Thịnh hỏi với vẻ quan tâm.

“Không… Không có!” Tiêu Hà Hà úp mở vài tiếng, rồi nhận ra mình đang nói năng không rõ ràng.

“Dì ơi, nhưng mặt dì đỏ quá kìa!” Ngữ Điền cũng bắt đầu lo lắng. “Dì không khỏe hả?”

Tần Trọng Hàn đóng cốp xe xong rồi đi đến phía trước, nhìn thấy hai đứa trẻ đang quan tâm gặng hỏi Tiêu Hà Hà, còn cô thì cúi gầm mặt xuống, hai bàn tay nhỏ bé đặt trên đùi, siết chặt vào nhau. Bộ dạng đó giống hệt một cô vợ nhỏ bé đang vô cùng mắc cỡ.

“Ba ơi, hình như dì bị sốt rồi! Chúng ta đến bệnh viện trước đi ba!” Ngữ Điền rất lo lắng.

Lúc này Thịnh Thịnh lại đột nhiên nhận ra. “Mẹ đang mắc cỡ hả!”

“Thịnh Thịnh!” Tiêu Hà Hà khẽ hét lên.

“Sao anh biết?” Ngữ Điền không hiểu.

“Bởi vì mẹ không dám nhìn chú mà!” Thịnh Thịnh phân tích rất độc đáo. “Vì vậy, anh đoán chắc là mẹ đang mắc cỡ, có đúng không mẹ?”

Vì một câu này của con trẻ đã nói rõ sự bối rối của Tiêu Hà Hà, nên cô càng bất lực hơn, không biết phải nói gì. Bầu không khí đột nhiên trở nên rất ám muội.

Tần Trọng Hàn mỉm cười với vẻ vô tội, mắt anh ta nhìn vào đỉnh đầu của Tiêu Hà Hà, cười nói: “Nếu còn cúi thấp nữa thì sẽ đụng trúng chỗ ngồi luôn đó!”

“Ai mắc cỡ chứ?” Tiêu Hà Hà liền ngẩng đầu lên, mạnh miệng nói: “Mặc kệ anh, mau lái xe đi!”

"Rõ!" Tần Trọng Hàn nổ máy xe, tiếng cười khe khẽ cứ vang lên bên trong chiếc Bugatti, cùng với giọng nói của bọn trẻ, mọi thứ thật đẹp!

"Uống thuốc đi!" Tiêu Hà Hà đã chuẩn bị sẵn nước và thuốc, đặt ở trước mặt Tần Trọng Hàn.

Anh ta ngước mắt lên, gặp phải ánh mắt của Tiêu Hà Hà trên không trung, đột nhiên tóe ra tia lửa, bỗng chốc tan vào trong không khí.

Cô nhìn đi chỗ khác, bộ dạng rất rất thờ ơ.

Còn Tần Trọng Hàn đang ngồi trên ghế sofa thì không uống thuốc, khóe miệng cong lên, nhìn cô với một chút hứng thú. Và trong mắt anh ta, lại có một ngọn lửa lờ mờ đang lóe sáng.

Cảm nhận được anh ta không uống thuốc, cô thúc giục. "Mau uống thuốc đi!"

"Chú ơi, sao chú không uống thuốc?" Thịnh Thịnh nhìn họ mà thấy lạ.

"Thịnh Thịnh, giám sát chú uống thuốc!" Tiêu Hà Hà nói xong câu này rồi đi vào bếp, cột tạp dề và chuẩn bị nấu ăn…

64. Chương 64

Đối mặt với ánh mắt quan tâm của anh ta, cô mím chặt môi và im lặng, kiên quyết chọn cách không trả lời vấn đề này, cũng không muốn người khác bước vào trái tim mình.

Anh ta nheo mắt lại, trong mắt lóe lên ánh nhìn khó hiểu, im lặng không nói gì, dường như anh ta đã hiểu ra điều gì đó. "Tôi tưởng em rất mạnh mẽ!"

Cô không hiểu ý anh ta là gì, nhanh chóng lau đi những giọt nước mắt, rồi vẫn im lặng!

Mất đi người quan trọng nhất trong cuộc đời, làm sao cô có thể mạnh mẽ được? Sự yếu đuối của cô, rất thật, rất bất lực, mà cô lại không thể nói ra với bất kỳ ai!

"Anh ra ngoài đi! Để tôi nấu được rồi!" Cô nói.

"Để tôi giúp em!" Anh ta kiên trì.

“Không cần!”

“Nếu tôi không giúp em, chỉ e là em sẽ khóc nhiều hơn nữa!” Tần Trọng Hàn cố tình nói nhẹ đi, cầm lấy rổ rau cô vừa nhặt xong, để dưới vòi nước để rửa.

Tiêu Hà Hà sững người ra, không ngờ rằng anh ta sẽ giúp mình, anh ta là tổng tài Tần luôn ăn trên ngồi trước mà! Luca này, thân hình cao to của anh ta đứng trong căn bếp nhỏ hẹp, có vẻ như căn bếp này quá chật chội.

“Làm vậy phải không?” Anh ta chà rau một cách qoa loa, thậm chí làm một số bị dập. Cô không góp ý, chỉ cảm thấy trong lòng tự nhiên thật ấm áp.

Lúc đang ăn cơm, chuông cửa đột nhiên vang lên.

Tiêu Hà Hà hơi ngây người ra, không biết ai lại đến vào lúc này, liền đứng lên đi mở cửa.

Đột nhiên, sau khi mở cửa, một bó hoa đập vào tầm mắt, và rồi một khuôn mặt đẹp trai xuất hiện đằng sau những bông hoa. “Hà Hà, tặng cô nè!”

Dưới giọng nói trầm ấm, Tiêu Hà Hà sững sờ, cho đến khi nhìn thấy đôi mắt của Tăng Ly. “Anh Tăng, sao anh lại đến đây?”

Tăng Ly nhét bó hoa hồng sâm banh vào tay Tiêu Hà Hà, nói với vẻ khá mệt mỏi. “Tôi đến ăn chực đó. Sao hả? Không chào đón tôi à? Dạo này tôi mệt muốn chết luôn. Không biết Hàn đang giở trò gì nữa, mấy ngày rồi không đến công ty, làm bộ xương sắp già của tôi mệt quá!”

Nói rồi, anh ta chen chân đi vào.

Còn ở trong phòng, ba khuôn mặt đang nhìn về phía cửa cùng một lúc.

“Ủa, Hàn! Sao anh lại ở đây?” Rùng mình một cái, vẻ mệt mỏi của Tăng Ly đã biến mất hoàn toàn, trợn to mắt nhìn chằm chằm vào Tần Trọng Hàn đang ngồi ở bàn ăn và nhìn mình với vẻ mặt lãnh đạm.

Thấy Tăng Ly trợn trừng mắt vì kinh ngạc, rồi nhìn vào bó hồng sâm banh trong tay Tiêu Hà Hà, Tần Trọng Hàn cảm thấy như có ai đó cầm vẻ là một tảng đá lớn đập vào tim mình, rất bức bối, nhưng lại không nói gì được. Một hồi lâu, anh ta mới chậm rãi nói: “Còn cậu, tại sao lại đến đây?”

Nghe thấy câu hỏi nhè nhẹ của Tần Trọng Hàn, Tăng Ly bất giác nhớ ra tình cảnh bi thảm của mình, ngước mắt lên nhìn chằm chằm vào Tần Trọng Hàn với vẻ chán nản. “Tổng tài không yêu cầu tăng ca, tôi sẽ làm đến giờ này mới tan ca à? Ăn ngán mấy món ở nhà hàng rồi, nên muốn đến ăn chực!”

Hừ một tiếng lạnh lùng và oán trách rồi Tăng Ly mới đi về phía bên này.

"Chú Ly, mau ngồi xuống! Ngồi gần con nè!" Thịnh Thịnh đã chạy đến và kéo ghế giùm Tăng Ly.

Tầm mắt của Tăng Ly dừng ở trên người hai đứa trẻ, có chút bối rối. "Ngữ Điền cũng ở đây hả? Đây có vẻ như là bữa tối gia đình?"

"Con chào chú Ly!" Ngữ Điền ngoan ngoãn đứng dậy và chào hỏi Tăng Ly.

"Anh Tăng, để tôi đi lấy chén đũa cho anh!" Tiêu Hà để bó hoa lên đầu tủ bên cạnh.

Tầm nhìn của Tần Trọng Hàn vô tình rơi xuống chỗ đó, tự nhiên cảm thấy bó hoa đó rất chướng mắt.

"Chú Ly ngồi đi!" Thịnh Thịnh cười rất tươi, đôi mắt to đẹp cũng cong lên thành hình trăng lưỡi liềm. "Chú Ly, đây là lần đầu tiên mẹ con nhận hoa của đàn ông tặng đó!"

Nói rồi, Thịnh Thịnh liếc nhìn Tần Trọng Hàn, ý tứ rất rõ ràng. Chú ơi, chú ngốc quá! Không biết theo đuổi con gái là phải tặng hoa!

"Ngồi đi!" Tần Trọng Hàn nhìn Tăng Ly, ánh mắt dò xét vẫn nhã nhặn như cũ, nhưng trong vẻ điềm tĩnh lại có vẻ sắc bén làm người khác sợ hãi. Tia sáng tỏa ra từ đáy mắt của anh ta, Tăng Ly vừa nhìn đã thấy ngay.

Đã thấy qua quá nhiều tình huống như vậy, từ lâu đã không còn gì mới mẻ, thậm chí đã vũ trang đầy đủ, không còn cảm giác nữa. Nhưng với hoàn cảnh hiện tại, Tăng Ly đột nhiên nghĩ, hôm nay mình tặng hoa có phải là không đúng lúc hay không.

"Anh Tăng, chén đũa đây!" Tiêu Hà Hà đưa chén đũa qua.

Tăng Ly lại nói: "Tôi đi rửa tay đã!"

Anh ta không bao giờ quên phải rửa tay trước bữa ăn!

Hai đứa trẻ ngồi ở bàn chờ Tăng Ly, còn Tần Trọng Hàn đã rơi vào trầm tư. Anh ta lấy thuốc ra và châm lên, rồi lặng lẽ hút.

"Ba ơi, chúng ta sắp ăn cơm rồi đó."

"Phải đó! Chú ơi, ăn cơm thì đừng hút thuốc nữa." Thịnh Thịnh nói với vẻ rất quan tâm: "Không tốt cho

sức khỏe đâu chú, chú Ly đâu có hút thuốc đâu!"

Ý đó, càng rõ ràng hơn. Chú lại có nhiều hơn một thói quen xấu, so với chú Ly!

Tần Trọng Hàn hít một hơi, tự nhiên thấy bực. Hút cũng không được, không hút cũng không được!

Điếu thuốc cứ cháy giữa các ngón tay, tỏa ra làn khói trắng.

Tự nhiên anh ta dập đi, nhưng lại ngước lên nhìn Tiêu Hà Hà một cách rất lặng lẽ. Ánh mắt đó hình như đang suy tư, như thể đang nghĩ về điều gì đó. Một lúc sau, anh ta nói với vẻ rất bình thản: "Được! Chú không hút nữa!"

"Chú ngoan lắm!" Thịnh Thịnh vỗ vai anh ta.

"Mọi người đang chờ hả? Thật ngại quá!" Tăng Ly cười rất cường điệu.

Tiêu Hà Hà lại múc một chén canh rồi đưa qua. Tăng Ly vội giơ tay ra đón lấy, húp thử một muỗng, hương thơm lập tức nhấn chìm nụ vị giác, ngạc nhiên về mùi vị của món canh sườn, liền nhìn Hà Hà và nói: "Tài nghê hầm canh của cô còn ngon hơn cả đầu bếp."

Nghe thấy câu này của anh ta, Tiêu Hà Hà không nhịn được phải cười thành tiếng. "Anh Tăng, anh đừng nói móc tôi nữa!"

"Thật đó! Nếu không thì tôi cũng sẽ không chạy đến đây ăn chực đâu! Phải rồi, Hàn à, anh đừng nói với tôi là cha con anh cũng đến đây ăn chực đó nha!"

"Chú Ly ơi, các món ăn mà dì nấu đều rất ngon, có mùi vị của mẹ!" Ngữ Điền cũng bắt đầu nói nhiều hơn.

Tiêu Hà Hà nuốt nước miếng, liếc nhìn Tần Trọng Hàn một cách vô thức.

Tần Trọng Hàn mím chặt môi, không nói một lời.

"Mùi vị của mẹ?" Tăng Ly nhướn mày. "Chú mới nghe lần đầu tiên đó!"

"Không phải chú Ly cũng thích món ăn do dì nấu à?" Ngữ Điền lại với với vẻ nghi ngờ. "Vậy sao chú lại đến?"

"Ngữ Điền, ăn cơm đi!" Vào lúc này, Tần Trọng Hàn nãy giờ im lặng bất thình lình lên tiếng. Giọng nhẹ đến mức khó tin, nhưng vẫn đủ để mọi người nghe ra được vẻ lạnh lùng và phiền muộn trong đó.

Tiêu Hà Hà lại thờ ơ với biểu hiện kỳ lạ của anh ta, nhìn Tăng Ly và mỉm cười. “Phải đó, Ngữ Điền, anh Tăng, mau ăn cơm thôi!”

Khi Tiêu Hà Hà nói câu này, bỗng cảm nhận được hai ánh mắt nóng như thiêu đốt đó. Tự nhiên cô cảm thấy không khỏe, cả người đều lạnh run theo.

Thịnh Thịnh liếc nhìn Tần Trọng Hàn, rồi híp mắt nhìn Tăng Ly, rồi và cơm vào trong miệng, đôi mắt to đảo qua đảo lại nhanh như chớp. “Mẹ ơi, sau này nhà chúng ta sẽ đông vui lắm, có thể thường xuyên mời chú Tần và chú Ly đến nhà chúng ta ăn cơm!”

Cậu bé muốn xem thử trong hai chú này thì chú nào tốt, chú nào dịu dàng với mẹ, để chọn ra người nổi bật hơn.

“Phải đó! Chú nhất định sẽ đến thường xuyên!” Tăng Ly sẽ không khách sáo đâu, ngay cả khi ánh mắt của ai đó có thể giết chết mình, anh ta cũng phải mạo hiểm, bởi vì mạo hiểm thường rất thú vị, thú vị đến mức muốn dừng lại cũng không thể!

“Luôn luôn chào đón!” Tiêu Hà Hà cười.

Tần Trọng Hàn híp đôi mắt đại bàng lại, nhưng ánh mắt lại không có tiêu cự. Và khuôn mặt tươi cười của Tiêu Hà Hà đã đập vào trong tầm mắt của anh ta, vô cùng chướng mắt. Cô ấy dám cười với Tăng Ly rạng rỡ như vậy, không hề dè dặt. Cô ấy chưa từng cười với mình như vậy! Anh ta thực sự rất ganh tỵ!

“Vậy thì tuyệt quá!” Thịnh Thịnh hoan hô. “Ngữ Điền, em cũng phải đến thường xuyên nha!”

“Dạ được, dạ được!” Ngữ Điền hoàn toàn không biết sóng lớn đang dâng trào, còn hùa theo ủng hộ. “Chú Ly ơi, lần sau con sẽ kêu ba gọi cho chú, chúng ta cùng đến ha!”

“Được thôi! Ngữ Điền, con nhớ phải nhắc ba con, chú sợ ba con sẽ quên mất đó!” Tăng Ly phì cười với vẻ mặt sâu xa khó đoán, liếc nhìn Tần Trọng Hàn rồi nhún vai. “Hàn, sao anh không ăn đi?”

Tần Trọng Hàn bưng chén canh lên uống cái rột, đôi mắt cúi xuống để che giấu cảm xúc. “Cậu lo nhiều quá rồi đó!”

Tiêu Hà Hà cúi đầu xuống, mặt đỏ bừng.

Tăng Ly cười hơi gượng gạo, rồi bĩu môi với vẻ sao-cũng-được. “Tôi quan tâm anh mà!”

Tần Trọng Hàn ngước mắt lên và nhìn chằm chằm vào Tăng Ly, ánh mắt nghi ngờ nhìn anh ta một cách sắc bén. Lẽ nào cậu ấy muốn theo đuổi Tiêu Hà Hà thật sao?

“Hàn, anh nhìn tôi như vậy làm gì? Chẳng lẽ anh yêu tôi rồi hả?” Bị Tần Trọng Hàn nhìn đến mức phải mắc cỡ, Tăng Ly nhún nhún vai, vòng tay ôm vai Tần Trọng Hàn, cười rất ám muội.

“Vô duyên!” Khẽ khiển trách, rồi một tay Tần Trọng Hàn đánh vào chân Tăng Ly. Tăng Ly rút chân ra sau, tránh được cú đánh của anh ta. Tần Trọng Hàn xem như không có gì xảy ra, tiếp tục ăn cơm.

“Thật không ngờ anh suốt ngày vùi đầu trong công ty, vậy mà tay chân cũng nhanh nhẹn quá!” Né được cú đánh của Tần Trọng Hàn, Tăng Ly mím môi và nói với vẻ không thiện cảm. “Hàn! Rốt cuộc khi nào anh mới đi làm? Tôi sắp mệt chetes rồi đây!”

Ánh mắt nghiêm nghị của Tần Trọng Hàn nhìn sang người đang muốn bị ăn đòn ở bên cạnh - Tăng Ly, cho đến khi anh ta chột dạ mới thu lại tầm nhìn. “Đang ăn cơm, làm ơn đừng nói chuyện công ty!”

“Chú bị bệnh rồi!” Thịnh Thịnh bồi thêm một câu.

“Hả? Bị bệnh?” Tăng Ly nhướn mày. “Bệnh gì?”

“Bị cảm!” Thịnh Thịnh lại nói. “Chú ơi, lần sau nếu chú bị cảm thì cứ đến nhà con ở ha, mẹ con sẽ chăm sóc cho chú!”

“Thằng nhóc, không mong cho chú khỏe hả? Lần sau, nếu chú bị cảm thật, chú nhất định sẽ đến nhờ mẹ con chăm sóc cho chú đó!” Tăng Ly chớp mắt, giọng nói oang oang.

Tiêu Hà Hà vội ngẩng đầu lên, chỉ thấy Tăng Ly đang nhìn mình và cười hì hì. “Anh Tăng, tổng tài bị sốt, cho nên…”

Lời nói của cô vốn không phải cố ý, nhưng Tần Trọng Hàn nghe thấy lại giống như cô đang giải thích với Tăng Ly vậy. Anh ta nhìn thấy Tiêu Hà Hà cười với Tăng Ly, bộ dạng đó khiến anh ta tưởng rằng mình đang hoa mắt.

Tăng Ly nhìn thấy khuôn mặt vô cảm của Tần Trọng Hàn, bỗng nhiên cười to. “Nếu bị cảm mà có thể không đi làm, vậy tôi mong em cảm sẽ sớm đến với tôi!”

Tần Trọng Hàn híp mắt lại, liếc nhìn Tăng Ly bằng ánh mắt sắc như dao, nói đầy ẩn ý. “Cậu cũng có thể chọn cách nằm trên giường trong ba tháng…”

Anh ta cố tình ngừng nói, sau đó giọng lại nặng nề. “Nghe nói tổn thương gân cốt thì trong ba tháng không cần phải xuống khỏi giường!”

Bị sự lạnh lùng bất ngờ của anh ta làm cho sợ hãi, Tăng Ly thu lại nụ cười rồi nhìn về phía Tần Trọng Hàn đang cúi đầu ăn cơm. Chẳng lẽ vừa rồi mình đã nghe nhầm?

65. Chương 65

Nói rồi, Ngữ Điền tự tay gắp một xương sườn để vào trong chén của Tần Trọng Hàn, khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn vào anh ta với vẻ mong chờ. Tần Trọng Hàn vẫn không có chút biểu cảm nào trên khuôn mặt, nhưng đã im lặng và bắt đầu ăn.

Tiêu Hà Hà đưa chén qua lần nữa, còn Tần Trọng Hàn đã đứng lên. "Ngữ Điền, ăn no chưa?"

Ngữ Điền gật đầu. "Dạ rồi!"

"Về nhà thôi!" Tần Trọng Hàn lặng lẽ nói.

"Nhưng con muốn chơi đồ chơi với Thịnh Thịnh nữa…"

"Về nhà!" Hai từ ngắn ngủi, tỏ rõ lúc này đang không vui.

Cả Tiêu Hà Hà và Tăng Ly đều hơi bất ngờ, Tăng Ly cố lên tiếng. "Hàn, anh về trước đi, chút nữa tôi sẽ chở Ngữ Điền về cho!"

"Có được không ba?" Ngữ Điền có chút mong đợi.

Tần Trọng Hàn quay đầu lại nhìn vào cậu bé, trong đôi mắt sắc bén lóe lên những cảm xúc không rõ. "Ba về trước đây!"

Tiêu Hà Hà nãy giờ không nói gì, chỉ đứng lên và đi qua chỗ để thuốc. "Đây là thuốc của anh, lần này đừng quên mang theo nữa!"

Ánh mắt anh ta dừng trên mặt cô, thấy cô không nói gì, anh ta khẽ nhúc nhích môi như muốn nói điều gì đó. Nhưng đấu tranh một hồi lâu mà vẫn không nói một lời. Vốn không biết phải nói gì, bây giờ chỉ biết im lặng.

Sau đó, anh ta vẫn không cầm lấy thuốc cô đưa, mà quay người rời đi. Khi nhìn thấy bó hoa đó, trong đôi mắt của Tần Trọng Hàn lóe lên tia lửa không thể giải thích dược, sâu thẳm không thấy đáy.

"Nè! Tổng tài, thuốc của anh!" Tiêu Hà Hà thấy anh ta không cầm nên vội vàng đuổi theo ra ngoài.

Vừa ra khỏi cửa thì đã không nhìn thấy Tần Trọng Hàn đâu nữa, cô hơi lo lắng nên đuổi theo ra bên ngoài.

Từ một bên hành lang đột nhiên có một cánh tay mạnh mẽ thò ra, ôm chặt lấy eo cô. Giây tiếp theo, cô đã nằm gọn trong vòng tay ấm áp của anh ta. "Ư…m…"

Gần như không có cơ hội để thở, môi của anh ta đã lấp kín môi cô một cách ngang ngược, một nụ hôn đầy nỗi sầu.

Trong đầu Tiêu Hà Hà trống rỗng. Nụ hôn của anh ta vừa gấp gáp vừa dữ dội, giống như một ngọn lửa đang đốt cháy cô.

"Không được lăng nhăng!" Cuối cùng anh ta đã thả cô ra vào lúc cô đang choáng váng, tựa đầu lên vai cô rồi thì thầm bên tai cô.

Tiêu Hà Hà hoàn hồn lại, ngước mắt lên nhìn anh ta với vẻ sững sờ. Trong bóng tối, anh ta đột nhiên híp mắt lại. Đôi môi đỏ của cô hơi run lên, nói với vẻ hơi giận dữ. "Rốt cuộc anh muốn thế nào?"

"Làm người phụ nữ của tôi!" Giọng anh ta rất nhỏ, rất nhỏ, thậm chí còn hơi quen thuộc, giống như của…

Tiêu Hà Hà trong phút chốc nảy sinh ảo giác, sao cô cảm thấy giống như giọng của anh cáo vậy chứ? Nhưng chỉ trong khoảnh khắc, cô đẩy anh ta ra, lạnh lùng nói: "Nếu anh nói chúng ta là bạn, tôi sẽ vui vẻ chấp nhận. Nhưng anh làm điều này với tôi, xúc phạm tôi hết lần này đến lần khác làm tôi thực sự rất phản cảm. Tôi không cần một người bạn như anh, đừng đeo bám tôi nữa, anh làm tôi cảm thấy rất khó chịu, rất chán ghét!"

"Cậu ấy không làm em chán ghét hả?" Giọng anh ta có chút ganh tỵ.

"Tần Trọng Hàn, anh vô duyên quá! Ít ra anh Tăng chưa bao giờ xúc phạm tôi. Còn anh, lúc nào cũng có hứng thú thấp hèn đó. Anh chính là một con heo giống chỉ sống dựa vào phần dưới của cơ thể!" Tiêu Hà Hà cố tình đè nén cảm xúc của mình, nhưng lại nhận ra mình ngày càng khó kiểm soát. Giọng của cô, ban đầu rất nhỏ, nhưng sau đó ngày càng chói tai hơn. "Đây là thuốc của anh! Nể mặt Ngữ Điền, tôi không muốn nói những câu khó nghe, xin anh hãy tự trọng!"

Cô nói xong một cách lạnh lùng rồi lau môi của mình, cả người run lên rồi quay người đi vào nhà.

Đèn kích hoạt bằng giọng nói ở trong hành lang đã tắt, vô cùng im ắng, bóng tối bao trùm Tần Trọng Hàn. Trên bầu trời đêm có vài ngôi sao, dưới ánh trăng lạnh, làm khuôn mặt đẹp trai kiêu ngạo của anh ta bị che phủ bởi một lớp u sầu.

Thứ bảy, ở nhà họ Tần.

Buổi tiệc, tuyệt đẹp chưa từng có. Vì các ông lớn trong giới kinh doanh đều biết tối nay là tiệc coi mắt, tiệc coi mắt của nhà họ Tần, đương nhiên các ông chủ lớn sẽ không bỏ lỡ. Về cơ bản, tất cả các nhân vật tai to mặt lớn đều đã đến, đều muốn đem con gái của mình gả cho Tần Trọng Hàn.

Trong một góc, tay đang cầm một ly rượu, hơi thở lạnh lẽo của Tần Trọng Hàn đã ngăn cách tất cả những cô gái muốn đến đây bắt chuyện, thậm chí ngay cả những doanh nhân định làm quen với Tần thị cũng phải biết điều mà lùi ra xa.

Đây là buổi tiệc coi mắt à?

Sao cứ thấy như hồng môn yến (mượn cớ mở tiệc để hại người) vậy?

Đột nhiên, tầm nhìn của tất cả mọi người khựng lại, nhìn về phía người chậm chạp đến trễ ở cửa – Cung Bồi Tân của Công ty hóa chất Cung gia. Ông ta đang mặc một bộ vest màu trắng phẳng phiu, mái tóc tuy đã hơi bạc, nhưng khí khái anh hùng không hề bị giảm đi.

Đứng bên cạnh Cung Bồi Tân là vợ và con gái – Cung Luyến Nhi. Cung Luyến Nhi mỉm cười và khoác qua cánh tay của ba mình, khuôn mặt được trang điểm rất tinh tế, mặc một chiếc váy màu trắng, trông vô cùng xinh đẹp và quyến rũ. Còn vợ ông ta, càng duyên dáng và sang trọng hơn, có vẻ như là một gia đình rất hạnh phúc!

Tần Lăng Hàng đích thân đến đón tiếp. "Anh Cung, anh vẫn khỏe chứ?"

Cung Bồi Tân ngay lập tức mỉm cười đáp lại: "Anh Tần, anh vẫn uy phong như vậy, không hề suy giảm chút nào ha! Luyến Nhi, nào, mau chào bác Tần!"

Cung Luyến Nhi lập tức chào hỏi một cách đứng đắn: "Con chào bác Tần!"

"Ừ! Luyến Nhi đúng là càng ngày càng xinh đẹp đó!" Tần Lăng Hàng có vẻ như rất hài lòng với con dâu tương lai của mình, lướt mắt nhìn quanh nhà, tìm kiếm bóng dáng của Tần Trọng Hàn. "Để tôi gọi Trọng Hàn đến đây, giới thiệu cho mọi người làm quen!"

Tầm mắt dừng lại ở một góc, trên bóng dáng nhìn có vẻ rất u sầu đó. "Mấy đứa đâu rồi? Mời cậu chủ qua đây!"

"Dạ!" Đã có người giúp việc đi gọi.

"Dạ thôi khỏi, bác Tần, để con tự qua đó làm quen với anh Tần!" Cung Luyến Nhi cũng không để bụng, mỉm cười rất biết phép tắc.

"Cũng được! Cũng được!" Tần Lăng Hàng cũng đang lo người giúp việc không thể gọi anh ta đến được.

Cung Luyến Nhi chắc chắn là cô gái đẹp nhất ở đó, cô ta đi đến đâu cũng đều thu hút ánh mắt của người khác.

Tiêu Hà Hà đang cùng đầu bếp thu dọn dụng cụ, vừa quay người lại liền nhìn thấy ở trong góc, Tần Trọng Hàn đang nói gì đó với một cô gái mặc váy trắng, tay cầm bộ đồ dùng chợt run lên. Đây là lần đầu tiên gặp lại sau khi anh ta đến nhà cô ăn tối ngày hôm đó, không biết anh ta đã hết cảm chưa!

Hôm nay đến đây mới biết đây là buổi tiệc coi mắt của anh ta. Thì ra là tiệc coi mắt à! Tiêu Hà Hà cũng không nhìn thấy Ngữ Điền đâu cả, không biết Ngữ Điền đã đi đâu rồi!

"Hà Hà, chuẩn bị tới đâu rồi? Đừng để xảy ra sai sót đó!" Mễ Kiệt đi đến trong bộ vest và đôi giày da.

"Anh Mễ, em đã tính đến các chi tiết rồi, em sẽ đi kiểm tra lại lần nữa!" Tiêu Hà Hà mỉm cười rồi rời đi.

Còn lúc này, người phụ nữ đang đứng bên cạnh Cung Bồi Tân đã đưa tầm mắt vượt qua đám đông và nhìn về phía bên này. Dường như Tiêu Hà Hà cũng cảm nhận được ánh mắt đó, liền quay người nhìn sang. Ánh mắt của hai người gặp nhau trên không trung. Tiêu Hà Hà sững người ra, bàn tay đang cầm cái khay siết chặt đến trắng bệch, rồi hít một hơi thật sâu, thu lại tầm nhìn, và bắt đầu làm việc của mình.

"Hà Hà, pha cho tôi một ly cà phê, tôi không muốn uống rượu!" Không biết Tăng Ly đã xuất hiện khi nào, vừa bước vào liền tìm kiếm bóng dáng của Tiêu Hà Hà.

"Dạ được, anh Tăng, anh cũng tới rồi hả!" Tiêu Hà Hà mỉm cười.

"Đúng vậy, nơi nào có náo nhiệt, nơi đó có Tăng Ly tôi!"

"Được! Tôi đi pha cà phê cho anh!" Tiêu Hà Hà gật đầu.

"Ngoan! Mau đi đi!"

Lời nói của anh ta khiến cho Tiêu Hà Hà cảm thấy mình bị xem là con nít, cô có thể cảm nhận được Tăng Ly đối với mình như một đứa em gái, anh ta không phải loại người nguy hiểm đó, không tràn đầy hơi thở kiêu ngạo như Tần Trọng Hàn, vậy nên cô không sợ Tăng Ly.

Người đang đứng trong góc nhìn thấy người yêu đang cười tươi như hoa ở bên này, ngay lập tức, khuôn mặt vốn đã ảm đạm nay lại bị phủ thêm một lớp sương lạnh, thậm chí còn ước gì có thể xông ra cho anh chàng phóng túng Tăng Ly một cú đấm thật mạnh.

"Anh Tần, có thể nhìn ra là anh không thích em chút nào thì phải!" Cung Luyến Nhi cười hì hì và liếc nhìn Tần Trọng Hàn.

Nghe cô ta nói vậy, Tần Trọng Hàn đột nhiên ngây người ra. "Cô Cung, cô rất thông minh, cũng rất xinh đẹp!"

“Vậy thì sao?”

“Vậy thì cô nên đi tìm một người đàn ông tâm đầu ý hợp với cô!” Giọng của Tần Trọng Hàn rất thờ ơ. “Chứ không phải đến làm mẹ kế của con trai tôi!”

“Ờ! Anh không nghĩ rằng mẹ kế là một thân phận rất có tính thử thách sao?” Cung Luyến Nhi ngước khuôn mặt nhỏ nhắn và vô hại lên, cứ vậy mà nhìn vào Tần Trọng Hàn. “Anh Tần, phải làm sao đây? Hình như người ta thích anh rồi đó!”

Tầm mắt của Tần Trọng Hàn chỉ dõi theo một bóng dáng ở đó, nhìn thấy cô lại trở về bên cạnh Tăng Ly, ánh mắt của anh ta càng mù mờ hơn, nhưng chỉ mỉm cười với Cung Luyến Nhi ở bên cạnh với vẻ châm biếm: “Cô còn non lắm!”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Cung Luyến Nhi ngay lập tức bị tổn thương, liếc nhìn Tần Trọng Hàn bằng ánh mắt buồn tủi, nhưng không phớt lờ ánh mắt của anh ta. Hình như ánh mắt của anh ta cứ dừng ở chỗ cô gái trông giống như một người phục vụ đó thì phải?

Sao tự nhiên tổng tài của Tần thị lại quan tâm đến một người phục vụ như vậy? Cung Luyến Nhi thấy hơi khó hiểu, đôi mắt đen nhánh di chuyển qua lại. “Anh Tần, nói vậy là anh không thích những cô gái như em rồi?”

Từ đầu đến cuối, Tần Trọng Hàn đều không nhìn Cung Luyến Nhi lấy một cái, chỉ nói với vẻ thờ ơ: “Cô không thích hợp làm mẹ kế!”

“Ố? Vậy cô gái mặc bộ đồng phục ở bên kia mới thích hợp rồi?” Hỏi với vẻ ngang bướng, Cung Luyến Nhi đã thu hút ánh mắt của Tần Trọng Hàn về phía bên này một cách thành công.

Ánh mắt của anh ta dừng trên mặt Cung Luyến Nhi, như có chút gì suy nghĩ.

“Vậy có nghĩa là, em đoán đúng rồi?”

Chỉ nhếch mép cười, trên khóe môi của Tần Trọng Hàn có một chút ý vị.

Còn ở phía bên kia, tầm nhìn của Tiêu Hà Hà cũng không kìm được cứ liếc nhìn về phía góc đó. Cô gái đó là nhân vật chính của tối nay sao? Cô ta thật xinh đẹp! Mong rằng Tần Trọng Hàn sẽ tìm thấy một người mẹ kế tốt một chút cho Ngữ Điền!

Tầm nhìn của Tăng Ly thì cứ dừng ở bóng người đang trốn trong góc với vẻ rất rất gian xảo. Đã quan tâm đến Hà Hà, tại sao vẫn muốn coi mắt?

“Hà Hà! Cà phê cô pha đúng là rất ngon! Phải làm thế nào đây? Anh trai này hình như không thể rời xa ly

cà phê này được nữa, cũng liên đới nên không thể rời xa cô được nữa rồi!" Tăng Ly lại uống một ngụm, rồi bất thình lình nắm lấy tay của Tiêu Hà Hà một cách dịu dàng, rồi đặt tay cô lên ngực mình: "Cô sờ thử xem, có phải tim của anh trai này đang đập rất nhanh không?"

"Anh Tăng?" Tiêu Hà Hà ngạc nhiên đến ngây người ra, không ngờ rằng Tăng Ly lại bất thình lình nắm lấy tay cô, rồi ngẩng đầu lên nhìn thấy đôi mắt đào hoa ma mãnh của anh ta, không hề có chút dấu vết. Tiêu Hà Hà bỗng cười phá lên: "Anh Tăng, anh lại thích đùa nữa rồi!"

"Trời ơi! Hà Hà, không ngờ lại bị cô lật tẩy nữa!" Tăng Ly hơi thất vọng, buông tay cô ra mà không nỡ. "Được rồi, không đùa nữa!"

Trò đùa này cũng vừa phải rồi!

66. Chương 66

"Vậy sao?" Mễ Kiệt cười và nói. "Vậy còn cậu? Cậu đối với trợ lý của tôi, Tiêu Hà Hà, lại là như thế nào?"

Tăng Ly quay phắt đầu lại, liếc nhìn Mễ Kiệt. "Mễ Kiệt, anh biết không, quen anh càng lâu, tôi nhận ra anh ngày càng có tác phong bà tám, muốn tôi tặng cho anh biệt danh ba chữ không?"

"Gì cơ?" Mễ Kiệt nhướng mày.

Tăng Ly cười nhạt, đôi môi mỏng thốt ra ba từ. "Bà tám thối!"

"Ờ!" Mễ Kiệt cười ha hả. "Tôi học theo cậu thôi mà, cậu cũng bà tám lắm!"

Tinh thần của Tiêu Hà Hà đang lơ lửng, cô lắc đầu thật mạnh rồi âm thầm đi ra ngoài.

Những buổi tiệc tùng như vậy không hợp với cô, sẽ không bao giờ hợp.

Một mình đứng chờ trong góc, chỉ mong buổi tiệc này sớm kết thúc. Không biết Thịnh Thịnh ở nhà một mình sao rồi nữa? Còn Ngữ Điền đâu? Sao Ngữ Điền không xuất hiện? Đây không phải nhà của họ à?

"Hà Hà!" Đột nhiên, một giọng nữ vang lên, Tiêu Hà Hà ngẩng đầu lên và nhìn về hướng đó.

Nhìn kỹ lại, người phụ nữ đó và Tiêu Hà Hà có nhiều điểm giống nhau. Đó là người phụ nữ đã gặp ở nghĩa trang, cũng chính là mẹ ruột của Tiêu Hà Hà - Mai Tây Vịnh.

“Con làm việc ở đây hả?” Mai Tây Vịnh hỏi với vẻ quan tâm.

Tiêu Hà Hà nhìn lên, rất thờ ơ, nhìn vào bà ta như đang nhìn một người xa lạ. “Bà Mai, chuyện này hình như không phải là việc của bà thì phải?”

“Hà Hà, mẹ con chúng ta có cần phải lạnh nhạt như vậy không?” Mai Tây Vịnh hỏi với vẻ kiên nhẫn.

Tiêu Hà Hà nhíu chặt đôi lông mày mảnh mai, vẻ mặt rất bình thường, ngước mắt liếc nhìn khuôn mặt trắng bệch của bà ta, một người phụ nữ ngoài bốn mươi, bộ dàng vẫn còn thướt tha, không thể không cảm thán, dấu vết thời gian để lại trên mặt bà ta thực sự quá ít ỏi! “Làm ơn đừng cản trở công việc của tôi!”

“Hà Hà!” Giọng của Mai Tây Vịnh hơi lớn hơn một chút.

“Sao hả? Muốn đánh tôi à?” Giọng của Tiêu Hà Hà rất nhẹ, nhưng đầy vẻ bất cần. Ý nghĩa sau câu nói đó, đâm thẳng vào điểm yếu của Mai Tây Vịnh: “Với lý do gì?”

Mai Tây Vịnh mím chặt môi mà không nói lời nào, hình dáng gầy gò đứng trơ ra ở đó.

“Dì Mai?” Khi bầu không khí hơi căng thẳng, Cung Luyến Nhi đột nhiên đi tới.

Tiêu Hà Hà nhìn thấy cả người Mai Tây Vịnh cứng đờ ra, tầm mắt của cô dừng ở trên mặt bà ta, bà ta có vẻ hơi hoảng sợ. Vừa quay sang thì nhìn thấy Cung Luyến Nhi, trên mặt ngay lập tức nặn ra nụ cười: “Luyến Nhi, sao con lại ra đây?”

“Dì Mai, cô gái này là… Không giới thiệu một chút à?” Cung Luyến Nhi vốn rất có hứng thú với Tiêu Hà Hà, nhưng không ngờ dì Mai cũng quen biết cô.

Tiêu Hà Hà định bỏ đi nhưng lại nghe Mai Tây Vịnh nói: “Luyến Nhi, dì… vừa quen cô gái này…, vẫn… vẫn chưa biết tên!”

Sau khi nói xong câu này, Mai Tây Vịnh đột nhiên cúi gầm mặt xuống, chột dạ nên không dám nhìn thẳng vào Tiêu Hà Hà.

Tiêu Hà Hà cười gằng một tiếng, thì ra là vô cùng bình tĩnh, lúc này mà trong lòng bà ta lại bình tĩnh đến vậy. “Đúng vậy, thưa cô, tôi chỉ là nhân viên phục vụ ở đây, nếu cô cần gì thì cứ dặn dò!”

Nói xong câu này, cô bước đi.

“Đợi đã!” Cung Luyến Nhi đột nhiên hét lên.

“Thưa cô, còn chuyện gì không?” Khuôn mặt của Tiêu Hà Hà hơi tê dại, trong lòng rất khó chịu.

“Có thể cho tôi biết tên của cô không?” Cung Luyến Nhi mỉm cười, vẻ mặt vô hại, nhưng trong đôi mắt to lại lóe lên ánh sáng.

“Ờ! Xin phép trả lời với cô, tôi chỉ là một nhân viên phục vụ, nếu cô có cần gì, cứ gọi một tiếng là được!” Nói xong câu này, cô quay người rời đi mà không một chút lưu luyến. Trên mặt Mai Tây Vịnh thoáng qua vẻ phức tạp và hổ thẹn.

“Dì Mai?” Cung Luyến Nhi híp mắt lại, ánh mắt giống như một lưỡi dao sắc nhọn dừng ở trên mặt Mai Tây Vịnh, nhưng giọng nói lại thấp đi nhiều, lộ ra một chút quan tâm. “Mau quay lại đi, ba đang tìm dì đó!”

“Ừ! Dì quay lại ngay!” Mai Tây Vịnh lập tức trở về sảnh tiệc, nhận ra ánh mắt của Cung Bồi Tân đang rất không vui. “Ông à, mọi người bàn xong rồi hả?”

“Bà vừa đi đâu vậy?” Giọng của Cung Bồi Tân có hơi tức giận.

“Ồ! Đâu có, ra ngoài hít thở thôi. Tôi tưởng mọi người phải bàn lâu lắm chứ!” Mai Tây Vịnh nói rồi cúi đầu xuống, bộ dạng như một nàng dâu nhỏ bé.

“Ừ, không có gì thì đừng đi lung tung!” Giọng của Cung Bồi Tân đã dịu hơn.

Tiêu Hà Hà đứng đằng xa nhìn qua, mẹ của cô đang đứng cạnh một người đàn ông xa lạ, bà ta còn nói với người khác là vừa mới biết cô, đúng là nực cười!

Nhưng vậy cũng tốt, cô vốn cũng không muốn có liên can gì với bà ta, gặp nhau xem như không quen, là kết cục đã được định sẵn từ rất lâu rồi.

“Hà Hà? Có chuyện gì vậy? Sao mặt cô nhợt nhạt vậy?” Tăng Ly hỏi với vẻ quan tâm.

Tiêu Hà Hà nhìn vào Tăng Ly trước mặt, trên khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra một nụ cười nhẹ, quá nhẹ, gần như không thể nhìn thấy. “Không có gì, anh Tăng, tôi ổn…” Cô ngập ngừng, khóe miệng hơi nâng lên. “Thật sự rất ổn…”

“Không sao thật chứ?” Tăng Ly hơi lo lắng, quét mắt tìm quanh sảnh tiệc, không thấy bóng dáng của Tần Trọng Hàn đâu cả, vừa mới khiêu vũ xong, anh ta liền biến đi đâu mất dạng.

“Anh Tăng, tôi ra ngoài một chút!” Tiêu Hà Hà nhìn thấy Cung Luyến Nhi và Mai Tây Vịnh đều đã đi vào, tự nhiên cô cảm thấy sảnh tiệc này quá chật, cô nên ra ngoài hít thở không khí thì tốt hơn!

Ánh mắt của Tăng Ly dõi theo bóng lưng cô, vào lúc cô quay người đi liền hét lên gọi cô lại. “Hà Hà!”

Tiêu Hà Hà dừng bước, quay đầu lại nhìn anh ta. “Hả?”

Khuôn mặt đẹp trai của Tăng Ly thật sáng và ấm, dưới ánh đèn, xung quanh người anh ta tỏa ra một vòng sáng. Cô im lặng chờ đợi, một lúc lâu vẫn thấy anh ta không nói gì, trong ánh mắt có chút phức tạp, cô liền nói: “Anh Tăng, tôi thật sự không sao mà!”

“Có vài chuyện đừng nên giữ mãi trong lòng, nếu có tâm sự, tôi có thể làm thính giả, đảm bảo là một thính giả giữ bí mật rất tốt!”

Tim Tiêu Hà Hà nhói lại, thì ra cô là người dễ bị người khác nhìn thấu như vậy. Cô mỉm cười rồi lắc đầu, sắc mặt vẫn tái nhợt. “Cám ơn anh Tăng!”

Không muốn phơi bày sự yếu đuối của mình, Tiêu Hà Hà đeo lên một cái mặt nạ cười, một lần nữa đi đến vườn hoa bên ngoài nhà họ Tần.

Lúc này liền nghe thấy tiếng chào hỏi đồng thanh của mấy anh bảo vệ đứng bên ngoài vườn hoa: “Chào cậu chủ!”

Gần như cùng lúc đó, Tiêu Hà Hà quay đầu lại, nhìn thấy một hình dáng cao lớn đang đi đến từ phía cửa bên hông. Luồng khí mạnh mẽ đó lại ập đến một lần nữa, Tiêu Hà Hà hơi ngây người ra, rồi quay người đi lại vào trong nhà.

Nhưng không ngờ anh ta đã sải bước đến gần, nắm lấy cổ tay cô, kéo cô về phía sau biệt thự. Anh ta dùng sức mạnh đến mức cô không thể nào thoát ra được.

“Nè! Anh thả tôi ra!” Tiêu Hà Hà vội hét lên.

Mấy anh bảo vệ đều ngớ ra, họ chưa từng nhìn thấy cậu chủ thô lỗ như vậy bao giờ. Cô gái này là ai nữa? Nhân vật chính của đêm nay không phải là cô Cung à? Sao tự nhiên lại đổi thành một nhân viên phục vụ rồi?

Tiêu Hà Hà không biết mình đã bị anh ta kéo đến đâu, có vẻ là một căn phòng yên tĩnh. Ở đây không nhìn thấy cảnh ồn ào ở trước trước, nhưng vẫn có thể nghe thấy tiếng nhạc.

Sau đó, cô bị anh ta ép sáts vào tường, giữ chặt người cô. Rồi nụ hôn lạnh lùng và ngang ngược của anh ta đã ập tới, rất tàn bạo, rất mạnh mẽ, gần như cướp đi cả hơi thở của cô.

Còn cô chỉ cảm thấy trước mắt nổi lửa, đầu óc trống rỗng. Sao anh ta lại hôn cô nữa? Sao cô cảm thấy lúc này mình giống như một diễn viên vậy chứ?

Tại sao cảnh ngộ của cô lại thê thảm đến vậy?

Ở buổi tiệc coi mắt, anh ta khiêu vũ xong với nhân vật chính rồi lại chạy đến quấy rối cô. Anh ta dựa vào đâu mà làm như vậy? Tối nay, cô không ngờ sẽ gặp Mai Tây Vịnh, tâm trạng của cô vốn đã rất tệ rồi, lại còn bị anh ta quấy rối như vậy, cô nhất thời cảm thấy rất tuyệt vọng, rất đau buồn.

Cô dồn hết sức đấm đá anh ta. "Thả tôi ra! Anh thả tôi ra, anh là đồ điên!"

Tiêu Hà Hà hét xong liền cảm thấy ngực càng nghẹt thở hơn.

Anh ta cúi đầu xuống nhìn cô, ánh mắt phức tạp, nhưng trên mặt không hề có biểu cảm gì.

Cô hơi nhíu mày lại, nhìn vào người đàn ông trên mặt không hề có chút biểu cảm nào nên không biết anh ta đang nghĩ gì. Trái tim anh ta, khó nhìn thấu đến vậy, rốt cuộc anh ta muốn làm gì?

"Tần Trọng Hàn, rốt cuộc anh muốn sao? Rốt cuộc anh muốn gì hả?" Cô lại hét lên lần nữa. "Tại sao anh cứ bắt nạt tôi như vậy? Tôi không phải là tuýp phụ nữ như anh nghĩ, không phải là phòng nhì của anh, tại sao anh cứ quấy rối tôi? Tôi ghét anh, tôi ghét anh!"

Tần Trọng Hàn nghe thấy những lời của cô, nhìn khuôn mặt đầy vẻ căm ghét của cô, đột nhiên có cảm giác rùng mình, trong lòng giống như bị ai đó cấu xé, anh ta chỉ cảm thấy rất đau. "Làm người phụ nữ của tôi đi!"

Vẫn là câu đó!

Cô lại cười chế nhạo, trong miệng đầy vẻ tự ti. "Tần Trọng Hàn, anh nói gì? Làm người phụ nữ của anh?"

Đây là lần đầu tiên cô thực sự đối mặt với vấn đề này. Có thứ gì đó, bất thình lình va đập vào trái tim cô.

"Phải!" Anh ta khẳng định.

"Vậy anh chịu một người phụ nữ mà tuần trước đã cùng với người đàn ông khác không? Anh có chịu không? Anh chịu một người phụ nữ đã có thêm đứa con khác không? Ý tôi là ngoài Thịnh Thịnh ra, tôi còn có một đứa con khác nữa! Anh còn chịu không? Tuần trước, tôi còn ngủ chung với ba của con tôi, anh còn chịu không?" Cô không thể kiểm soát được cảm xúc, khuôn mặt đầy vẻ thất vọng, đau đớn và tuyệt vọng. "Tần Trọng Hàn, tôi cho anh biết, tôi thậm chí không bằng một con điếm, tôi còn không có tự trọng bằng gái quán bar! Tôi chưa từng đụng đến bất kỳ người đàn ông nào, tôi chỉ muốn sống bình yên. Xin anh, cầu xin anh, đừng đụng đến tôi nữa được không? Anh cho tôi biết đi, rốt cuộc phải làm gì thì anh mới chịu buông tha cho tôi?"

Tại sao anh ta cứ như vậy? Cô thật sự không đủ khả năng đụng đến anh ta! Cô chỉ muốn được yên ổn mà

sống một cuộc sống bình thường. Cô ước gì mình chưa từng quen biết anh ta!

Tần Trọng Hàn bỗng nheo mắt lại, ngỡ ngàng lùi về sau một bước. Vẻ mặt cô lúc này khiến anh cảm thấy rất có lỗi với cô. Sự tự ti của cô, sự xem thường bản thân mình, làm cho cảm giác tội lỗi của anh ta lộ ra trên khuôn mặt đẹp trai. Anh ta không ngờ bóng râm trong lòng cô lại nặng nề đến vậy, nặng nề đến mức làm anh ta thấy sợ, sợ bộ dạng đau khổ của cô sau khi biết sự thật! Anh ta phải nói với cô thế nào đây?

Anh ta đột nhiên kéo cô lại gần, hai tay giữ chặt mặt cô, nâng cằm cô lên, buộc cô phải nhìn thẳng vào mặt mình. "Hà Hà, xin lỗi!"

Cô ngây người ra, trên khuôn mặt bi thương đang đẫm lệ, nhìn vào đôi mắt dường như cũng đang đau khổ của anh ta. "Tôi không cần lời xin lỗi của anh, xin anh đừng đụng đến tôi nữa có được không? Tôi rất mệt, rất mệt, thật sự rất mệt mỏi!"

Không biết là vì anh ta hay vì Mai Tây Vịnh, hay là vì đứa con, tự nhiên cô cảm thấy lúc này dù mình muốn chết cũng không chết được, muốn khóc nhưng không thể tìm thấy một góc để khóc.

"Tôi xin lỗi!" Ngoài việc nói xin lỗi ra, dường như anh ta không biết phải nói gì khác!

"Đừng sỉ nhục tôi nữa được không?" Giọng cô hơi tủi thân.

67. Chương 67

"Sao chú lại ở đây?" Tiêu Hà Hà hơi bất ngờ, lần trước ở Tần thị, lần này ở nhà họ Tần, không lẽ ông ta có quan hệ gì đó với nhà họ Tần? "Chú Mao, xin chú nói cho tôi biết con trai tôi đang ở đâu có được không? Nhất định chú biết người đó sống ở đâu phải không?" Mao Chi Ngôn kinh ngạc trong lòng, còn Tần Trọng Hàn đúng lúc này vừa đi ra, ngước mắt lên liền nhìn thấy Tiêu Hà Hà và Mao Chi Ngôn đang đứng ở trước nhà chính của khu nhà họ Tần.

Ánh mắt của Mao Chi Ngôn quét qua như muốn cầu cứu.

Tần Trọng Hàn khẽ lắc đầu, Mao Chi Ngôn thở dài. "Cô Tiêu, thật tình là tôi không biết gì cả, tôi chưa bao giờ gặp người đó, nên tôi không thể nói gì với cô được cả!"

"Chú cũng chưa từng gặp anh ta à?" Cô cảm thấy trái tim mình như bị móc ra ngoài, tự lẩm bẩm, rồi nước mắt bất giác chảy xuống.

Mao Chi Ngôn sắp không chịu được, nhưng Tần Trọng Hàn đã đi đến. "Xin chào anh Mao!"

Thấy họ chào hỏi nhau, Tiêu Hà Hà vội lau nước mắt, nhưng những giọt nước mắt lau đi rồi lại tuôn ra, có lau sao cũng không sạch được.

Tần Trọng Hàn bước đến và cúi đầu nhìn cô, đưa cho cô một cái khăn tay. "Em không sao chứ?"

Tiêu Hà Hà không nhận, chỉ dùng tay lau nước mắt. Đột nhiên cô sững người ra, lạnh lùng hỏi: "Hai người quen nhau?"

Mắt của Tần Trọng Hàn chợt nhíu lại, rồi gật đầu một cách bình thường: "Phải, tôi với chú Mao đây có qua lại trong công việc."

"Chú ấy không phải giám đốc của Tần thị sao?" Tiêu Hà Hà nhớ lại lần trước gặp ông ta.

"Đâu có! Tôi không phải giám đốc của Tần thị, tôi với tổng tài Tần chỉ có qua lại trong công việc thôi!" Mao Chi Ngôn giải thích ngay lập tức.

Mặc dù Tiêu Hà Hà rất nghi ngờ, nhưng cô cũng không biết phải hỏi thêm gì nữa. Cô hơi chán nản, quay người v à đi về phía trước.

Chờ cô đã đi xa, Mao Chi Ngôn hỏi với vẻ lo ngại: "Tổng tài, làm vậy có ổn không?"

"Đâm lao thì phải theo lao!" Tần Trọng Hàn thở dài. "Tạm thời anh đừng xuất hiện ở công ty và ở đây nữa!"

"Dạ!" Mao Chi Ngôn hơi ngạc nhiên. "Vậy tôi sẽ qua Áo công tác, khi nào về được, cậu hãy gọi điện cho tôi!"

"Thiệt thòi cho anh rồi!" Tần Trọng Hàn vỗ vỗ vai anh ta.

"Hà Hà, con sao vậy?" Mai Tây Vịnh nhìn thấy cô đi vào mà đang khóc, nhất thời thấy hơi lo lắng.

Tiêu Hà Hà ngước đầu lên thì nhìn thấy bà ta, cô bỗng sững người lại, vôi lau đi những giọt nước mắt. Cô sẽ không để cho Mai Tây Vịnh nhìn thấy nước mắt của mình, chỉ đi vào trong một cách thờ ơ.

"Hà Hà!" Mai Tây Vịnh đột nhiên kéo cô lại. "Con sao vậy?"

Cô giận dữ hất tay bà ta ra. "Bà làm gì vậy? Tôi có quen bà à? Bà là ai?"

"Hà Hà!" Ánh mắt của Mai Tây Vịnh hơi phức tạp. "Mẹ biết vừa rồi..., vừa rồi mẹ không nên nói như

vậy…”

“Thưa bà, bà cứ việc sống cuộc sống cao quý của mình đi, tôi không quen bà!” Tiêu Hà Hà định bỏ đi.

Nhưng Mai Tây Vịnh đã kéo cô lại. “Hà Hà, tại sao con lại khóc? Ai đã bắt nạt con?”

Bà ta dựa vào đâu mà quan tâm đến mình? Bà ta không quen mình. Chẳng phải bà ta đã nói không quen sao? Vậy bây giờ ý của bà ta là gì? Bà ta đứng ở lập trường nào để quan tâm đến cô?

“Đừng có kéo tôi! Buông ra!” Cô lạnh nhạt.

“Hà Hà, con đừng như vậy, sẽ bị người khác nghe thấy đó!” Mai Tây Vịnh liếc nhìn xung quanh với vẻ hơi lo lắng. May mà buổi tối, không có ai đứng ở cửa phòng khách, chỉ có mấy anh bảo vệ, Mai Tây Vịnh biết những người đó thường sẽ không nhiều chuyện.

“Tôi không sợ! Tôi không sợ gì cả! Bà buông ra! Tôi có quen bà sao? Tôi phải quen bà sao?” Cô chỉ cảm thấy rất buồn! “Nếu tôi nhớ không lầm, hình như chúng ta vừa mới quen thôi mà?”

“Hà Hà!” Mai Tây Vịnh vội vàng hét lên, giọng rất khẽ. “Chúng ta nói chuyện được không? Bình tĩnh nói chuyện.”

“Buông tay ra!”

Trong mắt của Mai Tây Vịnh xen lẫn những cảm xúc phức tạp. “Hà Hà, mẹ có nỗi khổ của mẹ, mẹ thật sự không cố ý nói vậy đâu! Con nghe mẹ giải thích được không?”

Cô cười chế nhạo. “Tôi không muốn biết!”

Tự nhiên cô chỉ cảm thấy mình bị ép đến không thể thở được nữa. Tại sao số phận lại bất công như vậy?

Mai Tây Vịnh nắm chặt tay cô, nói bằng giọng thiết tha: “Hà Hà, ba con, ông ấy…”

“Buông tay ra!” Cơ thể của Tiêu Hà Hà căng cứng lại, cố sức tách tay bà ta ra. Lúc này Tần Trọng Hàn vừa đi đến, từ xa đã nhìn thấy và bà Cung đang dùng dằng với nhau, nhất thời cảm thấy hơi khó hiểu.

“Có chuyện gì vậy?” Tần Trọng Hàn sải bước đi đến.

Mai Tây Vịnh vừa nhìn thấy Tần Trọng Hàn thì lập tức thả tay ra, có chút hoảng hốt.

Tiêu Hà Hà không quay đầu lại, toàn thân cứng đờ, giữ thẳng lưng rồi đi vào trong sảnh tiệc.

"Bác Cung quen cô ấy à?" Đôi mắt Tần Trọng Hàn dừng trên mặt Mai Tây Vịnh, chỉ cảm thấy khuôn mặt thanh thao này hơi quen thuộc.

Nghe hỏi vậy, Mai Tây Vịnh hơi bối rối, liền nói: "Không, không quen!"

Rõ ràng là đang nói dối!

Sao bà Cung lại quen Tiêu Hà Hà? Tần Trọng Hàn thấy hơi khó hiểu. Còn bà Cung, rõ ràng là quen biết, tại sao còn nói dối? Ánh mắt của anh ta khóa chặt bóng lưng vừa mới rời đi đó, rồi liếc nhìn Mai Tây Vịnh, rồi rơi vào suy tư.

"Cậu Tần, Luyến Nhi nhà tôi đang tìm cậu đó!" Mai Tây Vịnh nhanh chóng sắp xếp lại cảm xúc của mình, rồi nở một nụ cười đúng mực. "Cậu Tần có ấn tượng thế nào với Luyến Nhi nhà tôi?"

Tần Trọng Hàn chỉ nhếch môi lên với một chút màu sắc. "Cô Cung rất năng động!"

Hai người nói rồi bước vào đại sảnh, Tần Lăng Hàng cũng đang nhờ người đi tìm anh ta!

"Ba, có chuyện gì không?" Tần Trọng Hàn cầm một ly rượu và đi qua, Cung Bồi Tân và Cung Luyến Nhi đang ngồi nói chuyện với nhau ở một nơi cách đó không xa lắm. Những lão làng có mặt đều nhìn về phía bên này, có vẻ như họ đang lo lắng về việc hai nhà sẽ thực sự kết thông gia với nhau.

Sau khi Tần Trọng Hàn ngồi xuống, anh ta quét mắt qua toàn bộ sảnh tiệc và dừng lại ở một bóng người mảnh mai đang đứng cạnh Tăng Ly và Mễ Kiệt, thấy Tăng Ly đang cầm khăn tay lau nước mắt cho cô. Bên dưới mái tóc dày của Tần Trọng Hàn, đôi mắt đó lóe lên tia sáng lạnh lùng, trong chớp mắt đã lan ra một vết chích đau đớn không rõ.

"Con thấy cô Cung thế nào?" Tần Lăng Hàng khẽ hỏi.

Vừa rồi ông ấy đã nói chuyện với Cung Bồi Tân, bên kia cũng có ý muốn kết thông gia, không quan trọng việc anh ta có một đứa con.

Tần Trọng Hàn cười gằng với ba mình. "Ba, chuyện này không thể nào!"

"Tại sao? Ba thấy con và cô Cung nói chuyện cũng hợp mà!"

"Con có nói chuyện với cô ta à?" Tần Trọng Hàn nhướn mày. Giọng anh ta vang lên lạnh lùng, rất kiêu ngạo, làm vẻ mặt của Tần Lăng Hàng cũng u ám theo.

“Rốt cuộc con có vừa ý cô ấy không?”

“Không!” Tần Trọng Hàn trả lời một cách lạnh lùng. “Con sẽ đưa mẹ của Ngữ Điền trở về, ba đừng ép con coi mắt nữa!”

68. Chương 68

Trong những ngày sau đó, Tiêu Hà Hà sống rất yên bình, Tần Trọng Hàn không đến quấy rối cô nữa. Đã một tuần trôi qua kể từ bữa tiệc coi mắt đó, cuộc sống của cô bắt đầu bình lặng lại, Tần Trọng Hàn và Tăng Ly đều biến mất.

Thịnh Thịnh hiện đã chuyển lên học tiểu học, Tiêu Hà Hà lo cậu bé sẽ không thể theo kịp bài vở, nhưng anh chàng nhỏ bé đó có vẻ như rất thoải mái. Sau khi nhập học, một tuần đón một lần, Tiêu Hà Hà bỗng nhiên có nhiều thời gian rảnh hơn, cô cảm thấy hơi không quen.

Cuối tuần, là thời gian hai mẹ con đoàn tụ.

Sau trận khóc ngày hôm đó, Thịnh Thịnh không còn đề cập đến chuyện đó nữa. Tuy không nhắc, nhưng Tiêu Hà Hà vẫn cảm thấy cậu bé đã thay đổi, ít nói hơn lúc trước nhiều.

Rất thương con trai, nhưng tổn thương cũng đã gây ra, cô chỉ có thể thương yêu cậu gấp nhiều lần, mong rằng sẽ dần dần chữa lành vết thương lòng của cậu.

“Mẹ ơi, tại sao Ngữ Điền không đến nhà chúng ta chơi nữa vậy?” Lúc đang nấu cơm, Thịnh Thịnh không nhịn được phải hỏi.

Cả người Tiêu Hà Hà cứng đờ, nghĩ rằng có lẽ những lời cô nói đã có tác dụng với Tần Trọng Hàn, anh ta sẽ không đến quấy rối cô nữa. “Mẹ đâu có biết!”

“Thật kỳ lạ!” Thịnh Thịnh cau mày. “Con đi làm bài tập trước đây!”

“Ừ! Mẹ cũng sắp nấu xong rồi đây!” Tiêu Hà Hà quay đầu lại nhìn con trai, trong đầu nghĩ về Tần Trọng Hàn. Anh ta thực sự sẽ không đưa Ngữ Điền đến nữa à?

Nhanh chóng làm xong bài tập, Thịnh Thịnh mở máy tính và ngồi xuống. Lần trước cậu đã trao đổi số tài khoản với Ngữ Điền, hẹn sau này sẽ lên mạng nói chuyện.

“Ngữ Điền, có đó không?”

Không lâu sau đó, đầu bên kia gửi đến tin tức nhắn. “C…o…”

Ngữ Điền vẫn chưa biết gõ dấu, chỉ có gõ từng chữ cái một. Cậu bé không biết nhiều chữ như Thịnh Thịnh, ngay cả những chữ đã gặp cũng chưa chắc sẽ gõ đúng, nhưng Thịnh Thịnh vẫn đọc hiểu những câu mà cậu bé viết.

“Ba em có nhà không?” Thịnh Thịnh muốn hỏi nhất là câu này, vì hình như lâu lắm rồi không gặp chú.

“Thinh Thinh, em muon toi nha anh choi lam!”

“Chúng ta gọi voice đi, em đánh không dấu làm anh đọc mệt quá!” Thịnh Thịnh đã gửi lời mời gọi video.

Không lâu sau, đầu bên kia hiện ra khuôn mặt nhỏ nhắn của Ngữ Điền. Hai cậu bé vừa nhìn thấy nhau đã cười.

“Alo! Ngữ Điền, em có nghe thấy không?”

“Thịnh Thịnh!” Ngữ Điền rất nhút nhát, ngồi trước máy tính và đeo một cái tai nghe lớn. “Anh nói ba em thích mẹ anh thật hả?”

“Em không hỏi chú hả?”

“Không!” Ngữ Điền lắc đầu. “Dạo này mặt ba em ngầu lắm, ông nội đã không cho ba về nhà luôn rồi!”

“Tại sao vậy?”

“Em không biết nữa, ông nội không có nói!”

“Vậy ông nội của em cũng dữ quá, sao lại không cho con trai mình về nhà?”

“Dạ phải! Em cũng sợ ông nội em lắm!” Ngữ Điền nói rồi lén nhìn ra bên ngoài cửa phòng. “Suỵt, đừng để ông nội nghe thấy!”

“Ha! Em nói xấu ông nội em nha!”

“Anh không được nói bậy nha, ông nội sẽ giận đó. Em không muốn ông nội nổi giận đâu!” Ngữ Điền nói với vẻ rất ngoan ngoãn.

"Ừm! Nếu ba em về nhà, em phải nhớ đòi chú ấy đưa em đến nhà anh nha!" Tròng mắt của Thịnh Thịnh xoay tròn. "Phải rồi, mẹ anh cũng rất nhớ em đó!"

"Thật sao? Dì nhớ em thật hả?" Ngữ Điền lập tức phấn khởi lên, mặc dù vẫn còn rất nhút nhát, nhưng rõ ràng đã sôi nổi hơn nhiều. "Em cũng nhớ dì lắm."

"Vậy thì đòi ba em đưa em đến đây, mẹ anh đang nấu cơm đó!" Thịnh Thịnh tiếp tục dụ dỗ.

"Nhưng có vẻ như ba rất mệt mỏi. A! Em nghe thấy tiếng ba về rồi, em đi xem thử, chút nữa nói tiếp nha!" Ngữ Điền đóng hộp thoại một cái cạch.

Thịnh Thịnh cười lớn với vẻ đắc ý. Ừ, biết chú thích mẹ từ lâu rồi, nếu mình có một người cha giống như chú cũng không tệ, ít ra mẹ sẽ không còn cô đơn nữa. Nếu không phải đêm đó nhìn thấy chú ôm mẹ, có lẽ cậu sẽ không tác hợp cho chú và mẹ. Dù sao thì nhìn cũng xứng đôi lắm!

"Ba ơi! Khi nào chúng ta mới đến nhà Thịnh Thịnh vậy?" Ngữ Điền vừa nhìn thấy Tần Trọng Hàn liền hỏi ngay.

Tần Trọng Hàn đang im lặng hút thuốc, con trai đi xuống hỏi câu đầu tiên như vậy, một câu làm anh ta phải cau mày, hút mạnh một hơi. "Ngữ Điền, dạo này ba rất mệt mỏi, chúng ta có thể đi sau được không con?"

"Vậy khi nào mới được hả ba?" Ngữ Điền rõ ràng không thể đợi được nữa.

"Khi nào ba không bận đã!" Ngay cả anh ta cũng không thể sắp xếp lại tâm trạng của mình vào lúc này. Đã một tuần trôi qua, sau buổi lễ coi mắt, anh ta đã không đến gặp cô nữa. Nếu điều cô cần là một cuộc sống yên bình, anh ta nghĩ mình thực sự đã mắc nợ cô! Bởi vì quen biết anh ta, đã được định sẵn là sẽ không bình thường!

"Thôi được, nhưng con nhớ dì lắm!"

"Dì nào?" Đột nhiên, một giọng nói lạnh lùng và nghiêm nghị vang lên.

Tần Trọng Hàn không nhúc nhích, còn Ngữ Điền thì sợ đến run cầm cập, sợ hãi hét lên: "Ông nội!"

"Dì nào?" Tần Lăng Hàng đã nghe thấy họ nói chuyện, nhất thời hơi ngạc nhiên. Lẽ nào con trai của ông ấy đã có ý trung nhân rồi? Lại còn giới thiệu với cháu của ông ấy nữa?

Ngữ Điền cúi gầm mặt xuống, không biết tại sao cậu thấy hơi sợ ông nội, cậu cảm thấy hình như ông nội không thích cậu lắm, vì ông không bao giờ cười khi nhìn thấy cậu!

“Ngữ Điền, nói cho ông nội biết!”

“Ông nội ơi, là một dì xinh đẹp…”

“Ngữ Điền, lên lầu đi!” Tần Trọng Hàn vỗ vào vai con trai.

“Dạ!” Ngữ Điền ngoan ngoãn đi lên lầu.

“Dì đó là lý do con từ chối coi mắt hả? Hay do thân phận của cô ta…?” Khuôn mặt của Tần Lăng Hàng xụ xuống, không nhịn được phải hét lên: “Nếu là loại phụ nữ đó, chờ khi tao chết rồi mới được bước vào cửa!”

“Tính tình của Ngữ Điền yếu đuối như vậy, chính là vì bị tiếng hét này của ba làm hoảng sợ đó!” Tần Trọng Hàn liếc nhìn ông già. “Nếu ba vẫn giữ khuôn mặt này, con hứa sẽ đưa con trai của con ra ngoài ở riêng. Sống với ba, con lo tâm lý của con trai con sẽ không được bình thường!”

“Thằng nghịch tử này!” Tần Lăng Hàng giận đến run cầm cập.

69. Chương 69

Sắp hai tuần trôi qua, Tiêu Hà Hà không nhận được cuộc gọi nào từ anh cáo, tự nhiên cô thấy hơi lo lắng. Không biết tại sao, trong lòng cô rất sợ hãi, sợ rằng anh ta sẽ đột nhiên biến mất, rồi cô sẽ không bao giờ được gặp con trai mình.

Cô do dự rất rất lâu, cầm điện thoại lên và nhấn số của người tài xế đó, rồi ngồi nhìn cả buổi, nhưng vẫn không dám nhấn nút gọi, chần chừ rồi do dự, cuối cùng cũng đã nhấn gọi.

“Chào cô, xin hỏi tôi có thể giúp gì cho cô?”

“Chú tài xế ơi, chú có thể giúp tôi liên lạc với cậu chủ không?” Cuối cùng cô cũng nói. “Hoặc chú cho tôi biết số điện thoại của anh ta, để tôi gọi cho anh ta được không?”

“Thưa cô, chưa chắc tôi sẽ liên lạc được, tôi sẽ thử xem sao!” Chú tài xế rất thận trọng.

“Ừm! Vậy tôi sẽ chờ chú gọi lại!” Sau khi đặt điện thoại xuống, Tiêu Hà Hà rất lo lắng. Cô biết mình mạo muội gọi điện như vậy là rất nguy hiểm, nhưng cô thực sự sợ rằng anh ta sẽ biến mất.

Hôm nay là thứ năm, Thịnh Thịnh không có ở nhà.

Tiêu Hà Hà chỉ cảm thấy đêm rất dài, cứ nhắm mắt thì cô lại nhớ đến đứa con trai chỉ có duyên gặp mặt một lần đó của mình, rồi suy nghĩ lung tung, sợ rằng cả đời này sẽ không được gặp lại nó.

Có vẻ trời đã hơi lạnh, cô ngồi cuộn tròn trên ghế sofa.

Thời gian chờ đợi cứ kéo dài, sau khoảng 15 phút, chuông điện thoại vang lên, gấp gáp và ngắn ngủi. Là một tin nhắn, từ một số lạ.

Tiêu Hà Hà cau mày với vẻ nghi ngờ, mở tin nhắn ra, nhìn thấy một vài từ trên đó: "Nghe nói cô đang tìm tôi?"

Là anh ta sao?

Tiêu Hà Hà không dám chắc chắn, nên quyết định sẽ gọi đến số đó, nhưng đầu bên kia lại ngắt máy, không trả lời cuộc gọi.

Rồi một tin nhắn khác được gửi đến: "Có chuyện gì thì nói qua tin nhắn đi!"

Cô sững người ra, trực giác cho biết là người đó. Hít một hơi thật sâu, cô gõ một tin nhắn: "Khi nào tôi có thể gặp con trai?"

Khi gửi đi, cô nhìn chằm chằm vào cái điện thoại, cứ thấp thỏm chờ câu trả lời của anh ta.

Một lúc lâu sau, khi đã sốt ruột vì chờ đợi, chuông điện thoại lại reo lên, cô vội vàng nhấn nút đọc: "Thêm một thời gian nữa."

Cô lại gõ một tin nhắn khác: "Rốt cuộc là khi nào?"

"Sau khi gặp rồi thì sao?"

Đọc tin nhắn này xong, Tiêu Hà Hà liền chết lặng. Đúng vậy, cô chỉ muốn gặp con, còn sau khi gặp rồi thì sao? Cô có thể mang đến gì cho con mình?

Năm năm rồi! Con đã lớn, không hề có sự tham gia của cô trong năm năm đó. Mơ hồ nhớ lại đêm đó, người đàn ông đó dịu dàng nhận một cuộc gọi, hình như đã có vợ. Anh ta tìm người đẻ mướn chắc cũng là vì vợ không thể sinh nở được? Nếu không, ai lại chấp nhận một đứa con do người phụ nữ khác sinh ra chứ?

Năm năm sau, cô bất chấp tất cả để đáp ứng yêu cầu vô lý của người đàn ông đó, chỉ nóng lòng muốn gặp được con trai, nhưng lại không biết liệu làm vậy có thực sự tốt cho con hay không!

“Tôi không biết! Nhưng tôi muốn gặp nó!” Cô đã trả lời như vậy.

Sau khi tin nhắn được gửi đi, bỗng nhiên cô rơi vào ngỡ ngàng, cả người cuộn tròn lại như hồn bay phách lạc, đau đớn như tim mình bị móc ra ngoài.

Trong khoảnh khắc, cảm giác tủi thân dâng lên trong lòng, sống mũi cay cay, nước mắt tuôn xuống từ trong hốc mắt. Tại sao số phận lại giày vò một người phụ nữ yếu đuối như cô đến mức độ này?

“Làm người phụ nữ của tôi nhé?” Sau khi im lặng rất lâu, đầu bên kia lại gửi tới một tin nhắn khác.

Câu này, rất quen thuộc, quen thuộc đến mức là trái tim của Tiêu Hà Hà cũng đau theo nó!

Cô mỉm cười cay đắng: “Thời hạn?”

“Một đời!”

Trái tim cô run rẩy, thời hạn một đời, giống như một lời hứa. Nhưng từ lâu, cô đã quen với cuộc sống không có lời hứa, dửng dưng nhìn thấy mừng- giận - vui – buồn, tương phùng hay ly biệt của người khác.

Còn bây giờ, cô nhìn thấy hai từ này, tim cô lại run rẩy theo. “Chỉ cần như vậy, tôi sẽ gặp được con trai của tôi phải không?”

“Cô sẽ được ở gần nó!”

Tim cô như thắt lại. “Ý anh là tôi có thể ở gần nó mãi mãi? Chỉ cần tôi chấp nhận yêu cầu của anh? Chỉ cần làm người tình của anh? Đơn giản như vậy sao?”

“Không có danh phận, chỉ là người tình!”

“Tôi có thể nhìn thấy mặt anh không?” Cô không biết tại sao, đột nhiên lại rất muốn gặp anh ta, rất rất muốn.

“Tại sao lại muốn nhìn thấy mặt tôi?”

“Anh muốn đeo cái mặt nạ đó suốt đời à?”

Lại im lặng, im lặng rất lâu, lâu đến mức cô gần như tưởng rằng anh ta sẽ không gửi tin nhắn đến nữa. Đột nhiên, một tin nhắn khác được gửi đến: “Hận tôi không?”

Hận sao?

Tiêu Hà Hà tự hỏi từ tận đáy lòng mình. Một hợp đồng, vốn đã thỏa thuận xong, hận anh ta điều gì? Cô không biết nên hận anh ta hay hận bản thân mình! Nhưng đã năm năm rồi, nỗi đau cốt nhục chia lìa làm tim cô lúc nào cũng đau như bị cào xé, không hận anh ta cướp con đi, mà hận anh ta vì năm năm sau lại xâm phạm cô một lần nữa. Cô hít một hơi thật sâu, rồi gửi đi một từ: "Hận!"

Lại chờ rất lâu, đầu bên kia gửi đến hai từ. "Ngủ đi!"

Cô ngỡ ngàng nhìn chằm chằm vào cái điện thoại, nhưng không chờ được tin nhắn gửi tới nữa. Cô không biết ý anh ta là gì, liệu có phải vì một chữ "hận" của cô mà làm anh ta nổi giận, sẽ không cho cô gặp con nữa không?

Tiêu Hà Hà rơi vào trầm tư. Anh ta nói làm người tình một đời, thời hạn này quá dài, dài đến mức đến khi chết đi mới có thể chấm dứt mối quan hệ này. Cô nên chấp nhận không? Anh ta nói sẽ cho con trai ở gần cô, chỉ yêu cầu này thôi!

Trong quán bar tối mờ, Tần Trọng Hàn ngồi trong góc, tay cầm cái điện thoại, tay kia đang kẹp một điếu thuốc, cả người nhìn chán chường, nhưng vẫn không làm suy giảm vẻ ngang ngược của anh ta.

"Hàn, dạo này anh hơi bất thường đó!" Tăng Ly nâng ly lên. "Tâm trí để đâu đâu á!"

"Cậu lại rảnh rỗi rồi à?" Giọng trầm của Tần Trọng Hàn vang lên lạnh như băng, trong trẻo nhưng hiu quạnh làm người khác không thể nghe ra được bất kỳ cảm xúc nào.

"Ha! Thì ra hai anh đang ở đây?" Đột nhiên, một giọng nói đẹp đẽ tham gia vào.

Hai người cùng lúc quay đầu lại, nhìn thấy Tăng Dương Dương đang tươi cười rạng rỡ của xuất hiện trước mặt họ. Cô ấy mặc một cái áo phông với hoa văn dày đặc, làm nổi bật cảm giác dễ thương của một cô bé. Cái quần jean màu xám với đôi giày vải. Xuất hiện như vậy trong quán bar tối mờ, quả thực đã làm hỏng hình tượng trong sáng của cô em gái nhà hàng xóm.

70. Chương 70

Trưa thứ sáu.

Tiêu Hà Hà đang tiếp khách, Tần Trọng Hàn và Tăng Ly đột nhiên xuất hiện ở nhà hàng Await.

"Xin chào! Hà Hà, dạo này khỏe không?" Tăng Ly không gặp Tiêu Hà Hà cũng lâu lắm rồi.

"Ờ, anh Tăng, tổng tài Tần, xin chào!" Tiêu Hà Hà chào hỏi rất thận trọng.

Tần Trọng Hàn chỉ khẽ gật đầu mà không nói gì, tầm nhìn của anh ta hầu như không dừng lại trên mặt Tiêu Hà Hà.

Anh ta mặc một cái áo sơ-mi màu bạc với cái áo vest màu đen, khuôn mặt đẹp trai hoàn hảo giống như một tác phẩm điêu khắc, vẫn đôi mắt sâu thẳm đó, nhưng dừng lại ở chỗ thang cuốn kia. Ánh mắt lạnh lùng đó xuyên thẳng vào sâu trong linh hồn, khiến người khác bất giác nhìn thấy mà khiếp sợ.

Tần Trọng Hàn đi thẳng đến chỗ thang cuốn.

"Hàn, anh lên trước đi!" Tăng Ly mỉm cười với Tiêu Hà Hà, ánh mắt lộ vẻ quan tâm. "Hà Hà, có vẻ như cô ngủ không ngon thì phải, dạo này nhiều áp lực lắm hả? Hay là Mễ Kiệt lại bóc lột cô rồi?"

Người đang đứng trên thang cuốn, toàn thân cứng đờ, có chút căng thẳng.

Tiêu Hà Hà lắc đầu. "Không, tôi rất khỏe! Anh Tăng, anh mau lên trên đi!"

"Hà Hà, tôi sẽ đón cô sau giờ làm, mời cô ăn cơm được không?" Tăng Ly nghĩ lâu rồi không gặp Hà Hà, đúng là thấy hơi nhớ cô ấy, vì cô ấy là người ơn đã cứu mạng anh ta mà.

Tiêu Hà Hà thì mỉm cười từ chối. "Không cần đâu, anh Tăng, hôm nay tôi phải đi đón Thịnh Thịnh!"

"Thì chúng ta cùng đi, lâu rồi tôi cũng không gặp cậu bé!" Tăng Ly nói hùa theo.

Tiêu Hà Hà thấy có từ chối nữa chắc cũng không được, nên gật đầu đồng ý. "Cũng được!"

"Tốt! Vậy tôi sẽ đón cô sau giờ làm, rồi cùng đi đón Thịnh Thịnh. Chờ tôi gọi nhé!" Tăng Ly vỗ vỗ vai của Tiêu Hà Hà một cách rất thân mật rồi quay người đi lên lầu, lúc này mới nhận ra ở chỗ thang cuốn trên tầng hai, Tần Trọng Hàn dường như đang ngây người ra ở một góc.

"Hàn? Sao vậy? Muốn đi ăn chung với chúng tôi không?" Tăng Ly nhướn mày lên, nghĩ rằng anh ta cũng muốn đi.

Tiêu Hà Hà đã nghe thấy lời Tăng Ly nói, tim cô nhảy tưng tưng trong lồng ngực, ngước mắt lên nhìn Tần Trọng Hàn một cách vô thức, nhưng tầm mắt của anh ta không quay lại nhìn cô.

"Không rảnh!" Tần Trọng Hàn bỏ lại câu này rồi biến mất ở chỗ thang máy.

Tiêu Hà Hà không nhìn thấy bóng dáng của anh ta nữa, trong lòng thầm thở phào, nhưng lại thấy hơi buồn, nhưng không biết vì sao lại buồn?

Nhưng không quan tâm. Sau khi Tần Trọng Hàn và Tăng LY ăn xong thì chuẩn bị rời đi, Tăng Ly vẫn không quên dặn cô. "Đừng quên đó, chờ tôi gọi nha!"

"Được rồi!" Cô gật đầu vui vẻ.

Từ đầu đến cuối, Tần Trọng Hàn vẫn không nói gì, thậm chí liếc nhìn cô một cái cũng không.

Có lẽ, anh ta thật sự sẽ không đến quấy rối mình nữa, Tiêu Hà Hà nghĩ. Nhất định là vậy! Cuối cùng, cô cũng được bình yên thực sự rồi.

Khi sắp tan ca vào buổi chiều, Tiêu Hà Hà đột nhiên nhận được một tin nhắn, là của anh cáo. "Sau giờ làm hãy đến biệt thự số 15."

Cô ngây người ra, trong lòng hơi lo lắng, vì cô đã nhận lời mời của Tăng Ly, tối nay Thịnh Thịnh về nhà nữa, cuối tuần rồi, cô không thể bỏ mặc Thịnh Thịnh nguyên đêm được. "Tuần sau đó được không?"

Đầu bên kia không trả lời tin nhắn, Tiêu Hà Hà tưởng anh ta đã đồng ý nên không nói gì thêm.

Nhưng Mễ Kiệt lại nói với Tiêu Hà Hà trước giờ tan ca: "Hà Hà, Hàn gọi thức ăn, em giao đến đó giùm anh nha, dù sao xe buýt cũng đi đường đó, nên anh không kêu người khác đi nữa, hôm nay thiếu người quá!"

Tiêu Hà hơi ngẩn ra, nhưng nghĩ đến việc Mễ Kiệt vì để giúp cô đến đón con vào cuối tuần, đã cố tình cho phép cô tan ca sớm vào ngày thứ Sáu, đây là chuyện chưa từng có tiền lệ trong nhà hàng, nên cô cũng không tiện từ chối. "Dạ! Để em giao cho!"

Sau đó lại nhận được cuộc gọi từ Tăng Ly. "Anh Tăng, đúng lúc tôi phải đến giao thức ăn cho tổng tài Tần, anh không cần đến đón tôi nữa, bây giờ tôi đang ngồi trên xe buýt rồi!"

"Cô sắp đến công ty?"

"Phải!"

"Được! Vậy cô chờ tôi, giao xong thì gọi cho tôi, tôi phải đi xử lý một tình huống khẩn cấp!" Tăng Ly có vẻ hơi lo lắng.

"Được!"

Tiêu Hà Hà cầm cái hộp và bước vào tòa nhà Tần thị. Mới rời khỏi có vài ngày thôi mà, nhưng sao lại cảm thấy hơi xa lạ.

Cô gái ở quầy tiếp tân vừa nhìn thấy Tiêu Hà Hà thì hơi ngạc nhiên. "Tiêu Hà Hà, sao cô lại đến đây?"

Cô mỉm cười rồi đi đến trước thang máy. "Tôi giao thức ăn!"

"Cô giao thức ăn?" Trên mặt cô tiếp tân đầy vẻ không thể tin được. "Với điều kiện của cô thì đâu đến nỗi phải đi giao thức ăn chứ?"

"Tôi đi lên trước đây!" Thang máy cũng vừa đến, cô chào tạm biệt cô tiếp tân một cách lịch sự, rồi quay người bước vào thang máy.

Gặp lại Hướng Tịnh, cô ấy rất nhiệt tình.

"Hà Hà, sao chị lại đến đây?" Hướng Tịnh lập tức chạy đến.

"Hướng Tịnh, đây là thức ăn mà tổng tài Tần đã gọi, nhờ em mang vào trong!" Cô biết nếu muốn gặp Tần Trọng Hàn thì phải nhờ Hướng Tịnh vào thông báo, cô từng là thư ký, sao lại không biết?

"Được!" Hướng Tịnh hơi ngây người ra. "Chị để xuống đó đi, em mang vào cho tổng tài trước đã, chị chờ chút ha!"

Hướng Tịnh nhấn điện thoại. "Tổng tài, thức ăn giao đến rồi!"

"Kêu người đó mang vào đây!" Giọng nói trầm thấp vang lên, làm cho Tiêu Hà Hà và Hướng Tịnh đều ngạc nhiên.

Hướng Tịnh nói ngay lập tức: "Hà Hà, chị tự mang vào đi!"

Mặt của Tiêu Hà Hà hơi sương lại. "Chị không vào đâu, em nói với anh ta là chị đã đi rồi!"

"Nhưng mà…" Hướng Tịnh còn chưa kịp nói gì.

Cánh cửa của văn phòng tổng tài Tần Trọng Hàn đột nhiên mở ra, anh ta đứng ở cửa và nhìn vào hai người: "Cô Tiêu, không ngờ lại là cô! Mời cô vào đây một lát!"

Tiêu Hà Hà đành bấm bụng gật đầu, sau đó đi theo vào văn phòng của Tần Trọng Hàn. "Tổng tài, cho hỏi anh có gì cần dặn dò?"

Tần Trọng Hàn ngồi trên ghế giám đốc, bộ dạng rất bình thản, châm một điếu thuốc. "Dạo này khỏe không?"

Anh ta muốn hỏi chuyện này à? Tiêu Hà Hà hít một hơi thật sâu. "Khỏe!"

"Làm việc ở Await vất vả lắm phải không?"

71. Chương 71

Lại đến thứ hai.

Sau 9 giờ tối, khách trong nhà hàng hầu như đã về hết, Tiêu Hà Hà cũng chuẩn bị tan ca. Và ngay lúc này, cô nhận được một tin nhắn.

Chỉ bốn chữ đơn giản nhưng rất ngang ngược: "Tối nay đến đây!"

Cô nhìn đồng hồ, đã 9 giờ rưỡi, rồi gọi điện nhờ chú tài xế đến đón cô. Trên đường đi, cô rất im lặng, chú tài xế cũng rất im lặng, có thể thấy được là chú ấy không phải người nhiều chuyện.

Khi cô đến nơi, đèn trong nhà đã được bật sáng.

Hít một hơi thật sâu, cô đẩy cửa đi vào. Trên chiếc ghế sofa màu trắng trong phòng khách, Tần Trọng Hàn đang đeo mặt nạ, lặng lẽ hút thuốc, trong cái gạt tàn trên bàn đã chất đầy đầu thuốc lá.

Những ngón tay dài mảnh khảnh đang kẹp lấy điếu thuốc, nghe tiếng người đi vào, anh ta quay đầu lại, trên mặt vẫn đeo cái mặt nạ cáo đó, cả người tỏa ra vẻ quyến rũ rất riêng.

Tiêu Hà Hà sợ sẽ xảy ra chuyện đó lần nữa, nên cô đứng yên bên kia, không hề nhúc nhích.

Anh ta ngước nhìn lên, cố ý hạ thấp giọng: "Ăn cơm chưa?"

Anh ta biết cô vừa mới tan ca, chắc vẫn chưa ăn, và anh ta cũng chưa ăn.

Tiêu Hà Hà lắc đầu.

"Đi nấu đi, tôi cũng chưa ăn!" Anh ta điềm tĩnh nói.

Nuốt nước miếng, Tiêu Hà Hà ngạc nhiên.

"Trong tủ lạnh trong bếp có sẵn nguyên liệu!" Anh ta nói rồi đứng lên, đi về phía cửa sổ sát sàn, nhìn ra cảnh đêm bên ngoài cửa sổ. Đã vào cuối thu, trên núi đã rất lạnh, trên cửa sổ cũng đã đọng nước.

Tiêu Hà Hà nhìn theo bóng dáng đó với vẻ hồ nghi, tự nhiên cảm thấy rất quen thuộc. Bóng dáng này hơi giống Tần Trọng Hàn, nhưng giọng nói thì không giống. Cô hơi ngây người ra, rồi lắc đầu thật mạnh. Dạo này trong tâm trí cô toàn là hình bóng của Tần Trọng Hàn. Đúng là quái đản! Lúc này mà vẫn nhớ đến anh ta.

Tiêu Hà Hà để cái túi xách lên ghế sofa rồi khẽ hỏi: "Anh muốn ăn gì?"

"Gì cũng được!" Không kén chọn, nhưng giọng nói có chút mệt mỏi.

Cô đi đến trước cửa nhà bếp ở tầng một rồi quay lại nhìn anh ta, không hiểu sao, cuối cùng cô lại hỏi: "Thưa anh, tôi muốn biết anh đã nói sẽ cho con ở gần tôi, vậy có thể nói cho con biết tôi là mẹ của nó không?"

Anh ta đứng trước cửa sổ sát sàn và quay đầu lại: "Được!"

Trái tim cô đập rộn ràng. Điều này sao có thể? Anh ta nói sẽ cho con trai nhận cô? Niềm hân hoan cứ vậy mà ập đến, làm cô nhất thời mất kiểm soát, trên khuôn mặt nhỏ bé bình thản nhưng đang thấp thỏm ngay lập tức lộ ra nụ cười rạng rỡ. "Tôi sẽ đi nấu ăn ngay!"

Tần Trọng Hàn nhìn theo bóng lưng của cô đang đi vào trong nhà bếp, hút một hơi thuốc thật mạnh, không biết phải làm sao để cởi bỏ cái mặt nạ của mình. Sau khi cởi xuống, cô sẽ thế nào?

Anh ta chưa bao giờ lo lắng về chuyện gì đó như vậy, nhưng lúc này lại tự nhiên lo lắng một cách không giải thích được.

"Thưa anh, hay anh uống ly cà phê trước đi!" Tiêu Hà Hà nhìn thấy trong bếp có cà phê hạt mới mua, nên đã đích thân xay rồi pha một ly, rồi đem để trên bàn. "Tôi sẽ đi nấu cơm!"

Vì trong lòng có hy vọng, nên tâm trạng của Tiêu Hà Hà cũng đã được cải thiện. Chưa bao lâu sau, cô đã nấu xong bốn món mặn và một món canh, bày hết trên bàn. "Thưa anh, có thể ăn cơm được rồi!"

Mặc dù vẫn là giọng điệu thờ ơ, nhưng rõ ràng đã không còn căm thù như trước nữa, nhưng Tần Trọng Hàn vẫn không thể mở lòng được.

Nhìn vào khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, lông mày khẽ nhíu lại, nhưng cô không nhìn thấy. "Được! Ngồi xuống ăn đi!"

Anh ta sải bước đến, dập điếu thuốc vào trong gạt tàn và đi rửa tay, hai lần, anh ta không quên. Tiêu Hà Hà nhìn chằm chằm vào cách anh ta rửa tay trong bồn rửa chén, một lần nữa cảm thấy quen thuộc.

"Anh…?" Cô hỏi một cách lúng túng: "Tôi… có quen anh không?"

Cơ thể anh ta cứng đờ một cách rõ ràng, quay đầu lại, ánh mắt dò xét của anh ta lướt nhìn về khuôn mặt nhỏ nhắn và hơi ngỡ ngàng của cô, dường như không muốn bỏ sót chút biểu cảm nào của cô.

Tiêu Hà Hà bị anh ta nhìn nên hơi căng thẳng, liền cúi gầm mặt xuống. "Mau qua ăn đi!"

Sau đó, cô quay người và đi đến trước bàn ăn, bới cơm cho anh ta. Nghe thấy tiếng nước chảy sào soạt, trong lòng cô tự nhiên khó chịu hơn. Trong đầu cô vẫn xuất hiện khuôn mặt của Tần Trọng Hàn, dường như vào lúc này đây, hơi thở của anh ta đã bao trùm lấy cô. Tại sao cô cứ bất giác nhớ đến Tần Trọng Hàn như vậy chứ?

Hít một hơi thật sâu, cô nói: "Thưa anh…."

"Ăn cơm đi!" Anh ta chỉ muốn ăn xong rồi nói.

"Anh đeo mặt nạ có tiện không?" Cô hơi lo lắng.

Anh ta ngồi xuống, cầm đũa lên, im lặng và bắt đầu ăn. Không nói gì, cũng không trả lời, chỉ im lặng ăn cơm.

Cô không dám lên tiếng, tim cô cũng thắt lại từng cơn. Nhình dáng vẻ ăn cơm của anh ta, không có gì là bất tiện. Dáng vẻ ăn cơm của anh ta rất tao nhã, không có chút tiếng động nào, ngay cả khi ăn canh cũng không.

Tiêu Hà Hà nghĩ, có lẽ anh ta là một người giàu có, suy cho cùng, anh ta rất hào phóng, chịu bỏ ra 7 triệu rưỡi, anh ta ắt hẳn không phải là một người bình thường.

Hai người im lặng ăn cơm, thỉnh thoảng đũa đụng nhau, cô sợ đến mức ngay lập tức rút lại. Anh ta liếc nhìn cô, đôi mắt càng sâu thẳm hơn. Cô không dám nhìn thẳng vào, bởi vì hễ nhìn vào thì giống như rơi xuống vực thẳm không đáy, muốn leo lên cũng không được, như thời khắc này đây.

Đôi mắt phía sau cái mặt nạ đó, luôn khiến cô vô tình nghĩ đến một đôi mắt khác. Thôi đi, không nghĩ ngợi nữa, bởi vì cô đã không còn tư cách từ lâu rồi. Cô cần con trai, và anh ta nói muốn gặp con trai thì phải có điều kiện.

Đôi mắt to đen nhánh của Tiêu Hà Hà cứ ngây ra mà nhìn chằm chằm vào mặt anh ta. Đôi mắt sâu thẳm đằng sau cái mặt nạ cáo, vô cùng quen thuộc, quen thuộc đến mức làm tim cô run lên. Tại sao lại giống

đến như vậy? Là cô đã vô tình nhớ đến anh ta, hay là giống thật? Lúc này đây, cô thực sự bối rối.

Ánh đèn chiếu vào khuôn mặt trắng trẻo không son phấn của cô, gần như trong suốt, khiến cô nhìn giống như một con búp bê bằng pha lê, rất dễ thương và tinh khiết.

Tần Trọng Hàn nhìn vào mặt cô từ bên này bàn ăn. "Cả đời không có danh phận, có chấp nhận được không?"

Cô hơi cau mày lại, trong đầu lại hiện ra khuôn mặt của Tần Trọng Hàn một lần nữa, và cả câu nói của anh ta cũng đang vang vọng bên tai: "Làm người phụ nữ của tôi nhé!"

Lúc này, nụ cười của cô hơi chua chát, cô cắn chặt răng. "Chấp nhận!"

"Nhìn tôi! Chỉ nhìn tôi thôi!" Anh ta không thích ánh mắt lơ đãng của cô bay trong thế giới hư vô, giống như thói quen bình thường của anh ta, đòi hỏi quyền lực và kiểm soát tuyệt đối, ngay cả cô cũng không được giữ lại chút suy nghĩ riêng tư nào.

"Ngoài tôi ra, không cho phép cô nghĩ về người đàn ông khác!" Giọng nói ngang ngược vang lên bên tai Tiêu Hà Hà. "Suốt đời sẽ không hối hận?"

"Ừm!" Cô gật đầu một cách đờ đẫn, ánh mắt rơi vào sâu trong đôi mắt đằng sau cái mặt nạ của anh ta.

"Ngay cả khi cô nhìn thấy khuôn mặt thật sự của tôi, cũng không được hối hận! Được chứ?"

Trong tim cô đột nhiên hơi hoảng loạn, cô đã nhận lời, sẽ không bao giờ nghĩ về người đàn ông nào khác, vậy làm sao để quên đi khuôn mặt trong tâm trí cô đây? Thì ra, cô đã động lòng từ lâu. Thì ra, cô cũng biết động lòng, nhưng vẫn tự lừa dối bản thân rằng cô sẽ không.

Hình bóng của Tần Trọng Hàn lại bất thình lình thoáng qua trong đầu Tiêu Hà Hà. Thì ra, từ lâu anh ta đã để lại một dấu ấn sâu sắc trong trái tim cô, chỉ có điều cô vẫn luôn tự lừa dối mình.

"Tôi..." Cô dừng lại.

"Cô có thể cân nhắc, tối nay cô cứ nghỉ ở phòng khách trên lầu!" Nói xong câu này, anh ta đứng dậy và đi lên lầu.

Tiêu Hà Hà nghĩ rằng tối nay anh ta sẽ không tha cho mình, bởi vì dù gì giữa họ, vừa gặp nhau thì đã lên giường, nhưng hình như hôm nay anh ta không có ý định đó.

Cô nhìn theo bóng lưng của anh ta và rơi vào trầm tư.

Anh ta nói sẽ cho cô thời gian. Giọng của anh ta rất nhẹ nhàng, có vẻ như rất chu đáo.

Tiêu Hà Hà dọn bàn ăn và đi rửa dọn. Rửa xong, cô cất chén vào trong tủ, sau đó mới cầm túi xách và đi lên tầng hai, vào phòng dành cho khách.

Cả căn biệt thự rơi vào im lặng.

Tiêu Hà Hà không buồn ngủ, cô thật sự muốn trở thành người tình của người đàn ông đeo mặt nạ cáo này sao?

Cả cuộc đời, cô phải làm người tình của người khác như vậy sao? Cả đời đen tối. Dù có tình cảm hay không, cô vẫn phải sống với anh ta suốt đời. Đây chắc là duyên phận phải không? Duyên phận này, chắc là nghiệp duyên? Tiêu Hà Hà cười lên với vẻ tự ti.

Xoay xoay cái điện thoại trong tay một cách vô thức, nhưng vô tình lại nhấn ra số của Tần Trọng Hàn. Lúc này, đột nhiên có một tiếng chuông chói tai vang lên từ trong biệt thự, đầu óc của Tiêu Hà Hà kêu oong oong lên. Sao lại trùng hợp đến vậy?

Cô lập tức nhấn gọi, âm thanh đó bỗng dưng im bặt.

Trong căn phòng bên cạnh, Tần Trọng Hàn cầm điện thoại lên, nhìn thấy số của Tiêu Hà Hà, giật mình kinh ngạc. Lúc này, anh ta đã tháo cái mặt nạ xuống.

Tiêu Hà Hà gọi lại, tiếng chuông lại vang lên lần nữa.

Tim cô đột nhiên đập rộn lên, cảm thấy trái tim như muốn nhảy ra ngoài. Cô cầm điện thoại trong tay, nhanh chóng đứng dậy và chạy như bay về phía phát ra âm thanh đó. Nhưng khi vừa đến trước cửa phòng của anh ta, cô liền nghe thấy âm thanh đó bỗng dưng im bặt. Cô cúi đầu xuống nhìn cái điện thoại trong tay, thì ra cuộc gọi đã bị từ chối!

Cô không suy nghĩ nhiều, không kịp gõ cửa, chỉ hít một hơi thật sâu, rồi dùng hết sức bình sinh để đẩy cửa phòng của anh ta ra.

Thời gian như dừng lại tại thời điểm này, rất yên tĩnh. Trái tim cô đập loạn nhịp, ánh mắt dừng ở hình dáng mảnh mai đang đứng bên cửa sổ, trong tay anh ta đang cầm một cái điện thoại, và trên mặt không còn đeo mặt nạ nữa.

Anh ta nghe thấy tiếng động nên từ từ quay người lại. Tiếng động này, anh ta đã nghe thấy từ lúc chuông điện thoại reo vừa rồi.

Ánh mắt cô khóa chặt khuôn mặt của anh ta, trong đầu vẫn kêu oong oong: “Là anh…”

Sao lại là Tần Trọng Hàn?

Tiêu Hà Hà không dám tin. Cô kinh ngạc, chết lặng người. Cảm giác bị lừa dối lũ lượt kéo đến…

Anh ta bình thản, và cũng nhẹ nhõm. “Phải! Là tôi!”

Sao lại có thể như vậy?

72. Chương 72

Anh ta đã bắt con đi 5 năm, không ngờ Ngữ Điền lại là con của cô, cô thực sự không thể tưởng tượng được. Nghĩ đến khuôn mặt nhỏ nhắn nhút nhát đó, trái tim cô đau như cắt. Con rất nhút nhát, thậm chí còn sống nội tâm, con theo anh ta sống mà không vui chút nào! Ngoài việc tạo cho con một hoàn cảnh vật chất sung túc, dường như anh ta không hề quan tâm đến nội tâm của con trẻ.

Còn mình, khi biết được sự thật, nỗi đau lớn lao lại một lần nữa trỗi dậy. Cô không muốn vì nỗi sợ hãi của mình mà tha thứ cho người đàn ông đã hại họ phải cốt nhục chia lìa này!

Tình nhân? Từ này đủ để làm nhục lòng tự trọng của cô rồi. Anh ta nói cả đời cũng sẽ không cho cô một danh phận, chỉ làm tình nhân, vậy mà suýt nữa cô đã nhận lời anh ta!

Không! Lúc này, cô từ chối!

“Tần Trọng Hàn, anh là đồ khốn!” Cô run rẩy và hét lên.

“Hà Hà, Ngữ Điền là con trai của em, không ai có thể cướp con đi được. Tôi sẽ nói với con, em là mẹ nó!” Anh ta nghĩ, cũng đã đến lúc phải nói cho con biết rồi.

“Tại sao anh không nói ngay từ đầu? Tại sao?” Cô hỏi bằng giọng lạnh lùng. “Tại sao anh phải đeo mặt nạ để lừa tôi lên giường với anh?”

Đây mới là sự tức giận cực độ trong lòng cô. Thì ra, 6 năm trước, 6 năm sau, cô đều bị người đàn ông này xâm hại. Anh ta làm cô cảm thấy mình giống như một cô gái điếm, đang bánh rẻ linh hồn và thân xác của mình vậy!

Thảo nào anh ta hoàn toàn không quan tâm đến chuyện cô không còn là gái trinh, bởi vì anh ta đã biết rằng, 6 năm trước, sự trong trắng của cô đã trao cho anh ta! Anh ta có thể giả vờ như không biết gì, có thể sỉ nhục cô đến như vậy. Vào cái đêm mà anh ta biết cô có Thịnh Thịnh, anh ta đã giày vò cả thể xác và tinh thần của cô.

"Hà Hà!" Tần Trọng Hàn nhận ra tâm trạng của cô đang không ổn định. "Em ngồi xuống trước đã, chúng ta từ từ nói chuyện!"

"Anh đừng chạm vào tôi!" Cô đẩy anh ta ra.

Anh ta lại ôm cô thật chặt. "Nghe tôi nói!"

Cô cảm thấy xương cốt toàn thân sắp bị anh ta ôm đến đau nhức, mặc dù cảm thấy hơi thở trong ngực đã bị anh ta chèn ép đến hết sạch, cô cứng đờ ở đó, hoàn toàn bất động, để mặc cho anh ta ôm cô, trên mặt đầy vẻ bi thương. Sao anh ta có thể làm như vậy? Sao lại làm như vậy?

"Hãy tha thứ cho một phút không kìm nổi lòng của tôi!" Anh ta như đang giải thích.

Cô cảm nhận được rõ ràng hơi thở nóng hổi của anh ta thôi vào tai cô, còn anh ta không làm gì cả, chỉ ôm cô thật chặt, thì thầm vào tai cô: "Tôi thừa nhận vì mình không kìm nổi lòng, nên tôi…"

Khi nghe thấy câu này, trong lòng cô lại một lần nữa bùng lên cơn giận. "Ý anh là, anh chỉ là một con vật đang tới kỳ động dục, hễ thấy phụ nữ thì kìm lòng không đậu, muốn chiếm làm của riêng?"

"Không phải như vậy!" Anh ta khẽ hét lên.

"Không phải vậy thì thế nào?" Cô hỏi khẽ, giọng nói đã lạnh như băng.

Cuối cùng, cô bắt đầu vùng vẫy, cố sức đẩy anh ta ra xa. "Anh thả tôi ra, tôi ghét anh!"

Anh ta bị cô đẩy ra liền vội vã đưa tay ra chụp lại, nhưng lỡ tay xé rách áo của cô. Cô vẫn tiếp tục giãy giụa. Trong lúc giằng co, chỉ nghe thấy một tiếng "roạt", cái áo của cô đã bị xé rách!

Ngay lập tức, cái áo ngực màu hồng lộ ra ngoài. Tần Trọng Hàn kinh ngạc nhìn vào mảnh áo trên tay mình, rồi ngước lên nhìn tấm lưng trắng ngần của cô, hơi thở cũng dần trở nên gấp gáp.

Tiêu Hà Hà vựa xấu hổ vừa giận, khuôn mặt xinh đẹp đỏ au, hai tay khoanh trước ngực, cố gắng che đi cơ thể yêu kiều trắng hơn tuyết của mình.

Trên khuôn mặt đẹp trai với đường nét rõ ràng của Tần Trọng Hàn, có một nét quyến rũ dễ thấy. Anh ta híp đôi mắt dài và đẹp lại, đôi mắt đen nhánh và sâu thẳm.

Anh ta thở dài, người đẹp ngay trước mắt, muốn thử thách sức chịu đựng của anh hùng. Anh ta không muốn làm anh hùng, bèn giơ tay ra vuốt ve tấm lưng của cô. Cô sợ hãi đến mức run rẩy. "A…"

Anh ta bỗng thu tay về, nhưng cánh tay mạnh mẽ kéo một cái thì đã kéo Tiêu Hà Hà vào trong lòng mình, rồi vội vàng quay người lại, đè cô xuống cái giường ở phía sau.

Đôi mắt của anh ta đang nhìn chằm chằm vào Tiêu Hà Hà đang nhắm mắt lại và thở gấp vì sợ. "Đâu phải chưa từng ôm bao giờ?"

Bốn mắt nhìn nhau, cô giận đến đỏ mặt, trừng mắt liếc nhìn, giận dữ và xấu hổ đan xen. Cô vẫn muốn vùng vẫy lần nữa, nhưng toàn thân không còn chút sức lực nào, đành phải để mặc cho bộ ngực cường tráng của Tần Trọng Hàn đè lên cơ thể mềm nhũn của mình, không thể cử động.

Tần Trọng Hàn nhìn cô, giọng anh ta trầm và có sức hút, nhưng hơi khàn. "Tôi không cố tình đâu, tại cái áo này dễ bị rách quá. Vốn định tối nay sẽ tha cho em, nhưng làm anh hùng thực sự mệt mỏi quá, mà tôi…"

"Tần Trọng Hàn!" Tiêu Hà Hà gầm lên giận dữ. "Nếu anh còn thừa cơ lợi dụng tôi, tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho anh!"

Anh ta nhíu mày, ánh mắt khóa chặt khuôn mặt cô. "Lần trước không phải em cũng có cảm giác à? Em không phải không có cảm giác gì với tôi. Một lần và nhiều lần, không có gì khác biệt thì phải?"

"Tần Trọng Hàn…" Cô đỏ bừng mặt, ngăn không cho anh ta nói tiếp.

"Tôi nhớ mấy đêm trước đó, em rất có cảm giác khi nằm bên dưới người tôi mà!" Anh cười rất gian xảo, những câu nói ra đều rất trắng trợn. "Không phải sao?"

Mặt của Tiêu Hà Hà đã đỏ ửng, đỏ như muốn tứa máu ra. Cô giơ tay ra bịt miệng Tần Trọng Hàn lại, giọng run rẩy: "Anh… Anh… Không được phép ăn nói lung tung nữa!"

"Tại sao tôi không được nói?" Tần Trọng Hàn thì thầm, đôi môi quyến rũ nhếch lên một nụ cười hài hước. "Tôi cứ nói, cứ phải nói…"

Trong tim Tiêu Hà Hà đột nhiên đau nhói, cúi gầm mặt xuống vì bối rối, cố giãy giụa để đẩy anh ta ra. Còn anh ta thì càng nhanh tay hơn, đè cô thật chặt, đến mức làm cô cảm nhận được sự hăng say của anh ta.

Anh ta trợn mắt nhìn cô, nụ hôn như một cơn mưa rơi xuống gấp gáp. Anh ta khóa chặt cô trong vòng tay mình, kiểm soát từng cử động của cô.

Còn sự giãy giụa của cô, từ cố hết sức lúc đầu đến dần dần bất lực về sau, đến cuối cùng, đành phải để mặc anh ta, để mặc nụ hôn ngang ngược của anh xâm nhập vào từng sợ dây thần kinh của cô.

Tại sao lại là Tần Trọng Hàn?

Tuy trong lòng cô cũng có chút ấm áp, nhưng cảm giác bị lừa dối lại trỗi dậy, nước mắt cô bắt đầu tranh nhau chảy ra.

Cô dễ dàng khơi dậy sự nguyên sơ của anh ta, bàn tay anh ta đang gấp gáp cởi cái móc trên áo ngực của cô, vuốt ve làn da mịn màng trắng trẻo của cô. Nụ hôn của anh ta trở nên hoang dại hơn, hết mút rồi cắn, in lên trên cái cổ trắng ngần của cô từng đóa hoa mai nóng bỏng.

Đột nhiên cảm thấy trước ngực hơi lạnh, khi nhận ra, anh ta đã cúi xuống hôn vào chỗ nhạy cảm đó.

"A… Không…" Tiêu Hà Hà hét lên, tay cô lập tức đẩy anh ta ra, nhưng anh ta đã nắm lấy cánh tay đang vùng vẫy của cô rồi bẻ ngược ra sau lưng cô, để núi đôi phía trước ngực tiếp xúc thật gần với anh ta.

Những giọt nước mắt nóng áp đốt cháy môi anh ta. Anh ta ngỡ ngàng ngẩng đầu lên nhìn cô, nhận ra lúc này cô đã bật khóc.

Tiêu Hà Hà quay mặt qua một bên, không nhìn vào khuôn mặt đẹp trai của Tần Trọng Hàn, nhưng một dòng lệ tủi hổ đã chảy xuống trên má cô. Cô căm ghét bản thân mình tại sao không chống lại được sự tấn công của Tần Trọng Hàn, để đến cuối cùng phải đầu hàng hoàn toàn, đắm chìm trong sự ngang ngược và xâm chiếm nồng nhiệt của anh ta.

Cô xem thường bản thân mình! Tiêu Hà Hà cắn chặt môi, không kìm được tiếng nức nở nghẹn ngào. "Tôi không phải là gái điếm, đừng làm vậy với tôi…"

Tần Trọng Hàn thấy cô khóc liền nhanh chóng quay người lại, trở tay nắm chặt bàn tay mềm mại của Tiêu Hà Hà, không nói gì, chỉ nhẹ nhàng hôn vào lòng bàn tay cô. Tiêu Hà Hà giật mình, vội rút tay lại. Tần Trọng Hàn khẽ nói: "Được, tôi sẽ không đụng đến em, xin lỗi!"

Tiêu Hà Hà kéo chăn lên với vẻ ngượng nghịu và run rẩy, cố gắng che đi cơ thể của mình.

Tần Trọng Hàn tự kéo chăn lên và che lại giùm cô, rồi ôm chặt cô, nhìn chằm chằm vào mặt cô. Từ trong đôi mắt đẫm lệ đó, anh ta đã nhìn thấy hình ảnh nhỏ bé của mình, một cách rõ ràng.

Tần Trọng Hàn không nói gì nữa, chỉ cúi đầu xuống và nhẹ nhàng hôn lên bàn tay mềm mại của Tiêu Hà Hà. Một hồi lâu, anh ta ngẩng đầu lên và hỏi cô: "Làm người phụ nữ của tôi không được sao?"

Cô sững sờ. Cô biết rằng anh ta vẫn chưa kết hôn, anh ta là người đàn ông trong mơ của tất cả phụ nữ trong thành phố này, nhưng, nghe đồn rằng anh ta chỉ muốn gái còn trinh. Anh ta thật không có tình người.

Anh ta nói cho cô làm tình nhân, cô biết rằng mình không nên vọng tưởng, nhưng sau khi nhìn thấy bộ mặt thật của anh ta, đột nhiên cô dấy lên lòng tự trọng mạnh mẽ. "Không! Tôi không đồng ý!"

Hai người nhìn thẳng vào nhau, một lúc sau, Tần Trọng Hàn cúi đầu xuống, nói bên tai Tiêu Hà Hà: "Ngay cả khi không gặp Ngữ Điền, em cũng sẽ không đồng ý?"

Hơi thở cháy bỏng của anh ta thổi vào tai Tiêu Hà Hà, khiến cô bắt đầu run rẩy lần nữa.

"Anh… Anh đã nói sẽ cho tôi gặp con!" Nhớ đến con, trái tim cô lại đau đớn.

"Nhưng em nói sẽ làm người phụ nữ của tôi mà, ở lại đây với tôi không được sao? Tôi không để tâm việc em nuôi Thịnh Thịnh, nhưng tôi không thể cho em danh phận!" Anh ta khẽ nói.

Cô ngước mắt lên. "Suốt đời không có danh phận, rồi để anh đi cưới một người phụ nữ khác sao? Còn tôi, chỉ có thể làm người phụ nữ làm ấm giường cho anh chứ gì?"

Anh ta ngây người ra, liếc nhìn cô. "Danh phận quan trọng lắm sao?"

Ít nhất anh ta nghĩ rằng nó không quan trọng lắm!

Câu hỏi lại của anh ta giống như một con dao vô hình đâm sâu vào tim của Tiêu Hà Hà, đau đến mức không thể thở được.

Dưới làn khói nước mờ mịt, Tiêu Hà Hà đột nhiên nhắm chặt mắt lại, trên hai má đã đầm đìa nước mắt.

"Hà Hà!" Tần Trọng Hàn chỉ cảm thấy một cơn đau đang xé nát cõi lòng, rồi cúi đầu xuống nhìn cô.

Tình nhân?

Thực ra đây là hai từ rất nặng nề.

"Tần Trọng Hàn, tại sao anh nhất định muốn tôi làm người phụ nữ của anh? Anh có yêu tôi không?" Cô nghĩ rằng không có tình yêu, cô sẽ không hy sinh.

Anh ta hoảng hốt.

Tiêu Hà Hà cười giễu cợt, cô chưa bao giờ mong đợi sẽ có tình yêu, nhưng cô cũng không muốn lòng tự trọng của mình bị chà đạp.

Tần Trọng Hàn vẫn im lặng, anh ta không thích nói chuyện yêu đương với phụ nữ. Đôi mắt sâu thẳm của anh ta đang di chuyển trên mặt cô, nhưng không hề có chút ấm áp nào. Vẻ lạnh lùng trong đáy mắt càng sâu hơn, nhưng độ cong của khóe môi thì đang tăng dần.

“Em khát khao tình yêu của tôi?”

“Tần Trọng Hàn, anh biết rõ phụ nữ luôn muốn được yêu, là phụ nữ thì ai cũng mong có được anh phận, là phụ nữ thì ai cũng muốn được che chở, đương nhiên tôi còn muốn nhiều hơn nữa!” Cuối cùng Tiêu Hà Hà cũng lên tiếng một cách yếu ớt, giọng nhẹ như bị gió thổi tan trong không khí. “Nhưng tôi chỉ cần con trai của tôi, cần lòng tự trọng đáng thương của tôi sẽ không bị chà đạp, tôi không cần tình yêu!”

Cô thực sự không biết mình muốn gì, bởi vì mùi vị bị lừa gạt làm cô mất cân bằng, mà đã quên mất rằng thực ra từ đầu họ đã không phải vì tình yêu.

Đó chỉ là một cuộc giao dịch. Vậy thì đến lúc này cũng vẫn chỉ là một cuộc giao dịch. Cô làm người phụ nữ của anh ta, anh ta sẽ cho cô gặp con trai. Điều này rất công bằng. Chỉ có điều, suốt cuộc đời con lại, cô phải làm người phụ nữ làm ấm giường cho người đàn ông này! Chỉ vậy mà thôi! Xem ra thì cũng công bằng, nhưng tại sao trong lòng cô vẫn cảm thấy bất công?

73. Chương 73

Thay áo xong! Đó là quần áo mà anh ta đã chuẩn bị vào 6 năm trước, chỉ có điều cô chưa từng mặc qua, hôm nay là lần đầu tiên! Nếu không tại anh ta xé rách áo của cô, thì e rằng đến khi cô chết cũng sẽ không được mặc quần áo do anh ta chuẩn bị.

Tiêu Hà Hà cười một cách cay đắng và buồn thảm. Cả đời làm tình nhân? Không! Cô phải đi tìm Ngữ Điền! Cô chỉ cần con trai của mình! Cô sẽ không làm người tình của Tần Trọng Hàn!

Thay áo xong, cô mở cửa ra, thấy anh ta đang đứng trước cửa. Tiêu Hà Hà cắn chặt môi một cách vô thức, đi thẳng ra ngoài mà không thèm quay đầu lại.

“Đã khuya vậy rồi, em còn đi đâu?” Anh ta giữ cô lại. “Tại sao em cứ bướng bỉnh như vậy?”

Môi của Tiêu Hà Hà hơi run lên. “Tôi không muốn nhìn thấy anh!”

“Tiêu Hà Hà, nếu hôm nay em bước ra khỏi đây, tôi thề, em sẽ không bao giờ gặp được con trai của em! Tôi sẽ đưa nó ra nước ngoài!” Anh ta nổi nóng.

“Anh…” Trong đầu cô kêu oong oong. “Anh nói gì?”

“Tôi nói được là làm được!” Vẻ mặt anh ta tối sầm lại. “Tốt nhất em đừng chọc giận tôi!”

Tiêu Hà Hà mỉm cười một cách đau thương, cố kìm những giọt nước mắt, nhẹ nhàng nói với anh ta: “Nếu

anh dám làm điều đó, tôi sẽ hận anh suốt đời!"

"Vậy thì đã sao?" Anh ta đột nhiên kéo cô lại gần một cách ngang ngược, cúi đầu cắn vào tai cô, anh ta biết đó là nơi nhạy cảm nhất của cô. "Chỉ cần em dám đi ra ngoài một bước, em cứ thử xem! Không bao giờ gặp được, không bao giờ!"

Giọng của anh ta, trầm và khàn, nhưng lại lạnh đến thấu xương.

Tiêu Hà Hà không nhịn được phải rùng mình.

Cô không di chuyển, anh ta cũng dừng lại.

Trong hành lang, anh ta nhìn xuống cô đang dần bình tĩnh lại, bàn tay to lớn nâng cằm cô lên. "Đúng rồi, như vậy mới ngoan, cô gái ngoan ngoãn!"

Ánh mắt cô dừng trên mặt anh ta, khuôn mặt đẹp trai, góc cạnh rõ ràng nhưng lạnh lùng đó, đôi mắt đen nhánh và sâu thẳm, đôi chân mày rậm rạp, trong vẻ ngang ngược vẫn thanh lịch như một vị vua.

Trong mắt của Tiêu Hà Hà thầm lóe lên vẻ khiếp đảm. Người đàn ông này thật sự là khắc tinh của mình sao?

Ngay cả bây giờ, khi rất muốn thoát khỏi anh ta, rất căm hận anh ta, nhưng trái tim cũng sa ngã theo. Sự căm hận lớn nhất cũng không thể thắng được sự khiếp đảm trong tim đó, phải vậy không?

Tần Trọng Hàn nhìn cô, trong mắt đầy vẻ thương tiếc. Anh ta giơ tay ra và ôm chặt cơ thể bất lực của Tiêu Hà Hà vào lòng. Khi cô dựa sát vào mình với hơi thở yếu ớt, anh ta có chút cảm giác thôi thúc muốn cô tan chảy vào trong cơ thể mình.

Anh ta cúi người xuống, đôi môi nóng bỏng hôn lên mắt cô, hôn khô những giọt nước mắt của cô với vẻ đau lòng, những đường nét lạnh lùng trên khuôn mặt được thay thế bởi một tình cảm nồng nàn.

"Được rồi! Nếu em ngoan ngoãn, tôi đảm bảo cả Ngữ Điền và Thịnh Thịnh đều sẽ là con trai của em!" Lời đe dọa của anh ta đã có hiệu quả.

Tiêu Hà Hà chỉ im lặng không nói gì, nhưng hai hàm răng lại đang run rẩy, bởi vì anh ta đã bồng cô vào trong căn phòng nơi họ xảy ra quan hệ lần đầu tiên.

Cô co người lại, nhưng vẫn không lên tiếng.

Tần Trọng Hàn nhìn cô, cũng đêm này, cũng là cô, cũng hoàn cảnh này, tất cả đều làm cho anh ta bất giác

nghĩ đến đêm đó giữa họ, và những đêm sau đó. Anh ta nhận ra mình càng cố đè nén thì càng khó tự kiềm chế.

Môi lướt qua má cô, nhưng cô lại lùi về sau theo phản xạ.

Và cô, không thể tha thứ cho sự đe dọa và lừa dối của anh ta. Ngoài việc lên giường ra, anh ta không còn gì khác để làm hay sao? Tại sao đàn ông lúc nào cũng kinh tởm đến vậy? Lúc nào cũng dùng "tình dục" để xâm phạm phụ nữ, đe dọa phụ nữ?

Trên mặt cô lộ ra vẻ ghê tởm, biểu hiện của cô đã kích động Tần Trọng Hàn. Cô ấy dám thể hiện ra bộ mặt kinh tởm như vậy, đúng là quá đáng ghét!

"Em…" Anh ta mím chặt đôi môi mỏng mà ngang ngược, trong mắt phun ra những tia lửa giận dữ, như thể muốn đốt cháy Tiêu Hà Hà. Sức lực của bàn tay Tần Trọng Hàn tăng thêm. "Nhìn tôi!"

"Không nhìn! Không nhìn! Không nhìn!" Tiêu Hà Hà hét lên, ngay cả bản thân cô cũng không biết bộ dạng của mình lúc này giống như đang làm nũng, đang giận dỗi, nhưng lại làm anh ta càng tức giận hơn.

"Em nói gì? Nói lại lần nữa!" Một luồng gió lạnh như thổi đến từ địa ngục thổi qua tai của Tiêu Hà Hà. "Tôi kêu em nhìn tôi!"

"Anh muốn gì?" Đôi mắt lạnh lẽo của Tiêu Hà Hà liếc nhìn đôi mắt đang giận dữ của Tần Trọng Hàn, mặc dù trong lòng cũng hơi sợ.

Tần Trọng Hàn giữ chặt cô một cách ngang ngược, khóe miệng cong lên vẻ gian xảo, trong mắt không hề có nụ cười, nhẹ nhàng thì thầm: "Ừ! Được lắm, cô bướng bỉnh cứng đầu này!"

"Anh đúng là bỉ ổi quá! Anh đe dọa tôi!" Tiêu Hà Hà nhìn thẳng vào mắt anh ta, trong giọng nói đầy vẻ khinh khi và lạnh lùng.

Người đàn ông đáng kinh tởm này, chẳng lẽ anh ta chỉ biết dùng chiêu này? Chẳng lẽ ngoài cách này, anh ta không biết làm gì khác hay sao?

Tần Trọng Hàn nhìn cô và không nói gì, mắt cũng không chớp. Lúc này hai người đang nhìn thẳng vào nhau, ánh mắt của anh ta phức tạp và kỳ lạ, lóe lên những tia lửa kỳ diệu.

Nhưng bầu không khí thì ngày càng trở nên nguy hiểm hơn, còn sự nhẫn nại và bình tĩnh của anh ta cũng khiến cho Tiêu Hà Hà cảm nhận được nguy cơ tiềm ẩn đang tăng dần, nhưng cô vẫn đứng thẳng lưng, không chịu tỏ ra yếu kém.

Tần Trọng Hàn một lần nữa cong miệng lên, nhưng trong nụ cười không có chút ý cười nào cả.

Tiêu Hà Hà dứt khoát nhắm mắt lại, không nhìn vào anh ta. Dù sao, nhìn lâu vào mắt anh ta thì sẽ bị chìm vào trong đó, vậy chi bằng không nhìn!

"Mở mắt ra, tôi muốn em nhìn tôi tận hưởng cơ thể của em. Từ hôm nay trở đi, em chính là người phụ nữ của tôi, suốt đời này cũng đừng mong thoát được!" Nói rồi, trong đôi mắt sắc bén của anh ta lóe lên một tia lửa phức tạp.

Cô nghe thấy lời nói của anh ta, trợn to mắt với vẻ khó tin. Khuôn mặt lạnh lùng và nghiêm nghị của anh ta đập vào mắt, vô cùng đáng ghét, đáng ghét đến mức cô muốn xé nát khuôn mặt của anh ta. Sao anh ta có thể nói ra một cách trắng trợn và không biết xấu hổ đến như vậy?

Cảm giác nhục nhã dâng lên, một lần nữa khiến cô phải đỏ mặt.

"Cởi quần áo ra! Hồi nãy không nên mặc vào!" Anh ta điềm tĩnh nói: "Không muốn gặp con trai nữa phải không?"

Cô trừng mắt nhìn anh ta, răng cắm chặt xuống môi, cơn giận đã ập đến.

Anh ta quyết định buông cô ra, đến ngồi lên ghế sofa, bắt chéo hai chân, móc gói thuốc ra khỏi trong túi, châm một điếu theo thói quen. "Tùy em, em có thể tiếp tục làm trinh tiết liệt nữ của em đi, nhưng sự kiên nhẫn của tôi có giới hạn!"

Anh ta nhìn cô mặc quần áo anh ta mua, đó là phong cách của vài năm trước, nhưng cô mặc vào trông vẫn rất đẹp, làm nổi bật thân hình đẹp của cô. Đã từng sinh con, cô đầy đặn hơn, đàn bà hơn so với 17 năm trước!

Dưới ánh nhìn của đôi mắt đại bàng đó, cô bắt đầu cởi hết quần áo của mình một cách chậm rãi. Trong mắt đã không còn tiêu cự, giống như đang nhận mệnh lệnh làm việc vậy.

Nút áo khoác được cởi ra từng hột một, sau đó cũng rơi xuống đất. Trái tim cô cũng rơi xuống theo, cho đến khi trên cơ thể chỉ còn lại quần áo lót.

Tiêu Hà Hà cảm nhận được rõ ràng sự run rẩy và giãy giụa của mình, cảm nhận được sự yếu đuối của mình.

Anh ta nhìn cô, vẻ nguy hiểm trong mắt tăng lên.

"Tiếp tục cởi đi, tôi đi tắm đã!" Anh ta đứng dậy một cách lạnh lùng, ở thời khắc quay lưng đi đó, trong mắt lóe lên một tia đấu tranh.

Đối xử với cô như vậy, dường như quá tàn nhẫn!

Nhưng, anh ta nhận ra, anh ta càng muốn đối xử tốt với cô thì cô càng cố tình chống đối anh ta. Có lẽ dùng cách đe dọa thì quá bỉ ổi, nhưng xưa nay anh ta luôn tin rằng đánh nhanh sẽ thắng nhanh! Anh ta chỉ muốn có được cô, bởi vì từ lần trước, cho đến bây giờ, đã hơn hai tuần rồi. Anh ta đã kiêng khem hai tuần rồi!

Cô không nói gì, mắt cô trống rỗng, trèo lên giường và che mình lại.

Tiếng nước chảy rào rào vang lên trong phòng tắm. Tần Trọng Hàn tắm xong, chỉ lấy khăn tắm quấn quanh nửa người dưới, để chân trần và đi ra.

Nhìn thấy cô đang cúi gầm mặt ngồi trên giường, tấm chăn quấn quanh người, vô cùng bất lực. Vì chút xấu hổ và căm hận đó, cô lại càng ghét anh ta!

"Cởi hết đi!" Anh ta tiếp tục nói.

Bàn tay cô vòng ra phía sau, các ngón tay khẽ chạm vào móc áo ngực, bật một cái, mở ra!

Áo ngực rơi xuống, thân hình xinh đẹp của cô lộ ra!

Tần Trọng Hàn vẫn nhìn chằm chằm vào cô. Trong khoảnh khắc quần áo lót rơi xuống đó, anh ta cảm thấy hơi thở của mình dần dần rối loạn. Nhìn thấy làn da trắng ngần của cô, toát lên vẻ mềm mại và quyến rũ, làm anh ta cảm thấy phơi phới. Có thứ gì đó đã che đi đôi mắt sâu thẳm, anh ta chỉ muốn sở hữu người phụ nữ một cách hoàn toàn, chinh phục người phụ nữ này một cách hoàn toàn!

Cô xấu hổ! Cảm thấy mất mặt!

"Tần Trọng Hàn, nếu anh muốn, anh cứ lấy đi! Lấy đi!" Cô không biết làm thế nào để tìm thấy giọng nói của mình, những câu nói ra vẫn run rẩy như vậy.

Trong khoảnh khắc tiếp theo, cô cắn chặt môi và nếm được vị mặn tươi mới. Thì ra, cô đã cắn rách môi mình, thật nhục nhã. Anh ta là một con ác quỷ, là khắc tinh của cuộc đời cô.

Lúc này, mái tóc đen của Tần Trọng Hàn dính vào bên má, có nước giọt xuống từ trên tóc. Một đôi mắt đen long lanh và lạnh lùng. Cả người toát ra một sức hút độc đáo, đủ để khiến người ta nổi sóng trong lòng. Nhưng Tiêu Hà Hà lại không nhìn thấy, cô cũng không muốn nhìn, cô cảm thấy mình chỉ còn lại sự sỉ nhục ngay lúc này!

Tần Trọng Hàn bước nhanh ra khỏi cửa phòng tắm, chậm rãi tiến về phía cô. Mỗi bước chân đến gần đều cảm nhận được sức hút không thể kiểm soát được tỏa ra từ cơ thể cô.

Cuối cùng đã đi đến trước mặt cô, nhưng anh ta chỉ với tay ra và nắm lấy tóc cô, đưa lên mũi rồi hít nhẹ

vào. Mùi của cơ thể cô lúc nào cũng tươi mát như vậy, không có mùi nước hoa nồng gắt. Cô hoàn toàn khác, giống như hoa lan xinh đẹp trong khe núi vậy.

Tần Trọng Hàn hôn lên tóc cô, với tay ra kéo cô ôm vào lòng. Lòng bàn tay dán sát vào lưng cô, cảm nhận được sự mềm mại và vẻ đẹp của cơ thể cô. Anh ta rất khó chịu khi phải kìm chế, phải hít một hơi thật sâu.

Còn Tiêu Hà Hà thì chỉ nín thở, nghe thấy tiếng tim đập vội vã của mình.

Mặt của anh ta và cô, đang ở cự ly rất gần.

Cái áo choàng tắm trên người anh ta, "soạt" một tiếng đã rơi xuống, cơ thể họ dính sát vào nhau.

"Tại sao em không chịu thuận theo lời tôi? Hả?" Tần Trọng Hàn ôm lấy cơ thể mảnh mai và yếu ớt của Tiêu Hà Hà, ôm chặt cô vào lòng.

Anh ta nhìn khuôn mặt xinh đẹp của cô, không kìm được phải cúi đầu xuống hôn cô. Anh ta khao khát cái miệng nhỏ xinh mềm mại và đỏ tươi của cô, nhưng lại nếm mùi được mùi tanh của máu trong miệng cô, trong lòng tự nhiên đau nhói.

Đôi môi nhẹ nhàng bao phủ lên, đầu lưỡi tách hai hàm răng của cô ra, mang đến cho cô một cơn thở gấp vì xấu hổ và giận dữ.

Hơi thở của cô rất thơm, đôi môi của cô thật mềm mại, khiến anh ta muốn dừng lại cũng không thể, cứ hôn cô một cách mê mẩn. Hai tay của Tần Trọng Hàn lướt trên khắp người cô, nhưng đôi môi lại bắt đầu hôn cô rất dữ dội và mãnh liệt.

Nụ hôn này rất lâu và mãnh liệt. Khi Tần Trọng Hàn thả Tiêu Hà Hà ra mà cơn cuồng nhiệt vẫn còn chưa dứt, mặt cô đã đỏ đến mức không thể đỏ hơn, mềm nhũn gần như không thể đứng vững được. Cô suýt chết vì nghẹt thở.

Tần Trọng Hàn cũng hơi thở gấp, anh ta nhìn Tiêu Hà Hà, tay để sau lưng cô, khẽ nói với cô: "Tiêu Hà Hà, tôi muốn em là người của Tần Trọng Hàn tôi mãi mãi!"

74. Chương 74

"Tôi hận anh…"

"Hận đi!" Anh ta sẽ không cho cô đứng ở đại sảnh để chịu sự dòm ngó của những gã đàn ông mê gái đó, anh ta muốn cô phải hoàn toàn thuộc về mình.

“Ba ơi, sao hôm nay lại cúp học vậy ạ? Ông nội sẽ giận đó!”

Mới sáng sớm, Tần Trọng Hàn đã sai tài xế đón con trai Ngữ Điền rồi chở đến biệt thự số 15. Tiêu Hà Hà bị anh ta giày vò cả đêm, bây giờ chắc là đang ngủ rất say. Nhìn đồng hồ, cũng đã 9 giờ rồi, vậy mà cô ấy vẫn chưa dậy, xem ra anh ta thật sự đã khiến cô rất mệt mỏi.

Tâm trạng của Tần Trọng Hàn hình như rất vui, chỉ vào mũi cậu bé một cái. “Ừ! Ngữ Điền muốn có mẹ không?”

“Mẹ?” Ngữ Điền bỗng reo lên, vẻ ngạc nhiên không kiềm chế được hiện lên trên khuôn mặt nhỏ nhắn. Cậu muốn có mẹ từ lâu lắm rồi, nhưng không phải ba vẫn luôn rất giận hay sao? “Ba không giận nữa hả?”

“Mẹ đang ngủ trên lầu đó con!” Tần Trọng Hàn khẽ nói: “Chúng ta đừng làm ồn mẹ được không?”

“Có mẹ thật hả ba?” Ngữ Điền không dám tin.

“Đúng vậy!”

“Nhưng…, nhưng là mẹ của riêng Ngữ Điền thôi phải không?” Ngữ Điền hỏi với vẻ ngạc nhiên.

“Phải! Mẹ ruột của con, người mẹ đã sinh ra con!”

“Nhưng tại sao mẹ lại không cần Ngữ Điền?” Nói rồi, Ngữ Điền cúi đầu xuống. “Những bạn nhỏ khác đều có ba và mẹ. Ngữ Điền chỉ có ba, Thịnh Thịnh chỉ có mẹ. Ba ơi, tại sao ba của Thịnh Thịnh lại không cần Thịnh Thịnh vậy? Còn mẹ của Ngữ Điền cũng không cần Ngữ Điền?”

“Cục cưng à, mẹ của Thịnh Thịnh chính là mẹ của con!” Tần Trọng Hàn bồng cậu bé lên rồi ôm vào lòng mình, sự yếu đuối trong lòng đã bị chạm đến. “Không phải mẹ không cần con, chỉ là mẹ không tìm thấy con thôi!”

“Dì là mẹ hả?” Ngữ Điền nhìn Tần Trọng Hàn bằng ánh mắt không dám tin, bỗng nhiên, một nụ cười rạng rỡ hiện lên trên khuôn mặt cậu. “Thật hả ba? Thật hả?”

“Đương nhiên là thật!” Tần Trọng Hàn mỉm cười nhìn con trai.

“Vậy Thịnh Thịnh là anh của Ngữ Điền hả? Thịnh Thịnh cũng là con của ba hả?” Ngữ Điền có vẻ như vẫn chưa hiểu, nhưng Tần Trọng Hàn lại gật đầu. “Phải! Thịnh Thịnh cũng là con của ba! Giống như con vậy!”

“Woah! Tốt quá!” Ngữ Điền mừng rỡ. “Con có mẹ rồi, con có mẹ rồi!”

Cậu bé nhảy nhót vui mừng trong phòng khách dưới lầu, Tiêu Hà Hà ở trên lầu bị tiếng ồn làm cho thức giấc. Tiếng cười và tiếng hoan hô của trẻ con truyền đến tai cô, trong tim Tiêu Hà Hà chua xót. Cô ngồi phắt dậy, lúc này mới phát hiện mình đang không mặc quần áo. Đau! Cả người đau rã rời! Dù cô đã làm mẹ, nhưng sau mỗi lần làm chuyện đó với anh ta, cô đều đau nhức toàn thân.

Chỉ cảm thấy toàn thân đau nhức, nhất là giữa hai chân. Sự đau đớn này khiến cô cảm thấy bản thân mình càng không có chút lòng tự trọng nào. Vì con, cô có thể chịu đựng, tất cả đều vì con! Cô bằng lòng hy sinh tất cả.

Khoan đã!

Tiếng của trẻ con!

Cuối cùng cô đã hoàn toàn tỉnh ngủ.

Nhanh chóng đứng dậy, cái chăn bỗng tuột xuống, cả người thấy lành lạnh, liền vội vàng nhặt quần áo lên rồi mặc vào. Sau đó vào phòng tắm, nhanh chóng chỉnh trang lại hình dáng của mình.

Ngữ Điền đến rồi!

Con của cô đến rồi!

Cô chưa bao giờ căng thẳng đến vậy. Tim Tiêu Hà Hà bỗng đập thình thịch. Cô muốn gặp con trai, mặc dù đã gặp rất nhiều lần, nhưng cô không biết đó chính là con của cô.

Nghĩ vậy, nỗi căm hận của cô đối với Tần Trọng Hàn lại tăng thêm! Cái cảm giác gặp nhau mà không nhận ra nhau thật sự làm người ta nghẹt thở. Sao anh ta có thể lừa dối cô như vậy? Biết rõ cô rất muốn gặp con trai, mà anh ta lại lừa gạt cô như vậy.

Chải đầu xong, trên cổ vẫn còn những dấu vết của nụ hôn gặm nhấm của anh ta, mặt Tiêu Hà Hà đỏ lên. Nếu bị con nhìn thấy thì phải làm sao? Cô không phải là một người phụ nữ tốt, nhưng cô không muốn làm một người mẹ xấu, không muốn con trai xem thường mình. Cô lại vội vàng đến tủ quần áo để tìm quần áo, đúng lúc nhìn thấy vài cái khăn lụa, tiện tay lấy một cái quấn quanh cổ để che đi những dấu vết đó.

Tim Tiêu Hà Hà vẫn còn đập loạn nhịp, cô quên luôn việc phải đi làm, vì cô đã nghe thấy tiếng kêu của con, nghe thấy tiếng của đứa con mà cô ngày đêm mong nhớ.

Hít thật sâu, cô mở cửa, bước ra ngoài, từ xa đã nghe thấy cuộc trò chuyện giữa Ngữ Điền và Tần Trọng Hàn, mắt cô bắt đầu bị màn sương che đi.

"Ba ơi, sao mẹ vẫn chưa dậy nữa? Chúng ta đi gọi mẹ dậy được không?" Ngữ Điền hét lên khe khẽ.

“Suỵt! Nhỏ tiếng thôi, mẹ mệt, đang nghỉ ngơi, nghỉ ngơi xong sẽ xuống! Chịu khó đợi đi con!” Giọng Tần Trọng Hàn cũng bất giác đầy dịu dàng.

Mặt Tiêu Hà Hà đỏ bừng lên, không ngờ anh ta cũng chu đáo đến vậy. Nhưng, Tiêu Hà Hà sẽ không cảm kích, dù chỉ một chút. Vì thủ phạm đầu sỏ đã hại cô mệt mỏi đến mức này chính là anh ta, vậy mà anh ta còn muốn giả làm người tốt, cô sẽ không tha thứ cho anh ta.

“Nhưng con đói quá! Con còn chưa ăn sáng nữa. Ba ơi, lúc ba kêu chú Tiểu Trần đón con, con còn chưa ăn gì nữa đó!” Giọng nói non nớt của Ngữ Điền có chút tủi thân. “Nhưng mà, được gặp mẹ, con vui lắm, không ăn cũng không sao!”

“Ừm! Chúng ta vào bếp xem có gì ăn được không, chịu không con?” Tần Trọng Hàn dắt tay con trai cùng đi về phía nhà bếp.

Tiêu Hà Hà vừa nghe nói con đói bụng, thì chân bước nhanh hơn, đi xuống cầu thang.

“Ngữ Điền, con trai!” Cô hét lên tên của con trai, nước mắt tranh nhau chảy xuống. Đây là con của cô à! Sao cô lại hồ đồ như vậy? Đứa con mà cô đi khắp nơi tìm kiếm, thì ra lại chính là Ngữ Điền.

Hai cha con đều ngẩng đầu lên nhìn. Trên cầu thang, Tiêu Hà Hà có vẻ như chạy lao xuống, thoáng cái đã đi đến trước mặt Ngữ Điền. Nước mắt tuôn ra, Tiêu Hà Hà ôm lấy cơ thể bé nhỏ của cậu. “Ngữ Điền, Ngữ Điền của mẹ…”

Ngữ Điền vốn rất phấn khởi, nhưng đột nhiên lại không thốt nên lời. Cậu để mặc cho Tiêu Hà Hà ôm minh, ngẩng đầu lên nhìn Tần Trọng Hàn, vẻ mặt hơi sợ hãi.

“Ngữ Điền, gọi mẹ đi!” Tần Trọng Hàn cúi đầu xuống, trong lòng dường như vững vàng hơn. Cuối cùng con cũng đã có mẹ rồi.

“Ngữ Điền, là mẹ đây. Mẹ xin lỗi, mẹ xin lỗi. Mẹ không nên để lạc mất con!” Tiêu Hà Hà đã khóc không thành tiếng.

“Mẹ…” Gọi một tiếng trong sợ hãi, Ngữ Điền đưa bàn tay nhỏ bé ra lau nước mắt cho Tiêu Hà Hà. “Mẹ đừng khóc… Đừng khóc…”

“Con trai, mẹ xin lỗi…” Hai tay Tiêu Hà Hà úp vào khuôn mặt nhỏ bé của Ngữ Điền, nước mắt vẫn không ngừng rơi xuống.

“Mẹ!” Ngữ Điền gọi hết tiếng này đến tiếng khác một cách ngọt ngào. “Mẹ!”

“Ừ! Ngữ Điền, cuối cùng mẹ cũng đã tìm thấy con rồi!” Tiêu Hà Hà sững sờ nhìn vào khuôn mặt hồng hào

của Ngữ Điền, nước mắt cứ rơi lã chã vì đau xót.

Cô có nằm mơ cũng không ngờ được rằng mình đã tìm thấy con, thời khắc này, cô có con là cảm thấy đủ rồi.

"Sau này mẹ sẽ không rời xa Ngữ Điền nữa chứ?" Ngữ Điền rụt rè hỏi.

Tiêu Hà Hà nhanh chóng gật đầu. "Không rời xa, không bao giờ rời xa nữa!"

Nhưng, muốn cô phải phục tùng bên cạnh anh ta suốt đời, làm một nô lệ giường chiếu không có chút lòng tự trọng như vậy, cô thật sự phải tiếp tục chịu đựng sao? Nhưng còn anh ta thì sao?

Tiêu Hà Hà ngẩng đầu lên, nhìn thấy anh ta đang nhìn mình một cách say đắm, bỗng nhiên, cảm giác chua xót trào dâng trong lòng.

"Đây là lần cuối cùng em khóc, sau này không cho phép em khóc nữa!" Tần Trọng Hàn điềm tĩnh nói, dù đau lòng vì cô rơi nước mắt, nhưng lời nói ra vẫn chướng tai như vậy.

Nước mắt của cô khiến anh ta lo lắng, như cũng nhói đau theo. Anh ta không hề muốn nhìn thấy cô rơi nước mắt.

Có lẽ do giọng điệu của anh ta đã làm Ngữ Điền sợ, nên cậu bé lập tức ôm chặt cổ của Tiêu Hà Hà. "Mẹ, con đói rồi, con đói lắm rồi!"

"Ngoan! Mẹ sẽ đi nấu cơm cho con ăn, ngoan!" Cô bồng Ngữ Điền lên, cảm giác mất đi rồi có lại được thực sự vô cùng đáng quý. "Con muốn ăn gì?"

Tần Trọng Hàn nhìn vào bóng dáng nhỏ nhắn đang bận rộn trong bếp, lại nhìn vào chàng trai nhỏ cứ đi theo bên cạnh cô, cảnh tượng này làm cho trong lòng anh ta thấy êm ả.

Lấy điện thoại ra, cúi đầu nhìn người trên màn hình điện thoại, ánh mắt tối lại, rồi quay đầu sang chỗ khác. "Lam Ảnh, em đã bỏ lỡ quá nhiều thứ…"

Anh ta dựa lưng vào cửa, ánh mắt sâu thẳm, liếc nhìn vào trong bếp, châm một điếu thuốc, phà khói ra, còn trái tim của anh ta không biết đã bay đến nơi nào rồi.

Chuông điện thoại bỗng vang lên, Tần Trọng Hàn nhận cuộc gọi nhưng không nói gì, chỉ bị tiếng hét từ đầu bên kia làm cho giật mình suýt làm rơi điện thoại.

"Mày đã đưa Ngữ Điền đi đâu rồi?"

“Ba! Từ hôm nay trở đi, Ngữ Điền sẽ ở với con!” Sau khi ngẩn người ra một lúc, Tần Trọng Hàn chậm rãi nói.

Đúng lúc Tiêu Hà Hà bưng dĩa trứng chiên ra, nghe thấy Tần Trọng Hàn đang gọi điện thoại, lại là việc có liên quan đến Ngữ Điền, cô liền đứng lại.

“Nếu mày dám kêu Ngữ Điền nhìn nhận ả đàn bà không biết xấu hổ mà đi làm người đẻ mướn đó, thì mày giao lại công ty đây, và đừng bao giờ nhận tao nữa!” Tần Lăng Hàng giận dữ hét lớn.

“Ba! Ngữ Điền phải được ở gần mẹ của nó, nó cần tình yêu thương của mẹ!” Tần Trọng Hàn cố gắng giải thích.

“Vậy thì mày không cần đến Tần thị làm việc nữa! Từ hôm nay, mày không còn là tổng tài của Tần thị nữa!” Tần Lăng Hàng nói xong thì cúp máy.

Tiêu Hà Hà ý thức được sự việc khá nghiêm trọng, mặc dù không nghe được đầu bên kia nói gì, nhưng những lời Tần Trọng Hàn đã nói, Ngữ Điền phải được sống gần mẹ, đã làm cho cô rung động sâu sắc.

Có lẽ, anh ta cũng không xấu lắm!

Một người đàn ông có thể nghĩ rằng con cái cần tình yêu thương của mẹ, chắc có lẽ không xấu xa lắm đâu nhỉ? Thời khắc này, trong lòng cô run rẩy, như thể có thứ gì đó đã bị lung lay!

Anh ta vừa quay người lại đã thấy cô đang đứng cạnh bàn ăn, còn Ngữ Điền thì đứng ở cửa nhà bếp với vẻ mặt sợ sệt, khẽ nói: “Ba ơi, là ông nội hả ba? Ông nội giận hả ba?”

Trong ấn tượng của cậu, ông nội thường xuyên nổi giận.

Tần Trọng Hàn lắc đầu. “Không, ông nội không giận, ông nội kêu con cứ chơi vui vẻ một ngày!”

Tiêu Hà Hà hơi ngạc nhiên, rõ ràng anh ta đang nói dối.

Nhưng Tần Trọng Hàn chỉ lướt mắt qua cô, ánh mắt sâu thẳm, chứa đầy suy tư.

“Thật hả ba? Vậy hôm nay con có thể chơi cùng với mẹ sao?” Ngữ Điền lại hỏi.

75. Chương 75

"Hà Hà, đã xảy ra chuyện gì vậy? Mới sáng sớm Hàn đã gọi điện, nói em không làm nữa! Em không sao chứ?" Mễ Kiệt rất lo lắng, không biết đã xảy ra chuyện gì.

"Dạ không có gì đâu, anh Mễ, em không sao. Hôm nay em có chút chuyện, em xin nghỉ phép một ngày được không? Em sẽ không bỏ việc đâu, công việc này rất quan trọng với em!" Tiêu Hà Hà rất ngại, tuy Mễ Kiệt là anh trai của Mig, nhưng lúc nào cũng xin nghỉ phép thì cảm thấy rất xấu hổ.

"Được, không sao, nhưng những lời Hàn nói...?"

"Anh ta nói thì không tính. Anh Mễ, em sẽ không thôi việc đâu!" Tiêu Hà Hà nói chắc nịch: "Ngày mai em sẽ đi làm!"

"Được rồi!" Mễ Kiệt cúp điện thoại nhưng lại càng ngờ vực hơn. Xem ra, Hà Hà và Tần Trọng Hàn thật sự có mối quan hệ đặc biệt gì đó.

"Ngữ Điền, chúng ta về nhà mẹ được không?" Tiêu Hà Hà hỏi.

Cô quyết định dẫn Ngữ Điền đi, về căn hộ.

"Mẹ ơi, chúng ta không đợi ba về hả? Ba nói chúng ta phải ngoan ngoãn ở nhà chờ ba về mà! Ba còn nói tối nay sẽ đón Thịnh Thịnh đến đây nữa! Thịnh Thịnh là anh hay em của con vậy mẹ? Ba nói, con và Thịnh Thịnh đều là con của ba mẹ!" Ngữ Điền mở to mắt nhìn cô với vẻ nghi hoặc.

"Thật hả? Ba nói khi nào?" Tiêu Hà Hà hoàn toàn không ngờ anh ta lại nói với Ngữ Điền như vậy. Anh chàng Tần Trọng Hàn này, rốt cuộc anh ta định giở trò gì đây? "Mẹ cũng không biết Thịnh Thịnh lớn hơn hay con lớn hơn nữa!"

Chắc là bằng nhau thôi ha?

Ngữ Điền liếc nhìn cô với vẻ không hiểu, sau đó cúi gầm mặt xuống rồi cau mày. "Sao mẹ lại không biết chứ?"

Tiêu Hà Hà nhìn cậu. Thịnh Thịnh có suy nghĩ chín chắn hơn Ngữ Điền một chút, vậy cho Thịnh Thịnh lớn hơn đi. "Ngữ Điền, Thịnh Thịnh lớn, Thịnh Thịnh là anh. Sau này con sẽ có anh bảo vệ cho con! Ngữ Điền có thích anh Thịnh Thịnh không?"

Cô cẩn thận dò hỏi, lo lắng hai đứa trẻ ở cùng nhau không biết có ganh tỵ với nhau không?

"Dạ! Thích!" Ngữ Điền gật đầu, có anh thật tốt!

“Ba nói sẽ đón anh Thịnh Thịnh về đây thật à? Ba có biết anh Thịnh Thịnh đã chuyển trường rồi không?” Tiêu Hà Hà hỏi.

“Ba không nói!” Ngữ Điền cau mày. “Vậy chúng ta đi đón anh được không mẹ? Sau đó sẽ gọi điện cho ba.”

“Ừm! Giỏi! Ngữ Điền thật thông minh!” Tiêu Hà Hà dẫn Ngữ Điền ra ngoài chơi cả ngày, đến chiều mới đi đón Thịnh Thịnh, sau đó ba mẹ con quay về căn hộ.

“Mẹ ơi, sao tự nhiên Ngữ Điền lại trở thành con của mẹ rồi?” Thịnh Thịnh đột nhiên chưa thích nghi được.

Tiêu Hà Hà không biết giải thích với Thịnh Thịnh như thế nào, thì lúc này, Ngữ Điền lại nói: “Thịnh Thịnh, anh nói xem chúng ta có phải là anh em sinh đôi không?”

Thịnh Thịnh lắc đầu, nhìn về phía Tiêu Hà Hà với ánh mắt nghi ngờ. Nếu Ngữ Điền là con của mẹ, vậy chẳng phải chú và mẹ đã quen nhau từ trước rồi sao?

“Thịnh Thịnh, Ngữ Điền và con đều là con của mẹ, sau này chúng ta đã có thêm người thân rồi. Mẹ hy vọng hai anh em con sẽ chung sống hoàn thuận với nhau, như vậy thì cả đời này mẹ cũng không mong gì hơn nữa.”

“Vậy mẹ có kết hôn với chú không?” Thịnh Thịnh nói ra vấn đề cậu lo lắng nhất. Mặt Tiêu Hà Hà trắng bệch, cố đổi chủ đề. “Mẹ đi nấu cơm cho hai đứa ăn đã!”

Nhưng lúc này, chuông điện thoại lại đột nhiên vang lên, Tiêu Hà Hà nhìn thấy số của Tần Trọng Hàn liền lập tức ngắt máy.

“Mẹ ơi, là ba gọi hả mẹ?” Ngữ Điền chợt nhớ ra vẫn chưa nói với ba rằng họ đã về nhà của mẹ rồi.

“Không có, gọi nhầm số thôi con!” Tiêu Hà Hà lập tức che giấu.

Nhưng, hai mươi phút sau, người gọi nhầm số đó, cuốn vào căn hộ của Tiêu Hà Hà như một cơn gió lốc. Nhìn thấy hai đứa bé đều đang ở nhà, dường như đã thở phào nhẹ nhõm, trợn mắt nhìn chằm chằm vào Tiêu Hà Hà, ước gì có thể ăn tươi nuốt sống cô! Người phụ nữ chết tiệt! Hại anh ta tưởng con đã bị mất tích.

Nhìn thấy hai đứa bé đều đang ở đây, cuối cùng Tần Trọng Hàn cũng thở phào nhẹ nhõm.

Còn Tiêu Hà Hà lại không nói gì, ngay cả liếc nhìn anh ta một cái cũng không. Sau khi để cho anh ta vào nhà, Tiêu Hà Hà quay người đi được vài bước, bỗng nhiên quay đầu lại.

Anh ta trông có vẻ vội vàng, đầu tóc rối tung, bộ đồ vest vốn phẳng phiu không có một nếp gấp, bây giờ đã nhàu lại.

Tần Trọng Hàn nhìn chằm chằm vào cô. Tiêu Hà Hà cau mày nói: "Anh có thể về được rồi. Sáng ngày mai, tôi sẽ đưa Ngữ Điền đến trường mẫu giáo. Nhà chúng tôi không chào đón anh!"

Nhưng, Tần Trọng Hàn lại cười, ánh mắt của anh ta bỗng nhiên ấm áp lạ thường, khuôn mặt điển trai trầm tĩnh như núi băng đã tan chảy. Tiêu Hà Hà ngây người ra nhìn anh ta, còn anh ta lại đột nhiên phá lên cười, tiếng cười trầm thấp chui vào tai cô, cô lại nhíu mày chặt hơn vì khó chịu. "Anh cười cái gì? Có gì đáng cười đâu?"

"Em đang giận vì chuyện tối qua à?" Anh ta nghĩ nhất định là cô đang giận chuyện tối qua anh ta đã cưỡng bức cô.

Mặt Tiêu Hà Hà đỏ bừng, vội quay người đi, không để ý đến anh ta.

"Ba ơi, ba sao vậy?" Ngữ Điền cũng nhận ra sự bất thường. "Hôm nay con có thể nào không về nhà ông nội không ba?"

Tần Trọng Hàn vẫn chưa trả lời, Tiêu Hà Hà đã căng thẳng hẳn lên.

Liếc nhìn Tiêu Hà Hà đang căng cứng cả người, Tần Trọng Hàn gật đầu. "Sau này sẽ không về nhà ông nội nữa!"

"Thật hả ba?" Ngữ Điền bỗng rất hớn hở. "Nhưng lỡ ông nội giận thì phải làm sao hả ba?"

"Làm gỏi!" Khó khăn lắm Tần Trọng Hàn mới hài hước một lần.

"Chú…" Thịnh Thịnh nhíu mày, có chút lo lắng, muốn hỏi nhưng không mở miệng được.

"Sao con?"

"Chúng ta nói chuyện một lát được không?" Thịnh Thịnh suy nghĩ một hồi rồi nói.

Tiêu Hà Hà câm lặng, cách nói chuyện của Thịnh Thịnh càng lúc càng giống người lớn. Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đầy lo lắng của cậu lúc này, trong lòng cô đau xót, có chút áy náy. Cả buổi chiều hôm nay đều ở bên cạnh Ngữ Điền, không để ý đến Thịnh Thịnh.

Tần Trọng Hàn gật đầu. "Được, có chuyện gì, con nói đi!"

“Chú sẽ cưới mẹ chứ?” Thịnh Thịnh hỏi. “Ý con là hai người sẽ kết hôn phải không?”

Trái tim Tần Trọng Hàn thắt lại, ánh mắt bỗng sắc bén hơn, khóa chặt khuôn mặt của Thịnh Thịnh. Đứa bé này xem ra rất bảo vệ Tiêu Hà Hà, nó đang dùng giọng điệu đàm phán của người lớn để nói chuyện với mình.

“Chú không thể trả lời được à?” Thịnh Thịnh tiếp tục hỏi. “Hay chú vốn dĩ không muốn cưới mẹ?”

Tiêu Hà Hà ngạc nhiên, không ngờ Thịnh Thịnh lại hỏi như vậy. Bỗng, cô hơi lặng người đi. Cô biết cô và Tần Trọng Hàn không thể nào, vì anh ta là sao trên trời, còn cô chưa bao giờ mơ mộng hái được sao.

Bấy giờ cô rất bình tĩnh, mở miệng ngăn cản: “Thịnh Thịnh, mẹ và chú chỉ là bạn bè, mẹ sẽ không kết hôn với chú đâu, mẹ có con và Ngữ Điền là vui lắm rồi! Chú có cuộc sống của chú, Thịnh Thịnh đừng hỏi nữa, được không con?”

Nghe thấy lời của Tiêu Hà Hà, ánh mắt Tần Trọng Hàn lạnh nhạt, khuôn mặt đẹp trai mà lạnh lùng vô tình. Rồi bỗng nhiên cười khẩy, thậm chí ngay cả anh ta cũng không biết mình đã nói gì. “Chúng ta phải sống chung với nhau!”

“Như vậy là sống chung phi pháp rồi!” Thịnh Thịnh bĩu môi, quay lại hỏi Ngữ Điền. “Em có muốn là con riêng không?”

“Con riêng nghĩa là gì?” Ngữ Điền không hiểu.

Tim của Tần Trọng Hàn và Tiêu Hà Hà cùng lúc thắt lại, từ “con riêng” khiến họ bị xúc động. Tần Trọng Hàn nói: “Ngữ Điền không phải là con riêng, con cũng không phải! Sau này trong sổ hộ khẩu của các con đều sẽ viết tên của ba. Hãy nhớ, ba chính là ba của các con! Sau này Thịnh Thịnh sẽ đổi tên thành Tần Thiên Thừa, có vai vế ngang với Ngữ Điền.”

Thịnh Thịnh trợn trắng mắt với vẻ bất lực, tự nhiên cảm thấy ông chú này quá ngang ngược. “Mẹ ơi, mẹ thấy sao?”

Tiêu Hà Hà nghe thấy giọng điệu ngang ngược của Tần Trọng Hàn, bỗng nhiên thấy hơi giận. Anh ta dựa vào đâu mà quyết định như vậy? Anh ta còn muốn giành lấy cả Thịnh Thịnh à? Tiêu Hà Hà cười, cảm thấy những lời anh ta nói thật nực cười.

“Thịnh Thịnh họ Tiêu!” Tiêu Hà Hà nói với vẻ cố chấp.

“Con không có ý kiến! Con đồng ý lấy họ Tiêu!” Thịnh Thịnh nói hùa theo.

“Vậy con có thể lấy họ Tiêu không? Con cũng muốn mang họ Tiêu của mẹ nữa!” Ngữ Điền rụt rè mở miệng,

hoàn toàn không nhìn thấy sóng lớn đang trào dâng bên trong. “Ba ơi, có được không ba?”

“Chết tiệt!” Tần Trọng Hàn mắng thầm.

Ánh mắt của anh ta long lên sòng sọc, nhìn chằm chằm vào Tiêu Hà Hà. Ánh mắt đó dường như đâm xuyên qua người cô. Nếu đó là đạn, chắc bây giờ Tiêu Hà Hà đã bị anh ta bắn cho thương tích đầy mình rồi.

“Ba ơi, ba nói mẹ chết tiệt hả?” Ngữ Điền lại hỏi một câu.

Tần Trọng Hàn càng bất lực hơn. “Ba…”

“Ba! Ngữ Điền không muốn mẹ chết, Ngữ Điền vừa tìm thấy mẹ, ba đừng nói những lời đáng sợ như vậy nữa được không ba?” Ngữ Điền nói rồi buồn bã.

“Ờ!” Tần Trọng Hàn có chút ngượng ngừng.

Tiêu Hà Hà lần đầu tiên nhìn thấy anh ta xấu hổ như vậy, vừa quay người đi, môi cô không kìm được phải cong lên.

Thịnh Thịnh cũng bật cười. Ngữ Điền thật là đáng yêu, cậu nghĩ.

“Phải đó, Ngữ Điền, ba em đúng là đang trù mẹ chết đó, em mau năn nỉ ba, kêu ba thu lại lời nói của mình đi, nếu không sau này chúng ta sẽ không được gặp mẹ nữa đâu!” Thịnh Thịnh đổ thêm dầu vào lửa.

“Ba…” Ngữ Điền nói rồi đỏ hoe mắt. “Đừng để mẹ chết, đừng mà…”

“Được được, ba thu lại, ba không nói mẹ nữa, ba không nói ai hết!” Tần Trọng Hàn xem như đã nộp vũ khí đầu hàng.

“Vậy ba xin lỗi mẹ đi!” Ngữ Điền dụi mắt.

“Chuyện này…” Mặt Tần Trọng Hàn sắp tái xanh.

Tiêu Hà Hà dù muốn cười cũng không dám, lần đầu tiên cô nhận ra được người khác bảo vệ lại hạnh phúc đến vậy. Tuy chỉ là hai con người nhỏ xíu như vậy, nhưng cô đã cảm thấy hạnh phúc vô cùng! Cô nghĩ chắc cô là người mẹ hạnh phúc nhất trên thế gian này.

“Ngữ Điền, hình như ba em không biết xin lỗi thì phải!”

"Thịnh Thịnh!" Tần Trọng Hàn bỗng suy nghĩ có phải mình đã làm mích lòng Thịnh Thịnh rồi không. Ánh mắt dò xét của anh ta nhìn vào đôi mắt trong veo của Thịnh Thịnh. Lúc này, Ngữ Điền bỗng nhiên nói: "Woah! Mắt của Thịnh Thịnh và ba giống nhau quá!"

Tiêu Hà Hà lặng người, trong lòng thầm nghĩ, không lẽ Thịnh Thịnh là con của Tần Trọng Hàn với một người phụ nữ nào đó?

Tần Trọng Hàn cũng rất ngạc nhiên, nhưng anh ta biết mình chỉ có một đứa con là Ngữ Điền, vì anh ta chưa từng sinh con với bất kỳ người phụ nữ nào khác! Cách xử trí trước giờ của anh ta luôn rất tốt. Anh ta dám chắc rằng, ngoài Ngữ Điền ra, mình không có đứa con nào khác! "Ngữ Điền, đi chơi đi con!"

"Ngữ Điền, anh thấy em cứ theo họ của ba em đi, anh theo họ của mẹ là được rồi!" Thịnh Thịnh bỗng cười phá lên, nụ cười có chút gian xảo. Hừ! Dám không kết hôn với mẹ mà muốn lợi dụng mẹ à? Có đôi mắt giống chú ấy thì có gì mà ghê gớm? Cậu không thèm.

"Không! Em cũng muốn theo họ mẹ!" Ngữ Điền cố chấp.

Tần Trọng Hàn cạn lời. "Tiêu Hà Hà, em bắt mất con trai của tôi rồi!"

76. Chương 76

"Vậy ba đành phải ngủ chung phòng với mẹ rồi!" Tần Trọng Hàn nói xong câu này rồi liếc nhìn Thịnh Thịnh, anh ta dám cá Thịnh Thịnh sẽ rất lo lắng. Quả nhiên, hai tai của cậu bé đã dựng lên.

"Ngữ Điền, tối nay em ngủ với mẹ, anh sẽ ngủ với ba em!" Thịnh Thịnh sắp xếp. Cậu không sợ chú ấy đâu! Chú muốn ngủ chung với mẹ, vậy cứ chờ đến lúc kết hôn rồi đi!

"Dạ được! Em có thể ngủ chung với mẹ thật hả?" Ngữ Điền rõ ràng rất vui, vui đến mức không dám tin.

"Ừ, được chứ!" Thịnh Thịnh liếc nhìn Tần Trọng Hàn bằng ánh mắt khiêu khích.

Tiêu Hà Hà đang bận rộn trong bếp, bỗng cảm thấy bầu không khí hơi kỳ lạ.

Tần Trọng Hàn bị một vố đau đớn liền đi đến cửa bếp, nói với Tiêu Hà Hà: "Chuyển lên căn hộ trên núi sống đi!"

"Tại sao vậy?" Cô nhíu mày.

“Tôi nói đi là đi!” Giọng anh ta nặng nề, vẫn hống hách như vậy.

Tiêu Hà Hà đang rửa rau, đột nhiên, tiếng chuông điện thoại vang lên gấp rút. Cô lau khô tay, lấy điện thoại ra khỏi túi rồi nhấn nghe. Cuộc gọi này là Mig gọi đến.

“Hà Hà, ra ngoài đi, chúng ta đi hát karaoke!”

“Nhưng bây giờ em đang bận!” Ánh mắt của Tiêu Hà Hà quét qua một cách vô ý thức, Tần Trọng Hàn đang đứng dựa vào cánh cửa nhà bếp, nhìn cô nghe điện thoại. Ánh đèn chiếu lên một bên mặt của anh ta, một nửa khuôn mặt ngoài sáng, một nửa trong bóng tối. Trong vẻ lạnh lùng của khuôn mặt sắc như dao cắt có một chút giận dữ lờ mờ, sâu thẳm đến mức làm người ta ngạt thở. Mái tóc đen nhánh che đi hai mắt, tụ lại ánh sáng rạng rỡ.

“Không phải Thịnh Thịnh ở lại trường à? Ra đây, ra đây nào!”

“Thật sự không tiện lắm chị ơi!” Tiêu Hà Hà nói nhanh. “Ngoan đi, chờ đến khi nào em bớt bận, em sẽ mời lại một bữa, được không?”

Sau khi nói vậy, Mig mới chịu tha cho cô. Mỉm cười rồi tắt máy, Tiêu Hà Hà vừa quay đầu lại liền nhìn thấy Tần Trọng Hàn, cô lập tức thu lại nụ cười và tiếp tục rửa rau.

Mãi một lúc sau, ngẩng đầu lên vẫn thấy anh ta còn đứng ở chỗ cửa, im lặng, có vẻ như rất bối rối. Cô bất giác ngẩng đầu lên, liếc nhìn khuôn mặt nghiêng đẹp trai của anh ta, nhớ đến lời các con nói, anh ta đã hoàn toàn thua trận.

Trong thoáng chốc, điều đó làm cô cong khóe môi lên, trong lòng cười thầm.

Tần Trọng Hàn lại bắt đầu nghi ngờ. Ai gọi đến mà nói không tiện? Chắc không phải đàn ông chứ? Nhớ lần trước cô ấy nói mình có bạn trai, và vừa rồi nhận được cuộc gọi đó, rất vui vẻ, còn nũng nịu nói sẽ mời lại người đó? Đúng là quái lạ! Có khi nào cô ấy nói với mình bằng thái độ tử tế đó đâu?

Ánh mắt của Tần Trọng Hàn vô tình ném về phía cô, thấy cô cúi đầu mỉm cười. Khuôn mặt trắng ngần, vẻ mặt lúng túng, niềm vui rõ ràng, nhưng lại không biết là vì ai.

Bỗng chốc, anh ta cau mày không vui, hỏi bằng giọng dữ tợn và lạnh lùng: “Ai gọi đến vậy?”

Tiêu Hà Hà ngây người ra, nghe giọng điệu của anh ta, sao lại giống như một người chồng đang nghi ngờ vợ mình vụng trộm vậy? Nhất thời, một sự bực bội dồn lên trong lồng ngực, cô nói không một chút thiện cảm. “Bạn!”

“Bạn gì?”

“Bạn thân!” Cô trợn mắt nhìn anh ta rồi cúi đầu xuống. Anh ta quản lý được à? Mà tại sao cô phải giải thích với anh ta? Vả lại, Mig là phụ nữ, nên cô rất yên dạ yên lòng.

“Người làm mẹ, phải chú ý hành vi!” Anh ta quăng ra một câu với vẻ mặt u ám.

Tiêu Hà Hà kinh ngạc, có chút bốc hỏa. “Bệnh hoạn!”

Anh ta đột nhiên quay lại. “Em vừa nói gì?”

Tiêu Hà Hà khựng người lại, ngước mắt lên nhìn thấy vẻ mặt u ám của anh ta. Thấy sắc mặt của anh ta rất khó coi, nên không dám nói thêm gì, chỉ cúi đầu xuống, tự nhiên lại lên tiếng giải thích với anh ta. “Là Mig gọi rủ tôi đi hát karaoke, nhưng tôi không rảnh. Khó khăn lắm mới được đoàn tụ với Ngữ Điền, tôi không muốn đi, tôi muốn ở bên cạnh con trai!”

Cô nói liền một chặp, ngay cả bản thân cũng thấy lạ khi giải thích với anh ta. Còn anh ta, sau khi nghe thấy lời giải thích này, bỗng hơi ngây người ra, và rồi vẻ mặt thay đổi ngay lập tức, tảng băng đã không còn, chỉ còn tiếng cười khúc khích. “Ha ha…”

Anh ta mỉm cười, vẻ mặt không còn u ám nữa, bầu không khí căng thẳng cũng dịu bớt đi, giống như bầu trời đã tan mây đen. “Thì ra là em gái của Mễ Kiệt à! Còn tưởng là anh chàng nào đó chứ!”

Giọng nói trầm ấm êm tai của anh ta lọt vào tai cô. Tiêu Hà Hà nghe thấy lời anh ta nói liền hốt hoảng ngẩng đầu lên, lại thấy anh ta đang nhìn chằm chằm vào mình. Ánh mắt như lửa lớn sáng rực nhìn vào mình, cô cúi nhìn xuống một cách vô thức, rồi tiếp tục rửa rau.

Thân hình cao lớn của Tần Trọng Hàn bất thình lình đi đến, những ngón tay mảnh mai chạm vào cái thau, cùng rửa rau với cô. Cô sợ hãi ngước đầu lên, còn anh ta thì chớp mắt, láu cá và hài hước. “Tôi giúp em, mẹ của các con!”

Cách xưng hô này thật… thật kỳ cục! Mặt cô đỏ bừng lên. “Không… Không cần!”

Nhìn những ngón tay mảnh khảnh của anh ta đang giành rau với đôi bàn tay nhỏ nhắn của mình trong cái thau nhỏ, cô cảm thấy rất kỳ cục. Đột nhiên, bàn tay to lớn của anh chạm vào tay cô, cô hoảng sợ liền rụt tay lại.

“Ba ơi, ba muốn làm ông bố nấu cơm hả?” Ngữ Điền đột nhiên chạy đến, khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn vào Tần Trọng Hàn, và sau lưng là Thịnh Thịnh, Tần Trọng Hàn nhìn sao cũng thấy Thịnh Thịnh gian xảo như một con quỷ nhỏ.

“Chú ơi, nể tình chú đã giúp mẹ rửa rau, tối nay con sẽ nhường cho chú một nửa cái giường của con! Mẹ ơi, tối nay mẹ ngủ với Ngữ Điền, còn con ngủ với chú nha!”

"Hả!" Tiêu Hà Hà ngạc nhiên, sắp xếp như vậy… rất hợp lý. Cô gật đầu rồi lại lắc đầu. "Con và Ngữ Điền đều ngủ chung với mẹ, để chú ngủ một mình!"

"Dạ được!" Thịnh Thịnh gật đầu.

"Không được!" Tần Trọng Hàn lắc đầu. "Chú muốn ngủ chung với mẹ của các con, chú là ba mà! Thịnh Thịnh, nào, gọi ba đi!"

"Sau khi chú kết hôn với mẹ đã! Bây giờ còn sớm lắm!" Thịnh Thịnh vỗ vai Ngữ Điền. "Em trai, chúng ta đi chơi trò chơi!"

"Ừm, chúng ta tháo con robot đó ra rồi lắp lại được không?"

"Được! Anh sẽ dạy em trò chơi tháo Chiến Thần rồi lắp lại!"

Mặt của Tiêu Hà Hà càng đỏ hơn, những lời bọn trẻ nói khiến cô rất lúng túng. Thấy mặt anh ta xám xịt lại, cô khẽ nói: "Anh yên tâm đi, tôi sẽ giải thích rõ với các con, anh không cần bận tâm! Tôi sẽ không kết hôn với anh đâu! Chúng ta có thể làm bạn, mọi thứ đều vì con, tôi sẽ không hiểu lầm gì cả, và anh cũng đừng hiểu lầm!"

Tần Trọng Hàn nhìn cô chằm chằm một lúc lâu mà không nói gì, khuôn mặt đẹp trai xám xịt, rất lúng túng, nhưng ngoài miệng vẫn ngoan cố: "Ngoài việc không kết hôn ra, những thứ khác đều cho em được!"

Trái tim cô run rẩy! "Ý anh là sao?"

"Toàn bộ con người tôi là của em, nhưng không có danh phận nào cho em!" Anh ta buồn bã nói: "Nói cách khác, em sẽ sở hữu được một anh chàng độc thân hoàng kim. Ngoài danh phận không thể cho em, những thứ khác đều được. Tôi sẽ thực hiện những nghĩa vụ mà một người đàn ông nên làm trong hôn nhân, và em cũng vậy! Sao hả? Như vậy công bằng không?"

Cô kinh ngạc, và không hiểu, hoàn toàn không hiểu gì cả. Trong một khoảnh khắc, Tiêu Hà Hà chỉ cảm thấy toàn bộ cơ thể như quả lắc bị đứng im của một cái đồng hồ.

Ý anh ta là sao chứ? Toàn bộ con người đều là của cô? Ý tức là anh ta muốn kết hôn để sống với mình trọn đời? Chỉ là thiếu đi một danh phận?

Cô muốn hỏi anh ta có ý gì, nhưng lại không biết mở miệng thế nào để hỏi.

"Không hiểu à?" Anh ta nhíu mày.

Cô gật đầu, rồi lại lắc đầu.

"Không hiểu thì cứ làm theo, nghe lời là được rồi!" Anh ta nói với vẻ buồn bã: "Hãy là một cô gái biết nghe lời, ít nói, không nhiều chuyện, như vậy mới vui vẻ!"

Cô lắng nghe lời anh ta nói, nhưng rất rất khó hiểu, lại thấy hơi lạ lùng, thậm chí không hiểu tại sao. Đã nói sẽ thực hiện trách nhiệm trong hôn nhân, vậy tại sao lại không thể kết hôn? Thực sự khó hiểu! Nhưng thôi, người như anh ta, cô không thể trèo cao được!

"Có phải anh đã kết hôn rồi không?" Cô hỏi.

Anh ta ngây người ra, ánh mắt trở nên sắc bén. "Không!"

"Ồ!" Tiêu Hà Hà nghĩ có lẽ anh ta là người theo chủ nghĩa không kết hôn. "Tại sao lúc trước lại tìm người sinh con giùm?"

Anh ta bỗng khựng lại, vẻ mặt hơi khó coi.

Cô ngay lập tức im lặng, ý thức được rằng có lẽ mình không nên hỏi điều này. Đây là chuyện của anh ta, anh ta có quyền giữ bí mật. Một lúc lâu sau, cô nói thật chậm rãi: "Tôi đi nấu cơm, anh ra ngoài chơi với các con đi!"

"Tôi giúp em! Chúng tự biết chơi mà!" Tần Trọng Hàn không nói gì thêm, cũng không giải thích, anh ta chỉ bắt đầu giúp cô dọn các món ăn ra.

"Nhưng tôi không cần anh giúp tôi!" Cô nói với vẻ dửng dưng. "Tôi có thể tự làm được!"

Điều này dường như báo hiệu rằng bầu không khí giữa họ đang được cải thiện, khuôn mặt đẹp trai của Tần Trọng Hàn có một chuyển động nhẹ.

Nhưng anh ta đứng đây, tự nhiên cô không biết phải nấu ăn thế nào nữa. Tay chân lóng ngóng một hồi, chảo dầu đã nóng nhưng quên mở máy hút, quên rằng rau vẫn chưa cắt. Anh ta lập tức tắt bếp gas giùm cô. "Cẩn thận một chút, suýt nữa bị cháy rồi!"

Tiêu Hà Hà vội hoàn hồn lại: "Anh ra ngoài đi, tôi tự làm được rồi!"

Bởi vì có anh ta ở đây, nên cô mới lúng túng và căng thẳng đến mức này, không biết trình tự nấu ăn luôn.

"Để tôi giúp em! Rau vẫn chưa cắt kìa. Em đang nghĩ gì vậy?" Tần Trọng Hàn liếc nhìn cô một cách khó hiểu, rồi bước tới cầm dao cắt dưa leo.

Nhưng mấy trái dưa leo này quá nhỏ, còn bàn tay của anh ta lại quá lớn, cầm trong tay rất buồn cười. Còn anh ta cũng không biết cắt, mới nhấn dao xuống, một trái dưa leo đã đứt thành hai đoạn.

"Để tôi!" Tiêu Hà Hà thấy bộ dạng vụng về của anh ta, thật khó để tưởng tượng người đàn ông này là một ông vua hô mưa gọi gió trên chốn thương trường, thấy mười ngón tay anh ta không hề có vết chai sạn, thực sự oán than sự thần kỳ của Đấng Tạo Hóa, đúng là mỗi người đều có giá trị riêng nào đó còn tồn tại mãi mãi.

Tần Trọng Hàn cau mày. "Nhìn cũng đơn giản mà, tại sao tôi không cắt ra được?"

"Anh muốn cắt thế nào?" Cô hỏi.

"Cắt lát đi!" Anh ta nói rồi đưa con dao cho cô.

"Được!" Cô bắt đầu cầm kỹ trái dưa leo và dùng dao cắt.

Anh ta nhìn trái dưa leo tròn trịa biến thành từng lát mỏng dưới bàn tay khéo léo của cô, nhất thời có hơi ngạc nhiên. Bàn tay cô ấy đúng là rất khéo léo!

Nhớ đến việc cô đem trả lại 7 triệu rưỡi đó mà không hao đi một xu, trái tim anh ta chợt nhói đau. "Em giỏi làm việc nhà lắm hả?"

Nói rồi, anh ta lướt mắt quanh căn hộ được sắp xếp gọn gàng ngăn nắp, càng chắc chắn hơn về suy nghĩ của mình.

Cô hơi ngẩn người ra rồi dừng lại, xếp những lát dưa leo lên đĩa. "Ừ, cắt đại thôi!"

Nói rồi, tự nhiên thấy kinh ngạc về cách sống chung này. Không có cãi nhau, thực sự cũng khá tốt. Hơi mỉm cười, Tiêu Hà Hà ngước mắt lên nhìn anh ta. "Còn anh chắc chưa từng làm việc nhà phải không?"

77. Chương 77

Để che giấu sự xấu hổ đột ngột và khó giải thích trong tim, cô cúi đầu xuống và nói rất nhanh. "Anh sẽ không đem con giấu đi, phải không?"

Anh ta nhìn chằm chằm vào mặt cô. Tại sao tự nhiên mặt cô ấy lại đỏ bừng lên như vậy?

Đôi má đỏ yêu kiều đó lại một lần nữa kích thích một dây thần kinh nào đó trong tim anh ta. Anh ta

không thích cảm giác sợ hãi đó của mình. Cảm giác này chỉ từng xảy ra với Lam Ảnh. Nhưng Lam Ảnh đã, đi rồi, đi rồi, đi rồi! Anh ta hít một hơi thật mạnh, và đột nhiên muốn hút thuốc!

"Tôi sẽ không đem con giấu đi đâu!" Như một lời hứa, anh ta nói với vẻ chắc nịch.

"Cám ơn!" Cô ngẩng đầu lên và cám ơn một cách chân thành.

Ánh đèn chiếu lên mặt cô, trên khuôn mặt trắng ngần của cô đang nở những đóa hoa màu đỏ kiều diễm. Đôi mắt sáng trong, rất thỏa mãn, rất thanh thản.

Cô bắt đầu xào rau và nấu canh trứng dưa leo. Món ăn rất thanh đạm, nhưng cũng đẹp mắt đến lạ thường.

Anh ta cứ nhìn cô mà không nói thêm gì nữa. Nấu xong rồi cô đưa chén đũa cho anh ta. "Bưng ra bàn đi!"

"Ồ!" Anh ta ngoan ngoãn đem qua đó.

Mới sáng sớm, Tần Trọng Hàn đã chở hai con đến trường và nhà trẻ, còn Tiêu Hà Hà thì đi làm.

Tối qua, một mình Tần Trọng Hàn ngủ trên cái giường nhỏ của Thịnh Thịnh, còn cô với hai con ngủ chung. Lần đầu tiên có hai đứa con, trái tim cô tràn đầy hạnh phúc ngọt ngào.

Ti vi trên xe buýt đang đưa tin tức, Tiêu Hà Hà đúng lúc ngồi ngay trước ti vi, vốn không để ý, nhưng khi nghe thấy "chủ tịch của Tần thị thu hồi quyền lực, Tần Trọng Hàn không còn là tổng tài nữa", cô bỗng nhiên chết lặng người!

Tại sao anh ta không còn là tổng tài của Tần thị nữa?

Trong cảnh quay đột nhiên xuất hiện Tần Trọng Hàn. Khi đối mặt với câu hỏi của phóng viên, khuôn mặt đẹp trai của Tần Trọng Hàn rất lạnh lùng và bình thản, lông mày nhíu chặt lại, đôi mắt sâu như giếng sâu, rồi nghe thấy anh ta chậm rãi thốt ra bốn từ: "Xin miễn bình luận!"

Tiêu Hà Hà rất ngạc nhiên.

Vào lúc này lại nghe lại thấy lời bình luận, rằng vì Tần Trọng Hàn đã từ chối kết thông gia với Công ty hóa chất Cung gia, làm ông Tần tức giận, trong lúc nóng nảy, ông Tần mới thu lại quyền kế thừa của con trai. Tần Trọng Hàn đang đối mặt với lời đồn "suốt đời không cưới" trong giới truyền thông!

Trong đầu của Tiêu Hà Hà kêu oong oong như muốn nổ tung. Anh ta nói suốt đời cũng không kết hôn là vì chuyện này sao? Đôi mắt cô nhìn vào hình dáng cao lớn bên trong cảnh quay, bị vây quanh bởi hàng tá phóng viên, và khuôn mặt vẫn thờ ơ.

Còn bộ vest, là bộ đã mặc ngày hôm qua.

Thảo nào khi về tới, vẻ mặt của anh ta hơi mệt mỏi, quần áo cũng nhăn nheo, thì ra là bị vậy chặn bởi các phóng viên. Anh ta không còn là tổng tài của Tần thị nữa sao?

Tiêu Hà Hà đang tiếp thu tin tức này.

Cảnh quay lại được đổi sang chỗ Tần Lăng Hàng, một ông lão với vẻ mặt nghiêm nghị trong bộ đồ vest. Đứng trước mặt các phóng viên, ông ta nhíu chặt chân mày lại, tỏ ra rất bực bội. "Chủ tịch Tần, cho hỏi ông thật sự có ý định chọn người thừa kế khác sao? Các phóng viên cứ đua nhau hỏi.

Tần Lăng Hàng không nói một lời, đôi môi mỏng mím chặt, được các vệ sĩ giữ chân các phóng viên lại, rồi biến mất trong máy quay. Và đây trông giống như một cuộc họp báo, chẳng lẽ anh ta thực sự bị…

Cô không dám nghĩ tiếp nữa!

Chọn người thừa kế khác?

Tiêu Hà Hà hoảng hốt, xe buýt đã đến trạm dừng cuối cùng, vậy mà cô không hề hay biết.

"Cô gì ơi, đến trạm rồi!" Chú tài xế nhắc nhở.

Tiêu Hà Hà vội hoàn hồn lại!

Anh ta đang ở đâu?

Sau khi bỏ thêm tiền vào thùng, Tiêu Hà Hà lại ngồi xe buýt về.

Gọi điện thoại cho Tần Trọng Hàn, đầu bên kia vang lên tiếng bíp bíp, không ai nghe máy.

Tiêu Hà Hà ngay lập tức có chút lo lắng. Bây giờ anh ta đang làm gì? Tại sao không trả lời điện thoại?

Một lúc sau, cô gọi lại lần nữa, đầu bên kia vẫn không ai trả lời.

Tiêu Hà Hà hết cách, đành viết một tin nhắn. "Anh ổn không?"

Sau khi gửi tin nhắn đi, trong lòng cô cứ thấp thỏm không yên, thì ra hôm qua đã xảy ra một chuyện lớn như vậy. Chẳng lẽ lý do không kết hôn là vì ba của anh ta? Thông tin Tần Trọng Hàn sẽ không bao giờ

kết hôn mà các phóng viên báo đài đã đưa tin, rốt cuộc có phải thật không?

Còn anh ta từng nói, ngoại trừ một chút danh phận không thể cho được ra, bất cứ điều gì cũng sẽ cho mình! Vậy là, anh ta vì hết cách nên mới chọn cách này sao?

Nghĩ đến đây, đột nhiên Tiêu Hà Hà cảm thấy trong tim hơi chua xót và đau đớn, cái điện thoại bị siết chặt trong tay. Nhớ lại lần trước cái điện thoại bị người ta giật, anh ta đã cứu mình, còn vì vậy mà bị thương, trong lòng cô thấy hơi buồn.

Cô gọi điện để xin Mễ Kiệt cho nghỉ phép, không đến làm nữa. Tuy cô biết cứ xin nghỉ phép hoài là không tốt, nhưng lúc này, cô chỉ muốn gặp Tần Trọng Hàn, hỏi anh ta rằng lý do không kết hôn có phải vì ba của anh ta không! Còn nữa, cô muốn nói với anh ta, đừng giận ba mình. Cô nhớ lại sắc mặt của ông Tần trong cảnh quay vừa rồi không được tốt lắm, tuổi đã cao vậy rồi, sao có thể chịu đựng nổi sự ngỗ ngược của con trai mình!

Vừa xuống khỏi xe buýt, Tiêu Hà Hà liền gọi cho Tăng Ly. Đây là lần đầu tiên cô chủ động gọi cho Tăng Ly. "Anh Tăng, Tần thị sẽ đổi tổng tài thật à?"

Khi hỏi rồi, cô mới cảm thấy giọng mình hơi run run.

"Hà Hà, là cô hả? Phải, chủ tịch đã đích thân trấn thủ rồi, Hàn đã bị đình chỉ công tác tạm thời!" Giọng của Tăng Ly cũng hơi mệt mỏi, Tần Trọng Hàn không đến làm nữa, một mình anh ta chắc sẽ mệt đến chết thôi.

"Vậy… Vậy anh ta có đang ở công ty không?" Tiêu Hà Hà lại hỏi.

"Hàn hả?" Tăng Ly không ngờ cô lại quan tâm đến Tần Trọng Hàn như vậy. Mặc dù cách xử sự trước đây làm anh ta cảm thấy họ rất lạ, hoặc là do một mình Tần Trọng Hàn đang giở trò. Anh ta nghĩ rằng Hà Hà sẽ không quan tâm đến Hàn nhiều như vậy, ít nhất là do anh ta nghĩ như vậy, nhưng không ngờ rằng cô sẽ gọi cho anh ta vì chuyện của Tần Trọng Hàn.

"Ừm! Anh ta không có ở công ty à?"

"Chưa đến, không biết đã đi đâu nữa!" Giọng của Tăng Ly đột nhiên có chút buồn buồn.

"Ồ, cám ơn anh Tăng, tôi cúp máy đây!" Vội vàng cúp điện thoại, Tiêu Hà Hà nhìn thấy một tin nhắn vừa được gửi đến.

Tim run lên, mở tin nhắn ra, nhìn thấy một tin nhắn được gửi đến từ số điện thoại mà cô muốn biết thông tin, nhưng chỉ có một từ. "Ổn!"

Nhưng sao cô cứ cảm thấy từ "ổn" này của anh ta lại miễn cưỡng đến vậy chứ?

Cô lại gọi đến số của anh ta lần nữa. Anh ta vẫn không nhấc máy.

Tiêu Hà Hà đột nhiên cảm thấy hơi lạ. Tại sao anh ta không trả lời điện thoại?

Cô lập tức viết một tin nhắn khác: "Anh đang ở đâu? Tôi sẽ đến tìm anh!"

Một lúc lâu sau, anh ta đã trả lời lại. "Không cần!"

Anh ta đã từ chối!

Trái tim của Tiêu Hà Hà đang run rẩy, không hiểu tại sao mình lại lo lắng cho anh ta đến vậy. Trái tim cô dường như bị thứ gì đó vướng vào, muốn gặp anh ta ngay lập tức, để đích thân hỏi anh ta, anh ổn không?

Nhưng anh ta đang ở đâu?

Lúc này Tiêu Hà Hà mới nhận ra rằng mình không hiểu gì về Tần Trọng Hàn cả, mặc dù cô đã có một đứa con với anh ta, mặc dù họ từng có quan hệ giữa cấp trên và cấp dưới, nhưng cô thật sự không hiểu anh ta. Một màn trống rỗng!

Anh ta đang ở căn hộ Minh Hạo hay đang ở biệt thự số 15?

Thôi không nghĩ nữa! Cứ đi tìm trước đã. Cô không thể tiếp tục ngồi chờ như thế này!

Chiếc xe dừng bên dưới khu căn hộ Minh Hạo, một chung cư cao cấp nên muốn đi vào cũng không dễ dàng. Tiêu Hà Hà phải giải thích rất lâu với bảo vệ, cuối cùng mới được cho vào trong, thời gian là mười lăm phút, nếu không tìm được người, cô phải quay xuống ngay lập tức!

Nhờ vào ký ức của đêm đó, Tiêu Hà Hà đã lần mò đến trước cửa nhà Tần Trọng Hàn, gõ cửa. Tay gõ thật nhẹ lên cửa, nhưng tim cô lại đập nhanh vì hồi hộp. Anh ta có đang ở đây không? Anh ta sẽ ở đây chứ?

Nhưng gõ cửa cũng rất lâu, không ai ra mở cửa!

Cô đành phải rời đi!

Rồi cô đến biệt thự số 15, nhìn thấy trong sân đang đậu một chiếc Bentley màu đen và một chiếc Bugatti màu xanh ngọc!

Kìa! Anh ta đang ở đây à? Trái tim của Tiêu Hà Hà bỗng nhảy dựng lên. Cô vội chạy đến, đẩy cửa ra! Cánh cửa đã mở ra, trong cái gạt tàn ở phòng khách đầy đầu thuốc lá, nhưng không biết người đã đi đâu!

"Tần Trọng Hàn? Anh đang ở đâu?" Cô khẽ gọi.

Không gian rộng lớn, tiếng vọng lại từ bốn phía, tự nhiên cô cảm thấy rất quạnh quẽ. Tuy biệt thự lớn, nhưng không có cảm giác ấm áp, rất lạnh lẽo.

"Sao em lại đến đây?" Bất thình lình, từ sau lưng vang lên một giọng nói thấp trầm, và hơi mệt mỏi.

Cô quay phắt đầu lại, nhìn thấy một bóng dáng cao lớn đang đứng lặng trước cửa sổ sát sàn. Ánh mặt trời rọi qua cửa sổ kính, chiếu lên người anh ta. Khuôn mặt đẹp trai đó hiện ra vô cùng rõ ràng. Anh ta nhếch một bên miệng lên, nụ cười tản mạn, nhưng lại rất quyến rũ.

Tiêu Hà Hà đứng ngây ra tại chỗ, nhìn anh ta đứng sừng sững bên cửa sổ, trên miệng vậy mà vẫn nở nụ cười. Cô cảm thấy khóe mắt mình đã ướt đẫm, nước mắt ứa lên. Thì ra, lo cho một người là có cảm giác như vậy.

Tần Trọng Hàn sải bước đi đến, nhìn chằm chằm vào cô, giấu đi sự hiu quạnh trong đáy mắt. Anh ta sẽ không để cho bất kỳ ai nhìn thấy sự yếu đuối của mình!

Hơi bất ngờ vì cô lại chủ động chạy đến đây, nhưng đột nhiên nhìn thấy cô, trong lòng anh ta lại trỗi dậy cảm giác vui mừng.

Anh ta khẽ nhếch môi muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng vẫn không lên tiếng, chỉ nhìn vào cô, vẻ mặt rất bình thản.

Hai ánh mắt chạm vào nhau, Tiêu Hà Hà cảm thấy tim mình đập rất nhanh. Anh ta từ từ bước tới, nhìn thấy những giọt lệ nơi khóe mắt cô, hơi ngạc nhiên. "Có chuyện gì vậy?"

Đôi mắt của Tiêu Hà Hà bỗng mờ đi, đột nhiên hoảng sợ, quay mặt đi chỗ khác.

Cô biết mình hơi mạo muội, hình như mình đã lo lắng quá nhiều rồi. Mối quan hệ giữa họ có lẽ vẫn chưa đạt đến mức mà cô có thể tùy tiện lo lắng cho anh ta! Nhất thời thấy hơi gượng gạo, không biết phải làm gì, chỉ đứng thờ người ra.

Những ngón tay mảnh khảnh của anh ta duỗi ra rồi nâng cằm cô lên. Giọng anh ta hơi khàn, lại hỏi tiếp: "Hả? Có chuyện gì vậy?"

Tiêu Hà Hà nhìn anh ta, một giọt nước mắt chảy xuống, hơi mấp máy miệng, nhưng không nói ra được!

Tần Trọng Hàn mỉm cười, ánh mắt giống như một ngọn đuốc. Những giọt lệ lấp lánh trong đôi mắt sáng long lanh của cô, những cũng làm cho khóe mắt của anh đau nhức. Hình như cô ấy đang khóc vì mình thì phải? Còn anh ta lại thấy xúc động vì nước mắt của cô. Đúng là quái lạ! Chắc anh ta đã bị cô gái này bỏ bùa mê thuốc lú gì rồi.

78. Chương 78

Anh ta bị rung động bởi đôi mắt đẫm lệ của cô nên thở dài. "Em đang lo tôi không còn là tổng tài nữa thì sẽ không nuôi nổi ba mẹ con em à?"

"Tôi không thèm anh là tổng tài gì đó!" Cô nói nhanh, đột nhiên cảm thấy mình nói vậy hình như không đúng, nên ngay lập tức đẩy anh ta ra xa. "Bộ anh không lo hả?"

"Tại sao tôi phải lo lắng? Ông ấy bằng lòng ra ngoài làm việc, tôi cầu còn không được nữa là!" Tần Trọng Hàn bước đến chỗ ghế sofa và ngồi xuống, châm cho một điếu thuốc và bắt đầu hút.

Cô liếc nhìn đống đầu thuốc lá kia, giống như vừa mới cháy hết. Anh ta hút nhiều thuốc như vậy, còn nói là không lo?

"Nói dối!" Cô tức giận bước tới, giật lấy điếu thuốc và dụi vào trong cái gạt tàn. "Anh không lo thì tại sao lại hút nhiều như vậy?"

Anh ta ngạc nhiên. Bộ dạng của cô ấy bây giờ trông giống như cô vợ nhỏ vé của anh ta. Ha ha! Anh ta thích từ đó!

"Em đang lo tôi không được làm tổng tài, hay đang lo suốt đời này em sẽ không lấy được tôi vậy?" Anh ta nhướn mày, ngẩng đầu lên nhìn cô. Dáng vẻ đó đẹp trai đến mức làm cô hơi lóa mắt.

Ngay khoảnh khắc cô đang lơ đễnh, anh ta nhanh chóng kéo cô vào lòng, chiếm lấy mùi thơm ngọt ngào trên đôi môi đỏ của cô. Mặt của Tiêu Hà Hà ngay lập tức đỏ bừng lên.

"Anh…"

"Đây là hình phạt dành cho em…" Anh ta cười rất ranh mãnh. "Lo cũng vô ích, suốt đời em chỉ được phép ở bên tôi, ngay cả khi tôi không phải là tổng tài của Tần thị, em cũng chỉ được là người của Tần Trọng Hàn này!"

"Tôi không thèm lấy anh đâu!" Nói rồi, tim cô tự nhiên đập nhanh bất thường, mặt cũng nóng bừng lên, vùng vẫy muốn đứng dậy. "Buông tôi ra!"

“Ai cho phép em dập thuốc của tôi?” Anh ta giả vờ giận dữ. “Làm vậy thì sẽ bị phạt. Phạt em hôn tôi mười phút, nếu không, tôi sẽ không buông em ra đâu!”

Tiêu Hà Hà bực bội, đã là lúc nào rồi mà anh ta vẫn còn tâm trí đùa giỡn. Nhìn vào bộ dạng lưu manh của anh ta, bực bội đến cắn chặt răng, nhưng lại không nói được gì.

“Sao vậy? Giận rồi à?” Giọng nói dễ nghe và gợi cảm của anh ta vang lên, nhưng Tiêu Hà Hà lại trợn mắt nhìn.

Dưới cái nhìn lưu manh của anh ta, mặt cô nóng bừng lên. Bây giờ cô đang bị anh ta ôm vào lòng, làm cô đỏ mặt và tim đập nhanh. “Anh buông tôi ra!”

“Không buông!” Thay vào đó, anh ta ôm eo cô chặt hơn. “Hôn tôi, hôn tôi một cái thì tôi sẽ buông em ra!”

“Tần Trọng Hàn, anh là kẻ lưu manh!” Cô khẽ hét lên với vẻ xấu hổ.

“Hả? Lưu manh à? Được, vậy tôi sẽ lưu manh cho em xem!” Anh ta nói rồi kéo cổ cô đến gần, đối mặt với cô ở cự ly gần, đầu mũi hai người gần như chạm vào nhau, hơi thở nóng hổi của anh ta từ từ làm đỏ khuôn mặt của cô.

“Anh… Anh muốn làm gì?” Tiêu Hà Hà rất căng thẳng. Mặc dù đã là người của anh ta từ lâu, nhưng là lần đầu tiên bị anh ta mặt đối mặt và nhìn chằm chằm như vậy…

Tần Trọng Hàn bất thình lình há miệng ra và cắn lên môi cô một cái thật mạnh, cô đau đến mức phải hét lên: “Tại sao anh lại cắn tôi? Anh buông tôi ra!”

“Đã quan tâm đến tôi nhiều như vậy, vừa gọi vừa gửi tin nhắn, còn chạy đến đây tìm tôi, bây giờ hôn một cái không được à? Tôi cứ hôn!” Anh ta xỏ lá.

“Đã là lúc nào rồi mà anh còn đùa giỡn được! Tần Trọng Hàn, ba anh dường như rất tức giận, sao anh lại chọc cho ông giận đến vậy chứ?” Cô vội hét thẳng vào mặt anh ta.

“Không chọc giận ông ấy thì không thể cưới em, không thể kết hôn!” Anh nói với vẻ yếu ớt: “Hôm bữa mới nói sẽ không cưới em, thì em đã buồn đến mức đó rồi, không lẽ em nghĩ suốt đời tôi cũng không cho em một danh phận à?”

Cô bàng hoàng, thì ra…

“Đừng lo! Nếu cả em và tôi đều không muốn tìm một người mẹ kế cho Ngữ Điền, thì em phải chuẩn bị sẵn sàng. Em sẽ luôn là người phụ nữ của tôi, cho đến khi ông già đồng ý cho kết hôn thì chúng ta sẽ kết hôn! Còn không đồng ý, em đành phải chịu thiệt thòi, làm người tình bí ẩn của tôi suốt đời vậy!”

“Tôi có nói sẽ lấy anh hả?” Cô nói nhanh, đột nhiên thấy hơi tự ti. Một cô gái như cô, trước giờ chưa từng mơ được hái sao. Dù có rất nhiều người nói với cô rằng, ngôi sao đó có thể hái xuống được, cô cũng không tin.

“Hà Hà!” Giọng của Tần Trọng Hàn đột nhiên dịu dàng. “Em không muốn lấy tôi à?”

“Không muốn!” Cô lắc đầu.

“Có phải vì lo tôi nói sẽ không cho em danh phận không?”

“Không phải!” Miệng cô hơi đắng. “Từ xưa hào môn sâu như biển, tôi sẽ không dám mơ như vậy đâu, lúc trước không, sau này cũng không. Trong cuộc đời này, tôi chỉ cần có Thịnh Thịnh và Ngữ Điền là đủ rồi!”

Đôi mắt hơi híp lại của Tần Trọng Hàn bỗng lóe lên tia sáng nghiêm khắc, tầm nhìn rơi trên mặt cô, trên nụ cười tự ti đó của cô.

Cô nhìn anh ta. “Cám ơn anh!”

Đột nhiên, cô cảm thấy không hận bất cứ điều gì nữa, không hận anh ta lúc trước đã bắt đi con. Bởi vì vừa bắt đầu thì đã là một hợp đồng, cô có tư cách gì mà trách anh ta đây?

Thì ra, anh ta từng nghĩ đến việc sẽ cưới cô. Thì ra, anh ta từng nghĩ cho con. Vậy là đủ rồi! Cô còn mong gì khác nữa?

Anh ta ngạc nhiên, sau đó nhíu mày. “Cám ơn tôi vì điều gì?”

“Tần Trọng Hàn, thì ra anh cũng không xấu xa lắm! Tôi tưởng…” Cô cúi gầm mặt xuống, không dám nói cho hết lời. Cô tưởng anh ta rất xấu xa!

“Cô gái xấu xa!” Anh ta hí hửng nắm chặt tay cô. Bàn tay đó mềm mại và mỏng manh, nằm gọn trong lòng bàn tay to lớn của anh ta một cách yếu ớt. Hình như cô vùng vẫy một chút, nhưng rồi lại thôi, để mặc cho anh ta nắm, để mặc cho anh ta nhìn. Cô cảm thấy chút đau thương, chút dịu dàng thụ động, ngồi trên đùi anh ta, yên lặng nhìn vào anh ta.

“Hà Hà!” Anh ta thì thầm: “Làm người phụ nữ của tôi được không?”

Cô ngỡ ngàng, đôi mắt to trợn lên, nhìn anh ta mà không chớp mắt.

“Không được!” Giọng cô rất nhẹ.

“Hà Hà!” Giọng anh ta nghiêm túc hơn. “Tôi nghiêm túc đó!”

Cô trợn to mắt nhìn anh ta thật lâu, chân mày hơi nhíu lại.

“Hãy làm người phụ nữ của tôi đi!” Anh ta lại nói. “Đồng ý mà khó khăn vậy sao?”

Cô nhìn chằm chằm vào anh ta, vẻ mặt anh ta phấn khích, trong đôi mắt lại có vẻ u ám, nghiêm nghị và ủ rũ. “Cô gái này, em đã bị trừng phạt tại chỗ rồi mà vẫn còn làm mặt ngầu như vậy, em muốn chọc cho tôi tức chết có phải không?”

“Tôi…” Tim cô đập thình thịch, rồi giọng nói cũng run rẩy theo. “Anh nghiêm túc thật không?”

Đôi chân mày lưỡi mác của Tần Trọng Hàn nhíu lại. “Cô gái, nhìn vào mắt tôi!”

Cô bối rối, ngoan ngoãn nhìn vào mắt anh ta, nhận ra mắt anh ta vẫn rất sâu thẳm.

“Tiêu Hà Hà, em nghe rõ những lời tôi nói đây. Tôi nghiêm túc! Rất nghiêm túc! Tại sao em không tin tôi chứ?” Anh ta híp mắt lại và nhìn cô. Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô hồng hào, đôi chân mày lá liễu hơi nhíu lại, rất căng thẳng, rất nhút nhát. Đôi môi vẫn yêu kiều, như quả đào mật lôi cuốn anh ta đến hái. “Có cần tôi móc tim ra cho em xem không?”

Tiêu Hà Hà ngỡ ngàng, trong mắt anh ta đầy tia ánh sáng, còn trái tim trống trải của cô đang run rẩy dữ dội vì lời anh ta nói. “Không phải tôi không tin anh! Tôi chỉ không muốn làm người tình, tôi cũng không muốn sống mà mất hết tự trọng. Nhưng, nếu là vì con, tôi sẵn sàng hy sinh lòng tự trọng của mình, chỉ vì muốn tốt cho Ngữ Điền và Thịnh Thịnh! Nhưng nếu anh muốn tôi nói sự thật, thì tôi không muốn làm người tình!”

“Vậy còn người yêu?” Anh ta hỏi.

Lời nói của anh ta đã đánh một phát vào trái tim đang run rẩy của cô, một cách dễ dàng. Tiêu Hà Hà bàng hoàng, không biết tại sao, cô thấy hơi căng thẳng. Hai mắt hơi đỏ lên, bốc hơi mù mịt, rồi không thể chịu kìm được, bỗng chốc đã bật khóc. “Không phải anh nói… Phụ nữ không được đòi hỏi tình yêu sao? Không phải anh nói danh phận và tình yêu đều không có hay sao?”

Tần Trọng Hàn nhìn thấy những giọt nước mắt lóng lánh đó, trong tim và trong mắt chợt nhói đau.

Tiêu Hà Hà rất ngạc nhiên, ngồi trên đùi anh ta rồi khóc một cách ngon lành. Rồi ngay lập tức quay mặt đi, vội vã lau khô nước mắt, sau đó giãy giụa định đứng dậy. Bộ dạng bây giờ khiến cô cảm thấy rất ngượng ngùng.

Và cánh tay mạnh mẽ của anh ta bất thình lình ôm chặt cô, ép khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lên ngực mình.

Anh ta đã cảm nhận được nước mắt của cô, nó rất nóng.

Mùi thuốc lá thoang thoảng vây lấy cô, rất rất gần. Tiêu Hà Hà thờ người ra, nghe thấy giọng nam trầm và khàn của anh ta vang lên bên tai. "Cô gái ngốc nghếch, đúng là một cô gái ngốc nghếch nhưng dễ nghiêm túc."

"Ý anh là sao?" Cô nằm trong lòng anh ta và lẩm bẩm, giọng hơi nghẹn ngào. "Tôi ngốc chỗ nào?"

"Còn nói không ngốc? Đã nói rõ ràng đến vậy mà vẫn không hiểu!" Anh ta thở dài và lắc đầu, nụ cười trong mắt đã rõ ràng hơn, nhưng không thể nhận ra đó là nụ cười chế giễu hay vui sướng. "Không muốn làm người tình, vậy hãy làm người yêu của tôi đi!"

Ầm… Tiêu Hà Hà ngẩn ngơ.

Anh ta thì thầm vào tai cô. "Người yêu suốt đời không thay đổi, em thấy sao?"

Hơi thở nóng bỏng bao quanh Tiêu Hà Hà, cô cảm thấy tai mình cũng đỏ lên. Không! Cả người cô đều đỏ lên, đỏ từ tóc đến ngón chân! Khuôn mặt nhỏ bé bị vùi vào lồng ngực của anh ta. Ý anh là sao?

Đây là tuyên bố tình yêu à?

Suốt đời không thay đổi, chẳng phải là lời nói giữa những người yêu nhau à?

Không phải anh ta không cần tình yêu sao?

Một loạt các câu hỏi xuất hiện, trái tim của Tiêu Hà Hà cũng rối theo. Anh ta có đối xử với mình như người yêu không?

"Tần Trọng Hàn, tôi không hiểu, tôi rất ngốc!" Giọng nói buồn bã của cô vang lên. Nếu không tận miệng nói với cô, cô thực sự không hiểu. Cô cần một cuộc trò chuyện thẳng thắn, chứ không phải dùng cách gián tiếp như vậy.

"Ngẩng đầu lên nhìn tôi!" Giọng anh ta hơi khàn, kèm theo chút ám muội.

Cô ngẩng đầu lên, mặt đỏ bừng, hai mắt như đang say, đôi má như bầu trời đỏ rực trong chiều tà. Mắt cô giống như ngôi sao tỏa sáng trong màn đêm, cố nén vẻ nhút nhát, cô vẫn nhìn anh ta, nói khẽ: "Nhìn thì nhìn!"

Bộ anh ta sẽ ăn thịt cô à?

Giọng cô mềm mại như làn gió nơi hoang dã, hơi thở thanh mát như hoa lan trong mùa xuân.

"Không đùa đâu! Suốt đời không thay đổi!" Anh ta nghĩ đây là bảy tỏ rồi. Thứ ình yêu này, có lẽ anh ta không thể nói ra được. Bởi vì đã từng bị tổn thương, rất đau, nhưng anh ta cần một cô gái như Hà Hà, Ngữ Điền cần mẹ ruột của nó, họ ở bên nhau, dần dần vun đắp tình yêu vậy!

Dù sao, đã rất lâu rồi, anh ta cũng chỉ là một người phụ nữ là cô mà thôi! Hơn nữa, đối với cô, say mê không biết chán, như si như dại, rất dễ gây nghiện!

79. Chương 79

"Nhưng anh để cho rất nhiều cô gái được chia sẻ anh!" Cô thì thầm.

"Ờ!" Anh ta ngây người ra. "Dạo này không có! Dạo này chỉ có mình em!"

"Tần Trọng Hàn!" Mặt cô đỏ còn hơn trái cà chua.

"Sau này sẽ không cho người khác xài nữa, để cho mình em xài thôi được không?" Anh ta tiếp tục nói rất khẽ, giọng khàn khàn.

"Tần Trọng Hàn, anh đừng nói nữa!" Cô mắc cỡ hét lên, hơi run rẩy trong vòng tay anh ta. Và sự run rẩy này lại làm cho trái tim và cơ thể anh ta cũng rung động theo.

"Tại sao không được nói?" Anh ta cười.

Bỗng nhiên dỡ bỏ được gánh nặng làm cho cả con người anh ta nhẹ nhõm hơn nhiều. Chức tổng tài của Tần thị, anh ta cũng không tiếc nuối, nhưng đó là sản nghiệp của nhà họ Tần, và anh ta là đứa con trai duy nhất của ba anh ta! Cộng thêm sự áy náy của anh ta đối với mẹ mình, vậy nên mấy năm qua, anh ta mới ở lại Tần thị làm tổng tài, không ngờ lần này ba anh ta lại tức giận đến vậy. Còn anh ta, cũng không biết phải đối mặt với ông ấy như thế nào!

Anh ta dùng một tay nâng cằm cô lên, tay còn lại thì ôm chặt eo cô, để mặt cô nghiêng về phía mình. Đôi mắt anh ta lấp lánh, nhìn chằm chằm vào cô, sâu thẳm. "Mắc cỡ hả?"

Cổ họng anh ta khàn khàn.

Ánh mắt cô nói cho anh ta biết, đúng vậy!

“Cô gái ngốc nghếch!” Anh ta khẽ cười. “Tôi thất nghiệp rồi! Em cũng không được đi làm nữa!”

Cô ngạc nhiên, nhớ đến bản tính ngang ngược của anh ta: “Sao anh lại nói với anh Mễ là tôi xin nghỉ việc hả?”

“Tại sao không? Làm việc ở chỗ anh ta quá vất vả, tôi không muốn người phụ nữ của tôi đứng ở sảnh rồi bị bọn dê xòm đó chiêm ngưỡng!” Anh ta nói với vẻ ngạo mạn.

Một nụ cười nhút nhát kéo lên bên môi cô, làm như ai cũng mê gái như anh ta vậy đó. Anh ta mới là kẻ dê xòm nhất, kẻ dê xòm nhất nhất trên đời này. Đúng là một kẻ ngốc tự cho mình là đúng!

Anh ta nhìn chằm chằm vào nụ cười đó, bất giác cúi đầu xuống, gần như mang theo tâm trạng ngoan đạo và thiêng liêng, đặt môi lên trên nụ cười đó một cách thật nhẹ-nhẹ-nhẹ-nhẹ nhàng.

Ầm… Trong đầu cô lại bùng nổ! Nụ hôn của anh ta lúc ngang ngược, lúc lại chứa đầy sự hung hăng, nhưng lần này lại rất dịu dàng, rất quan tâm, làm cô không biết phải thích ứng thế nào.

Cả người Tiêu Hà Hà đang run rẩy, và căng cứng, tay không biết phải đặt ở đâu. Cô vẫn đang ngồi trên đùi của anh ta. Tư thế này thật ám muội, khiến người ta phải đỏ mặt và tim đập nhanh.

“Ha ha.” Tần Trọng Hàn cười lớn, tiếng cười đó càng làm cô xấu hổ hơn. Cô muốn giãy giụa, nhưng anh ta lại dùng hai chân kẹp chặt chân cô. “Đừng cử động! Nguy hiểm lắm đó!”

Tiêu Hà Hà ngỡ ngàng ngẩng đầu lên, tay anh ta hơi dùng sức, kéo cô nghiêng về phía mình, há cái miệng nhỏ xinh ra với vẻ mặt ngạc nhiên.

Tiêu Hà Hà đỏ mặt vì mắc cỡ, siết chặt vạt áo và lẩm bẩm: “Anh buông tôi ra!”

“Không buông! Tôi đói rồi!”

“Để tôi đi nấu cơm cho anh ăn!” Cô vội vàng nói.

“Không phải đói ở đó!” Anh ta đột nhiên giữ chặt cằm cô.

Cô chưa kịp phản ứng thì khuôn mặt đẹp trai của anh ta đã sáp tới, hôn lên môi cô một cách ngang ngược. Đây mới là nụ hôn của anh ta, vẫn ngang ngược như vậy, vẫn đầy tính chiếm hữu như vậy.

Cô đánh anh ta, anh ta tiện tay giữ chặt tay cô lại, bàn tay to lớn bao phủ bàn tay nhỏ bé của cô. “Em phải đút cho tôi ăn thật no!”

“Tần Trọng Hàn!” Cô nói với vẻ nhút nhát và tức giận, nhưng một lần nữa đã bị anh ta chặn lại. “U…m…”

Cô nghĩ, hôm nay chắc mặt cô đỏ đến chết luôn quá. Cô cảm thấy mặt mình đã đỏ lên vô số lần, và còn rất nóng. Nhịp tim của cô cũng tăng lên vô số lần, cứ tiếp tục như vậy sẽ chết người thật đó!

Lúc nghĩ như vậy, nụ hôn của anh ta lại ập đến. Tiêu Hà Hà ngượng ngùng né tránh, nhưng không thể nào tránh được, nụ hôn kéo dài đến khi hơi thở sắp cạn. Anh ta đè cô xuống ghế, không biết đã thay đổi tư thế từ khi nào.

Tiêu Hà Hà đột nhiên đẩy anh ta ra một cách lo lắng. “Tần Trọng Hàn, đừng mà!”

Anh ta hơi khựng người lại, hơi thở hơi gấp gáp, nhưng môi vẫn không rời khỏi cô, chỉ là thả lỏng ra một chút. Môi anh ta dính chặt vào môi cô, mùi thuốc lá dễ chịu ập đến, cô cảm thấy hơi chóng mặt, bụng cô cũng đột nhiên đau theo.

Tiêu Hà Hà lúng túng một hồi mới nói ra một câu. “Tôi có khách!”

Nói xong câu này, mặt cô lại đỏ bừng.

Anh ta ngây người ra, một lúc sau mới có phản ứng. Thì ra, “khách” tức là tới ngày à? Rồi anh ta thẩn thờ: “Hôm trước vẫn chưa có! Em đang nói dối!”

Anh ta lại hôn cô như thể muốn trừng phạt, bàn tay lớn bắt đầu không tuân thủ phép tắc.

Tiêu Hà Hà thở hổn hển và nói: “Thật mà, sáng nay mới đến!”

Ôi!

Tần Trọng Hàn cau mày. Đúng là mất hứng! Vậy chẳng phải anh ta sẽ phải nhịn một tuần à?

Nhớ đến thì lại thấy buồn, chớp mắt không còn việc làm, đang được ăn no mặc ấm, cuộc sống lại nhàn hạ, nên bắt đầu hay nghĩ đến chuyện đó hơn!

Xem ra người xưa có một câu thật sự kinh điển – No cơm rửng mỡ.

Đúng là vậy thật!

Anh ta đè lên cô, kéo bàn tay nhỏ nhắn của cô đến, để bàn tay nhỏ nhắn của cô vỗ về sự nồng cháy trong anh ta.

Tiêu Hà Hà ngẩng người ra, gần như sắp nghẹt thở. Sao anh ta lại kêu cô sờ vào chỗ đó chứ? Cô lập tức rụt tay lại. Bàn tay to lớn của anh ta nắm chặt bàn tay nhỏ nhắn của cô, không cho phép cô rút lui.

Tiêu Hà Hà bỗng bắt đầu hoảng hốt, vừa ngước đôi mắt sợ hãi lên thì liền đâm sầm vào đôi mắt sâu thẳm đang rực lửa của anh ta. Ánh mắt của anh ta khiến cô càng sợ hãi hơn nữa.

"Tần Trọng Hàn, anh còn dám lưu manh như vậy, tôi sẽ cắt của anh đó!" Cô thở hổn hển, mắc cỡ lên tiếng rồivùi mặt vào ngực anh ta, không nhìn anh ta, tay cũng tê dại để mặc cho anh ta cầm nắm. Tóm lại, cô sẽ không sờ lung tung đâu!

Vùi mặt vào lồng ngực anh ta, cô nghe thấy nhịp tim của anh ta, thình thịch thình thịch, đập nhanh không ngừng.

"Ha ha…" Anh ta nhịn cười rồi buông cô ra, đứng dậy khỏi ghế sofa. "Được rồi, tha cho em!"

Anh ta nghĩ, mình phải ra nước ngoài một chuyến, nhân cơ hội này!

Cô có được tự do liền lập tức đứng lên, xấu hổ kéo lại áo của mình, làm phẳng các nếp gấp trên áo, sau đó vuốt lại đầu tóc một cách vô thức.

"Đi nào!" Anh ta nhìn cô, tâm trạng rất vui.

"Đi đâu?" Cô hỏi với vẻ gượng gạo.

Nhìn vào cái mũi nhỏ bướng bỉnh và đôi môi hơi cong lên của cô, trong tim có thứ gì đó đang dần tuôn chảy, thầm thở dài, Tần Trọng Hàn nói: "Đi mua sắm thôi! Hiếm khi được rảnh rỗi!"

"Ồ!"

Anh ta sải bước đi ra ngoài, và cô chỉ có thể đi theo. Khi ra tới bên ngoài, cô đột nhiên nói: "Tôi không đi mua sắm nữa, tôi muốn đi làm!"

"Tiêu Hà Hà!" Giọng yếu ớt của anh ta lộ ra một chút răn đe. "Xin nghỉ đi, sau này tôi sẽ nuôi em!"

"Nhưng mà…" Tiêu Hà Hà cau mày.

"Nhưng cái gì?"

"Anh cũng thất nghiệp rồi!" Cô nói.

“Thất nghiệp thì cũng vẫn nuôi nổi em!” Anh ta nắm lấy tay cô rồi nhét cô vào xe, ngang ngược nhưng vẫn rất cẩn thận. “Đi thôi, đi mua sắm với bổn thiếu gia nhé!”

Lên xe rồi, anh ta thắt dây an toàn cho cô một cách chu đáo. Cô nín thở, vì anh ta ở quá gần. Anh ta liếc nhìn cô rồi mỉm cười.

Chiếc xe từ từ di chuyển về phía trước. Chiếc xe cũng có đích đến, nhưng Tiêu Hà Hà lại không biết đích đến của mình nằm ở đâu…

Đến trước một cửa hàng trang sức, Tần Trọng Hàn dừng xe lại. “Xuống xe đi!”

“Ồ!” Bộ não của Tiêu Hà Hà không kịp xử lý, vẻ mặt vốn trầm tĩnh bỗng lộ ra vẻ kinh ngạc, lẩm bẩm với vẻ nghi ngờ. “Vào đây làm gì?”

“Mua nhẫn!” Anh ta nói rồi bước xuống xe.

Mua nhẫn làm gì? Tiêu Hà Hà thật sự không hiểu, đành bấm bụng mà xuống xe, đi theo sau anh ta. Anh ta cao quá, chắc cũng hơn 1 mét 8 ha? Có vẻ như cô không thể theo kịp bước chân của anh ta, vừa đi được vài bước là đã thở hổn hển.

Còn anh ta, đã nhận ra điều gì đó nên đột nhiên dừng lại, nắm lấy tay cô, đi về phía cửa hàng trang sức.

Tiêu Hà Hà rút tay lại nhưng anh ta càng nắm chặt hơn. Trong lòng Tiêu Hà Hà đầy nghi hoặc. Tại sao anh ta lại nắm tay cô vậy? Đây có phải là tổng tài của Tần thị mà các báo lá cải đã đưa tin không?

Anh ta mà lại chủ động nắm tay của một người phụ nữ nhỏ bé như cô? Không phải trước giờ đều là phụ nữ đeo bám anh ta à?

Tiêu Hà Hà cúi gầm mặt nhìn xuống đất, ngẩn ngơ trong lòng.

Tủ kính trưng bày của cửa hàng trang sức rất sáng, có thể phản chiếu rõ bóng họ đang đi cùng nhau. Tiêu Hà Hà vô thức nhìn về phía đó, đột nhiên cảm thấy người đàn ông trong gương thật đẹp trai, còn mình như một con vịt xấu xí đang đi cạnh chàng thiên nga trắng, rất nhỏ bé, thật sự không xứng đôi!

Tự nhiên cô thấy hơi tự ti, tự ti đến mức muốn khóc!

Vô thức lùi lại một bước, muốn tránh xa anh ta một chút, nhưng anh ta lại dừng lại. “Sao vậy?”

“Không… Không có gì!” Nhìn dòng người và dòng xe qua lại, rồi nhìn vào người đàn ông cao lớn, phong độ bên cạnh đang nắm lấy bàn tay nhỏ bé của mình, cô vẫn bấm bụng nói: “Để tôi tự đi được không? Anh

làm vậy, tôi không biết đi thế nào nữa!"

"Ha ha ha…" Nghe vậy, Tần Trọng Hàn phì cười, rất kiêu ngạo, làm những người đi đường bất giác phải chú ý đến. Anh chàng này chắc bị điên thật rồi!

Tiêu Hà Hà cúi đầu với vẻ mặt giận dữ. Bộ vui đến vậy à?

Bị anh ta kéo vào cửa hàng trang sức, nhân viên ở đó vừa thấy có hai người khách bước vào liền tươi cười đón tiếp. "Xin chào quý khách."

Cô nhân viên ở cửa hàng tiế đón rất nhiệt tình, nhanh chóng bước đến. "Chào anh chị! Cho hỏi anh chị cần gì? Cửa hàng chúng tôi có mấy kiểu nhẫn mới ra! Rất đẹp! Nhẫn cặp tình nhân là hợp nhất với anh chị đó!"

80. Chương 80

"Tần Trọng Hàn!" Tiêu Hà Hà đành phải xen vào. "Anh mua nhẫn làm gì?"

"Để giam cầm em!" Anh ta nói. "Thấy sao? Cặp nhẫn này đẹp quá ha?"

"Anh à, anh có khiếu thẩm mỹ thật đó! Đây là thiết kế kinh điển của nhà thiết kế nổi tiếng người Ý, số lượng có hạn thôi!"

"Đeo thử đi!" Tần Trọng Hàn nói với vẻ yếu ớt.

Anh ta cúi đầu và nhìn vào đôi mắt kinh ngạc của Tiêu Hà Hà, khóe môi cong lên. "Đừng cảm động quá!"

"…" Dưới cái nhìn chăm chú của anh ta, Tiêu Hà Hà đột nhiên cảm thấy căng thẳng.

Tần Trọng Hàn nắm lấy tay cô, nhìn vào chiếc nhẫn mà chính tay anh ta đeo lên cho cô, đột nhiên cúi đầu xuống, hôn lên mu bàn tay cô ngay trước mặt cô nhân viên bán hàng.

Và hành động thân mật của anh ta đã làm cho các cô nhân viên đỏ mặt.

"À…" Tiêu Hà Hà giậm giậm chân vì xấu hổ, chỉ muốn tìm một cái lỗ nào đó để chui vào.

"Có thích thì cũng đừng kích động quá như vậy, sẽ bị người ta cười đó!" Tần Trọng Hàn nói một cách hỏm

hỉnh.

Anh ta chỉ hôn lên mu bàn tay cô thôi mà, nhưng nhìn vào khuôn mặt xinh đẹp của cô, anh đột nhiên muốn hôn lên mặt cô.

Tiêu Hà Hà chỉ cảm thấy mu bàn tay bị anh ta hôn đang nóng như lửa, da dẻ khắp người đều nóng bừng theo, ngay cả khuôn mặt cũng bắt đầu nóng.

Tại sao lại tặng nhẫn cho cô? Cô thực sự đã bị hành động của anh ta hôm nay làm cho sợ đến ngây người ra. Đầu tiên là bày tỏ suốt đời không thay đổi, tiếp đó là tặng nhẫn kim cương. Rốt cuộc là anh ta điên hay cô điên đây?

"Tôi không cần nhẫn!" Cô nói rồi định cởi chiếc nhẫn ra. Tần Trọng Hàn vội ngăn cản hành động của cô, nắm lấy tay cô, híp mắt lại, điềm tĩnh nói. "Dám tháo xuống à? Em cứ thử xem!"

Nói rồi, anh ta ghé sát bên tai cô và thì thầm bằng giọng đe dọa: "Nếu em dám tháo ra, tôi sẽ hôn em ngay tại đây, hôn cho đến khi nào em đầu hàng thì thôi!"

"Anh..." Cô hơi bực vì sự ngang ngược của anh ta, bị anh ta đe dọa nên sợ đến mức không nói được gì cả.

Cô nhân viên bán hàng hình như nhận thấy sự thay đổi của cô, vội nở nụ cười, nói như hòa giải. "Chị ơi, anh đang cầu hôn chị đó! Chị đừng giận nữa, người ta đã mượn nhẫn để xin lỗi chị rồi mà!"

Cô giật mình!

Cầu hôn?

Điều này sao có thể!

Nhưng Tần Trọng Hàn không hề đính chính, cứ để cho cô nhân viên đó hiểu lầm. "Cô ơi, cà thẻ!"

"Dạ được!" Cô nhân viên lập tức cầm lấy cái thẻ, sau khi cà xong thì trả lại cho Tần Trọng Hàn. "Thưa anh, anh muốn đeo luôn hay bỏ vào hộp ạ?"

"Đeo luôn!" Tần Trọng Hàn cầm chiếc nhẫn rồi tự đeo vào ngón giữa bên tay phải của mình, và Tiêu Hà Hà cũng đang đeo ở ngón giữa bên tay phải.

"Anh à, anh chị đang đính hôn phải không?" Cô nhân viên nhìn về phía bên này và hỏi, nhìn họ bằng ánh mắt đầy mong đợi, kèm theo hạnh phúc vô hạn. "Chúc anh chị sống đến đầu bạc răng long!"

Tần Trọng Hàn và Tiêu Hà Hà nghe thấy câu này liền ngây người ra cùng một lúc.

Đính hôn?

Đột nhiên, Tần Trọng Hàn cong khóe môi lên, nụ cười sáng loáng làm cho cô nhân viên bị hút hồn, vô cùng quyến rũ.

"Không phải…" Tiêu Hà Hà cảm thấy rất ngượng ngùng, híp mắt lại liếc nhìn người đàn ông bên cạnh, nhưng thấy anh ta đang cười rất vui, không hề có ý định giải thích, cô bỗng thấy hơi sốt ruột.

Rốt cuộc anh ta có gì chứ?

Ngay khi Tiêu Hà Hà muốn giải thích, anh ta đã kéo cô đi ra khỏi cửa hàng trang sức.

Bàn tay của anh ta đang kéo tay cô, cô có thể cảm nhận được nhiệt độ trong lòng bàn tay anh ta, rất ấm áp. Tim cô bỗng đập rộn lên, thình thịch thình thịch, với tốc độ rất nhanh!

Bị anh ta kéo tay đi ra ngoài, nghe thấy những người sau lưng đang trầm trồ bàn tán. "Anh chàng đó đẹp trai quá! Rất chu đáo! Đúng là bạch mã hoàng tử!"

"Phải đó! A! Anh ấy lái chiếc Bugatti kìa! Được làm bạn gái của anh ấy thật hạnh phúc!"

"Phải đó! Con ông cháu cha đó!"

"Tôi cũng phải tìm lấy một chàng thôi!"

"…"

Mặt của Tiêu Hà Hà hết đỏ lại chuyển sang trắng, cô không biết phải đối mặt với tình huống này như thế nào, cảm thấy hơi lạ, hơi phức tạp. Chiếc nhẫn này có ý nghĩa gì?

Sau khi nói suốt đời không thay đổi rồi lại tặng nhẫn, nhớ lại lời mấy cô nhân viên bán hàng nói, trong đầu lại bắt đầu kêu oong oong, một cảm giác kỳ lạ ập đến.

Điều này rõ ràng… rõ ràng là… Thôi đi! Cô không mơ đâu!

Tần Trọng Hàn thấy cô không nói gì, nghĩ rằng cô không thích, bèn điềm tĩnh hỏi. "Sao vậy? Em không thích à?"

Khi nói, ngay cả bản thân cũng cảm nhận được trong giọng nói có một chút căng thẳng.

"Tôi…" Tiêu Hà Hà dừng lại nhìn anh ta. "Không phải… Đeo cái này thì không thể làm việc được!"

"Ha ha ha…" Anh ta cười phá lên một cách vui sướng.

Chắc anh ta đang cười nhạo mình. Mặt Tiêu Hà Hà đỏ bừng lên, có hơi lúng túng, vội nói: "Anh cười gì vậy?"

"Không có gì, em thật đáng yêu!" Anh ta đột nhiên nhận ra, người phụ nữ nhỏ bé của mình thật sự rất dễ thương, hơi ngớ ngẩn, nhưng trong sáng.

Tần Trọng Hàn lại đưa cô đến salon để làm tóc. Cô không muốn làm, còn anh ta cứ ép cô phải làm, cắt đi phần tóc mái thật dài của cô. Vậy là, đôi mắt to luôn được giấu phía sau phần tóc mái đó của cô đã lộ ra ngay lập tức, rất xinh đẹp.

Có điều quần áo không phù hợp, lại tìm nhà tạo mẫu để thay đổi quần áo.

Tần Trọng Hàn vẫn chưa quên vẻ đẹp tuyệt vời sau lần cô tạo hình ở Hàn Quốc. Anh ta cứ bị ám ảnh bởi nó, và âm mưu muốn nhìn thấy nó lần thứ hai!

Bị buộc phải thay vào bộ trang phục thịnh hành nhất hiện nay, một áo len hở cổ màu trắng, một cái váy ngắn tua rua nhung xám, rồi xuất hiện như vậy trước mặt Tần Trọng Hàn. Cô giống như một nữ yêu tinh lạc vào thế giới con người, ngoan ngoãn nhưng chưa hiểu sự đời, khiến người ta yêu mến.

Tần Trọng Hàn mỉm cười. "Sau này sẽ mặc như vậy!"

Anh ta thích cô ăn mặc giống như cô em gái nhà bên, thích cô mặc áo màu trắng, bởi vì cô mặc màu này rất đẹp. Tiêu Hà Hà bị hành vi ngang ngược của anh ta làm cho mệt mỏi. Cô đang tới ngày, muốn được nghỉ ngơi, nhưng anh ta cứ một mực kéo cô ra ngoài mua sắm.

Bây giờ cô thấy đau bụng dữ dội. "Tôi muốn về nhà!"

Ăn mặc xinh đẹp như vậy rồi đi dạo phố, thực sự rất mệt, lại còn bắt cô mang đôi giày cao gót cao cả tấc, cô thực sự không thể bước đi được nữa!

"Mệt rồi hả?" Anh ta hỏi một cách chu đáo.

"Ừm!" Cô gật đầu. "Tôi đi mua ít đồ, anh đến bãi đậu xe chờ tôi ha, tôi sẽ về ngay!"

Cô nhớ ra cần mua ít băng vệ sinh, nhưng có anh ta đi theo thì không tiện lắm.

"Mua gì vậy?"

"Đồ dùng cá nhân, anh đừng hỏi nữa!" Nói xong, cô vội vàng đi về phía siêu thị.

Tần Trọng Hàn gật đầu như có chút suy tư: "Tôi sẽ chờ em ở bãi đậu xe, mau lên đó!"

Mua băng vệ sinh xong, Tiêu Hà Hà bước ra khỏi trung tâm thương mại, lướt mắt nhìn quanh nhưng không thấy bóng dáng Tần Trọng Hàn đâu cả. Không còn chiếc Bugatti màu xanh ngọc nào trong bãi đậu xe. Cô thấy hơi lạ, tìm một vòng quanh bãi đậu xe, nhưng vẫn không thấy anh ta đâu cả.

Anh ta đi đâu rồi?

Tiêu Hà Hà không tìm thấy anh ta nên quay người định đi ra ngoài. Không biết anh ta bị gì nữa, mới đó mà bỏ đi đâu rồi? Ở góc rẽ chỗ tòa nhà thương mại là một con hẻm nhỏ, cô định đi qua bên kia để bắt xe buýt. Đột nhiên, vài người đàn ông cao lớn vây quanh cô.

"Cô em này đúng giờ lắm!" Không biết kẻ côn đồ nào vừa huýt sáo vừa nói ra câu ám muội này.

Nhất thời cô không phản ứng lại kịp. Không phải chứ? Cô gặp phải bọn con nít ranh thật rồi ư? Nhình có vẻ như chỉ mới mười tuổi, bọn trẻ này không lo đi học mà ra ngoài làm du côn?

"Cô em! Em tên gì vậy?" Một cậu bé nhuộm tóc đỏ trong số đó hét lên, cười ha ha với vẻ gian xảo.

Cô em?

Tiêu Hà Hà thật sự cạn lời, bộ cô trẻ đến mức đó sao? Lùi về sau một bước, cô kiên nhẫn nói: "Mấy đứa em không lo đi học, sao lại đến đây làm những thành phần bất hảo hả? Chị đã gần ba mươi rồi, có hai con rồi, cô em gì nữa?"

"Cô em, em đúng là nói dối giỏi thật đó, tụi anh thích những cô bé miệng mồm lanh lẹ như em!"

"Mấy đứa em chơi bời lêu lổng như vậy, không sợ ba mẹ các em đau lòng à?" Tiêu Hà Hà vững tin rằng chúng không phải là những đứa trẻ hư, chúng cần được dạy dỗ thật tốt.

Nhưng không ngờ một cậu bé lại tiến lên phía trước, giơ tay ra sờ vào mặt của Tiêu Hà Hà, cô vội lùi về phía sau. "Mấy đứa làm gì vậy?"

“Chúng tôi thích những cô em trắng trẻo. Cô em à, làm bạn gái của các anh được không?”

“…” Tiêu Hà Hà nhìn trân trối.

Đột nhiên, cô cảm thấy hơi sợ, có lẽ có một số đứa trẻ thực sự không chỉ đơn giản chỉ là hư hỏng không, mà tỉ lệ phạm tội hiện nay ở độ tuổi này quả thật ngày càng cao hơn.

“Cô em, làm bạn gái của các anh đi!” Lại là một giọng nói lưu manh, Tiêu Hà Hà chỉ cảm thấy rất kinh tởm. Chúng lại tiến đến gần hơn, cô muốn co giò bỏ chạy cũng đã quá muộn, trong lòng bắt đầu chửi rủa Tần Trọng Hàn, cứ bắt cô phải thay bộ quần áo này, vừa thay xong liền bị người ta chọc ghẹo rồi!

Một cậu bé trong số đó nói xong rồi chu miệng ra. “Cô em ơi, cho anh hôn một cái nào, hôn một cái thôi!”

“A…” Tiêu Hà Hà hét lên, đưa túi xách lên chặn lại, không cho chúng hôn. “Cứu tôi với…”

“Đừng la! Tụi anh chỉ muốn em làm bạn gái của tụi anh thôi mà!”

Tần Trọng Hàn chỉ vừa lái đi để quay đầu xe lại, chưa đầy một phút, vậy mà cô đã bỏ đi trước. Nhìn thấy một bóng dáng mặc đồ trắng đi vào con hẻm, Tần Trọng Hàn lập tức lái xe đuổi theo.

Rồi xuống xe và đuổi theo cô ấy.

Ai ngờ, chưa bước vào con hẻm đã nhìn thấy cô đang bị mấy thằng nhóc du côn vây quanh, mặt Tần Trọng Hàn lập tức xụ xuống, hét lớn: “Làm trò gì vậy?”

Ngay lập tức, đôi chân mày lưỡi mác nhíu lại, rủa thầm một tiếng, sải bước chạy đến.

Tiêu Hà Hà thở phào trong lòng, nhưng trên mặt vẫn còn rơi nước mắt, giống như được gặp lại người thân khi nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc đang giận dữ của Tần Trọng Hàn. Trong lòng lập tức vui mừng, giống như đã tìm thấy cứu tinh, vội vã gọi: “Tần Trọng Hàn…”

Mấy thằng nhóc du côn nhỏ bé đó vừa nhìn thấy có một người đàn ông cao lớn xuất hiện, ngay lập tức sợ hãi, cong giò bỏ chạy.

Cuối cùng, cuối cùng anh ta cũng đến cạnh cô. Nhìn thấy bộ dạng đẫm lệ rất tội nghiệp của cô, anh ta rất muốn la rầy cô một trận, nhưng những lời đó bỗng nhiên biến thành bong bóng nước, chỉ ôm cô vào lòng cô, những lời trách mắng trở thành những câu dịu dàng yêu thương. “Được rồi, không sao rồi!”

81. Chương 81

"A!" Tiêu Hà Hà hét lên.

Anh ta đang bồng cô đi thẳng đến chỗ chiếc Bugatti. "Nè cô gái không nghe lời, được rồi, lần sau tôi sẽ không ép em ăn mặc như vậy nữa!"

Nghĩ lại đúng thật là nguy hiểm, nếu gặp phải bọn du côn chuyên nghiệp thì thảm rồi. Để cô ngồi lên ghế phụ, Tiêu Hà Hà cúi gầm mặt đầy ngượng ngùng, anh ta đúng là quá ngang ngược, nhưng trong lòng cô lại cảm thấy ấm áp. May mà có anh ta, nếu không, hôm nay sẽ thảm rồi!

Anh ta đặt cô ngồi lên ghế, cài dây an toàn cho cô, sau đó cúi xuống, hôn cô thật sâu, thật nồng nhiệt. Anh ta tập trung hết toàn bộ cảm xúc, tình yêu, áy náy, đau đớn, thương tiếc, lời hứa… vào trong nụ hôn này.

Cô bị anh ta hôn đến gần nghẹt thở.

Một hồi lâu, anh ta ngẩng đầu lên, ánh mắt sáng quắc.

Nhìn thấy đôi lông mi dài của cô hơi vểnh lên, trong mắt đầy tình cảm, tự nhiên anh ta cảm thấy rất thỏa mãn.

Một chiếc trực thăng cỡ nhỏ hạ cánh xuống trên một hòn đảo tư nhân ở Miami, bãi đáp rộng vài trăm mét, ban đầu được xây dựng để trực thăng cất cánh và hạ cánh.

Một tòa nhà màu trắng, là một tòa nhà biệt thự rất cá tính. Và lúc này, cánh cửa dẫn đến biệt thự đang tự động mở ra, chiếc trực thăng từ từ đi vào đường băng.

Bên trong biệt thự, một nhóm vệ sĩ mặc vest đen đi từ trong ra với vẻ kính trọng. Họ lần lượt xếp thành hai hàng một cách ăn ý, ở giữa có một người đàn ông mặc một bộ đồ giản dị màu trắng đi ra. Cả người toàn một màu trắng phẳng phiu làm cho anh ta càng đẹp trai một cách tự nhiên hơn. Người đàn ông đó có một khuôn mặt đẹp như dao cắt, môi hơi mỉm cười, nhưng lại như không cười. Nhưng ngay khi nhìn thấy chiếc trực thăng, trong mắt anh ta lóe lên một sự ấm áp.

Các cánh quạt lớn của chiếc trực thăng ngừng quay sau khi tắt động cơ, gió lớn cũng giảm dần.

Trên chiếc trực thăng, Tần Trọng Hàn mặc một cái áo gió đen, bước đôi chân dài ra sau khi khoang máy bay được mở ra, rồi cả người chui ra ngoài. Khi nhìn thấy người đàn ông mặc đồ trắng, khóe môi hơi nhếch lên. "Lâu rồi không gặp! Dật"

"Chào mừng đường chủ Tần trở về!" Những người vệ sĩ còn lại hét lên đồng thanh.

Phong Bạch Dật mỉm cười và sải bước đi tới, ánh mắt của anh ta vô tình lướt qua đám đông, như cười mà không cười. "Hàn, nghe nói anh thất nghiệp rồi hả?"

"Cứ cho là vậy đi!" Đôi mắt kiêu ngạo của Tần Trọng Hàn vẫn làm cho người khác không thể làm lơ. "Tôi thất nghiệp rồi, có phải cậu là người vui mừng nhất không?"

"Nói cũng phải!" Đôi mắt dài và nhỏ của Phong Bạch Dật lóe lên một vẻ sâu thẳm đầy tinh quái, ánh mắt nghiêm nghị. "Đường chủ Tần của tôi ơi, lần nay định sẽ ở lại bao lâu nào?"

"Ba ngày!" Tần Trọng Hàn mỉm cười.

Phong Bạch Dật híp mắt lại, ánh mắt sâu thẳm cố che đi cái nhìn tinh quái.

Tần Trọng Hàn nói phải ra nước ngoài, Tiêu Hà Hà sống một mình trong căn hộ. Trước khi đi, Tần Trọng Hàn dặn tài xế mỗi ngày phải đón Ngữ Điền đến đây. Như vậy đã hai ngày rồi, hai mẹ con sống với nhau rất vui vẻ và hạnh phúc.

Tiêu Hà Hà cố gắng hết sức cho Ngữ Điền thật nhiều tình thương của mẹ, cô muốn bù đắp lại tình cảm thiếu thốn đó. Mặc dù cô biết rằng trong 5 năm qua mình mắc nợ con quá nhiều, không thể bù đắp lại trong nháy mắt, nhưng vẫn không không thể kìm được việc nuông chiều cậu bé.

Mỗi tối đều đọc truyện cho con trai nghe đến rất khuya, đến khi con không mở mắt nổi và ngủ thiếp đi, cô mới đắp chăn lại cho con rồi đi nghỉ. Trên khóe miệng của hai mẹ con đều cong lên, lúc nào cũng mỉm cười. Nếu nhìn kỹ, thực sự cảm thấy họ giống nhau rất nhiều.

Thịnh Thịnh phải ở lại trường, cô chỉ còn mỗi Ngữ Điền, tối nào cũng nhớ đến Thịnh Thịnh, nhớ đến Thịnh Thịnh rồi lại cảm thấy trong lòng buồn buồn. Nếu con ở cạnh mình thì tốt biết mấy!

Trưa thứ Năm, cô có hẹn đi ăn cơm với Mig.

Tiêu Hà Hà vốn định đi làm, nhưng không biết tại sao, Mễ Kiệt tự nhiên nói không thể cho cô đến nhà hàng làm nữa, bởi vì Tần Trọng Hàn nói bóng gió là sẽ giở trò với nhà hàng của anh ta, nên Mễ Kiệt lại càng không dám kêu Tiêu Hà Hà đến làm.

"Hà Hà, sao không làm ở nhà hàng nữa? Anh trai của chị đối xử không tốt với em à?" Mig vừa ngồi xuống liền hỏi.

"Không có!" Tiêu Hà Hà hơi bất lực. "Tại..., tại em không muốn đi làm nữa!"

Cô đang nghĩ xem làm sao nói với Mig về chuyện của Ngữ Điền. Lúc đang do dự thì nghe thấy Mig hỏi với vẻ sốt ruột: "Bộ có chuyện gì hả em?"

“Mig ơi, con của em…”

“Thịnh Thịnh bị sao?” Mig hơi lo lắng.

“Không phải Thịnh Thịnh!” Tiêu Hà Hà mỉm cười. “Em đang nói về đứa con được em sinh ra năm năm trước, con trai ruột của em!”

“Ừ, sao?” Mig bối rối.

“Em tìm thấy con rồi!” Cô mỉm cười mãn nguyện. “Em tìm thấy con trai của em rồi!”

“Thật hả?” Mig suýt nữa nhảy cẫng lên, vẻ mặt phấn khởi, cứ hét lên: “Ở đâu? Nó đang ở đâu? Chị muốn gặp nó. Là con của em thật hả? Tuyệt vời quá!”

“Mig, chị nhỏ tiếng thôi!” Tiêu Hà Hà thấy ánh mắt của mọi người trong nhà hàng đều đổ dồn về phía bên này, nên hơi ngại.

Mig quay đầu lại, nhìn thấy rất nhiều người đang nhìn về phía bên này, liền lè lưỡi ra và hạ giọng xuống: “Nó đang ở đâu vậy? Nó có giống em không?”

Tiêu Hà Hà lắc đầu. “Không giống lắm, rất nhút nhát, rất dễ thương, dễ thương y như Thịnh Thịnh vậy!”

“Vậy là…, vậy là cũng tìm được ba của nó rồi phải không?” Mig lại bất thình lình cao giọng lên, nhưng lập tức nhận ra liền thu giọng lại lần nữa.

“Ừm!” Tiêu Hà Hà gật đầu.

“Là ai vậy? Làm chuyện bí ẩn vậy, xấu xa vậy, người đó là ai?”

“Chị nhớ không được nói với ai đó!” Tiêu Hà Hà không biết phải nói với cô ấy như thế nào.

“Em nói đi, chị sẽ không để lộ ra đâu, chị kín miệng lắm!”

“Ừm!” Tiêu Hà Hà gật đầu và nói: “Là Tần Trọng Hàn!”

“Ôi mẹ ơi!” Mig hét lên. “Sao có thể là anh ta?”

“Phải, chính là anh ta!” Tiêu Hà Hà thở dài. “Người đàn ông đeo mặt nạ cáo đó chính là Tần Trọng Hàn!”

Mig bỗng nổi giận. “Vậy chẳng phải ngay từ đầu đã nhận ra em rôi sao? Sao em biết đó là anh ta?”

Tiêu Hà Hà đem toàn bộ sự việc kể cho Mig nghe, tất nhiên, những chi tiết ám muội kia đều được bỏ qua hết. Nghe Tiêu Hà Hà kể xong, Mig đột nhiên chửi rủa: “Mẹ kiếp! Đúng là ức hiếp người quá đáng. Người đàn ông này quá ác ôn, bụng dạ đen tối, là thứ khốn kiếp mà! Hà Hà, em đúng là ngốc quá, bị bắt nạt đến chết mà em vẫn yếu đuối như vậy. Đi! Chị sẽ trút giận giùm cho em!”

“Ờ!” Tiêu Hà Hà hơi mắc cười khi nhìn thấy vẻ mặt căm phẫn của Mig. “Mig à, em tìm thấy con là thỏa mãn lắm rồi, không muốn so đo những chuyện khác nữa! Với lại, ngay từ đầu đã là một hợp đồng, đứa con này vốn là tài sản trong hợp đồng, anh ta bắt con đi cũng phải thôi! Bây giờ anh ta đã không còn là tổng tài nữa rồi!”

“Nhưng anh ta cũng đã gạt em, thừa cơ lợi dụng em. Em đã bị xoay như chong chóng, vậy mà em tha thứ cho anh ta dễ dàng như vậy sao?” Mig thật sự không nói nên lời. “Tiêu Hà Hà, chị cho em biết, em không cô đơn một mình, em còn có chị. Chị sẽ trút giận giùm cho em, nhất định phải đánh bể đầu người đàn ông đó!”

“Mig, chị đừng nóng nảy!” Tiêu Hà Hà rất biết ơn Mig vì đã bảo vệ mình như vậy, nhưng cô sống đến giờ này chẳng phải là để tìm lại con à? Bây giờ đã tìm thấy rồi, cần gì phải so đo nhiều như vậy chứ? “Em cám ơn chị đã quan tâm và bảo vệ em như vậy, nhưng anh ta hứa sẽ cho em gặp con, con sẽ được sống cùng em. Đây chẳng phải là kết cục mà em muốn hay sao?”

“Chị không nóng nảy, mà chị giận, rất giận. Rất giận, em có hiểu không? Con nhỏ khờ khạo này, em để người ta đem bán em rồi còn đếm tiền giùm người ta, còn vui đến chổng mông lên nữa? Em có biết loại đàn ông xấu xa này cần phải được cho một trận không? Muốn bị đòn mà. Chị sẽ thuê vài người đến cho anh ta một trận trước đã. Mẹ kiếp! Không nhìn ra được tổng tài của Tần thị mà bụng dạ đen tối đến vậy, đúng là kẻ bệnh hoạn mà! Còn chơi trò mèo vờn chuột này, bộ không biết vậy là bệnh hoạn lắm à?”

“Thật ra, anh ta… anh ta cũng không phải xấu lắm!” Tiêu Hà Hà rụt rè nói đỡ lời cho Tần Trọng Hàn. “Anh ta đã trả con cho em, nên em nghĩ anh ta không phải xấu lắm đâu!”

“Em gái ngốc nghếch à, em đúng là tốt bụng quá!” Mig than thở. “Anh ta đã đùa giỡn với em như vậy, em còn nói giùm cho anh ta?”

“Nhưng là vậy thật đó…”

“A! Chiếc nhẫn trên tay em…?” Mig liếc nhìn cái nhẫn kim cương sáng lấp lánh. “Ai tặng vậy?”

“Ồ!” Mặt đỏ lên, Tiêu Hà Hà thấy hơi hối hận vì đã không cởi nó ra, bởi vì trước khi đi Tần Trọng Hàn có nói, không cho cô tháo nó ra. “Là…, là Tần Trọng Hàn!”

Đôi mắt của Mig quay trợn tròn mấy vòng. “Anh ta đã cầu hôn em rồi hả?”

"Không có! Tụi em sẽ không kết hôn đâu!" Cô nói rất bình thản, cũng đã chuẩn bị sẵn tâm lý cho mọi chuyện. Nếu anh ta không nói ra câu suốt đời không thay đổi, có lẽ cô sẽ rất đắn đo. Nhưng anh ta đã nói ra rồi, đột nhiên cô cảm thấy mình không biết phải làm gì.

"Tại sao vậy?" Mig hét lên một câu. Khi thấy Tiêu Hà Hà cúi gầm mặt xuống, lại nói: "Được rồi được rồi, nếu anh ta đã mua nhẫn cho em, tức là anh ta đã có quyết định rồi. Hai người cũng đã có con với nhau, vậy cũng không hẳn là không thể. Nhưng em ngốc quá, tự nhiên lại dễ dàng bị anh ta…"

Mặt của Tiêu Hà Hà hết đỏ lại chuyển sang trắng.

Mig lại vội vàng nói: "Được rồi, ngày mai chị sẽ gặp anh ta, đòi lại công bằng cho em! Bây giờ đi thăm con trai của chúng ta đã, xem nó có dễ thương như Thịnh Thịnh không."

"Ừm!" Tiêu Hà Hà nghe nhắc đến con liền lập tức quên mất sự xấu hổ của mình. "Bây giờ nó đang ở trường mẫu giáo, tối nay chị về nhà đi, chú tài xế sẽ chở nó tới!"

"Được!" Mig cũng rất mong chờ và vui mừng.

Nhưng đến tối, chú tài xế gọi báo Ngữ Điền biến mất rồi, lúc đến trường đón thì không thấy cậu bé đâu cả, cô giáo nói đã được người nhà đón về rồi!

"Người nhà là ai chứ? Có phải ba nó không?" Tiêu Hà Hà lo lắng hỏi.

"Dạ không, là ông nội của cậu chủ nhỏ! Cô giáo nói Ngữ Điền đã chuyển trường, nhờ cô giáo chuyển lời với cô Tiêu là hãy tránh xa Ngữ Điền, nếu không, ông ấy sẽ không bao giờ cho cô gặp lại Ngữ Điền nữa!"

"Cái gì?" Tiêu Hà Hà bàng hoàng! "Ngữ Điền con của tôi, tôi có quyền được gặp con tôi, luật pháp cho tôi cái quyền này."

82. Chương 82

Hai người đến đây cùng một lúc, hai người cùng đến từ phương Đông, thân hình không cao to như người phương Tây, nhưng vẫn cao và rắn rỏi. Bộ vest màu đen và trắng, tóc đen, mắt đen, đẹp trai khác thường, khi nói cười rung trời chuyển đất.

"Đó là ai vậy?" Không biết ai đó đã hỏi một câu.

Nhưng không ai trả lời.

Cả hai người đều rất cương nghị, nhìn nhau rồi mỉm cười, sau đó đi đến chỗ phòng vip dành riêng cho mình.

Bên trong phòng vip rộng vài trăm mét vuông, được trải những tấm thảm rực rỡ, rực rỡ đến mức làm người ta hoa mắt. Những em phục vụ nam và nữ chia thành nhóm đứng đều trong phòng, lúc nào cũng sẵn sàng nghe lệnh. Và trên tủ rượu ở cạnh đó đang để sẵn một chai sâm banh lớn.

Một bàn đánh bạc dài vài mét, nhưng chỉ có hai người đàn ông ngồi đối diện với nhau.

Tần Trọng Hàn ngồi ở một đầu của bàn đánh bạc, châm một điếu thuốc với tư thế phóng khoáng, ánh mắt bất giác lướt qua người đang ngồi ở đối diện.

Đó là một người đàn ông da trắng, khoảng ba mươi mấy tuổi, trong tay cũng đang kẹp một điếu thuốc, híp đôi mắt màu xanh lại và liếc nhìn Tần Trọng Hàn, nhả ra một vòng khói, lật những lá bài trong tay ra, cười lên đầy kiêu ngọa. "Một đôi K!"

Anh ta tưởng mình đã thắng, vì trong tay có đôi K, một đen và một đỏ.

Nếu Tần Trọng Hàn có thể thắng thì phải có đôi A một đen và một đỏ, anh ta không tin Tần Trọng Hàn lại may mắn đến vậy.

Thật ra, trong trường hợp không gian lận, thì việc đánh bạc đòi hỏi phải có may mắn và kinh nghiệm!

Bài của Tần Trọng Hàn được lật ra thật nhẹ, rồi ném xuống bàn rất thư thả. Không thèm nhìn bài, chỉ nhìn về phía anh chàng mắt xanh ở đối diện, chỉ thấy sắc mặt anh ta bỗng tái mét.

"Ván này, anh Tần thắng!" Người chia bài nói xong thì đẩy hết phỉnh trước mặt mình về phía Tần Trọng Hàn.

Sắc mặt của anh chàng da trắng hiển nhiên rất không tốt, may mắn quá rồi thì phải!

Anh ta híp mắt lại, liếc nhìn Tần Trọng Hàn ở đối diện với ánh mắt sắc bén. "Anh Tần thật may mắn! Ngưỡng mộ! Ngưỡng mộ!"

Tần Trọng Hàn chỉ cười khẩy một tiếng, ánh mắt của anh ta cũng sắc bén và tràn đầy suy tính, rồi nói bằng tiếng Anh: "Đánh tiếp chứ?"

"Đánh!" Người kia đã lên cơn ghiền, chỉ muốn thắng lại.

Tần Trọng Hàn cười nhạt. "Khuyên anh đừng nên đánh với tôi thì hơn…"

Nói đến đây, Tần Trọng Hàn cố tình dừng lại. “Bởi vì anh sẽ không bao giờ thắng được đâu!”

Rất kiêu ngạo, rất hống hách, làm những người có mặt ở đó đều kinh ngạc theo. Anh chàng da trắng cười lạnh lùng. “Anh Tần kiêu ngạo quá rồi thì phải! Thắng hay không, đâu phải do anh quyết định!”

Anh ta vẫn không tin Tần Trọng Hàn lại may mắn đến vậy!

Tần Trọng Hàn nhướng đôi chân mày đẹp hình lưỡi mác lên, một đôi mắt đại bàng lướt qua xung quanh căn phòng với vẻ dửng dưng. “Nhưng tôi lại không muốn chơi nữa!”

“Anh!” Người đàn ông da trắng cau mày lại. “Anh không đủ sức để chơi à?”

“Tôi sợ anh không đủ sức để chơi!” Tần Trọng Hàn cười cười, trên khóe miệng ẩn chứa một sự cân nhắc.

“Tôi làm sao mà không đủ sức chơi!”

“Vậy sao?”

“Anh nói đi, chơi lớn đến mức nào?” Người đàn ông da trắng lại mua thêm phỉnh. “10 triệu đô-la Mỹ?”

“Ít quá!” Tần Trọng Hàn cười cười rồi đổi phỉnh với người chia bài. “50 triệu đô-la, một ván, chơi không?”

Anh ta liếc nhìn đồng hồ trên tay. Đã qua 15 phút rồi, vẫn còn 15 phút nữa. Anh ta không muốn đi ra ngoài mà trễ hơn Phong Bạch Dật, bởi vì lần nào tốc độ của Phong Bạch Dật cũng nhanh hơn anh ta, điều đó làm anh ta rất mất mặt.

Người đàn ông da trắng ngây người ra, hơi do dự.

“Thôi đi, hay anh đừng chơi nữa!” Tần Trọng Hàn mỉm cười. “Anh không chơi nổi đâu!”

Người đàn ông ở đối diện bị khích tướng bởi thái độ khinh thường của Tần Trọng Hàn. “Được! 50 triệu, tôi theo!”

“Một ván! Tôi không có nhiều thời gian đâu đó!” Tần Trọng Hàn nói với vẻ tự tin: “Anh chắc chứ?”

Anh ta không muốn chơi nữa mà vẫn muốn sống mái một phen, đúng là vô nghĩa!

“Hừ! Một ván thì một ván!” Người đàn ông da trắng nói một cách kiêu ngạo: “Lần này anh sẽ không may

mắn như vậy nữa đâu!"

Trên khuôn mặt khôi ngô của Tần Trọng Hàn lóe lên một nụ cười, nhưng nụ cười vẫn chưa đến đáy mắt. "Bắt đầu đi!"

Người chia bài được cho phép liền bắt đầu xào bài, sau đó chia bài.

Tần Trọng Hàn là nhà cái. Lá bài đầu tiên của hai bên không được lật ra trên bàn. Ở lá thứ hai, người đàn ông da trắng được một con Q bích, Tần Trọng Hàn được một con 2 cơ, rõ ràng đang ở thế bất lợi.

Người đàn ông da trắng dùng hai tay che kỹ hai lá bài trong tay, mắt híp lại, nặn các lá bài trong tay. Một con 10 bích, bộ dạng rất đắc ý.

Tần Trọng Hàn cười nhạt, trong mắt tràn đầy niềm tin làm người ta phấn khởi, không vội vàng nặn bài mà chờ người chia tiếp tục chia lá bài thứ ba.

Người đàn ông da trắng được một con J bích, còn Tần Trọng Hàn được một con 3 cơ. Đều có lá cơ, nghĩa là cả hai người họ đều có khả năng ra sảnh.

Trên mặt của người đàn ông da trắng có chút đắc ý, anh ta đã có ba con bài liên tục.

50 triệu đô-la Mỹ! 50 triệu đô-la Mỹ sắp vào tay rồi!

Tần Trọng Hàn thì không thay đổi sắc mặt, khí thế hùng hổ. Anh ta dựa người ra sau một cách lười biếng, rồi nhìn vào đối thủ trước mặt, trong mắt lóe lên một chút mất kiên nhẫn. 10 phút rồi, anh ta còn chậm hơn rùa nữa.

Người chia bài lại chia thêm một lá bài khác. Anh chàng da trắng được một con K bích, anh ta đã có bốn con bích trong tay. Tần Trọng Hàn được một con 4 cơ. Lúc này chỉ còn lại một lá bài chủ chốt cuối cùng.

Anh chàng da trắng đã không đợi được nữa, vội hét lên. "Thôi nào, nhanh lên! Chia bài đi!"

Người chia bài đã chia ra lá bài cuối cùng. Anh chàng da trắng được một con 9 rô, suýt nữa là được sảnh đồng chất rồi.

Tần Trọng Hàn vẫn là một con cơ, là con 5 cơ. Điều này có nghĩa là, chỉ cần lá bài mà anh chưa lật là con A cơ thì anh ta sẽ thắng. Nếu không phải, anh chàng da trắng đó sẽ thắng ván này.

Bầu không khí chờ đợi có chút căng thẳng, hơi thở của anh chàng da trắng cũng nặng nề hơn, chỉ chờ Tần Trọng Hàn lật bài ra. Tất cả mọi người đều trợn to mắt trông chờ.

Tần Trọng Hàn cười nhạt, "soạt" một tiếng và mở ra. "Tôi thắng rồi!"

Vẫn rất lạnh lùng, ném ra một câu. "Khải, gom phỉnh, rút!"

Tất cả mọi người đều nhìn thấy, là một dãy sảnh. Anh ta đã thắng được 50 triệu dễ như bỡn!

Và lúc này, anh chàng mặc áo đen đứng sau lưng Tần Trọng Hàn liền đi đến với vẻ mặt nghiêm túc, gom hết phỉnh của anh chàng da trắng kia.

"Không! Tôi muốn đánh tiếp, ván này không tính!" Đây là tính mạng của cả nHà Hà ta đó, anh ta đều đem cược vào! Anh ta không thể chịu thua như vậy được. "Tôi muốn đánh tiếp, đừng đi!"

Soạt một tiếng, vài người vệ sĩ đã tiến về phía trước chặn anh chàng da trắng đó lại. Tần Trọng Hàn quay người một cách thanh lịch, bỏ lại một câu. "Khải, nói với Dật, tôi sẽ chờ cậu ấy ở bãi đậu xe!"

"Cậu chủ đang chờ ở đó rồi!" Khải điềm tĩnh nói.

"Ờ! Xem ra cậu ấy lại nhanh hơn rồi!" Tần Trọng Hàn không hề ngạc nhiên, bước chân vững vàng đi ra ngoài.

Ở bãi đậu xe, khi các vệ sĩ nhìn thấy Tần Trọng Hàn đi đến, liền lập tức mở cửa chiếc RV.

"Anh trễ ba phút rồi, nhưng có tiến bộ hơn lần trước!" Phong Bạch Dật liếc nhìn anh ta. "Hy vọng lần sau chỉ trễ hai phút!"

"Cậu chắc chắn tôi sẽ không thắng được cậu à?"

"Tạm thời thì không!" Phong Bạch Dật rất tự tin. "Đi thôi! Sắp tới giờ bay rồi!"

"Đi đâu?" Tần Trọng Hàn nhướn mày. "Tôi vừa đến đây nghỉ mát, cậu đã muốn đi à?"

"Đưa anh về, đúng lúc tôi cũng cần về đó!" Đôi mắt nhỏ và dài của Phong Bạch Dật lóe lên một nụ cười. "Anh thực sự yên tâm mà bỏ mặc Tần thị à?"

"Sức khỏe của ông già cũng tốt, tạm thời chưa cần về hưu, tôi sợ ổng rảnh rỗi quá sẽ bị mắc chứng mất trí, nên để cho ổng lăn lộn ít lâu cũng tốt mà!" Tần Trọng Hàn nói với vẻ dửng dưng, rồi đột nhiên cau mày hỏi: "Sao tự nhiên cậu lại muốn về đó? Chẳng phải cậu không muốn về à?"

Phong Bạch Dật rất im lặng, đưa một điếu thuốc qua cho Tần Trọng Hàn. Hai người châm thuốc hút. Ánh

mắt Phong Bạch Dật bắt đầu xa xôi, nhưng vẫn không nói gì.

Tần Trọng Hàn thấy anh ta không nói gì nên cũng không hỏi nữa.

Trong xe rất yên tĩnh, đột nhiên, tiếng chuông điện thoại reo lên, phá vỡ sự im lặng.

Tần Trọng Hàn cau mày rồi liếc nhìn cái điện thoại. Đôi chân mày vốn đang nhíu lại bỗng từ từ giãn ra, ánh mắt cũng dịu dàng hơn. Cảnh tượng này không thoát khỏi đôi mắt sắc bén của Phong Bạch Dật, anh ta hơi bất ngờ, đây là lần đầu tiên nhìn thấy Tần Trọng Hàn dịu dàng đến vậy đó.

Lúc này, Tần Trọng Hàn mới nhấn nút trả lời, giọng rất khẽ: "Alo!"

"Tần Trọng Hàn, Ngữ Điền bị ba anh đón đi mất tiêu rồi!" Tiêu Hà Hà vừa khóc vừa nói với Tần Trọng Hàn. "Bác ấy nói sẽ không cho tôi gặp con nữa, cầu xin anh hãy nói với bác ấy giùm tôi được không? Tôi thật sự không thể mất Ngữ Điền được!"

Nghe đến đây, đôi chân mày lưỡi mác của Tần Trọng Hàn nhíu chặt hơn. "Chuyện xảy ra khi nào?"

"Ờ! Đã hơn 20 tiếng rồi. Bác ấy đã chuyển trường cho Ngữ Điền rồi, tôi đã đến tìm ở hơn 20 trường mẫu giáo nhưng đều không tìm thấy. Tần Trọng Hàn, tôi lo lắm!"

"Bây giờ em đang ở đâu?" Nếu anh ta không đoán nhầm, bây giờ trong nước đang là nửa đêm.

"Tôi đang ở nhà!" Tiêu Hà Hà nói rồi nước mắt trào ra. "Tôi đã đi tìm cả ngày nhưng vẫn không tìm được…"

"Em cứ ở nhà, đừng đi lung tung, chờ tôi về rồi tính!" Tần Trọng Hàn nhẹ nhàng an ủi.

Ánh mắt sâu thẳm của Phong Bạch Dật đầy vẻ dò xét. "Có chuyện gì à?"

"Không có gì!" Cười nhạt cho qua chuyện, nhưng đôi chân mày vẫn không giãn ra.

Tiêu Hà Hà dựa người vào ghế sofa rồi để điện thoại xuống, trong lòng thấy bớt khó chịu hơn. May mà Tần Trọng Hàn nói anh ta sẽ xử lý. Hôm nay cô rất mệt mỏi, ra ngoài tìm con cả ngày trời, tới chiều còn phải đến đón Thịnh Thịnh về nhà, thật sự đã kiệt sức!

"Mẹ ơi, mẹ uống nước đi!" Thịnh Thịnh dụi dụi mắt rồi rót cho Tiêu Hà Hà một ly nước.

"Cám ơn Thịnh Thịnh!" Tiêu Hà Hà cầm lấy ly nước, liếc nhìn Thịnh Thịnh với vẻ áy náy. Tối nay cô

không nấu cơm cho cậu bé, chỉ mua đại một ít thức ăn.

"Mẹ ơi, mẹ đi ngủ đi. Ngữ Điền được ông nội em ấy đón đi mà, không phải bị kẻ xấu bắt đi, chờ chú về thì sẽ hết chuyện rồi, không phải sao?" Thịnh Thịnh cố gắng an ủi.

"Ừm, Thịnh Thịnh đi ngủ đi, trong lòng mẹ hơi rối. Con ngoan, nghe lời, đi ngủ đi!" Tiêu Hà Hà đưa cậu bé vào phòng của cậu.

Thịnh Thịnh nhìn thấy bộ dạng của Tiêu Hà Hà, trên khuôn mặt non nớt bỗng có chút nặng nề.

Cậu đang nghĩ, không biết ba mẹ ruột của cậu có giống như mẹ không, sẽ rất lo lắng khi cậu biến mất. Nghĩ đến việc mình bị bỏ rơi, trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Thịnh Thịnh có một chút hiu quạnh.

"Ngủ đi, ngoan!" Tiêu Hà Hà vỗ nhẹ vào mặt cậu bé.

"Dạ! Chúc mẹ ngủ ngon!" Thịnh Thịnh nhanh chóng gật đầu, nụ cười vẫn giữ trên khuôn mặt, nhưng bộ dạng hồn bay phách lạc khi nghĩ đến Ngữ Điền của Tiêu Hà Hà đã bị Thịnh Thịnh nhìn thấy, trên khuôn mặt nhỏ nhắn lại lóe lên vẻ hiu quạnh một lần nữa.

Bây giờ mẹ chỉ nhớ một mình Ngữ Điền thôi sao? Cậu bé tự hỏi thầm.

Chân mày nhíu lại. Ngữ Điền là con của mẹ, tại sao ông nội của Ngữ Điền lại nhốt Ngữ Điền lại không cho mẹ gặp chứ? Không được, cậu phải đến đó xem thử. Cậu nhất định phải giúp mẹ giành lại Ngữ Điền.

83. Chương 83

"Con tìm ông Tần Lăng Hàng!" Nói với vẻ rất lễ phép: "Chú ơi, phiền chú mở cửa cho con!"

Trời ơi!

Đây là lần đầu tiên có người gọi thẳng tên của ông chủ! Đứa bé này đúng là quá to gan, còn nói muốn tìm ông chủ. Một đứa bé như nó tìm ông chủ để làm gì?

"Nè bạn nhỏ, con mau đi đi, ông chủ của chú dạo này đang rất bực bội, dễ nổi nóng lắm, con không gặp được đâu!" Chú bảo vệ của nói với vẻ tốt bụng.

"Con muốn gặp ông ấy, chú mở cửa ra đi. Còn không, chú kêu ông ấy ra đây gặp con cũng được! Con đến đây để thương lượng!" Thịnh Thịnh nói với vẻ nghiêm túc, sắc mặt cũng điềm tĩnh theo. Trên khuôn mặt

nhỏ nhắn của cậu có sự điềm tĩnh không phù hợp với lứa tuổi, và cả khí thế bẩm sinh. Khí thế đó làm cho chú bảo vệ cũng phải sững sờ.

"Ông chủ sẽ không gặp con đâu!" Chú bảo vệ phải mất một lúc mới có phản ứng lại, rồi khuyên cậu với ý tốt. "Con là con cái nhà ai vậy? Sao dám đến đây một mình? Mau về nhà đi!"

"Chú nói với ông ấy là con muốn gặp ông ấy. Bộ ông ấy không dám gặp con à?" Thịnh Thịnh đứng ngay giữa cổng sắt. "Chú đi nói với ông ấy, cứ nói là con không thích tính cách của ông ấy, đúng là quá ngang ngược!"

"Anh bạn nhỏ, chú đã nói với con rồi, ông chủ sẽ không gặp một đứa trẻ như con đâu. Trên núi có cọp đó, mau về nhà đi!"

"Chú gạt con. Nếu trên núi có hổ thì tốt rồi, có thể xây thành vườn thú, làm gì có chỗ cho mọi người sống ở đây?" Thịnh Thịnh hừ một tiếng. "Chú mau đi báo với ông Tần đi! Con ghét nhất là những người ngang ngược đó!"

Chú bảo vệ kinh ngạc, dám nói ông chủ như vậy, đứa bé này là người đầu tiên đó! Nhưng làm sao ông chủ lại chịu thương lượng với một đứa trẻ được? "Anh bạ nhỏ, con mau về đi, mẹ con gọi con về nhà ăn cơm kìa!"

"Chú à, chú bất lịch sự quá, chú chưa vào hỏi thì làm sao biết rằng ông ấy không chịu gặp con? Chú đi nói với ông ấy, kêu ông ấy trả Ngữ Điền lại cho mẹ con, nếu không con sẽ không khách sáo với ông ấy đâu đó!"

Nói rất thẳng thắn và nghiêm túc, giống như đang đe dọa. Mặc dù chỉ là một đứa trẻ, nhưng khí thế này..., khí thế này không thua kém gì cậu chủ cả!

"Nhưng mà, chú không dám đi!" Chú bảo vệ nói sự thật. Dạo này ông chủ dữ lắm, nhốt cậu chủ nhỏ trong phòng luôn, làm sao chú ấy dám chạm vào mông cọp chứ?

Đang nói bỗng nhiên nghe thấy một giọng nói nghiêm nghị vang lên. "Lý Phúc, có chuyện gì vậy? Mới sáng ra đã om sòm, còn ra thể thống gì nữa?"

"Dạ! Ông chủ!" Chú bảo vệ Lý Phúc vừa nhìn thấy vẻ mặt nghiêm nghị của Tần Lăng Hàng đang đứng trong sân, liền căng thẳng rõ rệt. "Có một đứa bé, nó muốn gặp ông!"

Tần Lăng Hàng hơi ngạc nhiên, phóng tầm mắt ra khỏi cổng sắt, đúng là có nhìn thấy một bóng người nhỏ xíu.

"Xin chào ông Tần, con tên là Tiêu Thừa, con muốn gặp ông!" Thịnh Thịnh đứng trước cửa và nói bằng một giọng đúng mực, giọng nói to và rõ, nhổ ra từng chữ, khí thế vừa đủ, đã thu hút được ánh nhìn của Tần Lăng Hàng.

Tần Lăng Hàng liếc nhìn bóng người nhỏ xíu bên ngoài cánh cửa sắt, đứa bé nhỏ xíu, chắc bằng cỡ Ngữ Điền, vậy mà có vẻ hiên ngang mà cháu nội của mình không có được, khóe miệng ông ta bất giác nhếch lên một chút thú vị. "Mở cửa ra, cho nó vào!"

Một con búp bê mặt còn búng ra sữa, mới sáng sớm đã chạy đến tìm mình, đúng là rất buồn cười.

Cuối cùng Thịnh Thịnh cũng được cho vào trong. Cậu đi đến trước mặt Tần Lăng Hàng, đứng cách ông ta 5 bước chân rồi mỉm cười, nhìn vào Tần Lăng Hàng rất nghiêm nghị, cậu lại giới thiệu một lần nữa. "Vừa rồi con đã giới thiệu tên của con rồi, bây giờ con muốn giải thích thêm. Con tên là Tiêu Thừa, mẹ con là Tiêu Hà Hà, cũng là mẹ ruột của Tần Ngữ Điền - cháu nội của ông!"

Nghe đến đây, ánh mắt của Tần Lăng Hàng lập tức di chuyển, đôi mắt sắc bén khóa chặt khuôn mặt của Thịnh Thịnh. Rồi đột nhiên, ánh mắt đó trở nên xa xăm. Đôi mắt to và sáng này, thực sự là rất… quen thuộc…

Ba của con là ai?" Tần Lăng Hàng đoán độ tuổi của cậu bé, đột nhiên trong đầu lóe lên một chút khả năng. Lẽ nào Tiêu Hà Hà cùng lúc sinh ra hai đứa con? Đoán tuổi chắc cũng ngang ngang với Ngữ Điền.

Thịnh Thịnh nhìn ông ta và không nói gì, im lặng trong vài giây rồi nói: "Ông định bắt con đứng trong sân để thảo luận những chuyện rất riêng tư này với ông à? Hình như đây không phải là đạo hiếu khách thì phải?"

Tần Lăng Hàng hơi ngớ ra! Giỏi cho một đứa bé hùng hổ dọa người! Hiếm khi ông ta không nổi giận, chỉ quay người lại và đi vào phòng khách. "Vào đây!"

Thịnh Thịnh đi theo sau, bước đi điềm tĩnh.

Vào đến phòng khách, Tần Lăng Hàng vẫy tay một cái, mấy người giúp việc đều lui ra ngoài, bối rối khi nhìn thấy một đứa bé xa lạ, nhưng lại cảm thấy hơi quen thuộc.

Đặc biệt là dì Trương, khi nhìn thấy Thịnh Thịnh, đôi mắt của bà ấy hơi hoảng hốt. Sao bà ấy cứ cảm thấy đôi mắt đó rất giống với cô gái đó và cậu chủ…

Nhưng Tần Lăng Hàng đã ra dấu cho bà đi ra ngoài, bà liền không nói gì và đi ra.

Trong phòng khách chỉ còn lại Tần Lăng Hàng và Thịnh Thịnh, ông ta ngồi trên ghế sofa và nhìn cậu, nói: "Con cũng là con của Tiêu Hà Hà?"

"Con không phải con ruột của mẹ!" Thịnh Thịnh nói xong câu này thì giọng nói khác đi, dù sao cậu cũng chỉ là một đứa bé, bị hỏi quá nhiều lần về vấn đề này thì sẽ rất buồn bã và chán nản.

Tần Lăng Hàng hơi ngạc nhiên. “Không phải con ruột?”

“Dạ phải!” Thịnh Thịnh gật đầu. “Ông Tần, chúng ta đang nói về chuyện của Ngữ Điền, không phải nói chuyện của con đâu. Ông có thể trả Ngữ Điền lại cho mẹ con không? Mẹ con lo lắng đến sắp phát điên rồi!”

“Ngữ Điền là cháu của ta, nó có người ông nội này là đủ rồi, không cần có mẹ đâu!” Tần Lăng Hàng nói với vẻ gia trưởng. Trả cho Tiêu Hà Hà? Loại đàn bà vì tiền mà chịu làm người đẻ mướn, thì có tư cách gì làm mẹ của cháu nội ông ta?

“Con biết Ngữ Điền là cháu nội của ông mà!” Thịnh Thịnh nhướn mày.

Bộ dạng nhướn mày của thằng nhỏ này thật dễ thương! Không biết tại sao, Tần Lăng Hàng cảm thấy hơi quen thuộc. “Rồi sao?”

“Ngữ Điền là cháu nội của ông và là con trai của mẹ con, vốn dĩ là như nhau mà!” Thịnh Thịnh không hiểu, tại sao có mẹ thì không thể có ông nội, còn có ông nội thì không có mẹ chứ?

“Mẹ con kêu con đến đây à?” Khóe miệng của Tần Lăng Hàng hơi cong lên, lộ ra lúc nào không hay.

“Con tự đến!” Thịnh Thịnh nói rồi cúi đầu xuống, nếu biết cậu đến đây, không biết mẹ có giận không nữa. Nhưng cậu thực sự rất lo cho mẹ, muốn làm mẹ vui, không muốn mẹ không thích mình nữa, vậy nên cậu phải giúp mẹ tìm được Ngữ Điền.

Hơi ngạc nhiên, Tần Lăng Hàng thực sự cảm thấy lạ khi cậu bé mới từng tí tuổi đầu mà dám chạy đến đây, xe chạy từ đây xuống núi cũng mất ít nhất 15 phút. “Con đến đây bằng cách nào?”

“Ngồi xe!” Cậu ngẩng đầu lên. “Rất đơn giản! Nói địa chỉ, chú liền chở con đến đây!”

“Taxi?”

“Dạ phải!”

“Vậy con làm sao xuống núi?” Tần Lăng Hàng cũng không biết tại sao mình lại hỏi câu này, đúng là dư thừa. Từ trước đến nay ông ta không nói chuyện phiếm với người khác, nhất là với trẻ con.

“Ông cho xe chở con xuống chứ sao! Con đã để cho chú tài xế taxi đi rồi, chú ấy phải kiếm tiền nuôi cả gia đình, không dễ dàng gì, đương nhiên con không thể cản trở chú ấy đi kiếm tiền được!” Thịnh Thịnh nói với vẻ hiển nhiên.

“Con dựa vào đâu mà nhận định rằng ta sẽ nhờ người chở con xuống núi?” Tần Lăng Hàng ngày càng có

hứng thú với đứa bé này.

"Bởi vì con phải cùng Ngữ Điền về thăm mẹ của con đó! Chẳng lẽ ông yên tâm để hai đứa nhỏ như tụi con bắt xe đi à? Ông không lo con đi lạc, chẳng lẽ ông cũng không lo cháu nội ông sẽ đi lạc à?"

Vậy nên, không có lý nào mà ông Tân không cho xe chở đi! Thịnh Thịnh rất tự tin rằng cậu sẽ thuyết phục được ông Tần.

Ơ!

Nói cũng có lý lắm chứ! Đầu óc của đứa bé này không biết có gì trong đó? Tại sao cháu nội của ông ta lại không có IQ cao như vậy? Dám thương lượng với cả người lớn, có vẻ như còn sắp xếp rất hợp lý. "Ngữ Điền sẽ không theo con xuống núi đâu, nó đã ra nước ngoài rồi. Ta có thể kêu tài xế chở con về, nhưng sau khi về tới phải nói với mẹ của con rằng, nếu muốn cho Ngữ Điền có một cuộc sống tốt hơn, thì cô ta đừng đến tìm nó nữa. Ngữ Điền không có người mẹ như cô ta thì sẽ rất hạnh phúc, có người mẹ như cô ta là sự xấu hổ suốt đời của Ngữ Điền!"

"Tại sao chứ?" Thịnh Thịnh cau mày. "Tại sao ông lại có thành kiến với mẹ con như vậy?"

"Ông đúng là ngang ngược, không chịu nói lý lẽ gì cả. Ngữ Điền có cả ba lẫn mẹ không tốt hay sao? Ông biết có ba mẹ mà bị bỏ rơi thì sẽ buồn như thế nào không? Mẹ con rất tốt bụng, mẹ nuôi con khôn lớn, cho con tình yêu, nhưng con ruột của mẹ lại không tìm được, ông có biết trong lòng mẹ buồn như thế nào không? Mẹ con chỉ biết khóc, lúc nào cũng rơi lệ, ông không hiểu hả? Ông Tần, ông không biết Ngữ Điền có mẹ lại vui đến dường nào đâu! Sao ông có thể giấu Ngữ Điền đi? Con ghét ông, ghét loại người ngang ngược và không chịu nói lý lẽ như ông!" Thịnh Thịnh trợn mắt nhìn ông ta, cắn chặt môi, trong mắt đầy ý thù địch quật cường.

Tần Lăng Hàng hơi khựng người lại, khuôn mặt bỗng chốc lạnh lùng và im lặng hẳn. Nhìn thấy trong mắt Thịnh Thịnh lúc này đang đầy vẻ thù địch với ông ta, còn nhìn ông ta một cách không chịu khuất phục, trong một khoảnh khắc, ông ta nhớ đến hai người khi nhìn vào đôi mắt của cậu, tầm nhìn bị mờ đi, cánh cổng ký ức mở ra - 25 năm trước.

Cũng ở nơi này, cùng một cảnh này, sau cơn la hét lạnh lùng của ông ta, Tần Trọng Hàn lúc 5 tuổi cũng nhìn ông ta với ánh mắt thù địch như vậy. Ánh mắt không chịu khuất phục, cắn chặt môi. "Ba ghét con!"

"Nhìn thấy mày là ghét rồi!" Ông ta nhớ lúc đó mình đã nói rõ ràng đến như vậy.

"Tại sao ba lại có thành kiến với con như vậy?" Tần Trọng Hàn lúc 5 tuổi hỏi ông ta với vẻ không chịu khuất phục, trong đôi mắt đầy vẻ thù địch.

"Bởi vì mày đã hại chết mẹ của mày, nếu không phải tại mày, thì mẹ của mày sẽ không chết. Mày phải nhớ, mẹ mày vì sinh mày nên mới chết đó…"

Chắp tay sau lưng, chắc lúc đó Tần Trọng Hàn cũng lớn bằng đứa bé này thì phải?

Ông ta nhớ lúc đó sau khi nói xong những lời này, trong lòng ông ta đã hối hận, nhìn lên bầu trời xanh, trên khuôn mặt lạnh lùng đầy vẻ cô đơn và đau xót. Người vợ mà ông ta yêu nhất, vì khó sinh mà chết. Từ nhỏ Tần Trọng Hàn đã không có mẹ, vậy thì cháu nội của ông ta không có mẹ cũng đâu có sao? Đâu phải nhà họ Tần không nuôi nổi nó?

Nhưng, lúc đó vì một câu nói của ông ta, Tần Trọng Hàn của 5 tuổi không bao giờ có thể vui vẻ được nữa. Hoặc giả nói, anh ta chưa bao giờ được vui vẻ!

Còn nhớ lúc đó dì Trương đã khóc lóc năn nỉ ông ta: "Ông chủ, cậu chủ đâu có lỗi gì, cậu chủ vẫn chỉ là một đứa trẻ, muốn trách thì trách số phận của bà chủ không may, không có phước để hưởng thụ một cuộc sống hạnh phúc thôi! Tôi biết ông chủ trách cậu chủ đã hại chết bà, nhưng đây là con của ông bà chủ mà, số phận của ông bà đã được định như vậy rồi mà!"

"Nếu không có nó, Vi Nhi sẽ không ra đi đâu." Đôi mắt đen như hố sâu của Tần Lăng Hàng bỗng đau lên dữ dội, rất nhức nhối, có nỗi nhớ sâu nặng không thể nào phai mờ. Người phụ nữ mà ông ta yêu nhất đã ra đi, không bao giờ trở về nữa!

Cuộc sống chia cắt hai phương trời này, ông ta đã trải qua 5 năm. 5 năm dài như vô tận, nó đã bao lâu rồi, khó khăn đến mức nào, bi thương đến mức nào!

84. Chương 84

"Không phải con đã nói với ông rồi sao?" Thịnh Thịnh nhớ khi đứng ngoài cửa thì đã nói với ông ta rồi mà.

"Nhưng ta lớn tuổi rồi, không nhớ rõ!"

"Ông mà già gì!" Thịnh Thịnh mím môi. "Ông bảo vệ ở trường con còn lớn tuổi hơn ông nhiều!"

"Ờ!" Tự nhiên, vì một câu của cậu, Tần Lăng Hàng lại một lần nữa cong môi lên, bỗng cảm thấy khá gần gũi.

Vào lúc này, từ trên lầu bỗng vang lên tiếng khóc của trẻ con, là giọng của Ngữ Điền. "Ông à, ông đang nói dối, ông không phải là bé ngoan!" Thịnh Thịnh nhíu mày chỉ trích. "Ngữ Điền đang ở trên lầu kìa, vậy mà ông gạt con, nói là em ấy đã ra nước ngoài. Nói dối, lêu lêu lêu!"

"Ờ!" Khuôn mặt già nua của Tần Lăng Hàng bỗng đỏ lên, lúng túng khi bị nắm thóp. Lần đầu tiên có người nói ông ta như vậy. Một lúc lâu sau sắc mặt mới thay đổi, trên mặt hiện lên vẻ phức tạp. "Con về đi, nói cho mẹ con biết, Ngữ Điền là cháu của họ Tần, lúc trước đã thỏa thuận rồi, kêu cô ta đừng nuốt lời!"

“Nuốt lời gì?” Thịnh Thịnh hỏi. “Mẹ con không bao giờ nuốt lời đâu. Con lên gọi Ngữ Điền đây! Ngữ Điền, anh là Thịnh Thịnh nè. Anh đang ở dưới nhà, em mau xuống đây!”

Tiếng gọi này cũng không có gì, nhưng người ở tầng trên vừa nghe thấy tiếng gọi thì ngay lập tức ngừng khóc, sau đó lại khóc lớn hơn. “Hu hu…”

Chân mày của Tần Lăng Hàng lại nhíu chặt. “Khóc khóc khóc, chỉ biết khóc…”

“Ngữ Điền, xuống đây!”

Tần Lăng Hàng cố gắng kìm nén sự không hài lòng và hét lên: “Khóc cái gì mà khóc?”

Đột nhiên, không còn tiếng động gì nữa, chỉ còn lại tiếng nấc nghẹn.

“Ông…, ông hung dữ với em!” Thịnh Thịnh chỉ trích. “Con sẽ nói với mẹ, ông ngược đãi Ngữ Điền. Ông à, ông làm vậy thì sẽ bị đi tù đó!”

Nghe xong câu này, Tần Lăng Hàng đứng phắt dậy khỏi ghế sofa, nói lớn tiếng và nghiêm nghị: “Nó là cháu nội của ta, ta muốn làm sao thì làm! Mấy đứa đâu! Đưa đứa bé này về nhà đi.”

“Dạ ông chủ, đến liền!” Dì Trương bước vào trước, vừa nhìn thấy Thịnh Thịnh thì liền rất vui mừng, lau những giọt nước mắt. “Con à, ba mẹ con là người ở đâu? Con bao nhiêu tuổi? Con tên gì?”

Thịnh Thịnh vừa quay đầu lại liền nhìn thấy một bà lão với nụ cười hiền hậu, nên ngoan ngoãn nói: “Con chào bà, con tên là Tiêu Thừa, bà có thể gọi con là Thịnh Thịnh. Ngữ Điền là con của mẹ con, còn con là đứa con được mẹ nhặt về. Con đến để đưa Ngữ Điền về gặp mẹ con! Bà ơi, bà nói ông này giùm con, kêu ông trả Ngữ Điền lại cho mẹ con có được không?”

“Mẹ con?” Dì Trương hơi ngạc nhiên, chưa hiểu sự việc. “Mẹ của Ngữ Điền?”

“Dì Trương, kêu người chở nó về nhà đi!” Tần Lăng Hàng nói rất khẽ nhưng nghiêm túc.

Dì Trương hơi ngẩn người ra, rồi nói: “Ông chủ, nếu đó là mẹ của Ngữ Điền, liệu có thể cho họ gặp nhau không? Cậu chủ nhỏ đã khóc lâu lắm rồi đó!”

“Mặc kệ nó! Khóc đủ rồi sẽ không khóc nữa!”

“Ông thật tàn nhẫn!” Thịnh Thịnh nhướn mày, suy nghĩ một hồi rồi nói với vẻ vô cùng bất mãn: “Sao Ngữ Điền lại có người ông như ông chứ? Không hiền từ chút nào! Ông là một ông già đáng ghét!”

Câu này làm dì Trương chết sững ngay tại chỗ, bà nhớ mang máng là hồi nhỏ cậu chủ cũng từng nói ba mình như vậy. Cậu ấy nói: Ông là một người cha đáng ghét!

Câu nói của Thịnh Thịnh vừa ra khỏi miệng đã làm cho dì Trương kinh ngạc đến mức chỉ biết đứng nhìn Tần Lăng Hàng, lo rằng ông chủ sẽ nổi giận. Nhưng ông ta chỉ liếc Thịnh Thịnh một cái với vẻ dửng dưng, trong mắt đầy vẻ tán thưởng.

Ông ta cúi đầu xuống, một lần nữa nhìn về phía bóng dáng nhỏ xíu trước mặt. Khuôn mặt nhỏ nhắn này, lúc này đang nhìn thẳng vào mình, trong mắt lộ ra vẻ khinh khi, dường như rất xem thường ông già này vậy.

"Ông chủ, cách nói chuyện của đứa bé này thật sự rất giống với cậu chủ khi còn nhỏ, rất dễ thương!" Dì Trương không nhịn được phải phì cười, không thể không than thở thời gian làm cho con người ta già đi, mới chớp mắt đã hơn hai mươi năm trôi qua rồi.

"Bà ơi, bà cười gì vậy? Bà mau kêu Ngữ Điền xuống đây đi, Ngữ Điền đang khóc đó, bà không nghe thấy hả? Khó khăn lắm em ấy mới có mẹ, với lại chú nói nhất định sẽ cho em được ở gần mẹ. Bà mau nói với ông đi, cho em xuống đây được không bà?"

"Ông chủ, có phải là nên…?" Dì Trương mới nói được nửa câu.

"Không! Kêu nó về đi!" Tần Lăng Hàng hét lên lạnh lùng, rồi quay người đi lên lầu.

Thịnh Thịnh vừa nghe nói kêu cậu về đi, không cho gặp Ngữ Điền, trong đôi mắt đen nhánh lộ ra một vẻ điềm tĩnh và lạnh lùng không nên có ở một đứa trẻ. "Thưa ông, ông đừng bao giờ hối hận đó!"

Rất ngạc nhiên, Tần Lăng Hàng quay người lại ở bậc cầu thang. "Con đang đe dọa ta à?"

"Phải!" Trong giọng nói non nớt của Thịnh Thịnh có một chút trưởng thành quá sớm.

"Con định làm gì?" Khóe môi của Tần Lăng Hàng lộ ra vẻ thú vị.

"Nói với tất cả mọi người rằng ông ngược đãi trẻ em!" Thịnh Thịnh đã nghĩ trước rồi, cậu sẽ đem chuyện này tải lên diễn đàn, tải lên mạng để mọi người đều biết, mẹ còn có một đứa con khác!

"Ờ! Làm thế nào để nói?" Tần Lăng Hàng bật cười, trên khuôn mặt quanh năm không nhìn thấy nụ cười đã từ từ cong lên vào lúc này, rất lóa mắt.

Dì Trương cũng sững sờ cả người! Nếu bà nhớ chính xác, chắc ông chủ đã không cười trong 30 năm qua thì phải? Điều này sao có thể? Bà có bị hoa mắt không?

Rồi quay sang nhìn đứa bé này, cái vẻ mím môi, giống y chang cậu chủ Tần Trọng Hàn.

Đặc biệt là đôi mắt đó, đôi chân mày đẹp, đôi mắt sâu thẳm, cái mũi nhỏ thẳng và cương nghị, đôi môi đỏ mím chặt. "Việc này ông không cần lo!"

Nhìn chằm chằm vào khuôn mặt đang mỉm cười của Tần Lăng Hàng, Thịnh chu cái miệng nhỏ lên rồi quay người với vẻ kiêu ngạo. "Hứ! Xin chào!"

"Ờ!" Dì Trương vội đuổi theo. "Con ơi, nhà con ở đâu vậy? Bà sẽ đưa con về nha ha!"

"Dạ!" Thịnh Thịnh nghĩ rằng mình đi thì sẽ không quay trở lại nữa, chi bằng cứ để cho người bà hiền hậu này tiễn mình một đoạn!

Tần Lăng Hàng nhìn theo hình dáng nhỏ bé đi xa dần, những cảm xúc phức tạp chợt dâng lên trong lòng.

Lên đến tầng hai, nghe thấy tiếng nức nở phát ra từ trong phòng của Ngữ Điền, người giúp việc đứng canh trước cửa, vừa nhìn thấy ông chủ đi lên liền lập tức cúi chào.

"Chào ông chủ!"

"Cậu chủ nhỏ vẫn còn khóc hả?" Tần Lăng Hàng chưa bao giờ thấy một đứa bé vô dụng như vậy, so sánh đứa vừa rồi, ông ta nhận ra đứa cháu của mình thực sự không bằng con của người ta, đúng là làm cho ông ta mất hết thể diện!

"Dạ phải, từ hôm trước về nhà cho tới giờ cứ khóc hoàn, khóc đòi tìm mẹ!" Người giúp việc báo cáo đúng sự thật.

Tần Lăng Hàng vừa nghe thấy vậy, khuôn mặt liền lập tức xụ xuống. "Mở cửa ra!"

"Dạ!" Cánh cửa được mở ra.

Tần Lăng Hàng liếc nhìn Ngữ Điền cháu mình đang nằm nức nở trên giường.

"Khóc cái gì? Khóc lóc sướt mướt thì còn ra thể thống gì nữa?" Giọng nói nghiêm nghị vang lên, làm Ngữ Điền sợ đến mức hai vai run rẩy, không dám khóc nữa.

Tần Lăng Hàng vừa thấy cậu bé sợ mình, một cảm giác thất vọng dâng lên trong tim. "Được rồi, đừng khóc nữa!"

Ngữ Điền nằm sấp trên giường, và không cử động.

Tình cảnh này, Tần Lăng Hàng đã gặp rất nhiều lần rồi. Mỗi lần thấy cháu mình khóc, ông ta lại cảm thấy khó chịu. Sao ông ta lại có một đứa cháu như vậy chứ?

"Đàn ông con trai hễ đụng chuyện là khóc thì còn ra gì nữa? Ba con từ nhỏ tới lớn không khóc bao giờ. Con phải học theo ba con, đừng làm một kẻ vô tích sự! Đàn ông thì phải dũng cảm, thà đổ máu và mồ hôi chứ không đổ nước mắt!" Ném lại câu này rồi Tần Lăng Hàng đi ra ngoài.

Cơ thể nhỏ bé của Ngữ Điền vẫn đang run rẩy vì nức nở, nhưng lại hét lên. "Con muốn mẹ!"

Đây là lần đầu tiên cậu kiên trì như vậy, bức thiết như vậy, có can đảm như vậy. Ngữ Điền đột nhiên tuột xuống giường và đuổi theo ra ngoài, rất kiên quyết nhưng trầm tĩnh, hét lên: "Ông nội ơi, con muốn mẹ!"

Ngạc nhiên, Tần Lăng Hàng quay người lại, nhìn thấy cháu mình đứng ở cửa. Không ngờ ông ta vừa nói phải can đảm, cậu bé đã áp dụng can đảm lên với mình rồi!

Được! Khá lắm! Dám nói với mình như vậy, đây là lần đầu tiên!

"Không có mẹ!" Ông ta nói một cách dửng dưng.

"Con muốn mẹ!" Ngữ Điền hét lên.

"Đưa cậu chủ nhỏ vào phòng!" Tần Lăng Hàng ra hiệu cho người giúp việc bồng cậu bé vào trong.

"Ông nội ơi, con muốn mẹ, con không thích ông nội, con muốn mẹ!" Ngữ Điền giãy giụa và hét lên, nhưng vẫn bị bồng vào trong phòng.

"Con à, mẹ con tên gì?" Dì Trương kêu chú tài xế chở Thịnh Thịnh về nhà, và bà cũng đi theo luôn. Bà thật sự quá thích đứa bé này, nó thật dễ thương, còn rất vẫn quật cường, rất trưởng thành, làm ai gặp cũng thấy thích.

"Tiêu Hà Hà!" Thịnh Thịnh ngoan ngoãn trả lời.

Chiếc xe chạy ra khỏi nhà họ Tần, và bên cạnh, một chiếc ta-xi vừa đi đến. Hai chiếc xe cứ vậy mà đi lướt qua nhau.

Tiêu Hà Hà vội vàng xuống xe và chạy thẳng đến cửa.

“Chào cô, cô tìm ai?” Lý Phúc thực sự lấy làm lạ, sao hôm nay có nhiều khách đến đây quá.

“Anh cho hỏi có cậu bé nào từng đến đây không?” Tiêu Hà Hà vội vàng hỏi, lo rằng Thịnh Thịnh đã thực sự tìm đến đây.

“Cậu bé?” Lý Phúc chỉ vào chiếc xe đang chạy ở phía trước và nói: “Vừa mới đi, dì Trương đưa cậu bé về nhà rồi!”

“Cậu bé tên gì?”

“Nó nói nó tên là Tiêu Thừa!”

“Ôi trời đất ơi!” Tiêu Hà Hà vừa định lên xe thì đột nhiên bị gọi lại.

“Ai ở ngoài cửa?”

“Ông chủ, cô ấy tìm đứa bé hồi nãy!”

“Kêu cô ta vào đây!”

“Cô gì ơi, ông chủ của chúng tôi muốn gặp cô!” Chú bảo vệ lập tức gọi Tiêu Hà Hà lại.

“Nhưng mà…” Liếc nhìn chiếc xe đã đi xa, trong lòng Tiêu Hà Hà rất lo lắng, liền nói với anh tài xế ta-xi: “Anh chờ tôi một chút, tôi sẽ ra ngay!”

Cô không dám mạo muội đến tìm Ngữ Điền là vì Tần Trọng Hàn nói anh ta sẽ xử lý, nhưng không ngờ rằng Thịnh Thịnh lại tự tìm đến đây. Đứa bé này đúng là to gan, dám tự tìm đến nhà họ Tần.

Trong phòng khách.

“Cô Tiêu, là cô à?” Tần Lăng Hàng nhớ ra cô là nhân viên của nhà hàng Await. “Cô làm ở nhà hàng của Mễ Kiệt phải không?”

“Dạ phải!” Tiêu Hà Hà nói một cách đúng mực.

“Cô Tiêu, tôi không ngờ được rằng cô là mẹ của Ngữ Điền!” Tần Lăng Hàng nói thẳng.

Cơ thể hơi cứng đờ, Tiêu Hà Hà gật đầu. “Con cũng không ngờ Ngữ Điền lại là con của con!”

"Nhưng cô Tiêu à, cô phải hiểu rằng, ngay từ đầu đó chỉ là một hợp đồng. Bây giờ mục đích của cô là gì?" Tần Lăng Hàng nhướn mày, đôi mắt sắc sảo nhìn chằm chằm vào cô gái trước mặt, không giống như loại phụ nữ sẽ bán mình, nhưng lại dùng thân thể để trao đổi và sinh con. Loại phụ nữ này rất nguy hiểm, nhìn có vẻ trong sáng ngây thơ, nhưng trên thực tế, đó chỉ là vẻ bề ngoài.

85. Chương 85

Cô chỉ quan tâm đến cảm xúc của chính mình, còn lương tâm thì không bị khiển trách. Cô thực sự chưa bao giờ nghĩ cho Ngữ Điền! Cô không phải là một người mẹ làm tròn bổn phận, trước giờ chưa từng.

"Cô Tiêu, tôi hiểu được tâm trạng của một người mẹ mất con, nhưng người nối nghiệp của họ Tần phải được rèn luyện nghiêm khắc thì mới có thể thành tài được! Trọng Hàn từ khi lọt lòng đã không có mẹ, nhưng nó vẫn lớn khôn thành tài. Cháu của tôi - Ngữ Điền, cũng có thể như vậy. Vì vậy cô Tiêu à, cô hiểu tôi đang nói gì không?" Giọng của Tần Lăng Hàng lạnh lùng mà bình thản.

Tiêu Hà Hà cúi gầm mặt xuống, nước mắt lưng tròng nhưng không rơi xuống. Cô không nói gì, nhưng trong lòng lại giống như bị dao cắt, đau đến nỗi cô gần như không thể thở được.

"Còn nữa! Trọng Hàn là tổng tài của Tần thị, dù bây giờ nó đã bị tôi đuổi đi, nhưng cũng không thay đổi được sự thật nó là người kế thừa Tần thị. Cô Tiêu, cô và nó thật sự không thích hợp. Người xưa cũng rất chú trọng đến môn đăng hộ đối, có phải không?"

"Con hiểu rồi!" Tiêu Hà Hà nói ra câu này rất khó khăn, rất đau đớn.

"Điều kiện của cô là gì?" Tần Lăng Hàng không ngờ cô lại đồng ý nhanh như vậy.

"Yêu thương Ngữ Điền, nó rất nhút nhát, con chỉ muốn nó vui vẻ và cởi mở hơn, chỉ muốn nó được vui sống, giống như những đứa trẻ bình thường khác. Còn nữa, phiền bác nói với nó, con không phải là mẹ ruột của nó, chẳng qua vì ba nó muốn nó vui nên đã nhờ con tạm thời làm mẹ nó vài ngày. Bác Tần, bác là ông nội của nó, con nghĩ bác nhất định sẽ hiểu được tâm trạng của con lúc này. Chúng ta đều mong con trẻ được yên vui. Con biết nó khỏe, như vậy là đủ rồi! Con xin lỗi, vì con trai con - Thịnh Thịnh đã đến làm phiền bác. Xin bác yên tâm, sau này tụi con sẽ không xuất hiện trong cuộc sống của gia đình bác nữa." Tiêu Hà Hà hít một hơi thật sâu, quay người đi, một giọt nước mắt rơi xuống.

Rồi cứ vậy mà đi ra ngoài. Cô không rõ tâm trạng của mình lúc này là gì, chỉ cảm thấy toàn thân đau đớn, chỉ cảm thấy mỗi bước đi đều như giẫm trên lưỡi dao.

Thì ra, xé ruột xé gan chính là cảm giác này. Thì ra, cảm giác cốt nhục chia lìa chính là như vậy. Móc tim gan bỏ vào máy xay thịt rồi xay với tốc độ nhanh nhất, xay đến khi thịt nhuyễn ra, không còn phân biệt được đâu là thịt đâu là da, xay đến ngay cả hít thở cũng thấy đau đớn! Ngay cả không khí cũng làm cho người ta nghẹt thở.

“Ngữ Điền, mẹ đi đây, mẹ xin lỗi con!” Tiêu Hà Hà thầm nói trong lòng, tim đau như cắt, híp mắt lại, gói ghém nỗi đau đầy trong tim gan đó, một giọt nước mắt nữa lại rơi xuống, sau đó, không còn nước mắt để rơi nữa.

Tự nhiên cô hối hận vì đã nhận lại Ngữ Điền, có lẽ ngay từ đầu cô chỉ nên đứng một bên để quan sát con. Hoặc có lẽ ngay từ đầu không có mẹ vẫn có thể chấp nhận được, tự nhiên giữa chừng có mẹ rồi lại mất mẹ, cú sốc này đối với trẻ con thật sự quá lớn! Nghĩ lại, cô đúng là người có tội.

Tiêu Hà Hà không biết mình đã về tới căn hộ ở đường Vĩnh Hạng bằng cách nào, nhưng khi cô vừa đến nơi thì nhìn thấy dì Trương và Thịnh Thịnh đang đợi cô.

Vẻ mặt của cô rất bình thản, hoặc có thể nói là tê dại, hầu như không có chút biểu cảm nào.

“Mẹ!” Thịnh Thịnh gọi.

“Chào cô Tiêu!” Dì Trương bước đến, nhìn thấy Tiêu Hà Hà mặt mày tái nhợt, có vẻ như đã khóc, nhất thời hơi lo lắng. “CôTiêu, cô không sao chứ?”

“Cám ơn, con khỏe!” Tiêu Hà Hà cầm lấy tay con trai. “Thịnh Thịnh, chúng ta về nhà thôi. Cám ơn dì đã đưa nó về.”

“Con của cô thông minh lắm! Cô Tiêu à, tôi không ngờ cô là mẹ của Ngữ Điền!” Dì Trương còn muốn nói thêm gì đó nhưng Tiêu Hà Hà lại không có ý định này, bây giờ cô hồn bay phách lạc, hầu như không còn tâm trí nữa.

“Con không phải là mẹ của Ngữ Điền!” Tiêu Hà Hà bỗng cắt ngang lời của bà. “Chỉ vì muốn dỗ cho Ngữ Điền vui, nên con và Tần Trọng Hàn đã ký hợp đồng. Xin lỗi, con còn chút việc, không đón tiếp dì được.”

Nói xong câu này, Tiêu Hà Hà kéo con trai đi vào nhà.

“Tạm biệt bà!” Khi sắp đóng cửa, Thịnh Thịnh lễ phép chào hỏi.

Dì Trương ngẩn ra một lát, nhìn cánh cửa đóng chặt, cảm thấy hơi ngạc nhiên. Không phải? Không thể nào!

“Mẹ!”Thịnh Thịnh vẫn tưởng rằng mẹ đang giận mình.

“Thịnh Thịnh ngoan, con về phòng đi, mẹ muốn được yên tĩnh một mình!” Tiêu Hà Hà cảm thấy rất rất mệt, đứng dậy và đi về phía phòng ngủ của mình.

Trước giờ không thay đổi được! Điều đó không thể nào thay đổi được. Ngữ Điền là tài sản của hợp đồng, và cô không có tư cách làm mẹ của Ngữ Điền. Cậu bé là người thừa kế của nhà họ Tần, gia đình họ không cho phép người thừa kế bị dính một chút vết nhơ nào.

Trên ban công, Tiêu Hà Hà đứng bên cửa sổ và nhìn ra ngoài, ngơ ngẩn thất thần.

Đột nhiên, trời đang nắng chói chang bỗng mây đen kéo tới, một màn âm u. Gió thổi càng lúc càng mạnh, thổi mạnh đến nỗi lá rụng đầy mặt đất. Tiếng mưa bắt đầu lộp bộp rơi xuống, làm rụng những đóa hoa cúc đang nở rộ trong vườn, Tiêu Hà Hà vẫn co cụm người đứng trên ban công, gió lạnh thổi vào nhưng cô không đóng cửa sổ, cho đến khi cả người run lên vì không chịu được nữa, cho đến khi màn đêm cuốn tới, cô mới ngồi mọp xuống đất, trong mắt trống rỗng. Mưa hắt vào cửa sổ, làm ướt cả người cô.

Đôi mắt khô cạn nước mắt giờ rất xót, không thể khóc được, trong đầu rối như một mớ bòng bong. Trong lúc rối rắm thì lại càng hiểu rõ lòng mình, cô không được đến tìm Ngữ Điền nữa! Không được! Dù rất không nỡ, dù rất đau lòng.

Nhưng một cơn đau âm ỉ ập đến trong lồng ngực, bàn tay đang ôm trước ngực bỗng chuyển sang cào cấu vào bức tường cứng bên cạnh như thể không chịu được con đau đó. Mấy đầu ngón tay đang rướm máu chớp mắt làm đau đến tận tim gan, nhưng cô vẫn không thấy đau?

Cười như ngây dại, không còn giãy giụa, một lần nữa cuộn mình trong góc ban công, như nhiều năm về trước, khi người mà cô gọi bằng mẹ đã bỏ rơi cô và Tiêu Tiêu vậy. Cuộn tròn người lại, không suy nghĩ gì, bỏ mặc tất cả, chỉ im lặng cuộn mình lại, để mặc cho đau thương hiện hết lên trên mặt.

Tại sân bay.

Tiêu Hà Hà cầm tay con trai và đi về phía cửa lên máy bay.

"Mẹ ơi, chúng ta sẽ đi đâu vậy mẹ?" Thịnh Thịnh hỏi Tiêu Hà Hà với vẻ mặt không hiểu.

Hôm qua, sau khi về nhà, mẹ đã nhốt mình trong phòng cả ngày. Rồi hôm sau lại nói sẽ dẫn cậu rời khỏi, sau này sẽ không sống ở đây nữa.

"Về trong núi, ngôi nhà tre trước đây của chúng ta!" Vẻ mặt của Tiêu Hà Hà lúc này rất bình thản.

Lúc này, chuông điện thoại đột nhiên vang lên.

Tiêu Hà Hà cúi đầu nhìn cái tên quen thuộc đang hiển thị trên màn hình, trong lòng hơi chua chát, không trả lời mà tắt đi.

"Thịnh Thịnh, mẹ đi đổi thẻ lên máy bay, con không được đi lung tung, ở đây đợi mẹ!" Tiêu Hà Hà đặt cậu

bé ngồi lên ghế.

"Dạ!" Thịnh Thịnh cầm lấy cái điện thoại và túi xách của Tiêu Hà Hà, ngoan ngoãn ngồi ở đó giữ đồ.

Nhưng điện thoại lại reo lên, Thịnh Thịnh liếc nhìn, nhận ra đó là số của Tần Trọng Hàn. "A, là chú gọi."

Cậu bé không hiểu mọi chuyện nên đã trả lời điện thoại.

"Tiêu Hà Hà, em đang ở đâu?" Ở đầu bên kia, giọng nói thấp trầm của Tần Trọng Hàn vang lên.

"Chú ơi! Con không phải là mẹ, con là Thịnh Thịnh đây!" Thịnh Thịnh cười hi hi.

"À! Thịnh Thịnh, con đang ở đâu?"

"Chú ơi, mẹ và con phải đi rồi. Mẹ không cần Ngữ Điền nữa, mẹ nói Ngữ Điền không phải con của mẹ, là mẹ và chú muốn an ủi Ngữ Điền nên mới nói dối thôi. Chú nói dối là không đúng đâu đó!"

"Hai mẹ con định đi đâu?"

"Về lại trên núi, tạm biệt chú!" Thịnh Thịnh nói rồi định cúp máy.

"Nè nhóc, đừng cúp máy. Hai mẹ con đang ở đâu?" Chưa bao giờ cảm thấy giọng mình lại gấp gáp đến vậy, tim Tần Trọng Hàn như bị ai đó thắt lại. Cô ấy nói Ngữ Điền không phải con mình? Đã xảy ra chuyện gì rồi? Chẳng lẽ ông già đã đến tìm cô ấy?

"Hai mẹ con con đang ở sân bay. Chú ơi, mẹ đang đổi thẻ lên máy bay." Thịnh Thịnh nói.

"Đợi ở đó, chú sẽ đến ngay!" Tần Trọng Hàn hét lên.

Ngồi máy bay quay về, bay một mạch mười mấy tiếng, vừa xuống máy bay liền gọi điện cho cô ấy, không ngờ cô ấy lại muốn bỏ đi, ngay cả đứa con trai ruột thịt cũng không cần, còn nói không phải do cô ấy sinh ra. Người phụ nữ chết tiệt này! Cô ấy xem anh ta là người chết rồi à? Không phải anh ta đã nói với cô là anh ta sẽ giải quyết ổn thỏa mọi chuyện hay sao?

"Dật! Tôi đến nhà ga trước, nếu cậu không đợi được thì cứ về trước!" Tần Trọng Hàn nói với Phong Bạch Dật trong bộ vest trắng bên cạnh mình.

"Xảy ra chuyện gì rồi?" Giọng lạnh nhạt những vẫn hơi quan tâm.

“Chuyện nhỏ thôi!” Nhưng vẻ mặt của Tần Trọng Hàn lúc này lại không đơn giản chỉ là chuyện nhỏ, Phong Bạch Dật nhướn mày lên, đôi mắt dài và nhỏ có chút suy tư.

“Tôi đi chung với anh!”

Nói rồi, hai người đàn ông sải bước đi về phía nhà ga, theo sau là mấy vệ sĩ mặc áo đen, khi đi ngang làm cho người khác phải nghiêng mắt nhìn theo.

Ở nhà ga, ánh mắt của Tần Trọng Hàn lướt qua đám đông, liếc vào từng ngóc ngách ở đó, ánh mắt sắc bén đang tìm kiếm một bóng dáng của ai đó.

Tiêu Hà Hà đổi xong thẻ lên máy bay xong thì quay lại, cầm túi xách rồi nói với con trai: “Đi thôi con!”

Thịnh Thịnh đảo mắt quanh sảnh. Không phải chú nói đợi một chút à? Nhưng sao chú vẫn chưa đến nữa?

“Mẹ ơi, con muốn đi vệ sinh!” Thịnh Thịnh bỗng nhiên ôm bụng kêu lên.

“Hả! Mắc tè hả con? Để mẹ dẫn con đến nhà vệ sinh!” Tiêu Hà Hà cầm tay cậu bé rồi nhìn thấy nhà vệ sinh ở bên tay trái, nhưng muốn đến đó thì phải đi qua thang cuốn, đúng lúc Tần Trọng Hàn và Phong Bạch Dật đang đi lên, nên đã nhìn thấy cô.

“Tiêu Hà Hà!” Tần Trọng Hàn tức giận hét lên.

Tiêu Hà Hà giật mình, ngước mắt lên thì nhìn thấy Tần Trọng Hàn. Anh ta đang mặc một bộ vest đen, không hề có một nếp nhăn, vẫn điển trai như vậy. Khi hai ánh mát gặp nhau, Tiêu Hà Hà như chết lặng.

Sao anh ta lại ở đây?

Thịnh Thịnh nháy mắt ra hiệu với Tần Trọng Hàn, liền thấy anh ta sải bước đi về phía bên này.

Đôi mắt dài nhỏ của Phong Bạch Dật bỗng thoáng qua một ánh nhìn sâu sắc. À! Thú vị! Thú vị lắm! Hàn đã nổi giận, đối tượng là một cô gái! Chuyện này rất thú vị!

Mấy ngày không gặp, cô ấy vẫn xinh đẹp như vậy, rất thanh khiết. Làn da trắng nõn, để mặt mộc, đôi mắt to bỗng ngây ra khi nhìn thấy mình. Nhưng vẻ yếu đuối rụt rè tốt ra từ cô ngược lại khiến cho Tần Trọng Hàn muốn ôm cô vào lòng mà yêu thương. Nhìn thấy mình, đôi chân mày thanh tú của cô ấy hơi nhíu lại, ngỡ ngàng lung túng. Người phụ nữ chết tiệt! Cô ấy dám bỏ trốn à?

Phong Bạch Dật nhướn mày đầy vẻ nghi hoặc. Chuyện này là sao? Đem con bỏ trốn à?

Tiêu Hà Hà vừa nhìn thấy Tần Trọng Hàn thì lập tức kéo Thịnh Thịnh chạy về hướng nhà vệ sinh.

"Chết tiệt!" Đôi chân mày lưỡi mác của Tần Trọng Hàn nhíu lại, mắng thầm rồi chạy đuổi theo.

Phong Bạch Dật híp đôi mắt diều hâu lại, ngạc nhiên với phản ứng của anh ta, nhưng lại không hành động gì, bộ dạng như thể sắp có kịch hay để xem.

86. Chương 86

Tiêu Hà Hà đã bị cơ thể cao lớn của anh ta chặn lại, nên không nhìn thấy ánh mắt tò mò của mọi người. Cô hoảng hốt cúi gầm mặt xuống, Tần Trọng Hàn lại đưa tay ra nâng cằm cô lên, im lặng một lúc lâu, cuối cùng mới nghiến răng chất vấn. "Em nói đi! Có chuyện gì vậy? Tại sao lại bỏ trốn?"

Cô trợn to mắt nhìn vào anh ta, mơ mơ màng màng. Còn anh ta nhận ra rằng, mới xa nhau chưa đầy một tuần, giờ gặp lại cô, trong tim anh ta bỗng có chút tình cảm khó hiểu. Khuôn mặt mộc này thật xinh đẹp, đẹp đến mức làm tim anh ta đập nhanh hơn, có một chút choáng váng.

Trái tim của Tiêu Hà Hà đang dao động, nhưng tay lại siết chặt thành nắm đấm. Những ngón tay bị thương ngày hôm qua đang đau nhói, rồi lan ra khắp cơ thể khiến cô không thể đắm chìm nữa. Cứ vậy mà nhìn anh ta, thốt ra vài từ buồn bã. "Tôi mệt rồi, cuộc sống ở thành phố không phù hợp với tôi!"

Nghe thấy những lời nói bất lực của cô, trái tim Tần Trọng Hàn thắt lại, vội ôm cô vào lòng. Anh ta sẽ không cho cô đi! Có lẽ vì quá hoảng hốt, cũng để chứng minh điều gì đó, ở trong sân bay đông người qua lại, anh ta đã hôn Tiêu Hà Hà…

Nụ hôn của anh ta xen lẫn mùi khói thuốc ập đến tê tái, làm trái tim cô run rẩy, phát ra tiếng kêu thình thịch.

Nhưng Tiêu Hà Hà cứ trợn to mắt như vậy, không từ chối, không phối hợp, chỉ có sự tê tái lạnh nhạt.

Không thể để mình chìm đắm, cô muốn rời xa anh ta, rời xa Ngữ Điền, không thể tiếp tục chìm đắm nữa!

Anh ta là tổng tài của Tần thị, dù bây giờ không phải, nhưng tương lai vẫn là người thừa kế. Một người phụ nữ như cô không thể ở lại bên cạnh anh ta được, dù làm người tình cũng không được. Cô vẫn còn chút lòng tự trọng sau cùng, không chỉ vì bản thân, mà quan trọng hơn là vì Ngữ Điền.

Phong Bạch Dật kinh ngạc. Đó còn là Tần Trọng Hàn mà anh ta quen biết không? Ở nơi đông người mà anh ta đã hôn nhau?

Còn Thịnh Thịnh thì quay đầu sang nhìn Phong Bạch Dật, tươi cười rạng rỡ: "Con chào chú!"

"Ờ!" Phong Bạch Dật cúi đầu xuống, nhìn thấy một cậu bé. Thật ra ngay từ đầu thì anh đã nhìn thấy nó rồi, nhưng vì quá ngạc nhiên về phản ứng của Hàn với cô gái đó mà lờ đứa đứa bé này! Vừa cúi xuống liền nhìn thấy đôi mắt của cậu bé có chút quen thuộc khó giải thích được. Ớ! Hàn, là mắt của Hàn!

"Cậu bé, con tự giới thiệu xem nào!" Phong Bạch Dật nhướn mày.

"Chú ơi, chú đẹp trai thật đó!" Thịnh Thịnh chân thành khen ngợi, chú này vừa ngầu vừa đẹp trai, rất hợp gu!

"Ờ!" Lần đầu tiên được một đứa trẻ khen ngợi, Phong Bạch Dật nhất thời chưa quen. "Con tên gì?"

"Tiêu Thừa! Tên gọi ở nhà là Thịnh Thịnh!"

Cách đó không xa, tiếng hét của Tần Trọng Hàn lại vang lên. "Chết tiệt! Em cho tôi biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Nhưng Tiêu Hà Hà lại không nói gì, chỉ chịu đựng, rồi hỏi rất thờ ơ: "Đây có phải là nụ hôn từ biệt không?"

"Chết tiệt!" Tần Trọng Hàn sắp phát điên rồi, cô ấy nói mình với giọng điệu này thật sự đã khiến anh ta rất giận dữ.

"Hàn, không giới thiệu một chút à?" Đột nhiên có một giọng nói trầm thấp vang lên sau lưng, với chút dí dỏm, nhưng cũng phấn khởi lạ thường.

Tần Trọng Hàn nghiên người rồi quay đầu lại, và Tiêu Hà Hà đã nhìn thấy người vừa đến kia.

Tần Trọng Hàn lạnh lùng nói: "Không phải chuyện của cậu!"

Tiêu Hà Hà nhìn thấy đó là một người đàn ông rất đẹp trai, có điều khắp người anh ta phát ra hơi thở lạnh lùng, ngay cả khi cười thì nụ cười cũng như thể gượng gạo. Bộ vest trắng phẳng phiu, thân hình cao và rắn rỏi. Mái tóc đen dày che trán, lông mày lưỡi mác nhướn lên, vừa nhìn đã biết anh chàng này có tính khí không tốt lắm.

Khóe miệng anh ta vẫn giữ nụ cười đầy ẩn ý, đôi mắt nhỏ dài nhưng xinh đẹp, đang nhìn vào Tiêu Hà Hà với vẻ sắc bén. Ánh mắt của anh ta có vẻ bình thường, nhưng lại rất sắc sảo, làm Tiêu Hà Hà cảm thấy rõ ràng lúc này mình đang bị một ánh nhìn dò xét, như thể anh ta đang đánh giá điều gì đó, suy đoán điều gì đó.

Tiêu Hà Hà cúi gầ mặt xuống, không dám nhìn vào ánh mắt đó, chỉ yếu ớt nói: "Thịnh Thịnh, chúng ta phải đi rồi!"

Tần Trọng Hàn lặng người đi. Vậy mà cô ấy vẫn muốn đi, để anh ta không bao giờ ngẩng cao đầu trước mặt bạn mình được nữa.

Phong Bạch Dật đột nhiên cười phá lên. "Hàn à, không ngờ một nụ hôn mà cũng không giải quyết ổn thỏa được, kỹ thuật của anh cần phải được rèn luyện thêm đó!"

Sắc mặt của Tần Trọng Hàn lập tức thay đổi, hơi đỏ lên, vẫn cầm chặt tay Tiêu Hà Hà không chịu buông ra.

"Ớ! Anh mắc cỡ rồi kìa!"

"Thịnh Thịnh, nhờ chú này chở con về nhà, sống ở nhà chú vài ngày, chú có vài món nợ phải tính với mẹ của con!" Tần Trọng Hàn căn dặn.

"Ơ! Vậy là muốn tôi giữ con giùm anh à?" Phong Bạch Dật càng tò mò hơn.

"Tần Trọng Hàn, anh buông tôi ra!" Khẽ hét lên, rồi Tiêu Hà Hà hơi bối rối. "Buông ra!"

"Mẹ ơi, con sẽ đến nhà chú làm khách với chú mặc vest trắng này. Mẹ cứ yên tâm, con sẽ chơi vui vẻ mà!" Thịnh Thịnh hoàn toàn không sợ chút nào, còn ngước đầu lên nhìn Phong Bạch Dật. "Đi thôi chú ơi, chú Tần nói con phải theo chú về nhà chú đó!"

"Cậu bé, đó là ba của con!" Đôi mắt này có thể nói rõ mọi thứ, trực giác của Phong Bạch Dật nói rằng cậu bé này là con trai của Hàn.

"Không phải đâu, Ngữ Điền mới là con trai của chú Tần, không phải con đâu!" Thịnh Thịnh giải thích.

Hơi ngạc nhiên, nhưng Phong Bạch Dật cũng không nói gì thêm, chỉ nhìn về phía Tần Trọng Hàn.

Ánh mắt của Tần Trọng Hàn và Phong Bạch Dật gặp nhau, anh ta cũng không nói gì cả, chỉ vác Tiêu Hà Hà lên vai, bất chấp những ánh mắt dõi theo ở sân bay, đi thẳng đến chỗ thang cuốn.

"Buông tôi ra, Tần Trọng Hàn, tôi muốn về đó, anh buông tôi ra!" Tiêu Hà Hà không nào bình tĩnh được nữa, bị anh ta vác trên vai, đầu chúi xuống, cô đánh đấm vào tấm lưng rắn chắc của anh ta, nhưng Tần Trọng Hàn vẫn mặc kệ, còn nhỏ tiếng đe dọa. "Nếu em không muốn bị đánh đít thì hãy ngoan ngoãn đi!"

Nói rồi anh ta đánh một cái lên cái bàn tọa nhỏ nhắn của cô, Tiêu Hà Hà lập tức hét lên: "A…"

Sau khi hét lên thì không dám giãy giụa nữa, chỉ có thể để mặc cho anh ta vác mình đi ra khỏi sân bay.

Nhìn thấy cảnh này, Phong Bạch Dật và nhóm vệ sĩ sau lưng anh ta đều sững sờ. Đây vẫn là Tần Trọng Hàn sao? Ai đó làm ơn giải thích giùm đi?

Còn Thịnh Thịnh lại cười, cười một cách gian xảo. "Chú ơi, chúng ta cũng đi thôi!"

Bên trong chiếc Bugatti màu xanh ngọc, đôi chân mày của Tần Trọng Hàn như dính lại với nhau. "Nói đi, chuyện quái gì đang xảy ra vậy?"

"Không có gì để nói!"

"Ông già đến tìm em à?" Anh ta nghi ngờ.

"Không, không có!" Nhanh chóng phủ nhận, Tiêu Hà Hà không muốn nói bất cứ điều gì. Nhớ đến những câu ba anh ta nói, Trọng Hàn cũng là người từ nhỏ đã không có mẹ, trong tim bỗng nhói đau. Từ nhỏ anh ta đã không có mẹ à?

"Không tìm thì việc gì em phải bỏ đi?" Anh ta quay người qua và nhìn vào mắt cô.

"Anh tránh xa tôi ra!" Cô khẽ nói và bắt đầu đẩy anh ta ra xa.

Ánh mắt của Tần Trọng Hàn khựng lại, vẫn nói với vẻ kiên quyết. "Em chỉ được là người phụ nữ của tôi, chỉ được ở bên cạnh tôi, không được đi đâu hết, nghe rõ chưa?"

Giọng điệu ngạo mạn như trước nay của anh ta lại khiến cho trái tim của Tiêu Hà Hà hơi xao động.

Anh ta cúi đầu nhìn cô chằm chằm, chỉ thấy cô cúi gầm mặt xuống, ánh mắt có chút đau thương, có chút bất lực, thậm chí có cả tuyệt vọng. Và khi anh ta nhìn cô từ góc độ này, thậm chí còn có thể nhìn xuyên qua cổ áo cô và thấy làn da trắng ngần trên ngực cô.

Cô xinh đẹp như vậy, khiến Tần Trọng Hàn cảm xúc dâng trào, có thứ gì đó dựng đứng lên suýt nữa đâm rách cả quần của anh ta! "Khách của em đi chưa?"

"Hả? Cái gì?" Cô nhất thời chưa hiểu kịp.

"Tôi hỏi em hết tới tháng rồi phải không? Hình như cũng một tuần rồi thì phải? Có phải không?" Anh ta tính nhẩm, hình như là vậy.

Mặt cô lập tức đỏ bừng lên, bây giờ là lúc nào và đang trong tình hình nào rồi mà anh ta còn tính chuyện này? Còn đôi mắt của anh ta thì bắt đầu trở nên sâu thẳm, cô càng không biết làm thế nào, chỉ có thể lùi sát vào sau ghế, không dám nhúc nhích.

"Qua rồi phải không?" Anh ta lại hỏi, rồi đột nhiên cong môi lên, nghiêng người về phía cô, hôn lên đôi môi khát khao đã lâu kia.

Ánh mắt cô trong veo như mắt nai, rồi từ từ nhắm mắt lại trong sự kinh ngạc bàng hoàng. Bị anh ta vác ra khỏi sân bay như vậy, bây giờ đang ở trong bãi đậu xe của sân bay mà còn… "U…m… Buông ra!"

"Hạ! Được, chúng ta về nhà đi!" Dường như tâm trạng của anh ta rất vui, buông cô ra nhưng vẫn nhìn chằm chằm vào cô, rồi chớp chớp mắt. "Lần sau em còn dám chạy trốn nữa, sẽ giết không tha!"

Nhưng cô là người phụ nữ không có tư cách ở lại bên cạnh anh ta. Vừa nghĩ vậy, trái tim của Tiêu Hà Hà thấy hơi chua xót, trong ánh mắt có đôi chút lúng túng, chỉ im lặng và cúi đầu.

Ở biệt thự số 15.

Tiêu Hà Hà được anh ta chở đến biệt thự số 15.

"Tần Trọng Hàn, anh tha cho tôi đi!" Cô thì thầm. "Tôi muốn sống một cuộc sống bình lặng!"

Cứ tiếp tục như vậy, cô thực sự sẽ nổ tung mất thôi. Không được gặp Ngữ Điền, có gặp cũng không được nhìn nhận, vì muốn tốt cho con trai, mọi thứ đều vì muốn tốt cho con trai! Cô đã là một người có tội, không thể tiếp tục tạo nghiệp nữa.

Tần Trọng Hàn vẫn nhìn cô, và mùi thơm tươi mát của mùi sữa tắm trên người cô bắt đầu thu hút anh ta, làm tim anh ta như thắt lại.

Cô cúi đầu xuống thì nhìn thấy đôi giày da màu đen sáng bóng của anh ta đập vào mắt, nhưng mãi vẫn không đợi được câu trả lời của anh ta, khiến cô phải ngẩng đầu lên với vẻ nghi ngờ, nhìn thẳng vào mắt anh ta, lại làm cô có cảm giác muốn tránh né. Đôi mắt đó quá ư chăm chú!

Trong khoảnh khắc cô cúi đầu xuống đó, bàn tay to lớn của anh ta duỗi ra và ôm chặt eo cô, kéo cô vào lòng mình. "Tôi đã nói là không được rời xa tôi! Tại sao em không chịu nghe lời gì hết?"

Giọng Tần Trọng Hàn rất bất lực.

Tiêu Hà Hà ngây ra, mặt đột nhiên đỏ bừng lên. Cơ thể họ dính sát vào nhau, thật sát, sát không còn một kẽ hở. Mặt cô nóng hổi, bởi vì cô đã cảm nhận được, phản ứng của anh ta quá cuồng nhiệt.

Anh ta đặt cằm lên vai cô. "Tôi và em suốt đời này đã bị trói lại với nhau rồi, em đừng hòng trốn thoát. Lẽ nào em không cần Ngữ Điền nữa?"

Anh ta hỏi với vẻ điềm tĩnh.

Cô im lặng không nói gì, không biết phải giải thích gì. Bờ ngực của anh ta rất rộng, rất ấm áp. Nhưng cô cũng biết rằng, bờ ngực này là của người khác, chứ không phải của loại phụ nữ đã nhơ nhớp như cô.

Ông Tần nói rất đúng, loại phụ nữ từng làm người đẻ mướn như cô không có tư cách làm mẹ của Ngữ Điền, dù đó là con trai của cô, nhưng cũng là cháu của nhà họ Tần!

"Tần Trọng Hàn, làm ơn tha cho tôi đi! Thật đó! Tôi không cần Ngữ Điền nữa, không cần nữa!" Giọng của rất nhỏ, lộ rõ sự đau đớn, đau đến tận tim gan.

Tần Trọng Hàn nhìn chằm chằm vào đầu cô mà ánh mắt rực lửa, đây là lần đầu tiên thấy cô bất lực đến vậy, nhất định là đã xảy ra chuyện gì đó rồi. "Những lời ông già nói, em đừng để trong lòng, ông ấy không quyết định được!"

Anh ta đã nhượng bộ rồi, sẽ không cưới Tiêu Hà Hà về nhà, nhưng cũng đừng mong Ngữ Điền sẽ có mẹ kế. Thà rằng anh ta không có vợ, cũng không muốn tìm một người mẹ kế cho con trai mình!

Tiêu Hà Hà bàng hoàng, cả người đột nhiên căng cứng lại.

87. Chương 87

"Tần Trọng Hàn, cám ơn…" Trong giọng nói run rẩy và nghẹn ngào có thể cảm nhận được vẻ mong manh và bất lực, Tiêu Hà Hà nắm chặt áo của Tần Trọng Hàn, để mình mặc sức mà vùi mặt vào ngực anh ta, trong đôi mắt rưng rưng lại lóe lên chút buồn bã.

"Hà Hà?" Giọng nói run rẩy đó làm tim Tần Trọng Hàn đau đớn hơn, chỉ ôm chặt lấy cơ thể Tiêu Hà Hà, cảm thương cho sự mong manh và bất lực của cô vào lúc này.

"Tôi ổn rồi." Nước mắt ngừng chảy, Tiêu Hà Hà nhanh chóng đẩy người Tần Trọng Hàn ra, tuy mắt vẫn còn đỏ như mắt thỏ, nhưng vẫn lên tiếng bằng giọng bướng bỉnh và lạnh lùng. "Tôi không sao, xin lỗi!"

Cô nhìn thấy trên cái áo vest của anh ta bị ướt một mảng lớn, liền lập tức cảm thấy áy náy.

"Nếu thấy áy náy, em hãy cho tôi ăn thật no đi! Tôi nhịn đói lâu lắm rồi!" Anh ta nhìn chằm chằm vào khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, giọng điệu vô cùng ám muội, ám muội đến mức người và thần phải nổi giận.

Trong lúc cô ngạc nhiên thì anh ta bồng cô lên, đi về phía phòng ngủ.

Cô dựa vào ngực anh ta như thể không còn chút sức lực nào, không biết có phải do quá mệt mỏi nên cả người mới không còn chút sức lực nào hay không. Đặt cô nằm trên chiếc giường mềm mại, anh ta cởi hết quần áo trên người cô ra, cô vội vã kéo chăn lên để che mình lại.

Tần Trọng Hàn cũng nhanh chóng cởi áo của mình ra, sau đó cúi người xuống và nhìn cô, đôi mắt rực lửa.

"Em có biết bộ dạng khóc lóc sướt mướt của em lại càng thu hút đàn ông không?" Giọng của anh đã khàn đến mức khó nghe.

Tiêu Hà Hà cắn chặt môi, nắm chặt một góc chăn rồi lắc đầu với vẻ căng thẳng. "Anh đừng như vậy!"

Anh ta bỗng hôn cô mãnh liệt, cạy răng và lưỡi của cô ra để hôn vào nơi sâu nhất. Anh ta vén chăn ra, ép chặt cơ thể của mình lên người cô. Tay anh ta vuốt ve khắp người cô, xoay tròn thành gợn sóng. Còn tay cô chạm vào ngực anh ta, và bị anh ta giữ im ở chỗ trái tim của mình. "Tần Trọng Hàn, chúng ta, chúng ta đừng như thế này nữa được không?"

Giọng của Tiêu Hà Hà rất run rẩy, đầy giằng co, biết rõ cuối cùng không thể ở bên nhau, nhưng vẫn không thể thoát khỏi chìm đắm.

"Gần một tuần không gặp rồi, có nhớ tôi không?" Anh ta hỏi lời tâm tình làm cô xấu hổ đỏ mặt, giống như họ là người yêu của nhau vậy.

Tiêu Hà Hà vội nhắm chặt mắt lại, mặt đỏ ửng lên, không biết phải nói gì.

"Ha ha… Nhìn tôi đi!" Tiếng cười của anh ta rất gần, hơi thở nóng rực phun vào mặt cô, rất nóng.

Cô bị buộc phải mở mắt ra. Cô chỉ cảm thấy cả người nóng ran, nhưng tứ chi không còn chút sức lực. Sự đụng chạm của anh ta chỉ khiến cô cảm thấy rất thích thú, và cô muốn nhiều hơn nữa.

Cô rất ghét bản thân mình như vậy, nhưng không biết tại sao, cô không thể nào thoát khỏi anh ta được. Tần Trọng Hàn nhìn thấy trong đôi mắt sáng của cô chứa đầy những tia sáng xa xăm, mặt trời chiếu qua lớp áo voan mỏng, cô trắng trắng như sen của cô giống như đoán hoa đang nở rộ, rất đẹp, đẹp đến mức không gì sánh nổi.

Anh ta nhìn cô với ánh mắt dịu dàng. Trong lúc cô vẫn đang ngỡ ngàng, anh ta đã tan vào trong cô. "Hà Hà, hay chúng ta sinh thêm một đứa con gái đi?"

Cô sững sờ!

Anh ta nói gì? Trong đầu cứ kêu oong oong như bị sét đánh, cả người bắt đầu run rẩy. Còn anh ta, vẫn dịu dàng như một quý ông.

"Đừng… rời xa tôi" Giọng anh ta rất nhỏ, gần như là thì thầm, cô không nghe rõ lắm, nhưng vẫn cảm nhận được sự run rẩy của anh ta, trong lòng cô rất cảm động…

Lần đầu tiên nằm trên giường với anh ta như thế này vào ban ngày, làm những chuyện thân mật như vậy, nhiều lần trước đều trong bóng tối, cô nhận ra nhìn anh ta như thế này, trong tim rất run rẩy.

Khuôn mặt rất gần của người đàn ông này, giống như khuôn mặt điển trai của vua chúa, những đường nét sắc sảo như dao cắt, đầy sức quyến rũ.

Cô vốn định đẩy anh ta ra xa, nhưng anh ta đã cảm nhận được rõ ràng khát vọng ở nơi sâu thẳm nhất trong cơ thể đã bị anh ta kích thích, làm trái tim cô run rẩy theo, cả người như mềm hẳn đi.

Anh ta vùi mình vào trong cơ thể ấm áp của cô, chạm vào linh hồn cô. Khát vọng và phản ứng đến từ nơi sâu thẳm của linh hồn đó làm nước mắt chảy ra, nhưng lại không hề khóc!

Trong đôi mắt to và sáng, nước mắt cuộn trào, cô nghe thấy giọng nói đậm vị của anh ta đang vang lên bên tai cô: "Hãy cho tôi, đừng bỏ đi…"

Cô giật mình thức tỉnh, thử đẩy anh ta ra.

Anh ta dường như hiểu được sự kháng cự của cô, nhưng thật nhẹ nhàng đã ngăn hai tay cô lại. "Không được rời xa tôi lần nào nữa, không được kháng cự lại tôi nữa!"

Nói rồi, môi của anh ta chặn môi cô lại. Và lúc này, họ đang có sự tiếp xúc thân mật nhất.

Những nụ hoa xinh xắn trước ngực cô nở rộ trước mắt anh ta như những đóa phù dung, cuối cùng anh ta cũng rời khỏi môi cô, quay sang ngậm lấy những trái mọng đầy quyến rũ đó.

Tiêu Hà Hà bị anh ta hôn đến suýt nghẹt thở, há miệng thở hổn hển, muốn lên tiếng. Nhưng một cơn rùng mình đã ngăn cản những lời định nói, rồi bất giác biến thành những tiếng rên rỉ.

Nụ hôn của anh ta thật điên cuồng và kiêu ngạo, dường như muốn đem tất cả những nụ hôn trong đời dồn hết vào đây để hôn xong trong một lần.

"Đừng làm vậy…" Vừa rên rỉ, Tiêu Hà Hà nói một cách khó khăn.

Nhưng điều đó lại khiến anh ta va chạm mạnh hơn, rất háo hức, rất ngang ngược, làm cho cơ thể cô mềm

nhũn ra, không thể cử động được.

Cô không thể thở được nữa, không thể nói được nữa, cũng không thể cử động được. Cơ thể bỗng bắt đầu đón nhận sự va chạm của anh ta một cách khó giải thích được. Anh ta va chạm lần sau mạnh hơn lần trước, khiến cô gần như mất đi ý thức. Còn cô, chỉ cảm thấy tim gan rạn nứt, máu chạy lan khắp người. Khoái cảm trước nay chưa từng có hết đợt này đến đợt khác, mạnh mẽ nuốt chửng chút tỉnh táo còn lại của cô. Cô thấy choáng váng, như thể bị kéo lên mây xanh, cả người bắt đầu trôi lơ lửng.

Còn anh ta, khi vừa lên đến đỉnh bỗng dán chặt vào môi cô, ra sức cắn mút, chặn lại tiếng rên rỉ phát ra từ miệng cô.

Sau khi cảm xúc mãnh liệt qua đi, Tiêu Hà Hà nằm ẹp trong lòng Tần Trọng Hàn mà không còn chút sức lực nào, chỉ còn tiếng thở hổn hển. Tần Trọng Hàn vuốt phần tóc mái đang ướt đẫm mồ hôi của cô qua một bên, nhìn vào cô rất lâu, trong mắt lóe lên một ánh nhìn nồng nàn khó nhận ra được.

Ý thức vừa rồi còn bay bổng của Tiêu Hà Hà đã dần dần quay lại, thì ra, chuyện này lại sung sướng đến vậy…

Khi mây mưa qua đi, khi mọi thứ đã trở lại yên tĩnh, anh ta ôm cô, nhắm nghiền mắt để tận hưởng chút ấm áp còn lại sau khi niềm đam mê đã qua đi. Và trong phòng tràn ngập bầu không khí vui vẻ sau khi yêu đương, rất nồng nàn, rất đậm đà…

Cô mở to đôi mắt mơ hồ và ngước lên nhìn anh ta, cái cằm còn một ít râu thật gợi cảm. Nhưng anh ta đột nhiên nói: “Chúng ta sinh một đứa con gái đi!”

Cơ thể của cô một lần nữa cứng đờ, thì ra điều anh ta vừa nói là thật. Nhưng cô có là gì đâu?

Sinh con rồi thì thế nào? Còn Ngữ Điền phải làm sao? Mọi thứ đang rối như vậy! Cô nói sẽ ra đi, nhưng mới chưa được ba ngày thì đã tiếp tục lên giường với anh ta rồi, làm mọi chuyện càng rối hơn!

Anh ta cầm tay cô lên, nhìn thấy móng tay cô bị xước mấy chỗ, trong tim đau nhói, liền nhíu mày. “Chuyện gì đã xảy ra?”

“Bất cẩn nên bị cạ trúng!” Cô không có ý định giải thích, vì ngày hôm đó quá chán chường, không ngờ cấu vào tường lại làm tay bị thương.

Anh ta hơi ngạc nhiên, nhìn thấy ánh mắt tránh né của cô, trong lòng đã biết cô đang nói dối. Anh ta biết nhất định là ông già đã đến tìm cô, nhất định đã nói sẽ không cho cô gặp Ngữ Điền, và cô gái ngốc nghếch này đã cam chịu số phận của mình.

“Đừng lo, ngày mai anh sẽ đón Ngữ Điền về, em sẽ không mất con trai đâu!” Cô nghe thấy lời anh ta nói, bỗng chết lặng.

Nhưng ba anh ta sẽ đồng ý sao? Làm vậy liệu có tốt cho Ngữ Điền không? Thật sự sẽ ổn chứ?

"Ngữ Điền không thể không có mẹ!" Anh ta tiếp tục nói, bàn tay to lớn nắm chặt bàn tay nhỏ bé của cô. "Ngược lại, chúng ta phải sinh thêm con. Nhà họ Tần đã độc đinh ba đời, em phải sinh thêm nhiều con nữa!"

Mặt cô đỏ ửng. "Tần Trọng Hàn, tôi không có tư cách! Tôi từng là người đẻ mướn cho anh, đây là vết nhơ không thể xóa nhòa trong cuộc đời tôi."

Nói ra câu này, Tiêu Hà Hà thấy tim mình đau như ai xé. "Loại phụ nữ như tôi không có tư cách để sinh con cho họ Tần, anh nên tìm một cô gái môn đăng hộ đối! Hãy nói với Ngữ Điền, mẹ nó đã chết rồi!"

"Ai nói em không có tư cách?" Anh ta nhướn mày. "Con của anh chỉ được do em sinh ra thôi! Những người phụ nữ khác mới không có tư cách! Em cứ sống thật tốt, tại sao phải nói đến cái chết? Con thích em, em muốn anh đi tìm ai? Em đừng hòng chối bỏ trách nhiệm làm mẹ. Em phải nuôi Ngữ Điền khôn lớn, dạy dỗ nó, yêu thương nó, đây mới là trách nhiệm của em. Đương nhiên là cả Thịnh Thịnh nữa!"

"Thật sao?" Mắt cô di chuyển, mỉm cười thẹn thùng, xinh đẹp như ánh trăng rằm, nhưng vẫn khó che giấu nỗi đau trong đáy mắt.

Tần Trọng Hàn di chuyển tay mình lên má cô, nhẹ nhàng vuốt ve, giữ chặt cô. "Chỉ được do em sinh thôi! Anh muốn một đứa con gái, một đứa con gái xinh đẹp như em, sinh cho anh một đứa!"

Tiêu Hà Hà ngớ ra, nhưng có một chút dịu dàng và rung động đã xuất hiện từ sâu trong đôi mắt, với vẻ kinh ngạcn. "Tần Trọng Hàn…"

Hai tay của Tiêu Hà Hà ôm lấy cổ anh ta, luồn các ngón tay vào tóc anh ta rồi kéo xuống, nhẹ nhàng mở môi ra và dán vào môi anh ta.

Tần Trọng Hàn sững người ra chưa tới ba giây liền lấy lại quyền chủ động, cái lưỡi nóng bỏng của anh ta vẽ lên làn môi quyến rũ của cô, thưởng thức từng chút hơi thở thanh mát riêng có của cô. Anh ta đem tất cả yêu thương nồng nàn biến thành từng nụ hôn dịu dàng, bao phủ giữa môi và răng cô.

Anh ta không ngờ rằng cô sẽ chủ động, và cô cũng không ngờ rằng anh ta sẽ tiếp tục. Người đàn ông đáng ghét, không phải vừa mới ăn no rồi à? Sao lại đòi nữa rồi?

Nụ hôn của anh ta rất dịu dàng, khiêu khích và ngọt ngào. Anh ta hôn khắp cái cằm xinh xắn và đáng yêu của cô, sau đó liếm nhẹ vào dái tai nhạy cảm và tinh tế của cô, lưỡi anh ta khám phá bên trong ốc tai trắng mịn của cô. Cả người cô đang run rẩy, từng cảm giác tê dại lan ra toàn thân.

Và tay của anh ta, từ từ tiến xuống cái bụng nhỏ phẳng lì của cô. Thật khó để tưởng tượng được rằng, đã sinh một đứa con, nhưng cô vẫn có một thân hình quyến rũ đến như vậy.

“Đừng mà!” Tiếng chống cự này quá yếu ớt.

“Em có muốn không?” Tay anh ta đã tách đôi chân cô ra.

Tiêu Hà Hà ngạc nhiên. “Tần Trọng Hàn, không phải anh vừa làm rồi à?”

Nói xong câu này, mặt cô lại đỏ lên. “Anh tránh ra!”

“Anh muốn em!” Anh ta không thể kiềm chế được nữa, đưa cái chỗ đã cương sự từ nãy tiến vào trong cơ thể cô một lần nữa, và tạo ra những điệu múa hoang dã nhất bên trong con đường dẫn vào cơ thể cô.

Suốt cả ngày, hết lần này đến lần khác ca khúc giao hoan mà không biết mệt mỏi, cơ thể của họ hoàn toàn dính chặt với nhau, cuồng nhiệt và sôi nổi.

Tần Trọng Hàn đang chuẩn bị lao về đích bên trong cơ thể cô. Anh ta không thể kìm được mà khẽ hét lên, một luồng nhiệt tuôn trào.

Tần Trọng Hàn lật người cô qua một bên, thấy cả người cô mềm nhũn và không còn chút sức lực, đang ngủ say trên cánh tay rắn chắc của anh ta từ lúc nào không hay, khóe miệng bỗng cong lên, đắp chăn lại cho cô, ngắm cô đang ngủ say bằng ánh mắt lưu luyến, rồi cầm lấy điện thoại để gọi một cuộc.

Cuộc gọi được kết nối, và giọng của Tần Trọng Hàn rất thờ ơ. “Ba đã đến gặp cô ấy?”

Ở đầu bên kia là Tần Lăng Hàng. Ông ta sững người ra, không phủ nhận những lời cảnh cáo mà mình đã nói với Tiêu Hà Hà, nhưng vẫn giận dữ hét lên: “Vậy thì sao?”

88. Chương 88

“Mày… thằng con bất hiếu, muốn tao phải có lỗi với mẹ của mày, mày đừng hòng!” Giọng của Tần Lăng Hàng đã rất tức giận. “Mày muốn kết hôn với cô ta, thì đừng hòng đem Ngữ Điền đến sống chung. Bà chủ của nhà họ Tần chúng ta phải giống như mẹ của mày, có trí thức và hiểu lễ nghĩa!”

“Mẹ con đã chết rồi, vì sinh ra con mà chết, con chính là thủ phạm, người đã hại chết bà ấy… Ba yên tâm, Tiêu Hà Hà sẽ không phải là bà chủ của Tần thị, cô ấy chỉ là người phụ nữ của Tần Trọng Hàn con, là mẹ của Ngữ Điền mà thôi!” Giọng Tần Trọng Hàn rất lạnh lùng.

Tiêu Hà Hà đột nhiên bị sốc bởi lời nói của anh ta. Tần Trọng Hàn, anh ấy…

"Mày có lỗi với mẹ mày!" Tần Lăng Hàng giống như đã bị đụng đến nỗi đau, liền hét lớn lên. "Nhưng mày đừng hòng mang Ngữ Điền đến cho cô ta! Ngữ Điền là cháu của tao, là người thừa kế sau này của Tần thị!"

"Ngữ Điền là con trai của con, con biết rõ hơn việc nó cần gì!" Anh ta chưa bao giờ có được tình yêu thương của mẹ, vì mẹ đã chết khi sinh anh ta, đây là tội danh khắc chết mẹ ruột mà anh ta phải gánh chịu suốt cả cuộc đời.

Con xin lỗi mẹ, vì đã khắc chết mẹ!

Con xin lỗi ba, vì đã hại ba sống một đời cô độc!

Anh ta thật đáng chết, nhưng Ngữ Điền không thể nào lại không có mẹ! Anh ta không muốn con phải cô đơn giống mình lúc nhỏ. Anh ta không có cách nào để mang mẹ quay về, nhưng mẹ của Ngữ Điền vẫn còn sống, anh ta không có quyền gì để tước đoạt tình mẹ của cậu bé! Năm năm là đủ lắm rồi, tổn thương gây ra cho con đã đủ lắm rồi.

Tiêu Hà nó vẫn đang rất sốc, vừa hoàn hồn lại thì ngay lập tức đứng dậy, mặc quần áo, trong lòng rất rối. Anh ta đang vì cô mà tranh cãi với ba của mình, đây không phải là kết quả cô mong muốn.

Cô biết điều ông già đấn đo không hẳn là vô lý, cô thực sự là một người phụ nữ có vết nhơ!

Tần Trọng Hàn cúp máy, vẫn đứng ở hành lang, cả khuôn mặt sa sầm lại rất đáng sợ.

Tiêu Hà Hà mở cửa ra, nhìn thấy anh ta chỉ đang mặc một cái áo tắm, đứng ở cửa, trong tay đang cầm cái điện thoại, tầm mắt cô buộc phải di chuyển.

Anh ta nghe thấy tiếng động liền quay người lại, nhìn thấy cô, đôi mắt bỗng dịu dàng hẳn. "Em ngủ thêm chút nữa cũng được!"

Anh ta biết cô đang rất mệt mỏi, chính anh ta đã làm cô mệt mỏi đến vậy!

Mặt cô nóng bừng, cúi gầm mặt xuống, nhìn vào những ngón chân của mình. "Anh đã cãi nhau với ba anh, phải vậy không?"

"Không!" Anh ta phủ nhận, ôm cô rồi đi vào phòng. "Em đừng quan tâm đến bất cứ điều gì, bây giờ anh sẽ về nhà đón Ngữ Điền đến đây!"

"Không!" Tiêu Hà Hà vội vàng lắc đầu.

Mặc dù cô rất muốn gặp con, nhưng cô phải suy nghĩ xem làm sao mới là tốt nhất cho con. Rốt cuộc cô

phải làm sao mới là có lợi nhất cho con. Bây giờ đầu óc cô đang rối bời.

Anh ta ngạc nhiên, vội để cái điện thoại lên đầu giường.

"Chuyện đó không trách anh được, anh đừng tự trách mình nữa!" Cô đột nhiên nói, nhớ lại những lời bác Tần nói, lại nhớ đến những lời anh ta vừa nói qua điện thoại, giọng điệu đó, rõ ràng là đau đớn và tự trách.

Tiêu Hà Hà đột nhiên cảm thấy tim mình rất đau. Anh ta nói rằng mẹ vì sinh mình mà chết, cho thấy anh ta vẫn để trong lòng. Đã hơn ba mươi năm rồi, anh ta nói ra điều này vẫn rất đau đớn. Tự nhiên cô cảm thấy, thật ra anh ta vẫn luôn giữ trong lòng, dầu rằng lúc đó anh ta hoàn toàn không biết gì cả.

Anh ta không nói gì, nhưng những lời của Tiêu Hà Hà cũng đã chạm vào nỗi đau của anh ta.

Cô liếc nhìn anh ta, thấy đôi môi quyến rũ của anh ta đang run rẩy, dường như vô cùng kinh ngạc. Cái cằm đẹp co lại, như thể cố nén nỗi hoảng loạn, còn đôi mắt sâu thẳm lại hung tợn như muốn nuốt chửng ai đó.

"Chuyện đó không thể trách anh được! Anh có thể làm gì chứ?" Cô nhìn anh ta, xoay khuôn mặt đẹp trai của anh ta qua. "Tần Trọng Hàn, anh đừng tự trách mình nữa!"

"Mẹ anh vì sinh ra anh nên mới phải chết! Ông già cả đời không cưới vợ khác, cả đời sống rất cô đơn, dù thế nào đi nữa, đến cuối cùng thì anh vẫn nợ ông ấy!" Giọng của Tần Trọng Hàn rất tẻ ngắt, rồi đột nhiên ôm lấy cô, vùi đầu lên vai cô. "Cho anh dựa một chút!"

Cả người Tiêu Hà Hà bỗng cứng đờ, tay cô dừng lại trong không trung, rồi chậm rãi ôm lấy lưng anh ta, rồi vỗ nhẹ nhàng. Người đàn ông này nhìn mạnh mẽ và cao to như vậy, nhưng cuối cùng cũng có lúc yếu đuối.

Anh ấy chưa bao giờ có được tình yêu thương của mẹ, khi đã trưởng thành thì có thể mạnh mẽ được, nhưng còn lúc nhỏ thì sao?

"Anh..." Cô vừa mở miệng thì nhận ra giọng mình đang nghẹn ngào, thì ra cô quan tâm đến anh ta như vậy, bất giác tim như thắt lại. "Đừng tranh cãi với bác, chắc ba anh yêu mẹ anh nhiều lắm, nên suốt đời mới không cưới người phụ nữ khác, có lẽ vì bác yêu quá sâu đậm. Tuy mẹ anh đã không may qua đời, nhưng bác lại có được sự vĩnh hằng mà tất cả phụ nữ trên đời này đều mơ có được! Người đau khổ nhất là ba anh và anh! Anh đừng tự trách mình nữa!"

Cơ thể anh ta run lên. "Em không hiểu đâu!"

Cô biết rằng những lời an ủi của mình rất tẻ nhạt, vì có một số chuyện nếu bản thân không rơi vào hoàn cảnh đó thì làm sao biết được sự bất lực và chua xót trong đó chứ?

Cô chỉ ôm anh ta, ôm chặt lấy anh ta, hy vọng đôi vai nhỏ bé của mình sẽ cho anh một chút sức mạnh.

Thì ra, ngay cả khi một người đàn ông trông rất mạnh mẽ, nhưng nội tâm cũng dễ yếu đuối đến vậy!

Anh ta ôm cô thật chặt, như thể muốn cô hòa vào trong xương máu của mình, rồi khẽ thì thầm vào tai cô. "Đừng rời xa anh! Thực ra, anh không có gì cả…"

Tim cô đau nhói, khóe mắt chợt thấy cay cay, nơi yếu đuối nhất trong tim đã được chạm đến, cô buột miệng nói. "Được, em không xa anh, không xa anh. Dù anh không có gì, anh vẫn còn có em…"

Tần Trọng Hàn nghe theo lời của Tiêu Hà Hà, không lập tức đón Ngữ Điền đến đây ở, nhưng đã chuẩn bị về nhà thăm Ngữ Điền.

Bởi vì Tiêu Hà Hà thực sự không an tâm về Ngữ Điền, tính cách của nó quá hướng nội, tự nhiên lại không có mẹ nữa, nó nhất định sẽ khóc nhiều lắm.

Xe đang chạy trên đường, Tiêu Hà Hà liếc nhìn một bên mặt của anh ta. "Anh dừng lại ở nhà hàng của anh Mễ một lát, em vừa hẹn với Mig. Anh cũng đừng quên kêu bạn anh chở Thịnh Thịnh về!"

Cô lại bị anh ta giữ lại không cho đi nữa, cô cũng đã hứa, dù cô không biết làm vậy là đúng hay sai. Cô cũng phải nói chuyện với Mig, vẫn phải tiếp tục ở nhờ căn hộ của cô ấy, luôn tiện cũng muốn hỏi Mig xem mình nên làm gì!

"Để ngày mai rồi Thịnh Thịnh về! Tối nay em thuộc về anh!" Anh ta thì thầm. "Chỉ anh và em!"

Mặt cô đỏ bừng lên, nhớ lại vẻ yếu đuối vừa rồi của anh ta, nên không nói thêm gì cả.

"Nói với bạn em là em không sống ở căn hộ của cô ấy nữa, sẽ chuyển đến biệt thự số 15. Cuốn sổ tiết kiệm lần trước đang được cất trong ngăn kéo, sau này em không được đi làm nữa!"

"Không đi làm?" Cô kinh ngạc. "Không được, em không thể nào không đi làm được!"

Cô có tay có chân, tại sao lại không đi làm?

"Anh sẽ nuôi em!" Anh ta nói.

"Không được. Tần Trọng Hàn, em không cần anh phải nuôi em. Em có thể tự nuôi sống bản thân mình!"

"Em không nghe lời!" Anh ta tố cáo.

"Chuyện này không thể nghe theo anh được!" Cô khăng khăng.

“Thôi được, vậy thì tạm thời sẽ không đi làm. Em chỉ được làm việc với anh, còn với bất kỳ ai khác cũng không được! Đây là thỏa thuận của anh, nếu không thì em đừng hòng được đi làm. Em đã hứa với anh rồi, sẽ không rời xa anh, chẳng lẽ em muốn nuốt lời à?”

“Em không có ý đó!” Cô đột nhiên không tìm được lý do.

“Vậy chứ ý gì?” Anh ta cố tình hiểu sai. “Chẳng lẽ em muốn bỏ đi?”

“Mặc kệ anh!” Cô quay mắt nhìn ra bên ngoài cửa sổ, nhưng mặt lại hơi đỏ.

Tần Trọng Hàn liếc mắt nhìn cô. “Một tiếng nữa anh sẽ đến đón em, em ngoan ngoãn ngồi yên ở đó với cô ấy!”

Nhìn đồng hồ, đã là 7 giờ tối, vậy tức là được đến 8 giờ. “Nhưng anh vẫn chưa ăn gì mà!”

Cô nghĩ đến việc cả ngày nay mình bị anh ta giữ chặt ở trên giường, cả ngày vẫn chưa có gì vào bụng.

“Chút nữa quay lại rồi ăn! Anh về thăm con trước đã!” Anh ta rất lo lắng. “An ủi nó trước đã, nhưng sẽ không được gặp em trong một thời gian dài, không biết nó có buồn không nữa?”

Ánh mắt của Tiêu Hà Hà chợt khựng lại, rồi gật đầu. “Tuy sẽ rất buồn, nhưng nhớ đến ba của anh, em vẫn muốn có được sự thấu hiểu của ông ấy! Dù gì bác cũng muốn tốt cho Ngữ Điền, chúng ta nên hiểu cho bác!”

“Hiền lành như vậy thì sẽ bị bắt nạt đến chết thôi!” Anh ta cười, cuối cùng cũng lộ ra nụ cười.

“Đúng rồi, không phải đã bị anh bắt nạt đến chết rồi à?” Cô cũng hiếm khi nói đùa.

“Cô bé cũng biết nói lại rồi à? Để xem tối nay anh sẽ phạt em thế nào!” Anh ta đột nhiên nói với vẻ ám muội.

“Anh nghiêm túc một chút được không?” Cô rất xấu hổ.

“Ý anh là phạt em nấu cơm cho anh ăn mà!” Anh ta giải thích với vẻ mặt ngây thơ.

Cô càng xấu hổ hơn. Chết tiệt! Cô đang nghĩ gì vậy? Chẳng lẽ cô thực sự giống như Mig đã nói? Vẻ ngoài nhìn rất đơn thuần, nhưng nội tâm chưa hẳn là đơn giản, có lẽ là loại phụ nữ rất lẳng lơ?

Lúc này, Tiêu Hà Hà cũng hơi nghi ngờ!

“Nể tình anh cả ngày không ăn cơm, dốc sức mua vui cho em, có phải em nên nấu cơm cho tôi ăn không?”

“Anh…” Cô mắc kẹt.

Khi chiếc xe dừng lại, Tiêu Hà Hà xuống xe, và đúng lúc Mig cũng đang đứng ở cửa chờ.

Vừa nhìn thấy chiếc Bugatti màu xanh ngọc, Mig ngây người ra và bước tới, không chào hỏi Tiêu Hà Hà mà gõ vào cửa kính ở ngay chỗ ngồi của Tần Trọng Hàn.

Cửa sổ xe trượt xuống, khuôn mặt tuấn tú của Tần Trọng Hàn lộ ra. “Có gì không?”

“Thưa đại tổng tài Tần, cuối cùng anh cũng đã làm được một chuyện đúng đắn, giữ Hà Hà ở lại đây cho tôi, nếu không tôi sẽ đến tìm anh thật đó!” Mig còn định sẽ cho Tần Trọng Hàn biết tay nữa chứ, không ngờ anh ta đã đến sân bay ngăn Hà Hà lại.

Tần Trọng Hàn hơi ngạc nhiên, khóe môi cong lên. “Cô Mig à, Hà Hà có một người bạn như cô đúng là không tệ!”

“Đừng nịnh tôi, rốt cuộc anh xem Hà Hà là gì?” Tay Mig để lên trên nửa cửa sổ xe được mở xuống. “Tôi cho anh biết, anh không được phép bắt nạt Hà Hà, dù anh là bạn của anh trai tôi thì cũng không ngoại lệ. Nếu anh bắt nạt Hà Hà, tôi sẽ không tha cho anh đâu!”

“Mig!” Tiêu Hà Hà vòng qua bên kia chiếc xe, kéo tay Mig với vẻ xấu hổ. “Chúng ta mau vào trong thôi!”

Tần Trọng Hàn mỉm cười thú vị, không có bất kỳ lời giải thích nào, thay vào đó, anh ta hỏi: “Tôi muốn đưa cô ấy đi du lịch, cô có thể giúp cô ấy chăm sóc Thịnh Thịnh không?”

Cái gì thế này? Mig ngạc nhiên.

“Này! Anh vẫn chưa trả lời câu hỏi của tôi đó!” Mig không định chơi trò mèo vờn chuột với anh ta.

Tần Trọng Hàn nhìn vào Mig, rồi quay sang nhìn Tiêu Hà Hà đang xấu hổ đứng cạnh đó, ánh mắt bỗng dịu dàng hẳn. “Người yêu! Cô Mig, cô có vừa ý với câu trả lời này không?”

Mig sững sờ, rồi đột cười lớn, nói rất thẳng thắn: “Được! Hai người đi du lịch đi, tôi sẽ chăm sóc Thịnh Thịnh cho. Đem Ngữ Điền, Ngữ Điền có phải không? Tôi muốn gặp đứa con trai nuôi mà tôi chỉ mới được nhìn mặt một lần đó. Anh đưa luôn thằng bé đến cho tôi, tôi cũng đưa chúng đi du lịch!”

89. Chương 89

"Có phải hai người mới vật nhau trên giường không?" Mig hỏi rồi cười phá lên. "Nói cho chị biết đi, khả năng giường chiếu của Tần Trọng Hàn thế nào?"

"Mig…" Tiêu Hà Hà đẩy cô ấy ra, xấu hổ đến mức muốn tìm một cái lỗ để chui xuống. "Chị… Chị hư quá!"

"Ha ha ha…" Mig cười ha hả. "Vậy có nghĩa là không tệ ha! Xem mặt em đỏ quá trời kìa! Ha ha… Được rồi, chị không cười em nữa, chúng ta vào trong thôi!"

Hai người vừa bước vào nhà hàng liền nhìn thấy Ngô Tân Tuyên, cô ấy đang ngồi một mình cạnh cửa sổ, ăn mặc rất sành điệu, lúc nào cũng có dáng vẻ của một người phụ nữ mạnh mẽ.

"Chị Ngô ở bên kia kìa!" Tiêu Hà Hà nói.

"Ờ!" Mắt Mig quay qua, nhìn thấy phía sau cây cột ở cách không xa có một bóng dáng cao lớn đang lặng lẽ nhìn về phía bên này. Cô biết, chỉ cần Ngô Tân Tuyên xuất hiện, thì anh trai của cô chắc chắn cũng sẽ xuất hiện ở gần đó.

Tiêu Hà Hà thấy Mig đứng im liền nhìn theo tầm mắt của cô ấy, rồi nhìn thấy Mễ Kiệt. Hình như anh ấy đang đứng ở một góc của nhà hàng và hút thuốc, còn ánh mắt của anh ấy đúng lúc nhìn về phía chỗ ngồi của Ngô Tân Tuyên.

Rất ngạc nhiên, cô có chút nghi ngờ.

"Đi thôi, chúng ta qua đó!" Mig kéo tay Tiêu Hà Hà đi đến bàn của Ngô Tân Tuyên. Cô ấy ngồi một mình, kêu một ly cà phê, trên bàn có một đĩa bít tết nhưng chưa được đụng đến.

"Chị Ngô!" Tiêu Hà Hà đã lâu rồi không gặp cô ấy. Lần trước sau buổi trình diễn thời trang đó, đây là lần đầu tiên Tiêu Hà Hà gặp lại Ngô Tân Tuyên.

"Ủa! Hà Hà, là cô hả?" Ngô Tân Tuyên hơi ngạc nhiên, rồi nhìn thấy Mig, càng ngạc nhiên hơn, nhưng vẫn mỉm cười và nói. "Mig, chào em!"

Mig ngồi xuống đối diện với cô ấy như một cái gai lớn, giọng không mấy thiện cảm. "Tôi khỏe, nhưng có người không khỏe lắm đâu!"

Tiêu Hà Hà không biết tại sao Mig lại nổi giận, liền kéo áo cô một cái.

Ngô Tân Tuyên cũng không quan tâm, chỉ mỉm cười và nhấp một ngụm cà phê.

Và lúc này, Mễ Kiệt đã đi đến, có lẽ do nhìn thấy hai người họ đang ngồi chung với Ngô Tân Tuyên, nên không yên tâm.

"Này! Người không khỏe đó đến rồi kìa!" Mig lạnh lùng nói.

Tiêu Hà Hà đột nhiên nhận ra, hình như giữa anh Mễ Kiệt và Ngô Tân Tuyên có mối quan hệ đặc biệt gì đó thì phải?

Ngô Tân Tuyên hơi ngạc nhiên khi nhìn thấy Mễ Kiệt, nhưng chỉ mỉm cười một cách lịch sự. "Sao anh lại đến đây? Không bận à?"

Ánh mắt của Mễ Kiệt dừng lại trên mặt Ngô Tân Tuyên mà không có bất kỳ biểu cảm nào, chỉ nói với vẻ dửng dưng: "Tiể Lý, mang cà phê và bít tết lên cho Mig và Hà Hà đi!"

"Anh hai!" Mig hơi lo lắng. "Anh ngồi xuống đây đi!"

Mig nhường chỗ cho Mễ Kiệt ngồi đối diện với Ngô Tân Tuyên, như vậy có thể nhìn vào mắt cô ấy mà nói chuyện.

Còn Tiêu Hà Hà đành phải ngồi xuống bên cạnh Ngô Tân Tuyên, cô thật sự không biết giữa anh Mễ và Ngô Tân Tuyên có quan hệ gì, nhưng xem ra từng có liên quan đến nhau.

Cô cảm thấy rất ngại, ra dấu cho Mig đi chỗ khác. Họ có thể sang bàn khác ngồi, nhưng Mig vẫn cứ ngồi đó không muốn đi.

Ngô Tân Tuyên thì luôn giữ một nụ cười lịch sự, một nụ cười mờ nhạt và uống cà phê một cách thanh lịch. "Cà phê rất ngon, Mễ Kiệt, nhà hàng của anh đặc sắc lắm!"

"Đây có phải là một lời khen không?" Mễ Kiệt nhìn chằm chằm vào mắt cô ấy.

"Hai bác có khỏe không?" Ngô Tân Tuyên không trả lời câu hỏi của anh ấy, mà hỏi ngược lại rồi mỉm cười.

"Đứa con dâu sắp đến tay đã bỏ trốn, đứa con trai duy nhất năm năm không tìm đến người phụ nữ khác, chỉ làm hòa thượng, vậy có khỏe được không?" Giọng Mig đầy mỉa mai.

Ngô Tân Tuyên hơi kinh ngạc, chỉ cúi gầm mặt xuống, giấu đi nỗi buồn chợt lóe lên trong mắt.

Mễ Kiệt không nói gì, chỉ nhìn chằm chằm vào Ngô Tân Tuyên.

Tiêu Hà Hà đã nhìn thấy vẻ phức tạp trong mắt của Mễ Kiệt. Cô đoán chắc anh Mễ Kiệt đang yêu chị Ngô thì phải?

Còn Ngô Tân Tuyên vẫn cúi đầu xuống và không nói gì. Lúc này, người phục vụ bưng cà phê và bít tết lên tới.

Ngô Tân Tuyên không nói gì thêm, chỉ cầm dao và nĩa lên một cách duyên dáng rồi bắt đầu ăn.

Tiêu Hà Hà nhìn ra được Mễ Kiệt đang cố chịu đựng, dường như có muôn vạn lời nói bị mắc kẹt trong cổ họng, cuối cùng hóa thành tiếng thở dài. Anh ấy đứng dậy và nói với vẻ yếu ớt: "Mọi người ăn ngon miệng, tôi phải đi xử lý chút chuyện!"

Ngô Tân Tuyên hơi ngây người ra, rồi cũng mỉm cười và nói: "Anh cứ làm việc đi!"

Mig rất lo lắng nên đã đi theo Mễ Kiệt, bây giờ chỉ còn lại Tiêu Hà Hà và Ngô Tân Tuyên ở bàn ăn.

"Hà Hà, dạo này thế nào?" Ngô Tân Tuyên cười và hỏi, có vẻ như không bị ảnh hưởng gì cả.

"Chị Ngô, em khỏe. Còn chị?" Tiêu Hà Hà không biết phải hỏi thế nào nên đành phải đáp lại như vậy, nhưng nhìn thấy Mễ Kiệt vội vã rời đi, cuối cùng vẫn không nhịn được phải hỏi: "Chị và anh Mễ…?"

"Chúng tôi là bạn học!" Ngô Tân Tuyên ngắt lời cô. "Hà Hà, món bít tết ở đây ngon lắm, cô ăn thử đi!"

Rõ ràng, Ngô Tân Tuyên không sẵn lòng để chia sẻ bất cứ điều gì.

Khi Mig quay lại thì vẻ mặt rất khó coi, cầm dao nĩa lên và cắm một phát thật mạnh xuống miếng bít tết. "Chị Tân Tuyên, tôi thật sự không hiểu, nếu chị đã không thích anh trai của tôi, tại sao chị lại chạy đến nhà hàng của ảnh? Chị làm vậy chẳng phải sẽ gợi lại chuyện buồn của ảnh hay sao?"

Ngô Tân Tuyên đột nhiên khựng lại, tay đang cầm dao hơi run lên, rồi lại mỉm cười nhẹ nhàng. "Đây là nhà hàng, chị thích không khí ở đây, nên đến ăn cơm thôi mà!"

"Nhưng suýt nữa chị đã trở thành chị dâu của tôi, chị Tân Tuyên à, một người sau khi gặp ba mẹ chồng tương lai thì đột nhiên biến mất, sau đó còn nhắn tin đòi chia tay, vậy mà cứ xuất hiện trước mặt bạn trai cũ, chị không cảm thấy rất lạ à?" Mig rất tức giận.

Lúc này Tiêu Hà Hà mới biết mọi chuyện là thế nào. Thì ra, Ngô Tân Tuyên thật sự có gì đó với anh Mễ Kiệt, vả lại đã ra mắt ba mẹ của ảnh rồi.

Ngô Tân Tuyên mím môi và mỉm cười, cố gắng giữ dáng vẻ thanh lịch. "Mig à, lần sau chị sẽ chú ý hơn,

không xuất hiện trước mặt Mễ Kiệt nữa! Hai người ăn ngon miệng, tôi no rồi!"

"Chị Ngô!" Tiêu Hà Hà kéo tay cô ấy lại. "Chị vẫn chưa đụng đến miếng bít tết mà!"

"Chị khoan đi đã, chúng ta nói mọi chuyện cho rõ ràng!" Mig cầm con dao và khóa chặt mặt Ngô Tân Tuyên với anh mắt sắc bén. Lúc này Mig giống như một chiến binh, đôi mắt sắc sảo đến mức làm người ta rùng mình.

Ngô Tân Tuyên hơi nhướn mày lên rồi ngồi xuống lại. "Được, em nói đi, Mig!"

"Chị Tân Tuyên, hôm nay tôi gọi chị một tiếng chị Tân Tuyên, là bởi vì anh trai của tôi vẫn còn yêu chị, và bao nhiêu năm qua chị vẫn còn độc thân, tôi tin rằng chị vẫn còn yêu ảnh, nếu không chị sẽ không đến đây. Nếu hai người vẫn yêu nhau, tại sao lại giày vò nhau như vậy? Chị bao nhiêu tuổi rồi? Còn bao nhiêu năm tuổi trẻ nữa để lãng phí?"

"Vậy thì sao?" Ngô Tân Tuyên hỏi với vẻ rất bình thản.

Đang nói thì nhìn thấy một bóng người mặc áo trắng xuất hiện ở thang máy, Tiêu Hà Hà nhận ra cô gái đó là Cung Luyến Nhi, cô gái đã coi mắt với Tần Trọng Hàn ngày hôm đó. Hoặc nói cách khác, là con riêng của chồng của mẹ cô.

Cung Luyến Nhi lên đến tầng hai thì lướt mắt một cách thanh lịch, rồi nói với người phục vụ: "Hãy gọi ông chủ của cô ra đây, nói rằng có Cung Luyến Nhi đến thăm!"

Người phục vụ vội chạy đi báo với Mễ Kiệt. Một lúc sau, bóng dáng cao lớn của Mễ Kiệt đi đến từ đầu bên kia của nhà hàng, và tất cả mọi người đều nhìn qua đó.

Mễ Kiệt bất giác liếc mắt nhìn về phía Ngô Tân Tuyên, nhưng vẫn mỉm cười và đi đến chỗ Cung Luyến Nhi, rồi hai người đứng gần thang máy và nói gì đó, rồi Mễ Kiệt đưa Cung Luyến Nhi sang cái bàn gần đó và ngồi xuống.

"Chị không nhịn một chút à? Rốt cuộc anh trai tôi đã làm gì sai?" Mig thật sự không hiểu đã xảy ra chuyện gì, cô ấy vẫn tiếp tục hỏi.

"Không phải vấn đề ở anh ấy, vấn đề nằm ở chị!" Ngô Tân Tuyên thấy Mễ Kiệt cười nói với Cung Luyến Nhi, ánh mắt di chuyển rồi u ám hẳn, rồi nói với vẻ dửng dưng. "Em cứ yên tâm, chị sẽ không đến đây nữa đâu!"

Ngô Tân Tuyên vội vã bỏ đi. Tiêu Hà Hà đuổi theo ra đến bên ngoài nhà hàng. "Chị Ngô, chị không sao chứ? Chị đừng để bụng, Mig hay nói thẳng, nhưng không có ác ý gì đâu!"

Ngô Tân Tuyên lắc đầu, rồi đột nhiên nhìn thấy một chiếc xe đang chạy tới, liền nói. “Không có gì đâu, Hà Hà, tôi phải đi rồi, xe đến đón tôi rồi!”

Đang nói thì một chiếc BMW màu đen dừng ngay bên cạnh, Tiêu Hà Hà ngạc nhiên, thấy cửa sổ xe trượt xuống, một khuôn mặt thanh thú của một người đàn ông trung niên đập vào mắt. Không biết tại sao, Tiêu Hà Hà hơi ngây người ra, cứ cảm thấy khuôn mặt đó rất quen thuộc, hình như cô đã gặp ở đâu rồi thì phải.

“Lên xe đi!” Người đàn ông nói khẽ.

“Tạm biệt Hà Hà!” Ngô Tân Tuyên lập tức đi vòng qua phía bên kia một cách ngoan ngoãn, rồi ngồi lên xe.

Vì đang đêm, không nhìn thấy rõ lắm, nên Tiêu Hà Hà không nhìn thấy khuôn mặt thật của người đó. “Chị Ngô, tạm biệt!”

Nhìn theo chiếc xe đi xa, Tiêu Hà Hà dường như đang suy nghĩ việc gì đó.

Còn bên trong chiếc BMW, Ngô Tân Tuyên đang ngồi ở chỗ ghế phụ, rất im lặng.

“Cô gái lúc nãy là ai vậy?” Người đàn ông hỏi một cách ngẫu nhiên.

“Là một người bạn!” Ngô Tân Tuyên trả lời.

“Bạn gì?”

“Lẽ nào lại gây hứng thú cho anh rồi à?” Ngô Tân Tuyên nhướn mày. “Tốt nhất anh nên bỏ ý định với cô ấy đi, cô ấy là người của Tần Trọng Hàn!”

“Ờ! Thú vị!” Người đàn ông cười khẩy, khuôn mặt vẫn rất đẹp trai, mặc dù đã ngoài năm mươi, nhưng lại toát ra vẻ đẹp của một người đàn ông trưởng thành. “Cô ấy tên gì?”

“Không biết!” Ngô Tân Tuyên trả lời với vẻ không thiện cảm.

“Hay là em rời xa tôi nhỉ? Xem như trao đổi cho hợp đồng của chúng ta?” Người đàn ông lại hỏi.

Ngô Tân Tuyên kinh ngạc, hừ một tiếng lạnh lùng. “Anh sẽ buông tha cho em thật à?”

“Em đúng là hiểu tôi! Ha ha ha…”

Người đàn ông đó là ai?

Hình như chị Ngô rất sợ ông ấy?

Tiêu Hà Hà lẩm bẩm, trong lòng rất lo lắng. Rõ ràng Ngô Tân Tuyên yêu anh Mễ Kiệt, và anh Mễ Kiệt cũng yêu Ngô Tân Tuyên, tại sao lại giày vò nhau như vậy?

Chị Ngô và người đàn ông lái xe vừa rồi có quan hệ gì?

"Em đứng đây làm gì vậy?" Một giọng nói trầm thấp đột nhiên vang lên, Tiêu Hà Hà giật mình, quay lại nhìn thấy đó là Tần Trọng Hàn.

"Sao anh quay lại sớm vậy?"

"Anh đã gọi điện cho Ngữ Điền nên không về nhà!" Anh ta lo về đó lại sẽ cãi nhau, cũng như không muốn chọc giận ông già, quan trọng nhất là, anh ta không yên tâm khi để cô ở bên ngoài một mình.

"Con ổn chứ?" Tiêu Hà Hà lập tức căng thẳng lên.

"Có vẻ như tâm trạng rất kém, nhưng anh đã nói với con rồi, chỉ cần con nghe lời, chẳng bao lâu nữa sẽ đón nó về đây. Nó nghe thấy vậy liền vui lại rồi!"

"Chắc con buồn lắm!" Tiêu Hà Hà nói rồi tâm trạng cũng sa sút theo. "Đều là lỗi của em, do em không tốt!"

"Đừng dồn hết trách nhiệm vào mình. Đi thôi, chúng ta vào ăn gì đó đi, anh đói rồi!" Anh ta đã không ăn gì cả ngày nay, ngay cả bữa khuya trên máy bay cũng không ăn, bây giờ đang bủn rủn cả người rồi.

90. Chương 90

Rồi những bạn phục vụ đã mang thức ăn lên, năm người ngồi chung một bàn.

"Ha, Tần Trọng Hàn, thì ra anh có bạn gái rồi hả?" Cung Luyến Nhi nói với giọng nhẹ nhàng.

Tiêu Hà Hà lập tức cúi gầm mặt xuống, định rằng mình không phải, nhưng Tần Trọng Hàn lại trả lời một cách tỉnh bơ: "Đúng vậy!"

Anh ta chỉ tự hỏi sao cô ta lại đến đây, hơn nữa còn ngồi chung với Mễ Kiệt, lẽ nào họ đã quen nhau sau buổi coi mắt đó?

Đôi mắt của Mễ Kiệt đầy trống trải, tâm trí hoàn toàn không có ở đây.

Tiêu Hà nhìn thấy anh ấy lấy thuốc ra châm lên và bắt đầu hút, nhìn ra được anh ấy rất buồn bực, dường như hồn vía đã bị bắt đi đâu mất.

"Mễ Kiệt, Ngô Tân Tuyên cũng có đến hả?" Tần Trọng Hàn đưa mắt về phía Mễ Kiệt đang ngồi ở đối diện và hỏi.

Mễ Kiệt vẫn chỉ ngồi im hút thuốc, khuôn mặt đẹp trai lạnh lùng giống như được bao phủ bởi một màn sương mù, khiến mọi người không nhìn rõ được, và nét mặt càng lạnh lùng hơn, không lên tiếng.

Mig bực mình liền nói: "Chỉ là một người phụ nữ thôi mà! Anh hai, có phải anh cầm lên được mà không buông xuống được không? Đến lúc phải tỉnh táo lại rồi!"

"Chuyện của anh, không cần em lo!" Mễ Kiệt hừ một tiếng lạnh lùng.

Tiêu Hà Hà liền dùng mắt ra hiệu kêu Mig đừng nói thêm gì nữa.

"Ngô Tân Tuyên là ai vậy?" Cung Luyến Nhi hỏi với vẻ mặt không hiểu.

Không ai trả lời câu hỏi của cô ta, mọi người đều im lặng.

Mễ Kiệt hút một hơi thuốc, làn khói trắng nhả ra che hết mặt của anh ấy. Im lặng một lúc lâu, đôi môi mỏng khẽ nhúc nhích, lời nói ra khiến mọi người đều kinh ngạc. "Một người bạn cũ!"

"Hy vọng là cũ thật!" Mig liếc nhìn Mễ Kiệt, rồi lại nhìn sang Cung Luyến Nhi, thấy hơi khó hiểu. Cô gái này cũng khá xinh, người giống như tên, rất ngọt ngào.

Nhưng Tiêu Hà Hà lại không nhìn thẳng vào Cung Luyến Nhi, bởi vì mối quan hệ phức tạp đó, cô không muốn có bất kỳ liên hệ nào với người nhà họ Cung.

Còn Cung Luyến Nhi thì hình như rất có hứng thú với Tiêu Hà Hà. "Này, cô tên gì?"

Cô ta lên tiếng rất thẳng thắn, cũng rất tùy ý.

Tiêu Hà Hà hơi ngây người ra, nhớ lại lần trước cô ta cũng hỏi mình như vậy. Và lần này, cô không trốn

tránh, trả lời với vẻ lạnh nhạt: “Tiêu Hà Hà!”

Có lẽ vì giọng cô rất thờ ơ, thờ ơ đến nỗi Tần Trọng Hàn cũng thấy hơi lạ, vì Tiêu Hà Hà trong ấn tượng không bao giờ ăn nói như vậy.

Tần Trọng Hàn dùng ánh mắt để dò hỏi, cô chỉ mỉm cười và nói: “Mau ăn đi, không phải anh đang đói à?”

Cung Luyến Nhi thấy có vẻ như Tiêu Hà Hà không muốn nói chuyện với mình lắm, cũng hơi ngạc nhiên, cau mày lại nhưng không nói gì, chỉ nói với Mễ Kiệt: “Mễ Kiệt, ăn xong chúng ta đi uống rượu nhé?”

Mễ Kiệt giấu đi đôi mắt sâu thẳm, hít một hơi thuốc rồi gật đầu. “Được!”

Anh ấy cần phải uống một ly cho đã, bởi vì tâm trạng đang thực sự tồi tệ.

Nhưng Mig lại thở dài: “Đi uống ở đâu? Em cũng đi nữa!”

“Cô cũng đi?” Cung Luyến Nhi hơi ngạc nhiên.

“Phải! Tôi sợ hai người trai đơn gái chiếc ra ngoài uống rượu, uống say rồi làm chuyện bậy bạ, nên cố tình đi theo để giám sát!” Mig nói mà không có chút thiện cảm.

Lời cô ấy nói ra bỗng làm cả mấy người bị sốc, còn Cung Luyến Nhi thì hơi ngại. “Cô Mễ à, cô thật dí dỏm!”

Tần Trọng Hàn hơi cong môi lên, nhưng vẻ mặt vẫn nghiêm túc, không ngờ bạn của Tiêu Hà Hà, em gái của Mễ Kiệt lại lanh mồm lanh miệng đến vậy. “Phải, nên có ai đó đi theo, uống xong rồi chở hai người về!”

Mễ Kiệt hiển nhiên không có tâm trạng để nói đùa, đầu óc của anh ấy không biết đã bay đi đâu.

“Đừng để bụng, tôi nói đùa thôi!” Mig nghĩ không nên đem cơn giận của mình trút hết lên người Cung Luyến Nhi, nên lên tiếng cứu vãn lại. “Hay hai người cũng đi chung luôn đi?”

Cô ấy liếc nhìn Tần Trọng Hàn và Tiêu Hà Hà rồi hỏi.

Đúng ngay lúc này, giọng của Tăng Ly bất thình lình xen vào. “Wow, họp mặt hả? Sao không gọi tôi?”

Vừa ngẩng đầu lên nhìn thấy Tăng Ly, Tiêu Hà Hà liền đứng dậy. “Anh Tăng!”

Nhưng Tần Trọng Hàn đã kéo cô lại như thể đã chiếm hữu cô, nên Tiêu Hà Hà lại ngồi xuống.

Tăng Ly nhìn thấy cô ngồi cạnh Tần Trọng Hàn, cũng nhìn thấy bàn tay to lớn của Tần Trọng Hàn đang siết chặt eo cô, anh ta hơi ngạc nhiên rồi nhoẻn miệng cười. "Hà Hà, lâu rồi không gặp!"

Người phục vụ bưng cà phê lên, Tăng Ly gọi món ăn cho mình, sau đó ngồi chung với mọi người.

"Tôi nói này, thưa anh tổng tài cục cưng, anh định khi nào mới xin lỗi ba anh rồi quay lại làm việc hả?" Dạo này Tăng Ly luôn phải tăng ca, còn Tần Trọng Hàn thì thong dong quá, hơn một tuần rồi không thấy bóng dáng ở công ty.

"Cậu cũng có thể xin từ chức!" Tần Trọng Hàn ném ra một câu.

Tăng Ly ngớ ra. "Phải ha, sao tôi lại không nghĩ đến chứ? Tôi cũng từ chức, tôi kiệt sức rồi, tôi cũng phải từ chức!"

Bởi vì có sự tham gia của Tăng Ly, nên bầu không khí bỗng chốc đã náo nhiệt hơn.

"Anh Tăng, chúng tôi đi đi uống, anh có đi không?" Cung Luyến Nhi cười hỏi.

"Đi uống? Được thôi, đi chỗ nào?"

"Đi bar, nơi có thể hoan lạc!" Mig nói với với vẻ uể oải, cô ấy có sức nhưng không làm được gì, thấy anh hai mình buồn thì cô cũng lo lắng, lo lắng đến mức muốn đi hoan lạc để giải khuây thật!

"Hay chúng ta đi karaoke đi, vừa hát vừa uống, không bỏ lỡ cái nào!" Cung Luyến Nhi đề xuất.

Tần Trọng Hàn lại mím môi, anh ta mới từ Mỹ về, chưa được nghỉ ngơi gì, lại vận động suốt cả ngày, bây giờ đi hành xác như vầy nữa thì thực sự mệt mỏi, nhưng quan trọng nhất là anh ta muốn ở một mình với Tiêu Hà Hà.

"Hàn, đừng nói là anh không đi nha! Dạo này tôi kiệt sức rồi, đang muốn kể khổ với anh đây, anh không thể không đi!" Tăng Ly chặn họng trước khi Tần Trọng Hàn kịp mở miệng.

Không còn cách nào khác, Tần Trọng Hàn phải gật đầu. "Được! Đi thì đi!"

Kết quả là mọi người ăn xong rồi cùng đi hát karaoke. Mig và Cung Luyến Nhi đang hát, Tiêu Hà Hà ngồi im và lắng nghe họ hát, còn Mễ Kiệt thì đang uống bia, trông rất cô đơn.

Tần Trọng Hàn và Tăng Ly đã đi ra ngoài.

"Chuyện gì vậy?" Tăng Ly hỏi.

"Ngô Tân Tuyên đã đến đó, không biết đã xảy ra chuyện gì mà bộ dạng Mễ Kiệt lại như vậy!" Tần Trọng Hàn nói.

"Vậy để tôi gọi cho Ngô Tân Tuyên, kêu chị ấy đến đây! Có vẻ như chúng ta phải giúp một tay thật rồi. Cứ tiếp tục như vậy, không biết cuộc tình marathon này sẽ chạy đến năm tháng nào nữa!" Tăng Ly nói rồi lấy điện thoại ra gọi.

"Tân Tuyên cục cưng, tôi Tăng Ly đây, ra hát karaoke không?"

Tần Trọng Hàn mỉm cười nhìn anh ta gọi điện, bỗng nhiên phát hiện ra Tăng Ly có khuôn mặt của một bà mai, rất dẻo miệng, rất nhiều chuyện, rất khôi hài.

"Không đi, tôi đang bận, cúp máy đây!" Và Ngô Tân Tuyên đã cúp máy thật.

"Này…" Tăng Ly vội hét lên: "Đừng cúp…"

Nhưng vẫn cúp rồi.

"Vấn đề giữa họ không phải ngày một ngày hai đâu, đã mấy năm rồi!" Tần Trọng Hàn nói: "Chị ấy sẽ không đến đâu!"

"Cúp máy cái rụp, chắc là có vấn đề thật rồi! Lần trước đến khai trương nhà hàng chẳng phải cũng khá ổn à?"

"Họ ngày càng trở nên xa lạ với nhau, ngày càng ngăn cách hơn!" Tần Trọng Hàn than thở.

"Vấn đề là cảm giác ngăn cách và xa lạ này khiến những người ngoài như chúng ta đều buồn theo. Họ quá thờ ơ với nhau, đúng là quá khủng khiếp. Tôi không thể được việc lúc trước như vậy mà bây giờ lại xa lạ như thế. Tôi sẽ gọi Mễ Kiệt ra đây để hỏi cho rõ ràng!"

"Tùy cậu!" Tần Trọng Hàn châm một điếu thuốc rồi đưa cho Tăng Ly điếu khác.

Tăng Ly đã gọi Mễ Kiệt ra. "Này, ông anh, anh đừng giữ bộ dạng của một người chết rồi vậy được không?"

Mễ Kiệt chỉ nhìn Tăng Ly với ánh mắt dửng dưng, cố kéo ra một nụ cười cay đắng, nhưng không nói gì cả.

“Mễ Kiệt, anh thật sự làm cho anh em tôi cạn lời luôn đó!” Tăng Ly vỗ vai Mễ Kiệt. “Xem ra tình yêu đúng là thứ làm cho người ta phải đau đầu!”

“Mễ Kiệt, rốt cuộc anh nghĩ gì vậy?” Tần Trọng Hàn hỏi.

“Trống rỗng!” Mễ Kiệt chỉ thốt ra hai từ đó. Có lẽ, anh ấy điên rồi, chính Mễ Kiệt cũng nghĩ rằng mình điên thật rồi. Đã nhiều năm qua đi mà anh ấy vẫn còn nhớ nhung người phụ nữ đó, vẫn rất mãnh liệt. Rõ ràng là không bao giờ có thể, nhưng vẫn không kìm được lòng mà nghĩ đến.

“Đi thôi, vào trong hát đi, đừng để tôi làm hỏng cuộc vui của mọi người!” Mễ Kiệt lấy lại tinh thần.

Tiếng nhạc rock ầm ĩ trong phòng vang lên bên tai, kèm theo bầu không khí mờ ảo. Dưới ánh đèn lờ mờ, Mig và Cung Luyến Nhi đang hát những bài tình ca say đắm, một người hát giọng nam còn người kia hát giọng nữ!

Giọng hát của Cung Luyến Nhi rất ngọt ngào, còn Mig thì khá phóng khoáng.

Tiêu Hà Hà chỉ ngồi yên trên ghế sofa và lắng nghe họ hát.

“Hà Hà, sao cô không hát?” Tăng Ly bỗng tắt nhạc đi.

Mig và Cung Luyến Nhi lập tức phản đối.

“Tôi không biết hát!” Tiêu Hà Hà mỉm cười và lắc đầu.

“Sao lại không hát biết hát? Nào, em hát đi!” Mig đưa micro cho Tiêu Hà Hà.

Tiêu Hà Hà bất giác ngước mắt lên nhìn Tần Trọng Hàn, ánh mắt sâu thẳm của anh ta khóa chặt mắt cô, cô bỗng đỏ bừng mặt lên.

“Mau hát đi, tôi muốn nghe!” Tăng Ly cũng hùa theo, nâng ly lên và uống với Mễ Kiệt. “Mau lên nào! Không hát sẽ bị phạt uống đó!”

“Nhưng mà…” Tiêu Hà Hà muốn nói điều gì đó.

“Hát đi, đâu phải chị không biết là em thích ca hát. À phải rồi, hát bài mà ba em thích đó!” Mig đề nghị: “Là một bài cũ lắm rồi. Tên gì ta? Phải rồi, “Hoa trên biển”. Hát bài đó đi. Em hát bài đó đã làm cho cả đống con trai trong trường mê mệt còn gì!”

Tiêu Hà Hà càng lúng túng hơn. Lúc học cấp 3, cô từng hát bài hát đó, bởi vì ba cô thích bài hát đó nhất.

Làm cả đống con trai mê mệt? Mắt Tần Trọng Hàn híp lại đầy nguy hiểm, vậy thì anh ta phải nghe thử mới được. Tiêu Hà Hà nhìn thấy đôi lông mày kiếm của Tần Trọng Hàn đang nhíu chặt, đành bấm bụng nói: "Được, em hát, nhưng nói trước là em hát không hay đâu!"

Trước nay cô không ra ngoài hát bao giờ, sau khi ba cô qua đời, cô đã không hát nữa.

Người dịu dàng mang đến cho em một giấc mơ, được rong chơi trong những con sóng nhấp nhô, vòng tay người dịu dàng ru giấc mơ tôi, kéo dài như bọt biển vô danh trong đại dương mênh mông, ở bên người, giấc mơ trở thành hiện thực, quay người đi bỗng sóng biển cuộn trào cuốn đi hết bụi đời, những giọt nước đọng lại chỉ còn là nỗi hận, chỉ mong sao kiếp sau, hình bóng ngày hôm qua vẫn kề bên, suốt đời suốt kiệp không chia lìa...

91. Chương 91

Tiêu Hà Hà ngồi rất khép nép, bởi vì Tần Trọng Hàn đang ngồi quá gần, cô đành phải lùi về sau một tí, cố tình tránh xa anh ta.

"Ngồi yên đi, còn lùi nữa là rớt khỏi ghế đó!" Tần Trọng Hàn rất không hài lòng về hành động vội vàng tránh xa của cô, đôi chân mày lưỡi mác đang nhíu chặt vào nhau.

"Anh đừng ngồi gần em như vậy!" Cô thì thầm.

"Ngoan nào!" Anh ta thốt ra hai từ!

Tiêu Hà Hà ngước đầu lên nhìn anh ta, bỗng nhận ra đôi mắt hổ phách của anh ta rất quyến rũ, như thể đang khiêu gợi cô.

Bàn tay nhỏ nhắn của cô đan vào nhau một cách căng thẳng, có hơi thẹn thùng.

"Lần sau không được hát nữa!" Anh ta thì thầm, bởi vì giọng hát của Mig và Cung Luyến Nhi đã che đi giọng của anh ta, nên cô không nghe rõ.

"Anh nói gì?"

Anh ta ghé sát người vào và ôm lấy cô, kéo cả người cô về phía mình. Tiêu Hà Hà không kịp phản ứng, lại càng không thể cưỡng lại sức mạnh của anh ta. Cả người bị ngã về phía anh ta, ngay chỗ lồng ngực rắn chắc, mùi thuốc lá riêng có trên người anh ta làm cô choáng váng. Nhưng bây giờ đang ở trước mặt mọi người, sao anh ta có thể...

Ai ngờ anh ta lại thì thầm vào tai cô: “Sau này không được phép hát cho người khác nghe nữa!”

“Hả?” Cô ngây người ra.

Anh ta lại nói: “Là tình cảm của em đã làm tan vỡ giấc mơ của tôi…”

Ý anh ta là sao?

“Chỉ được hát cho một mình anh nghe thôi!” Anh ta lặp lại.

Ở phía bên kia, Tăng Ly vừa quay đầu lại liền nhìn thấy sự thân mật này. Chớp chớp mắt rồi quay qua uống một ngụm bia với vẻ mặt buồn buồn, rồi đột nhiên đứng lên tham gia với hai cô gái kia. “Cho tôi hát với!”

Bầu không khí náo nhiệt lại càng làm nổi bật sự cô đơn của Mễ Kiệt, anh ấy chỉ ngồi uống rượu một mình, nhưng càng uống thì càng tỉnh táo.

“Em là người của anh, em chỉ được hát cho một mình anh nghe thôi, không được phép hát cho người đàn ông khác!” Tần Trọng Hàn ghé sát vào tai của Tiêu Hà Hà, phà ra hơi thở nóng hổi.

Bởi vì giọng hát của cô quá quyến rũ, anh ta nghe là có phản ứng liền!

Hơi thở phà vào mặt cô, làm cô hơi run rẩy, đẩy anh ta ra xa, nhanh chóng ngồi cách ra một bên.

Trong phòng rất hỗn loạn, Tần Trọng Hàn kéo tay cô đứng lên, hai người đi ra khỏi phòng.

“Này, mọi người đang ở đây, không hay đâu!” Cô vội vàng hét lên.

“Gì mà không hay?” Tần Trọng Hàn nhướn mày.

Ở bên ngoài phòng, bất thình lình, anh ta nâng mặt cô lên, rồi cúi đầu xuống và hôn lên đôi môi đáng yêu quyến rũ của cô, đầu lưỡi tách miệng cô ra một cách ngang ngược để tiến vào càn quét.

“Tần Trọng Hàn!” Tiêu Hà Hà không ngờ anh ta quá táo bạo. “Anh đừng làm vậy!”

“Làm gì?” Anh ta hỏi.

Cô cứng họng, vội đẩy anh ta ra. “Chúng ta vào trong thôi!”

“Không được! Chúng ta về nhà!” Anh ta nói.

“Nhưng túi xách của em vẫn còn trong đó, và mọi người vẫn đang hát, chúng ta đi như vậy liệu có thất lễ quá không?” Tiêu Hà Hà cảm thấy làm vậy không hay chút nào.

“Để anh vào lấy!” Tần Trọng Hàn không quan tâm, anh ta đi thẳng vào trong để lấy cái túi xách.

Chưa đầy một phút, Tần Trọng Hàn đã cầm cái túi đi ra, cô cảm thấy hơi bất lực. “Chúng ta bỏ đi như thế này, em sẽ bị Mig la đó!”

“Mặc kệ, có anh đây, ai dám?” Tần Trọng Hàn nói với vẻ ngang ngược. “Về nhà nấu bữa khuya cho anh, anh vẫn chưa ăn no!”

“Nhưng anh đã ăn bít tết rồi còn gì?” Cô hỏi.

“Món đó không ngon, muốn ăn món do em nấu!” Anh ta vuốt đầu cô, cô đã tóm được dạ dày của anh ta một cách thành công, bây giờ anh ta chỉ thích ăn món ăn do cô nấu.

“Vậy chúng ta mau về thôi!” Cô lo anh ta chưa ăn no thì sẽ ảnh hưởng tới sức khỏe.

Tần Trọng Hàn rất hài lòng với câu trả lời của cô, đôi môi vừa mới bị anh ta hôn một giây trước đó vẫn thật hấp dẫn và quyến rũ anh ta. Anh ta lại nhanh như chớp đặt lên môi cô một nụ hôn, sau đó mới buông cô ra.

“Mẹ ơi, wow! Chỗ này lớn quá! Con thích ở đây, to như nhà chú Phong vậy đó!” Thịnh Thịnh vừa mới bước vào biệt thự thì đã hét lên.

“Thích không nhóc?” Tần Trọng Hàn hỏi.

“Dạ thích!” Thịnh Thịnh gật đầu với vẻ nghiêm túc. “Nhưng sao Ngữ Điền không có ở đây? Chú cũng không có cách đón Ngữ Điền về đây hả?”

“Có phải con đã đến tìm ông rồi không?” Tần Trọng Hàn ngồi xổm xuống, ánh mắt ngang với Thịnh Thịnh.

“Dạ phải, con không ngờ ba của chú lại cố chấp đến vậy, đúng là một ông già không nói lý lẽ. Chú ơi, con nói chú nghe nè, con không thích ông ấy đâu, ông ấy không biết cười luôn nữa là!” Thịnh Thịnh bĩu môi. “Nhưng những người không biết cười thì cũng tội nghiệp lắm!”

Lời nói của con trẻ bỗng khiến Tần Trọng Hàn cảm thấy ngỡ ngàng. Những người không biết cười thì tội nghiệp lắm!”

Đúng vậy!

Đã bao nhiêu năm rồi ông già không cười? Trong ký ức của anh ta, ba của anh ta không bao giờ cười, có lẽ là tội nghiệp lắm, và bây giờ bị một đứa trẻ năm tuổi chỉ một câu đã nói rõ thiên cơ.

Tần Trọng Hàn chỉ cảm thấy trong tim đau đớn, nếu khăng khăng đón Ngữ Điền đến đây, e rằng ba của anh ta sẽ…

Anh ta không muốn nghĩ về điều đó nữa!

"Thịnh Thịnh, được rồi, chúng ta đi ăn thôi!" Tần Trọng Hàn vỗ vỗ lên cái đầu nhỏ của cậu bé. "Ăn xong thì chú sẽ chở con đến trường, đến cuối tuần, dì Mig sẽ đón con. Chú và mẹ con đi du lịch, vậy có được không?"

Mặc dù đã sắp xếp xong mọi chuyện, nhưng Tần Trọng Hàn vẫn tham khảo ý kiến của cậu bé.

"Chú ơi, chú thích mẹ con thật chứ?" Thịnh Thịnh không trả lời mà hỏi ngược lại.

Đúng lúc Tiêu Hà Hà đi từ trên lầu xuống, không ngờ vừa đến chỗ rẽ thì nghe thấy câu hỏi của con, cô liền đứng lại ngay trên cầu thang.

Tần Trọng Hàn nhìn vào khuôn mặt nhỏ ngây thơ nhưng nghiêm trang của cậu bé, rồi gật đầu rất nghiêm túc.

"Chú thích mẹ con thì tốt rồi. Vậy chú và mẹ cứ đi chơi đi, đừng lo cho con, con sẽ ngoan ngoãn và nghe lời dì Mig, mọi người cứ đi chơi vài ngày cũng được!" Cuối cùng Thịnh Thịnh cũng thấy yên tâm.

Tiêu Hà Hà không biết Tần Trọng Hàn sẽ trả lời như thế nào, tim cô bỗng đập thình thịch liên hồi.

Tối qua sau khi về tới, anh ta đã cùng cô trải qua một đêm dài như vô tận, khiến cô cảm thấy mình là nhân vật nữ chính đang yêu cuồng nhiệt và rất hạnh phúc. Nhưng anh ta chưa bao giờ nói những lời yêu thương với cô, cô không thể mở miệng hỏi, chỉ nghĩ rằng nếu cứ tiếp tục như thế này, hình như cũng không có gì là xấu.

Hít một hơi thật sâu, cô bước xuống cầu thang.

Tần Trọng Hàn và Thịnh Thịnh thấy cô đi xuống liền đồng thời nhìn về phía bên này. Trong một khoảnh khắc, Tiêu Hà Hà có chút ảo giác, hai người họ nhìn giống như cha con vậy!

"Mẹ đi nấu cơm đây!"

“Mẹ mắc cỡ rồi kìa!” Thịnh Thịnh thì thầm vào tai Tần Trọng Hàn.

“Thằng nhóc, ngay cả con cũng nhìn ra dược hả?”

“Dạ phải, con thông minh lắm, cô giáo nói chỉ số IQ của con cao lắm luôn!” Thịnh Thịnh khoe khoang với vẻ đắc ý.

“Mau lên lầu xem phòng của con nào, chú đã nhờ người sửa sang lại giùm con rồi. Con và Ngữ Điền, mỗi đứa một phòng!”

“Dạ! Con đi đây!” Thịnh Thịnh chạy nhanh lên lầu.

Tiêu Hà Hà đang chiên trứng trong bếp thì Tần Trọng Hàn đi vào. “Sau khi chở Thịnh Thịnh đến trường, chúng ta đến Hokkaido du lịch được không?”

“Tại sao lại đi du lịch?” Tiêu Hà Hà hơi khó hiểu.

“Đúng lúc đang rảnh mà, em và anh đều đang thất nghiệp, đi du lịch để khuây khỏa không tốt sao? Lúc đầu anh định đưa em qua Ý chơi, nhưng ngồi máy bay lâu lắm, sợ em mệt, nên chúng ta sẽ đến Hokkaido, hoặc đảo Jeju cũng được. Em thích đi đâu?”

Cô nghiêng đầu nhìn.

Anh ta đang hỏi cô thích nó ở đâu? Điều này quan trọng à? “Anh quyết định đi, em không biết đi đâu nữa!”

Bởi vì cô chưa bao giờ đi du lịch, không có tiền, cũng không có thời gian. Trong thế giới của cô, ngoài việc làm thêm để kiếm tiền ra thì không có hoạt động giải trí nào, làm sao biết được Hokkaido đẹ hơn hay đảo Jeju đẹp hơn chứ! Nhưng hình như trên tivi có nói Hokkaido đẹp hơn thì phải, cô thích những nơi yên tĩnh như ở đó.

Vào mùa xuân, trên núi được bao phủ bởi những bông hoa nở rộ và cỏ dại, làm cho thiên nhiên như được thay áo mới.

Vào mùa hè, những ngọn núi xanh và biển xanh lại càng làm cho du khách đến tham quan tinh thần phơi phới hơn, đây là mùa thích hợp nhất để đi leo núi và khám phá.

Mùa thu là mùa lá đỏ rụng đầy mặt núi, đẹp không sao tả xiết.

Hokkaido vào mùa đông lại trở thành một thế giới màu trắng bạc, biển băng Okhotsk, hạc đầu đỏ xinh đẹp

và thiên nga trắng tạo thành một thế giới thiên nhiên tươi đẹp.

Hokkaido lúc nào cũng có những phong cảnh nên thơ, dù đến Hokkaido vào mùa nào, cũng đều có những khung cảnh thiên nhiên tuyệt đẹp khiến người ta phải trầm trồ khen ngợi.

Tiêu Hà Hà nhớ có một chương trình trên tivi đã giới thiệu Hokkaido như vậy. Trong đầu cô cũng xuất hiện những bức ảnh được đưa trên tivi lúc đó, bất giác cảm thấy rất mong chờ.

"Có thể đi du lịch thật à?" Cô hỏi.

Tần Trọng Hàn hơi ngạc nhiên, sao chuyện đi du lịch mà lại dè dặt đến vậy? Cô đúng là một cô gái kỳ lạ.

"Em đã nghĩ ra sẽ đi đâu chưa?"

"Cho em quyết định thật hả?" Cô hiếm khi đưa ra quyết định, bình thường lúc nào cũng phải nghe theo lệnh người khác, nên mấy chuyện đưa ra quyết định này thì cô ít khi làm, bởi vì nếu liên quan đến người khác thì cô không bao giờ đưa ra ý kiến.

Tần Trọng Hàn gật đầu. "Ừm, em quyết định đi!"

"Vậy đi Hokkaido đi, trên tivi giới thiệu Hokkaido rất tuyệt!" Cô nói. "Nhưng em chưa bao giờ đi du lịch, nên không biết gì nhiều. Nếu anh cho em quyết định, lỡ như không vui thì đừng gây chuyện với em đó!"

Cô nói rất bình thản, nhưng anh ta nghe lại thấy đau lòng.

"Em chưa bao giờ đi du lịch hả?" Anh ta hỏi rồi ôm lấy eo cô từ phía sau, cơ thể cô run lên, suýt nữa làm rơi cái xẻng.

"Anh buông em ra, vậy làm sao em chiên trứng được!" Cô khẽ hét lên.

"Nói cho anh biết, tại sao em chưa bao giờ đi du lịch?" Anh ta phà hơi vào tai cô, làm tai cô tê dại.

92. Chương 92

Sau khi đưa Thịnh Thịnh đến trường, Tần Trọng Hàn đưa Tiêu Hà Hà đến Hokkaido.

Khi hai người bước ra khỏi nhà ga sân bay, họ được rất nhiều ánh mắt dõi theo.

Chỉ mỗi dáng người rắn rỏi của Tần Trọng Hàn, cộng thêm khí thế phát ra từ khắp người anh ta thôi cũng đủ để khiến mọi người liếc nhìn, đặc biệt là những cô gái. Tiêu Hà Hà thở dài, có nói "hồng nhan họa thủy" (người con gái đẹp là một mầm họa), trên thực tế thì đàn ông đẹp trai càng là mầm tai họa hơn phụ nữ.

Chàng soái ca đang đi bên cạnh đã thu hút ánh mắt của không biết bao nhiêu phụ nữ.

Trên máy bay, ánh mắt của biết bao nhiêu cô gái giống như dao sắc, ước gì có thể bằm cho cô nhừ như tương. Tiêu Hà Hà nghĩ những cô gái này chắc là phải rất ghen tị với cô rằng, tại sao một cô gái bình thường như cô lại được ngồi bên cạnh Tần Trọng Hàn!

Xuống khỏi máy bay, Tần Trọng Hàn lại càng thu hút ánh mắt của các cô gái Nhật, hai người bắt đầu đi ra bên ngoài nhà ga sân bay.

Tần Trọng Hàn đột nhiên nhìn về phía trước, ánh mắt đầy nghi ngờ, sau đó nhìn chằm chằm vào phía sau lưng của một cô gái, rồi kéo Tiêu Hà Hà đi đến đó.

"Có chuyện gì vậy?" Cô không thể theo kịp bước chân của anh ta.

"Ngô Tân Tuyên!" Tần Trọng Hàn lẩm bẩm ba từ, ánh mắt vẫn không rời khỏi hai người trước mặt. Bóng lưng đó là Ngô Tân Tuyên, còn người đàn ông bên cạnh cô ấy là ai?

Mắt Tần Trọng Hàn quét qua những người xung quanh và nói tỉnh bơ. "Hà Hà, em có nhìn thấy không?"

Tiêu Hà Hà nhìn về hướng mà mắt anh ta đang nhìn, bỗng nhiên hơi kinh ngạc. "Hình như là người đàn ông hôm qua, hôm qua Chị Ngô đã được một người đàn ông trung niên đến đón đi!"

"Qua đó chào hỏi nào!" Một tay Tần Trọng Hàn nắm lấy tay của Tiêu Hà Hà, một tay kéo hành lý và đi thẳng đến chỗ Ngô Tân Tuyên và người đàn ông kia.

Bất thình lình xuất hiện trước mặt Ngô Tân Tuyên khiến cho cô ấy hơi lúng túng, sau đó là một chút sợ hãi, rồi kết thúc bằng vẻ cay đắng. "Sao hai người lại ở đây?"

Ánh mắt của Tần Trọng Hàn liếc qua người đàn ông bên cạnh Ngô Tân Tuyên, và mắt hơi híp lại. Khuôn mặt trước mắt này làm Tần Trọng Hàn bị sốc, giống Tăng Ly như khuôn đúc qua. À không, phải nói là giống y hệt bác Tăng.

Ông ta là ai?

Ánh mắt của người đàn ông trung niên dừng lại trên mặt của Tần Trọng Hàn và Tiêu Hà Hà, cong môi lên với đầy ý vị. Ông ta và Tăng Ly cùng có một đôi mắt đào hoa, có cái mũi thẳng, ngay cả nốt ruồi son trên mũi cũng giống hệt nhau.

Nếu không phải đã từng gặp bác Tăng, Tần Trọng Hàn hẳn đã nghĩ rằng người này chính là ba của Tăng Ly.

"Tân Tuyên, em không giới thiệu một chút à?" Nhìn thấy Tần Trọng Hàn và Tiêu Hà Hà, người đàn ông đó nhướn mày lên, nhưng đôi mắt vẫn dừng lại ở trên mặt Tiêu Hà Hà, có vẻ hơi ngạc nhiên vì vẻ đẹp của cô.

Ánh mắt quan sát như vầy khiến Tần Trọng Hàn rất khó chịu, liền ôm lấy vai Tiêu Hà Hà như để tuyên bố quyền sở hữu của mình.

Tiêu Hà Hà cũng sững người ra. Người đàn ông này thực sự quá giống anh Tăng luôn! Nhưng nhìn vào tuổi tác, ông ta chắc cũng gần năm mươi rồi thì phải? Chẳng lẽ là ba của Tăng Ly? Sao ông ấy lại đi chung với Ngô Tân Tuyên?

Ngô Tân Tuyên không còn lựa chọn nào khác ngoài việc giới thiệu: "Anh Bùi, đây là tổng tài của Tần thị - Tần Trọng Hàn, còn đây là Tiêu Hà Hà. Trọng Hàn, Hà Hà, đây là bạn tôi - Bùi Lâm Xung!"

Nói rồi, Ngô Tân Tuyên cúi đầu xuống, sắc mặt của cô hơi nhợt nhạt. Tiêu Hà Hà hỏi với giọng lo lắng: "Chị Ngô, chị không sao chứ? Sao mặt chị tái quá vậy?"

"Không, không có gì!" Ngô Tân Tuyên lắc đầu, nhưng trong miệng lại đắng chát. "Tôi ổn mà, chắc do hơi mệt một chút!"

"Cô Tiêu thật xinh đẹp!" Bùi Lâm Xung nói rồi mỉm cười. "Cậu Tần thật may mắn!"

Tiêu Hà Hà cảm thấy hơi khó chịu liền quay đầu lại liếc nhìn Tần Trọng Hàn, nhìn thấy anh ta đang nhìn chằm chằm vào Bùi Lâm Xung với ánh mắt khó đoán, không biết anh ta đang nghĩ gì.

Hóa ra người này không phải là ba của anh Tăng à? Vậy mà cô cứ tưởng đó là ba của anh Tăng chứ!

"Anh Bùi, chúng ta đi thôi, đừng làm phiền thế giới riêng của Trọng Hàn và Hà Hà!" Ngô Tân Tuyên có vẻ như rất căng thẳng, chỉ muốn nhanh chóng đi khỏi đây.

Tần Trọng Hàn gật đầu. "Được, vậy chúng tôi đi trước đây. Ông Bùi, tạm biệt!"

Tiêu Hà Hà khẽ gật đầu, không dám nhìn thẳng vào Bùi Lâm Xung, vì cô phát hiện ra đôi mắt của ông ta rất nguy hiểm, cô cúi đầu xuống và đi theo Tần Trọng Hàn.

Sau khi họ rời đi, đôi mắt của Bùi Lâm Xung như có điều gì suy tư, miệng thì thầm: "Tiêu Hà Hà, Tiêu Hà Hà, cái tên này thật là hay. Cậu ta có thích Hà Hà không?"

Ngô Tân Tuyên ngạc nhiên liền nói với vẻ căng thẳng: "Anh đừng có ý đồ gì với cô ấy. Bộ anh không nhìn thấy à? Cô ấy là người của Tần Trọng Hàn. Anh muốn chơi gái thì tìm người khác, không được phép đụng đến Hà Hà! Cô ấy là một cô gái đơn thuần, anh đừng nảy sinh ý định với cô ấy!"

"Không nhìn ra được là em lại bảo vệ cho cô ấy đến vậy!" Đôi môi của Bùi Lâm Xung tràn đầy ý vị. "Cô gái này đúng là rất đơn thuần!"

"Bùi Lâm Xung!" Giọng của Ngô Tân Tuyên bắt đầu khó chịu.

"Ồ! Tân Tuyên ngoan, sao tôi lại có hứng thú với người phụ nữ khác được chứ? Vì tôi thấy Tiêu Hà Hà xinh đẹp, rất giống em sáu năm về trước, rất ít nói, rất ngoan ngoãn!" Bùi Lâm Xung nói rồi ánh mắt bắt đầu trở nên xa xăm, có vẻ như đang nhớ lại điều gì đó.

Rồi, ông ta liếc nhìn Ngô Tân Tuyên đang mặt mày căng thẳng, rồi mỉm cười ôm lấy eo Ngô Tân Tuyên. "Đi nào, chúng ta đi ngâm suối nước nóng!"

Ngô Tân Tuyên vùng ra, nhưng ông ta lại càng siết chặt eo cô. "Đừng chọc giận tôi, nếu không em biết là…"

Lời đe dọa vừa ra khỏi miệng, Ngô Tân Tuyên đã từ bỏ đấu tranh với vẻ mặt đau khổ, để mặc cho ông ta ôm eo mình.

Tần Trọng Hàn và Tiêu Hà Hà đã ngồi lên một chiếc xe màu đen đang chờ sẵn ở sân bay, cô vừa liếc mắt qua thì nhìn thấy Bùi Lâm Xung đang ôm lấy Ngô Tân Tuyên, bộ dạng thân mật như người tình. Cô sững người ra.

Ánh mắt của Tần Trọng Hàn rất sắc bén, làm sao lại không nhìn thấy?

"Chị Ngô và chú Bùi đó hình như có mối quan hệ không bình thường!" Tiêu Hà Hà thở dài. "Chẳng lẽ đây là lý do làm cho chị Ngô và anh Mễ không thể ở bên nhau à?"

"Đừng nói với Mễ Kiệt!" Tần Trọng Hàn trầm giọng nói.

"Ừm!" Tiêu Hà Hà gật đầu. Nếu nói với anh Mễ, sợ rằng anh ấy sẽ càng đau lòng hơn nữa!

Nhưng tại sao Ngô Tân Tuyên lại thân thiết với một người đàn ông lớn hơn mình nhiều tuổi đến vậy?

Thấy Tiêu Hà Hà vẫn đang nghĩ về chuyện của người khác, Tần Trọng Hàn vươn tay ra và kéo cô vào lòng mình. "Không được nghĩ đến chuyện của người khác, chỉ được nghĩ về anh thôi!"

Giọng điệu ngang ngược khiến Tiêu Hà Hà kinh ngạc, sau đó phì cười. Anh ta thực sự giống như một đứa trẻ, thực sự rất đáng yêu.

"Em cười gì vậy?" Tần Trọng Hàn chất vấn với giọng khó chịu. "Không được cười ngây ngô với người khác như vậy, nhất là với đàn ông!"

Bởi vì anh ta nhận ra, khi cô cười trông rất đẹp, hai bên má có lúm đồng tiền xuất hiện, rất quyến rũ. Anh ta muốn giấu kỹ đôi má này, không muốn bị người khác nhìn thấy.

"Không lẽ phải khóc à?" Cô hỏi ngược lại mà không sợ chết.

Anh ta hơi ngây người ra, rồi mỉm cười đầy ẩn ý, hai mắt sáng rực lên! Được! Được lắm! Dám khiêu khích à? Cô bé này không sợ chết ha! Về đến khách sạn, anh ta nhất định phải "trừng phạt" cô.

Thấy anh ta không nói gì, cô lại hỏi. "Anh không cảm thấy rất lạ à? Hình như chị Ngô không muốn cho chúng ta biết mối quan hệ giữa chị ấy và chú Bùi đó, mặt chị ấy tái mét luôn!"

Tần Trọng Hàn vừa nghe thấy cô lại đang nói về chuyện của người khác, bàn tay lớn liền siết chặt thành nắm đấm. Tiêu Hà Anh hơi khựng lại, liếc nhìn anh tài xế ngồi ở hàng ghế trước, may mà hình như anh ta được huấn luyện đặc biệt, chỉ tập trung vào việc lái xe.

Cầm anh ta đặt trên vai cô, rồi thì thầm vào tai cô. "Em chỉ được nghĩ về anh, không được nghĩ về người khác."

Hokkaido vào mùa thu là một nơi quyến rũ dành cho đủ loại "phong tình".

Thời tiết mát mẻ nhờ gió thu, những chiếc lá phong vàng đỏ nổi bật, phong cảnh mùa thu vô cùng say đắm…

Nhìn thấy một màu đỏ bắt mắt, Tiêu Hà Hà ngạc nhiên và cảm thán: "Thảo nào mọi người đều thích đi du lịch, đúng là đẹp quá!"

Cảm thán xong thì lập tức đỏ mặt rồi cúi đầu xuống, biểu hiện này của cô có phải hơi quê mùa rồi không?

"Ha ha…" Tần Trọng Hàn phì cười và ôm lấy eo cô. "Em thật đáng yêu!"

Tiêu Hà Hà dựa vào lòng Tần Trọng Hàn, nhìn vào màu đỏ bao la phía trước, cả người cũng phơi phới theo.

Tuy nhiên, trong lòng vẫn còn một chút đau xót, không biết tại sao lại xuất hiện.

Cô luôn cảm thấy rằng cảm giác hạnh phúc rất ngắn ngủi, ngắn đến mức là cô cảm thấy tất cả mọi thứ đều là mộng ảo.

"Em đang nghĩ gì vậy?" Anh ta khẽ hỏi.

"Không có gì!" Cô lắc đầu, cố đè nén chút bất an trong lòng.

Tay anh ta siết chặt eo cô hơn, hiển nhiên là không định sẽ tha cho cô.

Cô đành phải nói sự bồn chồn trong lòng. "Em luôn cảm thấy rằng niềm vui trong những ngày qua giống như đi trên mây vậy, không biết khi nào thì em sẽ té xuống. Hạnh phúc lúc nào cũng chỉ là thoáng qua, không hề có thật."

"Em không có cảm giác an toàn?" Hỏi rồi, anh ta lại cảm thấy điều này hình như xuất phát từ chính mình. "Hà Hà, chúng ta sinh thêm một đứa đi! Lần này, anh và em sẽ cùng chứng kiến con của chúng ta chào đời."

Cô ngước mắt lên nhìn anh ta, trong lòng có một cảm giác mà không thể diễn tả bằng lời, dường như đã yên tâm hơn, nhưng dường như càng bất ăn hơn.

Họ nhìn nhau, muôn vạn lời muốn nói, nhưng cuối cùng lại thôi.

Anh ta choàng vai cô và nhìn lên bầu trời đỏ rực. "Anh là người không thích hứa hẹn, nhưng một khi đã quyết định rồi thì sẽ luôn kiên trì tới cùng, trừ khi em nói không cần anh nữa!"

Cô sững sờ. Cô có tư cách gì mà không cần anh ta chứ?

Dù không có tìm cảm, cô vẫn còn Ngữ Điền. Vì Ngữ Điền, cô sẽ thỏa hiệp, huống hồ gì bây giờ đối với anh ta, cô đã không còn đơn thuần như lúc đầu nữa!

"Em không bao giờ không cần anh đâu! Mãi mãi không bao giờ!" Cô hứa.

Tần Trọng Hàn siết chặt cô, với vẻ thành kính và cuồng nhiệt.

Họ cứ dựa vào nhau như vậy, trong lòng nở hoa, trong mắt có tình, mọi thứ thật hoàn hảo. Tiêu Hà Hà mong rằng thời gian có thể dừng lại, để họ dựa vào nhau như vậy, mọi thứ rất tuyệt vời.

Tần Trọng Hàn đưa cô đến Hokkaido chơi cả tuần. Tiêu Hà Hà thích phong cảnh yên tĩnh ở đây, mọi thứ đều rất đẹp.

“Chúng ta cũng nên về rồi nhỉ?”

Đã một tuần trôi qua, nếu còn không về thì thật sự hết nói nổi.

Anh ta ghì cả người cô vào trong vòng tay mình. “Chơi thêm vài ngày nữa đi, anh thật sự không muốn đi!”

Bởi vì ở đây không ầm ĩ, không có phóng viên, cũng không có công việc, chỉ có vui chơi giải trí. Anh ta không thể nhớ rõ là đã bao lâu rồi mình không được nhàn hạ như vậy, thực sự không muốn đi chút nào!

“Nhưng em lo cho hai con!” Cô thì thầm trong vòng tay anh ta.

“Đến thời gian nguy hiểm của em chưa?” Anh ta đột nhiên hỏi.

“Cái gì?” Cô không hiểu.

“Anh hỏi tới thời gian rụng trứng của em chưa?” Anh ta cười và nói. Tính ra thì hình như đến rồi, nếu mấy ngày nay anh ta cố gắng, chắc chắn sẽ có một đứa bé được tạo ra trong bụng cô.

“Tần Trọng Hàn!” Tiêu Hà Hà khẽ hét lên, cả tuần nay anh ta cứ nói về chuyện có thai, hầu như ngày nào cũng tính. Phải, anh ta đoán đúng rồi. Mấy ngày này đang là giai đoạn nguy hiểm của cô, nhưng cô không muốn sinh thêm con cái, bởi vì với mối quan hệ này thì quả thật không thể sinh thêm được nữa. “Em không muốn sinh!”

93. Chương 93

“Tần Trọng Hàn, em buồn ngủ rồi, anh đừng vậy mà!” Cô khẽ hét lên.

“Em cứ ngủ đi, anh làm việc của anh!” Tần Trọng Hàn đã vén váy của cô lên!

“Tần Trọng Hàn…” Tiêu Hà Hà nói bẽn lẽn, anh ta vuốt ve khuôn mặt cô rồi cúi đầu xuống hôn cô.

Vẫn rất ngang ngược, rất háo hức, với mùi thuốc lá thoang thoảng chỉ có ở anh ta, đã dễ dàng chiếm trọn lấy lưỡi của cô.

Anh ta hôn cô, thưởng thức từng chút một. “Trong đầu em phải nghĩ là sẽ sinh con gái, đừng sinh thêm con trai cho anh nữa, anh không cần thêm con trai đâu!”

“Ư…m…” Tiêu Hà Hà thấy khó chịu nên rên rỉ, không còn chút sức lực nào nữa, cô hầu như không nghe thấy anh ta nói gì.

Cô trông rất đáng yêu, bộ dạng nhút nhát đó đã khơi dậy mong muốn chiếm hữu của anh ta, một cách dễ dàng.

Bầu trời đêm ở Hokkaido thật đẹp, không khí rất tươi mát, còn quần áo của cô đã bị anh ta cởi bỏ hoàn toàn. “Em muốn không?”

“Không…” Khi cô từ chối, anh ta đã cho thẳng vào trong!

“Tần Trọng Hàn…” Cùng với hơi thở gấp khó kiểm soát, Tiêu Hà Hà đón nhận cuộc tấn công bên dưới người anh ta hết lần này đến lần khác.

Anh ta hà hơi thật mạnh vào tai cô. “Hy vọng lần này sẽ thành công!”

Cô ngượng ngùng lấy chăn che mình lại. Tại sao anh chàng này lại muốn sinh con đến vậy? Lần nào làm xong cũng đều nói câu này!

“Ha ha…” Tần Trọng Hàn chui vào trong chăn và ôm lấy cô.

Vào lúc này, tiếng chuông điện thoại bỗng vang lên.

Tần Trọng Hàn nhíu mày, với tay ra lấy cái điện thoại đang để cách đó không xa, nhìn thấy số Tăng Ly đang gọi đến. “Ly hả?”

“Hàn, anh đang ở đâu?” Giọng của Tăng Ly rất khẩn cấp.

“Có chuyện gì vậy?” Tần Trọng Hàn nhíu mày.

“Hàn, anh nghe này, nhưng phải bình tĩnh!” Giọng của Tăng Ly rất nghiêm trọng.

“Cậu nói đi!” Tần Trọng Hàn đã ngồi dậy, Tiêu Hà Hà không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng thấy Tần Trọng Hàn dường như đang rất căng thẳng.

“Lam Ảnh, cô ấy xảy ra chuyện rồi!”

“Đã xảy ra chuyện gì rồi?” Tiêu Hà Hà nhìn vào vẻ mặt nghiêm trọng của Tần Trọng Hàn, bất giác cũng lo lắng theo.

Anh ta chỉ liếc nhìn Tiêu Hà Hà, vẻ mặt càng nghiêm trọng hơn. “Hà Hà, anh phải đi đến chỗ này!”

“Rốt cuộc là chuyện gì?” Cô không hiểu.

“Em đừng hỏi nữa!” Giọng của Tần Trọng Hàn hơi nôn nóng. “Phải rồi, em tự về nước nha, anh không có thời gian để đưa em đi!”

Cứ như vậy, anh ta biến mất sau khi nhận được một cú điện thoại.

Bỏ mặc Tiêu Hà Hà ở lại Hokkaido xa lạ, không quen biết một ai, ngôn ngữ lại bất đồng. Lúc này cô mới phát hiện ra mình không có một xu dính túi, làm sao về nước đây?

Anh ta vội vã bỏ đi, mà không để lại cho cô một xu!

Tiêu Hà Hà không biết chuyện gì đã xảy ra, nhưng hẳn phải là một chuyện lớn, chuyện lớn này khiến Tần Trọng Hàn quên đưa tiền cho cô. Cô mở vali ra và tìm tiền, nhưng không tìm thấy xu nào cả!

Lúc này, Tiêu Hà Hà chỉ cảm thấy muốn khóc nhưng không có nước mắt.

Rốt cuộc ý anh ta là sao? Cô sẽ đợi tiếp hay về nước? Nếu về nước thì về bằng cách nào? Cô không có lấy một xu nữa mà!

Trong bảy ngày qua, bảy ngày ở Hokkaido, Tần Trọng Hàn cực kỳ dịu dàng và gần gũi, làm cho cô thấy ngọt ngào như đang được sống trong một hũ ong, rất hạnh phúc. Nhưng anh ta giống như sao trên trời, xa xăm không với tới, ngay cả khi ngôi sao đó rơi vào cô, cô cũng không dám tin rằng đây chính là ngôi sao!

Cô nhìn đồng hồ, anh ta vừa đi ra, có lẽ vẫn còn đuổi theo kịp!

Tiêu Hà Hà đuổi theo ra bên ngoài, muốn nói với anh ta rằng cô không có tiền, nhưng vừa ra tới nơi thì nhìn thấy anh ta đã ở trên xe rồi. “Tần Trọng Hàn…”

Cô hét lên, chiếc xe chạy nhanh như bay, giống như thật sự đã xảy ra chuyện gì đó!

Tiêu Hà Hà đứng ngây ra ở cửa khách sạn, đột nhiên cảm thấy bất lực. Không có tiền thì làm sao mà về đây? Lẽ nào kêu cô bơi qua biển để về nhà à?

Thở dài thườn thượt, Tiêu Hà Hà liếc nhìn cảnh yên tĩnh bên ngoài khách sạn, không khí dễ chịu làm tâm hồn người ta được thanh lọc đi rất nhiều, nhưng dù thế nào thì trái tim cô cũng không thể bình tĩnh lại được.

Một thân một mình, bất đồng ngôn ngữ, không một xu dính túi, cô vào lúc này chắc là bi thảm nhất rồi chứ gì nữa?

Quá bất lực, đến mức sau lưng xuất hiện một người từ lúc nào cũng không hay. "Cô Tiêu, không ngờ lại gặp cô ở đây! Chúng ta đúng là có duyên đó!"

Giọng nói trầm thấp vang lên từ sau lưng làm Tiêu Hà Hà hơi giật mình, quay đầu lại nhìn, có một bóng người cao to đang đứng ở vị trí cách cô năm mét. Bùi Lâm Xung đang đứng đó, đôi mắt đào hoa nhỏ và dài đang nhìn chằm chằm vào cô.

Tiêu Hà Hà chào ông ta, bốn mắt gặp nhau. Đôi mắt sáng quắc đó mang vẻ thăm dò khiến Tiêu Hà Hà cảm thấy khó chịu. Người đàn ông lớn tuổi này luôn mang đến cho người ta cảm giác rất nguy hiểm, và những đường nét trên khuôn mặt cương nghị càng làm nổi bật sự sắc sảo trong ánh mắt. Mặc dù ông ta nhìn giống Tăng Ly, nhưng rõ ràng là lạnh lùng hơn Tăng Ly nhiều!

"Chú Bùi…" Cô hơi sợ, đôi mắt đẹp trợn to rồi nhìn chằm chằm vào ông ta, nhưng chớp mắt đã trấn tĩnh lại. "Không ngờ chú cũng ở đây!"

"Phải đó! Chúng ta có duyên thật!" Bùi Lâm Xung cười và nói.

"Chị Ngô đâu?" Tiêu Hà Hà bỗng nhớ đến Ngô Tân Tuyên. Có Ngô Tân Tuyên ở đây, cô có thể về nước rồi. Cô sẽ mượn cô ấy ít tiền, sau khi về nước sẽ trả lại, xem như ông trời không dồn con người ta vào đường cùng.

Nhưng những lời mà Bùi Lâm Xung nói ra sau đó làm cho trái tim của Tiêu Hà Hà hụt hẫng một lần nữa.

"Cô ấy về rồi!"

"Cái gì?" Cô ngạc nhiên.

Bùi Lâm Xung nhướn mày. "Cô Tiêu tìm cô ấy có chuyện gì không?"

"Ờ! Không, không có gì!" Cô không biết phải giải thích thế nào.

Ở nơi này, một thân một mình, cô chỉ quen mỗi người đàn ông trung niên này, liệu có nên muối mặt hỏi mượn ông ta ít tiền để quay về không? Trong đầu của Tiêu Hà Hà đang đấu tranh dữ dội.

Hai mắt Bùi Lâm Xung híp lại, đôi môi mỏng hơi nhếch lên. Cô gái này rất xinh đẹp, có phần thân thiết, tuy không trang điểm nhưng không làm giảm đi vẻ đẹp của cô, ngược lại còn làm cô có tố chất riêng độc đáo. Dáng người nhỏ nhắn, mái tóc đen mượt mà cột phía sau đầu, một vài sợi tóc rũ xuống bên tai, khiến cô trông nữ tính hơn. Đôi mắt đẹp long lanh đó đang nhìn chằm chằm vào ông ta với vẻ bất an, trên đôi

má trắng nõn hiện lên chút đỏ hồng vì căng thẳng.

Cô gái này xinh đẹp và thoát tục, giống như một đóa phong lan nhỏ xinh, khiến ông ta bất giác rơi vào trầm tư trong khoảnh khắc…

Có lẽ là do ảo giác, Bùi Lâm Xung lại có cảm giác thân thuộc như đã từng quen biết cô. “Cô Tiêu có muốn đi uống một ly không?”

“Không!” Cô nói theo bản năng.

Từ chối quá nhanh! Bùi Lâm Xung cười phá lên một cách thú vị.

“Hình như cô rất sợ tôi?” Ông ta đột nhiên nói, trong chất giọng thấp khàn và lười biếng cũng rất có uy lực.

Hơi thở của Tiêu Hà Hà như ngừng lại, đôi mắt đẹp trợn to vì sợ, nhìn vào người đàn ông lớn tuổi trước mặt, đôi môi đỏ của cô hơi mở ra, muốn nói nhưng lại thôi.

“Tôi đáng sợ đến vậy à?” Bùi Lâm Xung nhướn mày.

“Không phải!” Lưỡi của Tiêu Hà Hà bắt đầu không nghe lời, nhưng cô vẫn bấm bụng nói: “Chú Bùi, chú có thể cho tôi mượn ít tiền không?”

“?” Hơi ngạc nhiên, Bùi Lâm Xung nhìn cô bằng ánh mắt khó hiểu. Đôi lông mày đậm hơi nhướn lên, nhìn cô bằng ánh mắt đầy hứng thú, như thể đang hỏi cô: Cô mà không có tiền à?

“Chuyện là vầy, chú Bùi. Vì Tần Trọng Hàn có chút chuyện nên đã đi trước, tôi lại không mang theo tiền, bây giờ tôi muốn về nước, nên chú có thể nào cho tôi mượn một ít, sau khi về tôi sẽ trả lại cho chú!” Cô giải thích rõ ràng, nhưng ông ta hơi ngạc nhiên, sau đó có vẻ hơi giận dữ.

Cô thấy ông ta không nói gì, bất giác thấy hơi thất vọng, lòng tự trọng trỗi dậy. Cô nói: “Thôi bỏ đi, xem như tôi chưa nói gì! Cảm ơn chú Bùi!”

Nói rồi cô định bước đi.

“Đợi đã!” Bùi Lâm Xung nói. “Tần Trọng Hàn làm trò gì vậy? Con gái người ta theo cậu ta tới đây, cậu ta không để lại cho cô xu nào mà dám bỏ lại cô ở đây? Đừng theo cậu ta nữa! Loại đàn ông này không có cũng không chết được!”

Tiêu Hà Hà nghe thấy những lời chỉ trích Tần Trọng Hàn trong giọng ông ta, không kìm được phải nói: “Không phải như vậy đâu, chỉ vì anh ấy có chút chuyện đột xuất, vội vã quá, nên chắc không nghĩ đến thôi!”

“Cậu ta đã bỏ cô ở lại đây rồi, vậy mà cô vẫn nói giùm cho cậu ta? Cô à, cô hơi tử tế quá rồi thì phải? Bộ ba mẹ cô không dạy cô sao? Phụ nữ không thể quá tốt bụng, nếu không sẽ bị người khác bắt nạt đó!” Bùi Lâm Xung hiếm khi nói nhiều như vậy, giống như đang dạy dỗ thế hệ sau.

Tiêu Hà Hà hơi ngại, nhưng có thể nghe ra sự quan tâm trong giọng của ông ta, cô liền nói: “Không phải vậy đâu, chú Bùi. Cám ơn ý tốt của chú, Tần Trọng Hàn thực sự có chuyện gì đó mới đi quá vội vàng thôi!”

Cô tin rằng Tần Trọng Hàn không cố ý bỏ cô ở lại đây! Chắc chắn đã xyar ra chuyện gì đó rồi! Đều tại mình, không đem theo tiền mà đã đi theo anh ta tới đây. Xem như là một bài học cho bản thân, lần sau đi ra ngoài nhớ phải đem theo tiền!

“Sao cô suy nghĩ đơn giản quá vậy? Cô không biết bọn đàn ông không thể tin tưởng được à?” Bùi Lâm Xung lại nói, một cách chân thành mà sâu sắc.

Tiêu Hà Hà hơi ngạc nhiên, vội hỏi ngược lại. “Vậy tôi cũng không thể tin tưởng chú à?”

Bùi Lâm Xung cứng họng, sao ông ta lại quên rằng mình cũng là đàn ông cơ chứ? Nhưng vẫn nói ngang: “Tôi khác! Tôi là một người đàn ông tốt mà!”

Tiêu Hà Hà muốn cười phì, thấy ông ta hết nước hết cái nói giúp mình như vậy, trong lòng rất cảm kích. Nhưng ông ta lại không cho cô mượn tiền, cô đành phải nghĩ cách khác vậy!

“Tôi vào trong đây!” Nói rồi, cô đi vào trong khách sạn.

“Đợi đã, cô cần bao nhiêu?” Bùi Lâm Xung đột nhiên hỏi.

Tiêu Hà Hà quay phắt người lại, hỏi với vẻ kinh ngạc: “Chú Bùi, chú chịu cho tôi mượn tiền rồi hả?”

Hơi bất ngờ, Tiêu Hà Hà còn tưởng ông ta sẽ không cho mình mượn chứ!

“Chỉ là tiền thôi mà! Tiền là thứ khốn kiếp, xài hết thì chúng ta lại kiếm thêm. Nói đi, cô cần bao nhiêu?” Bùi Lâm Xung móc cái bóp của mình ra, rút ra một cái thẻ và đưa cho Tiêu Hà Hà. “Mật khẩu là 1234567, cô cứ xài thoải mái!”

“Chú Bùi?” Tiêu Hà Hà không biết có bao nhiêu tiền trong thẻ tín dụng đó, nhưng xem ra ông ta rất hào phóng, ngay cả mật khẩu cũng nói cho cô biết, trong lòng cô rất cảm kích. “Tôi không biết trong này có bao nhiêu tiền, làm sao tôi trả lại cho ông được?”

“Sao hả? Sợ trong này không có tiền à? Sợ tôi gạt cô hả?” Bùi Lâm Xung cười và hỏi. Lúc này, Tiêu Hà Hà lại cảm thấy nụ cười của ông ta hơi thân thiết, có lẽ vì ông ta nhìn giống Tăng Ly thôi!

“Tôi phải biết một con số chứ!”

“Chắc khoảng một triệu, không nhiều lắm, nếu không đủ xài thì cô cứ nói.” Ông ta rất hào sảng, không quá keo kiệt về tiền bạc.

94. Chương 94

Tiêu Hà Tôi muốn hỏi ông ta và Ngô Tân Tuyên có quan hệ gì, nhưng lại cảm thấy làm vậy quá đường đột, thử vài lần đều không mở miệng hỏi được, chỉ lo con đường tình của Mễ Kiệt và Ngô Tân Tuyên quá nhiều trắc trở, nhưng nhìn Bùi Lâm Xung cũng không giống một kẻ xấu xa!

“Khi nào cô về?” Bùi Lâm Xung lại hỏi.

“Sáng mai tôi sẽ về.” Cô vốn định về sớm hơn, nhưng Tần Trọng Hàn cứ không cho, bây giờ anh ta có chuyện, cô cũng nên về rồi.

“Sáng mai tôi cũng về, hay chúng ta đi chung đi!” Bùi Lâm Xung mỉm cười.

Ông ta không nói gì thêm. Tiêu Hà Hà không biết ông ta buồn chuyện gì, chỉ uống một ly cà phê thì nói muốn về nghỉ ngơi. Tiêu Hà Hà cũng về phòng mình.

Nhìn theo bóng lưng cô, ánh mắt của Bùi Lâm Xung hơi sâu thẳm, không biết đang nghĩ gì!

Về phòng thu dọn hành lý, sau khi thu dọn xong, bỗng có người đến gõ cửa, mở cửa ra thì thấy anh tài xế họ đã nhờ vã mấy hôm nay. “Thưa mợ, cậu chủ kêu tôi đưa mợ về nước, cậu có chuyện nên phải bay qua Pháp rồi! Mợ sẽ bay chuyến sáng mai, tối nay mợ cứ nghỉ ngơi cho khỏe. Đây là vé máy bay!”

“Bay qua Pháp?” Tiêu Hà Hà hơi lo lắng. “Đã xảy ra chuyện gì hả?”

Anh tài xế lắc đầu. “Chuyện này thì tôi không biết!”

“Ồ! Vậy được rồi, tôi sẽ dọn dẹp đồ đạc!” Trong lòng Tiêu Hà Hà hơi rối. “Cám ơn anh!”

“Mợ đừng khách sáo!” Anh tài xế nói rồi rời đi.

Trong lòng Tiêu Hà Hà càng thấy bất an hơn. Cuộc gọi đó, cô nghe thấy hình như là Tăng Ly gọi đến, nhưng rốt cuộc là chuyện gì mà khiến cho Tần Trọng Hàn phải bay sang Pháp trong đêm hôm khuya khoắt như vầy?

Thật ra cũng không có bao nhiêu hành lý, nên chẳng mấy chốc đã sắp xếp xong. Tiêu Hà Hà đưa tay lên vuốt bụng mình, không biết trong này đã tạo ra em bé chưa nữa. Hy vọng là chưa, bởi vì cô thực sự chưa sắp xếp lại được tâm trạng của mình!

Ngày hôm sau, Tiêu Hà Hà và Bùi Lâm Xung cùng trở về, trong suốt chuyến đi đã nói đủ chuyện trên trời dưới đất, nhưng đều không có hàm ý gì. Tiêu Hà Hà vẫn không biết mối quan hệ giữa ông ta với Ngô Tân Tuyên là gì, chỉ cảm thấy hơi có lỗi với Mig, có lỗi với anh Mễ!

Vừa xuống khỏi máy bay, ở cổng, Tiêu Hà Hà nói với Bùi Lâm Xung: "Chú Bùi, đây là thẻ của chú, tôi không dùng đến, nhưng vẫn cám ơn chú rất nhiều!"

Bùi Lâm Xung cầm lấy cái thẻ, chỉ mỉm cười: "Không cần khách sáo! Cô Tiêu, có cần tôi đưa cô về không?"

"Dạ không cần, tôi đi xe buýt được rồi!" Cô cười và nói.

Vừa quay người lại thì bất thình lình nhìn thấy Ngô Tân Tuyên, cô ấy rất ngạc nhiên. "Hà Hà, sao cô lại đi chung với anh ấy?"

Tiêu Hà Hà hơi ngây ra. "Chị Ngô, may nhờ có chú Bùi, vì Tần Trọng Hàn có chuyện gấp, em gặp được chú Bùi nên cùng về với chú ấy!"

Ngô Tân Tuyên gật đầu, rồi trừng mắt nhìn Bùi Lâm Xung, có vẻ hơi bất ngờ.

"Em đi trước đây!" Tiêu Hà Hà sợ ảnh hưởng đến họ.

"Được, cô đi đi!"

Chờ cho Tiêu Hà Hà đi xa, Ngô Tân Tuyên nói với giọng sắc sảo: "Anh đừng đụng đến Hà Hà, cô ấy quá đơn thuần!"

Bùi Lâm Xung vội cầm lấy tay cô, kéo cô lại gần và bất thình lình hôn lên môi cô, ngay ở công sân bay đông người qua lại.

Trong khoảnh khắc Tiêu Hà Hà quay đầu lại, đã nhìn thấy cảnh tượng đó, cô sững sờ. Quả nhiên, chị Ngô và Bùi Lâm Xung có quan hệ với nhau thật! Hơn nữa còn là quan hệ người tình! Trời ơi! Vậy chẳng phải dù chờ cả đời thì anh Mễ cũng không chờ được chị Ngô sao?

Cô sợ đến mức chết lặng người!

"Bùi Lâm Xung! Anh khốn kiếp!" Ngô Tân Tuyên khẽ hét lên.

Bùi Lâm Xung thì cúi đầu xuống nhìn Ngô Tân Tuyên, ánh mắt giễu cợt, trầm giọng nói. “Tiểu Tuyên, sao em cứ không tin vào tình cảm tôi dành cho em chứ? Trong tim tôi chỉ có mình em thôi.”

Ngô Tân Tuyên cố nhịn và đẩy ông ta ra. “Mau đi thôi!”

Nhìn thấy bộ dạng thờ ơ của cô, Bùi Lâm Xung khẽ nói. “Tiểu Tuyên, tôi nói thật đó.”

“Bùi Lâm Xung, anh tưởng em là một đứa con nít ba tuổi à?” Cuối cùng cô cũng ngẩng đầu lên nhìn vào ông ta. “Dẹp sự giả tạo của anh đi!”

Tiêu Hà Hà không biết phải đi đâu, cô không có chìa khóa của biệt thự số 15, nên đành phải về nhà Mig vậy!

Vừa thấy Tiêu Hà Hà về một mình, Mig ngạc nhiên. “Sao em về có một mình vậy?”

“Tần Trọng Hàn có chuyện!” Chỉ nói một câu đơn giản.

Mig lập tức nổi giận. “Anh ta bỏ một người không một xu dính túi như em ở Hokkaido rồi đi mất?”

“Sau đó anh tài xế có đem vé máy bay tới cho em!” Tiêu Hà Hà nói.

“Không đúng! Rốt cuộc là chuyện gì đã làm cho anh ta bỏ mặc em rồi vội vàng bay sang Pháp chứ? Em nghĩ xem, bây giờ anh ta không còn là tổng tài của Tần thị nữa, có chuyện gì mà làm cho anh ta bỏ mặc em được? Chuyện gì mà quan trọng hơn cả em?”

Bị Mig nói như vậy, Tiêu Hà Hà bắt đầu hoảng loạn.

“Gọi anh ta đi!” Mig lấy điện thoại của Tiêu Hà Hà ra và gọi thẳng đến số của Tần Trọng Hàn, kết quả là không ai trả lời.

Cùng lúc với lo lắng bất an, có một cảm giác khác dâng lên trong trái tim. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Tiêu Hà Hà đã về nước được ba ngày nhưng không nhận được cuộc gọi nào của Tần Trọng Hàn. Cô không biết đã xảy ra chuyện gì, đành phải đến tìm Tăng Ly.

Ai ngờ vừa gặp Tiêu Hà Hà, Tăng Ly muốn nói nhưng lại thôi.

“Anh Tăng, rốt cuộc có chuyện gì vậy? Tần Trọng Hàn sao rồi?” Tiêu Hà Hà lo rằng anh ta đã xảy ra chuyện gì đó.

Tăng Ly lắc đầu.

"Hà Hà, không có gì đâu, không có gì!" Tăng Ly đã biết mối quan hệ giữa Tần Trọng Hàn và Tiêu Hà Hà, hôm đó sau khi hai người họ rời khỏi phòng karaoke, Mig đã kể cho mọi người nghe về mối quan hệ của họ, nên anh ấy mới biết Hà Hà là mẹ của Ngữ Điền!

Thảo nào Tần Trọng Hàn lại đối xử với cô ấy như vậy!

Liên hệ với những chuyện trước đây, cuối cùng đã biết tại sao Hàn lại có mong muốn độc chiếm đối với Tiêu Hà Hà như vậy. Nhưng bây giờ Mạc Lam Ảnh đang đòi quay về, lại còn xảy ra chuyện lớn như vậy, biết phải làm sao đây?

Anh ấy đừng nói gì thì tốt hơn, hy vọng Hàn sẽ xử lý ổn thỏa mọi chuyện!

"Anh Tăng, anh có chuyện giấu tôi!" Trực giác của Tiêu Hà Hà biết đang có chuyện gì đó.

"Hà Hà!"

"Nói cho tôi biết đi, tôi muốn biết!"

"Hà Hà, không có gì thật mà!" Tăng Ly nói.

"Vậy anh nói cho tôi biết bây giờ Tần Trọng Hàn đang ở đâu? Tôi muốn biết anh ấy có ổn không! Anh chỉ cần nói cho tôi biết Tần Trọng Hàn ở đâu thôi. Chuyện này chắc là anh nói được phải không? Anh ấy vẫn còn ở Pháp à?"

"Hà Hà, cô nghe tôi nói, Hàn đã về rồi! Nhưng bây giờ anh ấy đang cần xử lý một số chuyện, sau khi xử lý xong, anh ấy sẽ đến tìm cô mà!" Tăng Ly chỉ có thể nói như vậy.

"Được! Vậy tôi không hỏi nữa!" Tiêu Hà Hà gật đầu. "Tôi về đây!"

Quay về căn hộ của Mig, Mig không có ở đó, trong nhà cũng không có ai, cô lại phải sống ở đây, lại phải bắt đầu tìm một công việc mới. Trong một khoảnh khắc yên tĩnh này, cô lấy điện thoại ra và nhấn số của anh ta rồi ngồi ngây ra đó, suy nghĩ một hồi, cuối cùng vẫn không nhịn được phải nhấn nút gọi.

Lần này, điện thoại được kết nối, tim cô run rẩy theo.

"Alo!" Giọng nam trầm thấp như thể đang vang lên từ một không gian khác. "Hà Hà, em về chưa?"

“Ừm! Em về rồi!” Tiêu Hà Hà chỉ cảm thấy giọng cô hơi mệt mỏi, vừa mở miệng ra thì giọng cô đã run lên. “Tần Trọng Hàn, anh ổn chứ?”

“Em đang ở đâu? Anh đến tìm em!” Anh ta nói.

“Em đang ở căn hộ của Mig!”

“Chờ anh, mười phút nữa anh sẽ đến!” Hình như anh ta đang lái xe, vì Tiêu Hà Hà nghe thấy tiếng còi của xe khác.

“Được! Anh chạy cẩn thận!” Cô dặn dò.

“Ừm!”

Không biết tại sao, cô cảm thấy giọng của anh ta rất lạ, cảm thấy hình như anh ta đang có chuyện gì đó. Rốt cuộc là chuyện gì chứ? Trong lòng Tiêu Hà Hà bắt đầu thấy bất an!

Mười phút sau.

Tần Trọng Hàn có mặt ở căn hộ.

Tiêu Hà Hà mở cửa, cô nhìn thấy sắc mặt của Tần Trọng Hàn có vẻ rất tệ, ánh mắt u ám, tâm trí nặng nề, cả người hơi ủ rũ. Quầng mắt thâm đen, hình như mấy ngày rồi không ngủ. Trên người anh ta nồng nặc mùi rượu, bay vào nhà làm Tiêu Hà Hà phải cau mày.

Vừa bước vào cửa, anh ta liền kéo Tiêu Hà Hà đến gần và ôm cô vào lòng, háo hức tìm kiếm môi cô. Anh ta cho cô một nụ hôn vừa dài, vừa lâu, vừa cuồng nhiệt, lại vừa triền miên.

Anh ta hôn làm cho cả khuôn mặt của Tiêu Hà Hà đỏ bừng lên, nhưng trong tim lại càng thấy bất an hơn. “Tần Trọng Hàn, rốt cuộc là có chuyện gì? Anh nói cho em nghe đi!”

Anh ta nhìn cô một cách trìu mến. “Hà Hà, chúng ta kết hôn đi!”

Cô bối rối. “Không phải anh nói suốt đời sẽ không kết hôn à?”

“Chúng ta kết hôn đi! Kết hôn đi! Kết hôn đi!” Anh ta ôm chặt cô, muôn vạn lời muốn nói chỉ hóa thành một câu. “Anh muốn kết hôn với em, không cần gì cả, chỉ cần mỗi em thôi, chỉ cần một mình em thôi! Hà Hà, anh không muốn lo gì nữa cả, chỉ cần em thôi có được không?”

Cô không nói nên lời, không biết mình đang cảm động hay đang sợ hãi. Bộ dạng bây giờ của anh ta làm lòng cô đau thắt lại. "Được!"

"Chúng ta kết hôn, em làm cô dâu của anh được không?" Anh ta vùi mặt vào vai cô, Tiêu Hà Hà đột nhiên cảm thấy nóng nóng, anh ta đang khóc!

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

"Hà Hà! Anh yêu em!" Anh ta khẽ hét lên!

Rồi nước mắt tuôn ra nhiều hơn nữa! Nước mắt của anh ta nóng đến mức làm vai cô đau như bị bỏng. Cô cảm thấy hình như có thứ gì đó nghẹn trong cổ họng mình. Anh ta đang tỏ tình, cô hết sức kinh ngạc, nhưng sau khi kinh ngạc thì lại càng bất an hơn nữa! Do cô suy nghĩ quá nhiều phải không? Do cô quá nhạy cảm hay như thế nào?

"Tần Trọng Hàn…"

Cô đột nhiên quay vai anh ta lại, nhìn vào anh ta. Đúng là có những giọt lệ đang chảy từ trong mắt anh ta. Dường như anh ta hơi bối rối, có lẽ vì đã bị cô nhìn thấy nước mắt của mình. Anh ta định cúi đầu xuống, nhưng cô đã ôm khuôn mặt của anh ta lại, tim cũng đau theo. "Đã xảy ra chuyện gì? Bao lâu rồi anh không ngủ? Anh đã uống rượu à?"

Anh ta lại ôm chặt cô, bồng cô và đặt lên ghế sofa, ôm cô thật chặt.

Cô thở dài: "Rốt cuộc có chuyện gì? Em đã đồng ý lấy anh, anh đừng như vậy nữa được không?"

Vì anh ta như vậy khiến trong lòng cô rất bất an.

Anh ta liếc nhìn cô, tim cũng như thắt lại.

"Hà Hà, chúng ta kết hôn đi! Chúng ta sẽ kết hôn ngay đi!" Anh ta hét lên, có vẻ như không thể chờ đợi thêm một giây nào nữa!

"Được!" Cô gật đầu, không hỏi anh ta nữa, bởi vì cô nhận ra dường như anh ta đang rất đau khổ!

95. Chương 95

"Ừm!" Cô cảm thấy giọng mình khi nói ra từ đồng ý này hình như cũng đang run rẩy, cả trái tim nhói đau đến mức không thể thở được.

"Bây giờ cô ấy trở về rồi..." Anh ta nói.

Đầu óc cô trống rỗng, trống rỗng.

"Cô ấy tên là Mạc Lam Ảnh, là con gái lớn của tập đoàn Mạc thị. Tụi anh là bạn học. Cô ấy là một cô gái rất dịu dàng. Hoặc nói cách khác, cô ấy của ba năm trước là một cô gái rất dịu dàng. Cô ấy rất tốt với Ngữ Điền, xem nó như con ruột của mình vậy. Anh tưởng rằng có Ngữ Điền rồi thì ba anh sẽ đồng ý cho anh và cô ấy lấy nhau, nhưng ông ấy đã nuốt lời. Anh và Mạc Lam Ảnh cứ sống vậy mà không kết hôn. Tụi anh đi khám rất nhiều bác sĩ, muốn chữa khỏi chứng vô sinh của cô ấy, nhưng bác sĩ nói cơ hội chữa khỏi gần như bằng không. Việc cô ấy không thể mang thai là do anh gây ra, cả đời này anh mắc nợ cô ấy, vì vậy anh cố gắng đáp ứng mọi yêu cầu của cô ấy, nhưng không ngờ cô ấy lại ngoại tình."

Tiêu Hà Hà ngẩn người ra, anh ta đã yêu cô ấy như vậy, tại sao cô ấy lại ngoại tình?

"Có lẽ áp lực trong thời gian dài làm cho cô ấy nảy sinh một số vấn đề về tâm lý. Cô ấy gặp đối tượng ngoại tình đầu tiên, rồi chụp hình đưa cho anh xem. Cô ấy nói anh có lỗi với cô ấy, vì anh có Ngữ Điền, anh đã sinh con với người phụ nữ khác, cơ thể của anh đã phản bội cô ấy, nên cô ấy cũng phải phản bội lại anh."

"Lúc đó, anh mới biết thì ra cô ấy đã biết chuyện Ngữ Điền là con của anh. Thì ra ngay từ đầu cô ấy đã biết rồi. Cô ấy nói vậy là không công bằng, cô ấy muốn rời bỏ anh, nhưng anh không đồng ý. Sau đó cô ấy ngoại tình với người thứ hai rồi người thứ ba, cô ấy đều chụp hình lại rồi đưa cho anh xem. Anh vẫn chịu đựng, chỉ cảm thấy có lỗi với cô ấy, là anh đã hại cô ấy thành ra như vậy."

Tiêu Hà Hà nhìn anh ta mà rất đau lòng, không biết dùng tâm trạng gì để lắng nghe câu chuyện của anh ta. Nhưng Tần Trọng Hàn đã trải qua những gì? Một người đàn ông làm sao có thể chịu đựng được sự phản bội của người phụ nữ mình yêu? Lại còn chụp hình đưa cho anh ta xem, lòng dạ nào mà lại làm điều đó chứ?

"Anh cứ tưởng anh nhịn hết thì sẽ ổn, không ngờ cô ấy vẫn bỏ đi. Sang Pháp, tìm một người đàn ông Pháp và kết hôn. Bây giờ cô ấy lại quay về." Tần Trọng Hàn nói đến đây dường như rất đau khổ, rất rối bời. "Hà Hà, việc cô ấy không mang thai được là do anh gây ra. Nếu không phải tại anh chạy xe nhanh như vậy, tụi anh sẽ không bị tai nạn, sẽ không đụng trúng bụng của cô ấy..."

"Tần Trọng Hàn, anh đừng tự trách mình nữa. Nếu chị ấy đã kết hôn rồi, vậy anh còn gì mà không yên tâm nữa chứ?" Đây chính là điều mà cô không hiểu.

"Hà Hà, bây giờ cô ấy bệnh rồi, bệnh rất nặng. Cô ấy bị lạm dụng tình dục suốt ba năm, bị tàn phá cả về tâm hồn lẫn thể xác, bây giờ đã không còn là cô thiên kim ngày xưa của Mạc thị nữa.

“Lạm dụng tình dục sao?” Giọng cô run lên, cô chỉ thấy qua trên ti vi, không biết đó là loại hình phạt như thế nào.

Anh ta ngẩng đầu lên nhìn cô. “Hà Hà, em có tin là anh yêu em không?”

Trong lòng cô lung lay, nhìn vào đôi mắt sâu thẳm của anh ta. “Anh yêu cái gì của em? Em chẳng có gì cả.”

“Em không biết em tốt đẹp thế nào đâu, em sẽ không bao giờ biết được. Em có biết không, em đem đến cho anh sự bình yên mà trước nay anh chưa từng có. Nhìn thấy em nấu cơm trong bếp, nhìn thấy vẻ mặt an nhiên từ đầu đến cuối của em, trong lòng anh cũng thấy yên an theo. Chắc em không biết được là anh khát khao được sống một cuộc sống bình thường đến thế nào đâu.”

“Hà Hà! Nhưng anh không ngờ cô ấy lại gặp phải chuyện như vậy!” Giọng anh ta cay đắng và đau đớn. “Anh thật sự không ngờ!”

“Vậy rồi sao?” Cô hỏi, giọng nhỏ và khàn.

Anh ta hít một hơi thật sâu, vùi mặt vào cổ cô. Cô ôm lấy đầu anh ta, sự sợ hãi khiến cô rùng mình. Cô chờ đợi, chờ đợi anh ta lên tiếng. Một hồi lâu, anh ta ngẩng đầu lên, trong mắt có sự kiên quyết bỏ mặc tất cả. “Chúng ta kết hôn đi! Anh không cần gì hết, anh chỉ cần em thôi!”

Cô trợn to mắt, nhìn chằm chằm vào anh ta mà không chớp mắt, dường như đang xem xét lời nói của anh ta, lại giống như đang xem xét con người của anh ta. Sau một hồi, cô nói: “Tần Trọng Hàn, bây giờ Mạc Lam Ảnh đang ở đâu?”

Anh ta ngẩn người ra, thần sắc chán nản. “Đang ở căn hộ Minh Hạo! Tăng Ly và Mạc Lam Tịnh đang chăm sóc cho cô ấy. Mạc Lam Tịnh là em gái của cô ấy.”

“Em có thể gặp chị ấy không?” Cô hỏi.

“Em vẫn chưa nhận lời cầu hôn của anh.”

“Gặp chị ấy rồi mới trả lời được không?” Cô hỏi. “Đi! Chúng ta đi thôi!”

“Hà Hà!” Tần Trọng Hàn khẽ gọi. “Em đừng đi, bây giờ bộ dạng của cô ấy rất đáng sợ!”

“Tần Trọng Hàn, chúng ta đi thôi! Anh đã đưa chị ấy về đây mà không đưa về nhà của chị ấy, em nghĩ chắc chị ấy dựa dẫm vào anh nhiều lắm, vậy nên anh mới đưa chị ấy đến căn hộ Minh Hạo để ở. Và chắc đó là nơi trước đây hai người chung sống phải không?”

Anh ta ngạc nhiên: “Sao em biết?”

“Trực giác!” Tiêu Hà Hà đã lấy lại bình tĩnh. “Tần Trọng Hàn, anh nói với em là anh yêu em, nói với em là anh yêu em ngay vào lúc này, là vì không muốn em hiểu lầm phải không?”

“Hà Hà!”Giọng anh cực kỳ bi thương.

“Cám ơn anh! Chắc còn một ý nghĩa khác nữa phải không?” Cô lại nói. Rồi đột nhiên ôm chặt lấy anh ta, nói rất khẽ: “Trong lòng anh muốn kết hôn với em, muốn có em, nhưng lại không thể có em ngay vào lúc này, bởi vì trong lòng anh vẫn thấy mắc nợ một người phụ nữ khác, và bây giờ người phụ nữ đó rất không khỏe, cần có sự chăm sóc của anh. Anh sợ em hiểu lầm có phải không?”

“Hà Hà!” Tần Trọng Hàn không ngờ cô lại thông minh đến, sao cô lại đoán rõ được tâm tư của anh ta?

“Chúng ta đi thôi. Em và anh sẽ cùng chăm sóc cho chị ấy.” Cô nói. “Anh yên tâm, em sẽ không nói ra quan hệ của chúng ta đâu. Đi thôi!”

Cuối cùng Tần Trọng Hàn cũng gật đầu.

Ở căn hộ Minh Hạo.

Tần Trọng Hàn dẫn Tiêu Hà Hà đi vào, Tăng Ly lập tức đứng lên.

“Hà Hà!” Anh ấy không ngờ Tần Trọng Hàn lại đưa Hà Hà đến, nên nhất thời có chút kinh ngạc.

Tiêu Hà Hà chỉ hơi mỉm cười. “Anh Tăng, chị Mạc đâu?”

“Cô ấy đang ngủ! Bác sĩ vừa mới chích thuốc an thần cho cô ấy.” Tăng Ly khẽ nói, rồi liếc nhìn Tần Trọng Hàn. Anh ta đang nhíu chặt mày lại, rất rối bời.

Lúc này, đột nhiên có tiếng hét thất thanh vang lên từ trong phòng ngủ, khiến cho cả ba người sợ đến ngây người ra. Tần Trọng Hàn xông vào đầu tiên, chạy đến cạnh giường. Mạc Lam Ảnh đã ngồi dậy. “A! Hàn, cứu em!”

“Lam Ảnh, anh ở đây! Anh ở đây!” Tần Trọng Hàn nhẹ nhàng an ủi cô ta. “Đừng sợ! Đừng sợ! Anh ở đây! Anh sẽ bảo vệ em.”

Tiêu Hà Hà đứng lặng người ở cửa, nghe thấy những câu tình cảm mà Tần Trọng Hàn nói với Mạc Lam Ảnh, tim cô bỗng đau nhói. Tiếp tục nhìn qua, lại thấy lồng ngực của Tần Trọng Hàn bị một người phụ nữ gầy trơ xương chiếm lấy. Người phụ nữ đó đang run cầm cập, cả người hầu như không còn chút thịt nào,

chỉ còn lại da bọc xương, nhìn như một bà già ngoài bốn mươi tuổi, thậm chí còn già hơn!

"Hàn, cứu em!" Giọng Mạc Lam Ảnh kêu lên gấp gáp, tay nắm chặt áo của Tần Trọng Hàn, xương khuỷu tay rất to, và trên mu bàn tay đầy sẹo, giống như đã dùng vật gì đó ịn vào.

Cô con gái ngàn vàng của Mạc thị, Mạc Lam Ảnh! Tiêu Hà Hà nhớ lại một bài báo nhiều năm trước, đó là một cô gái xinh đẹp và thông minh. Ngay lúc này, có một cô gái đi từ ngoài vào, khuôn mặt của cô gái đó rất lạnh lùng, nhưng lại vô cùng xinh đẹp! Tiêu Hà Hà ngẩn ra. Phải rồi, Mạc Lam Ảnh của nhiều năm trước rất giống với cô gái đang đứng bên cạnh anh Tăng.

Cô ta chỉ lạnh lùng liếc nhìn Tiêu Hà Hà một cái, rồi nói với Tần Trọng Hàn: "Anh rể, bác sĩ nói nếu đưa chị em vào bệnh viện tâm thần thì cả đời này đừng mong chị ấy khỏe lại. Anh cứ liệu mà làm!"

"Không đi, sẽ không đưa cô ấy đến đó đâu." Tần Trọng Hàn hứa chắc chắn.

"Vậy thì tốt! Em về nhà trước đây." Nói xong câu này, Mạc Lam Tịnh quay người bước đi.

Tiêu Hà Hà ngây người ra. Cô ta gọi Tần Trọng Hàn là anh rể?

"Hàn… Em không đến bệnh viện đâu. Không đi… Không chích thuốc… Không chích thuốc…" Cô gái gầy như que củi cứ lẩm bẩm, bấu chặt lấy áo của Tần Trọng Hàn. Có thể nhìn ra được, cô ấy rất dựa dẫm vào Tần Trọng Hàn.

"Anh ở đây, Lam Ảnh. Anh ở đây, sẽ không ai đưa em đến bệnh viện đâu. Chúng ta không đi đâu hết!" Tần Trọng Hàn dịu dàng an ủi.

Tiêu Hà Hà vô cùng kinh ngạc, cô thật sự không ngờ Lam Ảnh - cô hai của nhà họ Mạc ngày trước, lại là người phụ nữ tiều tụy, gầy trơ và lúc nào nơm nớp lo sợ đang ở trước mắt cô đây.

Chỉ nhìn một cái, cô liền cảm thấy tim mình cũng đau theo! Đó đâu phải là người, rõ ràng là một cô gái người không ra người, ma không ra ma vì đã chịu quá nhiều giày vò!

Dù là một người xa lạ mà nhìn thấy cô ta vào lúc này, thì cũng sẽ thấy buồn.

Tăng Ly nhìn thấy dáng vẻ kinh ngạc của Tiêu Hà Hà, tưởng rằng cô không chịu nổi khi thấy Tần Trọng Hàn tốt với Mạc Lam Ảnh, nên đã đến bên cạnh giải thích: "Hà Hà, bây giờ Lam Ảnh chỉ nhận ra mình Hàn, không nhận ra bất kỳ ai khác, ngay cả Lam Tịnh cũng không nhận ra luôn. Hàn đã đưa cô ấy về đây từ bệnh viện tâm thần ở bên Pháp đó!"

Tiêu Hà Hà hoàn hồn lại, một lần nữa nhìn vào Mạc Lam Ảnh. Cô gái này hiện tại chỉ có thể dùng ba từ "vẫn còn sống" để hình dung. Nếu bây giờ cô ta nhắm mắt lại nhưng không nói chuyện, chắc chắn mọi

người sẽ cho rằng cô ta đã chết rồi.

Cả người cô ta đang run bần bật, ánh mắt trống rỗng. Những ngón tay khô gầy nắm chặt lấy Tần Trọng Hàn. Làn da vàng như nghệ, giống như đã bị ma cà rồng hút hết máu vậy. Cô nghi ngờ không biết có phải cô gái này đã mấy năm không tiếp xúc với ánh mặt trời rồi không?

Tiêu Hà Hà chỉ bước về phía trước một bước, Mạc Lam Ảnh đã sợ đến run cầm cập. Bộ dạng phản xạ có điều kiện của cô ta khiến cho Tiêu Hà Hà cảm nhận được cô ta thật sự đang sợ hãi.

Ánh mắt của cô ta không phải giả vờ, mà là đang sợ thật sự.

"Đừng sợ!" Cuối cùng Tiêu Hà Hà đã tìm lại được giọng của mình, cô dịu dàng nói: "Tôi là bạn của Tần Trọng Hàn, tôi sẽ không làm hại chị đâu!"

Có lẽ vì nhắc đến Tần Trọng Hàn nên Mạc Làm Ảnh lập tức khỏe lên rất nhiều, sau khi ngẩn ra thì cười ngượng ngùng. "Hàn đến rồi hả? Hàn đến rồi hả?"

Có vẻ như cô ta ý thức được điều gì đó, liền cúi đầu nhìn quần áo của mình. "Không, tôi phải đi tắm, tôi phải đi tắm. Quần áo của tôi dơ hết rồi, Hàn sẽ không thích đâu. Anh ấy mắc hội chứng sợ bẩn, tay tôi dơ rồi nè!"

Nói rồi, cô ta chùi mu bàn tay của mình, nhưng những vết sẹo đó sao chùi hết được.

"Lam Ảnh, đừng như vậy. Em vừa thay quần áo rồi, không cần tắm nữa đâu!" Tần Trọng Hàn nắm lấy hai tay cô ta.

Lam Ảnh ngước mắt lên nhìn Tần Trọng Hàn, ngay lập tức, mắt cô ta sáng lên. Đó là một tia sáng chói lóa, làm cho mắt của Tiêu Hà Hà cũng đau theo.

Cô ta giống như chào đón ánh bình minh trong đêm đen, ánh sáng rực rỡ và sức sống đều quay về. Tròng mắt của cô ta chuyển sang màu đen, rất đen, rất sáng.

Trên khuôn mặt gầy gò với xương gò má nhô cao đó hiện lên nụ cười rạng rỡ. "Hàn, anh đến rồi!"

Tần Trọng Hàn như nghẹn ngào. "Lam Ảnh…"

96. Chương 96

"Hàn có lo cho tôi sao?" Mạc Lam Ảnh hơi nghi ngờ, rồi cười phá lên. "Đúng ha, chúng tôi sắp kết hôn rồi, đương nhiên anh ấy phải lo cho tôi chứ. Tôi đi ngủ đây, đợi sau khi ngủ dậy thì tôi sẽ trở thành cô dâu của Hàn, ba anh ấy sẽ không phản đối nữa. Có phải không Hàn?"

Cô ta nói rồi lắc lắc tay của Tần Trọng Hàn. Anh mắt Tần Trọng Hàn đau đớn, chỉ gật đầu. "Phải, sẽ không ai phản đối nữa. Ngoan, ngủ đi."

Tiêu Hà Hà chỉ cảm thấy tim mình như bị dao đâm vào, cô quay người lại nói với Tăng Ly: "Anh Tăng, chúng ta ra ngoài đi!"

Sau khi ra ngoài, Tăng Ly nhìn Tiêu Hà Hà với vẻ lo lắng. "Hà Hà, cô không sao chứ? Lam Ảnh là người bệnh, cô đừng để ý đến lời cô ấy nói. Cô ấy bị bệnh thật đó, đã quên hết những chuyện trong ba năm ở Pháp, chắc do bị ngược đãi rất khủng khiếp, cho nên..."

Tiêu Hà Hà ngắt lời anh ta. "Anh Tăng, tôi biết chị ấy cần có Tần Trọng Hàn, ngoài anh ấy ra, chắc có lẽ không còn ai giúp cho chị ấy cảm thấy an toàn nữa."

"Hà Hà, đúng vậy. Cô ấy chỉ nhận ra mình Hàn, ngay cả tôi cũng không nhận ra. Ba chúng tôi là bạn học, thường chơi chung với nhau, tôi không ngờ cô ấy lại trở nên như vậy! Trước đây cô ấy đã từng là hoa khôi của trường chúng tôi, ai mà ngờ được Mạc Lam Ảnh sẽ lại có ngày hôm nay."

"Anh Tăng, anh giúp tôi gọi Tần Trọng Hàn ra đây được không?" Tiêu Hà Hà bỗng lên tiếng.

"Hà Hà, cô?"

"Tôi có chuyện muốn nói với anh ấy." Tiêu Hà Hà hít thật sâu, rồi bỗng mỉm cười. Nụ cười rạng rỡ, giống như đã có quyết định gì đó.

"Được!" Tăng Ly đi gọi Tần Trọng Hàn nhưng lại đi ra một mình. "Anh ấy không đi được, Lam Ảnh vẫn chưa ngủ!"

"Ừm!" Tiêu Hà Hà gật đầu.

"Hà Hà! Lam Ảnh ở trong bệnh viện tâm thần nên bị những bệnh nhân khác hù dọa, chắc không bao lâu nữa sẽ khỏe lại thôi." Tăng Ly tìm chuyện để nói.

"Tôi biết!" Tiêu Hà Hà gật đầu. "Nhưng người chữa khỏi cho chị ấy chỉ có Tần Trọng Hàn thôi, lúc trước ở trong bệnh viện đã không được chữa khỏi, sau này đưa vào bệnh viện lại thì cũng không đành lòng, Tần Trọng Hàn mang theo quá nhiều day dứt! Anh ấy nhất định sẽ chữa khỏi bệnh cho chị Mạc. Chỉ cần yêu thương và quan tâm chị ấy nhiều hơn, chị ấy nhất định sẽ khỏe lại thôi!"

Tiêu Hà Hà cúi gầm mặt xuống, rồi liếc nhìn chiếc nhẫn trên tay mình, hít thật sâu. Đây là món nữ trang đầu tiên mà Tần Trọng Hàn tặng cho mình. Anh ta định tặng thì tặng luôn nhẫn, muốn trói buộc cô cả đời, nhưng…

Lúc này, Tần Trọng Hàn bước ra, chắc là Mạc Lam Ảnh đã ngủ say rồi.

Tiêu Hà Hà liếc nhìn Tần Trọng Hàn, cười nhạt và nói: "Chúng ta qua phòng kế bên nói chuyện đi. Em có chuyện muốn nói!"

"Hà Hà!" Tần Trọng Hàn gọi nhỏ với vẻ dè dặt.

"Đi nào!" Cô đã đứng dậy, đi về phía phòng sách sát bên.

Tần Trọng Hàn và Tăng Ly liếc nhìn nhau rồi đi theo. Tăng Ly đứng ở bên ngoài, trong lòng có cảm giác khó nói ra được, bởi vì Tiêu Hà Hà quá mạnh mẽ!

Vào thời khắc cánh cửa được đóng lại, Tiêu Hà Hà ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm vào Tần Trọng Hàn mà không chớp mắt. Và anh ta cũng nhìn cô, có hàng vạn lời muốn nói, nhưng không biết phải bắt đầu từ đâu.

Tần Trọng Hàn thở dài. "Hà Hà…"

Tiêu Hà Hà bỗng sà vào lòng anh ta, ôm anh ta thật chặt. Cô rất ganh tỵ vì vòng tay này vừa mới bị người phụ nữ khác chiếm giữ, đồng thời lại cảm thông với người phụ nữ đó. Cô ta thật đáng thương! Vô cùng đáng thương!

Tần Trọng Hàn ôm chặt cô, như thể chỉ cần nới lỏng tay thì cô sẽ biến mất, như thể sợ cô sẽ bỏ anh ta mà đi!

Anh ta vội vàng tìm môi cô, cô cũng tìm môi anh ta.

Hai đôi môi giao nhau, họ hôn người kia một cách cuồng nhiệt. Sau đó cô nói: "Tần Trọng Hàn, anh thật ích kỷ!"

Anh ta ngạc nhiên!

Cô thở hổn hển trong lòng anh ta, rồi tiếp tục nói: "Anh muốn có cả hai phải không? Anh không muốn buông tay em, nhưng cũng không muốn buông tay chị ấy, phải vậy không?"

Anh ta chết lặng. Cô lại ngẩng đầu lên, nhìn thấy ánh mắt đau khổ của anh ta. "Tần Trọng Hàn, anh nói cho em biết, anh đã yêu em rồi. Nhưng, anh có biết là em cũng đã yêu anh rồi không?"

“Hà Hà!” Anh ta ôm chặt lấy cô. “Anh xin lỗi!”

Cô nói yêu anh ta! Trái tim anh ta bỗng run lên. “Chúng ta kết hôn đi! Chúng ta kết hôn đi!”

“Tần Trọng Hàn, anh có biết không? Nhìn thấy anh ôm chị ấy, em nổi ghen, ghen đến muốn phát điên, ước gì được lao đến để tách hai người ra. Nhưng…, nhưng em biết em không thể làm như vậy được! Lý trí của em cuối cùng đã chiến thắng tình cảm. Em vẫn còn lý trí, vẫn còn phong độ, nên đã không làm như vậy!”

“Hà Hà!” Tần Trọng Hàn khẽ gọi. “Cô ấy là người bệnh!”

“Em biết chị ấy là người bệnh. Tần Trọng Hàn, anh đang nói giúp cho chị ấy. Anh không cần nói với em chị ấy là người bệnh đâu, vì em tự nhìn thấy được. Tần Trọng Hàn, anh có biết tại sao em yêu anh không?”

Anh ta càng không hiểu.

“Trong khoảnh khắc ngắn ngủi vừa rồi, em nhìn thấy anh an ủi chị ấy rất dịu dàng, em cảm thấy anh là một người đàn ông có lương tâm và có trách nhiệm. Lúc đó, em biết là em đã yêu anh rồi, Tần Trọng Hàn!” Tiêu Hà Hà nói rồi cười lên, trong mắt rưng rưng lệ nhưng không chảy xuống. “Anh không bỏ mặc chị ấy, mà anh đã bỏ lại em ở Nhật, rồi anh đi đón chị ấy. Mới đầu em cũng hơi trách anh, nhưng lúc này, em không trách anh nữa! Nếu là em, em nghĩ mình cũng sẽ làm như vậy!”

“Hà Hà, anh xin lỗi!” Ngoài nói câu xin lỗi ra, Tần Trọng Hàn còn có thể nói gì được đây?

“Tần Trọng Hàn, anh đi đi, chăm sóc cho chị ấy, hãy chăm sóc tốt cho chị ấy! Dù anh cưới chị ấy, yêu chị ấy, em cũng sẽ không trách anh!” Tiêu Hà Hà cười rồi tháo chiếc nhẫn ra. “Hãy đeo chiếc nhẫn này cho chị ấy! Có lẽ sẽ tốt cho bệnh tình của chị ấy.”

“Hà Hà!” Trong lòng anh ta hoảng sợ. Lúc này, trong lòng anh ta bỗng nhiên sợ hãi. Anh ta cảm thấy mình sắp mất đi Tiêu Hà Hà. Không! Có trời biết anh ta chỉ cần mỗi cô.

“Tần Trọng Hàn, em yêu anh, mãi không thay đổi!” Cô nói xong rồi ôm lấy cổ anh ta, tặng cho anh ta nụ hôn của mình.

Nhưng, nụ hôn đó đầy tuyệt vọng!

Nước mắt của anh ta rơi xuống, rơi trúng mặt cô. “Tiêu Hà Hà, tại sao em không thể ích kỷ một chút? Em nói với anh đi, cầu xin anh đừng quan tâm đến cô ấy nữa được không? Tiêu Hà Hà, nếu em cầu xin anh, anh nhất định sẽ không lo cho cô ấy nữa!”

“Tần Trọng Hàn, em sẽ không cầu xin anh đâu! Thật ra em cũng rất ích kỷ. Lúc này đây, em dám chắc, anh yêu em nhiều hơn yêu chị ấy. Vì ngoài em ra, không ai làm được chuyện vĩ đại như vậy đâu! Em đem

tình yêu của em để tác hợp cho hai người, tác hợp cho anh và chị ấy. Tần Trọng Hàn, em trả anh lại cho chị ấy, em không cần anh nữa. Không cần nữa! Cho dù em yêu anh, mãi mãi không thay đổi, thì em cũng không cần anh nữa!"

"Hà Hà!" Tần Trọng Hàn nghẹn ngào, tim như bị dao cắt. "Sao em lại không cần anh? Cho anh chút thời gian được không? Anh chỉ cần em thôi!"

"Tần Trọng Hàn, trong một thời gian ngắn thì chị ấy sẽ không khỏe lại được đâu. Và anh không thể quá ích kỷ, phải không? Em cũng không thể chờ đợi quá lâu, em phải quên anh đi! Phải bắt đầu lại cuộc sống!" Tiêu Hà Hà nói: "Một năm hay hai năm, anh nghĩ chị ấy có khỏe lại không? Em có bao nhiêu thời gian để chờ anh? Ba anh sẽ không đồng ý, em không có được Ngữ Điền, không có được anh hoàn toàn, em ở lại đây chỉ chịu đau khổ! Còn em, chuyện vĩ đại nhất mà em làm được chính là buông tay anh, để anh chăm sóc cho chị ấy. Nếu tiếp tục chờ đợi, em sợ em sẽ giống như chị ấy, tâm lý sẽ nảy sinh vấn đề. Anh đừng để em trở nên cực đoan có được không?"

Anh thở dài buồn bã. "Nhưng… Anh không thể không có em."

Vẻ mặt anh ta vô cùng đau khổ, rất lâu sau mới lại nói: "Hà Hà, tại sao càng vào những lúc như bây giờ thì em lại càng thể hiện mình mạnh mẽ đến như vậy? Tại sao em không thể ích kỷ một chút? Em có biết không, chỉ cần em nói không muốn anh lo cho cô ấy nữa, thì anh nhất định sẽ không lo cho cô ấy nữa đâu."

"Nhưng anh đã quyết định rồi!"

"Anh quyết định rồi sao?" Anh ta hỏi.

Cô cười, những giọt lệ long lanh chảy xuống, ướt cả hai má. Anh ta nâng mặt cô lên, hôn khô từng giọt một.

"Tần Trọng Hàn, anh ngốc quá! Anh đánh mất em, anh lại đi chọn một người bệnh! Anh thà rằng chọn một người bệnh mà cũng không chọn em. Nhưng em lại cảm thấy tự hào và an ủi, người đàn ông mà em yêu, thì ra không phải là kẻ máu lạnh như vậy."

Tim anh ta càng đau đớn hơn, như dao cắt. Nước mắt rơi xuống, anh ta hít thật sâu, nuốt nước mắt vào trong.

Đôi mắt to trong veo của Tiêu Hà Hà nhìn thẳng vào đôi mắt sâu thẳm của anh ta. "Khi anh hôn em bằng một nụ hôn tuyệt vọng rồi nói muốn kết hôn với em, thì em đã biết, anh không thể không lo cho chị ấy, mà đây là sự chăm sóc không có hồi kết. Anh là người duy nhất mà chị ấy nhận ra, em nghĩ chắc chị ấy đã yêu anh đến tận xương tủy, vậy nên mới chỉ nhớ mình anh. Bây giờ chị ấy không còn gì cả!"

"Tần Trọng Hàn, anh chính là chỗ dựa của chị ấy, anh là sức mạnh và nguồn sống để chị ấy có cơ hội khỏe lại!"

"Hà Hà, sao em lại hiểu anh đến như vậy? Sao em lại nhìn thấu anh như vậy?" Anh ta khẽ kêu lên, rồi ôm cô thật chặt, như thể muốn nhét cô vào trong xương máu của mình.

"Sự đồng cảm của anh với chị ấy, nỗi day dứt của anh với chị ấy, vượt qua tất cả của chúng ta, bao gồm cả nỗi day dứt với ba anh, với Ngữ Điền, với em, vì chị ấy là một người bệnh! Còn chúng em thì đều rất khỏe mạnh. Tần Trọng Hàn… Em biết anh cần phải làm như vậy!" Tiêu Hà Hà đẩy anh ta ra, hít thật sâu.

"Đừng lo cho em, em vẫn còn có Ngữ Điền và Thịnh Thinh. Em mới hai mươi ba tuổi, em vẫn còn tuổi xuân xinh đẹp. Dù qua thêm vài năm nữa, nếu em không chịu được cô đơn thì tìm đại một người đàn ông nào đó rồi kết hôn, em vẫn sẽ có cuộc sống vui vẻ, vì em có sức khỏe. Nhưng chị ấy thì không còn gì hết, ngay cả con cũng không thể tự sinh được. Vậy nên em giàu có hơn chị ấy! Nhưng em ghen với chị ấy, chị ấy có được sự chăm sóc của anh. Tần Trọng Hàn, nếu chị ấy mạnh khỏe, em nói cho anh biết, em sẽ không buông tay anh ra đâu, dù là vì con trai của em thì em cũng sẽ không buông tay anh ra đâu. Nhưng mà…"

Đặt chiếc nhẫn vào lòng bàn tay anh ta, rồi cô nắm chặt lấy tay anh ta. "Đây là lần cuối cùng em ôm anh, lần cuối cùng em có anh! Từ nay về sau, em sẽ học cách sống ích kỷ, em sẽ tìm đối tượng yêu đương, em sẽ tìm một người đàn ông để lấy. Anh không cần lo cho em."

"Hà Hà! Nghe anh nói! Em hãy đến biệt thự số 15 mà ở! Em đưa Thịnh Thịnh đến đó ở!" Anh ta khẽ hét lên, nghĩ rằng không biết phải làm gì để bù đắp cho cô.

"Được! Căn biệt thự đó là của em!" Cô nói, chỉ muốn làm cho anh ta yên tâm. "Em muốn căn biệt thự đó, cũng muốn cuốn sổ tiết kiệm đó!"

"Hà Hà!" Anh kêu tên cô bằng giọng khàn khàn. Cô gái này! Anh ta nghĩ rằng suốt đời này mình sẽ không yêu ai nữa, bởi vì không còn cô gái nào vĩ đại hơn cô gái này nữa.

"Được rồi! Em đi đây! Tần Trọng Hàn, em nên đi rồi!" Tiêu Hà Hà cười rồi nhón chân lên, hôn lên môi anh ta, trong lòng thầm nói với chính mình, đây là lần cuối cùng rồi!

"Hãy yên tâm mà chăm sóc cho chị ấy, anh làm được mà." Cô cười, những giọt lệ xoay tròn trong mắt rồi đua nhau lăn xuống.

97. Chương 97

"Anh không biết, anh đã lơ là rồi!" Phải, anh ta đi quá vội vã, chỉ kịp sắp xếp cho tài xế chở mình đến sân bay, nhưng lại quên rằng trên người cô không có lấy một xu. "Anh xin lỗi!"

Ngoại trừ xin lỗi ra, anh ta không biết phải nói gì.

“Em không cần lời xin lỗi của anh, em tin chỉ vì anh quá lo lắng, điều này cũng cho thấy nỗi áy náy trong lòng anh quá sâu nặng, vì vậy Tần Trọng Hàn, hãy buông tay đi!”

Cô nhìn bàn tay to dài của anh ta đang siết chặt bàn tay nhỏ nhắn của mình, cô duỗi tay rồi gỡ từng ngón tay của anh ta ra. “Buông ra!”

“Hà Hà!” Trong tay trống rỗng, Tần Trọng Hàn cảm thấy không khí cũng đau, cả hít thở cũng rất đau, trong tim trống trải như muốn nghẹt thở.

Tiêu Hà Hà mở cửa ra, Tăng Ly nhìn cô với vẻ lo lắng. Cuộc trò chuyện của họ, anh ta nghe thấy được vài phần. “Hà Hà…”

Tiêu Hà Hà đưa hai tay lên lau nước mắt rồi mỉm cười. Khuôn mặt cô giống như đóa hoa hướng dương nở rộ, rất rạng rỡ và sáng ngời.

“Anh Tăng, giúp anh ấy chăm sóc tốt cho chị Mạc! Có lẽ kết hôn sẽ là sự giúp đỡ tốt nhất cho chị Mạc đó!”

“Hà Hà!” Tần Trọng Hàn khẽ hét lên từ sau lưng cô.

“Tần Trọng Hàn, cưới chị ấy đi. Em nghĩ chị ấy để tâm chuyện anh không chịu kết hôn với chị ấy đó! Có lẽ kết hôn sẽ có hiệu quả tốt hơn bất kỳ loại thuốc hay nào! Tạm biệt!”

Cô đi ra đến cửa rồi quay người lại, nở một nụ cười rạng rỡ và tuyệt đẹp với Tần Trọng Hàn và Tăng Ly. “Tạm biệt, Tần Trọng Hàn! Tạm biệt anh Ly!”

Trong ánh mắt ngạc nhiên của Tăng Ly, Tiêu Hà Hà đóng sầm cửa lại.

Tần Trọng Hàn ngồi rũ người trên ghế sofa với vẻ mặt chán nản, hai tay siết lại thành nắm đấm và để bên người. Cuối cùng anh ta đã mất cô thật sao?

Tăng Ly liếc nhìn Tần Trọng Hàn rồi đuổi theo ra bên ngoài.

Nhưng lại không nhìn thấy bóng dáng của giai nhân.

Chạy như bay trên đường, Tiêu Hà Hà không biết mình đã chạy được bao lâu, không biết đã chạy đến chỗ nào. Hình như là một quảng trường. Trên người cô đổ đầy mồ hôi, giống như đã chạy rất lâu rồi vậy!

Tiêu Hà Hà muốn cười, nhưng nụ cười của cô lại rất thê lương và chua chát. Cô muốn khóc, nhưng lại quá mệt mỏi để tạo ra âm thanh. Cô ngồi trên ghế đá trong quảng trường, thẫn thờ nhìn vào dòng xe qua lại.

Mất rồi! Có lẽ chưa bao giờ từng sở hữu! Nhưng, không hối tiếc! Người đàn ông mà cô yêu là một người có trách nhiệm và lương tâm, vậy là đủ rồi!

Tiêu Hà Hà mỉm cười, mỉm cười nhưng nước mắt lại rơi! "Tần Trọng Hàn! Anh nhất định phải chăm sóc tốt cho Mạc Lam Ảnh, giúp chị ấy hồi phục lại, nếu không, chẳng phải sự tác hợp của em là vô ích hay sao? Anh nhất định phải làm được nha!"

Cô lấy điện thoại ra!

Nhìn thấy số điện thoại của anh ta trong máy!

Thời khắc này, bàn tay cô, đang vuốt ve số điện thoại của anh ta với vẻ lưu luyến. Hai số, đều vuốt ve lưu luyến hết lần này đến lần khác, cuối cùng dằn lòng nhấn nút xóa đi.

Nhìn con số đó biến mất trong chớp mắt, trái tim cô cũng đau theo nhiều lắm, nước mắt chực trào ra từng giọt một. Những giọt nước mắt lớn bằng đồng xu, càng ngày càng nhiều, chớp mắt đã làm ướt một mảng gần chân. Tiêu Hà Hà không thể kìm được lòng, khẽ thì thầm. "Tạm biệt anh, Tần Trọng Hàn!"

Thật ra, xóa số điện thoại rồi, nhưng làm thế nào để xóa được ký ức?

Một tuần sau.

"Alo! Rốt cuộc em đang làm cái quái gì vậy? Sao dạo này không thấy em ra ngoài?" Mỗi lần đến Mig đều cảm thấy rất lạ. "Hà Hà, em đã ở nhà bao lâu rồi?"

"Chắc khoảng một tuần!" Tiêu Hà Hà chỉ mỉm cười, nụ cười vô cùng nhẹ nhàng. "Em định đi tìm việc làm! Bắt đầu tìm việc mới!"

"Đi đâu tìm? Tần Trọng Hàn đồng ý hả? Phải rồi, anh ta đâu? Sao không thấy bóng dáng anh ta đâu cả?" Mig thấy không hiểu.

"Mig, em chia tay với anh ấy rồi!" Tiêu Hà Hà nói rất bình thản.

Câu này, giống như một quả bom, khiến Mig như chết đứng tại chỗ. "Cái gì?"

"Em chia tay với Tần Trọng Hàn rồi!" Tiêu Hà Hà nói vẫn thật bình tĩnh, lặp lại lần nữa.

"Tại sao vậy? Hôm nay đâu phải ngày Cá tháng Tư? Em đừng làm chị sợ!" Mig kinh ngạc, sau khi hoàn hồn lại liền nói. "Tại sao lại chia tay? Để chị đi tìm anh ta! Người đàn ông chết tiệt này, không phải anh ta đã nói sẽ xem em là người yêu à? Vậy mà mới có vài tuần thì đã chia tay rồi!"

"Đừng đi tìm anh ấy, anh ấy còn buồn hơn em!" Tiêu Hà Hà lắc đầu. "Mig, chị đừng hỏi nữa có được không?"

"Em không nói cho chị biết lý do, chị sẽ tự đi hỏi!"

Tiêu Hà Hà gật đầu. "Được rồi, em sẽ nói cho chị biết!"

Cô đem những gì đã xảy ra kể lại với Mig bằng giọng chậm rãi, sau khi nói ra hết, dường như trong lòng cô cũng nhẹ nhõm hơn. Bởi vì cứ nói ra một câu, trái tim cô giống như bị một con dao cứa một nhát rất đau, nhưng lại đau rất bình thản. Cô ngẩng đầu lên, nở một nụ cười thật đẹp.

"Em vào phòng đây! Chị đừng đi tìm anh ấy được không? Xem như em cầu xin chị đó!"

"Hà Hà, sao em ngốc quá vậy? Sao em lại từ bỏ tình yêu của mình? Sau khi bảy tỏ thì nói chia tay, hai người đúng là ngốc quá! Có bệnh viện tâm thần đó, có nhà họ Mạc đó, tại sao cứ phải là Tần Trọng Hàn chăm sóc cho cô ta? Chị thực sự không hiểu nổi, hai người ngốc thật hay là vĩ đại một cách khốn kiếp vậy? Kệ m* anh ta!" Mig chửi thề với vẻ cáu kính rồi đá vào cái ghế sofa. "Rồi năm năm qua của em phải tính thế nào? Anh ta không hề có chút áy náy nào sao?"

"Mig, thực sự không có gì đâu, đã một tuần trôi qua rồi, bây giờ trong lòng em rất bình lặng, lương tâm rất yên bình, em cảm thấy rất thoải mái. Đừng làm cho lương tâm của em thấy bất an, đừng làm cho anh ấy ruột gan rối bời được không Mig?" Cô nói rồi quay người đi vào phòng.

Vùi cả khuôn mặt vào trong chăn, lặng lẽ không nói gì.

Mig bị cô làm cho lúng túng và kinh ngạc đến cực điểm.

Ngay lúc này, chuông cửa reo lên. Ai lại đến vào giờ này vậy?

Mig giận đùng đùng và đi ra mở cửa, vừa mở cửa ra thì nhìn thấy Tăng Ly. "Anh đến đây làm gì?"

Tăng Ly nhìn thấy bộ dạng của Mig như đang đánh trận.

"Mig, tôi không chọc gì đến cô thì phải?"

"Những ai quen biết Tần Trọng Hàn, những người tốt với Tần Trọng Hàn đều chọc giận tôi!" Mig trả lời không chút thiện cảm, và không cho anh ta vào nhà. "Anh đến đây làm gì?"

"Hà Hà đâu? Tôi muốn gặp cô ấy!" Tăng Ly thấ hơi lo lắng, đã một tuần rồi mà không có bất kỳ động tĩnh gì, Tăng Ly thực sự rất lo. Những lời cô nói hôm đó khiến anh ta phải thay đôi cách nhìn đối với cô.

Thực ra, từ khi cô chịu giùm anh ta một nhát dao đó, anh ta đã đối với cô rất khác rồi. Lần này, cô chịu tổn thương như vậy, tuy ngoài mặt cô rất mạnh mẽ, nhưng anh ta vẫn rất lo.

"Anh đi đi, Hà Hà vẫn ổn!" Mig chặn cửa không cho anh ta vào. "Về nói với Tần Trọng Hàn, nếu anh ta còn dám đến làm phiền Hà Hà, tôi sẽ đập gãy chân anh ta!"

"Mig, đâu phải lỗi của tôi, cô không thể vơ đũa cả nắm như vậy được. Tôi không phải là Hàn!"

"Không phải anh là người đã gọi cho Tần Trọng Hàn à? Bộ anh không thể giữ yên trong lòng hay sao? Tại sao anh phải nói cho anh ta biết Mạc Lam Ảnh đang ở trong bệnh viện tâm thần chứ?"

"Mig, để cho anh Tăng vào nhà đi!" Tiêu Hà Hà đã đi ra khỏi phòng, vẻ mặt rất bình thản, vừa thấy Tăng Ly liền chào hỏi rất khách sáo.

"Hà Hà, cô khỏe không?" Tăng Ly đột nhiên nhận ra, khi đối mặt với Tiêu Hà Hà, ngay cả một người trước nay luôn thích cà rỡn và pha trò như anh ta cũng không biết nói gì. Bởi vì khi đối mặt với một khuôn mặt điềm tĩnh như vậy, anh ta chỉ cảm thấy đau lòng.

Còn nữa, cô đã ốm đi nhiều!

"Tôi rất khỏe mà anh Ly!"

"Tiêu Hà Hà!" Mig đột nhiên hét lên, cô ấy không thể chịu đựng được nữa rồi, không thể chịu được bộ dạng bây giờ của cô, một bộ dạng bình lặng như mặt nước.

Tiêu Hà Hà ngạc nhiên. "Mig à?"

"Chị phục em thật! Chị mặc kệ em luôn, tức chết đi được! Chị phục em lắm! Cầm kiếm chém đứt sợi tơ tình, em thật tài giỏi. Nhưng em thật sự quên được sao? Chết tiệt! Em vĩ đại, em cứ việc vĩ đại đi! Tăng Ly, anh nói với Tần Trọng Hàn, nếu anh ta có lỗi với Hà Hà, tôi nhất định sẽ không tha cho anh ta!" Sau những lời đe dọa, Mig bực bội bỏ đi.

"Anh Tăng, Mig không có ác ý đâu, anh đừng để bụng!" Tiêu Hà Hà giải thích.

Tăng Ly nhìn cô. Cô gái này, trông rất mảnh mai, rất điềm đạm, nhưng có một thế giới nội tâm mạnh mẽ đến vậy, Tăng Ly thực sự rất đau lòng cho cô.

Tuy nhiên, vào lúc này, anh ta biết nếu nhắc đến Tần Trọng Hàn, trong lòng cô nhất định sẽ không thoải mái. Vì vậy anh ta không nói gì cả, chỉ nhìn cô, ngoài tiếng thở dài cũng chỉ còn tiếng thở dài.

Tiêu Hà Hà đã đi tìm việc làm.

Sau một tuần, cô giống như một con phượng hoàng ở kiếp Niết bàn đã được tái sinh sau khi tắm lửa, trên mặt lúc nào cũng giữ một nụ cười mỉm.

Cầm theo tờ báo đến một công ty tên "Lăng Phong", hình như đây là một công ty mới ra đời chưa đầy một năm nhưng lại tăng trưởng nhanh chóng. Chỉ trong một năm ngắn ngủi, Lăng Phong đã bắt đầu xâm nhập vào các lĩnh vực tài chính, ngân hàng và đầu tư.

"Lăng Phong" muốn tuyển dụng trợ lý cho tổng tài, Tiêu Hà Hà lại học chuyên ngành tài chính, đương nhiên rất muốn đến phỏng vấn thử.

Vừa đi vào tòa nhà thì nhìn thấy một đoàn người đang cầm hồ sơ trong tay đến tham gia ứng tuyển, trong đầu cô hiện ra cảnh tượng ứng tuyển ngày hôm đó ở Tần thị, mỉm cười chua chát. Tại sao vẫn còn nhớ đến? Tiêu Hà Hà, mày nhất định phải quên! Phải mạnh mẽ!

Đã đến giờ hẹn, cô đứng dậy khỏi ghế chờ. Cô đang mặc một bộ đồ màu xám, bọc lấy thân hình ngày càng suy dinh dưỡng của mình, rồi bước vào văn phòng một cách bình tĩnh.

Cô không ngờ việc tuyển dụng ở đây lại đơn giản như vậy, chỉ có một người giám khảo, đó là tổng tài "Lăng Phong" - Bùi Lâm Xung.

Khoảnh khắc nhìn thấy ông ta, Tiêu Hà Hà sững người ra, hoàn toàn không ngờ đó là Bùi Lâm Xung.

Và Bùi Lâm Xung cũng hơi ngạc nhiên, vừa nhìn thấy Tiêu Hà Hà rồi liếc nhìn bìa hồ sơ trong tay cô, khóe miệng nhếch lên một tia cười thú vị. "Cô Tiêu, mẹ cô là Mai Tây Vịnh à?"

Tiêu Hà Hà hơi ngạc nhiên, nhưng vì lý do ông ta đã từng cho mình mượn tiền nên không nổi giận, chỉ nói: "Tổng tài Bùi, đây là chuyện riêng của tôi, quý công ty tuyển trợ lý mà cũng muốn tìm hiểu tổ tiên tám đời của nhân viên à?"

"Ha ha! Cô rất có sức chiến đấu! Vậy được, không hỏi vấn đề riêng tư nữa. Tôi muốn biết lý do tại sao cô rời Tần thị?" Mặt ông ta nghiêm nghị hẳn lên. "Tần thị tốt hơn rất nhiều so với Lăng Phong, dù về thực lực hay thời gian thành lập. Đương nhiên, Lăng Phong cũng có nhiều không gian phát triển, và tôi tin rằng chẳng bao lâu nữa Lăng Phong sẽ vượt qua Tần thị, trở thành một công ty đa ngành nghề lớn nhất toàn khu vực châu Á! Nhưng tại sao cô lại nhảy việc?"

98. Chương 98

"Tốt lắm! Cô hãy đi theo trợ lý của tôi, Đỗ Cảnh, làm quen với môi trường ở đây trước đã!" Bùi Lâm Xung gọi điện thoại, và ngay lập tức có một người đàn ông cao lớn trong bộ đồ vest bước vào, anh ta khoảng hơn ba mươi tuổi, có một khuôn mặt rất cá tính, trông rất lãnh đạm.

"Đỗ Cảnh, đây là Tiêu Hà Hà, sau này cô ấy sẽ là trợ lý của tôi. Cậu dẫn cô ấy đi làm quen với môi trường làm việc trước đi!"

"Dạ!" Đỗ Cảnh gật đầu. "Cô Tiêu, mời!"

Sau khi cô rời đi, Bùi Lâm Xung cầm xấp hồ sơ của cô lên, nhìn vào dòng ghi tên mẹ, viết ba chữ "Mai Tây Vịnh", ông ta liền rơi vào trầm tư…

Cứ vậy, như trong phim, Tiêu Hà Hà đã trở thành trợ lý của Bùi Lâm Xung, bắt đầu một công việc mới.

Mùa đông sắp đến, gió thổi xào xạc. Mùa đông này dường như sẽ rất lạnh lẽo.

Đến "Lăng Phong" làm việc đã được ba tuần, Tiêu Hà Hà đã thích ứng với môi trường ở đây, cũng đã hiểu được Bùi Lâm Xung. Bề ngoài của ông ta trông rất tự do phóng đãng, nhưng khi xử lý công việc thì lại vô cùng nghiêm túc.

Các đồng nghiệp trong công ty đồn rằng ông ta từng ngồi tù mười năm. Cô không biết chuyện đó có thật hay không, nhưng có thể nhìn ra được, Bùi Lâm Xung là một người ẩn chứa nhiều câu chuyện!

Tiêu Hà Hà có phòng làm việc riêng của mình, tuy được làm bởi tường kính trong suốt, nhưng cũng có một không gian tương đối yên tĩnh. Về điểm này, Bùi Lâm Xung đã làm tốt hơn so với Tần thị, cho nhân viên một không gian đầy đủ để nâng cao hiệu quả công việc.

Đỗ Cảnh đi vào phòng, nói với giọng lạnh lùng: "Cô Tiêu, hôm nay đại diện của công ty Fujimori đến đàm phán, tổng tài Bùi kêu cô và tôi đại diện đi đón, sau đó sắp xếp khách sạn."

"Tôi sẽ đi ngay." Tiêu Hà Hà lập tức đứng dậy.

Đỗ Cảnh lại nói: "Bây giờ, tổng tài kêu cô đến văn phòng một lát!"

"Dạ!" Tiêu Hà Hà cầm túi xách lên rồi đi vào phòng vệ sinh, sửa soạn lại dung mạo của mình. Dạo này hay mất ngủ, sắc mặt cô không được tốt lắm, nên phải trang điểm nhẹ, vì cô sợ sẽ làm mất hình tượng của công ty.

Khi quay ra thì đến thẳng văn phòng của Bùi Lâm Xung.

“Tổng tài, chú cho gọi tôi?”

Bùi Lâm Xung ngẩng đầu lên, để ý thấy sắc mặt của Tiêu Hà Hà, một cô gái xưa nay luôn để mặt mộc mà nay lại trang điểm, bất giác hỏi: “Dạo này cô mệt lắm hả?”

“Dạ không!”

“Đã quen với công việc chưa?”

“Dạ cũng ổn!”

Thành thật mà nói, làm việc ở đây rất vừa ý, Bùi Lâm Xung tạo môi trường làm việc rất tốt, các đồng nghiệp đều hòa đồng. Tổng tài Bùi lại là người dí dỏm, dù đã năm mươi nhưng sức quyến rũ không hề suy giảm, thường được rất nhiều cô gái trẻ ngưỡng mộ.

“Tối nay đón người đại diện của công ty Fujimori xong, tôi muốn cô đi cùng tôi đến dự một bữa tiệc. Cô có thể sắp xếp được không?” Bùi Lâm Xung hỏi một cách lịch sự.

Ánh mắt khi nhìn Tiêu Hà Hà cũng giống như một người cha chú nhìn con cháu mình, và Tiêu Hà Hà cũng luôn cảm thấy ông ta giống như một người cha, ngoại trừ việc lâu lâu nói chuyện hơi lộ liễu ra, thì con người này thực sự không tệ.

“Nhưng tối nay con trai tôi sẽ về nhà, hôm nay là thứ Sáu, tôi nghĩ tôi không thể đi với chú được!”

“Con trai của cô?” Bùi Lâm Xung nhướn mày, không thể ngờ Tiêu Hà Hà đã có con. “Cô có con rồi à?”

Tiêu Hà Hà nhìn vẻ mặt không tin của ông ta, mỉm cười và nói: “Dạ phải, tổng tài Bùi, tôi có một đứa con trai, năm tuổi rồi!”

“Vậy có gì khó đâu! Đưa con trai cô cùng đi luôn!”

“Vậy có tiện không?” Tiêu Hà Hà cười nói.

“Đầu óc của cô rất nhanh nhẹn, tôi sợ đến lúc cần nói về vài con số thì không thể nhớ được, cô đi chung rồi nhớ giùm tôi. Những người khác thì ngốc lắm, không nhớ nổi, nếu không tôi cũng sẽ không làm phiền cô vào cuối tuần đâu!”

“Thật ra tôi cũng ngốc lắm!” Tiêu Hà Hà không ngờ tổng tài Bùi lại kêu cô ghi nhớ bằng đầu. Nhưng đó là công việc, tổng tài lại bật đèn xanh rồi, cho phép cô dẫn Thịnh Thịnh theo, vậy không có gì phải thoái thác nữa rồi.

“Cô không ngốc đâu. Đi thôi, mau đi đón khách hàng đi! Phải rồi, luôn tiện đặt giùm tôi một bó hoa, tôi phải đi lấy lòng người đẹp!” Bùi Lâm Xung cười nói.

“Ờ!” Tiêu Hà Hà hơi ngạc nhiên. Mấy tuần nay, ngày nào cô cũng đặt hoa giùm ông ta, đoán rằng tổng tài Bùi là một người phong lưu, nhưng may là ông ấy không ăn chơi trong công ty, và có một quy tắc bất thành văn đối với các nhân viên, đó là không được phép yêu đương trong công ty. “Dạ được, tôi sẽ đặt cho chú ngay!”

“Ừm! Mặc dù tôi không thích phụ nữ trang điểm, nhưng cô trang điểm nhẹ nhìn rất đẹp!” Bùi Lâm Xung lại nói.

“Vì dạo này sắc mặt của tôi hơi kém, nhưng phải đi gặp khách hàng, nên tôi không dám quá tùy tiện!” Tiêu Hà Hà giải thích, rồi cúi đầu xuống.

“Rất đẹp!” Bùi Lâm Xung khen ngợi chân thành, sau đó kêu lên: “Tuổi trẻ thật tuyệt! Sau này bớt sử dụng mỹ phẩm đi, nó không tốt cho da, dễ gây ung thư da!”

“Dạ! Cám ơn tổng tài đã quan tâm, sau này tôi sẽ chú ý!” Tiêu Hà Hà đứng lên và nói: “Tôi và trợ lý Đỗ xin phép đi trước!”

“Đi đi!” Bùi Lâm Xung gật đầu.

Ở sân bay.

Đỗ Cảnh đã đậu xong xe nhưng máy bay vẫn chưa hạ cánh. Họ lái một chiếc RV sang trọng, hai người đứng chờ sẵn ở cổng ra.

Đỗ Cảnh quay lại nhìn Tiêu Hà Hà, và trên mặt cô luôn có một nụ cười mờ nhạt, vào bất cứ khi nào. Anh ta nhìn cô, lúc nào cũng vậy, như thể cô không bao giờ có chuyện buồn phiền, lúc nào cũng rất điềm tĩnh, lúc nào cũng rất bình thản.

“Cô Tiêu, tại sao lúc nào cô cũng vui vẻ như vậy hết?” Cuối cùng Đỗ Cảnh đã đưa ra câu hỏi khỏi đã lởn vởn trong đầu anh ta trong ba tuần qua. Anh ta không phải là người nói nhiều, nhưng nhìn thấy cô cười, trái tim anh ta bỗng cảm thấy an yên một cách kỳ lạ, bởi vì nụ cười của cô có thể lây nhiễm sang người khác.

“Ờ!” Trong ấn tượng của Tiêu Hà Hà, anh ta luôn là một người rất lạnh lùng và không thích nói cười, vậy nên họ chưa từng nói với nhau chuyện gì khác ngoài công việc, bây giờ tự nhiên anh ta hỏi mình như vậy, khiến cô cảm thấy hơi bất ngờ. “Trợ lý Đỗ không vui sao?”

“Không phải! Tôi chỉ tò mò tại sao ngày nào cô cũng cười?”

Tiêu Hà Hà vừa nghe thấy vậy liền phì cười. “Trợ lý Du, anh không thấy cười một cái sẽ trẻ ra mười năm à? Người hay cười thì sẽ khỏe mạnh sống lâu, mà tôi không muốn chết quá sớm, cũng sợ bị bệnh rồi không có đủ tiền chữa trị, nên đành phải khuyên mình mỗi ngày cần sống vui vẻ. Con người một đời, cỏ cây một thu, còn sống thì phải nên sống vui chứ! Cuộc sống quá ngắn ngủi, tại sao chúng ta lại làm khó bản thân mình?”

Đỗ Cảnh ngạc nhiên. “Không ngờ cô mới từng này tuổi đầu mà đã có cảm ngộ sâu sắc đến vậy.”

Còn anh ta, hình như chưa bao giờ biết nụ cười là gì. Kể từ khi anh ta được ra khỏi tù cùng với ba nuôi, cùng sáng lập Lăng Phong, bên nhau cho đến bây giờ, hình như anh ta thật sự chưa từng trải qua chuyện gì vui vẻ cả!

Cuộc sống này, rất ngắn ngủi, phải vui sống!

Tiêu Hà Hà thấy anh ta đang mãi suy nghĩ, thấy hơi mắc cười, cảm thấy anh chàng Đỗ Cảnh cành cũng thú vị lắm, tuy khuôn mặt lúc nào cũng cau có, nhưng bản chất cũng không tệ, không lạnh lùng như vẻ mặt, thế là cô lấy gan nói: “Trợ lý Đỗ, anh suốt ngày mặt màu cau có, bộ không thấy mệt mỏi à?”

“Ngày nào mặt tôi cũng cau có sao?” Đỗ Cảnh hơi nghi ngờ, hiển nhiên anh ta chưa bao giờ nhận ra điều đó.

Tiêu Hà Hà gật đầu khẳng định. “Ha ha… Hai chân mày của anh chưa bao giờ giãn ra cả!”

“Ờ!” Đỗ Cảnh nghe thấy vậy liền hơi bối rối, môi hơi giật giật, rồi kéo ra một nụ cười e thẹn và hơi lạ. Sở dĩ nói nụ cười đó hơi lạ là bởi vì Tiêu Hà Hà cảm thấy đó không hề giống một nụ cười, à không, là một nụ cười còn xấu hơn khi khóc nữa.

“Ha ha, trợ lý Đỗ, anh phải thường xuyên cười mới được!” Tiêu Hà Hà cười lớn. “Ngày nào anh cũng mặt mày lạnh lùng như vậy, sẽ làm cho người ta cảm thấy như đang mắc nợ anh đó!”

“Vậy sao?” Đỗ Cảnh bị những câu trêu đùa của cô làm cho phải giãn cặp chân mày ra, nhưng vẫn thấy không tự nhiên lắm, liền đưa tay lên sờ đầu. Một người cao gần một mét chín mà làm một hành động như vậy, thật sự rất buồn cười.

Ngay lúc này, dòng người bắt đầu đổ ra từ phía cổng, nhưng là của một chuyến bay đến từ Mỹ. Tiêu Hà Hà và Đỗ Cảnh tránh sang một bên, hai người anh nột câu - tôi một câu, nói đủ chuyện trên trời dưới đất.

Tăng Ly và một bác sĩ người Mỹ đi ra. Từ xa, Tăng Ly đã nhìn thấy khung cảnh ở phía bên này. Anh ta nhìn thấy Tiêu Hà Hà đang chuyện trò vui vẻ với một anh chàng cá tính, thân hình cao to, dáng vẻ trông cũng rất ổn, nên nhất thời hơi giật mình.

Không phải chứ? Mới đó mà Hà Hà đã có bạn trai khác rồi sao?

Tần Trọng Hàn bây giờ đang người không ra người, ma không ra ma, còn đang bị bệnh nữa! Tăng Ly nhớ ra liền nói vài câu với ông bác sĩ nước ngoài đó, rồi sải bước đi về phía Tiêu Hà Hà.

Tiêu Hà Hà vốn đang nói chuyện với Đỗ Cảnh, vừa ngẩng đầu lên liền nhìn thấy Tăng Ly đang sải bước đến, cô hơi giật mình, nụ cười cứng trên môi. Nhưng chớp mắt, cô đã lấy lại tâm thái bình thản.

"Hà Hà, sao cô lại ở đây?" Tăng Ly đi đến, ánh mắt dừng ở trên mặt Đỗ Cảnh, một người đàn ông đầy cá tính.

Anh ta có quan hệ gì với Hà Hà? Tăng Ly thầm lẩm bẩm.

"Ồ! Chúng tôi đến đón khách hàng. Anh Tăng, trùng hợp quá, gặp được anh ở đây!" Tiêu Hà Hà giới thiệu họ với nhau một cách bình tĩnh.

"Chào anh, tôi là Tăng Ly!" Tăng Ly nói rồi đưa tay ra.

Ánh mắt thăm dò của Tăng Ly làm Đỗ Cảnh thấy khó chịu, lông mày của anh ta nhíu lại. Tăng Ly đưa tay ra nhưng Đỗ Cảnh không bắt, làm Tiêu Hà Hà thấy hơi ngại.

Đỗ Cảnh chỉ liếc nhìn Tiêu Hà Hà, nói nhỏ: "Tôi qua bên kia chờ!"

Rõ ràng, Đỗ Cảnh không muốn nói chuyện với Tăng Ly, cũng không muốn làm quen với anh ta!

"Anh Tăng, anh đừng để bụng, trợ lý Đỗ tính tình hơi hướng nội!" Tiêu Hà Hà giải thích cho anh ta. "Anh ấy không giỏi giao tiếp với mọi người!"

Tăng Ly gật đầu, cũng không quan tâm. "Hà Hà, cô đến làm ở Lăng Phong rồi hả?"

"Phải!" Tiêu Hà Hà gật đầu. "Anh Tăng, sao anh cũng ở đây vậy?"

"Tôi vừa từ Mỹ về, mời đến một bác sĩ!" Tăng Ly nói đến đây rồi ngưng lại. Đây là bác sĩ được mời đến cho Mạc Lam Ảnh.

Tiêu Hà Hà cúi gầm mặt xuống, ánh mắt ảm đạm, rồi lại ngẩng đầu lên và mỉm cười. "Vậy anh Tăng mau về đi!"

"Hà Hà!" Tăng Ly muốn nói nhưng lại thôi.

"Hả" Tiêu Hà Hà nhìn lên. "Anh Tăng còn chuyện gì nữa hả?"

"Hà Hà, Hàn đang rất không khỏe!" Cuối cùng Tăng Ly đã nói ra.

Sắc mặt của Tiêu Hà Hà bỗng tái nhợt đi, bàn tay nhỏ nhắn cầm chặt cái túi xách, những ngón tay siết lại, nhưng không nói một lời nào.

Nhìn thấy vẻ mặt nhợt nhạt và cơ thể gầy gò của cô, Tăng Ly chỉ cảm thấy như có một con dao đã đâm sâu vào tim mình, đau đến không thể thở được. Anh ta bị gì vậy? Sao lại nhắc đến chuyện buồn của cô? Nhưng anh ta thực sự muốn giúp cô.

Mặc dù Tiêu Hà Hà không nói gì, nhưng trái tim cô bỗng đau dữ dội. Cuối cùng cô hít một hơi thật sâu rồi chậm rãi nói: "Anh Tăng, chuyện đó chẳng liên quan gì đến tôi cả!"

Một câu nói tàn nhẫn của cô, khiến Tăng Ly bỗng như chết lặng.

"Được rồi!" Tăng Ly liếc nhìn cô, mặc dù không đành lòng nhưng vẫn nói: "Thật ra, Hà Hà à, cô và Hàn không nhất định phải chia tay đâu!"

99. Chương 99

"Cô ấy đã đến Lăng Phong làm rồi!"

"Bùi Lâm Xung?" Tần Trọng Hàn rất ngạc nhiên. "Sao cô ấy lại đến Lăng Phong làm? Chết tiệt! Lẽ nào cô ấy không biết tên cáo già Bùi Lâm Xung đó là một kẻ đại dê xòm à?"

"Hàn! Có lẽ Bùi Lâm Xung chỉ có tiếng xấu một thời thôi, nhưng có tin đồn rằng ông ta không bao giờ có hành động gì thái quá đối với nhân viên nữ của mình!"

"Không! Ông ta sẽ khác đối với Hà Hà! Tăng Ly, cậu điều tra thử xem!" Tần Trọng Hàn như thể đối mặt với quân địch mạnh mẽ. "Cậu đến nói với Hà Hà, hãy rời khỏi Lăng Phong!"

"Hàn à, cứ xem như tôi điều tra được, anh nghĩ với tính cách bướng bỉnh của Hà Hà, cô ấy sẽ nghe theo à? Bây giờ anh lấy thân phận gì để đi điều tra? Muốn tôi lấy lý do gì để kêu cô ấy rời khỏi đó?"

"Tôi…" Tần Trọng Hàn đấm cái rầm vào ghế sofa với vẻ mặt đau khổ.

"Anh thật sự sẽ buông tay như vậy à?" Tăng Ly hỏi.

"Đem hạnh phúc của cả gia đình anh để toại nguyện cho Lam Ảnh à? Nhưng nếu cả đời cô ấy cũng không

khỏe lại thì sao? Anh định sẽ hy sinh bản thân cả đời à?"

"A…" Một tiếng hét thất thanh lại vang lên từ trong phòng ngủ, Tần Trọng Hàn chạy như bay vào trong.

"Lam Ảnh, không sao rồi, anh ở đây!"

Tăng Ly lại thở dài, lẩm bẩm nói: "Cuộc sống này khi nào mới kết thúc đây?"

Tiêu Hà Hà đã đón Thịnh Thịnh và đưa cậu bé đến thẳng bữa tiệc, tổng tài Bùi đã nhờ người chuẩn bị sẵn áo váy cho cô và Thịnh Thịnh.

"Mẹ ơi, con mặc vầy thấy lạ quá!" Thịnh Thịnh cúi xuống nhìn cái áo vest và cái nơ bướm trên cô, tuy đó là kiểu của trẻ em, nhưng trang trọng quá lại thành ra không thoải mái.

"Có gì đâu mà lạ! Không phải con đã từng mặc như vậy rồi à?" Tiêu Hà Hà nhớ lại chuyện game lần trước, rồi thở dài.

"Mẹ ơi, sao dạo này mẹ cứ thở dài hoài vậy?" Thịnh Thịnh hỏi với vẻ nghi ngờ: "Còn nữa, tại sao chú không đến nữa? Con nhớ chú lắm! Còn Ngữ Điền nữa, sao em ấy cũng không đến?"

Sắc mặt Tiêu Hà Hà tái nhợt. Tần Trọng Hàn và Ngữ Điền sẽ không xuất hiện trong cuộc sống của họ nữa, không bao giờ nữa. Liếc nhìn con nhưng không nỡ nói ra sự thật, cô chỉ nói: "Bởi vì chú rất bận, không có thời gian. Thịnh Thịnh ngoan nha con!"

Khi Đỗ Cảnh đến đón Tiêu Hà Hà, anh ta nhìn thấy Thịnh Thịnh nên hơi ngạc nhiên. "Cô Tiêu, cậu bé này là…?"

"Con trai của tôi! Nào, Thịnh Thịnh, chào chú Đỗ đi con!"

"Con chào chú Đỗ!" Thịnh Thịnh chào hỏi một cách ngoan ngoãn.

"Ồ! Chào…, chào con!" Đỗ Cảnh hơi ngây ra. "Thật không ngờ cô lại có một cậu con trai lớn vậy rồi!"

Trên đường đi, trên khuôn mặt suốt năm lạnh lùng đó của Đỗ Cảnh đã bắt đầu có chút nghi ngờ.

Lúc mới nhìn thấy Thịnh Thịnh, Bùi Lâm Xung hơi ngạc nhiên. Ở cổng khách sạn, ông ta xuống xe và mỉm cười bước tới, ánh mắt không rời khỏi người Thịnh Thịnh. Đột nhiên, ông ta cười lớn và nói: "Này! Cậu bé đẹp trai quá! Con tên gì?"

Thịnh Thịnh quay đầu lại và nhìn thấy một ông già đang cười rất hiền từ và rất có phong độ, bỗng nhiên cảm thấy rất thân thiết.

"Chào tổng tài!" Tiêu Hà Hà gật đầu.

Khi nghe mẹ gọi tổng tài, Thịnh Thịnh lập tức cười hì hì. "Con chào ông! Con tên là Tiêu Thừa, cám ơn ông đã cho con đến dự tiệc!"

"Này! Cái miệng nhỏ này dẻo thật đó!" Bùi Lâm Xung liền ngồi xổm xuống, không quan tâm đến bộ đồ đắt tiền trên người mình, chỉ bồng Thịnh Thịnh lên. "Con ngoan, sao con lại cùng họ với mẹ của con vậy?"

Bùi Lâm Xung vừa dứt lời, khuôn mặt của Tiêu Hà Hà lập tức trở nên trắng bệch. Tại sao mọi người đều thích soi mói người khác như vậy?

"Ông ơi, ông đẹp trai quá, nhưng tại sao lại làm bà tám vậy?" Thịnh Thịnh nhướn mày, giữ ánh mắt song song với Bùi Lâm Xung để nhìn ông ta, rồi nói với vẻ tinh nghịch.

"Này! Anh bạn nhỏ, con đang nói ông là đàn bà à?" Bùi Lâm Xung cũng nhướn mày lên.

"Hi hi, tại ông bà tám mà!" Thịnh Thịnh không hề sợ sệt, không hề sợ Bùi Lâm Xung, ngược lại còn cảm thấy rất gần gũi. "Ông không phải là đàn bà, nhưng hơi giống đàn bà một chút đó!"

"Ha ha ha… Con là người đầu tiên nói ta giống đàn bà đó!" Bùi Lâm Xung cười lớn.

Đỗ Cảnh thì hơi bất ngờ, từ bao giờ mà ba nuôi trở nên gần gũi như vậy? Ông có còn là đại ca từng gây ra bao sóng to gió lớn trong xã hội đen trước đây không?

"Tổng tài, chú để Thịnh Thịnh xuống đi, nó nặng lắm!" Tiêu Hà Hà hơi ngại, nhưng cũng thở phào, không ngờ Thịnh Thịnh lại không hề sợ người lạ. Còn tổng tài lại bồng con của mình, làm Tiêu Hà Hà cũng hơi bất ngờ!

"Được! Xuống nào!" Bùi Lâm Xung nói nhưng không thả Thịnh Thịnh xuống, mà bồng cậu bé đi thẳng vào trong tòa nhà. Ông ta cả đời vật lộn với cuộc sống, chưa bao giờ được bồng con, lần này hiếm lắm mới gặp một đứa bé ưng mắt, nên phải bồng lâu một chút.

"Nhóc con, sao con xinh đẹp quá vậy?"

"Ông đẹp hơn, ông đẹp như chú Ly vậy đó!"

"Chú Ly là ai vậy?"

“Ông không biết chú Ly hả? Ông ngốc quá!”

“…”

Hai người đi đằng trước, Tiêu Hà Hà và Đỗ Cảnh đều kinh ngạc, sao cứ cảm thấy tổng tài và Thịnh Thịnh dường như đã quen biết nhau lâu lắm rồi vậy? Hình dáng của hai người rất hài hòa.

Còn tâm tư của Đỗ Cảnh thì không biết đã bay đi đâu, cứ nhìn theo bóng người phía trước, rồi nhớ ra đứa bé này tên là Tiêu Thừa. Nó cùng họ với Tiêu Hà Hà?

Khi đi qua cửa xoay, Đỗ Cảnh bỗng đâm sầm vào cánh cửa.

“Ui…”

“Trợ lý Đỗ, anh không sao chứ?” Tiêu Hà Hà hét lên với vẻ quan tâm.

Mặt của Đỗ Cảnh hơi đỏ lên, vừa rồi anh ta chỉ mãi suy nghĩ, không ngờ lại bị rơi vào tình huống này. Anh ta cứ mãi nhìn theo ba nuôi và con của Tiêu Hà Hà đang đi ở phía trước, cảm thấy nụ cười của ba nuôi khi đang bồng cậu bé thật hồn nhiên, không có vẻ lừa gạt lẫn nhau trên thương trường. Tự nhiên anh ta nghĩ, thì ra ba nuôi cũng khao khát tình thân, đáng tiếc là trước nay ông chỉ cô độc một mình!

“A, bị đỏ luôn rồi kìa!” Tiêu Hà Hà khẽ kêu lên, bàn tay nhỏ bé cầm một cái khăn ướt, nhón chân lên và đắp lên trán Đỗ Cảnh. “Trợ lý Đỗ, anh có sao không? Dùng cái này đi. Trời lạnh rồi, khăn ướt có tác dụng giảm sưng đó!”

Đỗ Cảnh hơi ngây người ra, ánh mắt vốn lạnh lùng khi nhìn vào gương mặt lo lắng đang đứng trước mặt thì bỗng hơi khựng lại. Bàn tay nhỏ đè lên trán anh ta, chỗ bị đau đó đã không còn đau nữa!

Anh ta hơi bối rối, vì anh ta cảm nhận được mặt mình đang nóng ran lên. Từ trước đến nay, từ trước đến nay chưa từng có ai quan tâm đến mình như vậy. Dù trước đây khi bị thương còn nặng hơn, cũng không có ai quan tâm đến cả! Ngoài ba nuôi ra, cô là người thứ hai quan tâm đến anh ta!

Cô ấy, là người phụ nữ đầu tiên quan tâm đến mình!

Anh ta đưa bàn tay lên, định cầm lấy cái khăn ướt, nhưng lại vô tình nắm trúng tay cô. Cả hai đều hơi ngây ra, đôi mắt của Tiêu Hà Hà trong veo, rút tay ra, mỉm cười và nói: “Không sao rồi, chúng ta mau vào trong thôi!”

“Ừm! Ừm!” Đỗ Cảnh liên tục trả lời.

Bùi Lâm Xung vừa quay đầu lại thì nhìn thấy Đỗ Cảnh và Tiêu Hà Hà vẫn còn lề mề phía sau, khóe môi bỗng cong lên. Thân hình cao gần một mét chín của Đỗ Cảnh rất áp bức người khác, nhưng khi hai người đi với nhau lại cho người ta một cảm giác rất xứng đôi, một cao và một thấp, một mạnh mẽ một và một yếu đuối! Ông ta đang nghĩ, có phải đã đến lúc tìm cho cậu con nuôi một người phụ nữ rồi không?

Thằng nhóc đó cũng đã ba mươi rồi, nhưng vẫn còn độc thân, vậy nó làm sao giải quyết nhu cầu của mình được? Bùi Lâm Xung nhíu mày, bồng Thịnh Thịnh và đi đến chỗ thang máy.

"Ông ơi, ông khỏe thật đó!" Thịnh Thịnh cười khúc khích. "Ông đã bồng con lâu lắm rồi đó!"

"Thằng nhóc, con đúng là nặng thật nha! Nói cho ông biết, ba của con có phải là Tần Trọng Hàn không?" Bùi Lâm Xung phát huy trình độ bà tám tới mức cao nhất để thăm dò thông tin.

"Dạ không phải!" Thịnh Thịnh hơi thất vọng: "Ông ơi, con không phải là con của mẹ đâu, con được mẹ nhặt về thôi! Con là đứa con không ai muốn!"

Rất bất ngờ, Bùi Lâm Xung trợn to mắt. "Con ngoan, nó dối sẽ bị thối lưỡi đó!"

"Con nói thật mà! Mẹ với chú Tần cũng có một đứa con, nhưng đứa con đó không phải là con đâu. Em ấy tên là Ngữ Điền, là con ruột của mẹ. Ông ơi, ông đừng để mẹ biết là con đã kể cho ông nghe bí mật này nha. Con thấy ông là người tốt nên mới nói với ông đó. Đã lâu rồi mẹ con không được gặp con trai của mẹ, bây giờ mẹ đang buồn lắm!"

Không phải con ruột? Bùi Lâm Xung ngạc nhiên, rồi quay lại nhìn Tiêu Hà Hà. Dáng vẻ đó, vốn dĩ giống hệt như nhau, sao lại không phải là con ruột?

Tiêu Hà Hà đang mang một đôi giày cao gót mười phân. Cô không quen mang giày cao gót, lại phải đứng quá lâu, giờ đang đi theo tổng tài Bùi, làm quen với các ông chủ trong giới kinh doanh, nhưng không ngờ lại gặp Tần Lăng Hàng.

Kinh ngạc trong thoáng chốc, Tiêu Hà Hà ngây người ra, sau đó khẽ gật đầu. Cô nhìn thấy dáng vẻ của Tần Lăng Hàng dường như rất mệt mỏi, tuy đang mặc một bộ vest phẳng phiu, nhưng không giấu được vẻ ủ rũ!

Bùi Lâm Xung và Tần Lăng Hàn trò chuyện một lúc, ánh mắt của ông ta quét qua trên mặt Tiêu Hà Hà với vẻ sắc bén. "Cô Tiêu, cô vẫn khỏe chứ?"

"Bác Tần, chào bác!" Tiêu Hà Hà chỉ chào hỏi rồi mượn cớ rồi khỏi đó.

Cô không biết phải đối mặt với ông ta như thế nào, và cũng không muốn đối mặt với ông ta, bởi vì hễ gặp bất cứ ai liên quan đến Tần thị thì trái tim cô lại thấy đau. Vốn cứ tưởng sẽ không đau.

Nhưng cô không phải là thánh nhân, cô chỉ là một người phụ nữ bình thường, mất con, mất người yêu. Phải, mất anh ta ngay khi cô biết rằng mình đã yêu anh ta. Cô không biết tại sao ông trời lại mỉa mai mình đến vậy!

Đau chân quá!

Đỗ Cảnh đang nói gì đó với Thịnh Thịnh, nhưng ánh mắt lúc nào cũng nhìn về phía Tiêu Hà Hà, thấy cô nghiên túc đi theo bên cạnh ba nuôi, bỗng trong thoáng chốc làm cho mắt anh ta hơi híp lại. Nụ cười của họ, giống nhau quá!

"Chú ơi, chú hỏi con chuyện này làm gì? Sao chú cũng bà tám y như ông vậy? Con cứ tưởng chú rất lạnh lùng chứ!" Thịnh Thịnh không hiểu tại sao chú Đỗ này lại hỏi chuyện mẹ cậu đã kết hôn hay chưa.

Đỗ Cảnh hơi ngây người ra nhưng không trả lời, chỉ nhìn về phía Tiêu Hà Hà đang thất thểu cúi gầm mặt xuống mà đi, không thèm để ý phía trước có người hay không. Anh ta lập tức kéo tay Thịnh Thịnh đi qua đó.

Bất thình lình, trước mặt bị chặn bởi một bóng người cao lớn, giọng nam trong trẻo cũng vang lên cùng lúc đó. "Cô Tiêu, cô đi mà không thèm nhìn đường luôn hả?"

Tiêu Hà Hà bị buộc phải dừng lại, đành phải ngẩng đầu lên nhìn.

Vừa ngẩng đầu lên liền nhìn thấy Đỗ Cảnh cao to đang đứng trước mặt, và anh ta thì đang nhìn mình, dẫn theo Thịnh Thịnh, trong mắt lóe lên một chút ánh sáng lung linh.

"Trợ lý Đỗ!" Tiêu Hà Hà chào hỏi.

"Mẹ ơi, sao mẹ đi mà không nhìn đường? Lỡ bị té thì sao?" Thịnh Thịnh đi đến đỡ cô và nói với vẻ quan tâm. "Có phải mẹ bị mệt không? Dựa vào con nghỉ ngơi một lát đi!"

"Này! Chờ đến khi con cho mẹ dựa được, chắc mẹ cũng già lắm rồi!" Tiêu Hà Hà mỉm cười và vuốt mặt cậu bé. "Chúng ta qua bên kia ngồi một lúc!"

"Cẩn thận đó!" Đỗ Cảnh cũng đi đến, đỡ lấy cánh tay kia của cô một cách tự nhiên.

100. Chương 100

Vừa rồi anh ta đã tìm hiểu sơ sơ, mới biết đứa bé này không có ba. Thì ra Tiêu Hà Hà là mẹ đơn thân, thật khó cho cô ấy. Một người phụ nữ vừa nuôi con, lại vừa dạy dỗ con mình tốt như vậy, đúng là không

đơn giản. Và công việc, cô cũng hoàn thành rất xuất sắc.

Và lúc này, Bùi Lâm Xung đang đứng từ xa bỗng ra hiệu cho Tiêu Hà Hà qua đó, cô lập tức đứng dậy. "Xin lỗi, tôi qua đó xem thử. Thịnh Thịnh, đừng chạy lung tung nha con, mẹ sẽ quay lại tìm con!"

"Con biết rồi!" Thịnh Thịnh ngồi trên ghế sô pha và bắt đầu ăn kem.

Nhìn thấy ánh mắt của Đỗ Cảnh cứ dõi theo bóng lưng của Tiêu Hà Hà, Thịnh Thịnh trợn tròn mắt rồi nói thẳng: "Chú ơi, mẹ cháu có chú Tần rồi, chú không theo đuổi được đâu!"

"Chú Tần nào?" Đỗ Cảnh không hiểu.

"Chính là người đã theo đuổi mẹ con đó!" Trong mắt Thịnh Thịnh, mẹ là người xinh đẹp nhất, bất kỳ người đàn ông nào tiếp cận mẹ cũng đều có thể có ý muốn theo đuổi mẹ.

Một lớp sương bao phủ trên khuôn mặt điển trai của Đỗ Cảnh, chớp mắt lại trở về với vẻ lạnh nhạt vốn có.

Tiêu Hà Hà nhìn thấy Bùi Lâm Xung vẫn đang nói gì đó với Tần Lăng Hàng, cô thật sự không muốn qua đó, vì cô không biết làm sao đối mặt với Tần Lăng Hàng!

Nhìn thấy Tần Lăng Hàng, cô sẽ nhớ đến Tần Trọng Hàn, nhớ đến Ngữ Điền. Trong mắt Tiêu Hà Hà lúc này đang tràn ngập nỗi đau thương thầm lặng. Con tim lại đau nhói, mắt cô nhòe đi. Tác hợp cho người khác nhưng lại thiệt thòi cho bản thân, nhưng đâu phải chỉ một mình bản thân thiệt thòi?

Chuyện đã đến nước này, cũng không còn quan hệ gì nữa! Tiêu Hà Hà, mày nhất định phải mạnh mẽ, trời vẫn chưa sập xuống, vẫn còn nguyên đó, mày làm được mà!

Hít thật sâu, Tiêu Hà Hà vừa đi được vài bước thì một người phục vụ bưng khay rượu đi tới. Có lẽ vì chân của Tiêu Hà Hà đã quá mệt mỏi, đúng lúc đó bị sái chân, liền cảm thấy trên người có thứ gì đó lành lạnh đang thấm vào trong áo. Rồi một tiếng loảng xoảng, một cái ly bị bể vụn, và rượu trong cái ly đó đã đổ hết lên cái váy của cô.

Nhìn cái váy màu trắng bỗng chốc biến thành màu đỏ tím, cô sững sờ!

"Xin lỗi cô!" Người phục vụ hoảng sợ, vội vàng xin lỗi.

"Không..., không sao!" Rồi cúi nhìn cái váy của mình. Cô đúng là ngốc quá, có mỗi việc mang giày cao gót mà cũng không biết. Không hiểu tại sao, những giọt sương trong mắt Tiêu Hà Hà lại biến thành nước mắt.

Người phục vụ hốt hoảng. "Thưa cô, tôi không cố ý đâu! Cô đừng khóc!"

“Chuyện gì vậy?” Bỗng nhiên một giọng nam thấp trầm vang lên, rồi cảm giác căng thẳng ập đến, người phục vụ vừa ngẩng đầu lên thì nhìn thấy Đỗ Cảnh cao to vạm vỡ, với khuôn mặt điển trai lạnh lùng, đang nhìn mình bằng ánh mắt sắc bén, làm anh ta suýt chút nữa là nghẹt thở.

Rồi nhìn sang cô gái đang khóc lóc ở trước mặt với ánh mắt căng thẳng, người phục vụ không ngăn được nỗi hoảng loạn, trên cái váy màu trắng của cô ấy bị dính một mảng lớn vết rượu, chắc không phải anh này muốn đánh mình đó chứ?

“Ờ… Cô ơi… Cô có sao không?” Anh ta đến trước mặt cô và hỏi.

“Không sao!”Tiêu Hà Hà lắc đầu. “Anh đi đi!”

Bùi Lâm Xung và Tần Lăng Hàng cũng nhìn thấy, hai người đã bước đến. Tần Lăng Hàng hơi cau mày lại, Tiêu Hà Hà vừa ngẩng đầu lên thì nhìn thấy khuôn mặt rất giống Tần Trọng Hàn đó, nước mắt bỗng trào ra.

“Xin lỗi, tôi vào nhà vệ sinh một lát!” Tiêu Hà Hà quay người nhanh như bay.

Đỗ Cảnh đã nhìn thấy nước mắt của cô nên đuổi theo.

“Thật không may, chủ tịch Tần, trợ lý của tôi xảy ra chút chuyện!” Bùi Lâm Xung cười híp mắt và nói. “Anhg cần gặp cô ấy không biết có chuyện gì không? Không biết tôi có thể thay mặt cô ấy được không?”

“Tổng tài Bùi, thôi bỏ đi, để hôm khác vậy!” Tần Lăng Hàng nói.

“Ý? Ông Tần nghiêm khắc! Ông cũng ở đây à?” Thịnh Thịnh cầm ly kem chạy đến, nhìn thấy hai ông già đứng cạnh nhau thì nhíu mày lại. “Hai ông đứng cạnh nhau thật kỳ lạ, một người cười giống cáo, một người giống hổ!”

Bùi Lâm Xung và Tần Lăng Hàng đồng thời kinh ngạc, đứa bé này nói chuyện…

“Ha ha ha…” Bùi Lâm Xung cười lớn, không hề giận chút nào. “Con ngoan, con đang khen ông cười gian như cáo à?”

“Ông ơi, ông cười híp cả mắt, vậy thì giống cáo rồi!”

“Ha ha, chủ tịch Tần, nói như vậy, anh chính là con hổ uy nghiêm rồi!” Bùi Lâm Xung trêu chọc.

Mặt Tần Lăng Hàng căng ra, ông ta có nghiêm khắc đến vậy à? Sao lại đem ông ta ra so với hổ? Đứa bé này thật biết đặt chuyện! Nhưng ông ta lại không hề nổi giận, ngược lại có chút muốn cười phì.

“Ông nghiêm khắc ơi, có phải ông cũng nhốt chú Tần lại rồi không? Tại sao chú ấy không xuất hiện nữa?” Thịnh Thịnh hỏi.

Tần Lăng Hàng nhìn đứa bé trước mặt, khẽ thở dài. Đứa bé này thông minh như vậy, thật sự ai gặp cũng thấy mến. “Thằng nhóc, muốn gặp Ngữ Điền không?”

“Đương nhiên là có ạ! Con cũng muốn gặp chú Tần nữa!” Thịnh Thịnh lập tức nói.

“Vậy tối nay cùng ông nghiêm khắc này về nhà của ông được không? Con dám đi không?” Tần Lăng Hàng hỏi với vẻ hứng thú.

Thịnh Thịnh nhướn mày. “Có gì mà không dám chứ? Chẳng lẽ ông là hổ thật, sẽ ăn thịt con hay sao?”

“Ha ha ha ha…” Bùi Lâm Xung càng lúc càng thích đứa bé này, vội bồng cậu lên. “Không được, hay theo ông về đi, nhà ông có nhiều đồ ăn ngon lắm!”

“Nhưng nhà ông không có Ngữ Điền. Ngữ Điền là con của mẹ, Thịnh Thịnh phải giúp mẹ giành lại con trai của mình. Ông ơi, con thích ông lắm! Ngày mai con đến nhà ông có được không?” Thịnh Thịnh ôm cổ Bùi Lâm Xung và hỏi.

“Được! Vậy được đó! Theo ý con nha!” Bùi Lâm Xung cười hà hà.

“Ngày mai không phải thứ Bảy à? Con có thể ở nhà ông đến thứ Hai, ông sẽ cho tài xế chở con đến trường!” Tần Lăng Hàng vẫn cứ nói.

“Này anh Tần à, có phải anh cố tình giành với tôi không?” Bùi Lâm Xung có chút không vui. “Đã nói hôm nay đến nhà anh, ngày mai sẽ đến nhà tôi! Cháu ngoan, ông tặng con món quà, nhất định phải đến đó! Ông có cháu ngoan rồi!”

“Không sao chứ?” Đỗ Cảnh lo lắng đưa một tờ khăn giấy.

Tiêu Hà Hà lắc đầu, cố nở một nụ cười yếu ớt: “Không sao! Tôi ổn mà! Tôi đi chỉnh lại váy áo một chút!”

Tiêu Hà Hà vào nhà vệ sinh chỉnh lại váy áo của mình. Nhưng vừa bước vào, cô đóng cửa một phòng lại, dựa lưng vào tường, lặng lẽ rơi nước mắt.

Tần Trọng Hàn! Anh khỏe không?

Em vẫn nhớ anh! Rất nhớ anh! Cô thầm lẩm bẩm trong lòng. Có trời biết thời gian vừa rồi cô đã sống thế nào, đêm nào cũng mất ngủ, phải nằm rất rất lâu thì mới ngủ được, hầu như đêm nào cũng nhìn trần nhà

đến sáng!

Bao nhiêu nước mắt rơi ra là bấy nhiêu cay đắng nuốt vào...

Thì ra, nhớ nhung một người là sầu khổ đến vậy! Nó còn đau hơn nhiều, còn khó chịu hơn nhiều so với khi cô ngày ngày nhớ đến Ngữ Điền trước đây!

Nhà vệ sinh, nhà vệ sinh là nơi anh ta cưỡng hôn cô lần đầu tiên! Tại sao, đến tận bây giờ, đi đến đâu thì trong đầu cô vẫn hiện lên hình bóng của anh ta?

Khi Tiêu Hà Hà đi ra, Đỗ Cảnh vẫn đang đợi ngoài cửa, hỏi với vẻ rất lo lắng: "Cô không sao chứ? Có lạnh không?"

Nhìn thấy cái váy của cô đã bị rượu làm ướt, lo cô sẽ bị lạnh, nói rồi anh ta cởi áo vest của mình ra và khoác lên người cô. "Váy ướt rồi, khoác cái này đi!"

"Cám ơn!" Tiêu Hà Hà nói.

"Đừng khách sáo. Hà Hà, tôi đưa cô về nhà ha!" Đỗ Cảnh mở miệng.

Hai người quay lại buổi tiệc thì nhận được tin, Tần Lăng Hàng đã đưa Thịnh Thịnh đi rồi.

"Tổng tài, con trai của tôi sao lại đi cùng ông Tần vậy?" Tiêu Hà Hà lo lắng hỏi.

"Thịnh Thịnh nói muốn giúp cô tìm Ngữ Điền về!" Bùi Lâm Xung nói.

"A!" Tiêu Hà Hà lập tức căng thẳng lên.

"Chủ tịch Tần nói, ông ấy sẽ không ăn thịt con trai cô đâu, kêu cô không cần phải lo lắng!"

Đành vậy, Tiêu Hà Hà cũng không tiện nói gì thêm, nhưng trên đường về trong lòng cứ nặng trĩu. Đỗ Cảnh lái xe đưa cô đến đầu hẻm, Tiêu Hà Hà xuống xe, nhìn thấy một chiếc Bugatti màu xanh ngọc đang đậu ngay đó.

Tim cô như muốn nhảy ra ngoài.

Sau khi cô xuống xe, Đỗ Cảnh cũng xuống theo.

Ánh mắt Tiêu Hà Hà như đang tìm kiếm cái gì đó một cách vô thức, rồi nhìn thấy một bóng người cô đơn ở bên hông chiếc xe. Bóng của anh ta một nửa trong bóng tối, một nửa dưới ánh đèn. Ánh đèn làm cho bóng anh ta trải ra rất dài.

Nhìn thấy họ xuống xe, anh ta chậm rãi bước tới, trong ánh mắt chứa đầy vẻ phức tạp khó nói.

Trong tay kẹp một điếu thuốc, anh ta đang đợi cô về. Đã mười một giờ rồi, cô bước xuống xe, nhưng lại bước xuống từ trong xe của một người đàn ông khác!

Tim anh ta bỗng đau dữ dội, cảm giác trống trải trước đó giờ đã được thay bằng cảm giác đau đớn này.

Tiêu Hà Hà nhìn thấy anh ta, không nói gì. Và Đỗ Cảnh cũng đã nhìn thấy Tần Trọng Hàn.

Hai người đàn ông nhìn nhau, quan sát lẫn nhau.

"Đỗ Cảnh, anh về đi, khuya lắm rồi!" Tiêu Hà Hà trả áo vest lại cho anh ta, cười nói: "Cám ơn áo của anh!"

Lúc này Tần Trọng Hàn mới nhìn thấy cô đã mặc áo của người đàn ông khác, mắt anh ta hơi nhíu lại.

Nhìn thấy cô cười với người đàn ông khác, thời khắc đó, anh ta cảm nhận được rõ ràng trái tim mình đã vỡ vụn thành từng mảnh.

Nụ cười đó nhìn thật ngứa mắt, nhưng anh ta không biết rằng đằng sau nụ cười đó lại là sự đau đớn tổn thương nặng nề, là nụ cười rạng rỡ khi đau đớn cùng cực, trống rỗng và tuyệt vọng.

"Được! Tôi về trước đây!" Đỗ Cảnh gật đầu, sau đó lên xe và chạy đi.

Tiêu Hà Hà nhìn thấy xe của anh ta biến mất trong con hẻm, rồi hít thật sâu và quay người lại.

Anh ta đã đi đến trước mặt cô, cách cô hai mét. Thân hình cao to cô đơn và mảnh khảnh, tinh thần mệt mỏi, tiều tụy, râu để rất dài, bộ vest nhăn nhúm, trong tay kẹp điếu thuốc nhưng không hút!

Cô đứng trước mặt anh ta, nhìn vào anh ta. Hai ánh mắt gặp nhau.

Anh ta cũng nhìn vào cô, hai ánh mắt nhìn nhau, dường như lâu như một thế kỷ.

Không ai nói gì, chỉ yên lặng nhìn nhau.

Trời đã vào đầu đông, rất lạnh, cô rùng mình, hai tay vô thức ôm lấy cánh tay của mình. Đã bao lâu rồi không gặp?

Ba tuần rồi? Hay là bốn tuần?

Ừ! Đã bốn tuần rồi!

Đã bốn tuần rồi!

Thì ra, cô nhớ rõ như vậy. Thì ra, tim cô vẫn đập nhanh như điên, khao khát anh ta ùa đến!

Anh ta tiến lên trước một bước.

Mùi thuốc lá dễ chịu xuyên vào mũi cô, xen lẫn với mùi nam tính đặc biệt trên người anh ta, cứ vậy mà làm rung động lòng người. Hơi thở của cô như ngừng lại, không dám nhúc nhích.

Anh ta lại tiến thêm một bước. Anh ta và cô chỉ còn cách nhau một cánh tay.

Đầu mũi cô gần như có thể đụng vào cúc áo thứ hai của áo anh ta. Cô càng không dám nhúc nhích!

Bất thình lình, anh ta ôm chầm lấy cô, rất chặt, rất sâu, ôm cô vào trong lòng.

Đầu mũi cô cay cay, nước mắt trào ra. Thì ra, thật sự rất nhớ, thật sự thật sự rất nhớ!

"Không cho phép em yêu người khác…" Có sự áy náy sâu sắc ẩn giấu trong mắt anh ta, giọng anh ta thỏ thẻ bên tai cô, vẫn ngang ngược như vậy, vẫn xỏ lá như vậy.

101. Chương 101

Mũi anh ta rất cay, vùi đầu vào trong mái tóc đen của cô, ngửi mùi thơm của tóc cô. Đôi mắt nhỏ và dài nhìn vào trong con hẻm tối tăm, trong mắt hiện ra nỗi đau đớn vô cùng!

Tại sao lại như vậy? Tại sao ông trời luôn giày vò con người ta như vậy?

"Cô bé ngốc nghếch!" Tần Trọng Hàn thở dài, cố nén nỗi đau trong tim, chống cằm trên bờ vai gầy gò kia và thì thầm. "Hà Hà, tim anh đau quá, phải làm gì đây? Phải làm gì đây hả em?"

“Tần Trọng Hàn…” Cô khẽ gọi, không biết phải làm gì để ngăn cản anh ta.

Đâu phải chỉ mỗi mình anh ta đau lòng?

Trái tim cô đau đến tột đỉnh, đau đến mức như bị dao đâm, không lúc nào dừng lại.

Tần Trọng Hàn ngước lên nhìn cô, nhưng cô chỉ cúi gầm mặt xuống, để mặc cho nước mắt rơi ra.

“Em phải vào nhà rồi, anh cũng về đi!” Cô chậm rãi nói một câu, rồi quay người đi vào sâu trong con hẻm.

“Hà Hà!” Tần Trọng Hàn đột nhiên chặn trước mặt cô.

Cô vẫn chưa có can đảm để ngẩng đầu lên nhìn anh ta, chỉ nhìn xuống đầu mũi chân của mình, sau đó nhẹ nhàng nói: “Chúng ta… sau này đừng gặp nhau nữa… Đừng gặp lại nhau nữa!”

Nói xong, cô vội né người sang một bên rồi chạy đi.

Tần Trọng Hàn đứng đó nhìn theo bóng cô xa dần, anh ta không đuổi theo. Bỗng nhiên nhìn chằm chằm vào lưng cô và hét lên: “Tiêu Hà Hà, anh không thể nào không gặp em nữa! Không gặp em chắc anh sẽ chết mất!”

Giọng nam lạnh lùng và mệt mỏi, xen lẫn với nỗi đau và bối rối vô cùng tận vang lên từ phía sau, cả người Tiêu Hà Hà hơi khựng lại, nhưng sau đó càng chạy nhanh hơn.

Cuối cùng anh ta đã không thể kiểm soát bản thân mình, vội đuổi theo cô.

Tiêu Hà Hà vừa chạy và khóc, nước mắt tranh nhau tuôn trào. Anh ta đã đến tìm cô rồi! Nói thật lòng, cô rất ngạc nhiên và vui mừng. Nhưng sau khi niềm vui qua đi, trong lòng cô lại bắt đầu thấy đau!

Điều này sẽ không có kết quả! Họ không thể nào ở bên nhau!

Đôi tay run rẩy, cuối cùng cũng tìm thấy chìa khóa, nhưng không thể nào xỏ vào ổ khóa được.

Ở đằng sau, anh ta đã đuổi đến, và ôm lấy người cô từ phía sau. Bàn tay lớn bao phủ bàn tay nhỏ nhắn của cô, hai bàn tay cùng cầm chìa khóa và xỏ vào trong ổ khóa. Cửa được mở ra.

Tiêu Hà Hà thở một hơi dài, ngước lên nhìn anh ta, nước mắt tuôn trào. Trong mông lung, khuôn mặt đẹp trai của anh ta ở gần trong gang tấc, ở ngay sau lưng.

Anh ta ôm chặt cô từ phía sau, và cúi đầu xuống hôn lên môi cô.

Cửa đã được mở ra nhưng môi của anh ta không rời đi, bồng cô thẳng vào trong, ép sát cô vào cánh cửa.

Hơi thở gấp gáp nặng nề vang lên khắp căn phòng, không bật đèn, nước mắt của anh ta và của cô, nụ hôn háo hức này, lại đầy tuyệt vọng.

"Anh về đi!" Trong bóng tối, cô thở hổn hển và ngước đầu lên, nhìn thẳng vào đôi mắt như muốn hút linh hồn người khác vào trong đó của Tần Trọng Hàn. Tiêu Hà Hà lên tiếng với vẻ chán nản, giãy giụa để thoát ra, nhưng vẫn bị Tần Trọng Hàn đè vào cánh cửa. Anh ta tựa đầu lên vai cô.

Rồi mở miệng với giọng trầm và khàn: "Anh nhớ em, Hà Hà, anh không làm được! Thật sự không thể làm được! Anh không thể kiên trì được nữa! Anh không quan tâm nữa có được không? Không quan tâm đến cô ấy nữa có được không?"

Cô thở ra một hơi thật dài. "Không lo cho chị ấy, lương tâm anh có yên ổn được không? Sau một phút chùn chân, đổi lấy áy náy cả đời, anh nghĩ anh có thể không quan tâm được à? Nếu anh không muốn quan tâm, thì cần gì phải đích thân qua đó đón chị ấy về? Không phải chị ấy vẫn còn có người thân sao? Dù anh không quan tâm, chị ấy vẫn còn người nhà quan tâm mà!"

Anh ta cứng đờ cả người. "Nhưng anh thực sự không thể kiên trì được nữa! Không phải vì cô ấy mà là vì em, em không chịu gặp anh nữa. Chết tiệt! Em không chịu gặp anh nữa! Anh nhớ em, nhớ em đến sắp điên luôn rồi, vậy mà em không quan tâm đến anh chút nào cả! Cô bé này, sao em có thể tàn nhẫn đến vậy?"

Không cho Tiêu Hà Hà có chút thời gian để từ chối, nụ hôn vụn vỡ của Tần Trọng Hàn đi theo mặt cô tiến thẳng xuống dưới, cuối cùng hôn lên đôi môi mềm mại của cô, cọ xát thân mật, hút lấy hơi thở của nhau. Bàn tay to lớn lại càng không kiểm soát được, bắt đầu vuốt ve cơ thể mỏng manh của cô, kéo dây kéo của váy cô xuống, lướt ngang cổ cô rồi tiếp tục đi xuống, từ từ dừng lại ở nơi nhô lên đầy mềm mại đó.

Bàn tay to lớn đó cũng chưa dừng lại, mà mở móc áo ngực ở sau lưng cô một cách thuần thục.

Rồi, môi của anh ta dính chặt vào cô. Râu của anh ta châm vào làm cô thấy ngứa ngáy khó chịu.

"Tần Trọng Hàn! Đừng làm vậy…" Trái tim cô run rẩy, không thể chịu đựng nổi sự đụng chạm này của anh ta. "Đừng để em ghét anh!"

"Anh chưa từng chạm vào cô ấy, anh sẽ không chạm vào cô ấy, anh chỉ có mình em, sau này cũng chỉ có mình em, chỉ có mình em!" Anh ta khẽ hét lên! "Hà Hà, anh nhớ em…"

"Tần Trọng Hàn!" Giọng cô giống như tiếng mèo kêu, có chút gấp gáp.

Nhưng, trong lòng cô có chướng ngại. “Không! Đừng chạm vào em! Tần Trọng Hàn! Em sẽ hận anh đó!”

Nhưng anh ta nào hiểu được tâm tư của cô, anh ta nghĩ cô cũng nhớ anh ta như anh ta nhớ cô vậy. Có trời biết là anh ta nhớ cô bao nhiêu, chỉ ước gì không rời xa dù chỉ một khoảnh khắc!

Cô đấm vào cánh tay của anh ta. “Tần Trọng Hàn, thả em ra, thả em ra!”

Đột nhiên, có một cơn đau nhói như bị hút máu truyền đến từ cổ, Tiêu Hà Hà chịu đau hét lên một tiếng. Anh ta là một con thú à? Sao lại cắn mạnh như vậy!

Cơn đau khi bị đánh sau lưng không những không làm cho động tác của Tần Trọng Hàn nhẹ nhàng di, ngược lại càng làm anh ta tăng nhanh nụ hôn hoang dại trên cơ thể Tiêu Hà Hà. Nụ hôn vỡ nát nhưng ấm áp chạy dọc theo cái cổ trắng ngần của cô, đi thẳng xuống dưới, từng chút từng chút một, như thể muốn hôn lên mỗ một phần da dẻ trên cơ thể cô.

Ngọn lửa trong cơ thể dường như càng cháy mạnh hơn, hơi thở của Tiêu Hà Hà cũng ngày càng nặng nề hơn. Những cơn khoái cảm rùng mình không dứt đó khiến cô bỗng cảm thấy như đang ở trên chín tầng mây, bên trong ánh sáng rực rỡ đó chỉ có khuôn mặt, đôi mày, đôi mắt của Tần Trọng Hàn. Ánh mắt sâu xa và trìu mến đó, làm cô vô cùng quyến luyến.

Nhưng, nhưng trong đầu bỗng xuất hiện khuôn mặt đáng sợ của Mạc Lam Ảnh làm cô giật mình thức tỉnh. Trời ơi! Họ đang làm gì vậy? Không được làm thế này!

Con đường tình yêu mà có ba người đi cùng, thật sự quá chật chội!

Tần Trọng Hàn vẫn đang hôn cô, vùi đầu vào ngực cô. Bàn tay của Tiêu Hà Hà đang vùng vẫy, ấn được công tắc mở cửa, đóng sầ một tiếng, đèn sáng lên!

Trong giây lát, cả người anh ta cứng đờ.

“Buông em ra!” Cô cố hết sức đẩy anh ta ra.

Anh ta lùi về sau một bước, nhìn thấy ngực cô bị mình cắn bầm tím mất một mảng lớn, trong tim run rẩy và đau đớn. Anh ta bị gì vậy? “Hà Hà…”

Dưới ánh đèn, cô kéo lại chiếc váy với vẻ tê dại, vẫn nhìn vào Tần Trọng Hàn. Đầu tóc cô rối tung lên, cái váy cũng nhăn nhúm, lệch sang một bên.

Ánh mắt Tần Trọng Hàn càng sâu thẳm!

“Anh đừng qua đây!” Cô hét lên, vừa thẹn vừa giận: “Đừng để em phải hận anh!”

Anh ta không dám tiến thêm một bước nữa, bởi vì trong mắt cô đầy vẻ tuyệt vọng vì xấu hổ.

Anh ta cũng không dám tiến thêm bước nào nữa, chỉ đứng nhìn cô, đầy đau đớn.

Cô nhìn anh ta. Hai mắt gặp nhau, trong mắt cô cũng chứa đầy nỗi đau.

Ôi người đàn ông này, sắc mặt của anh ấy rất nhợt nhạt, râu của anh ấy quá dài! Trước nay anh ta luôn sạch sẽ gọn gàng, hiếm khi chán nản thất vọng đến vậy. Trong trí nhớ của Tiêu Hà Hà, anh ta chưa bao giờ tiều tụy cả. Nhưng lần này, anh ta còn tiều tụy hơn lúc anh ta nhìn thấy Mạc Lam Ảnh ở căn hộ Minh Hạo. Bộ dạng lôi thôi lếch thếch của anh ta càng khiến người ta đau lòng.

“Được! Anh không chạm vào em nữa! Cho anh ở lại đây một chút được không? Cho anh ở lại một đêm được không? Chỉ cần nhìn em thôi, không làm gì cả, được không em?” Trong giọng Tần Trọng Hàn đầy vẻ đấu tranh, tim cũng đập nhanh hơn, nhìn chằm chằm vào từng biểu cảm và động tác của Tiêu Hà Hà mà không chớp mắt, mong chờ sự đặc xá của cô.

“Tần Trọng Hàn, anh về lại, đừng bao giờ quay lại đây nữa! Nếu anh không muốn ép em phải rời khỏi thành phố, thì đừng bao giờ quay lại nữa!” Cô thì thầm.

“Hà Hà!” Tần Trọng Hàn đi đến trước mặt cô, cúi đầu xuống và nhìn chằm chằm vào khuôn mặt bình thản của cô, im lặng một lúc lâu rồi nói với giọng điềm tĩnh: “Em đừng đi, đừng rời khỏi đây. Anh sai rồi! Anh hứa, nếu không được phép của em, anh sẽ không đụng vào em nữa. Chỉ xin em, em đừng không chịu gặp anh có được không?”

“Anh đi đi!” Cô làm mặt lạnh. “Đừng quên, chị ấy cần anh!”

Lời cô vừa nói ra, vẻ ấm áp trong căn phòng dường như đã biến mất ngay lập tức.

Căn phòng trống trải bỗng trở nên lạnh như băng.

Tần Trọng Hàn nhíu chặt mày lại, đôi môi nhợt nhạt, ánh mắt nhìn trừng trừng vào cô như đã chết, và im lặng không nói gì.

Sau khi nói ra câu này, cô liền hối hận ngay! Hối hận và lo lắng! Cô không chịu được khi thấy anh ta như vậy! Nhưng, cô không thể cho anh ta hy vọng, bởi vì cô không chắc chắn, cô không muốn làm rối cuộc sống của mình.

“Chẳng lẽ em không cần anh nữa sao?” Anh ta hỏi với giọng khàn khàn.

"Không! Em không cần anh! Rời xa anh, em vẫn sống được, hơn nữa còn sống rất bình thản, rất vui vẻ!" Cuối cùng, cô nhẫn tâm nói ra câu này, nhưng trong tim lại như bị dao cắt, đau đến mức làm cô gần như không thở được.

"Em vui thật sao?" Giọng anh ta rất bình thản, nhưng vẫn nghe ra được anh ta đang cố che giấu điều gì đó.

Cô không trả lời. Vui vẻ hay không thì chỉ mình cô biết, không ai thay đổi được. Nhưng cần thì đã sao? Nhìn anh ta dịu dàng với người phụ nữ khác, cô không rộng lượng đến vậy. Cô rất ích kỷ, thà rằng không có, chứ không muốn thấy trái tim mình suốt ngày bị giày vò.

Vì vậy, cô thà rằng không có nhau, cũng không muốn keo sơn mãi mãi.

"Vui! Rất vui nữa là khác! Chẳng lẽ anh không thấy em mới đi tiệc về à? Vả lại còn cho người ta chở em về nữa!" Tiêu Hà Hà đột nhiên ngước mắt lên và nhìn chằm chằm vào anh ta, đôi mắt đen lóe sáng, như thể một viên ngọc đen đang lấp lánh dưới ánh đèn.

Cô không khóc nữa, cô tưởng mình sẽ khóc tiếp, nhưng lại bình thản đến lạ thường. Cô không hề khóc, vậy mà cô tưởng mình sẽ khóc lóc đau thương, cô tưởng mình sẽ không buông xuống được.

"Vui thật? Vui thật sao? Rất vui thật sao?" Anh ta hét lên, giọng đầy đau đớn. Tại sao cô có thể thoải mái, còn anh ta lại thê thảm đến thế này?

Nhưng cô nghe thấy giọng nói rất bình thản của mình: "Vui chứ! Rất vui…"

"Không phải em nói yêu anh à?"

"Nhưng em yêu bản thân mình nhiều hơn!" Cô mỉm cười, cười rất thong thả, như thể vô cùng thanh cao. "Con đường tình yêu, em không muốn có ba người đi cùng, ai được ở bên anh cũng được. Số trời đã định ba người phải đi chung, Mạc Lam Ảnh là gánh nặng mà cả đời này anh không thể buông bỏ được… Em không muốn tiếp tục theo cách này nữa… Bởi vì nó quá mệt mỏi… Tần Trọng Hàn, anh mau chữa khỏi cho chị ấy đi. Nói với chị ấy, Ngữ Điền là con của chị ấy. Cũng nói với Ngữ Điền rằng, Mạc Lam Ảnh mới là mẹ của nó… Có lẽ, sẽ có ích cho sự hồi phục của chị ấy!"

102. Chương 102

Mặt cô đỏ lên rồi lại từ từ trắng đi, trở nên xanh xao và nhợt nhạt, không còn một giọt máu. Cô cắn chặt môi, cắn chặt đến nỗi môi rỉ máu.

Sau đó, hít một hơi thật sâu, cô nhìn chằm chằm vào anh ta, cố đọc suy nghĩ thật sự trong lòng mà ánh mắt của anh ta đã bán đứng. Nhưng cô chỉ nhìn thấy một bóng tối sâu thẳm… Bóng tối sâu không thấy

đáy.

Cô bất thình lình quay người đi, muốn trốn khỏi phòng khách trước khi nước mắt trào ra.

Cô định chạy về phía phòng ngủ, nhưng đột nhiên anh ta ngăn cô lại. Cơ thể anh ta sừng sững như một bức tường lớn, trong mắt đầy vẻ ảm đạm và dữ tợn.

Khuôn mặt anh ta trở nên trắng bệch, nụ cười giễu cợt trên khóe miệng đã biến mất không còn chút dấu vết. Tuy nhiên, biểu cảm của anh ta cực kì nghiêm túc, trang trọng và lạnh lùng.

"Hà Hà, em không cần anh nữa, cũng không cần Ngữ Điền nữa. Sao em có thể tuyệt tình đến vậy?" Anh ta nói với giọng khàn khàn.

Cô đứng đó, nhìn anh ta chằm chằm một cách thụ động, cần phải tiếp tục giả vờ. "Phải, bởi vì em rất hào phóng! Anh đi đi, em không muốn gặp lại anh nữa!"

Tần Trọng Hàn nhìn chằm chằm vào cô, hình dáng mảnh mai của cô dường như càng ngày càng xa anh ta, dường như anh ta không thể bắt được, không thể gặp lại cô nữa…

"Được! Anh đi! Anh sẽ đi! Anh sẽ không bao giờ đến đây nữa!" Nắm đấm của anh ta siết chặt lại, khẽ nói, giọng nhỏ đến mức không nghe thấy. Rồi đột nhiên, anh ta cười phá lên. Tiếng cười đó rất xót xa và hiu quạnh.

Anh ta đứng thẳng dậy và cười lớn hơn nữa, nhưng dường như cô lại nhìn thấy chút đau khổ và bất lực ẩn giấu trong nụ cười đó. Tại sao? Tại sao vậy?

Cuối cùng anh ta đã mở cửa ra, nụ cười trên khuôn mặt bỗng chốc biến mất, sau đó, cánh cửa đột nhiên đóng lại!

Cô chưa bao giờ thấy vẻ mặt tuyệt vọng đó của anh ta, chưa bao giờ thấy anh ta cười mà bi thương đến vậy. Anh ta cười và bước đi, nhưng cô lại ngồi bệt xuống sàn nhà và co cụm lại.

Cô tự nhủ, hãy quên đi, hãy quên hết đi! Quên đi mới là lựa chọn sáng suốt nhất.

Nhưng vào thời khắc cánh cửa đóng lại đó, trong tim cô bỗng ập đến đủ loại cảm xúc. Đủ loại cảm xúc phức tạp bao quanh cô, và những giọt nước mắt không còn kiểm soát được nữa, chúng tranh nhau lao ra khỏi mắt, làm nhòe đi tầm nhìn của cô, từng giọt từng giọt rơi xuống, và cuối cùng biến thành tiếng nức nở khe khẽ.

Cô vùi đầu vào trong cánh tay, khóc trong một mớ hỗn độn, rất buồn thương.

Đầu cúi thấp nên không biết cánh cửa lại được mở ra, và trên tay của Tần Trọng Hàn có thêm một cái chìa khóa. Thì ra, vừa rồi họ đều quên rút chìa khóa ra.

Anh ta rút chìa khóa ra và đem vào. Lúc mở cửa ra, nhìn thấy cô đang ngồi khóc trên sàn nhà, trái tim anh ta cũng tan vỡ theo! Tất cả những ngụy trang, tất cả những không đành lòng, tất cả những kiên quyết, đều vụn vỡ ngay lúc này!

Anh ta bước tới và ngồi xổm xuống.

Đột nhiên cảm nhận được một hơi thở nặng nề ập đến, cô vội ngẩng đầu lên. Sao anh ấy lại quay trở lại?

"Anh cứ tưởng, em thực sự không có chút động lòng rồi chứ!" Khuôn mặt căng cứng của anh ta trông góc cạnh hơn nhiều, đó là một khuôn mặt đẹp trai khiến biết bao nhiêu phụ nữ phải ngưỡng mộ.

Cô trợn to mắt nhìn anh ta, nhìn vào khuôn mặt đó, khuôn mặt điển trai làm cô mất ngủ một tháng trời ròng rã đó, và nước mắt lại lăn dài trên má cô.

Tim cô thắt lại, thắt lại, thặt chặt đến mức làm cả người cô đau đớn.

"Cô bé ngốc nghếch này! Đứng dậy đi, dưới nền nhà lạnh lắm!" Anh ta kéo cô đứng lên.

Cô không ngờ anh ta sẽ quay lại, và cô tự hỏi làm sao anh ta vào được đây.

Anh ta lắc lắc cái chìa khóa trong tay, và cô đột nhiên đỏ mặt, thì ra là họ đã bỏ quên nó trong lúc hôn nhau cuồng nhiệt. Hơi lúng túng, cô ngồi bịch xuống ghế, còn anh ta quỳ gối trước mặt cô.

Tay anh ta nâng khuôn mặt nhợt nhạt đầy nước mắt của cô lên, nhìn thấy khuôn mặt đang khóc như mèo của cô, anh ta phì cười. Lần này, không hề mỉa mai, không hề u ám, chỉ có nỗi đau. "Em trang điểm à?"

Cô ngạc nhiên, nhắm chặt mắt lại và hít một hơi.

Anh ta vẫn nhìn cô chằm chằm, đôi mắt sâu như đáy giếng, như chực chờ nuốt chửng ai đó, để người đó muôn kiếp không được siêu sinh! Trong đôi mắt đó tràn đầy tình cảm sâu sắc.

"Còn khóc đến lem luốc luôn, như một con mèo nhỏ!" Anh ta nói thật khẽ, với giọng đầy yêu chiều.

Cô nhìn anh ta chằm chằm, trong tim hoảng hốt, có chút không dám tin.

Sau đó, cô nói với vẻ giận dỗi: "Em muốn vậy! Em muốn lem luốc vậy đó!"

Trọng giọng có chút oán hờn, có chút giận dữ, có chút tuyệt vọng. Cô không biết cô lúc này rất giống một cô bé đang làm nũng, còn anh ta thì chỉ nhìn cô. "Được, em muốn, em muốn sao cũng được hết!"

"Anh quay lại đây làm gì?" Cô mím cái miệng nhỏ xíu, vì câu nuông chiều của anh ta vừa rồi mà cảm thấy xấu hổ.

"Anh không quay lại, lỡ tối nay kẻ xấu mò vào thì làm thế nào?" Anh ta nhướn mày. "Không biết chừng bây giờ đã có ai đó lấy chìa khóa đi đánh một cái khác, đến giữa đêm thì mở cửa vào, cố tình quấy rối một cô gái yếu đuối như em thì sao?"

"Không đời nào!" Ngoại trừ anh ta, không ai lại đến quấy rối cô cả.

"Hà Hà, đừng đuổi anh đi được không em? Anh mệt quá!" Anh ta nhìn cô, và chỉ khi nhìn cô, trong tim anh ta mới có thể bình thản lại.

Giọng của anh ta có vẻ như đang cầu xin, làm trái tim cô cũng nhói đau theo.

Cô khịt mũi và muốn khóc, nhưng không làm sao nói được câu nào để đuổi anh ta đi. Bởi vì trong mắt anh ta đầy gân máu đỏ ngầu, cả người tiều tùy hẳn, cũng ốm đi nhiều.

"Anh đi ngủ đi!" Cô nói.

"Em cho anh ở lại rồi hả?" Anh ta nói với giọng run rẩy, có vẻ như không dám tin.

"Ngủ đã rồi thì anh về đi!" Cô kiềm chế tình cảm của mình, nói với vẻ dửng dưng rồi đứng lên, đi về phía phòng tắm.

"Tại sao lúc nào em cũng lý trí đến vậy? Tại sao em lại đẩy anh ra xa?" Tần Trọng Hàn hét lên một cách tuyệt vọng phía sau cô.

"Em chỉ biết rằng anh cần được nghỉ ngơi." Tiêu Hà Hà quay lại, gằng giọng từng chữ. "Đã bao lâu rồi anh không nghỉ ngơi?"

Cả hai người, cứ vậy mà nhìn nhau rất lâu. Trái tim Tần Trọng Hàn bỗng hoang vắng như sa mạc, khóe mắt đau và xót, như thể không chịu được sự nặng nề của thế giới này. "Em không biết!"

"Anh mau đi ngủ đi!" Cô nói.

"Được! Anh sẽ đi ngủ!" Ánh mắt anh ta u ám lại, cúi đầu xuống, trên mặt đầy vẻ ảm đạm.

Tiêu Hà Hà bước vào phòng tắm, dựa lưng vào cánh cửa, vùi má vào trong cánh tay và bắt đầu khóc khe khẽ. Tiếng khóc bất lực và kiềm nén.

Cô sợ rằng mình sẽ mất đi lý trí, sợ rằng mình sẽ bất chấp tất cả, sợ rằng mình sẽ kích động, sợ rằng mình sẽ yêu anh ta nhiều hơn, yêu đến mức không thể buông bỏ!

Anh ta đứng bên ngoài cửa, tiếng khóc nức nở của cô làm tan vỡ trái tim anh ta, làm tổn thương các dây thần kinh của anh ta. Anh ta biết tất cả mọi thứ đều là vì anh ta. Cô sống mà không hề vui vẻ chút nào!

Có lẽ, anh ta thực sự đã quá ích kỷ! Anh ta đang nghĩ, hôm nay anh ta đến đây, rốt cuộc là đúng hay sai?

Tiêu Hà Hà khóc đủ rồi thì xả nước và bắt đầu tắm. Cô cần phải suy nghĩ thật kỹ, nếu không, cô không thể nào đối mặt với Tần Trọng Hàn.

Ngâm mình trong nước ấm, Tiêu Hà Hà lặn thật sâu xuống dưới nước, cho đến khi cảm giác nghẹt thở ập đến thì mới ngóc đầu lên. Nước mắt và nước ấm trên mặt từ từ chảy xuống từ hai bên má cô.

Liệu Mạc Lam Ảnh có khỏe lại không? Cứ cho là sẽ khỏe lại, nhưng nếu cô ta biết rằng Tần Trọng Hàn không yêu mình, liệu cô ta có bị kích động rồi bị bệnh lại không? Một vòng tuần hoàn lặp lại như vậy, chẳng phải suốt đời Tần Trọng Hàn sẽ luôn áy náy với cô ta sao?

Từ từ trượt mình xuống nước một lần nữa, Tiêu Hà Hà buồn bã nhắm mắt lại, không nghĩ gì nữa, nhưng trước mắt lại xuất hiện khuôn mặt người không ra người, ma không ra ma đó của Mạc Lam Ảnh, một cách rõ ràng.

Nửa tiếng sau, Tần Trọng Hàn nhận ra rằng Tiêu Hà Hà vẫn chưa ra khỏi phòng tắm, trong lòng thấy hơi lo. Anh ta bước nhanh đến và mở cửa phòng tắm.

Dưới làn nước mờ mịt, Tiêu Hà Hà nằm im trong bồn nước, nhắm chặt hai mắt, nhưng trên má không thể nhìn rõ được là nước hay nước mắt.

"Hà Hà!" Tần Trọng Hàn chỉ cảm thấy tim đau như cắt, vội vàng đi qua, lấy cái khăn tắm gần đó rồi bồng cả người Tiêu Hà Hà ra khỏi nước lạnh.

"Tần Trọng Hàn!" Tiêu Hà Hà lặng lẽ dựa vào trong lòng Tần Trọng Hàn, vẫn không mở mắt ra, bởi vì cô vẫn không biết phải đối mặt với anh ta như thế nào. Sau ngày mai, anh ta lại sẽ quay về bên cạnh Mạc Lam Ảnh!

Trước đây từng nghĩ nó thật đơn giản, buông bỏ thì buông bỏ thôi, và đã làm được rồi. Nhưng anh ta lại đến, có trời biết rằng cô thực sự không hề muốn buông bỏ. Đến lúc này mới biết rằng, mới biết rằng thì ra hai chữ "buông bỏ" tưởng chừng như đơn giản này lại nặng nề đến vậy.

"Hà Hà!" Tần Trọng Hàn bồng Tiêu Hà Hà đến đặt lên giường như một con búp bê bằng sứ, ôm chặt lấy cơ thể cô không còn chút sức sống của cô, nhìn chằm chằm vào khuôn mặt tái mét như đã chết rồi của cô, với vẻ bất an.

"Hà Hà, em không sao chứ?" Vẫn im lặng, Tần Trọng Hàn chưa bao giờ cảm thấy hoảng hốt đến vậy. Cô không nói gì, giống như một con dao vô hình sâu vào tim anh ta, đau đến không thể thở được.

"Tần Trọng Hàn, anh biết là em yêu anh, nhưng tình yêu này sẽ làm cho em ngày càng trở nên tham lam hơn. Em có thể không buông tay, không bao giờ buông tay, mặc xác cái trách nhiệm đó của anh! Em không quan tâm, việc sống chết của người khác thì liên quan gì đến em? Anh có biết không, anh cứ đeo bám em như vậy sẽ làm cho em trở nên cuồng loạn, trở nên bất chấp lý lẽ. Còn em lại không muốn trở thành loại người như vậy!" Cuối cùng Tiêu Hà Hà đã lên tiếng một cách u ám, giống điệu nhẹ nhàng như thể bị gió thổi tan ra trong không khí.

Tần Trọng Hàn chỉ ôm chặt cơ thể của Tiêu Hà Hà, ôm chặt cô vào trong lòng mình, nhìn chằm chằm vào khuôn mặt nhợt nhạt của cô với tình cảm sâu sắc. Cô không hề biết rằng ánh mắt của Tần Trọng Hàn lúc này đang rất nóng bỏng và trìu mến.

"Em đã buông tay rồi, mà anh lại đến? Anh sẽ làm cho em không đành lòng! Không đành lòng đó anh hiểu không?" Nước mắt lặng lẽ rơi xuống từ trong đôi mắt đang nhắm chặt, và Tiêu Hà Hà cong môi lên một cách thê dương, lộ ra một nụ cười buồn thảm.

Tần Trọng Hàn đưa tay ra và nhẹ nhàng lau khô nước mắt của cô. Bàn tay to lớn nhẹ nhàng vuốt ve má cô. Cô yêu anh ta, trái tim vừa mới nguội lạnh như đống tro tàn đang từ từ sống lại.

"Nhưng Tần Trọng Hàn!" Lời đang nói bỗng dừng lại, Tiêu Hà Hà hít một hơi thật sâu, định vỗ yên trái tim đang đau như dao cắt của mình. "Anh vẫn còn có Mạc Lam Ảnh mà! Vậy phải làm gì đây? Anh nói cho em biết phải làm gì đây?"

Nếu anh ta biết phải làm gì thì sẽ không đau khổ như vậy rồi!

"Vậy nên em chỉ có thể rời..." Tần Trọng Hàn nhíu mắt lại, đột nhiên anh ta kéo mạnh cô vào lòng mình, cúi xuống hôn lên môi cô. Đôi môi đang hé mở bỗng nhiên bị bao phủ bởi đôi môi mềm mại của Tần Trọng Hàn, nuốt hết câu nói định rời xa của cô vào trong miệng mình.

Cô chống cự và giãy giụa để từ chối anh ta, nhưng anh đã giữ chặt cô một cách ngang ngược. "Không được rời bỏ anh, không được, không được..."

Giọng nam trầm thấp của anh ta vang vọng bên tai Tiêu Hà Hà, mùi thuốc lá quen thuộc trên người anh ta bao quanh cô, vô số lần nói không được, đập vỡ hoàn toàn trái tim cứng rắn của cô.

103. Chương 103

Anh ta nắm lấy tay cô, bàn tay đó dịu dàng và mảnh mai nằm gọn trong bàn tay to lớn của anh ta một cách yếu ớt. Dường như cô đã giãy giụa vài cái, nhưng sau đó đã từ bỏ.

Để mặc cho anh ta ôm, để mặc cho anh ta nhìn, cô mang theo đau thương và ấm áp thụ động và nằm im lặng ở đó nhìn anh ta. "Hà Hà!" Anh ta thì thầm: "Anh xin lỗi!"

Anh ta thở dài, vô số lần bày tỏ sự áy náy của mình, cuối cùng giọng nói càng ngày càng nhỏ đi, chẳng bao lâu đã dựa vào cổ cô và ngủ thiếp đi!

Cô hít vào thật mạnh và nhìn anh ta.

Cô nhìn anh ta chằm chằm, nước mắt đã khô, nét mặt chăm chú.

Anh ấy đã ốm đi, rất tiều tụy và cô đơn.

Mắt của anh ấy bị thâm quầng rất nặng, đôi mi dài che phủ trên mí mắt. Ở dưới cằm, không biết đã mấy ngày rồi không cạo râu, nhìn giống như cỏ dại mọc lên như nấm sau cơn mưa vậy.

Anh ta rất mệt mỏi, vì hai người phụ nữ! Bởi vì cô và Mạc Lam Ảnh! Tiêu Hà Hà nghĩ, anh ta từng là thần tượng của rất nhiều cô gái, nếu những cô gái đó biết anh ta là người có đầy trách nhiệm như vậy, không biết liệu có giành nhau để được lấy anh ta hay không.

Anh ta đến tìm cô và nói với cô rằng, không có cô, anh ta sống không vui. Mạc Lam Ảnh không làm cho anh ta mệt mỏi, mà chính cô đã khiến anh ta mệt mỏi. Nhưng, cô cũng mệt mỏi mà!

Hai người yêu nhau, nhưng cô đã không có cách nào để tiếp tục được.

Nếu có thể trở lại lần nữa, cô thà rằng không bao giờ gặp anh ta, cứ để anh ta tiếp tục cuộc sống của mình một cách đơn giản và hạnh phúc, cũng sẽ không đi tìm Ngữ Điền nữa. Giống như bây giờ, cô biết con mình đang ở nhà họ Tần, đang sống rất tốt, nhưng phải chờ đợi rất lâu mới có lại được con mình. Nó là người của nhà họ Tần, cũng là con của Tiêu Hà Hà. Nhưng, ông Tần cũng là một người đáng được cảm thông!

Cô nên làm gì đây?

Khăng khăng muốn có thì không thể!

Nhẫn tâm không cần thì lại không làm được!

Cứ vậy mà làm cô sức cùng lực kiệt, những giọt nước mắt tranh đau chảy xuống. Còn Tần Trọng Hàn đã ngủ say, anh ta không biết suy nghĩ của cô lúc này!

Nếu có thể, cô thực sự muốn rời đi, muốn chạy trốn, dù người ta sẽ nói cô vô dụng, hễ đụng chuyện thì chỉ biết trốn tránh.

Ở nhà họ Tần.

Thịnh Thịnh và ông Tần đang ngồi trên ghế sofa. Cậu bé đã nhìn ông Tần rất lâu, không hề chớp mắt, cứ nhìn thẳng như vậy, tròng mắt cậu thấy hơi đau. Cuối cùng vẫn không nhịn được, cậu nói: "Ông ơi, ông thay đổi ý định rồi hả?"

"Thằng nhóc, con vẫn chưa thắng ta mà!" Đôi mắt của Tần Lăng Hàng vẫn nhìn mà không chớp.

"Ông ơi, có phải ông buồn chán lắm không? Tự nhiên kêu con chơi trò trừng mắt này với ông, ông không cảm thấy rất trẻ con à?" Thịnh Thịnh nói với vẻ ông cụ non, không chịu nhận rằng mình đã thua.

"Ta buồn chán?" Tần Lăng Hàng ngạc nhiên. "Con là người đầu tiên dám nói ta vậy đó!"

"Chú Tần thật đáng thương! Ngữ Điền thật đáng thương!" Thịnh Thịnh nói rồi thở dài.

"Hả?" Tần Lăng Hàng nhướn mày với vẻ không hiểu. "Sao lại đáng thương?"

"Ông ơi, tính khí của ông kỳ lạ như vậy, làm sao họ có thể chịu đựng được ông chứ?" Thịnh Thịnh mím môi, với bộ dạng không sợ sệt. Vừa thấy Tần Lăng Hàng sắp nổi giận, cậu lập tức nói: "Thấy chưa? Còn không nghe người ta góp ý nữa. Cô giáo nói, ai không biết nhận lỗi thì không phải là em bé ngoan!"

"Ờ!" Cảm giác như cậu bé đã xem ông già này như con nít rồi à?

"Ông ơi, ông vẫn chưa trả lời con có phải ông đã thay đổi ý định rồi không?" Thịnh Thịnh nói rồi trượt xuống ghế sofa, đi đến trước mặt Tần Lăng Hàng.

Ánh mắt của Tần Lăng Hàng lóe sáng, nhìn vào mắt của Thịnh Thịnh, thấy hơi lúng túng. "Con đứng gần quá làm gì? Không sợ ta nổi giận à?"

"Con cũng biết nổi giận vậy! Nếu ông thấy nhàm chán thì cứ nổi giận đi, con sẽ chiều theo ông, con hứa sẽ không phản kháng lại. Chờ ông giận xong thì con sẽ nói tiếp, vậy có được không?" Thịnh Thịnh đang thương lượng, không hề sợ người ông này.

Cậu bé đã nói vậy rồi, lửa giận của ông ta còn đốt lên được hay sao?

Dì Trương và mấy người giúp việc đều sững người ra, nhìn đứa bé đứng bên cạnh ông chủ. Bao nhiêu năm qua, làm gì có ai đứng gần bên cạnh ông chủ đến vậy? Đứa bé này đúng là can đảm, can đảm hơn rất nhiều so với Ngữ Điền.

"Ông ơi, không được nói dối đâu đó!" Thịnh Thịnh mỉm cười với ông ta. "Có phải ông muốn mẹ con và chú Tần lấy nhau không?"

Giật thót tim, Tần Lăng Hàng kinh ngạc, đứa bé này chỉ mới 5 tuổi thật sao? "Con làm sao nhìn ra được ta đang định làm như vậy?"

"Ông ơi, vừa rồi khi chúng ta đi ngang qua tiệm áo cưới, ông đã vào tiệm xem thử mấy bộ vest. Nếu không muốn cho chú Tần kết hôn, mắc mớ gì ông phải vào xem? Còn nữa, nếu không phải kết hôn với mẹ con, ông cần gì phải kêu con đến đây? Còn nữa nè, ông ơi, nói dối sẽ bị thối lưỡi đó! Ông tổng tài của công ty mẹ con nói đã nói với con vậy đó!" Thịnh Thịnh kiên nhẫn rao giảng. "Ông ơi, có phải ông thật lòng muốn chú Tần kết hôn với mẹ con không?"

Tần Lăng Hàng nhướn mày. "Bộ nó hiện rõ đến vậy à?"

"Vậy là đúng rồi!" Thịnh Thịnh cười phá lên.

Lúc này, sao Tần Lăng Hàng cứ cảm thấy đứa bé này cười giống như một con cáo nhỏ nhỉ? So được với người có biệt danh cáo mặt cười – Bùi Lâm Xung luôn rồi!

"Chắc mẹ của con vui lắm ha? Ta cho phép cô ấy bước chân vào nhà ta, thằng nhóc là con cũng đến ở luôn!"

"Ông ơi, hình như lâu rồi mẹ con không gặp chú Tần nữa, ông không cảm thấy rất lạ à?"

"Có sao?" Tần Lăng Hàng nhíu mày.

"Vậy là ông không biết rồi. Ông ơi, ông ngốc quá! Con lên lầu nói với Ngữ Điền đây, chắc em ấy sẽ vui lắm!" Thịnh Thịnh định báo tin vui cho Ngữ Điền, nhưng đồng thời cũng thấy hơi lo lắng.

"Ông ơi, ông có bắt nạt mẹ con không?" Khi đi lên cầu thang, cậu bé quay người lại và hỏi.

"Cô ấy có một đứa con trai tài giỏi như vầy, ta làm sao dám?" Tần Lăng Hàng đứng lên, vẻ mặt như không thể nhịn nhục được. Bộ ông ta đáng sợ đến vậy à?

Thịnh Thịnh đang ở trong phòng của Ngữ Điền, hai đứa trẻ đang chơi với nhau.

“Thịnh Thịnh, anh nói mẹ có thể kết hôn với ba thật không? Ông nội đã cho phép thật hả?” Ngữ Điền không dám tin vào thông tin này, cứ lo sẽ bị mừng hụt.

“Là thật đó, hình như ông đồng ý rồi, nhưng anh cũng không biết lý do tại sao nữa.”

“Em tưởng mẹ không cần em nữa chứ!” Ngữ Điền nói với vẻ ủ rũ. “Ông nội không chịu cho em gặp mẹ. Thịnh Thịnh, mẹ có khỏe không?”

“Không khỏe!” Thịnh Thịnh nói. “Dạo này em có gặp ba em không?”

“Dạ không, đã lâu rồi em không gặp ba!”

“Tại sao vậy?” Thịnh Thịnh nghi hoặc, dạo này mẹ cứ không vui, dì Mig nhìn thấy mẹ thì cứ thở dài, cậu bé thực sự không biết là đã xảy ra chuyện gì nữa.

Nói tóm lại, chú Tần và mẹ chắc chắn đã xảy ra chuyện gì đó rồi!

“Ngữ Điền, có chuyện không ổn rồi!” Thịnh Thịnh đột nhiên kêu lên.

“Hả? Cái gì?” Ngữ Điền bối rối.

Ở căn hộ Minh Hạo.

Mạc Lam Tịnh ngồi trên ghế sofa và lặng lẽ nhìn về phía Tăng LY đang ngồi ở ghế đối diện.

“Này! Em cứ nhìn anh như vậy làm gì?” Tăng Ly cảm thấy sởn tóc gáy, sau lưng cũng đổ mồ hôi lạnh.

“Tăng Ly, anh trốn em lâu lâu lắm rồi đó!” Đôi mắt to và đẹp của Mạc Lam Tịnh híp lại, khóe miệng cong lên như chế giễu. “Anh sợ em à?”

Tăng Ly giận dữ cau mày lại, nuốt nước miếng. “Sao anh lại sợ em? Không phải chúng ta là bạn à? Ai lại sợ bạn bè?”

“Anh sợ phải ở một mình với em!” Mạc Lam Tịnh cười chế nhạo rồi đứng lên, khuôn mặt trắng trẻo nhưng lạnh như băng, đi thẳng đến chỗ Tăng Ly.

“Này! Em làm gì vậy?” Tăng Ly thực sự là hơi sợ cô ta.

Cô Lam Tịnh này tốt về mọi mặt, với bất kỳ ai cũng đều lạnh lùng như băng, nhưng lại cứ thích bám lấy anh ta. Anh ta đúng là có ý trốn tránh cô ta, không trốn thì biết làm gì khác nữa?

"Để anh vào xem Lam Ảnh đã ngủ chưa!" Khi cô ta vừa đến gần, Tăng Ly đột nhiên đứng dậy.

Mạc Lam Tịnh vội nắm lấy cà vạt của anh ta, Tăng Ly ngay lập tức không thể cử động được. "Này! Lam Tịnh, thắt lại một cái thì anh sẽ chế vì nghẹt thở đó! Chắc em không nhẫn tâm vậy đâu ha?"

Mạc Lam Tịnh đột nhiên đẩy Tăng Ly ngã xuống, anh ta té cái bịch lên trên ghế sofa, trợn to đôi mắt đào hoa. "Lam Tịnh, em làm gì vậy?"

Mạc Lam Tịnh lại tiến thêm hai bước rồi ngồi lên đùi anh ta, vòng tay qua cổ anh ta, khuôn mặt vẫn lạnh tanh. "Tăng Ly, nếu anh không trốn tránh, có lẽ em sẽ không có hứng thú với anh rồi. Nhưng tại anh cứ trốn, nên ngược lại càng làm cho em có hứng thú với anh hơn!"

"Lam Tịnh, em đừng làm vậy!" Tăng Ly cười hì hì vài tiếng. "Mau xuống đi!"

Nhưng Mạc Lam Tịnh lại tiến đến sát anh ta hơn, đôi môi đỏ bất thình lình in dấu lên mặt anh ta.

"A… Lam Tịnh!" Tăng Ly hét lên.

Trong mắt của Mạc Lam Tịnh chợt lóe lên một ánh nhìn thú vị nhưng đầy thâm ý, chỉ in một nụ hôn lên rồi buông anh ta ra, hài lòng nhìn vào vết son trên mặt anh ta, hai mắt híp lại. "Anh kêu Tần Trọng Hàn ra ngoài là để gặp người phụ nữ khác phải không?"

"Làm gì có chuyện đó? Anh kêu Hàn về nhà nghỉ ngơi rồi! Anh ấy đã chăm sóc Lam Ảnh quá lâu rồi, cũng cần phải được nghỉ ngơi!" Tăng Ly rất ngại, đẩy cô ta ra một cách khéo léo.

Đã biết trước nếu ở riêng với Lam Tịnh thì sẽ đáng sợ vậy đó, suýt nữa đã mất đi sự trong trắng của mình rồi, biết vậy đừng tốt bụng mà kêu Hàn đi ra ngoài. Nhưng cũng may, anh ta có tuyệt chiêu.

Vào lúc này, chuông cửa reo lên.

Hơi cau mày lại, Mạc Lam Tịnh không biết ai lại đến vào giờ này!

Tăng Ly vội đứng lên ngay lập tức. "Để anh đi mở cửa cho!"

Cánh cửa vừa mở ra, kèm theo đó là một tiếng reo hò. "Anh hai…"

Rồi khuôn mặt nhỏ nhắn và dễ thương của Tăng Dương Dương xuất hiện ở cửa, tiếp theo, đôi mắt vốn sáng long lanh của cô ấy đột nhiên u ám lại, bởi vì cô ấy nhìn thấy trên mặt Tăng Ly có một dấu môi đỏ chót.

"Ai vậy?" Mạc Lam Tịnh đã đi đến, vừa nhìn thấy Tăng Dương Dương, cô ta cười khẽ rồi không nói gì, chỉ quay người lại và đi vào một căn phòng ngủ khác.

"Dương Dương, sao bây giờ em mới đến?" Có chút oán trách trong giọng nói của Tăng Ly, anh ta không hề biết trên mặt mình có vết son môi.

Tăng Dương Dương nhìn vào vết môi son trên mặt Tăng Ly với ánh mắt kỳ lạ, rồi đi vào với tâm trạng thất thểu.

Mặc dù biểu hiện trên mặt rất ủ rũ nhưng thật khó để che đi vẻ háo hức trong mắt, cô chu cái miệng nhỏ nhắn lên, liếc mắt về phía căn phòng mà Mạc Lam Tịnh vừa bước vào. Một ánh mắt sắc bén phóng qua đó, như thể muốn phanh thây xẻ thịt người phụ nữ đó.

"Dương Dương, có chuyện gì vậy?" Tăng Ly nở một nụ cười, nhưng vẫn không biết vấn đề trên mặt anh ta.

104. Chương 104

"Ngoan!" Nhìn biểu hiện của Dương Dương lúc này, Tăng Ly xoa đầu cô ấy với vẻ yêu thương. "Được rồi, chúng ta đi thôi!"

"Anh Ly!" Tăng Dương Dương đột nhiên hét lên.

"Hmm?"

Lúc này, Dương Dương bỗng nhón chân lên, nhanh chóng hôn chụt một cái vào mặt Tăng Ly, ngay chỗ dấu son mà Mạc Lam Tịnh vừa để lại, như thể muốn che đi dấu môi của cô ta, nên cô ấy đã hôn lên mặt anh một cái thật mạnh.

Cảm giác của đôi môi mềm mại chạm vào làm tay chân của Tăng Ly như có điện chạy qua, anh ta ngay lập tức sững sờ. "Em…"

Tuy cảm thấy rất tuyệt, nhưng anh ta là anh trai của cô ấy mà! Không đúng! Cảm giác này…?

"Anh Ly, em đã hai mươi ba tuổi rồi." Nhìn thấy bộ dạng kinh ngạc của Tăng Ly, Tăng Dương Dương lên tiếng nhắc nhở. Cô ấy không còn là Tăng Dương Dương của tuổi mười bảy nữa.

“Nhưng em là em gái của anh!” Tăng Ly lẩm bẩm.

“Có phải em ruột đâu!” Tăng Dương Dương lẩm bẩm thật khẽ, rồi bất thình lình đưa tay ra ôm người anh ta lại, cắn một cái thật mạnh lên đôi môi mỏng của anh ta, rồi mới hớn hở lên tiếng: “Hừ! Em thích anh đó thì sao? Em mặc kệ! Em thích anh từ nhỏ đến bây giờ. Anh không thích em cũng chẳng sao, tóm lại là em thích anh!”

“Con nhỏ ngớ ngẩn.” Nhìn thấy nụ cười sau khi ăn vụng thành công của cô ấy, Tăng Ly chạm tay vào miệng mình, hơi đau, xem ra cô ấy cắn không hề nhẹ, nhưng trái tim anh ta lại đã rung động…

“Anh ơi, bị sưng rồi kìa.” Tăng Dương Dương hả hê nhìn chằm chằm khóe miệng hơi sưng của Tăng Ly, vậy thì cô không sợ sẽ có người ngấp nghé vẻ đẹp của anh Ly nữa, nhất là cô gái ở phòng bên cạnh đó!

Tăng Ly lè lưỡi ra liếm môi. Vừa rồi, khoảnh khắc tốt đẹp đó, khoảnh khắc quen thuộc đó, giống như một đêm của trước đây mà anh ta đã từng trải qua… Hương vị ngọt ngào đó…

Tăng Ly nhìn Dương Dương rồi nghi hoặc, nhanh chóng lục lọi trong đầu mình. “Dương Dương, em…”

Anh ta muốn hỏi có phải trước đây cô ấy đã từng hôn anh ta hay không, nhưng lại cảm thấy câu hỏi này không đúng, không nên hỏi. Nhưng sao anh ta lại cảm thấy quen thuộc đến vậy chứ? Quen thuộc đến mức làm tim anh ta thắt lại.

“Chắc không phải anh cũng thích nụ hôn của em đó chứ?” Dương Dương đột nhiên khóa chặt nụ cười của Tăng Ly với vẻ mặt gian xảo, khóe miệng hơi cong lên, để lộ ra một nụ cười kì lạ. “Anh Ly?”

Thật ra tim cô ấy đang đập thình thịch, vì có lẽ lúc ở nhà cô đã đấu tranh lâu lắm nên mới dám làm điều này. Cô nhất định phải giành được anh Ly vào tay, nếu không, cô sẽ hối tiếc cả đời!

Sau đó, cô đi đến anh ta và ngước nhìn anh ta. Ánh mắt của hai người gặp nhau, và trong mắt cô, anh ta đã nhìn thấy một tôi đang kinh ngạc.

Rồi trong khoảnh khắc kinh ngạc đó, anh ta hoàn toàn chết lặng, bởi vì Dương Dương lại một lần nữa kéo đầu anh ta xuống, hôn lên môi anh ta. Lý trí nói với anh ta rằng anh ta nên đẩy cô ấy ra, nhưng anh ta lại nhận ra mình cứ thờ người ra và quên tất tất cả. Cảm giác ngọt ngào đó khiến anh ta say mê. Rồi đột nhiên anh ta đảo khách thành chủ, cúi đầu xuống và ôm chặt eo cô ấy, chiếm đoạt đôi môi mềm mại của cô ấy một cách điên cuồng.

Cái lưỡi mềm mại cọ và trên môi của Dương Dương như trêu chọc, trong sự đụng chạm ẩm ướt là hơi thở riêng có của Tăng Ly. Thời khắc mà anh ta chủ động hôn cô ấy, trong mắt cô ấy chợt lóe lên một nỗi đau.

Anh Ly, đến khi nào thì anh mới hiểu tâm tư của Dương Dương dành cho anh đây? Hay anh vốn đang giả ngu giả ngốc?

Cộc cộc. Trong phòng tắm chợt vang lên tiếng gõ cửa, làm gián đoạn hai người đang hôn nhau say đắm.

Hai người đang hôn say đắm như thể chạm vào điện, ngay lập tức tách nhau ra.

"A…" Mặt Tăng Dương Dương đỏ bừng vì chuyện vừa rồi, hai tay bám trên người của Tăng Ly như thể không còn chút sức lực, một đôi mắt đẹp nhìn về phía người đàn ông đang hoảng hốt phía trước với vẻ bất mãn. Nhưng khi ánh mắt dừng lại trên đôi môi sưng và đỏ hơn của anh ta, cuối cùng không nhịn được phải bật cười khúc khích. "Ha ha anh à, mở cửa đi!"

Cô ấy biết rằng Mạc Lam Tịnh đang gõ cửa. Cô rất đắc ý, bởi vì anh Ly đã được cô đóng dấu rồi, Mạc Lam Tịnh muốn giành cũng không giành được nữa! Cô muốn làm cho cô ta tức chết mới thôi!

Le lưỡi ra liếm khóe miệng, Tăng Ly lắc đầu với vẻ giận dữ. Không cần phải soi gương, anh ta cũng biết miệng mình đang đỏ ửng, vì môi của Dương Dương cũng đỏ rồi kia! Cũng tốt! Dù sao anh ta cũng không muốn có liên quan gì với Mạc Lam Tịnh, hy vọng lần này sẽ làm cho cô ta biết khó mà rút lui, không làm tổn thương mọi người nữa.

Nhưng, trời ơi, giây phút mất kiểm soát này sẽ hai chết người đó! Tim anh ta như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực!

"Dương Dương, xin lỗi, anh…" Tăng Ly muốn giải thích, nhưng không biết phải giải thích thế nào.

"Suỵt! Anh mở cửa đi, chị Lam Tịnh chờ đến sốt ruột rồi đó!" Tăng Dương Dương đã mở cửa ra, nhưng cơ thể vẫn chưa rời khỏi vòng tay của Tăng Ly, như thể muốn tuyên bố với Mạc Lam Tịnh, sau đó mỉm cười và nói: "Chị Lam Tịnh, chị cần sử dụng phòng tắm hả? Vậy để em và anh Ly ra ngoài cũng được!"

Mạc Lam Tịnh chỉ liếc họ một cái, ánh mắt càng lạnh lùng hơn. "Hai anh em của em đúng là có sở thích đặc biệt thật đó, nói chuyện thì không nói ở phòng khách, cứ phải chui vào phòng tắm mới chịu?"

"Ồ! Phải ha! Cám ơn chị Lam Tịnh đã nhắc nhở. Anh Ly, chúng ta ra ngoài thôi, nhường phòng tắm cho chị Lam Tịnh!" Dương Dương liếc nhìn Mạc Lam Tịnh với vẻ đắc ý, vẻ mặt tự mãn làm cho Mạc Lam Tịnh càng u ám lại.

Tăng Ly thở dài với vẻ bất lực, không hề thấy ngại vì bị Mạc Lam Tịnh bắt gặp, chỉ có hơi chột dạ. "Lam Tịnh, em dùng phòng tắm đi, anh với Dương Dương ra ngoài!"

Hai người đi vòng qua người Mạc Lam Tịnh, lúc đó cô ta nhắm mắt lại để giấu đi cơn giận dữ trong mắt mình.

Sau khi đi ra ngoài, Tăng Ly ngồi lên ghế sofa bên cạnh, không nhìn vào Tăng Dương Dương, vì quá sốc. Anh ta đã hôn Dương Dương.

Còn Dương Dương thì lén nhìn anh ta, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng. Vừa nhìn thấy khóe miệng sưng đỏ của Tăng Ly, Dương Dương liền không nhịn được phải bật cười thành tiếng. Đúng là tội nghiệp quá!

Tăng Ly bối rối nhướn mày lên, cứ hễ có liên quan đến Dương Dương thì anh ta lại rối tung lên.

Nhưng, khi đối mặt với Dương Dương có tố chất tâm lý quá cứng rắn đang ngồi trên ghế sofa, không hề cảm thấy xấu hổ, vẫn cười được, Tăng Ly lại càng thấy khó chịu hơn! Anh ta cứ có cảm giác… Ôi! Mặc dù Dương Dương không phải là em gái ruột của anh ta, nhưng cô đã lớn lên lên cùng anh ta, còn cảm giác này lại giống như…

Mạc Lam Tịnh đi đến, trong tay đang cầm một cái gương nhỏ và đưa nó cho Tăng Ly. "Soi thử đi!"

Tăng Ly không hiểu, chỉ cầm lấy cái gương, rồi đột nhiên, một câu chửi vang lên. "Chết tiệt!"

Anh ta đờ đẫn nhìn vào đôi môi đang sưng đỏ của mình ở trong gương, không ngờ lại sưng đến mức này. Con quỷ nhỏ chết tiệt, hễ mở miệng ra là cắn mạnh như vậy!

"Anh Ly, anh vẫn ổn chứ?" Tiếng cười trêu chọc của Tăng Dương Dương vang lên, cô biết rằng anh Ly sẽ nổi điên, vì khóe miệng đã bị sưng vù lên như vậy.

"Dương Dương, em cố tình!" Giọng hơi thấp và bực bội, lần này Tăng Ly thực sự ngại muốn chết.

Ánh mắt của Mạc Lam Ảnh vẫn lạnh lùng, còn Dương Dương thì cười rất vui vẻ. "Phải, anh Ly, em cố tình đó. Nói cho anh biết, anh là của em, những con hồ ly tinh khác đừng hòng giành được anh!"

Mạc Lam Tịnh vừa nghe thấy vậy thì sắc mặt lập tức u ám lại. "Dương Dương, năm năm không gặp, không ngờ em lại cao ngạo đến vậy!"

Dương Dương thở dài. "Này, chị Lam Tịnh, chị vẫn ngầu như lúc trước ha, ngầu đến mức làm người khác phải khiếp sợ. Hay chị cười một cái đi, nếu không làm gì có người đàn ông nào dám đến gần chị chứ?"

Tăng Ly không ngờ hai người phụ nữ vừa gặp lại nhau thì vẫn giống như trước, vừa gặp là xóc xỉa nhau, anh ta vội lên tiếng can ngăn. "Nhỏ tiếng thôi, Lam Ảnh đang ngủ!"

"Ồ, phải ha, chị Lam Tịnh, chị nói nhỏ thôi, chị Lam Ảnh đang ngủ, chúng ta đừng làm ồn đến chị ấy!" Trong mắt Dương Dương chứa đầy nụ cười, có lẽ cô cũng không ngờ được rằng nụ cười của mình lại ngây thơ và hạnh phúc đến vậy.

Đôi chân mày hơi cau lại của Mạc Lam Tịnh vội giãn ra, nhưng vẫn rất lạnh lùng, nói với vẻ thờ ơ: "Tăng Ly, anh về trước đi. Có Dương Dương sẵn lòng ở lại đây phụ em chăm sóc cho chị, anh về nhà nghỉ ngơi đi, anh cũng mệt cả ngày rồi!"

"Ờ!" Hay lắm bà phù thủy! Tăng Dương Dương thầm chửi rủa trong lòng, vì không muốn cho cô ấy ở cùng Tăng Ly mà kêu anh ta đi về? Rồi cô quay mắt qua và nói: "Chị Lam Tịnh, hay chị về nhà đi, em và anh của em ở lại đây chăm sóc cho. Chị nên về nhà nghỉ ngơi mới phải, ngày mai chị và anh Hàn sẽ chăm sóc cho chị Lam Ảnh, rồi em với anh em về nhà thăm ba mẹ. Anh thấy vậy được không anh hai?"

Tăng Ly ngây người ra rồi tự nhiên gật đầu. "Phải đó, hình như lâu rồi anh cũng chưa về nhà, đã đến lúc phải về thăm nhà một chuyến rồi!"

Ngủ một giấc tới khi trời sáng, khi Tần Trọng Hàn tỉnh lại từ trong giấc mơ thì nhìn thấy một cô gái đang nằm cạnh anh ta, đôi lông mi dài để lại bóng râm dưới mắt, không kìm lòng được, Tần Trọng Hàn cúi đầu hôn lên trán cô.

Tiêu Hà Hà đang trong giấc ngủ liền cau mày lại nhưng vẫn chưa thức. Đã lâu rồi, đã lâu rồi cô không được ngủ an yên như vậy. Vớ tìm bờ ngực ấm áp, tựa vào đó, nằm trong vòng tay anh ta và tìm một tư thế thoải mái nhất rồi tiếp tục ngủ say.

Khóe môi gợi cảm của Tần Trọng Hàn cong lên một nụ cười hạnh phúc mà đau lòng, ánh mắt trìu mến tràn đầy vẻ dịu dàng và thương cảm.

Đôi mắt đó mang theo sự yêu chiều không nên có.

"Em ngủ tiếp đi!" Tần Trọng Hàn khẽ thì thầm, cúi đầu và hôn nhẹ lên môi Tiêu Hà Hà. Vẻ mềm mại đó, đem lại cảm giác dịu dàng của riêng cô.

Một lúc sau, Tiêu Hà Hà đã tỉnh giấc, chưa mở mắt ra mà liền cảm nhận được một bàn tay to lớn và ấm áp đang vuốt ve mặt cô một cách chậm rãi và nhẹ nhàng, bắt đầu từ chân mày, rất nhẹ, dịu dàng khác thường, giống như đang vuốt ve báu vật quý giá nhất trên đời này vậy.

Ngón tay đó di chuyển từng chút từng chút một, từ chân mày đến hai mắt, rồi đến mũi, đến môi. Trái tim cô run rẩy, lông mi khẽ nhúc nhích, khóe mũi cay cay, chợt muốn khóc.

"Cô bé, anh nhất định sẽ có cách mà, tin anh đi!" Khẽ thì thầm đầy tình cảm, nhưng không nhận ra rằng Tiêu Hà Hà đã thức rồi. Tần Trọng Hàn rút tay lại rồi ôm Tiêu Hà Hà vào lòng, để cô gối đầu lên cánh tay mình, còn tay kia của anh ta thì ôm chặt vòng eo nhỏ nhắn của cô. Đây là tư thế ấm áp và thân mật nhất giữa nam và nữ.

Trong yên tĩnh, chỉ nghe thấy hơi thở của nhau, và hơi thở của Tiêu Hà Hà ngày càng nặng nề hơn.

Cuối cùng Tần Trọng Hàn cũng nhận ra rằng cô đã thức dậy. "Hà Hà?"

Cô mở mắt ra và nhìn chằm chằm vào khuôn mặt gần bên, trong mắt lóe lên nỗi đau phức tạp, khẽ hét lên với giọng khàn khàn: "Tần Trọng Hàn!"

"Hmm?" Anh ta nhìn cô, cặp lông mi đen dày và cong như cánh quạt tạo thành hai bóng râm trên khuôn mặt trắng hồng, cái mũi đẹp, đôi môi đỏ. Cô ấy đẹp như một nàng tiên bước ra từ trong truyện cổ tích.

Khiến anh ta không kìm lòng được, một lần nữa hôn lên môi cô…

Cô đẩy anh ta ra một cái thật mạnh.

"Này!" Anh ta khẽ gọi. "Hà Hà…"

Phản xạ có điều kiện của Tiêu Hà Hà khiến cho Tần Trọng Hàn cảm thấy hơi tủi thân.

105. Chương 105

Câu hỏi anh ta vừa đưa ra, cả người Tiêu Hà Hà ngay lập tức căng cứng lại, nhưng Tần Trọng Hàn không hề nhận ra. Cô xuống khỏi giường, lấy cái chăn mỏng quấn mình lại rồi đi thay quần áo.

"Thì ra là không có gì à? Vậy thì tốt! Chút nữa tôi về ngay!" Anh ta không biết rằng bộ dạng vui mừng khi nói không sao rồi thở phào nhẹ nhõm của anh ta đã làm tổn thương cô sâu sắc, khiến trong lòng cô cũng nhẹ nhõm theo anh ta, nhưng đồng thời cũng rất đau buồn.

Vội quay người lại, cô đi ra khỏi phòng ngủ, còn anh ta vẫn đang nói điện thoại.

Anh ta nói điện thoại xong thì nhận ra cô đã không còn ở bên cạnh. Đúng là chết tiệt! Anh ta quá lo lắng nên đã không phát hiện ra là cô đã rời khỏi!

Tần Trọng Hàn hớt hải vội bước xuống giường để đi tìm cô, thấy cô đã thay xong quần áo và đang nấu bữa sáng trong bếp. Nhìn thấy anh ta đi ra, cô chỉ liếc một cái thờ ơ, nói cũng thờ ơ: "Ăn sáng đi, ăn xong rồi về chăm sóc tốt cho chị Mạc! Phải rồi, chị ấy ổn chứ?"

Nghe thấy giọng điệu thờ ơ của cô, Tần Trọng Hàn tự nhiên thấy đau. Đều tại anh ta không tốt, không nghĩ đến cảm nhận của cô, anh ta đúng là đáng chết!

Đi vào bếp, anh ta dựa vào cửa rồi nhìn cô. "Hà Hà, anh chắc chắn sẽ có cách, xin em hãy tin anh được không?"

Cô mím môi lại và không nói gì.

Anh ta thấy cô không nói gì, trong lòng rất rối, không biết cô đang nghĩ gì. Trái tim anh ta như đang đứng

bên bờ vực, bước tới một chút thì sẽ rơi xuống vực sâu sâu thẳm, không thể tìm thấy xác.

"Hà Hà, em nói gì đi!"

"Tần Trọng Hàn, nếu anh thực sự có cách, xin anh hãy tìm được cách rồi đến gặp em sau được không? Trước lúc đó, em không muốn nhìn thấy anh nữa!" Cô nói một cách chân thành.

Trái tim Tần Trọng Hàn hơi run lên, cảm giác chua xót tràn ngập. "Ý em là, trước khi tìm được cách, anh không được gặp em có phải không?"

"Đúng vậy!" Cô thì thầm.

"Em không yêu anh sao? Không phải em yêu anh à? Lẽ nào em đành lòng không gặp anh?" Anh ta hỏi bằng một giọng khàn khàn, không thể chấp nhận việc không gặp nhau, nếu vậy chắc anh ta sẽ phát điên mất.

"Em không yêu anh nữa, vậy có được không?" Cô ngước mắt lên nhìn anh ta. Mặc dù lời cô nói rất tàn nhẫn, nhưng nếu không tàn nhẫn, cô sợ rằng mình sẽ không kiềm chế được tình cảm của mình, sẽ đòi hỏi nhiều hơn. Cô không muốn xem thường bản thân mình. "Nếu lúc trước em yêu anh là bởi vì anh có tinh thần trách nhiệm, nhưng còn bây giờ? Anh là một người do dự, lưỡng lự muốn bắt cá hai tay, anh muốn em yêu gì ở anh đây?"

Nhưng, ngay khi nhìn thấy vẻ mặt đau thương của anh ta, tim cô lại nặng trĩu, và đau đớn. Anh ta lặng lẽ quay người đi, cô lại muốn đi đến để giữ anh ta lại, chỉ muốn hòa vào trong sự cô đơn của anh ta, làm ấm áp sự bất lực của anh ta. Nhưng…

Trong sự dây dưa này, cô chắc chắn sẽ không nhận được gì cả, e rằng đến suốt đời thì Mạc Lam Ảnh cũng không thể sống xa anh ta! Rời xa anh ta, liệu Mạc Lam Ảnh có sống nổi không? Làm sao cô nhẫn tâm nhìn một mạng sống khô héo đi vì sự ích kỷ của mình?

Ngay cả khi cô ích kỉ và ở bên Tần Trọng Hàn, thì suốt đời, sự dày vò và khiển trách của lương tâm làm sao dẹp yên được?

Bỏ đi! Cô chính là người vô tình như vậy đó, cô sẵn lòng trở thành con người vô tình đó!

"Được! Anh sẽ đi…" Giọng anh ta chua xót và khổ sở làm người khác muốn rơi nước mắt.

Nhưng cô lại gằng giọng nói: "Tạm biệt!"

Anh ta đi rồi. Khoảnh khắc cánh cửa đóng sầm lại một cái đó, tim cô cũng như bị thứ gì đó nghiền nát ra…

Có tiếng lẹt xẹt phát ra từ trong cái nồi, rồi một mùi cháy khét xông vào trong mũi, Tiêu Hà Hà chỉ cảm thấy buồn nôn, lúc này mới giật mình hoàn hồn lại. Thì ra, món trứng chiên của cô đã bị cháy khét.

Mùi cháy khét bay đầy trong nhà. Trong bếp, máy hút khói không thể hút sạch mùi khét này. Cô càng thấy buồn nôn hơn, vội vàng tắt lửa và chạy vào phòng tắm…

Chỉ nôn khan, nhưng không ói ra được gì…

Khi cảm giác muốn ói không còn nữa, cô ngây người ra trước bồn rửa tay, sững sờ nhìn vào khuôn mặt trong gương, sắc mặt dần tái nhợt đi…

Sau đó, nỗi sợ hãi tuyệt vọng bỗng ập đến…

Chị Nguyệt bạn cô hình như đã trễ hai tuần rồi chưa đến…

Lẽ nào…?

Không!

Cô đã rất hoảng loạn.

Bàn tay nhỏ vô thức đặt trên bụng. Nếu đang có một đứa trẻ khác ở trong này, chẳng phải giữa cô và Tần Trọng Hàn lại càng vướng mắc hay sao?

Loạng choạng bước ra khỏi phòng tắm, Tiêu Hà Hà ngồi xuống ghế sofa, trong ánh mắt nhòe lệ, cô nhìn thấy cây ngô đồng bên ngoài cửa sổ, những chiếc lá lớn đã không còn nữa. Thì ra mùa đông đã đến rồi…

Lá sẽ rời khỏi cành cây, dù rất không nỡ nhưng vẫn phải rời khỏi…

Suốt cuộc đời này, dù rất không nỡ, những cô cũng chỉ có thể nhắm mắt buông tay, bởi vì cô không có được.

Tất cả những thứ quá tốt đẹp, cô đều không có được.

Hãy để tất cả nỗi đau cho cô chịu đựng, cô chỉ cần anh ta không phải gánh chịu món nợ lương tâm.

Điện thoại đột nhiên reo lên vào lúc này, sau khi nhấc máy mới biết là Tần Lăng Hàng gọi đến. Cô hỏi với giọng ngỡ ngàng: “Bác Tần, cho hỏi bác định khi nào thì cho con đón con trai con - Thịnh Thịnh về?”

“Chỉ mỗi Thịnh Thịnh là con trai của cô à? Còn Ngữ Điền? Cô định không cần nữa à?” Tần Lăng Hàng đột nhiên nói.

Tiêu Hà Hà hơi ngây người ra, hỏi lại với vẻ không dám tin: “Bác Tần, bác nói gì?”

“Tôi nói, tôi quyết định sẽ trả Ngữ Điền lại cho cô!” Giọng của Tần Lăng Hàng rất nhỏ.

“Nhưng…” Tiêu Hà Hà chưa dứt lời thì đã bị cắt ngang.

“Cô Tiêu, cô ra đây đi, tôi muốn nói chuyện với cô!” Tần Lăng Hàng nói. “Bây giờ tôi đang đứng trong con hẻm trước nhà cô, cô ra đây đi!”

“Ờ! Bác đang ở đó rồi?” Tiêu Hà Hà đột nhiên cảm thấy lạnh sống lưng, vì cô cảm thấy hình như mình đã bị người ta âm thầm theo dõi vậy. Sao ông ta biết đường đến con hẻm nhà cô?

Bác ấy nói sẽ trả Ngữ Điền lại cho mình!

Trong lòng Tiêu Hà Hà không hề ngạc nhiên, vì cô biết, đây có lẽ là lựa chọn mà ông ta đành phải đưa ra sau khi so sánh mình và Mạc Lam Ảnh!

Lùi một bước để tiến hai bước! Dù cô có tệ thì cũng hơn Mạc Lam Ảnh, bởi vì cô hơn cô ta một quân cờ, đó là cô vẫn có khả năng sinh nở!

Cười cay đắng, tội nghiệp cho những người làm cha mẹ! Ông Tần nghĩ cho con trai của mình, nhưng lại không biết rốt cuộc trong lòng anh ta đang nghĩ gì. Người làm cha này, cũng làm cho người ta phải nghẹn ngào.

Nghĩ lại thì ông ta cũng là một người cô đơn, suốt đời không cưới thêm ai, trong lòng chỉ nhớ đến vợ mình. Mối tình sâu nặng như vậy, lại làm cho người ta thổn thức.

Gặp lại Tần Lăng Hàng, vẻ mặt của ông ta vẫn rất lạnh lùng, không cười, cả khuôn mặt rất nghiêm nghị. Qua khuôn mặt này, Tiêu Hà Hà nhớ đến một khuôn mặt khác, không biết bây giờ anh ấy thế nào rồi?

“Con chào bác Tần!” Tiêu Hà Hà mở miệng rất thận trọng.

“Cô Tiêu, tôi trả Ngữ Điền lại cho cô, cô thấy sao?” Tần Lăng Hàng mở lời.

Mặc dù tin này đã vừa được nói qua điện thoại, nhưng Tiêu Hà Hà vẫn rất ngạc nhiên. “Là điều gì làm cho bác thay đổi ý định như vậy?”

“Cô đã chia tay với Trọng Hàn thật hả?” Anh không trả lời mà hỏi ngược lại.

Tiêu Hà Hà mỉm cười. “Thì ra bác biết tất cả mọi chuyện à?”

“Tại sao lại từ bỏ?” Tần Lăng Hàng cau mày không hiểu.

“Vì không hợp!” Tiêu Hà Hà nhìn lên. “Đã không thể ở bên nhau, cần gì phải đòi hỏi quá nhiều chứ? Bác trả Ngữ Điền lại cho con, chắc cũng có kèm theo điều kiện gì đó phải không?”

“Cô rất thông minh!” Ánh mắt của Tần Lăng Hàng sắc sảo nhìn chằm chằm vào Tiêu Hà Hà. Cô gái này tuy còn rất trẻ, nhưng rất bình tĩnh, giữa đôi chân mày có một vẻ đau buồn vô tận.

“Bác Tần, hay con xin phép gọi bác là bác sẽ thích hợp hơn. Bác là bề trên, là ông nội của Ngữ Điền, con rất biết ơn vì bác đã trả Ngữ Điền lại cho con, nhưng con biết, bây giờ con không thể đưa Ngữ Điền theo được!”

“Tại sao vậy?” Tần Lăng Hàng ngạc nhiên.

“Bởi vì con không muốn con trai mình trở thành một quân cờ!” Ánh mắt của Tiêu Hà Hà rất bình thản. “Nó chỉ là một đứa trẻ, xin bác đừng bắt nó trở thành một quân cờ. Thưa bác, xin đừng đem con trẻ ra để bàn điều kiện với con, tôi sẽ không đồng ý với bạn điều kiện của bác đâu!”

“Tại sao?” Tần Lăng Hàng hơi ngạc nhiên. “Nếu tôi cho phép cô và Trọng Hàn ở bên nhau thì sao? Cô cũng không đồng ý với điều kiện này?”

“Thưa bác, bác đang muốn con làm người thứ ba à? Hay bác muốn cô Mạc Lam Ảnh trở thành người thứ ba?”

“Cô đang bàn điều kiện với tôi?” Tần Lăng Hàng bật cười.

“Không phải! Con làm gì có tư cách bàn điều kiện với bác. Con chỉ biết rằng Ngữ Điền cần ba, và cũng cần mẹ. Nhưng số phận của nó đã định sẵn, có ba thì không có mẹ, có mẹ thì không có ba. Tất cả những điều này đều đã được sắp đặt sẵn rồi! Bác nói sẽ trả Ngữ Điền lại cho con, kèm theo đó là một điều kiện, và điều kiện này rất hấp dẫn. Cô Mạc Lam Ảnh đã chờ đợi nhiều năm nhưng không có kết quả, còn con nhờ con trai mình mà có được quá dễ dàng. Theo lý mà nói, con nên biết thỏa mãn. Nhưng thưa bác, con chính là một người ngu ngốc vậy đó, có lẽ còn rất bướng bỉnh nữa. Con chỉ biết rằng nếu con làm điều này, đồng ý với điều kiện của bác, thì cả đời của con sẽ mang món nợ trả hoài không hết đối với cô Mạc!”

Tần Lăng Hàng không thể ngờ được rằng cô sẽ từ chối, và lý do của cô rất chính đáng. Ông ta nhìn thẳng vào cô, bỗng thấy được một sức mạnh lớn lao trong con mắt của cô gái yếu đuối này. “Cô Tiêu, không biết tôi có thể hiểu như thế này không? Lý do cô không đồng ý là vì muốn tác hợp cho Trọng Hàn và Mạc Lam Ảnh?”

"Con không vĩ đại như vậy đâu, con chỉ muốn tác hợp cho mình!" Tiêu Hà Hà bình thản nói. "Ngữ Điền cần tình yêu thương của cha, nó sống với Tần Trọng Hàn có lẽ sẽ tốt hơn đi theo con! Nếu con và Tần Trọng Hàn đã không thể ở bên nhau, con đem Ngữ Điền đi cũng là chuyện không thể, bởi vì nó là cháu nội của bác. Và bác, hiển nhiên cũng không phải là một người dễ dàng bỏ rơi cháu của mình như vậy! Tại sao con phải ép bản thân chịu thiệt để chống lại bác chứ?"

Nói một cách chân thành, Tiêu Hà Hà chỉ cảm thấy trong lòng buồn vô cùng. Cô bị sao vậy? Ngay cả con trai cũng không cần nữa? Không! Không phải là không cần, mà không thể cần theo cách này được!

"Ý cô là nếu không có điều kiện, tôi cho phép cô gặp Ngữ Điền, thì cô sẽ cần đứa con này?" Tần Lăng Hàng nhướn mày.

"Dạ phải! Thưa bác, nếu bác cho phép con gặp Ngữ Điền, không kèm theo bất kỳ điều kiện nào, con hứa sẽ không đưa nó đi đâu cả, nó vẫn là cháu của bác. Con chỉ mong cách một khoảng thời gian được gặp nó một lần là tốt lắm rồi. Còn về Ngữ Điền, là con có lỗi với nó! Số phận đã định con không phải là một người mẹ tốt, không muốn để lại bóng đen trong tâm trí non nớt của con con, con chỉ muốn cho nó tình thương của mẹ, trên cơ sở mọi thứ có thể!"

"Cô thực sự không muốn làm vợ của Trọng Hàn?" Tần Lăng Hàng ngạc nhiên: "Không phải cô và nó đã đến Hokkaido du lịch rất vui vẻ hay sao?"

"Thưa bác, định nghĩa của vui vẻ là gì chứ?" Cô cúi gầm mặt xuống, tim đau như cắt.

106. Chương 106

"Cô rất thông minh!" Tần Lăng Hàng cười gằng. "Nhưng, nếu cô không đồng ý, có thể suốt đời tôi cũng không cho cô gặp Ngữ Điền thì sao?"

"Bác sẽ tàn nhẫn đến vậy sao?" Tiêu Hà Hà ngước mắt lên, lặng lẽ quan sát ông ta, không hề có chút sợ sệt. "Bác cũng đã làm cha, chắc cũng hiểu được tấm lòng của người làm cha mẹ. Lòng dạ của bác, có cứng rắn đến vậy không?"

"Cô nghĩ tôi sẽ cho Ngữ Điền gặp cô à? Trong trường hợp có người khác đủ khả năng trở thành bà chủ của nhà họ Tần, tôi vẫn để cho Ngữ Điền gặp lại mẹ ruột của nó à?"

"Vậy xin bác hãy tìm một người mẹ kế tốt cho Ngữ Điền!" Tiêu Hà Hà đứng lên mà không còn chút sức lực, cất bước chuẩn bị rời đi.

"Cô Tiêu, cô đã làm tôi thay đổi cách nhìn về cô! Cô rất hợp làm bà chủ của Tần thị, có quyết đoán, cũng có đủ tuyệt tình! Người phụ nữ mà ngay cả con mình cũng không cần, đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy!"

Tiêu Hà Hà mím chặt môi và không nói gì, kiên cường đến mức làm người ta đau lòng.

"Cô không còn gì để nói nữa hả?"

Tiêu Hà Hà hít một hơi thật sâu, không để nước mắt rơi ra.

"Bác Tần, không có người mẹ nào mà không nhớ con mình, con rất nhớ nó, nhớ nhiều lắm. Nhưng bác sẵn lòng từ bỏ không? Nếu bác sẵn lòng từ bỏ, con không quan tâm việc Ngữ Điền có phải là người thừa kế của Tần thị hay không, con có đủ sức và đủ tự tin để nuôi nó khôn lớn. Nhưng làm vậy có thực sự công bằng với con trẻ không? Giằng co qua lại, con cứ lưỡng lự giữa ba và mẹ, vậy sẽ không có lợi cho việc dạy dỗ nó! Vì vậy, con đành phải nhẫn tâm! Đúng, con chính là người tuyệt tình vậy đó, nhưng con không hợp làm bà chủ của Tần thị. Vì con không nhẫn tâm bằng bác, hành hạ đứa cháu non nớt của mình, dùng nó làm quân cờ!"

Phải! Cô ấy chỉ có thể nhẫn tâm!

Giống như nhiều cha mẹ đã ly hôn, chỉ muốn giành quyền nuôi con, nhưng lại không biết rằng làm vậy sẽ có thể làm tâm hồn con trẻ bị tổn thương. Điều mà cô có thể làm chính là nhẫn tâm, để khi Tần Trọng Hàn dạy con sẽ không quá khó khăn. Dù sau này Mạc Lam Ảnh khỏe lại, có thể trở thành một người mẹ mới của con, thì con cũng sẽ không chán ghét cô ta!

Luôn phải có một người buông tay, để tác thành! Và cô, sẵn lòng làm một người như vậy!

"Tôi chưa bao giờ gặp một người mẹ nào nhẫn tâm như cô!" Tần Lăng Hàng rất bất ngờ, nhưng cũng rất tức giận.

"Bác có thể nhẫn tâm ngăn cản cuộc hôn nhân của con trai mình, không gì khác hơn là vì muốn anh ấy hạnh phúc. Bác thương con trai nên nóng lòng, nhưng cách thể hiện của bác chưa khéo, hại Tần Trọng Hàn phải vất vả đến như vậy! Vì không muốn chọc giận bác, nên anh ấy đã không kết hôn với Mạc Lam Ảnh, để đến nỗi sau này phải xảy ra chuyện đó! Con nghĩ, Tần Trọng Hàn cũng thương bác, bởi vì lúc nào anh ấy cũng nhớ đến việc vì sự ra đời của mình mà đã hại chết mẹ mình, lúc nào anh ấy cũng nhớ đến điều này cả. Thưa bác, chuyện đã qua ba mươi năm, nhưng anh ấy không hề quên dù chỉ một chút, cũng như bác!"

"Hình như cô rất hiểu Trọng Hàn!"

"Con chỉ cảm thấy anh ấy rất vất vả, khi có một người cha như bác! Vì không muốn nhìn thấy bác giận, anh ấy đã thỏa hiệp không cưới Mạc Lam Ảnh. Vì không muốn bác giận, anh ấy đã sinh cháu cho bác, dù khi đó anh ấy không có chút tình cảm nào đối với người đẻ mướn là con đây! Bây giờ, chị Mạc bị bệnh, anh ấy bỏ qua hết mọi chuyện trước đây, trong lòng luôn thấy day dứt. Sự day dứt của anh ấy đối với chị Mạc đã làm cho con cảm động! Một người đàn ông như vậy, rất hiếm gặp! Cũng xin bác đứng ở lập trường của anh ấy mà suy nghĩ một chút, anh ấy rất vất vả! Xin đừng giày vò trái tim anh ấy nữa! Con đã nói xong, tạm biệt bác!"

"Cô không cần Ngữ Điền thật à?" Tần Lăng Hàng ngạc nhiên, ông ta không ngờ cô sẽ lựa chọn như vậy. Cô gái này còn xuất sắc hơn ông ta tưởng tượng. Cô không bị đe dọa, không bàn điều kiện. Phong thái này, rất hiếm có ở độ tuổi của cô!

"Không phải là không cần, mà vì muốn nó tốt hơn nên đành phải buông tay. Thưa bác, bác là ông nội ruột của Ngữ Điền, con nghĩ Ngữ Điền đi theo bác, bác sẽ không đối xử tệ với nó!" Tiêu Hà Hà quay lưng đi, trong mắt đầy đau khổ thầm lặng.

Cứ lựa chọn như vậy đi!

Tiêu Hà Hà sải bước rời đi, nước mắt rơi xuống như mưa.

Đỗ Cảnh vừa dừng xe lại liền nhìn thấy một cô gái bước ra khỏi quán nước, hình dáng rất quen thuộc, anh ta hơi ngạc nhiên. "Hà Hà?"

Tiêu Hà Hà hoàn toàn không nhìn thấy anh ta, cô đang khóc, không nhìn rõ gì cả, suýt nữa bị vấp té.

Đỗ Cảnh vội chạy đến đỡ lấy cô, cô cũng không nhìn thấy rõ người vừa đến là ai, chỉ nói: "Cám ơn, cám ơn!"

Sau đó tiếp tục đi về phía trước, vừa đi vừa lau nước mắt, khóc càng dữ dội hơn!

Cô đi đến vệ đường bên cạnh, ở một góc yên tĩnh, cô ngồi mọp xuống đất, khóc òa đau khổ, gần như đem hết mọi đau thương khóc ra cho hết. Xé ruột xe gan! Cô khóc nhiều đến mức muốn đứng lên cũng không còn sức lực nữa.

Sau đó, cô lau nước mắt và đi về phía trước, đám đông đi qua đều nhìn vào Tiêu Hà Hà, họ cứ tưởng cô đang bị thất tình!

Đỗ Cảnh đi theo cô dọc đường. Tiêu Hà Hà đi đến một trạm xe buýt rồi ngồi xuống ghế, rồi tiếp tục khóc rất lâu. Đỗ Cảnh không an ủi cô, chỉ đứng một bên nhìn cô, để cho cô khóc.

Anh ta không biết đã xảy ra chuyện gì. Không phải lúc nào cô cũng có nụ cười trên môi à? Cô khóc như vậy khiến anh ta cảm thấy rất xa lạ.

Cô khóc rất thương tâm, rất tủi hổ, rất đau đớn, như thể đã mất đi phần quan trọng nhất trong cuộc đời cô.

Cô ngồi trên ghế rất lâu, cuối cùng đã đứng lên. Vừa đứng lên thì nhìn thấy Đỗ Cảnh, thấy anh ta đang đứng bên cạnh cô, nhìn cô bằng ánh mắt kỳ lạ.

"Đỗ Cảnh?" Tiêu Hà Hà hơi ngây người ra. "Anh… Sao anh lại ở đây?"

Đỗ Cảnh chớp mắt, thoáng chút đau lòng. Cô gái trước mặt đang khóc như mưa, trong đôi mắt to chứa đầy nước mắt. Rốt cuộc là chuyện gì mà làm cho người trong mộng của anh ta khóc thương tâm đến vậy? Còn thoáng chút tuyệt vọng nữa…

Ở căn hộ Minh Hạo.

Khi Tần Trọng Hàn bước vào thì nhìn thấy Mạc Lam Ảnh đang cuộn tròn trên ghế sofa, hai tay ôm đầu và khóc, run rẩy cả người và rên rỉ. "Hu hu… Hàn đi mất rồi! Mình không tìm thấy Hàn đâu cả…"

Trong tim Tần Trọng Hàn chợt chua xót, trong đầu xuất hiện cô ta của nhiều năm trước. Lam Ảnh đang mặc một cái váy trắng, mái tóc dài xõa ngang vai, đang đứng trước cửa giảng đường của trường đại học T, thu hút vô số những ánh mắt…

Và cô, chỉ mỉm cười và đi về phía anh ta, hoàn toàn phớt lờ những ánh mắt ái mộ khác. Sau đó cúi xuống nhìn anh ta, khóe môi cong lên, hai bên má có đôi lúm đồng tiền đáng yêu.

Lúc đó, anh ta là anh chàng tài tử kiêu ngạo và lạnh lùng nhất Khoa Tài chính, còn cô ta là hoa khôi xinh đẹp và thời trang nhất của Khoa Thiết kế. Họ trở thành người yêu của nhau, làm tan nát bao nhiêu trái tim khác.

Ờ! Đó là chuyện cách đâu bao lâu rồi nhỉ?

Còn Mạc Lam Ảnh của bây giờ, người mà anh ta từng yêu sâu sắc, sao lại trở thành như thế này?

Lúc này, cô ấy đang cuộn tròn trên ghế, bộ dạng bất lực và sợ hãi đó làm tim anh ta nhói đau. Lúc này, cuối cùng anh ta cũng hiểu, lựa chọn của Hà Hà là đúng đắn. Chưa nghĩ được cách, sao anh ta có thể ích kỷ mà yêu cầu Hà Hà phải chịu đựng chung với mình?

Tình yêu phải nặng nề đến vậy, ích kỷ đến vậy sao?

Không!

Sao anh ta có thể bắt một cô gái vô tội đến chịu chung món nợ tình của mình chứ?

Chỉ có điều, anh ta phải làm sao mới có thể không ích kỉ đây? Tình cảm của mình, anh ta nào kiểm soát được!

Mạc Lam Tịnh đi ra khỏi phòng tắm, cầm một cái khăn ướt trong tay. Cô ta đang định lau mặt cho Mạc

Lam Ảnh, vừa ngước lên thì nhìn thấy Tần Trọng Hàn đang đứng ở cửa, nhìn vào Mạc Lam Ảnh với ánh nhìn phức tạp.

"Sau khi chị thức dậy thì không nhìn thấy anh, chị ấy cứ khóc hoài! Em đã khuyên rồi nhưng không có tác dụng. Anh rể, em chỉ muốn hỏi anh một câu. Anh còn yêu chị của em không?"

Tâm tư của Tần Trọng Hàn vẫn chưa quay lại, anh ta nhìn người đã được điều trị một tháng qua đang ngồi trên ghế, bên dưới mái tóc xõa tung là một khuôn mặt gầy trơ xương. Khuôn mặt đó hình như còn không lớn bằng bàn tay của anh ta nữa.

Tuy nhiên, đôi mắt đen và sáng của cô ấy lại đang trợn thật to, thật to.

Trên cả khuôn mặt đó hình như chỉ có đôi mắt to này, đang trợn trừng lên, vô thần, không có tiêu cự, chỉ đang lẩm lẩm: "Hàn đi mất rồi, anh ấy đi mất rồi…"

Chỉ lặp lại duy nhất một câu này!

Trái tim Tần Trọng Hàn càng thắt lại. Sao mỗi lần nghĩ đến chuyện người phụ nữ trước mặt chính là Lam Ảnh của anh ta, thì nỗi day dứt trong lòng anh ta lại ập đến. Rốt cuộc anh ta vẫn nợ cô, nợ cô rất nhiều!

Nếu không có tai nạn đó, nếu cô ấy vẫn còn khả năng sinh nở, có lẽ cô ấy sẽ không thành ra như thế này!

Cô ấy từng là người rực rỡ nhất, xinh đẹp và tự tin nhất, là người tình trong mộng của bao nhiêu nam sinh trường đại học T. Còn người trước mắt đây, cô gái dù tinh thần không tỉnh táo nhưng vẫn gọi tên anh ta đây, đến sau cùng cô ấy vẫn yêu mình!

Nếu không yêu thì tại sao lại đi tìm người đàn ông khác sau khi bị anh ta phản bội? Anh ta nghĩ chắc lúc đó cô ấy đã giận đến điên luôn rồi thì phải?

"Anh rể?" Mạc Lam Tịnh hét lên.

Cuối cùng Tần Trọng Hàn đã hoàn hồn lại, cuống họng cuộn tròn lên xuống. "Lam Tịnh, em nói gì??

Mạc Lam Thanh hơi trầm ngâm, rồi ngẩng đầu lên. "Anh vẫn còn yêu chị của em chứ?"

Còn yêu Lam Ảnh không à?

Làm sao Tần Trọng Hàn trả lời được đây?

Nếu không có Tiêu Hà Hà… Hà Hà! Cái tên làm tim anh ta thắt lại, là một cơn đau dữ dội.

Trong tâm trí anh ta đang rất hỗn loạn, không thể phân tích được gì, cũng không thể suy nghĩ. Ánh mắt anh ta đang né tránh, và đầy đau đớn. "Anh chỉ muốn cô ấy sớm khỏe lại thôi!"

"Nếu cả đời chị cũng không khỏe lại thì sao?" Mạc Lam Tịnh hỏi một cách hùng hổ.

Tần Trọng Hàn hít một hơi thật sâu. "Anh sẽ giúp cô ấy khỏe lại!"

"Nhưng anh đã không còn yêu chị ấy từ lâu rồi!" Mạc Lam Tịnh nói ra tâm sự của anh ta.

Tần Trọng Hàn hơi quay người lại. "Phải, không thể quay lại được nữa, không bao giờ quay lại được nữa. Anh không thể tự lừa dối bản thân mình. Với người khác thì có thể nói dối, có thể giả vờ, nhưng không thể nào gạt được trái tim của mình!"

"Hàn… Hàn… Anh về rồi hả?" Nghe thấy giọng nói, Mạc Lam Ảnh đột nhiên ngẩng đầu lên, khi nhìn thấy bóng người đang đứng trong phòng khách, cô lập tức mỉm cười với vẻ e thẹn, vô thức kéo lại quần áo của mình. "Ồ! Đi thay đồ, đi thay đồ!"

"Chị hai!" Mạc Lam Tịnh bước tới rồi quỳ trên ghế sofa, vội vàng hét lên: "Chị hai, chị tỉnh lại đi, người đàn ông này không còn yêu chị nữa, không còn yêu chị nữa!"

"Em nói bậy!" Mạc Lam Ảnh bỗng nghiêm mặt lại, trợn mắt nhìn Mạc Lam Tịnh. "Em nói bậy! Hàn yêu chị. Hàn luôn yêu chị mà. Anh ấy từng nói anh ấy chỉ yêu một mình chị, chỉ yêu một mình chị thôi… A…"

"Chị hai! Anh ấy không yêu chị nữa, không yêu chị từ lâu lắm rồi, xin chị hãy mau tỉnh lại đi!" Mạc Lam Tịnh đưa hai tay lên giữ chặt vai cô, lắc lắc cơ thể của Mạc Lam Ảnh, cố lắc hết sức mình để cô ấy tỉnh lại. "Chị hai, người đàn ông này không xứng đáng với tình yêu của chị, không hề xứng đáng!"

"Đừng mà! Cô là ai?" Mạc Lam Ảnh đẩy mạnh Mạc Lam Tịnh ra xa, làm cô ta ngã lăn xuống đất. "Nói bậy! Cô nói bậy! Hàn sẽ không thay đổi. Hàn là người dịu dàng nhất! Nhất định vì cô ganh tị với tôi thôi. Phải, cô ganh tị với tôi!"

107. Chương 107

"Lam Ảnh!" Tần Trọng Hàn hét lên với vẻ kích động.

"Chị hai, anh rể đến rồi kìa, chị đừng lo, anh ấy sẽ không bỏ mặc chị đâu!" Mạc Lam Tịnh đã hạ giọng, và đưa khăn cho Tần Trọng Hàn. "Anh lau cho chị hai đi, khóc nhiều sẽ không tốt cho sức khỏe của chị ấy!"

“Lam Ảnh, ngẩng đầu lên!” Cầm lấy cái khăn, Tần Trọng Hàn nhẹ nhàng nói.

“Không! Đừng…” Cô lắc đầu và cúi mặt xuống thấp hơn.

“Tại sao vậy? Anh lau mặt cho em mà!” Tần Trọng Hàn thở dài.

“Không, em đã khóc… Hàn không thích phụ nữ khóc lóc…” Cô thì thầm, bất lực như một đứa trẻ. “Suỵt, đừng để anh ấy nhìn thấy đó!”

Trong tim Tần Trọng Hàn rất chua xót, anh ta suýt nữa rơi nước mắt. Rốt cuộc ông trời muốn thế nào mới cho cô ấy khỏe lại đây?

Hai người bên nhau là để vui vẻ, chia tay là để bớt đau khổ. Nếu người không thể làm cho tôi vui vẻ nữa, tôi cũng chỉ còn cách ra đi. Khi tôi ra đi, tôi cũng rất đau đớn, nhưng chắc chắn người sẽ đau đớn hơn tôi, bởi vì tôi là người nói tạm biệt trước, người tìm được vui vẻ trước chính là tôi!

Tiêu Hà Hà không ngờ là sẽ gặp Đỗ Cảnh, lại còn để cho đồng nghiệp nhìn thấy mình khóc lóc như vậy, cô nhất thời thấy hơi xấu hổ.

Vì khóc quá lâu, mắt cô đã sưng đỏ lên, cơn buồn nôn trong cổ họng càng nặng hơn, khi đứng dậy vẫn còn rất choáng váng.

Đỗ Cảnh đưa tay ra đỡ cô, không hỏi tại sao cô khóc, chỉ nói khẽ: “Cô định đi đâu? Tôi chở cô đi!”

“Tôi…” Tiêu Hà Hà hơi choáng váng, cố gắng đứng vững nhưng không ngờ lại càng chóng mặt hơn.

“Cô không sao chứ?” Đỗ Cảnh thấy sắc mặt cô trắng bệch, lại khóc rất nhiều, không nói gì mà chỉ bồng cô lên. “Đi, tôi sẽ đưa cô đến bệnh viện!”

Tiêu Hà Hà muốn vùng vẫy để đứng xuống nhưng không còn chút sức nào, sáng nay không ăn gì, tối qua cũng không ăn gì, lại khóc lâu như vậy, hơn một tháng nay cô lại bị thiếu dinh dưỡng, nên bây giờ còn yếu ớt hơn.

Nhưng được Đỗ Cảnh bồng như vậy, thu hút sự chú ý của những người qua đường, Tiêu Hà Hà vừa căng thẳng vừa sợ hãi. “Đỗ Cảnh, để tôi xuống đi!”

“Để xuống rồi thấy cô chóng mặt lần nữa à?” Đỗ Cảnh thì thầm, trong giọng có chút quan tâm. “Được rồi, xe tôi đậu ngay đằng trước! Tôi sẽ đưa cô đến bệnh viện kiểm tra xem sao. Cô có bị thiếu máu không vậy?”

Mặc kệ Tiêu Hà Hà nói gì, Đỗ Cảnh bồng thẳng cô đi đến chỗ chiếc xe đang đậu ở gần quán nước.

Khi họ vừa đi đến bên cạnh chiếc xe, có ba người vừa đi ra khỏi quán trước, người đi chính giữa là một người đàn ông trung niên, mặc nguyên bộ vest đen, vẻ mặt nghiêm nghị và lạnh lùng. Khi nhìn thấy Tiêu Hà Hà và Đỗ Cảnh, mắt ông ta hơi híp lại, sau đó trên khóe miệng lộ ra một nụ cười nhạt.

"Cô Tiêu, tôi cứ thắc mắc tại sao cô không đồng ý, thì ra cô vẫn còn lựa chọn khác!" Những lời nặng nề và mỉa mai của Tần Lăng Hàng khiến Tiêu Hà Hà bỗng cảm thấy tim đau như dao cắt.

Đỗ Cảnh không hề để ý đến Tần Lăng Hàng, mà mở cửa xe rồi đặt Tiêu Hà Hà vào ngồi trên ghế phụ, thắt dây an toàn cho cô, rồi đóng cửa lại.

Tiêu Hà Hà nhìn qua kính xe và nhìn thấy trong mắt Tần Lăng Hàng đầy giận dữ, trái tim cô bỗng run rẩy theo, rồi cô đột nhiên mở cửa ra. "Thưa bác, xin bác hãy đưa con trai con - Thịnh Thịnh về nhà!"

Đỗ Cảnh chỉ liếc Tần Lăng Hàng một cái rồi nói với Tiêu Hà Hà: "Khám xong rồi chúng ta sẽ đi đón Thịnh Thịnh!"

Tiêu Hà Hà ngồi lại vào trong xe, sắc mặt của Tần Lăng Hàng lại càng u ám hơn.

Đỗ Cảnh vốn định đến quán nước để lấy trà giùm ba nuôi của mình, nhưng không ngờ lại gặp Tiêu Hà Hà. Trà còn chưa lấy, chiếc xe đã nổ máy, biến mất ngay trước mặt Tần Lăng Hàng và tay chân của ông ta.

"Tiểu Lý, gọi báo với cậu chủ, người phụ nữ của nó đã bị người đàn ông khác dòm ngó rồi, bây giờ đang chuẩn bị đi thuê phòng!" Tần Lăng Hàng sa sầm mặt lại và nói xong câu này, thậm chí chính bản thân cũng ngạc nhiên khi mình đã nói ra hai từ "thuê phòng"này!

"Ông chủ?" Tiểu Lý hơi khó xử, có dòm ngó chưa thì cũng chưa rõ, nhưng ông chủ đã nói quá lên rồi! Nhưng Tiểu Lý vẫn ngoan ngoãn gọi điện cho Tần Trọng Hàn.

"Alo! Cậu chủ hả? Cô Tiêu đã cùng với một người đàn ông vạm vỡ đi thuê phòng rồi!" Tiểu Lý nói xong câu này thì chột dạ đến nỗi gần làm rớt cái điện thoại. "Cậu chủ, vậy nha, ông chủ gọi tôi rồi!"

Nói rồi, không chờ Tần Trọng Hàn trả lời, liền gác máy ngay lập tức.

Đột nhiên nhận được một cuộc gọi như vậy, cả người Tần Trọng Hàn như ngây ra! Anh ta vội tìm số của Tiêu Hà Hà, run rẩy nhấn gọi đi, nhưng lại không ai trả lời.

Tiêu Hà Hà được đưa vào bệnh viện, Đỗ Cảnh khăng khăng nhờ bác sĩ kiểm tra sức khỏe cho cô.

"Đỗ Cảnh, tôi ổn mà, tôi không sao thật đó!" Thực tế là cô biết chuyện gì đang xảy ra, nhưng cô không muốn để người khác biết được chuyện cô đã có thai.

Bác sĩ chỉ cười. "Cô à, bạn trai cô lo cho cô lắm đó, hay cô cứ kiểm tra hết xem sao, nhìn cô có vẻ cũng hơi suy nhược đó!"

"Bác sĩ, không… Anh ấy không phải là bạn trai của tôi!" Tiêu Hà Hà giải thích.

Đôi mắt của Đỗ Cảnh như lóe lên, vội quay mặt sang chỗ khác, nhưng vẫn nói với giọng lạnh lùng và ngang ngược: "Bác sĩ, cứ kiểm tra hết cho cô ấy đi!"

"Ồ! Xin lỗi cô, tôi không biết…"

Bác sĩ đã đưa ra một loạt các mục cần kiểm tra, nhưng Tiêu Hà Hà chỉ nói: "Bác sĩ, kiểm tra giùm tôi nồng độ HCG đi, tôi nghĩ vấn đề của tôi nằm ở đây!"

Bác sĩ hơi ngạc nhiên và ngây người ra. "Cô biết nhiều thật đó, ngay cả thuật ngữ chuyên ngành cũng biết luôn! Kỳ kinh nguyệt của cô qua bao lâu rồi?"

Tiêu Hà Hà hơi khựng lại, quay đầu liếc nhìn Đỗ Cảnh, anh ta vẫn đứng ở đó. Đúng là xấu hổ quá! Cô liền nói với anh ta: "Đỗ Cảnh, anh ra ngoài trước được không?"

Đỗ Cảnh không hiểu, nhưng lại không muốn đi ra ngoài.

"Làm ơn đi!" Tiêu Hà Hà lại nói.

"Được! Có gì cứ gọi tôi!"

Anh ta vừa đi, Tiêu Hà Hà vội nói: "Đã trễ hai tuần rồi, tôi cũng vừa mới nhớ ra. Tôi nghĩ chắc có lẽ tôi có thai rồi!"

"Ừm! Nếu có thai thì khoảng 14 ngày sẽ bắt đầu có dấu hiệu! Bây giờ thai còn quá nhỏ, không tiện cho siêu âm. Hay vậy đi, cô làm kiểm tra bằng giấy thử trước, nếu kết quả dương tính, chúng tôi sẽ làm xét nghiệm máu cho cô!" Bác sĩ nhanh chóng kê chỉ định dùng giấy thử thai cho giai đoạn đầu.

Tiêu Hà Hà cầm giấy chỉ định đi đóng tiền và nhận giấy thử, còn Đỗ Cảnh thì ngây người ra nhìn cô đi về phía phòng vệ sinh. Khi kết quả xuất hiện, Tiêu Hà Hà thực sự sững sờ!

Cô dính chưởng rồi!

Sau đó làm xét nghiệm máu, nồng độ HCG ở mức vừa phải, loại bỏ khả năng mang thai ngoài tử cung.

Khi Tiêu Hà Hà ngây người ra và nhìn chằm chằm vào tờ kết quả, Đỗ Cảnh cũng liếc nhìn. Trên tờ kết quả ghi là có thai khoảng sáu tuần.

"Cô có thai hả?" Đỗ Cảnh yên lặng hỏi!

Chẳng lẽ là của người đàn ông tối qua à? Tần Trọng Hàn gì đó?

Tiêu Hà Hà cứ ngây ra đó, cầm tờ kết quả trong tay, thật sự rất muốn khóc, khóc ra có lẽ sẽ đỡ hơn, nhưng cô không khóc được. Cảm giác muốn khóc nhưng không có nước mắt đó thật khó chịu…

Có vẻ như những ngày qua đã rơi quá nhiều nước mắt, và cô lại một lần nữa mang thai con của Tần Trọng Hàn!

Đây là đứa con thứ hai mà ông trời ban cho cô, cô rất thích trẻ con, nhưng đứa trẻ này đến thật không đúng lúc! Nhưng cô vẫn sẽ sinh con, vẫn sẽ sinh đứa con này ra! Nó là kết tinh của tình yêu, cô cần nó.

Đỗ Cảnh nhìn vào sự thay đổi trong nét mặt của cô, nhất thời thấy hơi khó hiểu. "Hà Hà?"

"Đỗ Cảnh, cám ơn anh đã chở tôi đến đây. Chuyện tôi có thai, anh có thể giữ bí mật giùm tôi không?" Cô hỏi, và đã lên kế hoạch sẽ rời khỏi thành phố này trong một thời gian không xa nữa.

"Ừm!" Đỗ Cảnh vốn là một người giữ lời hứa, cũng chưa bao giờ nói nhiều, nên được Bùi Lâm Xung đánh giá cao và nhận làm con nuôi. "Tôi sẽ không nói ra đâu! Cô có thai rồi, phải chú ý nghỉ ngơi. Bây giờ cô yếu quá, để tôi đi hỏi bác sĩ xem phụ nữ mang thai cần tẩm bổ những gì. Cô ngồi đây chờ tôi ha!"

Tần Trọng Hàn cứ gọi mãi vào số của Tiêu Hà Hà nhưng không ai trả lời. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Lẽ nào đã đi thuê phòng thật rồi? Trong lòng anh ta rối tung!

Đỗ Cảnh đã đi hỏi bác sĩ giùm cô, lúc này cô mới nhớ ra điện thoại của mình đang ở chế độ im lặng. Vừa lấy điện thoại ra, một chuỗi các con số lóe sáng, đó là những con số đã xóa đi nhưng không thể nào xóa khỏi trí nhớ được.

Trái tim cô run rẩy, đưa tay lên che bụng một cách vô thức. "Con ơi, là ba con gọi đó, nhưng mẹ không thể cho ba biết sự tồn tại của con được. Bây giờ ba con đã rối lắm rồi, chúng ta đừng gây thêm phiền phức nữa được không con?"

Tuy biết rằng bây giờ con chỉ mới lớn bằng hạt đậu, nhưng Tiêu Hà Hà vẫn rất hy vọng. Đây là một niềm hy vọng khác của cô!

Bất kể thế nào, có con thì cuộc sống sẽ có mục tiêu. Cô cần phải mạnh mẽ hơn, để trở thành một người mẹ tốt của con, dạy dỗ các con nên người!

Màn hình điện thoại vẫn đang lóe sáng, cô nhìn thấy những con số đó lóe lên rồi từ từ mờ đi.

Trên màn hình hiển thị có mười lăm cuộc gọi nhỡ, tất cả đều do Tần Trọng Hàn gọi đến!

Cô không nhấc máy.

Đầu bên kia lại càng sốt ruột hơn, rồi quay sang nhìn người phụ nữ đang run rẩy trên ghế sofa, Tần Trọng Hàn đang rơi vào tình huống khó xử. Anh ta phải làm gì đây?

"Anh có chuyện gì hả?" Mạc Lam Tịnh hỏi.

Tần Trọng Hàn chớp mắt. "Không, không có gì!"

"Hàn…" Vào lúc này, Mạc Lam Ảnh đột nhiên lên tiếng.

Tần Trọng Hàn vừa giúp cô ta lau mặt xong, hình như cô ta đã ổn định hơn một chút.

"Lam Ảnh, có chuyện gì vậy?" Anh ta vừa gọi điện vừa hỏi nhẹ nhàng.

Khi cuộc thứ 16 được gọi đến, cuối cùng Tiêu Hà Hà đã nghe máy, nhưng ở đầu bên kia lại vang lên giọng nói dịu dàng của Tần Trọng Hàn, không phải nói với cô, mà đang nói với người khác!

"Lam Ảnh, đừng khóc, anh ở đây, anh không đi đâu cả, em đừng khóc…"

Trái tim Tiêu Hà Hà đau như bị ai xé, rồi đột nhiên, nước mắt trào ra, đôi mắt đẫm lệ vẫn rất đen, rất sáng.

Tần Trọng Hàn, anh gọi điện cho tôi, là muốn để tôi nghe thấy những lời dịu dàng của anh dành cho những người phụ nữ khác à?

Tiêu Hà Hà mỉm cười cay đắng rồi cúp máy.

Và đúng lúc Tần Trọng Hàn liếc nhìn vào điện thoại, nhận ra lần này đã có ghi nhận cuộc gọi.

A! Cô ấy chịu nghe máy rồi!

Chết tiệt! Anh ta vừa nói chuyện với Lam Ảnh, chắc cô ấy đã nghe thấy rồi!

Trong tim Tần Trọng Hàn đột nhiên hoảng sợ.

Tiếp đó, Tiêu Hà Hà gọi đến, anh ta nhìn vào số máy của cô đang nhấp nháy trên màn hình điện thoại, giật thót tim. Anh ta lập tức chạy vào trong phòng ngủ, đóng cửa lại, cắt đứt mọi liên quan với bên ngoài, rồi háo hức hét lên: "Hà Hà, là em hả? Là em phải không?"

108. Chương 108

Tần Trọng Hàn nghe thấy giọng nam ở đầu bên kia, cả trái tim anh ta như muốn nhảy ra ngoài. "Hà Hà, em đang ở bên cạnh người đàn ông khác thật sao? Là anh chàng hôm qua phải không?"

Trái tim của anh ta bỗng chốc vụn vỡ.

Nhưng Tiêu Hà Hà lại nhanh nhảu nói: "Thưa anh, xin anh đừng làm phiền tôi nữa, anh đã gọi nhầm số thật mà!"

Nói xong câu này, cô cúp máy một cái rụp.

Đỗ Cảnh ngây người ra, hôm nay là lần thứ hai nhìn thấy cô khóc, khóc rất buồn và tuyệt vọng, đột nhiên trong lòng anh ta có một ý nghĩ tồi tệ. "Hà Hà, có phải ba của đứa trẻ không nhìn nhận nó không?"

Tiêu Hà Hà lặng người đi và không có câu trả lời, chỉ nghe Đỗ Cảnh nói tiếp: "Hà Hà, cô đừng sợ, nếu không được nữa thì tôi sẽ giúp cô! Con trẻ vô tội mà!"

Tiêu Hà Hà càng ngây ra đó, lẽ nào Đỗ Cảnh hiểu lầm cô định bỏ cái thai à?

Cô và Đỗ Cảnh chỉ là đồng nghiệp, nhưng lúc này, khi anh ta nói ra câu đó, trong lòng cô lại thấy rất ấm áp. "Cám ơn anh… Tự tôi có thể! Tôi sẽ sinh đứa bé này!"

"Cô đừng khách sáo, chúng ta cũng như là bạn bè mà. Tôi chẳng có bạn bè gì, ngoài ba nuôi ra, bình thường tôi cũng ít qua lại với ai, nên tôi rảnh lắm, có thể giúp cô chăm em bé!" Nói xong một lèo như vậy, ngay cả bản thân Đỗ Cảnh cũng cảm thấy hơi lạ, đây là lần đầu tiên anh ta nói nhiều đến vậy đó!

Sự ủng hộ của anh ta khiến khóe mắt cô lại nóng lên lần nữa, cúi đầu xuống, nước mắt chảy ra càng nhiều thêm!

"Cô đừng khóc chứ!" Anh ta thực sự không chịu được khi nhìn thấy con gái khóc. Cô vừa khóc, anh ta đã lập tức lóng ngóng, không biết phải làm gì, chỉ đứng im và nhìn vào cô. "Đừng khóc nữa, đừng khóc nữa! Chẳng phải trời vẫn chưa sụp xuống à?"

Một câu "trời chưa sụp" của anh ta làm cho Tiêu Hà Hà rất kinh ngạc, đây là câu mà ba cô thích nói nhất, vậy mà anh ta cũng biết! Cô cảm thấy thật gần gũi, như thể có thêm một người thân thích vậy. Trái tim của Tiêu Hà Hà đã ấm áp hơn, vội lau đi những giọt nước mắt, đột nhiên hết khóc lại cười: "Đỗ Cảnh, anh nói đúng lắm, trời chưa sụp!"

Đỗ Cảnh có hơi khó hiểu, tốc độ nắng mưa của cô ấy cũng hơi nhanh quá thì phải?

"Ờ! Vậy chúng ta mau đi thôi! Không phải còn đến đón Thịnh Thịnh nữa à?"

"Được! Nhưng anh có thời gian không?"

Tần Trọng Hàn nhìn cuộc gọi bị ngắt giữa chừng mà cả người lạnh như băng, anh ta ngạc nhiên. Không đâu! Sao Hà Hà có thể đi thuê phòng với một người đàn ông khác được chứ?

Không! Cô ấy không phải là người như vậy!

Tần Trọng Hàn không tin, anh ta không tin! Vội chạy như bay ra ngoài, mặc kệ những người đang ngồi trên ghế sofa, Tần Trọng Hàn chạy thẳng ra ngoài.

"Anh rể, anh đi đâu vậy?"

"Lam Tịnh, anh phải ra ngoài một lát!" Không giải thích gì, anh ta đã biến mất!

Còn người đang ngồi trên ghế sofa thì co cụm lại. "Hàn… Anh đừng đi…"

Đỗ Cảnh chở Tiêu Hà Hà đến ngôi nhà cũ của họ Tần, Tiêu Hà Hà không ngờ Tần Lăng Hàng cũng cho Ngữ Điền ra ngoài luôn!

Vừa nhìn thấy Tiêu Hà Hà, Ngữ Điền bổ nhào cả người đến. "Mẹ! Mẹ ơi! Con nhớ mẹ nhiều lắm!"

Đỗ Cảnh ngây người ra! Đứa bé này… Lại ở đâu ra một đứa con khác nữa!

Đứa bé này cũng gọi Tiêu Hà Hà là mẹ à?

Thịnh Thịnh thì quay đầu lại nhìn Tần Lăng Hàng, nhận ra trong mắt ông ta hình như có rất nhiều điều không vui. "Ông ơi, ông chịu cho Ngữ Điền về ở với mẹ con thật hả? Không phải ông không đồng ý à?"

Tần Lăng Hàng hừ một tiếng lạnh lùng, việc đã đến nước này, ông ta còn làm gì được? Chỉ có thể thỏa hiệp, lùi một bước để tiến hai bước. Vì cô gái này không bị đe dọa, nên ông ta chỉ có thể làm như vậy thôi!

“Tiêu Hà Hà, cô đưa Ngữ Điền đi đi! Tôi cho phép nó sống với cô một tháng!” Tần Lăng Hàng nói với vẻ lạnh nhạt. “Mỗi tuần cho nó về thăm tôi một lần!”

“Hả…” Tiêu Hà Hà đần mặt ra. Ý ông Tần là sao?

Tần Lăng Hàng thấy Đỗ Cảnh cùng đến với Tiêu Hà Hà thì càng giận hơn, kéo Thịnh Thịnh lại rồi quay lại chỗ cửa, tránh xa Tiêu Hà Hà và Đỗ Cảnh, rồi hạ giọng nói: “Con thấy chưa? Ông chú đang đứng bên kia kìa, sẽ làm ba dượng của con đó!”

“Ông ơi, ông đúng là nhiều chuyện quá đó! Chú Đỗ có theo đuổi mẹ con đâu! Mà hơn nữa, chú Đỗ ngầu như vậy, còn cao hơn cả chú Tần nữa, nếu mẹ kết hôn với chú ấy, thì em bé sinh ra chắc chắn phải cao lắm, mạnh khỏe lắm, chắc chắn sẽ rắn chắc hơn Ngữ Điền!”

“Thằng nhóc, con muốn tìm ba dượng cho mình, cũng muốn tìm ba dượng cho Ngữ Điền hả?” Tần Lăng Hàng nhíu mày chặt hơn. “Gái ngoan không lấy hai chồng, bộ con muốn mẹ con lấy hai người đàn ông hả?”

“Nhưng mẹ con chưa từng lấy chồng mà!” Thịnh Thịnh nói với vẻ bối rối. “Mẹ đã từng kết hôn với chú Tần hả ông? Lẽ nào mẹ và chú Tần từng ly dị à?”

Thịnh Thịnh nói rồi trợn to mắt, bộ dạng trông rất nghi ngờ.

“Thằng nhóc, con đừng quan tâm đến việc mẹ con đã từng kết hôn hay chưa. Nói tóm lại, nếu mẹ con kết hôn với người đàn ông khác, thì cô ta không phải là một người phụ nữ tốt. Chẳng lẽ con muốn mẹ mình bị người ta bêu ríu à?” Dù gì Tần Lăng Hàng cũng là người dày dặn kinh nghiệm, chớp mắt đã khơi dậy sự tò mò của Thịnh Thịnh.

“Ông ơi, sẽ có người bêu ríu mẹ con hả? Vậy chẳng phải mấy dì đã ly hôn rồi tái hôn lại đều bị người ta bêu ríu hả? Không phải phụ nữ tốt thì đã sao? Phụ nữ tốt dễ bị bắt nạt lắm đó! Tự nhiên chú Tần biến đi đâu mất, mắc mớ gì con phải giúp chú ấy? Con muốn mẹ con lấy chú Ly kìa, còn không được nữa thì lấy chú Đỗ! Ừm! Chú Đỗ tốt hơn! Mẹ và chú Đỗ làm cùng công ty, sau này đi làm sẽ thuận tiện hơn! Sau này không cần lo mẹ bị mấy ông dê xòm quấy rối nữa, có một người ngầu như chú Đỗ bảo vệ cho mẹ, con cũng thấy yên tâm hơn.” Thịnh Thịnh hoàn toàn không mắc lừa, chỉ tập trung nói.

Lần này đúng là đã chọc cho Tần Lăng Hàng giận sôi máu! “Thằng nhóc, gái ngoan không lấy hai chồng là lời dạy của người xưa, con có hiểu không vậy?”

“Nhưng như vậy quá không công bằng! Tại sao chứ? Không phải còn có một câu là… Ông ơi, bộ ông chưa nghe qua câu này hả? Dì Mig đã nói với mẹ như vầy nè: Tại sao phải thắt cổ trên một cây chứ?” Thịnh Thịnh nói với vẻ đắc ý.

“Này! Con thấy Ngữ Điền có dễ thương không?” Tần Lăng Hàng thấy đứa trẻ này không bị mắc lừa, vội đè nén cơn giận của mình và bắt đầu lừa phỉnh.

“Dạ dễ thương lắm! Ngữ Điền rất dễ thương, nhưng nếu được sống chung với mẹ con, em ấy sẽ đáng yêu như con vậy đó, thậm chí còn có thể đáng yêu hơn cả con nữa! Ông thấy bây giờ đó, Ngữ Điền đã bị ông hù trở thành con gái luôn rồi!”

“Thằng nhóc, sao con cứ gây khó dễ cho ta vậy?”

“Ông gây khó dễ cho con trước thì có. Không phải mới đầu ông rất ghét con và mẹ con à? Bây giờ tại sao lại nịnh bợ như vậy?”

“Ai thèm nịnh bợ hả?”

“Chẳng lẽ ông không có ý này à? Vậy thôi được, cứ để mẹ con ở bên cạnh chú Đỗ đi!” Ánh mắt của Thịnh Thịnh nhìn qua hai bóng người đang đứng bên ngoài cổng, càng nhìn càng thấy chú Đỗ cao to hơn chú Tần. “Ừm! Chú Đỗ rất xứng với mẹ, em gái sinh ra chắc chắn sẽ làm người mẫu! Ừm, nếu con có một cô em gái làm người mẫu thì tuyệt quá!”

“Hứ!” Tần Lăng Hàng hừ một tiếng lạnh lùng. “Nhưng cậu ta không đẹp trai bằng con trai của ta, dù sinh được đứa con gái cao chút thì cũng chưa chắc sẽ xinh đẹp! Không đẹp mà muốn làm người mẫu thì khó lắm đó!”

“Có thể qua Hàn Quốc làm phẫu thuật thẩm mỹ mà ông, trên tivi có nói công nghệ phẫu thuật của Hàn Quốc đứng đầu thế giới đó! Ông ơi, ông cũng đi kéo căng da đi, để nếp nhăn giữa chân mày ông thẳng ra lại, để như bây giờ khó coi quá! Nếu chú Tần về già mà giống như ông, chẳng phải mẹ con sẽ bị lỗ à? Một ông già xấu xí như vậy thì làm sao xứng đôi với mẹ con?”

“Con…” Tần Lăng Hàng suýt nữa ói máu mà chết!

Dì Trương sững sờ nhìn chằm chằm vào khuôn mặt tái mét của ông chủ, rồi đột nhiên cười lớn. “Ông chủ ơi, cậu bé này đúng là miệng mồm lanh lẹ, đáng yêu chết đi được! Tôi rất thích cậu bé này đó!”

“Có thể chọc cho người ta tức chết nữa!” Giọng của Tần Lăng Hàng dường như cũng lộ ra một sự yêu chiều khó hiểu.

“Ông ơi, ông dễ hờn mát quá thì phải ha?” Thịnh Thịnh nhướn mày lên, cái trán đó khá giống với Tần Lăng Hàng. Dì Trương hơi ngây người ra, đứa trẻ này và ông chủ đúng là có duyên với nhau, và cho đến tận bây giờ cũng chỉ có duy nhất một mình cậu bé dám làm cho ông chủ phải nghẹn họng!

“Thằng nhóc, ta với con bàn bạc một chút được không?” Tần Lăng Hàng tiếp tục chiến lược của mình.

“Ông ơi, có gì thì ông cứ nói đi! Tự nhiên ông kêu con đến nhà ông, chắc chắn phải có chuyện gì đó! Tối qua chưa nói, nếu hôm nay vẫn không nói, thì con phải đi rồi đó!”

“Công ty của chú Tần lớn không?” Tần Lăng Hàng hỏi.

“Dạ lớn! Rất có phong cách!” Thịnh Thịnh nói với vẻ chân thành. “Lần trước con thấy rồi, có tòa nhà cao lắm!”

“Con có muốn sau này sẽ sở hữu một công ty như vậy không?”

“Dạ muốn!”

“Vậy con làm người thừa kế của gia đình ta ha, chịu không?” Tần Lăng Hàng tiếp tục nói.

Dì Trương lặng người đi! Ông chủ nói vậy là có ý gì? Lẽ nào định đem Tần thị tặng cho cậu bé này?

“Tại sao vậy ạ?” Thịnh Thịnh bối rối.

“Kêu mẹ con lấy chú Tần, con cũng theo họ Tần luôn, làm cháu của ta, tiếp nhận quản lý Tần thị, trở thành đại tổng tài, oách không?”

Thịnh Thịnh mím môi và lắc đầu. “Ông ơi, con không muốn làm tổng tài của nhà ông đâu!”

“Ớ!” Tần Lăng Hàng cũng kinh ngạc theo.

“Con muốn tự mình mở công ty, không thèm lấy của người khác đâu!” Thịnh Thịnh nói rồi bật cười, đôi mắt to tròn cong lên thành hình bán nguyệt. “Khi con có công ty rồi, con sẽ phong cho mẹ con làm chủ tịch. Ông ơi, đến lúc đó mẹ con sẽ ngang chứ với ông đó, ông cứ lo quản lý tốt công ty của mình đi, coi chừng con sẽ ép cho ông bị phá sản luôn đó!”

“Giọng điệu ngông cuồng lắm!” Tần Lăng Hàng cười ha hả.

Câu này, giống hệt như bản thân của hơn năm mươi năm trước.

Tiếng cười của ông ta ngay lập tức thu hút sự chú ý của Tiêu Hà Hà đang đứng bên ngoài cửa. Lúc này cô mới nhận ra rằng họ đã đứng ở ngoài cửa quá lâu, gần như đã quên mất Thịnh Thịnh, trong lòng thấy hơi áy náy.

“Ông không tin hả?” Thịnh Thịnh vẫn đang nói chuyện với Tần Lăng Hàng. “Vậy chúng ta cứ chờ xem! Ông phải sống lâu một chút đó, nếu không sẽ không nhìn thấy được đâu!”

Quay lại trong xe.

Tiêu Hà Hà đang ngồi ở chỗ ghế phụ, hai đứa trẻ ngồi ở hàng ghế sau, Đỗ Cảnh im lặng lái xe.

Hai đứa trẻ ríu rít reo hò. Ngữ Điền giống như một con chim nhỏ được thả ra khỏi lồng, cứ ríu ra ríu rít không ngừng. "Mẹ ơi, con nhớ mẹ nhiều lắm đó! Lâu lắm rồi con không được gặp mẹ. Mẹ ơi, sao mẹ không đến thăm con vậy?"

"Ngữ Điền, tại mẹ không tốt! Ông nội đã đồng ý cho con ở lại với mẹ một tháng lận đó, con vui không?" Tiêu Hà Hà thấy chua xót trong lòng, không ngờ ông Tần lại chịu thả người. Nhưng khi họ đến đó, ông Tần cũng đã nói lời cảnh cáo.

109. Chương 109

Tiêu Hà Hà còn chưa nói gì thì Mig đã hét lên. "A! Lại có thêm một anh chàng nhỏ bé nữa à? Anh chàng nhỏ bé môi đỏ răng trắng này nè! Ai vậy?"

Cô ấy đang tự hỏi liệu đây có phải là đứa con chỉ được nhìn thấy một lần cách đây năm năm hay không?

Ánh mắt của Mig liếc nhìn Tiêu Hà Hà với vẻ phấn khích, cô gật đầu. "Mig, đây là Ngữ Điền, con trai của em…"

"A! Chị có hai thằng con nuôi rồi! Cục cưng, nào, dì không thiên vị đâu, hôn một cái nào!" Mig nói rồi chạy đến ôm lấy Ngữ Điền, không nói gì chỉ ịn lên mặt cậu một dấu môi đỏ chót.

Khuôn mặt nhỏ nhút nhát của Ngữ Điền ngay lập tức đỏ bừng, rồi quay đầu lại nhìn Tiêu Hà Hà.

Tiêu Hà Hà bật cười. "Ngữ Điền à, đây là dì Mig đó con!"

"Cục cưng, khi con chào đời, dì đã từng bồng con rồi đó, dì là người đầu tiên gặp con ngoại trừ các bác sĩ, gặp con còn trước mẹ của con nữa kìa. Sao vậy? Mắc cỡ à?" Mig háo hức nói.

"Con chào dì!" Cuối cùng Ngữ Điền cũng lên tiếng, nhưng vẫn rất sợ sệt.

"Con ngoan!" Mig vẫn bồng cậu bé, sau đó ôm lấy cả hai đứa trẻ, lúc này mới giật mình khi nhìn thấy có một hình dáng cao lớn đang đứng trong nhà.

"A! Anh này là ai vậy?"

Lúc này Đỗ Cảnh mới nhận ra rằng đến lúc này cô gái xinh đẹp và ăn mặc rất hợp mốt trước mắt mới nhìn

thấy sự tồn tại của mình, còn Tiêu Hà Hà thì phì cười. "Mig, đây là đồng nghiệp của em, Đỗ Cảnh!"

Sau phần giới thiệu, Mig hơi xấu hổ. "Xin lỗi anh nha, vừa rồi tôi gặp con nuôi nên vui quá, không nhìn thấy anh!"

"Không có gì đâu!" Đỗ Cảnh không để bụng, nói rồi xách mấy túi rau củ đi thẳng vào bếp. "Hà Hà, cô đi nghỉ đi, tôi nấu cơm xong sẽ gọi mọi người!"

"Chú Đỗ ơi, chú biết nấu cơm hả?" Thịnh Thịnh hỏi ngay lập tức.

"Ừm!" Đỗ Cảnh gật đầu.

"Wow! Chú tuyệt vời quá!"

Lúc này Mig mới nhìn thấy đôi mắt sưng đỏ của Tiêu Hà Hà, vội hỏi với giọng nghi ngờ: "Em ổn chứ?"

"Cô ấy không được khỏe, bác sĩ nói phải nghỉ ngơi nhiều hơn, cần được tẩm bổ!" Đỗ Cảnh nói.

"Vậy hả? Tôi cũng thấy sắc mặt của nó không tốt. Để tôi phụ anh nấu ăn ha. Hai đứa lên phòng chơi đi. Hà Hà, em nằm nghỉ đi, để chị phụ anh Đỗ cho!"

"Chị biết làm hả?" Tiêu Hà Hà cười phá lên, cô biết rõ Mig là một kẻ ngốc trong bếp!

Mig lập tức cau mày lại, nháy mắt ra hiệu, nhỏ tiếng cảnh báo: "Này, dù chị không phải là mẹ hiền vợ ngoan thì cũng có thể làm dáng một chút đúng không? Rửa rau được mà, đâu thể nào để khách khứa mới tới nhà lần đầu mà phải xuống bếp nấu cơm chứ hả?"

"Hi hi… Thôi được rồi, chị phụ Đỗ Cảnh đi, em về phòng đây!" Điện thoại của Tiêu Hà Hà lại reo lên lần nữa, cô nhìn xuống và thấy số của Tần Trọng Hàn, sắc mặt lập tức trắng bệch ra.

"Hà Hà, có phải Tần Trọng Hàn gọi không?" Mig nhận ra sự thay đổi của cô. "Em và Tần Trọng Hàn kết thúc như vậy thật à?"

"Không có gì đâu, em ổn. Chị mau qua phụ Đỗ Cảnh đi!" Nói rồi cô quay về phòng ngủ của mình.

Ngắt cuộc gọi, Tiêu Hà Hà để cái điện thoại lên bàn.

Tần Trọng Hàn nhìn thấy cuộc gọi bị ngắt ngang, hai tay siết chặt vô lăng làm nổi cả gân trắng. Cả khuôn mặt như bị mây mù che phủ, nhấn gọi một lần nữa, nhưng chợt nhận ra tay mình đang run dữ dội!

Điện thoại của Tiêu Hà Hà lại reo lên, cô đành phải nhận cuộc gọi này.

"Hà Hà, em đang ở đâu? Anh đến tìm em!" Tần Trọng Hàn vội vã hét lên.

"Anh gọi nhầm số rồi! Nếu anh còn gọi đến nữa, tôi sẽ đổi số đó!" Tiêu Hà Hà nói rất nhỏ, giọng run rẩy.

"Hà Hà, em nói cho anh biết là em đang ở đâu đi. Có người nói em đi thuê phòng với người đàn ông khác, có thật vậy không? Anh muốn xác định chuyện đó!" Anh ta sốt ruột nên đã nói ra hết những lo lắng chưa được suy ngẫm đó.

Nhưng ngay khi câu này được nói ra, cả cơ thể và trái tim của Tiêu Hà Hà đã lạnh lẽo theo.

Thuê phòng?

Thuê phòng với đàn ông?

Cô đang cầm một ly nước trong tay, cô siết thật chặt cái ly đó, hoảng loạn đưa lên miệng. Nước rất ấm, nhưng cô chỉ cảm thấy lạnh lẽo, lạnh đến mức cô sắp run rẩy cả người.

"Hà Hà, em có làm chuyện đó thật không?" Tần Trọng Hàn hỏi với giọng run rẩy. "Em thật sự muốn giày vò anh như vậy sao?"

Trái tim Tiêu Hà Hà như rơi thẳng xuống vực thẳm sâu không thấy đáy, chỉ cảm thấy sau lưng toát mồ hôi lạnh. Cô run rẩy đặt cái ly lên bàn, vịn tay vào đó, trong tim cô cũng nhói đau từng cơn.

Rốt cuộc là ai đã nói với anh ta như vậy?

Nhưng cô giận, giận anh ta đã không tin mình, giận anh ta dễ dàng tin vào lời nói của người khác. Cô đi thuê phòng với người khác? Nếu cô có chút tính phong lưu đó, có lẽ cô sẽ không đau đớn như bây giờ rồi!

Nhưng sự không tin tưởng của anh ta làm cô như thể rơi xuống hầm băng, tim cô run rẩy, hỏi ngược lại bằng giọng lạnh lùng: "Phải! Tôi đi thuê phòng với người khác đó! Anh Tần, chuyện này thì liên quan gì đến anh?"

Cô nghe thấy đầu bên kia bỗng nhiên im bặt, rồi tiếng đạp phanh khẩn cấp vang lên trong điện thoại…

"Tần Trọng Hàn? Tần Trọng Hàn?" Tiêu Hà giật thót tim, nhưng đầu bên kia vẫn không nói gì, sau đó là tiếng bíp bíp, cúp máy rồi!

Máu huyết đột nhiên đông cứng lại, Tiêu Hà Hà như chết lặng, dường như không khí trong phòng cũng lạnh theo, lạnh đến mức làm cô phải rùng mình.

Cô gọi lại một lần nữa, nhưng đầu bên kia vẫn không ai trả lời…

"Hà Hà, em sao vậy?" Mig thấy Tiêu Hà Hà chạy ra khỏi phòng, bộ dạng rất hoảng hốt.

"Có chuyện rồi, Mig ơi, chắc Tần Trọng Hàn gặp chuyện gì đó rồi!" Bàn tay lạnh như đá của Tiêu Hà Hà đang nắm chặt tay Mig.

"Đã xảy ra chuyện gì?" Mig ngạc nhiên.

"Tai nạn xe, chắc là xảy ra tai nạn xe rồi!" Tiêu Hà Hà nghe thấy tiếng phanh xe rất gấp, nhất định là đã xảy ra tai nạn rồi. "Em phải ra ngoài, chị lo cho hai đứa nhỏ giùm em!"

Không có thời gian để giải thích thêm, Tiêu Hà Hà chạy thẳng ra ngoài.

Chiếc Bugatti màu xanh ngọc chạy ngang qua con phố đông đúc nhất, phía sau kẹt cứng một hàng xe dài, họ thay nhau bấm còi âm ĩ, nhưng những người trong xe không hề có phản ứng gì.

Tần Trọng Hàn đang ngồi trong xe, mặc kệ có bao nhiêu chiếc xe đang dừng ở phía sau. Vào lúc này, anh ta cảm thấy trái tim mình như đã bị lấy đi!

Dường như ý thức cũng không còn tồn tại nữa!

Đau khổ, đấu tranh, buồn phiền, giận dữ, hối hận, bồn chồn, một loạt những cảm xúc đang vây lấy anh ta. Anh ta cảm thấy mình lúc này đã rơi xuống vực thẳm, cả người cứ như rơi xuống nhưng không chết, mà cứ rơi mãi rơi mãi.

Lục phủ ngũ tạng đang đau dữ dội và đảo lộn vị trí, trong đầu anh ta hiện ra khuôn mặt dịu dàng đẫm lệ nhưng lúc nào cũng rất hờ hững đó, anh ta chỉ nhớ đến Tiêu Hà Hà!

Thời khắc này, cảm giác của anh ta rất thê lương. Sự đau đớn này còn đau hơn rất nhiều so với việc trước đây Mạc Lam Ảnh phản bội anh ta!

Không biết đau hơn bao nhiêu lần!

Chuông điện thoại cứ reo mãi không ngừng, nhưng anh ta không nhấc máy. Hoặc giả nói linh hồn của anh ta hình như đã bị kéo đi, hoàn toàn không biết được có người đang gọi đến, cũng không biết cảnh sát giao thông đã xuất hiện từ lúc nào.

Ý thức cố đấu tranh, tất cả ý thức, nhưng lại dính vào nhau một cách hỗn loạn. Tần Trọng Hàn không thể nhớ ra gì, chỉ cảm thấy mỗi một sợi dây thần kinh đều đang đau nhức.

Cô ấy nói đã đi thuê phòng với người khác…

Đừng làm điều này…

Vừa nghĩ đến việc có thể cô ấy đang ở cùng một người đàn ông khác, trái tim anh ta đau như bị roi quất vào…

Trong xe taxi, Tiêu Hà Hà gọi liên tục vào máy của Tần Trọng Hàn, nhưng không ai trả lời.

Trong lúc hoảng hốt, Tiêu Hà Hà đột nhiên nhớ đến Tăng Ly. "Anh Tăng, có lẽ Tần Trọng Hàn xảy ra chuyện rồi, tôi không liên lạc được với anh ấy…"

"Hà Hà, cô đừng lo, bây giờ tôi đang trên đường tới đồn cảnh sát giao thông, đúng là đã xảy ra chút rắc rối. Nhưng cô đừng lo, Hàn không sao cả!"

"Anh ấy không sao thật chứ?"

"Nghe nói là không sao, nhưng tôi phải đến đó xem thử mới biết được! Cô đang ở đâu?"

"Tôi cũng đến đồn cảnh sát giao thông!" Tiêu Hà Hà nhờ anh tài xế taxi quay đầu xe lại ngay lập tức.

Khi Tiêu Hà Hà và Tăng Ly đến đồn cảnh sát giao thông, họ nhìn thấy chiếc Bugatti màu xanh ngọc đang đậu phía sau chiếc xe kéo ở trong sân của đồn cảnh sát.

"Tần Trọng Hàn đâu?" Tiêu Hà Hà ngây ra. Chiếc xe vẫn ổn, còn người đâu rồi?

Khi cô vừa mới thở phào thì đã lo lắng trở lại. "Anh gì ơi, cho hỏi anh ấy đâu rồi?"

"Hàn? Hàn à?" Tăng Ly là người đầu tiên nhận ra rằng Tần Trọng Hàn vẫn còn ngồi ở trong xe, anh ta thấy lo nên gõ vào cửa xe, nhưng chỉ thấy Tần Trọng Hàn ngồi im trên ghế lái, ánh mắt trống rỗng, như thể đã bị hóa đá vậy.

"Anh gì ơi, anh đừng gõ nữa, tôi gõ đến tê tay luôn mà anh này cũng không chịu mở cửa ra. Không còn cách nào khác nên chúng tôi mới kiểm tra thông tin đăng ký biển số xe rồi gọi đến công ty anh. Anh ta đã dừng xe ngay ngã tư đông đúc nhất, không chịu lái đi, làm cho hơn ba trăm chiếc xe bị kẹt ở phía sau. Chúng tôi nghi ngờ anh ta lái xe khi đang say rượu nên mới không dám mở cửa, e rằng phải tạm giữ anh ta lại để điều tra! Nhưng thật tình là không còn cách nào khác nên mới gọi xe kéo đến…"

“Không thể nào đâu!” Tăng Ly giải thích: “Mới sáng sớm mà uống rượu gì chứ? Này! Hình như còn chưa tới giờ ăn trưa nữa, không nên uống rượu đâu ha!”

“Để tôi đi gọi!” Tiêu Hà Hà thở phào, cũng cảm thấy rất đau lòng. Anh chàng ngốc nghếch này! Vậy mà anh ấy dám dừng xe ngay giữa đường lớn!

“Tần Trọng Hàn, mở cửa ra, em là Tiêu Hà Hà đây!” Cô gõ vào cửa kính.

Nhưng người ở bên trong không có phản ứng gì, Tiêu Hà Hà tiếp tục gõ cửa. “Tần Trọng Hàn, nếu anh còn không chịu mở cửa ra, cả đời này em sẽ không tha thứ cho anh đâu, suốt đời cũng sẽ không! Anh có nghe thấy không hả?”

Anh cảnh sát thở dài rồi đột nhiên nhận ra điều gì đó. “Chắc không phải thất tình đó chứ?”

“Anh có mắt nhìn lắm, đúng là vậy đó. Anh bạn của tôi đang thất tình, nên tinh thần mới hơi không bình thường!” Tăng Ly giải thích với vẻ ngại ngùng.

“Thất tình cũng không được cố tình càn trở giao thông chứ! Theo như “Điều lệ thư phản ánh” và “Luật quản lý và xử phạt an ninh trật tự” có quy định, người cản trở giao thông và làm rối loạn trật tự công cộng sẽ bị tạm giam đó!”

“Ờ! Anh cảnh sát, phạt tiền đi, phạt tiền là được rồi mà!” Tăng Ly năn nỉ hết lời, cuối cùng cũng nhận được sự thông cảm của anh cảnh sát.

“Thôi được rồi, chờ anh ta chịu ra ngoài, chúng tôi xác nhận không phải lái xe khi đang say rượu thì chỉ phạt tiền thôi!”

Tiêu Hà Hà đã đe dọa hết mức nhưng Tần Trọng Hàn vẫn không có phản ứng gì. “Tần Trọng Hàn! Tần Trọng Hàn, mở cửa ra…”

Tiêu Hà Hà đi vòng ra trước đầu xe, đứng đó và nhìn thẳng vào người đang ngồi trong xe.

Tần Trọng Hàn dường như đang đắm mình trong suy tư, vẫn chưa hoàn hồn lại. Anh ta giống như đang mơ một giấc mơ thật dài.

Tiêu Hà Hà cứ nhìn chằm chằm vào anh ta từ bên ngoài xe, rồi gọi cả điện thoại, nhưng anh ta vẫn không thèm ngó ngàng tới. Hoặc giả nói, mắt của anh ta hoàn toàn không có tiêu cự, không nhìn thấy cô, làm cô thật sự muốn đập nát chiếc xe của anh ta.

110. Chương 110

Anh cảnh sát giao thông nhìn thấy tình hình này thì lắc đầu với vẻ bất lực, xem ra là thất tình thật rồi, giống y tình tiết trong tiểu thuyết ngôn tình. Đúng là quá điên khùng!

Còn nhân vật nữ chính hình như đang tỏ tình thì phải?

"Chờ sau khi anh ta chịu mở cửa xe ra thì làm thủ tục!" Anh cảnh sát cũng không muốn tiếp tục ở đây chờ nữa.

"Được! Anh cứ đi làm việc của mình đi!" Tăng Ly gật đầu.

Nhìn Tiêu Hà Hà đau lòng như vậy, trong lòng anh ta cũng cảm thấy đau đớn, chỉ mong bệnh của Mạc Lam Ảnh sẽ mau khỏi, để trong lòng Hàn không còn cảm giác mắc nợ quá nhiều như vậy nữa. Anh ta hy vọng cuối cùng sẽ có một kết quả tốt đẹp vẹn toàn.

Tần Trọng Hàn vẫn không có phản ứng gì, Tiêu Hà Hà nhìn chằm chằm vào anh ta ở trong xe, lại bắt đầu nói: "Tần Trọng Hàn, anh thật sự quá xấu xa, quá xấu xa! Anh cố tình không muốn cho em sống tốt, không muốn em yên lòng có phải không? Em đã thê thảm như vậy rồi, anh còn muốn gì nữa?"

Nhớ lại thì cô liền cảm thấy tủi thân. "Em đâu phải siêu nhân, sao anh có thể bắt em chịu đựng quá nhiều như vậy chứ? Em đã buông tay rồi, tại sao anh vẫn cứ đến làm phiền em? Tần Trọng Hàn, từ lúc em quen biết anh đến nay, anh luôn bắt nạt em. Năm năm trước, khi vừa bắt đầu thì anh đeo mặt nạ, anh cố tình không muốn cho em nhớ mặt anh. Năm năm sau khi chúng ta gặp lại lần nữa, anh biết rõ em đi tìm con trong nhiều năm rồi, nhưng anh vẫn đeo mặt nạ để đùa giỡn với em! Tần Trọng Hàn, anh có biết là anh xấu xa nhiều như thế nào không hả?"

"Tần Trọng Hàn, anh biết những điều mà em hy sinh khó khăn đến thế nào không? Tại sao anh lại đùa giỡn với em? Cứ cho em được bình thản mà nuôi các con của mình đến suốt đời không được sao? Tại sao anh lại đùa giỡn em chứ?" Cô ngừng lại, thở dốc.

Cô lại nói: "Tần Trọng Hàn, anh không lo cho Mạc Lam Ảnh à? Anh ở đây làm gì? Anh giả chết cái gì hả? Anh muốn chết thì chết xa xa một chút đi! Sao anh phải để em nhìn thấy chứ hả? Anh là tên khốn! Anh mau mở cửa xe cho em, anh có nghe thấy không?"

Đây là lần đầu tiên cô chửi người khác, trước giờ cô luôn là cô gái ngoan hiền, chưa từng nói ra những lời nói thô tục, cô muốn làm một người mẹ tốt. Nhưng lần này, cô không nhịn nổi nữa rồi.

"Tần Trọng Hàn, anh mở cửa ra cho em! Em có chuyện muốn nói với anh! Anh mở cửa ra! Anh không muốn nghe những lời thật lòng của em à? Anh muốn em đứng ở đây nói cho mọi người nghe luôn hả? Tần Trọng Hàn, anh muốn làm cho em khó xử có phải không?"

Rồi cô cúi đầu xuống.

Đầu cô tựa nhẹ vào cửa sổ của chiếc Bugati, nước mắt rưng rưng. Cô im lặng một hồi lâu, sau đó, cô lại ngẩng đầu lên với vẻ kiên quyết: "Tần Trọng Hàn, sao anh có thể tàn nhẫn đến vậy? Anh có biết là anh đang làm tan vỡ trái tim em, khiến trái tim em ngày nào cũng bị dằn vặt hay không? Anh muốn em chết có phải không?"

"Anh và Mạc Lam Ảnh có bao nhiêu ký ức? Anh biết bây giờ chúng ta bất lực thế nào không? Anh mở cửa ra! Anh nghe thấy không? Nếu anh vẫn không mở cửa, em sẽ đi thật đó!"

"Hà Hà! Cô đừng kích động, tôi nghĩ anh ấy chỉ điên rồ nhất thời thôi, chúng ta chờ thêm chút nữa đi. Vào xe tôi ngồi trước đã!" Tăng Ly lo cô nói tiếp thì sẽ xỉu mất, vì bây giờ cô đã ốm đến mức không ra hình người nữa rồi.

Anh ta nhìn vào khuôn mặt trước mắt, cô ấy ốm đi rồi, ốm đến mức cái cằm nhọn ra, ốm đến mức mắt lõm vào, ốm đến mức hai gò má nhô cao. Trong lòng Tăng Ly tự trách mình rất nhiều, nếu anh ta báo thẳng cho nhà họ Mạc chứ không nói cho Tần Trọng Hàn biết chuyện của Mạc Lam Ảnh, thì có lẽ Hà Hà sẽ không buồn! Nhìn thấy Tiêu hà Hà đau buồn như vậy, trong lòng anh ta cũng buồn theo!

"Anh Tăng!" Tiêu Hà Hà lắc đầu. "Tôi phải nói, tôi phải gọi cho anh ấy tỉnh lại, còn không được nữa thì tôi sẽ đập bể cửa xe luôn!"

Tăng Ly ngạc nhiên, Hà Hà cũng quá dũng mãnh rồi thì phải?

"Tần Trọng Hàn, anh có nghe thấy không? Nếu anh còn không mở cửa, em sẽ đập bể cửa xe đó! Anh có nghe thấy không?" Cô khịt khịt mũi, mắt thì vẫn nhìn chằm chằm vào Tần Trọng Hàn ở trong xe.

Tăng Ly im lặng không nói gì, chỉ đứng ngây người ra đó.

"Tần Trọng Hàn, em không quan tâm anh nữa! Em đi đây!" Cuối cùng Tiêu Hà Hà đã không chịu nổi, dậm chân rồi quay người rời đi.

"Hà Hà, để tôi nhờ người đến phá cửa xe!" Tăng Ly lập tức giữ cô lại.

"Anh Tăng, anh nói với anh ta, kêu anh ta đi xa một chút mà chết, đừng bao giờ gặp tôi nữa. Anh ta có chết, tôi cũng không đến gặp anh ta nữa đâu!" Cô giận đến mức nói năng lộn xộn, nói ra những lời cay độc như vậy, nhưng trong tim lại đau như bị dao cắt.

Tần Trọng Hàn, nếu anh còn không bước ra, thì em sẽ không gặp anh thật đó!

Tần Trọng Hàn ở trong xe đã nghe thấy những lời cô nói, ý thức dần dần được kéo trở lại. Cô nói có chết cũng không gặp anh ta nữa. Tay anh ta lập túc run lên, chưa từng có cảm giác hoảng loạn như vậy. Cảm xúc nặng nề đó đè trong lồng ngực, làm anh ta không thể thở nổi.

Chỉ cảm thấy máu huyết toàn thân đông cứng lại, bắt đầu tê dại và trống rỗng, toàn bộ ý thức đều đang lặp đi lặp lại một câu giống nhau. Đừng…

Cánh cửa đột nhiên được mở ra, đôi chân mảnh khảnh bước xuống.

Tiêu Hà Hà cứ đi về phía trước, sự chú ý của Tăng Ly chỉ dõi theo bóng lưng của cô. Khi có người đi ngang qua mình, sải bước đi theo bóng lưng của Tiêu Hà Hà, anh ta mới nhận ra, Tần Trọng Hàn đã trở lại!

Ôi! Làm người ta sợ chết đi được! Giả chết chắc cũng không đáng sợ đến mức này đâu! Sợ đến ba hồn bảy vía cũng bay mất.

"Đứng lại!" Giọng thấp trầm đầy sức hút vang lên từ phía sau, Tiêu Hà Hà đã nghe thấy giọng của Tần Trọng Hàn, giọng điệu đầy mệnh lệnh, vẫn rất ngang ngược.

Cuối cùng anh ta cũng chịu ra ngoài rồi!

Khuôn mặt đẫm nước mắt của cô đã nở nụ cười, nhưng cô không dừng lại, vẫn tiếp tục bước về phía trước, sắp bước ra khỏi cánh cửa lớn của đồn cảnh sát.

Bất thình lình, Tần Trọng Hàn sải bước đuổi theo đến, chụp lấy cánh tay cô. Trong khi cô hoảng sợ la lên, cả người cô đã bị anh ta kéo vào và nằm gọn trong lồng ngực rộng lớn của mình. Tiếp sau đó, một nụ hôn mạnh mẽ ập đến, che đi tiếng kêu của cô. "Hà Hà!" Tần Trọng Hàn mê sảng, kêu tên của cô. "Hà Hà, Hà Hà…"

Nụ hôn của anh ta, vội vã biết bao, hôn lấy môi cô, đầu lưỡi lướt qua răng cô, làm cô khẽ rùng mình…

Ánh mắt anh ta hừng hực lửa nhìn chằm chằm vào cô, như thể không chịu buông tha cho bất kỳ nơi nào trên cơ thể cô. Cô không nhắm mắt lại, đôi mắt sâu thẳm của anh ta làm cô say đắm, quên mất chuyện họ đang ở trong sân đồn cảnh sát, quên mất dòng người qua lại, quên mất phía sau còn có một Tăng Ly với vẻ mặt đầy kinh ngạc…

Cổ họng cô khô khốc và tắc nghẽn, không kiềm chế được phải thè lưỡi ra quấn lấy lưỡi của anh ta. Động tác nhỏ vô tình nhưng đầy hấp dẫn này lại làm cho Tần Trọng Hàn run rẩy.

"Hà Hà…" Hơi thở nóng rực lướt nhẹ trên má cô, giọng nói thô lỗ hơi khàn khàn. Anh ta đảo mắt một vòng, bỗng nhận ra bây giờ đang ở bên ngoài, anh ta không muốn để người khác nhìn thấy khuôn mặt đỏ ửng như người say rượu của bạn gái anh ta. "Chúng ta về nhà…"

Anh ta bồng cô lên, Tiêu Hà Hà bỗng hét lên, vội vã vùi mặt vào lồng ngực của anh ta. Trời ơi! Cô đã làm gì thế này? Sao lại hôn anh ta ở đây chứ?

Quay đầu lại nhìn thấy Tăng Ly, Tần Trọng Hàn ngạc nhiên. “Sao cậu lại ở đây?”

“Còn nói nữa? Anh dừng xe ngay giữa đường, làm tắc nghẽn giao thông, cảnh sát đã kéo xe anh về đây, rồi gọi đến công ty, bác trai kêu tôi đến đây đó! Hàn à!”

Tần Trọng Hàn đã bồng Tiêu Hà Hà và để cô ngồi vào trong xe, sau đó không thèm quay lại nhìn Tăng Ly, chỉ buông ra một câu. “Cậu lo giải quyết hậu quả nhé, tạm biệt!”

“Hàn…” Còn chưa nói xong, chiếc Bugati đã phóng đi mất dạng.

Tần Trọng Hàn đã đưa Tiêu Hà Hà đến căn biệt thự số 15.

Anh ta vẫn mặc bộ đồ ngày hôm qua, râu vẫn chưa cạo, cô nhìn anh ta, có chút bất lực.

Anh ta cũng nhìn cô, trách móc với vẻ tủi thân: “Em nói em muốn anh đi chết!”

Cô không trả lời, sao cô lại để anh ta chết được chứ? Đó không phải là lời nói thật lòng của cô.

“Anh chết rồi, em có buồn không?” Anh ta hỏi với vẻ bình thản.

Tiêu Hà Hà cảm thấy trong lòng buồn bã, trống trải, trống trải đến mức khó chịu. “Em không muốn anh chết! Em không muốn anh chết! Tại anh chọc giận em nên em mới nói như vậy thôi. Em không hề đi thuê phòng với người khác, sao anh có thể đổ oan cho em chứ? Tần Trọng Hàn, anh là tên khốn! Anh làm cho em rơi biết bao nhiêu nước mắt rồi. Em ghét anh! Ghét anh!”

Bàn tay nhỏ bé của cô đấm vào ngực anh ta.

Anh ta đột nhiên ôm lấy cô, vẫn bất ngờ không kịp đề phòng, vẫn mạnh mẽ như vậy. Cô cúi đầu xuống, anh ta nâng mặt cô lên, hôn cô mãnh liệt, như thể đã dốc toàn bộ sức sực để hôn cô, siết chặt lấy cô, rất chặt. Nếu có thể, như muốn nhét cô vào trong cơ thể của mình.

Những giọt nước mắt mằn mặn rơi xuống môi anh ta, tất cả mùi vị hòa quyện vào nhau trong giữa răng và lưỡi. Cô dường như không thể thở được, không khí trong phổi đều bị ép hết ra ngoài. Còn anh ta vẫn rất gấp gáp, như thể sắp chết thật vậy. Rất gấp gáp và tuyệt vọng, rất khao khát và bất lực.

Nước mắt cô rơi càng nhiều hơn.

Cuối cùng anh ta buông tay ra, nhưng ánh mắt của anh ta vẫn rất gần, vẫn rất rất đen rất sâu, phản chiếu ánh mắt của chính cô, bên trong đầy những giọt nước long lanh, như đang ngưng tụ lại.

"Đừng khóc! Anh chỉ là quá bất ngờ khi nghe câu nói đó, anh cứ tưởng là… Anh đã không suy nghĩ kỹ, anh tưởng là em thật sự ở cùng với người đàn ông khác. Hãy tha thứ cho sự điên khùng của anh, anh điên khùng là vì anh quá yêu em…"

Cô không nói gì, nước mắt chảy càng dữ dội hơn.

Anh ta nói: "Xin lỗi em, Hà Hà. Anh thật sự đã quá ích kỷ, anh quả thực đã không nghĩ đến cảm nhận của em. Anh thật sự không thể nào buông tay em được. Em có thể nào tiếp tục chịu chút thiệt thòi, tiếp tục chờ đợi anh không?"

Cô nhìn anh ta, nhìn thấy nước mắt của một người đàn ông, rơi xuống mà không kìm lại được, một giọt nước mắt rất lớn. Anh ta quay mặt đi chỗ khác vì bối rối, không muốn để cô nhìn thấy. Nhưng cô đưa hai tay lên ôm lấy khuôn mặt của anh ta, từ từ xoay mặt anh ta lại, nhìn vào anh ta, chỉ cảm thấy thở thôi cũng rất đau.

Sau đó, cô chậm rãi, nhón chân lên, đặt lên môi anh ta một nụ hôn kiên định.

Những vệt nước mắt ướt đẫm bắt đầu bập bềnh giữa môi và răng của nhau. Anh ta cúi đầu xuống thật chậm, môi anh ta rất nóng. Anh ta ôm lấy cô, rất sâu, rất mạnh, hai người chỉ để môi và lưỡi quấn vào nhau. Nụ hôn này rất sâu và rất lâu, có cả mùi thuốc lá dễ chịu. Nụ hôn này đã kéo dài trong thời gian rất lâu…

Cuối cùng, khi anh ta buông cô ra, cô đỏ mặt nhìn anh ta, nhìn thấy trong đôi mắt sâu thẳm của anh ta ẩn chứa một âm mưu. Điều này khiến cô cảm thấy lạ lẫm nhưng lại quen thuộc, cũng làm cho cô sợ hãi, nhìn đi chỗ khác, muốn lẩn trốn đôi mắt đang rực cháy kia.

"Đừng rời xa anh! Đừng rời xa anh!" Dường như thấy được sự sợ hãi của cô, những ngón tay thô dày lướt qua khuôn mặt thanh tú của cô, dừng lại ở cái cằm nhỏ xinh xắn, buộc cô ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào anh ta.

111. Chương 111

"Chúng ta lên lầu!" Tần Trọng Hàn nhấc bổng cô lên.

Anh ta cúi đầu xuống nhìn cô đang ở trong lòng mình, từ đáy mắt đang lấp lánh ánh sáng khiến tim cô đập thình thịch đó. Anh ta đột nhiên nói ra ba từ với giọng thấp và khàn khàn: "Anh yêu em!"

Tim cô đập nhanh như thể muốn nhảy ra ngoài.

"Anh yêu em!" Anh ta lặp lại lần nữa, ngọn lửa trong mắt càng rực cháy hơn.

Cô nhìn anh ta chằm chằm, hơi há miệng ra, nhưng không nói gì. Trong một lúc lâu, họ cứ nhìn nhau như vậy.

"Em không tin hả?" Anh ta hỏi.

Cô lập tức nhắm mắt lại. "Tần Trọng Hàn, không phải em không tin. Em tin anh, nhưng bây giờ chị Mạc vẫn đang bệnh, em không thể thản nhiên mà ở bên anh…"

Khi mở mắt ra, trong mắt cô đầy lệ. Cô cố gắng không để những giọt lệ đó rơi xuống, cố gắng nhìn anh ta qua màn lệ mờ mờ, cố gắng giữ một nụ cười bình tĩnh… Nhưng cô đã thất bại hoàn toàn, nước mắt lăn dài xuống má, cô không thể nhìn thấy rõ anh ta, cô cũng không thể cười nổi.

"Hà Hà, nhìn vào mắt anh, nói cho anh biết em nhìn thấy gì?"

Cô ngước đầu lên, tim cô run rẩy, lau đi những giọt nước mắt, nhìn thẳng vào trong đôi mắt sâu thẳm của anh ta. Trong đó có tình cảm bao la. Râu trên cằm của người đàn ông này mọc ngang dọc như cỏ dại. Những ngày qua, anh ta đau đớn không ít hơn cô, cuối cùng cô nghẹn ngào: "Tần Trọng Hàn, anh sẽ làm cho em phải rơi xuống địa ngục đó!"

Anh ta bồng cô lên lầu, giống như lần đầu tiên, giống như lần đầu tiên giữa họ. Có điều lần đó, anh ta đeo một cái mặt nạ, còn lần này là khuôn mặt thật của anh ta. Sáu năm rồi! Thời gian trôi qua rất nhanh, mới đó mà đã sáu năm rồi!

"Từ lâu anh đã từ thiên đường rơi xuống địa ngục, rồi lại từ địa ngục lên lại thiên đường. Nói tóm lại, dù có chuyện gì xảy ra, anh cũng chỉ muốn ở bên em!"

Trái tim của cô ơi! Làm sao mà không run rẩy?

Làm sao mà không đập nhanh? Người đàn ông này cố tình muốn cô phải rơi xuống địa ngục đây mà! Cô phải làm gì đây? Phải làm gì đây?

Anh ta bồng cô lên lầu và đặt cô nằm lên giường.

"Anh đi tắm đã, chờ anh!" Anh ta nói rồi cởi bộ quần áo mấy ngày rồi chưa thay của mình ra, đi vào phòng tắm để tắm rửa.

Tiêu Hà Hà lắng nghe tiếng nước chảy róc rách trong đó, tự nhiên thấy chua xót trong lòng, rồi tự nhiên thấy cảm động. Lúc này, cô nghĩ, dù phải xuống địa ngục thật, cô cũng cam tâm…

Mười lăm phút sau, anh ta đi ra, râu đã được cạo sạch, khuôn mặt nhẵn bóng. Khuôn mặt đẹp như điêu khắc của anh ta giống như một vị thần.

Quấn một cái khăn tắm quanh eo, trên ngực anh ta còn dính vài giọt nước, mái tóc ướt sũng cũng đang giọt nước xuống. Anh ta cứ để vậy mà đi ra, đứng trước mặt cô, cơ bắp rắn chắc mạnh mẽ, rất gợi cảm…

Ánh mắt của Tiêu Hà Hà buộc phải nhìn đi chỗ khác, cứ nhìn anh ta như vậy, cô cảm thấy mặt mình nóng bừng.

Anh ta đi đến và lấy khăn lau nước, rồi đột nhiên thì thầm: "Hà Hà, anh muốn…"

"Không được!" Cô nói nhanh như chớp.

"Ha ha." Tiếng cười của anh ta lại vang lên bên tai, rất trầm và khẽ.

Cô hoảng hốt nhìn lên. Anh ấy dám cười mình? Lúc này mà còn cười được à? Anh ta vồ đến như một con sói dữ, đè cô bên dưới cơ thể mình.

"A!" Tiêu Hà Hà vội ôm lấy bụng mình như thể muốn bảo vệ. "Anh thả em ra!"

"Hà Hà, anh muốn…" Hơi thở anh ta phun ra khiến cả người cô run rẩy.

Cô đang mang thai, cô phải bảo vệ con mình, vả lại còn vì Mạc Lam Ảnh, trong lòng cô đang rất rối, không thể nào làm chuyện đó với anh ta được, vậy nên cô chỉ có thể co người lại theo bản năng.

Anh ta cúi đầu nhìn cô, cái cằm láng mịn chà chà vào bàn tay nhỏ nhắn của cô, ánh mắt như một ngọn đuốc, chỉ nhìn cô như vậy, không nói thêm câu nào.

"Tần Trọng Hàn, chúng ta không thể!" Cô thì thầm.

Trái tim cô không thể bình tĩnh lại được, cô không muốn để lại bóng râm trong lòng.

Anh ta hơi thất vọng, nhưng đã lật người lại và nằm trên giường, sau đó kéo chăn đắp cho cả hai người. Bực bội nằm trong chăn, giọng anh ta càng khàn hơn. "Hà Hà, anh thực sự rất muốn…"

Từ chuyến du lịch đến Hokkaido lần trước cho tới bây giờ, đã hơn một tháng, anh ta không được chạm vào cô rồi.

Đây chắc là sự khác biệt giữa đàn ông và phụ nữ nhỉ?

Khi một người đàn ông bị áp lực thì sẽ có ham muốn, khi ăn no mặc ấm thì ham muốn sẽ càng mạnh, trong khi phụ nữ thì khác! Tiêu Hà Hà thở dài, cũng ủ rũ theo.

“Hôm nay anh sao vậy? Tại sao lại dừng xe ngay ngã tư? Bị cảnh sát giao thông kéo xe đi, anh không thấy xấu hổ à?” Cô vén chăn ra để nhìn anh ta thì nhận ra anh ta đang chống cằm nhìn mình, ánh mắt sáng quắc.

“Không biết!” Anh ta nhướn mày lên, ai ngờ lại bị kéo xe đi! Anh ta chỉ cảm thấy giống như đang nằm mơ vậy, không ngờ khi thức dậy thì đã ở đồn cảnh sát giao thông rồi.

Sau đó, anh ta cười phá lên, bởi vì anh ta nhớ lại chuyện cô đã chạy đến với vẻ mặt lo lắng, còn bị anh ta đưa đến biệt thự, xong rồi hình như cô đã tha thứ cho anh ta. Tất cả những chuyển biến tốt đẹp này làm cho anh ta đột nhiên cảm thấy trò hề này bị kéo xe lần này cũng rất xứng đáng!

Cô vừa giận vừa mắc cỡ: “Anh còn cười được!”

Anh ta vẫn cười: “Này, anh cứ tưởng em không quan tâm đến anh nữa chứ, còn tưởng em đã đi thuê phòng với người khác thật rồi, nên anh thất vọng chán chường, có ý nghĩ muốn chết nữa đó.”

“Ai nói với anh rằng em đã đi thuê phòng với người khác vậy? Ai đã đặt điều vậy?” Tiêu Hà Hà thực sự không biết kẻ xấu xa nào lại nói xấu mình như vậy.

“Là Tiểu Lý - trợ lý của ông già, tự nhiên anh ta gọi đến rồi nói vậy. Anh hoàn toàn không suy nghĩ gì, chỉ ngây ra mà gọi cho em, rồi còn nghe thấy một giọng nam đang nói chuyện với em nữa, sao mà anh không lo cho được? Lỡ như em đi theo người khác thật thì phải làm sao? Quãng đời còn lại anh phải sống thế nào?” Tần Trọng Hàn nói với vẻ rất tủi thân, rồi hoàn toàn bất ngờ, anh ta đã cắn nhẹ lên môi cô, không kìm lòng được lại hôn cô.

Tiêu Hà Hà đẩy anh ta ra và nói: “Sao anh cứ làm vậy hoài?”

Anh ta lẩm bẩm: “Anh đói lắm, anh rất muốn… Hà Hà, cho anh được không?”

Tiêu Hà Hà phớt lờ anh ta: “Đói thì anh đi ăn gì đi, nghĩ đến thì tự mà kìm chế, không đồng ý thì im miệng lại.”

“Nhưng nhịn lâu quá thì anh sẽ sinh bệnh đó!” Hễ bất chấp lý lẽ thì anh ta trông giống như một đứa trẻ, nhất định phải giành được viên kẹo đó. Và cô chính là viên kẹo mà anh ta muốn có.

“Vậy thì đi chết đi!” Cô giận dỗi.

Chân mày Tần của Trọng Hàn nhướn lên cao hơn. “Vậy em nói cho anh biết người đàn ông đó là ai? Người đàn ông tối qua đó là ai?”

“Tần Trọng Hàn!” Cô khẽ hét lên.

Anh ta không tin tưởng cô, làm cô rất tức giận.

"Anh biết đó là người đàn ông hôm qua, anh ta muốn làm gì? Anh ta muốn theo đuổi em hả? Không được, em là của anh, chỉ có thể là của anh!"

"Vậy còn anh là ai?" Cô hỏi, cảm thấy anh ta thật ngang ngạnh.

"Anh là của em!"

"Nhưng anh vẫn là của Mạc Lam Ảnh!" Cô nói nhanh, vừa nói ra thì cô đã hối hận rồi, vì cô nhìn thấy sắc mặt anh ta đột nhiên trắng bệch, rồi lại bắt đầu bối rối.

Nhưng bây giờ hối hận cũng đã muộn, cô nghĩ vậy rồi cắn chặt môi mà không biết làm gì khác.

Hít một hơi thật sâu rồi mới ngẩng đầu lên.

"Hà Hà, anh chỉ là của riêng em thôi, không phải là của bất kỳ ai khác, anh chỉ thuộc về em, cả cơ thể và tâm trí!" Anh ta nói với giọng trìu mến. "Xin em hãy tin anh, Lam Ảnh cần sự giúp đỡ của anh, anh chỉ muốn chữa khỏi cho cô ấy, không hề nghĩ gì khác. Chữa khỏi cho cô ấy rồi, lương tâm của anh cũng dễ chịu hơn! Em toại nguyện cho anh có được không?"

Anh ta cúi đầu xuống chống lên trán cô, trái tim vốn đã rối bời lại càng buồn bực hơn vì những câu nói vừa rồi. Bất chấp sự phản kháng của cô, anh ta lao đến và hôn lên môi cô.

Cô cố hết sức đẩy anh ta ra để từ chối, muốn né tránh nụ hôn của anh ta. Tuy nhiên, nụ hôn của anh ta vẫn rất ngang ngược, vẫn rất khiến cô không thể nào trốn thoát được.

Chiếm lấy đôi môi ngọt ngào của cô thật lâu, anh ta thực sự rất nhớ cô, chỉ muốn chứng minh rằng mình chỉ cần cô.

"Tần Trọng Hàn, em nói rồi, không được chạm vào em!" Cô đẩy anh ta ra thật mạnh.

Anh ta càng tổn thương hơn, thở hổn hển rồi gật đầu và nhìn cô: "Hà Hà, em biết không? Thật ra, lần đầu tiên, lần đầu tiên của chúng ta, đôi mắt bất lực của em đã thu hút anh. Đêm đó, anh còn nhớ rất rõ, anh đã đòi hỏi em đến hai lần. Em sẽ không hiểu được tâm trạng của anh lúc đó đâu! Rất rung động, rất tốt đẹp!"

Lần đầu tiên?

Lần đầu tiên giữa họ!

Tiêu Hà Hà giật mình kinh ngạc, khuôn mặt nóng bừng như bị lửa đốt.

Đêm đó, cũng trong căn phòng này, trên chiếc giường này, cô đã bị xé nát bởi anh ta một cách tàn nhẫn. Cảm giác đau đớn đó, cô vẫn còn lờ mờ nhớ được, hễ nghĩ đến thì không kìm được run rẩy!

"Tối đó, em làm anh phát điên, làm anh si mê…"

Ánh mắt của cô dừng lại trên khuôn mặt đẹp trai hơn người của anh ta, khuôn mặt với đường nét rõ ràng, mỗi một nét đều giống như được ông trời dày công khắc ra. Đây là một khuôn mặt nam tính rất điển trai, điển trai đến mức làm trái tim người ta run rẩy.

Anh ta đang nói về lần đầu tiên của họ. Anh ta vẫn còn nhớ?

Trái tim cô nhảy lên dữ dội.

"Hà Hà, những giọt nước mắt của em đêm đó đã làm tim anh đau, sự tốt đẹp của em làm anh cứ mãi nhớ đến trong những năm sau đó, đến mức từ đó về sau anh gần như không xảy ra quan hệ với Lam Ảnh. Có lẽ việc cô ấy ngoại tình, anh cũng có trách nhiệm…"

Cô kinh ngạc, không thể tin được.

Anh ta nhìn chằm chằm vào cô, nói tiếp: "Mãi đến sau này, khi Lam Ảnh bỏ đi, anh đã rất sốc, rồi bắt đầu mượn cớ đó để qua lại với rất nhiều phụ nữ. Anh biết tiếng tăm của anh không được tốt lắm, lượn qua lượn lại giữa rừng hoa, nhưng thực ra nói cách khác là để tìm được cảm giác đó, nhất là trong ba năm qua! Nhưng anh thực sự chỉ muốn tìm được cảm giác đó, cảm giác như lúc cùng em. Anh buông thả bản thân mình, cứ tưởng tất cả phụ nữ trên đời đều giống nhau, nhưng hoàn toàn không. Anh không thể tìm thấy vẻ trong sáng và ngây thơ riêng có trên người em! Vậy nên, vào ngày em đến phỏng vấn ở Tần thị, anh chỉ hỏi tên em, bởi vì em đã thay đổi, xinh đẹp hơn trước đây nhiều! Khoảnh khắc nhìn thấy em, trái tim anh đã rung động, thậm chí không thể tin được đó chính là em, mẹ của con trai anh…" Lần dầu tiên anh ta nói ra bí mật trong lòng mình, một bí mật đã chôn giấu trong một thời gian dài.

Vẻ mặt của Tiêu Hà Hà chỉ có thể dùng từ "ngu ra" để hình dung. "Nhưng tại sao anh lại đeo mặt nạ rồi làm vậy với em?"

"Anh thừa nhận rằng anh rất bỉ ổi, bởi vì anh không biết phải đối mặt với em như thế nào, và anh lại rất ham mê mùi vị của em, vậy nên anh mới nghĩ ra cách bỉ ổi đó. Vả lại lúc đó anh cũng thật sự mong muốn em sẽ trở thành vợ anh, em không chỉ là mẹ của Ngữ Điền, mà em còn khiến anh ngày càng si mê!"

"Anh có biết làm vậy rất bệnh hoạn không? Đeo mặt nạ! Rõ ràng là biết nhau mà! Anh có biết trong lòng em tủi nhục đến mức nào không?"

"Anh xin lỗi! Tất cả chỉ vì anh không kìm được muốn có em!" Hơi thở của anh ta nặng nề, giọng càng khàn

hơn, trong đôi mắt đen sâu thẳm có một sức mạnh như muốn hút hồn người khác. “Hà Hà, hãy tha thứ cho anh vì không thể kìm nén bản thân mình…”

Nói rồi, nụ hôn của anh ta lại rơi xuống.

112. Chương 112

Cô di chuyển vì muốn tránh xa chỗ đó của anh ta một tí, nhưng vừa nhúc nhích thì hơi thở của anh ta cũng bắt đầu nặng nề theo…

“Đừng nhúc nhích.” Anh ta cắn răng, bàn tay lớn vẫn giữ chặt eo cô.

Mái tóc đen rũ xuống má cô, trên đầu tóc có nước đang nhỏ xuống, một đôi mắt đen sáng ngời như muốn người ta đắm chìm trong đó. Cả người toát ra một nét quyến rũ độc đáo, đủ khiến cho mọi người trong lòng dậy sóng.

Đôi mắt mãnh liệt đó dần dần đến gần, đến khi cô nhận ra, mắt của anh ta và cô cách nhau chưa đầy một centimet, còn môi… không biết đã dính chặt vào nhau từ khi nào…

Nụ hôn của anh ta điên cuồng và kiêu ngạo, vẫn rất bức thiết…

“Đừng làm vậy.” Khẽ rên rỉ, cảm thấy tay anh ta đã luôn vào trong quần lót của cô, vội từ chối, nhưng cơ thể lại như mềm nhũn ra dưới sự khiêu khích đó.

“Anh muốn em!” Giọng nói đầy sức hút kèm theo chút kìm nén vang lên, hôn điên cuồng vào Tiêu Hà Hà đang nằm dưới người mình, bàn tay to lớn vội vàng cởi nút áo của cô ra như thể không chờ thêm được nữa, vuốt ve và tận hưởng làn da trắng trẻo làm anh ta lưu luyến đó, chà xát thật nhẹ nhàng. Anh ta chỉ cần cô, dù thế giới này không còn người phụ nữ nào khác, anh ta cũng chỉ cần cô!

Khi họ đã dẹp bỏ mọi rào cản, khi anh ta sắp tiến vào trong, chuông điện thoại của anh ta đột nhiên reo lên chói tai…

“Chết tiệt!” Tần Trọng Hàn mắng thầm một tiếng, bỗng chốc cụt hứng.

Tiêu Hà Hà cũng đã tỉnh táo lại, lập tức kéo chăn che mình lại. “Anh nghe điện thoại đi!”

Tần Trọng Hàn chỉ liếc nhìn cái điện thoại rồi chân mày nhăn lại, có chút bực mình.

Tiêu Hà Hà thấy anh ta có phản ứng đó thì biết ngay có liên quan đến Mạc Lam Ảnh, trong lòng cô chua chát, nhưng vẫn gượng cười: "Anh về đi, có phải chị ấy đang tìm anh không?"

"Hà Hà..." Tần Trọng Hàn muốn nói gì đó nhưng lại thôi, chỉ ôm chặt cô. Cuộc điện thoại này đã phá hỏng hứng thú của họ, khiến họ đều không còn muốn làm chuyện đó nữa.

Mạc Lam Ảnh là một rào cản giữa họ, lúc nào cũng xuất hiện bất thình lình vào lúc họ sắp vượt qua được chướng ngại vật đó.

"Nghe điện thoại đi!" Tiêu Hà Hà cầm lấy điện thoại và đưa nó cho anh ta.

Tần Trọng Hàn nhìn Tiêu Hà Hà thật lâu rồi nghe máy.

Còn cô cũng không muốn nghe những gì họ nói, nên định mặc lại quần áo rồi ra khỏi giường, nhưng anh ta đã ôm chặt lấy eo cô, không cho cô rời khỏi. Cô bất lực, đành ngồi đó nghe anh ta nói chuyện điện thoại.

"Lam Tịnh, có chuyện gì?" Tần Trọng Hàn khẽ hỏi.

"Anh đang ở đâu?"

"Có chuyện gì em cứ nói đi!" Giọng anh ta rất khẽ, lộ rõ vẻ khó chịu, vì giọng điệu của Mạc Lam Tịnh khiến anh rất không vui, anh ta nợ Lam Ảnh chứ không hề nợ Mạc Lam Tịnh!

"Anh rể, chị hai đang khóc!" Mạc Lam Tịnh nghe ra sự khó chịu của Tần Trọng Hàn.

"Chích thuốc an thần cho cô ấy, anh không về được! Vậy ha!" Tần Trọng Hàn cúp máy, cúi đầu nhìn Tiêu Hà Hà.

"Anh về đi! Chích thuốc an thần nhiều quá sẽ có hại cho sức khỏe, nếu vậy thì đừng bao giờ mong chị ấy khỏe lại được. Biết rõ anh là chỗ dựa tinh thần của chị ấy, anh không có ở đó, làm sao chị ấy yên tâm cho được?" Tiêu Hà đã nghe thấy lời Mạc Lam Tịnh nói, cô hiểu rằng cô nên kêu Tần Trọng Hàn quay về.

Bởi vì, Mạc Lam Ảnh là một người bệnh, và cô sẽ không so đo với một người bệnh!

"Anh còn chưa ăn gì!" Anh ta lẩm bẩm, bị cắt ngang làm mất hết hứng thú, tâm trang cũng bực bội theo. Bởi vì anh ta không muốn trở về căn hộ Minh Hạo, cứ về đó là cảm thấy như đang ngồi tù vậy, ngay cả không khí ở đó cũng đều làm người ta nghẹt thở!

"Em đi nấu cơm cho anh ăn!" Cô nói rồi mặc quần áo vào. "Đi thôi, chúng ta xuống dưới nhà!"

"Hà Hà, hôm nay chúng ta hẹn hò có được không? Chúng ta sẽ tắt điện thoại, không quan tâm đến ai hết, chỉ có hai chúng ta thôi!" Trong giọng nói thấp và khàn của Tần Trọng Hàn có chút cầu xin.

Tiêu Hà Hà quay mắt lại nhìn anh ta, anh ta trông rất yếu đuối. Mỗi ánh nhìn, mỗi động tác đều cho thấy rõ sự buồn bực và bất lực của anh ta, sao cô có thể nhẫn tâm đẩy anh ta ra xa được?

Nhưng, nếu hẹn hò thật thì liệu có vui vẻ không? Không! Ít nhất trong lòng cô sẽ không được an yên.

"Anh về đi! Chờ chị ấy khỏe hơn chút nữa, em hứa với anh, em sẽ hẹn hò với anh!" Cô nhẹ nhàng ôm lấy cổ anh ta, cho phép bản thân mình rúc vào ngực của Tần Trọng Hàn, khẽ lẩm bẩm, nói ra những điều trong lòng mình.

"Thực sự thì em không muốn kêu anh về đó, nhưng chị ấy là người bệnh, em muốn chị ấy mau khỏe lại, khỏe lại một cách hoàn toàn. Chỉ cần chị ấy khỏe lại, em sẽ không bao giờ buông tay nữa. Tần Trọng Hàn, chỉ lần này, nếu chị ấy khỏe lại rồi sau này bị bệnh lại, em sẽ không kêu anh lo cho chị ấy nữa! Anh có hiểu không? Chỉ lần này thôi! Anh cứ xem như là tác thành cho sự vĩ đại của em đi! Ngoan ngoãn quay về đó, hết lòng che chở cho chị ấy, để chị ấy sớm khỏe lại. Chỉ khi chị ấy khỏe lại rồi, chúng ta mới có thể ở bên nhau!"

"Hà Hà!" Trong tim Tần Trọng Hàn chua chát. "Anh xin lỗi, để em phải chịu thiệt thòi rồi!"

"Anh về đi!"

"Ừm! Anh sẽ cố gắng để cô ấy sớm khỏe lại, để cô ấy sống một cuộc sống bình thường. Anh muốn chúng ta ở bên nhau, cả nhà chúng ta sẽ ở bên nhau! Em, anh, Ngữ Điền, Thịnh Thịnh!"

Đồ ngốc! Còn một đứa trong bụng nữa nè!

Nhưng, Tiêu Hà Hà chỉ thì thầm trong lòng, cô không thể nói cho anh ta biết, anh ta đã đủ rối rồi, chờ đến khi không thể dấu được nữa hẵng nói ra. Có lẽ lúc đó, Mạc Lam Ảnh đã khỏe lại thì sao? Cô nghĩ vậy!

Tần Trọng Hàn đã ăn bữa trưa do Tiêu Hà Hà nấu, hai người ngồi lặng lẽ một lúc, Tiêu Hà Hà dọn dẹp chén đũa thì anh ta đi đến. "Em để đó đi, thuê người giúp việc theo giờ đến làm. Hà Hà, em và Thịnh Thịnh hãy dọn đến đây ở đi, đừng ở chỗ bạn em nữa!"

Tiêu Hà Hà không nói gì.

Anh ta châm một điếu thuốc, có hơi buồn bực. "Hà Hà, anh đã nói hai mẹ con em hãy dọn đến đây ở, tại sao em lại không nghe lời vậy?"

"Ở đó đi làm thuận tiện hơn!" Tiêu Hà Hà quay đầu lại nhìn người đang dựa lưng vào cửa bếp. "Với lại,

sống ở đây rộng rãi lớn, sẽ cảm thấy cô đơn!"

Bởi vì không có anh ta, sống trong một căn nhà lớn như vậy thì sẽ rất trống trải, trong lòng cũng sẽ nhớ nhung!

Khuôn mặt điển trai của anh ta như bị phủ một lớp sương mù, thoáng chút buồn bã.

Anh ta rít mạnh một hơi thuốc, sau đó không biết phải nói gì, trái cổ khẽ di chuyển, và cuối cùng cũng không nói gì cả.

Sau đó, cô rửa xong chén thì cất vào trong tủ, rồi lau tay. "Chúng ta mau đi thôi!"

Anh ta chỉ nhìn chằm chằm vào cô, sau đó dập thuốc rồi lấy thứ gì đó ra khỏi túi quần, rồi nắm lấy tay cô.

Cô bối rối, ngẩng đầu lên, nhướn mày và nhìn vào mặt anh ta, trìu mến và đầy thương tiếc. Bộ dạng này làm đau nhói trái tim của anh ta, đau đến mỗi dây thần kinh của anh ta.

"Hà Hà, chiếc nhẫn này là của em!" Nói rồi anh ta xòe lòng bàn tay ra.

Bên trong lòng bàn tay với các đường chỉ rõ ràng là một chiếc nhẫn kim cương lấp lánh, là cô đã trả lại cho anh ta ngày hôm đó. "Chiếc nhẫn này là của em, sẽ không tặng cho bất kỳ ai khác. Anh sẽ không tặng nhẫn cho bất kỳ ai nữa, em là người cuối cùng và cũng là người duy nhất được nhận nhẫn do anh tặng!"

Nói xong câu này, anh ta đeo chiếc nhẫn vào ngón giữa của cô.

Cô nhìn anh ta chằm chằm, chăm chú nhìn vào đôi mắt sâu thẳm của anh ta, trong tim tự nhiên cảm động đến lạ. "Duy nhất sao?"

"Ừm! Duy nhất!" Anh ta gật đầu chắc chắn. Kể từ lúc mua chiếc nhẫn này, anh ta đã quyết định suốt đời sẽ không rời bỏ, chỉ cần có tình yêu trong tim, thì không có gì không thể vượt qua được.

Tại thời khắc này, tự nhiên cô có chút kích động, muốn ôm người đàn ông này vào lòng, muốn ôm chặt anh ta, muốn hôn lên đôi môi u sầu đó, muốn đem những phiền muộn và đau khổ của mình hòa chung với anh ta, để mang đến cho nhau chút an ủi.

Nhưng cô không dám làm gì cả, chỉ nhìn anh ta rồi mỉm cười, như thể mặt trời đang chiếu trên mặt.

Trên đời này, không có gì có thể làm bạn cảm động hơn những lời tỏ tình trìu mến của một người đàn ông dành cho bạn! Bởi vì chữ "duy nhất" đó, cô sẽ không bao giờ buông tay nữa, dù tương lai có khó khăn đến đâu đi chăng nữa!

Tiêu Hà Hà ngẩng mặt lên, trên mi lấp lánh những giọt lệ. “Em sẽ chờ anh, cho dù bao lâu, kể cả một đời, em cũng sẽ chờ anh! Tần Trọng Hàn, chúng ta đi thôi!”

Cô khoác tay anh ta và giục anh ta đi.

Anh ta đã có được lời hứa của cô, nhưng trong lòng lại không thể vui sướng thật sự. Bởi vì anh ta biết, con đường phía trước sẽ rất khó khăn.

“Dì Mig, rốt cuộc mẹ đã đi đâu vậy? Tụi con sắp đói chết rồi nè!” Thịnh Thịnh và Ngữ Điền đã chạy đến bàn ăn nhìn ngó nhiều lần rồi.

Trên bàn đang bày sẵn những món ăn do Đỗ Cảnh nấu, nhìn rất đẹp mắt, mùi cũng rất thơm, ngửi mùi thức ăn thơm ngào ngạt nhưng không được ăn, bởi vì Đỗ Cảnh kiên quyết muốn chờ Tiêu Hà Hà về rồi cùng ăn.

“Dì đã gọi điện rồi, nói đang trên đường về, chắc sắp tới rồi!” Mig hơi tức giận.

“Mọi người ăn trước đi, tôi sẽ đợi cô ấy!” Đỗ Cảnh nói.

Đang nói thì Tiêu Hà đẩy cửa bước vào, vừa thấy mọi người vẫn chưa ăn cơm, mà kim đồng hồ đang chỉ ở số ba vào buổi chiều. “Tôi xin lỗi, mọi người vẫn đang chờ tôi à?”

“Hà Hà!” Mig nắm lấy tay cô rồi kéo thẳng vào phòng, sau đó đóng cửa lại và bắt đầu hỏi: “Rốt cuộc em bị sao vậy? Tần Trọng Hàn có gì tốt đẹp đâu? Chỉ một cuộc gọi thì em liền chạy ra ngoài. Không hề xảy ra tai nạn chứ gì?”

“Không!” Tiêu Hà Hà giải thích. “Bị một phen hú vía thôi.”

“Không cho em đi gặp anh ta nữa. Người đàn ông đó thì có gì tốt? Tức chết đi được! Bắt cá hai tay, chị ghét hạng đàn ông này nhất đó! Hà Hà, anh chàng Đỗ Cảnh đó cũng được, đích thân nấu canh tẩm bổ cho em, không nói nhiều nhưng rất chu đáo, hình như anh ấy thích em thì phải!”

“Trời! Mig à, chị đang nói gì vậy? Anh ấy chỉ là đồng nghiệp của em thôi!”

“Đồng nghiệp? Có đồng nghiệp nào mà chạy đến nhà nấu canh tẩm bổ chứ hả? Lại còn rất thích trẻ con nữa, rất tốt với hai thằng con của em đó!” Mig nói với vẻ ngưỡng mộ. “Người đàn ông như vậy mới là một người đàn ông tốt, chị từng trải nhiều người, không nhìn nhầm được đâu!”

“Mẹ ơi, mẹ ơi, con đói gần chết rồi!” Thịnh Thịnh bắt đầu la hét ở bên ngoài.

"Ừ! Chúng ta mau ra ngoài thôi, đừng để mọi người chờ nữa!" Tiêu Hà Hà biết Mig đã hiểu lầm, nhưng tự nhiên cô mỉm cười. "Mig à, hình như chị có ấn tượng tốt với Đỗ Cảnh thì phải, cũng đã đến lúc chị yêu đương để kết hôn rồi, không biết mấy năm qua chị đã làm gì nữa? Hay hai người thử sống chung đi?"

"Dẹp đi, đừng làm bà mai cho chị!" Mig nói rội tự nhiên đỏ mặt. "Ra ngoài ăn cơm thôi!"

Sau khi Tiêu Hà Hà đi ra ngoài, nhìn thấy Đỗ Cảnh, với vẻ mặt quan tâm.

"Thành thật xin lỗi, hôm nay có chút chuyện xảy ra bất ngờ, để anh lần đầu tới nhà chơi mà phải xuống bếp nấu ăn!"

"Không có chuyện gì chứ?" Giọng của Đỗ Cảnh đầy quan tâm.

"Không có gì!"

Mọi người ngồi quanh bàn ăn, Mig cứ khen tay nghề nấu nướng của Đỗ Cảnh rất giỏi, còn Thịnh Thịnh và Ngữ Điền thì ăn rất vui vẻ. "Tuyệt như tay nghề của mẹ vậy đó!"

"Uống canh đi!" Đỗ Cảnh để chén canh tẩm bổ trước mặt Tiêu Hà Hà, không quên rằng bây giờ cô là một thai phụ, cần được bổ sung dinh dưỡng, nhất là khi bây giờ cô ốm như vậy.

Đôi mắt của Mig lóe sáng, anh chàng Đỗ Cảnh này đúng là có ý với Hà Hà. "Uống canh, uống canh đi, đây là món canh gà mà Đỗ Cảnh hầm suốt một tiếng đó!"

113. Chương 113

Thứ hai.

Tiêu Hà Hà đưa hai đứa con đến trường của chúng, khi đến trước cửa trường mẫu giáo của Ngữ Điền, cô tạm biệt cậu bé rồi đi bắt xe buýt.

Đã vào mùa đông, trời âm u, sau khi đưa Ngữ Điền vào trường rồi lên xe thì trời bắt đầu mưa, cảm giác rất lạnh.

Chớp mắt, cơn mưa ập xuống dai dẳng, giống như những giọt lệ chảy ra từ đôi mắt của những người yêu nhau mà phải ly biệt, từng giọt đều là giọt sầu.

Cô mím môi lại, dạo này đúng là hay đa cảm quá, chỉ mưa thôi mà cũng cảm thấy thê lương. Không biết

vì mang thai hay vì Tần Trọng Hàn, tâm trạng cô thay đổi cũng khá lớn.

Đột nhiên lúc này nhận được tin nhắn của anh ta: "Hà Hà, em đang làm gì vậy? Đi làm rồi hả? Đi đường nhớ cẩn thận đó!"

Nhìn vào tin nhắn của anh ta, trái tim cô càng chua xót hơn. Kể từ hôm qua sau khi chia tay, lúc nào cũng nhận được tin nhắn của anh ta, chỉ cần cô không trả lời lại, anh ta sẽ không yên tâm, rồi gửi thêm vài tin nhắn nữa tới.

Sau cơn mưa, người đi bộ trên đường chớp mắt đã nhiều hơn, và bước chân của họ đều rất vội vã.

Nhìn đồng hồ, xe buýt còn chưa đến, sắp trễ giờ làm rồi, cô đành phải đi đến khu vực đón taxi ở phía trước, vừa định vẫy tay thì đột nhiên một chiếc xe chạy nhanh qua làm nước bùn bắn tung tóe lên quần áo của cô.

Đột nhiên, Tiêu Hà Hà bị làm cho trở nên rất thảm hại, còn chiếc xe ở phía trước đó bỗng thắng gấp lại một cái két, dừng lại ở phía trước cách chỗ cô không xa.

Cô thở dài, thôi bỏ đi, chắc người ta cũng không cố tình. Đó hình như là một chiếc xe rất đắt tiền, nhìn giống như chiếc Bugatti nhưng là màu trắng! Bộ dạng rất oai phong!

Cô vừa định vẫy tay thì đột nhiên một giọng nói mát lạnh vang lên, làm cô không thể kìm được cái rùng mình. "Cô gì ơi, cô không sao chứ?"

Tiêu Hà Hà không hề để ý, cứ tưởng người đó đang nói chuyện với ai khác, cô vẫy được một chiếc xe và định ngồi vào.

Đột nhiên, một đôi tay mạnh mẽ kéo cô lại, cô nghiêng đầu qua với vẻ mặt ngạc nhiên. Cô nhìn thấy một khuôn mặt hơi gian và quyến rũ, đôi mắt của người đó có màu xanh biển, những đường nét trên khuôn mặt rất rõ ràng, hình như là con lai, rất đẹp trai, đang mặc một bộ vest màu xám bạc, nhưng cả người lại âm u lạnh lẽo đến lạ thường. Cô hơi khựng người lại và hỏi: "Anh gì ơi, có gì không?"

"Xe của tôi đã làm dơ quần áo của cô, tôi xin lỗi cô." Người đàn ông đó xin lỗi bằng tiếng Hoa thật rành rõi.

Tiêu Hà Hà ngạc nhiên, lúc này mới nhận ra người này chính là người lái chiếc Bugatti màu trắng đó, chẳng khoảng hơn ba mươi tuổi, lớn hơn Tần Trọng Hàn một chút. Ồ, cũng rất có khí thế nữa.

"Không sao! Trời mưa mà, không phải lỗi của anh!" Tiêu Hà Hà mỉm cười rồi cúi người ngồi vào xe.

Nhưng người đàn ông đó vẫn không buông tay ra, cô ngạc nhiên. "Anh gì ơi?"

“Cô gì ơi, cô có đi nữa không vậy?” Anh tài xế taxi hơi sốt ruột. “Không đi thì đừng cản trở tôi kiếm cơm chứ!”

“Anh đi trước đi!” Người đàn ông với đôi mắt xanh liếc nhìn anh tài xế taxi với vẻ lạnh lùng, giọng điệu lạnh lẽo đến mức làm cho anh tài xế taxi cũng sững người ra, rồi lập tức khởi động xe và chạy đi thật xa.

“Anh gì ơi, làm ơn buông tay ra!” Tiêu Hà Hà rút tay mình lại. “Tôi đã nói là không sao rồi mà, tôi sắp trễ giờ rồi, xin lỗi!”

Cô tiếp tục vẫy chiếc xe thứ hai.

“Cô định đi đâu, để tôi chở cô đi, xem như đền bù cho việc làm dơ quần áo của cô. Con người tôi không thích nợ người khác!” Người đàn ông đó kiên trì.

“À! Không cần đâu! Không có gì thật mà!” Tiêu Hà Hà vừa nói vừa liếc nhìn người đàn ông trước mặt. “Anh gì ơi, tôi gần trễ thật rồi, xin lỗi anh!”

“Vậy thì đi thôi!” Người đàn ông đó lại nắm lấy tay của Tiêu Hà Hà, còn rất ngang ngược, kéo cô đi thẳng về phía chiếc xe Bugatti. “Tôi chở cô đi!”

Đưa Tiêu Hà Hà ngồi vào ghế phụ, cô ngây người ra nhìn anh ta. Không phải chứ? Con người này quá ngang ngược rồi thì phải? Có thể so với Tần Trọng Hàn được rồi!

Cô cảm thấy rất mắc cười. “Anh gì ơi, anh không cần phải chở tôi đi đâu, để tôi đón xe được rồi!”

“Im lặng!” Người đàn ông đó nói với vẻ dửng dưng và bắt đầu lái xe. “Thắt dây an toàn vào! Cô muốn đi đâu?”

Bất đắc dĩ, cô phải nghe lời, ngoan ngoãn nói ra địa chỉ của công ty. Người đàn ông này ngang ngược đến mức khủng khiếp thật, lại còn rất đáng sợ nữa!

Lúc này, điện thoại của cô lại nhận được tin nhắn.

Tiêu Hà Hà siết chặt cái điện thoại, như thể muốn lấy chút hơi ấm từ nó. Mở ra, nhìn thấy trên màn hình viết: “Hà Hà, sao em không trả lời tin nhắn vậy? Anh lo cho em lắm! Em đến công ty chưa? Đến rồi thì trả lời cho anh biết nhé! Hôn em, cục cưng của anh…”

Cô ngây người ra, mặt đỏ bừng, vội vàng nhấn vài từ. “Sắp đến công ty rồi!”

Sau đó nghiêng đầu nhìn người đang ngồi bên cạnh, đúng lúc anh ta cũng quay qua, đôi mắt lạnh lùng,

nghiêm nghị nhưng sâu như đáy biển đó liếc ngang Tiêu Hà Hà, kèm theo vẻ lạnh lùng bất tận.

Cô lại rùng mình một cách vô thức. "Anh gì ơi, cám ơn anh nhiều!"

Người thích lái Bugatti chắc đều là những người hoàn toàn khác biệt, quá kiêu ngạo. Như thế này, dù nói xin lỗi, dù là tốt bụng chở cô đến công ty, nhưng thật ra còn khó chịu hơn khi ngồi trong xe của kẻ thù nữa.

"Cô tên gì?" Người đàn ông đó đột nhiên lên tiếng.

"Ồ!" Tiêu Hà Hà ậm ờ một hồi rồi đột nhiên nói với vẻ cảnh giác. "Anh gì ơi, mới có duyên gặp mặt một lần, không cần phải biết tên lam gì! Cám ơn anh đã chở tôi đến công ty!"

Người đàn ông đó nhướn mày, khóe miệng hình như cong lên một tia cười nhạt, khiến cho Tiêu Hà Hà rất khó chịu.

Hai người không nói gì thêm, mãi đến khi đã đến trước cổng công ty, chiếc xe dừng lại, Tiêu Hà Hà mở dây an toàn và bước xuống xe, sau đó nói cám ơn một cách rất lịch sự: "Anh gì ơi, cám ơn anh!"

Người đàn ông đó lại lái xe đến bãi đậu xe của công ty rồi dừng lại, làm cô hơi bất ngờ.

"Hà Hà, cô cũng quen Hàn Lạp hả?" Đỗ Cảnh cũng vừa đến công ty, thấy áo khoác của cô bị dơ, rồi quay đầu lại nhìn Hàn Lạp đang đi đến, có chút ngạc nhiên, hình như anh ta nhìn thấy Hà Hà cũng bước từ trên xe của Hàn Lạp xuống.

"Hàn Lạp?" Tiêu Hà Hà hơi ngây người ra rồi chỉ vào người đàn ông ở bên kia. "Anh cũng quen anh đó hả?"

"Ừm, phải, một người bạn cũ, cũng có làm ăn qua lại với nhau!" Đỗ Cảnh nói rồi quay sang nói với người đàn ông đang đi đến từ phía bên kia: "Lạp, anh về nước hồi nào vậy?"

Ánh mắt của Hàn Lạp dừng trên khuôn mặt ngạc nhiên của Tiêu Hà Hà, khóe miệng cong lên lạnh lùng. "Mới về tới!"

"Hai người quen nhau thật à?" Tiêu Hà Hà chỉ vào Hàn Lạp, đột nhiên nhận ra việc chỉ vào người khác là rất bất lịch sự nên lập tức rụt tay lại ngay.

"Để tôi giới thiệu một chút ha!" Đỗ Cảnh giới thiệu họ với nhau.

Tiêu Hà Hà không ngờ được rằng anh chàng con lại này lại đến công ty của họ.

“Cà phê có rồi đây!” Pha cà phê xong, Tiêu Hà Hà bưng đến văn phòng của Đỗ Cảnh. Hàn Lạp đang ngồi trên ghế sofa, thấy cô bước vào, mắt đảo qua đảo lại.

Tiêu Hà Hà đặt cà phê lên bàn và chuẩn bị đi ra.

Hàn Lạp bưng ly cà phê lên, nhấp một ngụm rồi nhíu mày, dường như có gì đó đã lóe lên trong mắt, rồi vòng môi bỗng cong lên: “Cà phê cô Tiêu pha rất ngon!”

“Ờ! Cám ơn anh!” Tiêu Hà Hà mím môi lại. “Trợ lý Đỗ, tôi ra ngoài làm việc đây. Anh Hàn cứ tự nhiên!”

Sau khi cô rời đi, ánh mắt của Hàn Lạp cứ nhìn hoài về phía cửa, như thể đang suy nghĩ gì đó. “Hàn Lạp, vợ anh có khỏe không? Có cùng về đây với anh không?”

Nghe thấy từ “vợ”, Hàn Lạp hừ một tiếng lạnh lùng nhưng không nói gì, chỉ “ừ” khẽ một tiếng, vẫn cầm ly cà phê trong tay, tiếp tục suy tư.

“Để chị ấy một mình ở bên Pháp mà anh cũng yên tâm à?” Đỗ Cảnh thấy hơi khó hiểu.

“Hà Hà, con trai của cô rất dễ thương! Bữa nào cho nó đến nhà tôi làm khách ha!” Khi bưng cà phê vào cho Bùi Lâm Xung, ông ta đã nói như vậy.

“Ờ! Tổng tài, Thịnh Thịnh chưa hiểu chuyện, để ông chê cười rồi!” Tiêu Hà Hà mỉm cười.

“Đâu có, đứa trẻ đó thật dễ thương! Cứ quyết định vậy đi ha. Cuối tuần này tôi sẽ kêu Đỗ Cảnh đến đón nó, về nhà chơi với tôi để vài ngày!”

“Nhưng mà…”

“Cô không xa nó được à?” Bùi Lâm Xung nhướn mày.

Tiêu Hà Hà lắc đầu. “Tổng tài, cuối tuần hiếm lắm chú mới có thời gian để nghỉ ngơi, chú cứ nghỉ ngơi cho khỏe, Thịnh Thịnh vẫn còn là một đứa trẻ, không hiểu chuyện lắm đâu!”

“Hà Hà, cô đừng keo kiệt như vậy chứ. Bùi Lâm Xung tôi cả đời không con không cái, cô hãy cho tôi cảm nhận được chút niềm vui khi có con cái trong nhà đi chứ!”

Không con không cái à? Vậy thì tổng tài Bùi quả thật rất đáng thương.

Tiêu Hà Hà đành phải gật đầu. “Thôi được, miễn là tổng tài không chê nó phiền phức là được rồi, cuối

tuần này tôi sẽ đưa nó đến đó!"

"Cám ơn cô!" Bùi Lâm Xung cười lớn, khuôn mặt rạng rỡ, còn vui hơn cả khi giành được một vụ làm ăn. "Trưa nay cùng ăn trưa ha. Cô hãy đặt một nhà hàng tốt một chút, để chào đón Hàn Lạp!"

"Dạ được, tổng tài, tôi xin phép không tham gia, chỉ đặt nhà hàng cho mọi người thôi!" Tiêu Hà Hà được biết Hàn Lạp và Bùi Lâm Xung cũng là người quen cũ, Hàn Lạp vừa đến thì đã trò chuyện với Bùi Lâm Xung một hồi rồi mới đi đến văn phòng của Đỗ Cảnh.

"Cô đi chung đi, đây là công việc!" Bùi Lâm Xung cười và nói: "Con người Hàn Lạp hơi lạnh lùng một chút, y hệt Đỗ Cảnh, nhưng họ đều là những chàng trai rất tốt, rất trọng nghĩa khí, đừng để khuôn mặt lạnh lùng của họ làm cho sợ hãi!"

"Ờ!" Tiêu Hà gật đầu, nhưng trong lòng thầm lẩm bẩm. Hàn Lạp không đơn giản là lạnh lùng thôi, bởi vì vừa nhìn thấy anh ta thì cô đã cảm thấy hơi sợ. "Dạ được!"

Sau khi Tiêu Hà Hà ra ngoài làm việc chưa được bao lâu liền cảm thấy có một ánh mắt cứ nhìn chằm chằm vào cô, vội ngẩng đầu lên, nhìn thấy ở cách đó không xa Hàn Lạp đang đứng trước cửa sổ bên ngoài phòng tổng tài, hình như đang hướng tầm nhìn về phía bên này, như đang có gì suy ngẫm. Cách một bức tường kính, cô vẫn có thể nhìn thấy rõ ánh mắt sắc bén của anh ta, chỉ cảm thấy lạnh sống lưng.

Tiêu Hà Hà đã đặt chỗ ở nhà hàng của Mễ Kiệt.

Khi lái xe đến Await, mấy người họ đứng ở cửa, cô nhìn thấy Hàn Lạp liếc nhìn biển hiệu của nhà hàng, và mím chặt môi lại.

"Ừm, đã nhiều lần đi ngang nhà hàng này, nhưng lần đầu tiên ghé vào, có vẻ được đó!" Bùi Lâm Xung hơi nhướn mày lên, ánh mắt long lanh. "Cái tên này hình như có chút ngụ ý thì phải, không biết ông chủ của nó đang chờ đợi ai!"

Một câu gần như vô tâm của ông ta làm cho Tiêu Hà Hà giật mình, lẽ nào tổng tài biết chị Ngô và anh Mễ lúc trước là người yêu của nhau hay sao?

Tiêu rồi! Biết trước thì sẽ không đặt chỗ ở đây. Cô đúng là ngốc quá, tự nhiên lại đặt bàn ở đây.

Tiêu Hà Hà đã nhìn thấy Mễ Kiệt từ đằng xa, anh ta biết tin Tiêu Hà Hà đặt chỗ nên cố tình chừa lại vị trí đẹp nhất. Đến khi nhìn thấy ba người đàn ông cao to bên cạnh cô, Mễ Kiệt hơi ngạc nhiên.

"Hà Hà, anh đã giữ lại bàn đẹp nhất cho mọi người đó!"

"Cám ơn anh Mễ!" Tiêu Hà Hà mỉm cười và nói cám ơn.

Và khi Bùi Lâm Xung nhìn thấy Mễ Kiệt, trong mắt lóe sáng rồi bật cười. “Không ngờ ông chủ ở đây lại là một chàng trai trẻ tuổi đẹp trai đến vậy! Nhà hàng của cậu chắc là rất được các cô gái trẻ chú ý đó! Tất nhiên, ông chủ càng được chú ý hơn!”

114. Chương 114

Chỉ một câu thôi mà Tiêu Hà Hà đã nhìn tthấy khuôn mặt của Mễ Kiệt trắng bệch ra, sau đó anh ta hơi ngượng ngùng. “Anh theo chủ nghĩa độc thân, không muốn kết hôn, nếu mọi người muốn tìm em dâu thì e rằng khó rồi! Mau về bàn đi, mọi người đang chờ em gọi món đó!”

Nói xong câu này, Mễ Kiệt mỉm cười và vỗ vai cô. “Đi đi, dạo này em ốm quá rồi đó, cần được tẩm bổ rồi!”

“Anh Mễ…”

“Đi đi!” Khẽ gật đầu rồi Mễ Kiệt vội vàng đi khỏi.

Nhìn theo bóng lưng rời đi của anh ta, cảm thấy có chút cô đơn và bơ vơ, trong tim cô chua xót. Từ xưa đa tình luôn bị tổn thương bởi vô tình, chị Ngô và anh Mễ Kiệt chỉ e là rất khó để đến với nhau rồi.

“Lạp à, sao cậu lại yên tâm mà để vợ cậu ở Pháp một mình vậy?” Bùi Lâm Xung mở miệng hỏi một cách vô ý.

Bàn tay đang bưng ly cà phên của Hàn Lạp bỗng run lên, mím chặt môi và nói với vẻ thờ ơ: “Chúng tôi ly dị rồi!”

“Ly dị?” Bùi Lâm Xung và Đỗ Cảnh đều ngạc nhiên. “Sao lại có chuyện đó được?”

Khi Đỗ Cảnh hỏi Hàn Lạp về chuyện giữa anh ta với vợ mình, Hàn Lạp không nói gì, chỉ thở dài. Lúc đó, Đỗ Cảnh đã cảm thấy hơi lạ, nhưng không ngờ là đã ly dị! Tin này làm cho cả hai người rất ngạc nhiên, nhớ lại trước đây Lạp rất yêu vợ mình mà!

“Chuyện xảy ra khi nào?” Bùi Lâm Xung thấy sắc mặt của anh ta không tốt, hiểu rằng những gì anh ta đã nói đều là sự thật.

“Một năm rồi!” Hàn Lạp nói với vẻ dửng dưng. “Tất cả đều đã qua rồi!”

“Lâu như vậy rồi à? Lần gần đây nhất ba qua Pháp là khi nào nhỉ? Đỗ Cảnh!” Bùi Lâm Xung cau mày.

“Ba nuôi, là mùa hè năm ngoái!” Đỗ Cảnh nói.

“Lâu như vậy rồi à? Sao thời gian trôi qua nhanh quá vậy?” Bùi Lâm Xung lẩm bẩm.

“Hay chúng ta đừng nhắc đến chuyện này nữa. Chú Bùi, lần này con về sẽ ở lại đây khá lâu, chúng ta nói chuyện gì đó vui hơn đi! Dạo này chú làm ăn được chứ?” Hàn Lạp đã lấy lại bình tĩnh trong chớp mắt, đưa mắt nhìn về Tiêu Hà Hà đang ngồi ở đầu bên kia, trong mắt lóe lên một chút cảm xúc khó hiểu.

“Cũng được! Không nhắc nữa!” Bùi Lâm Xung nói, cũng đã nhìn thấy Tiêu Hà Hà đang đi đến. “Hà Hà, ngồi cạnh tôi nè!”

Ông ta vừa vẫy tay, Tiêu Hà Hà liền gật đầu. “Dạ được!”

Ngồi xuống bên cạnh Bùi Lâm Xung, giữ im lặng, cô cũng không biết nên nói gì.

“Cô gì ơi, cho một ly nước ấm!” Đỗ Cảnh nói với người phục vụ.

Một ly nước ấm nhanh chóng được bưng ra, Đỗ Cảnh đưa ly nước cho Tiêu Hà Hà rồi nói nhỏ: “Cô uống nước ấm đi, đồ uống có màu không thể uống được nữa đâu!”

Cả Bùi Lâm Xung và Hàn Lạp đều kinh ngạc, nhìn vào hành vi bất thường của Đỗ Cảnh, không sao ngờ được một anh chàng lạnh lùng như Đỗ Cảnh mà lại có một hành động dịu dàng đến như vậy.

Mặt của Tiêu Hà Hà đỏ lên. “Cám ơn anh, trợ lý Đỗ!”

Cô đang mang thai, không thể uống đồ uống có màu.

Không hề chú ý đến ánh mắt của hai người kia, Tiêu Hà cúi đầu uống nước, bận rộn cả buổi sáng nên chưa kịp uống nước, cảm giác được uống một ly nước ấm thật tuyệt!

Ánh mắt của Bùi Lâm Xung liếc ngang Đỗ Cảnh với vẻ thú vị. Đỗ Cảnh ngay lập tức hoàn hồn lại, có hơi ngượng, vội giải thích: “Ba nuôi ơi, không phải như ba nghĩ đâu!”

“Vậy ba đang nghĩ gì đây ta?” Bùi Lâm Xung cười lớn, không ngờ đứa con trai nuôi của mình lại quan tâm đến thư ký của mình nhiều như vậy, thật thú vị. Chẳng lẽ thằng nhóc này đã rung động rồi à?

Nhìn vào dáng vẻ trong sáng của Hà Hà, tuy đã có một đứa con nhưng xem ra vẫn còn rất trẻ, rung động cũng không phải là chuyện không thể! Vả lại Hà Hà làm việc rất nghiêm túc, nếu Đỗ Cảnh rung động thật, thì ông ta là người đầu tiên ủng hộ! “Đỗ Cảnh, dù con làm gì, ba nuôi cũng ủng hộ con!”

“Ba nuôi à…” Đỗ Cảnh càng ngượng hơn, và không nói gì nữa.

Hàn Lạp thì mím chặt môi, liếc mắt nhìn sang Tiêu Hà Hà, nhìn thấy cô vẫn không có phản ứng gì, chỉ ngồi im uống nước, không tham gia vào cuộc nói chuyện của họ, anh ta hơi ngạc nhiên. Cô gái này im lặng quá!

Vào lúc này, ở trên thang cuốn có một gia đình ba người vừa đến, chỉ thấy một cô gái ăn mặc hợp mốt nói với người phục vụ: “Báo với ông chủ Mễ của cậu là Cung Luyến Nhi đến rồi, phiền anh ấy ra đây!”

Tiêu Hà Hà vốn đang ngồi im uống nước, nghe thấy giọng của Cung Luyến Nhi liền quay ngoắt đầu lại, liền nhìn thấy người mà cô không muốn gặp nhất đó – Mai Tây Vịnh.

“Khụ khụ khụ…” Rồi cô bị sặc bởi ngụm nước vừa nuốt và bắt đầu ho sặc sụa.

“Sao không cẩn thận gì hết!” Bùi Lâm Xung lấy khăn giấy đưa cho Tiêu Hà Hà.

Hàn Lạp thì nhướn mày và đưa mắt nhìn về phía Tiêu Hà Hà vừa nhìn lúc nãy…

Gia đình ba người nhà họ Cung vừa xuất hiện thì được nhân viên đưa sang dãy bên này và cách họ ba cái bàn, Mễ Kiệt được nhân viên mời ra đến nơi. Cung Luyến Nhi vừa nhìn thấy Mễ Kiệt liền vui vẻ nói: “Anh Mễ, tôi đưa ba tôi và dì đến nhà hàng của anh tham quan nè!”

Mễ Kiệt mỉm cười. “Hoan nghênh!”

Sau đó quay sang chào hỏi Cung Bồi Tân và Mai Tây Vịnh. “Con chào bác trai! Con chào bác gái!”

Mai Tây Vịnh mỉm cười và gật đầu. “Cậu Mễ, Luyến Nhì nhà tôi thường nhắc đến cậu. Còn trẻ, nếu có thời gian thì nên đi ra ngoài, đừng chỉ lo làm ăn mà quên nghỉ ngơi, nhất là cậu đó. Hay cuối tuần này kêu Luyến Nhi đi cưỡi ngựa với cậu đi, trường đua ngựa của chúng tôi vừa về một nhóm ngựa tốt!”

“Phải đó, anh Mễ à, đến trường đua ngựa nhà tôi chơi đi!” Cung Luyến Nhi giống như một cô công chúa nhỏ, cứ ríu ra ríu rít trông rất hoạt bát.

Nhưng Mễ Kiệt chỉ cười.

Tiêu Hà Hà cúi đầu xuống, trong mắt lóe lên chút đau thương lặng lẽ.

Đỗ Cảnh và Hàn Lạp đều nhận ra sự bất thường của Tiêu Hà Hà. “Hà Hà, cô không sao chứ?”

“Không có gì, tôi vô ý nên bị sặc thôi!” Khuôn mặt của Tiêu Hà Hà đỏ bừng vì ho. “Ảnh hưởng mọi người

dùng bữa rồi!"

Và lúc này, tầm mắt của Cung Luyến Nhi di chuyển, vừa hay nhìn thấy Tiêu Hà Hà, ngay lập tức hét lên: "A! Anh Mễ, Hà Hà cũng đang ở đây à? Lần trước chúng ta đi hát karaoke, cô ấy bị Tần Trọng Hàn kéo đi mất, lâu quá rồi không gặp đó! Hà Hà! Hà Hà!"

Nói rồi, Cung Luyến Nhi đi về phía họ.

Tiêu Hà Hà không ngờ rằng Cung Luyến Nhi chỉ nhìn vào lưng cô thôi mà cũng nhận ra cô, cô muốn tiếp tục giả điếc, nhưng Cung Luyến Nhi đã đi đến.

"Chào mọi người!" Cô ta chào hỏi ba người đàn ông, sau đó nhìn thẳng vào Tiêu Hà Hà: "Hà Hà, lâu rồi không gặp!"

Tiêu Hà Hà đành phải đứng lên, nói với vẻ thờ ơ: "Chào cô!"

Và sắc mặt của Mai Tây Vịnh ở bàn bên kia bỗng trắng bệch ra, bà ta cúi đầu xuống và giả vờ không nhìn về phía bên này, nhưng thật ra là đang liếc nhìn sang và quan sát xem họ đang nói gì.

"Hà Hà à, bữa nào chúng ta lại rủ nhau đi hát đi, nhưng cô không được bỏ trốn giữa chừng nữa đâu đó! Tôi muốn nghe cô hát lại bài "Hoa trên biển" đó!"

"Hoa trên biển?" Bùi Lâm Xung bỗng dựng đứng mắt lên, bàn tay cũng hơi run run, ngước mắt lên nhìn Tiêu Hà Hà đang đứng bên cạnh, ánh mắt bắt đầu phức tạp hẳn lên.

Tiêu Hà Hà hoàn toàn không ngờ được rằng bài hát này lại mang đến cho Bùi Lâm Xung một sự rung động lớn đến vậy.

Cô không hề biết, chỉ nói với ba người với vẻ rất áy náy: "Thật ngại quá! Tổng tài, anh Hàn, trợ lý Đỗ, mọi người cứ dùng bữa trước đi, tôi và bạn tôi ra ngoài một chút, tôi sẽ quay lại ngay!"

"Luyến Nhi à, mau qua đây đi con. Ở đây là nhà hàng Tây, đừng ăn nói lớn tiếng quá!" Cung Bồi Tân cũng đã đi đến, liếc nhìn Tiêu Hà Hà rồi gật đầu.

Tiêu Hà Hà cũng gật đầu. "Cô Cung à, cô qua dùng bữa đi, anh Mễ đang chờ cô đó!"

"Vậy khi nào chúng ta sẽ đi hát đây?" Cung Luyến Nhi lại hỏi.

"Bữa nào đi!" Tiêu Hà Hà cũng không tiện từ chối, đành tìm cách kéo dài.

"Vậy được rồi! Hà Hà, cô không được quên đó nha!" Cung Luyến Nhi dặn dò xong rồi mới chịu rời đi.

Tầm mắt của Tiêu Hà Hà khẽ di chuyển, nhìn thấy Mai Tây Vịnh vẫn đang cúi gầm mặt xuống, cô chỉ cảm thấy bực bội trong lòng, hít một hơi thật sâu rồi đi về phía phòng vệ sinh.

Không ngờ lại gặp bà ta ở đây, thấy bà ta lấy lòng anh Mễ Kiệt, hình như muốn đem Cung Luyến Nhi gả cho anh Mễ vậy đó. Trong lòng Tiêu Hà Hà cảm thấy rất buồn cười, từ lâu đã biết bà ta rất có thế lực, nhưng khi tận mắt chứng kiến lại cảm thấy rất buồn, tại sao bà ta lại là mẹ ruột của mình chứ?

Không bao lâu sau thì nghe thấy tiếng bước chân đi đến, cô quay lại thì nhìn thấy Mai Tây Vịnh đang đứng cách đó mười mét, rồi từ từ đi về phía cô.

Cô biết bà ta sẽ đến, cô đã dựa đoán trước được điều đó.

"Con đừng gần gũi với Luyến Nhi, nó không phải là một cô gái đơn giản!" Mai Tây Vịnh lên tiếng làm cho Tiêu Hà Hà càng muốn cười hơn nữa. Thì ra bà ta vào đây là để nói điều này!

"Mẹ biết con trách mẹ, nhưng mẹ cũng không còn cách nào khác, mọi chuyện đã như vậy rồi. Hà Hà, xin con hãy hiểu cho mẹ!"

Bầu không khí bỗng trở nên ngột ngạt, Tiêu Hà Hà nhìn chằm chằm vào bà ta bằng ánh mắt dửng dưng, vẻ mặt rất khinh khi. Ý của bà ta là, mình làm quen với Cung Luyến Nhi là có mục đích riêng?

"Bà tưởng ai cũng là kẻ đầu cơ giống bà à? Dẹp ý nghĩ bẩn thỉu đó của bà đi, đừng nghĩ ai cũng có mục đích giống như bà! Tôi không quen bà, từ nay chúng ta gặp nhau cứ xem như không quen biết, bà đừng đến tìm tôi nữa."

"Hà Hà, dù thế nào đi chăng nữa, mẹ cũng là người đã sinh ra con mà. Hận mẹ có thể làm con vui sao?" Vẻ mặt của Mai Tây Vịnh hơi khựng lại, khi nói chuyện cũng hơi thở hổn hển.

"Bà sai rồi. Đối với bà, tôi không yêu không hận. Chúng ta là những người xa lạ!" Tiêu Hà Hà mỉm cười lạnh lùng. "Tôi cũng nói rõ trước, ba mẹ tôi đã qua đời, tôi không có mẹ. Nếu có thể quay lại từ đầu, tôi chẳng thà làm một con thú cũng không muốn làm con gái của một người phụ nữ tham thú vinh hoa! Tôi nói xong rồi, bà có thể đi được rồi đó!"

"Con hãy hứa với mẹ sẽ không đến gần Luyến Nhi đi, không nói ra mối quan hệ của chúng ta, thì mẹ sẽ đi!" Sắc mặt của Mai Tây Vịnh còn trắng hơn tờ giấy trắng, chỉ cầu xin.

Cười gằng một tiếng, Tiêu Hà Hà nhướn mày lên. "Tôi tiếp cận cô ta? Con mắt nào của bà nhìn thấy tôi tiếp cận với cô ta?"

"Mẹ... Nói tóm lại, con đừng thừa nhận quan hệ giữa chúng ta là được rồi!" Mai Tây Vịnh dường như đã thở phào, nhưng vẫn chưa yên tâm.

Nghe thấy câu này, cả người Tiêu Hà Hà run rẩy lên. "Tôi thấy xấu hổ vì quen biết bà, chúng ta là những người xa lạ! Bà đừng đến tìm tôi nữa, nếu không, tôi không thể đảm bảo cái miệng tôi có nói ra điều gì đó hay không! Bà đó, nên biến mất khỏi tầm mắt tôi thì hơn!"

Mai Tây Vịnh thờ người ra, vẻ mặt trắng bệch hơn nữa, bầu không khí bỗng trở nên ảm đạm hơn. Cả hai người đều không nói gì, Tiêu Hà Hà không thèm nhìn bà ta lấy một cái, chỉ cảm thấy rất buồn, sao cô lại có một người mẹ như vậy?

115. Chương 115

"Cô ấy ngủ rồi! Anh đã mời y tá đến chăm sóc, bây giờ hình như cô ấy không phản đối y tá nữa, Will nói cô ấy được cứu rồi! Hà Hà, anh gọi điện là muốn báo với em tin này, cô ấy sớm khỏe lại chừng nào thì chúng ta sẽ được ở bên nhau sớm chừng ấy!"

Trong lòng Tiêu Hà Hà cũng lóe lên một tia hy vọng, nhưng buồn phiền cũng càng nhiều hơn. Liệu có thể khỏe lại thật không? Sau khi khỏe lại rồi, liệu Mạc Lam Ảnh có rời xa Tần Trọng Hàn được không?

"Hà Hà, em có nghe anh nói không? Em đang ở đâu? Anh đến tìm em!" Tần Trọng Hàn chỉ cảm thấy thời gian trôi qua quá chậm, anh ta không muốn rời xa cô một giây một phút nào. Trong hai mươi bốn tiếng xa nhau này, trong lòng anh ta cứ như lửa đốt, đếm ngược thời gian chờ đợi.

"Chiều em còn phải làm việc, anh có thời gian thì nghỉ ngơi đi, hoặc là về thăm ba anh đi!" Cô nói. Còn về chuyện của Ngữ Điền thì cô không nói gì, cô nghĩ chắc ông Tần đã nói với anh ta rồi!

"Không đi đâu! Chiều nay anh đến tìm em, tối nay chúng ta về biệt thự số 15. Em ở công ty đợi anh, anh đến đón em tan làm! Hôm nay trời mưa đó!"

"Không cần đâu, em tự đi xe buýt được rồi! Em cúp máy đây, mọi người đang đợi em về dùng bữa nữa!" Tiêu Hà Hà cảm thấy mình đã có thêm sức lực sau khi nói vài câu với Tần Trọng Hàn.

"Không được! Em đồng ý cho anh đến đón em sau khi tan làm thì anh mới cúp máy, nếu không, bây giờ anh sẽ đến công ty tìm em!" Anh ta nói rất kiên quyết.

Cô đành phải gật đầu. "Ừm! Được rồi, tan làm đến đón em đi!"

"Tuyệt quá!" Tần Trọng Hàn nghe xong lập tức reo lên mừng rỡ, sau đó lại đột nhiên thấp giọng nói với vẻ ám muội: "Em yêu, em không được mệt quá đâu đó, đợi anh nha! Em làm lụng mệt quá, anh sẽ đau lòng

lắm!”

Cô hơi ngây ra rồi khuôn mặt lập tức đỏ ửng lên. “Tần Trọng Hàn, anh có còn là Tần Trọng Hàn mà em quen nữa không vậy? Gớm chết đi được!”

Nói ra những câu sởn gai ốc như vậy! Mặc dù ngoài miệng cô nói vậy, nhưng trong lòng lại cảm thấy ngọt ngào, bỗng chốc bao nhiêu mây mù tan đi hết. “Cúp máy đi!”

Khi quay lại nhà hàng một lần nữa, cô ngẩn người ra!

Bởi vì cô nhận ra, Bùi Lâm Xung và Mai Tây Vịnh đang đứng trong nhà hàng, dường như họ đều rất kinh ngạc.

Còn Cung Bồi Tân thì mặt mày tái mét, Cung Luyến Nhi thì kinh ngạc, Đỗ Cảnh và Hàn Lạp dường như cũng ngơ ngẩn. Không biết đã xảy ra chuyện gì?

“Vân Nhi… Là em thật sao?” Giọng Bùi Lâm Xung run rẩy.

Mai Tây Vịnh cúi đầu, cắn chặt môi, vẻ mặt nhợt nhạt, cả người cũng run rẩy theo. “Ông gì ơi, xin lỗi, ông nhìn nhầm người rồi!”

“Bà không phải là Vân Nhi sao? Mai Tây Vịnh?” Bùi Lâm Xung đang rất xúc động, nói rồi định lao đến nắm lấy tay bà ta.

Nhưng Cung Bồi Tân đã bước đến, kéo Mai Tây Vịnh ra sau người mình.

Mai Tây Vịnh bỗng phản ứng lại. “Bồi Tân, em không quen ông này, chắc ông ta nhìn nhầm người rồi!”

Phản ứng vội vàng của bà ta khiến Cung Bồi Tân càng tối sầm mặt lại. “Im miệng!”

Bùi Lâm Xung hoàn hồn lại, ánh mắt vẫn dừng ở chỗ người phụ nữ đang đứng sau lưng Cung Bồi Tân, thấy bà ta vội vàng gạt phăng việc quen biết mình, trong lòng Bùi Lâm Xung cảm thấy cô đơn và đau đớn vô cùng.

“Vân Nhi, không ngờ em đã thay đổi rồi, ngay cả chào hỏi anh mà em cũng không dám! Ông đây là chồng em sao?”

“Luyến Nhi, đưa dì về nhà!” Cung Bồi Tân hét lên một tiếng lạnh lùng, đẩy người phụ nữ sau lưng đến bên cạnh Cung Luyến Nhi.

“Ba, chúng ta còn chưa ăn cơm nữa!”

“Không ăn nữa!” Cung Bồi Tân lạnh lùng liếc nhìn Bùi Lâm Xung. “Nghe nói tổng tài của Lăng Phong – Bùi Lâm Xung phong lưu phóng khoáng, không từ thủ đoạn nào để có được phụ nữ, không ngờ hôm nay ngay cả người của Cung Bồi Tân tôi mà cũng dám chọc ghẹo. Bùi Lâm Xung, anh vẫn muốn ngồi tù nữa à?”

“Bồi Tân, chúng ta mau về nhà thôi!” Nghe thấy lời Cung Bồi Tân nói, Mai Tây Vịnh càng sợ hãi hơn, kéo áo Cung Bồi Tân, nói rất nhỏ vì căng thẳng: “Chúng ta về thôi!”

Ánh mắt Bùi Lâm Xung tối sầm lại rồi lấy lại bình tĩnh, rồi nói: “Ờ! Không ngờ anh đây là tổng tài Cung của Công ty hóa chất Cung gia, thất lễ quá, thất lễ quá! Càng không ngờ hơn là danh tiếng của họ Bùi tôi đây lại không tốt đến như vậy! Được rồi! Không quen thì không quen vậy!”

Vừa quay đầu đi thì Bùi Lâm Xung nhìn thấy Tiêu Hà Hà. “Hà Hà?”

Mặt của Mai Tây Vịnh bỗng không còn một giọt máu, cả người lảo đảo ngã về phía sau.

“A! Dì ơi! Dì ơi, dì sao vậy?” Cung Luyến Nhi vội hét lên.

Mai Tây Vịnh đã ngất đi.

Cung Bồi Tân bỗng rất lo lắng. “Mau, mau đưa đi bệnh viện!”

Bùi Lâm Xung định đi đến nhưng đã bị Cung Bồi Tân cản lại, ông ta bồng Mai Tây Vịnh lên và đi xuống thang máy.

Ánh mắt Tiêu Hà Hà căng thẳng, siết chặt nắm tay, không đi lên phía trước.

Cô không ngờ Mai Tây Vịnh lại có quen biết với tổng tài Bùi, và phản ứng của bà ta đúng thật là lạ, hình như lúc nào bà ta cũng luôn vội vàng làm rõ mối mối quan hệ với những “người quen cũ” như họ.

“Ba nuôi, bà Cung đó hình như rất sợ ba thì phải!” Đỗ Cảnh cảm thấy có chút kỳ lạ.

Bùi Lâm Xung nhìn theo Cung Bồi Tân đang bồng Mai Tây Vịnh đi xuống thang máy, và Mễ Kiệt cũng đuổi theo, Cung Luyến Nhi thì đi sát theo rồi gọi điện thoại, ánh mắt của ông ta càng cô đơn hơn.

Trong ánh mắt kinh ngạc của ông ta chứa đựng vẻ đau khổ vô tận, nỗi đau gai mắt làm cho các đường nét trên khuôn mặt đẹp trai và nghiêm túc của ông ta dính chặt lại với nhau một cách đau đớn, nắm tay nắm chặt lại nóii lỏng ra, cố kìm nén bước chân để không đuổi theo họ.

“Tổng tài, mời dùng bữa!” Tiêu Hà Hà nói nhỏ một câu, không thèm nhìn theo những người đã rời đi đó! Không nhìn dù chỉ một cái, tuyệt đối không! Bà ta chết hay sống cũng không can hệ gì với cô!

Nhưng, Bùi Lâm Xung lại khẽ hỏi một câu. “Hà Hà, bà ấy là mẹ ruột của cô - Mai Tây Vịnh phải không?”

Thời khắc đó, cả người Tiêu Hà Hà căng cứng lại, nỗi đau hiện lên trong mắt.

Đỗ Cảnh và Hàn Lạp cũng ngây người ra theo. Người đó là mẹ ruột của Tiêu Hà Hà?

Tiêu Hà Hà cắn chặt môi, rồi trả lời một cách kiên quyết: “Mai Tây Vịnh mẹ của tôi đã qua đời nhiều năm rồi, tổng tài, có lẽ chú thật sự nhìn nhầm người rồi!”

Bùi Lâm Xung thì di chuyển ánh mắt sang phía cô, ánh mắt sắc bén giống như nhìn thấu tâm hồn của Tiêu Hà Hà, rất khẳng định. “Hà Hà, bà ấy là mẹ ruột của cô, tôi không nhìn nhầm người đâu!”

Cô nghe thấy nhịp đập của trái tim mình, rất nặng nề, rất có quy luật, đập vào lồng ngực cô từng cái từng cái một.

Cô nhắm mắt lại và không nói gì nữa, mà đi đến cạnh bàn rồi ngồi xuống, sau đó cầm ly nước ấm đó lên, đáng tiếc bây giờ nó đã nguội. Cô uống ực một hơi, muốn đè nén cay đắng trong lòng mình xuống.

Đỗ Cảnh liếc nhìn cô với vẻ lo lắng, nhưng lại hơi ngạc nhiên, người phụ nữ đó là mẹ ruột của Tiêu Hà Hà sao?

“Cho thêm một ly nước ấm nữa!” Đỗ Cảnh thấy cô vẫn cầm ly nước lạnh thì lập tức gọi người phục vụ.

Nước ấm đã được đưa đến, Tiêu Hà Hà bỗng ngẩng đầu rồi cười nhạt với cả ba người. “Tổng tài, mọi người ngồi đi, có gì thì đợi chúng ta ăn cơm xong hãy nói. Không phải hôm nay muốn chào mừng anh Hàn quay về à?”

Cô giải thích với vẻ mặt bình thản, khiến Bùi Lâm Xung không thể không ngồi xuống.

Trên mặt Đỗ Cảnh thì ẩn chứa vẻ lo lắng, còn Hàn Lạp lại có chút kinh ngạc, có lẽ anh ta không ngờ được Tiêu Hà Hà lại sẽ bình tĩnh như vậy!

“Anh Hàn, tôi xin lỗi, nhà hàng hôm nay có lẽ tôi đã chọn sai rồi!” Tiêu Hà Hà chân thành xin lỗi.

Khuôn mặt điển trai đang nghiêng một bên của Hàn Lạp hơi ngơ ngác, thần sắc hơi căng thẳng, chỉ thốt ra hai từ: “Không sao!”

Hàn Lạp càng nói như vậy, Tiêu Hà Hà càng cảm thấy áy náy. Cô cũng không ngờ đến đây dùng bữa sẽ gặp Mai Tây Vịnh, cũng không ngờ tổng tài lại quen biết với bà ta, nên càng cảm thấy bất an hơn. "Xin lỗi, hôm nay là do tôi sắp xếp không ổn thỏa!"

"Không liên quan đến cô." Bùi Lâm Xung yếu ớt nói.

"Mau dùng đi! Bít tết nguội hết rồi!" Giọng nam thấp trầm của Hàn Lạp vang lên, không có nhiều cảm xúc, rất bình tĩnh.

Tiêu Hà Hà cắn môi rồi ngước mắt lên, rồi liếc nhìn Bùi Lâm Xung đang ngồi cạnh mình, nụ cười trên mặt ông ta đã không còn nữa, ảm đạm, dường như có lẫn chút đau thương mờ nhạt.

"Hà Hà, ăn gì đi, đừng ăn đồ nguội đó!" Vẻ mặt của Đỗ Cảnh đã dịu dàng hơn, nhìn vào khuôn mặt nhỏ nhắn đầy áy náy của cô.

Khuôn mặt nhỏ đó không giấu được vẻ tự trách, cô cắn chặt môi, bộ dạng thấp thỏm không yên nên không muốn ăn.

"Chú Bùi, dùng bữa đi, có một số người gặp nhưng không quen thực ra cũng rất tốt!" Hàn Lạp bỗng nhiên nói khẽ một câu, một câu đơn giản: "Giá như gặp gỡ lần đầu, gió thu sao nỡ gieo sầu quạt tranh."

Một câu của Hàn Lạp với hàm ý sâu xa, khiến cả ba người đều ngây ra!

Chỉ là, không ai nói thêm gì nữa. Bữa cơm này ăn trong không khí thật nặng nề.

Ăn cơm xong, cấp dưới đã lái xe đến, Bùi Lâm Xung sải bước đi. "Hôm nay chú không đến công ty nữa, Hàn Lạp à, rảnh thì đến nhà chú ngồi chơi! Đỗ Cảnh, con đưa Hà Hà về công ty!"

Ông ta rời đi với dáng vẻ kiên cường nhưng cô đơn, Tiêu Hà Hà áy náy nên nhíu chặt đôi mày thanh tú lại.

"Cô Tiêu, rất vui vì được làm quen với cô. Chuyện sáng nay, tôi thành thật xin lỗi!" Hàn Lạp nhìn Tiêu Hà Hà rồi nhẹ nhàng nói.

"Ồ! Không sao, anh Hàn đừng để bụng!" Sự chú ý của Tiêu Hà Hà vẫn đang tập trung hết vào chiếc xe đang rời đi, dáng vẻ cô đơn lúc rời đi của Bùi Lâm Xung lại khiến cô cảm thấy trong lòng chua xót, và đau đớn.

"Vậy chúng ta tạm biệt ở đây!" Ánh mắt Hàn Lạp quan sát thật kỹ Tiêu Hà Hà, rồi lúc này mới bắt tay Đỗ Cảnh, sau đó bước đi.

Trong xe trên đường về công ty.

Cuối cùng Đỗ Cảnh cũng không nhịn được, bèn mở miệng hỏi: "Hà Hà, cô thật sự không quen người phụ nữ đó sao?"

Bàn tay của Tiêu Hà Hà bỗng cứng đờ, nắm chặt lấy túi xách. "Đỗ Cảnh, anh đừng hỏi nữa, tôi không muốn nhắc đến bà ta!"

"Bà ta nhìn thấy ba nuôi thì tâm trạng kích động như vậy, không biết có xảy ra chuyện gì không nữa?" Đỗ Cảnh hơi lo lắng, cau mày lại. "Hà Hà, tôi và ba nuôi đều không có người thân!"

Tay Tiêu Hà Hà càng nắm chặt hơn. Xảy ra chuyện? Chắc không đâu, bà ta chỉ ngất xỉu thôi mà.

"Hà Hà?" Đỗ Cảnh liếc sang, thấy cô có vẻ như đang phân tâm, bất giác cảm thấy hơi lo lắng.

"Hả? Đỗ Cảnh, anh và tổng tài quen nhau bao lâu rồi?"

"Cũng mười bảy năm rồi!" Đỗ Cảnh suy nghĩ rồi trả lời. "Chúng tôi quen nhau trong tù! Tôi và ba nuôi đều từng ngồi tù."

Đỗ Cảnh nói câu này xong thì hơi nín thở lại, rồi vô thức liếc nhìn Tiêu Hà Hà đang ngồi bên cạnh, còn cô thì hơi kinh ngạc.

Thì ra đúng là như vậy, tin đồn là thật. Nhưng xem ra họ đều là người tốt mà, sao lại ngồi tù chứ?

"Cô sẽ không vì chuyện này mà xem thường tôi chứ?" Đỗ Cảnh khẽ hỏi.

"Không, không đâu!" Tiêu Hà Hà lắc đầu. "Tôi chỉ là có chút không dám tin thôi!"

"Tại sao vậy?"

"Bởi vì anh và tổng tài nhìn có vẻ là người tốt mà, tại sao lại ngồi tù? Những người phải ngồi tù chẳng phải đều rất hung dữ và độc ác sao? Hoặc là những người làm chuyện xấu! Xin lỗi, tôi thật sự không tin được hai người đã từng ngồi tù đâu!"

"Ồ! Hà Hà, cô thật tốt bụng!" Đỗ Cảnh cười, khuôn mặt căng cứng, vì không cười thường xuyên.

"Thật à?" Cô hỏi. "Vậy thì tại sao?"

116. Chương 116

"Được cô ấy đón đi rồi? Chuyện xảy ra khi nào vậy?" Tần Trọng Hàn ngạc nhiên. "Sao ba lại đồng ý cho Hà Hà đón thằng bé đi vậy?"

"Chuyện này thì làm sao dì biết được!" Dì Trương chậm rãi nói. "Đến đón đi từ sáng sớm hôm qua rồi, nghe nói là cho Ngữ Điền ở với cô Tiêu một tháng lận đó! Ông chủ còn nói sẽ đem Tần thị cho con trai của cô Tiêu – Thịnh Thịnh, nhưng đứa bé đó rất có chí khí, nó nói không muốn Tần thị, mà muốn tự thành lập công ty riêng để cho cô Tiêu làm chủ tịch đó!"

"Ờ!" Tần Trọng Hàn lại càng ngây ra. "Ba nói sẽ đem công ty cho Thịnh Thịnh?"

"Phải, dì tận tai nghe thấy vậy mà!"

"Dì gọi báo với ba, con về rồi!" Tần Trọng Hàn cau mày với vẻ nghi ngờ, Hà Hà cũng thật là, sao không nói tiếng nào cả. Chẳng lẽ ông già đã đồng ý thật rồi?

Dì Trương lập tức đi gọi điện.

Tần Trọng Hàn lấy điện thoại ra và gửi tin nhắn cho Tiêu Hà Hà. "Hà Hà, em đúng là giỏi giữ kín tâm sự ha, đã đón Ngữ Điền đi rồi mà cũng không nói gì với anh!"

Trong phòng sách của nhà họ Tần.

Ông Tần nhận được cuộc gọi từ dì Trương, nửa tiếng sau liền về đến nhà, khi nhìn thấy Tần Trọng Hàn thì khuôn mặt sa sầm lại, có vẻ rất không vui, nói bằng giọng lạnh lùng: "Mày chịu về rồi hả?"

"Ba! Ba chịu cho Ngữ Điền nhận lại mẹ nó thật à?" Tần Trọng Hàn đi thẳng vào chủ đề chính.

"Mày đừng lo chuyện của Mạc Lam Ảnh nữa, tao sẽ đồng ý cho mày kết hôn với Tiêu Hà Hà!" Tần Lăng Hàng cũng đi thẳng vào chủ đề.

"Ba! Thật sao?" Tần Trọng Hàn nhướn mày.

"Thật! Chú ý điều kiện mà tao nói!" Tần Lăng Hàng lại lạnh lùng lên tiếng.

"Nhưng con cần phải lo chuyện của Mạc Lam Ảnh, Hà Hà sẽ hiểu mà ba!"

"Cô ta đã không còn liên quan gì đến mày nữa!"

“Nhưng con nợ cô ấy!”

“Thằng nghịch tử này!” Ánh mắt như chim ưng của Tần Lăng Hàng lộ ra một vẻ giận dữ đáng sợ. “Cô ta thì có gì tốt? Con người trước sau bất nhất, lúc nào cũng tỏ vẻ tội nghiệp, có gì đáng để cho mày lưu luyến hả?”

Tần Trọng Hàn liếc nhìn ba mình bằng ánh mắt phức tạp, đến lúc này cũng không hiểu tại sao ba mình lại ghét Lam Ảnh đến vậy. “Lam Ảnh không phải là hạng người đó! Ba, trước đây ba phản đối chuyện giữa con với cô ấy, con biết ba không thích cô ấy, cô ấy không thể sinh nở nên ba càng ghét hơn. Nhưng bây giờ Lam Ảnh đã ra nông nỗi này rồi, ba đừng nói những lời khó nghe như vậy nữa!”

“Nghịch tử!” Tần Lăng Hàng nổi trận lôi đình. “Tao ghét cô ta đó thì sao? Dù cô ta có sinh được mười đứa cháu cho tao, thì tao vẫn ghét!”

“Vậy còn Hà Lan thì sao? Không phải ngay từ đầu ba cũng phản đối à?”

Khuôn mặt của Tần Lăng Hàng hơi cứng lại. “Tiêu Hà Hà thì được! Đúng là tao không thích cô ta, nhưng đó chuyện trước kia. Tiêu Hà Hà giỏi hơn Mạc Lam Ảnh gấp trăm lần. Mày hãy nhớ kỹ lời ba mày nói, nhanh chóng rời xa Mạc Lam Ảnh. Cô ta nổi điên cũng được, có chết cũng xong, đó là chuyện của nhà họ Mạc, không liên quan gì đến chúng ta cả!”

“Sao ba có thể vô tình đến vậy?” Một cơn giận từ trong lồng ngực Tần Trọng Hàn ập lên não. “Ba, con biết điểm tốt của Hà Hà, cả đời con chỉ cần mỗi mình cô ấy, chuyện này ba cứ yên tâm! Còn với Lam Ảnh, con chỉ làm tròn trách nhiệm!”

“Thằng ranh, Tiêu Hà Hà thật sự đã vì mày mà hy sinh rất nhiều, tại sao mày không nghĩ đến cảm nhận của một người phụ nữ chứ?”

Một câu của ông Tần đã làm cho Tần Trọng Hàn đột nhiên chết lặng, một nỗi đau dâng trào trong tim. Hít một hơi thật sâu, anh ta châm thuốc hút, và không nói gì nữa.

“Ngày mai về công ty làm lại đi. Tao đã báo với nhà họ Mạc về chuyện của Mạc Lam Ảnh rồi, kêu Mạc KIến Đông đón con gái mình về nhà mà ở, tự nhiên ở căn hộ Minh Hạo làm gì?” Dù sao Tần Lăng Hàng cũng già cả rồi, chỉ lo rằng con dâu của mình sẽ chạy đi mất!

Với người phụ nữ như Tiêu Hà Hà, ông ta cũng đã cho điều tra rồi. Quan trọng là cô ấy có một đứa con trai như Thịnh Thịnh. Đứa bé đó, ông ta rất yêu mến. Có đem Tần thị để lại cho cháu ruột mình hay không cũng không quan trọng, quan trọng là làm sao để công ty ngày càng lớn mạnh!

“Ba, con đã nghĩ đến chuyện đó rồi, nhưng mấu chốt là bây giờ Lam Ảnh chỉ nhận ra mình con, nếu con đưa cô ấy về đó, lỡ cô ấy bị bệnh nặng hơn thì phải là sao?” Tần Trọng Hàn lo lắng nói.

"Vậy chẳng phải càng tốt hay sao? Đắm chìm trong ảo tưởng sẽ hạnh phúc hơn nhiều so với sống trong thực tế, điên rồi cũng sẽ rất hạnh phúc mà! Với lại, cô ta đâu phải là ăn mày, nhà họ Mạc vẫn còn đó, đã chết hết đâu, tại sao con phải gánh? Con lấy lý do gì để gánh? Mau về nhà cho tao, nếu không, tao sẽ nói xấu mày trước mặt Tiêu Hà Hà!" Khóe miệng của Tần Lăng Hàng ẩn chứa một âm mưu gian xảo. "Cho cô ta biết lúc trước mày và Mạc Lam Ảnh thân mật đến mức nào, để cô ta chủ động rời bỏ mày!"

"Ba làm vậy thì có lợi lộc gì?" Sao lại có một người cha như vậy không biết? Mặt của Tần Trọng Hàn đã tái mét.

"Không có lợi lộc gì cả, nhưng tao thấy chướng mắt khi mày lo cho Mạc Lam Ảnh!" Tính cố chấp của Tần Linh Hằng cũng rất khét tiếng. "Thời gian qua mày đã lo quá nhiều, còn tao thì chưa ra tay. Nếu mày vẫn muốn lo tiếp, vậy tao sẽ sai người ép cho cô ta điên loạn hoàn toàn, để cô ta không nhận ra mày luôn, rồi sau đó chỉ có thể vào bệnh viện tâm thần mà sống thôi!"

"Ba!" Tần Trọng Hàn trợn trừng mắt, anh ta chưa từng biết ba của mình lại ác độc đến vậy. "Sao ba cứ chấp nhất với một người bệnh vậy?"

"Được rồi! Mày không muốn nghe thì đừng nghe, đến khi thật sự mất đi Tiêu Hà Hà, mày đừng có hối hận. Tao nói cho mày biết, trên đời này, những người phụ nữ có thể âm thầm hy sinh không nhiều đâu! Mày không trân trọng, coi chừng bị người khác cướp mất đó!"

Tần Trọng Hàn đột nhiên hiểu ra. "Hôm qua Tiểu Lý gọi cho con rồi nói Hà Hà đi thuê phòng với người đàn ông khác, vậy đó là ý của ba phải không?"

Tần Trọng Hàn hừ một tiếng lạnh lùng, vậy là đã rõ ràng. Là tao kêu gọi đó, thì sao?

Tuy hành vi của ba mình rất đáng giận, nhưng đã gián tiếp giúp anh ta và Tiêu Hà Hà làm hòa. Với lại ba nói đúng, liệu Hà Hà có hy sinh mãi được không? Sao anh ta có thể nhẫn tâm mà nhìn cô chịu thiệt thòi?

"Về công ty làm lại, tìm cách kêu Tiêu Hà Hà về Tần thị làm, làm thư ký cho tên háo sắc Bùi Lâm Xung đó thì có gì tốt? Bây giờ ông ta chưa ra tay, nhưng thằng con nuôi của ông ta thì đã hành động rồi! Hôm qua tao và Tiểu Lý tận mắt nhìn thấy thằng nhóc tên Đỗ Cảnh đó bồng Tiêu Hà Hà lên xe của cậu ta đó!"

"Hả!" Tần Trọng Hàn như đối mặt với quân địch mạnh mẽ. "Con sẽ đi tìm Hà Hà, kêu cô ấy thôi việc!"

"Cô ấy sẽ không đồng ý đâu!" Tần Lăng Hàng nói.

"Sao ba hiểu cô ấy quá vậy?"

"Bởi vì ba đã từng trao đổi điều kiện với cô ấy, vậy mà cô ấy đã chọn cách từ bỏ Ngữ Điền, chỉ vì không muốn dùng con làm quân cờ. Một người phụ nữ nhặt con của người khác về nuôi nấng, lại còn dạy dỗ tốt như vậy, liệu sẽ cam tâm từ bỏ đứa con trai ruột thịt của mình à? Thông qua việc này, chứng tỏ cô ấy là

một cô gái có lòng dạ ngay thẳng, giống hệt như mẹ của con!"

Tần Trọng Hàn lặng người đi, vì trong bao nhiêu năm qua, anh ta chưa bao giờ nghe cha mình khen một người phụ nữ nào cả, không ngờ rằng ông ấy lại khen Tiêu Hà Hà như vậy.

Trong lòng anh ta như được an ủi phần nào, lần này, ông già không phản đối hôn nhân của mình nữa! Và anh ta sẽ cố gắng chữa trị cho Mạc Lam Ảnh càng sớm càng tốt, sau đó kết hôn với Tiêu Hà Hà mà không còn bất kỳ gánh nặng nào!

"Ba! Đứa con dâu này, ba có hài lòng không?" Tần Trọng Hàn đột nhiên cảm thấy mắt mình nóng lên.

"Hài lòng thì có ích gì? Chưa chắc sẽ có được! Là con dâu của ai còn chưa chắc chắn, biết đâu lại là con dâu của Bùi Lâm Xung thì sao? Thịnh Thịnh đã nói rồi, nó muốn mẹ nó kết hôn với Đỗ Cảnh, sinh ra một cô em gái cao ráo xinh xắn để làm người mẫu đó!"

"Cái gì?" Tần Trọng Hàn vừa nghe thấy vậy liền không thể ngồi yên, rít mạnh một hơi thuốc. "Thằng nhóc đó nói vậy thật à?"

"Còn nói hơn một tháng nay con biến đâu mất dạng, nó không thích con nữa!"

Trong đầu hiện ra dáng vẻ tinh quái của Thịnh Thịnh, Tần Trọng Hàn tức cũng không phải, giận cũng không phải, chỉ ngay lập tức đứng dậy. "Ba à, con phải nghĩ cách kêu Hà Hà nghỉ việc trước đã!"

"Con định khi nào đến công ty?"

"Ngày mai!" Tần Trọng Hàn ném lại một câu rồi vội vàng rời đi.

Tần Lăng Hàng đã cười, mặc dù chỉ là khóe môi hơi cong lên thôi, nhưng khuôn mặt đã không còn lạnh lùng và cứng nhắc nữa. Đây chắc là lần trò chuyện nhiều nhất giữa hai cha con họ trong bao nhiêu năm qua thì phải?

Tất cả thay đổi đều vì sự xuất hiện của Tiêu Hà Hà. Chẳng lẽ đây là ý trời? Tần Lăng Hàng cúi nhìn những tấm hình để trên bàn. Đó là một cô gái điềm tĩnh, rất đẹp, có một đôi mắt rất xinh… Và đôi mắt đó lại làm cho Tần Lăng Hàng bất giác nghĩ về Thịnh Thịnh, không ngờ đứa bé đó cũng có đôi mắt như vậy…

Tiêu Hà Hà đang sắp xếp lại tài liệu, Bùi Lâm Xung đột nhiên vội vã đến công ty, bất thình lình mở cửa văn phòng của Tiêu Hà Hà.

Cô hơi giật mình, lập tức đứng lên, hỏi với vẻ kinh ngạc và lo lắng: "Tổng tài, không phải chú nói chiều nay sẽ đến công ty à? Bộ có chuyện gì khẩn cấp hả?"

Vẻ mặt của Bùi Lâm Xung hơi kích động, nhìn vào Tiêu Hà Hà rồi như thể đang cố gắng kiềm chế cảm xúc của mình, khẽ nói: "Hà Hà, không..., không có gì!"

Tiêu Hà Hà hơi nhíu mày lại, nhưng cũng thở phào. "Vậy tổng tài có gì cần căn dặn không ạ?"

"Không..., không có gì!" Bùi Lâm Xung chỉ nhìn cô.

Ánh mắt của ông ta vô cùng phức tạp, làm Tiêu Hà Hà hơi bối rối. Cô liếc xuống nhìn mình một cách vô thức, đâu có chỗ nào hớ hênh đâu ta, những vết bùn dính trên áo lúc sáng cũng được cô vào phòng vệ sinh xử lý hết rồi mà.

"Vậy tổng tài cần...?" Tiêu Hà Hà hỏi.

Bùi Lâm Xung lập tức lắc đầu. "Không có gì. Hà Hà, cô tìm lại hồ sơ xin việc của những người đã đến ứng tuyển cùng ngày với cô, đưa cho tôi xem!"

"Tất cả hả?" Tiêu Hà Hà hỏi.

"Phải, tất cả!" Thật ra Bùi Lâm Xung muốn biết ngày sinh của cô, bởi vì đột nhiên ông ta nhớ ra điều gì đó.

"Vậy tôi sẽ đến phòng lưu trữ lấy về, phiền chú chờ một lát, tôi sẽ đem đến văn phòng của chú ngay!" Tiêu Hà Hà nói rồi đứng dậy đi lấy hồ sơ.

Một lát sau, Tiêu Hà Hà bưng theo một chồng hồ sơ đến văn phòng tổng tài và đưa cho Bùi Lâm Xung. Ông ta cầm lấy, ngay lập tức bắt đầu tìm kiếm.

Tiêu Hà Hà nhìn ông ta với vẻ khó hiểu, hình như ông ta đang rất nóng lòng muốn tìm thứ gì đó. Vẻ mặt đó, hoàn toàn không còn vẻ thong thả như thường ngày nữa.

Cuối cùng đã tìm thấy hồ sơ của Tiêu Hà Hà, ở cột cha ruột viết Tiêu Nam Bắc, mẹ Mai Tây Vịnh. Tiêu Nam Bắc? Rồi nhìn tiếp ngày tháng năm sinh. Ngày 19 tháng 3!

Trong đầu Bùi Lâm Xung bỗng "ầm" một tiếng như bị sét đánh, cả người đờ đẫn ra, mặt mày tái nhợt.

"Tổng tài, chú không sao chứ?"

"Không..., không có gì!" Bùi Lâm Xung lắc đầu, rồi lại nhìn vào ngày tháng ghi trong đó, để chắc chắn mình không nhìn nhầm. "Hà Hà, ngày sinh của cô chắc là chính xác chứ ha?"

“Dạ phải! Chuyện này sao mà giả mạo được?” Tiêu Hà Hà cười và nói. “Đương nhiên là chính xác rồi!”

117. Chương 117

“Chồng của Mai Tây Vịnh tên là Tiêu Nam Bắc, cũng chính là ba ruột của Hà Hà. Hôn nhân của họ đến khá chớp nhoáng, quen nhau được ba tháng thì cưới, sau đó sinh được một gái một trai. Tám năm trước, Tiêu Nam Bắc chết trong một vụ tai nạn xe bất thường. Cũng trong năm đó, Mai Tây Vịnh kết hôn với Cung Bồi Tân. Sáu năm trước, đứa con trai tên là Tiêu Tiêu cũng qua đời vì bệnh tim bẩm sinh.”

“Tám năm trước đã lấy Cung Bồi Tân?” Bùi Lâm Xung thấy trong lòng nặng trĩu, nhướn mày lên: “Chúng ta ra tù mấy năm rồi?”

“Tám năm!” Đỗ Cảnh nói.

“Ừm! Con ra ngoài đi, ba muốn được yên tĩnh một mình!” Bùi Lâm Xung đã quăng mình xuống ghế.

Đỗ Cảnh nhìn qua, chỉ cảm thấy ba nuôi hơi cô đơn. Anh ta nhìn vào một bên mặt của ông ta, muốn nói điều gì đó nhưng cuối cùng lại thôi. “Ba nuôi, con ra ngoài đây!”

“Ừm!” Bùi Lâm Xung rùng mình một cái, định với tay tìm một điếu thuốc. Đỗ Cảnh hiểu ý nên lập tức lấy gói thuốc ra và đưa cho ông ta một điếu, sau đó bật lửa châm thuốc giúp ông ta.

Khi châm thuốc rồi, anh ta phát hiện ra đôi môi đang ngậm điếu thuốc của ba nuôi đang run lên, hơi thở cũng dường như rất nặng nề.

“Ba nuôi, ba không sao chứ?” Đỗ Cảnh hỏi với vẻ quan tâm.

“Đỗ Cảnh, con ra ngoài đi!” Lại một lần nữa đuổi người đi, giọng ông ta vô cùng tẻ nhạt. “Đừng cho ai vào làm phiền ba!”

“Dạ!” Đỗ Cảnh đành phải đi ra ngoài.

Mãi đến khi gần hết giờ làm, Bùi Lâm Xung vẫn không ra khỏi văn phòng. Còn Đỗ Cảnh đã vài lần chạy đến trước cánh cửa đang đóng kín đó, liếc nhìn ông ta, ánh mắt cũng không kém phần phức tạp.

Cuối cùng, Tiêu Hà Hà không nhịn được phải hỏi: “Đỗ Cảnh, rốt cuộc tổng tài bị sao vậy?”

“Không, không có gì đâu!” Đỗ Cảnh ngay lập tức phủ nhận.

Đúng ngay lúc này, cánh cửa của văn phòng Bùi Lâm Xung mở ra. Vẻ mặt ông ta rất bình tĩnh, nhìn thấy Tiêu Hà Hà thì mỉm cười nhẹ nhàng, lộ rõ vẻ yêu thương. "Hà Hà, về sớm chút đi, sắc mặt cô trông không được tốt lắm! Đỗ Cảnh, con đưa Hà Hà về đi, sau đó đến nhà ba!"

"Dạ!"

Nói xong câu này, Bùi Lâm Xung lại nhìn chằm chằm vào Tiêu Hà Hà, sau đó sải bước rời đi.

Tiêu Hà Hà hơi bối rối. Tình hình gì đây?

"Ding dong, ding dong." Chuông điện thoại vang lên, cô cúi mắt xuống nhìn, thấy số của Tần Trọng Hàn, không vội nghe máy mà quay sang nói với Đỗ Cảnh: "Tôi đi trước đây, anh không cần chở tôi về đâu, có người đến đón tôi rồi!"

"Ồ!" Đỗ Cảnh gật đầu. "Vậy được rồi! Cùng xuống dưới ha!"

Đã hết giờ làm, các nhân viên của công ty cũng bắt đầu ra về, Tiêu Hà Hà và Đỗ Cảnh cùng bước ra khỏi tòa nhà. Từ đằng xa, một chiếc Bugatti màu xanh ngọc đang tiến về phía này.

Tần Trọng Hàn quét mắt qua người Tiêu Hà Hà, nhưng không ngờ mình lại nhìn thấy cô ấy đang cười nói với người đàn ông cao lớn đó, và đang cùng đi ra khỏi tòa nhà. Còn Tiêu Hà Hà mãi bước đi rồi hình như bị trượt chân một cái, làm tim của Tần Trọng Hàn như muốn nhảy ra ngoài. Cũng may, người đàn ông đó đã lập tức đỡ lấy cô, nhưng tay anh ta lại để trên eo cô, cả người Tiêu Hà Hà nghiêng hẳn vào lòng của người đàn ông đó.

Thấy cô bị người đàn ông khác ôm vào lòng, anh ta tức muốn ói máu. Chết tiệt! Đúng là không thể làm việc ở đây được nữa, người phụ nữ của anh ta đã bị một kẻ háo sắc lợi dụng rồi!

Tần Trọng Hàn kéo phanh tay một cái thật gấp, rút chìa khóa ra rồi hùng hổ xuống xe!

"Đi đứng cẩn thận chứ!" Đỗ Cảnh đứng sau người cô và đỡ lấy cô, nhưng chợt nhận ra trong tim đột nhiên run rẩy.

Sự run rẩy này hơi khó hiểu, và không rõ nguyên do, nhưng lại là một sự rung động sâu sắc. Anh ta chỉ cảm thấy hồi hộp, có thứ gì đó bắt đầu tuôn chảy, một luồng ấm áp, kèm theo một cảm giác kỳ lạ.

"Đỗ Cảnh, cám ơn anh!" Tiêu Hà Hà sợ hết hồn, may mà chưa bị ngã, nếu không thực sự không biết chuyện gì sẽ xảy ra. Bàn tay nhỏ bé vô tình đưa lên xoa bụng, cảm thấy may mắn vì anh ta đã cứu mình, Tiêu Hà Hà nói cám ơn một lần nữa. "Cám ơn anh!"

"Sau này sẽ kêu mấy cô lao công lau dọn trễ hơn chút nữa, đã vào mùa đông nên mặt đường dễ đóng băng,

cô phải cẩn thận hơn đó!" Đỗ Cảnh dặn dò, mặt hơi đỏ lên. Vừa rồi ôm cô, hương thơm xộc vào mũi trong khoảnh khắc đó khiến cho người đàn ông không gần nữ sắc như anh ta phải đỏ mặt!

Tần Trọng Hàn sải bước đến, khi những người đang đi về nhìn thấy một người đàn ông cao lớn, đường nét trên khuôn mặt rất rõ ràng, đang mặc một bộ vest hiệu đi đến thì trầm trồ to nhỏ.

"A… Đẹp trai quá kìa!"

"Đúng là đẹp trai thật!"

Các cô gái si mê bắt đầu cảm thán.

Đột nhiên, một tiếng thở dài thật dài làm cho Tiêu Hà Hà quay đầu lại, liền nhìn thấy Tần Trọng Hàn đang đứng ở cách chỗ cô và Đỗ Cảnh khoảng năm mét. Anh ta nhướn đôi chân mày lưỡi mác lên, dường như đầy hứng thú, hơi cong đôi môi mỏng lên, chất giọng thu hút vang lên. "Bà xã, về nhà thôi!"

Bà xã?

Tiêu Hà Hà kinh ngạc đến mức suýt nữa không đứng vững, Đỗ Cảnh lại đưa tay đỡ lấy cô một cách vô thức.

Tần Trọng Hàn nhanh chóng bước vài bước đến, ôm lấy cái eo thon thả của cô rồi kéo cô vào lòng mình, hơi mỉm cười với Đỗ Cảnh, nhưng nụ cười lại hơi lạnh lẽo, ánh mắt cũng sắc như dao. "Anh Đỗ, cám ơn anh! Bà xã à, anh đến đón em nè, chúng ta về nhà thôi!"

Nói rồi, Tần Trọng Hàn bồng cô lên, ngay trước mặt Đỗ Cảnh và các đồng nghiệp đang qua lại, bồng cô đi thẳng đến chỗ chiếc Bugatti và để cô ngồi vào trong, làm mọi người vô cùng kinh ngạc.

Khóe môi của Đỗ Cảnh lộ ra một chút chua chát…

Mãi đến đi đã ngồi vào trong xe, mãi đến khi chiếc xe đã chạy đi rất lâu, Tiêu Hà Hà vẫn không có phản ứng gì!

Khi chiếc xe chạy ra khỏi "Lăng Phong" ba trăm mét, dừng lại bên vệ đường, Tiêu Hà Hà mới hoàn hồn lại, rồi đỏ mặt lên.

Sao anh ta lại gọi lung tung như vậy được? Họ vẫn chưa kết hôn mà. Mà hơn nữa, không phải chính anh ta nói sẽ không kết hôn à?

Tần Trọng Hàn dừng xe và bắt đầu cởi áo của cô ra. Tiêu Hà Hà ngạc nhiên, vội chụp lấy cái áo khoác của

mình một cách vô thức, không để cho anh ta cởi nút ra. “Tần Trọng Hàn, anh làm gì vậy?”

Anh ta không nói gì, mà cởi thẳng cái áo khoác của cô ra một cách thô lỗ, ném nó xuống ghế sau, rồi cởi áo vest của mình ra và mặc vào cho cô. Cái áo vest quá lớn khi mặc lên người cô cảm thấy hơi kỳ lạ.

Cho đến khi thay áo xong, Tiêu Hà Hà nhìn anh ta. “Anh điên rồi hả?”

Anh ta vẫn không nói gì, chân mày nhíu lại, nghiêng người sang nhìn cô, không hề chớp mắt.

“Tần Trọng Hàn?” Cô bị anh ta nhìn chằm chằm nên cảm thấy hơi mất tự nhiên.

Anh ta đột nhiên vươn tay ra và ôm cả người cô vào lòng. Cô bị anh ta ôm chặt trong lòng, nhưng cảm thấy cái ôm ngang ngược trước giờ của anh ta lại hơi khác khác vào lúc này, khiến cô cảm thấy hơi bực bội.

Cảm giác bực bội này không phải vì cô không thể thở được, mà vì ánh mắt lóe lên vừa rồi của anh ta. Ánh mắt đó rất phức tạp, giống như một đứa trẻ bị giành mất đồ chơi, có chút tủi thân, có chút đấu tranh, và cả chút ngang ngược mãnh liệt.

Tiêu Hà Hà không biết phải làm gì, sự phản kháng và giãy giụa cũng dần chấm dứt. “Tần Trọng Hàn, anh sao vậy?”

“Anh ta đã ôm em!” Anh ta thì thầm vào tai cô, với giọng giận dữ.

“Ờ! Không phải vậy đâu!” Cuối cùng Tiêu Hà Hà đã hiểu, thì ra là vì chuyện vừa rồi Đỗ Cảnh đã đỡ cô. “Anh thả em ra trước đã. Nghe em nói! Vì mặt đất hơi trơn trượt, nên Đỗ Cảnh mới đỡ em thôi, không phải ôm như anh nói đâu!”

Cách chọn lọc từ ngữ của người đàn ông không đúng.

“Tóm lại là anh ta đã ôm em!” Anh ta nhớ lại chuyện ông già nói đã nhìn thấy Đỗ Cảnh bồng Hà Hà lên xe, trong lòng lại càng ấm ức hơn.

Giọng anh ta càng ngày càng nhỏ, anh ta cúi thấp đầu xuống và vùi vào cổ cô, ngửi mùi hương của cô. Trong không gian chật hẹp này, một cánh tay mạnh mẽ bao quanh cô. Cô là của anh ta, không cho phép người đàn ông khác chạm vào!

“Tần Trọng Hàn!” Khuôn mặt nhỏ nhắn vốn đã đỏ ửng của Tiêu Hà Hà khi nhìn thấy anh ta, bây giờ thậm chí còn đỏ hơn.

Anh ta như vậy… giống như một đứa trẻ. Anh ta ghen à? Khóe môi cô cong lên, liệu có nên cảm thấy vinh

dự không đây?

Trong xe rất yên tĩnh, chỉ có hơi thở của anh ta vang lên bên tai.

"Nghỉ việc đi, Hà Hà. Em nghỉ việc đi, anh không muốn em đi làm một giây phút nào nữa đâu! Về nhà, em ở nhà chăm sóc cho hai con đi, anh sẽ nuôi em!" Anh ta vẫn ôm cô.

"Này!" Cô cạn lời, cảm thấy mắc cười và thích thú vì sự cố tình gây rối của anh ta. "Thôi nhanh lên, chúng ta đi đón Ngữ Điền, chắc con chờ sốt ruột rồi đó!"

"Ồ! Được!" Lúc này Tần Trọng Hàn mới thả cô ra, kéo cái áo vest rồi nhận ra cô mặc áo của mình cũng rất dễ thương, và trong tim anh ta tràn ngập sự thỏa mãn ngọt ngào.

Tiêu Hà Hà dựa lưng vào ghế, cái áo vest quá khổ tỏa ra mùi thuốc lá thoang thoảng, mùi thuốc lá riêng có của Tần Trọng Hàn, rất nhẹ, rất dễ chịu, và cả mùi nam tính vốn có của anh ta. Cô cảm thấy an yên đến khó hiểu, bàn tay nhỏ bé đưa lên che bụng, nhưng trong lòng lại thì thầm: Cục cưng ơi, ba con ngồi ngay bên cạnh nè. Lần này mẹ hy vọng ba sẽ luôn ở bên cạnh mẹ, mẹ sẽ không cô đơn như lần trước khi sinh anh trai của con nữa! Con cũng phải cố lên nhé!

Cô nghĩ, có lẽ là một đứa con gái thật. Cô nhớ lại hôm ở Hokkaido đó, anh ta cứ hét lên muốn sinh con gái, hy vọng lần này cô sẽ sinh cho anh ta một đứa con gái thật.

Có điều trong lòng hơi thương cảm, không biết liệu hạnh phúc của cô có thể có được dễ dàng hay không. Mạc Lam Ảnh có thể khỏe lại thật không? Bây giờ những gì cô có thể làm chỉ là cầu nguyện cho cô ta sớm khỏe lại.

Tần Trọng Hàn vừa định nổ máy xe thì đột nhiên, điện thoại của anh ta reo lên, hơi cau mày lại, nhận ra số gọi đến là từ nhà mình.

Tiêu Hà Hà thì hơi giật mình, cúi thấp đầu xuống, tim đập thình thịch liên hồi như trống gõ. Chắc không phải Mạc Lam Ảnh gọi đến đó chứ?

"Alo, ba hả?" Tần Trọng Hàn nhận cuộc gọi.

Tiếng "ba" đó làm cho Tiêu Hà Hà nhẹ nhõm một cách rõ ràng. Cũng may, không phải là Mạc Lam Ảnh!

"Hả? Ba đến đón Ngữ Điền rồi à? Dạ được, con biết rồi!" Tần Trọng Hàn cúp máy rồi tháo luôn pin ra, rồi bất thình lình nhìn qua Tiêu Hà Hà như một kẻ trộm. "Ba đã đón Ngữ Điền rồi, kêu chúng ta khỏi đến đón nữa!"

Tim của Tiêu Hà Hà giật thót lên: "Bác ấy nói sẽ cho Ngữ Điền sống với em một tháng mà!"

"Ba nói mai em hẵng đến đón con, tối nay là của riêng hai chúng ta!" Đôi mắt đen thui của Tần Trọng Hàn chớp chớp mấy cái. "Anh thuộc về em, anh khóa máy rồi, em cũng khóa máy đi!"

"Tần Trọng Hàn, em không khóa máy được, lỡ có chuyện gì thì phải làm sao?" Tiêu Hà Hà cạn lời, nhưng cũng cảm động vì anh ta đã tháo pin điện thoại ra.

"Mặc kệ! Trời có sập cũng mặc kệ! Thịnh Thịnh đang ở trường, sẽ không có chuyện gì. Ngữ Điền đã về nhà. Anh ở bên cạnh em. Điện thoại đâu rồi?" Nói rồi anh ta bắt đầu lục tìm trong túi xách của cô, cho đến khi tìm được cái điện thoại, tháo pin ra, lúc này mới nói với vẻ yên tâm: "Bà xã, chúng ta đi đâu đây?"

"Ai là bà xã của anh?" Tiêu Hà Hà cúi đầu vì mắc cỡ.

118. Chương 118

"Được rồi! Không quậy nữa, ra đây đi!" Anh ta thực sự thấy xót rồi, sợ cô bực bội sẽ sinh bệnh, nên với tay lấy cái áo ra, rồi nhìn thấy khuôn mặt cô đang đỏ ửng đến mức đáng sợ, khóe miệng không kìm được phải cong lên, ánh mắt vô cùng dịu dàng. "Em muốn ăn gì? Anh đưa em đi ăn!"

"Không ăn nữa!" Giận cũng đủ no rồi, Tiêu Hà Hà nói với vẻ giận dỗi.

"Vậy ý của bà xã là chúng ta về thẳng nhà rồi làm...?" Anh ta nhướn mày, đột nhiên trở nên hứng thú, vô cùng hứng thú.

"Tần Trọng Hàn!" Sao trên đời lại có loại đàn ông này chứ? Tại sao lúc nào cũng chỉ nghĩ đến chuyện đó?

"Có!" Tần Trọng Hàn trả lời lớn tiếng. "Có chỉ thị gì, bà xã cứ căn dặn! Chồng đây luôn sẵn sàng đáp ứng nhu cầu của bà xã!"

"Tần Trọng Hàn, nếu anh còn mồm mép lẻo lự như vậy nữa, em sẽ mặc kệ anh đó!" Cô nghiêm mặt lại, không muốn nghe anh ta nói chuyện như vậy, mặc dù khi anh ta nói vậy thì trong lòng cô cảm thấy rất hạnh phúc. Nhưng bây giờ vẫn chưa trời quang mây tạnh, dù hạnh phúc thì cũng có một chút u ám.

Anh ấy, có phải, cũng từng gọi Mạc Lam Ảnh như vậy không?

Đột nhiên, vẻ mặt cô hơi khựng lại.

Mặc dù biết rằng chuyện đó đã là quá khứ, nhưng cô vẫn rất để tâm. Nói không để tâm thì ai mà tin chứ?

Tần Trọng Hàn nhất thời không chú ý đến cảm xúc của cô, vẫn đang cười, tiếng cười lanh lảnh tạo nên một đường cong rất đẹp cho đôi môi thường ngày vẫn mím chặt. Trên khuôn mặt đẹp trai và cương nghị có thêm chút dịu dàng, quyến rũ và rực rỡ làm người ta không thể mở mắt ra nhìn được.

"Em giận à?" Anh ta mỉm cười và nhìn cô bằng ánh mắt dịu dàng, cuối cùng đã nhận ra hình như sắc mặt cô đã có chút thay đổi.

Cô quay lại nhìn anh ta và bĩu môi: "Anh đừng gọi như vậy, rốt cuộc ai là bà xã của anh còn chưa chắc mà."

Nhớ đến việc anh ta đã từng bàn chuyện cưới xin với Mạc Lam Ảnh, nếu bác Tần không một mực phản đối, e rằng họ đã cưới nhau lâu rồi. Nghe anh ta gọi hai tiếng "bà xã" trôi chảy như vậy, không biết trước đây đã gọi bao nhiêu lần mới thuần thục vậy đó.

Mắt anh ta lóe lên, thoáng chút do dự, rồi nói với vẻ chắc chắn: "Chỉ có em thôi! Hà Hà, bà xã của anh chỉ có em thôi!"

"Câu này chắc anh cũng từng nói với người khác rồi chứ gì?" Cô nghiêm mặt lại, trong tim nghẹn ngào. "Cách xưng hô này mà gọi thành thạo như vậy, chắc trước đây thường xuyên gọi ha?"

Tần Trọng Hàn hơi ngây người ra, nhìn vào bộ dạng cau có của Tiêu Hà Hà bằng ánh mắt kinh ngạc. Anh ta không biết phải giải thích như thế nào, sau một tiếng thở dài, chỉ chậm rãi nói: "Hà Hà, em giận thật à? Vậy được, anh không gọi như vậy nữa!"

Anh ta hơi thất vọng, trong lòng cũng buồn bực theo. Đây là lần đầu tiên anh ta xưng hô kiểu này, có trời đất chứng giám.

Cô thấy anh ta nói vậy thì càng chắc chắn hơn, thì ra trước đây anh ta từng gọi Mạc Lam Ảnh là "bà xã". Cô quay mặt đi chỗ khác, tầm mắt hướng về bên ngoài cửa sổ, tâm trạng vốn đang vui vẻ bỗng bắt đầu âm u lại, chỉ nói với vẻ dửng dưng: "Đi thôi, anh chạy đi!"

Anh ta nổi máy xe, bầu không khí bỗng trở nên buồn tẻ.

Tần Trọng Hàn không dám nói gì, sợ rằng càng nói thì cô càng không vui.

Nhưng, anh ta càng không nói gì, trong tim cô cũng càng rối theo.

"Em muốn ăn gì?" Giọng anh ta cũng trở nên dè dặt, sợ rằng chỉ cần một câu không vui thì cô ấy sẽ bỏ mặc mình. Bây giờ anh ta hơi sợ thật, vì suy cho cùng, anh ta muốn bù đắp nỗi áy náy đối với Mạc Lam Ảnh, nhưng đồng thời cũng cảm thấy mắc nợ Hà Hà.

Anh ta sẽ dùng cả đời để bù đắp cho cô!

Tần Trọng Hàn đưa cô đến một nhà hàng sang trọng, yêu cầu một phòng riêng yên tĩnh.

"Anh đưa em đến đây làm gì?" Tiêu Hà Hà bị anh ta kéo vào trong, cô không thích những nơi quá cao cấp và sang trọng, đặc biệt là ngồi trong phòng riêng.

"Ăn cơm đó!"

"Ở đây đắt lắm!" Cô khẽ hét lên.

Người phục vụ nghe thấy lời của Tiêu Hà Hà thì ánh mắt có vẻ hơi khinh bỉ, như thể đang nhìn vào một cô gái quê mùa, điều này khiến cô cảm thấy xấu hổ, chỉ biết cắn chặt môi.

Tần Trọng Hàn liếc người phục vụ đó một cái, ánh mắt sắc bén như dao, làm người phục vụ sợ đến mức vội cúi đầu xuống, không còn dám chê cười Tiêu Hà Hà nữa.

Tần Trọng Hàn quay lại và thấy Tiêu Hà Hà đang cắn chặt môi, tim bỗng đau nhói. Đây là người phụ nữ của anh ta, nhưng lúc nào cũng lo lắng về củi gạo dầu muối, làm tim anh ta cũng đau theo. "Anh nuôi nổi em mà, em ốm quá rồi đó, cần phải tẩm bổ!"

"Cho chúng tôi một bàn ăn tiêu chuẩn cao nhất, kết hợp dinh dưỡng hợp lý!" Tần Trọng Hàn nói.

"Nhưng mà..." Tiêu Hà Hà muốn nói điều gì đó.

"Không được từ chối!" Anh ta khẽ kêu lên, rồi nói với người phục vụ: "Cậu ra ngoài được rồi đó! Không có chuyện gì thì đừng vào đây!"

"Dạ!" Người đó lập tức đi ra ngoài.

Một lúc sau, các món ăn được dọn lên.

"Vui lòng không làm phiền chúng tôi!" Tần Trọng Hàn căn dặn lại một lần nữa.

Chờ đến khi chỉ còn lại hai người trong phòng, Tần Trọng Hàn kéo cô ngồi lên đùi mình. "Hà Hà!"

Cô nhìn anh ta, ngồi trên đùi anh ta cảm thấy rất ngại ngùng, nhưng anh ta đã giữ chặt eo cô, không cho cô rời đi. "Hà Hà, nghe anh nói, anh chỉ gọi mình em là bà xã thôi, sau này cũng chỉ gọi một mình em như vậy!"

Cuối cùng, anh ta đã thú nhận với cô một cách rất nghiêm túc.

Trái tim cô run rẩy, thấy hơi khó tin, nhưng vẻ mặt của anh ta rất nghiêm túc.

"Anh tưởng đây là cách thể hiện chân thành nhất tình cảm của anh. Cách xưng hô này, không phải với bất kỳ người phụ nữ nào cũng gọi được. Anh gọi em là bà xã, là xuất phát từ tận đáy lòng anh!"

Trong lòng cô bỗng thoải mái hơn, nhắm mắt lại rồi những giọt nước mắt cảm động rơi xuống.

"Đừng khóc!" Giọng của anh cực kỳ dịu dàng, những ngón tay mảnh khảnh lau đi nước mắt của cô một cách vụng về.

"Anh thật sự chưa từng gọi Mạc Lam Ảnh như vậy à?" Cô khẽ hỏi, vẻ mặt đầy ghen tuông, ngay cả bản thân cũng hơi xem thường mình, nhưng đó là biểu hiện thật nhất từ tận đáy lòng cô.

"Chưa từng!" Anh ta lắc đầu!

Khuôn mặt đẫm lệ của cô, đã mỉm cười.

"Bà xã?" Anh ta lại gọi, nhưng lần này, cô không từ chối, mà ôm lấy cổ anh ta, và chủ động dâng hiến đôi môi đỏ mọng của mình.

Bốn bờ môi chạm vào nhau, trái tim Tần Trọng Hàn đập rộn lên, ngạc nhiên và mừng rỡ tràn đầy lồng ngực, ngay lập tức từ bị động chuyển thành chủ động, đầu lưỡi luồn vào trong miệng cô, mút lấy cái lưỡi nhỏ nhắn của cô…

Anh ta hôn cô, bàn tay to lớn luồn vào trong áo cô. Cô đang mặc cái áo vest lớn của anh ta, có thể che khuất cái áo len của cô đã bị anh ta kéo lên trong đó. Bàn tay anh ta rất đáng ghét, cô hoàn toàn không còn sức lực để chống lại anh ta nữa…

"Tần Trọng Hàn! Anh… buông em ra!"

"Gọi anh là ông xã đi!" Anh ta khẽ hét lên, chui đầu vào trong cái áo len của cô, hết hôn rồi cắn, dấu răng và nụ hôn của anh ta để lại đầy trên làn da trắng như tuyết của cô.

"Dừng lại đi!" Cơ thể của cô sau khi mang thai hình như rất nhạy cảm, vốn không còn đủ sức để chống lại anh ta. "Xin anh đừng làm như vậy nữa!"

"Đừng làm gì?" Anh ta bật cười, ngừng nụ hôn dày vò của mình lại, đôi mắt nhìn thẳng vào cảnh xuân phơi phới trước mặt mà không hề có chút kiêng dè. Thật không muốn buông tha chút nào!

Cô thở dốc, thậm chí không còn sức để lên tiếng.

Anh ta nhìn vào khuôn mặt nhỏ xinh đang đỏ bừng của Hà Hà, đôi lông mi dài che phủ đôi mắt đen như ngọc bích của cô, làn da trắng hồng, giống như một quả chín quyến rũ.

Tần Trọng Hàn chỉ cảm thấy tim mình phơi phới, hỏi với giọng hơi khàn khà. "Hà Hà, anh không chờ được nữa rồi!"

Tần Trọng Hàn nhìn chằm chằm vào khuôn mặt nhỏ bé của Tiêu Hà Hà, vẻ mặt đê mê của cô làm anh ta say đắm, những ngón tay cũng không nhịn được phải đưa lên vuốt ve gò má ửng hồng của cô, nâng mặt cô lên. Ánh mắt của hai người lắng đọng.

Cô không dám nhìn thẳng vào mắt anh ta, vì đôi mắt anh ta quyến rũ như thể sẽ hút mất linh hồn cô vào đó từ lúc nào không hay.

Bỗng chốc, Tiêu Hà Hà nhìn chằm chằm vào anh ta. Đôi môi mỏng của Tần Trọng Hàn cũng cong lên, khuôn mặt từ từ ghé sát cạnh Tiêu Hà Hà, nói với giọng điềm tĩnh: "Bà xã, mặt của em, giống như con tôm đã nấu chín vậy…"

Lúc này Tiêu Hà Hà mới hoàn hồn lại, duỗi tay đẩy anh ta ra xa, mặt càng đỏ dữ dội. "Tần Trọng Hàn, anh xấu lắm…"

Cô bị trai đẹp làm mê mệt là đủ xấu hổ rồi, vậy mà anh ta còn cười cô. Cô định đứng dậy khỏi chân anh ta, nhưng cánh tay của anh ta bỗng giữ chặt lại, cơ thể cô đứng không vững nên đã ngã vào trong vòng tay rắn chắc của anh ta. Không chờ cho cô hoàn hồn lại, đôi môi lại một lần nữa bị chặn bởi làn môi nóng bỏng của anh ta.

Đôi môi ấm áp, ẩm ướt, đầy nam tính và ngang ngược, nhẹ nhàng mút lấy cánh môi cô, tê dại và râm ran. Hà Hà mở to mắt, cả người như bị điện giật, bàn tay cứng đờ chống vào bờ ngực rắn chắc của Tần Trọng Hàn.

Cơ thể cao to và rắn chắc của Tần Trọng Hàn cũng giống như một bức tường, ôm chặt lấy Tiêu Hà Hà. Cái áo len lại một lần nữa được kéo cao lên, và cái váy của cô cũng đã được anh ta kéo lên!

Tiêu Hà Hà gần như không thể thở được nữa.

Anh ta hôn cô một cách dữ dội, dường như trút hết mọi tâm tư và thương nhớ trong tim vào trong nụ hôn này.

Anh ta hôn cô suồng sã và dữ dội, hơi thở của anh ta nóng bỏng, bàn tay to lớn của anh ta lướt khắp người cô. Anh ta dùng đầu lưỡi để mở đôi môi đỏ mọng đang mím chặt của Tiêu Hà Hà, chuẩn bị chen lưỡi vào trong, thưởng thức mùi thơm trên môi và răng cô.

Đôi môi đỏ của cô vì sự bú mút ngang ngược của anh ta mà sưng đỏ lên, nhưng nhìn lại càng xinh đẹp hơn, làm Tần Trọng Hàn rung động, cả người cũng đắm chìm theo…

Anh ta càng mút đôi môi đỏ mềm mại của Tiêu Hà Hà mạnh mẽ hơn, như thể muốn hôn cho Tiêu Hà Hà ngất đi vậy. Ngọn lửa tình trong cô bị sự ngang ngược của anh ta khơi gợi, trong đầu kêu oong oong, đã quên mất đêm nay là đêm nào!

Có lẽ, họ kìm nén đã quá lâu! Sau một thời gian quá kìm nén, ngọn lửa tình trong cơ thể cần được giải phóng, còn như thể rất vội vã!

Tần Trọng Hàn không thể diễn tả được những tình cảm phức tạp đang lẫn lộn sâu trong tim mình, duy chỉ có nỗi đau và vẻ quyến luyến không thể kìm nến được trên khuôn mặt điển trai của anh ta đó, đã cho thấy rõ những mâu thuẫn và đấu tranh trong nội tâm anh ta.

Anh ta cần người phụ nữ đang ở trong vòng tay mình lúc này, người phụ nữ tuyệt vời này khiến anh ta không thể nào buông tay được. Khi cô mỉm cười để tác hợp cho anh ta và Mạc Lam Ảnh, cú sốc lúc đó, cả đời anh ta cũng không bao giờ quên được!

Có lẽ tình yêu thì cần phải trải qua khó khăn, cần phải trải qua sóng gió thì mới có thể nhìn thấy cầu vồng. Anh ta tin chắc rằng họ sẽ ở bên nhau! Nhất định là vậy!

Tiêu Hà Hà bị Tần Trọng Hàn hôn đến mức thở hổn hển, cô như sắp ngạt thở, còn bàn tay anh ta vẫn cứ để lại từng dòng điện trên người cô.

Anh ta nói chỉ gọi một mình cô là bà xã, cô đành phải giao nộp vũ khí và đầu hàng!

Thời khắc này, cô nghĩ, dù phải xuống địa ngục, cô cũng sẽ không chùn bước nữa! Hãy để tất cả những rắc rối đó đi xuống địa ngục đi! Nhưng, trong đầu bỗng hiện lên khuôn mặt của Mạc Lam Ảnh, một khuôn mặt ghê sợ như một con ma, cô bỗng giật mình hoảng sợ!

119. Chương 119

Tiến vào trong cơ thể đã ướt át của cô bằng một tư thế rất lạ…

Khi cô hét lên vì kinh ngạc, anh ta vội chặn lại tiếng rên rỉ sắp buột ra khỏi miệng cô.

Sau đó, Tần Trọng Hàn nhẹ nhàng hôn cô.

Đôi môi đỏ như cánh hoa của cô đem lại cảm xúc rất mềm mại, còn mềm hơn cả loại lụa cao cấp nhất.

Lưỡi của anh ta đang tung hoàng bên trong đó, cơn rùng mình như điện giật làm cho anh ta cảm thấy như bay lên tận mây xanh.

Tiêu Hà Hà nhắm mắt lại, toàn thân không còn chút sức lực nào, như một cuộn bông mềm mại.

Sự căng thẳng và phấn khích đó khiến cho Tiêu Hà Hà như muốn nổ tung!

Tiêu Hà Hà không thể thoát khỏi đòn tấn công của anh ta, chỉ có thể chìm đắm vào trong đó, chìm đắm vào trong đó mãi mãi…

Tần Trọng Hàn cử động nhịp nhàng, thưởng thức nơi khít chặt và đẹp đẽ đó của cô. Anh ta cố hết sức để làm hài lòng cô. Anh ta nghe thấy tiếng rên rỉ run run của cô, hơi thở thì thầm hổn hển. Sự hưởng thụ trên cơ thể này làm anh ta hoàn toàn mất kiểm soát…

"Ăn cái này đi!" Tần Trọng Hàn gắp thức ăn cho Tiêu Hà Hà, còn cô vẫn chỉ cúi gầm mặt xuống, không dám nhìn vào anh ta.

Cơn đê mê vừa rồi làm cho cả hai người phải mất nhiều sức lực mới bình tĩnh lại được. Chờ sau khi mọi chuyện kết thúc, dọn dẹp xong bãi chiến trường, sửa soạn lại quần áo, các món ăn đều đã nguội hết!

Có đánh chết thì Tiêu Hà Hà cũng không ngờ rằng mình sẽ làm chuyện đó với Tần Trọng Hàn ngay trong phòng riêng của nhà hàng, nhất là khi bây giờ cô đang mang thai. Đột nhiên nghĩ tới chuyện mang thai, cô há miệng ra nhưng không biết liệu có nên nói cho anh ta biết hay không!

Có lẽ, cô nên suy nghĩ lại.

"Hà Hà?" Anh ta không nghe thấy cô trả lời, khóe môi lại cong lên một lần nữa. Có vẻ như người phụ nữ nhỏ bé của anh ta vẫn rất nhút nhát, nhưng anh thích bộ dạng nhút nhát này của cô, rất dễ thương. "Uống canh đi!"

Anh ta đích thân múc cho cô một chén canh bồi bổ!

"Cám ơn!" Cô cúi đầu.

Anh ta ngây người ra, có chút không vui. "Hai từ này, anh không muốn nghe thấy từ miệng của bà xã anh đâu đó!"

"Ăn cơm đi!" Cô cũng gắp thức ăn cho anh ta, rồi đỏ mặt lẩm bẩm: "Sao có nhiều món ngon như vậy mà cũng không chặn được cái miệng của anh?"

Tần Trọng Hàn phì cười. “Trên đời này chỉ có một thứ duy nhất chặn được miệng anh mà thôi!”

Cô cau mày, vội liếc nhìn anh ta, với ánh mắt nghi ngờ.

Anh ta nói ra luôn câu trả lời. “Đó chính là cái miệng nhỏ xinh của em!”

“Này!” Mặt cô lại đỏ rực lên.

Cô biết rằng mình không thể nói lại anh ta, hình như cô nói gì cũng sẽ bị anh ta chụp mũ, vậy thôi cô không nói nữa, chỉ tập trung ngồi ăn. Cô thực sự rất mệt, rất đói, bị anh ta “tàn phá” hơn nửa tiếng, làm cả người cô mềm nhũn ra!

Anh ta biết cô cần phải thích ứng, anh ta muốn cô không phải vì nhu cầu, mà chỉ muốn nói với cô rằng, anh ta thực sự cần cô. Ngoài cô ra, anh ta sẽ không cần người phụ nữ nào khác!

Anh ta nghĩ, chắc cô phải hiểu rõ trái tim anh ta, nếu không, cô sẽ không thỏa hiệp như vậy.

Anh ta liếc nhìn cô với ánh mắt nhẹ nhàng, lấy khăn ướt lau tay và bắt đầu lột vỏ một tôm hùm rất lớn cho cô. “Nào, em ăn cái này đi!”

Cô vừa nhìn lên thì thấy anh ta đang lột vỏ tôm, vẻ mặt chăm chú khiến trong lòng cô ấm áp. Anh ấy cũng biết làm những công việc tỉ mỉ như vậy à? Nhìn những ngón tay mảnh khảnh của anh khéo léo tách thịt tôm ra khỏi vỏ rồi để vào trong chén của cô, mắt cô thấy nóng hổi, không kìm được phải nói: “Cám ơn!”

Lại là hai từ này! Tần Trọng Hàn hơi nhíu mày lại, chỉ liếc nhìn cô và không nói gì. Cái nhìn đó giống như một đứa bé đang giận dỗi, nhìn rất buồn cười, nhưng cũng khá dễ thương.

Cô đột nhiên nhớ ra anh ta đã nói không cho cô nói hai từ “cám ơn” nữa, trong mắt Tiêu Hà Hà dần nở nụ cười, rồi gắp phần thịt tôm mà anh ta vừa lột vỏ xong và đưa lên miệng anh ta. “Người lao động được ưu tiên trước!”

Anh ta hơi ngây ra, rồi cũng há miệng cắn một miếng. “Em ăn đi!”

Cô cũng bắt đầu tận hưởng thành quả lao động của anh ta, bữa ăn rất yên tĩnh. Anh ta đã lột xong một con tôm và đang bắt đầu con thứ hai, những ngón tay mảnh khảnh, các khớp xương rất rõ ràng.

Tiêu Hà Hà vô tình quay đầu lại nhìn, chỉ thấy khi anh ta chăm chỉ lột tôm, đôi lông mi dài và dày che phủ mí mắt, nhìn từ góc độ này trông thật đẹp trai.

Nhìn vào đôi mắt của anh ta, Tiêu Hà Hà chỉ cảm thấy quen thuộc. Lông mi dài quá! Ớ! Hình như Thịnh

Thịnh cũng có đôi lông mi dài như vậy thì phải!

Anh ta đã lột xong vỏ tôm và lau tay bằng khăn ướt, sau đó nhìn cô đang cúi đầu để ăn thành quả lao động của mình, trong lòng rất thỏa mãn.

"Sao anh không ăn đi?" Lúc này cô mới nhận ra anh ta đang nhìn cô chằm chằm.

Tần Trọng Hàn ngẩng đầu lên nhìn cô, khuôn mặt trong sáng của cô khiến trái tim anh ta tràn đầy hạnh phúc ấm áp.

"Hà Hà, anh quyết định sẽ quay lại làm việc vào ngày mai!" Anh ta dịu dàng nói cho cô biết.

"Đi làm?" Cô khựng lại. "Còn chị Mạc thì sao?"

"Anh đã hứa với ba sẽ về công ty làm lại, chuyện của Lam Ảnh đã có bác sĩ và y tá hăm sóc đặc biệt lo rồi! Hơn nữa, cô ấy hiện đang hồi phục tốt, anh nghĩ sự chú ý của anh cũng đến lúc nên thay đổi rồi!"

"Anh không lo cho chị ấy nữa à?" Cô hơi bất ngờ.

"Không phải, anh chỉ muốn dành chút thời gian cho em. Về làm thư ký cho anh đi, đừng đến Lăng Phong làm nữa. Anh muốn ngày nào cũng được nhìn thấy em!" Anh ta biết muốn cô nghỉ việc là chuyện không thể nào.

Cô bé này chịu mềm chứ không chịu cứng, nên anh ta không dám ra lệnh cho cô. Bây giờ anh ta cảm thấy mình đã thay đổi hoàn toàn, ngay cả tính cách cũng thay đổi, vì một cô gái mà suốt ngày nơm nớp lo sợ, lúc nào cũng sợ cô bị người khác lợi dụng.

Ngạc nhiên nhìn vào anh ta, tuy cảm động với tấm lòng của anh ta, nhưng nghỉ việc thì…?

"Không được!" Cô lắc đầu.

"Em không muốn nghỉ việc hả?"

"Không phải! Em vừa mới vào Lăng Phong làm, tổng tài Bùi cũng rất tốt với em, em không muốn lúc nào cũng phải nghỉ việc, em không thích như vậy! Làm việc gì cũng phải lâu dài, sao cứ nhảy tới nhảy lui hoài được?"

Vì anh ta, mới mấy tháng mà cô đã đổi việc ba lần, hại cô đã tốt nghiệp rồi mà vẫn như một sinh viên làm bán thời gian, điều này hoàn toàn không có lợi cho công việc của cô.

“Em không muốn làm chung với anh à?” Anh ta có hơi thất vọng.

“Ừm!” Cô trả lời ngay lập tức.

“Tiêu Hà Hà!” Anh ta không kìm được phải cao giọng lên.

Cô nhíu mày lại, anh ta lại xìu xuống ngay lập tức. “Bà xã, em suy nghĩ kỹ lại đi mà! Về làm ở công ty nhà mình chẳng phải tốt hơn à?”

“Không! Công ty là của nhà anh, không phải của nhà chúng ta!” Cô ngắt lời anh ta, vẫn chưa quên bộ dạng không chút thương xót của anh ta trước đây khi đuổi cô đi nữa!

“Em vẫn còn để bụng chuyện đó à?” Anh ta nhìn thấy mắt cô đang đảo qua đảo lại, liền nói với vẻ buồn bã.

“Ừ! Anh nói đúng rồi đó!” Cô tiếp tục ăn, tóm lại là cô không muốn nghỉ việc. “Đừng làm ảnh hưởng đến bữa ăn của em đó!”

Cô hiếm khi không nôn mửa vì nghén, đang rất thèm ăn, thầm nghĩ đứa bé này chắc sẽ là một đứa con gái thật, lúc nào cũng yên tĩnh, ít khi hành hạ cô, khỏe hơn nhiều so với lúc mang thai Ngữ Điền. Có lẽ là một đứa con gái thật rồi!

Nghĩ đến việc sắp có một cô con gái, trong đầu Tiêu Hà Hà xuất hiện một khuôn mặt đáng yêu như thiên thần, bất giác mỉm cười.

Thấy cô cười, anh ta thấy khó hiểu, chỉ nhìn thấy trên má cô bị dính chút mỡ, anh ta đưa tay về phía cô.

Tiêu Hà Hà vẫn đang ăn, không kịp phản ứng.

Khi những ngón tay của anh ta chạm vào mặt, lúc này cô mới giật mình.

Liếc mắt với vẻ nghi ngờ, khuôn mặt đẹp trai của anh ta dịu dàng và điềm tĩnh, những ngón tay nhẹ nhàng lướt trên má cô.

“Bị dính mỡ nè!” Anh ta nói bằng giọng trìu mến: “Em suy nghĩ lại đi mà!”

“Không!” Cô lắc đầu.

Cho dù anh ta nuông chiều cô hơn nữa thì cũng không được, cô không muốn bị anh ta chi phối hoàn toàn.

Trong suốt bữa ăn, Tần Trọng Hàn lúc nào cũng vừa đấm vừa xoa Tiêu Hà Hà, muốn cô phải nghỉ việc, nhưng cô lại không đồng ý. Ăn cơm xong, Tần Trọng Hàn nắm tay cô đi ra khỏi nhà hàng. Tiêu Hà Hà khoác cái áo vest của anh ta, may mà anh ta không xé rách vớ của cô, riêng cái áo thì hơi nhăn, làm cho Tiêu Hà Hà không kìm được lại nhớ đến cảnh tượng đê mê vừa rồi, mặt lại đỏ bừng lên…

Hai người vừa đi đến chỗ rẽ, bỗng từ phía trước có một cô gái mặc váy da màu đen bó sát đầy khiêu gợi, hai tay khoanh trước ngực và đứng đó, chặn đường của họ.

Tiêu Hà Hà vừa nhìn qua đó liền nhận ra đó là Mạc Lam Tịnh, và đôi mắt của cô ta đang nhìn chằm chằm vào mình với vẻ lạnh lùng và thù địch, nhưng lại nói với Tần Trọng Hàn: "Anh rể à, không ngờ anh bỏ mặc chị hai của em khóc lóc một mình mà đến đây hẹn hò với tình yêu mới của anh ha!"

Tình yêu mới?

Khóe miệng của Tiêu Hà Hà lộ ra một tia cay đắng. Thì ra, cô đã bị người ta xem là tình yêu mới rồi à? Đúng là mỉa mai!

Nhưng hình như cũng không gì thì phải, Mạc Lam Ảnh là tình yêu cũ, còn cô là tình yêu mới. Nói theo ý nghĩa nào đó thì hình như đúng là như vậy thật, nhưng trong tim của Tiêu Hà Hà vẫn thấy hơi khó chịu.

"Lam Tịnh?" Tần Trọng Hàn không ngờ lại gặp Mạc Lam Tịnh ở nhà hàng này, nhưng nhớ đến cách xưng hô vừa rồi với cô thì cảm thấy rất khó chịu, liền nói với vẻ lạnh lùng: "Rút lại lời nói của em đi!"

Tiêu Hà Hà muốn rút tay mình lại nhưng vẫn bị Tần Trọng Hàn cầm thật chặt. Anh ta không cho phép cô rút lui, và anh ta cũng không cho phép người khác sỉ nhục người phụ nữ của mình.

Mạc Lam Tịnh quan sát Tiêu Hà Hà, còn mặc áo vest của Tần Trọng Hàn nữa chứ! Người phụ nữ này đúng là đủ thủ đoạn! "Anh rể à, sao anh có thể bỏ mặc chị hai của em một mình như vậy?"

"Anh đã nói rằng anh không phải là anh rể của em!" Tần Trọng Hàn điềm tĩnh nói, cả người toát ra vẻ lạnh lùng. "Xin em sau này đừng tùy tiện gọi anh là anh rể nữa! Đó cũng là sự thiếu tôn trọng đối với chị hai của em - Mạc Lam Ảnh!"

"Anh rể, sao anh lại…"

"Dừng lại! Anh chưa bao giờ là anh rể của em cả! Và bây giờ anh cũng chỉ lấy tư cách của một người bạn để chăm sóc cho Lam Ảnh, xin em đừng làm cho vợ của anh hiểu lầm!" Tần Trọng Hàn nói rồi nắm chặt tay Tiêu Hà Hà, có thể thấy anh ta quan tâm Tiêu Hà Hà đến mức nào.

"Vợ của anh?" Khuôn mặt lạnh lùng của Mạc Lam Tịnh có phần méo mó. "Vậy còn chị hai của em thì sao? Bệnh tình của chị hai mới tốt hơn được một chút, anh liền bỏ mặc không lo cho chị ấy nữa à?"

"Tần Trọng Hàn!" Tiêu Hà Hà kéo tay anh ta. "Anh về chăm sóc cho chị Mạc đi!"

"Anh biết tên của mình!" Tần Trọng Hàn nghiêng đầu nhìn Tiêu Hà Hà với khuôn mặt đang bối rối, trong tim anh ta bỗng thấy đau lòng một cách khó hiểu. Lòng bàn tay to lớn chạm vào đôi chân mày lá liễu đang cau lại vì lo lắng. "Em là vợ anh, không ai có thể thay đổi được sự thật này. Tối nay anh chỉ thuộc về em, điều này cũng không ai thay đổi được! Lam Tịnh, nếu em rảnh rỗi quá thì về đó mà chăm sóc cho chị hai của em. So ra, cô ấy là người thân của em, còn Tần Trọng Hàn anh cùng lắm chỉ là một người bạn!"

120. Chương 120

Sau đó, bất chấp vẻ kinh ngạc của Mạc Lam Tịnh, anh ta nắm tay Tiêu Hà Hà rồi đi ngang qua người cô ta, rồi đi ra bên ngoài.

Anh ta đi rất nhanh, sải bước rất lớn, Tiêu Hà Hà gần như phải chạy theo anh ta. Ra khỏi nhà hàng thì trời đã tối, gió thổi nên hơi lạnh, nhưng Tiêu Hà Hà lại cảm thấy ấm áp trong tim, nhìn vào người đàn ông đi bên cạnh, đột nhiên cảm thấy anh ta rất cao thượng!

Quanh người cô như được bao phủ bởi một vòng sáng rất lớn, cao lớn như một vị thần, tỏa ra ánh sáng chói lọi!

Thì ra, phụ nữ lại dễ dàng cảm thấy thỏa mãn đến vậy. Một sự bảo vệ chân thành đã làm cho cô cảm thấy dù phải hy sinh mọi thứ để yêu người đàn ông này thì cũng rất đáng!

Tình yêu đơn giản như vậy đó!

Tối nay, Tiêu Hà Hà cảm thấy vô cùng thỏa mãn. Đi ra khỏi nhà hàng, cô kéo tay Tần Trọng Hàn lại, và thì thầm: "Tần Trọng Hàn, anh đừng như vậy. Thật ra tối nay anh có thể về đó…"

"Anh nói được thì sẽ làm được, tối nay anh là của em, đừng đuổi anh đi!" Không thể nói đó là mệnh lệnh hay yêu cầu, Tần Trọng Hàn kéo mạnh cơ thể gầy gò của Tiêu Hà Hà vào trong lòng mình và ôm cô thật chặt. "Hà Hà, đừng quan tâm Mạc Lam Tịnh đã nói gì. Anh yêu em, không ai có thể thay đổi điều đó!"

Trong nhiều năm qua, Mạc Lam Ảnh chỉ là một thói quen đối với anh ta. Trong ba năm không có Mạc Lam Ảnh, chẳng phải anh ta cũng sống rất tốt à? Nhưng còn hình bóng đang ôm trong vòng tay này, đã giúp cho anh ta tìm lại được cảm giác linh hồn hòa hợp, có quá nhiều quá nhiều điểm làm cho anh ta cảm động.

Sự hiền lành của cô, sự nhẫn nại của cô, những giọt nước mắt tác hợp của cô, sự xinh đẹp và dịu dàng của cô, sự xấu hổ và ngây thơ của cô, tất cả đều làm cho anh ta mê đắm.

Anh ta chỉ biết rằng cô đã hòa vào xương máu của anh ta. Khi tình yêu đến, hoàn toàn không thể phán xét

theo thời gian quen nhau ngắn hay dài. Đôi khi, chỉ một khoảnh khắc yêu nhau cũng còn hơn cả một đời bên nhau. Và cô từng mang đến cho anh ta khoảnh khắc đó, anh ta không bao giờ muốn buông tay nữa. Anh ta sẽ đem khoảnh khắc vĩ đại đó biến thành một đời vĩ đại và sống chết có nhau. Có lẽ, anh ta thực sự rất tham lam!

Cô nhất thời cảm thấy hơi bất nhẫn, chỉ gật đầu. "Được, tối nay anh là của em, không ai cướp anh đi được!"

Anh ta cong môi lên và ôm chặt cô. "Đi thôi, chúng ta về nhà!"

Gió đầu mùa đông se se lạnh, Tiêu Hà Hà tự nhiên rùng mình. Anh ta nhận ra sự run rẩy của cô, liền lập tức cởi áo vest ra rồi khoác lên cho cô, sau đó mới ôm chặt lấy cô.

Hành động thận trọng và chu đáo này khiến cô cảm thấy ấm áp hơn, và hành động nhỏ bé này cũng bỗng nhiên có ý nghĩa to lớn. Anh ta đúng là một người đàn ông chu đáo.

Tiêu Hà Hà ngay lập tức cười tươi như hoa, nhón chân lên và hôn nhẹ lên môi anh ta. "Cám ơn anh!"

Anh ta hơi ngây người ra, bất ngờ vì sự chủ động của cô. Rồi đưa tay lên chạm vào môi mình một cách vô thức, rồi nhìn cô đang trong vòng tay mình, đột nhiên mỉm cười hạnh phúc. Nếu không phải vì sợ cô bị lạnh, anh ta nhất định sẽ hôn cô ngay ở đây, một trận ra trò!

Nắm tay cô và nhanh chóng đi đến chỗ chiếc xe, mở cửa xe cho cô một cách chu đáo, chờ cô ngồi vào rồi đóng cửa lại, rồi mới đi vòng sang chỗ ghế chính. Lúc mở cửa ra, anh ta thoáng nhìn thấy một bóng đen ở lối vào nhà hàng, mắt hơi híp lại nhưng vẫn không dừng lại, mà chui thẳng vào trong xe.

Mạc Lam Tịnh cứ nhìn theo bóng của họ, nhìn anh ta nắm tay Tiêu Hà Hà và bước lên xe, nhìn thấy anh ta rất ân cần với một người phụ nữ khác. Và tất cả những điều này đã từng thuộc về chị hai của cô ta, trong mắt của Mạc Lam Tịnh lóe sáng.

Mới sáng sớm, Tần Trọng Hàn đã làm anh chàng ngoan ngoãn, đích thân chở Tiêu Hà Hà đi làm.

Mặc bộ quần áo mà anh ta kêu một công ty có tiếng đem đến từ tối qua, Tiêu Hà Hà chỉ cảm thấy lúng túng. "Em mặc vầy có hợp thật không?"

Tiêu Hà Hà chưa bao giờ mặc trang phục có thương hiệu, bởi vì ăn mặc kiểu đó quá mệt mỏi. Cô chỉ muốn ném nó vào đám đông để không ai nhìn thấy, nhưng bộ quần áo mà anh ta nhờ người đem đến hôm qua đúng là rất đắt tiền.

"Đã giản dị lắm rồi đó! Anh không muốn để người ta nói người phụ nữ của Tần Trọng Hàn anh keo kiệt đâu. Ngoan đi! Em mặc vầy rất đẹp, rất xinh!" Nói rồi anh ta ghé sát đến, thì thầm với giọng ám muội: "Nhưng không mặc thì càng đẹp hơn."

“Tần Trọng Hàn, mặc kệ anh!” Cô đẩy anh ta ra và xuống xe.

“Hà Hà!” Anh ta cũng xuống xe theo. “Em hãy suy nghĩ lại, suy nghĩ một cách nghiêm túc lại xem. Làm thư ký của anh, tốt hơn nhiều so với làm thư ký cho một lão già háo sắc!”

“Tần Trọng Hàn, anh đừng nói tổng tài Bùi như vậy. Thật ra con người chú ấy cũng tốt lắm, em không thích anh nói chú ấy như vậy đâu!” Tiêu Hà Hà chu miệng.

“Anh không thích em bảo vệ cho ông ta!” Anh ta có chút ganh tỵ.

“Em vào làm đây!” Cô lờ đi sự phản đối của anh ta.

“Anh cũng đi đây!” Tần Trọng Hàn gật đầu. “Anh sẽ đến đón em tan ca!”

Cô hơi khựng lại. “Tối nay anh về chăm sóc cho chị Mạc đi, em tự về được rồi!”

“Chiều anh sẽ đến thăm cô ấy, thăm xong sẽ đến đón em. Chờ anh đó!” Anh ta không muốn rời xa cô một giây một phút nào, nhưng dù thế nào đi nữa, anh ta cũng phải tìm cách để cô nghỉ việc.

Hôm nay sau giờ làm, anh ta phải tiếp tục xử cô, dù tối qua đã xử nguyên đêm rồi. Ngay trong lúc đê mê nhất, anh ta cũng không quên việc yêu cầu cô từ chức, nhưng cô nói rằng nếu còn kêu cô nghỉ việc nữa thì sẽ cấm cung anh ta. Vậy thì còn gì để nói nữa?

“Em biết rồi!” Cô vẫy tay và đi về phía tòa nhà.

Khi Tần Trọng Hàn định lên xe thì nhìn thấy Đỗ Cảnh đang đi tới từ phía bên kia, chỉ còn mấy bước nữa là sẽ đi đến cạnh Tiêu Hà Hà. Anh ta giật thót tim, bất chấp cả hình tượng và hét lên: “Bà xã ơi!”

Tiêu Hà Hà kinh ngạc quay đầu lại, mặt đỏ bừng lên ngay lập tức! Chết tiệt! Anh ta gọi lớn tiếng quá, chỉ sợ cô làm như không quen biết à? Một số đồng nghiệp đều ngây người ra, họ thay nhau nhìn về phía Tần Trọng Hàn.

Ánh mắt của Tần Trọng Hàn rất tự hào khi nhìn thấy Đỗ Cảnh dường như rất ngạc nhiên, xong rồi anh ta điềm tĩnh nói: “Đừng quên là anh sẽ đến đón em chiều nay đó!”

Trực tiếp tuyên bố quyền sở hữu một cách ngang ngược, Tần Trọng Hàn tự hào về cú sốc mình tạo ra, khi thấy rất nhiều đồng nghiệp nữ hỏi Tiêu Hà Hà.

“Hà Hà, cô kết hôn rồi hả?”

“Phải đó, chồng cô hình như là tổng tài của Tần thị à?”

“Đẹp trai quá!”

“...”

“Tạm biệt bà xã!” Tần Trọng Hàn chui vào trong xe.

Chiếc Bugatti màu xanh ngọc chầm chậm đi qua, còn mặt của Tiêu Hà Hà thì đang nóng bừng. Anh ấy cố ý, nhất định là cố ý! Cô mỉm cười với mọi người một cách gượng gạo nhưng không biết phải giải thích thế nào, đành đi lên lầu với vẻ chán nản.

Đỗ Cảnh thấy cô không nói gì nên đã đi thẳng đến chỗ thang máy, và Tiêu Hà Hà cũng không chú ý đến anh ta.

Bùi Lâm Xung không đến làm, nguyên cả buổi sáng.

Đỗ Cảnh đến văn phòng của cô, gõ cửa và bước vào.

“Có chuyện gì không?” Cô ngạc nhiên.

“Mai Tây Vịnh hình như bệnh rất nặng!” Ánh mắt của Đỗ Cảnh hơi phức tạp.

Bàn tay đang cầm xấp tài liệu của Tiêu Hà Hà chợt run lên, cô nói nhanh như bay: “Đỗ Cảnh, tôi không quen bà ta!”

“Hà Hà, tự lừa dối mình cũng rất đau khổ!” Đỗ Cảnh để lại một câu rồi quay người bỏ đi.

Trái tim của Tiêu Hà Hà bắt đầu đập nhanh dữ dội. Bà ta bệnh rồi! Hình như rất nặng!

Chẳng phải chỉ bị ngất xỉu à?

Chắc không có chuyện gì đâu!

Mà có chuyện thì cũng không liên quan đến mình!

Tiêu Hà Hà thầm thở dài trong lòng rồi bắt đầu sắp xếp tài liệu, nhưng tự nhiên cô thấy khó chịu hơn. Và ngay lúc này, điện thoại đột nhiên reo lên.

Cô nhìn thấy số lạ nên hơi ngạc nhiên, sau khi nghe máy thì mới biết đó là Mạc Lam Tịnh.

"Cô Tiêu, tôi là Mạc Lam Tịnh, chúng ta có thể gặp nhau không?" Giọng của Mạc Lam Tịnh vang lên một cách lạnh lùng, nhưng có vẻ ngạo mạn không thể từ chối.

"Cô Mạc?" Tiêu Hà Hà hơi bối rối, cô ta tìm mình làm gì? "Tôi đang làm việc!"

"Vậy giờ nghỉ trưa gặp đi, tôi sẽ chờ cô ở nhà hàng Hải Hoàng gần công ty cô!"

"Cô Mạc, tại sao tôi phải gặp cô?" Tiêu Hà Hà hỏi.

"Cho cô xem thứ này, có lẽ cô sẽ có hứng thú!"

Tiêu Hà Hà hơi ngây người ra, cuối cùng đã đồng ý gặp mặt.

Khi đến nhà hàng Hải Hoàng thì đã thấy Mạc Lam Tịnh ngồi chờ ở đó, Tiêu Hà Hà bước tới, thấy cô ta đứng lên, vẻ mặt lạnh lùng. Thật ra Mạc Lam Tịnh là một người phụ nữ rất xinh đẹp, có điều khuôn mặt lúc nào cũng rất lạnh lùng.

"Cô Tiêu, mời ngồi!" Mạc Lam Tịnh giơ tay ra và ra hiệu.

Tiêu Hà Hà đứng yên tại chỗ, lặng lẽ nhìn vào Mạc Lam Tịnh, sau đó mới ngồi xuống. "Cô Mạc hẹn tôi ra đây để cho tôi xem thứ gì vậy?"

Mạc Lam Tịnh nhướng mày lên với vẻ thờ ơ. "Cô Tiêu à, cô thật sự không để tâm chuyện giữa chị hai tôi và Tần Trọng Hàn à?"

Tiêu Hà Hà lặng lẽ nhìn cô ta: "Đây là chuyện riêng của tôi!"

"Tôi cứ tưởng cô Tiêu là người thông minh, cứ tưởng lúc đầu cô tác thành cho chị hai tôi và Tần Trọng Hàn là hành động thông minh, nhưng tôi không ngờ cô Tiêu lại lơ mơ nữa rồi!"

Tiêu Hà Hà chỉ mỉm cười. "Cô Mạc hẹn tôi đến chỉ là muốn kêu tôi rời xa Tần Trọng Hàn chứ gì?"

"Đúng là có mục đích này!"

"Nếu tôi nói không thì sao?" Tiêu Hà Hà hỏi ngược lại.

"Vậy thì tôi đành phải đưa cái này cho cô rồi, có lẽ sau khi xem xong, cô sẽ thay đổi quyết tâm của mình. Có lẽ cô sẽ biết mình cần gì, hoặc sẽ biết mình nên làm gì!" Mạc Lam Tịnh nói rất tự tin.

Tiêu Hà Hà không biết cô ta định cho mình xem thứ gì.

Mạc Lam Tịnh lấy từ trong túi xách ra một tập ảnh khá dày rồi đưa qua. "Cô Tiêu à, trong này là một số tấm hình chụp chung của chị hai tôi và Tần Trọng Hàn trước đây, cô xem thử đi. Cô xem rồi sẽ biết trước đây họ yêu nhau như thế nào! Họ là một đôi tình nhân thần tiên bị biết bao nhiêu người ghen tị đó!"

Tiêu Hà Hà hơi ngây người ra, rồi đột nhiên, có cái cái gì đó đập vào trong tim, nhìn vào tập ảnh thật dày đó. Thì ra là gọi cô đến để xem cái thứ của quá khứ này! Cô có cảm giác như muốn nghẹt thở.

Cô hơi do dự, nụ cười mờ nhạt. "Cô Mạc à, sao cô biết tôi có hứng thú muốn biết quá khứ của Tần Trọng Hàn vậy? Quá khứ chính là quá khứ, không cần phải để trong lòng hoài. Quá khứ của Tần Trọng Hàn, tôi không muốn tìm hiểu, tôi chỉ cần biết bây giờ và tương lai! Tôi xin lỗi! Cô Mạc à, tôi phải đi rồi!"

"Vậy sao?" Mạc Lam Tịnh đứng lên. "Hay để tôi đi trước cho! Tập ảnh đã được đem tới, cô không muốn xem thì ném vào thùng rác đi. Nhưng tôi vẫn rất muốn nói với cô rằng, nếu cô không xem, cô sẽ hối tiếc đó! Bởi vì xem qua rồi thì cô sẽ nhận ra, có lẽ người đàn ông này không yêu cô nhiều như cô tưởng tượng đâu! Có lẽ, cô cũng sẽ trở thành quá khứ thôi!"

121. Chương 121

Mạc Lam Ảnh! Mạc Lam Ảnh xinh đẹp như một nàng tiên, mỉm cười dịu dàng, đang dựa vào lòng của Tần Trọng Hàn. Còn bàn tay to lớn của anh ta vòng qua eo cô một cách thân mật, cơ thể họ dính chặt vào nhau, Tần Trọng Hàn mỉm cười rạng rỡ.

Nước mắt của Tiêu Hà Hà đột nhiên rơi xuống. Khi cô và anh ta ở Hokkaido, có người muốn chụp hình giùm cho họ, nhưng anh ta đã từ chối.

Anh ta nói không thích chụp ảnh, nhưng anh ta đã chụp chung với Mạc Lam Ảnh rất nhiều, và tấm nào cũng tươi cười rạng rỡ. Cô lật tiếp ra phía sau, càng nhìn thấy nhiều, càng thân mật hơn, trái tim cô cũng bắt đầu bức bối khó chịu.

Khi xem đến mấy tấm cuối cùng, cô đã nhìn thấy cảnh họ hôn nhau nồng nàn, rất mê đắm, rất thân mật.

Mặc dù đã đoán trước là sẽ nhìn thấy cảnh tượng thân mật, và cũng đã chuẩn bị sẵn tâm lý, nhưng khi thực sự nhìn thấy, trong lòng vẫn rất buồn.

Cảm thấy trái tim như bị đâm một nhát thật đau đớn, nước mắt không kìm được đã rơi xuống. Cảnh

tượng thân mật đó còn làm đau mắt cô!

Tiêu Hà Hà chỉ cảm thấy cả người như bị rút hết sức lực vậy, ánh mắt của cô vẫn dừng lại trên tấm hình của Tần Trọng Hàn và Mạc Lam Ảnh, hai người đang hôn nhau đó, đã từng rất xứng đôi, làm trái tim cô đau nhói!

Nhưng Mạc Lam Ảnh của bây giờ lại rất tiều tụy, có lẽ sau khi hồi phục, cô ta lại sẽ là một người đẹp ai gặp cũng yêu, có lẽ Tần Trọng Hàn rồi sẽ nhen nhóm lại với cô ta.

Có lẽ Mạc Lam Tịnh nói đúng, cô cũng sẽ trở thành quá khứ!

Đột nhiên, có một bóng người đổ xuống tấm hình, và ai đó đã ngồi xuống đối diện với cô.

Đáng ghét! Cô nghĩ rồi ngẩng đầu lên. Và ở phía đối diện có một người cao lớn với khuôn mặt đẹp trai đang ngồi ở đó, và tay anh ta đang đưa một tờ khăn giấy về phía bên này.

Cô hơi ngây người ra, lúc này mới nhận ra rằng mình đang khóc.

Đóng tập ảnh lại một cái rầm, vẫn để nó trên bàn, không cầm tờ khăn giấy mà đưa tay lên quẹt một phát, rồi khẽ nói: “Anh Hàn, sao anh lại ở đây?”

Hàn Lạp không nói gì mà cầm lấy tập ảnh, và lật ra xem. “Anh Hàn, đây là đồ của tôi!” Tiêu Hà Hà với tay ra giật lại.

Hàn Lạp vội rụt lại, xong rồi anh ta liếc nhìn cô bằng đôi mắt lạnh lùng, điềm tĩnh nói: “Tôi chỉ muốn xem thử là thứ gì mà đã làm cho một cô gái xinh đẹp nước mắt đầm đìa như vậy!”

Tiêu Hà Hà vừa nghe thấy vậy liền cau mày lại, ngồi xuống nhưng không nói gì, để mặc cho Hàn Lạp mở tập ảnh ra.

Cô nhắm mắt lại và hít một hơi, trong lòng vẫn buồn bực.

Tần Trọng Hàn và Mạc Lam Ảnh từng yêu nhau như vậy. Cô không bao giờ quên được, ở lần đầu tiên đó, giọng nói dịu dàng của anh ta khi nhận được một cú điện thoại, bộ dạng khi anh ta gọi “Lam Ảnh”. Thì ra, yêu một người thì thật sự sẽ rất rất để tâm!

Tại sao cô lại ích kỷ đến vậy chứ? Tại sao trong lòng buồn bã và khó chịu đến vậy? Biết rõ đã là quá khứ mà vẫn còn buồn thế này! Biết rõ đây là Mạc Lam Tịnh cố tình làm cho cô rời xa Tần Trọng Hàn, nhưng vẫn cứ đau lòng.

Hàn Lạp mở tập ảnh đó ra và lật tiếp ra phía sau, càng về sau thì vẻ mặt càng căng cứng. Đến khi xem xong tấm cuối cùng, hai tay anh ta siết chặt lại, bàn tay to với xương cốt lộ rõ như muốn xé toạc tập ảnh đó.

Tiêu Hà Hà ngẩng đầu lên thì nhìn thấy vẻ mặt của anh ta hình như rất căng thẳng, cả khuôn mặt gần như biến dạng, càng làm cho khuôn mặt đẹp trai của anh ta u ám đến đáng sợ. "Anh Hàn? Anh có sao không?"

Nghe thấy câu quan tâm của Tiêu Hà Hà, đôi môi mỏng của Hàn Lạp hơi cong lên, nhưng đó chỉ là một nụ cười nhạt. Đôi mắt anh ta thờ ơ, đóng tập ảnh lại cái rầm rồi để nó lên bàn. "Đây hình như là hình chụp của tổng tài Tần thị - Tần Trọng Hàn với bạn gái cũ của anh ta!"

"Anh cũng quen chị Mạc hả?" Tiêu Hà Hà trợn to mắt. Hình như Mạc Lam Ảnh đã rời khỏi đây hơn ba năm rồi mà, sao Hàn Lạp lại quen biết được? Cô liếc nhìn anh ta bằng ánh mắt đầy nghi ngờ, rồi nhìn thấy chỗ tập ảnh mà anh ta vừa cầm hơi bị biến dạng! Hình như anh ta mạnh tay quá rồi thì phải?

"Xem rồi có cảm giác gì?" Ánh mắt của Hàn Lạp khóa chặt khuôn mặt của Tiêu Hà Hà.

Cô hơi ngây ra, rồi hít một hơi thật sâu, thẳng thắn nói: "Rất đau lòng!"

"Ố?"

"Nhưng bây giờ đỡ rồi!" Cô mỉm cười, một nụ cười rất nhẹ, giữa trán có một nỗi buồn mờ nhạt, rồi khẽ nói. "Tôi luôn nghĩ rằng quá khứ đã là quá khứ, cứ trân trọng hạnh phúc hiện tại thì hơn. Những tấm hình trước đây đại diện cho quá khứ, với lại những tấm hình này không phải do Tần Trọng Hàn giữ lại, mà là đồ của chị Mạc Lam Ảnh, em gái của chị ta đưa cho tôi, chẳng qua vì muốn tôi rời xa Tần Trọng Hàn. Nhưng tôi nghĩ dù sao bây giờ người mà Tần Trọng Hàn yêu là tôi, quá khứ là điều mà không ai có quyền xóa bỏ được, tôi cũng không có cách nào để quay ngược thời gian, vậy chi bằng cứ cho qua thì hơn."

"Thật sự có thể cho qua à?" Hàn Lạp khẽ hỏi, như thể đang hỏi Tiêu Hà Hà, cũng đang tự hỏi mình.

"Hi hi, khi nụ cười của người yêu với một ai đó kích thích các giác quan của mình, thì có bao nhiêu người có thể xem như nhìn mà không thấy chứ? Nói không để tâm là nói dối, nhưng để tâm rồi có thể làm được gì? So với việc tôi yêu anh ấy, dù quá khứ có hùng hồn hơn nữa, thì cũng chỉ là điều nhỏ nhặt không đáng kể!"

"Cô Tiêu à, cô có biết không, thật ra trên đời này có một thứ rất quý giá, đó chính là kỷ niệm. Có những người cứ mãi sống trong kỷ niệm mà không thể nào thoát ra được, nếu sau này họ vẫn có thể yêu nhau một lần nữa, cô vẫn sẽ nói như vậy chứ?"

Tiêu Hà Hà bỗng giật thót tim, bất giác ngẩng đầu lên, mắt cô và đôi mắt lạnh lùng của Hàn Lạp gặp nhau trên không trung. Ánh mắt của anh ta như một cái hố không đáy, như thể muốn nhìn thấu tâm tư của cô, cô vội di chuyển tầm mắt. "Tôi vẫn sẽ chúc phúc cho họ!"

Anh ta nhếch môi lên và cười nhạt: “Nếu phóng khoáng như vậy thật, cô cần gì phải khóc thầm?”

Tim cô đập thình thịch! Người đàn ông này thật đáng sợ, đã nhìn thấu tâm tư của cô. Phải, cô không hề phóng khoáng vậy đâu, chẳng qua cô cũng chỉ đang an ủi mình, để mình không bận tâm đến. Nhưng cô biết rằng trái tim mình không thể tự lừa dối, sự để tâm từ sâu trong tim cô đang cuồn cuộn lại ra ngoài!

Tiêu Hà Hà lấy lại tập ảnh, đôi mắt của Hàn Lạp hơi di chuyển. “Đã không muốn nhìn thấy những tấm hình này, vậy chi bằng đưa nó cho tôi! Những tấm hình trai xinh gái đẹp như vầy, tôi thích sưu tập lắm!”

“Nếu anh Hàn thích thể loại ảnh này, phiền anh đi tìm người khác đi, vẫn có những anh chàng đẹp trai hơn thế này nữa. Còn cái này thì không được!” Tiêu Hà Hà mỉm cười yếu ớt, không thích giọng điệu của Hàn Lạp, như thể anh ta chẳng coi ai ra gì.

“Lẽ nào cô muốn giữ nó lại, lúc nào thích thì lấy ra ngắm à?” Anh ta hỏi.

Lại là một câu chất vấn khác, sự hống hách của anh ta khiến cho Tiêu Hà Hà cảm thấy khó hiểu.

Chuyện này thì có liên quan gì đến anh ta?

Tiêu Hà Hà vẫn rất bình tĩnh, nói rất khẽ. “Anh Hàn à, đây là chuyện riêng của tôi, xử lý tập ảnh này thế nào là chuyện của tôi!”

Hàn Lạp từ từ ngước lên nhìn cô.

Họ cách nhau một cái bàn ăn, vẻ mặt vốn thờ ơ của Hàn Lạp bỗng trở nên hơi kinh ngạc, anh ta chỉ nhìn chằm chằm vào Tiêu Hà Hà. Một cô gái như cô đã làm cho anh ta cảm thấy bất ngờ. Giữ thái độ đúng mực, một đôi mắt trong sáng và thấu đáo.

“Anh Hàn, tạm biệt!” Tiêu Hà Hà đứng lên và cất tập ảnh vào trong túi xách, rồi quay người rời đi.

Nhìn theo bóng lưng của cô, Hàn Lạp dựa lưng vào ghế, mái tóc quá dày che phủ tầm mắt của anh ta, nhưng trên khóe miệng lại nhếch lên một mụ cười cô đơn xen lẫn chút tàn nhẫn.

Tiêu Hà Hà đi ra khỏi nhà hàng Hải Hoàng, gió thổi đến làm cô rùng mình, chỉ cảm thấy trong lòng rất trống trải, trống trải đến mức khó chịu.

Cúi xuống nhìn tập ảnh trong túi xách, đôi mắt vốn thờ ơ bỗng lóe lên nỗi đau thương. Không quan tâm, làm sao có thể? Yêu một người thì muốn tất cả của người đó, còn quá khứ chứa đầy kỷ niệm với người khác, cô biết rằng không thể thay đổi được, nên trong tim vẫn thấy chua xót.

Vào lúc này, chuông điện thoại đột nhiên reo lên.

Là Tần Trọng Hàn.

Cô hơi run rẩy, ngập ngừng một hồi rồi nghe máy, ở đầu bên kia vang lên giọng nói sởn tóc gáy của anh ta: "Bà xã ơi, em đang làm gì đó?"

"Đang ở ngoài đường!" Tiêu Hà Hà mím chặt môi, nở nụ cười cay đắng, trong giọng cũng không có chút bất ngờ nào. "Nếu không có chuyện gì thì em cúp máy trước đây!"

Không cho anh ta cơ hội để nói thêm, cô đã cúp máy.

Phải làm gì với tập ảnh này đây? Vẫn giả vờ như không biết, đem trả lại cho Mạc Lam Tịnh, hay đưa nó cho Tần Trọng Hàn?

Hay cố nén đau thương để che giấu toàn bộ sự thật, tiếp tục cơm lành canh ngọt với Tần Trọng Hàn? Hay trong lòng nguội lạnh rồi đẩy Tần Trọng Hàn ra xa, rồi tận hưởng nỗi đau khi con tim tan vỡ?

Tiêu Hà Hà ngây người ra giữa đường, cô nhận ra mình thật sự càng ngày càng hẹp hòi hơn!

Khi Hàn Lạp bước ra khỏi Hải Hoàng, anh ta nhìn thấy bóng lưng cô đơn ở phía trước, quá nhỏ bé, quá mỏng manh, nhưng lại toát ra vẻ kiên trì, giống hệt cuộc điều tra trước đó. Cô là một người phụ nữ mạnh mẽ, và Tần Trọng Hàn không xứng đáng với người phụ nữ như vậy.

Anh ta sải bước đi lên trước, đến cạnh cô, hơi ngây ra khi nhìn thấy nỗi đau không hề che giấu hiển hiện trên khuôn mặt cô. Lúc này, những đường nét mảnh mai trên khuôn mặt dính chặt lại với nhau, có vẻ như đang rất rối rắm.

"Có muốn đi uống chung một ly không?" Giọng anh có vẻ đã ấm áp hơn một chút.

Cô hơi ngạc nhiên nhưng tâm trạng đã bình tĩnh lại. "Sao anh lại ra đây?"

"Không yên tâm về cô!" Anh ta nhìn cô, đôi mắt sâu thẳm, mặc dù ánh mắt của anh ta đã không còn sắc bén nữa, nhưng Tiêu Hà Hà vẫn cảm thấy sự kỳ lạ phát ra từ trong đó.

Chuông điện thoại lại reo lần nữa, Tiêu Hà Hà thấy đó lại là số của Tần Trọng Hàn, lần này cô ngắt luôn cuộc gọi.

"Có muốn đi uống một ly không?" Hàn Lạp tiếp tục hỏi.

"Anh có mục đích gì?" Cô hỏi thẳng. "Anh Hàn à, sao tôi cứ cảm thấy rằng tâm tư của anh không hề đơn giản nhỉ? Nếu có mục đích gì anh cứ nói đại ra đi, tôi mệt mỏi lắm rồi!"

Anh ta nhướn mày lên. "Nếu tôi nói tôi thích cô rồi, cô có tin không?"

Cô cười khẽ. "Không tin!"

"Vậy thì được rồi! Đi thôi, tôi chỉ muốn uống một ly! Đang ban ngày ban mặt, tôi có thể làm gì?" Hàn Lạp mỉm cười, vẻ u ám trên mặt đã gần như mất hết. "Tôi chỉ muốn tìm ai đó để nói chuyện tâm sự, chỉ đơn giản vậy thôi!"

Không biết tại sao, tại thời điểm này, Tiêu Hà Hà đột nhiên cảm thấy anh chàng này là một người đã cô đơn rất lâu, ngay cả linh hồn cũng cô đơn.

Cô không nói gì, chỉ gật đầu.

"Vậy chúng ta vào Hải Hoàng lại thôi!" Hàn Lạp nói.

Vào lại Hải Hoàng, chọn một bàn ngay sát cửa sổ, người phục vụ đã mang cà phê đến.

"Xin lỗi, tôi không uống cà phê!" Tiêu Hà Hà nói. "Làm ơn cho tôi một ly nước ấm!"

Hàn Lạp ngước lên nhìn cô, ánh mắt lóe sáng. "Cô đúng là dễ nuôi thật, chỉ một ly nước ấm là đủ rồi à?"

122. Chương 122

"Nhưng những tấm hình này không phải Tần Trọng Hàn giữ lại, mà chị Mạc đã giữ nó!" Tiêu Hà Hà giải thích. "Bạn trai cũ của bạn gái anh đẹp trai lắm hả?"

"Tôi không thấy vậy!" Hàn Lạp nói với vẻ khinh bỉ.

"Vậy tại sao họ lại chia tay?"

Hàn Lạp sa sầm mặt lại, không nói gì.

"Anh Hàn à, nếu anh yêu chị ấy thì hãy trân trọng, dù gì quá khứ cũng là quá khứ, người anh yêu là chị ấy, vì ai cũng có quá khứ mà!" Tiêu Hà Hà biết những câu an ủi của mình rất cứng nhắt và thiếu sinh khí, bởi

vì bản thân cô cũng không vượt qua được mà lại đi khuyên nhủ người ta.

"Nếu một người phụ nữ khi đang nằm bên dưới người của người đàn ông này mà lại gọi tên của một người đàn ông khác, điều này có nghĩa gì?" Hàn Lạp đột nhiên nói ra một câu như vậy.

Mặt của Tiêu Hà Hà bỗng đỏ ửng lên, chủ đề này có phải hơi quá gì đó rồi không? Sao Hàn Lạp lại nói với cô một chủ đề riêng tư đến vậy? Khi thân mật mà gọi tên của một người khác, vậy rõ ràng chỉ xem người này như là thế thân thôi còn gì nữa?

Cô đột nhiên thấy đồng cảm với người đàn ông trước mặt này. "Có lẽ chị ấy vốn dĩ không yêu anh, vậy anh cần gì phải giữ mãi không quên chứ? Thật ra, tình yêu, càng đến muộn thì lại càng đẹp. Anh Hàn à, anh đừng buồn nữa! Có lẽ lần sau, anh sẽ gặp được một cô gái hợp với anh hơn!"

"Cô, sẽ từ bỏ Tần Trọng Hàn à? Cô nghĩ rằng người mình gặp lần sau sẽ tốt hơn Tần Trọng Hàn sao?"

Một câu nói của anh ta khiến Tiêu Hà Hà ngỡ ngàng.

Đúng vậy!

Có quá nhiều đạo lý, mọi người đều hiểu, nhưng đến khi phải làm điều đó thật, có ai lại có thể hoàn toàn quên đi? Cô không thể nào quên được Tần Trọng Hàn.

"Nếu như tôi, phải chia tay với Tần Trọng Hàn, tôi nghĩ tôi sẽ không yêu ai nữa! Tình yêu chỉ đến một lần, với tôi mà nói, với tình yêu dành cho Tần Trọng Hàn, sẽ rất khó để ở bên cạnh một người khác, vì làm vậy sẽ không công bằng cho người đó!"

"Sẵn sàng cô đơn suốt đời như vậy sao?" Anh ta nhướn mày lên, giọng điệu khinh bỉ.

"Không, tôi còn con trai, sẽ không cô đơn đâu!"

"Nhưng tôi không có gì cả!" Giọng anh ta bỗng nhiên thấp xuống, kèm theo vẻ hiu quạnh khó quên.

Tim của Tiêu Hà Hà bỗng đập rất nhanh, rồi khoát khoát tay, nói thẳng thắn: "Xin lỗi, tôi không biết phải nói gì nữa!"

Hàn Lạp bỗng nở một nụ cười ma quái, nghiêng người về phía trước, ghé sát gần cô. "Nếu cô không cần Tần Trọng Hàn nữa thì hãy đến tìm tôi, có lẽ tôi sẽ cho cô tình cảm dịu dàng hơn Tần Trọng Hàn nữa cũng không biết chừng. Hơn nữa, tôi chung thủy!"

"Anh Hàn!" Tiêu Hà Hà hơi tức giận. "Tôi có lòng lắng nghe tâm sự của anh, sao anh lại đùa giỡn nữa rồi?

Nếu anh còn như vậy nữa, tôi sẽ giận thật đó!"

Nhìn vào khuôn mặt nhỏ xíu đang giận dữ của cô, bộ dạng rất khó chịu, và bộ dạng rất hối hận vì đã ngồi đây uống nước với mình, khuôn mặt vốn lạnh lùng đến đáng sợ của Hàn Lạp bỗng dần dần dịu lại, trong ánh mắt sâu thẳm lóe lên vẻ tán thưởng.

"Chọc cô thôi, đừng lo. Với cô gái đáng yêu như cô, tôi không đành lòng ra tay đâu!"

"Cái gì?" Tiêu Hà Hà nghi hoặc. "Vậy với những cô gái không đáng yêu thì anh sẽ ra tay à?"

"Ờ!" Hàn Lạp hơi ngây ra. "Cô đang đùa tôi à?"

"Ha ha, anh Hàn à, nhìn thấy bộ dạng ngạc nhiên của anh, cuối cùng tôi cũng cảm thấy công bằng hơn rồi. Anh có biết con người anh nhìn rất đáng sợ không? Làm tôi cứ căng thẳng hoài, nhưng bây giờ xem ra anh cũng không đáng sợ lắm!" Vẻ hung dữ trong mắt anh ta không còn nữa, cô nói xong rồi phì cười.

Không biết tại sao, tại thời điểm này, cô cảm thấy anh ta không còn đáng sợ nữa.

Hàn Lạp cũng cười rồi nhấp một ngụm cà phê, nụ cười hơi hiu quạnh: "Có lẽ tôi thật sự đáng sợ như vậy đó!"

"Có lẽ vậy, nhưng bây giờ không còn đáng sợ như vậy nữa. Anh của bây giờ, làm người ta nghĩ anh là một người đàn ông đang khốn khổ bởi tình yêu."

"Bị khốn khổ bởi tình yêu?" Hàn Lạp nhướn mày, đôi chân mày lưỡi mác dài và mảnh. "Tôi giống à?"

"Chẳng lẽ không phải?" Tiêu Hà Hà cười và nói.

"Tôi mạnh mẽ!"

"Thường những người mạnh mẽ thì nội tâm sẽ vô cùng yếu đuối, yếu đuối đến mức không thể chịu nổi một chút tổn thương. Anh Hàn à, hy vọng anh không phải là người mạnh mẽ như vậy."

Hàn Lạp hơi ngây người ra, ánh mắt nhìn vào Tiêu Hà Hà càng sâu thẳm hơn. "Vậy được rồi, tôi muốn biết, khi cô nhận ra người mà cô yêu đã yêu người khác, và rất có khả năng gương vỡ lại lành với người đó, cô vẫn sẽ yêu anh ta chứ?"

"Vẫn yêu! Tình yêu đâu thể nói yêu là yêu, nói không yêu là không yêu chứ? Bất kể anh ấy có yêu tôi hay không, thì tình yêu của tôi cũng sẽ không thay đổi, nhưng có lẽ quyết định của tôi sẽ thay đổi một chút! Nếu anh ấy thực sự đã yêu người khác, tôi sẽ chọn cách buông tay, chỉ cần anh ấy hạnh phúc là đủ rồi. Nếu

anh ấy yêu tôi và muốn ở bên cạnh tôi, đương nhiên tôi sẽ không bao giờ buông tay!" Tiêu Hà Hà nói đến đây thì hơi thương cảm, cô nghĩ mình đúng là ngớ ngẩn thật.

"Vậy thì đừng buông tay, hãy nắm lấy hạnh phúc của cô. Hãy nói với người đàn ông đó là cô yêu anh ta, hy vọng anh ta chung tình với cô, đừng có một dạ hai lòng! Dù gì trên đời này, tình yêu một với một thực sự quá hiếm hoi!" Hàn Lạp ngẩng đầu lên nhìn chằm chằm vào Tiêu Hà Hà, sau đó từ từ mỉm cười. "Cô Tiêu à, Tần Trọng Hàn thật may mắn!"

"Ờ!" Tiêu Hà Hà nghe anh ta nói vậy liền lắc đầu, vẻ căng thẳng và dè dặt của cô đã từ từ biến mất lúc nào không hay.

"Anh Hàn à, tôi không biết phải khuyên anh thế nào, nhưng thật đó, nếu anh rất yêu bạn gái của mình thì xin hãy trân trọng, nếu mất đi cô ấy mà không thể sống được thì xin đừng để tâm nữa. Nếu mất cô ấy mà vẫn có thể sống rất tốt, đó là vì tình yêu của anh chưa đủ sâu đậm."

"Hình như cô hiểu biết sâu sắc về tình yêu lắm thì phải?" Hàn Lạp nhướn mày lên, có chút ngạc nhiên. "Chẳng lẽ cô đã từng yêu rất nhiều lần rồi?"

"Ờ! Người đã yêu nhiều lần chưa chắc là từng yêu thực sự đâu!" Tiêu Hà Hà mỉm cười rồi nhìn đồng hồ. "Anh Hàn à, đến giờ làm của tôi rồi, xin lỗi, tôi phải về làm rồi!"

Hàn Lạp mím môi và gật đầu. "Cô Tiêu à, sau này tôi vẫn có thể đến tìm cô chứ?"

Tiêu Hà Hà do dự một hồi rồi lắc đầu. "Anh Hàn, tôi không thích kết bạn với người khác giới!"

"Này! Lý do này làm người ta dễ nổi điên lắm đó!" Hàn Lạp mỉm cười, trong mắt đầy vẻ tán thưởng.

Tiêu Hà Hà lại mỉm cười lần nữa rồi bước ra khỏi Hải Hoàng.

Cô đã ngắt ngang hai cuộc gọi của Tần Trọng Hàn, chắc anh ta đang lo lắng lắm!

Mở nguồn điện thoại lên, nhìn thấy trên màn hình thông báo nhiều cuộc gọi nhỡ và cả tin nhắn. "Hà Hà, đã xảy ra chuyện gì vậy? Tại sao em lại khóa máy? Đừng làm anh lo chứ!"

Cô cúi đầu liếc nhìn cái túi xách của mình một cách vô thức, trong này có những tấm hình thân mật của anh ta với người phụ nữ mà anh từng yêu sâu đậm. Cố nén nỗi chua xót trong tim, Tiêu Hà Hà đi về hướng công ty Lăng Phong.

Khi cô đi đến cổng công ty, đột nhiên một chiếc xe lao đến, chiếc Bugatti màu xanh ngọc dừng lại bên cạnh cô, phát ra tiếng thắng gấp chói tai.

Cô bỗng hoảng hốt, chưa bao giờ căng thẳng đến vậy. Sao anh ấy lại đến đây?

Hít một hơi thật sâu, nhìn thấy cửa của chiếc Bugatti đã mở ra, bóng dáng cao lớn của anh ta bước xuống xe. Cô không biết sẽ phải đối mặt với điều gì. Anh ta bước về phía cô, đôi mắt sâu thẳm.

"Hà Hà!" Anh ta hét lên.

Cô ngây người ra, cứ đứng đó với vẻ bức rức. Sao cứ cảm thấy như người làm sai là mình vậy trời? Tiêu Hà Hà muốn nói gì đó, nhưng lại không biết phải nói gì.

Đôi mắt sâu thẳm của Tần Tần nhìn thẳng vào cô, và đã đi đến bên cạnh cô.

"Sao anh lại đến đây?" Cuối cùng cô cũng tìm thấy lưỡi của mình.

Không nói gì, anh ta lục tìm điện thoại của cô, và đã giật lấy cái túi xác của cô.

"Anh đang làm gì vậy?" Cô ngạc nhiên.

"Điện thoại đâu rồi?"

Như thể bị sợ hãi, cô nhanh chóng đưa điện thoại của mình ra, nhưng đã giành lại cái túi xách.

Anh ta mở máy lên, thấy điện thoại vẫn còn đầy pin, đâu phải hết. Ánh mắt anh ta đầy nghi ngờ, ngước mắt lên, rồi nhướn mày và hỏi: "Tại sao lại khóa máy?"

Nhìn vào khuôn mặt đẹp trai và dịu dàng đó, rõ ràng không hề có chút bất mãn, nhưng cô lại không biết phải nói gì, chỉ thấy hơi đau lòng, cũng hơi ngượng ngập.

"Em… Em đang đi ăn với bạn!"

"Bạn nào?" Anh ta hỏi một cách ngang ngược.

"Hà Hà, sao cô còn chưa vào nữa?" Giọng của Hàn Lạp đột nhiên vang lên từ phía sau, một giọng nói đầy chiều chuộng khiến người ta nổi da gà.

Tiêu Hà Hà quay ngoắt đầu lại thì nhìn thấy Hàn Lạp, và trong tay anh ta đang cầm một phần cơm hộp, đang mỉm cười nhìn cô và Tần Trọng Hàn, sau đó anh ta nhìn cô rồi nhẹ nhàng nói: "Hà Hà, tự nhiên nhớ ra vừa rồi cô chưa ăn gì, đây là phần cơm tôi kêu nhà hàng làm cho cô, cô nhớ ăn đó!"

Hàn Lạp đi tới và đưa hộp cơm cho cô.

Tiêu Hà Hà ngớ ra vì cô đã nhìn thấy nụ cười rạng rỡ của Hàn Lạp, và nụ cười đó đã làm cho Tiêu Hà Hà sững sờ thực sự. Cô chưa bao giờ thấy Hàn Lạp cười rạng rỡ đến thế, và trên khóe miệng dường như còn lộ ra một âm mưu gian xảo.

Nhưng khi vừa mới giơ tay ra và chưa kịp cầm lấy, Tiêu Hà Hà liền bị Tần Trọng Hàn đang xụ mặt kéo sang một bên. "Anh làm gì vậy?"

Bị Tần Trọng Hàn kéo một cái, Tiêu Hà Hà mới ý thức được điều gì đó. "Anh Hàn, cám ơn anh, tôi đã ăn rồi, cám ơn ý tốt của anh!"

"Đừng nói dối nữa, tôi biết mà, cô đã ăn gì đâu!" Hàn Lạp phớt lờ Tần Trọng Hàn, rồi tiếp tục đưa phần cơm đến trước mặt Tiêu Hà Hà.

"Không cần đâu, tôi sẽ đưa vợ tôi đi ăn!" Tần Trọng Hàn cản lại với vẻ độc đoán, kéo tay Tiêu Hà Hà bỏ đi, vì anh ta có cảm thấy có nguy cơ.

Còn Hàn Lạp cũng đang quan sát Tần Trọng Hàn trước mặt, anh ta có một khuôn mặt rất anh tuấn, dáng người mảnh khảnh, mặc một bộ vest xám, phong thái cao quý hơn người tỏa ra khắp người. Cao quý, tao nhã, thong dong, khí chất ngạo mạn như muốn hút lấy mọi thứ xung quanh vào thế giới của mình, chỉ trong chớp mắt.

Anh ta có một đôi mắt còn sâu hơn biển cả và vô cùng dịu dàng, trong mắt lóe sáng như những ngôi sao rải rác trên bầu trời đêm, xinh đẹp lóng lánh, đẹp đến mức làm người ta phải nín thở.

Ngay cả anh ta, một người đàn ông cũng không kìm được vẻ ngạc nhiên trước chủ sở hữu của khuôn mặt này. Sao lại sinh ra một con người như thế, làm sao mà chúng sinh không điên đảo cho được? Chẳng trách cô gái kia lại không thể nào quên được Tần Trọng Hàn, thì ra anh ta có một khuôn mặt quyến rũ chúng sinh. Anh ta không trách cô vì không quên được Tần Trọng Hàn, chỉ trách cô đã lừa gạt mình…

Tần Trọng Hàn cũng nhìn chằm chằm vào Hàn Lạp mà không chớp mắt, đúng là một người đàn ông điển trai, các đường nét đều rõ ràng, là con lai, có đôi mắt đẹp đến lạ thường.

Hai người chỉ nhìn nhau một cái mà như điện giật, hoàn toàn hiểu được suy nghĩ của nhau, nhưng đều không hẹn mà cùng cố giấu xuống thật sâu.

123. Chương 123

"Tần Trọng Hàn, đồ khốn!" Khi Tiêu Hà Hà phản ứng lại, bỗng liếc nhìn quanh một cách vô thức.

Tuy nhiên, Hàn Lạp lại cười với vẻ sâu xa khó đoán, nhưng không hề có ý rời khỏi, đứng đó với bộ dạng thưởng thức màn hôn nhau chưa đã giữa họ.

Tần Trọng Hàn hơi cau mày lại, sao anh ta lại chưa đi?

Thế là Tần Trọng Hàn quyết định bồng cô lên và áp sát vào lòng, quay người đi đến bên hông xe, nhét Tiêu Hà Hà vào trong rồi khẽ gật đầu chào Hàn Lạp, sau đó định rời đi.

"Đợi đã!" Hàn Lạp đột nhiên lên tiếng.

Tần Trọng Hàn hơi nghiêng mắt qua, liếc anh ta một cái lạnh lùng, giọng đã hơi mất kiên nhẫn: "Không biết anh còn chuyện gì nữa không?"

Hàn Lạp nhìn Tần Trọng Hàn nhưng lại cúi đầu nói với Tiêu Hà Hà trong xe: "Đừng quên những gì tôi đã nói với cô đó! Nếu người ta không trân trọng cô, hãy đến với tôi bất cứ lúc nào, tôi rất chung thủy!"

Tiêu Hà Hà định vùng lên thì bỗng nghe thấy Hàn Lạp nói những câu cố tình để cho Tần Trọng Hàn hiểu lầm, liền bật cười và quay đầu lại, nhận ra ở bên ngoài xe, Hàn Lạp đang đá lông nheo với cô.

Cô thở một hơi dài. Người đàn ông này đúng là độc ác! Anh ta cố tình mà!

Tần Trọng Hàn hừ một tiếng lạnh lùng. "Thì ra anh thật sự đang có ý đồ với bà xã của tôi, anh hãy bỏ cuộc đi, anh sẽ không có bất kỳ cơ hội nào đâu!"

Tần Trọng Hàn đóng sầm cửa xe lại, lúc này điện thoại của anh ta reo lên. "Will hả? Cái gì? Lam Ảnh lại trở chứng rồi hả? Được rồi, tôi sẽ đến đó ngay!"

Tiêu Hà Hà định mở cửa để xuống xe nhưng đã bị Tần Trọng Hàn ngăn lại. Bây giờ anh ta càng không yên tâm để cho cô ở đây nữa, một tên Đỗ Cảnh, giờ lại lòi ra một tên con lai? Phải kêu Tăng Ly điều tra thân phận của người đàn ông này mới được! Chết tiệt! Sao họ đều tiếp cận Hà Hà vậy? Hơn nữa đều rất đẹp trai nữa chứ!

Tiêu Hà Hà chỉ còn biết lắc lắc nắm cửa. "Tần Trọng Hàn, em còn phải đi làm nữa!"

"Bệnh của Lam Ảnh lại chuyển biến xấu rồi, em đi chung với anh!" Anh ta quay đầu lại nhìn Hàn Lạp, còn anh ta thì đứng thờ người ra ở đó, hộp cơm bỗng rơi xuống đất.

Tần Trọng Hàn vòng qua sau xe và chui vào trong.

Tiêu Hà Hà dừng lại hành động đập phá, hỏi bằng giọng lo lắng. "Sao tự nhiên lại chuyển biến xấu rồi?

Không phải đã khỏe hơn nhiều rồi sao?"

"Ừm! Tình hình không tốt rồi!" Tần Trọng Hàn gật đầu, không còn thời gian để ngang ngược hay nói thêm bất cứ điều gì nữa. "Hà Hà à, em đi với anh đi, đừng đi làm nữa!"

Nói rồi anh ta nổ máy xe.

Cả hai người không ai nhận thấy vẻ mặt cứng đờ của Hàn Lạp, anh ta nghe thấy cuộc gọi của Tần Trọng Hàn thì nét mặt trở nên phức tạp đến lạ thường, hai tay siết chặt lại bên hông, nước canh đổ đầy trên mặt đất…

"Anh Hàn à, tôi xin lỗi! Còn nữa, cám ơn anh!" Tiêu Hà Hà chỉ kịp nói một câu như vậy.

Đột nhiên nhìn thấy vẻ mặt của anh ta hình như hơi khác, nhưng chiếc xe đã lao nhanh ra ngoài như một mũi tên đã rời khỏi cây cung.

Tiêu Hà Hà cứ vậy mà bị Tần Trọng Hàn đưa đến căn hộ Minh Hạo, vừa mở cửa ra liền nghe thấy Mạc Lam Ảnh đang hét lên: "Đừng đánh tôi, đừng đánh tôi, đừng đốt tôi…"

Cô y tá và Will đang đứng ở một bên, còn trên ghế sofa, một bóng người run rẩy đang cuộn tròn mình lại.

Tiêu Hà Hà nhìn thấy cô ta, hơn một tháng rồi, khuôn mặt của cô ta dường như đã có chút thay đổi, nhưng vẫn rất tiều tụy, rất hoảng sợ, giống như một con chim sợ cành cong, bộ dạng nơm nớp lo sợ đó khiến người ta phải thổn thức.

Tần Trọng Hàn vừa bước vào cửa liền hỏi ngay: "Chuyện gì đã xảy ra? Chẳng phải đã khỏe hơn rồi sao?"

"Chắc là mơ thấy ác mộng, hoặc là tự nhiên nhớ ra điều gì đó, sau đó bắt đầu la hét, không con cách nào khác nên mới gọi anh về đây!" Y tá là một cô gái độ hơn tuổi ba mươi.

"Bây giờ ý thức của cô ấy chỉ đang hồi phục một phần. Anh thấy không? Hình như cô ấy không còn gọi tên anh nữa!" Will nói với Tần Trọng Hàn bằng tiếng Anh.

"Tình hình này là sao?" Tần Trọng Hàn nhíu mày lại.

Không biết tại sao, khi gặp lại Mạc Lam Ảnh một lần nữa, nhìn thấy cô ta cuộn tròn trên ghế sofa, hình như đang gặm móng tay của mình, miệng thì la hét không ngừng: "Đừng đốt tôi, đừng mà…"

Trong tim cô rất chua xót, rồi nhớ lại những tấm hình lúc nãy, tim cô càng đau đớn hơn. Người phụ nữ này, thực sự rất đáng thương, cô ta đã từng xinh đẹp đến vậy…

Liếc nhìn Tần Trọng Hàn với vẻ mặt đang rất lo lắng, Tiêu Hà Hà thở dài và bước nhẹ nhàng đến cạnh ghế sofa. Cô vừa đến gần, Mạc Lam Ảnh ngay lập tức co người lại.

Tiêu Hà Hà khẽ nói với vẻ vô cùng dịu dàng: "Chị Mạc à, chị đừng sợ, không ai làm đau chị đâu, Tần Trọng Hàn sẽ bảo vệ chị…"

Cô còn chưa nói xong, Mạc Lam Ảnh bỗng không co cụm lại nữa. Cô ta hơi nhíu mày lại, như đang suy nghĩ, như đang rơi vào trầm tư, một lúc lâu sau đó thì không còn la hét nữa.

Mọi người đều rất kinh ngạc. Vào lúc này, Mạc Lam Ảnh ngước mắt lên, liếc nhìn Tiêu Hà Hà với vẻ sợ sệt. Đột nhiên, cô ta nói bằng một giọng rất khẽ, gần như không thể nghe thấy được: "Tôi nhận ra cô!"

Rầm một tiếng, tất cả mọi người đều như bị sét đánh trúng.

Tần Trọng Hàn như chết lặng. Còn Tiêu Hà Hà, sau khi kinh ngạc một hồi lâu thì lại nghe thấy Mạc Lam Ảnh nói với vẻ sợ sệt: "Cô là… Cô là bạn của Hàn!"

Tiêu Hà Hà hơi ngây người ra rồi quay đầu nhìn Tần Trọng Hàn, mới nhận ra cả mấy người họ đều đang đực mặt ra đó.

Mạc Lam Ảnh đã khỏe lại thật sao?

Tiêu Hà Hà từ từ quay đầu lại, mỉm cười dịu dàng với Mạc Lam Ảnh: "Đúng vậy, tôi có quen Tần Trọng Hàn. Chị Mạc à, trí nhớ của chị tốt thật đó!"

Nghe thấy lời khen ngợi, Mạc Lam Ảnh bỗng mỉm cười bẽn lẽn, ngồi yên trên ghế sofa. Tuy tư thế và động tác vẫn còn co cụm lại, nhưng rõ ràng là đã bình tĩnh hơn rất nhiều.

"Hàn đâu rồi?" Mạc Lam Ảnh đột nhiên hỏi một câu. "Anh ấy không đến cùng với cô à?"

Tiêu Hà Hà hơi ngây ra rồi quay đầu lại. Đó không phải là Tần Trọng Hàn sao?

Mạc Lam Ảnh nhìn theo ánh mắt cô, nhưng vẫn lặp lại câu đó. "Hàn không đến à?"

Có vẻ như cô ta hơi thất vọng, nhìn vào Tần Trọng Hàn, Will và cô y tá đang đứng sau lưng Tiêu Hà Hà, vẫn hỏi. "Không phải anh ấy đã hứa sẽ ở bên cạnh tôi mỗi ngày sao?"

"Hình như cô ấy không nhận ra anh!" Will nói với Tần Trọng Hàn.

Vẻ mặt của Tần Trọng Hàn rất phức tạp, hơi cau mày lại. "Nhưng hình như cô ấy đã khỏe hơn nhiều rồi, tôi thấy bây giờ cô ấy đã bình tĩnh hơn rất nhiều. Cô ấy đã nhớ ra Hà Hà!"

"Nhưng cô ấy không nhận ra anh nữa, anh đang đứng ở đây mà cô ấy không nhận ra anh. Tôi không biết điều này là tốt hay xấu, cần phải tiếp tục quan sát!" Will nói rồi quay sang nhìn Tiêu Hà Hà và Mạc Lam Ảnh. "Nhưng có thể nhờ cô gái này giúp cô ấy nhớ lại, cô ấy không từ chối cô gái này, cho thấy cô gái này đã chạm đến ý thức nào đó của cô ấy."

"Giúp Lam Ảnh nhớ lại?" Tần Trọng Hàn ngạc nhiên. "Nhớ lại gì?"

"Những chuyện của trước đây, có lẽ chúng ta nên tìm một điểm thâm nhập, có lẽ cô ấy sẽ hồi phục được toàn bộ ý thức!"

"Không, làm vậy quá tàn nhẫn!" Tần Trọng Hàn lắc đầu. "Hà Hà hoàn toàn không biết gì cả, cô ấy và Lam Ảnh chỉ mới có duyên gặp mặt một lần, Lam Ảnh lại nhận ra cô ấy, tôi thật sự không hiểu tại sao."

Tiêu Hà Hà nghe thấy cuộc trò chuyện của họ, liền quay đầu lại, và có chút do dự.

"Hàn đâu rồi?" Mạc Lam Ảnh vẫn hỏi trong nghi hoặc, vẻ mặt rất nhút nhát, và rồi lại cúi đầu xuống.

"Lam Ảnh, anh là Tần Trọng Hàn đây, em không nhận ra anh nữa à?" Tần Trọng Hàn đi tới và hỏi.

Mạc Lam Ảnh hơi run lên: "Đừng qua đây, đừng qua đây, đừng đốt tôi…"

"Anh đừng qua đây!" Tiêu Hà Hà cũng bị hoảng sợ, vì cô ta thực sự không nhận ra Tần Trọng Hàn nữa. "Chị Mạc à, chị ngẩng đầu lên và nhìn xem, anh ấy là Tần Trọng Hàn thật đó!"

"Cô nói bậy, anh ta không phải!" Nói rất nhanh, giọng khe khẽ. "Hàn không phải như thế này đâu, mắt của Hàn có màu xanh mà!"

"Cái gì?" Tất cả mọi người đều ngây ra. Sao lại có chuyện đó được?

Tiêu Hà Hà quay đầu lại nhìn Will, nhận ra mắt của anh ta cũng có màu xanh, nên đã chỉ vào Will và nói: "Chị nhìn xem, người đó có phải là Tần Trọng Hàn không? Mắt của anh ấy cũng có màu xanh đó!"

Mạc Lam Ảnh nhanh chóng ngước mắt lên, liếc nhìn Will một cái rồi lại nhanh chóng cúi đầu xuống, rồi bĩu môi. "Không phải, tóc của Hàn màu đen mà, anh ta tóc vàng!"

"À!"

Tình hình gì đây? Ai làm ơn nói cho cô biết với. Tiêu Hà Hà hoàn toàn không hiểu gì hết!

"Will à, anh có biết chuyện này là sao không?" Tần Trọng Hàn cũng không hiểu nổi.

"Có lẽ cô ấy đã xem anh là người trong tưởng tượng, hoặc trong tiềm thức của cô ấy có một Tần Trọng Hàn khác, với mắt xanh và mái tóc. Trong tiềm thức của cô ấy có một hình ảnh khác."

Khi Will nói câu này, trong đầu của Tiêu Hà Hà bỗng lóe lên khuôn mặt của một người. Hàn Lạp! Hàn Lạp chính là người có mắt xanh, và tóc đen.

Nhưng cũng chỉ lóe lên rồi vụt tắt, cô vội nói ngay lập tức: "Chị Mạc à, chị có biết tôi tên gì không?"

Mạc Lam Ảnh lại chu miệng lên, như một cô bé, ngượng ngùng nói: "Xin lỗi, tôi quên rồi!"

"Không sao! Tôi nói cho chị nghe, tôi tên là Tiêu Hà Hà. Chị nhớ chưa?" Tiêu Hà lại hỏi.

"Tiêu Hà Hà, Tiêu Hà Hà..." Mạc Lam Ảnh lặp đi lặp lại mấy lần rồi đột nhiên cười lên. "Tôi nhớ rồi, tôi nhớ cô rồi đó! Cô tên là Tiêu Hà Hà! Cô có thể giúp tôi tìm Hàn đến đây không? Tôi có chuyện muốn nói với anh ấy đó!"

"Phải làm thế nào đây?" Tiêu Hà Hà thờ người ra. "Bác sĩ, có cách nào không?"

Will đang mải suy nghĩ. "Cô ấy thực sự đã tưởng tượng anh là một người khác rồi, hoặc nói cách khác, trong tâm trí của cô ấy đã có một Tần Trọng Hàn khác thật!"

Nghe nói như vậy, Tần Trọng Hàn không biết phải nói gì. "Cô ấy không nhận ra tôi nữa à?"

Tiêu Hà nghe thấy trong giọng nói chói tai của anh ta hình như có chút khó tin, trong tim tự nhiên cũng thấy chua xót theo. Lúc này, cô đột nhiên cảm thấy Tần Trọng Hàn rất lo lắng, bởi vì Mạc Lam Anh đã không còn nhận ra anh ta nữa, trong lòng anh ta chắc phải hụt hẫng lắm.

"Cô giúp tôi tìm Hàn đến đây được không?" Mạc Lam Ảnh lại nói với Tiêu Hà Hà.

"Ừm." Cô khẽ gật đầu. "Được rồi, tôi sẽ tìm giúp chị!"

Cô quay người lại, nhìn thấy dáng vẻ đầy kinh ngạc của Tần Trọng Hàn, cô cảm thấy mũi mình cay cay. Cô tự an ủi, anh ta chỉ vì quá sốc mà thôi.

"Lần trước chúng tôi đã lấy hình của anh đưa cho cô ấy xem, cô ấy nhìn vào những tấm hình đó và cười rất

vui tươi. Phải rồi, tập ảnh đâu rồi?" Will hỏi cô y tá.

"Đã bị cô Mạc nhỏ lấy đi rồi!" Cô y tá trả lời.

124. Chương 124

Thì ra, tình yêu thật sự làm cho con người ta ngày càng tham lam hơn, cô không hề muốn anh ta nhớ lại những kỷ niệm đẹp trong quá khứ. Tiêu Hà Hà à, mày không được như vậy!

Cô hít một hơi thật sâu, cúi đầu xuống và không ngừng nhắc nhở mình, không được hẹp hòi như vậy, không được như vậy!

"Làm vậy có được không?" Tần Trọng Hàn đưa tập ảnh cho Will, đến lúc này vẫn chưa thấy Tiêu Hà Hà có biểu hiện kỳ lạ nào, có lẽ do anh ta quá sơ ý, có lẽ anh ta hoàn toàn không nhận ra gì cả.

Will cầm lấy và định đến gần Mạc Lam Ảnh, nhưng cô ta lại hét lên. "A, đừng đốt tôi…"

Will vội dừng bước lại, không dám đi tiếp, rồi nhìn sang Tiêu Hà Hà. "Cô à, phiền cô đưa cho cô ấy vậy, cô ấy có vẻ tin tưởng cô!"

Tiêu Hà Hà nhìn vào tập ảnh đang đưa ra trước mặt mình, bỗng hơi ngẩng ra rồi cả người hơi loạng choạng, vẻ mặt trắng bệnh đến mức gần trong suốt, nhưng cuối cùng vẫn gật đầu. "Được!"

Cô không biết mình đã cầm lấy nó như thế nào, bàn tay cô hơi run rẩy.

"Chị Mạc à, tôi đã giúp chị tìm được Tần Trọng Hàn rồi nè. Chị nhìn thử xem có phải người này không?" Tiêu Hà Hà nói rồi đưa tập ảnh qua.

Tần Trọng Hàn đột nhiên có phản ứng, lúc này mới nhìn thấy khuôn mặt nhợt nhạt của Tiêu Hà Hà, và dường như cô sợ Tần Trọng Hàn sẽ nhìn thấy gì đó, chỉ cúi gầm mặt xuống, tập trung toàn bộ chú ý vào Mạc Lam Ảnh.

Sau đó, Mạc Lam Ảnh từ từ ngẩng đầu lên. Tiêu Hà Hà mở tập ảnh ra. "Chị nhìn xem, đây là tấm hình mà hai người từng chụp chung, chị xinh đẹp lắm! Tần Trọng Hàn cũng rất đẹp trai. Có phải anh ấy không? Người này có phải là Tần Trọng Hàn không?"

Sự chú ý của Mạc Lam Ảnh đã được kéo lại, ánh mắt tập trung vào tấm hình đó, cau mày với vẻ nghi ngờ, rồi sau đó lại suy nghĩ rất lâu, rồi đột nhiên hét lên với vẻ kinh ngạc. "Phải rồi, người này hình như là Hàn đó, nhưng tại sao mắt lại không phải màu xanh?"

Tiêu Hà Hà cố gắng kìm nén trăm mối phức tạp trong lòng mình, nhưng vẫn không ngẩng đầu lên, bởi vì không muốn để cho bất kỳ ai nhìn thấy sự yếu đuối trong mắt mình. Cô chỉ lật tiếp những tấm hình và nói: "Chị nhìn xem, người này là chị nè! Chị thật đẹp!"

Mạc Lam Ảnh đột nhiên lắc đầu, hai bàn tay nhỏ vặn vào nhau. "Nhưng bây giờ tôi không đẹp nữa, Hàn không thích tôi nữa rồi!"

Tất cả mọi người đều nín thở, tầm mắt của Tần Trọng Hàn dừng ở cái đầu đang cúi thấp của Tiêu Hà Hà. Anh ta đúng là đáng chết, nhìn Tiêu Hà Hà xem những tấm hình của anh ta và Mạc Lam Ảnh trước đây, trong lòng anh ta tự nhiên thấy thấp thỏm. Anh ta đã lờ nó đi, đúng là chết tiệt!

"Làm gì có chứ? Chị rất đẹp mà!" Tiêu Hà Hà nhìn lên.

Lúc này Tần Trọng Hàn mới nhìn thấy khuôn mặt đã trắng bệch của cô, trong mắt dường như còn có chút ánh sáng. Có phải cô ấy suýt nữa là rơi nước mắt không? Tim anh ta cũng nhói đau theo. Sao anh ta lại không nghĩ đến cảm nhận của Hà Hà chứ?

Tiêu Hà Hà nhìn vào người phụ nữ trước mặt, cô ta thực sự không còn xinh đẹp nữa, xương gò má rất cao và tiều tụy, đôi mắt hõm xuống, những nếp nhăn nơi khóe mắt cũng sâu hơn.

Những năm tháng tươi đẹp của cô ấy đã không còn nữa. Một người phụ nữ khốn đốn như vậy, thực sự không còn đẹp nữa, nhưng cô ta đã từng xinh đẹp. Sau khi khỏe lại, cô ta lại sẽ xinh đẹp lần nữa.

Có lẽ, còn sẽ trở thành người phụ nữ mà Tần Trọng Hàn yêu sâu đậm nhất!

Cô ta đột nhiên mỉm cười, mặc dù nụ cười hơi chua chát, nhưng vẫn đã cười rồi.

"Chị Mạc à, chị nhìn đi, Tần Trọng Hàn đẹp trai như vậy mà còn bị chị cuốn hút rồi, sao anh ấy lại không thích chị được chứ? Chị nhìn xem, hai người xứng đôi lắm đó! Tôi ngưỡng mộ hai người lắm!"

"Thật sao?" Mạc Lam Ảnh dường như có chút hoài nghi, ngước lên nhìn tập ảnh trong tay Tiêu Hà Hà, rồi đột nhiên giật lấy nó.

Tiêu Hà Hà nhìn theo ánh mắt của cô ta, nhận ra khung cảnh trong tấm hình đó rất quen thuộc. Đó là buổi bình minh của hồ Akan ở phía đông Hokkaido, Nhật Bản. Và trong buổi bình minh đó, là hai người đang ôm nhau, nụ cười của họ cũng vì vậy mà rất chói mắt!

Tim cô đột nhiên ngừng đập, tâm trí bỗng chốc trống rỗng.

Mạc Lam Ảnh lật thêm vài tấm nữa rồi chỉ vào một tấm trong số đó, nói với vẻ rất hào hứng: "Đây là hình chụp lúc tôi và Hàn đi du lịch đến Hokkaido mà! Đây là… công viên quốc gia Akan!"

Cô ta nói ra tên địa danh làm Will bị sốc.

Tần Trọng Hàn cũng rất kinh ngạc, không phải vì trí nhớ của Mạc Lam Ảnh, mà là vì vẻ mặt của Tiêu Hà Hà!

"Hà Hà!" Anh ta hét lên một tiếng, không muốn cho cô xem tiếp nữa.

Còn cô chỉ liếc nhìn anh ta với vẻ thờ ơ, sau đó bật cười. Cô nhớ rằng khi họ ở Hokkaido thì không chụp tấm hình nào cả, thì ra không phải vì anh ta không thích chụp hình, mà là không thích chụp chung với mình. "Tần Trọng Hàn, anh thấy chưa, chị Mạc vẫn nhớ mà, đúng là vui thật! Bác sĩ à, chị Mạc đã nhớ lại chuyện trước đây rồi!"

Will cảm thấy rất vui, cô y tá cũng rất vui.

Còn vẻ mặt của Tần Trọng Hàn lại tràn ngập nỗi sợ hãi. "Hà Hà, em qua đây!"

Anh ta không thể để cô xem tiếp được nữa.

Nhưng Mạc Lam Ảnh bỗng chỉ vào một tấm hình khác rồi nói: "A! Đây là đâu vậy? Sao tôi không nhớ ra được?"

"Vậy để Tần Trọng Hàn nói cho chị biết có được không? Để tôi kêu anh ấy qua đây!" Tiêu Hà Hà cười, nụ cười rất rạng rỡ. Cô quay sang Tần Trọng Hàn, mỉm cười: "Anh mau qua đây đi, nói cho chị Mạc biết đây là đâu."

Tần Trọng Hàn không đi qua, chỉ nhìn thẳng vào Tiêu Hà Hà, trong mắt anh ta đầy đau khổ, đầy thương xót. Anh ta thực sự rất hối hận! Sắc mặt của Hà Hà trắng bệch như vậy, anh ta biết rằng nếu mình đi qua đó, sắc mặt của cô sẽ còn nhợt nhạt hơn!

Trái tim anh ta càng khó chịu hơn, đột nhiên mò tìm gói thuốc một cách vô thức, sau đó mới nói: "Xin lỗi, anh đi hút điếu thuốc!"

Mạc Lam Ảnh nhìn theo bóng lưng rời đi của anh ta, hơi cau mày lại rồi lắc đầu: "Anh ta không phải là Hàn, Hàn sẽ không bỏ mặc tôi như vậy đâu!"

Tần Trọng Hàn đi đến phòng sách, anh ta châm một điếu thuốc mà hai tay run rẩy, rồi rít một hơi thật lâu.

Trong phòng khách đã loáng thoáng vang lên giọng nói đầy ngạc nhiên của Mạc Lam Ảnh: "A, lúc này Hàn đang câu cá nè, anh ấy đã câu được một con cá rất to. Cô thấy không? Con cá này có phải to lắm không?"

Tiêu Hà Hà nhìn vào Tần Trọng Hàn trong tấm hình đó, tay cầm cần câu, đúng là đã câu được một con cá rất to. Tiêu Hà Hà cứ nhìn vào đó, tự nhiên hai mắt đỏ hoe, nhưng vẫn mỉm cười. "Phải đó, con cá này to thật đó! Tần Trọng Hàn đúng là tài giỏi!"

Cô của lúc này, giống như một con búp bê giấy đã bị hút hết sức sống, chỉ cười một cách tùy tiện. Tuy cười như vậy, nhưng trong mắt đã bị màn sương che phủ, nhưng vẫn cố không để màn sương đó lan rộng ra. Cô vẫn cười và nói: "Chị Mạc và Tần Trọng Hàn đúng là một cặp trời sinh đó nha!"

Khi nói đến đây, Mạc Lam Ảnh bỗng cúi mắt xuống như đã phạm tội gì đó. "Nhưng Hàn không thích tôi nữa, Hàn không thích tôi nữa rồi! Anh ấy đã có con. Tôi nói cô nghe nè, anh ấy đã có con rồi! Cô đừng nói với người khác nha. Hàn không biết là tôi đã biết chuyện đó đâu!"

Tiêu Hà Hà rất kinh ngạc. Thì ra, thực sự là vì Ngữ Điền! Mạc Lam Ảnh biết sự ra đời của Ngữ Điền! Tại thời điểm này, trong lòng Tiêu Hà Hà đột nhiên thấy hơi trách bản thân tại sao năm đó lại đồng ý với hợp đồng đó. Đã không cứu được Tiêu Tiêu, nhưng nó đã lam thay đổi cả cuộc đời cô.

Lúc này, cô thực sự có chút hối hận!

"Không đâu, Tần Trọng Hàn không có con. Thật đó! Tôi nói chị nghe nè, mọi người đều đang gạt chị đó, chị phải tin tưởng anh ấy, mau làm cho bản thân mình đẹp hơn, để làm cô dâu của anh ấy! Phải uống thuốc nè, phải chịu ra ngoài tiếp xúc với ánh mặt trời nè, bây giờ chị trắng quá, cần phải tắm nắng!" Tiêu Hà Hà vẫn an ủi cô ta, nhưng trong tim lại thấy quá rối rắm.

"Được! Tôi sẽ đi phơi nắng ngay!" Mạc Lam Ảnh nói một cách ngoan ngoãn: "Tôi muốn làm cô dâu của Hàn! Tôi muốn mình xinh đẹp trở lại!"

"Phải! Xinh đẹp rồi thì có thể mặc áo cưới!" Tiêu Hà Hà cũng cười lên, nhưng đó chỉ là nụ cười không có chủ định.

Tần Trọng Hàn không thể nào nghe tiếp được nữa. Tay anh ta run run rồi bước như bay ra ngoài, sải bước đi về phía Tiêu Hà Hà. Sự tiếp cận đột ngột của anh ta làm cho Mạc Lam Ảnh sợ hãi và co cụm lại một lần nữa.

Nhưng Tần Trọng Hàn không thèm nhìn Mạc Lam Ảnh lấy một cái, mà nắm lấy tay Tiêu Hà Hà, lúc này mới nhận ra tay cô lạnh như băng, lạnh đến mức làm trái tim anh ta run lên vì lạnh.

Có lẽ hành động của anh ta quá mạnh bạo, đã làm cho Mạc Lam Ảnh sợ đến mức hét lên, tập ảnh trong tay cũng rớt cái "rầm" xuống đất.

Trùng hợp, đó là tấm hình mà Tiêu Hà Hà đã xem qua trước đó, tấm hình Tần Trọng Hàn và Mạc Lam Ảnh đang hôn nhau một cách thân mật.

Tầm nhìn của Tiêu Hà Hà cũng dừng ở tập ảnh đang nằm dưới đất, và Tần Trọng Hàn cũng nhìn theo ánh mắt cô.

Thời gian trôi qua trong hơi thở của nhau…

Một dòng máu chảy ra từ khóe miệng trắng bệch của Tiêu Hà Hà, cả người cô đang run bần bật.

Một giọt nước mắt nhàn nhạt rơi xuống từ khóe mắt cô, thoáng cái đã rơi xuống đất cùng với những giọt máu kia. Sàn nhà trắng toát, giọt máu đỏ tươi, nước mắt lấp lánh…

Nhưng trên khóe môi cô lại có một nụ cười kì lạ, giống như đau đớn, lại giống như nhẹ nhõm.

Cô ngẩng đầu lên, trong mắt đã không còn đẫm lệ, mỉm cười nền nã như ẩn chứa năng lực thần kỳ của trời và đất. Đôi mắt đó có chút mệt mỏi, đôi môi trắng bệch đã bị răng cắn rách nát, nhưng nụ cười mỉm đó lại giống như vĩnh hằng. Nụ cười của cô lúc ẩn lúc hiện, giống như bay đi theo gió.

Trái tim Tần Trọng Hàn bắt đầu hoảng sợ, đôi mắt cũng hốt hoảng theo. “Hà Hà…”

Nụ cười mỉm yên tĩnh và cô đơn, chỉ nhìn vào Tần Trọng Hàn, sau đó hất tay anh ta ra, ngồi xổm xuống để nhặt tập ảnh đó, nhưng bàn tay lại run rẩy đến mức không cầm lên được.

Tất cả mọi người đều sững sờ, Mạc Lam Ảnh cũng sợ hãi đến run cầm cập.

Will và cô y tá dường như hiểu ra điều gì đó, nên đều không dám nói gì.

Tần Trọng Hàn đột nhiên cảm thấy nụ cười thầm lặng đó đã chạm vào nơi mềm yếu nhất trong trái tim mình, trong khoảnh khắc đã quên mất mình nên làm gì, chỉ cảm thấy rối bời.

Cuối cùng Tiêu Hà Hà cũng cầm được tập ảnh lên khỏi mặt đất và đưa cho Mạc Lam Ảnh. Cô cảm thấy cả người không còn chút sức lực nào, chỉ thấy đầu óc choáng váng. Trưa nay chưa ăn gì, làm cô thấy mình càng đói hơn. Cô đang mang thai, không có chuyện gì quan trọng hơn em bé cả.

Sau đó, cô chợt nhận ra điều gì đó, bèn nói với Mạc Lam Ảnh: “Chị Mạc à, của chị nè. Tần Trọng Hàn sẽ nói cho chị biết, tôi còn phải đi làm, bây giờ tôi phải về công ty làm nữa!”

“Cô…, cô…, cô sẽ đến thăm tôi chứ?” Mạc Lam Ảnh đột nhiên nắm lấy áo cô.

Tiêu Hà Hà quay đầu lại, mỉm cười và gật đầu. “Tất nhiên rồi, tôi sẽ đến thăm chị. Chị nhớ phải tắm nắng đó! Đừng sợ ai cả!”

"Được rồi! Cô đi làm đi!" Mạc Lam Ảnh thả tay cô ra, rồi cầm lấy tập ảnh và xem tiếp.

Tiêu Hà Hà khẽ gật đầu với Will và cô y tá, sau đó không nhìn Tần Trọng Hàn mà đi thẳng ra ngoài.

125. Chương 125

"Hà Hà! Em đừng làm anh sợ!" Anh ta thì thầm, trong giọng nói tràn ngập nỗi sợ hãi và run rẩy. Ngón tay cái vuốt ve làn môi bị cắn rách của cô, trong lòng vô cùng hối hận.

Cô thầm thở dài trong lòng, nhưng vẫn tươi cười như hoa, có điều trong mắt không hề có chút vui vẻ nào. "Không, em có làm gì đâu mà anh sợ! Anh đã bắt cóc em đến đây, giờ em phải quay về làm việc rồi!"

"Để anh chở em về!" Anh ta hét lên một cách đau khổ.

"Không cần đâu!" Cô nói nhanh, như thể muốn xa lánh. "Em bắt xe về được rồi, anh và chăm sóc cho chị Mạc đi!"

"Hà Hà, để anh chở em về!" Anh ta khăng khăng.

Cô không thoái thác nữa. "Được rồi!"

Trong xe, cô không nói gì, chỉ hướng tầm mắt ra bên ngoài cửa sổ xe.

Mùa đông đã đến, lá cây ngô đồng đã rụng gần hết, một cơn gió thổi qua, những chiếc lá thi nhau bay lượn, không biết đã làm hoa mắt của ai!

Môi của Tiêu Hà Hà khẽ nhếch lên, nơi vừa bị cắn vẫn rất đau, rất rất đau!

Tần Trọng Hàn không dám nói gì, sợ rằng mình lên tiếng thì có thứ gì đó sẽ vụn vỡ.

Chiếc xe lại một lần nữa lái đến Lăng Phong.

Tần Trọng Hàn bỗng giơ tay ra và ôm cô vào lòng.

Cổ của Tiêu Hà Hà ướt lạnh, cô mỉm cười và ngước đầu nhìn lên, bỗng chết lặng: "Anh… Sao lại khóc?"

Tần Trọng Hàn dụi mặt vào vai cô như một đứa trẻ, những giọt nước làm ướt một mảng to trên cái áo len của cô rồi từ từ lan ra. Đôi mắt long lanh của anh ta vẫn rưng lệ: "Anh xin lỗi!"

Cô vẫn mỉm cười. "Đừng nói xin lỗi, anh không có lỗi với em, em biết rằng đó đều là quá khứ!"

Nhưng có một loại ký ức mà dù trải qua bao lâu vẫn sẽ nhớ như in, anh ta không nỡ vứt đi những tấm hình đó, chắc cũng bởi vì anh ta muốn cất giữ một tình yêu khắc cốt ghi tâm đó thì phải? Và sự khắc cốt ghi tâm này, chỉ e rằng dù bao nhiêu năm trôi qua, hễ có cơ hội thì vẫn sẽ nhen nhóm trở lại! Tất nhiên, những suy nghĩ này, cô không nói ra, chỉ chôn sâu trong tận đáy lòng!

Bởi vì nó quá mâu thuẫn, quá dằn vặt, cô không biết phải làm gì, nên đành phải chọn cách mỉm cười.

"Bà xã!" Tần Trọng Hàn nín thở, những giọt nước mắt cố kìm nén bỗng chốc tuôn ra. "Hứa với anh được không?"

"?"

"Hứa với anh, đừng suy nghĩ quá nhiều, tại anh vô tâm, giữ lại những thứ đó, nó thực sự chỉ là quá khứ!" Tần Trọng Hàn nín thở và nhìn cô. "Em hứa với anh đi được không?"

Tiêu Hà Hà nhìn anh ta.

Đôi mắt cô tròng đen và trắng rõ ràng, sáng và trong.

Đôi mắt cô giống như hồ nước dưới ánh mặt trời ấm áp vào mùa xuân, lặng lẽ chảy trên mặt anh ta.

Sau một lúc lâu, cô nhẹ nhàng nhìn anh ta với một nụ cười rạng rỡ, và gật đầu: "Được! Em biết quá khứ chỉ là quá khứ! Anh có thể cho em xuống rồi chứ?"

"Được! Em đi đi! Anh sẽ đến đón em sau giờ làm!" Anh ta nói, nhưng giọng rất bối rối.

Tiêu Hà Hà xuống xe và đi thẳng đến tòa nhà Lăng Phong.

Tần Trọng Hàn nhìn thấy bóng lưng cô biến mất ở cửa tòa nhà rồi mới nổ máy xe và rời đi.

Tiêu Hà Hà lại không còn chút sức lực nào để nhấn nút thang máy, cô điện thoại ra và gọi cho Đỗ Cảnh. "Đỗ Cảnh, tôi xin nghỉ phép nha, chiều nay tôi không đến làm được!"

"Cô, không sao chứ?" Đỗ Cảnh hỏi với vẻ quan tâm.

"Không sao!" Tiêu Hà Hà lắc đầu. "Tôi rất khỏe. Đỗ Cảnh à, anh có biết bà ta đang nằm ở phòng bệnh nào không?"

Đỗ Cảnh hơi ngạc nhiên, rồi nói ra địa chỉ của Mai Tây Vịnh.

Cúp máy rồi Tiêu Hà Hà đi ra khỏi tòa nhà, xe của Tần Trọng Hàn không còn ở đó nữa, anh ta đi rồi thì tốt quá!

Cô đi ra bên ngoài.

Trong xe taxi.

"Cô gì ơi, cô muốn đi đâu vậy?" Anh tài xế đã hỏi mấy lần nhưng Tiêu Hà Hà không nói gì, vì hình như cô cũng không biết phải đi đâu.

Anh tài xế nhìn cô gái đang ngồi ở ghế sau qua kính chiếu hậu, cô vẫn im lặng.

Cuối cùng, Tiêu Hà Hà nói: "Đến bệnh viện giùm tôi!"

Những giọt nước mắt đang xoay tròn trong mắt, con tim như thể bị dao cắt qua, đau nhói từng cơn.

Cảm giác đau nhói đó lan ra khắp nơi trên cơ thể.

Tất cả mọi chuyện dính lấy nhau rồi, như thể đã quay lại lúc mất đi ba, Tiêu Tiêu và Ngữ Điền vậy, rất mệt mỏi. Tự nhiên cô cảm thấy rất mệt!

Xe của Tần Trọng Hàn vẫn chưa đi xa. Anh ta lái xe ra khỏi sân Lăng Phong rồi dừng lại bên đường, anh ta định chờ cô tan ca rồi đón cô về nhà luôn, chắc là anh ta định sám hối. Nhưng anh ta lại nhìn thấy cô đi vào tòa nhà rồi lại đi ra, sau đó ngồi lên một chiếc taxi.

Trái tim anh ta căng thẳng hẳn lên. Cô ấy định đi đâu? Không phải cô ấy nói phải đi làm à?

Tại thời điểm này, Tần Trọng Hàn đột nhiên nhận ra rằng anh ta thực sự không hiểu Tiêu Hà Hà một chút nào cả.

Anh ta nhớ lại vừa rồi cô cười rạng rỡ như vậy, trái tim tự nhiên cũng nhói đau theo. Sự mạnh mẽ của cô, lý trí của cô khiến anh ta phát điên.

Anh ta đã đi theo chiếc taxi đó tới bệnh viện.

Nhìn thấy cô đã xuống xe, gật đầu với anh tài xế.

Sau đó, anh ta cũng xuống xe và đi theo sau cô.

Thấy cô đi vào khu nội trú phía sau bệnh viện, anh ta cũng đi theo sau.

Cô không biết rằng anh ta đang đi theo ở phía sau. Cô hỏi y tá ở quầy chuyện gì đó rồi đi lên cầu thang bộ. Cô không đi thang máy mà lại đi thang bộ, đi rất chậm rãi, giống như không còn sức lực vậy.

Tần Trọng Hàn cứ đi theo ở phía sau. Tiêu Hà Hà đến một phòng bệnh VIP, nhưng chỉ đứng ở cửa, không vào trong.

Có một giọng nam nhẹ nhàng vang lên từ trong phòng bệnh: "Vân Nhi, em ăn chút gì đi, cả ngày nay em không ăn gì rồi đó!"

Tiêu Hà Hà nhận ra đó là giọng của Cung Bồi Tân, không ngờ ông ta lại dịu dàng với Mai Tây Vịnh đến vậy.

Mai Tây Vịnh không nói gì, vì Tiêu Hà Hà không nghe thấy giọng của bà ta.

"Thôi nào, Vân Nhi, ngồi dậy ăn đi!" Cung Bồi Tân tiếp tục nói.

"Em không muốn ăn!" Cuối cùng cũng nghe thấy giọng của Mai Tây Vịnh.

Tiêu Hà Hà hơi ngây ra, cả người run rẩy. Bà ta không sao! Cô cũng thở phào nhẹ nhõm, đứng ở cửa và trầm ngâm một lúc, rồi cô từ từ quay người đi.

Tần Trọng Hàn vội núp mình vào. Tiêu Hà Hà đã quay hẳn người lại. Tần Trọng Hàn thấy cô lại bước đi, dọc theo cầu thang khi đến để đi xuống dưới.

Cô ấy đến thăm ai? Tại sao lại không vào trong?

Thì ra Cung Bồi Tân thực sự rất tốt với bà ta, thảo nào bà ta lại mê đắm. Đây chắc là cuộc đời của bà ta rồi! Tiêu Hà Hà nghĩ, nhưng vẫn không hiểu tại sao tổng tài Bùi lại quen biết bà ta.

Rồi lại nghĩ đến Tần Trọng Hàn, vô thức liếc nhìn cái túi xách, bên trong cái túi của cô vẫn còn tập ảnh đó. Cứ tưởng rằng nó được Mạc Lam Ảnh giữ lại, nhưng không ngờ Tần Trọng Hàn cũng đã giữ lại những kỷ niệm đẹp đẽ đó.

Cô lừa gạt bản thân để nghĩ rằng anh ta không làm vậy, nhưng khi mọi thứ đã bày ra trước mắt một cách rõ ràng như vậy, cô không thể không tin.

Chỉ cảm thấy lồng ngực tức anh ách, nghẹn lại làm cô hít thở khó khăn. Cô tự nhủ với mình hết lần này đến lần khác, đừng khóc, có gì ghê gớm lắm đâu, có chuyện gì mà cô chưa từng trải qua?

Tần Trọng Hàn lặng lẽ đi theo sau, thấy Tiêu Hà Hà cứ tiếp tục tiến về phía trước, sau đó lại thấy cô gọi điện. Vừa đi ra khỏi bệnh viện, một chiếc xe đột nhiên dừng lại ở trước cổng, sau đó, Tiêu Hà Hà đã ngồi lên xe.

Tần Trọng Hàn thót tim, rồi cũng nhanh chóng lên xe, nhưng anh ta đã để mất dấu nó.

Rồi anh ta nhận được tin nhắn từ Tiêu Hà Hà. "Đừng đến đón em nữa, Mig đã chở em về nhà rồi!"

Trong căn hộ ở đường Vĩnh Hạng.

"Có chuyện gì vậy? Vẻ mặt em lạ quá!"

"Mig!" Tiêu Hà Hà ngước lên nhìn Mig, ánh mắt bắt đầu trống rỗng, không nhìn thấy chút ánh sáng nào. Thần sắc của cô không phải u ám, chỉ là trống trải đến đáng sợ. Cô nhìn Mig, nhưng hình như trong mắt lại hoàn toàn không có Mig vậy. Rồi cô đột nhiên cười lớn, tiếng cười cũng trống rỗng hư vô, khiến người ta cảm thấy không thoải mái.

"Hà Hà, em sao vậy?" Mig cảm thấy cô hơi bất thường nên vội hỏi.

Tiêu Hà Hà lắc đầu: "Em chỉ muốn khóc, rất muốn khóc, nhưng lại không thể khóc được!"

Mig thở dài, giọng đầy lo lắng: "Hà Hà à, em đừng suy nghĩ lung tung. Nói cho chị biết đã xảy ra chuyện gì, chị sẽ chống lưng cho em, sẽ không để cho em chịu chút thiệt thòi nào cả. Có phải Tần Trọng Hàn lại chọc giận em rồi không?"

"Mig à, chị nói em phải làm sao đây?" Cô khẽ hỏi, dường như thật sự không biết phải làm gì.

Trong mắt Mig có chút bất lực, nhiều hơn nữa là thương tiếc. "Con nhỏ này, trong đầu em đang nghĩ gì vậy hả? Có chuyện gì khó đâu! Thích anh ta thì nói cho anh ta biết, nói em không thích anh ta chăm sóc cho Mạc Lam Ảnh. Còn không thích thì đá một phát, mặc kệ anh ta có phải là ba của Ngữ Điền hay không. Em không thể vì con mà làm lỡ cả đời của mình được!"

Tiêu Hà lắc đầu thật mạnh. "Nếu thực sự đơn giản như vậy thì mọi chuyện dễ dàng rồi, vậy làm gì còn câu "bị tình yêu làm cho khốn đốn" nữa, càng sẽ không có cam chịu. Bây giờ tình hình của em là đang cam chịu, giữ hay bỏ đều đau khổ cả."

Mig hơi khựng lại. “Em bị trúng độc rồi! Bị trúng độc của Tần Trọng Hàn rồi! Muốn khóc có phải không? Có cần chị cho em mượn vai để tựa vào không?”

Tiêu Hà Hà nhìn lên rồi mỉm cười, mặc dù nụ cười rất chua chát, nhưng lại rất chân thành. “Mig à, cám ơn chị, vì lúc nào cũng xuất hiện mỗi khi em cảm thấy bất lực nhất, cám ơn chị rất nhiều. Em cảm thấy tốt hơn nhiều rồi!”

“Còn khách sáo với chị?” Mig thở dài. “Chị thực sự không biết tình yêu là gì, nhưng thấy mọi người giày vò bản thân như vậy, có đánh chết chị cũng không yêu đương gì cả!”

Xe của Tần Trọng Hàn dừng lại trong con hẻm trước căn hộ của Tiêu Hà Hà, anh ta đã đi theo đến đây, anh ta đã nhìn thấy Tiêu Hà Hà và Mig cùng xuống xe, rồi anh ta cứ ngồi mãi ở trong xe.

Châm một điếu thuốc, ngồi trong xe và bắt đầu hút. Trong làn khói nhả ra, đôi lông mày của anh ta không thể giãn ra được.

Sáng sớm hôm sau.

Sau khi Tiêu Hà Hà ngủ dậy thì tự đi nấu cháo, được nghỉ ngơi cả đêm nên cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều. Tối qua rất khuya Mig mới rời đi, còn Ngữ Điền thì được ông Tần đón đi rồi.

Có lẽ ông Tần đã cố tình tạo cơ hội cho cô và Tần Trọng Hàn, nhưng…

Suy nghĩ suốt đêm, cứ tưởng anh ta sẽ đến tìm cô, cứ tưởng anh ta sẽ gọi điện đến.

Nhưng, không có!

Thậm chí cả một tin nhắn cũng không có!

Nói thật lòng, cô hơi thất vọng, có cả chút tủi thân.

Nhớ đến những tấm hình đó, cảnh tượng thân mật đó, Tiêu Hà Hà không cảm thấy gì khác ngoài bất lực và rất bất lực. Nhưng sau cùng, trái tim cô đột nhiên bình tĩnh lại rất nhiều. Trong những năm qua, cô đã học được một điều, đó là thuận theo tự nhiên…

Lặng lẽ ăn cháo, rất lặng lẽ, tay xoa xoa bụng, lẩm bẩm: “Cục cưng ơi, con nói cho mẹ biết đi, mẹ có nên tha thứ cho ba không?”

126. Chương 126

"Tần Trọng Hàn, tại sao anh không vào nhà? Đã có chuyện cần nói, tại sao lại không vào?" Ánh mắt của Mig quan sát khuôn mặt của Tần Trọng Hàn.

Biểu cảm của anh ta cứng đờ, vẫn im lặng không nói gì.

"Anh muốn bắt cá hai tay đến khi nào?" Mig tiếp tục vặn hỏi. "Hôm nay tôi chỉ muốn hỏi anh, Hà Hà và Mạc Lam Ảnh, anh quyết định chọn ai?"

Tần Trọng Hàn lại rút thêm một điếu thuốc khác. Đã suy nghĩ cả đêm, anh ta cũng không biết phải làm gì! Tình hình như bây giờ, có vẻ như thực sự đã làm cho Hà Hà đau buồn hơn!

Nhớ lại nụ cười của Hà Hà ngày hôm qua, anh ta chỉ cảm thấy giống như đang bị một con dao đâm sâu vào trong tim, đau đến mức không thể thở được nữa. Anh ta biết rằng đã đến lúc mình nên đưa ra một số quyết định.

"Tôi chỉ cần Tiêu Hà Hà!" Giọng anh ta kiên quyết. "Quyết định này chưa từng thay đổi vì sự xuất hiện của bất kỳ ai!"

"Vậy hãy từ bỏ Mạc Lam Ảnh, chị ta sống hay chết cũng không liên quan đến anh!" Tính cách của Mig không giống như Hà Hà, cô ấy không bao giờ để mình chịu thiệt, càng sẽ không để cho bạn bè của mình chịu thiệt. "Hà Hà không phải đơn độc một mình, anh đừng hòng bắt nạt nó. Nó âm thầm chịu đựng, nhưng lại rất đau đớn. Tôi không biết giữa hai người đã xảy ra chuyện gì, nhưng hôm qua Hà Hà đã tỏ ra rất bất lực."

Cả người Tần Trọng Hàn run lên, tim như bị dao cắt. "Tôi biết!"

"Biết mà còn làm nó tổn thương? Anh có biết bây giờ nó không thể tức giận hay không? Trong người nó..."

"Người cô ấy làm sao?" Tần Trọng Hàn lập tức trở nên căng thẳng.

Mig vừa định nói thì tự nhiên nhớ lại tối qua Hà Hà đã năn nỉ cô không được nói ra chuyện cô ấy đang mang thai. Mig định thốt ra thì phải nuốt xuống lại, dịu giọng xuống và nói: "Không có gì, nó đã ốm vậy rồi, còn thường xuyên tức giận thì sẽ không tốt cho sức khỏe!"

Tần Trọng Hàn thở phào nhẹ nhõm, anh ta cứ tưởng Hà Hà đã bị gì rồi chứ!

Mig nhìn Tần Trọng Hàn, thấy mặt anh ta ủ rũ, và rất bối rối. Thật sự không dám tin người đàn ông này lại là tổng tài của Tần thị, một người đã từng hét ra lửa. Thấy anh ta như vậy, cô cũng không biết trách mắng anh ta như thế nào nữa: "Tần Trọng Hàn, anh nói đi, rốt cuộc anh muốn Hà Hà thế nào?"

“Muốn cô ấy hạnh phúc!” Tần Trọng Hàn thốt ra năm từ này.

“Không biết anh định cho nó hạnh phúc thế nào? Thứ hạnh phúc của anh chính là để hôm qua nó nói với tôi rằng nó muốn khóc nhưng không thể khóc được. Đây chắc là đau đớn tột cùng chứ gì nữa? Anh có thử qua cảm giác này chưa? Nếu quen anh mà cứ phải muốn khóc mà không thể khóc được như thế này, vậy hạnh phúc đó có phải khủng khiếp lắm không?”

“Tôi đã nói thì sẽ làm được! Tôi nhất định sẽ có cách. Xin lỗi, tôi phải đi rồi!” Tần Trọng Hàn đột nhiên mở cửa ra và chui vào xe, rồi nổ máy xe.

Mig trợn mắt nhìn theo Tần Trọng Hàn rời đi cùng chiếc Bugatti, rồi lẩm bẩm: “Đúng là nghiệp duyên mà! Đứng đây suốt cả đêm, vậy mà nói không yêu Hà Hà thì ai mà tin nổi! Nhưng đã yêu thì đừng làm cho nó buồn khổ chứ!”

Vừa quay đầu lại, Mig đã nhìn thấy Tiêu Hà Hà.

Cô đang cầm túi xách, vừa bước ra thì nhìn thấy bóng chiếc Bugatti rời khỏi, Tiêu Hà Hà cau mày và hỏi với vẻ ngạc nhiên: “Mig à, đó là xe của Tần Trọng Hàn hả?”

Mig thở dài. “Ừ, của Tần Trọng Hàn. Tối qua Tần Trọng Hàn cả đêm không ngủ, đứng suốt ở đây đó!”

Mig chu miệng lên, còn Tiêu Hà Hà thì nhìn xuống đất, một đống tàn thuốc lá, chắc cũng cỡ ba gói thuốc. Anh ấy ở đây suốt đêm để làm gì? Chỉ để hút thuốc thôi sao?

Sắc mặt của Tiêu Hà Hà bỗng tái đi, cả đêm qua không nhận được cuộc gọi nào từ anh ta, tối qua cô đã rất thất vọng. Nhưng nhìn thấy đống tàn thuốc dưới đất này, cô đột nhiên mỉm cười.

“Hà Hà?” Mig ngây ra. “Em đang cười gì vậy?”

“Anh ấy yêu em đó!” Tiêu Hà Hà vừa cười vừa nói, vẻ tủi thân và thất vọng cả đêm qua đã biến đâu mất, như thể chỉ cần vậy là đủ rồi!

“Điên khùng! Ngay cả chị cũng nhìn ra là anh ta yêu em mà! Nhưng em cũng dễ thỏa mãn quá rồi thì phải? Hành hạ anh ta, bỏ mặc anh ta, kêu anh ta xử lý ổn thỏa chuyện của Mạc Lam Ảnh. Trước khi xử lý ổn thỏa, em đừng để ý đến anh ta!” Mig liếc cô một cái. “Rốt cuộc giữa hai người đã xảy ra chuyện gì vậy? Mà mặc kệ là chuyện gì, anh ta cũng không được bắt cá hai tay. Em phải nhớ kỹ đó! Có nghe thấy chưa?”

Tiêu Hà Hà lắc đầu. “Không có gì, có lẽ em nên rộng lượng hơn, không nên ích kỷ như vậy!”

“Chị không hiểu em đang nói gì!” Mig cau mày.

“Anh ấy đã ở đây cả đêm thật hả Mig?”

Mig có một chút bất lực: “Tối qua khi chị đi thì chiếc xe đã đậu ở đây rồi, sáng nay ra xem thử anh ta đã đi chưa, ai ngờ anh ta vẫn còn đứng đó. Tụi chị đã nói vài câu, anh ta nói sẽ làm cho em hạnh phúc! Thấy anh ta rất rối rắm, trên đầu ướt đẫm sương, làm chị không biết làm thế nào để đòi lại công bằng cho em nữa. Anh chàng này chắc chắn là một kẻ si tình! Nhìn vào bộ dạng ngu ngốc của Tần Trọng Hàn, tự nhiên chị cảm thấy câu nói đó đúng ghê gớm!”

“Câu gì?”

“Những người đang yêu đều là kẻ ngốc. Câu này đúng là quá chính xác! Bây giờ chị nhìn thấy em và Tần Trọng Hàn, chính là hai kẻ đại ngốc!”

Tiêu Hà Hà ngây ra. “Có lẽ là vậy!”

Rồi cúi xuống nhìn đống tàn thuốc đó, nằm đầy dưới đất, như nói ra tâm sự mà anh ta chưa bao giờ mở lời, Tiêu Hà thở dài. Nếu không yêu, không rối rắm, sao anh ấy lại hút thuốc ở đây mà không dám đến gõ cửa chứ? Nhưng nếu anh ta đến gõ cửa, liệu cô có chịu gặp anh ta không?

Có lẽ là không!

Với tình hình tối qua, cô cần được yên tĩnh để suy nghĩ kỹ càng, lấy lại tâm trạng bình tĩnh, và dường như cũng đã nhìn thấu trái tim mình. Quá khứ chính là quá khứ, dù có lựa chọn thế nào, hãy cứ giao nó cho Tần Trọng Hàn. Và cô cần âm thầm ủng hộ anh ta, đây mới là lòng dạ của một người phụ nữ!

Ở Tần thị.

“Hàn à, mới sáng sớm đã tìm tôi, có chuyện gì không?” Tăng Ly vừa vào cửa liền hỏi. “Cả đêm anh không ngủ à?”

Tần Trọng Hàn nói: “Tôi quyết định sẽ tặng căn hộ ở Minh Hạo cho Lam Ảnh, sau này tôi sẽ không đến đó nữa!”

“Ờ!” Tăng Ly thấy hơi bất ngờ, trầm ngâm một hồi rồi gật đầu: “Tôi tôn trọng quyết định của anh!”

Tần Trọng Hàn đang ký giấy tờ, đầu vẫn đang cúi xuống: “Cậu nhờ luật sư sang tên cho Lam Ảnh giùm tôi, xem như là tôi đền bù cho cô ấy chút gì đó, sau đó giao nó cho Mạc Lam Tịnh! Với lại liên lạc với nhà hàng, tôi muốn kết hôn!”

“Kết hôn?” Tăng Ly líu lưỡi. “Anh nói anh muốn kết hôn? Với Hà Hà?”

“Không phải Hà Hà thì còn ai?” Tần Trọng Hàn nhướn mày, tại sao cứ nghi ngờ quyết tâm của anh ta đối với Tiêu Hà Hà?

“Được! Tôi biết rồi, tôi sẽ báo với bác trai ngay!” Tăng Ly cười phá lên nhưng vẫn có chút kinh ngạc. “Hàn à, tôi thực sự không ngờ anh lại chớp nhoáng đến vậy. Nhưng Hà Hà thực sự rất tuyệt vời, chúc mừng anh!”

“Ly à, còn phải làm phiền cậu một chuyện này nữa!” Tần Trọng Hàn suy nghĩ một hồi rồi nói.

“Anh nói đi!”

“Hãy giúp tôi chăm sóc cho Lam Ảnh, để cô ấy sớm ngày khỏe lại! Vì Hà Hà, sau này tôi không muốn gặp lại Lam Ảnh nữa!”

Gật đầu rồi Tăng Ly bảo đảm: “Tôi biết rồi! Anh cứ yên tâm!”

Tần Trọng Hàn tranh thủ ký cho xong công văn, sau đó về nhà họ Tần, vừa bước vào cửa thì anh ta đã nói thẳng với ba mình: “Con muốn kết hôn, càng sớm càng tốt!”

Ông Tần ngây ra, sau đó có chút ngạc nhiên, và tinh thần cũng trở nên căng thẳng: “Với ai?”

“Tiêu Hà Hà!” Tần Trọng Hàn nhấn mạnh ba từ này một cách kiên định.

Vẻ mặt vốn đang căng như dây đàn của ông Tần ngay lập tức giãn ra, trên mặt lộ ra vẻ tán thành: “Được, ba không có ý kiến! Tiệc cưới sẽ tổ chức vào tuần tới đi, để ba kêu mọi người chuẩn bị, kêu dì Trương chuẩn bị phòng tân hôn cho con!”

“Con muốn tổ chức ở biệt thự số 15!” Tần Trọng Hàn nói một cách nghiêm túc.

“Tại sao lại muốn làm ở đó?” Tần Lăng Hàng có chút không vui, ông ta muốn được gặp cháu mình mỗi ngày mà.

“Nếu ba nhớ cháu, vậy hai đứa nhỏ sẽ sống ở đây, nhưng Hà Lan phải ở với con!” Tần Trọng Hàn nói với giọng ngang ngược và không hề nể mặt.

“Hai đứa con cũng ích kỷ quá rồi thì phải?” Tần Lăng Hàng nhíu mày. “Tại sao con dâu không thể sống chung nhà với ông già này? Sợ ba ăn thịt vợ của con à?”

“Con muốn có không gian riêng tư, chẳng lẽ ba không muốn có thêm vài đứa cháu?” Tần Trọng Hàn nhướn mày.

"Được rồi! Nể tình nhiều con cháu sẽ có nhiều phúc, ba tha thứ cho con một lần." Tần Lăng Hàng sa sầm mặt lại. "Con phải nhanh chóng sinh thêm cho ba một thằng cháu trai nữa đó!"

"Ba, con đi trước đây! Con còn chưa biết Hà Hà có chịu lấy con không nữa!" Tần Trọng Hàn thở dài, trong lòng cũng thấp thỏm theo.

"Thằng nhóc như con mà cũng có người phụ nữ nào thoát được à?" Tần Lăng Hàng hừ một tiếng lạnh lùng.

"Hà Hà thì phải dùng tình cảm mới làm cô ấy rung động được, cô ấy không quan tâm đến tiền bạc đâu. Lúc trước con đưa cho cô ấy 7 triệu rưỡi đó, cô ấy không hề đụng đến một xu. Mấy năm qua vừa phải nuôi Thịnh Thịnh, vậy mà cũng cố gắng học xong đại học, người phụ nữ như cô ấy chỉ có thể dùng tình cảm để làm cảm động thôi!" Tần Trọng Hàn nói xong câu này thì quay người đi ra khỏi nhà.

Trong phòng bệnh ở bệnh viện.

Cung Bồi Tân đã ở bên cạnh Mai Tây Vịnh cả đêm, đến khi trời sáng mới về nhà.

Và Bùi Lâm Xung đã tận dụng cơ hội này để lẻn vào trong phòng bệnh.

"Tây Vịnh!" Hai từ này vừa thốt ra khỏi miệng liền cảm thấy rất xa lạ. Đã bao nhiêu năm rồi không gọi cái tên này? Ánh mắt của Bùi Lâm Xung hơi xa xăm, như thể muốn xuyên qua thời gian và không gian vậy!

Mai Tây Vịnh vừa nhìn thấy Bùi Lâm Xung thì đột nhiên hoảng sợ. "Ông… Ông đến đây làm gì?"

Ánh mắt của Bùi Lâm Xung dừng lại trên khuôn mặt lo lắng của bà ta. Vẫn là khuôn mặt đó, hai mươi bốn năm rồi, không ngờ lần chia tay này đã hai mươi bốn năm!

"Tây Vịnh, có phải em đang giấu tôi điều gì không?" Bùi Lâm Xung nhìn bà ta, đôi mắt sâu thẳm khóa chặt khuôn mặt đang hoảng sợ của Mai Tây Vịnh.

"Bùi Lâm Xung, ông ra ngoài đi! Tôi không giấu ông chuyện gì cả. Món nợ giữa tôi và ông đã tính rõ ràng vào hai mươi bốn năm trước rồi!" Mai Tây Vịnh nói với vẻ kích động. "Ông đừng đến làm phiền tôi nữa!"

Nhưng Bùi Lâm Xung không hề để ý bà ta nói gì, chỉ hỏi với giọng nặng nề: "Hà Hà có phải là con gái của tôi không?"

Cả người Mai Tây Vịnh như chết lặng đi, bà ta không kịp có phản ứng gì cả. Nghe thấy câu hỏi của ông ta, khuôn mặt của bà ta lập tức trở nên nhợt nhạt, ánh mắt né tránh, nói bằng giọng rất nhanh. "Tôi không biết ông đang nói gì!"

“Không dám thừa nhận hay là không muốn thừa nhận?” Ông ta hỏi, giọng hơi mạnh mẽ.

“Ông đi ra ngoài!” Bà ta chỉ vào cửa. “Ông ra ngoài cho tôi!”

“Tây Vịnh, dù thế nào, tôi cũng cám ơn em, cám ơn em đã sinh ra Hà Hà cho tôi. Nó là một cô gái mà ai gặp cũng thấy thương!”

“Bùi Lâm Xung, ông đừng đến làm phiền nó! Bây giờ nó đang sống rất tốt, ông đừng làm phiền đến cuộc sống yên bình của nó!”

“Em đang lo lắng điều gì?” Bùi Lâm Xung nhướn mày lên rồi híp ánh mắt sắc bén lại.

“Tôi không có!” Mai Tây Vịnh đột nhiên ý thức được những điều mình đã nói.

“Vậy là em đã thừa nhận Hà Hà là con gái của tôi?”

127. Chương 127

“Hà Hà, bạn trai của cô có tốt với cô không?” Bùi Lâm Xung đột nhiên mở miệng hỏi. “À! Tôi hỏi điều này có vẻ như hơi mạo muội, nhưng cô cứ xem như là sự quan tâm của bậc cha chú trong nhà dành cho cô đi! Một cô gái tốt bụng và đáng yêu như cô, tôi hy vọng cô sẽ hạnh phúc vui vẻ!”

Tiêu Hà Hà hơi ngạc nhiên rồi lại mỉm cười bình thản. “Dạ được! Thật ra anh ấy cũng tốt với tôi lắm!”

Nếu tối qua, anh ta thực sự là cả đêm không ngủ, chỉ đứng trước cửa nhà cô mà hút hết ba gói thuốc, thì cô nghĩ rằng Tần Trọng Hàn thực sự đối xử không tệ với cô.

Có điều, giữa họ vẫn cần thêm nhiều sự thông cảm nữa. Còn về tương lai, cô thực sự không biết.

“Hình như cô hơi bối rối thì phải?” Bùi Lâm Xung không bỏ qua chút cay đắng lóe lên trong mắt Tiêu Hà Hà. “Bộ có chuyện gì xảy ra hả?”

Tiêu Hà Hà chợt nhớ Ngô Tân Tuyên. Ngô Tân Tuyên vẫn yêu Mễ Kiệt, nhưng có vẻ như chị ấy lại đi theo tổng tài Bùi. Cô cảm thấy hơi khó hiêu, vừa định mở miệng hỏi thì dằn lại, vì không biết nên hỏi thế nào.

Còn nữa, sao tổng tài Bùi lại quen biết Mai Tây Vịnh? Và rất rõ ràng rằng Mai Tây Vịnh vừa nhìn thấy Bùi Lâm Xung thì liền ngất đi. Trong ấn tượng của cô, Mai Tây Vịnh là một người không dễ rơi nước mắt, chứ đừng nói gì đến ngất xỉu.

“Cô định nói gì?” Bùi Lâm Xung nhận ra cô muốn nói gì đó nhưng lại thôi.

Tiêu Hà Hà nhìn vào ánh mắt quan tâm của Bùi Lâm Xung. “Tổng tài à, chú và Mai Tây Vịnh quen biết thế nào vậy?”

Tay của Bùi Lâm Xung hơi run lên, ông ta vội siết hai tay lại với nhau. “Hà Hà, tại sao cô không chịu nhận bà ấy?”

Tiêu Hà Hà chỉ mím chặt môi khi đối mặt với vấn đề này: “Là bà ta không nhận tôi!”

Nói ra với chút cay đắng, bởi vì vào năm ba cô qua đời, Mai Tây Vịnh đột ngột bỏ lại hai chị em cô, sau khi lấy ông họ Cung đó thì không còn lo đến sự sống chết của hai chị em cô nữa. Cô đã khóc và đến cầu xin Mai Tây Vịnh, nhờ bà ta bỏ tiền ra để chữa bệnh cho Tiêu Tiêu, nhưng Mai Tây Vịnh chỉ đưa cho cô 30 ngàn. Tiêu Hà Hà không còn cách nào khác nên đành phải bán căn nhà cũ đi, nhưng vẫn không gom đủ chi phí điều trị cho Tiêu Tiêu. Khi cô đến cầu xin Mai Tây Vịnh một lần nữa, bà ta lại nói rằng cô đừng đến tìm bà ta nữa, bà ta không thể giúp được gì cả!

Một người phụ nữ mà ngay cả con ruột của mình cũng bỏ mặc, một người mẹ như vậy, không có cũng chẳng sao!

“Bà ấy không nhận cô?” Lông mày của Bùi Lâm Xung nhíu lại. “Bà ấy là một người như vậy sao?”

“Mẹ ruột của tôi đã chết rồi, đã chết cách đây tám năm rồi!” Tiêu Hà Hà nói với giọng đầy cay đắng: “Tôi cũng chỉ có thể xem như bà ta đã chết!”

“Bao nhiêu năm qua, cô đã sống thế nào?” Tay của Bùi Lâm Xung càng run rẩy hơn, khi nhìn thấy thái độ của Hà Hà đối với Mai Tây Vịnh, tim ông ta cũng nhói đau theo. “Cô có vui vẻ không?”

Tiêu Hà Hà hơi ngạc nhiên, bởi vì giọng nói của Bùi Lâm Xung có vẻ rất thận trọng. Cô hơi bối rối, sao tổng tài lại nhìn mình với ánh mắt rất lạ, giống như một chú mèo con đi lạc, đầy lòng thương xót.

“Tổng tài à, chú đừng nhìn tôi với ánh mắt thương hại như vậy. Thật ra tôi cảm thấy tôi rất may mắn mà! Tôi không phải là một đứa trẻ bơ vơ, với lại tôi còn có một người ba thương tôi, một người em trai thương tôi. Tuy em trai tôi đã qua đời vì bệnh tim bẩm sinh, nhưng chúng tôi đã dựa vào nhau mà sống trong nhiều năm, tôi nghĩ tôi rất giàu có, bởi vì tôi có tình thân!”

Trong lòng Bùi Lâm Xung run rẩy, thấy hơi chua xót. “Cô đúng là một cô bé lạc quan!”

“Tổng tài, cách nói chuyện của chú giống hệt như ba tôi!” Tiêu Hà Hà bật cười, ánh mắt hơi xa xăm. Thật sự nhớ ba lắm! Không biết ba sống ở trên trời có tốt không! “Nhưng ba tôi đã mất nhiều năm rồi!”

Bùi Lâm Xung bỗng đứng phắt lên vì lo lắng, tâm trạng hơi kích động. “Hà Hà, thật ra tôi…”

Ông ta muốn nói rằng, thật ra ông ta mới là ba của cô! Nhưng, câu nói vừa ra đến miệng thì đã bị nuốt xuống lại!

Cuối cùng Bùi Lâm Xung không nói gì cả, chỉ nói với Tiêu Hà Hà rằng cuối tuần mời cô và Thịnh Thịnh đến nhà chơi. Tiêu Hà Hà cũng không từ chối.

Đến giờ tan ca, Tiêu Hà Hà vừa bước ra khỏi văn phòng.

Đúng lúc nhìn thấy Đỗ Cảnh, anh ta đứng từ xa liếc nhìn cô nhưng không chào hỏi gì, rồi giả vờ như không nhìn thấy, bước vào thang máy.

“Đỗ…” Tiêu Hà Hà hơi sững sờ, không biết Đỗ Cảnh bị gì, nụ cười yếu ớt của cô cứ nằm cứng trên môi, nhìn về hướng thang máy bằng ánh mắt nghi ngờ.

Đỗ Cảnh bị gì vậy? Sao không chào hỏi gì thì đã bỏ đi rồi?

Tiêu Hà Hà nhất thời không hiểu được.

Khi cô đi ra khỏi tòa nhà, từ xa đã nghe thấy các đồng nghiệp đang bàn tán: “Wow! Anh chàng soái ca kìa!”

“Tổng tài của Tần thị! Là tổng tài của Tần thị đó!”

“Bó hoa này sẽ tặng cho Tiêu Hà Hà à?”

Tiêu Hà Hà bước vội vài bước về phía trước, ngẩng đầu lên nhìn, thấy ở đằng xa hình dáng mảnh khảnh của Tần Trọng Hàn đang đứng dưới ánh hoàng hôn rực rỡ, trong tay đang cầm một bó hoa, đứng ở trước cửa tòa nhà, mặc đồ tây và giày da.

Tiêu Hà Hà bất giác ngây người ra. Anh ấy mà lại cầm hoa đứng dưới cửa của tòa nhà công ty cô? Anh ấy định làm gì đây?

Cô ngước mắt lên và nhìn về phía đó, anh ta đang mỉm cười với cô. Có lẽ do khuôn mặt của anh ta bị ngược sáng, nên cô không thể nhìn rõ nét mặt của anh ta, tự nhiên tim cô đập nhanh thình thịch. Cô ngẩn ra, bối rối và nhìn đi chỗ khác, nhìn thấy xe của Đỗ Cảnh đang chạy như bay ra khỏi bãi đậu xe của công ty.

Tay của Tiêu Hà Hà siết chặt lại, và từng bước từng bước đi về phía anh ta.

Sau lưng là những đồng nghiệp đã bị Tần Trọng Hàn làm cho choáng váng!

Tần Trọng Hàn miệng cười, tay cầm hoa, ánh mắt chỉ dồn vào một mình cô, ánh mắt thắm thiết.

Ở chỗ cách anh ta một trăm mét, Tiêu Hà Hà dừng bước lại. Khi bốn mắt nhìn nhau, nụ cười của cô xấu hổ và e thẹn, và có hơi căng thẳng.

Cô vừa định mở miệng thì Tần Trọng Hàn đã nói với giọng điềm tĩnh: "Bà xã à, làm vợ anh nha!"

Tiêu Hà Hà sững sờ!

Sau đó, trong lúc cô vẫn đang sững sờ, Tần Trọng Hàn đã quỳ một chân xuống đất, bất chấp ánh mắt của mọi người, chỉ nhìn Tiêu Hà Hà bằng ánh mắt chứa chan, và nói một câu. "Bà xã à, em làm vợ anh nha! Bây giờ anh xin hứa, từ hôm nay trở đi, anh sẽ cố hết sức mình để bảo vệ em, yêu thương em, để em được hạnh phúc! Cám ơn em, dù xảy ra chuyện gì cũng đều mỉm cười đối mặt, không hề trách móc anh. Tại anh quá lơ là, anh không nghĩ đến cảm nhận của em! Từ nay về sau, anh xin hứa, dù có xảy ra chuyện gì thì cũng không quan trọng bằng em. Anh sẽ luôn nghĩ đến cảm nhận của em đầu tiên, sẽ không làm em bị tổn thương một lần nào nữa!"

"A! Cảm động quá đi!" Không biết ai đã hét lên.

Tiêu Hà Hà chỉ cảm thấy tim mình đang đau âm ỉ, từng cơn từng cơn, đau rất nhiều.

Chưa nghe được câu trả lời của cô, Tần Trọng Hàn vẫn qùy một chân dưới đất, nhìn thẳng vào mắt cô. "Bà xã, hãy tha thứ cho anh! Còn nữa, em đồng ý lấy anh đi!"

"Cô Tiêu à, mau nhận lấy bó hoa đi!" Thấy cô vẫn đứng ngây ra đó, cuối cùng đã có người hét lên.

Mặt của Tiêu Hà Hà lập tức đỏ bừng lên, khẽ nói: "Tần Trọng Hàn, anh mau đứng lên đã!"

"Em đồng ý với anh trước đã!" Anh ta chớp chớp đôi mắt đen nhánh.

Cô nhanh chóng cầm lấy bó hoa rồi giơ tay ra kéo anh ta đứng dậy. Sao anh ta lại làm chuyện xấu hổ vậy nè? Cô không khóc vì bất ngờ mà ngược lại còn cảm thấy rất xấu hổ. "Tần Trọng Hàn, anh mau đứng lên đi. Nếu anh còn không đứng lên, em sẽ mặc kệ anh đó!"

Tần Trọng Hàn thấy cô đã nhận hoa, nên liền đứng dậy.

Tiêu Hà Hà cầm bó hoa và đi ra ngoài. Cô bối rối chết đi được, có chết cô cũng không ngờ rằng một người đàn ông như Tần Trọng Hàn mà lại làm những chuyện như vậy. Bộ anh ta bị thiểu năng à?

Nhưng trong tim lại rất rạo rực, thì ra anh ta cả đêm không ngủ là để nghĩ ra chiêu này, đúng là làm người ta bất ngờ.

Tiêu Hà sải bước đi ra bên ngoài, trong tay vẫn cầm bó hoa. Bó hoa này cũng rất thơm, khóe miệng không kìm được nụ cười, nhưng vẻ mặt bỗng ngay lập tức sa sầm lại.

"Bà xã, chờ anh với. Xe đậu ở đây nè!" Tần Trọng Hàn thấy cô sắp đi quá khỏi chiếc xe nhưng lại không có ý định ngồi lên xe, liền lập tức chạy đến nắm lấy tay cô, còn tay kia thì mở cửa xe, Tiêu Hà Hà đã bị anh ta nhét vào xe như vậy đó.

Anh ta cũng lên xe, và cuối cùng cũng rời khỏi ánh mắt của các đồng nghiệp.

Ở trong xe, Tiêu Hà Hà ngồi ôm bó hoa một cách lặng lẽ, không nói gì, cũng không nhìn Tần Trọng Hàn, chỉ nhìn thẳng về cảnh đường phố phía trước.

Tần Trọng Hàn đang lái xe mà thấy cô không nói câu nào, anh ta cứ liếc mắt sang nhìn cô. Ánh mắt đó giống như lưu ly, phản chiếu ánh sáng rực rỡ.

"Bà xã!" Anh ta đột nhiên hét lên.

Cô vẫn không nói gì.

Anh ta liền dừng xe lại bên đường với vẻ mặt giận dữ và lúng túng.

Cô hít một hơi thật sâu và nghiêng đầu nhìn với vẻ nghi ngờ.

Anh ta bỗng giữ chặt phía sau đầu cô, người hơi cúi xuống và ghé sát vào cô. Cái lưỡi ấm áp chui vào miệng cô và hôn cô một cách ngọt ngào. Nâng lưỡi của cô lên, khuấy đảo một hồi triền miên. Trong ánh tà dương còn sót lại, khuôn mặt đẹp trai của anh ta trở nên mờ ảo, và cô hoàn toàn không có phản ứng gì.

Bó hoa trong tay cô không biết đã bị anh ta để ra ghế sau từ lúc nào, còn môi của anh ta thì vẫn không rời khỏi môi cô, cô không kìm được phải nhắm mắt lại.

"Chúng ta kết hôn đi, đám cưới vào tuần tới!" Đôi mắt anh ta long lanh, nhìn vào cô và thốt ra tiếng lòng.

Cái gì? Anh ấy nói gì? Đang nôn nóng muốn cưới cô à? Cô đang nghi ngờ không biết anh ta đã suy nghĩ kỹ chưa!

Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch vì kinh ngạc đó rất dễ thương. Cô hơi hé đôi môi đang đỏ lên vì vừa mới bị anh ta hôn, rất quyến rũ, dường như đang mong đợi anh ta mặc sức thưởng thức lần nữa. Anh ta hơi

cong môi lên, ánh mắt rực lửa.

Tiêu Hà Hà nhất thời chưa hoàn hồn lại kịp, rất lâu vẫn không có phản ứng gì.

"Bà xã! Anh nói chúng ta hãy kết hôn đi!" Cho đến khi tiếng hét khe khẽ của anh ta vang lên lần nữa, cô mới có phản ứng.

Từ từ tỉnh táo và khôi phục ý thức, khuôn mặt đẹp trai của anh ta thật là xấu xa ở trước mắt. Tiêu Hà Hà bỗng giống như nhớ ra điều gì đó, tự nhiên nhíu mày lại, rồi cắn chặt môi. Những cử động nhỏ này đều bị anh ta nắm bắt được.

Anh ta cũng bắt đầu căng thẳng theo, vì mỗi khi cô như vậy, có nghĩa là anh ta sẽ có khả năng bị từ chối, trái tim anh ta bỗng hoảng loạn lên. "Bà xã à, đừng từ chối mà!"

"Em không muốn lấy anh!" Giọng cô run rẩy và nói ra gần như cùng một lúc với anh ta.

"Tại sao vậy?" Lông mày của anh ta nhướng cao lên, mắt nheo lại, trong giọng hets lên như có một chút bất mãn. "Hà Hà, em vẫn còn trách anh à?"

128. Chương 128

"Không muốn!" Cô kiên quyết lắc đầu.

"Tại sao?"

Tiêu Hà Hà như nghẹt thở. Đôi mắt sâu thẳm của anh ta dường như muốn nhìn thấu vào đáy mắt cô, lục lọi trong trái tim cô. Cô bỗng quay đầu đi, không nhìn thẳng vào anh ta nữa, rồi nói với vẻ bất lực: "Vì em không biết liệu em cũng sẽ trở thành quá khứ hay không."

Lời nói vừa thốt ra thì cô nhìn thấy vẻ mặt của anh ta hơi cứng đờ lại, dường như còn có chút bị tổn thương. Trong lòng cô lo lắng, muốn nói gì đó nhưng cổ họng giống như bị thứ gì đó chặn lại, khiến cô không thể thốt thành lời. Cô hoang mang đẩy anh ta ra, nhưng bỗng nhận ra không thể nào đẩy được.

"Em vẫn còn giận à?" Anh ta khẽ hỏi, giọng đầy khổ sở và nặng nề. "Vì chuyện mấy tấm hình hôm qua phải không?"

Nhắc đến mấy tấm hình đó, tim cô lại càng thêm đau xót. Mỉm cười cay đắng, cô nói thật khẽ: "Tần Trọng Hàn, chúng ta chưa từng chụp chung với nhau tấm hình nào hết phải không?"

Anh ta đột nhiên cứng đờ, vì lời nói của cô, rất bi thương, nhưng lại hoàn toàn là sự thật. Đúng vậy! Bị cô nói như vậy thì anh ta mới nhận ra, giữa họ hình như chỉ có một đứa con, còn những kỷ niệm khác thì rất ít, thậm chí ngay cả một tấm hình chụp chung với cô mà anh ta cũng không có.

Anh ta muốn nói không phải do mình cố ý, nhưng lời vừa đến cửa miệng thì chợt nhận ra, dù có giải thích gì thì cũng vô ích.

"Em muốn chụp thì chúng ta đi chụp được không? Chúng ta lại đi Hokkaido nhé!" Anh ta vội vã nói. "Chúng ta sẽ chụp thật nhiều hình được không em?"

Muốn bù đắp cho cô, cho cô những kỷ niệm đẹp nhất, để cô quên đi đau thương.

Cô lắc đầu, rồi lại mím chặt môi, nhìn anh ta ở khoảng cách rất gần, trong lòng càng thêm chua xót. "Để anh lại bỏ rơi em một lần nữa có phải không? Lần trước, trên người em không có lấy một xu. Lần này, em sẽ còn ngu ngốc mà đi cùng anh đến đó nữa à?"

"Hà Hà!" Anh ta khẽ kêu lên. "Anh xin lỗi…"

Anh ta nhận ra mình thật quá đáng, dường như lúc nào cũng lơ là với cô. Bị cô nói như vậy, anh ta á khẩu im lặng, không biết phải giải thích thế nào.

Cô không đành lòng làm tổn thương đến anh ta lần nữa, nên nói với giọng chân thành: "Em cảm nhận được rằng anh yêu em, nhưng, em cũng cảm nhận được rằng anh yêu Mạc Lam Ảnh. Nếu anh muốn em nói cho anh biết lý do em không chịu lấy anh, thì đây chính là lý do! Có lẽ ngay cả bản thân anh cũng không biết, anh yêu chị ấy nhiều hơn yêu em."

"Không phải như vậy đâu!" Anh ta vội vàng giải thích.

Nhưng cô lại đưa tay lên che miệng anh ta. "Em không có ý trách anh! Nghe em nói hết đã."

Ánh mắt anh ta đau khổ, rồi gật đầu.

"Anh cất giữ kỷ niệm của anh và Mạc Lam Ảnh cẩn thận như vậy, em cũng tưởng rằng quá khứ chỉ là quá khứ, nhưng anh lại không nỡ vứt bỏ quá khứ của anh. Bây giờ chị Mạc không nhận ra anh nữa, anh không biết lúc nghe thấy lời của chị ấy, vẻ mặt của anh thất vọng đến thế nào không? Vẻ mặt đó của anh đã làm em tổn thương sâu sắc! Có lẽ anh nghĩ rằng em buồn vì những tấm hình đó, nhưng không phải hoàn toàn là vậy. Tần Trọng Hàn, còn cả vẻ mặt của anh nữa! Chị ấy nói Hàn của chị ấy có mắt xanh, anh có nhớ vẻ mặt của anh lúc đó thất vọng đến thế nào không?"

Anh ta thực sự không chú ý đến. Anh ta thật sự rất thất vọng sao?

Trong lòng Tần Trọng Hàn tự hỏi mình, hai chân mày cau lại. Đôi mắt đen sâu thẳm đầy u ám, lắng sâu, và cả xót xa ân hận. Anh ta không hề nhớ, vì biểu lộ vô ý đó mà làm cho Hà Hà tổn thương và buồn bã đến vậy à?

"Hôm nay anh công khai quỳ xuống cầu hôn em, em rất cảm động, nhưng em không thể lấy anh!" Tiêu Hà Hà nhẹ nhàng nói, trong lòng bỗng nhiên nguội lạnh đi.

Có thứ gì đó rõ ràng trong tim, rất rõ ràng. Đầu óc cô cũng đột nhiên thức tỉnh. Đúng vậy, không thể lấy anh ta!

Thứ mà cô muốn quá xa xỉ, cô muốn tình cảm duy nhất. Nếu không thể chỉ hai người sống với nhau trọn đời, vậy thì cô thà rằng không kết hôn, không cần tình yêu.

Mặc dù cô cũng biết bộ dạng của mình bây giờ hơi tỏ vẻ, thậm chí là có chút nhõng nhẽo, có chút giả tạo, nhưng cô cũng chỉ vì muốn giữ lại cho mình chút lòng tự trọng. Cô có quyền bảo vệ lòng tự trọng của mình.

Tần Trọng Hàn nhíu chặt mày lại. "Hà Hà, anh không biết giải thích thế nào về những tấm hình đó, cũng không biết giải thích với em thế nào về tâm trạng của anh."

"Vậy thì đừng giải thích!" Cô nói nhanh như bay, trong tim đầy chua chát. "Em không muốn nghe giải thích. Tần Trọng Hàn, em không muốn để cho trái tim mình chịu uất ức, không muốn để cho trái tim mình chịu uất ức một cách quá tầm thường, vậy nên em không thể lấy anh!"

"Không muốn lấy anh, vậy em vẫn chịu gặp anh chứ?" Anh ta buồn bã hỏi, cũng không miễn cưỡng nữa. Những ngón tay mảnh khảnh của anh ta vuốt nhẹ lên đôi má trắng bóng của cô, nhẹ nhàng gỡ những cọng tóc đang dính trên mặt cô.

Tim cô run lên. Chuyện này, cô thực sự chưa từng nghĩ đến.

Nếu như không gặp…

Cô không biết trong lòng cô sẽ như thế nào.

Anh ta hôn lên trán cô, có chút buồn bã, bầu không khí rất đau thương. "Anh xin lỗi. Ngoài xin lỗi ra, anh không biết nói gì với em nữa…"

"Vậy thì không cần nói gì cả!" Cô nhắm mắt lại, cố nén chua xót.

"Anh xin lỗi em, cô bé! Tại sao lúc nào anh cũng làm cho em phải chịu thiệt thòi như vậy chứ?" Anh ta lẩm bẩm rồi rời khỏi cô.

Tiêu Hà Hà cảm thấy người nhẹ đi, cả cái ghế ngồi cũng như bay bổng lên. Còn anh ta cúi đầu và không nói gì.

Cô cúi gầm mặt xuống không dám nhìn anh ta. Anh ta lại đưa tay qua, cài dây an toàn lại cho cô.

Chiếc xe hơi rung lên, rồi nổ máy một lần nữa.

Bầu không khí có chút ngột ngạt, Tiêu Hà Hà cúi gầm mặt xuống, hai tay đan vào nhau, trong túi xách vẫn còn tập ảnh mà Mạc Lam Tịnh đưa cho cô, cô vẫn không biết nên xử lý thế nào.

Trong đầu cô rối bời, rốt cuộc có nên gặp nữa hay không? Không lấy anh ta, nếu vẫn còn gặp nhau, vậy mối quan hệ giữa họ chẳng phải càng buồn cười hay sao?

"Để anh đưa em về!" Anh ta nói. "Ngữ Điền đã được ba anh đón về rồi!"

Cô gật đầu. "Được!"

Chiếc xe dừng lại ở đường Vĩnh Hạng. Anh ta xuống xe, định mở của cho cô, nhưng thấy cô đã xuống rồi. Sau khi xuống xe, không nói gì, cô đi thẳng về phía căn hộ.

"Hà Hà!" Anh ta khẽ gọi.

Cả người cô khựng lại rồi quay đầu, cố kéo ra một nụ cười. "Chúng ta không nên gặp nhau nữa!"

"Là suốt đời không gặp nữa, hay chỉ tạm thời?" Anh ta vội hỏi.

Tim cô nhói lên. "Tạm thời đừng gặp nữa!"

"Được!" Anh ta không níu kéo cô. "Em giữ sức khỏe!"

Cô quay người đi, nhìn thấy đống tàn thuốc lúc rời đi vào buổi sáng đã được cô lao công quét dọn sạch sẽ, và cô sực nhớ đến điều gì đó, định quay người lại hỏi anh ta xem có phải cả đêm qua không ngủ hay không, nhưng cô phát hiện ra xe của anh ta đã phóng đi mất dạng.

Tim cô bỗng nhiên trống rỗng, không biết làm như vậy rốt cuộc đúng hay sai…

Chiếc xe lao nhanh ra khỏi con hẻm, Tần Trọng Hàn dừng xe bên đường, quay đầu lại, phát hiện ra bó hoa vẫn còn nằm ở ghế sau. Anh ta nhớ lại cô nói tạm thời đừng gặp nhau, trong lòng càng thêm đau đớn.

Lại là một đêm khó ngủ.

Tiêu Hà Hà khoác áo lên và đi vào con hẻm.

Cô thừa nhận là cô muốn xem thử xe của Tần Trọng Hàn có ở đó hay không. Có lẽ trong tiềm thức, cô vẫn hy vọng anh ta có ở đó.

Nhưng, sau khi ra ngoài, cô không nhìn thấy chiếc xe, trong lòng có chút thất vọng.

Gió thổi đến, không khí rất mát mẻ, cô vô thức ôm lấy mình. Thì ra, không nhìn thấy anh ta thì trong lòng càng đau hơn! Chắc là anh ta đã về rồi!

Tiêu Hà Hà thở dài rồi quay người đi vào căn hộ.

Mở ti vi lên, không biết kênh nào đó đang chiếu một bộ phim mà cô không biết tên, liếc nhìn rồi cũng không có tâm trạng để xem tiếp, lại tắt ti vi và leo lên giường nằm ngủ.

Ngày hôm sau, cô đi làm, Bùi Lâm Xung lúc nào cũng như vô tình hỏi cô về chuyện lúc nhỏ của cô, cũng gián tiếp hỏi về tình cảm giữa ba cô Tiêu Nam Bắc và Mai Tây Vịnh. Tiêu Hà Hà bỗng nghĩ rằng, có lẽ mối quan hệ giữa tổng tài Bùi và Mai Tây Vịnh không hề đơn giản, có lẽ nhiều năm trước họ từng là người yêu của nhau.

Cuối cùng, Bùi Lâm Xung hỏi: "Hà Hà, nếu có một ngày tự nhiên cô phát hiện ra, người cha mà cô gọi trong bao nhiêu năm đó không phải là ba ruột của mình, thì cô sẽ như thế nào?"

Tiêu Hà Hà lắc đầu rồi phì cười: "Chuyện đó là không thể nào! Tôi không đặt giả thiết như vậy, ba tôi sẽ buồn lắm đó! Trên đời này, không có người cha nào lại thương con nhiều như ba tôi đã thương tôi!"

Vẻ mặt của Bùi Lâm Xung hơi cứng ngắc. "Vậy cũng phải, cô có một người cha tốt!"

Khi hết giờ làm, Tiêu Hà Hà vô thức liếc tìm ở cửa công ty, cũng không nhìn thấy chiếc Bugati màu xanh ngọc nào cả, trong lòng cô có chút thất vọng.

Sao cứ có cảm giác bản thân mình lúc này giống như một con cá, bị chiên đi chiên lại nhiều lần, không biết lúc nào thì sẽ không chịu nổi và bị cháy khét. Gặp cũng đau khổ, không gặp cũng đau khổ. Trái tim của cô ơi, từ lúc nào mà không còn bình thản nữa rồi?

Từ từ đi ra khỏi công ty, cô cảm thấy rất lạ, sao hôm nay con không có phản ứng gì cả. Mấy ngày nay cũng rất yên tĩnh, hoàn toàn khác với lúc mang thai Ngữ Điền. Chẳng lẽ là con gái thật sao?

Cảnh đường phố mùa đông thật ảm đạm, cô cứ đi như vậy, rồi chợt nhận ra đã rất lâu rồi không ra ngoài tản bộ. Đi bộ từng bước từng bước như vậy cũng rất tốt.

Cứ cúi đầu bước đi, đột nhiên một đôi giày da màu đen đập vào mắt, Tiêu Hà Hà từ từ ngẩng đầu lên, nhìn thấy một đôi mắt màu xanh.

"Hàn Lạp?" Cô có chút kinh ngạc, trong đầu chợt lóe lên những lời Mạc Lam Ảnh nói, mắt xanh, tóc đen, sau đó cô bật cười khanh khách.

Tay Hàn Lạp đang đút vào trong túi quần, khẽ hỏi: "Cô cười gì?"

"Không! Sao anh lại ở đây?" Tiêu Hà Hà hỏi.

"Ra ngoài đi dạo!" Hàn Lạp cũng cười cười. "Đúng lúc gặp được cô!"

"Trùng hợp vậy!" Cô khẽ lẩm bẩm, nhưng cứ cảm thấy không phải là trùng hợp.

Ở phía bên kia của con đường, một chiếc RV cao cấp đang chậm rãi đi theo ở phía sau, giữ khoảng cách khá xa so với họ, nhưng vẫn luôn đi theo.

"Cậu chủ, có cần đuổi theo không?" Anh tài xế hỏi.

"Không cần!" Đôi môi mỏng thốt ra mấy từ, lạnh lùng mà nặng nề.

Người đang ngồi ở ghế sau chính là Tần Trọng Hàn, lông mày anh ta nhíu lại, nhìn thấy có đàn ông bước đến gần cô, anh ta càng cau mày chặt hơn, lấy điện thoại ra và gọi. "Dật à, giúp tôi điều tra một người!"

"Nói!" Một chữ đơn giản vang lên ở đầu bên kia.

"Không biết rõ họ tên, nhưng hình như là họ Hàn, con lai, thường xuất hiện ở cửa Lăng Phong, thỉnh thoảng lại đeo theo người phụ nữ của tôi - Tiêu Hà Hà, mắt màu xanh!"

"Khi nào cần kết quả?"

129. Chương 129

Mắt của Hàn Lạp hơi nhíu lại. "Tinh thần của cô ấy bây giờ thế nào?"

“Không tốt lắm!” Tiêu Hà Hà lắc đầu, bỗng ý thực được mình đã nói hơi nhiều, liền nói: “Anh Hàn à, đây là chuyện riêng của người khác, tôi không nên nói lung tung, xin anh cũng đừng nói cho ai biết!”

Hàn Lạp thì dường như đã rơi vào trầm tư.

“Anh Hàn?” Tiêu Hà Hà hét lên.

“Ờ!” Hàn Lạp hoàn hồn lại. “Cô nói gì?”

Tiêu Hà Hà thở dài. “Anh Hàn à, hồn vía anh bay đi đâu vậy?”

“Xin lỗi!” Hàn Lạp xin lỗi với vẻ chân thành. “Đi ăn chung ha! Bây giờ cũng tới giờ ăn rồi, tôi mời cô, xem như đền bù vì hôm qua đã không mời được cô!”

Tần Trọng Hàn vẫn luôn theo sau họ, ở trong xe, tay của anh ta đã cuộn lại thành nắm đấm, cứ nhìn theo Tiêu Hà Hà và Hàn Lạp đi về phía săn hàng Hải Hoàng.

“Cậu chủ à, cậu có muốn tôi vào xem thử không?” Người tài xế hỏi.

“Không cần đâu!” Khuôn mặt lạnh lùng của Tần Trọng Hàn vẫn giữ bình tĩnh, nhưng hơi căng cứng. Anh ta liếc nhìn về phía Hải Hoàng: “Cứ chờ ở đây là được rồi!”

Người tài xế tìm một ô cửa có thể nhìn thấy bên trong rồi dừng lại ở đó. Tần Trọng Hàn nhìn vào bên trong qua lớp kính, anh ta có thể nhìn thấy Tiêu Hà Hà đang cười với Hàn Lạp, không biết họ đang nói gì với nhau.

Tần Trọng Hàn cứ nhìn mãi nhìn mãi, tự nhiên nhận ra tim mình thắt lại. Thì ra, chỉ mới nhìn thấy cô cười với người đàn ông khác, trái tim của anh ta đã thắt lại, rất chua chát, rất điên cuồng vì ganh tỵ!

Đặt mình vào vị trí người khác, cô nhìn thấy những tấm hình anh ta ôm và hôn người phụ nữ khác, tất nhiên sẽ càng buồn hơn. Thì ra khi đặt mình vào vị trí người khác, anh ta nhận ra rằng mình không có phong độ như cô, anh ta không thể cười nổi!

Anh ta thực sự rất muốn xông vào đó để kéo cô ra, ôm chặt lấy cô và nói với cô rằng đừng cười với người đàn ông khác. Đừng làm vậy! Nhưng mà, cô đã nói rằng tạm thời đừng gặp nhau.

Anh ta lại bắt đầu chán nản, không dám tiến lên trước, chỉ đứng nhìn từ xa, ngọn lửa đố kỵ trong lòng lại càng cháy rực, cháy to đến mức làm anh ta sắp ngạt thở.

“Anh Hàn à, anh yêu bạn gái của anh nhiều lắm ha! Có thể anh yêu chị ấy nhiều hơn chị ấy yêu anh, vậy

nên anh mới bị tổn thương!" Tiêu Hà Hà nói.

Hàn Lạp nói chỉ muốn tìm ai đó để nói chuyện, và đúng lúc cô cũng đang rất buồn chán, nên đã làm thính giả của anh ta một lần. Sau đó, họ bắt đầu ăn cơm.

"Tôi không biết tôi có thực sự yêu cô ấy hay không nữa!" Anh ta lắc đầu, giọng nam trầm hơn nhưng vẫn để lộ một chút cô đơn. "Tôi chỉ rất thất vọng về cô ấy! Nhưng mọi chuyện đều qua rồi, tôi và cô ấy cũng phải nên bắt đầu cuộc sống mới rồi!"

"Người đàn ông trọng tình cảm như anh không còn nhiều, anh nhất định sẽ được hạnh phúc!" Tiêu Hà Hà an ủi.

Đôi mắt đen của Hàn Lạp long lanh lên, nói ra một câu làm người ta khó hiểu được. "Hạnh phúc với tôi mà nói là một thứ xa xỉ phẩm."

Trái tim của Tiêu Hà Hà bỗng đập loạn nhịp, câu nói này đã nói trúng trái tim cô rồi. Hạnh phúc với bất kỳ ai mà nói cũng đều là một thứ xa xỉ phẩm. Cô cũng không biết hạnh phúc của cô đang ở đâu! Có lẽ vì quá tham lam. Cô nói với vẻ ủ rũ: "Có lẽ không nên yêu cầu quá cao!"

Đột nhiên cảm thấy họ giống như một đôi bạn già đang nói về ý nghĩa của hạnh phúc, Tiêu Hà Hà bỗng mỉm cười yếu ớt, chỉ cảm thấy mình đã già rồi, càng ngày càng dễ xúc động hơn.

"Chúng ta cũng xem như là bạn phải không?" Hàn Lạp ngẩng đầu lên nhìn Tiêu Hà Hà đang ngồi ở đối diện, cầm khăn ăn lau miệng một cách tao nhã.

Tiêu Hà Hà hơi ngây người ra rồi gật đầu, vừa nghĩ đến chủ đề này, không ngờ anh ta đã nói ra trước. "Tạm xem là vậy!"

Mặc dù cô không thích kết bạn với người khác giới, nhưng có một vài người bạn khác giới thì hình như cũng không tệ.

Đúng vào lúc này, điện thoại của Tiêu Hà Hà reo lên. Cô rất ngạc nhiên, đó là số của Mạc Lam Tịnh, lần trước cô ta gọi đến nên cô vẫn nhớ số này.

"Xin lỗi, tôi nghe điện thoại một chút!" Tiêu Hà Hà nói.

Hàn Lạp ra dấu, kêu cô cứ tự nhiên.

"Cô Mạc, cho hỏi cô tìm tôi có chuyện gì không?" Tiêu Hà Hà hỏi với giọng thật nhỏ.

“Tiêu Hà Hà, tôi không ngờ thủ đoạn của cô lại độc ác đến vậy, cô đã kêu Tần Trọng Hàn đừng bao giờ gặp mặt chị tôi nữa đúng không? Nếu như chị hai tôi có xảy ra chuyện gì, tôi nhất định sẽ không tha cho cô đâu!” Giọng của Mạc Lam Tịnh đầy vẻ đe dọa, đâm thẳng vào tai Tiêu Hà Hà.

“Cô Mạc à, tôi không hiểu cô đang nói gì. Tại sao Tần Trọng Hàn lại không gặp chị hai của cô nữa?”

Nghe đến đây, vẻ mặt Hàn Lạp hơi gượng gạo, hướng mắt nhìn về Tiêu Hà Hà.

“Tôi không biết cô đang nói gì, chuyện của Tần Trọng Hàn thì tôi cũng không rõ. Cô nói sao? Chị hai cô biến mất rồi?” Giọng của Tiêu Hà bỗng trở nên vội vã. “Sao lại như vậy được?”

Hàn Lạp lập tức ngẩng đầu lên, rất kinh ngạc.

Tiêu Hà Hà gác máy và cau mày với vẻ nghi hoặc.

“Mạc Lam Tịnh nói Lam Ảnh đã biến mất hả?” Hàn Lạp trực tiếp lên tiếng.

Tiêu Hà Hà gật đầu. “Đúng vậy, nói đã đi đâu mất, bây giờ cô ấy đang đi tìm!”

Hàn Lạp đứng phắt dậy, rút ví ra và để tiền lại. “Xin lỗi, tôi phải ra ngoài tìm cô ấy!”

“Hả?” Tiêu Hà Hà ngạc nhiên. “Anh cũng quen chị ấy?”

“Không còn thời gian để giải thích nữa. Cô Tiêu à, cô tự về nha!”

“Không, tôi cũng đi tìm chị ấy!” Tiêu Hà Hà cũng đứng lên, hai người vội vã đi ra khỏi nhà hàng.

Tần Trọng Hàn vừa thấy họ đi ra thì ngay lập tức cảnh giác. “Mau đi theo!”

Vào lúc này, điện thoại của Tần Trọng Hàn cũng reo lên. “Cái gì? Sao lại đi đâu mất? Cậu mau cử người đi tìm đi! Tôi cũng sẽ đi tìm!”

Tần Trọng Hàn nhìn thấy Tiêu Hà Hà đã ngồi lên xe của Hàn Lạp, và chiếc xe đó chạy về hướng căn hộ Minh Hạo.

Xe của Tần Trọng Hàn cũng chạy về hướng đó.

Tiêu Hà Hà lại gọi cho Mạc Lam Tịnh. “Cô Mạc à, chị hai của cô đã đi bao lâu rồi? Sao chị ấy lại ra ngoài

được?"

"Được rồi, tôi biết rồi!"

Tay của Hàn Lạp siết chặt vô lăng làm gân trắng hiện lên rất rõ. "Cô ấy nói sao?"

"Cô ấy nói chị hai của cổ đã được khoảng một tiếng rồi, mọi người đều đang đi tìm! Có lẽ chỉ vừa mới ra khỏi khu căn căn hộ thôi, hoặc vẫn còn trong khu dân cư!" Tiêu Hà Hà nói.

Khi xe của Hàn Lạp và xe của Tần Trọng Hàn đều dừng lại ở căn hộ Minh Hạo, vừa mở cửa xe ra thì Tiêu Hà Hà liền nhìn thấy Tần Trọng Hàn đang bước xuống khỏi chiếc RV, cả hai đều đồng thời kinh ngạc.

Anh ta chạy đến. "Sao em cũng đến đây?"

"Chị Mạc đi đâu mất rồi!" Tiêu Hà Hà giải thích.

Hàn Lạp lại nói: "Có lẽ cô ấy vừa mới đi ra khỏi đây không lâu, tôi sẽ đi tìm trước! Chúng ta tìm thấy thì liên lạc qua điện thoại, đây là số của tôi. Cô Tiêu à, chúng ta chia nhau đi tìm!"

"Được!" Tiêu Hà Hà gật đầu rồi liếc nhìn tấm danh thiếp, sau đó cất nó vào túi xách.

Nhưng Tần Trọng Hàn đã giữ cô lại. "Em đi chung với anh!"

"Không kịp nữa đâu, tìm được chị Mạc quan trọng hơn. Cô Lam Thanh cũng đang tìm chị ấy. Chúng ta chia nhau ra, tìm được chị ấy mới quan trọng, chút nữa trời tối sẽ khó tìm lắm. Em đi tìm hướng bên này!"

Tiêu Hà Hà chỉ về phía con đường lớn bên ngoài khu dân cư và bước đi.

"Hà Hà!" Tần Trọng Hàn hét lên một tiếng.

"Hmm?" Cô quay đầu lại.

"Cẩn thận đó!" Tần Trọng Hàn vội vàng căn dặn.

"Em biết rồi!" Tiêu Hà Hà gật đầu, không còn thời gian để nói thêm điều gì. Mọi người đều đi tìm Mạc Lam Ảnh.

Hàn Lạp chạy rất nhanh, Tiêu Hà Hà không biết tại sao anh ta lại lo lắng đến vậy, nhưng cô thực sự rất

nghi ngờ, Hàn Lạp hình như có mối quan hệ bất thường với Mạc Lam Ảnh.

Cô cũng đi rất nhanh, ở trên đường, cô không bỏ qua một người đi đường nào, nhất là khi cô nhìn thấy hình bóng của một người phụ nữ, cô đều sẽ đến gần nhìn thật kỹ.

Cứ đi mãi đến một con hẻm, cô đột nhiên nghe thấy một tiếng hét vang lên ở phía trước, rất chói tai. Tiêu Hà Hà lập tức chạy đến đó. "Chị Mạc, là chị hả?"

Không có ai? Tiêu Hà Hà ngạc nhiên nhìn vào con hẻm không một bóng người, lẽ nào là ai đó đùa giỡn? Vừa quay người lại thì đâm sầm vào một cơ thể cường tráng, cô lập tức lên tiếng xin lỗi: "Tôi xin lỗi."

Xoa xoa chỗ đầu mũi đang đau vì cú va chạm, Tiêu Hà Hà xin lỗi mà rưng rưng nước mắt, rồi ngước nhìn lên, mặt mày bỗng tái mét. "Các anh là ai?"

"Đại ca ơi, lại thêm một cô gái nữa nè, còn xinh hơn cô gái lúc nãy nữa đó!" Một tên du côn với dáng người cao gây giơ tay ra chụp lấy cánh tay của Tiêu Hà Hà, ánh mắt dê xòm liếc nhìn khắp thân hình hấp dẫn của cô.

"Các anh là ai?" Tiêu Hà Hà sợ đến ngây người ra, sao tự nhiên lại gặp phải bọn du côn chứ?

"A…" Lại một tiếng hét khác vang lên từ sâu trong con hẻm.

Đó là Mạc Lam Ảnh!

Sắc mặt của Tiêu Hà Hà nhợt nhạt đến lạ thường, quay ngoắt đầu lại, nhìn thấy có một cô gái đang la hét bên trong con hẻm. "Đừng đánh tôi, đừng đốt tôi…"

"Mấy người thả chị ấy ra! Chị ấy không được khỏe đâu!" Tiêu Hà Hà vội vàng hét lên: "Đừng làm chị ấy sợ."

"Hả? Thả ra? Các anh đây cần đàn bà, vừa ra khỏi tù, đang đói nên không kén chọn, khó khăn lắm mới gặp được một người, sao mà buông tha được?" Sau lưng vang lên giọng nói khàn khàn của một người đàn ông khác, rồi hai người đàn ông to cao nữa tiến đến, đầu trọc, mặt mũi thô tục.

"Mau lôi cô ta vào trong, chờ thêm một người nữa, ba anh đây sẽ mỗi người một cô, chơi cô ta vài ba ngày cho đã!" Một người trong số họ lại nói.

Tiêu Hà Hà nghe thấy cuộc trò chuyện của họ, sắc mặt càng trắng bệch hơn.

"Đừng đốt tôi…" Mạc Lam Ảnh càng la hét lớn hơn, vùng vẫy như bị điên vậy. Cả hai đều bị kéo vào bên

trong con hẻm.

Nhìn vào đôi tay bẩn thỉu trên cánh tay mình, nỗi sợ hãi bỗng ập đến, Tiêu Hà Hà dồn hết sức bình sinh và hét lên: "Thả tôi ra! Các người là lũ cầm thú. Tránh ra!"

Nỗi sợ hãi của Tiêu Hà Hà đã ập đến, khuôn mặt cô đã tái nhợt không còn một giọt máu.

"Bốp" một tiếng, cô bị tát một cái vào mặt, mùi tanh của máu ập đến, đầu óc choáng váng.

130. Chương 130

Trong sân chỉ còn lại Tiêu Hà Hà, trên mặt cô đã bị đánh hai dấu tay, cô vùng vẫy định chạy trốn, nhưng cửa đã bị chặn lại, và bên ngoài là tiếng la hét của Mạc Lam Ảnh.

Không được hoảng sợ! Nhất định không được hoảng sợ!

"Rốt cuộc các anh muốn gì?" Tiêu Hà Hà nén cơn giận, quyết định bình tĩnh để đối mặt. Tay cô đã đưa ra sau lưng, đang chờ cơ hội để lấy điện thoại ra.

Mấy người đàn ông đều rất ngạc nhiên, không ngờ người phụ nữ vừa rồi mới la hét đó mà bây giờ đã bình tĩnh lại, không nhịn được nụ cười chế nhạo. "Cô gì ơi, chúng tôi chỉ muốn vui vẻ với cô thôi, lâu lắm rồi không được gần đàn bà, vừa ra ngoài nên muốn chiêm nghiệm ngay!"

"Các anh có thể đến tìm những cô gái bán hoa, tôi không phải là người mà các anh nên tìm!"

"Mấy người đó dơ bẩn lắm, chúng tôi thích con gái nhà lành!"

"Các anh không sợ bị pháp luật trừng trị à?" Tiêu Hà Hà hơi kích động, và tay cô đã mò được cái điện thoại.

"Hiếp dâm đâu có bị tử hình, cùng lắm vào đó vài năm rồi lại được thả ra! Với lại, mấy người tụi anh sẽ vui vẻ với em cùng một lúc, em dám báo công an à? Em không sợ sau này không còn mặt mũi gặp người khác à?" Một người trong số họ cười hì hì, vẻ mặt đe dọa và nham hiểm.

Những bàn tay bẩn thỉu với mùi hôi kỳ lạ vuốt thẳng vào mặt Tiêu Hà Hà, vội né đầu sang một bên, cái điện thoại vốn đang nắm chặt trong tay bỗng rơi xuống đất một cái bộp.

"Mẹ kiếp, dám giở trò!" Không biết kẻ nào đã hét lên một tiếng, và cái điện thoại bị đá văng ra xa.

Cũng không biết bàn tay của kẻ nào đã tiến đến, nắm lấy cổ áo của Tiêu Hà Hà, soạt một tiếng, áo của cô bị xé rách, để lộ ra cái áo len bên trong.

"A… Cứu tôi với!" Cơn đau như xé ruột xé gan từ từ lan ra khắp cơ thể, những giọt nước mắt lặng lẽ rơi xuống má. Tiêu Hà Hà vùng vẫy một cách điên cuồng, cặp núi đôi đầy đặn nhô cao trong cái áo len càng làm cho mấy tên đàn ông xấu xa đó sáng rực mắt.

Cô giãy giụa một cách dữ dội, không còn điện thoại, cô chỉ có thể vùng vẫy để ngăn những bàn tay bẩn thỉu của họ chạm vào mình.

Lúc này, cô cảm thấy mình rất ngu ngốc, sao tự nhiên lại chạy vào đây tìm người?

Thấy trời sắp tối hẳn đi, nỗi sợ hãi của cô ngày càng lớn. Trong lúc kêu la giãy dụa, không biết ai đã bay lên đá một cái vào bụng cô. Chớp mắt, mặt cô tái mét đi, cơn đau đột ngột ập đến, làm cô gần như ngất đi.

"A… Đau quá!" Tiêu Hà Hà đột nhiên quỳ mọp xuống đất, hét lên đau đớn, một luồng nhiệt chảy ra giữa hai chân.

Tiêu Hà Hà cảm nhận được bụng dưới của mình đau đớn như bị ai xé thịt, đôi môi tái mét cắn chặt, mồ hôi lạnh đổ ra. "Con của tôi, cứu với… Con của tôi…"

"A! Đại ca, hình như nó có thai!" Không biết ai đã hét lên một tiếng.

"Mẹ kiếp, không phải xui đến mức đó chứ?" Nhìn người phụ nữ đang ôm bụng rên rỉ đau đớn dưới đất, mấy tên đàn ông đó bỗng khựng lại.

"Cứu con của tôi…" Khẽ lẩm bẩm, Tiêu Hà Hà gần như đau đến lịm người đi.

"Rầm" một tiếng, cửa bị đá tung ra!

Tất cả mọi người đều ngây ra, nhìn thấy một người đàn ông cao lớn đang đứng ở cửa, đôi mắt màu xanh toát ra vẻ lạnh lùng, giống như mắt của thần chết.

"Hàn Lạp, cứu tôi!" Tiêu Hà Hà chỉ kịp nói một câu rồi cả người ngã gục xuống đất, trên cái váy màu trắng không ngừng chảy ra máu màu đỏ…

Chết tiệt! Mặt của Hàn Lạp sa sầm lại, cái váy màu trắng bị máu nhuộm đỏ kia đập vào mắt làm anh ta rùng mình. Quá nhiều máu! Trong tim Hàn Lạp tự nhiên lóe lên nỗi đau thương không thể giải thích được.

Anh ta và Mạc Lam Tịnh đến đây cùng một lúc, bên ngoài cửa là Mạc Lam Ảnh, chưa kịp nói gì thì đã

nghe thấy tiếng la hét vang lên từ bên trong. Vội giao Mạc Lam Ảnh cho Mạc Lam Tịnh, Hàn Lạp đá tung cửa ra, nhưng không ngờ lại nhìn thấy cảnh tượng này.

"Các anh đã làm tổn thương cô ấy!" Anh ta hét lên một tiếng lạnh lùng, bay lên và giơ chân đá về mấy người họ.

"Mẹ kiếp! Chúng tôi đâu biết cô ta đang có thai! Các anh em, mau đi thôi, đừng gây thêm rắc rối nữa!" Một người trong số họ thú nhận rồi vội vã chạy ra ngoài.

Hàn Lạp thấy Tiêu Hà Hà đã nằm mọp dưới đất, không kịp đuổi theo những người đó.

"Tiêu Hà Hà, cô ổn chứ?" Anh ta bồng cô lên, trong giọng nói có chút lo lắng. "Này! Rốt cuộc cô thấy sao rồi?"

"Hàn Lạp, cứu con của tôi…" Khóe miệng nhợt nhạt của Tiêu Hà Hà lặng lẽ thốt ra một câu.

Hàn Lạp trợn mắt nhìn cô đầy kinh ngạc. "Cô có thai à?"

Không kịp nói gì thêm, Tiêu Hà Hà đã nhắm mắt lại và rơi vào bóng tối vô tận.

"Tôi sẽ đưa cô đến bệnh viện!" Anh ta bồng cô lên và chạy nhanh ra bên ngoài.

Mạc Lam Tịnh và cô y tá đang an ủi Mạc Lam Ảnh, Hàn Lạp vừa bồng Tiêu Hà Hà đi ra, khi anh nhìn thấy bóng người đang cuộn tròn lại, mặt đầy nước mắt không ra hình người đó, trong mắt lộ ra vẻ đau khổ dằn vặt.

"Hàn Lạp, sao anh cũng ở đây?" Tâm trạng của Mạc Lam Tịnh cũng hơi kích động.

"Anh đưa cô ấy đến bệnh viện đã, rồi quay lại tìm mọi người sau!" Hàn Lạp nhìn thật lâu vào Mạc Lam Ảnh, rồi sải bước rời đi.

Những nơi đi qua đều để lại vết máu đỏ tươi dưới đất, cứ chảy suốt dọc đường, từng giọt từng giọt.

Mạc Lam Tịnh nhìn theo bóng lưng của họ, bỗng cảm thấy rất ngạc nhiên. Sao lại bị thương nặng đến vậy? Liệu Tiêu Hà Hà có chết không?

Khi Tần Trọng Hàn và anh tài xế đến đây, Mạc Lam Tịnh vẫn chưa khuyên được Mạc Lam Ảnh.

Hiển nhiên là Tần Trọng Hàn không biết đã xảy ra chuyện gì, thấy đã tìm được Mạc Lam Ảnh, anh ta thở

phào.

"Mau đưa cô ấy về đi!" Anh ta nói rồi lấy điện thoại ra gọi cho Tiêu Hà Hà. Trời tối rồi, anh ta thấy không yên tâm về cô.

Nhưng, chuông điện thoại lại reo lên ở trong sân.

Tần Trọng Hàn bối rối, linh cảm xấu ập đến trong lòng.

Vội vã bước vào sân, nhìn thấy cái điện thoại đang nằm dưới đất, và cả cái túi xách của Hà Hà. Rồi sau đó anh ta sững sờ khi nhìn thấy trong sân không một bóng người nhưng máu đổ ở khắp nơi, tim của anh ta như muốn nhảy ra ngoài… Tần Trọng Hàn sững sờ nhìn chằm chằm vào bãi máu, chỉ cảm thấy trước mắt tối đi, suýt nữa là lảo đảo ngã xuống.

"Hà Hà! Hà Hà!" Anh ta hét lên kinh hãi. "Sao lại có máu?"

"Anh Tần, cô gái đó vừa được anh kia đưa đến bệnh viện rồi!" Cô y tá chạy đến nói với anh ta.

"Đến bệnh viện rồi? Cô ấy bị thương hả?" Tần Trọng Hàn nhìn vào bãi máu trước mặt, màu đỏ đáng sợ đập vào mắt, biến thành cơ đau nhói trong tim. "Cô ấy không sao chứ?"

"Anh Tần, cô gái đó, người bê bết máu, cứ chảy từng giọt từng giọt. Anh nhìn xem, khắp nơi đầy máu!" Cô y tá nói rồi hai mắt đỏ au. Cô chưa bao giờ thấy ai chảy nhiều máu đến vậy, chỉ vào những vết máu dưới đất, cô nghẹn ngào: "Khi anh kia bồng cô ấy đi thì cô ấy đã ngất xỉu rồi, không biết có sao không nữa!"

"A…" Tần Trọng Hàn siết chặt nắm đấm rồi đấm vào tường một cái rầm như bị điên, đôi mắt sâu thẳm đỏ ửng lên, những ngón tay đã rướm máu nhưng không hề có cảm giác đau đớn gì.

"Anh Tần, anh đừng như vậy, mau đến bệnh viện thử xem, chắc là vẫn cứu được!" Cô y tá tiến lên ngăn cản hành động tự ngược đãi của Tần Trọng Hàn.

Trên nắm đấm dính đầy máu kia đã lồi thịt ra, có thể thấy trong tim anh ta đau đến mức nào.

"Liệu cô ấy có sao không?" Tần Trọng Hàn lẩm bẩm hỏi, như thể hỏi cô ấy, cũng như thể tự hỏi mình.

Rồi cứ lặng người đi mà nhìn vào đống máu đỏ trước mặt, chỉ cảm thấy sự lạnh lẽo vô tận dâng lên trong tim mình, đóng băng hết mọi cảm xúc.

"Cậu chủ!" Anh tài xế cũng đã chạy đến nơi, vừa nhìn thấy đống máu thì sợ đến run lập cập, anh ta vội chạy đến nhặt túi xách và cái điện thoại lên.

"Đến bệnh viện!" Tần Trọng Hàn cuốn ra ngoài như một cơn lốc, anh tài xế cũng chạy ra theo.

Tần Trọng Hàn chưa bao giờ cảm thấy hoảng loạn như lúc này, cảm giác nặng nề cứ đè nén trong ngực, gần như không thể thở được. Sao cô ấy lại chảy nhiều máu đến vậy?

Anh ta đã nói sẽ bảo vệ cho cô, nhưng anh ta đã làm gì? Tại sao lúc nào cũng làm cô ấy bị tổn thương? Tổn thương cả về thể xác lẫn tâm hồn. Anh ta thực sự rất đáng chết mà!

Lúc này chỉ cảm thấy máu huyết khắp người đều đông lại, bắt đầu tê liệt và trống rỗng, tất cả ý thức đều đang lặp đi lặp lại cùng một câu. Cô ấy sẽ không sao, nhất định sẽ không sao cả.

Nhưng nỗi bất an trong tim lại không ngừng lan rộng ra. Sao lại chảy nhiều máu đến vậy? Vết máu đỏ tươi đến đáng sợ đó lại một lần nữa hiện ra trước mắt, làm đau nhói trái tim vốn đã đau đến sắp tê dại của Tần Trọng Hàn.

Trên đường đi, trong tim Tần Trọng Hàn có đủ loại cảm giác. "Lái nhanh lên! Nhanh chút nữa!"

"Dạ!" Anh tài xế tiếp tục tăng tốc, chiếc xe phi nước đại trên đường như một mũi tên, liên tục vượt qua những chiếc xe khác.

Tại sao anh ta lại nghe lời như vậy? Tại sao anh ta không giữ cô ở bên cạnh mình? Tại sao mỗi khi gặp chuyện, anh ta không lúc nào nghĩ đến cô? Tại sao lúc nào cũng suy nghĩ không thấu đáo?

Chỉ cầu xin ông trời đừng mang cô đi, anh ta thề sẽ không bao giờ buông tay cô ra nữa. Dù cô có oán hận, anh ta cũng sẽ nhốt cô lại, để cô luôn ở bên cạnh mình, đảm bảo sự an toàn của cô.

Anh ta cũng sẽ không để cho cô rời khỏi mình một lần nào nữa. Một lần, một lần là đủ rồi. Anh ta sẽ không bao giờ để cô rời khỏi mắt mình nữa.

Trong nỗi đau đớn của Tần Trọng Hàn tràn đầy tuyệt vọng vụn vỡ. Tại sao lại như vậy? Đều tại bản thân mình hết!

Trong đầu vội vã như một con ngựa đua, bàn tay bị thương đang chảy máu đầm đìa, nhưng trên khuôn mặt lạnh lùng của Tần Trọng Hàn lại đầy vẻ áy náy. Anh ta nhất định sẽ không bỏ qua cho những kẻ đã làm hại cô. Anh ta nhất định phải lóc xương xẻ thịt những kẻ đã làm hại cô.

Chỉ cần Hà Hà được bình an, cả đời anh ta không còn cầu mong gì khác. Chỉ cần cô bình an!

Ở bệnh viện.

Khi Tiêu Hà Hà được đưa ra khỏi phòng mổ, bác sĩ nói với Hàn Lạp. "Anh à, vợ của anh đã bị sẩy thai rồi!"

Vì tình hình khẩn cấp, cần phải ký tên để được mổ, Hàn Lạp không còn cách nào khác nên phải tạm giả làm chồng của Tiêu Hà Hà. "Cô ấy có thai thật sao?"

"Đúng vậy, thai nhi không giữ được, tình trạng mất máu đã được kiểm soát, người bệnh vẫn còn rất yếu nên cần được nghỉ ngơi tịnh dưỡng. Còn nữa, tâm trạng của người bệnh rất sa sút, anh cần để ý và động viên cô ấy nhiều hơn!" Bác sĩ lại căn dặn.

Hàn Lạp ngây người ra, đôi mắt màu xanh càng sâu thẳm hơn, lóe lên một cảm xúc phức tạp.

Vốn dĩ anh ta nên vui mừng, đây chẳng phải là con của Tần Trọng Hàn sao? Con của Tần Trọng Hàn không còn nữa, chẳng phải anh ta nên vui mừng à?

Nhưng nhìn thấy Tiêu Hà Hà được đẩy ra khỏi phòng mổ, khuôn mặt nhợt nhạt không còn một chút máu, trái tim anh ta lại bắt đầu buồn phiền. Chết tiệt! Cô sẩy thai thì liên quan gì đến anh ta? Tự nhiên anh ta cảm thấy buồn phiền làm gì?

Anh ta thậm chí còn bỏ lại Mạc Lam Ảnh, thậm chí còn chưa nhìn kỹ Mạc Lam Ảnh một cái thì đã chạy đến đây.

Nắm đấm được siết chặt ở bên người, nhưng trong tim Hàn Lạp lại không hề có chút hối hận nào.

131. Chương 131

"Không! Chính tôi, chính tôi mới nên bị trừng phạt. Tại tôi quá tham lam, tôi đòi hỏi qua nhiều, vậy nên tôi mới mất đi con của tôi… Nếu tôi không đòi hỏi một tình yêu duy nhất, thì sao có thể thành ra như vầy?" Phải, nhất định là vậy! Ông trời đang trừng phạt cô, bắt cô phải mất đi con của mình!

"Ông trời đang trừng phạt tôi…" Giọng cô ngày càng nhỏ dần, như thể đang tự nhủ với mình rằng đừng bao giờ phạm một sai lầm nào khác.

Hàn Lạp đột nhiên có chút đau xót, ngồi xuống bên giường của cô, hỏi một cách chậm rãi: "Làm gì có chuyện bị trừng phạt chứ? Tình yêu duy nhất thì ai lại không muốn! Cô đừng suy nghĩ nhiều quá, đây là một tai nạn!"

Tiêu Hà Hà im lặng, một lúc lâu sau mới buồn bã lên tiếng: "Nhưng bất cứ ai cũng có thể mong muốn như vậy, riêng tôi thì không được! Không được! Kết thúc cả rồi! Kết thúc cả rồi…"

"Rầm" một tiếng, cánh cửa bị mở ra một cách thô bạo, Tần Trọng Hàn xông vào với tràn đầy mồ hôi. Vừa nhìn thấy cảnh tượng trong phòng, nhìn thấy Tiêu Hà Hà đang nằm trên giường, vẫn còn sống, cả trái tim anh ta nhẹ nhõm hẳn lên, đồng thời cũng nhói đau.

"Hà Hà..." Vừa mở miệng đã thấy đau nhói.

Tiêu Hà Hà vừa nhìn thấy Tần Trọng Hàn thì sóng mũi cay cay, đôi mắt vốn đang trống rỗng bỗng rưng rưng, rồi nước mắt túa ra khỏi mí mắt, sau đó cô quay mặt đi chỗ khác.

Không muốn cho bất kỳ ai nhìn thấy nước mắt của cô.

Hàn Lạp biết điều nên đứng dậy nhường chỗ và đứng sang một bên, liếc nhìn Tần Trọng Hàn bằng ánh mắt phức tạp, đang định rời đi thì bị Tiêu Hà Hà gọi lại: "Hàn Lạp, phiền anh kêu người ta đi ra ngoài có được không?"

Giọng nói khe khẽ với chút nghẹn ngào của cô vừa thốt ra, cả hai người đàn ông đều ngây người ra cùng một lúc.

"Hà Hà!" Tần Trọng Hàn cố nén nỗi đau khổ dâng lên trong tim. Cô gọi anh ta là người ta?

"Phiền anh ra ngoài giùm! Em không muốn nhìn thấy anh, em muốn được yên tĩnh một mình!" Cô nói: "Em không biết phải đối mặt với anh như thế nào!"

Trong một khoảnh khắc, bầu không khí nặng nề ập đến, Tần Trọng Hàn đứng lặng người ra đó và nhìn chằm chằm vào cô, ánh mắt thất thần. "Hà Hà, rốt cuộc em bị gì? Đừng làm anh sợ!"

Trong mắt đã đẫm lệ, và rồi cô nói: "Tần Trọng Hàn, là em có lỗi với anh, bây giờ con không còn nữa, mọi chuyện đã kết thúc rồi! Em, không muốn gặp lại anh nữa! Hàn Lạp, mời anh ấy ra ngoài giùm tôi!"

"Anh ra ngoài đi!" Hàn Lạp nói. "Cô ấy đang rất yếu, không chịu kích động được đâu!"

"Cái gì?" Trong đầu Tần Trọng Hàn kêu oong oong giống như sấm sét nổ bên tai.

"Ra ngoài!" Hàn Lạp nghiêm mặt lại.

Tần Trọng Hàn liếc nhìn Tiêu Hà Hà đang nằm trên giường bằng một ánh mắt phức tạp, rồi không thể không đi ra ngoài trước.

Hàn Lạp đóng cửa lại, nhìn người phụ nữ đang khóc lóc run rẩy trên giường, không thể nhịn được tiếng thở dài.

Bên ngoài phòng bệnh, Tần Trọng Hàn vẫn đang phân tích thông tin, vội chạy như bay đến chỗ bàn trực của y tá để hỏi thăm tình hình của Tiêu Hà Hà. Anh ta tưởng cô chỉ bị thương ngoài da, nhưng khi y tá nói với anh ta rằng cô "sẩy thai vì mất quá nhiều máu", anh ta như chết lặng!

Thì ra, cô ấy đã có thai! Con của họ! Anh ta vừa mới biết tin cô mang thai thì đã mất đi đứa con!

Đứa bé này chắc là có khi ở Hokkaido, Nhật Bản!

Nhớ lại khi ở Hokkaido, thậm chí ngay cả một tấm hình mà anh ta cũng không chịu lưu lại cùng cô, nỗi ân hận như một con dao sắc bén đang cắt vào tim anh ta từng chút từng chút một.

"Cô không thể khóc được!" Hàn Lạp đi qua rồi ngồi xuống bên cạnh giường. "Bây giờ sức khỏe của cô không được phép khóc, cô nghe rõ chưa? Nếu không, tôi sẽ kêu người đàn ông ngoài kia vào đây đó!"

Lời nói của anh ta đầy vẻ đe dọa, nhưng Tiêu Hà Hà vẫn cứ khóc.

Tiêu Hà Hà kéo chăn che đầu mình lại rồi khóc nức nở, có thể nhìn ra cô bi thương đến dường nào. Vốn dĩ đã không khóc, nhưng khi nhìn thấy Tần Trọng Hàn, những ký ức đau thương đó, những cơn giận dữ đó, những hối tiếc đó đều ùn ùn kéo đến, làm cô vô cùng nghẹn ngào. Biết rõ rằng việc sẩy thai không thể trách anh ta, nhưng tại thời điểm này, cô vẫn không muốn gặp anh ta!

Hàn Lạp kéo chăn xuống và nhìn thấy khuôn mặt đẫm nước mắt của cô, miệng cô đang cắn chặt một góc chăn, bộ dạng đó khiến người ta không thể không đau lòng, chỉ muốn ôm cô vào lòng, vỗ về cô như một người anh lớn.

"Không được khóc nữa, bây giờ sức khỏe của cô vẫn chưa ổn định. Tiêu Hà Hà, cô đừng khóc nữa có nghe không?" Hàn Lạp nắm lấy vai cô. "Nếu cô muốn khóc, chờ sức khỏe cô ổn định lại, anh Hàn sẽ cho cô mượn bờ vai, để cô khóc cho đã, được không?"

Tiêu Hà Hà ngồi dậy khỏi giường, nhìn Hàn Lạp bằng ánh mắt cảm kích, rồi giơ hai tay ra ôm lấy cổ anh ta, dựa vào lòng anh ta, nước mắt cứ lặng lẽ rơi, rồi đau đớn nhắm mắt lại. Tại sao biết rõ là sắp kết thúc nhưng vẫn còn đau đớn như vậy?

"Bây giờ cho tôi mượn luôn đi!" Cô nói.

Cô rất muốn khóc, muốn khóc nhiều lắm!

"Tôi nói là sau khi cô khỏe lại mới cho cô mượn, chứ không phải bây giờ!" Hàn Lạp đột nhiên cảm thấy trước ngực ướt đẫm liền lắc đầu. Cô cứ ôm anh ta như vậy mà khóc, không sợ người đàn ông bên ngoài hiểu lầm hả trời?

Cô khóc càng dữ dội hơn, khóc nức nở, nước mắt nước mũi dính hết vào áo của Hàn Lạp. “Tôi mặc kệ, tôi chỉ muốn khóc thôi!”

Trời! Nhưng nhìn thấy bộ dạng lúc này của cô, Hàn Lạp cũng không đành lòng nói gì thêm, chỉ ôm lấy Tiêu Hà Hà và vỗ nhẹ vào lưng cô. “Được rồi, được rồi, đừng khóc nữa, đừng khóc nữa!”

“Tôi cũng đâu có muốn khóc, nhưng nước mắt không thể kìm lại được!” Hít hít mũi, Tiêu Hà Hà lại vùi đầu vào bờ ngực ấm áp của Hàn Lạp.

Tim nhói đau khi nhìn vào cảnh tượng trước mắt, Tần Trọng Hàn đứng sững ra ở cửa. Cô ấy đang ôm người đàn ông khác mà khóc, và xem mình như người xa lạ, chắc cô ấy phải thất vọng về mình lắm!

Cô ấy nói rằng mọi thứ đã kết thúc! Không! Không phải như vậy! Lần này, anh ta sẽ không nghe theo lời cô nữa, sẽ không bao giờ nghe theo nữa!

Khuôn mặt đẹp trai của Tần Trọng Hàn đầy đau đớn và rối rắm, nhìn thấy cô khóc lóc đau buồn đến vậy, anh ta cố nén nỗi đau và sự hối hận đang đầy ắp trong lồng ngực, lấy điện thoại ra và gọi cho Phong Bạch Dật. “Dật à, giúp tôi điều tra xem chiều nay trong hẻm Hồng Phúc ở cách căn hộ Minh Hạo 300 mét đã xảy ra chuyện gì!”

Cúp điện thoại rồi anh ta vẫn đứng ở cửa nhìn Tiêu Hà Hà. Cô đã khóc rất rất lâu, Hàn Lạp cứ ôm cô và an ủi cô, còn anh ta không thể làm gì cả.

Tần Trọng Hàn không dám nhìn tiếp vào cảnh tượng bên trong. Anh ta dựa lưng vào tường, để mặc cho đau buồn và hối hận tràn ngập cả khuôn mặt đẹp trai.

Con không còn nữa!

Con gái của anh ta! Đứa con gái mà anh ta luôn mong đợi! Nhưng anh ta đã làm gì? Một sinh mạng nhỏ bé vừa hình thành đã biến mất như vậy.

Nỗi buồn vô tận len lỏi trong trái tim, cổ họng nghẹn ngào. Hai tay của Tần Trọng Hàn ôm lấy mặt mình, ngồi xuống băng ghế bên ngoài cửa, giữa các ngón tay lờ mờ túa ra những vệt máu!

Anh tài xế đứng nhìn ở đằng xa. Cậu chủ đã khóc!

Đây là lần đầu tiên anh ta nhìn thấy cậu chủ khóc, nhất thời không biết làm thế nào, không biết có nên nói cho ông chủ biết không.

Trong phòng bệnh.

Hàn Lạp cảm nhận được sự run rẩy và bất lực của người mình đang ôm trong lòng, đột nhiên cảm thấy rất thương xót, hai tay bỗng ôm chặt lấy người của Tiêu Hà Hà, muốn cho cô chút cảm giác ấm áp và an toàn.

Còn bản thân thì dường như cũng muốn được sưởi ấm vậy. Có lẽ, trong thế giới nội tâm của anh ta, cũng đang tồn tại chút bất lực nào đó!

"Hàn Lạp, tôi xin lỗi!" Cuối cùng Tiêu Hà Hà đã hoàn hồn lại, khẽ lên tiếng xin lỗi, và cũng chịu thả anh ta ra. "Làm áo của anh ướt hết rồi! Cám ơn anh!"

"Đừng khách sáo với tôi, chẳng phải cô cũng đã lắng nghe chuyện của tôi rồi sao? Hãy mau khỏe lại đi! Cô không tò mò về mối quan hệ giữa tôi với Mạc Lam Ảnh à? Hãy mau khỏe lại, tôi sẽ kể cho cô nghe mọi chuyện!"

Cô khịt khịt mũi và gật đầu. "Tôi nhất định sẽ khỏe lại thôi, tôi là Tiêu Hà Hà, Tiêu Hà Hà không thể đánh bại!"

Hàn Lạp lấy khăn tay của mình lau nước mắt cho cô, rồi để cô nằm xuống. "Ngủ một giấc đi, đừng suy nghĩ chuyện gì cả!"

Tiêu Hà Hà lắc đầu. "Không ngủ được!"

Sau khi trải qua những chuyện này, cô làm gì còn tâm trạng để ngủ chứ! "Anh thực sự có quen chị Mạc hả?"

Hàn Lạp thở ra thật dài và nói: "Tôi là chồng cũ của cô ấy!"

"Anh là tên bệnh hoạn đó hả?" Tiêu Hà Hà vừa buột miệng nói ra thì bỗng ý thức được cách chọn từ của mình hơi không đúng.

"Mọi người đều nói tôi như vậy à?" Hàn Lạp nhướn mày lên, có chút bất lực, không thừa nhận nhưng cũng không phủ nhận.

Cả đêm.

Tần Trọng Hàn đều không nhận được cái gật đầu để bước vào phòng bệnh.

Anh ta cứ chờ ở ngoài cửa phòng, không biết bao nhiêu lần muốn và trong, nhưng Hà Hà đều kêu Hàn Lạp chặn anh ta lại ở ngoài cửa.

Hình như họ đã nói điều gì đó, rồi cô ngủ thiếp đi.

Hàn Lạp bước ra khỏi phòng và nhường chỗ cho Tần Trọng Hàn. Lúc đó là đã ba giờ sáng.

Đến cuối cùng khi Tần Trọng Hàn được nhìn thấy Tiêu Hà Hà đang ngủ say, những tình cảm nung nấu trong tim lan ra một cách lặng lẽ, và khuôn mặt mộc nhợt nhạt đó càng làm cho đôi lông mày của anh ta nhíu chặt lại, và khẽ run rẩy.

Vừa mới trải qua đau đớn như ở mười tám tầng địa ngục, dấu ấn như mỏ hàn đóng dấu trên người vẫn đang đau rát.

Con không còn nữa rồi! Trong lòng anh ta vô cùng đau khổ, nhưng may mà cô vẫn còn ở đó, nếu không làm sao anh ta có thể sống tiếp được đây?

Anh ta bước tới, cúi người xuống và nhẹ nhàng ôm lấy cơ thể cô. Sao cô lại ốm đến mức này?

Càng ngày càng ốm, sắc mặt tái mét, gần như nhìn thấy hết các mạch máu trong suốt trên khuôn mặt trắng bệch đó, làm tim anh ta nhói lại.

Tiêu Hà Hà vốn đang ngủ say, lúc này bỗng có một cảm giác. Cô cảm nhận được những giọt nước nóng hổi đang chảy trên cổ cô, sau đó cô ngửi thấy một hơi thở quen thuộc. Đó là hơi thở của Tần Trọng Hàn, anh ta đã khóc.

Anh ta rơi nước mắt, làm tim cô càng đau hơn nữa.

Không mở mắt ra, cô vẫn nhắm chặt mắt lại.

Cô không biết phải đối mặt với anh ta như thế nào.

Đổ lỗi cho anh ta? Đổ lỗi gì cho anh ta chứ?

Đều tại bản thân mình không cẩn thận, đều trách bản thân mình đã không bảo vệ được con. Cô có lỗi với anh ta nhiều lắm! Tim như thắt lại, Tiêu Hà Hà vẫn nhắm chặt hai mắt, chỉ có thể giả vờ đang ngủ say.

Tần Trọng Hàn ôm chặt cô, một lúc lâu sau, vẻ mặt ngưng đọng một cách phức tạp, cố kìm lại nước mắt.

Anh ta ngồi xuống và nhìn chằm chằm vào cô, thì thầm khe khẽ, dường như vẫn chưa nhận ra rằng cô đã thức dậy. Anh ta chỉ nói: “Em không sao thì tốt rồi. Đều là lỗi của anh, tại anh không bảo vệ được em. Đều là lỗi của anh. Đều là lỗi của anh… Hà Hà, đều tại anh ít nghĩ cho em, ít làm cho em. Là anh có lỗi với em, nên ông trời mới trừng phạt anh như thế này…”

Tần Trọng Hàn nghẹn ngào, nước mắt lặng lẽ rơi dài trên má, phản chiếu vẻ đau đớn và buồn bã trên

khuôn mặt điển trai. “Em nên trách anh, em không muốn gặp anh cũng phải! Anh cũng không thể nào tha thứ cho bản thân mình!”

Khóe mũi Tần Trọng Hàn bắt đầy cay cay.

Đột nhiên cảm nhận được một cảm giác thương tiếc dâng lên trong tim, nước mắt của anh ta rơi lã chã. Tiêu Hà Hà nín thở, cô sợ rằng mình cũng sẽ không nhịn được phải bật khóc.

132. Chương 132

Vào lúc này, cô rất hy vọng rằng mình có thể sà vào lòng anh ta, sà vào bộ ngực ấm áp và êm ả kia, từng là bến đậu mà cô quyến luyến nhất. Nhưng bây giờ, con đã mất, trái tim cô không thể nào quay trở lại như trước đây nữa, mặc dù biết rằng trách anh ta thì hơi oan ức cho anh ta.

Nhìn thấy cô như thế này, anh ta rất muốn ôm cô, hôn cô, rất muốn ôm cô vào lòng rồi nói câu xin lỗi.

Anh ta muốn làm như vậy nhưng đã không làm như vậy.

Chỉ siết thật chạt hai nắm tay và không dám tiến lên phía trước, bởi vì anh ta quá áy náy vì đã để cho cô phải chịu đựng quá nhiều khổ cực.

“Anh ra ngoài đi!” Tâm trạng của cô có vẻ hơi kích động, và anh ta sợ cô sẽ kích động nên vội nói ngay: “Được, em không cho anh vào đây, anh sẽ ra ngoài. Anh sẽ ra ngoài ngay lập tức! Em đừng kích động, sức khỏe của em vẫn chưa chịu nổi kích động đâu! Anh sẽ ở bên ngoài hành lang, em có cần gì thì gọi anh, anh bằng lòng làm trâu làm ngựa để hầu hạ em, xin em đừng đuổi anh đi xa quá!”

Giọng điệu nhún nhường của anh ta khiến tim cô càng chua xót và buồn bã hơn.

Tần Trọng Hàn bất lực, sợ rằng cô sẽ nổi giận nên đành phải đứng ngoài hành lang.

Hàn Lạp nhìn thấy anh ta bước ra liền nhướn mày lên. “Cô ấy thức rồi hả?”

Còn Tần Trọng Hàn lại cau mày, anh ta thấy chướng mắt bộ dạng Hàn Lạp quan tâm đến Hà Hà. “Anh là ai?”

Hàn Lạp hơi ngây người ra rồi mím môi. “Anh không cần phải biết!”

“Anh tiếp cận Hà Hà rốt cuộc là có mục đích gì?” Trực giác của Tần Trọng Hàn cho biết rằng anh ta có

mục đích.

"Chia cắt hai người!" Hàn Lạp thốt ra bốn từ với vẻ dửng dưng.

Trong đầu Tần Trọng Hàn kêu oong oong như bom nổ, đúng là anh ta có mục đích thật, hơn nữa động cơ không hề đơn giản, thừa nhận rất thẳng thắn. Tần Trọng Hàn lạnh lùng nói: "Anh đừng hòng!"

Hàn Lạp nhún vai rồi nói với vẻ khiêu khích: "Ít nhất bây giờ cô ấy chịu nói chuyện với tôi, và không muốn nói chuyện với anh."

Tần Trọng Hàn lảo đảo lùi lại một bước. Phải! Về mặt khí thế, anh ta cảm thấy mình đã thua thật rồi, nhưng anh ta không muốn nhận thua: "Người mà Hà Hà yêu là tôi!"

"Nhưng hình như người anh yêu là Mạc Lam Ảnh! Trong tim anh, Mạc Lam Ảnh luôn đứng ở vị trí đầu tiên. Có khi nào anh đặt Tiêu Hà Hà ở vị trí đầu tiên chưa?" Lời của Hàn Lạp giống như sét đánh giữa trời trong, bỗng chốc làm cho Tần Trọng Hàn chết lặng.

Đúng vậy!

Anh ta không có! Lúc nào anh ta cũng làm cho Hà Hà bị tổn thương!

Tần Trọng Hàn đau đớn nhắm mắt lại rồi bất giác lắc đầu. Cuối cùng anh ta ngồi xuống ghế, cúi đầu xuống, vùi mặt vào lòng bàn tay, khó kìm chế nỗi bi thương.

"Mạc Lam Ảnh thực sự xứng đáng được anh đối xử như vậy sao?" Hàn Lạp vứt lại một câu rồi đi vào phòng bệnh.

Ý anh ta là gì?

Trong đầu Tần Trọng Hàn cứ lặp đi lặp lại câu nói đó. Anh ta biết rằng Lam Ảnh đã là quá khứ, người mà anh ta yêu là Hà Hà, nhưng những chuyện anh ta làm luôn là…

"Hàn Lạp, anh về đi!" Tiêu Hà Hà thấy Hàn Lạp đi vào liền nhẹ nhàng nói: "Chờ sau khi tôi khỏe lại, tôi hy vọng sẽ được nghe hết câu chuyện của anh!"

"Không sợ tôi là kẻ bệnh hoạn à?" Anh ta hỏi.

"Anh không phải!" Cô chắc chắn.

“Được! Vậy thì cô hãy nhanh khỏe lại. Hôm nay cũng khuya quá rồi, tôi sẽ không đi đâu, để ngày mai rồi tính! Bây giờ cô ngủ đi!” Hàn Lạp đắp chăn lại cho cô.

Ở phòng khách nhà họ Tần vào lúc 5 giờ sáng.

Vang lên tiếng hét tức giận của ông Tần. “Con nói cái gì? Tiêu Hà Hà đã mang thai cháu của ba? Bây giờ cháu ba không còn nữa? Chết tiệt! Sao lại không còn nữa?”

Tần Trọng Hàn chỉ cúi gầm mặt xuống, khó che giấu đau thương.

Giọng của Tần Lăng Hàng bỗng lạnh như băng. “Mày làm cái trò gì vậy hả? Đứa cháu thứ hai của tao cứ vậy mà không còn nữa à? Ai cho mày về đây? Sao mày không ở lại bệnh viện chăm sóc cho người ta?”

Sau lời nhắc nhở của ba mình, Tần Trọng Hàn ngay lập tức lấy lại tinh thần. “Hà Hà không muốn gặp con, con cũng hết cách. Con muốn chở Ngữ Điền đến đó, có lẽ cô ấy gặp Ngữ Điền thì sẽ chú ý đến con!”

“Ừm! Đi!” Ông Tần chụp lấy cái áo, không kìm được câu trách móc: “Nhìn bộ dạng vô dụng của mày kìa!”

“Ba!” Tần Trọng Hàn nhìn ông ta đầy kinh ngạc. “Ba vậy là…”

“Đến bệnh viện, gọi Ngữ Điền dậy!” Tần Lăng Hàng liếc nhìn đồng hồ, trời cũng gần sáng rồi, có dậy sớm một chút cũng không thành vấn đề. “Rốt cuộc mày có phải là đàn ông họ Tần không? Đúng là vô dụng quá! Còn bắt ông già và con trai mày giúp một tay. Một người phụ nữ mà cũng không lo xong được. Dì Trương đâu rồi? Dì Trương, mau thức dậy hầm nồi canh gà, nấu tổ yến, rồi kêu người mang đến bệnh viện cho mợ chủ!”

Tại thời điểm này, Tần Trọng Hàn hoàn toàn không có ý kiến gì, chỉ nghe theo sự sắp xếp của ba mình.

Dì Trương lập tức kêu người đi hầm canh.

“Ba, ba khoan đã!” Tần Trọng Hàn chưa từng thấy ba mình căng thẳng như vậy bao giờ.

“Con đến bệnh viện trước đi, ba sẽ đưa Ngữ Điền đến sau. Một người phụ nữ rơi vào tình trạng này thì làm sao mà rời xa người ta được? Trong lòng cô ấy chắc phải buồn lắm, mày để cho cô ấy chửi mày vài câu bộ sẽ chết à? Còn nữa, mày gọi điện về là được rồi, ai kêu mày đích thân chạy về đây? Vậy ai ở sẽ chăm sóc cô ấy trong bệnh viện?”

“Là một người khác!” Tần Trọng Hàn cúi đầu xuống, còn là một người đàn ông đẹp trai. Hà Hà thà rằng sà vào lòng người đàn ông khác mà khóc chứ cũng không chịu gặp mình, có thể thấy cô ấy thất vọng về mình nhiều lắm.

Anh ta cũng không còn cách nào khác, ở lại bệnh viện suy nghĩ rất lâu mới nghĩ ra cách đưa Ngữ Điền đến đó, nếu không anh ta thực sự lo rằng Hà Hà sẽ bị người đàn ông đó cám dỗ mất. "Ba à, còn phải đi đón Thịnh Thịnh nữa. Có Thịnh Thịnh ở đó, có lẽ cô ấy sẽ quên đi nỗi đau bị mất con!"

"Để ba kêu tài xế đi đón, con tranh thủ quay lại bệnh viện đi, sao có thể để người khác chăm sóc con dâu của ba được?" Tần Lăng Hàng càng nhìn con trai mình thì càng không hài lòng.

Tần Trọng Hàn lại chạy sốt vó đến bệnh viện.

Hàn Lạp nhìn thấy Tần Trọng Hàn đã đi rồi mà con quay trở lại, cảm thấy hơi bất ngờ.

"Hà Hà sao rồi?" Tần Trọng Hàn khẩn trương hỏi.

"Ngủ rồi!" Hàn Lạp nói với giọng điềm tĩnh. "Nếu anh đã quay lại rồi, vậy tôi cũng nên đi. Trời sáng rồi!"

"Anh định đi à?" Tần Trọng Hàn hỏi với vẻ hơi khó tin.

"Nếu anh không muốn tôi đi, vậy cũng được. Anh chắc chắn chứ?" Hàn Lạp nhướn mày, hỏi với giọng gian xảo.

"Anh mau đi đi!" Tần Trọng Hàn hoàn toàn không ngờ là sẽ như vậy, chẳng phải anh ta có ý đồ với Hà Hà à? Sao lại muốn đi?

Khi Tần Lăng Hàng dẫn theo cháu trai Ngữ Điền xuất hiện ở cửa phòng bệnh liền nhìn thấy Tần Trọng Hàn đang ngồi trên băng ghế ở hành lang với vẻ chán nản, bộ dạng đó thật khiến người ta nổi giận. "Con không đi vào trong à?"

"Ba ơi!" Ngữ Điền đã lâu rồi không gặp Tần Trọng Hàn, nên khi vừa nhìn thấy anh ta thì ngay lập tức bước đến, kéo tay Tần Trọng Hàn: "Mẹ đâu rồi ba? Mẹ đang ở trong phòng hả?"

"Con trai!" Tần Trọng Hàn ôm cậu bé, như thể muốn được truyền chút sức lực từ cậu. "Mẹ đang ở trong phòng!"

Cùng lúc đó, ở hành lang, người tài xế cũng đang dẫn Thịnh Thịnh chạy đến.

"Mẹ con bị gì vậy?" Thịnh Thịnh vừa nhìn thấy Tần Lăng Hàng, Tần Trọng Hàn và Ngữ Điền đều đang đứng ở cửa phòng bệnh thì lo lắng hẳn lên, trên khuôn mặt nhỏ đầy vẻ nghiêm trọng. Rồi vội vã đẩy cửa đi vào trong phòng, nhìn thấy Tiêu Hà Hà đang nằm ngủ trên giường bệnh, khóe mắt Thịnh Thịnh bỗng đỏ ửng lên.

“Mẹ ơi!”

“Mẹ ơi!”

Cả hai đứa trẻ đều đỏ mắt lên.

Tiêu Hà Hà bị làm ồn nên thức dậy, vừa mở mắt ra thì nhìn thấy hai đứa trẻ. “Thịnh Thịnh, Ngữ Điền. Sao hai đứa lại đến đây hết vậy?”

“Mẹ ơi, sao mẹ lại ở bệnh viện vậy?” Thịnh Thịnh nắm lấy tay của Tiêu Hà Hà. “Có chuyện gì vậy mẹ? Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra với mẹ vậy?”

“Mẹ đã có em rồi, nhưng em không còn nữa!” Ngữ Điền nói, khi đến đây hình như ông nội đã nói với cậu bé như vậy, kêu cậu tìm cách an ủi mẹ.

“Có em rồi?” Thịnh Thịnh nhíu mày nhìn Tiêu Hà Hà. “Mẹ có em bé rồi, sau đó lại không còn nữa?”

Tiêu Hà Hà vừa định trả lời, nhưng khi ngẩng đầu lên thì nhìn thấy Tần Lăng Hàng đã đi vào phòng bệnh, cô ngay lập tức ngạc nhiên. “Bác trai, bác…, sao bác cũng đến đây?”

“Mẹ ơi, ông nội lo cho mẹ, ông đã kêu bà Trương nấu canh gà và tổ yến cho mẹ rồi, chút nữa chú tài xế sẽ đưa đến. Mẹ ơi, khi nào thì con và anh Thịnh Thịnh mới có thêm em trai và em gái hả mẹ?” Ngữ Điền nói một lèo làm Tiêu Hà Hà nghẹn ngào. Khi nào hả? Chắc không, chắc sẽ không bao giờ nữa!

“Ngữ Điền, con sẽ có em sớm thôi!” Tần Lăng Hàng nói chắc chắn: “Chờ mẹ con khỏe lại, nhất định con sẽ có thêm em!”

Trái tim của Tiêu Hà Hà run rẩy, không nói nên lời.

Cô không ngờ Tần Lăng Hàng cũng đến.

“Sao tự nhiên lại mất chứ?” Tần Lăng Hàng rất nuối tiếc, thở ra một hơi thật dài. “Cứ tịnh dưỡng cho khỏe, chờ cơ thể khỏe lại rồi, con cái vẫn sẽ có thêm được!”

“Bác trai!” Tiêu Hà Hà ngạc nhiên.

Lúc này, Tần Trọng Hàn cũng đi vào. Sau một đêm, râu xanh đã mọc đầy cằm của anh ta, cả người cũng tiều tụy đi rất nhiều. Vừa nhìn thấy anh ta, trong mắt cô đầy vẻ áy náy.

Còn Thịnh Thịnh lại rất im lặng, cậu bé nghiêng đầu liếc nhìn Tần Trọng Hàn. Khi nhìn thấy nét mặt của anh ta, trên khuôn mặt nhỏ bé của Thịnh Thịnh đầy vẻ sáng tỏ, cậu bé liền nghiêm mặt hỏi Tần Trọng Hàn: "Chú ơi, em có phải con của chú không?"

Tần Lăng Hàng vừa nghe thấy vậy liền nổi giận. "Thằng nhóc, không phải của họ Tần thì còn của ai? Đương nhiên là con của chú Tần con rồi!"

Nhưng Thịnh Thịnh vẫn đang chờ câu trả lời của Tần Trọng Hàn, vẻ mặt cậu bé như đang phán đoán. "Chú ơi, có phải không?"

Tần Trọng Hàn gật đầu.

Tiêu Hà Hà lại ngây người ra. "Thịnh Thịnh, đừng nói nữa!"

"Mẹ ơi, mẹ đừng lo lắng!" Thịnh Thịnh quay lại nhìn và an ủi Tiêu Hà Hà, rồi lại nói với Tần Trọng Hàn: "Chú không bảo vệ được cho mẹ, cho nên sau này chú đừng đến gặp mẹ nữa! Mẹ con sẽ không muốn nhìn thấy chú, con cũng không muốn!"

"Cái gì?" Tần Lăng Hàng và Tần Trọng Hàn đều ngây người ra cùng một lúc.

Tiêu Hà Hà cũng trợn to mắt, sao Thịnh Thịnh lại nói như vậy? Hơn nữa bộ dạng của cậu bé bây giờ giống như đang cho mình là người bảo vệ, còn người làm mẹ như cô lại chính là người được bảo vệ. Trong lòng cảm thấy rất ấm áp, đồng thời cũng cảm thấy rất đau. Cô không muốn nhìn thấy Tần Trọng Hàn là vì trong lòng khó chịu, nhưng bị con trai nói như vậy, trong lòng cô lại càng chua xót hơn.

133. Chương 133

Tiêu Hà Hà cũng đã xin nghỉ phép, cô ấy chỉ nói vì bận việc riêng, chứ không nói lý do tại sao.

Còn Bùi Lâm Xung không nhìn thấy Hà Hà trong ba ngày liên tiếp nên rất lo lắng, nhưng không hề biết đã xảy ra chuyện như vậy.

Trong phòng bệnh.

Dì Trương đã đem canh tẩm bổ đến, Tiêu Hà Hà đang uống canh, còn ông Tần đã về nhà.

Thịnh Thịnh và Ngữ Điền đã ngủ thiếp đi trên chiếc giường nhỏ mà ông Tần đã kêu tài xế đi mua về.

Dù gì chúng cũng là trẻ con, ngồi lâu quá đương nhiên sẽ không chịu nổi. Tiêu Hà Hà hồi phục cũng khá nhanh, bác sĩ nói theo dõi thêm ít lâu nữa, chỉ cần không ra máu nữa thì sẽ được xuất viện.

Nhưng dì Trương lại nói trong tháng cần phải tịnh dưỡng thêm, bởi vì phụ nữ trong tháng rất mong manh, nếu không chú ý thì sẽ dễ mắc bệnh.

Sau khi Tiêu Hà Hà uống hết canh thì nói với dì Trương: "Dì Trương, dì về đi, con đã khỏe nhiều rồi, có thể tự xuống giường được rồi."

Sau ba ngày, dì Trương và Tiêu Hà Hà đã rất thân thuộc, bà nghĩ đến chuyện Tần Trọng Hàn cứ ở ngoài hành lang ba ngày không rời khỏi, không kìm được phải nói: "Hà Hà à, cậu chủ vẫn ngồi ở bên ngoài đó, hay cho cậu ấy vào đi!"

Tiêu Hà Hà bỗng sững người ra. Vẫn còn ở đó à? Chẳng phải đã kêu anh ấy về rồi sao?

Ba ngày rồi!

Anh ấy vẫn còn ở đó!

Dì Trương thấy Tiêu Hà Hà vẫn đang do dự, lại tiếp tục làm thuyết khách. "Cậu chủ đã ba ngày ba đêm không nghỉ ngơi rồi, mỗi lần con ngủ thiếp đi, cậu ấy lại vào nhìn con, con vừa tỉnh lại thì cậu ấy liền đi ra ngoài! Cậu chủ chưa từng phải chịu cực như vậy! Từ nhỏ đến lớn, cậu chủ luôn được cưng chiều, nên có lẽ có vài chuyện cậu ấy chưa nghĩ tới được. Dù gì cậu ấy cũng là đàn ông, đàn ông đương nhiên lúc nào cũng qua loa, rất nhiều chi tiết không suy nghĩ đến, nhưng cậu ấy thật sự đã rất để tâm đến con! Hà Hà, con hãy làm hòa với cậu chủ đi! Nếu con còn không để ý đến cậu ấy, chỉ e cậu ấy sẽ sinh bệnh đó!"

"Dì kêu anh ấy vào đi!" Tiêu Hà Hà nói.

"Thật hả?" Dì Trương vừa nghe vậy liền vui vẻ hẳn lên. "Dì sẽ ra gọi cậu ấy vào ngay!"

Tần Trọng Hàn đang ngồi trên băng ghế ở bên ngoài, đôi mắt đỏ ngầu nhưng lại không dám ngủ, bởi vì Hà Hà vẫn chưa tha thứ cho anh ta, anh ta làm gì có tâm trạng để ngủ chứ!

"Cậu chủ ơi, mau vào đây đi!" Dì Trương hào hứng kéo áo anh ta. "Hà Hà cho cậu vào trong rồi đó!"

"Thật..., thật hả?" Tần Trọng Hàn ngạc nhiên, rồi lắc đầu nguầy nguậy. "Dì Trương, dì không gạt con chứ?"

"Dì gạt con làm gì? Mau vào trong đi, để dì kêu tài xế đưa hai đứa bé về nhà ngủ, con phải nắm chắc cơ hội đó!" Dì Trương đã vẫy tay kêu cậu tài xế đến.

Mở cửa ra, không thấy Tần Trọng Hàn đâu, chỉ nhìn thấy hai anh tài xế, sau đó là khuôn mặt tươi cười của dì Trương. "Hai đứa nhỏ cũng mệt rồi, chúng đã ở với con cả đêm rồi, dì sẽ kêu tài xế đưa chúng về nhà nghỉ ngơi!"

"Nhưng mà..." Tiêu Hà Hà vẫn chưa dứt lời thì anh tài xế đã bồng hai đứa trẻ đang ngủ ngon lành đi ra ngoài mất tiêu!

Tần Trọng Hàn cũng đã đi vào, còn dì Trương thì lặng lẽ đóng cửa phòng lại.

Tiêu Hà Hà chỉ liếc nhìn Tần Trọng Hàn một cái, râu của anh ta đã mọc rất dài, quần áo của không thay. Mấy ngày nay anh ta cứ ngồi ở ngoài cửa, cô có biết rằng khi cô ngủ rồi thì anh ta sẽ vào nhìn cô, nhưng cũng có khi sẽ bị Thịnh Thịnh chặn lại ở ngoài cửa. Anh ta rất bất lực, có vẻ như ngoài tiếng thở dài thì cũng chỉ còn tiếng thở dài.

Sau khi anh ta bước vào thì chỉ nhìn cô, không dám nói gì, sợ lên tiếng thì sẽ bị đuổi ra ngoài.

Tiêu Hà Hà nhìn Tần Trọng Hàn với vẻ mặt thờ ơ, nhìn anh ta tiều tụy nhếch nhác, hai mắt đỏ hoe, trên khuôn mặt điềm tĩnh của cô nhuộm lên một chút thương xót, nhưng nó chỉ thoáng qua. Rồi cô nói nhàn nhạt: "Tại sao anh không về đi?"

Anh ta ngây người ra, sau đó là ngạc nhiên. Cô ấy chịu nói chuyện với mình rồi sao?

"Hà Hà, em chịu để ý đến anh rồi hả?" Anh ta lập tức đi đến trước mặt cô, ngồi xuống chiếc ghế cạnh giường, nhìn cô bằng ánh mắt dịu dàng. Đã ba ngày rồi, dù phải không ngủ thêm ba ngày nữa thì cũng đáng.

"Bây giờ anh về nhà ngủ đi!" Tiêu Hà Hà sa sầm mặt lại, nói với vẻ thờ ơ. Khuôn mặt vốn đã bình tĩnh lại một lần nữa hiện ra vẻ lo lắng, bộ dạng anh ta như vậy chẳng khác gì vừa mới nhặt từ trong thùng rác ra, cả mặt đầy râu, khiến cô nhìn thấy cũng phải cau mày lại.

"Không!" Trong giọng của Tần Trọng Hàn có vẻ thương tiếc khó diễn tả bằng lời, anh ta lại ngồi xuống trên mép giường và ôm lấy cơ thể cô, trong mắt vẫn không nén nổi vẻ thương tiếc. "Đừng đuổi anh đi, anh không muốn rời xa em dù chỉ một giây phút. Hãy tha thứ cho anh, cho anh thêm một cơ hội nữa. Làm ơn, làm ơn!"

Tiêu Hà Hà hơi ngây người ra, rồi sau đó muốn đẩy anh ta ra nhưng anh ta siết quá chặt, nên cô không vùng vẫy nữa.

"Vậy anh ngủ đi!" Cô nói.

"Cho anh ôm em ngủ có được không?" Anh ta lo cô sẽ bỏ đi.

Cô liếc nhìn cái giường nhỏ rồi lắc đầu. “Anh qua chỗ giường nhỏ ngủ đi, ở đây ngủ chật lắm. có gì thì để ngủ dậy rồi nói.”

Nếu cứ tiếp tục như thế này, anh ta thật sự sẽ ngã quỵ mất, và cô không muốn nhìn thấy kết quả đó.

Trong mắt Tiêu Hà Hà đầy chua chát, đẩy cơ thể Tần Trọng Hàn ra, mỉm cười nhẹ nhàng, giơ tay lên vuốt vuốt cái áo hơi nhăn nheo của anh ta. “Nếu anh không ngủ thì hãy rời khỏi đây ngay lập tức, em sẽ không bao giờ gặp lại anh nữa!”

“Đừng! Anh ngủ, anh sẽ nghe lời!” Anh ta lập tức buông cô ra, nhưng chỉ quỳ gối bên cạnh giường cô và nắm tay cô. “Anh ngồi ở đây ngủ một lát là được rồi, anh không sao! Em đừng lo cho anh!”

Cô lo cho anh ta?

Tiêu Hà Hà thầm thở dài. Phải! Cô lo cho anh ta. Cô là người vô dụng như vậy đó! Khi cô định rút tay về thì nhận ra anh ta đang nắm rất chặt, và bắt đầu ngáy to. Anh ta đã ngủ thiếp đi thật rồi!

Cô định rút tay ra, nhưng anh ta lại không chịu buông tay.

“Đừng…” Tiếng lẩm bẩm đau đớn, giống như đang mơ nhưng lại đang tỉnh. Một anh chàng tài giỏi kiêu ngạo vào lúc này đã không còn chút khí thế nào, chỉ còn lại nỗi đau khổ nặng nề đó. Đôi chân mày nhíu chặt lại, bàn tay đang nắm lấy tay của Tiêu Hà Hà càng siết chặt hơn, có vẻ như dù xảy ra chuyện gì cũng sẽ không buông ra.

Thử rút tay lại, nhưng sức nắm của Tần Trọng Hàn vốn rất lớn, nên Tiêu Hà Hà hoàn toàn không có chút sức lực nào để rút ra cả.

Cơ thể vốn đã yếu ớt nên đã bắt đầu thấy mệt, ngáp một cái mệt mỏi, liếc nhìn Tần Trọng Hàn đang ngủ không ngon giấc, một lần nữa cố rút lại bàn tay đang bị anh ta nắm chặt, nhưng tiếc là vô dụng.

Trong căn phòng yên tĩnh, màn đêm ập đến, vang lên hơi thở đều đặn, mọi thứ thật tĩnh lặng và yên bình. Khi Tiêu Hà Hà nhắm mắt lại và ngủ thiếp đi, Tần Trọng Hàn đã mở mắt ra.

Anh ta đã không ngủ, mấy ngày nay người ngủ không ngon còn có cô nữa, không phải anh ta không biết. Nhìn dáng vẻ ngủ say của cô, anh ta khẽ hôn lên mặt cô một cách quyến luyến, vén chăn và nằm lên giường, ôm lấy cô, để cô dựa vào vòng tay ấm áp của mình.

Ấm áp đến lạ thường! Trong lúc ngủ mê, Tiêu Hà Hà đã vô thức rúc người mình vào vòng tay ấm áp đó, tìm được một tư thế thoải mái và tiếp tục ngủ!

Tần Trọng Hàn vẫn không ngủ, trong đầu anh ta cứ xuất hiện kết quả điều tra của Phong Bạch Dật: “Hàn

à, Hàn Lạp là chồng của Mạc Lam Ảnh ở bên Pháp, họ ly dị cách đây một năm. Nói chính xác hơn, sau khi ly hôn thì Mạc Lam Ảnh mới vào sống trong bệnh viện tâm thần, nên những chuyện bị bạo hành là hoàn toàn không có khả năng!"

Tần Trọng Hàn lặng người đi. Vào thời khắc nhận được cuộc gọi đó, anh ta cảm thấy mình đúng là sai lầm hết chỗ nói! Anh ta nghĩ rằng vì yêu mình, tất cả mọi chuyện đều là vì mình, nhưng không ngờ là vì một nguyên nhân khác.

Sau đó, Phong Bạch Dật lại nói với anh ta: "Mạc Lam Ảnh tự hủy hoại mình!"

Thì ra cô ta đã tự hủy hoại mình, vậy mà anh ta cứ tưởng cô ta đã bị ngược đãi vì việc không sinh nở được, vì việc đó mà anh ta ôm trong lòng nỗi áy náy sâu sắc với Mạc Lam Ảnh. Nhưng không ngờ cô ta lại tự hủy hoại mình!

Vì sai lầm này, anh ta đã bị mất con, hại Hà Hà đau lòng đến vậy, hại bản thân buồn bã đến vậy! Anh ta đúng thật là không xứng đáng được tha thứ.

Tần Lăng Hàng lại đến bệnh viện, vừa bước vào cửa liền nhìn thấy Tần Trọng Hàn đang ôm chặt Tiêu Hà Hà, mắt đỏ ngầu nhưng vẫn không ngủ, chỉ nhìn chằm chằm vào người phụ nữ đang ở trong vòng tay mình, ánh mắt rất phức tạp.

"Con ra đây!" Tần Lăng Hàng cau mày nói.

Tần Trọng Hàn sợ sẽ đánh thức Hà Hà nên lập tức xuống khỏi giường, đắp chăn lại cho cô rồi đi ra.

Hai cha con đứng ở hành lang, Tần Lăng Hàng sa sầm mặt lại, nhìn vào Tần Trọng Hàn với vẻ rất không hài lòng. "Con như thế này nhìn thấy gớm quá! Lập tức về nhà tắm rửa rồi thay quần áo cho ba. Con cứ ngồi tùm lum chỗ trong bệnh viện, bệnh viện thì đầy vi khuẩn, con có biết bây giờ cơ thể của cô ấy đang rất yếu không? Lỡ bị nhiễm bệnh, vậy chẳng phải ba sẽ phải đợi lâu hơn nữa mới có được thêm đứa cháu à?"

"Ba!" Tần Trọng Hàn giật mình và bắt đầu lo lắng. "Để con nhờ y tá thay ga giường cho cô ấy!"

"Chuyện này ba sẽ nhờ cho, bây giờ con về nhà, ba ở đây để chăm sóc cô ấy. Chuyện của công ty, con không cần lo. Một tháng này, con cứ ngoan ngoãn ở bên cạnh mà chuộc lỗi với con dâu, dỗ cho nó vui, đừng để lại mầm họa nào là được rồi!" Tần Lăng Hàng điềm tĩnh nói.

Ông ta là người miệng cứng lòng mềm, quanh năm suốt tháng im lặng làm cho ông ta có vẻ lạnh lùng, nhưng trái tim ông ta vẫn rất nhiệt tình. Tần Trọng Hàn lập tức gật đầu nhưng cảm thấy ấm áp đến lạ thường, bởi vì anh ta biết ba mình đã thực sự lo lắng cho mình và Hà Hà.

"Còn nữa, con đừng lái xe. Tiểu Lý à, cậu chở cậu chủ về nhà đi!" Tần Lăng Hàng lại ra lệnh.

"Ba, ba đừng đi đâu hết nha, chờ con về lại đã, Con có chút chuyện cần phải đi xử lý!" Tần Trọng Hàn định đi tìm Mạc Lam Ảnh, lần này anh ta nhất định phải hỏi cho rõ ràng!

"Không cần lo lắng, ba sẽ ở đây, con yên tâm!" Tần Lăng Hàng nghiêm mặt lại rồi nghiêm nhị nói: "Con chưa đến, ba sẽ không đi!"

Lúc này Tần Trọng Hàn mới yên tâm, sau đó mở cửa ra và nhìn thấy Tiêu Hà Hà vẫn đang ngủ ngon, rồi quay sang dặn ba mình: "Ba đừng đánh thức cô ấy, mấy ngày nay cô ấy đều không ngủ ngon!"

"Ba biết rồi!" Nếu quan tâm đến Hà Hà như vậy từ sớm, đứa cháu trai này cũng sẽ không mất đi như vậy rồi, đúng là tạo nghiệp mà! Tần Lăng Hàng thở dài, đẩy cửa đi vào, ánh mắt dừng lại trên khuôn mặt nhợt nhạt không còn một chút máu của Tiêu Hà Hà, bỗng ánh mắt dịu dàng hẳn lên, dịu dàng như thể đang nhìn con gái của mình.

Mặc dù ông ta là một người rất phong kiến, rất truyền thống, nhưng sau khi điều tra được cuộc sống của Tiêu Hà Hà trong năm năm qua, ông ta đã khâm phục cô gái này từ tận đáy lòng. Đã chịu rất nhiều vất vả nhưng không bao giờ để bản thân đi vào con đường suy đồi một lần nữa, cô gái như vậy, đủ tư cách để trở thành bà chủ của họ Tần! Đây cũng là một trong những lý do chính mà tại sao ông ta không còn phản đối nữa!

Cuối cùng, khi Bùi Lâm Xung biết được tin Hà Hà bị sẩy thai phải nằm viện từ chỗ Hàn Lạp, ông ta như nổi điên lên, hét vào điện thoại: "Chết tiệt! Sao lại hư thai? Đến bệnh viện! Lập tức đến bệnh viện!"

"Ai bệnh vậy?" Ngô Tân Tuyên đang đắp mặt nạ thì nghe thấy tiếng hét của Bùi Lâm Xung, liền lập tức chạy ra khỏi phòng ngủ. "Ai nằm viện vậy?"

Bùi Lâm Xung quay lại và nhìn thấy cô ấy, có chút tẻ ngắt rồi sau đó bình tĩnh lại. "Con gái tôi!"

"Con gái anh?" Ngô Tân Tuyên hơi ngạc nhiên. "Anh có con gái hả?"

134. Chương 134

"Em không cần!" Ngô Tân Tuyên hít thật sâu. "Em sẽ ra đi! Cám ơn anh đã chịu trả tự do cho em!"

"Tạm biệt!" Bùi Lâm Xung quay người đi rồi vội vã hét lên: "Đỗ Cảnh, mau đến bệnh viện!"

Khi trong biệt thự chỉ còn lại một mình Ngô Tân Tuyên, tay của cô ấy vô thức sờ vào bụng dưới của mình, trong đó có con của cô với Bùi Lâm Xung. Cô từng muốn đến bệnh viện bỏ đứa con này đi, nhưng, bác sĩ nói cô đã lớn tuổi, rất nguy hiểm, lỡ như không may thì suốt đời sẽ không thể có con được nữa!

Ở căn hộ Minh Hạo.

Tần Trọng Hàn gõ cửa, Mạc Lam Tịnh mở cửa ra thì mắt hoa lên, Tần Trọng Hàn đã cuốn vào trong nhà giống như một cơn lốc, theo sau anh ta là anh tài xế Tiểu Lý.

Mạc Lam Tịnh hơi ngây người ra, vẫn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra, Tần Trọng Hàn đã đứng ngay giữa phòng khách với bộ dạng hùng hổ. Anh ta đang nhìn chằm chằm vào người phụ nữ đang ngồi cắn móng tay ở trên ghế. Bộ vest của Tần Trọng Hàn nhăn nhúm, hoàn toàn không còn vẻ khôi ngô tuấn tú như ban đầu.

Mạc Lam Tịnh nghĩ, lẽ nào con của Tiêu Hà Hà thực sự không giữ được?

"Tần Trọng Hàn, anh làm gì vậy?" Cô ta hỏi với vẻ kiên nhẫn.

Trong mắt Tần Trọng Hàn tuy đầy tia máu nhưng vẫn sáng quắc, giống như hai cái đèn pha phát ra ánh sáng mạnh mẽ trong bóng tối, trợn mắt nhìn Mạc Lam Tịnh một cái, sau đó, ánh mắt của anh ta lập tức chuyển sang Mạc Lam Ảnh đang ngồi trên ghế sofa.

Lúc này, vừa nhận ra có người đi vào nên Mạc Lam Ảnh lập tức co ro lại, cô ta đã bị bộ dạng hung dữ của Tần Trọng Hàn làm cho sợ hãi. Vội chụp lấy cái gối ôm ở bên cạnh rồi giấu mặt đằng sau nó, giống như một con chim non sợ hãi đang tìm kiếm sự bảo vệ, chỉ để lộ ra chút ánh mắt, lén lút quan sát Tần Trọng Hàn.

Tần Trọng Hàn nhìn chằm chằm vào cô ta, không hề chớp mắt, sau đó lại trợn mắt nhìn Mạc Lam Tịnh, cơn giận trong lòng bỗng phun trào như núi lửa. "Chết tiệt! Cô ấy tự hành hạ bản thân nên mới phải vào ở bệnh viện tâm thần. Mạc Lam Tịnh, tại sao cô gạt tôi và Tăng Ly? Hàn Lạp có từng ngược đãi cô ấy chưa?"

Mạc Lam Tịnh hơi ngây người ra, trong lòng hoảng sợ nhưng miệng vẫn rất cứng. "Em không biết anh đang nói gì!"

"Cô cứ tiếp tục diễn đi, kỹ năng diễn xuất của cô khá lắm!" Tần Trọng Hàn giọng đầy mỉa mai, cười chế nhạo: "Tiếp tục đi!"

Mạc Lam Tịnh vừa nhìn là biết Tần Trọng Hàn đến tìm cô ta để tính sổ, theo bản năng tiến lên một bước, đứng chặn ngay phía trước ghế sofa, nói với vẻ đường hoàng: "Anh cứ nói với em là được rồi, chị hai không được khỏe, anh đừng làm tổn thương chị ấy nữa. Chúng ta ra ngoài nói, đừng làm phiền đến chị hai!"

"Hừ!" Tần Trọng Hàn đẩy mạnh Mạc Lam Tịnh qua một bên, đối mặt trực tiếp với Mạc Lam Ảnh: "Tôi có chuyện muốn nói với cô ấy, mặc kệ cô ấy có khỏe hay không! Mạc Lam Ảnh, em lập tức tỉnh táo lại cho tôi, em có gan tự hành hạ mình, mà không có gan để đối mặt với thực tế à?"

"A! Đừng đốt tôi!" Mạc Lam Ảnh sợ đến run rẩy, và vẫn là câu này.

Tần Trọng Hàn liền chụp lấy tay cô ta, siết thật chặt. Cổ tay đó gầy trơ xương, nhưng Tần Trọng Hàn vẫn hét lên với giọng lạnh lùng: "Đốt em? Ai đốt em? Em nói đi, ai đã đốt em?"

Anh ta trừng mắt nhìn vào Mạc Lam Ảnh, bàn tay to lớn nắm lấy cằm cô ta. "Mạc Lam Ảnh, em mở mắt ra cho tôi. Em hãy nhìn vào mắt tôi nè! Người phụ nữ chết tiệt này! Em đã tự đốt mình, tự đánh mình, vậy mà còn dám nổi điên? Em đừng giả điên giả khùng nữa! Thật là buồn cười, em tự hành hạ mình đến mức thảm hại rồi đem vu khống cho người khác? Em được sinh ra để diễn kịch à? Hãy cho tôi thấy em điên thật hay đang giả điên đi!"

Bị anh ta hét như vậy, Mạc Lam Ảnh sợ hãi hét lên, ánh mắt đầy kinh hoàng, nhưng vẫn nhìn chằm chằm vào Tần Trọng Hàn, có vẻ như thực sự không biết chuyện gì đang xảy ra.

Mạc Lam Tịnh bị đẩy qua một bên suýt ngã liền lập tức hiểu ra mọi chuyện trong kinh hoàng. "Tần Trọng Hàn, anh đừng kích thích chị hai, tinh thần của chị hai bất thường thật mà! Chị ấy không phải đang diễn kịch đâu. Nếu không bị điên thật, sao lại vào bệnh viện tâm thần làm gì? Người bình thường sẽ tự đốt tay mình hay sao? Họ sẽ tự hành hạ mình hay sao? Tần Trọng Hàn, anh có nổi giận thì cứ nổi giận với em nè, đừng làm tổn thương chị hai!"

"Tôi làm tổn thương cô ấy?" Tần Trọng Hàn hừ một tiếng lạnh lùng. "Tôi mà làm tổn thương được cô ấy à? Cô ấy không tổn thương thì tôi sẽ thắp hương ăn mừng luôn đó! Mạc Lam Tịnh, cô nói cô ấy bị điên, vậy còn cô? Cô cũng điên luôn phải không? Tại sao cô lại nói dối?"

"Em nói dối gì?" Mạc Lam Ảnh khẽ hét lên vì chột dạ. "Tần Trọng Hàn, em không thèm cãi nhau với anh. Chị hai sợ quá rồi kìa! Anh mau buông chị ấy ra!"

Lúc này, Will và cô y tá cũng đã nghe thấy tiếng tranh cãi nên lập tức đi đến, họ sững người ra. Tình hình tệ quá! Will liếc nhìn Mạc Lam Ảnh đang sợ đến ngây ra đó, nhưng lại có chút vui mừng.

Will lặng lẽ liếc nhìn Mạc Lam Ảnh đã sợ đến ngây ra đó, quan sát ánh mắt của cô ta. Anh ta phát hiện ra sau khi bị la hét như vậy mà tâm trạng của Mạc Lam Ảnh vẫn rất ổn định, mặc dù trong mắt có chút sợ hãi nhưng không phải là vẻ co ro như ban đầu nữa, xem ra vẫn có hy vọng hồi phục lại, hiển nhiên là Will rất vui.

"Mạc Lam Ảnh, em có nghe thấy tôi nói gì không? Tại sao em lại tự hành hạ mình? Tại sao? Em nói cho tôi biết tại sao đi!"

"Tần Trọng Hàn, anh đừng kích động, anh làm chị hai sợ đó! Anh ra đây đi, chúng ta ra ngoài nói chuyện!" Mạc Lam Tịnh tiến đến và kéo tay Tần Trọng Hàn.

Tần Trọng Hàn bất ngờ hất mạnh tay cô ta ra, còn tay kia giữ chặt cằm của Mạc Lam Ảnh, rồi một lần nữa hét lên với cô ta rất kích động: "Nếu em đã lấy Hàn Lạp, vậy tại sao còn ly hôn với anh ta? Tại sao em không biết trân trọng hạnh phúc mà mình đang có? Tại sao vậy?"

Rồi anh ta nhìn thấy cả người Mạc Lam Ảnh như lung lay chực ngã, nhưng vẫn không la hét gì, trong mắt hình như đã có tiêu cự. Cô ta từ từ quay sang Tần Trọng Hàn, cau mày lại rồi vội vã cúi gầm mặt xuống.

Tần Trọng Hàn lại hét lên: "Sao em không lên tiếng? Sao em không la hét nữa? Em la đi!"

"Tần Trọng Hàn, anh đừng làm vậy nữa, chị hai chỉ vì quá yêu anh mà thôi!" Mạc Lam Tịnh thì thầm với vẻ thê lương. "Chị ấy thực sự yêu anh!"

"Yêu tôi? Buồn cười. Tôi không cần cô ấy yêu tôi!" Tần Trọng Hàn hét lên giận dữ, đột nhiên buông Mạc Lam Ảnh ra, cả người cô ta bất thình lĩnh ngã vật xuống ghế, phát ra tiếng rên ư ử rồi ngay lập tức cuộn tròn người lại.

"Mạc Lam Tịnh, cô gạt tôi là có ý gì? Cô biết cô ấy tự hành hạ mình, tại sao lại nói dối với tôi rằng Hàn Lạp đã bạo hành cô ấy? Tại sao vậy?" Tần Trọng Hàn hét lên rồi đi về phía Mạc Lam Tịnh, cả người run lên vì giận dữ, đôi mắt đỏ ngầu. "Bởi vì lời nói dối của cô mà tôi phải vào áy náy vô tận, bây giờ tôi còn phải trả giá vì nó. Mạc Lam Tịnh, cô đã làm tiêu tan hết những áy náy của tôi với Mạc Lam Ảnh, từ nay về sau, tôi không còn mắc nợ nhà họ Mạc các người nữa, cô ấy sống hay chết cũng không liên quan gì đến tôi!"

"Chị hai của tôi đã bị anh hại ra như vậy! Chị ấy và Hàn Lạp ly hôn cũng bởi vì anh!"

"Vậy cô cứ nói chiến tranh ở Iraq cũng vì tôi luôn đi! Mạc Lam Tịnh, hãy dẹp hết âm mưu quỷ kế của cô đi, đừng tưởng rằng tôi không biết lòng dạ thâm độc của cô!" Ánh mắt lạnh lùng của Tần Trọng Hàn giống như sư tử đang khát máu: "Tôi không bao giờ đánh phụ nữ, nhưng hôm nay, tôi sẽ đánh cô!"

"Tần Trọng Hàn!" Mạc Lam Tịnh ngạc nhiên, lẽ nào anh ta…

Tần Trọng Hàn dồn hết sức rồi vung tay lên, bốp một cái, trên khuôn mặt trắng trẻo của Mạc Lam Tịnh đã có một dấu tát tay.

"Tần Trọng Hàn, tại sao anh lại đánh tôi?" Mạc Lam Tịnh vẫn cố cãi lại, chính cô ta đã cố tình thả chị mình ra ngoài, nhưng cô ta không ngờ sẽ gặp phải bọn du côn, đó là việc ngoài ý muốn!

"Cô cố tình thả Lam Ảnh ra ngoài, cố tình để cho cô ấy đi lạc, muốn tôi đến chăm sóc cô ấy chứ gì? Tôi đã bị các người lừa một lần hai lần, nhưng sẽ không có lần thứ ba. Tại tôi mù mắt nên mới tin cô. Tại sao lại đánh cô à? Tôi cho cô biết, tôi còn muốn cô nợ máu phải trả bằng máu nữa kìa!"

Một cái tát tai của Tần Trọng Hàn làm cho Will, cô y tá và cả Mạc Lam Ảnh sợ đến co cụm lại, không ai dám lên tiếng ngăn cản.

"Tần Trọng Hàn!" Mạc Lam Tịnh nổi giận đến mức mất hết lý trí, cô ta từng này tuổi đầu nhưng chưa từng bị ai đánh cả, cơn giận làm cho cô ta nói năng không thèm suy nghĩ. "Tại anh đáng đời! Là tôi cố

tình thả chị hai ra ngoài đó thì sao? Đáng đời anh! Đáng đời Tiêu Hà Hà! Ai biểu các người có lỗi với chị tôi. Cô ta sẩy thai là đáng đời!"

"Bốp"! Lại một cái tát khác, mặt của Mạc Lam Tịnh đã sưng đỏ lên. Đây chính là kết quả của việc cãi chày cãi cối. Tần Trọng Hàn - người đàn ông không bao giờ đánh phụ nữ hôm nay đã phá lệ, nhưng anh ta không hề hối hận!

Nhưng Mạc Lam Tịnh vẫn la hét: "Đáng đời! Đáng đời cô ta! Đáng đời các người!"

"Cô là đồ điên! Các người là một lũ điên!" Tần Trọng Hàn đột nhiên im lặng lại và cười chế nhạo. Rồi nhìn thấy tập ảnh đó nằm dưới đất, Tần Trọng Hàn càng cười mỉa mai hơn, đi qua và nhặt nó lên, lấy bật lửa ra và đốt cháy nó. Tập ảnh này đã hại Hà Hà đau lòng, bây giờ anh ta phải đốt nó đi!

Tất cả mọi người đều không dám nói gì, cho đến khi tập ảnh đó bị đốt cháy sạch sẽ, Tần Trọng Hàn nhìn vào căn phòng đầy khói, sau đó lạnh lùng nói với Mạc Lam Tịnh: "Cô nên vui mừng vì mấy tên du côn đó không phải do cô thuê đến, nếu không, hôm nay cô sẽ không sống mà rời khỏi đây đâu!"

Giọng nói lạnh lùng không có một chút tình cảm, ánh mắt u ám và lạnh như băng của Tần Trọng Hàn liếc ngang Mạc Lam Ảnh rồi nói với vẻ điềm tĩnh: "Mạc Lam Ảnh, nỗi áy náy của tôi đối với em trước đây đã hoàn trả đầy đủ, dù em đang tỉnh táo hay thế nào, Tần Trọng Hàn tôi cũng không còn nợ em bất kỳ điều gì nữa!"

"Chị hai của tôi vì anh mà không thể sinh con, cả đời cũng không bao giờ sinh con được!" Vẻ mặt kinh hãi của Mạc Lam Tịnh dần dần chuyển thành căm giận, nói với vẻ mặt hung tợn: "Chính các người đã phản bội chị hai của tôi, nếu anh không tìm người đẻ thuê, chị hai của tôi sao lại có một kết cục như hôm nay? Chị ấy xinh đẹp và hiền lành đến vậy, đều bị anh ép cả thôi!"

Bốp một tiếng, tiếng tát tai lanh lảnh lại vang lên, khuôn mặt vốn đã sưng phồng của Mạc Lam Tịnh lại dày hơn một lớp nữa.

Tay cô ta run rẩy đưa lên vuốt bên má bị đánh của mình. Vẻ mặt u ám của Mạc Lam Tịnh trở nên hung tợn, hét thẳng vào mặt Tần Trọng Hàn: "Anh còn đánh tôi?"

Tần Trọng Hàn nhếch môi lên với vẻ khinh bỉ, nhìn vào Mạc Lam Tịnh với ánh mắt đáng sợ, nhả ra từng từ một: "Tôi muốn giết cô nữa kìa, nếu pháp luật không đặt thành vấn đề, tôi sẽ giết cô!"

"Anh..." Mạc Lam Tịnh bỗng lùi về sau một bước, nhìn thấy rõ ý thù hận trong mắt Tần Trọng Hàn, siết thật chặt nắm tay làm cho những móng tay sắc nhọn đẩm thẳng vào lòng bàn tay, nhưng vẫn không thể loại nỗi oán giận từ sau trong lòng đối với Tiêu Hà Hà. Nếu không phải tại ả đàn bà đó, chị hai sẽ không trở nên cực đoan như vậy, sẽ không phải lưu lạc tha hương, sẽ không phải lấy Hàn Lạp.

135. Chương 135

Ông ta gấp gáp đến mức tưởng như đã xảy ra án mạng rồi vậy.

Khi Tiêu Hà Hà vẫn đang ngủ say thì bị tiếng ồn đánh thức, vừa mở mắt ra thì nhìn thấy Bùi Lâm Xung và Đỗ Cảnh, cô hơi ngạc nhiên. "Tổng tài, sao chú lại đến đây?"

Mặt Bùi Lâm Xung trắng bệch, nhìn thấy Tiêu Hà Hà ngồi dậy thì có chút kích động, lập tức đi lên phía trước. "Hà Hà, cô có sao không? Có sao không?"

Tiêu Hà Hà không ngờ Bùi Lâm Xung cũng đến, bỗng cảm thấy trong lòng rất ấm áp. "Tổng tài, tôi không sao, chú không cần lo lắng!"

Vẻ mặt của Đỗ Cảnh cũng đầy lo lắng. "Tại sao lại bị vậy?"

Câu nói vừa thốt ra thì ánh mắt của Tiêu Hà Hà lập tức u ám lại. Đều tại mình cả, nếu như… Ài… Thế giới này rất đáng buồn, không lúc nào có nếu như cả!

"Chết tiệt! Đỗ Cảnh à, con đi điều tra, phá nát cái băng đảng đó cho ba. Mẹ nó! Dám đụng đến người nhà của ba, chán sống rồi chắc!" Bùi Lâm Xung giận đến mức văng tục chửi thề, giọng còn rất lớn.

"Tổng tài Bùi à, anh làm vậy là…?" Tần Lăng Hàng có chút không vui, cứ cho là quan tâm cấp dưới thì cũng không cần phải thể hiện quá chân thành đến vậy chứ? "Ở đây là phòng bệnh, anh cứ gào lên thì sẽ ảnh hưởng người bệnh nghỉ ngơi đó!"

Bùi Lâm Xung vừa quay đầu lại thì nhìn thấy Tần Lăng Hàng, ngay lập tức nghiêm mặt lại, nói với vẻ rất không khách sáo: "Anh Tần à, rốt cuộc chuyện này là sao? Tại sao Hà Hà lại bị sẩy thai? Món nợ này, tôi phải tính rõ ràng với thằng nhóc nhà anh!"

Ông ta vừa nhắc đến chuyện sẩy thai thì mặt Tiêu Hà Hà bỗng tái mét lại, Tần Lăng Hàn không nhịn được đã lên tiếng trách móc: "Bùi Lâm Xung, anh làm gì vậy? Đừng nhắc lại chuyện này nữa. Anh không nhìn thấy mặt của Hà Hà đã trắng bệch rồi hay sao?"

Bùi Lâm Xung vừa nghe thấy mặt của Hà Hà đã trắng bệch ra thì lập tức nhỏ giọng lại như muốn lấy lòng: "Hà Hà à, cô nói cho tôi biết chuyện gì đã xảy ra, tôi sẽ trút giận giùm cô! Chết tiệt! Có phải Tần Trọng Hàn đã nhờ cô giúp cậu ta đi tìm Mạc Lam Ảnh không? Nếu không nhờ Hàn Lạp nói sự thật cho tôi biết, thì tôi vẫn không hay biết gì. Đừng sợ! Tôi sẽ trút giận giúp cô, ai cũng không được phép bắt nạt cô!"

"Ba nuôi à, đừng nói nữa. Hàn Lạp nói chỉ là ngoài ý muốn thôi!" Đỗ Cảnh đứng ở bên cạnh nói nhỏ, vừa nhìn thấy khuôn mặt trắng bệch của Tiêu Hà Hà, tự nhiên cũng đau lòng theo.

"Anh đến để cãi nhau à?" Tần Lăng Hàng cố kìm nén để không nổi giận, nhưng điệu bộ của Bùi Lâm Xung

giống như muốn sống chết vậy đó.

"Đúng! Tôi không chỉ đến để cãi nhau, tôi còn muốn đánh nhau nữa kìa!" Bùi Lâm Xung nói rồi lửa giận bốc lên ngùn ngụt, giống như trở về thời kỳ còn trong băng đảng xã hội đen hô mưa gọi gió năm xưa.

"Tổng tài, chú đừng như vậy!" Tiêu Hà Hà có chút lo lắng.

Vừa nhìn thấy bộ dáng lo lắng của Tiêu Hà Hà, Bùi Lâm Xung liền hạ giọng, chỉ ra bên ngoài cửa. "Đi, chúng ta ra ngoài! Tần Lăng Hàng, anh dám ra ngoài nói chuyện với tôi không?"

"Tôi có gì mà không dám!" Tần Lăng Hàn hừ một tiếng lạnh lùng, vẻ mặt u ám.

"Được! Tần Lăng Hàng, chúng ta ra ngoài nói!" Bùi Lâm Xung sợ Hà Hà nghe thấy thì sẽ buồn, nên đã kéo Tần Lăng Hàng ra ngoài.

"Chẳng phải đã nói là ngoài ý muốn rồi sao? Bùi Lâm Xung, đâu ra mà anh muốn làm công thần vậy? Thật là! Anh nên ý tứ trong lời ăn tiếng nói chứ! Anh đến đây để phá đám thì có!" Tần Lăng Hàng cũng rất tức giận, đã theo ông ta ra ngoài.

Hai người cãi nhau từ đầu đến cuối hàng lang, ngay góc cầu thang.

Ở đây cách phòng bệnh khá xa, Hà Hà chắc hẳn không nghe thấy, hai người đứng đó và bắt đầu lý luận. "Gì mà ngoài ý muốn chứ? Tức chết đi được! Rõ ràng là Tần Trọng Hàn không bảo vệ tốt cho Hà Hà."

"Trọng Hàn hoàn toàn không biết chuyện này. Trọng Hàn nói nó biết chuyện Hà Hà sẩy thai trước khi biết chuyện Hà Hà có thai, còn định tháng sau tổ chức lễ cưới nữa mà. Chết tiệt! Sao lại xảy ra chuyện như vậy chứ!" Tần Lăng Hàng cũng bực bội muốn chết, đứa cháu trai thứ hai của ông ta cứ vậy mà không còn nữa, thật đáng tiếc!

"Vẫn phải trách con trai anh, sao lại không bảo vệ Hà Hà cho tốt? Sao lại để cô ấy đi gặp Mạc Lam Ảnh gì đó? Chết tiệt! Mạc Lam Ảnh là người yêu cũ của con trai anh. Mẹ nó! Biết ngay thằng nhóc Tần Trọng Hàn này không an phận mà! Sau này đừng hòng tiếp cận Hà Hà, tôi tuyệt đối không cho phép! Muốn bắt nạt Hà Hà hả? Không có cửa đâu!" Bùi Lâm Xung chống nạnh lên, quay đầu lại xoi mói Tần Lăng Hàng: "Muốn cưới Hà Hà hả? Kiếp sau đi!"

"Anh dựa vào đâu mà không cho Trọng Hàn gặp Hà Hà?" Tần Lăng Hàng chưa từng gặp người còn không nói đạo lý hơn ông ta, mặc dù ông ta cũng rất bực bội chuyện con trai lo lắng cho Mạc Lam Ảnh, nhưng nghe thấy người khác nói con trai mình không tốt, ông ta liền nổi giận.

"Dựa vào tôi là ba của nó!" Bùi Lâm Xung trợn to mắt và hét lên.

“Anh nói cái gì?”Tần Lăng Hàng ngạc nhiên, ông ta nghĩ rằng mình đã nghe lầm!

Còn Tiêu Hà Hà vì lo hai người sẽ cãi nhau nên đã nhờ Đỗ Cảnh dìu cô ra ngoài, nhưng không ngờ lại nghe được cuộc đối thoại của họ.

Đỗ Cảnh cũng ngây ra. Ba nuôi nói gì vậy?

“Bùi Lâm Xung, anh thật buồn cười, muốn con gái đến điên luôn rồi hả?” Tần Lăng Hàng nói với vẻ mỉa mai.

“Nó chính là con gái của tôi, tôi đã làm xét nghiệm DNA rồi, một sợi tóc là đủ để chứng minh, tôi có bằng chứng! Tần Lăng Hàng, tôi chỉ có một đứa con gái cưng là Hà Hà, ai dám bắt nạt nó, tôi nhất định sẽ giết chết người đó!” Bùi Lâm Xung giận dữ nói.

Tần Lăng Hàng rùng mình một cái, ông ta đã từng được nghe kể vài chuyện của Bùi Lâm Xung, cũng biết ông ta đã từng là một đại ca xã hội đen khét tiếng ở thành phố h, mặc dù bây giờ đã hoàn lương, nhưng thế lực vẫn không suy giảm.

“Muốn giết chết con trai tôi?” Tần Lăng Hàn nhướn mày.

“Bất kể là ai, ai bắt nạt con gái tôi, khiến con gái cưng của tôi chịumột chút thiệt thòi, thì tôi nhất định làm cho người đó không thể nhìn thấy ánh mặt trời ngày hôm sau!”

“Giết chết con trai tôi thì con gái anh sẽ không khóc đến chết à?” Tần Lăng Hàng nói không chút thiện cảm: “Dẹp cái thói côn đồ của anh lại đi, bộ dạng anh như vậy, Hà Hà dám nhận anh không?”

“Liên quan gì đến anh?” Bùi Lâm Xung chau mày. “Ít lắm cũng phải đánh cho con trai anh quỳ xuống mà van xin! Tuyệt đối không thể bỏ qua như vậy được.”

“Tổng tài, điều chú nói là thật sao?” Đột nhiên, giọng nói ngạc nhiên của Tiêu Hà Hà vang lên từ phía sau.

“Đương nhiên là thật!” Bùi Lâm Xung trả lời một cách vô thức, rồi bỗng ý thức được mình đang nói gì, ông ta liền quay đầu lại với vẻ căng thẳng, nhìn thẳng vào ánh mắt ngạc nhiên và nghi ngờ của Tiêu Hà Hà. “Hà Hà, sao cô lại ra đây?”

“Tổng tài, chú, chú nói gì?” Tiêu Hà Hà không dám tin vào tai mình nữa.

Tần Lăng Hàng nhìn thấy Tiêu Hà Hà ra ngoài liền lập tức nói bằng giọng lo lắng: “Mau vào trong đi! Bây giờ không thể ra gió được, mau về phòng đi.”

“Đúng, đúng!”Bùi Lâm Xung lập tức nói: “Đỗ Cảnh, mau bồng Hà Hà vào trong đi!”

Đỗ Cảnh không nói gì, chỉ bồng Tiêu Hà Hà lên rồi đi thẳng về phòng bệnh, sau đó Tần Lăng Hàng và Bùi Lâm Xung cũng vội vã đi theo vào.

Tiêu Hà Hà vẫn đang còn ngạc nhiên, khó mà tin được.

Tổng tài nói gì?

“Tổng tài, những lời chú vừa nói đó, chú có thể nói lại lần nữa không?” Được bồng vào rồi đặt lên giường, Đỗ Cảnh đắp chăn lại cho Tiêu Hà Hà, cô lập tức hỏi.

Bùi Lâm Xung có chút lo lắng, cả đời ông ta ngang dọc giang hồ không sợ gì, chỉ sợ con gái không nhận mình. Ông ta nói bằng giọng run rẩy: “Hà Hà, ba là ba của con, ba ruột của con!”

Tiêu Hà Hà bỗng chết lặng.

Vậy còn Tiêu Nam Bắc thì sao?

Ba của cô, Tiêu Nam Bắc thì sao? Cô lắc đầu với vẻ khó tin. “Không! Đây không phải sự thật!”

“Ba nuôi à, đợi sau này hãy giải thích vậy, sắc mặt của Hà Hà không được tốt, để con đi kêu bác sỹ!”

“Bùi Lâm Xung, anh thật đáng ghét!” Tần Lăng Hàng không nhịn nổi nữa. “Lúc này mà anh còn chơi trò nhận người thân à? Đã là lúc nào rồi, anh không thể nghĩ cho con một chút sao?”

“Bác trai, con không sao!” Tiêu Hà Hà cười gượng, nhưng vẫn có chút kinh ngạc. “Con muốn biết sự thật!”

Tổng tài nói ông ấy là ba ruột của cô, cô muốn biết rốt cuộc là chuyện như thế nào!

Trước đây Mai Tây Vịnh nhìn thấy ông ta thì ngất xỉu, nên chuyện này cũng không phải là không có khả năng. Nhưng, cô vẫn không thể nào chấp nhận sự thật bỗng nhiên xuất hiện một người cha ruột!

Trong đầu cứ hiện ra giả thiết mà tổng tài hỏi cô ngày hôm đó, nếu đột nhiên có một ngày cô có thêm người cha ruột thì sẽ thế nào? Cô nói không đặt giả thiết như vậy!

Nhưng không ngờ mới đó mà giả thiết lại trở thành sự thật!

“Hà Hà, đừng nghĩ bậy, nghỉ ngơi đi đã!” Tần Lăng Hàng tiến lên trước một bước, đẩy Bùi Lâm Xung ra xa.

“Không được, tôi phải chăm sóc con gái tôi!” Bùi Lâm Xung lại đẩy Tần Lăng Hàng ra phía sau, rồi ngồi xuống bên cạnh giường.

Tần Lăng Hàng trừng mắt liếc ông ta một cái. “Bùi Lâm Xung, hôm nay nể mặt Hà Hà, tôi không tính toán với anh.”

Tần Lăng Hàng ngồi xuống cái ghế bên cạnh.

Bùi Lâm Xung không màng đến lời châm chọc của Tần Lăng Hàng, chỉ dịu dàng nói với Tiêu Hà Hà: “Hà Hà à, tại ba không tốt, nhưng đợi con khỏe lại hãy nói. Con muốn ăn gì? Ba kêu người nấu cho con ăn!”

Tiêu Hà Hà lắc đầu. “Tổng tài, chú hãy nói cho tôi sự thật. Chú đã xét nghiệm DNA rồi sao?”

Bùi Lâm Xung hít thật sâu, nhìn Tiêu Hà Hà bằng ánh mắt rối bời, hối hận vì mình đã không giữ mồm giữ miệng, lại để Hà Hà nghe được. Ông ta gật đầu với vẻ nghiêm túc và trịnh trọng: “Đúng vậy, con là con gái của ba, ba và Mai Tây Vịnh từng là người yêu của nhau!”

Khi Tần Trọng Hàn quay trở lại phòng bệnh, trong phòng chỉ còn lại một mình Tần Lăng Hàng.

“Ba, Hà Hà đâu?” Tần Trọng Hàn đã tắm rửa và thay quần áo, con người cũng phấn chấn lên hẳn, nhưng vừa bước vào phòng bệnh thì lại nhận ra Hà Hà đã đi đâu mất!

Tần Lăng Hàng ngồi trên ghế sô pha trong phòng bệnh, bộ dạng chán nản.

Nhìn thấy con trai đến, ông ta thở dài. “Bị cướp đi rồi!”

“Cướp đi?” Tần Trọng hàn ngạc nhiên. “Ai cướp Hà Hà đi rồi?”

“Ba của nó!” Tần Lăng Hàng chưa từng gặp người nào không nói lý lẽ như vậy, vừa hỏi bác sĩ có thể xuất viện thì liền cướp người đi ngay trong đêm. “Trọng Hàn, mau giấy kỹ Thịnh Thịnh và Ngữ Điền đi, Bùi Lâm Xung đe dọa sẽ đến cướp mất hai đứa nhỏ đó. Chết tiệt! Mau về nhà thôi!”

“Ba! Rốt cuộc là chuyện gì?” Tần Trọng Hàn vẫn chưa hiểu gì.

Tần Lăng Hàng đem chuyện Bùi Lâm Xung là ba ruột của Hà Hà kể cho Tần Trọng Hàn nghe, sau đó nói: “Nhanh lên! Hà Hà đi với ông ta thì sẽ không sao đâu, ông ta chỉ giận vì con đã không bảo vệ tốt cho con gái ông ta, hại Hà Hà phải chịu khổ, đe dọa sẽ không cho con gặp nó nữa. Bây giờ con mau đem mấy đứa

nhỏ giấu đi, Hà Hà tự nhiên sẽ đến tìm con!"

"Dạ! Ba! Chúng ta lập tức về nhà!" Tần Trọng Hàn cũng đã mất bình tĩnh, đành phải nghe theo sắp xếp của ba mình.

Nhưng khi hai cha con vẫn đang ở trên xe thì nhận được điện thoại của dì Trương: "Ông chủ, vừa rồi đột nhiên có một đám người xông vào, tay cầm súng, bắt Ngữ Điền và Thịnh Thịnh đi rồi, bây giờ làm sao đây?"

Tần Lăng Hàng ngây người ra. "Chết tiệt!"

"Ông chủ, đều là lỗi của bà già này, bà già này đáng chết, không nên đưa mấy đứa nhỏ về nhà!" Dì Trương khóc sướt mướt ở đầu bên kia. "Tôi định báo cảnh sát nhưng lại sợ bọn chúng sẽ giết con tin."

136. Chương 136

"Bàn bạc cái con khỉ! Không còn gì để bàn bạc nữa!" Bùi Lâm Xung cười phì ở đầu dây bên kia, bộ dạng rất đắc ý. "Ha ha… Không ngờ họ Bùi này chớp mắt mà có được nhiều người thân đến vậy, đúng là rất vui!"

Tần Lăng Hàng nhíu mày, đưa điện thoại ra xa tai mình một chút, không muốn nghe thấy tiếng cười tự mãn của Bùi Lâm Xung, ông ta không hề quên vẻ uy phong của mình khi sai người đến cướp Hà Hà đi lúc nãy.

Tần Lăng Hàng cứ nghe cứ nghe rồi ngọn lửa giận bị khơi dậy. "Bùi Lâm Xung, anh có bản lĩnh hơn thì cũng chỉ là ông ngoại của Ngữ Điền, tôi mới là ông nội của nó, cho dù theo họ của anh thì anh cũng chỉ là ông ngoại thôi, chúng tôi mới là người một nhà!"

"Khốn kiếp!" Bùi Lâm Xung vốn đang rất tự hào liền lập tức cau mày lại: "Hừ! Tôi sẽ kêu Ngữ Điền và Thịnh Thịnh gọi tôi là ông nội, cho anh là ông ngoại! Ha ha… Nào, Thịnh Thịnh, gọi ông nội đi con!"

Tần Lăng Hàng nghe vậy, mặt liền tái xanh!

"Ba! Ba mau hỏi Hà Hà sao rồi đi!" Tần Trọng Hàn lo cho sức khỏe của Hà Hà.

"Bùi Lâm Xung, tôi không thèm gây với anh. Con trai tôi hỏi Hà Hà như thế nào rồi. Anh có để nó bị lạnh không vậy? Nó cần phải tịnh dưỡng, anh có biết không?"

"Hừ! Con trai anh? Tại sao tôi phải nói cho anh biết tình hình của Hà Hà? Anh nói cho thằng nhóc đó biết,

kêu nó đi chết đi!" Bùi Lâm Xung tắt điện thoại một cái rụp.

Hai cha con nhìn cái điện thoại bị ngắt ngang, ai cũng sa sầm mặt lại.

"Ba! Con đi tìm Hà Hà!" Tần Trọng Hàn hoang mang lo sợ.

"Về nhà nghỉ ngơi trước đã, nghỉ cho khỏe rồi hẵng đi! Bây giờ Bùi Lâm Xung đang tức giận, con đến đó, ông ta chắc chắn sẽ còn giận hơn, e rằng có đi cũng vô ích thôi!"

"Nhưng mà…"

"Đừng nhưng nhị gì nữa, về nhà trước!" Tần Lăng Hàng lạnh lùng nói: "Nếu sớm biết có ngày hôm nay, sao lúc đầu lại còn làm vậy?"

"Cháu ngoan, nào, gọi ông nội đi con!" Bùi Lâm Xung đang lôi kéo hai đứa trẻ ở trong phòng khách của biệt thự nhà họ Bùi.

Hai đứa trẻ này môi đỏ răng trắng, vô cùng dễ thương. Tự nhiên có thêm hai đứa cháu ngoại, Bùi Lâm Xung cười suốt cả đêm mà không khép miệng lại được.

Nhưng hễ nghĩ đến chuyện Hà Hà bị sẩy thai, làm mất một đứa cháu ngoại khác của ông ta, trong lòng ông ta lại rất đau! Con người ta khi đã có tuổi thì thường bắt đầu dễ thương cảm, đang cười đó rồi bỗng buồn đó! Tuy nhiên, ông ta vẫn rất hạnh phúc, bởi vì hai đứa trẻ đang đứng trước mặt đây rất dễ thương.

"Thịnh Thịnh, Ngữ Điền, mau gọi ông nội đi con!"

"Ông ơi, sao ông vui quá vậy? Chẳng phải tụi con vẫn luôn gọi ông là ông à?" Thịnh Thịnh trợn trắng mắt, chưa từng thấy người ông nào "ngớ" đến vậy, khi cười trông chẳng khác nào một kẻ ngớ ngẩn!

"Ha ha… Thằng nhóc, tại ông nội vui mà!" Bùi Lâm Xung nhéo má Thịnh Thịnh, rất thích bộ dạng không sợ sệt của cậu bé.

Đỗ Cảnh về báo với ông ta rằng, các anh em đã chĩa súng vào Dì Trương, Thịnh Thịnh còn nói với vẻ rất tò mò: "Chú Đỗ ơi, đây là súng thật hả chú? Có bắn chim được không?"

Làm cho mấy anh em ở đó đều há hốc mồm ra, trên khuôn mặt quanh năm suốt tháng lạnh nhạt của Đỗ Cảnh cũng nở nụ cười, trên đường bồng cậu bé về nhà, cậu còn lục lọi khắp người anh ta để tìm khẩu súng, cứ luôn miệng hỏi: "Chú ơi, súng đâu rồi? Súng đâu rồi chú? Cho con mượn chơi một chút được không?"

Nghe nói Ngữ Điền còn sợ đến nỗi không dám nói gì, nhưng cũng không khóc, vì Thịnh Thịnh đã nói một

câu: “Ngữ Điền đừng sợ, chú này quen với mẹ mà, các chú đang đưa chúng ta đi chơi trò trốn tìm với ông nội và chú Tần đó.”

Bùi Lâm Xung lại bồng Ngữ Điền lên, nghe nói cậu bé mới là con ruột của Hà Hà, nhìn mặt cũng khá giống nhau, nhưng hình như Thịnh Thịnh giống Hà Hà hơn. Nhưng thôi kệ, ông ta thích hết, cả hai đứa đều là cháu của ông ta, dù ruột thịt hay nhặt về thì đều là cháu của ông ta hết.

Ngữ Điền ban đầu hơi căng thẳng và nhút nhát, nhưng nhìn thấy Bùi Lâm Xung vui vẻ như vậy, cậu bé liền hết lo lắng.

Bùi Lâm Xung hỏi: “Ngữ Điền à, con sợ ông nội hả?”

Ngữ Điền chớp chớp đôi mắt to và nhìn thẳng vào đôi mắt cũng to của Bùi Lâm Xung, bỗng cảm thấy khá thân thiết. “Không sợ!”

“Hai người chơi đi, con lên thăm mẹ!” Thịnh Thịnh vừa đến là bị Bùi Lâm Xung giữ lại, đến giờ này chỉ biết mẹ đang nghỉ ngơi trên tầng hai, cậu bé hơi lo lắng.

“Em cũng đi nữa, anh hai chờ em với!” Ngữ Điền tách khỏi tay Bùi Lâm Xung. “Anh hai ơi, không phải mẹ nên ở trong bệnh viện à? Tại sao lại đến đây rồi?”

Thịnh Thịnh trợn mắt, liếc nhìn Bùi Lâm Xung đang cười rất tự mãn kia, nói như ông cụ non: “Nếu anh đoán không sai thì mẹ cũng bị cướp đến đây đó! Người ta chĩa súng vào ông nội của em, ông nội của em chắc cũng không còn cách nào khác!”

“Thằng nhóc, ông không phải là người khác, ông là ông ngoại của các con!” Bùi Lâm Xung vừa nghe thấy hai chữ “người khác” thì liền cảm thấy không vui, ngay lập tức hét lên từ phía sau: “Ngoan nào, mau gọi ông ngoại đi con!”

“Ông ơi, mẹ con đã gọi ông là ba chưa?” Thịnh Thịnh nhướng mày, bộ dạng như thể mẹ mình chưa gọi ba thì mình tuyệt đối sẽ không gọi ông ngoại, và cũng không cho Ngữ Điền gọi ông ngoại.

Bùi Lâm Xung ngây người ra. Đúng là chưa, nhưng sớm muộn cũng phải gọi thôi. “Tóm lại ta là ông ngoại của các con!”

“Khi nào mẹ gọi ông là ba, tụi con sẽ gọi ông là ông ngoại.” Thịnh Thịnh nắm lấy tay của Ngữ Điền. “Ngữ Điền, em nhớ chưa?”

“Nhớ rồi!” Ngữ Điền lập tức gật đầu với vẻ nghiêm túc. “Anh hai ơi, ba của mẹ có súng đó, liệu mẹ sẽ không thích ông ngoại có súng không anh?”

“Chúng ta đi thăm mẹ, rồi em tự hỏi mẹ đi ha!” Thịnh Thịnh như sực nhớ ra chuyện gì đó rồi nói với Ngữ Điền: “Em lên trước đi.”

Ngữ Điền ngoan ngoãn đi tìm Tiêu Hà Hà.

Thịnh Thịnh đứng trên cầu thang nhìn xuống Bùi Lâm Xung Chong rồi cau mày. “Ông ơi, ông cũng cướp mẹ đến đây đúng không?”

Bùi Lâm Xung ngây người ra, thấy hơi xấu hổ, từ “cướp” này nghe ra đúng là không thoải mái. “Gì mà cướp? Đúng là khó nghe. Tại bác sĩ nói mẹ con có thể xuất viện được rồi, nên ta mới đón mẹ con về đây. Mẹ con là con gái của ta, tất nhiên ta phải đón nó về đây rồi.”

“Ông ơi, mẹ là con gái của ông thật hả?”

“Còn giả được sao?” Bùi Lâm Xung nhướn mày lên.

Thịnh Thịnh gật đầu như đang suy nghĩ gì đó, sau một lúc mới nói: “Vậy ông đón mẹ về đây rồi thì đừng để cho chú Tần gặp mẹ đó nha!”

“Cái gì? Lẽ nào con không thích Tần Trọng Hàn?” Bùi Lâm Xung bồng Thịnh Thịnh lên như thể đã tìm được một người tri kỷ. “Cháu ngoan, nói cho ông ngoại nghe nào!”

“Vốn dĩ con cũng thích chú ấy lắm, nhưng chú ấy không bảo vệ tốt cho mẹ, bây giờ con không thích nữa!” Mắt của Thịnh Thịnh song song với Bùi Lâm Xung. “Con muốn tìm cho mẹ một người chồng có thể bảo vệ mẹ!”

“Ờ! Chí hướng vĩ đại lắm!” Bùi Lâm Xung cười một cách gian xảo, ánh mắt nghiêm nghị nhìn vào Đỗ Cảnh vừa mới bước vào cửa, rồi ghé sát vào tai Thịnh Thịnh. “Con thấy không? Chú Đỗ của con thế nào? Biết dùng súng, còn không ham gái đẹp, đảm bảo rằng chỉ thương yêu một mình con gái của ta, cũng tức là mẹ của con. Con thấy sao hả? Cho chú ấy làm ba của con được không?”

“Con thì không có ý kiến, nhưng chưa chắc mẹ đã muốn tìm một người ba dượng cho Ngữ Điền!”

“Tại sao?”

“Vì mẹ thích chú Tần đó!” Thịnh Thịnh trợn mắt, cậu bé chỉ muốn làm cho chú Tần lo lắng thôi, không được gặp mẹ để trừng phạt chú ấy, không ngờ ông lại tưởng thật, đúng là! “Ông ơi, ông ngốc quá! Suy nghĩ của chúng ta không cùng cấp, con phải đi thăm mẹ con đây!”

“Suy nghĩ không cùng cấp? Tất nhiên rồi, ta đã gần 50, cùng cấp với thằng nhóc 5 tuổi như con, vậy chẳng phải sẽ bị người ta cười rớt răng à!”

“Tại ông ngốc quá thôi! Chỉ số IQ còn không bằng một đứa bé năm tuổi!” Thịnh Thịnh lắc đầu với vẻ bất lực. “Ông ơi, ông thật sự là ba của mẹ con đó hả?”

“Con nghi ngờ à?”

“Có một chút!” Thịnh Thịnh tuột xuống khỏi tay của Bùi Lâm Xung. “Ông ơi, nhưng ông nói lời thì phải giữ lời đó! Đừng cho chú Tần vào gặp mẹ đó nha!”

“Biết rồi! Thằng nhóc, dám sắp xếp công việc cho ta nữa!” Bùi Lâm Xung cười và nói, nhưng không hề cảm thấy tức giận, nhìn bóng dáng nhỏ xíu của Thịnh Thịnh biến mất ở góc cầu thang, ông ta chỉ lắc đầu và mỉm cười.

Lúc này Đỗ Cảnh đi lên cầu thang: “Chào ba nuôi!”

“Hmm?” Bùi Lâm Xung nhướn mày lên. “Chuyện đó xử lý sao rồi?”

“Chị ấy không mang theo bất cứ thứ gì, chỉ đem theo những thứ của năm năm trước!” Đỗ Cảnh nói: “Ba nuôi à, năm năm rồi, con thấy rõ ba rất thích chị Ngô, ba thật sự buông tay như vậy sao?”

Bùi Lâm Xung ngây người ra, vẻ mặt hơi lạ. “Ha, Đỗ Cảnh! Ba đã qua độ tuổi say mê trong tình yêu rồi, lớn tuổi rồi nên chỉ cần tình thân!”

Bây giờ ông ta có con gái và cháu ngoại là đã cảm thấy đủ lắm rồi.

“Nhưng chị Ngô trông rất đau buồn!” Đỗ Cảnh nói.

“Có sao?” Bùi Lâm Xung nhớ đến việc cô ấy đến Await không chỉ một lần, ở đó có người yêu đầu tiên của cô ấy, sao cô ấy lại đau buồn được?

Đỗ Cảnh không nói gì thêm, ánh mắt của Bùi Lâm Xung cũng trở nên xa xăm. Trên đời không có bữa tiệc nào mà không tàn, người yêu đến cuối cùng sẽ khó trở thành bạn, chỉ e rằng ngay cả việc làm bạn với ông ta chắc Ngô Tân Tuyên cũng không muốn đâu! Đã giam cầm cô ấy năm năm, tuổi trẻ đã không còn, e rằng cô ấy chỉ hận mình đến chết!

Nhà hàng Awati vào ban đêm được chiếu sáng rực rỡ.

Trong vô tri vô giác, Ngô Tân Tuyên đã đi đến đây. Từng nói rằng sẽ không bao giờ đến đây nữa, nhưng vẫn cứ đến. Biết rõ rằng điều đó không bao giờ có thể, nhưng vẫn muốn đến nhìn một cái.

Có điều, cô không vào trong, chỉ đứng ở một góc thật xa.

Không nợ gì Bùi Lâm Xung nhưng lại nợ Mễ Kiệt, Ngô Tân Tuyên thở dài thườn thượt. Đây chắc là số phận của con người, ai cũng phải cúi đầu trước số phận, ngay cả một người mạnh mẽ cũng phải cúi đầu chịu thua, huống hồ gì là một cô gái nhỏ bé như cô.

Trong lúc do dự và hoảng hốt bỗng nhìn thấy một nam một nữ đang bước ra từ cửa nhà hàng, người nam cao lớn trong bộ vest phẳng phiu, người nữ thì mặc một cái áo khoác mùa đông màu trắng ốm lấy thân hình khỏe khoắn, khoác tay người nam một cách thân mật. Hai người vừa đi vừa cười nói vui vẻ.

Ngô Tân Tuyên ngây người ra. Đó là Mễ Kiệt, còn cô gái kia là Cung Luyến Nhi. Từ lâu cô đã nhận ra Cung Luyến Nhi có thiện cảm với Mễ Kiệt, nhưng không ngờ lại nhanh đến vậy.

Họ đã phát triển đến mức tay nắm tay rồi.

Nhếch môi với vẻ cay đắng, vậy thì cô yên tâm được rồi, có thể yên tâm mà rời khỏi đây rồi.

Vội nghiêng người qua một bên, cô núp ở đằng sau cây cột.

"Anh Mễ à, chúng ta cùng đi ngắm sao có được không?" Giọng của Cung Luyến Nhi thật ngọt ngào, và nũng nịu: "Sao trên núi Tây Sơn sáng lắm, chúng ta đến đó xem đi!"

Mễ Kiệt không nói gì thêm, chỉ nói: "Được!"

Ngắm sao à? Lãng mạn quá! Đã bao nhiêu năm rồi không đi ngắm sao. Ngô Tân Tuyên mỉm cười, nhưng trên khóe môi lại là một đường cong bi thương.

"Vậy chúng ta mau đi thôi, anh Mễ à, mau lên đi! Người ta muốn được ngắm sao lắm rồi!"

"Cẩn thận đó, em đã đem đủ áo chưa?" Mễ Kiệt có chút bất lực, nhìn vào cô bé đang lắc lắc tay mình, chỉ vào mũi cô ta rồi dịu dàng nói: "Bị cảm lạnh thì phải làm sao?"

137. Chương 137

Anh ta nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc mềm mại của Cung Luyến Nhi, còn cô ta thì thuận theo đó mà nép vào lòng anh ta, hít mạnh mũi xà bông thơm xen lẫn mùi thuốc lá trên người anh ta. "Luyến Nhi à, chúng ta mau đi thôi!"

"Ừm!" Cung Luyến Nhi đỏ mặt thẹn thùng, nhón chân lên rồi vội vàng hôn nhẹ lên môi Mễ Kiệt, sau đó chạy như bay về phía trước.

Ngô Tân Tuyên nhìn thấy Mễ Kiệt ngây người ra ở đó, rồi cô nhìn thấy Mễ Kiệt đưa tay lên vuốt vuốt môi mình, rồi sau đó lắc đầu. "Luyến Nhi à, chậm lại nào, đừng để bị té đó!"

"Hi hi…" Cách đó không xa vang lên tiếng cười của Cung Luyến Nhi.

Mễ Kiệt sải bước đuổi theo…

Từ đầu đến cuối, anh ta không hề nhìn thấy bóng người cô đơn đứng sau cây cột.

Ngô Tân Tuyên mỉm cười, cười rất thật lòng, dù nụ cười này có chút cô đơn, có chút cay đắng, nhưng vẫn thật sự vui mừng thay cho Mễ Kiệt. Tự hỏi bản thân, nếu đổi lại là mày, Ngô Tân Tuyên, mày sẽ đứng mãi ở đó để chờ đợi một người đã rời xa mày hay không?

Câu trả lời là không.

Tình yêu của hai người giống như một bữa tối dưới ánh nến, ngọt ngào qua đi thì chỉ còn lại sự nhạt nhẽo. Và bữa tối dưới ánh nến qua đi rồi, dù bạn đứng tại chỗ chờ bao lâu, người phục vụ cũng sẽ không mang lên cho bạn một phần khác, chỉ thanh toán hóa đơn rồi rời đi…

Có lẽ tình yêu cũng là như vậy!

Ngô Tân Tuyên mỉm cười rồi rời đi. Lần này, trong lòng cô không còn bất kỳ gánh nặng nào nữa.

Nhưng vừa ngẩng đầu lên, cô nhìn thấy Mig nên hơi ngạc nhiên: "Mig?"

Mig nhìn chằm chằm vào mặt Ngô Tân Tuyên, nhận thấy cô ấy đang mỉm cười rất bình thản, sau đó lại di chuyển tầm mắt về phía hai bóng người đang rời đi kia. "Chẳng lẽ chị thật sự không còn yêu anh hai nữa sao?"

Ánh mắt của Ngô Tân Tuyên lóe lên rồi gật đầu. "Phải, chị không còn yêu nữa!"

Cô ấy đã không còn tư cách nữa.

Mig thở dài. "Tôi cứ tưởng nhìn thấy cảnh tượng này, chị sẽ không làm thinh, nhưng không ngờ chị lại bình thản đến vậy. Chị Tân Tuyên à, nếu chị vẫn muốn có một tương lai với anh hai, thì bây giờ hãy đuổi theo đi, có lẽ vẫn còn cơ hội đó!"

Ngô Tân Tuyên lắc đầu với vẻ chắc chắn. "Không, chị đã không còn yêu anh ấy từ lâu rồi!"

Dù nói vậy là rất dối lòng, rất tự lừa dối mình, nhưng Ngô Tân Tuyên vẫn quyết định sẽ quên đi, vì từ lâu cô ấy đã không còn tư cách nữa. Làm người tình của Bùi Lâm Xung năm năm, dây dưa sáu năm, cô còn có tư cách gì để đứng trước mặt Mễ Kiệt? Anh ấy cần một cô gái trong sạch ở bên cạnh, chứ không cần một người đã nhơ nhuốc như cô ấy.

"Chúng ta đi uống rượu đi!" Mig nói.

Ngô Tân Tuyên hơi ngạc nhiên, chưa bao giờ thấy Mig buồn bã như vậy, liền lập tức quan tâm: "Mig à, uống rượu không tốt cho sức khỏe đâu, bộ em có chuyện gì không vui hả?"

"Đâu có! Để em gọi điện cho Hà Hà, chúng ta cùng đi uống vài ly! Tuy chị không còn yêu anh hai nữa, nhưng em vẫn rất thích chị. Chị Tân Tuyên à, dù chị có phải là chị dâu của em hay không, em vẫn rất thích chị, không còn oán hận chị nữa!" Mig nói rồi gọi điện.

Trong lòng Ngô Tân Tuyên rất ấm áp, trong mắt rưng rưng lệ. Đây là câu nói ấm áp nhất mà cô nghe được đêm nay.

"Hà Hà, chị Mig đây, ra đây uống rượu đi, chị và chị Tân Tuyên sẽ đến đón em!" Mig nói thẳng.

Tiêu Hà Hà ngây người ra ở đầu bên kia, nghe thấy giọng của Mig thì rất ngạc nhiên, lại nghe thấy cô ấy buồn bã như vậy thì càng thấy lạ hơn. Cô nhớ ra chuyện mình bị sẩy thai vẫn chưa nói cho cô ấy biết, trong tim thấy chua xót. "Mig à, bây giờ em không tiện ra ngoài!"

"Sao lại không tiện?" Mig hỏi, giọng rất hăng. "Có phải em đang ở chỗ Tần Trọng Hàn không? Em không thể dành cho chị ít thời gian à?"

"Không phải vậy đâu Mig, em không biết phải nói sao với chị nữa. Con em mất rồi!" Tiêu Hà Hà nói rồi giọng nhỏ dần, gần như không thể nghe được nữa, nhưng Mig vẫn đã nghe thấy.

"Chết tiệt! Sao lại như vậy? Em đang ở nhà hả? Chị sẽ đến tìm em!"

"Không, em đang ở..., em đang ở chỗ ba em!"

"Không phải ba em đã lên thiên đàng rồi à?"

"Ba ruột của em!"

"Ôi Chúa ơi! Thôi mặc kệ, em cho chị biết địa chỉ trước đi, chị sẽ đến tìm em. Vậy mà được hả trời!" Với tính khí nóng nảy của Mig, cô ấy chỉ ước gì có thể gặp Tiêu Hà Hà ngay bây giờ.

Sau khi Ngô Tân Tuyên biết tin Tiêu Hà Hà bị sẩy thai thì cũng rất ngạc nhiên, rồi lo cho sức khỏe của cô. Ngô Tân Tuyên ngồi lên xe của Mig, cùng cô ấy đi gặp Tiêu Hà Hà.

Biệt thự của nhà họ Bùi thì Ngô Tân Tuyên chưa bao giờ đặt chân đến, bởi vì cô ấy đã sống trong một biệt thự khác, vậy nên hoàn toàn không ngờ được rằng Hà Hà lại là con gái của Bùi Lâm Xung.

Khi xuất hiện trong nhà họ Bùi cùng với Mig, cô ấy liền nhìn thấy ở trong sân của biệt thự đang đứng khoảng hơn chục vệ sĩ, tất cả đều mặc vest đen, vẻ mặt nghiêm nghị, chia nhau đứng ở khắp nơi trong sân.

"Thôi nào, chắc không phải Hà Hà có một ông ba là đại ca xã hội đen đó chứ?" Mig thở dài ngạc nhiên, không dám lái xe vào mà chỉ dừng ở cửa, các vệ sĩ áo đen lập tức tiến đến.

"Cho hỏi cô Mig phải không?"

Mig và Ngô Tân Tuyên đã xuống khỏi xe, Mig hơi ngây ra. "Phải!"

"Mời đi theo tôi!" Anh vệ sĩ liếc nhìn Ngô Tân Tuyên, có vẻ hơi ngạc nhiên.

"Đây là bạn của tôi!" Mig nói. "Không được vào chung à?"

Trong lòng Mig rất ngạc nhiên, phong cách này, hơi phóng đại rồi thì phải? Không ngờ Hà Hà tự nhiên lại vớ được một ông ba giàu có đến vậy, chỉ nhìn căn biệt thự này thôi cũng đủ biết không phải là gia thế bình thường, rồi mấy anh chàng vệ sĩ này nữa! Ôi trời, đúng là quá phô trương!

Người vệ sĩ liếc nhìn Ngô Tân Tuyên rồi không nói gì, chỉ nói một câu qua bộ đàm: "Cậu Đỗ, cô Ngô cũng đang ở đây!"

Sau đó, Đỗ Cảnh đi ra từ trong biệt thự.

Nhìn thấy Đỗ Cảnh, Mig hơi ngây ra. Vẻ mặt hơi ngỡ ngàng, ánh mắt cũng né tránh, như thể đang trốn tránh điều gì đó.

Ánh mắt của Đỗ Cảnh cũng không dừng lại trên mặt Mig, chỉ hỏi Ngô Tân Tuyên: "Chị Ngô à, sao chị cũng đến đây?"

Ngô Tân Tuyên bỗng tái mét mặt, có chút không dám tin, cô chỉ vào căn biệt thự rồi hỏi với giọng run rẩy: "Đỗ Cảnh, đây có phải là nhà của anh ấy không?"

Đỗ Cảnh không giấu giếm. "Phải!"

“Tôi sẽ đi ngay!” Ngô Tân Tuyên quay người định bỏ đi.

“Chị Tân Tuyên, chị đi đâu vậy? Hà Hà đang ở bên trong, chúng ta còn chưa gặp được mà!” Mig giữ chân cô ấy lại, Mig không biết tại sao, nhưng vừa đến mà đã đi ngay thì không được lịch sự cho lắm.

“Phải đó chị Ngô, vào đi!” Đỗ Cảnh nói với giọng điềm tĩnh.

Ngô Tân Tuyên có chút bất lực, hít một hơi thật sâu rồi đành phải theo họ vào trong.

Khi đứng trong phòng khách và nhìn thấy người đàn ông đang ngồi trên ghế sofa, Ngô Tân Tuyên vẫn đứng ngây ra đó.

Còn Bùi Lâm Xung cũng có vẻ rất ngạc nhiên, ngay lập tức đứng dậy.

Mig vừa bước vào liền hỏi: “Hà Hà đang ở đâu?”

Đôi mắt của Bùi Lâm Xung dừng ở trên mặt Ngô Tân Tuyên, rồi khẽ di chuyển. “Đỗ Cảnh à, đưa cô Mig lên gặp Hà Hà đi!”

“Dạ, thưa ba nuôi!”

Mig rất kinh ngạc, người đàn ông trước mặt này trông rất đẹp trai, làn da được chăm chút rất tốt, thân hình cao lớn nhưng mảnh khảnh, dưới nền cái áo sơ-mi trắng thì càng rắn rỏi hơn nữa. Mặc dù đã trung niên, nhưng khuôn mặt của ông ta vẫn rất hoàn hảo, và rất dịu dàng, Đôi lông mi dài và dày, đôi mắt đen nhưng sáng trong và dịu dàng, có một sức quyến rũ làm người ta mê đắm.

Ai cũng nói đàn ông ba mươi có sức hấp dẫn nhất, nhưng khi nhìn thấy Bùi Lâm Xung, Mig không thể không thay đổi quan điểm. Sức quyến rũ của con người không phân biệt tuổi tác, có lẽ từng trải càng nhiều thì sức hút của con người cũng tăng thêm. Và trên người Bùi Lâm Xung có một cảm giác thăng trầm nhưng nho nhã, không thể diễn tả bằng lời. Điều này làm cho ông ta trông hơi khác với mọi người, hoặc nói rằng ông ta có nhiều sức hút “đàn ông lão luyện” hơn.

Mig thật sự không dám tin, liền hỏi với vẻ lúng túng: “Chú là ba ruột của Hà Hà?”

Bùi Lâm Xung mỉm cười và gật đầu.

“Ồ! Con xin lỗi chú, nhìn chú còn trẻ quá, con thật tình không hiểu được sao chú lại có một cô con gái lớn như Hà Hà!” Mig quan sát Bùi Lâm Xung một lượt từ đầu đến chân. Đã 50 rồi sao? Hình như không tới đâu.

Lúc này trong lòng Ngô Tân Tuyên đã rất hoảng loạn, có sao cũng không ngờ được Hà Hà là con gái của Bùi Lâm Xung, và ánh mắt sắc bén của Bùi Lâm Xung lại khiến cô ấy thấy khó chịu hơn.

Ngô Tân Tuyên đứng trong phòng khách, cúi gầm mặt xuống nhìn những viên gạch sáng bóng dưới nền nhà, rất im lặng.

"Cô Mig thật biết cách nói chuyện, tôi đã là một ông già rồi!" Bùi Lâm Xung cười nói, nhưng ánh mắt lại quay sang chỗ Ngô Tân Tuyên. "Hà Hà đang chờ mọi người ở trên lầu đó!"

"Dạ! Tụi con xin phép!" Mig gật đầu rồi bất giác liếc nhìn Đỗ Cảnh.

Đỗ Cảnh dẫn Mig lên lầu, còn Ngô Tân Tuyên vẫn không nhúc nhích. Khi sắp đi đến chỗ rẽ ở tầng hai, Mig quay lại nhìn Ngô Tân Tuyên. "Chị… Ơ…"

Còn chưa dứt lời thì miệng cô đã bị tay ai đó bịt lại, và cả người cô cũng bị nhấc bổng vào trong chỗ rẽ ở cầu thang, một nơi không thể nhìn thấy được.

Cô hoàn toàn ngây người ra, bàn tay đang bịt miệng mình rất nóng, rất dày, không cần đoán thì cũng biết đó là tay của Đỗ Cảnh.

Cô vội ngẩng đầu lên, bỗng nhìn thẳng vào đôi mắt đen nhánh của anh ta, rồi nghe anh ta thì thầm: "Tôi xin lỗi, tình huống bất đắc dĩ!"

Mặt cô bỗng đỏ bừng lên, rồi giơ tay ra kéo tay anh ta xuống, nhưng anh ta lại không buông tay. "Cô đừng la hét lung tung, cô hứa rồi tôi sẽ thả cô ra ngay!"

Mig trợn to hai mắt nhìn chằm chằm vào Đỗ Cảnh đang đứng trước mặt mình. Anh ta định làm gì vậy?

Nhìn vào đôi mắt đang trợn to vì hoảng sợ đó, Đỗ Cảnh bỗng thấy hơi mắc cười, rồi từ từ buông cô ấy ra. "Đừng làm ồn đến những người dưới nhà, Hà Hà đang ở trong phòng thứ hai!"

Mig bỗng quay đầu lại nhìn, nhưng đã không nhìn thấy Ngô Tân Tuyên ở đó nữa.

Tuy có phần bối rối và nghi ngờ, nhưng suy nghĩ của cô không đặt ở đó, nhớ lại chuyện môi mình vừa bị Đỗ Cảnh bịt lại, mặt cô bỗng đỏ ửng lên.

"Cô mau vào trong đi, tôi xin lỗi vì chuyện vừa rồi!" Đỗ Cảnh nói một cách nghiêm túc.

"Có gì bộ anh không nói được à? Sao tự nhiên lại bịt tôi?" Cô hừ một tiếng lạnh lùng đầy oán trách, rồi nhanh chóng chạy đến căn phòng thứ hai như anh ta đã nói, nhưng không biết tại sao lại bị trượt chân, cả

người bổ nhào về phía trước. “A… Ui da…”

Tiếng hét riêng có ở phụ nữ vang lên trong trẻo trong hành lang. Ủa không đau? Một lúc sau, đôi mắt đang nhắm chặt của Mig bỗng chớp chớp với vẻ ngạc nhiên, mới nhận ra mình đã bị mắc kẹt trong một vòng tay rộng lớn, miệng lại bị bịt chặt. Cảm giác này đúng là ám muội mà!

138. Chương 138

“Mig…”

Mig chạy đến ôm lấy Tiêu Hà Hà. “Được rồi, được rồi, em không sao thì tốt rồi. Tại sao em không báo cho chị biết sớm hơn? Không có ai chăm sóc em thì phải làm sao?”

“Đã không sao rồi mà!” Tiêu Hà Hà thì thầm: “Bây giờ em ổn rồi!”

“Tần Trọng Hàn đúng thật là! Sao lại như vậy? Anh ta làm trò gì vậy không biết?” Giọng của Mig đầy vẻ căm phẫn. “Anh ta có biết em bị như vậy không?”

“Ba biết lỗi rồi!” Giọng của Ngữ Điền khẽ vang lên, liếc nhìn Mig với vẻ dè dặt. “Dì Mig ơi, ba biết lỗi rồi, ba hy vọng mẹ sẽ tha thứ cho ba, nhưng mẹ đã bỏ mặc ba rồi! Ba tội nghiệp lắm đó dì!”

“Ba con mà tội nghiệp hả?” Mig nhướn mày lên và nhìn vào Ngữ Điền. “Người đau không phải chỉ mỗi anh ta, anh ta tội nghiệp cái con khỉ. Thằng nhóc này, có phải con ở với ba con lâu quá nên thiên vị cho ba con phải không?”

Ngữ Điền chu miệng kên rồi cúi gầm mặt xuống. “Dạ không, người ta chỉ muốn ba và mẹ ở bên nhau thôi mà, để sau này ba không phạm lỗi nữa! Cô giáo nói biết lỗi rồi sửa sai mới là bé ngoan. Ba đã biết lỗi rồi, hay mẹ tha thứ cho ba đi!”

Tiêu Hà Hà vừa nghe thấy lời của Ngữ Điền thì trong tim chua xót, liền ôm lấy cậu bé. Cậu bé lớn lên bên cạnh Tần Trọng Hàn, đương nhiên sẽ thân với anh ta hơn, nhưng cô vẫn rất vui vì con biết nghĩ cho ba mình. Hai đứa con cưng của cô đều là những chàng trai rất tốt, rất lương thiện. “Ngữ Điền… Cục cưng của mẹ!”

Ngữ Điền cũng ôm lấy Tiêu Hà Hà. “Mẹ ơi, Ngữ Điền nhớ ba lắm! Mẹ tha thứ cho ba được không mẹ?”

“Em đúng là phiền phức mà!” Thịnh Thịnh ranh mãnh thở dài. “Ngữ Điền à, nếu em nhớ ba, hay em về nhà trước đi, để anh ở lại đây chăm sóc mẹ được rồi!”

Ngữ Điền vừa nghe thấy anh hai định đuổi mình đi liền lập tức ngậm miệng lại, rồi nói với vẻ tủi thân: "Vậy em không nhớ ba nữa, đừng đuổi em đi mà!"

"Chứ gì nữa! Nhớ anh ta làm gì?" Mig bực bội nói: "Anh ta đã hại mẹ con buồn đến vậy rồi, đừng nhớ anh ta nữa. Cục cưng à, nhớ dì Mig nè con. Nào! Nhìn vào khuôn mặt xinh xắn ai thấy cũng yêu của dì Mig nè. Anh chàng đẹp trai của dì, phải luôn nhớ dì Mig đó nghe chưa!"

"Nhưng ba là ba con mà, con cũng nhớ dì Mig nữa, nhưng dì Mig không phải là ba!" Sự can đảm của Ngữ Điền hình như cũng bắt đầu lớn hơn rồi.

"Nếu dì Mig là đàn ông, dì sẽ là ba của hai đứa, đáng tiếc là không phải!" Mig lên tiếng hài hước.

"Được rồi, đừng dọa con nữa, Ngữ Điền hướng nội đó!" Tiêu Hà Hà ôm Ngữ Điền vào lòng rồi an ủi.

Khi Ngô Tân Tuyên bước vào thì nhìn thấy Tiêu Hà Hà đang ôm Ngữ Điền, cảnh tượng ấm áp này làm cho cô bất giác đưa tay lên xoa bụng. Cảm giác khi có em bé thật là tuyệt! Cô cũng muốn có một đứa con, để cùng mình nương tựa nhau mà sống, dù cả đời không kết hôn, nhưng có con bên cạnh thì cũng đủ rồi!

"Chị Ngô?" Tiêu Hà Hà nhìn lên, không dám tin rằng Ngô Tân Tuyên sẽ đến đây.

Ngô Tân Tuyên mỉm cười. "Hà Hà, cô ổn chứ?"

"Sao chị lại đến đây?"

"Vô tình gặp Mig nên đi chung luôn!"

Tiêu Hà Hà đột nhiên nhớ lại lúc còn ở Nhật, Bùi Lâm Xung từng hôn Ngô Tân Tuyên, vậy mối quan hệ của họ là…? Cô bỗng hơi sững người ra.

Nhưng có Mig ở đó, cuối cùng cô cũng không nói gì.

Ngô Tân Tuyên và Mig chỉ an ủi Tiêu Hà Hà đừng buồn quá, dù sao cũng còn trẻ, vẫn có thể sinh thêm con được.

Rồi Ngô Tân Tuyên lại nói: "Hà Hà, thật ra Tần Trọng Hàn là một người không tệ, cô trừng phạt cậu ấy một chút là được rồi, vì có vài chuyện khi bỏ lỡ rồi có thể sẽ vuột mất luôn!"

Đang nói thì bỗng có tiếng ồn ào vang lên từ bên ngoài biệt thự, mà bây giờ cũng đã hơn mười một giờ đêm rồi.

“Có chuyện gì vậy?” Mig cau mày lại.

“Hà Hà! Anh Tần Trọng Hàn đây, anh muốn gặp em!” Tiếng la hét của Tần Trọng Hàn vang lên ở bên ngoài.

“Hả! Sao anh ấy lại đến đây?” Tiêu Hà Hà cũng rất ngạc nhiên.

“Chà! Được lắm! Ít ra cũng đã đến!” Mig cười phá lên. “Coi bộ cũng si tình lắm! Để chị ra xem thử bộ dạng si tình của Tần Trọng Hàn, có phải giống như lần trước, hút một lèo hết hơn ba gói thuốc không! Ha ha ha…”

Đột nhiên, nghe thấy vài tiếng súng.

Cả mấy người đều sững sờ, Tiêu Hà Hà giật thót tim, rồi bắt đầu hoảng sợ. “Có tiếng súng nổ, em phải xuống đó xem thử!”

Lúc này Đỗ Cảnh đã lên đến nơi, đứng ở cửa và nói: “Ba nuôi nói sẽ không giết anh ta đâu, chỉ bắn để dọa anh ta chút thôi, để anh ta biến khỏi đây. Hà Hà à, cô không cần xuống dưới đâu!”

Nghe thấy chỉ để hù dọa Tần Trọng Hàn một chút, Tiêu Hà Hà liền ngồi xuống giường.

Ngô Tân Tuyên thở dài rồi lắc đầu. “Tần Trọng Hàn đúng là không nên đụng đến Bùi Lâm Xung mà!”

“Con muốn đi gặp ba!” Ngữ Điền đã chạy ra ngoài.

“Dì cũng đi nữa!” Mig kéo tay Thịnh Thịnh chạy ra ngoài luôn.

Dám nổ súng để dọa người, vậy mà Bùi Lâm Xung cũng nghĩ ra được! Mig thực sự quá ngưỡng mộ Bùi Lâm Xung, cả người lao xuống tầng dưới với vẻ hưng phấn.

“Hà Hà, lần sau anh lại đến thăm em, em cứ tĩnh dưỡng đi cho khỏe!” Lại vang lên giọng của Tần Trọng Hàn, lúc này Tiêu Hà Hà mới thực sự nhẹ nhõm, điều đó chứng minh rằng anh ta không sao.

Ngô Tân Tuyên bỗng cười phá lên. “Cậu ấy đúng là si tình!”

“Chị Ngô à!” Tiêu Hà Hà bỗng hét lên với vẻ ngượng ngùng.

“Hmm?”

“Chị và Bùi Lâm Xung…?” Vậy là cô đã hỏi.

“Anh ấy là ba ruột của cô!” Ngô Tân Tuyên cười và nói.

“Em biết, mặc dù em rất bất ngờ vì khi không xuất hiện một người cha ruột, nhưng em biết rằng ông ấy không nói dối. Chị Ngô à, mối quan hệ giữa chị và ông ấy…?”

“Tôi và anh ấy không còn quan hệ gì nữa!” Ngô Tân Tuyên nói dửng dưng, nét mặt rất thờ ơ. Phải, không còn quan hệ gì nữa cả. “Hà Hà à, hãy tịnh dưỡng cho khỏe, đừng bạc đãi bản thân mình!”

“Em biết rồi!” Mặc dù trong lòng Tiêu Hà Hà vẫn rất nghi ngờ, nhưng cũng không nói thêm gì nữa. “Chị Ngô à, sắc mặt chị không được tốt lắm, có phải mệt quá không?”

Ngô Tân Tuyên chỉ cười cười. “Ừm, dạo này tôi hơi mệt mỏi, tôi nghĩ tôi nên nghỉ phép rồi, nghỉ ngơi một thời gian rồi quay lại làm việc.”

“Hà Hà, anh sẽ không bỏ cuộc đâu!” Giọng của Tần Trọng Hàn lại vang lên.

Tiêu Hà Hà và Ngô Tân Tuyên cùng lúc ngây người ra.

Ngô Tân Tuyên liếc nhìn ra bên ngoài cửa sổ. “Có muốn nhìn chút không?”

Tiêu Hà Hà vén chăn ra và xuống khỏi giường, đi đến bên cạnh cửa sổ và nhìn xuống sân. Dưới ánh đèn đường, Tần Trọng Hàn đang đứng đó nhìn về phía tầng hai và hét lên: “Hà Hà, anh nói anh sẽ không bỏ cuộc đâu, anh nhất định sẽ làm em tha thứ cho anh!”

Tiêu Hà Hà đứng bên cửa sổ và nhìn xuống bóng người cao lớn ở tầng dưới, lặng lẽ thở dài.

“Không xuống dưới hả?” Ngô Tân Tuyên hỏi.

“Không!” Tiêu Hà Hà lắc đầu.

Ngô Tân Tuyên không nói thêm gì nữa, chỉ thầm toát mồ hôi cho Tần Trọng Hàn. Xem ra nếu cậu ấy muốn được tha thứ, cần phải trải qua một quá trình dài nữa mới được.

Hai mươi lăm ngày sau đó.

Sắp đến Noel rồi, Tiêu Hà Hà cũng đã sống một tháng ở nhà họ Bùi, Thịnh Thịnh và Ngữ Điền cũng sống cùng cô. Trong thời gian đó, ngày nào Tần Trọng Hàn cũng đến, nhưng lần nào cũng đều bị các vệ sĩ khiêng

ra ngoài.

Mỗi ngày đều được nhìn thấy Tần Trọng Hàn, Tiêu Hà Hà cảm thấy thời gian trôi qua cũng nhanh thật đó, mỗi ngày đều nhận được tin nhắn của anh ta.

Anh ta nói: "Hà Hà, anh nhớ em rất nhiều!"

"Hà Hà, anh thật sự không thể sống thiếu em được!"

"Hà Hà, anh sắp bị điên rồi!"

"Hà Hà, em đừng đụng vào nước lạnh, đừng đứng ngay chỗ có gió, không được nổi giận. Phụ nữ ở cữ quan trọng lắm đó, anh rất muốn được ở bên canh em! Hãy cho anh một cơ hội, nói với ba vợ đại nhân đừng sai người khiêng anh ra ngoài nữa được không em?"

"Nếu em vẫn không chịu gặp anh, anh sẽ bị điên thật đó! Xin em hãy cho anh được nhìn thấy em một chút được không? Chỉ nhìn một cái thôi, được không em? Làm ơn đi mà!"

"Hà Hà, hãy trả lời anh một tin đi em!"

"Đừng không trả lời điện thoại của anh mà!"

"..."

Anh ta nhắn rất nhiều, hình như mỗi ngày đều gửi hàng trăm tin nhắn.

Tuy nhiên, cô chưa từng trả lời lại dù chỉ một lần. Nhưng mỗi tin nhắn đó, cô đều đọc đi đọc lại nhiều lần, sau đó mới lưu nó vào máy tính.

Cuộc gọi điện thoại cũng chưa bao giờ trả lời, anh ta đã gọi rất nhiều lần nhưng cô đều không nghe máy, sau đó anh ta không gọi nữa, chỉ gửi tin nhắn mà thôi.

Tối nào cô cũng được nhìn thấy Tần Trọng Hàn, nhưng Tần Trọng Hàn thì không được nhìn thấy cô.

Cảm giác này giống như một tên trộm. Tối nào cô cũng nhìn anh ta như một tên trộm, đôi khi cô cảm nhận được ánh mắt của anh ta đang hướng về cửa sổ bên này, làm cô từng nghi ngờ anh ta biết cô đang ở trong phòng nào.

Thịnh Thịnh và Ngữ Điền đến trường mà cũng được các chú vệ sĩ bảo vệ, sau giờ học là được đón về nhà

ngay. Bùi Lâm Xung nói dù có thế nào cũng không cho Tần Lăng Hàng và Tần Trọng Hàn gặp mặt chúng.

Tần Trọng Hàn đang nóng hết cả ruột gan.

Đã đến nhà họ Bùi hai mươi lăm lần liên tiếp, anh ta không muốn đến nữa.

Nhưng anh ta không đến thì Bùi Lâm Xung lại đứng ngồi không yên, sắp tối rồi, vậy mà Tần Trọng Hàn vẫn chưa đến.

Bùi Lâm Xung cứ đi tới đi lui trong phòng khách, Tiêu Hà Hà đi xuống cầu thang và nhìn thấy bộ dạng ông ta như vậy. "Tổng tài, bộ có chuyện gì hả?"

"Hà Hà hả!" Bùi Lâm Xung vừa thấy cô liền vội nói: "Sao con vẫn gọi ba là tổng tài vậy?"

Vẻ mặt của Tiêu Hà Hà rất lúng túng: "Quên rồi nên không đổi được!"

Cô không gọi được từ "ba", nhưng cô đã chấp nhận Bùi Lâm Xung, nếu không cô đã không sống ở đây, hơn nữa đã sống gần một tháng rồi.

"Con đừng đi ra ngoài, bên ngoài gió to lắm. Canh ba kêu chị Lê nấu cho con, con đã uống hết chưa?"

"Dạo này con không vận động gì cả, sắp thành heo rồi đây!" Tiêu Hà Hà cười và nói, ngày nào cũng uống canh và ăn đồ bổ, cô đã mập ra không ít rồi đó.

"Phải đủ một tháng mới được ra ngoài, bạn giờ không được ra gió đâu, con mau về phòng nằm nghỉ đi!" Bùi Lâm Xung đã đi qua và kéo áo lại giúp cô. "Nếu con buồn thì xem tivi một chút đi, nhưng cũng đừng xem lâu quá, hại mắt đó!"

Trong tim Tiêu Hà Hà bỗng thấy ấm áp, cảm giác được quan tâm thì ra lại ấm áp đến vậy, dù đã vào mùa đông lạnh lẽo nhưng vẫn cảm thấy rất ấm áp.

Tuy nhiên, cô vẫn không thể gọi được.

Bùi Lâm Xung vẫn đang mong con gái mình gọi mình một tiếng ba, nhưng ông ta biết rằng mình cần phải kiên nhẫn, biết rằng Hà Hà không thể chấp nhận ngay được.

"Ừm, con đi lên đây!" Tiêu Hà Hà vội vã cúi đầu và bước lên cầu thang.

"Sao còn chưa đến nữa trời!" Bùi Lâm Xung lẩm bẩm.

Tiêu Hà Hà cũng kinh ngạc trong lòng, biết ông ta đang nói đến Tần Trọng Hàn, thường vào lúc này thì Tần Trọng Hàn đã đến rồi, nhưng hôm nay thì chưa thấy.

Tin nhắn điện thoại bỗng vang lên.

Tiêu Hà Hà lập tức mở tin nhắn ra xem, nhưng đó lại là tin nhắn quảng cáo, không phải của Tần Trọng Hàn, cô bỗng rất thất vọng, ngây người ra đó thật lâu rồi mới từ từ bước trở lại giường.

Trên bàn trà gần ghế sofa, cái laptop vẫn để ở đó.

Tiêu Hà Hà nhẹ nhàng mở ra và vào trang web của Tần thị, không biết dạo này Tần thị có sự kiện gì lớn hay không.

139. Chương 139

Ánh mắt Tần Trọng Hàn sâu thẳm rồi bước đến cạnh giường, gần như nín thở. Sắp một tháng không gặp, anh ta nhận ra rằng nỗi nhớ của mình rất sâu đậm. Anh ta cố kiềm chế sự phấn khích trong lòng, giơ tay ra rồi run run vén cái chăn lên.

Đột nhiên bị ai đó vén chăn lên, để lộ ra khuôn mặt kiều diễm, Tiêu Hà Hà bỗng chết lặng. Trong nước mắt mơ hồ, cô đã nhìn thấy ai?

Tần Trọng Hàn nhìn thấy khuôn mặt cô, không gầy gò, cũng may là Bùi Lâm Xung đã giúp anh ta nuôi cô thật khéo, anh ta thở phào trong lòng. Nhưng nghĩ đến chuyện cả tháng không gặp, chỉ cảm thấy tim nhói đau, trên mỗi chút da thị đều đang khao khát cô.

Tiêu Hà Hà chớp chớp mắt rồi vội vã đưa tay lên lau nước mắt, nhận ra đúng là có người đang ở trước mặt thật.

Không chờ cô lên tiếng, anh ta đã ôm cô vào lòng mình.

Vừa cúi đầu xuống là bắt lấy môi cô một cách hung hãn, cắn vào làn môi cô nhưng lại không nỡ làm cô đau. Trong giây tiếp theo, động tác của anh ta đột nhiên dịu dàng hơn, quấn lấy lưỡi cô như thể quấn lấy trái tim anh ta.

Chỉ cần vài giây ngắn ngủi, nụ hôn đó làm cho cả người anh ta nóng bừng.

Tiêu Hà Hà chỉ cảm thấy hơi thở quen thuộc ập đến, là hơi thở của anh ta, hòa lẫn với mùi thuốc lá thoang thoảng, quá quen thuộc. Trái tim đang căng thẳng của cô cũng tan rã trong chớp mắt, bị anh ta hôn đến

sắp nghẹt thở, ngọn lửa lòng nhanh chóng được gợi lên, lăn tăn gợn sóng.

Tiêu Hà Hà không thể thoát khỏi sự kìm hãm của anh ta, cũng không thể thoát khỏi hơi thở của anh ta.

Cô nhắm mắt lại, cố giấu đi nỗi hân hoan trong tim.

Cuối cùng họ thở hổn hển, anh ta sợ cô chưa khỏe hẳn nên tạm thời tha cho môi cô. Anh ta cắn răng hỏi: "Tại sao em không nghe điện thoại của anh, cũng không trả lời tin nhắn của anh?"

Cô mở to đôi mắt mơ màng và nhìn anh ta chằm chằm, còn đôi mắt đen và sáng của anh ta đang nhìn cô với vẻ sốt ruột, như thể sẽ không buông tha cho cô. Và đôi tay to lớn của anh ta vẫn đang giữ chặt cả người cô trong lòng mình, không cho cô nhúc nhích.

Mặc dù vui vì anh ta đã đến, nhưng chợt nhớ ra đây là nhà họ Bùi, anh ta làm sao vào được đây?

"Sao anh vào được đây vậy?" Tiêu Hà Hà ngạc nhiên. "Họ không phát hiện ra anh à?"

Lông mày của Tần Trọng Hàn hơi nhíu lại, siết chặt eo cô, chắc chắn cô không bị ốm đi, lúc này mới hoàn toàn yên tâm.

Anh ta cứ nhìn vào Tiêu Hà Hà như vậy, trong đêm yên tĩnh, hai người cô đơn, trái tim bàng hoàng.

Cô hơi ngây ra đó, không biết phải đối mặt với anh ta như thế nào.

Rồi tay của anh ta càng siết chặt hơn, kéo cô lại gần anh ta hơn.

Cô thở hổn hển vì sợ.

"Bà xã à, anh nhớ em lắm!" Anh ta thì thầm với giọng vui mừng.

Nói xong, trong khi cô vẫn đang ngạc nhiên thì anh ta nhẹ nhàng ôm chặt cơ thể mềm mại của cô vào trong vòng tay mình, nâng cằm cô lên một cách ngang ngược, rồi quả quyết bịt chặt đôi môi đào đang run rẩy của cô.

Anh ta hôn rất tham lam và đói khát, cái lưỡi nóng bỏng của anh ta tiến thẳng vào trong.

"Tần Trọng Hàn, anh, anh…" Tiêu Hà Hà sắp ngạt thở.

Hơi thở nóng hổi của anh ta lấp đầy miệng cô, làm cô không thể thở được.

Lưỡi của anh ta lướt qua lướt lại giữa hai môi cô, kèm theo chút ám chỉ nào đó. Anh ta nhớ cô lắm! Và hành động kì lạ này đã chiếm mất lý trí của cô…

Khi cô sắp ngất xỉu vì thiếu oxy, cuối cùng anh ta đã thả cô ra.

"Tần Trọng Hàn!" Tiêu Hà Hà hơi tức giận. Rốt cuộc anh ta vào đây như thế nào? Ai cho phép anh ta hôn cô? "Anh còn làm vậy nữa, em sẽ kêu tổng tài đuổi anh ra ngoài đó!"

"Đừng mà!" Tần Trọng Hàn lắc đầu và ôm chặt cô. "Chúng ta đã không gặp nhau trong hai mươi lăm ngày và năm tiếng rồi. Anh nhớ em lắm!"

Anh ta nhớ thật chính xác làm Tiêu Hà Hà ngạc nhiên, từ khi nào mà anh ta trở nên tỉ mỉ đến như vậy?

Nhưng hễ nghĩ đến chuyện con không còn nữa, cô vẫn cảm thấy rất tự trách mình, rất tủi thân, rất hối hận. Là cô có lỗi với anh ta, có lỗi với con, đều tại bản thân cô bất cẩn.

"Tần Trọng Hàn, anh không trách em sao?" Cô ngước khuôn mặt nhỏ nhắn lên và hỏi anh ta.

"Trách em chuyện gì chứ?" Anh ta thì thầm, giọng dịu dàng gần như chảy nước.

"Trách em vì đã làm mất con đó!" Cô nói rồi nước mắt chảy xuống, đó là kết tinh tình yêu của họ mà, đó là đứa bé mà họ đã có được lúc ở Hokkaido mà!

Mặc dù đã được một tháng, trong một tháng này, cô gần như không thể nhìn thẳng vào tâm trạng của mình, cũng không dám nghĩ về nó. Nhưng khi nhìn thấy Tần Trọng Hàn, trong tim cô vẫn rất đau đớn, cô cảm thấy rất áy náy.

Nghe thấy điều này, bỗng như bị sét đánh ngang tai, Tần Trọng Hàn sững sờ nhìn vào Tiêu Hà Hà, nghĩ đến vũng máu mà mình nhìn thấy ngày hôm đó, máu từ trong người cô, và cả của đứa bé, con của họ cứ vậy mà đi mất!

Cơ thể mảnh khảnh của anh ta run lên, ngước đầu lên nghẹn ngào, trong đôi mắt đỏ hoe đang xoay tròn những giọt nước mắt nóng hổi. "Hà Hà, là anh có lỗi với em."

Nhắm mắt lại, nhưng không thể nà xua đi những hình ảnh đó ra khỏi đầu.

Rồi bỗng duỗi tay ra và kéo mạnh người cô vào lòng, ôm cô thật chặt, muốn hút hết nỗi đau của cô qua cho mình.

Tiêu Hà Hà nhìn thật sâu vào người đàn ông đang đau đớn cực độ ở trước mặt, và nước mắt cũng trào ra.

Sau một thời gian dài, họ mới cùng nhau đối mặt với vấn đề này.

"Cô bé, em vẫn chưa được khóc đâu. Ngoan! Đừng khóc!" Anh ta nhớ lại cô vẫn còn chưa ra khỏi tháng, khóc như vậy sẽ không tốt cho cơ thể, sẽ có hại cho mắt.

Bàn tay to lớn đưa qua để lau nước mắt cho cô.

"Tần Trọng Hàn!" Dưới tiếng hét như vụn vỡ, nước mắt của Tiêu Hà Hà rơi xuống lã chã, rồi giơ hai tay ra và ôm lấy anh ta.

Để mặc nước mắt của mình là ướt đẫm lồng ngực anh ta, từng giọt từng giọt chảy vào trong tim Tần Trọng Hàn. "Tần Trọng Hàn, em không chịu đựng nổi khi mất con, em hối hận lắm, em buồn lắm, buồn lắm!"

Cô chưa bao giờ nói đến chuyện con trước mặt người khác, nhưng cô thực sự rất rất để tâm, nhưng làm sao người khác có thể hiểu được nỗi đau trong tim cô chứ! Chỉ có Tần Trọng Hàn là tâm trạng giống như cô, bởi vì đứa bé là sự kết tinh của hai người họ.

Lặng lẽ gật đầu, trên khuôn mặt đang ngước lên của Tần Trọng Hàn có những giọt nước mắt đang chảy xuống, cảm nhận được cơ thể đang run rẩy trong vòng tay mình, tim anh ta đau như xé. "Đừng khóc nữa, đừng khóc nữa!"

Cô vẫn khóc, anh ta bất lực, cúi đầu xuống và hôn môi, để ngăn tiếng khóc của cô.

Cơn sóng tình ấm áp và dâng trào gần như đã nhấn chìm cô, đôi mi dài như lông vũ vội vàng giật giật vài cái, nước mắt chảy dài trên má. Anh ta lại vội vã ghé sát đến, rồi trừng mắt nói: "Đừng khóc nữa! Nếu em còn khóc, anh sẽ hôn em đến khi em nghẹt thở mới thôi."

Tiêu Hà Hà giật mình, rồi vội vàng ngưng khóc. Anh ta mỉm cười đắc ý và nói: "Vậy mới là bà xã ngoan của anh."

Anh ta leo lên giường và ôm lấy cô. "Suỵt, nhỏ tiếng thôi, ba vợ đại nhân vẫn đang ở dưới nhà đó!"

"Sao anh lên đây được vậy? Ông ấy cho phép anh lên đây hả?" Cô thút thít, vẫn còn muốn khóc.

"Anh lẻn vào đó. Thật ra, mấy bữa trước thì anh có thể vào đây rồi, nhưng anh sợ em vẫn chưa chịu tha thứ cho anh, sợ cơn giận của ba vợ vẫn chưa nguôi!" Bây giờ Tần Trọng Hàn không dám làm phật lòng ai cả, anh ta thật sự rất sợ rằng chỉ cần bất cẩn chút xíu thì sẽ bị tiêu diệt ngay.

Ngày nào ba vợ cũng đe dọa anh ta bằng cách đòi tặng cho anh ta một viên đạn, nhưng Tần Trọng Hàn không sợ súng của Bùi Lâm Xung, mà anh ta sợ thân phận ba vợ của ông ấy. Vậy nên những ngày qua anh ta đành phải cố chịu đựng, chịu đựng đến hôm nay thì thật sự không thể chịu được nữa.

Tiêu Hà Hà khẽ nhúc nhích trong lòng anh ta, anh ta ngay lập tức siết chặt vòng tay của mình. "Anh chỉ muốn ôm em như thế này thôi là đủ!"

Cảm nhận được bàn tay nhỏ nhắn của cô hơi lạnh, anh ta liền cau mày. "Sao vậy? Em lạnh hả?"

Cô lắc đầu: "Không có, tại vừa rồi em ngồi hơi lâu thôi!"

Anh ta ngồi bật dậy để kiểm tra chân cô, rồi lại cau mày. "Sao chân em cũng lạnh quá vậy? Em phải mặc nhiều áo vào, đang là mùa đông, không được để bị nhiễm lạnh đâu đó!"

Nói rồi anh ta liền kẹp chân cô vào giữa hai đùi ấm áp của mình, rồi thì thầm: "Anh sẽ sưởi ấm cho em!"

Rồi anh ta mới nằm xuống, cầm đôi bàn tay nhỏ nhắn của cô đặt lên ngực mình rồi đắp chăn lại, sau đó mới hài lòng.

Lắng nghe hơi thở dài và đều đều của anh ta, cảm nhận vòng tay rắng rỏi và mạnh mẽ của anh ta, như thể trên đời này không còn gì khác có thể đem đến cho Tiêu Hà Hà cảm giác an yên như vậy nữa, là cảm giác thuộc về nhau nhưng phải trả giá bằng cả mạng sống của mình, như thể chỉ cần được ở bên cạnh anh ta thì cô không sợ bất cứ điều gì nữa.

Từng luồng nhiệt ấm áp ập đến, ngay cả trái tim cũng bắt đầu ấm áp theo.

Bất giác, lòng bàn tay nhỏ nhắn của Tiêu Hà Hà nép vào ngực Tần Trọng Hàn, cơ bắp rắn chắc của anh ta đang căng lên dưới bàn tay cô, khiến cô không kìm được phải vuốt ve dọc theo làn da của anh ta. Khi nhận ra mình đang làm gì, tay cô đã trượt xuống phần eo rắn rỏi của Tần Trọng Hàn.

Tần Trọng Hàn hít vào một hơi, Tiêu Hà Hà hoảng hốt dừng tay lại, trong phòng chỉ còn lại hơi thở căng thẳng và bối rối của cô. Cô xấu hổ đến nỗi phải rụt tay khỏi người Tần Trọng Hàn, nhưng vai cô bỗng đột ngột siết lại, một đôi tay mạnh mẽ lại kéo cô vào lòng mà ôm!

Cô ngước mắt lên trong hoảng loạn, vừa vặn nhìn thẳng vào đôi mắt đang mở to của Tần Trọng Hàn, và ngay lập tức rơi vào trong sâu thẳm…

Tiêu Hà Hà bỗng đỏ mặt lên, nhưng lại không biết mình nên phản ứng thế nào với Tần Trọng Hàn.

Tần Trọng Hàn nhìn cô một lúc lâu, vẻ mặt chăm chú, rồi hỏi cô một cách nhẹ nhàng: "Cô bé, hại em phải chịu khổ rồi. Em thấy ấm hơn chưa?"

Tiêu Hà Hà chưa giấu được vẻ mặt xấu hổ nên không dám ngẩng đầu lên, chỉ vùi mặt vào lồng ngực rộng lớn của Tần Trọng Hàn. Tim anh ấy đang đập thình thịch thình thịch, đập nhanh quá vậy!

Đã bao lâu rồi không ôm nhau như thế này?

Tiêu Hà Hà gật đầu mà mặt vẫn đỏ au vì ngượng. "Ừm, đỡ nhiều rồi, cám ơn anh!"

Niềm vui và nụ cười hạnh phúc hiện lên trên khóe mắt anh ta.

Bởi vì cuối cùng anh ta đã lại được ôm lấy người phụ nữ mình yêu, anh ta tưởng cô sẽ không tha thứ cho mình, nhưng cô thực sự là một cô bé quá tốt bụng, không có bất kỳ lời oán trách nào, còn ôm hết trách nhiệm vào mình. Một cô bé như vậy, sao anh ta có thể không yêu được chứ?

"Mấy ngày nữa là đến Noel rồi, chờ khi nào em được ra ngoài, chúng ta cùng đi du lịch được không?" Anh ta khẽ hỏi.

Nhắc đến chuyện đi du lịch, mặt cô cứng đờ. "Không! Em không đi đâu!"

Trong lòng anh ta lập tức hiểu ra, nhớ đến chuyện lần trước bỏ mặc cô ở Hokkaido, anh ta rất ân hận, e rằng anh ta đã để lại bóng râm trong lòng cô rồi.

Tiêu Hà Hà lại hỏi: "Chị Mạc ổn rồi chứ?"

Tần Trọng Hàn lắc đầu. "Chúng ta đừng nhắc đến cô ấy nữa. Từ nay, trong thế giới của chúng ta sẽ không có cô ấy nữa. Cô ấy và anh chỉ là quá khứ, quá khứ thì đã qua rồi. Hà Hà, anh không xóa sạch quá khứ. Nếu có thể, anh thà rằng xóa hết nó đi. Em tin anh một lần được không?"

"Anh chịu nổi khi trong thế giới của anh không có chị Mạc sao?" Tiêu Hà Hà không dám tin, nghĩ đến việc mình yêu anh ta cũng bởi vì anh ta có trách nhiệm, nếu ban đầu biết được chuyện đó mà anh ta thờ ơ, chắc là cô cũng sẽ không yêu anh ta đâu.

140. Chương 140

Cô hơi nhíu đôi mày thanh tú lại, nghĩ đến chuyện Hàn Lạp phải mang tội danh bạo hành vợ như vậy, đúng là không công bằng với anh ta. Anh ta nói chờ cô khỏe lại sẽ kể cho cô nghe chuyện của anh ta, nhưng cũng lâu rồi không liên lạc với Hàn Lạp, không biết bây giờ anh ta có khỏe không?

Nếu không có Hàn Lạp, không biết mình có còn sống không nữa. Có lẽ cô đã chết vì mất quá nhiều máu. Nói ra, Hàn Lạp chính là ân nhân cứu mạng cô còn gì!

Nghe tiếng thì thầm của Tiêu Hà Hà, trong tim Tần Trọng Hàn bỗng dâng trào chua xót. "Hà Hà, Hàn Lạp, anh ta…"

Nhìn bộ dạng muốn nói nhưng lại ngập ngừng của anh ta, Tiêu Hà Hà lấy làm khó hiểu. "Sao vậy?"

"Sau này em tránh xa anh ta một chút, động cơ của anh ta không đơn giản đâu!" Tần Trọng Hàn nhớ lại chuyện Hàn Lạp nói muốn chia rẽ họ, trong lòng liền không thoải mái. Bây giờ anh ta vẫn chưa được ba vợ cho phép, lại lòi đâu ra thêm một tình địch, chỉ sợ bốn bề khốn đốn mất.

"Tại sao? Anh ta có động cơ gì?" Tiêu Hà Hà nhẹ nhàng nói, vẫn dựa vào lòng anh ta.

Bờ vai rộng lớn này, rất yên bình, khiến cô một lần nữa cảm nhận được an yên và hạnh phúc.

"Anh ta muốn theo đuổi em, anh không thích!" Câu trả lời vô cùng gấp gáp, Tần Trọng Hàn vội quay người lại và ôm lấy Tiêu Hà Hà, dịu dàng hôn lên môi cô. "Em là của anh."

Anh ta nhận ra mình đã già thật rồi, đã ba mươi rồi còn gì, anh ta không muốn tình địch đến cướp mất người phụ nữ của anh ta.

Anh ta đã điều tra Hàn Lạp rất kỹ, con trai thứ hai của một tập đoàn lớn, con lai, có sản nghiệp riêng ở Pháp, là một tài năng trẻ đúng nghĩa.

Chỉ có điều không biết tại sao lại cưới Mạc Lam Ảnh, sau đó tại sao lại ly hôn. Nhưng có tin đồn rằng, khi mới kết hôn thì hai người họ rất yêu thương nhau, nhưng hai năm sau đó thì ly hôn, nguyên nhân không rõ.

"Làm gì có chuyện đó?" Tiêu Hà Hà hơi mắc cười. "Hàn Lạp không thèm theo đuổi em đâu, người mà anh ấy yêu vẫn luôn là chị Mạc. Hôm đó lúc nghe thấy chị Mạc đi lạc, anh không biết anh ấy lo lắng đến thế nào đâu! Em nghĩ anh ấy nhất định là rất yêu chị Mạc!"

Nói đến đây, trong đầu Tiêu Hà Hà bỗng lóe lên điều gì đó, rồi trợn mắt nhìn Tần Trọng Hàn, nhìn vào vẻ mặt ngơ ngác của anh ta rồi nói: "Còn nữa nè, chị Mạc rất yêu anh, ngay cả khi họ làm tình với nhau, lúc chị ấy nằm dưới người Hàn Lạp, nhưng chị ấy đã gọi tên anh. Em nghĩ đây chắc là lý do tại sao Hàn Lạp và chị Mạc ly hôn đó! Một người đàn ông, làm sao chịu đựng được chuyện người yêu của mình gọi tên người đàn ông khác trong những lúc như vậy chứ? Tần Trọng Hàn, loại yêu nghiệt như anh mới thật là đáng ghét!"

Từ tận đáy lòng, Tiêu Hà Hà cảm thấy bất bình giùm cho Hàn Lạp. Có người đàn ông nào mà chịu được sự tủi nhục đó? Mạc Lam Ảnh đúng là đã làm tổn thương trái tim Hàn Lạp quá nhiều rồi.

Tần Trọng Hàn nghe đến đây lại càng ngẩn ra. Sao lại như vậy được? "Hà Hà, câu nói đùa này không buồn cười chút nào cả. Sau này chúng ta đừng nhắc đến Mạc Lam Ảnh nữa được không? Còn nữa, em cũng đừng gặp Hàn Lạp nữa, được không em?"

“Sao lại không gặp?” Tiêu Hà Hà liếc nhìn vẻ mặt đang căng thẳng của Tần Trọng Hàn, rồi híp mắt lại với vẻ đầy nguy hiểm. “Anh sợ gì chứ? Trong lòng không có gì thì sao phải sợ? Em và Hàn Lạp là bạn, em phải gặp anh ấy!”

“Cô bé à, trong tim anh chỉ có em thôi!” Anh ta mỉm cười với vẻ uể oải, rồi lại cúi đầu hôn lên môi Tiêu Hà Hà. “Đừng gặp anh ta nữa, anh không cho em gặp anh ta!”

“Đừng hôn em nữa, nếu không em sẽ gọi tổng tài Bùi vào đuổi anh ra ngoài đó!” Ngay khi hơi thở của Tần Trọng Hàn trở nên gấp rút thì Tiêu Hà Hà bỗng buông ra một câu lạnh lùng, nhìn thấy đôi mắt đen vốn đang cháy rực dục vọng của Tần Trọng Hàn bỗng chốc chuyển sang hoảng hốt, sau đó là tức giận, Hà Hà không nhịn được phải vểnh môi cười phá lên.

Tần Trọng Hàn ngước mặt lên rồi khẽ gầm một tiếng, nằm nhoài trên người Tiêu Hà Hà và thở hổn hển một cách đầy thất vọng, nhưng vẫn nói với vẻ không cam tâm. “Cô bé à, khó khăn lắm anh mới trèo vào đây được, phải tốn biết bao nhiêu sức lực, trốn qua hàng tá vệ sĩ, thật sự không dễ dàng gì, em hứa với anh đừng gặp Hàn Lạp nữa được không?”

Đang nói bỗng tay nắm cửa bị rung lắc, sau đó cả cánh cửa bị đẩy ra “rầm” một tiếng, Bùi Lâm Xung đang cầm khẩu súng ngắn đứng ngay cửa với vẻ mặt tức giận, hét lên: “Tần Trọng Hàn, cậu giỏi lắm, dám trèo vào nhà tôi luôn à! Lão già này sẽ thưởng cho cậu một viên đạn thử xem nhé!”

“A…” Tiêu Hà Hà ngẩn ra rồi lập tức ngồi dậy khỏi lòng Tần Trọng Hàn, rồi né sang một bên, cả khuôn mặt đỏ bừng. Sao tổng tài lại vào đây?

Tần Trọng Hàn trợn trắng mắt với vẻ bất lực, nhưng lại không dám đắc tội với Bùi Lâm Xung, nên đành phải nói lấy lòng: “Ba vợ đại nhân, hãy cho con và Hà Hà nói chuyện đàng hoàng được không ba? Hà Hà đã tha thứ cho con rồi, ba lớn tuổi rồi thì đừng nên giận dỗi nữa được không ạ?”

“Xuống đây!” Bùi Lâm Xung cầm súng chĩa vào Tần Trọng Hàn, ra hiệu kêu anh ta xuống giường. “Cậu dám trèo lên giường con gái tôi? Chết tiệt! Ông già này sẽ cho cậu chết!”

“Đừng! Ba vợ đại nhân!” Tần Trọng Hàn vội kêu lên, rồi liếc sang Tiêu Hà Hà, nhưng vẻ mặt cô như thể hoàn toàn vô tội.

“Con không biết anh ấy vào đây lúc nào, vừa rồi con ngủ say quá!” Hiếm thấy Tiêu Hà Hà xấu bụng một lần, cô nhún nhún vai với vẻ rất vô tội.

Ai biểu Tần Trọng Hàn nhỏ mọn như vậy, dám không cho cô làm bạn với Hàn Lạp, đúng là đáng ghét! Cô phải đấu tranh, tuyệt đối không thể thỏa hiệp.

Tần Trọng Hàn liếc nhìn bộ dạng không liên quan đến mình của Tiêu Hà Hà, đôi lông mày lưỡi mác hơi cau lại. “Hà Hà, đừng làm vậy chứ. Anh sai thật rồi, em không thể thấy chết mà không cứu!”

“Cậu, đi ra ngoài cho tôi!” Bùi Lâm Xung chỉ vào Tần Trọng Hàn và nói.

Anh ta bất đắc dĩ, lại liếc nhìn Tiêu Hà Hà.

“Ra ngoài đi, em còn phải ngủ nữa, đừng làm ồn đến bọn trẻ!” Tiêu Hà Hà nói: “Tổng tài, sau khi kêu anh ấy ra ngoài, chú cũng đi ngủ đi, đừng thức cả đêm!”

Bùi Lâm Xung rất bất lực, khi nào thì Hà Hà mới chịu gọi ông ta một tiếng “ba” đây? Lúc nào cũng gọi “tổng tài, tổng tài”, nghe thấy đúng là rất khó chịu.

Tần Trọng Hàn đảo mắt một cái rồi lập tức mang giày bước xuống khỏi giường, kéo áo lên rồi cài cúc lại, rồi đi ra cửa. “Ba vợ à, chúng ta nói chuyện đàng hoàng được không?”

“Nói cái gì mà nói? Làm cho con gái tôi đau lòng như vậy, tôi với cậu không có gì để nói cả!”

“Nhưng con có cách giúp cho ba vợ đạt được ý nguyện của mình đó!” Lúc này, bản sắc thương nhân của Tần Trọng Hàn được phát huy một cách triệt để.

Tiêu Hà Hà vừa nghe thấy câu nói tự tin của anh ta, nhất thời có chút không hiểu. Cô cau mày lại, ngước mắt nhìn vào đôi mắt sáng trong của Tần Trọng Hàn, cuối cùng không nhịn được phải mở miệng nói. “Anh định làm gì?”

Tần Trọng Hàn không trả lời cô, chỉ chớp chớp mắt. Tiêu Hà Hà nhìn thấy trên khuôn mặt điển trai của anh ta từ từ lộ ra một nụ cười đắc ý.

“Hà Hà, em nói cho ba vợ biết là em đã tha thứ cho anh rồi đi, sau này cho anh ra vào tự do, anh xin hứa sẽ ngoan ngoãn phục tùng em!” Tần Trọng hàn mở miệng nói khẽ, hoàn toàn không nhận thấy vẻ bỉ ổi của bản thân mình.

“Dám ra điều kiện với con gái tôi, cậu chán sống rồi hả! Hà Hà, mặc kệ cậu ta, ba sẽ đuổi cậu ta ra ngoài!” Bùi Lâm Xung kéo cổ áo Tần Trọng Hàn rồi lôi anh ta đi ra ngoài.

“Hà Hà, em không thể nhẫn tâm như vậy được! Em mau giúp anh cầu xin ba vợ đi mà!” Tần Trọng hàn khẽ hét lên đầy bất mãn, bộ dạng này của cô như thể chỉ xem anh ta là người qua đường A, B nào đó.

Nhưng Tiêu Hà Hà lại đứng lên, nhìn anh ta bị Bùi Lâm Xung lôi ra ngoài, môi cô không nhịn được phải cong lên. Không thèm đâu nha!

Mặc dù đã tha thứ cho anh ta, nhưng không có nghĩa là nguyên tắc kết bạn của cô cũng bị anh ta phá bỏ. Đối với một ân nhân cứu mạng như Hàn Lạp, anh ta lại muốn cô đừng gặp mặt nữa, đúngt là không có lương tâm mà.

Sau khi đóng cửa, Tiêu Hà Hà leo lên giường rồi đắp mền lại. Mùa đông năm nay hơi lạnh, tuy đã mở máy sưởi nhưng vẫn còn lạnh. Trong chăn bỗng không có Tần Trọng Hàn nữa, đúng là cảm thấy thiếu thiếu thứ gì đó thật. Lạnh buốt! Có chút nhớ nhung hơi ấm vừa rồi trên người anh ta, ấm áp như một lò sưởi.

Nhớ lại bộ dạng của tổng tài khi cầm súng chĩa vào anh ta, môi của Tiêu Hà Hà lại cong lên. Đúng là mắc cười quá! Nếu không mất đứa con này, cô sẽ hạnh phúc biết bao!

Có ba, có Tần Trọng Hàn, có các con, lại có con gái!

Trong phòng sách.

Bùi Lâm Xung dẫn Tần Trọng Hàn vào phòng sách, rồi ngồi xuống ghế bành, chĩa súng vào anh ta và nói: "Nói đi!"

"Nói gì?" Tần Trọng Hàn cố ý tỏ vẻ không biết.

"Chết tiệt! Cậu không muốn gặp con gái tôi nữa à?"

"Ba vợ định cho con gặp Hà Hà à?"

"Nếu cậu có thể làm tôi hài lòng, có lẽ tôi sẽ nghĩ đến việc mắt nhắm mắt mở để cho ai đó trèo qua tường để lẻn vào nhà tôi. Còn nếu không thể làm tôi hài lòng, vậy tôi đành phải cử thêm người bảo vệ con gái tôi chặt chẽ hơn rồi!" Ngón tay thon dài của Bùi Lâm Xung gõ gõ trên bàn sách, bộ dạng nhất định phải làm được.

"Con có thể làm cho Hà Hà kêu ba là ba!" Tần Trọng Hàn nói.

Im lặng trong khoảng khắc, ánh mắt di chuyển thật nhanh, bỗng nhiên mắt Bùi Lâm Xung sáng lên, giọng điệu lúc này có chút phấn khởi không kiềm chế được. "Cậu chắc chắn chứ?"

"Dạ! Chắc chắn chứ! Nhưng cần thời gian nửa tháng, ba vợ có đợi được không?" Tần Trọng Hàn nhướn mày.

Đã tính trước hết rồi rồi, vẻ mặt của ba vợ tràn đầy hứng thú thì phải! Chắc ông ta rất muốn Tiêu Hà Hà gọi mình một tiếng ba. Vừa rồi lúc anh ta nghe thấy Hà Hà gọi ông ta là tổng tài, anh ta đã nhìn thấy vẻ mặt thất vọng đó của ông ta, ngay lập tức nắm lấy cơ hội. Người làm ăn thì phải nắm lấy tất cả cơ hội, như vậy mới có lời được chứ.

Bùi Lâm Xung vừa nghĩ đến phải chờ mười lăm ngày thì lập tức cau mày lại. "Mười lăm ngày thì không được, nếu mười lăm ngày thì tự tôi cũng có thể làm cho con gái mình cảm động rồi, còn cần gì đến cậu?"

“Hai tuần!” Tần Trọng Hàn giơ ngón tay ra.

“Ba ngày!” Bùi Lâm Xung nói.

“Không thể được! Thật ra Hà Hà rất cố chấp, muốn thuyết phục cô ấy thì không dễ dàng đâu!” Tần Trọng Hàn lắc đầu, nhưng nhìn thấy Bùi Lâm Xung đã hạ giọng thì vẫn nhen nhóm hy vọng.

“Vậy thì năm ngày!”

“Mười hai ngày!” Tần Trọng Hàn lại nói. “Con cần thuyết phục cô ấy mỗi ngày, vì thuyết phục được cô ấy là cả một quá trình lận đó!”

“Không được, bảy ngày, chỉ bảy ngày thôi!”

“Vậy ba vợ cứ chờ tiếp đi! Con không làm được việc này!” Tần Trọng Hàn nói, anh ta sợ lỡ như đả thông tư tưởng cho Hà Hà rồi thì Bùi Lâm Xung sẽ đổi ý không cho anh ta gặp Hà Hà nữa. Anh ta nhất định phải giành được sự ủng hộ của Bùi Lâm Xung trong kỳ hạn đó, rồi mới thuyết phục ông ta đồng ý gả Hà Hà cho mình!

Ánh mắt của Bùi Lâm Xung hơi xoay chuyển, nếu theo tiến độ của ông ta, chỉ sợ sau một tháng nữa thì Hà Hà cũng sẽ không gọi mình là ba. Vì một tháng nay, dù ông ta làm gì, Hà Hà đều gọi ông ta là tổng tài, điều này khiến ông ta rất bất lực.

Điều kiện của Tần Trọng Hàn rất hấp dẫn, hơn nữa, chủ yếu nhất là Hà Hà và Tần Trọng Hàn có tình cảm. Thằng nhóc trước mặt này trông có vẻ rất gian xảo, tay chân cũng lanh lẹ, đã trốn qua được bao nhiêu vệ sĩ của ông ta, ông ta rất thích anh ta.

141. Chương 141

“Hừ! Để tôi kêu chị Lê chuẩn bị túi chườm nóng cho nó!” Bùi Lâm Xung lập tức ngắt lời anh ta. “Tần Trọng Hàn, cậu mà còn trả giá với tôi, thì mười ngày cũng không có đâu!”

“Nhưng sau nửa đêm thì túi chườm nóng cũng nguội à.” Trong đôi mắt đen sâu thẳm của Tần Trọng Hàn lóe lên chút ánh hào quang, không trả giá thì làm sao giành lại vợ yêu và con cưng của anh ta được? “Ba không lo Hà Hà sẽ oán hận ba sao?”

“Nó oán hận gì tôi?” Bùi Lâm Xung nhướn mày lên, hiển nhiên nỗi lo trong lòng đã bị khơi dậy. Lỡ như Hà Hà oán hận ông ta thật, vậy ông ta biết làm sao?

“Chẳng lẽ ba không thấy hôm nay cô ấy đã tha thứ cho con rồi sao?” Tần Trọng Hàn càng tự tin hơn, vì anh ta nhận ra hình như ba vợ đã bắt đầu lo lắng.

“Tần Trọng Hàn, rốt cuộc cậu đang âm mưu chuyện gì?” Bùi Lâm Xung híp mắt lại, nhìn chằm chằm vào Tần trọng Hàn bằng ánh mắt sắc bén. Tại sao ông ta cứ cảm thấy Tần Trọng Hàn cười vô cùng gian xảo, bộ khó đến vậy thật à? “Cậu đừng bắn tiếng đe dọa nữa, tôi không phải con nít, không biết cậu định làm gì sao?”

Trong mắt Tần Trọng Hàn bỗng lóe lên ý cười xảo quyệt, cười nhạt rồi nói: “Đêm nay nếu ba đuổi con đi, dù ngoài miệng Hà Hà không nói gì, nhưng trong lòng vẫn sẽ trách ba đó! Phụ nữ chẳng phải hay miệng nói một đằng, bụng nghĩ một nẻo sao?”

Dù có thế nào, đêm nay anh ta cũng không muốn đi khỏi đây, vì đã rất lâu rồi không được gặp Hà Hà.

Nỗi khổ tương tư mà!

“Hừ! Vậy được, hôm nay tính một ngày, còn chín ngày nữa! Tôi nói cho cậu biết, bây giờ Hà Hà vẫn chưa ra tháng. Cậu mà dám động đến con gái tôi, tôi sẽ cắt của cậu đó!” Bùi Lâm Xung nghiến răng nói.

“Cám ơn ba vợ đại nhân!” Tần Trọng Hàn lập tức nói cám ơn với vẻ cảm kích. “Vậy con lên chăm sóc Hà Hà trước đây!”

Bùi Lâm Xung mím chặt môi, sao cứ cảm thấy như bị lừa vậy cà?

Thằng nhóc chết tiệt! Mười ngày, sẽ qua nhanh thôi! Đến lúc đó nếu không nhận lại được con gái, ông ta nhất định sẽ ném anh ta ra ngoài.

“Đợi đã!” Bùi Lâm Xung lại hét lên.

Vẻ mặt của Tần Trọng Hàn bỗng cứng đờ, chắc không phải ba vợ đổi ý rồi chứ?

“Mấy tên du côn làm hại Hà Hà đó đã bị cậu xử có phải không?” Bùi Lâm Xung nhớ đến mấy người đàn ông đó, ông ta từng kêu Đỗ Cảnh đi xử lý bọn họ, nhưng có người đã làm trước rồi.

Tần Trọng Hàn thở phào, thì ra là chuyện này. “Ba vợ thật là có mắt nhìn, chuyện gì cũng không giấu được ba!”

“Cậu ra tay có phải hơi tàn nhẫn rồi không?”

“Không lấy mạng của họ là con đã nhẹ tay rồi!” Sao anh ta có thể để cho bọn người đã làm hại người phụ

nữ của anh ta vẫn được tự do tự tại chứ!

"Nhưng cắt đứt của quý của người ta, việc này thật sự rất quá cay nghiệt!" Bùi Lâm Xung lắc đầu. "Thằng nhóc cậu đúng là tàn độc!"

"Sau này không thể làm được thì sẽ không làm hại phụ nữ nữa!" Đến nay, khi nhắc đến mấy người đó, trong mắt Tần Trọng Hàn vẫn đầy căm hận. Con của anh ta đã vì vậy mà không còn nữa, sao anh ta có thể không tàn độc được chứ? "Đó là kết cục mà bọn chúng đáng phải nhận!"

Ánh mắt Bùi Lâm Xung sáng lên, khẽ gật đầu. "Cảnh cáo cậu lần nữa, bây giờ con gái tôi vẫn còn rất yếu, đừng chọc nó nổi giận!"

"Ba vợ, sao con lại chọc Hà Hà nổi giận được?" Tần Trọng Hàn yêu thương cô còn không kịp nữa là!

"Biến đi!" Bùi Lâm Xung nói bằng giọng gắt gỏng, nhưng trong mắt lại lộ vẻ tán thưởng. Thằng nhóc này rất nhanh nhẹn, mới đó mà đã xử lý mấy người đó rồi. Mặc dù ông ta cũng hơi tiếc vì mình không thể tự tay trả thù cho con gái, nhưng cũng rất hài lòng. Nếu để ông ta trả thù, e rằng sẽ còn tàn độc hơn vậy nữa.

Khi Tần Trọng Hàn quay lại thì Tiêu Hà Hà ngây người ra. "Anh… Sao anh lại quay lại đây nữa?"

Không phải anh ấy đã bị tổng tài lôi ra ngoài rồi sao?

Nhưng Tần Trọng Hàn chỉ cười với vẻ quỷ quyệt rồi khóa trái cửa lại. "Từ nay anh sẽ không đi đâu nữa cả!"

"Cái gì?" Tiêu Hà Hà cứ tưởng mình đã nghe lầm, cô vội ngồi thẳng dậy, tóc cũng rũ xuống, tôn lên vẻ thuần khiết cho khuôn mặt trắng như tuyết. Đặc biệt là vào lúc này, dáng vẻ đó thật sự rất cuốn hút người khác.

"Ba vợ đại nhân đã đồng ý rồi, cho anh sau này được ở lại đây!" Tần Trọng Hàn đã cởi giày và áo khoác ra rồi trèo lên giường, bàn tay to lớn ôm lấy vai cô. "Bà xã, bây giờ cũng không còn sớm nữa, ngủ thôi!"

Nhìn thấy Tần Trọng Hàn cười híp mắt, Tiêu Hà Hà ngẩn người ra, không biết anh ta làm thế nào mà thuyết phục được tổng tài. Sao tổng tài lại đồng ý? Bởi vì tổng tài rất kiên quyết không cho anh ấy gặp mình mà.

"Bà xã, đừng ngẩn ra đó nữa, ngủ thôi!" Tần Trọng Hàn kéo thẳng cô vào lòng, tắt hết đèn, chỉ để lại đèn ngủ ở đầu giường.

Ánh sáng bỗng nhiên tối lại, khiến cả căn phòng ngủ càng thêm vẻ ám muội khó diễn tả bằng lời.

“Ai cho phép anh ngủ ở đây? Anh mau ra ngoài đi, em không muốn ngủ chung với anh!” Tiêu Hà Hà hoảng hốt định đẩy anh ta ra, nhưng lại bị những ngón tay thon dài của Tần Trọng Hàn bịt chặt miệng. “Suỵt…!”

Tần Trọng Hàn nói khẽ: “Anh sẽ không đụng đến em đâu, anh chỉ muốn ôm em ngủ thôi!”

Anh ta cúi đầu xuống và hôn nhẹ lên trán Tiêu Hà Hà, rồi thì thầm: “Anh không muốn nghe thấy em từ chối anh. Bà xã à, anh nhớ em lắm, em chỉ cần cho anh ở bên cạnh bảo vệ em là được…”

Giọng của Tần Trọng Hàn càng lúc càng nhỏ dần, anh ta vùi mặt vào tóc cô. Tiêu Hà Hà nghe ra được trong giọng của Tần Trọng Hàn chứa đầy khổ tâm và phiền muộn.

Một nỗi xót xa và đau khổ dâng lên trong lòng Tiêu Hà Hà, cô bất giác giơ tay ra và ôm lấy cổ của người đàn ông trước mặt. Cô muốn an ủi anh ta, muốn dựa vào anh ta. Đêm rất lạnh, cô cần anh ta sưởi ấm cho cô, cũng giống như anh ta cần cô vậy.

Cơ thể to lớn vạm vỡ của Tần Trọng Hàn rung lên, anh ta ngẩng đầu lên với vẻ ngạc nhiên và thích thú, nhìn thấy đôi mắt đang đẫm lệ của Tiêu Hà Hà, nơi dịu dàng sâu thẳm nhất trong lòng anh ta đã bị rung động, rồi mỉm cười. “Được rồi, đừng buồn nữa, hễ em buồn thì lòng anh cũng đau theo đó!”

Cô nuốt nước mắt xuống, hai người nhìn nhau bằng ánh mắt dịu dàng và vấn vương, như thể thời gian đang ngừng trôi ở thời khắc này…

Bỗng nhiên, một nụ hôn và cái ôm mãnh liệt diễn ra giữa họ, nụ hôn như mưa rơi xuống mắt, mày, mũi, miệng của nhau.

Rất gấp gáp, rất háo hức, rất khát khao người kia.

Tay chân đan xen vào nhau, cái ôm dài như bất tận…

Tình cảm chôn giấu ở tận sâu trong đáy lòng, trong đêm chia xa đã lâu mới được gặp lại này, như núi lửa phun trào, thiêu đốt đôi mắt của nhau, nụ hôn nóng hổi, cái ôm nồng cháy, quấn quýt mãnh liệt. Tiêu Hà Hà nhắm mắt lại và ôm chặt lấy anh ta.

Cô đúng là hết thuốc chữa rồi, sao không thể cai được người đàn ông này chứ?

Dù sau bao nhiêu chuyện xảy ra, cô vẫn nhận ra mình vẫn thích anh ta, một cách vô dụng!

Khi họ đều đang thở dốc, khi Tần Trọng Hàn xoay người đè lên người cô, khi cái gì đó cứng lên đối diện với làn da mềm mại của cô, anh ta ngừng lại, đầu óc bỗng bừng tỉnh.

Anh ta đang làm gì vậy? Sức khỏe của cô bây giờ sao có thể chịu được? Vẻ xót xa và ân hận hiện lên khuôn mặt điển trai của anh ta, Tần Trọng Hàn vui mừng vì bản thân chưa làm gì quá đà.

"Anh xin lỗi!" Anh ta nói.

Cô im lặng, mặt đỏ như miếng sắt nung, nóng bừng bừng. Cô tựa đầu vào cổ anh ta, cảm động vì sự chu đáo của anh ta. Sức khỏe của cô đúng là chưa thích hợp để bùng cháy mãnh liệt.

"Anh xin lỗi, Hà Hà! Anh thật đáng chết!" Anh ta thật đáng chết, suýt nữa thì không kìm nén nổi, suýt nữa thì đã đụng đến cô, suýt nữa đã làm đau cô. Bây giờ cô vẫn chưa khỏe hẳn, anh ta phải cố nhịn, để cô bình phục hoàn toàn. Trước lúc đó, anh ta chắc chắn sẽ không đụng đến cô.

Tần Trọng Hàn của hôm nay đã bị tình cảm trói buộc, anh ta muốn cùng cô sống trọn đời, anh ta muốn bảo vệ người phụ nữ của mình, không để cho cô phải chịu thêm chút đau thương nào nữa.

Tiêu Hà Hà cúi mi xuống, may mà đèn không đủ sáng, nếu không anh ta sẽ nhìn thấy khuôn mặt đỏ bừng của cô.

Trong một khoảnh khắc, cả hai người đều không nói gì, chỉ tận hưởng cảm giác bên nhau một cách quyến luyến.

Anh ta ôm cô vào lòng mình, nâng cằm cô lên, bốn mắt nhìn thẳng vào nhau, đầy quyến luyến. Vẻ mặt xấu hổ của cô khiến anh ta lại rung động, nhưng chỉ thở ra một hơi dài, trong lòng thầm thở dài. "Ngủ đi, ngủ đi!"

Anh ta tiện tay tắt luôn cái đèn ngủ cạnh giường, trong màn đêm bao phủ, đôi mắt sâu thẳm nhắm lại, trong lòng thầm đếm số. Anh ta không biết khi có người đẹp nằm trong lòng, đêm nay liệu anh ta có ngủ được không.

Tiêu Hà Hà tìm được một tư thế thoải mái trong lòng Tần Trọng Hàn, ý thức được thả lỏng, rồi chìm vào giấc ngủ ấm áp.

Lại một lần nữa liếc nhìn cái đồng hồ để trên tủ bên cạnh giường, Tần Trọng Hàn thở dài, nghe thấy hơi thở đều đặn của Tiêu Hà Hà, anh ta chợt mỉm cười. Nhìn Hà Hà đang cuộn tròn người lại và nằm ngủ bên cạnh, cơ thể gầy gò rất phù hợp với vẻ nam tính của anh ta, anh ta lại càng không ngủ được.

Không biết đã qua bao lâu, Tần Trọng Hàn cứ nhìn Hà Hà như vậy, chỉ hy vọng thời gian có thể ngừng lại, chỉ cần nhìn Hà Hà như vậy, anh ta cũng đã mãn nguyện lắm rồi.

Đang ngủ rất say, Tiêu Hà Hà bỗng co người lại, cả người dính chặt lấy Tần Trọng Hàn như một con bạch tuộc. Mặt áp sát vào ngực anh ta mà không hề ngại ngùng, hai tay ôm chặt lấy eo anh ta, ngủ một cách thoải mái và mãn nguyện.

Đối mặt với sự quyến rũ ngọt ngào như vậy, Tần Trọng Hàn lắc đầu với vẻ bất lực, bỗng nghi ngờ chắc đêm nay mình sẽ không ngủ được quá. Bị cô ôm chặt làm cái đó dựng đứng lên một cách hùng dũng oai phong, bắt một người đàn ông sức lực dồi dào ôm lấy người yêu của mình mà không được phép làm gì cả, đúng là còn khó chịu hơn cái chết!

Nhưng thở dài thì cứ thở dài, hai tay vẫn nghe lời và ôm lấy cơ thể Hà Hà, để cô ngủ ngon giấc hơn.

Thức dậy vào buổi sáng trong lành, Tiêu Hà Hà tỉnh dậy trong sự ấm áp vô cùng, đôi mắt vẫn còn mơ màng vì ngái ngủ đang chậm rãi nhìn vào khuôn mặt bên cạnh cái gối.

Một người đàn ông rất đẹp trai, đôi chân mày lưỡi mác hơi nhăn lại dù đang ngủ, sóng mũi cao và thẳng, đôi môi hồng hào và gợi cảm. Anh ta đang ngủ nhưng vẫn rất đẹp trai.

Cô bỗng gãi gãi đầu một cách vô thức…

Đôi mắt đã dần rõ hơn, nhớ lại chuyện tối qua anh ta leo vào phòng cô, rồi kéo chăn xuống, nhìn thấy tay anh ta đang vắt ngang bụng cô, dù đang ngủ nhưng vẫn ôm lấy eo cô một cách ngang ngược, như thể sợ cô bỏ trốn vậy.

Thử rút người ra khỏi vòng tay của anh ta, nhưng lại bất cẩn đánh thức người vốn đang ngủ say.

"Em dậy rồi hả?" Giọng nói vừa thức dậy vào lúc sáng rất khàn và gợi cảm, lộ rõ vẻ quyến rũ mê hoặc lòng người.

"Ừm." Cô gật đầu bừa rồi trả lời. "Em muốn ngồi dậy!"

Cô vừa mới cử động thì chạm phải vật gì đó cưng cứng, nghe thấy Tần Trọng Hàn thở dài một cái, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lập tức đỏ ửng lên vì mặt xấu hổ, khẽ gầm lên: "Tần Trọng Hàn!"

"Đừng nhúc nhích!" Giọng khàn và trầm của anh ta nghe rất lạ, tựa đầu lên vai cô, hơi thở ấm áp phả vào cổ cô, bàn tay to lớn hơi thô ráp xoa nhẹ từng chút từng chút trên vòng eo thon thả của cô, chậm rãi bao lấy nơi đẫy đà và mềm mại của cô. Cảm giác mềm mại đến lạ thường làm cho Tần Trọng Hàn không kìm chế được, phải bật ra một tiếng thở dài não ruột. "Này cô bé, anh đã bị cấm túc một tháng rồi đó!"

142. Chương 142

Nụ hôn vụn vỡ rơi từ trên mắt của Tiêu Hà Hà xuống thẳng bên dưới, Tần Trọng Hàn nhẹ nhàng hôn lên mỗi chút trên da cô, bàn tay vẫn không quên di chuyển.

“Tần Trọng Hàn…” Một cảm giác trống rỗng không thể giải thích được bỗng ập đến, đôi má hồng hào đỏ ửng lên, Tiêu Hà Hà hoang mang nhìn vào người đàn ông với một khuôn mặt đẹp trai nhưng lạnh lùng trước mặt. Thực sự đã chìm đắm rồi! Sao anh lại có thể kêu cô làm điều đó? Cô ngại chết đi được!

“Anh buông tay ra!” Cô hét lên.

“Bà xã à, đừng xấu hổ mà!” Anh ta mỉm cười nhẹ nhàng, giơ tay lên vuốt ve đôi má đỏ ửng của Tiêu Hà Hà, rồi một lần nữa cúi đầu xuống hôn lên môi cô.

Rốt cuộc là ai đang quyến rũ ai đây?

Và ngay vào lúc này, nắm đấm cửa lại bị ai đó xoay xoay. Chết tiệt! Anh ta phải thay một ổ khóa khác, loại khóa mà không ai có chìa khóa đó kìa! Tay nắm cửa cứ xoay xoay, cùng lúc đó có tiếng gọi của Thịnh Thịnh vang lên từ bên ngoài: “Mẹ ơi! Mẹ ơi! Ông nói có tên dê xòm lẻn vào nhà đó. Mẹ ơi, mẹ có trong đó không? Tụi con muốn bắt tên dê xòm đó!”

“Chết tiệt!” Bàn tay đang nắm lấy tay Tiêu Hà Hà của anh ta bỗng khựng lại, Tiêu Hà Hà cũng trợn trừng mắt với vẻ bất lực, cố hết sức rụt tay lại, tránh xa chỗ nhạy cảm của anh ta. Cứ tưởng chỗ đó của anh ta sẽ xìu xuống, nhưng chết tiệt, nó vẫn đứng sừng sững đầy kiêu ngạo, làm Tiêu Hà Hà rất kinh ngạc. “Anh…”

Tần Trọng Hàn thì càng ngượng ngùng hơn. “Này cô bé, em kêu chúng khoan vào đây đã, bây giờ anh như vầy, không thể gặp ai được đâu!”

Cô cố kìm nén nụ cười ngượng ngịu, cảm kích vì con trai đã cứu mình kịp lúc. “Tần Trọng Hàn, anh mau ra mở cửa đi, nếu không các con sẽ xông vào đây đó!”

“Anh như vầy làm sao mà ra mở cửa được!” Anh ta khẽ gầm lên, vội vàng kéo quần ngay ngắn lại, vẻ mặt rất bối rối. Nhưng nhìn thấy bên trong cái quần cứ phồng lên như vậy, bản thân anh ta cũng đỏ mặt lên.

“Đâu phải tại anh, tự nó muốn đứng lên mà! Bởi vì một tháng rồi nó không được gặp em! Hơn nữa lại đang buổi sáng nữa!” Tần Trọng Hàn khẽ hét lên.

Mặt của Tiêu Hà Hà cũng đỏ bừng lên, nói bằng giọng hờn dỗi. “Anh im đi!”

“Khoan vào đây!” Tần Trọng Hàn vặn chặt tay nắm cửa. “Chờ một chút đã!”

“Tại sao lại không được vào?” Thịnh Thịnh hét lên ở bên ngoài, bỗng nhiên bừng tỉnh: “Thì ra tên dê xòm chính là chú Tần à? Đánh tên dê xòm đi!”

“Mau mở cửa đi!” Tiêu Hà Hà đi đến và định mở cửa, nhưng đã bị Tần Trọng Hàn ôm vào lòng.

“Này!” Tiêu Hà Hà khẽ hét lên.

“Anh xin lỗi, chờ sau khi nó xìu xuống, anh sẽ mở cửa ngay!” Anh ta chỉ vào thằng nhỏ của mình.

Tiêu Hà Hà nhìn xuống theo mắt anh ta, cả khuôn mặt lại đỏ bừng lên sau khi mất một lúc lâu mới lấy lại vẻ bình thường, vẫn nép trong lòng anh ta nhưng ngước mắt lên nhìn anh ta chằm chằm, rồi khẽ nói: “Anh đúng là động vật!”

“Hì hì…” Trong đôi mắt đen và sáng lấp lánh của Tần Trọng Hàn tràn đầy nụ cười ấm áp, một tay ôm chặt người của Tiêu Hà Hà, vùi đầu lên vai cô, rồi khẽ cười. “Anh chỉ động vật với em thôi!”

“Anh thôi đi! Mở cửa ra!” Tiêu Hà Hà không muốn ở đây lèo nhèo với anh ta.

“Mẹ ơi, mẹ mau mở cửa ra đi, tụi con sẽ bảo vệ mẹ, không cho tên dê xòm đó bắt nạt mẹ đâu!”

Nghe thấy hai từ “dê xòm”, sắc mặt của Tần Trọng Hàn lập tức tái mét đi. “Chết tiệt! Bộ anh dê xòm đến vậy à?”

Tiêu Hà Hà cố nhịn cười. Còn nói không dê xòm? Tên dê xòm nhất chính là anh ta! Biệt danh này quá chính xác luôn. “Anh tự nói xem?”

Hít một hơi thật sâu và thật sâu, cuối cùng Tần Trọng Hàn đã thu dọn được thằng nhỏ của mình, Tiêu Hà Hà đẩy anh ta ra và mở cửa.

Liền nhìn thấy Thịnh Thịnh và Ngữ Điền đang đứng ở cửa, trong tay đang cầm một khẩu súng đồ chơi. Thịnh Thịnh còn hét lên: “Bắt dê xòm đây!”

“Ba ơi…” Ngữ Điền vốn định lao vào trong với vẻ phấn khởi, nhưng đột nhiên nhớ ra điều gì đó, liền dè dặt liếc nhìn Thịnh Thịnh một cái, bước chân vừa tiến lên đã rụt lại, cúi gầm mặt xuống, bộ dạng nhỏ xíu rất đáng thương.

Tần Trọng Hàn cố che giấu vẻ ngượng ngùng của mình, quay lại nhìn hai đứa trẻ. “Thịnh Thịnh, Ngữ Điền! Lâu rồi không gặp! Hai đứa có nhớ ba không?”

“Thì ra tên dê xòm mà ông nói đúng là chú!” Thịnh Thịnh liếc nhìn quanh phòng, không có người thứ ba, bỗng nhiên nhận ra và hét lên: “Ngữ Điền, chúng ta hãy mau xử lý tên dê xòm này đi!”

Nói rồi Thịnh Thịnh giơ khẩu súng đồ chơi của mình lên, nhắm vào Tần Trọng Hàn mà bắn.

Tiêu Hà Hà nhìn họ mà thấy tức cười, nhưng chỉ thở dài. “Phải, Thịnh Thịnh à, bắt tên dê xòm này ra

ngoài đi, mẹ phải thay quần áo!"

"Rõ! Xin phu nhân hãy yên tâm, kẻ xấu đó cứ giao cho tụi con!" Thịnh Thịnh bước tới và chĩa súng vào Tần Trọng Hàn. "Chú xấu ơi, bây giờ yêu cầu chú giơ hai tay lên, theo tụi con ra ngoài để được xử lý!"

Tần Trọng Hàn thực sự rất bất lực. "Thằng nhóc, chú không ra ngoài đâu!"

"Mẹ phải thay quần áo, chú ra ngoài ngay đi, ông nói nếu chú còn không chịu đi ra ngoài thì sẽ xử chú đó!" Thịnh Thịnh đe dọa.

Tần Trọng Hàn lại liếc nhìn Ngữ Điền, hình như cậu bé vẫn chưa nói gì, chỉ cúi gầm mặt xuống như đã làm điều gì sai trái. "Ngữ Điền, con sao vậy?"

"Ba ơi..." Ngữ Điền muốn nói nhưng lại thôi.

"Ngữ Điền, ông đang gọi em kìa, em mau đến đó đi!" Thịnh Thịnh ngay lập tức cắt ngang lời Ngữ Điền.

"Sao em không nghe thấy ông gọi em vậy?" Ngữ Điền hỏi lại, hình như đâu có.

"Ông vừa mới gọi đó, em mau đến đó đi!" Thịnh Thịnh lo Ngữ Điền sẽ trở thành kẻ phản bội, nên không ngại nói dối để gạt Ngữ Điền.

Tiêu Hà Hà vừa nhìn là biết ngay Thịnh Thịnh đang nói dối, nhưng cô không vạch trần ngay lúc đó, vậy là Ngữ Điền đã ngoan ngoãn mà đi thật.

Lúc này Tiêu Hà Hà mới nghiêm mặt nhìn vào Thịnh Thịnh và nói: "Thịnh Thịnh à, mẹ không thích trẻ con nói dối đâu đó!"

Bùi Lâm Xung còn chưa bước vào cửa thì đã nghe thấy tiếng Hà Hà đang giảng đạo, nhất thời cảm thấy hơi đau lòng cho đứa cháu nhỏ nhắn mà tinh ranh kia. Đúng là ông ta không hề gọi Ngữ Điền, nhưng vào lúc này ông ta đang cầm tay Ngữ Điền đi đến, và không thể không ra mặt nói giùm cho cháu mình. "Hà Hà à, ba có gọi Ngữ Điền thật mà!"

Thịnh Thịnh lặng lẽ quay đầu lại, nhìn thấy Bùi Lâm Xung, có chút không dám tin rằng ông lại nói dối để giúp mình, nhưng cậu bé vẫn ngoan ngoãn nói: "Mẹ ơi, con đã nói dối, con sai rồi!"

Nhìn vào khuôn mặt nhỏ nhắn đang im lặng và hơi thất vọng đó, Tần Trọng Hàn cảm thấy không đành lòng, liền tiến đến ôm lấy Thịnh Thịnh rồi nói: "Hà Hà, con vẫn là một đứa trẻ, biết sai mà chịu sửa thì vẫn là một cậu bé ngoan."

“Con không cần chú năn nỉ giùm con đâu!” Thịnh Thịnh tách khỏi Tần Trọng Hàn. “Con sai rồi, con sẽ đi úp mặt vào tường để kiểm điểm!”

“Anh hai!” Ngữ Điền khẽ hét lên. “Em cũng úp mặt vào tường chung với anh!”

“Vậy…? Chẳng phải định bắt tên dê xòm à? Sao mới đó mà đã đi úp mặt vào tường rồi?” Đương nhiên là Bùi Lâm Xung không phải có mục đích này. “Thịnh Thịnh à, nhiệm vụ của chúng ta vẫn chưa hoàn thành mà con!”

“Tổng tài, làm sai thì phải úp mặt vào tường, chú đừng năn nỉ giùm nó nữa! Thịnh Thịnh, con tự đi đi! Còn Ngữ Điền, con không đi, con không làm sai! Thịnh Thịnh à, đã làm sai thì phải tự chịu trách nhiệm, không được để người khác chịu theo!” Tiêu Hà Hà luôn thưởng phạt rõ ràng.

Thịnh Thịnh chu cái miệng nhỏ lên, có hơi tủi thân, nhưng vẫn cắn môi với vẻ bướng bỉnh: “Chú phải đi ra ngoài, chú ra ngoài rồi thì con mới đi úp mặt vào tường, con không muốn chú bắt nạt mẹ con!”

“Này!” Tần Trọng Hàn ngạc nhiên, anh ta tốt bụng năn nỉ giùm cho, vậy mà thằng nhóc này vẫn không quên kêu anh ta tránh xa mẹ mình ra, đúng là đáng ghét mà!

Bùi Lâm Xung đột nhiên cười phá lên, rồi cảm thán: “Trẻ con dễ dạy mà! Ừm, Tần Trọng Hàn à, cậu mau ra ngoài đi!”

“Để chú đi úp mặt vào tường kiểm điểm cùng con vậy!” Tần Trọng Hàn gằng giọng nói, rồi bồng Thịnh Thịnh lên: “Thằng nhóc xấu tính, tới bây giờ con vẫn chưa chịu tha thứ cho chú có phải không?”

“Tại chú không bảo vệ tốt cho mẹ!” Tuy Thịnh Thịnh rất ngạc nhiên khi chú chịu đi úp mặt vào tường cùng với mình, nhưng không có nghĩa là cậu sẽ tha thứ cho anh ta!

“Bây giờ chúng ta úp mặt vào chỗ nào để kiểm điểm đây?” Tần Trọng Hàn nhìn vào hành lang dài thật dài. “Ở đây có được không?”

Thịnh Thịnh lại mếu máo rồi đi thẳng vào góc, đứng bên cạnh chân tường, mặt úp vào tường, và không nói gì nữa.

“Thịnh Thịnh à, đây chính là úp mặt vào tường đó hả?” Tần Trọng Hàn ngạc nhiên, rồi cũng đi đến và đứng đó. Dáng vẻ của hai người - một lớn, một nhỏ đang úp mặt vào tường trông giống hệt nhau.

Bùi Lâm Xung sờ sờ cằm mình với vẻ đắc ý, rồi nắm lấy tay Ngữ Điền: “Ừm, vậy mọi người cứ úp mặt vào tường đi ha, ông và Ngữ Điền xuống dưới ăn sáng đây!”

“Con không yêu cầu chú úp mặt vào tường chung với con!” Thịnh Thịnh nói với vẻ giận dỗi.

“Cứ coi như chú muốn lấy lòng con đi được không?”

“Con không cần chú lấy lòng, tóm lại con không thích chú nữa!”

“Tại sao vậy?”

“Bởi vì chú đã làm cho em gái của con không còn nữa, nên con không thích chú!”

“…”

Khi Tiêu Hà Hà bước ra thì nhìn thấy ở trong góc của hành lang có hai người đang đứng úp mặt vào tường để suy nghĩ, một lớn và một nhỏ, thậm chí cả tư thế cũng giống nhau.

Nghe thấy tiếng động, Tần Trọng Hàn quay đầu lại, nhìn thấy Tiêu Hà Hà: “Hà Hà!”

“Không được nói chuyện!” Thịnh Thịnh lên tiếng, nghiêm mặt ra lệnh cho Tần Trọng Hàn.

“Thịnh Thịnh, chú đang úp mặt vào tường chung với con đó nha! Được rồi, bây giờ con tự úp mặt vào tường một mình đi, chú phải đi cùng mẹ con rồi!” Tần Trọng Hàn mím môi rồi bước lùi về sau.

Thịnh Thịnh cau mày lại. “Mẹ ơi, mẹ đừng ở bên cạnh chú ấy!”

Tuy vóc dáng nhỏ nhắn nhưng Thịnh Thịnh lại có đầy khí thế để tuyên chiến với Tần Trọng Hàn, khuôn mặt nhỏ rất ngầu ngẩng lên đầy vẻ nghiêm túc.

“Thịnh Thịnh, năm phút nữa con hãy xuống ăn sáng!” Tiêu Hà Hà không để ý đến Tần Trọng Hàn, chỉ nói thẳng với Thịnh Thịnh.

“Dạ con biết rồi mẹ!” Ánh mắt của Thịnh Thịnh bỗng trở nên ngây thơ và yếu ớt như trẻ con. “Mẹ ơi…”

Bởi vì lúc này cậu bé nhìn thấy Tần Trọng Hàn đã ôm lấy eo của mẹ, còn Tiêu Hà Hà lại kéo tay anh ta ra, nhưng Tần Trọng Hàn lại đưa tay lên ôm lấy vai của mẹ.

Thịnh Thịnh ngây người ra đầy ngạc nhiên, nỗi hoảng loạn bỗng nhuốm đầy đôi mắt đen nhánh: “Mẹ ơi, cho con đứng sau có được không? Bây giờ cho con nợ đã có được không mẹ?”

“Được! Cho con nợ đó!” Tiêu Hà Hà rít lên vài từ qua kẽ răng, trợn mắt nhìn Tần Trọng Hàn sau lưng, cho đến khi anh ta bỏ tay ra khỏi eo mình, rồi cầm tay Thịnh Thịnh đi về phía cầu thang để xuống tầng dưới.

"Mẹ ơi, tối nay con và Ngữ Điền ngủ với mẹ, đuổi tên dê xòm đó giùm mẹ nha!" Thịnh Thịnh mở miệng vô cùng nghiêm túc, rồi quay lại nhìn Tần Trọng Hàn, nhận ra lúc này khuôn mặt của anh ta đang méo mó, có vẻ như hơi lạ.

"Được! Tối nay hai đứa sẽ ngủ với mẹ!" Tiêu Hà Hà gật đầu cho phép.

Thịnh Thịnh chớp chớp mắt. "Chú ơi, chú không xuống ăn sáng hả?"

Chết tiệt! Tần Trọng Hàn nhìn theo hai bóng người đang rời đi, trợn tròn mắt với vẻ bất lực, xử được ba vợ nhưng không xử được thằng nhóc này. Sao nó thông minh quá vậy trời! Làm ơn có chút bộ dạng của con nít đi!

Nghĩ lại liền cảm thấy đáng thương, không ngờ mình đã trở thành người bị bỏ rơi đó!

Anh ta đang suy nghĩ xem sau này có nên sinh thêm con hay không. Mới có hai đứa này mà đã làm cho anh ta bất lực lắm rồi, nếu sinh thêm đứa nữa, chẳng phải anh ta sẽ càng không được Hà Hà quan tâm hay sao?

Trong lòng thấy mâu thuẫn quá!

Bùi Lâm Xung thấy Hà Hà và Thịnh Thịnh đi xuống liền lập tức nói: "Mau qua ăn sáng đi!"

143. Chương 143

Tần Trọng Hàn lại hiểu rõ ý muốn của ba vợ, anh ta liền dìu lấy Hà Hà với vẻ rất chu đáo. "Bà xã à, hôm nay chúng ta cùng xem tivi được không?"

Anh ta nhận ra mình chưa từng làm chung chuyện gì với cô cả, nên chỉ muốn bù đắp cho cô.

"Em không muốn xem!" Tiêu Hà Hà giúp chị Lê dọn dẹp chén đũa, hai ngày nữa thì cô có thể đi ra ngoài rồi. Lần này đáng lẽ cô đã ra ngoài từ lâu rồi, nhưng có nói gì thì chị Lê cũng không cho cô đi, nói rằng trong tháng phải giữ thật tốt thì sau này mới khỏe được.

Cô quay người đi lên lầu.

Vừa lên lầu, Tiêu Hà Hà đột nhiên nói: "Túi xách của em có phải đang ở chỗ anh không?"

Cô nhớ ra trong túi xách vẫn còn tập ảnh đó, tập ảnh của Tần Trọng Hàn và Mạc Lam Ảnh, mấy hôm nay

anh ta không đem tới, chắc là do không dám mở túi xách của cô ra.

"Ừ!" Tần Trọng Hàn gật đầu. "Ở trong xe đó, để anh đi lấy cho!"

Nói rồi anh ta đi xuống dưới lấy cái túi.

Tiêu Hà Hà lên lầu. Lúc này chuông điện thoại reo lên, là Mig gọi đến.

"Hà Hà, chị Tân Tuyên biến mất rồi, em có biết chị ấy đi đâu không?"

"Chị ấy nói muốn đi nghỉ mát, tự nhiên sao lại biến mất được?" Tiêu Hà Hà hồi hộp trong lòng.

"Chị chỉ hỏi xem em có biết hay không thôi. Anh hai của chị sắp đính hôn với Cung Luyến Nhi rồi, lễ cưới sẽ được tổ chức vào tuần tới. Chị muốn hỏi xem em có biết tung tích của chị ấy hay không thôi!" Mig vẫn không bỏ cuộc, vì trong lòng cô, không ai phù hợp với anh hai của mình bằng Ngô Tân Tuyên cả!

"Anh Mễ sắp đính hôn với Cung Luyến Nhi?" Tiêu Hà Hà ngạc nhiên. "Chị Ngô không liên lạc với em, để em gọi cho chị ấy thử xem, chị chờ em ha!"

Rõ ràng là hai người rất xứng đôi, nhưng sao anh mễ lại chọn ở bên cạnh Cung Luyến Nhi chứ? Vậy chị Ngô phải làm sao? Lấy điện thoại ra, cô gọi vào số của Ngô Tân Tuyên nhưng nhận ra cô ấy đã khóa máy.

Cô gọi đến số công ty, bên đó cho cô biết rằng Ngô Tân Tuyên đã từ chức rồi.

Khi Tần Trọng Hàn lên tới thì nhìn thấy vẻ mặt thẩn thờ của Tiêu Hà Hà, ngay lập tức hỏi bằng giọng quan tâm: "Hà Hà, em sao vậy?"

Tiêu Hà Hà mặc kệ anh ta và tiếp tục gọi cho Mig. "Mig à, em không tìm được chị ấy, chị ấy từ chức rồi. Ban đầu nói là đi nghỉ mát thôi, tự nhiên sao lại từ chức chứ? Chị có biết trước giờ chị ấy sống ở đâu không?"

Tần Trọng Hàn không biết chuyện gì đã xảy ra, nhưng nhìn thấy Tiêu Hà Hà căng thẳng như vậy, anh ta biết rằng nhất định đã xảy ra chuyện gì đó rồi.

Cúp máy với vẻ bất lực, Tiêu Hà Hà ngồi xuống ghế sofa. "Tần Trọng Hàn, anh có biết nhà chị Ngô Tân Tuyên ở đâu không?"

Hơi ngây người ra, và rồi Tần Trọng Hàn cũng đã hiểu. "Em nói Ngô Tân Tuyên đã từ chức rồi hả?"

"Ừ!" Cô gật đầu. "Anh Mễ Kiệt sắp đính hôn với Cung Luyến Nhi rồi, chị Ngô lại khóa máy, không biết chị ấy đã đi đâu nữa! Anh có thể liên lạc được với chị ấy không?"

"Anh có thể tìm cách!" Tần Trọng Hàn không ngờ Mễ Kiệt lại đính hôn, cũng ý thức được vấn đề có vẻ nghiêm trọng. "Để anh kêu Tăng Ly đi tìm chị ấy!"

Tần Trọng Hàn gọi điện cho Tăng Ly, và anh ta cũng rất ngạc nhiên.

Tin này chắc chắn sẽ làm mọi người rất lo lắng, Tần Trọng Hàn gác máy rồi ôm lấy Tiêu Hà Hà. "Hà Hà, em đừng lo, em vẫn chưa khỏe hẳn, đừng suy nghĩ gì hết!"

Tiêu Hà Hà lại thở dài, và hơi u sầu: "Tại sao một đôi nhìn rất xứng và rất hài hòa, đến cuối cùng lại không thể ở bên nhau chứ? Rõ ràng là yêu nhau nhưng lại không thể ở bên nhau, bi kịch này đúng làm cho người ta phải thổn thức khôn nguôi!"

Tần Trọng Hàn chợt nhớ lại cảnh tượng ngày hôm đó khi Ngô Tân Tuyên và Bùi Lâm Xung ở Nhật, chợt hiểu ra điều gì đó, rồi lại gọi điện cho Phong Bạch Dật: "Dật à, giúp tôi điều tra cuộc sống của Ngô Tân Tuyên trong năm năm qua, càng sớm càng tốt!"

Tiêu Hà Hà trừng mắt nhìn anh ta, có chút bối rối. "Có thể điều tra được à?"

"Ừ được chứ, nhưng Hà Hà à, hình như Tân Tuyên có mối quan hệ không rõ ràng với ba của em đó!"

Tiêu Hà hơi ngạc nhiên, rồi nhớ lại ngày hôm đó Ngô Tân Tuyên đã nói là không có quan hệ gì, nhưng rõ ràng họ đã từng hôn nhau. Trời ơi, đúng là phức tạp quá! Cô hỏi với vẻ lo lắng: "Tần Trọng Hàn, anh đang nghi ngờ chuyện gì?"

"Hà Hà!" Tần Trọng Hàn nhìn thẳng vào mắt Tiêu Hà Hà, một lúc lâu sau mới nói: "Anh nghi rằng mối quan hệ giữa ba vợ và Tân Tuyên không được bình thường. Có lẽ đây cũng là lý do tại sao trong mấy năm qua Tân Tuyên không liên lạc với Mễ Kiệt. Họ vốn định cưới nhau đó chứ, nhưng đột nhiên Tân Tuyên mất tích. Hai năm sau, chị ấy quay về, làm thiết kế ở VL! Không ai biết trong hai năm qua Tân Tuyên đã đi đâu, chuyện đó luôn là một bí ẩn! Mà chúng ta lại nhìn thấy chị ấy và ba vợ hôn nhau ở sân bay, điều này cho thấy giữa chị ấy và ba vợ thực sự có mối quan hệ không bình thường!"

"Nếu chị ấy thực sự có quan hệ với tổng tài, vậy anh Mễ phải làm sao?" Tiêu Hà Hà hỏi.

"Sao em không hỏi ba em phải làm sao?" Tần Trọng Hàn thở dài.

"Phải ha! Nếu chị Ngô và ông ấy có quan hệ với nhau, liệu anh Mễ có chấp nhận chị ấy không? Còn Cung Luyến Nhi phải làm sao?" Tiêu Hà Hà lại ngây người ra, có vẻ phức tạp quá!

“Có lẽ không phải như những gì chúng ta đã nghĩ đâu!” Tiêu Hà Hà không muốn suy nghĩ quá sâu xa, thực ra cô cũng sợ sẽ như vậy. Nếu thật sự có quan hệ với tổng tài, vậy cô phải giải thích với Mig thế nào đây?

Nghĩ về điều đó, khuôn mặt nhỏ bé ngay lập tức mếu máo, Tần Trọng Hàn vội ôm lấy cô vì thấy đau lòng. “Được rồi, đừng suy nghĩ nữa, em cần được nghỉ ngơi, cứ để đó cho anh!”

“Để cho anh? Anh có thể giúp cho anh Mễ và chị Ngô làm hòa à?” Giọng cô hơi gắt gỏng.

Anh ta không hề quan tâm: “Không biết nữa, nhưng anh phải điều tra đã, biết được mối quan hệ của chị ấy với ba vợ rồi mới đưa ra kết luận được!”

“Cũng đành phải vậy thôi!” Tiêu Hà Hà thở dài, nhìn thấy cái túi xách của mình rồi cầm lấy nó.

“Anh lấy túi xách lên rồi đây. Mấy bữa nay nó vẫn nằm trong xe anh, mỗi lần nhìn thấy cái túi xách của em, anh như được nhìn thấy em vậy. Hà Hà à, không có em bên cạnh, anh sống một ngày mà dài như một năm đó!” Anh ta nói ra tình cảm của mình bằng giọng trìu mến.

“Anh không mở túi của em à?” Cô nhìn bộ dạng của anh ta thì hình như là chưa mở.

“Không! Túi xách của em, anh đâu dám đụng!” Anh ta nói.

Tiêu Hà Hà mỉm cười cay đắng. Nếu nói vậy thì tập ảnh đó vẫn còn! Cô mở túi xách và lấy tập ảnh ra, đặt nó trước mặt anh ta.

“Cái gì đây?” Anh ta khẽ nhướn đôi mày đẹp lên.

“Hình của anh và chị Mạc, anh trả nó lại cho cô Mạc nhỏ giùm em ha!” Tiêu Hà Hà nói với vẻ bình thản.

Sau khi trải qua vài chuyện, cô nhận ra rằng mình đã không còn để tâm đến những tấm hình này nữa. Sau khi thời gian qua đi mới nhận ra rằng thời gian là một liều thuốc tốt để chữa lành vết thương, nên bây giờ cô rất bình thản.

Còn Tần Trọng Hàn lại ngây ra. “Chết tiệt! Cô ta đưa nó cho em khi nào vậy?”

“Tập ảnh này em đã xem trước, trước cả tập ảnh ở căn hộ của anh nữa!” Tiêu Hà Hà nói với vẻ thờ ơ.

Mỗi khi cô dùng giọng điệu thờ ơ này, trong tim Tần Trọng Hàn liền thấy không chắc chắn, cảm thấy rất sợ hãi. “Hà Hà, anh sẽ lập tức đốt hết những tấm hình này!” Anh ta nói rồi lấy cái bật lửa ra, sau đó đi vào phòng tắm.

“Không cần đâu!” Hà Hà lại nói với giọng thờ ơ: “Anh trả cho chị Mạc đi! Đây là đồ của chị ấy, chị ấy mới có toàn quyền xử lý nó!”

“Không! Những tấm hình ở chỗ đó anh đã đốt sạch rồi, anh không muốn thứ này tồn tại nữa!” Anh nói một cách chắc chắn.

“Thực ra Tần Trọng Hàn à, một số thứ ở bề mặt nếu đem đốt đi rồi thì có thể làm được gì chứ?” Tiêu Hà Hà thở dài và nói một cách bình tĩnh: “Một số ký ức thì không tài nào xóa được. Anh và chị ấy có một quá khứ phức tạp và dai dẳng, hai người suýt nữa là cưới nhau rồi còn gì! Trong bao nhiêu năm qua, không ai bước vào được những ký ức đó, nên anh đừng cố tình bỏ nó đi. Bây giờ với em mà nói, những thứ này thực sự chỉ là một tập ảnh mà thôi! Nói ra thì em cũng có một quá khứ, hình như em cũng từng yêu thầm một anh chàng trong đội bóng rổ của trường, nhưng đó đều là chuyện đã qua! Quá khứ thì không ai có thể xóa bỏ được, chúng ta chỉ có thể xem như nó đã qua mà thôi!”

Tần Trọng Hàn đột nhiên ôm lấy cô, ôm thật chặt, tim bỗng đập nhanh thình thịch: “Hà Hà, em từng yêu thầm người khác?”

Tiêu Hà Hà gật đầu: “Phải, lúc mới biết yêu, ai mà chẳng có đối tượng yêu thầm? Em vẫn nhớ rõ anh chàng đó rất đẹp trai! Ừm, chắc cũng cao bằng anh đó! Hình như em còn nhặt bóng giùm cho anh ấy nữa, nhưng vì đứng cách quá xa, nên em không thấy rõ mặt anh ấy!”

“Anh ta là ai?” Tại sao chỉ cần anh ta nghe thấy cô nói cô từng có đối tượng yêu thầm thì lại buồn bã và ganh tỵ đến như vậy chứ?

“Không nhớ anh ấy tên gì nữa!” Tiêu Hà Hà lắc đầu. “Lúc đó còn nhỏ quá, hình như mười ba hay mười bốn gì đó, là kỷ niệm rất đẹp!”

“Hà Hà!” Anh ta khẽ hét lên.

Tại sao ngay cả một cái tên mà cũng không thể gọi ra được? Thậm chí khi nghe nói khi cô tới tuổi dậy thì từng có một tình yêu đầu tiên mơ hồ, vậy mà anh ta cũng không chấp nhận nổi, cũng sẽ nổi điên là sao?

Tiêu Hà Hà quay đầu lại và nhìn chằm chằm vào anh ta. “Quá khứ chỉ là quá khứ mà thôi, sau khi trải qua bao nhiêu chuyện, em chỉ biết rằng tất cả mọi thứ đều nên nhìn thoáng đi, để bản thân mình được vui vẻ, cần gì phải giữ khư khư những quá khứ mơ hồ đó chứ?”

“Mặc kệ! Anh phải đốt sạch cái này!” Anh ta đi vào phòng tắm, lấy bật lửa ra rồi đốt tập ảnh đó, không có chút luyến tiếc nào, không phải vô tình mà là thực sự muốn quên đi!

Trong phòng tràn ngập mùi nhựa khét lẹt, làm Tiêu Hà Hà ho vì bị sặc. “Khụ khụ khụ…”

Tần Trọng Hàn đốt xong tờ cuối cùng thì hốt tro đổ vào bồn cầu, rồi nahans nước xối sạch! Rồi anh ta vội

vã đi ra, nhìn thấy Hà Hà đang ho sặc sụa. “Hà Hà à, chúng ta ra ngoài trước đã, để anh mở cho thông gió rồi vào!”

Tiêu Hà thở dài, đành phải đi ra. Anh ta đúng là vẽ chuyện mà! Vừa vụng về vừa cẩn thận, đây là tổng tài Tần thị hô mưa gọi gió mà cô quen trước đây sao? Cô thực sự rất nghi ngờ điều đó.

Cuối cùng khi về lại phòng, trong phòng đã không còn mùi khét nữa.

Anh ta lại nhớ ra cô nói từng có đối tượng yêu thầm, đôi mắt sâu thẳm dần dần u ám lại, kèm theo vẻ bối rối, ánh mắt chăm chú nhưng lại đọng thành một vẻ phức tạp. “Hà Hà, em thật sự không nhớ người đàn ông đó là ai hả?”

“Người đàn ông nào?” Rõ ràng Tiêu Hà Hà đã quên mình đã nói đến người nào.

“Người mà em đã yêu thầm ở tuổi dậy thì đó!”

“Ồ!” Nhớ đến anh chàng chơi bóng rổ đó, ánh mắt của Tiêu Hà Hà bỗng dịu dàng hẳn lên, nụ cười đã nhuốm trên khóe mắt. “Không biết!”

“Tại sao nhớ đến người đàn ông đó mà em lại cười ngọt ngào đến vậy chứ?” Một cơn lửa giận xông thẳng lên đầu, Tần Trọng Hàn lên tiếng oán trách, trong lúc Tiêu Hà Hà vẫn đang hoang mang thì anh ta đã ngồi lên giường, đôi mắt nhìn chằm chằm vào vẻ dịu dàng ngay giữa chân mày của cô.

Tiêu Hà Hà nhíu mày lại và nhìn anh ta, có vẻ như hơi không vui. Cô cảm thấy rất lạ, anh ta không vui chuyện gì chứ?

“Tần Trọng Hàn, mỗi người đều có quá khứ của mình mà, em không để tâm chuyện anh và chị Mạc đã sống chung với nhau nhiều năm, vậy mà anh lại để tâm chuyện em đã từng yêu thầm một anh chàng nào đó, anh đúng là ngang ngược!”

144. Chương 144

Tần Trọng Hàn tiện thế nằm xuống bên cạnh cô, nắm chặt tay cô rồi nói với giọng xúc động. “Bà xã à, tình yêu vốn dĩ ích kỷ mà. Anh sẽ không nghĩ đến người khác nữa, em cũng đừng nghĩ nữa được không?”

Nghe thấy anh ta nói như vậy, một cảm giác khó tả dâng lên trong lòng, chua xót. Tiêu Hà Hà chỉ nhìn vào anh ta, anh ta vẫn ngang ngược như vậy, thực sự làm cô thấy hơi sợ hãi, và có chút bất lực!

“Có được không em?” Anh ta nhìn cô, lại không kìm được muốn hôn cô.

Trong khoảnh khắc đôi môi mỏng manh của anh ta rơi xuống đó, Tiêu Hà Hà hơi nghiêng đầu qua, nụ hôn của Tần Trọng Hàn rơi lên má cô. Dưới xúc cảm lạnh như băng đó, Tiêu Hà Hà nhắm mắt lại với vẻ mệt mỏi. "Em mệt rồi, anh ra ngoài đi."

"Được rồi, em ngủ đi! Anh không làm ồn em đâu!" Anh ta nói, nhưng trong lòng thì không thể vui lên được, sao cứ cảm thấy không nắm bắt được cô vậy chứ?

"Anh không muốn ra ngoài đâu!" Hơi thở ấm áp phun ra bên tai, làm Tiêu Hà Hà ngây người ra.

Và làn da căng mịn của cô, trái tai đỏ ửng, vẻ quyến rũ không nói nên lời, lại càng làm cho Tần Trọng Hàn căng thẳng. Chết tiệt! Lại dựng lên nữa rồi!

Thầm mắng một tiếng, Tần Trọng Hàn ước gì có thể tự đấm cho mình một cái để mình bất tỉnh đi. "Được rồi, em ngủ đi, anh xuống dưới nhà!"

Nhà họ Bùi vào ban đêm đã được khôi phục lại vẻ náo nhiệt, cả hai đứa trẻ đều được đón về nhà rồi.

Ăn tối xong, Tiêu Hà Hà định đi tắm, vì sáng nay đã bị Tần Trọng Hàn hun khói nên trong người cảm thấy không thoải mái cho lắm.

"Mẹ ơi, con đứng ở cửa để bảo vệ cho mẹ!" Thịnh Thịnh tự nguyện xung phong, đã chen đến trước mặt Tần Trọng Hàn, không cho anh ta đến gần Tiêu Hà Hà.

"Hà Hà, để anh đi lấy quần áo cho em!"

"Không cần, con sẽ đi lấy cho mẹ!" Thịnh Thịnh không thèm nhìn đến khuôn mặt đang tái xanh của Tần Trọng Hàn, Thịnh Thịnh đứng trước cửa với vẻ rất kiêu ngạo.

"Thằng nhóc à, chú mới là người đàn ông của mẹ con, những chuyện này phải để chú làm chứ!" Ngọn lửa giận âm ỉ xông vào trong mắt, Tần Trọng Hàn đang nghiêm túc nghi ngờ rằng thằng quỷ nhỏ này được sinh ra để chống lại anh ta.

Chiếc cằm nhỏ hơi nhếch lên, còn Thịnh Thịnh thì khịt mũi rồi hừ một tiếng. "Nếu chú còn đe dọa con lần nữa, con sẽ kêu chú Đỗ theo đuổi mẹ con!"

"Ơ này! Thằng nhóc à, Đỗ Cảnh đã cho con lợi lộc gì?" Tần Trọng Hàn chớp chớp mắt rồi nhìn thẳng vào đôi mắt đầy khiêu khích của cậu bé, trên khuôn mặt lạnh lùng bỗng lóe lên một tia gian xảo. "Thịnh Thịnh à, nhưng mẹ của con đâu có thích chú Đỗ, nếu con kêu chú Đỗ theo đuổi mẹ con, mẹ con mà nổi giận thì sẽ không thích con nữa đâu đó!"

"Hứ! Không đời nào!" Định gạt cậu à? Xem cậu là đứa trẻ ba tuổi à? "Mẹ ơi, mẹ sẽ không bỏ mặc con có

phải không?"

Thịnh Thịnh bước đến và nắm lấy tay của Tiêu Hà Hà, khuôn mặt nhỏ vừa rồi còn đầy khiêu khích bỗng trở nên yếu đuối đến đáng thương, khiến người ta không đành lòng từ chối. "Mẹ ơi, mẹ không thích Thịnh Thịnh nữa hả?"

"Làm gì có chuyện đó! Mẹ không cần Thịnh Thịnh thì ai cần nữa!" Tiêu Hà Hà an ủi và hôn một cái lên mặt con trai mình. "Con ngoan, ở đây bảo vệ cho mẹ, mẹ đi tắm đã, đừng cho người khác vào đây nha con!"

"Dạ! Mẹ đi đi!" Thịnh Thịnh ngay lập tức liếc nhìn Tần Trọng Hàn với vẻ đắc ý.

"Thằng nhóc, con muốn sao mới không kéo chân chú lại nữa?" Giọng lạnh lùng rít qua kẽ răng, Tần Trọng Hàn vội bồng Thịnh Thịnh lên và nhìn thẳng vào khuôn mặt nhỏ đang ngạc nhiên của cậu bé, rồi hừ một tiếng lạnh lùng. "Con có tin rằng chú sẽ ném con qua châu Phi để làm mồi cho sư tử không?"

"Hứ! Vậy thì chú đừng bao giờ mong sẽ cưới được mẹ!" Thịnh Thịnh ngước cái cằm nhỏ của mình lên. "Mẹ sẽ hận chú cho đến chết luôn!"

Thằng ranh con chết tiệt! Vẻ mặt hơi thay đổi, bởi vì cơn giận sắp tạo thành chấn thương bên trong!

"Chú à, tối nay con và Ngữ Điền sẽ ngủ chung với mẹ đó! Chú không còn chỗ để ngủ đâu, chú hãy về nhà đi!" Thịnh Thịnh vỗ vỗ vai Tần Trọng Hàn với vẻ tốt bụng.

"Con đúng là kẻ thù của chú mà! Có phải ông trời cử con xuống để trừng phạt chú không vậy?" Tần Trọng Hàn nhìn vào đôi tay nhỏ nhắn đó rồi cau mày lại với vẻ không hài lòng.

"Chú sợ con rồi hả?" Thịnh Thịnh hơi tự hào.

"Chú sợ con rồi!" Tần Trọng Hàn đặt Thịnh Thịnh xuống, và lúc này chuông điện thoại cũng reo lên.

"Dật, sao rồi?" Anh ta bắt máy.

Đầu bên kia đã nói gì đó, Tần Trọng Hàn càng nhíu chặt mày hơn, rồi liếc nhìn về phía phòng tắm, sau đó trong đôi mắt đen nhánh như diều hâu bỗng lóe lên một chút kỳ lạ, cúp máy rồi nhìn vào Thịnh Thịnh. "Thằng nhóc, tối nay mẹ hai đứa sẽ không ngủ với hai đứa đâu!"

"Tại sao vậy?"

"Bởi vì cô ấy cần bờ vai rộng lớn của chú để dựa vào, bờ vai của hai đứa quá nhỏ!" Tần Trọng Hàn nói.

Quả nhiên, sau khi Tiêu Hà Hà tắm xong, Tần Trọng Hàn chỉ nói một câu, cô liền kêu Thịnh Thịnh đi ra ngoài. Anh ta nói: "Hà Hà, mối quan hệ giữa Tân Tuyên và ba vợ đúng là không bình thường!"

Thịnh Thịnh bị Tiêu Hà Hà đẩy ra khỏi cửa, cậu bé phản đối với vẻ bất mãn: "Mẹ ơi, con muốn ngủ với mẹ!"

"Con ngoan, mẹ không rảnh!" Tiêu Hà Hà nói rồi đóng cửa lại.

Trong phòng chỉ còn lại hai người, Tiêu Hà Hà đực mặt ra. "Anh chắc chắn chứ?"

Tần Trọng Hàn cầm khăn lau tóc cho cô. "Tin tức của Dật hoàn toàn đáng tin cậy, Tân Tuyên đã làm người tình của ba vợ trong năm năm!"

"Trời ơi!" Tiêu Hà Hà hơi run lên, chỉ cảm thấy toàn thân lạnh ngắt.

"Còn một bí mật động trời nữa, em đừng ngạc nhiên quá nha!" Tần Trọng Hàn nói.

"Bí mật gì?" Cô đã cảm thấy tim mình sắp không chịu được nữa.

"Đó là, bây giờ chị ấy đang mang thai, đứa bé là con của ba vợ!" Tần Trọng Hàn lại nói.

"Trời!" Tiêu Hà Hà bụm miệng lại, sợ rằng mình sẽ hét lên.

Tần Trọng Hàn lắc đầu: "Em có thể chấp nhận được việc ba em lại sinh cho em một đứa em mà còn nhỏ tuổi hơn con trai của em không?"

Tiêu Hà Hà như chết lặng ở đó, cả buổi trời không có phản ứng gì.

Trong phòng sách của nhà họ Bùi.

Gần cửa sổ có một bóng người cao lớn đang đứng, trong tay kẹp một điếu thuốc, tàn thuốc đã cháy một khúc dài, rõ ràng là chỉ châm lên rồi để đó không hút, hoặc có thể do tập trung suy nghĩ quá nên quên hút luôn!

Cảnh đêm bên ngoài cửa sổ dần đen hơn, khi Tiêu Hà Hà lấy hết can đảm và mang theo tâm trạng phức tạp để bước vào thì nhìn thấy Bùi Lâm Xung đang đứng bên cửa sổ, hình dáng cao to đó có chút cô đơn và hiu quạnh.

Cô há miệng ra nhưng lại không biết phải nói gì.

Đây là ba cô, ba ruột của cô.

Vậy mà cô không biết ông ta năm nay bao nhiêu tuổi, thích cái gì, không thích cái gì, thậm chí đến bây giờ vẫn chưa gọi ông ta một tiếng ba, cũng không hỏi ông ta và Mai Tây Vịnh đã quen nhau như thế nào, rốt cuộc mọi chuyện là sao. Cô chỉ một mực né tránh, không muốn có lỗi với Tiêu Nam Bắc, mãi mãi không bao giờ quên chuyện Tiêu Nam Bắc đã nuôi nấng cô! Tiêu Nam Bắc cũng sẽ mãi mãi là ba của cô.

Nhưng khi nhìn thấy hình bóng cô đơn trước mặt, trái tim của Tiêu Hà Hà vẫn hơi nhói đau. Đây là do huyết thống thâm tình à? Nhìn thấy ông ta đầy tâm sự như vậy, cô thấy lo cho ông ta.

Cô muốn Ngô Tân Tuyên sống cùng ông ta suốt quãng đời còn lại, cô cũng rất ích kỷ, không muốn nghĩ về tình yêu của anh Mễ và Ngô Tân Tuyên nữa, cô nghĩ cô thực sự rất ích kỷ.

"Tổng tài…" Cuối cùng cũng mở miệng ra, giọng của Tiêu Hà Hà rất nhỏ, còn hơi khàn khàn, không biết phải nói sao.

"Hà Hà?" Bùi Lâm Xung quay mặt lại, hơi ngạc nhiên. "Có chuyện gì hả con?"

Nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc này, cô vẫn không biết phải nói gì.

"Có chuyện gì vậy?" Giọng của Bùi Lâm Xung đầy quan tâm. "Tần Trọng Hàn lại bắt nạt con hả?"

"Không phải!" Tiêu Hà Hà cảm động vì lúc nào ông ta cũng quan tâm đến mình, cô biết rằng ông ta muốn bù đắp cho sự thiếu vắng trong bao nhiêu năm qua, nhưng bây giờ cô đã trưởng thành rồi.

"Vậy là…?"

"Ngô Tân Tuyên…"

"Ờ!" Bùi Lâm Xung chỉ ừ một tiếng, mắt sáng lên, và rồi không nói gì nữa, ông ta đang chờ Hà Hà nói tiếp câu sau.

Tiêu Hà Hà ngẩng đầu lên nhìn ông ta, chậm rãi nói: "Ngô Tân Tuyên, chị ấy đã có thai rồi…"

Một câu làm cho Bùi Lâm Xung căng cứng người lại, trong đầu ông ta kêu oong oong như bom nổ. Ngô Tân Tuyên đã có thai? Vậy đứa bé đó…?

"Đây là địa chỉ!" Tiêu Hà Hà đưa cho ông ta địa chỉ mà Tần Trọng Hàn đã tìm được. "Chị ấy sống một mình ở một nơi rất sơ sài, nghe nói chị ấy muốn sinh đứa bé ra!"

Bùi Lâm Xung vẫn ngây người ra đó, việc Ngô Tân Tuyên có thai khiến trong tim ông ta có đủ cảm xúc. "Hà Hà, ba sẽ xử lý ổn thỏa chuyện này, con sẽ luôn là con gái của ba, sản nghiệp của ba đều để lại cho con, chuyện này không ai tranh giành được cả!"

"Tổng tài, con không có ý đó, con không cần bất kỳ thứ gì của chú!" Tiêu Hà Hà lắc đầu, có chút bối rối, thậm chí không hiểu nổi suy nghĩ của Bùi Lâm Xung. "Không biết chú định xử lý chuyện này thế nào?"

"Ba sẽ xử lý cho con hài lòng! Bây giờ ba sẽ đi ngay!" Bùi Lâm Xung nói rồi dập tắt điếu thuốc trong tay, cầm áo khoác rồi rời đi.

Tiêu Hà Hà tưởng ông ta sẽ đến đón Ngô Tân Tuyên về, nhưng cô đã sai rồi, bởi vì Bùi Lâm Xung cũng đã hiểu lầm ý của cô.

Ngô Tân Tuyên đã đến Lục Thành, một thành phố cách thành phố H mười cây số.

Trong đêm, khi ông ta gõ cửa nhà Ngô Tân Tuyên, cô ấy lặng người đi, dựa vào khung cửa rồi hai tay ôm trước ngực. "Anh... Sao anh lại đến đây?"

"Em có thai rồi à?" Nhìn cô bằng ánh mắt phức tạp, và giọng của Bùi Lâm Xung rất thấp trầm.

Ngô Tân Tuyên cứng đờ cả người, nhìn chằm chằm vào khuôn mặt đẹp trai và quyến rũ đó, đường nét rõ ràng nhưng lạnh lùng đến mức làm tim người ta tan nát, giọng cô ấy run rẩy: "Sao anh biết?"

"Đứa bé này là con của tôi?" Vẻ mặt của Bùi Lâm Xung rõ ràng là không vui, đưa tay ra nâng cằm cô lên, nhìn vào khuôn mặt đang run rẩy của cô, ông ta thấy có phần bất nhẫn, nhưng vẫn nói: "Tân Tuyên, đứa bé này không giữ lại được!"

Không phải ông ta nhẫn tâm, mà ông ta chỉ không muốn làm Hà Hà buồn!

Dù gì ông ta cũng đã bốn mươi lăm tuổi rồi, chẳng mấy chốc cũng sẽ già, lớn hơn Tân Tuyên 15 tuổi, thậm chí con của Hà Hà cũng đã năm tuổi rồi, sao ông ta có thể để cho đứa bé này ra đời được?

Ông ta sợ rằng một khi đứa bé này chào đời, Hà Hà sẽ càng không chịu nhận ông ta nữa. Còn ông ta, kiếp này còn mong gì hơn ngoài việc được nhận lại con gái của mình?

"Không, Bùi Lâm Xung, anh không thể làm như vậy!" Ngô Tân Tuyên lắc đầu, nước mắt bỗng rơi xuống, nhìn vào Bùi Lâm Xung với vẻ khó tin. "Không được, đây là con tôi, tôi không muốn bỏ nó. Bùi Lâm Xung, nó không phải con của anh, không phải! Đây là con của tôi với người đàn ông khác, anh đừng hòng bắt tôi bỏ nó đi!"

"Tân Tuyên, đứa bé này là con của tôi, tôi biết rất rõ. Và em cũng không phải là hạng phụ nữ đó! Nhưng

Tân Tuyên à, đứa bé này không thể giữ lại được!" Nắm tay của Bùi Lâm Xung được siết chặt ở bên người, ông ta đâu có muốn tận tay bỏ đi con của mình chứ?

"Bùi Lâm Xung, anh ra ngoài đi!" Ngô Tân Tuyên đột nhiên bình tĩnh lại, giọng điệu lạnh nhạt làm tim người ta tan nát. Cô vội đẩy ông ta, muốn đẩy ông ta ra khỏi cửa.

145. Chương 145

"Nhưng tôi không có gì cả!" Giọng của Ngô Tân Tuyên lại trở nên sắc bén. "Bùi Lâm Xung, anh có thể nào giả vờ như chưa từng quen biết tôi không? Tôi chỉ cần đứa con này, bác sĩ nói cơ thể tôi không thích hợp để nạo bỏ thai, tôi đã ba mươi tuổi rồi. Tôi chỉ cần đứa con này, không cần bất cứ điều gì khác, cầu xin anh, hãy cho tôi sinh nó ra có được không?"

"Tôi xin lỗi!" Bùi Lâm Xung nhắm mắt lại.

Trái tim của Ngô Tân Tuyên bỗng lạnh như băng, cả lồng ngực dường như cũng được nhồi đầy gai góc, chỉ hít thở thôi cũng thấy rất đau.

"Bùi Lâm Xung, đứa bé này cũng là cốt nhục của anh đó!" Tay của Ngô Tân Tuyên để trước bụng, đứa bé này đã thành hình hài ba tháng rồi.

Bùi Lâm Xung đóng cửa lại rồi bồng cô đặt lên ghế sofa, còn mình cũng ngồi xuống, hai người đều không nói gì.

Mùi thuốc lá thoang thoảng ập đến, như thể muốn nhắc nhở cô ấy rằng sự thật tàn nhẫn đang ở trước mắt. Ông ta tìm đến, việc đầu tiên là yêu cầu cô ấy bỏ cái thai. Cảm giác đau đớn vô cùng tận, giống như ai đó đang cắn xé trái tim cô ấy, giống như muốn tách nó ra khỏi cơ thể cô ấy vậy.

Căn hộ nhỏ của Ngô Tân Tuyên rất sơ sài, nhưng lại được bố trí rất ấm áp, còn mua một cái nôi, một cái giường nhỏ, đồ chơi, thậm chí quần áo cũng mua luôn rồi, đủ màu xanh đỏ. Bùi Lâm Xung nhìn quanh căn hộ đơn giản này, tuy diện tích rất nhỏ nhưng lại rất ấm áp, có thể nhận ra cô ấy đang mong chờ sự ra đời của đứa trẻ này nhiều đến dường nào.

Ngô Tân Tuyên cuộn tròn người lại trên ghế sofa, những giọt nước mắt trên mặt chảy thành hai dòng lấp lánh…

Và rồi, cô nuốt nước mắt vào trong, lấy lại tinh thần mạnh mẽ của mình, không cho mình khóc nữa.

Nhưng răng vẫn cắn chặt vào môi làm nó rỉ máu, đôi môi run rẩy, rất bất lực, khuôn mặt nhợt nhạt khiến người ta không đành lòng nói thêm bất cứ điều gì.

Bùi Lâm Xung giơ tay ra, nhìn vào hai bàn tay của mình, ông ta muốn tận tay làm cho cốt nhục của mình biến mất như vậy sao? Không nỡ, nhưng…

Nếu không có Hà Hà, có trời biết ông ta sẽ hạnh phúc biết bao với sự xuất hiện của đứa bé này.

Nhưng có Hà Hà rồi, sau khi đã mắc nợ Hà Hà nhiều như vậy, ông ta chỉ có lấy con gái làm trọng, đành phải làm tổn thương Ngô Tân Tuyên.

"Đi thôi!" Bùi Lâm Xung nói.

"Không! Không!" Ngô Tân Tuyên vội hét lên rồi lắc đầu dữ dội.

"Bỏ cái thai đi, rồi quay về tìm người đàn ông mà em yêu, đừng nói cho cậu ta biết quá khứ của em, em vẫn sẽ có được hạnh phúc!" Vẻ mặt của Bùi Lâm Xung vẫn không thay đổi, nhìn thẳng vào khuôn mặt nhợt nhạt đang cố chịu đựng của cô, ánh mắt chợt siết lại.

Nhưng như có vật gì đó đang đè vào tim, khiến ông ta tuyệt tình đến cùng, ghìm giọng và nói. "Đứa bé này không thể giữ lại, dù thế nào cũng không được!"

Ngô Tân Tuyên biết rằng ông ta nói được thì sẽ làm được. Cô sẽ không bao giờ, cũng không đủ sức để chống lại ông ta. Ở trước mặt ông ta, cô nhỏ bé không bằng một con kiến.

"Hãy cho tôi một đêm thôi! Cho tôi ở bên cạnh con thêm một đêm!" Ngô Tân Tuyên cố tỏ ra mạnh mẽ, nói với vẻ khó khăn.

Bùi Lâm Xung không nghiêng mắt qua nhìn cô mà chỉ nhìn chằm chằm vào cái giường nhỏ xíu đó, rồi buồn bã nói: "Em vẫn còn trẻ, vẫn sẽ sinh con được, hãy sinh con với người đàn ông mà em yêu, sinh một em bé đáng yêu, sống cuộc sống hạnh phúc! Bây giờ chúng ta đi liền đi, đừng chờ thêm một đêm nữa!"

Ngô Tân Tuyên cố nuốt chua xót, chỉ "ừ" một tiếng.

Cô đứng dậy, hơi run rẩy, vì thời gian qua bị ốm nghén và suy dinh dưỡng, nhìn cô đã ốm đi rất nhiều. Vừa bước đi, cả người đã loạng choạng suýt ngã.

Bùi Lâm Xung nhanh tay lẹ mắt vội đỡ lấy cô, vòng eo nhỏ xíu làm cho tim ông ta thắt lại, không thể kìm được tiếng trách cứ: "Sao lại ốm đến vậy? Em tự chăm sóc mình kiểu gì vậy?"

Cô thờ ơ không lên tiếng, cố đè nén hai dòng nước mắt, trong tim lạnh lẽo.

Khi gần đi đến chỗ cửa, Ngô Tân Tuyên đột nhiên quay người lại và ôm lấy cổ Bùi Lâm Xung, vùi mặt vào

cổ ông ta. “Hãy giữ lại đứa bé này có được không? Tôi hứa chúng tôi sẽ không xuất hiện trong cuộc sống của mọi người! Tùy anh cho phép hai mẹ con tôi đi đâu, tôi sẽ đưa nó đến đó, không bao giờ quay về nữa. Cầu xin anh đừng bỏ nó được không? Tôi hứa sẽ không làm phiền cuộc sống của anh và con gái anh. Hãy cho tôi sinh nó ra được không?”

Nước mắt của cô làm ướt áo khoác của ông ta, ông ta giơ tay ra định ôm lấy cô nhưng bỗng dừng lại giữa không trung, sau đó buông xuống, để mặc cho cô khóc, để mặc cho cô trút hết nỗi niềm, trái tim nhói lại.

Một lúc lâu sau, ông ta thở dài, cuối cùng vẫn đưa tay ra và ôm lấy cô, không nói gì, nhưng trái cổ khẽ di chuyển, nhắm mắt lại và một giọt nước mắt chảy ra, đáng tiếc là quá nhanh, chỉ một giọt, nên Ngô Tân Tuyên không nhìn thấy.

Nhưng ông ta không nói gì, trong tim nặng trĩu. Sự cứng nhắc của ông ta khiến cô biết rằng những lời yêu cầu của mình đều uổng công, nếu thay đổi được, ông ta còn là Bùi Lâm Xung sao?

Rời khỏi lòng ông ta, ngước mắt lên nhìn ông ta chằm chằm, trong mắt đẫm lệ. “Nếu anh thực sự không cần đến nó, vậy thì cứ bỏ đi!”

Cô nhìn vào đôi mắt sâu thẳm của ông ta, nhìn vào khuôn mặt của ông ta. Khuôn mặt đó, mặc dù đã trải qua nhiều sương gió, nhưng vẫn đầy phong độ và quyến rũ, chỉ có điều nó quá lạnh lùng, lạnh lùng đến đáng sợ!

“Đi thôi!” Cuối cùng cô cũng nói.

Hối hận vì mình đã cầu xin ông ta lần cuối cùng này!

Chỉ một đêm mà cũng không chịu cho cô, ông ta đúng là tàn nhẫn quá!

Tay cô đặt trước bụng, trong lòng dâng lên nỗi thù hận ngày càng lớn. “Bùi Lâm Xung, tôi sẽ hận anh, hận anh suốt đời!”

Tay của Bùi Lâm Xung siết chặt bên người, sau đó thả lỏng ra, chỉ nói: “Được!”

Đỗ Cảnh nghe thấy tiếng mở cửa liền vội vàng đi xuống cầu thang, lấy điện thoại ra, không suy nghĩ gì mà gọi thẳng cho Hà Hà. Đây là lần đầu tiên anh ta làm trái ý của ba nuôi mình, để gọi cuộc gọi này.

Khi Tiêu Hà Hà nhận được cuộc gọi từ Đỗ Cảnh, cả người như ngây ra. “Đỗ Cảnh, anh nói gì?”

“Hà Hà, ba nuôi kêu chị Ngô bỏ cái thai đi đó!”

“Hả…” Tiêu Hà Hà hét lên. “Sao lại như vậy? Anh đang ở đâu? Mọi người đã đến đó rồi hả? Tôi sẽ đến ngay. Anh nói với tổng tài, không được, nhất định không được làm vậy! Để tôi gọi cho ông ấy!”

“Hà Hà, bây giờ họ đang nói chuyện, chị Ngô không đồng ý phá thai. Cô không hiểu tính khí của ba nuôi đâu, chuyện mà ông đã quyết định rồi thì khó thay đổi lắm. Nếu ba biết tôi đã gọi cho cô, chỉ e là…”

“Tôi sẽ đến đó liền, tôi sẽ đến để ngăn cản, anh cũng phải ngăn chuyện đó lại!” Tiêu Hà Hà cúp máy trong hoảng loạn.

Vừa quay đầu lại thì nhìn thấy Tần Trọng Hàn. “Mau lên, chúng ta mau đến ngăn cản họ, tổng tài muốn Ngô Tân Tuyên bỏ cái thai. Tần Trọng Hàn, nhanh lên!”

“Ờ!”

“Hà Hà, em đừng vội, để anh đến cản họ lại cho. Em vẫn chưa đi được đâu, chờ sau ngày mai thì em hẵng ra ngoài!” Tần Trọng Hàn lo rằng sức khỏe của cô vẫn chưa hồi phục hoàn toàn, vì vẫn còn một ngày nữa lận.

“Không được, Tần Trọng Hàn, em khỏe rồi mà!” Tiêu Hà Hà nhớ lúc trước sinh con cũng không kiêng cử nhiều như vậy. “Em ổn mà, nhanh lên, không kịp bây giờ! Nếu em không đi, ông ấy nhất định sẽ bắt Tân Tuyên bỏ đứa bé đó! Tần Trọng Hàn, đó là em trai hoặc em gái của em, là người thân nhất trên đời này của em đó!”

Tần Trọng Hàn gật đầu, nhìn cô với vẻ đau lòng, nhớ lại đêm đó của họ, cô đã mất đi Tiêu Tiêu, cô đã khóc rất đau đớn.

“Vậy được rồi, để anh đi lấy áo đã!” Tần Trọng Hàn đi tìm áo khoác giùm cô, cho đến khi quấn cô thật kín đáo thì mới yên tâm để cô lên xe. “Nhớ không được để gió thổi vào đâu, đội mũ lên đi!”

“Mẹ ơi, mọi người định đi đâu vậy?” Thịnh Thịnh và Ngữ Điền đều đã chạy xuống.

“Cục cưng, hai đứa ở nhà với bà Lê ngoan nha, mẹ có chút chuyện, đợi mẹ về rồi nói ha!” Tiêu Hà Hà ngồi lên xe Tần Trọng Hàn.

“Chẳng lẽ mẹ muốn hẹn hò với ba em thật à?” Thịnh Thịnh lên tiếng với đầy vẻ suy tư.

“Vậy thì tuyệt quá!” Ngữ Điền reo lên, rồi quay lại nhìn thấy vẻ mặt của Thịnh Thịnh, liền nói với vẻ đáng thương: “Anh Thịnh Thịnh ơi, anh đừng không thích ba em mà! Ba em cũng là ba của anh đó. Mẹ kết hôn với ba, vậy sẽ hạnh phúc lắm, vậy em sẽ không phải gọi người khác là ba nữa!”

“Em muốn họ kết hôn thật hả?” Thịnh Thịnh hỏi.

“Ừm!” Gật đầu một cách nghiêm túc. “Anh hai, anh đừng bắt nạt ba nữa có được không?”

“Không được, chú ấy đã hại mẹ chịu khổ, anh phải bắt nạt chú ấy, chờ đến khi anh cảm thấy đủ rồi thì sẽ tha cho chú ấy!”

“Ba rất thương mẹ mà! Ba đã biết lỗi rồi!”

“…”

Ở Lục Thành.

Chiếc xe đang chạy như bay nhưng Tiêu Hà Hà vẫn liên tục hối thúc: “Nhanh lên, Tần Trọng Hàn, nhanh lên!”

“Hà Hà, đã nhanh nhất rồi đó!” Tần Trọng Hàn nhìn thấy một chiếc xe cảnh sát đang đuổi theo họ ở phía sau, không biết sẽ chịu bao nhiêu tiền phạt đây nữa!

Nhưng mặc kệ, cứu người quan trọng hơn!

Cảm xúc trong lòng Tần Trọng Hàn cũng rất phức tạp, anh ta thật sự không thể tưởng tượng Tân Tuyên sẽ sinh cho anh ta một đứa em vợ mà còn nhỏ tuổi hơn con trai của mình nữa!

Ôi! Thế giới này đúng là rất điên rồ!

Ở bệnh viện.

Bác sĩ vừa làm xong siêu âm cho Ngô Tân Tuyên, rồi nói với bằng giọng thiết tha: “Thưa anh chị, nhịp tim của em bé rất mạnh, đã được hơn ba tháng rồi, không thích hợp để nạo thai nữa mà phải dùng thuốc để đẩy thai ra ngoài. Anh chị thật sự muốn bỏ đứa bé đi à? Vậy thật là đáng tiếc, thấy tuổi tác của anh chị cũng không còn nhỏ nữa…”

“Sao cậu nhiều lời quá vậy?” Bùi Lâm Xung rất buồn bực.

Bác sĩ hơi ngây người ra, người đàn ông này đúng là hung dữ quá!

“Vậy thôi được, mời anh chị đến khoa Sản phụ khoa để làm thủ tục!”

Bác sĩ thấy tự họ muốn phá thai nên cũng không nói gì thêm, chỉ lấy làm lạ, tại sao muốn phá thai mà phải đến vào giữa đêm chứ?

Đưa hóa đơn cho Đỗ Cảnh, đôi môi mỏng của Bùi Lâm Xung mím chặt lại.

"Ba nuôi à..." Đỗ Cảnh muốn nói điều gì đó.

"Im miệng!" Nhưng ngay lập tức bị Bùi Lâm Xung cắt ngang.

Đỗ Cảnh đành phải đi nộp tiền, trong lòng thầm cầu mong Hà Hà mau đến đây.

Trái tim của Ngô Tân Tuyên như bị móc ra khỏi lồng ngực, cô đã không còn ý thức nữa. Bùi Lâm Xung nắm lấy tay cô và đi đến phòng phẫu thuật phụ khoa, rồi y tá đến dẫn cô vào trong. Ngô Tân Tuyên bỗng lùi về sau một bước, muốn bảo vệ đứa bé.

"Không, tôi không muốn phá thai!" Cô đột nhiên lắc đầu dữ dội, sau đó vùng vẫy thoát khỏi Bùi Lâm Xung rồi chạy ra ngoài. "Không, tôi không muốn phá thai!"

Trong cơ thể cô đã nuôi lớn một sinh mạng nhỏ bé qua từng ngày từng ngày, mặc dù chỉ mới một trăm ngày ngắn ngủi, nhưng trong tim cô rất hài lòng. Cô không làm được, thực sự không thể làm được chuyện đích thân giết chết nó!

Nó là nguồn sống của cô mà! Cô đã không còn gì cả, mất người yêu, cũng mất đi tư cách để yêu người khác, tại sao lại còn tước đoạt đi cốt nhục của cô?

"Tân Tuyên, em đứng lại đó!" Giọng nói nghiêm khắc của Bùi Lâm Xung vang lên từ phía sau.

"Bùi Lâm Xung, anh giết tôi đi, giết tôi đi! Tôi không bỏ con đâu, tôi muốn sinh con ra đời!" Cô hét lên với giọng khàn khàn, nước mắt rơi lã chã.

Bùi Lâm Xung vội đuổi theo, nắm lấy cổ tay cô rồi bồng cô lên.

Ngô Tân Tuyên bắt đầu đấm đá ông ta, trong hành lang yên tĩnh của bệnh viện, vì sự đấu tranh của Ngô Tân Tuyên mà trở nên ầm ĩ.

Nhưng Bùi Lâm Xung không hề nới lỏng tay, vẫn bồng cô, hai tay siết chặt người cô làm cô không thể vùng vẫy nữa, nhưng chân cô vẫn đá vào ông ta, còn ông ta thì hoàn toàn không để tâm đến, không phải là không đau, mà vì đã tê dại rồi!

146. Chương 146

"Bùi Lâm Xung, anh thật vô tình!" Ngô Tân Tuyên kêu khóc như một con thú nhỏ bị thương. Bị đưa vào trong phòng mổ, cả tầng lầu đều vang vọng tiếng la hét đau đớn và tuyệt vọng của cô.

Mặc dù cô đã cố gắng hết chút sức lực cuối cùng, như thể sức giống đã bị hút đi hết, trong mắt đầy căm hận, lên tiếng chửi rủa nhưng giọng khàn đến mức không thể nghe thấy được là cô đang đau đớn đến dường nào. "Bùi Lâm Xung, tôi hận anh!"

"Cứ hận đi!" Bùi Lâm Xung lẩm bẩm.

Cánh cửa phòng mổ đã được đóng lại, âm thanh bỗng im bặt.

Tiêu Hà Hà cũng vừa đến nơi, đang nắm chặt tay Tần Trọng Hàn: "Đừng! Tần Trọng Hàn, mau cứu chị ấy ra!"

Quay ngoắt đầu lại, Bùi Lâm Xung và Đỗ Cảnh nhìn thấy Tiêu Hà Hà và Tần Trọng Hàn cùng một lúc, cô chạy đến đây nên thở hổn hển, rồi tiến đến nắm lấy tay của Bùi Lâm Xung. "Nếu chú bắt chị ấy bỏ em trai hoặc em gái của con, cả đời con sẽ không gọi chú là ba đâu!"

"Hà Hà!" Rất ngạc nhiên, Bùi Lâm Xung nhìn cô bằng ánh mắt không dám tin. "Sao con lại đến đây?"

Tần Trọng Hàn và Đỗ Cảnh đã đá cánh cửa phòng mổ ra. Trên bàn mổ, đôi mắt của Ngô Tân Tuyên rỗng.

Nghe thấy tiếng cánh cửa bị đá ra, Ngô Tân Tuyên lập tức ngồi dậy.

"Trọng Hàn! Cứu tôi với!" Cô khẽ hét lên, giống như một người sắp ngạt thở vì bị rơi xuống nước bỗng chụp được một cái phao cứu mạng.

Tần Trọng Hàn thở phào trong lòng, cuối cùng cũng kịp! "Tân Tuyên, không sao rồi, không sao rồi! Hà Hà và tôi sẽ liều mình để giữ lại đứa bé trong bụng chị, đây là em vợ của tôi mà. Chị yên tâm đi, không sao rồi!"

Đỗ Cảnh liếc nhìn Tần Trọng Hàn, đã là lúc nào rồi mà anh ta vẫn còn đùa được. Nhưng, Đỗ Cảnh cũng bất giác cong môi lên! Đứa bé này cuối cùng cũng giữ lại được.

Tiêu Hà Hà cũng chạy như bay vào trong, cô bỗng không biết phải xưng hô với Ngô Tân Tuyên thế nào nữa.

Cô chỉ đi đến và ôm cô ấy thật chặt, rồi dịu dàng nói với cô ấy: "Em xin lỗi, em đã đến trễ rồi! Chúng ta về nhà thôi, em cần đứa em này, nó là người thân của em!"

Ngô Tân Tuyên vội ngẩng đầu lên, nhìn thấy đôi mắt rưng rưng lệ của Tiêu Hà Hà, trong đó đầy vẻ chân thành. Tự nhiên cô cảm thấy vô cùng đau khổ, chỉ một chút nữa thôi, một chút nữa thôi thì con cô đã không còn nữa. Nước mắt tranh nhau rơi xuống, cô hét lên đầy đau đớn: "Hà Hà…"

Bùi Lâm Xung cũng xuất hiện ở cửa, ông ta thấy Hà Hà đang ôm chặt lấy Ngô Tân Tuyên, cả hai người đang ôm nhau mà khóc, sự cứng rắn trong lòng ông ta cũng từ từ mất đi.

Hà Hà nói, nếu ông ta dám bắt Tân Tuyên bỏ đi em ruột của mình, thì suốt đời cô sẽ không nhận một người cha như ông ta!

Con gái của ông ta, đúng là quá tốt bụng, cũng khao khát có được người thân như ông ta! Nhưng, giữ đứa bé này lại liệu có đúng đắn không? Ông ta lặng lẽ lùi ra phía sau, đốt một điếu thuốc và bắt đầu hút.

"Ba nuôi à!" Đỗ Cảnh nhìn thấy sự cô đơn của ông ta. "Thật ra có thể thấy được không phải chị Ngô không có chút tình cảm nào với ba, con không ngại khi có một người mẹ kế chỉ lớn hơn mình vài tuổi đâu, Hà Hà cũng không ngại khi có một người em còn nhỏ tuổi hơn con trai của mình, vậy tại sao ba không thể nhìn thoáng hơn chứ?"

Ngô Tân Tuyên đã được đưa về nhà họ Bùi ngay trong đêm, Tiêu Hà Hà luôn ở bên cô ấy, có vẻ như cô ấy đã hoảng sợ quá độ, cả người lúc nào cũng trong trạng thái run rẩy.

"Chị đừng sợ, mọi chuyện ổn rồi! Tổng tài sẽ không làm tổn thương chị nữa đâu!" Nhẹ nhàng an ủi rồi Tiêu Hà Hà nắm lấy tay cô ấy.

"Hà Hà, con của chị có thể giữ lại thật hả?" Ngô Tân Tuyên giống như đang nằm mơ, đến lúc này mà vẫn chưa dám tin, Hà Hà thực sự có thể khiến Bùi Lâm Xung thay đổi quyết định, trong lòng cô rất cảm kích nhưng cũng rất chua xót. Không ngờ Hà Hà lại là con gái của Bùi Lâm Xung, còn đứa con trong bụng cô sẽ là em trai hoặc em gái của Hà Hà!

"Chị yên tâm đi, ông ấy đã hứa rồi, sẽ không ép chị làm bất cứ điều gì nữa!"

"Ừm! Cám ơn em!"

"Nhưng mà, em vẫn còn tin này muốn báo với chị!"

Ngô Tân Tuyên ngước mắt lên. "Tin gì?"

"Anh Mễ sắp đính hôn rồi, nếu chị vẫn còn yêu anh ấy thì hãy đến tìm anh ấy đi, nếu không sẽ không kịp đó!"

Hơi ngạc nhiên, rồi Ngô Tân Tuyên lắc đầu, khóe miệng mỉm cười cay đắng, nhưng vẫn nói: "Không, chị

không yêu anh ấy nữa!"

Cuối cùng Tiêu Hà Hà đã không bị cấm túc nữa, và cũng đã sắp đến tiệc đính hôn của Mễ Kiệt.

Tần Trọng Hàn và cô đều nhận được thiệp mời, nhất thời cô không biết phải làm gì nữa.

"Chúng ta sẽ đến dự tiệc đính hôn thật à?" Cô cầm thiệp rồi hỏi Tần Trọng Hàn. "Còn Ngô Tân Tuyên phải làm sao? Tần Trọng Hàn, anh nói em nên gọi Ngô Tân Tuyên là gì đây?"

Cô cảm thấy rất đau đầu, lúc trước gọi là chị Ngô, bây giờ đã biết mối quan hệ của cô ấy với Bùi Lâm Xung rồi, cô thật sự không thể gọi cô ấy là chị Ngô được nữa!

Tần Trọng Hàn ôm lấy cô, chỉ nói: "Bà xã à, đủ tháng rồi, chúng ta đi hẹn hò đi! Đừng vì chuyện của người khác mà lo bò trắng răng nữa được không?"

"Chị ấy không phải là người khác!" Tiêu Hà Hà nói với vẻ nghiêm túc: "Chị ấy, là người phụ nữ của ông ấy!"

"Còn ông ấy là ba của em!" Tần Trọng Hàn nói: "Em định khi nào mới gọi ông ấy một tiếng ba đây?"

"Em không gọi được!" Tiêu Hà Hà lắc đầu.

"Vậy chúng ta đi hẹn hò thôi!"

"Tại sao lúc nào anh cũng muốn hẹn hò vậy?" Tiêu Hà Hà hơi bực bội, bất mãn về cách anh ta chỉ lo cho mình mà không thèm nghĩ đến người khác. "Tần Trọng Hàn, anh ích kỉ quá! Em đang lo muốn chết đây nè, vậy mà anh chỉ nghĩ đến chuyện hẹn hò!"

Tần Trọng Hàn bị chụp cái mũ "ích kỷ", trong lòng thấy rất oan uổng, nhưng vẫn kiên nhẫn nói: "Hà Hà à, chẳng lẽ em không thấy Tân Tuyên đang trốn tránh ba vợ à? Và ba vợ cũng đang tránh né Ngô Tân Tuyên. Mà chúng ta thì cứ ở nhà, họ hoàn toàn không có cơ hội để nói chuyện, có lẽ chúng ta nên tạo cơ hội để ba vợ và chị ấy nói chuyện cho rõ ràng! Hôm đó sau khi trở về từ bệnh viện, cho đến bây giờ họ vẫn không nói với nhau câu nào cả! Chẳng lẽ em muốn họ cứ như thế này hoài?"

Tiêu Hà Hà nghĩ lại đã hai ngày rồi mà Ngô Tân Tuyên vẫn không xuống nhà, không gặp mặt Bùi Lâm Xung, còn Bùi Lâm Xung cũng đi qua đi lại trước hành lang rất nhiều lần, nhưng vẫn không bước vào phòng chị ấy.

Và bản thân Hà Hà cũng không nói chuyện với Bùi Lâm Xung, nên nghĩ thấy cũng đúng. "Vậy chúng ta đi đâu đây?"

"Ừm, hôm nay là cuối tuần, anh đã kêu tài xế chở hai đứa về nhà ba anh rồi, đã một tháng rồi ông ấy không được gặp bọn trẻ. Còn chúng ta sẽ đến biệt thự số 15, tối nay sẽ không về đây!"

"Nhưng chỉ còn hai ngày nữa thì anh Mễ sẽ đính hôn với Cung Luyến Nhi rồi, phải làm sao đây?" Tiêu Hà Hà bắt đầu lo lắng. "Em đã nói cho chị ấy biết rồi, nhưng chị ấy nói rằng chị ấy không còn yêu anh Mễ nữa! Tần Trọng Hàn, anh đến hỏi anh Mễ xem anh ấy có còn yêu Ngô Tân Tuyên không, được không anh?"

Hễ Tiêu Hà Hà lo lắng thì sẽ nắm lấy tay của Tần Trọng Hàn, ra vẻ nũng nịu, còn cô thì hoàn toàn không biết, cứ một mực lắc tay anh ta: "Được không anh?"

Tần Trọng Hàn bỗng nhìn vào khuôn mặt xinh xắn của cô, rồi cúi người xuống, hôn lên môi cô.

"U…m…" Cô sững sờ, vội đẩy anh ta ra, mặt đỏ bừng lên vì ngượng. "Em không đi với anh nữa, em sẽ đi tìm Mig! Nếu Mig biết chuyện này, chị ấy nhất định sẽ giận lắm!"

"Hà Hà!" Tần Trọng Hàn kéo cô lại. "Được rồi, anh sẽ đi tìm Mễ Kiệt!"

"Thật hả?" Cô đã bị phân tán sự chú ý.

"Nhưng mà, anh không cho phép em trốn tránh anh!" Giọng anh ta thô lỗ, ôm chầm lấy cô, không cho phép cô tránh xa một bước. "Cô bé à, anh đã nhịn lâu lắm rồi đó!"

Đột nhiên, một màu đỏ ngượng ngùng đã lan ra đến chiếc cổ trắng như ngọc của Tiêu Hà Hà, cả khuôn mặt cũng đỏ ửng. Sao anh ta có thể nói một cách lộ liễu như vậy chứ?

Anh ta thừa cơ ghé sát bên tai cô rồi thì thầm: "Tối nay cho anh có được không?"

Hơi thở của anh ta nóng bỏng, ánh mắt ám muội, bàn tay to lớn cũng đang ôm lấy eo cô, và bắt đầu trượt xuống phía mông cô.

"Anh… Anh…!" Tiêu Hà Hà xấu hổ đến mức muốn độn thổ cho xong. Bàn tay to lớn của anh ta đi đến đâu thì như đốt lửa đến đó, chớp mắt đã đốt cho cả người cô đỏ bừng lên. "Tần Trọng Hàn…"

Trên khuôn mặt như điêu khắc của Tần Trọng Hàn tràn đầy vẻ yêu thương và chiều chuộng đối với Tiêu Hà Hà, tim anh ta đang đập như điên cuồng, giọng khàn khàn mà đầy sức hút mê hoặc: "Tối nay có được không em?"

Cô bỗng hoàn hồn lại, vội đẩy anh ta ra. "Em mặc kệ anh đó!"

Nhưng tim cô cũng đập rất nhanh, cho đến khi chạy ra ngoài, tim cô vẫn đập thình thịch. Cô đưa hai tay

lên che mặt, và thở hổn hển.

"Hà Hà?" Giọng của Bùi Lâm Xung vang lên.

Tiêu Hà Hà ngay lập tức bỏ tay xuống. "Tổng..., tổng tài!"

Bùi Lâm Xung thở dài, rốt cuộc đến khi nào thì con gái của ông ta mới chịu gọi ông ta một tiếng ba đây?

Lúc này thì Tần Trọng Hàn cũng đã ra đến. "Ba vợ ơi, con muốn đưa Hà Hà ra ngoài để hẹn hò!"

Anh ta đi đến và ôm lấy Tiêu Hà Hà, cô đưa tay lên nhéo vào eo của anh ta. Cái miệng của anh ta đúng là dễ làm người ta nổi điên.

"Ba vợ à, bác sĩ nói tâm trạng của bà bầu không được thay đổi lớn quá, nếu không sẽ không tốt cho thai nhi đâu. Ba nhớ phải chăm sóc tốt cho Tân Tuyên đó nha! Có phải không Hà Hà?"

"Ừm! Phải! Con muốn đứa em này thật khỏe mạnh, đừng làm chị ấy bị tổn thương!" Tiêu Hà Hà nói một cách vô thức.

Bùi Lâm Xung hơi ngây người ra, ánh mắt sắc bén nhìn thẳng vào Tần Trọng Hàn, còn anh ta thì giả ngốc. "Ba vợ à, tối nay tụi con sẽ không về đâu, con cũng cho người chở Ngữ Điền và Thịnh Thịnh về nhà rồi, tạo cơ hội cho ba có một bữa tối dưới ánh nến đó nha!"

"Không cần!" Bùi Lâm Xung nghiến răng, nhưng trên mặt lại không thể kìm nén được vẻ giận dữ.

"Tụi con đi đây!" Tiêu Hà Hà kéo tay Tần Trọng Hàn và bước đi, đến góc cầu thang, cô lại nói vì không thể yên tâm được: "Tổng tài, nếu không có em, con sẽ không gọi chú là ba đâu!"

Cô tin rằng với lời đe dọa này, em bé trong bụng Tân Tuyên sẽ giữ lại được!

Chiếc xe dừng lại ở trước cửa Await.

"Chúng ta cùng lên trên đi!" Tần Trọng Hàn nói.

"Thôi, em sẽ chờ anh ở đây, bây giờ em không biết phải đối mặt với anh Mễ như thế nào, cũng không biết phải đối mặt với Mig như thế nào nữa. Tần Trọng Hàn, như Mig biết Ngô Tân Tuyên và ba em có mối quan hệ như vậy, chắc chị ấy sẽ giận lắm, phải làm sao đây?"

"Chuyện này có liên quan gì đến em đâu, đồ ngốc!" Tần Trọng Hàn hơi đau lòng về sự lo lắng của cô.

"Nhưng Mig là người bạn thân nhất của em, em thật sự rất sợ sẽ mất đi chị ấy. Tại anh không biết thôi, nếu không có chị ấy, chắc em sẽ không sống nổi đâu, Tần Trọng Hàn!"

"Cô bé ngốc nghếch à, em sẽ không mất cô ấy đâu, tin anh đi! Dù em mất đi tất cả mọi người, em vẫn còn có anh mà! Anh sẽ không bao giờ buông tay em ra nữa. Bà xã à, chúng ta vào trong thôi! Sau này anh sẽ không bao giờ để em rời xa anh một bước, anh không muốn xảy ra sự cố nào nữa!" Tần Trọng Hàn nói với giọng trìu mến.

Tiêu Hà Hà bỗng thấy hơi xấu hổ, nhưng cũng rất xúc động. "Nhưng em sợ lắm, em không tự tin. Hễ nghĩ đến chuyện Bùi Lâm Xung là ba em, rồi chuyện ông ấy đã cướp vợ chưa cưới của anh Mễ, em liền thấy sợ lắm!"

"Mọi chuyện đã có anh rồi!" Tần Trọng Hàn nói.

Tần Trọng Hàn nắm lấy tay của Tiêu Hà Hà và đi lên tầng hai của nhà hàng. Mễ Kiệt hơi ngạc nhiên khi thấy họ đang tay trong tay, ánh mắt lộ rõ vẻ ngưỡng mộ. Khi nhìn thấy những người yêu nhau, anh ta đều ngưỡng mộ, và cũng muốn tìm một người yêu mình. Vì vậy, anh ta sắp đính hôn rồi.

147. Chương 147

Tiêu Hà Hà thở dài, cô nên làm gì đây? Một người là ba cô, một người là anh Mễ, trong khi anh Mễ và Ngô Tân Tuyên rất xứng đôi, còn Ngô Tân Tuyên lại có thai với ba mình! Lần này phải làm sao mới được đây?

Nhớ lại Tân Tuyên đã nói sẽ sinh đứa bé này ra, nhưng đem theo con để ở bên cạnh Mễ Kiệt à? Không! Làm gì có người đàn ông nào chấp nhận chuyện đó?

Đang mãi suy nghĩ, bỗng có một bóng người xuất hiện trước bàn, cô vội ngẩng đầu lên, nhìn thấy một đôi mắt xanh thẳm như đại dương, liền không kìm được sự phấn khởi. "A! Hàn Lạp, sao anh lại ở đây?"

"Nhìn thấy hai người đi lên đây, tôi liền đi lên xem sao. Sao rồi? Sức khỏe của cô hồi phục như thế nào rồi?" Hàn Lạp khẽ cong môi lên và ngồi xuống đối diện với Tiêu Hà Hà.

"Khỏe nhiều rồi! Tôi vốn định đến cám ơn anh, nhưng không làm sao liên lạc được với anh cả, số điện thoại mà anh cho hình như bị khóa rồi!" Tiêu Hà Hà đã gọi rất nhiều lần để cám ơn người đã cứu mạng mình.

Khuôn mặt đẹp trai nho nhã của Hàn Lạp nở nụ cười mỉm: "Tôi về Pháp, vừa về lại ngày hôm qua!"

"Có chuyện gì hả?"

“Công ty có chút chuyện, nhưng xử lý xong rồi!”

“Vậy thì tốt!” Họ tán gẫu. Tiêu Hà Hà nhớ lại ngày hôm đó, anh ta nói chờ cô khỏe lại, anh ta sẽ kể cho cô nghe mọi chuyện giữa anh ta và Mạc Lam Ảnh.

Dạo này Tần Trọng Hàn không hề nhắc đến Mạc Lam Ảnh, cô cũng không biết bây giờ Mạc Lam Ảnh thế nào rồi nữa, không biết Tần Trọng Hàn có đang chăm sóc cho Mạc Lam Ảnh nữa hay không.

“Hàn Lạp, anh không gặp Mạc Lam Ảnh à?” Cô hỏi bằng giọng thăm dò.

“Bệnh của cô ấy lại nặng hơn rồi!” Hàm Lạp nói với vẻ thờ ơ, vẻ mặt rất bình thường, nhưng trong mắt lóe lên một chút đau thương. “Tôi có đến thăm cô ấy một lần, cô ấy đã nhìn tôi thành Tần Trọng Hàn!”

Tiêu Hà Hà đột nhiên nhớ ra rằng, hôm đó, Mạc Lam Ảnh nói Tần Trọng Hàn có mắt xanh và tóc đen, lúc đó trong đầu cô lóe lên hình ảnh của Hàn Lạp, nhưng không ngờ đúng là anh ta thật. “Sao mà nhận sai được chứ? Có lẽ người mà trong lòng chị ấy nhớ là anh, chứ không phải Tần Trọng Hàn thì sao?”

“Trong lòng cô ấy làm gì mà có tôi được?” Hàn Lạp lắc đầu. “Cô ấy chưa bao giờ yêu tôi!”

“Nhưng Hàn Lạp à, chị ấy gọi tên của Tần Trọng Hàn, nhưng lại nói mắt của anh ấy có màu xanh, điều này không phải lạ lắm sao? Tần Trọng Hàn đứng trước mặt chị ấy, vậy mà chị ấy lại nói anh ấy không phải là Tần Trọng Hàn! Điều này đúng thật là kỳ lạ!”

Hàn Lạp cũng hơi ngạc nhiên. “Cô ấy không nhận ra Tần Trọng Hàn à?”

“Lần trước thì không nhận ra, nhưng trước đó thì lại nhận ra anh ấy. Tôi cũng không biết tại sao nữa!” Đến bây giờ Tiêu Hà Hà vẫn chưa hiểu được. “Có lẽ chị ấy có tình cảm với anh, nhưng bản thân chị ấy lại không biết điều đó mà thôi! Hoặc là do chị ấy quá chú tâm vào quá khứ, hoặc là ép buộc bản thân phải chú tâm vào quá khứ, nên mới nhớ hoài cái tên Tần Trọng Hàn, tưởng tượng rằng mình rất chung tình. Hoặc đã không còn yêu nữa, nhưng cũng không thể chấp nhận được việc Tần Trọng Hàn đã từng lừa dối chị ấy! Hoặc là chị ấy để tâm chuyện Tần Trọng Hàn đã từng lừa dối mình, làm chị ấy tổn thương quá sâu sắc, nên nhất thời không thể tự thoát ra được, nên chị ấy mới trở nên thế vậy!”

“Hà Hà?” Hàn Lạp hơi ngạc nhiên, tại sao những gì cô nói lại giống hệt những gì Will đã nói vậy? Anh ta nhớ rằng khi anh ta rời đi, Mạc Lam Ảnh đã kéo tay anh ta lại, không cho anh ta đi khỏi!

Có sao? Cô ấy có yêu mình sao?

Hàn Lạp mỉm cười chua xót. “Tôi đã nói sẽ kể cho cô nghe câu chuyện này, bây giờ tôi sẽ kể! Tôi sẽ không nuốt lời! Có lẽ sau khi nghe xong câu chuyện này, cô sẽ không nghĩ rằng cô ấy yêu tôi nữa!”

Năm đó.

Là ba năm trước.

Ở Paris, Pháp.

Từ Hàn Quốc đến Paris, Mạc Lam Ảnh đến đất nước xa lạ này, nhìn thấy đám đông xa lạ, cô không thể kìm được lòng mà ngồi khóc ngay cổng nhà ga sân bay. Cô đã mất đi tình yêu, người đàn ông đáng tin cậy nhất cũng đã sinh con với người phụ nữ khác, làm sao cô không đau lòng cho được?

"Cô gì ơi, cô không sao chứ?" Giọng trầm thấp đó nói bằng tiếng Hoa, Mạc Lam Ảnh vội ngẩng đầu lên.

Khuôn mặt nhỏ nhắn đẫm lệ đập vào mắt Hàn Lạp, khoảnh khắc đó, trái tim của Hàn Lạp run rẩy, trên khuôn mặt điển trai cũng lộ ra một nụ cười ấm áp.

Sau đó anh ta lại nói một câu bằng tiếng Nhật, nhưng Mạc Lam Ảnh lại nói: "Tôi người Hoa!"

"Ồ! Thật trùng hợp, ba tôi cũng là người Hoa!"

Mạc Lam Ảnh sững sờ nhìn vào Hàn Lạp. Người đàn ông trước mắt này có khuôn mặt rất đẹp trai, đường nét hoàn hảo, trong vẻ điển trai sáng loáng có lộ ra chút vẻ bất kham. Đôi mắt sâu thẳm màu xanh, lộ vẻ ngang tàn không bị ràng buộc, gợi cảm và quyến rũ.

"Cô gì ơi, cô ổn chứ? Tại sao lại ngồi đây mà khóc?"

"Không cần anh lo!" Giọng của Mạc Lam Ảnh rất gắt gỏng, đứng dậy rồi kéo vali đi khỏi.

Hàn Lạp không theo đuổi.

Nhưng, đêm đến, trong một quán bar, anh ta lại nhìn thấy Mạc Lam Ảnh. Cô đã uống say, đang bị vài anh chàng người Pháp vây quanh. Hàn Lạp đi đến, đỡ lấy cô từ trong tay những người Pháp đó, rồi nói với họ cô là vợ của anh ta.

Mấy người Pháp đó liền không bám lấy cô nữa.

Mạc Lam Ảnh hơi say ngước mắt lên nhìn và thấy Hàn Lạp, nhếch mép cười và nói: "Anh chàng đẹp trai, thì ra đúng là một anh chàng đẹp trai ha!"

Đêm đó, anh ta đã đưa cô đến khách sạn.

Khi anh ta đặt Mạc Lam Ảnh lên giường, cô bỗng ôm lấy cổ anh ta, những giọt nước mắt lại chảy ra, có thể nhận thấy cô đang rất buồn.

Rồi anh ta nghe thấy cô nói: "Anh chàng đẹp trai, chúng ta lên giường thôi!"

Chỉ một câu, mà đã gợi lên ngọn lửa nhục dục trong lòng Hàn Lạp.

Nhưng anh ta không phải là hạng đàn ông bụng đói vơ quàng, anh ta rất có nguyên tắc.

"Chắc không phải cô đến quán bar để tìm đàn ông lên giường với cô đó chứ?" Đôi môi mỏng gợi cảm của anh ta hơi nhếch lên, đôi mắt đen nhánh như nam châm khóa chặt lấy linh hồn của Mạc Lam Ảnh, làm cho đôi mắt mơ hồ của cô bỗng có chút ngạc nhiên.

"Sao anh biết vậy?" Cô lại nhếch miệng cười, sau đó ôm lấy cổ anh ta. "Tôi ưng anh rồi đó, anh chàng đẹp trai à!"

Hàn Lạp híp hai mắt lại, trong đáy mắt lóe lên một sự thay đổi tinh tế, lặng lẽ nhìn cô một lúc rồi cúi đầu xuống hôn lấy môi cô. "Cô gái à, cô phải chịu trách nhiệm cho hành động của cô đó!"

"Tôi không muốn chịu trách nhiệm đâu!" Giọng cô đầy tủi thân và hơi oán giận. Tại thời điểm đó, Hàn Lạp không biết tại sao cô lại tủi thân.

Nhưng đôi môi ngọt ngào của cô đã cám dỗ các giác quan của anh ta, tay anh ta đột nhiên đặt lên chỗ núi đôi đầy đặn của cô, thỏa thích tận hưởng nơi đầy ắp sung mãn đó.

Anh ta nghe thấy Mạc Lam Ảnh thở dài một hơi, cả người căng cứng lại, như thể hành động thân mật này làm cô phải hét lên thành tiếng.

Anh ta cúi xuống và hôn môi cô, bú mút và quyện vào nhau.

Anh ta xé rách áo cô ra một cái "soạt", để cô lộ ra hết trước mặt mình. Thân hình cô rất đẹp, là một cô gái phương Đông điển hình, đầy đặn nhưng không hề thiếu vẻ khiêu gợi.

Anh ta hôn cô, cô cũng rất nhiệt tình, cũng khiêu khích anh ta.

Đầu gối của anh ta duỗi vào giữa hai chân cô, cố ý tách chúng ra, những ngón tay đang vân vê đôi nhũ hoa của cô cũng mạnh dần lên. Cùng với nụ hôn hoang dại trên môi anh ta, Mạc Lam Ảnh đã không chịu nổi phải rên rỉ thành tiếng.

"Cô gái à, cô đúng là một báu vật!" Anh ta cắn vào dái tai mềm mại của cô, liếm láp làn da mịn màng sau

tai cô, ngay lập tức làm cô phải thở dốc từng cơn.

Anh ta chống người dậy và nhìn vào cái bụng bằng phẳng của cô, mồ hôi trên trán chạy dọc theo những sợi tóc rồi nhỏ xuống trên bụng cô. Đột nhiên, anh ta tách hai chân cô ra, thẳng lưng lên, một luồng nhiệt nóng bỏng ngay lập tức chọc vào nơi yếu ớt nhất của cô, một cách mạnh bạo.

"Đau quá!" Anh ta nghe thấy cô hét lên một tiếng, hơi thở hổn hển, và rồi anh ta nhìn thấy cô toát mồ hôi lạnh, và hơi thở càng gấp gáp hơn…

Và anh ta nhìn thấy ở nơi hai người giao hợp, máu đang chảy ra…

Vào khoảnh khắc đó, anh ta rất kinh ngạc, vì cô ấy là trinh nữ… Anh ta là người đàn ông đầu tiên của cô!

Sau khi cảm xúc mãnh liệt trôi qua, khi Hàn Lạp nhìn thấy dấu vết trinh nữ màu đỏ trên tấm ga giường, anh ta liền quyết định sẽ cưới người phụ nữ này!

Sau khi tỉnh táo lại, Mạc Lam Ảnh nhìn chằm chằm vào dấu vết trên giường, một lúc lâu cũng không nói gì, rồi sau đó đứng dậy và mặc quần áo. Cô không cần anh ta chịu trách nhiệm, cô chỉ muốn rời khỏi đây, nhưng anh ta đã yêu thích hương vị này, và không cho phép cô rời đi.

Trong những ngày sau đó, Hàn Lạp bắt đầu sự theo đuổi điên rồ. Một tuần sau, anh ta cầu hôn cô: "Lan à, lấy anh đi!"

Mạc Lam Ảnh ngây người ra và nhìn anh ta, rất lâu mà vẫn không nói gì, lâu đến mức khi anh ta nghĩ rằng cô sẽ không đồng ý, thì cô lại nói với một cái nhìn phức tạp: "Hàn Lạp, em không phải là một cô gái tốt, cưới em, anh sẽ hối tiếc đó! Nếu sau này khi anh phát hiện ra thật ra em không hoàn hảo như anh đã nghĩ, anh có hối hận không?"

"Không! Anh sẽ không bao giờ hối hận về quyết định của mình!" Hàn Lạp nói bằng giọng chắc chắn.

Thế là, họ đã kết hôn! Cuộc hôn nhân của họ có chút chớp nhoáng!

Chỉ có điều, sau khi kết hôn được nửa năm, cô bắt đầu gọi tên người đàn ông khác trong lúc hoan hợp. Lúc đầu chỉ là những tiếng lí nhí không thể nghe thấy được, sau đó thì không thể kìm nén được phải hét lên. Hàn Lạp đã nghe thấy tên của người đó - Tần Trọng Hàn.

Lúc đó, anh ta như chết lặng!

Truy hỏi Tần Trọng Hàn là ai!

Nhưng Mạc Lam Ảnh lại khóc, khóc lã chã như mưa, vẻ mặt bi thương và buồn bã khiến anh ta không đành lòng hỏi tiếp.

Anh ta không hỏi gì nữa, sau đó, cô cũng không còn gọi cái tên đó nữa.

Anh ta tưởng đó là mối tình đầu của cô, và anh ta cũng không phải là một người đàn ông nhỏ nhen và không nói lý lẽ. Nhưng ba tháng sau, cô lại bắt đầu gọi cái tên đó, khi đang tận hưởng khoái cảm đê mê mà lại gọi tên của một người đàn ông khác, đó là một sự sỉ nhục đối với bất kỳ người đàn ông nào.

"Bốp" một tiếng, Hàn Lạp tát vào mặt cô, đánh cho cô tỉnh táo.

"Hu hu..." Mạc Lam Ảnh lại khóc, đầu tiên là tiếng nức nở khe khẽ, sau đó trở thành tiếng nghẹn ngào lớn hơn.

"Rốt cuộc Tần Trọng Hàn là ai?" Cuối cùng anh ta cũng không chịu nổi nữa.

Nhưng cô không nói một lời nào.

Không còn cách nào khác, Hàn Lạp đã nhờ người điều tra mọi thứ về Tần Trọng Hàn.

Khi kết quả điều tra được gửi từ trong nước sang Pháp, Hàn Lạp nhìn thấy kết quả thì cả người như chết lặng. Thì ra, mình không phải là người đàn ông đầu tiên của Mạc Lam Ảnh. Thì ra, cô ấy đã qua Hàn Quốc làm màng trinh giả! Thì ra, cô ấy đã từng có quan hệ thân thiết với rất nhiều đàn ông!

Khi tất cả mọi thứ tạt vào mặt Hàn Lạp như nước đá, khi anh ta chất vấn Mạc Lam Ảnh, cô ấy đã thừa nhận mà không hề giấu giếm. "Đúng vậy, em đã gạt anh, em không phải là gái trinh, em không yêu anh. Hàn Lạp, người em yêu là Tần Trọng Hàn, người em luôn yêu là anh ấy! Nếu em vẫn có khả năng sinh con, em và Tần Trọng Hàn đã cưới nhau từ lâu rồi, rồi sống một cuộc sống hạnh phúc!"

Anh ta hoàn toàn suy sụp, trong vài tháng, Hàn Lạp đã mắc bệnh liệt dương, sau khi đi khám Nam khoa thì cũng đã hồi phục!

Có điều, anh ta không bao giờ chạm vào Mạc Lam Ảnh nữa!

Mạc Lam Ảnh uống rượu suốt ngày, đôi khi uống say rồi lại khóc, khóc rồi lại uống.

Không có lựa chọn nào khác, sau hai năm kết hôn, anh ta đã ly hôn với Mạc Lam Ảnh.

Sau khi hoàn tất các thủ tục, khi anh ta về nhà thu dọn đồ đạc của mình, anh ta phát hiện ra cô ấy đang tự làm hại mình.

148. Chương 148

Tiêu Hà Hà nhìn anh ta với vẻ kinh hoàng, đột nhiên cảm thấy đau lòng cho anh ta, sao Mạc Lam Ảnh lại đối xử với anh ta như vậy?

"Đừng nhìn tôi bằng ánh mắt thương hại đó!" Hàn Lạp cười và nói: "Cô không phiền nếu tôi hút một điếu thuốc chứ?"

"Ừ! Anh hút đi!" Cô nói ngay lập tức. "Hàn Lạp à, anh yêu chị ấy nhiều lắm phải không?"

"Không biết nữa!" Hàn Lạp lắc đầu. "Bây giờ tôi không biết tình yêu là gì nữa!"

"Được rồi! Chắc Tần Trọng Hàn cũng sắp ra rồi, tôi cũng phải đi đây!"

"Để tôi tiễn anh!" Cô đứng lên, nhất thời không biết phải an ủi anh ta như thế nào.

Hai người bước xuống cầu thang.

"Đừng thương hại tôi, thật ra tôi cũng từng có ý định theo đuổi cô, sau đó sẽ đá đít cô, để Tần Trọng Hàn phải hối tiếc và đau khổ cả đời, để trả thù cho Mạc Lam Ảnh."

Tiêu Hà Hà giật mình, nhưng vẫn cười và nói: "Chẳng phải anh đã không làm điều đó à? Anh còn cứu tôi nữa, anh là người tốt! Anh không bạo hành Mạc Lam Ảnh, biết rõ Mạc Lam Tịnh vu khống cho mình nhưng anh cũng không có một lời oán trách, đủ để cho thấy anh là một người tốt bụng! Nhưng lần đầu, lúc nhìn vào mắt anh, tôi thấy trong đó đầy lòng thù hận! Tôi nghĩ chắc là xem tôi như Tần Trọng Hàn nên mới hận đến như vậy!"

Hàn Lạp hơi ngạc nhiên. "Sao cô biết? Trong mắt tôi có hận thù sao?"

"Có chứ! Lúc đó tôi rất sợ ánh mắt của anh!" Tiêu Hà Hà nghĩ lại rồi cảm thấy rất buồn cười.

"Phải! Lúc đó tôi thật sự rất hận Tần Trọng Hàn, nhưng tôi không ngờ anh ta là một người rất có trách nhiệm! Tất cả mọi chuyện đều vì Mạc Lam Ảnh quá cực đoan, và đây là kết cục của cô ấy, bản thân cô ấy phải gánh chịu!"

"E rằng chị Mạc cũng chỉ là một người yêu rất si tình mà thôi, một khi đã yêu liền làm ra những chuyện tiêu cực, rồi lại bắt đầu hối tiếc, suốt ngày cứ sống trong hoảng loạn, dẫn đến tâm lý bất bình thường. Nói ra thì chị ấy cũng thật đáng thương!"

Hàn Lạp nghiêng mắt nhìn cô. “Hà Hà, cô thật sự quá tốt bụng!”

Hai người nói rồi đi thẳng ra bên ngoài nhà hàng.

“Hà Hà, cô đi lên đi!” Hàn Lạp mỉm cười, đột nhiên nhìn thấy một người đang vội vã tiến đến từ trên thang máy, mắt anh ta xoay tròn rồi lóe lên một ánh nhìn ranh ma. “Hà Hà, cho tôi ôm cô một cái được không?”

“Hả?” Tiêu Hà Hà ngạc nhiên.

“Không theo đuổi cô, vậy mà một cái ôm cũng không được à?” Hàn Lạp nhướn mày lên và nhìn thấy Tần Trọng Hàn đã bước đến gần.

Tiêu Hà Hà lắc đầu và cười, rồi tiến lên phía trước. “Hay để tôi ôm anh cho, hy vọng chúng ta sẽ là bạn. Còn nữa, thật sự cám ơn anh rất nhiều, Hàn Lạp!”

Cô đồng cảm với người đàn ông này từ tận đáy lòng.

Nhưng Tần Trọng Hàn đã đi xuống, đúng lúc nhìn thấy cảnh Tiêu Hà Hà chủ động ôm lấy Hàn Lạp, còn Hàn Lạp thì liếc nhìn anh ta bằng ánh mắt vô cùng khiêu khích.

Cô ấy chủ động ôm Hàn Lạp?

Tần Trọng Hàn ngây người ra đó, trong đôi mắt đẹp đầy vẻ giận dữ và ghen tuông.

Hà Lạp liếc nhìn Tần Trọng Hàn, rồi ghé sát vào tai Tiêu Hà Hà và thì thầm: “Hà Hà, cô là một cô gái tốt, mặc dù Tần Trọng Hàn có rất nhiều tật xấu, nhưng vẫn chấp nhận được! Cô hãy trân trọng lấy, tôi hy vọng cô sẽ được hạnh phúc thực sự! Đừng vì Mạc Lam Ảnh mà từ bỏ hạnh phúc của mình! Cô xứng đáng được hạnh phúc!”

“Cám ơn anh, tôi sẽ hạnh phúc. Hàn Lạp à, anh cũng phải hạnh phúc đó!” Tiêu Hà Hà vỗ vỗ vai anh ta, rồi ngẩng mặt lên và mỉm cười với Han Lạp. “Tạm biệt!”

Cô không hề biết cử chỉ thân mật này đã làm cho Tần Trọng Hàn nổi cơn ghen tuông, anh ta sải bước đi qua với vẻ mặt hung dữ và không có chút thiệt cảm, rồi lên tiếng châm biếm: “Tiêu Hà Hà, mới có một lúc thôi mà em đã không chịu nổi cô đơn rồi hả?”

Giọng điệu lạnh lùng kèm chút mỉa mai vang lên, Tiêu Hà Hà quay ngoắt đầu lại thì nhìn thấy Tần Trọng Hàn, chưa kịp phản ứng gì thì đã nhìn thấy khuôn mặt đó tái xanh lại, như thể cô đã cắm sừng lên đầu anh ta vậy.

“Tần Trọng Hàn…” Cô định giải thích.

“Đủ rồi! Lập tức qua đây cho anh!” Anh ta cảm thấy trái tim mình đau như bị chiên qua dầu. Chết tiệt! Anh ta không thể chịu được việc có người đàn ông khác ôm cô!

Nhưng giọng điệu của anh ta đã khơi dậy sự nổi loạn của Tiêu Hà Hà, thay vì đi qua đó thì cô quay lại nói với Hàn Lạp: “Hàn Lạp à, tôi có thể đi nhờ xe của anh không?”

Hàn Lạp hơi bất ngờ, nhưng cũng cười nói: “Được chứ! Tôi mừng còn không kịp nữa là!”

“Tiêu Hà Hà!” Tần Trọng Hàn khẽ hét lên và định kéo cô về phía mình, nhưng lòng tự trọng của đàn ông khiến anh ta không giơ tay ra. Anh ta vẫn nói bằng giọng lạnh lùng: “Hà Hà, em qua đây cho anh, bây giờ, ngay lập tức!”

Tiêu Hà Hà quay người lại và nhìn thẳng vào đôi mắt lạnh lùng của anh ta, trong lòng càng giận dữ. Vẻ mặt anh ấy như vậy là sao? Không qua! Không qua!

“Hàn Lạp à, chúng ta đi thôi!” Cô nói.

Thế là cô đã ngồi lên xe của Hàn Lạp!

Nắm đấm của Tần Trọng Hàn siết chặt bên người, nhưng vẫn không giữ cô lại, mà chỉ hét lên một cách giận dữ: “Tiêu Hà Hà, em xuống đây cho anh, nếu không…”

Trả lời anh ta chỉ là chiếc xe nghênh ngang bỏ đi, anh ta còn phải hít khói của chiếc xe đó nữa.

Chết tiệt!

Tần Trọng Hàn khẽ mắng một tiếng rồi lập tức nhảy vào xe, theo sát sau đuôi chiếc xe đó.

Khi anh ta nhìn thấy chiếc xe đó lái về đường Vĩnh Hạng thì không đuổi theo nữa, may mà cô không đi theo anh chàng kia, nhưng những cơn sóng trong lòng anh ta cũng đã rất dữ dội rồi!

Khi anh ta nhìn thấy họ chia tay ở trước cửa nhà, anh ta đã vào trong hành lang và đợi Tiêu Hà Hà.

“Hàn Lạp à, tạm biệt!” Tiêu Hà Hà xuống khỏi xe của Hàn Lạp, hai người đứng cạnh chiếc xe và cô nói: “Bất kể thế nào, anh hãy cứ vui lên! Còn nữa, chăm sóc tốt cho bản thân! Một lần nữa cám ơn anh!”

“Được rồi! Đừng khách sáo với tôi. Cô là con gái của chú Bùi, cũng xem như là em gái của tôi, nên đừng

khách sáo nữa! Có rảnh thì gọi cho tôi!" Hàn Lạp cũng hơi nhếch môi lên.

"Được! Tạm biệt!" Tiêu Hà Hà gật đầu.

Hai người cười nói và từ biệt, Tiêu Hà Hà đi về phía căn hộ. Đã lâu không về đây, cần phải dọn dẹp một chút. Cô đang suy nghĩ sau này rốt cuộc sẽ sống ở đâu đây?

Vừa bước vào hành lang, ngẩng đầu lên thì nhìn thấy một hình dáng cao lớn đang đứng ở đó. Trong lòng bỗng tức giận! Vừa rồi tại sao anh ấy lại nổi giận chứ? Không có phong độ chút nào cả!

Anh ta đang dựa lưng vào tường, đôi chân mảnh mai hơi cong lại, tư thế rất phóng khoáng.

Đôi mắt đen đó sâu thẳm vô cùng, cứ nhìn chằm chằm vào cô, trong đôi mắt u ám lóe lên ánh sáng kỳ lạ.

"Anh… Ai cho phép anh đi theo em?" Tiêu Hà Hà nhíu mày lại rồi lấy chìa khóa ra để mở cửa.

"Em dám ôm nhau với người đàn ông khác, không phải anh đã nói không muốn em gặp anh ta à?" Anh ta nhìn vào mắt cô, dường như rất bất lực, lại như thể rất tức giận. Phải, anh ta rất tức giận, rất ganh tỵ.

"Cái gì mà ôm nhau?" Tiêu Hà Hà cau mày, rất không muốn nghe anh ta nói. "Hàn Lạp là người đã cứu mạng em, nếu không có anh ấy, có lẽ em đã chết rồi! Em ôm anh ấy thì đã sao? Em muốn ôm anh ấy đó, anh không kiểm soát được đâu! Anh đi đi!"

Không có Hàn Lạp, có lẽ cô đã mất rất nhiều máu rồi đi luôn không chừng! Cô nghĩ vậy, rồi mím chặt môi, cũng hơi tức giận, giận vì giọng điệu của Tần Trọng Hàn.

Hà Hà mở cửa ra, mặc kệ anh ta đứng đó rồi đi vào nhà, đột nhiên bị anh ta kéo lại.

Cô không mạnh bằng anh ta. Chết tiệt! Cô dám làm lơ với sự tồn tại của anh ta, anh ta rất tức giận.

Anh ta đột nhiên bước đến, dùng tốc độ nhanh nhất để bước vào trong trước cô.

Tiêu Hà Hà mếu miệng rồi cũng đi theo vào, bật đèn. Một tháng rồi không về, nhìn quanh phòng khách chật hẹp, trong nhà hơi đóng bụi, có vẻ như Mig cũng không thường về đây.

Sau khi anh ta bước vào thì đè cô vào cửa, cúi đầu xuống nhìn cô, đôi chân mày lưỡi mác lộ vẻ giận dữ.

Tiêu Hà Hà ngước lên nhìn anh ta. "Anh làm gì vậy? Giận rồi có phải không? Nếu giận thì anh ra ngoài ngay lập tức, không ai yêu cầu anh đến đây cả!"

Tần Trọng Hàn không hề có ý tránh ra, thân hình cao lớn như một bức tường đang phủ bóng.

"Hà Hà, tại sao em lại không nghe lời? Anh không thích em ở gần anh ta!" Giọng anh ta có chút tủi thân. "Anh kêu em qua đây, tại sao em lại không qua?"

"Anh ấy là bạn em, em và Hàn Lạp chỉ là bạn, anh không thể cản trở việc em kết bạn được. Tần Trọng Hàn, đây là quyền tự do của em!" Cô thử tranh luận một cách bình tĩnh với anh ta, nhưng những lời nói ra lại mất cân bằng. "Còn nữa, em chỉ ôm anh ấy một cái, không phải anh cũng từng ôm Mạc Lam Ảnh à? Không đúng, không phải anh cũng từng lên giường với Mạc Lam Ảnh à? So với hai người, em chỉ đơn giản là ôm một cái, còn hai người thì lại rất thân mật! Em chỉ ôm anh ấy một cái mà anh đã không thể chịu nổi rồi! Em cũng không chịu nổi anh nữa rồi!"

Tần Trọng Hàn cứng họng. Phải! Cô nói không sai, nhưng mà… Chuyện đó chẳng phải đã là quá khứ hay sao? Không phải nói sẽ không nhắc đến nữa à?

Tiêu Hà Hà ngay lập tức sa sầm mặt lại, vô cùng tức giận. "Anh đi đi, em không muốn gặp anh nữa!"

"…" Tần Trọng Hàn ngây người ra. Cô lại đuổi anh ta đi? Anh ta đang nghĩ rốt cuộc mình đã sai ở đâu? Có người đàn ông nào nhìn thấy người phụ nữ của mình ôm người đàn ông khác mà lại có thể giữ phong độ tốt đến vậy?

Tiêu Hà Hà di chuyển sang một bên rồi lách khỏi anh ta.

Nhưng anh ta lại giơ tay ra, cánh tay mạnh mẽ kéo cô vào lòng mình, giữ chặt trước ngực, không cho cô có cơ hội trốn thoát. Tiêu Hà Hà không vùng vẫy ra được, lại không dám làm phiền đến hàng xóm, đành phải cắn răng hét lên. "Tần Trọng Hàn, anh buông tay ra! Anh không nói lý lẽ, em không nói chuyện với anh nữa!"

Tần Trọng Hàn kéo sát người cô vào người mình. Cơ thể mềm mại, hương thơm thoang thoảng trên người, mùi xà phòng sữa bò cộng với hương thơm riêng có trên cơ thể cô làm bụng anh ta chợt nóng lên. "Hà Hà, sau này anh sẽ không ôm bất kỳ người phụ nữ nào nữa, bờ ngực của anh chỉ dành cho một mình em! Em cũng đừng ôm người đàn ông khác nữa có được không? Em hứa với anh đi mà, được không em?"

Tiêu Hà Hà cố gắng bình tĩnh cảm xúc của mình, hai tay vẫn đẩy anh ta ra. "Anh buông tay ra! Em không tin đâu! Xưa nay anh nói nhưng không bao giờ giữ lời cả. Tóm lại, với tình trạng như hôm nay, nếu gặp thì em vẫn sẽ ôm Hàn Lạp! Hừm!"

Cô cố tình nói như vậy, tại sao phải bị anh ta kiểm soát chứ?

"Hi hi… Hà Hà à, em nói anh nghe coi, em ghen rồi phải không?" Anh ta phì cười, bởi vì anh ta nhận ra hình như cô đang ghen, bỗng tâm trạng trở nên tốt hơn.

Cô khó chịu: “Tần Trọng Hàn, em mà thèm ghen hả?”

Còn Tần Trọng Hàn thì bỗng ôm lấy eo cô để cô càng gần gũi với mình hơn, dính sát vào bụng dưới của anh ta. “Bà xã à, anh thực sự rất vui vì em đã ghen, nhưng đó đều là quá khứ rồi, em không thể tiếp tục ôm người khác để trừng phạt anh được!”

Tiêu Hà Hà bỗng rất ngạc nhiên, vội ngước lên nhìn anh ta. Khuôn mặt đẹp trai của anh ta đang ở trước mắt, đường nét trên khuôn mặt rõ ràng. Lúc này đôi mắt của anh ta đang chứa đầy sức mạnh của báo, và cô rất giống với con mồi của anh ta.

Cô bỗng nhiên hiểu ra. “Anh thả em ra! Em không thèm trừng phạt anh đâu!”

“Hà Hà!” Khuôn mặt đẹp trai của Tần Trọng Hàn hơi xụ xuống, hỏi cô với giọng thật khẽ và như thể bị tổn thương. “Nói vậy là, hôm nay em thật lòng muốn ôm anh ta hả? Không ôm thì anh ta sẽ chết à?”

Gì mà không ôm thì anh ta sẽ chết?

Tiêu Hà Hà ngây ra đó, nhưng trong tim đột nhiên lạnh lẽo. Tại sao mỗi câu nói thốt lên từ miệng anh ta lại đều khó nghe đến như vậy?

149. Chương 149

Khuôn mặt đẹp trai của Tần Trọng Hàn đã bị lửa giận làm cho méo mó, anh ta cắn răng và giữ chặt cổ tay mảnh khảnh của Tiêu Hà Hà, càng dùng sức mạnh hơn nữa!

Tiêu Hà Hà cắn chặt môi, cố chịu đựng nỗi đau đớn ở chỗ cổ tay. Tay cô sắp bị anh ta bóp gãy rồi!

Tiêu Hà Hà trừng mắt nhìn Tần Trọng Hàn, trong vô thức, đôi mắt trong sáng đã đẫm lệ. “Anh xấu lắm! Có phải như những gì anh nghĩ đâu! Chính anh đã nghĩ em tệ đến như vậy! Em ghét anh!”

Từng dòng lệ tranh nhau rơi xuống dọc theo khuôn mặt của Tiêu Hà Hà, như những viên ngọc bị đứt ra khỏi chỉ.

Nước mắt của cô bỗng gọi về lý trí của anh ta. Anh ta đột nhiên thở dài một tiếng, ôm lấy cô rồi bồng cô đặt lên giường. Anh ta cúi người xuống đè lên cô, ôm cô thật chặt, vùi mặt vào cổ cô, than thở: “Anh xin lỗi, anh chỉ sợ rằng em sẽ rời xa anh!”

Anh ta nói gì?

Anh ta mà sợ sao? Anh ta là Tần Trọng Hàn mà!

Những giọt nước mắt lặng lẽ và tủi hổ chảy dọc theo khuôn mặt xinh đẹp không một chút tì vết đó của cô, rồi lăn xuống sau tai cô. Trong miệng anh ta đã nếm được vị mằn mặn đó, anh ta biết đây là những giọt nước mắt đau buồn của Hà Hà. Động tác của anh ta bắt đầu nhẹ nhàng lại, ngón tay khẽ lau đi nước mắt của cô. Nhưng anh ta càng lau nước mắt cho cô, cô lại càng khóc dữ dội hơn.

Mọi thứ đều hỗn loạn, Tần Trọng Hàn đã không thể nhớ nổi trước đó mình đã nổi giận, ghen tuông và mất hết lý trí như thế nào. Tần Trọng Hàn của lúc này chỉ muốn ôm người phụ nữ đang khóc sướt mướt trước mặt vào lòng và hôn đi những giọt nước mắt đau thương của cô, để tâm hồn và thể xác của cô đều thuộc về anh ta.

Anh ta nhẹ nhàng hôn cô.

Tiêu Hà Hà của lúc này đã khóc mệt mỏi, ý thức đã mờ đi, dựa vào trong cánh tay mạnh mẽ của Tần Trọng Hàn như không còn chút sức lực nào, vẫn nức nở nghẹn ngào.

"Được rồi, đừng khóc nữa! Anh sai rồi, đều là lỗi của anh!" Cuối cùng anh ta đã bị nước mắt của cô đánh bại, anh ta chưa bao giờ biết xin lỗi ai, nhưng trong khoảng thời gian ở bên cô, hình như anh ta không làm gì khác ngoài việc nói xin lỗi!

Nghe thấy lời xin lỗi của anh ta, nước mắt cô bỗng rơi xuống như mưa. "Thực ra… Thực ra là do em không đúng!"

Cô thì thầm trong nấc nghẹn: "Tại… Tại em không nghĩ đến cảm nhận của anh… Là lỗi của em. Nhưng anh hung dữ như vậy, anh từng nói sẽ yêu chiều em, nhưng anh không làm vậy… còn hung dữ với em…"

Sao nghe như thể vẫn là lỗi của anh ta vậy chứ? Lẽ nào phụ nữ đang yêu đều không nói lý lẽ như vậy sao?

Cô lau nước mắt vào áo anh ta, sau đó lại thì thầm: "Em xin lỗi, hôm nay em sai rồi!"

Anh ta nghe thấy những lời đó, hai mắt tràn đầy nụ cười và ôm cô thật chặt. Nghĩ lại cô cũng chỉ là một cô bé, muốn được nũng nịu, muốn được anh ta yêu chiều cô, nhưng anh ta vẫn không nhịn được phải nói: "Không được ôm bất kỳ người đàn ông nào nữa!"

"Ừm! Không ôm nữa!" Giọng cô buồn bã, vùi mặt vào ngực anh ta, không dám nhìn thẳng vào anh ta vì biết rằng mình đã gây sự vô cớ, nên rất chột dạ.

"Nhìn vào mắt anh rồi trả lời anh!" Anh ta nâng cằm cô lên để cô nhìn thẳng vào mắt mình. "Anh muốn lời hứa của em!"

Đôi mắt lớn trên khuôn mặt nhỏ nhắn như mèo con của cô vẫn rưng rưng lệ: "Sẽ không nữa!"

"Sẽ không nữa gì?"

"Sẽ không ôm người đàn ông khác nữa!" Cô nói rồi chu cái miệng nhỏ lên.

Anh ta mỉm cười, nụ cười sáng lạng đến lạ thường. "Hà Hà, cám ơn em! Anh cũng xin hứa, sau này sẽ không ôm bất kỳ người phụ nữ nào nữa!"

Nhưng cô vẫn có chút bối rối: "Hôm nay gặp Hàn Lạp, anh ấy đã kể cho em nghe chuyện giữa anh ấy và chị Mạc. Tần Trọng Hàn à, thật ra Hàn Lạp đáng thương lắm!"

Cô đem câu chuyện của Hàn Lạp kể cho Tần Trọng Hàn nghe, sau đó cô nhìn thấy khuôn mặt đẹp trai của anh ta cau lại, cô lại nói: "Đó chỉ là một cái ôm an ủi, không có ý nghĩa gì cả, nhưng nếu anh không thích, sau này em sẽ không làm như vậy nữa! Em bảo đảm nói được sẽ làm được, anh cứ yên tâm!"

"Không ngờ mọi chuyện lại như vậy!" Tần Trọng Hàn cũng không tránh được cái thở dài, không thể nào ngờ được Mạc Lam Ảnh đã kết hôn như vậy. Bây giờ anh ta chỉ mong cô ấy sớm khỏe lại, và anh ta, sẽ không còn chút áy náy nào với cô ấy nữa!

"Dù có thế nào, em vẫn nghĩ rằng vì chị ấy quá yêu anh, nhưng em lại cảm thấy chị ấy cũng yêu Hàn Lạp nữa!" Tiêu Hà Hà suy nghĩ một hồi rồi quyết định không nghĩ nữa. "Anh biết gì không? Hàn Lạp nói muốn chúng ta hạnh phúc, anh ấy không hề có ác ý!"

"Không thể nào, em không biết khi em ôm anh ta, ánh mắt anh ta nhìn anh khiêu khích đến thế nào đâu!"

"Đó có lẽ chỉ là một trò đùa của anh ấy mà thôi!" Cô nói.

"Không cho phép em biện hộ giùm anh ta!" Tần Trọng Hàn tuyên bố một cách ngang ngược. "Nói tóm lại, anh không thích anh ta!"

"Anh chắc chắn lý do làm anh không thích anh ấy là vì em chứ?"

"Chứ còn vì ai nữa?"

"Em tưởng còn vì chị Mạc nữa chứ! Anh ấy là chồng cũ của chị Mạc!"

"Hà Hà!" Giọng anh ta nghiêm túc hẳn lên, và trả lời vô cùng nghiêm nghị: "Trong tim anh chỉ có em!"

Cô nhìn vào mắt anh ta, trong đó không có chút tránh né nào, nên cô tin anh ta. "Tần Trọng Hàn, trong lòng em cũng chỉ có anh thôi!"

"Nhưng em từng yêu thầm một anh trai kia!"

"Làm ơn đi, đó là chuyện hồi nhỏ mà!" Cô cười, bộ dạng ghen tuông của anh ta thực sự rất buồn cười. "Trong tim em cũng chỉ có anh thôi!"

"Nói tóm lại, không cho em ôm bất cứ người nào nữa! Cũng không được ôm Ngữ Điền và Thịnh Thịnh!" Anh nói thêm.

"Nhưng chúng là con trai của em mà!"

"Nhưng chúng cũng là đàn ông chứ bộ!"

"Tần Trọng Hàn…" Cô khẽ hét lên.

"Phải chịu thôi, anh sẽ ghen đó, dù là con trai thì anh cũng sẽ ghen!" Anh ta thừa nhận một cách tự nhiên, không hề để tâm rằng cô sẽ cười nhạo mình, vì anh ta chỉ muốn bảo vệ cô.

"Chúng mới có mấy tuổi đâu!" Tiêu Hà Hà thật sự rất bất lực, nhưng lại rất yêu vẻ ngang ngược này của anh ta. "Vẫn chưa phải là đàn ông!"

"Mấy tuổi thì cũng là đàn ông chứ đâu phải phụ nữ. Không được, phụ nữ cũng không được ôm!" Giọng trầm thấp của Tần Trọng Hàn vẫn đầy vẻ bất mãn.

"Được rồi, anh không thích thì em sẽ không làm, vậy được chưa?" Cô lau nước mắt trên mặt, hít một hơi thật sâu rồi cúi gầm mặt xuống vì xấu hổ. Vì chút chuyện nhỏ nhặt này mà họ cãi vã gì chứ? Vừa mới làm hòa thì lại cãi nhau, cô không muốn như vậy nữa!

"Thật sao?" Anh ta mừng rỡ. "Em chịu nghe theo anh thật à?"

Cô thật sự muốn trợn trừng mắt nhưng đã cố kìm lại, khóe miệng cong lên, vuốt vuốt mái tóc của anh ta một cách đầy yêu thương như đối với một đứa trẻ. "Ừm, nghe chứ, vì anh không thích nên em chỉ có cách không làm nữa! Được rồi, đừng gây sự nữa, mau buông em ra, em còn phải dọn dẹp nhà cửa nữa!"

"Không! Anh có chuyện quan trọng hơn phải làm!" Khi anh ta nói thì giọng điệu vô cùng mờ ám. "Hà Hà… Anh muốn…"

"Không được!" Tiêu Hà Hà vừa nghe thấy giọng điệu của anh ta liền nghiêm mặt lại, nói với vẻ nghiêm

nghị: “Không được, em vẫn chưa khỏe hẳn!”

Anh ta đột nhiên cười phá lên một cách gian xảo. “Anh đâu có nói anh muốn chuyện đó, anh nói anh muốn hôn em thôi!”

“Anh…” Mặt cô đỏ bừng lên.

Cô đang nghĩ gì vậy chứ? Đúng thật là! Tiêu Hà Hà có chút xấu hổ, đang hốt hoảng suy nghĩ về nó thì bên tai vang lên một giọng nam kéo cô hoàn hồn lại. “Bà xã à, chúng ta đi dạo phố đi!”

Mặc dù anh ta rất rất muốn làm chuyện đó với cô, nhưng nghĩ đến chuyện cơ thể của cô mới dưỡng được một tháng, về mặt y học thì cũng được phép rồi, nhưng anh ta vẫn không muốn làm tổn thương cô. Vì vậy, anh ta, cố chịu đựng!

Tiêu Hà Hà ngây người ra.

“Sức khỏe của em vẫn chưa hồi phục hẳn, anh sẽ không đụng đến em đâu. Anh sẽ cố gắng chịu đựng, chịu thêm mười ngày nữa được không?” Anh ta đặt ra một thời hạn cho chính mình.

Cô hơi cảm động, thực ra sức khỏe của cô đã ổn lâu rồi, nhưng khi nghe thấy anh ta nói vậy, cô thật sự rất cảm động, khóe mắt đỏ lên. “Tần Trọng Hàn, sao mới đó mà anh trở nên chu đáo quá vậy?”

“Lúc nào anh cũng rất chu đáo mà, chỉ có đôi khi vì sơ ý mà chểnh mảng với em thôi. Sau này anh nhất định sẽ chú ý nhiều hơn, sẽ không để em phải cảm thấy tủi thân nữa”!

Anh ta nói rồi đứng lên, và cũng kéo cô đứng lên. “Đi nào, chúng ta đi dạo phố!”

“Ừm!” Cô chưa bao giờ đi dạo phố với anh ta cả. “Nhưng em còn chưa dọn dẹp nữa!”

“Không cần dọn dẹp đâu, chúng ta về biệt thự số 15 ở, không ở đây! Đừng lo, ông xã sẽ không ăn thịt em đâu!” Anh ta kéo cô đứng lên, và hai người ra khỏi căn hộ.

Ở trung tâm thương mại.

Tiêu Hà Hà đang khoác tay Tần Trọng Hàn, cô không ngờ đi dạo phố mà anh ta lại đi mua sắm. Anh ta đúng là một người nghiện mua sắm, nhưng tất cả đều là mua cho cô.

Đi đến quầy thời trang nữ cao cấp, Tần Trọng Hàn chỉ vào kiểu áo mới nhất của mùa đông năm nay, xem kích cỡ xong thì nói với cô bán hàng: “Cái này, cái này nữa, cái này cũng lấy luôn, thêm cái này!”

“Anh có muốn thử không ạ?” Cô bán hàng hỏi.

“Không cần đâu, tôi biết rõ size của bà xã mình!” Anh ta tự tin nói với cô bán hàng.

Kết quả là, mặt của Tiêu Hà Hà đỏ ửng lên. “Tần Trọng Hàn, đừng mua nữa có được không? Anh đã mua nhiều lắm rồi đó! Mua vậy lãng phí lắm!”

“Không, đã mua bao nhiêu đâu mà!” Tần Trọng Hàn nhanh chóng viết lên một tờ giấy rồi nói với cô bán hàng: “Cô gì ơi, tôi cần giao hàng đến tận nhà. Rồi! Bây giờ chúng tôi đi mua giày và đồ lót, cũng giao đến địa chỉ này luôn!”

“Tần Trọng Hàn?” Tiêu Hà Hà thật sự rất bất lực.

“Bà xã à, nếu em cảm động quá thì hãy hôn anh một cái đi!” Anh ta nói.

“Không!” Cô lắc đầu ngay lập tức.

“Vậy để anh hôn em!” Nói rồi, anh ta ngang ngược hôn lên môi cô, ngay trong quầy quần áo ở trung tâm thương mại, hôn cô như ở chốn không người…

Trời ơi!

Tiêu Hà Hà vội vã quay đầu đi với vẻ kinh hoàng, nhưng vẫn bị anh ta ôm lại rồi hôn một nụ hôn kiểu Pháp nồng nàn. Cuối cùng, khi anh ta buông cô ra, cả người cô mềm nhũn, đành phải dựa vào anh ta mới cố đứng vững được.

Mặt của Tiêu Hà Hà đỏ đến mức không thể nào đỏ hơn, đỏ đến tận mang tai.

Và xung quanh là những tiếng trầm trồ, làm mặt của Tiêu Hà Hà càng đỏ hơn. “Tần Trọng Hàn, đều tại anh hết đó, hại em không còn mặt mũi gặp ai nữa rồi!”

Cô thật sự cảm thấy rất xấu hổ, vô cùng xấu hổ. Giữa chốn đông người, vậy mà anh ta đã hôn cô ngay trong trung tâm thương mại.

Tần Trọng Hàn lại càng không biết ngượng mà thì thầm bên tai cô: “Bà xã à, em sợ gì chứ? Đâu phải chúng ta vụng trộm đâu nè, đừng ngại ngùng như vậy chứ!”

Nhìn thấy hai bên má cô ửng hồng, đẹp đến rung động lòng người. Chết tiệt! Anh ta lại muốn hôn cô nữa rồi.

"Em ra ngoài chờ anh!" Cô lập tức tránh xa anh ta, trốn cách anh ta mười mét, nhưng kết quả vẫn không thể thoát khỏi những ánh mắt ganh tỵ xen lẫn ngưỡng mộ của những cô gái khác. Tiêu Hà Hà thực sự muốn tìm một cái lỗ nào đó để chui vào cho rồi.

Tần Trọng Hàn đi đến với vẻ mặt tràn đầy yêu thương. Thấy anh ta đi đến với một nụ cười quyến rũ trên khuôn mặt, khuôn mặt vẫn điển trai như vậy, tim cô bỗng đập thình thịch thình thịch, không thể nào bình tĩnh được. Cả người bắt đầu căng thẳng, ba chân bốn cẳng bỏ đi mất.

150. Chương 150

Tiêu Hà Hà và Tần Trọng Hàn cùng lúc nhìn thấy một cái áo ngực ren màu đen, một màu đen huyền bí, thiết kế khoa học giúp nâng bộ ngực lên tối đa. Cái quần lót cũng được làm từ vải ren chạm rỗng, mờ mờ ảo ảo, rất đẹp!

Tần Trọng Hàn nói: "Lấy cái này, cái này nữa, cái này, cái này, lấy hết qua đây. Có được mặc thử không vậy?"

"Em không thử!" Tiêu Hà Hà hoảng sợ kêu lên. Sao anh ta có thể kêu cô thử đồ lót chứ?

"Bên này có phòng thử đồ, đương nhiên là được mặc thử!"

Nhưng Tần Trọng Hàn đã kéo cô vào trong, quay đầu nói với cô nhân viên bán hàng bên ngoài: "Chọn giùm tôi thêm hai mươi kiểu nữa, lấy size 36B!"

"Sao anh biết em mặc size bao nhiêu?" Tiêu Hà Hà suýt nữa hét lên.

Còn cô nhân viên bán hàng thì lập tức đi tìm.

Tần Trọng Hàn cười với vẻ quỷ quyệt, đẩy cô vào phòng thử đồ, anh ta cũng vào theo!

"Tần Trọng Hàn, em không thử! Tại sao áo khoác không thử mà đồ lót thì phải thử? Em không muốn!" Không gian nhỏ hẹp khiến cô cảm thấy nghẹt thở, mùi cơ thể anh ta xộc thẳng vào mũi, cô cảm thấy hơi chóng mặt.

"Bà xã, anh không muốn em thử ở đây đâu, lỡ như có camera thì phải làm sao? Anh chỉ muốn vào đây để hôn em một cái thôi!" Nói rồi, anh ta lại hôn lên cái miệng nhỏ xíu hay huyên thuyên của cô một cách ngang ngược. Vừa rồi anh ta vẫn chưa hôn đã, bây giờ vào đây để bổ sung thêm.

Tiêu Hà Hà vừa xấu hổ vừa tức giận, khuôn mặt thanh tú của cô đỏ ửng lên, duỗi tay đẩy anh ta ra, nhưng

anh ta lại siết chặt eo cô hơn, và tiếp tục hôn cô.

Nụ hôn của anh ta ẩm ướt xen lẫn cả nhớ nhung, vẫn rất ngang ngược, vẫn rất mãnh liệt, trái tim cô run lên! Tâm tư cô lúc này bỗng có chút hoảng hốt, cô hoàn toàn bị rung động bởi sự điên cuồng và mãnh liệt của Tần Trọng Hàn, để mặc cho anh ta chiếm lấy môi cô.

Sau khi bị anh ta chiếm lấy đôi môi một cách hung tợn, Tiêu Hà Hà vô cùng xấu hổ và tức giận, cô muốn giãy giụa nhưng cả người không còn chút sức lực nào, chỉ mềm nhũn ra đó để được ôm chặt vào bờ ngực rắn chắc của Tần Trọng Hàn. Cô bị ép vào giữa tường và ngực anh ta, không thể nhúc nhích được.

Cho đến khi nụ hôn của anh ta hút cạn hơi thở của cô, anh ta mới buông cô ra, nhưng bụng của anh ta đã ép sát vào bụng cô. Cô kinh hãi, sao anh ta có thể muốn chuyện đó vào mọi lúc mọi nơi như vậy chứ?

Thân hình rắn chắc của anh ta dính sát vào cô, cô không dám kêu lên, sợ bị người bên ngoài nghe được. Chỉ cảm thấy tai nóng và tim đập nhanh, trong đầu cứ lặp đi lặp lại cảnh tượng mình và anh ta đang cùng lăn lộn với nhau một cách nóng bỏng đó.

Cô cũng đã thờ dốc, trên khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng của cô đã lộ ra vẻ hoảng loạn, đồng thời cũng khiến cho cái đó của anh ta càng nóng và cứng hơn. Anh ta không nhịn được phải trêu chọc cô: "Bà xã à, mặt em đỏ quá kìa! Em đang nghĩ gì vậy?"

"Anh! Anh…" Cô không nói nữa, chỉ cắn chặt môi.

Anh ta híp đôi mắt dài và nhỏ lại, đôi mắt đen sâu thẳm: "Bà xã à, có phải em cũng muốn anh rồi không?"

"Em không thèm!" Cô nhanh chóng phủ nhận, che giấu sự bối rối của mình.

Nhìn vào dáng vẻ xinh đẹp của cô, trái tim anh ta lại dao động, ôm lấy gáy cô và cúi xuống hôn cô, một tay vòng qua eo cô, ép cô vào sát mình hơn nữa.

Sự ngọt ngào của cô thật sự rất cuốn hút, chỉ cần vướng vào thì dù anh ta muốn ngừng cũng không được. Nếu không phải vì sức khỏe của cô không cho phép, anh ta nhất định sẽ không dễ dàng bỏ qua cho cô như vậy…

Tần Trọng Hàn nhìn vào Tiêu Hà Hà, nói khẽ: "Bà xã à, phải làm sao đây? Dù chỉ một giây, anh cũng không muốn xa em!"

Giọng anh ta thấp trầm và cuốn hút, có chút khàn khàn: "Mười ngày lận đó, thật khó mà chịu đựng nổi. Bà xã à, em cũng không chịu được có phải không?"

Khuôn mặt vốn đã đỏ ửng của Tiêu Hà Hà lại càng đỏ hơn như thể muốn rỉ máu ra. Cô giơ tay lên che

miệng Tần Trọng Hàn lại, giọng run rẩy: “Anh… Anh… Không cho anh nói bậy nữa!”

“Tại sao anh không được nói?” Tần Trọng Hàn nói thật khẽ, trên khóe miệng với đường nét ưu mỹ nhoẻn lên một nụ cười ranh mãnh: “Anh muốn nói, cứ muốn nói….”

Trên đường về.

Tần Trọng Hàn bỗng nhiên nhớ ra điều gì đó liền nói: “Trời ơi, sao lại quên mất chuyện quan trọng nhất vậy cà!”

“Chuyện gì vậy?” Tiêu Hà Hà ngây ra, nghiêng đầu nhìn anh ta.

Tần Trọng Hàn siết chặt vô lăng. “Hà Hà, là chuyện của Mễ Kiệt đó, sao anh lại quên nói với em chứ!”

“Phải ha, anh vẫn chưa kể cho em nghe anh và anh Mễ nói chuyện thế nào rồi. Anh ấy nói sao? Anh ấy có muốn gặp Ngô Tân Tuyên để nói chuyện lần cuối với chị ấy không?” Tiêu Hà Hà cũng chợt nhớ đến chuyện quan trọng nhất, sao cô cũng quên khuấy đi mất vậy?

Tần Trọng Hàn mím môi rồi gật đầu. “Đại khái là đã quên Tân Tuyên rồi. Hà Hà, có lẽ chúng ta quá cố chấp rồi, thật ra những người trong cuộc đã thay lòng từ lâu rồi! Anh ấy nói anh ấy phải có trách nhiệm với Cung Luyến Nhi, vì anh ấy và Cung Luyến Nhi đã cùng nhau làm bậy sau khi uống say!”

“Hả! Sao lại như vậy?” Tiêu Hà Hà sững sờ.

“Thật đó! Mễ Kiệt nói lần trước chúng ta cùng đi hát đó, họ uống đến nỗi gào khóc, uống say rồi làm bậy, thế là đã xảy ra chuyện đó. Rồi sau đó Mễ Kiệt muốn có trách nhiệm với Cung Luyến Nhi, rồi thì Cung Luyến Nhi cũng thường xuyên đến tìm anh ấy! Hai người họ còn lên núi Tây Sơn ngắm sao nữa kìa, rồi lại xảy ra tình một đêm… Em nói xem, Mễ Kiệt còn có thể ở bên cạnh Ngô Tân Tuyên không? Còn Cung Luyến Nhi phải làm sao?” Kết quả mà Tần Trọng Hàn nói chuyện với Mễ Kiệt chính là, Mễ Kiệt quyết định chịu trách nhiệm với cô gái đó.

“Trời ơi!” Tiêu Hà Hà nhất thời không biết nói gì.

“Nhưng anh không nói ra quan hệ giữa Tân Tuyên với ba vợ, nhưng anh có nói Tân Tuyên có nỗi khổ của chị ấy, chuyện bỏ đi năm năm trước là vì bất đắc dĩ! Có làm sao thì anh cũng không ngờ được ba vợ lại mượn cớ phá dỡ để ép Tân Tuyên làm người tình của ông ấy, ba vợ thật là ngang ngược!”

“Anh biết lý do hả?” Tiêu Hà Hà ngạc nhiên. “Anh biết lý do tại sao Tân Tuyên làm người tình của ông ấy hả?”

Tần Trọng Hàn quan sát xe cộ rồi rẽ vào đường Bàn Sơn. “Bạch Dật đã giúp anh điều tra rồi. Ba vợ muốn

phá dỡ khu đất ở quê của Tân Tuyên để xây một căn biệt thự phong thủy, nhưng xây biệt thự rồi thì nơi đó sẽ trở thành nơi ở riêng, vậy thì tất cả thôn dân trong làng của Tân Tuyên đều sẽ không còn cơm ăn nữa. Vì mấy trăm hộ dân trong làng chị ấy đều dựa vào khu đất đó để làm du lịch ngắn hạn mới có thu nhập, nếu phá dỡ thì cuộc sống của họ sẽ rất khó khăn. Vì vậy Tân Tuyên đã đến tìm ba vợ, nhưng không ngờ ba vợ lại đưa ra điều kiện như vậy! Anh nghĩ có lẽ ông ấy có tình cảm với Tân Tuyên! Nghe nói trước đây ba vợ có đi xem một buổi biểu diễn thời trang, đã nhìn thấy hình của Tân Tuyên, hoặc là bị tiếng sét ái tình, hoặc là rất có hứng thú. Nói tóm lại, cách làm của ông ấy lúc đó khiến người ta rất bất ngờ! Nhìn ưng mắt thì phải chiếm làm của riêng, điều này cũng hợp với tính cách của ba vợ!"

Suy cho cùng thì Bùi Lâm Xung cũng sống trong xã hội đen!

"Thì ra là vậy! Tại sao lúc nào đàn ông cũng bắt nạt phụ nữ vậy chứ?" Tiêu Hà Hà lẩm bẩm.

Ba ruột của cô lại dùng thủ đoạn để chiếm đoạt con gái nhà lành, lại còn chia rẽ một đôi tình nhân không hề thương tiếc.

Trong lòng Tiêu Hà Hà bây giờ đủ loại cảm xúc, càng giận hơn đối với cách làm của Bùi Lâm Xung. "Sao ông ấy có thể bắt nạt Ngô Tân Tuyên như vậy chứ! Đúng là quả báo mà, làm cho con gái của ông ấy cũng bị người khác bắt nạt!"

"Hà Hà! Chuyện này không thể đánh đồng được!" Tần Trọng Hàn bỗng giật mình. "Anh không bắt nạt em, chúng ta nên cám ơn cái hợp đồng đó. Còn nữa, cám ơn em đã sinh con cho anh…"

Tiêu Hà Hà liếc anh ta một cái, nói bằng giọng cảm khái: "Anh và ông ấy giống nhau, đều là những người đàn ông thích bắt nạt phụ nữ. Ông ấy còn đáng ghét hơn anh, còn chia rẽ người ta! Câu nói đó thật không sai, đàn ông không có gì tốt!"

Lúc này, trong lòng cô thực sự nghĩ như vậy, phụ nữ sinh ra là để chịu khổ!

"Hà Hà, hai người mà em nói, một người là ba em, một người là người đàn ông của em, là anh đó!" Tần Trọng Hàn cứ kêu oan.

"Nói tóm lại những việc mà hai người đã làm đều không đúng, hai người rất đáng ghét! Bây giờ trong lòng em rất phức tạp, rất lo lắng, cứ cảm thấy giống như em có lỗi với anh Mễ vậy, gặp Mig mà em cũng thấy lo nữa!" Cô đã lý luận như vậy.

"Hà Hà, thực ra đây là duyên phận mà! Em hãy nhìn sự việc ở góc độ khác đi!"

"Nghiệt duyên!" Hà Hà thở dài. "Ông ấy chia rẽ Mễ Kiệt và Ngô Tân Tuyên như vậy, bây giờ phải làm sao đây? Rốt cuộc anh đã nói sao với anh Mễ Kiệt? Anh có hỏi xem anh ấy có còn thích Ngô Tân Tuyên không không?"

"Hà Hà, nếu Mễ Kiệt thật sự thích Tân Tuyên, có lẽ anh ấy sẽ không đính hôn với Cung Luyến Nhi, có lẽ sẽ không làm bậy cùng Cung Luyến Nhi. Anh nghĩ, có thể là yêu không đủ sâu đậm, hoặc vì yêu quá sâu đậm mà giống như một giấc mơ, dù có là giấc mơ đẹp thì cũng có lúc nên tỉnh lại! Còn bây giờ, Mễ Kiệt và Cung Luyến Nhi ở bên nhau, Ngô Tân Tuyên và ba vợ ở bên nhau, vậy không phải rất tốt hay sao?" Tần Trọng Hàn cũng tùy việc mà xét, cho rằng Ngô Tân Tuyên nên cùng với Bùi Lâm Xung, đã mang thai con của Bùi Lâm Xung thì làm sao mà sống với Mễ Kiệt được chứ?

"Ài!" Tiêu Hà Hà thở dài thườn thượt.

Bỗng nhiên cảm thấy, tình yêu đúng là thứ làm tổn thương tinh thần, không tránh được buồn phiền, vì bản thân, vì Ngô Tân Tuyên, vì Bùi Lâm Xung, vì Hàn Lạp, thậm chí vì Mạc Lam Ảnh…

"Nhưng Mễ Kiệt đã đồng ý sẽ hẹn Tân Tuyên ra nói chuyện!" Đây là kết quả mà anh ta nói chuyện với Mễ Kiệt rất lâu mới có được.

"Nói chuyện sao?" Cô hơi lặng đi.

"Ừ! Anh ấy nói sẽ gọi điện thoại!"

Ở nhà họ Bùi.

Bùi Lâm Xung đứng trước cửa phòng của Ngô Tân Tuyên, đang do dự có vào hay không. Đúng lúc đó, cửa mở ra.

Ngô Tân Tuyên vừa ngẩng đầu lên thì nhìn thấy Bùi Lâm Xung, nhưng không hề có chút ngạc nhiên nào. Bốn mắt nhìn nhau, trên mặt cô không có chút biểu cảm nào, chỉ lạnh lùng nói: "Anh có gì muốn nói sao?"

Bùi Lâm Xung tiến lại gần cô, rất gần. Nhìn thấy sắc mặt cô hơi trắng bệch, trong mắt lóe lên một tia thương xót, rồi khẽ kêu lên: "Tân Tuyên à!"

"Tôi muốn ra ngoài!" Ngô Tân Tuyện bị hơi thở của ông ta phà vào làm cho rùng mình, cả người cô cứng đờ, nói với vẻ ngượng ngùng.

Ngay lúc này, cô vẫn còn hơi sợ ông ta sẽ bất thình lình yêu cầu cô làm điều gì đó. Những ký ức khi buộc cô phá bỏ cái thai ngày hôm đó thật quá tệ hại, khiến mỗi lần cô nhớ lại đều thấy sợ hãi. Vì vậy mỗi lần ông ta đến gần cô, cô đều lui lại phía sau theo bản năng.

"Tân Tuyên à, em không được ra ngoài!" Bùi Lâm Xung đột nhiên hơi siết chặt hai tay rồi, ôm lấy cô, khẽ nói: "Tôi hứa sẽ không làm em tổn thương nữa!"

"Tôi muốn rời khỏi đây!" Ngô Tân Tuyên nói với vẻ dửng dưng, không từ chối cái ôm của ông ta, và chỉ nhỏ

giọng lầm rầm: “Hãy cho tôi rời khỏi đây đi! Anh đã nói là tôi được tự do rồi!”

Sau đó, cô kéo tay ông ta xuống, cầm một cái túi nhỏ và đi ra ngoài.

Ông ta nới lỏng tay, đứng ngay cửa và nhìn theo cô.

“Em đứng lại đó!” Cuối cùng ông ta mở miệng nói.

Cả người cô cứng đờ, dừng bước lại, mắt nhắm chặt để che giấu sự lo lắng, sau đó quay người lại nhìn ông ta. “Rốt cuộc anh muốn thế nào?”

Ông ta khoanh hai tay trước ngực, ánh mắt sáng rực, cứ đứng vậy mà nhìn vào cô, nhưng không nói một câu nào. Cô do dự, không biết nên làm như thế nào. Nếu cô đi, ông ta sẽ không cho, tất cả chỉ là dày vò. Nhưng, cô thật sự không biết phải làm sao để ở lại, lấy thân phận gì? Người tình? Không phải nữa rồi, cô đã được tự do!

151. Chương 151

“Nếu anh muốn tôi đến tham dự thì tôi chắc chắn sẽ đến!” Giọng cô thay đổi phức tạp, vẻ mặt hơi nhợt nhạt nhưng vẫn nở một nụ cười yếu ớt. “Cô Cung rất xinh đẹp, anh nên cưới cô ấy về nhà sớm hơn chứ cần gì phải đính hôn!”

Nếu lúc trước họ kết hôn chứ không phải đính hôn, có lẽ bây giờ cô không phải là người tình của Bùi Lâm Xung, mà sẽ là bà Mễ rồi!

“Vậy ngày mốt em cũng đến ha!” Mễ Kiệt nói: “Tôi cúp máy đây!”

“Được, tạm biệt!” Chỉ là một cuộc gọi đơn giản như vậy, Bùi Lâm Xung chờ cô nói xong.

“Mễ Kiệt sắp đính hôn rồi à?” Ông ta hỏi bằng giọng trầm tĩnh.

“Ừm!” Ngô Tân Tuyên gật đầu.

“Em còn yêu cậu ấy không?” Ông ta lại hỏi.

“…” Cô không trả lời, chỉ nói: “Không thể nào quay lại được nữa!”

“Tôi biết rồi!” Ông ta gật đầu rồi quay người đi ra ngoài, không nói gì thêm.

Ngô Tân Tuyên hơi ngạc nhiên, nhìn theo bóng lưng đang rời đi đó, không biết ông ta có ý gì.

Ngày hôm sau.

Tiệc đính hôn của Mễ Kiệt được tổ chức ở nhà hàng Await của anh ấy.

Các giỏ hoa lớn được đặt ở hai bên lối vào nhà hàng. Hoa tươi, bong bóng, bảng hướng dẫn, tất cả đều thể hiện được bầu không khí long trọng và sôi nổi.

Ba mẹ của Mễ Kiệt, Cung Bồi Tân và Mai Tây Vịnh, đều đứng ở cửa để đón khách.

Tuy chỉ là tiệc đính hôn nhưng được tổ chức chẳng khác nào lễ cưới. Cô con gái duy nhất của nhà họ Cung sắp đính hôn rồi.

Vẻ mặt của Mig không được vui lắm. Mễ Kiệt mặc một bộ vest phẳng phiu, đứng ở cửa như đang chờ đợi ai đó!

Khi vừa đến nơi, Tiêu Hà Hà ngồi trong xe và nhìn vào khung cảnh bên đó. Ở ghế sau, Ngô Tân Tuyên cũng giữ một vẻ mặt rất hờ hững.

“Xuống xe thôi!” Ngô Tân Tuyên nói bằng giọng yếu ớt.

“Ờ! Được!” Tiêu Hà Hà và Tần Trọng Hàn nhìn nhau, rồi cả hai cùng xuống xe.

Từ xa đã nghe thấy tiếng cười lanh lảnh của Tăng Ly: “Xin chào! Không ngờ chúng ta lại tụ họp ở đây, có phải nên hẹn lúc nào đó để mọi người cùng làm vài ly cho đã không?”

Tiêu Hà Hà vừa quay đầu lại thì nhìn thấy Tăng Ly, và bên cạnh anh ta là Tăng Dương Dương. Họ đứng bên nhau đúng là trai tài gái sắc. Và Tăng Dương Dương cũng cười rất rực rỡ.

Tần Trọng Hàn liếc nhìn về lối vào Await ở đằng xa. “Làm vài ly cho đã cái đầu cậu đó!”

Tăng Ly không thèm để ý, chỉ cười và nói: “Hàn à, anh trốn cũng lâu lắm rồi đó. Nếu còn tiếp tục như vậy, cơ thể già nua yếu ớt này chắc không chịu nổi nữa đâu! Định khi nào mới đi làm hả?”

Tần Trọng Hàn vừa nghe đến hai chữ đi làm thì liền cau mày lại. “Đi chết đi!”

Tiêu Hà Hà cũng đột nhiên nhận ra, mấy ngày nay anh ta cứ ở suốt bên cạnh mình, hình như không đề cập đến chuyện đi làm. "Phải ha, khi nào anh sẽ đi làm?"

"Mễ Kiệt đang chờ ở cửa kìa!" Tần Trọng Hàn nhắc nhở, rồi liếc nhìn Ngô Tân Tuyên. Tất cả mọi người đều nhìn về phía cô ấy, trong mắt đầy vẻ quan tâm.

"Hà Hà, lâu rồi không gặp!" Tăng Ly nhún nhún vai rồi chào hỏi Hà Hà.

"Chào anh Tăng! Xin chào Dương Dương!" Tiêu Hà Hà cũng chào hỏi họ.

Cuối cùng biết được Tiêu Hà Hà là người phụ nữ của Tần Trọng Hàn, thái độ của Tăng Dương Dương đối với cô đã ngay lập tức gần gũi hơn nhiều. "Hà Hà, khi nào thì đến lượt chị và anh Hàn kết hôn vậy?"

Mặt của Tiêu Hà Hà bỗng đỏ au, vì cô chưa từng nghĩ đến vấn đề này!

"Vậy thì phải kêu Hàn cầu hôn trước đã chứ! Không cầu hôn thì làm sao mà kết hôn?" Tăng Ly gõ nhẹ lên đầu của Tăng Dương Dương. "Được rồi, đừng gây rắc rối nữa, chúng ta vào thôi!"

Lúc này Tăng Ly mới đi đến trước mặt Ngô Tân Tuyên, khẽ nói bằng giọng rất dịu dàng: "Tân Tuyên, cuối cùng chị cũng chịu xuống núi rồi! Có lẽ mọi chuyện vẫn còn cơ hội xoay chuyển, chị đừng tỏ vẻ bàng quan như vậy nữa. Tôi nhìn mà thấy rất sợ, cảm thấy chị sắp bị thổi bay đi luôn đó!"

"Gì chứ!" Ngô Tân Tuyên lắc đầu và phì cười, để tay lên trước bụng. Bây giờ cô đã có con rồi, đã mãn nguyện rồi, những chuyện khác không còn quan trọng nữa. "Chúng ta phải chúc phúc cho Mễ Kiệt và Cung Luyến Nhi!"

Nói rồi, cô là người đầu tiên đi về phía trước.

Tất cả mọi người đều ngây ra ở đằng sau.

"Hàn à, anh thấy bây giờ Tân Tuyên có bình thường không? Sao tôi cứ cảm thấy chị ấy đã thay đổi rồi? Ánh mắt của chị ấy khi nhìn vào Mễ Kiệt chẳng khác gì nhìn vào màn hình tivi cả, tự nhiên trở thành thoảng qua như mây khói rồi à? Lẽ nào mắt của tôi hư rồi nên nhìn nhầm?" Tăng Ly khẽ lẩm bẩm.

Tần Trọng Hàn trừng mắt nhìn anh ta: "Không, mắt cậu rất được! Chị ấy đã thay đổi rồi, làm cho người ta khó đoán được!"

Nói rồi Tần Trọng Hàn nắm lấy tay Tiêu Hà Hà và đi về phía bên kia.

Sự xuất hiện của Ngô Tân Tuyên khiến cho ông bà Mễ rất ngạc nhiên.

Còn sự xuất hiện của Tiêu Hà Hà thì làm cho khuôn mặt của Mai Tây Vịnh tái mét.

"Bác trai, bác gái, con chúc mừng hai bác!" Ngô Tân Tuyên chào hỏi họ rất lễ phép, rồi đi về phía Mễ Kiệt trong ánh mắt ngạc nhiên của họ. "Mễ Kiệt, chúc mừng anh!"

Tiêu Hà Hà và Tần Trọng Hàn cũng đi đến chào hỏi ông bà Mễ. Từ đầu đến cuối, Tiêu Hà Hà không thèm nhìn Mai Tây Vịnh lấy một cái.

Vẻ mặt của Mễ Kiệt rất phức tạp, nhìn vào vẻ mặt thờ ơ của Ngô Tân Tuyên, anh ta đột nhiên có chút hối hận! Không đính hôn nữa có được không?

Quay đầu lại nhìn những nếp nhăn trên trán của ba mẹ, không biết tại sao Cung Luyến Nhi vẫn chưa đến!

Mọi người cùng đi lên lầu, khách khứa cũng đến gần đủ, chỉ chờ mỗi cô dâu.

"Tân Tuyên, chờ đã!" Mễ Kiệt đột nhiên nói với Ngô Tân Tuyên đang đi trước mặt.

Ngô Tân Tuyên hơi khựng lại, sau đó không kìm được bước lên phía trước hai bước rồi dừng lại, quay người lại và mỉm cười, tay vẫn để yên trước bụng, như thể đang tìm kiếm một nguồn sức mạnh.

Cô biết rằng mình nên đi lên lầu ngay lập tức, nhưng có một số chuyện vẫn phải nên chấm dứt triệt để, để bản thân mình từ bỏ, cũng để người khác từ bỏ, chứ không phải mãi đứng đó mà chờ đợi như một kẻ ngốc!

Nhưng, hai chân cô giống như bị đóng đinh ở đó, cô không làm sao cất bước đi được, chỉ đứng đó và nhìn Mễ Kiệt, rồi cô mỉm cười và hỏi: "Có gì không?"

Trên mặt Mễ Kiệt đầy vẻ phức tạp và rối rắm. Đã ba mươi tuổi rồi, có lẽ anh ta không còn là một thanh niên nhiệt huyết như lúc đầu nữa, khuôn mặt đó cũng không còn non nớt nữa. Khuôn mặt đó đã từng làm cho trái tim cô rung động, đã từng làm cô nhớ nhung rất nhiều trong những ngày tháng sau đó. Nhưng bây giờ, có vẻ như thực sự đã qua rồi…

Cô đứng ngây ra ở đó, nhìn chằm chằm vào hình bóng đang tiến về phía cô, không hề chớp mắt.

Cuối cùng anh ta cũng đứng trước mặt cô, hơi thở đã từng quen thuộc nhưng nay lại xa lạ bỗng cuốn qua cô. Cô khẽ nhúc nhích đôi môi và nghe thấy mình nói: "Mễ Kiệt, vợ chưa cưới của anh đâu rồi?"

"Em thật sự muốn tôi cưới cô ấy à?" Anh ta tiến đến gần hơn, nắm lấy tay cô và kéo cô đến góc rẽ ở tầng một. Nơi này tách biệt với đám đông, không ai nhìn thấy.

Ngô Tân Tuyên ngây ra, hơi thở thơm mát của anh ta phả vào mặt cô, làm cô càng choáng váng và bối rối

hơn, cô cảm thấy như mình đang nằm mơ. “Mễ Kiệt, hôm nay là ngày đính hôn của anh!”

Cô thử nhắc nhở, giọng điệu rất uyển chuyển.

Mễ Kiệt đột nhiên cúi xuống, những nụ hôn cháy bỏng được in dấu xuống, trên trán cô, trên mắt cô, trên mũi cô, và cuối cùng đến trên môi cô. Cô không cử động, nhưng cảm giác này, đã bao lâu rồi không cảm nhận được?

Xa lạ biết bao!

Cô nhắm mắt lại, nước mắt lặng lẽ rơi xuống, chỉ một giọt, lóe lên rồi biến mất, sau đó cô đẩy Mễ Kiệt ra xa. “Tôi xin lỗi, Mễ Kiệt, không thể quay lại được nữa rồi!”

“Thật sao?” Giọng anh ta khàn khàn, lộ rõ nỗi đau thương không bao giờ quên được.

“Thật! Tôi có thai rồi! Đã hơn ba tháng rồi!” Cô mỉm cười, khuôn mặt hơi ửng đỏ. Nụ cười đó vô cùng rạng rỡ, nó làm chói mắt anh ta, khiến anh ta cảm thấy nhức nhối.

Anh ta lặng người đi, dù biết trong năm năm qua cô đã có người khác, không phải chỉ sống một mình, nhưng khi tận tai nghe cô nói như vậy, Mễ Kiệt vẫn rất sốc.

“Của ai?”

“Mễ Kiệt à, tôi đã yêu người khác, ba của đứa bé!” Cô nói với giọng bình thản.

Khi nói ra mấy chữ này, trái tim cô cũng rất đau đớn, cảm giác rất chân thực. Trái tim cô run lên, rất đau, rất đau. Liệu cô có đang tự gạt mình không? Cô không biết! Thật đấy!

“Em đã yêu người khác?” Mễ Kiệt lẩm bẩm lại câu này.

“Phải!” Cô mỉm cười và đi ra khỏi góc rẽ.

Nhưng anh ta đã giữ cô lại. “Những năm qua, em luôn ở bên cạnh người đàn ông đó?”

Cô nghĩ tất cả mọi thứ cần phải cắt đứt hoàn toàn, liền nói: “Đúng vậy, tối nào tôi cũng cùng với người đàn ông đó, tối nào cũng vậy!”

Cả người anh ta cứng đờ, không thể nhúc nhích được!

Cô cố hết sức gỡ tay anh ta ra rồi bước ra ngoài, nhưng không ngờ vừa đi ra liền nhìn thấy Mig, cô ấy đang nhìn chằm chằm vào Ngô Tân Tuyên với vẻ mặt vô cảm. "Chị thật sự đã đi theo người đàn ông khác à?"

Ngô Tân Tuyên thấy mặt Mig đã sa sầm lại. "Phải!"

"Bốp" một tiếng, trên mặt Ngô Tân Tuyên đã in một dấu tay. Cô quay mặt đi chỗ khác, cắn chặt môi, không nói bất cứ điều gì.

Mig trợn mắt nhìn cô. "Sao chị có thể đối xử với anh hai của tôi như vậy? Chị có biết anh hai yêu chị đến mức nào không? Tôi cứ tưởng hôm nay chị đến đây, hai người sẽ có thể gương vỡ lại lành. Nhưng tôi không ngờ, chị lại mang theo con của người khác đến dự tiệc đính hôn của anh hai tôi, chị đúng là quá tàn nhẫn!"

"Em cứ tiếp tục đánh chị đi, Mig à, chỉ cần em vui, thì cứ đánh tiếp đi! Chị không muốn nợ gia đình em bất cứ điều gì cả!" Năm năm trước, cô từng là vợ chưa cưới của anh ta. Năm năm sau, Cung Luyến Nhi là vợ chưa cưới của anh ta, và cô không còn là gì nữa cả!

"Chị..." Mig giơ tay lên rồi thu lại. "Tôi sẽ không đánh chị nữa. Cái tát này là chị nợ anh hai tôi!"

"Được! Bây giờ chị hết nợ rồi phải không?" Ngô Tân Tuyên không hề để tâm đến dấy tay in trên mặt, chỉ mìm cười rồi đi lên lầu!

Mig đứng ngây người ra ở đó. Một lúc sau, cô quay người lại và đi đến góc rẽ, nhìn thấy Mễ Kiệt đang vịn một tay vào tường, đôi vai run rẩy. Cô không dám đi đến, cô sợ rằng anh hai mình đang khóc!

Khóe mắt Mig cũng đỏ lên, vẫn đứng sau lưng anh ta. "Anh hai, hãy từ bỏ đi! Một cô gái đơn thuần như Cung Luyến Nhi sẽ thích hợp với anh hơn! Ngô Tân Tuyên quá phức tạp!"

Mễ Kiệt không nói gì.

Tiêu Hà Hà vẫn luôn chú ý đến Ngô Tân Tuyên, lo lắng cho cô ấy. Khi thấy cô ấy quay lại, trên mặt có thêm một dấu tay, nhưng cô ấy vẫn mỉm cười. Tiêu Hà Hà đột nhiên nhớ lại bộ dạng của cô khi nhìn thấy những tấm hình thân mật của Tần Trọng Hàn và Mạc Lam Ảnh trong căn hộ Minh Hạo ngày hôm đó, cô cũng cười như vậy!

"Tân Tuyên, mặt của chị...?" Cô kéo tay cô ấy với vẻ đau lòng.

"Không sao!" Ngô Tân Tuyên lắc đầu.

Lúc này, Mai Tây Vịnh đứng ở chỗ thang cuốn, nhìn thấy Tiêu Hà Hà và Ngô Tân Tuyên, ánh mắt của bà ta vô cùng phức tạp, đặc biệt là khi nhìn thấy Ngô Tân Tuyên.

Tiêu Hà Hà liếc nhìn bà ta, không có biểu cảm nào, xem ra bà ta đã ổn, sức khỏe phục hồi tốt. Còn Cung Bồi Tân xem ra cũng không tệ với bà ta, Tiêu Hà Hà nghĩ, chắc bà ta hạnh phúc lắm!

Đây chính là mẹ ruột của cô!

Một người phụ nữ khiến cô không thể nào đưa ra kết luận!

Từng đi theo Bùi Lâm Xung, rồi đi theo Tiêu Nam Bắc, bây giờ lại đi theo Cung Bồi Tân!

Cô mím chặt môi và mỉm cười cay đắng. "Tân Tuyên à, để em đưa chị ra ngoài hít thở một chút!"

152. Chương 152

Chữ "ông ta" này, cả Tiêu Hà Hà và Ngô Tân Tuyên đều biết họ đang nói đến Bùi Lâm Xung, cả hai người cùng lúc nhìn về phía Mai Tây Vịnh với vẻ ngạc nhiên, nhưng bà ta vẫn tiếp tục châm chọc: "Đã làm người đàn bà của đại ca xã hội đen, vậy mà còn muốn quyến rũ con rể của tôi, tốt nhất cô nên bỏ ý định đó đi!"

"Bà thật bỉ ổi!" Tiêu Hà Hà đáp lại một câu. "Tân Tuyên, chúng ta đi!"

Tần Trọng Hàn lo cho Hà Hà và Ngô Tân Tuyên nên đi xuống thang cuốn để tìm họ, liền nhìn thấy cảnh tượng gươm tuốt vỏ, nỏ giương dây ở bên dưới. Đầu tiên, anh ta hơi ngây ra, rồi sau đó lập tức chạy xuống. "Có chuyện gì vậy?"

Mai Tây Vịnh cười gằn một tiếng, liếc nhìn Tần Trọng Hàn rồi quay người bỏ đi.

Vào lúc này, từ bên ngoài có một người vội vã chạy vào và nói với Mai Tây Vịnh: "Bà chủ, cô hai bị bắt cóc rồi!"

"Cái gì?" Mai Tây Vịnh hét lên. "Sao lại bị bắt cóc?"

"Bọn họ rất kỳ lạ, không cần tiền, chỉ yêu cầu cô hai hủy bỏ buổi đính hôn với cậu Mễ, và hứa sau này sẽ không kết hôn với cậu Mễ, nếu không thì…"

"Nếu không thì sao?"

Người đó nói với vẻ sợ sệt: "Giết không tha!"

Cung Luyến Nhi đã bị bắt cóc!

Tiệc đính hôn mà cô dâu biến mất, bỗng chốc trở thành một mớ lộn xộn!

Mễ Kiệt đang trong kinh hãi nhưng vẫn thấy rất áy náy!

Ngô Tân Tuyên cũng rất ngạc nhiên, mọi người đều rất lo lắng.

Cung Bồi Tân thì mặt mày tái mét, chỉ tay vào một nhóm đàn em rồi nói: "Ăn hại! Ăn hại! Tụi bây bảo vệ cô hai kiểu gì vậy? Tụi bây là heo hết à?"

"Anh à, chúng ta vẫn nên tính xa thì tốt hơn!" Mai Tây Vịnh đứng bên cạnh nói một câu đầy sợ sệt.

"Tính cái con khỉ mẹ đó!" Cung Bồi Tân đã mắng Mai Tây Vịnh ngay trước mặt rất nhiều người, cả sảnh tiệc bỗng im phăng phắc, còn ông ta đã nhận ra rằng mình đã lỡ miệng nhưng vẫn không xin lỗi, chỉ đanh mặt lại. "Tụi bây mau đi tìm cho tao!"

Mặt Mai Tây Vịnh trắng bệch ra, bà ta lùi sang một bên và không nói gì nữa!

Ông bà Mễ cũng vô cùng sốt ruột. "Sao lại như vậy chứ? Khó khăn lắm chúng ta mới chờ được đứa con dâu này mà!"

Họ đã chờ có cháu bồng rất nhiều năm rồi, nhưng mà…

Hôm nay, đứa con dâu mà khó khăn lắm họ mới có được lại gặp phải chuyện như vậy. Lần trước, cũng sau buổi tiệc đính hôn, Ngô Tân Tuyên đột nhiên biến mất… Còn lần này… Sau khi Mai Tây Vịnh nói mấy câu đó, vẻ mặt của Tiêu Hà Hà luôn không được vui. Ánh mắt sắc sảo của Tần Trọng Hàn cũng đã nhận ra tâm trạng của Hà Hà không được tốt, anh ta liếc nhìn Mai Tây Vịnh rồi lại nhìn sang Hà Hà, bỗng cảm thấy hai khuôn mặt này hơi giống nhau!

Vào lúc này, điện thoại của Mễ Kiệt reo lên. Anh ta vốn đang rất phiền muộn, nhận được cuộc gọi thì bỗng nhiên đực mặt ra, rồi phóng như bay đến một góc và nói vài câu, sau đó anh ta đi về phía bên này với vẻ mặt phức tạp.

Người thân và bạn bè của hai bên gia đình đang xì xào bàn tán. "Sao tự nhiên lại bị bắt cóc chứ?"

"Phải đó! Đúng là nẫu ruột mà!"

"Ài dà, chứ còn gì nữa!"

"..."

"Anh hai, ai lại làm việc đó? Chúng ta có báo công an không?" Mig lên đến thì nhanh nhảu lên tiếng, bỗng nhận ra Mễ Kiệt có gì đó sai sai, thậm chí còn hơi kỳ lạ.

Sau đó, Mễ Kiệt không nói gì, chỉ đi đến trước mặt Ngô Tân Tuyên, ngay trước mặt tất cả mọi người, trong lúc Ngô Tân Tuyên vẫn đang sững sờ thì cầm lấy tay cô, quỳ một chân xuống đất. "Tân Tuyên à, chúng ta kết hôn đi! Thật ra, người mà anh yêu vẫn luôn là em!"

"Hả..." Cả sảnh tiệc bỗng ồ lên.

"Chết tiệt! Mễ Kiệt, con đang làm gì vậy?" Cung Bồi Tân giận dữ.

Tiêu Hà Hà và Tần Trọng Hàn cũng ngớ mặt ra, người ngớ hơn chẳng ai khác ngoài Ngô Tân Tuyên, mặt cô ấy đỏ ửng, không phải mắc cỡ mà vì kinh ngạc. "Mễ..., Mễ Kiệt, anh mau đứng lên đi!"

"Lấy anh đi!" Mễ Kiệt vẫn nói, vẻ mặt hơi kỳ lạ.

Nhưng Ngô Tân Tuyên lắc đầu. "Mễ Kiệt à, anh mau nghĩ cách cứu cô Cung đi, đừng đùa nữa, mọi người đều đang nhìn kìa!"

Tăng Ly và Tần Trọng Hàn cũng liếc nhìn nhau, Tăng Ly nói nhỏ: "Sao lại như vậy? Làm vậy cũng hơi cay độc rồi thì phải?"

Ông bà Mễ cũng lặng người đi.

Phản ứng của Mễ Kiệt khiến mọi người bất ngờ, sau khi kinh ngạc thì bắt đầu bàn tán.

"Sao lại như vậy?"

"Mễ Kiệt chết tiệt! Cậu xem con gái tôi là gì hả?" Cung Bồi Tân giơ chân lên đá một cú về phía bên này, trúng vào vai Mễ Kiệt. Mễ Kiệt ngã xuống đất, cố chịu đau rồi lại đứng lên, vẫn giữ nguyên tư thế như vừa rồi.

Và vẫn câu nói đó: "Tân Tuyên, lấy anh đi!"

"Hả!" Ngô Tân Tuyên càng ngạc nhiên hơn, vô thức tìm kiếm sự trợ giúp của Tần Trọng Hàn và Tiêu Hà Hà.

"Mễ Kiệt, chuyện quái gì đang diễn ra vậy?" Tần Trọng Hàn đã nhận ra có gì đó không ổn. "Mễ Kiệt, lúc này nên nghĩ cách cứu Cung Luyến Nhi, anh đang làm gì vậy?"

Lúc này, Mai Tây Vịnh đột nhiên hét lên: "Tôi biết là ai rồi! Tôi biết ai đã bắt cóc Luyến Nhi rồi! Anh à..."

Chỉ thấy Mai Tây Vịnh ghét sát vào tai của Cung Bồi Tân và thì thầm mấy câu, ánh mắt của Cung Bồi Tân bỗng trở nên hung tợn, sau đó nheo mắt lại và nhìn về phía Tiêu Hà Hà, mỉm cười lạnh lùng.

Tiêu Hà Hà hơi ngây người ra, chưa kịp phản ứng lại thì Cung Bồi Tân đã đi đến gần cô.

Khi mọi người vẫn chưa kịp có phản ứng gì thì ông ta đã chụp lấy tay của Tiêu Hà Hà và kéo cô đến gần mình, một khẩu súng không biết lòi từ đâu ra đang chĩa thẳng vào đầu của Tiêu Hà Hà, sau đó Cung Bồi cười gằn rồi hét lên: "Bùi Lâm Xung, con gái của anh cũng đang nằm trong tay tôi, thả con gái của tôi ra, tôi cũng sẽ tha cho con gái của anh!"

"A..." Tiêu Hà Hà bị kéo bất ngờ nên rất đau, muốn giãy giụa nhưng họng súng lại đang chĩa thẳng vào mình. Cô bất giác đưa mắt nhìn về phía Mai Tây Vịnh, nhưng trong mắt bà ta không hề có chút áy náy nào.

Tiêu Hà Hà không dám tin bà ta lại kêu Cung Bồi Tân chĩa súng vào mình. Chút hoảng loạn ban đầu của cô, lúc này đã bị đau thương lấp đầy. Mẹ cô! Đây chính là mẹ cô.

"Chết tiệt!" Tần Trọng Hàn hoàn toàn không kịp trở tay với tình huống xảy ra quá bất ngờ này. Trong mắt anh ta lóe lên chút bối rối, nhưng chớp mắt đã lấy lại trí huệ của mình: "Chú Cung à, chú có gì thì từ từ nói, chú thả Hà Hà ra đi!"

Lúc này trái tim của Tiêu Hà Hà vô cùng chua xót, đột nhiên cô muốn khóc nhưng lại không thể khóc được. Đây chính là mẹ của cô, mẹ của cô đó!

Cô đưa mắt nhìn sang Tần Trọng Hàn, nhìn thấy sự căng thẳng trong mắt anh ta, cô bỗng mỉm cười với Tần Trọng Hàn.

Tại thời điểm này, cô cảm thấy có Tần Trọng Hàn thật tuyệt! Ít ra anh ấy cũng lo lắng cho mình!

Nhìn vào nụ cười của cô, trái tim Tần Trọng Hàn thắt lại. "Hà Hà, em đừng sợ, có anh ở đây!"

Cô biết có anh ta ở đây, cô biết điều đó, nên cô không sợ.

"Nói với Bùi Lâm Xung, thả con gái tôi ra!" Cung Bồi Tân đã kéo Tiêu Hà Hà đi ra bên ngoài.

"Khoan đã!" Giọng Tần Trọng Hàn trầm hẳn đi, khi giọng nói lạnh lùng vang lên, khuôn mặt điển trai cũng u ám lại, trong tư thế cao ngạo và uy nghiêm, làm cho tất cả mọi người đều sững sờ. "Chú Cung, Hà Hà là người phụ nữ của tôi, nếu chú đưa cô ấy đi như vậy, có phải là không nể mặt tôi?"

"Tần Trọng Hàn." Khuôn mặt vừa mới tức giận bỗng trở nên do dự, không phải Cung Bồi Tân không biết thế lực của Tần Trọng Hàn, biết rõ mánh khóe của anh ta trên thương trường, vậy nên đứa con rể đầu tiên mà ông ta lựa chọn chính là anh ta. Trên người anh chàng này có khí chất vua chúa, đó là điều mà Mễ Kiệt không có! "Đây là hận thù riêng giữa tôi và Bùi Lâm Xung! Cậu yên tâm, chỉ cần con gái tôi không việc gì, người phụ nữ của cậu cũng sẽ không sao!"

"Vậy là chú Cung vẫn khăng khăng đưa người phụ nữ của tôi đi?" Giọng trầm thấp của Tần Trọng Hàn kèm theo vẻ lạnh lùng, ánh mắt híp lại sắc bén, khóa chặt khuôn mặt già nua của Cung Bồi Tân, rồi nhìn sang Mai Tây Vịnh.

Tất cả mọi người đều ngây ra.

Mễ Kiệt cũng hoàn toàn không ngờ được, Ngô Tân Tuyên liền vội vã kéo anh ta đứng lên. "Mễ Kiệt à, anh đứng dậy đi. Anh nói cho tôi biết, có phải có người đe dọa anh không?"

Mễ Kiệt không nói gì, chỉ nói: "Chú Cung, chú thả Hà Hà ra đi! Con hứa sẽ cứu được Luyến Nhi về!"

"Đừng hòng! Thằng nhóc như cậu đừng hòng sẽ cưới được con gái của tôi! Chết tiệt!" Cung Bồi Tân hét lên đầy giận dữ: "Con gái tôi đúng là mù mắt thật rồi, sao lại phải lòng tên tiểu nhân một dạ hai lòng như cậu!"

Mễ Kiệt không nói gì, chỉ lặng lẽ chịu đựng những lời chửi rủa của Cung Bồi Tân.

Còn Tần Trọng Hàn, lúc này trên khuôn mặt của anh ta đã không còn vẻ khách sáo như ban đầu nữa.

Một khuôn mặt ba mươi tuổi nam tính và trưởng thành, có vẻ lạnh lùng và sắc bén sau khi đã trải qua nhiều sương gió, những đường nét trên khuôn mặt rõ ràng như điêu khắc. Bên dưới đôi chân mày đen dày, một đôi mắt như hố sâu không thấy đáy, đôi môi mím chặt làm khóe môi hơi cong xuống. Khí thế này đã làm cho Cung Bồi Tân hơi chột dạ.

"Thả cô ấy ra!" Tần Trọng Hàn lại nói một câu, nhưng lại đưa mắt nhìn sang Tăng Ly. Chỉ một cái nhìn thẳng vào mắt, Tăng Ly liền hiểu ra điều gì đó.

Tăng Ly lập tức nói với Cung Bồi Tân: "Chú Cung à, chú thả Hà Hà ra đi! Nếu chú đã biết Luyến Nhi đang ở trong tay ai rồi, vậy cần gì phải làm khó Hà Hà chứ? Làm vậy chỉ tăng thêm mâu thuẫn thôi!"

Cung Bồi Tân vì thể diện nên bàn tay cầm súng hơi run lên, nhưng vẫn chĩa thẳng vào đầu của Tiêu Hà Hà. Ông ta đang do dự, đang cân nhắc.

Tăng Ly lại nói: “Chú Cung đưa Hà Hà đi, không những trở mặt với bên kia, chỉ e ngay cả Tần thị…”

Anh ta không nói tiếp nữa, nhưng ý tứ rất rõ ràng. Làm mích lòng Tần thị, sau này nhà họ Cung còn có thể hiện diện trên thương trường à?

Mai Tây Vịnh lại lắc đầu với Cung Bồi Tân, rồi vội vã nói: “Không được, không thể thả ra! Bùi Lâm Xung sẽ làm bất cứ điều gì, Tiêu Hà Hà là bùa hộ mệnh.”

Tiêu Hà Hà nghe thấy câu nói này, cả khuôn mặt trở nên nhợt nhạt, trong nỗi đau khổ đan xen một cảm xúc gì đó không thể diễn tả được…

Ánh mắt như diều hâu của Tần Trọng Hàn quét về phía Mai Tây Vịnh, bà ta hơi rụt người lại, núp sau lưng Cung Bồi Tân. “Anh à, chúng ta mau về nhà đi! Dùng cô ta để trao đổi Luyến Nhi! Luyến Nhi chưa về, chúng ta sẽ không thả cô ta ra!”

“Thím Cung à, thím tưởng làm vậy là đưa Hà Hà đi được sao?” Khuôn mặt của Tần Trọng Hàn cương nghị như dao cắt lát, đường nét đẹp đẽ, trong đó toát lên vẻ uy nghiêm vô hình làm cho tất cả mọi người đều không dám lên tiếng.

Anh ta tiến lên phía trước một bước.

“Cậu không được qua đây!” Cung Bồi Tân ngay lập tức hét lên.

“Chú cung sợ gì hả? Trong tay tôi đâu có vũ khí gì!”

“Tần Trọng Hàn, nếu cậu còn bước thêm một bước, tôi sẽ nổ sung đó! Cùng lắm là mọi người ôm nhau mà chết!”

“Hừ! Không biết tốt xấu!” Nắm đấm của Tần Trọng Hàn lúc này đang siết chặt bên người, cố nhịn, chỉ cười gằn: “Cung Bồi Tân, chú thật sự muốn đối đầu với tôi à?”

Lần này, anh ta không còn khách sáo nữa, đã gọi thẳng tên của Cung Bồi Tân.

Cung Bồi Tân bỗng ngớ ra, sắc mặt hơi tái đi. “Vì con gái của tôi, tôi sẽ bất chấp mọi giá! Cậu tránh ra, nếu không, tôi sẽ nổi súng thật đó!”

“Tần Trọng Hàn, không sao đâu anh!” Lúc này Tiêu Hà Hà đã lên tiếng, nhưng giọng cô rất đau thương, ẩn chứa nỗi đau thương khắc sâu vào xương tủy!

“Hà Hà, em đừng sợ! Rồi sẽ ổn thôi!” Tần Trọng Hàn cũng thoáng nhìn thấy, một nhóm người vị vây trong

sảnh, anh ta cố gắng tìm kiếm cơ hội.

153. Chương 153

Cả quá trình đều rất chặt chẽ và thông suốt, chờ đến khi Cung Bồi Tân có phản ứng, trên mũi và miệng ông ta đã đầy máu tươi.

"Thành thật xin lỗi, vừa rồi tôi chỉ nói chơi thôi, làm gì có Luyến Nhi nào ở đây, chọc mọi người thôi. Chú xem đó, sao chú thím lại dễ tin quá vậy?" Tăng Ly chớp chớp đôi mắt đào hoa với vẻ hóm hỉnh, liếc nhìn khẩu súng trong tay ông ta. "Chú Cung à, không biết đây có phải là súng thật hay không, hay để tôi thử bắn vào bụng chú một phát được không?"

"Cậu..., cậu đừng bắn!" Mai Tây Vịnh hét lên: "Đó là súng thật đó!"

"Bà xã à, không sao nữa rồi!" Tần Trọng Hàn nhẹ nhàng an ủi Tiêu Hà Hà.

Tiêu Hà Hà dựa vào lòng Tần Trọng Hàn, vừa quay người lại thì đôi tay nhỏ nhắn của cô đã quấn quanh cổ anh ta, vùi mặt vào ngực anh ta, buồn bã nói: "Tần Trọng Hàn, em muốn về nhà, chúng ta về nhà đi có được không?"

"Được! Chúng ta về nhà!" Anh ta vỗ nhẹ vào lưng cô. "Đừng, mọi chuyện đã có anh!"

"Hà Hà, không sao chứ?" Ngô Tân Tuyên cũng rất sợ hãi.

Tiêu Hà Hà chỉ dựa vào lòng Tần Trọng Hàn, không nói gì, chỉ lắc đầu.

Cung Bồi Tân và Mai Tây Vịnh lúc này đã cờ im trống lặng, nhưng Mễ Kiệt lại lên tiếng. "Hàn à, chú Cung và dì Mai chỉ vì quá lo cho Luyến Nhi, hy vọng cậu hãy hiểu cho tâm trạng họ. Hà Hà không sao rồi, mọi người đi trước đi!"

Từ nãy đến giờ Mig không nói gì, nhưng cô vẫn không rời mắt khỏi khuôn mặt của Mai Tây Vịnh. Cuối cùng, cô không nhịn được nữa phải đi đến. "Dì Mai, dì thực sự là dì Mai đó hả? Tôi thấy dì đúng là người mẹ có lòng dạ độc ác nhất trên đời này rồi đó. Thật buồn cười! Con gái sống hay chết thì không lo, vậy mà đi lo cho cô con gái xa lạ không cùng chung huyết thống, dì đúng là tấm gương mẹ kế trên đời đó ha. Có cần chúng tôi đúc cho dì một bức tượng bằng đồng, rồi xây một cái đền để thờ phụng dì không? Để người dân toàn thành phố này chiêm ngưỡng, cho mọi người biết rằng dì là người mẹ kế vĩ đại nhất, vô tư nhất trên đời này không?"

Mặt của Mai Tây Vịnh bỗng tái mét, đầu cúi xuống rồi lại nhanh chóng ngẩng lên. "Tôi không biết cô đang nói gì!"

Mig cười gằn: “Phải rồi, hạng phụ nữ như dì chỉ giỏi giả ngu ngốc, chỉ giỏi diễn kịch, vì vinh hoa phú quý cho bản thân mà vứt bỏ hai đứa con vẫn còn thơ dại của mình, đi lấy người quyền cao chức trọng, sao dì dám thừa nhận được chứ?”

Tiêu Hà Hà đột nhiên ngẩng đầu lên và khẽ hét lên trong đau đớn: “Mig, đừng nói nữa, em xin chị đừng nói nữa mà!”

Nhưng Mig kiên quyết: “Hà Hà, tại sao lại không nói? Chị đã nhịn bà ta nhiều năm rồi, hôm nay chị phải vạch mặt bà ta. Mọi người hãy nhìn cho kỹ, người phụ nữ họ Mai này, là mẹ ruột của Hà Hà. Vừa rồi, nếu chúng ta không nhìn nhầm, chính bà ta đã kêu chú Cung chĩa súng vào Hà Hà, dùng con gái ruột của mình để đổi lấy con gái ghẻ, hành vi của bà ta thực sự khiến người khác cảm thấy vô cùng khó tin!”

Mẹ ruột?

Tần Trọng Hàn ngây người ra, thảo nào, thảo nào mặt mày Hà Hà lại trắng bệch ra như vậy, thảo nào vẻ mặt của cô đau thương đến vậy. Thì ra, Mai Tây Vịnh là mẹ ruột của cô!

Cơ thể của người đang ôm trong lòng đang run rẩy lên, tay của Tần Trọng Hàn bỗng siết thật chặt. Cô ấy, đúng là giỏi chịu đựng!

“Hả… Sao lại có người mẹ như vậy?”

“Phải đó, thật kỳ lạ, kêu chồng sau chĩa súng đe dọa con gái ruột của mình!”

“Hạng người không thương con gái ruột thì làm gì mà thương con ghẻ được, điều này thực sự nực cười!”

“…”

“Mig, xin chị đừng nói nữa mà!” Trong mắt và trong tim Tiêu Hà Hà, người phụ nữ này đã trở thành một người xa lạ từ lâu rồi.

Mig thật sự rất tức giận, cô ấy không nhìn thấy vẻ mặt của Hà Hà lúc này đang nhợt nhạt như thế nào, chỉ tiếp tục nói: “Hà Hà, sao em tốt bụng quá vậy? Người phụ nữ này không xứng làm mẹ của em, nhưng chị muốn cho bà ta biết rằng bà ta không phải là con người! Hãy để cho mọi người biết rằng bà ta không xứng đáng được làm mẹ!”

Sắc mặt của Cung Bồi Tân càng khó coi hơn, nhìn vào Mig, khuôn mặt đó trở nên lạnh lùng và hung dữ, lên tiếng với giọng u ám. “Cô im miệng đi!”

“Tôi im miệng đi?” Mig cười mỉa mai: “Nếu không phải vì nể mặt Cung Luyến Nhi, chú tưởng tôi sẽ đứng ở đây để tham gia bữa tiệc đính hôn này à? Chú tưởng tôi thích người của gia đình chú làm chị dâu của tôi

à? May mà Cung Luyến Nhi không phải là loại người độc địa như chú và dì, nếu không, chị ấy đừng mong được làm chị dâu của tôi! Tôi rất nghi ngờ, vợ chồng chú có phải là con người không nữa! Chú biết rõ Hà Hà là con gái của Mai Tây Vịnh, vậy mà lại giả vờ như không biết, lương tâm của chú bị chó nhai rồi sao?"

Mai Tây Vịnh vẫn chỉ im lặng.

Mig càng nói thì càng giận. "Mọi người thấy rồi đó! ba mẹ à, con không đồng ý cho anh hai con cưới Cung Luyến Nhi đâu, không phải vì bản thân chị ấy, mà vì ba mẹ của chị ấy thật sự quá đáng ghét!"

"Mig à, xin chị đừng nói nữa có được không?" Tiêu Hà Hà không muốn để cho những chuyện đó lại nghiền nát trái tim mình một lần nữa, tuy từ lâu cô đã trở nên mạnh mẽ, từ lâu cô đã không còn quan tâm, nhưng khi thực sự nói ra, trái tim cô như thế bị một vật nặng nào đó nghiền nát vậy, ngay cả hít thở cũng đau đớn.

"Hà Hà, chúng ta về nhà!" Tần Trọng Hàn bồng Hà Hà lên rồi nhìn sang Ngô Tân Tuyên, sau đó nói với Tăng Ly: "Cậu đưa Tân Tuyên về nhà, bảo vệ an toàn chô chị ấy!"

Rồi hai người họ rời đi.

Còn Cung Bồi Tân và Mai Tây Vịnh đã trở thành đối tượng bàn tán của mọi người, Mễ Kiệt vô cùng kinh ngạc, thì ra Mai Tây Vịnh là mẹ ruột của Hà Hà!

"Chú Cung à, chú và dì cũng về đi!" Tăng Ly vẫy vẫy súng. "Con gái chú sẽ được thả về thôi!"

Ngô Tân Tuyên cũng nói: "Ông Cung, bà Cung, Cung Luyến Nhi sẽ quay về một cách bình an, xin ông bà cứ yên tâm!"

Lúc này, trong lòng cô rất kinh ngạc, có vẻ như cô đã biết tại sao Bùi Lâm Xung lại làm điều này! Nhất thời cô cảm thấy không thể hiểu được, nhưng vẫn có đủ loại cảm xúc khó tả.

Ngô Tân Tuyên quay sang nói với Mễ Kiệt: "Mễ Kiệt, ông ấy đã đe dọa anh có phải không?"

Mễ Kiệt hơi ngây ra, rồi sau đó mở phím ghi âm và đưa cho Ngô Tân Tuyên. "Đây là đoạn ghi âm cuộc gọi vừa rồi, em nghe đi!"

Ngô Tân Tuyên cầm lấy, rồi nghe thấy giọng nói trầm thấp của Bùi Lâm Xung: "Mễ Kiệt, Cung Luyến Nhi đang ở trong tay tôi!"

"Ông muốn gì? Ông là ai?" sau đó là giọng của Mễ Kiệt.

“Tôi là ai không quan trọng, quan trọng là cậu không được cưới Cung Luyến Nhi!”

“Rốt cuộc ông muốn gì? Ông đừng làm hại cô ấy!”

“Tôi muốn cậu cưới Ngô Tân Tuyên! Cô ấy yêu cậu rất nhiều, cô ấy chưa bao giờ quên cậu cả! Tôi biết nỗi khổ trong lòng cô ấy, cũng biết người cậu yêu là cô ấy. Mễ Kiệt, bây giờ cậu hãy đi qua cầu hôn, ngay trước mặt tất cả mọi người, cậu hãy qua cầu hôn với Ngô Tân Tuyên đi!”

“Tôi cầu hôn rồi thì ông sẽ thả Cung Luyến Nhi ra chứ?”

“Sau khi hai người kết hôn thì tôi sẽ thả Cung Luyến Nhi ra! Hãy làm theo lời tôi nói, lập tức kết hôn với Ngô Tân Tuyên, chẳng phải cậu thích cô ấy à? Ngay lập tức, ngay lập tức cầu hôn đi, nếu không, Cung Luyến Nhi đừng mong được sống mà trở về!”

“Được! Tôi hứa!”

Đoạn ghi âm này khiến Ngô Tân Tuyên trơ ra như khúc gỗ, một lúc lâu sau mới có phản ứng. “Mễ Kiệt, tôi xin lỗi, tôi sẽ kêu ông ấy thả cô dâu của anh ra, cô ấy sẽ về mà không có bất kỳ thiệt hại nào!”

Mễ Kiệt nhìn Ngô Tân Tuyên: “Ông ấy chính là người đó?”

Ngô Tân Tuyên gật đầu với vẻ đờ đẫn: “Mễ Kiệt, đây chỉ là hiểu lầm!”

Nói rồi, cô lập tức đi về phía Tăng Ly và Tăng Dương Dương. “Hai người đưa tôi về trước được không?”

Cung Bồi Tân và Mai Tây Vịnh không còn súng trong tay nên cũng không thể đe dọa họ được nữa, đành phải quay về tính kế hoạch lâu dài khác.

Ở biệt thự số 15.

Sau khi về tới, Tiêu Hà Hà nói muốn được yên tĩnh một mình, không cho Tần Trọng Hàn làm phiền cô.

Nhưng Tần Trọng Hàn không thể nào yên tâm được, anh ta thấy cô ngồi trên ghế sofa trong phòng ngủ, nhìn chằm chằm vào bầu trời bên ngoài cửa sổ. Nhưng lúc này, đã là ban đêm rồi.

Sắc mặt của Tiêu Hà Hà hơi nhợt nhạt, khóe miệng cũng nhếch lên một nụ cười bi thảm.

Sẽ không bao giờ quên được bà ta đã bỏ rơi cô và em trai, sẽ không bao giờ được bà ta vì Cung Luyến Nhi mà kêu Cung Bồi Tân chĩa súng vào đầu mình, bà ta đúng là bà mẹ kế tốt nhất trên đời! Còn cô, không

biết tại sao bà ta lại đối xử với mình như vậy!

Còn Tần Trọng Hàn vẫn bước vào, không đến gần cô, chỉ nhìn cô từ xa. Cô vẫn đang cau mày lại, giữa hai chân mày là nỗi buồn phiền và đau khổ không thể nào giãn ra được.

Cảnh đêm lờ mờ xâm chiếm nỗi đau của cô, trên khuôn mặt xinh đẹp của cô không hề có nước mắt, nhưng bộ dạng trông vẫn rất đáng thương, chắc chắn sẽ làm cho người đàn ông đó muốn bảo vệ cô.

Tần Trọng Hàn hiểu tâm trạng của cô vào lúc này, thì ra Mai Tây Vịnh là mẹ cô! Quá chấn động! Anh ta gần như không thể tin được, không thể tin được rằng Mai Tây Vịnh lại kêu Cung Bồi Tân làm vậy với cô ấy!

Còn nữa, rõ ràng nhà họ Cung rất giàu có, bỏ ra ít tiền để chữa bệnh cho em trai của Hà Hà cũng không phải là chuyện không thể, nhưng tại sao Mai Tây Vịnh lại để cho cô ấy phải đi làm người đẻ thuê? Anh ta nhớ khi anh ta và cô xảy ra chuyện đó thì cô chỉ mới mười bảy tuổi, ở độ tuổi đó, một mình cô ấy làm sao chống chọi được?

Trong tim Tần Trọng Hàn lúc này vô cùng hối hận, anh ta nhớ lại đêm đó mình đã chế nhạo cô, nhớ lại đêm đó em trai của cô đã qua đời, nhớ lại ngày mà con vừa chào đời thì anh ta đã cướp con đi…, trong lòng anh ta vô cùng xót xa ân hận… Anh ta đã làm gì vậy trời ơi!

Hà Hà đã phải chịu bao nhiêu cực khổ? Đã phải chịu bao nhiêu thiệt thòi rồi?

Anh ta đã làm gì vậy chứ?

Tiêu Hà Hà đột nhiên cuộn người lại, cúi đầu xuống, tóc phủ lên mặt cô, để người khác không nhìn thấy vẻ mặt cô.

Tim Tần Trọng Hàn thắt lại, cô quá nhỏ bé và mỏng manh, cuộn tròn mình lại ở đó.

Không có tiếng khóc, cũng không có cử động gì, cô im lặng đến đáng sợ.

Một lúc lâu sau, cô đột nhiên thở dài, lại ngẩng đầu lên và nhìn vào bầu trời đêm bên ngoài cửa sổ. Mùa đông này thực sự rất lạnh lẽo!

Nhìn thấy ánh mắt đau buồn của cô vào lúc này, anh ta liền đi đến mà không nghĩ gì, ngồi xổm xuống bên cạnh cô rồi ôm cô vào lòng, nói bằng giọng thương tiếc: “Em muốn khóc thì cứ khóc ra đi!”

Tiêu Hà Hà nhìn lên với vẻ mặt thất vọng và buồn bã, trợn to đôi mắt, có chút ngỡ ngàng, hỏi bằng giọng rất yếu ớt: “Tần Trọng Hàn, anh có tin bà ta là mẹ của em không?”

Vẻ mặt của Tần Trọng Hàn bỗng trở nên đau khổ. "Hà Hà à, đừng nghĩ về nó nữa, em vẫn còn có anh, có Ngữ Điền, có Thịnh Thịnh!"

Trong ánh mắt lạc lõng của Tiêu Hà Hà lóe lên một chút đau thương, rồi bỗng lấy lại nụ cười, nhìn vào Tần Trọng Hàn và nói: "Có vài chuyện có thể cho qua, nhưng cũng có những chuyện không bao giờ buông bỏ được. Lần này, lòng em thực sự đã chết rồi! Anh nói cho em biết đi, em có thể xem như bà ta đã chết rồi không?"

"Hà Hà..." Anh ta thì thầm và ôm cô thật chặt, nhưng không biết phải trả lời thế nào. Nhưng thấy cô đau buồn đến vậy, anh ta không thể chịu được. "Có lẽ bà ấy có nỗi khổ riêng, không có người mẹ nào mà không thương con của mình cả!"

"Nhưng bà ta chưa bao giờ yêu thương em và em trai của em! Tần Trọng Hàn, bà ta chưa bao giờ yêu thương tụi em cả! Thậm chí bà ta còn thờ ơ hơn những người xa lạ! Khi Tiêu Tiêu bị bệnh nặng, em từng đến cầu xin bà ta, nhưng bà ta chỉ đưa cho em một số tiền ít ỏi, không bằng một phần mười tiền mua mỹ phẩm của bà ta. Khi đó, em cũng nghĩ rằng bà ta có nỗi khổ riêng, em không oán hận bà ta, nhưng bây giờ..."

154. Chương 154

Đúng ngay lúc này, điện thoại của Tần Trọng Hàn reo lên. Anh ta vẫn ôm cô bằng một tay, còn tay kia cầm máy để trả lời. "Alo!"

"Tần Trọng Hàn, con gái tôi không sao chứ?" Ở đầu bên kia là tiếng hét cấp thiết của Bùi Lâm Xung. "Tôi nghe nói Mai Tây Vịnh định làm hại con gái tôi phải không?"

Tần Trọng Hàn nghe thấy tiếng hét quá lớn của ba vợ, chỉ nói bằng giọng thương tiếc: "Ba vợ à, Hà Hà không sao rồi. Ba hãy thả Cung Luyến Nhi ra đi, làm vậy không ổn chút nào! Tân Tuyên đã từ chối Mễ Kiệt ồi, không thể nào quay lại được nữa đâu! Con và Hà Hà đều mong ba có thể nhìn thẳng vào tình cảm của mình, sống cùng Tân Tuyên!"

"Hà Hà không sao thật chứ?" Bùi Lâm Xung trầm ngâm một hồi rồi hỏi.

"Cô ấy ổn rồi, đang ở với con, con sẽ dùng mạng sống của mình để bảo vệ cô ấy!"

"Không sao thì tốt rồi, không sao thì tốt rồi!"

Lúc này Tiêu Hà mới biết thì ra Bùi Lâm Xung đã làm việc đó, trái tim cô bỗng nhiên chua xót. Tuy không được mẹ ruột quan tâm, nhưng có thêm một người cha ruột, trong lòng cô lúc này lại ấm áp lên.

Thôi không nghĩ nữa, cứ xem như không có người mẹ này! Chưa từng có, thì không phải đau buồn! Nhưng

trái tim cô… vẫn đau vì không thể tự lừa dối mình được.

Tần Trọng Hàn lại nói thêm vài câu rồi gác máy, cúi xuống nhìn Tiêu Hà Hà, nhưng cô lại mỉm cười.

Cô đã cười, nụ cười vô cùng rạng rỡ, ngẩng mặt lên và vẫn giữ nụ cười đó. "Em ổn rồi, bởi vì em có anh, có ba ruột quan tâm đến em, vậy nên em rất hạnh phúc!"

Anh ta biết chắc chắn cô đã chôn kín tất cả trong lòng, nên cô mới cười rạng rỡ như vậy, như thể chẳng có chuyện gì xảy ra cả.

"Hà Hà…" Tần Trọng Hàn nghẹn ngào.

Thương xót cô gái ngốc nghếch này quá! Nhưng chẳng lẽ cô không biết "thông minh quá sẽ bị thông minh hại" hay sao? Cô càng tỏ vẻ không quan tâm, thì thật ra trong tim cô càng tổn thương sâu sắc hơn.

Nhớ lại lúc mà Mai Tây Vịnh nói Hà Hà là bùa hộ mệnh đó, Tần Trọng Hàn cảm nhận được rõ ràng tim của Hà Hà đã hoàn toàn tan vỡ. Nụ cười đó, trông rất nhẹ nhõm, nhưng đằng sau nó lại là một nỗi đau thương nặng nề, vì đau mà phải cười lớn, trống rỗng và tuyệt vọng.

"Em không sao rồi mà, anh có thể buông em ra rồi đó!" Cô nhanh chóng lấy lại vẻ bình thản, trong những năm qua, cô đã trải qua quá nhiều chuyện, nên mấy chuyện nhỏ nhặt này làm sao dễ dàng đánh bại được cô.

Ánh mắt Tần Trọng Hàn dừng trên mặt cô, trong mắt và trong tim đều đau nhói, nhìn vào nụ cười trên môi cô mà bực mình. "Anh không thích em che giấu cảm xúc của mình trước mặt anh, anh chỉ muốn em thật sự là em, đừng ép buộc mình phải cười như thế này, anh đau lòng lắm!"

Anh ta biết cô đang gượng cười, có lẽ vì cô không muốn mình phải lo lắng, nhưng mẹ cô đã đối xử với cô như vậy, sao cô lại không giận, không buồn cho được? Hễ nghĩ đến Mai Tây Vịnh đã đối xử với Hà Hà như vậy, nắm đấm của Tần Trọng Hàn càng siết chặt hơn. Chết tiệt! Rốt cuộc Hà Hà đang phải chịu đựng gì thế này?

Ánh mắt anh ta rất sắc bén, nhìn thấu tim gan của cô.

"Tần Trọng Hàn, thật ra tim em rất đau, em muốn khóc nhưng cũng muốn cười, nên không biết phải làm gì nữa!" Những giọt nước mắt đè nén đã lâu từ từ rơi xuống, Tiêu Hà Hà ôm chặt cánh tay của Tần Trọng Hàn, bắt đầu khóc thổn thức. "Anh phải là người thân của tôi suốt đời, người nhà của em suốt đời, suốt đời cũng đừng làm tổn thương em có được không?"

"Cô bé ngốc nghếch, anh không chiều em thì chiều ai nữa?" Anh ta khẽ thở dài, siết chặt cô hơn. Có lẽ khóc ra được mới là tốt cho Hà Hà nhất.

“Nhưng em vẫn không thể xem như bà ta đã chết, phải làm sao đây anh?” Tiêu Hà Hà cố nén đau khổ, ôm chặt Tần Trọng Hàn, muốn được truyền chút sức mạnh từ anh ta.

“Cô bé à, hãy thuận theo tự nhiên đi! Chúng ta đừng nghĩ về bà ấy, chúng ta phải vui vẻ!”

“Phải! Ba từng nói em phải vui vẻ! Em có hai người ba, có lẽ vì mẹ không yêu thương em nên em mới có được những người cha thương em như vậy. Bây giờ em có ba Lăng Phong, em rất hạnh phúc! Em còn có anh, và các con!”

Anh ta bồng cô lên giường. “Khóc đã rồi, bây giờ em ngủ đi, mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi!”

Anh ta kéo chăn lên và đắp cho cả hai.

Tắt đèn rồi, bàn tay to lớn của anh ta ôm chặt cô vào lòng, vỗ nhẹ vào lưng cô nhưng không có bất kì ý nghĩ xấu xa nào, chỉ muốn ôm cô, an ủi cô, cho cô ấm áp, cho cô sức mạnh.

Nhưng, anh ta vẫn cảm nhận được nước mắt của cô, nóng hổi, rơi trên áo anh ta, làm tim anh ta thắt lại. Khóc đi, khóc ra được thì tốt!

Một lúc sau, cuối cùng cô cũng ngừng khóc.

Và anh ta chỉ ôm cô như vậy, vỗ nhẹ vào lưng cô. Nước mắt cô làm ướt áo anh ta, ướt một mảng lớn, đầy nước mắt nước mũi. Cô khóc thút thít: “Em xin lỗi, làm ướt áo của anh rồi!”

“Không sao, đây luôn là lãnh thổ độc quyền của em, em muốn làm gì cũng được!”

“Có lạnh không?” Cô nói rồi cởi nút áo của anh ta. “Đừng mặc áo này nữa!”

Cô hoàn toàn vô ý, nhưng Tần Trọng Hàn bỗng nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của cô. “Hà Hà, đừng cởi!”

“Nhưng anh không thể mặc cái áo ướt này được, em đã làm dơ áo của anh rồi, mặc vậy sẽ khó chịu lắm!” Cô lại cở thêm một hột nút nữa, bàn tay nhỏ nhắn vô tình chạm vào làn da nóng hổi của anh ta, ngay lập tức khiến anh ta hít vào một hơi.

Tiêu Hà Hà vẫn không nhận ra, cứ giúp anh ta cởi áo ra rồi để lên đầu giường, rồi cô mới quay người lại, tiếp tục vùi mặt vào ngực anh ta. “Em sẽ không khóc nữa đâu, khóc nhiều làm em đau mắt quá, không thoải mái chút nào…”

Cơ thể cô tỏa ra hương thơm thoang thoảng, mặt cô dính chặt vào da anh ta, khiến anh không kìm chế được, nói bằng giọng khàn khàn. “Bà xã à, em gây ra họa rồi!”

“Cái gì?” Cô ngạc nhiên hỏi.

“Anh khó chịu, anh khó chịu lắm!” Vẻ mặt của anh ta rất phức tạp. “Anh muốn em!”

Câu nói của anh ta làm mặt cô bỗng đỏ bừng lên. Cô lập tức lùi lại, muốn tạo khoảng cách giữa hai người, nhưng anh ta đã chụp lấy tay cô, kéo tới và kêu cô chạm vào thằng nhỏ của anh ta.

“A…” Cô xấu hổ đến mức muốn chui xuống đất.

Còn anh ta thì hít một hơi thật sâu rồi thả bàn tay nhỏ nhắn của cô ra. “Không sao, ông xã sẽ chịu đựng vậy!”

Đột nhiên cô rất cảm động, nghĩ rằng dạo này anh ta thực sự rất ngoan ngoãn, tối nào cũng phải ôm cô rồi chịu đựng nỗi giày vò này, nhưng lần nào anh ta cũng phải nhịn cả.

Cảm động vì sự nhẫn nại của anh ta, cũng rất ngạc nhiên vì khí thế của anh ta hôm nay, cô đột nhiên nhớ lại vẻ anh minh thần võ của anh ta vào thời khắc anh ta cứu cô. Cô nghĩ, nếu lúc đó không phải vì quá đau buồn, cô nhất định sẽ reo hò lên rồi!

Cô vươn tay ra và vuốt ve những đường nét trên khuôn mặt đẹp trai của anh ta, đôi mắt đen sâu thẳm, tim cô run rẩy: “Tần Trọng Hàn, anh thích em từ khi nào vậy?”

Anh ta hơi ngây người ra rồi suy nghĩ. “Chắc là từ khi biết được Thịnh Thịnh không phải là con của em! Lúc đó anh đã rất ngạc nhiên, nghĩ rằng em nhất định là một cô bé tốt bụng, vậy là anh bắt đầu tìm hiểu thêm về em. Sau đó anh nhận ra em thật sự rất tử tế, còn anh, đã không nhìn nhầm!”

Anh ta duỗi cánh tay dài như vượn ra và siết chặt cô vào lòng.

Tiêu Hà Hà thở dài thật khẽ, dúi mặt vào bờ ngực rộng lớn và rắn chắc của anh ta, tim đập thình thịch, nhưng trong lòng lại cảm thấy đầy mật ngọt.

Một tay anh ta nâng cằm cô lên.

Bốn mắt nhìn nhau, si mê khờ dại…

Anh ta cúi đầu xuống, Tiêu Hà Hà ngước mặt lên, hai người bắt đầu những nụ hôn nhiệt tình, mềm mại và triền miên.

Rồi anh hít vào một hơi thật sâu, vội vàng buông cô ra, rồi quay lưng lại không dám nhìn cô, anh ta sợ rằng mình sẽ không chịu đựng nổi mà đòi hỏi cô. Nhưng tối nào cũng phải chịu đựng như vậy thì thật sự

quá khủng khiếp!

Tiêu Hà Hà đột nhiên phì cười, cô dựa nhẹ vào và ôm lấy lưng anh ta từ phía sau. “Tần Trọng Hàn… Thật ra, thật ra sức khỏe của em đã ổn rồi…”

“Em nói cái gì?” Anh ta ngây người ra, nhất thời chưa phản ứng kịp.

Bàn tay nhỏ nhắn của cô vẽ vòng tròn trên tấm lưng trần của anh ta. “Anh không muốn à?”

“Chết tiệt!” Tần Trọng Hàn khẽ hét lên. “Có trời biết anh muốn đến thế nào!”

Anh ta quay ngoắt lại và lăn người đè lên cô. “Hà Hà à, bây giờ em hối hận thì vẫn còn kịp!”

Tiêu Hà Hà đỏ mặt ngượng ngùng, rồi đột nhiên khẽ cười, đôi môi mỏng manh lạnh lẽo hôn lên môi Tần Trọng Hàn một cách dịu dàng, tim bắt đầu đập nhanh hơn.

“Thế này thì không được.” Khi Tiêu Hà Hà muốn rụt người lại thì Tần Trọng Hàn cười hì hì một cách ma quái, nhanh chóng ôm lấy người cô, làm sâu thêm nụ hôn nồng cháy và thân mật của nhau.

Lòng bàn tay to lớn của anh ta đã không kìm nén được, khẽ trượt trên tấm lưng mảnh mai của cô, di chuyển từng chút một. Những nơi bàn tay anh ta đi qua đều đốt lên ngọn lửa tình rực cháy, và áo của cô cũng đã bị anh ta cởi ra trong cơn mưa hôn triền miên bất tận.

Môi anh ta, trượt xuống xương quai xanh của cô, hôn thẳng xuống bụng cô. Cô run rẩy, và không còn sức chống đỡ. “Tần Trọng Hàn…”

Anh ta lại ngẩng đầu lên và bịt chặt môi cô, mồ hôi giọt trên da cô khiến cô run rẩy. Anh ta nhìn cô. “Hà Hà à, đừng bao giờ rời xa anh!”

Cô nhìn vào đôi mắt đen nhánh của anh ta, rồi dâng lên đôi môi đỏ tươi mềm mại của mình.

Anh ta dừng lại, biết rằng sức khỏe cô vẫn còn rất yếu, anh ta không dám đụng chạm lung tung, nên cố nhịn. “Em có đau không?”

Cô gật đầu ngượng ngùng.

“Vẫn còn đau hả?” Đôi mắt đen nhánh của Tần Trọng Hàn nhìn chằm chằm vào cô, trong mắt dường như vẫn còn rực lửa, thiêu đốt làm cô không thể thở được. Cô lắc đầu, tay ghì chặt lấy cánh tay anh ta.

Anh ta không hề mạnh bạo và vội vàng, chuyển động rất dịu dàng. Nhưng anh ta càng dịu dàng thì cô càng bị tra tấn, rên khe khẽ, răng cắn chặt vào môi, cố gắng che giấu tiếng rên rỉ của mình, nhưng mông cô thì nhấc lên trong vô thức.

"Kêu lên đi…" Anh ta thì thầm vào tai cô. "Em đừng cố chịu!"

Nỗi đê mê làm cô trở nên xinh đẹp và quyến rũ, hai má ửng đỏ, cơ thể nõn nà càng lấp lánh vì mồ hôi ngọc chảy ra. Anh ta cắn vào dái tai cô, và cuối cùng, cô không chịu nổi phải rên rỉ lên: "Ư…m…"

Cuối cùng khi đã phun ra một luồng nhiệt nóng hổi và từ từ lắng xuống, anh ta ôm chặt lấy cô. Hai người dựa sát vào nhau, anh ta nhẹ nhàng hỏi: "Anh có làm em đau không?"

Cô vùi mình vào trong vòng tay anh ta, hai má đỏ ửng, vẫn có thể cảm nhận được sức nóng từ da anh ta. "Em ổn."

Nói rồi, cô ngượng ngùng vùi mặt vào ngực anh ta. Còn anh ta thì mỉm cười rồi bồng cô lên. "Bà xã à, anh sẽ tắm cho em!"

"A…" Cô hét lên.

"Nếu quá hạnh phúc thì anh sẽ không phản đối em la đâu!" Đôi môi hơi mỏng của anh ta lại lộ ra một nụ cười ranh mãnh, rất hài lòng, rất hạnh phúc.

Tại thời điểm này, Bùi Lâm Xung đã đưa Cung Luyến Nhi đến một biệt thự ở nơi sâu nhất trên núi Tây Sơn.

Cung Luyến Nhi vốn đang trang điểm thì và đột nhiên bị người của Bùi Lâm Xung bắt đến đây.

"Tại sao ông lại bắt tôi?" Trong mắt của Cung Luyến Nhi lóe lên vẻ lo lắng. "Hôm nay là tiệc đính hôn của tôi đó, nếu ông cần tiền thì nói với ba tôi, hoặc tôi sẽ kêu ba tôi lập tức đem đến cho ông được koong?"

155. Chương 155

"Không biết ông đang nói gì nữa, mau thả tôi ra đi!" Cung Luyến Nhi rất sốt ruột, thấy trời đã tối, buổi tiệc đính hôn mà cô ấy khó khăn lắm mới thuyết phục được Mễ Kiệt đồng ý đã không còn nữa, cô ấy phải làm thế nào đây?

Sắc mặt của Bùi Lâm Xung không thay đổi, vẫn lạnh lùng và nghiêm nghị, ánh mắt bỗng nhìn chằm chằm vào khuôn mặt đang lo lắng của Cung Luyến Nhi, giọng lạnh lùng: "Vốn dĩ cô có thể rời khỏi đây một cách

đơn giản, nhưng bây giờ không được nữa rồi, không ai có thể làm tổn thương đến con gái tôi mà có thể xong chuyện đơn giản mà như vậy. Có trách thì trách ba mẹ của cô đó, ai kêu họ đụng đến con gái của Bùi Lâm Xung tôi! Bây giờ cô phải ở lại đây, chờ sau khi Mễ Kiệt kết hôn với người đó, tôi còn sẽ nhốt cô thêm tám hay mười năm nữa!"

"Hả!" Cung Luyến Nhi tái mét mặt mày, rồi khóe mắt bỗng đỏ lên: "Ông không thể làm như vậy, rốt cuộc tôi đã làm sai chuyện gì? Chúng tôi đã làm gì xúc phạm đến ông? Ba tôi và dì Mai đã xúc phạm gì đến ông chứ? Tôi phải lấy anh Mễ Kiệt, tôi thích anh ấy. Ông không được làm như vậy, tôi muốn kết hôn với anh Mễ!"

"Kết hôn? Cô đừng hòng!" Bùi Lâm Xung cười mỉa mai.

"Tại sao chứ? Tôi mặc kệ, ông thả tôi ra đi. Tôi rất ngoan mà, sao ông lại làm như vậy? Tôi đâu có xúc phạm gì đến ông!"

"La cái gì? Còn la nữa, tôi sẽ bán cô qua Đông Nam Á làm gái đó!" Bùi Lâm Xung cất tiếng lạnh lùng, trên khuôn mặt lạnh lẽo đến đáng sợ.

"Hu hu..." Cung Luyến Nhi nhìn Bùi Lâm Xung bằng ánh mắt khó tin, chỉ cảm thấy một cơn lạnh ập đến từ xung quanh, làm cô sợ đến mức không dám nói thêm gì nữa.

Lúc này, điện thoại của ông ta reo lên. Vừa nhìn thấy là số của Ngô Tân Tuyên gọi đến, khuôn mặt lạnh lùng của ông ta dần tan chảy, lộ ra một biểu cảm dịu dàng.

Sau đó, ông ta ra hiệu cho đàn em của mình canh chừng Cung Luyến Nhi, còn mình thì đi ra ngoài nghe điện thoại.

Ngô Tân Tuyên đã tìm Bùi Lâm Xung ở khắp nơi nhưng vẫn không tìm thấy, nên cô đành phải gọi cho ông ta. "Anh đang ở đâu?"

"Có gì không? Tôi đang rất bận!" Giọng của Bùi Lâm Xung có chút cứng nhắc.

"Tôi đang ở nhà, anh về nhà ngay để chúng ta nói chuyện được không?" Cô nói, hoàn toàn không biết rằng từ "nhà" này đã làm cho Bùi Lâm Xung xuất hiện một sự thay đổi trong lòng.

"Nói chuyện gì?" Bùi Lâm Xung cau mày.

"Anh bắt cóc Cung Luyến Nhi cũng không có ý nghĩa gì đâu, tôi sẽ không lấy Mễ Kiệt, bởi vì tôi thực sự không còn yêu anh ấy nữa. Bây giờ tôi chỉ muốn sống tốt, sống yên tĩnh. Anh đừng chi phối cuộc sống của tôi nữa được không?"

“Em… Sao em biết là tôi đã bắt cóc Cung Luyến Nhi?”

“Lăng Phong, anh về nhà đi, tôi có chuyện muốn nói với anh!” Cô tiếp tục nói, giọng đột nhiên rất dịu dàng.

Ông ta hơi ngây ra vì có chút không quen, cô chưa từng nói chuyện với ông ta như vậy. Giọng điệu này khiến ông ta chìm đắm vào trong đó, bỗng bất giác nói. “Được! Tôi sẽ về!”

“Anh hãy thả Cung Luyến Nhi ra trước đi!” Ngô Tân Tuyên lại nói.

“Không được!”

“Vì Hà Hà, đừng gây thù chuốc oán nữa, anh không biết hôm nay cô ấy buồn đến mức nào đâu. Hãy thả Cung Luyến Nhi ra, để họ được sống bình thản, chúng ta cũng sống bình thản!”

“Chúng ta?” Ông ta hơi sững sờ.

“Thả cô ta ra đi!”

Lúc Bùi Lâm Xung về đến nhà là một tiếng sau đó.

Ngô Tân Tuyên vẫn ngồi ở phòng khách chờ ông ta, lúc này, trong lòng cô có đủ cảm xúc lẫn lộn. Cô đã nhìn lại năm năm của mình và Bùi Lâm Xung, cô chợt nhận ra, thật ra có rất nhiều rung động!

Mặc dù ông ta ngang ngược, nhưng ông ta cũng rất dịu dàng. Ông ta nhớ ngày sinh nhật của cô, đã mua rất nhiều quà cho cô, chỉ có điều cô chưa bao giờ nhìn thẳng vào nó.

Nếu không phải vì hôm nay ông ta bắt cóc Cung Luyến Nhi rồi gây ra chuyện náo động đó, có lẽ cô cũng sẽ không bị thức tỉnh.

Tiếng mở cửa khiến cả người cô ngẩn ra.

Bùi Lâm Xung không ngờ vẫn còn được gặp cô, bỗng nhiên cảm xúc rất phức tạp, đứng ở cửa và không nói gì.

Ngô Tân Tuyên lắng nghe từng chút động tĩnh ở sau lưng mình, rồi từ từ quay người lại. Cô nhìn thấy một hình dáng cao lớn đang đứng ở cửa, chỉ nhìn chằm chằm vào cô.

Cô nhìn ông ta, như thể đột nhiên quen biết ông ta, lại như thể đã quen nhau suốt cả đời rồi, đột nhiên trong mắt cô đầy nước mắt.

Đột nhiên thấy nước mắt của cô, ông ta bỗng câm lặng.

"Tại sao anh muốn tôi lấy Mễ Kiệt?" Cô nói chậm rãi, cảm thấy rất tủi thân, bởi vì ông ta đã tùy tiện quyết định thay cô bất chấp cô nghĩ gì. Cô không thích lúc nào ông ta cũng ngang ngược, cũng kiểm soát cô như vậy. Nhưng hôm nay, cô lại cảm động vì ông ta đã làm điều đó!

"Không phải em vẫn luôn thích cậu ấy à?" Ông ta không trả lời, chỉ hỏi ngược lại.

Câu trả lời của ông ta rất đáng ghét, nhưng khi nhìn vào người đàn ông còn xấu xa hơn đang ở trước mắt này đây, trái tim cô vẫn hơi run rẩy! Cô đã cảm động! Cảm động nhiều thì có lẽ sẽ thay đổi, mọi chuyện có thể phức tạp hơn hoặc đơn giản hơn.

Nước mắt cô rơi xuống như mưa. Bùi Lâm Xung nhìn vào người phụ nữ đang khóc trước mắt, thấy hơi lo lắng. "Sao em lại khóc?"

Ngô Tân Tuyên bỗng quay người đi, Bùi Lâm Xung nhìn chằm chằm vào sau lưng cô, cau mày rồi lại cau mày.

"Quay người lại! Nhìn tôi này!" Bùi Lâm Xung đột nhiên lên giọng ra lệnh cho Ngô Tân Tuyên.

Cơ thể mỏng manh của Ngô Tân Tuyên bỗng run lên, nhưng vẫn bướng bỉnh không chịu quay đầu lại.

"Ngô Tân Tuyên!" Bùi Lâm Xung không thể kiềm chế được cơn giận của mình, ông ta tiến về phía trước và ôm lấy eo cô từ phía sau, siết chặt cô vào lòng mình. "Em gọi tôi về đây là để tôi thấy em khóc à?"

"Ai biểu anh ngang ngược như vậy? Ai biểu anh đi bắt cóc người ta? Ai biểu anh làm cho tôi phải xấu hổ trước mặt bao nhiêu người?" Cô bị rất nhiều người nhìn vào khi Mễ Kiệt cầu hôn ở đó, hễ nhớ lại thì cô cảm thấy rất tủi thân. "Sao anh luôn tự cho mình là đúng? Sao lúc nào anh cũng tự quyết như vậy?"

Ngô Tân Tuyên ra sức giãy giụa ở trong lòng Bùi Lâm Xung, tóc cô rối tung lên vì sự vuốt ve cố tình của ông ta, mái tóc như mây đen xỏa ra trên mặt và ngực Bùi Lâm Xung như một dòng thác đổ.

Bùi Lâm Xung nhìn vào dáng vẻ tủi thân và đau lòng của Ngô Tân Tuyên, không nhịn được phải quay người cô lại, rồi nhẹ nhàng ôm lấy cô. Động tác của ông ta thật cẩn thận và nhẹ nhàng, như sợ sẽ lại làm cho Ngô Tân Tuyên gai mắt.

"Đừng khóc nữa..." Bùi Lâm Xung lúng túng an ủi Ngô Tân Tuyên.

Ngô Tân Tuyên mặc kệ ông ta, vẫn khóc thút thít. Đây là nỗi buồn của một mình cô, không ai có thể hiểu được cảm giác tủi hổ trong lòng cô ngay lúc này, và còn có chút cảm động nữa.

Bùi Lâm Xung lặng lẽ giơ tay lên rồi nhẹ nhàng lau đi những giọt nước mắt trên má Ngô Tân Tuyên, ông ta thì thầm: "Đừng khóc nữa, em không thích làm vậy, vậy em thích tôi làm thế nào? Tóm lại chỉ cần em hạnh phúc là được! Em oán trách tôi thế nào cũng được cả. Chuyện này là tôi nợ em, tôi phải trả lại cho em hạnh phúc!"

Giọng của Ngô Tân Tuyên cũng khàn đi: "Không liên quan đến anh…"

Bùi Lâm Xung nhướn mày lên và nói: "Sao lại không liên quan đến tôi? Làm em hạnh phúc là trách nhiệm của tôi…"

Vừa nghe thấy câu này, nỗi căm phẫn và oán hận trong lòng Ngô Tân Tuyên đột nhiên bị khơi dậy. Cô trừng mắt nhìn ông ta, lên án ông ta: "Anh thì có trách nhiệm gì? Nếu không phải tại anh, có lẽ tôi đã rất hạnh phúc, sống một cuộc sống chồng hiền con ngoan. Nhưng bởi vì anh, tôi đã mất đi Mễ Kiệt, mà đã mất đi rồi thì sẽ không bao giờ có lại được nữa!"

"Vậy em muốn thế nào?" Bùi Lâm Xung hỏi.

"Muốn anh thả Cung Luyến Nhi, để cô ấy lấy Mễ Kiệt, để họ được hạnh phúc!" Cô nói.

"Còn em phải làm sao?" Ông ta hỏi.

"Tôi đã có con với anh mà anh kêu tôi đi lấy người khác, Bùi Lâm Xung, anh có còn là đàn ông không vậy?" Cô khẽ hét lên với đầy tủi hổ.

Khóe miệng đẹp đẽ của Bùi Lâm Xung bỗng nở một nụ cười cay đắng: "Tôi không phải là đàn ông thì sao làm em mang thai được?"

"Anh im đi!" Cô khẽ hét lên vì ngại ngùng. "Rốt cuộc anh có chịu thả Cung Luyến Nhi hay không?"

"Không vội, chờ ngày mai Hà Hà về rồi tính. Anh sẽ để cho nó quyết định!"

"Anh đảm bảo sẽ không làm tổn thương cô ấy?"

"Yên tâm, tôi đã rất nhẹ nhàng rồi, bây giờ không dễ dàng đại khai sát giới nữa!" Ông nói.

Cô cau mày rồi lau khô nước mắt.

Ông ta cũng lau nước mắt giùm cô. "Sao em khóc? Ai chọc em vậy?"

“Ngoài anh ra thì còn ai chọc tôi nữa? Ngoài anh đã khiến tôi khóc quá nhiều lần, còn ai khiến tôi khóc nữa?’

Ông ta nghe thấy vậy liền ôm lấy cô, siết chặt lấy cô vào lòng, cô giãy giụa nhưng ông ta không buông tay ra. Rồi dần dần, cô cuộn tròn lại trong vòng tay của Bùi Lâm Xung, mặt cô dính chặt vào ngực của ông ta một cách dịu dàng.

Bùi Lâm Xung thở dài với vẻ thỏa mãn, ông ta siết chặt người phụ nữ trong lòng mình, như muốn nhét cô vào trong lồng ngực rộng lớn đó. “Vậy phải làm sao thì em mới không khóc nữa?”

Cô im lặng và không nói gì.

“Không lấy cậu ấy, liệu em có vui không? Có hối hận không?” Bùi Lâm Xung khẽ hỏi, rồi càng siết chặt cơ thể của Ngô Tân Tuyên. “Nếu em không còn hối tiếc gì nữa, hãy ở lại bên cạnh tôi…”

Khi nói ra câu này, ông ta không hề nhận ra trên khuôn mặt đẹp trai nhưng đầy sương gió của mình đã lộ ra tình cảm nồng nàn vô hạn…

Ở nhà họ Cung.

Trong phòng ngủ sáng đèn, tiếng hét của một người phụ nữ vang lên, kèm theo đó là từng tiếng, từng tiếng như tiếng roi đánh xuống.

“Đồ đàn bà hư, đồ đàn bà hư, đồ đàn bà hư…” Là tiếng la hét liên tục của một người đàn ông.

“A… Đừng đánh nữa, đừng đánh nữa!” Tiếng van xin của người phụ nữ vang lên, những người giúp việc ở tầng dưới đều co người lại vì sợ, không ai dám đi lên lầu.

“Anh à, em xin anh đó… Đau quá…”

Người lên tiếng cầu xin đó là Mai Tây Vịnh, lúc này bà ta đang nằm sấp trên giường, cái giường đó rất lớn, đủ cho tận bốn người nằm. Chân giường là những cây cột đồng kiên cố được khắc hoa văn, ga giường màu đen in hoa hồng đỏ, có cảm giác đồng bóng đến lạ kỳ.

Chân tay của bà ta đã bị còng lại rồi xích vào bốn trụ giường kiên cố. Bà ta nằm sấp trên giường đầy tủi hổ, không thể nhúc nhích động đậy gì được.

Còn Cung Bồi Tân cầm thì đang cầm một cái dây nịt trong tay và đánh vào mông Mai Tây Vịnh. “Đồ đàn bà hư, đồ đàn bà hư, đồ đàn bà hư, đồ đàn bà hư… Tôi đánh chết cô! Tôi đánh chết cô! Cho cô chừa lẳng lơ dâm đãng! Cho cô chừa không giữ phụ đạo, cho cô chừa đi tìm thằng đàn ông khác…”

"Anh à, em xin anh, em sai rồi, em sai thật rồi. Em không nên sinh con cho người khác, không nên lấy người đàn ông khác… Anh à, em thực sự biết lỗi rồi, chúng ta mau nghĩ cách cứu Luyến Nhi đi. Anh đừng đánh em nữa mà! Luyến Nhi vẫn đang nằm trong tay người khác đó!"

"Nếu con gái tôi có mệnh hệ gì, tôi nhất định sẽ giết chết con đàn bà hư như cô!" Cung Bồi Tân đánh cũng đã mệt, cuối cùng đã ném cái dây nịt sang một bên.

Cởi còng khỏi người Mai Tây Vịnh, lật ngửa bà ta ra rồi tiếp tục còng lại. Lúc này bà ta đang nằm ngửa trên giường, lưng và mông bị đánh đang rất đau, bà ta cau mày lại, cắn chặt răng không dám rên la.

156. Chương 156

Ông ta duỗi tay ra rồi vén chiếc sườn xám của bà ta lên tận eo, ông ta thích nhìn bà ta lúc mặc sườn xám. "Vân Nhi à, em vẫn rất đẹp, đẹp như hai mươi năm trước vậy!"

Mai Tây Vịnh chỉ có thể gật đầu, chỉ có thể làm theo ý ông ta. "Anh cũng vẫn rất đẹp trai…"

Cung Bồi Tân đột nhiên bổ nhào đến với vẻ phấn khích, rồi cởi hết quần áo của bà ta…

Khi ông ta đang phi nước đại trên người bà ta, Mai Tây Vịnh nhắm mắt lại, một giọt nước chảy ra từ khóe mắt, tự mỉa mai mình…

Khi Tiêu Hà Hà và Tần Trọng Hàn tay trong tay về đến nhà họ Bùi, Bùi Lâm Xung và Ngô Tân Tuyên đang ngồi ở bàn và ăn sáng.

Vừa vào cửa, họ liền nhìn thấy cảnh tượng này.

"Vẫn giận à?" Liếc nhìn vẻ mặt u ám của Ngô Tân Tuyên, Bùi Lâm Xung đột nhiên cười lớn, nắm lấy tay cô ở trên bàn ăn: "Chỉ là một ly sữa thôi mà, em uống đi!"

"Không!" Giọng Ngô Tân Tuyên cất lên một cách khó chịu, rồi liếc nhìn Bùi Lâm Xung với vẻ mặt không có chút biểu cảm nào, rồi vội vàng hất tay ông ta ra.

"Em giận thật à?" Mỉm cười rồi lắc đầu, Bùi Lâm Xung vẫn cứng đầu nắm lấy tay cô một lần nữa, giọng nói trầm thấp và đầy quyến rũ vang lên với vẻ vui tươi: "Được rồi, đừng gây sự nữa, uống chút sữa sẽ tốt cho con."

"Chẳng phải anh không muốn đứa con này à? Con là của mình tôi!" Giương mắt cao lên, Ngô Tân Tuyên rụt lại tay mình rồi ăn cháo. Cô thích ăn cháo. "Tôi muốn dọn ra ngoài ở!"

“Không được!” Giọng của Bùi Lâm Xung lại bắt đầu ngang ngược.

Nhìn thấy cảnh tượng này, Tần Trọng Hàn và Tiêu Hà Hà nhìn nhau, và đều mỉm cười.

Hôm nay Tần Trọng Hàn tràn đầy sức sống, hai người vừa bước vào thì Bùi Lâm Xung và Ngô Tân Tuyên lập tức im lặng. “Ba vợ, Tân Tuyên, chào buổi sáng!”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiêu Hà Hà đỏ ửng lên, nhưng nhìn thấy Bùi Lâm Xung và Ngô Tân Tuyên như vừa rồi, cô đột nhiên cảm thấy thật ra họ rất hạnh phúc. Đây chắc là loại hạnh phúc tầm thường mà khó có được đó!

Cô nghĩ, có lẽ Tân Tuyên thực sự đã không còn yêu Mễ Kiệt nữa, có lẽ có vài thứ một khi đã qua đi rồi thì sẽ trở thành quá khứ! Nếu Tân Tuyên ở bên cạnh ba, có lẽ cũng rất tốt thật.

“Hà Hà, con về rồi hả!” Bùi Lâm Xung nhìn thấy con gái liền rất vui.

Ngô Tân Tuyên nhìn thấy Hà Hà thì ngay lập tức đi đến, nắm lấy tay cô và hỏi với vẻ quan tâm: “Hà Hà, em, vẫn ổn chứ?”

Tiêu Hà Hà biết cô ấy lo lắng về chuyện hôm qua, trong lòng cảm thấy rất ấm áp, và gật đầu. “Không sao rồi, em ổn mà!”

Bùi Lâm Xung nghiêm mặt lại nhưng cũng đầy quan tâm, sau khi nhìn sang Tần Trọng Hàn thì ông ta liền đi đến trước mặt Hà Hà. “Chuyện hôm qua, ba sẽ không bỏ qua như vậy đâu, không ai bắt nạt con gái của ba được cả! Hà Hà, con nói đi, con muốn xử lý Cung Luyến Nhi như thế nào!”

“Tổng tài vẫn chưa thả cô ấy ra à?” Tiêu Hà Hà hơi ngạc nhiên.

“Ba em nói phải chờ em về để quyết định!” Ngô Tân Tuyên nói.

“Tổng tài, hãy thả Cung Luyến Nhi ra đi, con không muốn có bất kỳ liên quan nào với gia đình họ, sau này chúng ta đừng gặp người nào của gia đình họ nữa được không?”

Bùi Lâm Xung không ngờ lại như vậy. “Con tha thứ cho bà ấy dễ dàng như vậy à?”

Tiêu Hà Hà biết ông ta đang nói đến ai. “Con và bà ta cũng như người dưng nước lã!”

Khi Cung Luyến Nhi được thả về thì đã đói đến sắp chết, suốt đêm cô ta không ăn gì cả.

Người của Cung Bồi Tân đã tìm suốt đêm nhưng vẫn không tìm thấy, rồi đến trưa ngày hôm sau bỗng nhìn thấy cô hai nhà mình bước xuống xe ngay trước cửa nhà. "A, cô hai, cuối cùng cô cũng về rồi, cô không sao chứ?"

"Hu hu… Tôi sắp đói chết rồi đây, họ không cho tôi ăn uống gì cả. Ba với dì Mai đâu rồi?" Cung Luyến Nhi suýt nữa là khóc òa lên, đói đến mức ngực dính sát ra sau lưng, nhưng vừa hỏi đến ba và dì Mai, người ở đó ngay lập tức im bặt.

Vừa bước vào phòng khách liền nghe thấy tiếng hét của ba mình vang lên: "Đồ đàn bà hư, tôi đánh chết cô, đánh chết cô…"

"A! Ba đang đánh dì Mai hả?" Sắc mặt của Cung Luyến Nhi bỗng tái mét.

"Cô… Cô hai, cô không lên đó được đâu!" Quản gia nói cà lăm.

"Không được, ba sẽ đánh chết dì Mai mất thôi, sao mọi người không vào can lại?" Cung Luyến Nhi đột nhiên nhớ ra điều gì đó liền la lên thất thanh: "Chắc không phải mỗi lần tôi đi vắng thì ba tôi đều đánh dì Mai đó chứ? Có phải vậy không?"

Đã lâu lắm rồi Cung Luyến Nhi không thấy ba mình đánh dì Mai nữa, chẳng lẽ chỉ đánh khi nào cô ấy không có ở nhà? Thảo nào dì Mai không thích cho cô ấy ra ngoài, thảo nào lại như vậy!

Cô ấy không kịp suy nghĩ gì thêm, chỉ vội vàng chạy lên lầu.

Cửa phòng đang đóng chặt, bên trong vang lên giọng cầu xin của Mai Tây Vịnh xen lẫn với tiếng la hét của Cung Bồi Tân, và cả tiếng thở dốc nặng nề tiếng bốp bốp khi đánh vào người. Mặt của Cung Luyến Nhi bỗng đỏ ửng lên, cô biết chuyện gì đang diễn ra bên trong, nhưng cô cũng biết đó là bạo dâm. Cô biết rằng ba mình có sở thích đặc biệt đó, nhưng lần nào Mai Tây Vịnh cũng bị tra tấn rất thảm thiết…

Nghĩ đến đây, cô không quan tâm nhiều nữa, chỉ vội vàng gõ cửa. "Ba, dì Mai, con về rồi đây, con về rồi, mau mở cửa ra!"

Bên trong đột nhiên không còn tiếng động, vài giây sau thì nghe thấy tiếng hét phấn khởi của Cung Bồi Tân: "Con gái ngoan, là con đó hả? Con về thật rồi?"

"Ba ơi, con đây nè! Ba mau mở cửa đi!" Cung Luyến Nhi hét lên.

Sau vài tiếng xì xoạc liên hồi, cửa mở ra, Cung Bồi Tân bước ra với bộ vest phẳng phiu nhưng trên tóc vẫn còn chút mồ hôi, cả khuôn mặt đã được khôi phục lại vẻ dịu dàng.

Vừa nhìn thấy Cung Luyến Nhi, Cung Bồi Tân vội ôm lấy con gái, kiểm tra cẩn thận từ đầu đến chân, chắc

chắn rằng cô đã không bị ngược đãi, sau đó mới yên tâm, nhưng vẫn nói bằng giọng hung tợn: "Ba nhất định sẽ không bỏ qua cho hắn ta!"

"Luyến Nhi!" Mai Tây Vịnh cũng đã xuất hiện, khuôn mặt xanh xao của bà ta hơi ửng đỏ, trông rất tiều tụy, còn quần áo rõ ràng vừa mới được thay xong. "Con về rồi, con về thì tốt rồi!"

Nói rồi, khóe mắt Mai Tây Vịnh bỗng đỏ au. "Cuối cùng con cũng về rồi! Hu hu…"

"Dì Mai…" Cung Luyến Nhi đi đến và ôm lấy bà ta. "Con về rồi đây!"

Ngay khi được cô ấy ôm lấy, Mai Tây Vịnh lập tức hít vào một hơi thật sâu.

Dường như Cung Luyến Nhi ý thực được điều gì đó liền lập tức buông Mai Tây Vịnh ra, quay người lại rồi nghiêm mặt nói với Cung Bồi Tân: "Ba à, con không muốn ba đánh dì Mai nữa, con không muốn nhìn thấy chuyện đó chút nào. Nếu ba vẫn không chịu thay đổi, con sẽ không bao giờ tha thứ cho ba đâu!"

"Không, không có. Luyến Nhi à, ba con không đánh dì, thực sự không đánh dì mà!" Mai Tây Vịnh run rẩy lên tiếng, rất sợ hãi nhưng giả vờ như không sợ. Nhưng bà ta càng làm vậy, Cung Luyến Nhi lại càng hiểu ra.

Cô ấy bỗng vén tay áo áo của Mai Tây Vịnh lên, nhìn thấy trên đó còn in rõ dấu đòn roi, chỉ vào đó và nói: "Bố, đây là cái gì?"

Sắc mặt của Cung Bồi Tân rất khó coi, im lặng không lên tiếng, nhưng lại liếc nhìn Mai Tây Vịnh bằng ánh mắt hung tợn.

"Luyến Nhi à, không phải, không phải vậy đâu. Ba con không đánh dì, mấy chỗ này là do dì bị té thôi!" Mai Tây Vịnh vội vàng giải thích.

"Dì Mai, dì không cần phải che giấu giùm ba con nữa, con biết hết rồi!" Cung Luyến Nhi lắc đầu, rồi đột nhiên khóe mắt đỏ lên. "Ba à, có phải dì Mai còn một người con gái nữa không? Có phải ba phản đối con gái của dì Mai đặt chân vào nhà chúng ta không?"

Cung Bồi Tân và Mai Tây Vịnh lặng người đi, rồi ông ta nói: "Luyến Nhi à, hắn đã nói vậy với con à?"

"Ba, có phải dì Mai có một người con gái không?"

"Không có, thật sự không có!" Mai Tây Vịnh hoảng hốt lắc đầu. "Dì Mai không có con, Luyến Nhi à, dì Mai chỉ có một đứa con gái là Luyến Nhi mà thôi!"

“Dì Mai, dì đừng gạt con nữa, con biết con gái dì tên là Tiêu Hà Hà, người vừa chở con về đã nói cho con biết rồi. Ông ta nói nếu ba và dì còn làm tổn thương con gái ông ta, ông ta sẽ để cho cả nhà mình chết không có nơi chôn thây!”

Ngay tức khắc, cả hai người đều chết lặng.

“Ba, tại sao Tiêu Hà Hà lại là con gái của dì Mai? Tại sao ba không cho cô ấy đến nhà chúng ta sống cùng dì Mai? Con không có anh chị em, ba có biết con sẽ hạnh phúc thế nào khi có một người chị như vậy không? Nhưng tại sao ba và dì không cho chị ấy đến nhà chúng ta?” Cung Luyến Nhi hét lên, khóe mắt đỏ bừng. “Ba và dì có biết con cô đơn đến thế nào không? Con khao khát có được anh chị em đến thế nào không?”

Những lời Cung Luyến Nhi hét ra làm cho Cung Bồi Tân lặng người đi, rồi sau đó dỗ dành: “Con gái à, con thích có anh chị em thì ba sẽ đến trại trẻ mồ côi để nhận con nuôi cho con, còn Tiêu Hà Hà thì không được!”

“Tại sao vậy?”

“Bởi vì cô ta do người đàn bà hư Mai Tây Vịnh này sinh ra, con do cô ta sinh ra thì ba đều ghét!” Cung Bồi Tân hừ một tiếng lạnh lùng.

Khóe miệng của Mai Tây Vịnh lộ ra một nụ cười mỉa mai, rồi hơi lảo đảo người: “Luyến Nhi à, không sao rồi, con về thì tốt rồi. Để dì kêu người nấu cơm cho con, đừng làm phiền ba con nữa, ông ấy lo lắng cho con cả đêm rồi!”

Mai Tây Vịnh nắm chặt tay Cung Luyến Nhi và kéo cô xuống cầu thang.

“Dì Mai… Tại sao vậy?” Cung Luyến Nhi đi xuống dưới rồi khẽ hỏi. “Có phải vì ba con cứ đánh dì nên dì mới không chịu nhận con gái của mình không?”

Mai Tây Vịnh lắc đầu. “Không phải đâu, Luyến Nhi à, dì không thích nó. Dì không phải là một người mẹ đủ chuẩn, không phải nữa rồi, nên cần gì phải giả vờ! Tóm lại, dì chính là người mẹ xấu xa nhất trên đời này, dì cũng sẵn lòng làm một người mẹ ác độc nhất!”

“Không! Trong mắt con, dì luôn là một người mẹ tốt. Dì Mai à, dì luôn rất tốt với con mà, con không tin dì không thích con gái mình!” Cung Luyến Nhi lắc đầu.

“Luyến Nhi à, đừng nói nữa. Con đói rồi phải không?”

“Dì Mai, dì phải nói cho con biết tại sao!”

“Dì thật sự không thích nó, không phải dì tốt với con đâu, là con tốt với dì. Luyến Nhi à, lẽ nào con không

nhìn thấy là dì đang lợi dụng con hay sao? Thật ra, con là bùa hộ mệnh của dì, khi có mặt con thì dì được an toàn, khi không có mặt con thì dì sẽ bị ba con đánh đập. Bao nhiêu năm qua, dì vẫn đang lợi dụng con thôi!"

"Dì Mai, con không tin!" Cung Luyến Nhi lắc đầu.

Mai Tây Vịnh nhìn cô. "Dì là một người vô cùng, vô cùng ích kỷ. Thật đó, ích kỷ đến đáng sợ! Dì đối với bản thân mình rất tốt, bỏ mặc sống chết của con trai ruột của mình. Con trai dì đã chết rồi, con có biết không? Dì không thấy buồn chút nào cả, ngược lại còn cảm thấy như được giải thoát! Một người mẹ như dì, không phải ích kỷ thì là gì? Dì không đang lợi dụng thì là gì hả? Dì ham mê cuộc sống giàu có, dì khao khát vinh hoa phú quý, vậy thì dù bị người ta đánh sau lưng thì đã sao? Bên ngoài dì vẫn rất vẻ vang!"

"Không, không phải như vậy! Dì Mai, dì đừng nói bản thân mình như vậy. Trong lòng con, dì luôn là một người mẹ tốt. Dì luôn ân cần hỏi han con, khi con bệnh thì chăm lo từng li từng tí cho con, dì là một người mẹ tốt! Mặc dù con chưa từng gọi dì là mẹ, nhưng trong lòng con, dì đã là mẹ của con rồi, con không muốn dì nói bản thân mình như vậy!"

157. Chương 157

"Ba vợ à, con đang định nói với ba chuyện này nè. Con định tuần tới sẽ cưới Hà Hà, nếu trong hai ngày nữa cô ấy chịu gọi ba là ba, vậy ba có đồng ý một tuần sau đó gả cô ấy cho con không?" Trong mắt Tần Trọng Hàn đầy nụ cười đắc chí.

"Gả cho cậu?" Bùi Lâm Xung cau mày.

"Ba vợ à, ba cần gì phải cố chấp như vậy chứ? Hà Hà đã là mẹ của con trai con từ lâu rồi, với lại tình cảm của tụi con rất sâu đậm, nên kết hôn từ lâu rồi mới phải, tại sao ba không tiện thể làm một việc tốt đi?" Tần Trọng Hàn cười và nói.

"Được! Ngày mốt là Noel, nếu đến hôm đó mà cậu vẫn không thể làm cho con gái tôi gọi tôi một tiếng ba, thì cậu đừng hòng cưới được nó!" Bùi Lâm Xung đe dọa.

"Dạ được, cứ quyết định vậy đi, ba vợ cứ chờ tin tốt lành từ con ha!" Trên khuôn mặt đẹp trai của Tần Trọng Hàn đầy tự tin. "Ba vợ, hẹn ngày mốt gặp ha!"

Tần Trọng Hàn đưa Tiêu Hà Hà đến trường Thịnh Thịnh để đón cậu bé.

Đang giờ tan học, cặp đôi Tần Trọng Hàn và Tiêu Hà Hà đứng ở cổng trường, và ngay lập tức thu hút ánh mắt của rất nhiều phụ huynh và học sinh.

“Sao còn chưa ra nữa vậy?” Tần Trọng Hàn hơi sốt ruột.

“Chắc cũng sắp rồi, Thịnh Thịnh thích ra sau cùng, nó nói không thích chen chúc!” Tiêu Hà Hà giải thích. “Anh tìm Thịnh Thịnh làm gì?”

“Có chuyện!” Anh ta thốt ra hai từ.

“Có chuyện gì vậy?”

“Chuyện giữa đàn ông với nhau!”

“Nó vẫn còn là con nít!” Tiêu Hà Hà nói với vẻ buồn cười.

“Không! Nó là đàn ông rồi! Ở trong mắt anh, tất cả nam giới đều là đàn ông, và anh tuyệt đối không thể mạo hiểm để cho bất kỳ người đàn ông nào ôm em, dù đó là con trai của em thì cũng không được!” Tần Trọng Hàn nói rất ngang ngược.

Mặt cô bỗng đỏ lên. “Anh đúng là vô lý!”

“Ra rồi kìa!” Tần Trọng Hàn bỗng nhìn thấy bóng dáng nhỏ bé đó ở đằng xa, đang đeo một cái cặp lớn sau lưng, còn có một đám con gái đang đi theo phía sau nữa. “Ôi trời đất ơi! Hà Hà, em nhìn kìa!”

Tần Trọng Hàn chỉ về phía đó, Tiêu Hà Hà cũng đã nhìn thấy. Mặt Thịnh Thịnh đang rất ngầu, cau mày lại, tỏ vẻ rất bực bội, có một cô bé bên cạnh kéo tay cậu bé lại, hình như đang nói gì đó. “Ừm, sao anh?”

“Thịnh Thịnh mới tí tuổi đầu mà đã đi cua gái rồi!” Tần Trọng Hàn than thở: “Còn một lúc rất nhiều nữa chứ! Thằng nhóc này đúng là phô trương thật, cua gái cũng phải cua cả đám mới chịu!”

“Tần Trọng Hàn, anh nói bậy gì vậy hả?” Tiêu Hà Hà khẽ hét lên, làm gì ghê đến mức như anh ta nói! “Chúng đều là con nít mà!”

“Em nhìn xem, mấy cô bé đó thực sự thích nó rồi, lúc anh còn nhỏ cũng từng bị bao vây bởi một đám con gái như vậy đó. Em nhìn cô bé kia kìa, còn nắm tay Thịnh Thịnh nữa, nhưng có vẻ lớn hơn Thịnh Thịnh đó trời! Chẳng lẽ mới nhỏ xíu vậy mà nó đã biết tình yêu chị em rồi?”

“Tần Trọng Hàn, anh im đi!” Anh ta càng nói càng thái quá.

“Thịnh Thịnh! Con trai ngoan, lại đây nào!” Tần Trọng Hàn nhìn thấy Thịnh Thịnh vẫn đang lề mề ở phía sau, rõ ràng đã mất hết kiên nhẫn nhưng vẫn không thể thoát khỏi đám con gái si tình kia, liền không nhịn được phải hét lên.

Dường như Thịnh Thịnh đã nghe thấy giọng của Tần Trọng Hàn, vội ngẩng đầu lên, quả thật đã nhìn thấy Tần Trọng Hàn, và cả mẹ nữa. Trên mặt cậu bé ngay lập tức có chút phấn khởi, rồi bỗng nhớ đến điều gì đó rồi lại sa sầm mặt xuống. Khuôn mặt nhỏ thật ngầu!

"Wow! Tiêu Thừa à, ba và mẹ của bạn đó hả?" Không biết cô gái si tình nào đã hét lên.

"Wow, Tiêu Thừa à, ba của bạn đẹp trai quá! Bạn lớn lên chắc cũng sẽ đẹp trai như ba của bạn vậy, mình muốn lấy bạn!" Cô bé nãy giờ đang kéo tay Tiêu Thừa hét lên. Dáng vóc của cô bé đó và Thịnh Thịnh cũng bằng bằng nhau, có vẻ như không lớn hơn nhiều lắm, nhưng hơi chênh lệch so với mấy bạn học sinh lớp 1.

"Mình không muốn cưới bạn!" Thịnh Thịnh lạnh lùng cau mày. "Bạn thả mình ra đi!"

"Không thả! Mình muốn lấy bạn! Tiêu Thừa à, mình thích bạn!" Cô bé đó vẫn không chịu buông Thịnh Thịnh ra. "Hay mình lấy ba bạn cũng được, ba bạn cũng đẹp trai lắm!"

Thịnh Thịnh cố sức để thoát khỏi cô bé đó. "Mình không thích bạn, bạn đúng là mê trai!"

"Tiêu Thừa à, ba bạn đẹp trai thật đó, giống như diễn viên màn bạc vậy. A! Mắt bạn nhìn giống mắt ba bạn ghê luôn đó!"

"Phải ha, phần còn lại thì giống mẹ bạn, mẹ bạn đẹp gái quá trời!"

Thịnh Thịnh vốn có ý bài xích Tần Trọng Hàn, nhưng khi nghe thấy mọi người nói anh ta là ba mình, chút xíu lòng hư vinh ẩn trong sâu thẳm trái tim cũng hiện lên, không hề phủ nhận.

"Tiêu Thừa à, người ta thích bạn mà!" Cô bé vừa mới thoát ra đó lại dính tới lần nữa.

"Thả mình ra!" Tiêu Thừa đẩy mạnh cô bé ra xa. "Mình ghét bạn!"

"Oa oa…" Cô bé đó bỗng khóc ré lên.

Tiêu Hà Hà và Tần Trọng Hàn đều ngây người ra. "Tần Trọng Hàn, anh nói xem có phải Thịnh Thịnh không thích con gái không? Anh nhìn vẻ mặt nó kìa, hình như ghét con gái lắm. Anh nói liệu nó có phải là gay không?"

"Em nghĩ gì vậy hả?" Tần Trọng Hàn gõ nhẹ lên đầu cô. "Đang làm ngầu thôi! Hồi nhỏ anh cũng từng như vậy đó! Không thích con gái!"

Bộ dạng đó của Tần Trọng Hàn, vậy mà Thịnh Thịnh lại giống y hệt anh ta! Bộ dạng tự hào đó của anh

ta làm cho Tiêu Hà Hà phải thở dài.

"Nhưng Thịnh Thịnh đâu phải là con trai anh, vậy thì đâu còn gì để bàn nữa ha?" Tiêu Hà Hà lắc đầu, nghe thấy cô bé đó khóc còn lớn hơn nữa nên lập tức chạy đến, đỡ cô bé đứng lên.

"Con ngoan, đừng khóc nữa!" Tiêu Hà Hà giúp cô bé phủi sạch bụi trên người, lúc này mới để ý thấy rằng cô bé này trông rất dễ thương, trắng trẻo hồng hào.

"Mẹ, không cần đỡ bạn ấy đâu!" Thịnh Thịnh đứng đó nói với vẻ mặt lạnh lùng.

"Thằng nhóc này, sao con chẳng có chút phong thái quý ông nào hết vậy? Người ta là phụ nữ mà, sao có thể làm ra tay với phụ nữ như vậy được?" Tần Trọng Hàn đi đến, ngồi xổm xuống và hỏi Thịnh Thịnh.

"Chú đến đây làm gì?" Thịnh Thịnh hỏi một cách không lịch sự.

"Ơ thằng nhóc này, không cần phải vừa gặp mặt thì liền tuốt gươm giương nỏ như vậy chứ?" Tần Trọng Hàn nhìn Thịnh Thịnh với chút ngạc nhiên. "Không cần phải để bụng đến vậy chứ?"

"Thịnh Thịnh, mau xin lỗi bạn đi!" Tiêu Hà Hà nói.

"Mẹ, không được! Con không có lỗi! Con không muốn cưới bạn ấy, bạn ấy muốn lấy con, lại còn muốn lấy chú ấy nữa!" Thịnh Thịnh chỉ vào Tần Trọng Hàn.

"Hả! Cái gì?"

"Dạ phải! Con muốn lấy Tiêu Thừa, còn muốn lấy ba của bạn ấy nữa!" Cô bé đã đứng lên, dụi mắt và nói: "Dì ơi, dì đừng giúp con nha, có thể chúng ta sẽ là tình địch của nhau đó!"

Tiêu Hà Hà bị sốc, rất sốc. Thế giới này hỗn loạn quá rồi thì phải?

Lúc này, cô bé đó đã đi đến trước mặt Tần Trọng Hàn và nói: "Chú ơi, chú mau kêu Tiêu Thừa cưới con đi, con muốn làm cô dâu của Tiêu Thừa, nếu không, con sẽ lấy chú đó!"

Tần Trọng Hàn cũng ngây người ra, nhìn thấy cô bé đó vẫn còn chảy nước mũi, chắc khoảng năm sáu tuổi, anh ta không nén được cái rùng mình.

"Mê trai!" Thịnh Thịnh lạnh lùng thốt ra hai từ rồi chạy đến nắm lấy tay của Tiêu Hà Hà. "Mẹ ơi, chúng ta về nhà thôi!"

Nếu Tiêu Hà Hà không tận mắt nhìn thấy, cô nhất định sẽ không tin lại có người si tình sớm đến như vậy, nhất định sẽ không tin một đứa trẻ nhỏ như vậy mà nói mình là tình địch.

Có lẽ vì quá kinh ngạc nên Tiêu Hà Hà chỉ có thể để mặc cho con trai kéo mình đi về phía chiếc xe, Thịnh Thịnh thấy Tần Trọng Hàn vẫn còn ngây người ra ở đó, liền nói bằng giọng lạnh tanh: "Còn không đi thì chú cứ cưới bạn mê trai đó đi ha, đừng hòng cưới được mẹ con!"

"Này! Đợi chú với!" Tần Trọng Hàn ngay lập tức hoàn hồn lại và nói với cô bé: "Xin lỗi con, chú không thích bạn nhỏ như con đâu, không lo học hành mà suốt ngày chỉ nghĩ đến chuyện lấy chồng, con học theo ai vậy hả?"

"Học theo tivi đó chú! Chú đúng là ngốc quá!" Cô bé thấy Thịnh Thịnh bỏ đi liền đuổi theo, nắm tay Thịnh Thịnh lại. "Tiêu Thừa, bạn đừng đi mà!"

"Mẹ ơi, con muốn chuyển trường!" Thịnh Thịnh hất tay cô bé si tình kia ra một cách chán ghét.

Tiêu Hà Hà thực sự đực mặt ra. Tần Trọng Hàn đi đến, ôm chặt lấy Thịnh Thịnh, tránh xa nanh vuốt của cô bé si tình đó. "Cô bé à, con trai của chú không thích con đâu, nhưng chú còn một đứa con trai nữa, ngày mai chú sẽ đưa nó đến đây gặp con, chắc nó sẽ chịu cưới con đó!"

"Thật hả chú?" Cô bé si tình đã bị phân tâm.

"Tất nhiên rồi! Con cứ chờ đó đi! Ngày mai chú sẽ kêu đứa con trai khác của chú đến đây!" Tần Trọng Hàn bồng thẳng Thịnh Thịnh lên xe, cuối cùng cũng thoát khỏi nguy hiểm.

Trên đường về, Tiêu Hà Hà hỏi Tần Trọng Hàn: "Anh định ngày mai đưa Ngữ Điền đến thật à?"

"Không!" Tần Trọng Hàn lắc đầu. "Anh định chuyển trường cho Thịnh Thịnh, đâu cần phải để cho một đứa con khác sa vào đó. Thịnh Thịnh à, không phải con muốn chuyển trường à?"

Thịnh Thịnh hơi ngạc nhiên, khẽ gật đầu: "Chú ơi, con muốn chuyển đến trường nào mà không có bạn nữ á, được không chú?"

"Tất nhiên là được!" Tần Trọng Hàn nói ngay mà không chút do dự, rồi đột nhiên ngây người ra, nhớ lại Hà Hà nói lẽ nào Thịnh Thịnh là gay, anh ta liếc nhìn cậu bé hơi cau mày lại đang ngồi ở ghế sau và hỏi: "Thịnh Thịnh không thích mấy bạn nữ chút nào hết hả?"

Thịnh Thịnh mím chặt môi rồi im lặng, một lúc sau mới nói: "Tại mấy bạn đó phiền quá, ngày nào cũng đi theo con, con muốn chuyển đến trường nào mà không có bạn nữ để tập trung học hành!"

"Thịnh Thịnh, có nhiều bạn nữ đi theo con, ý là sao?" Tiêu Hà Hà hoàn toàn không hiểu được. "Nhưng

đến học ở trường toàn con trai thì sẽ không tốt cho cả tinh thần và thể chất đó con!"

"Mẹ ơi, con không muốn học ở đây nữa đâu, con khó chịu lắm!"

"Con khó chịu gì chứ?"

"Khó chịu mấy bạn nữ đó đó!"

"Người ta đi theo con là vì thích con mà!" Tiêu Hà Hà quay đầu lại và nói với cậu bé đang ngồi ở hàng ghế sau.

"Con không cần họ thích con!" Thịnh Thịnh nói ra câu này rồi thái độ hơi khác khác, có vẻ như vẫn muốn nói tiếp nhưng đã kìm lại.

"Có chuyện gì vậy con trai?"

"Họ… Họ đều giành để có được nụ hôn đầu tiên của con…" Thịnh Thịnh hé lộ tin này.

"Két" một tiếng, Tần Trọng Hàn đột nhiên dừng xe lại, may mà mọi người đều có thắt dây an toàn, nếu không, chắc họ đã bị văng ra ngoài rồi.

Thịnh Thịnh liếc nhìn Tần Trọng Hàn với vẻ bất lực. "Là thật đó chú!"

"Sao lại như vậy được?" Tần Trọng Hàn đực mặt ra, đột nhiên nhớ lại lúc mình còn nhỏ hình như cũng đã gặp phải tình trạng tương tự. "Có phải tất cả họ đều nói muốn lấy con, đều sẽ lén hôn lên mặt con khi con không để ý không?"

"Sao chú biết hay vậy?" Thịnh Thịnh ngạc nhiên.

"Bởi vì lúc bằng tuổi con, chú cũng đã gặp phải chuyện tương tự đó! Rồi! Chúng ta sẽ chuyển trường, nhất định phải chuyển đến trường nào không có những bạn mê trai đó!" Tần Trọng Hàn nghiến răng, nhất định không thể để cho Thịnh Thịnh lặp lại vết xe đổ của mình năm xưa.

"Tần Trọng Hàn!" Tiêu Hà Hà nhéo anh ta một cái, lo lắng rằng Thịnh Thịnh thực sự không thích con gái, vậy lỡ cậu bé là người đồng tính thì phải làm sao?

"Không có đâu, Hà Hà, dẹp bỏ sự lo lắng của em đi, Thịnh Thịnh chỉ có tính khí giống anh mà thôi, lúc nhỏ anh cũng không thích con gái!"

“Chú cũng từng gặp phải chuyện tương tự hả?”

“Tất nhiên rồi!”

158. Chương 158

“Không, không phải như vậy đâu thưa bác!” Tiêu Hà Hà nhanh chóng phủ nhận, cô chỉ nghĩ rằng hiện tại vẫn còn vài chuyện chưa được giải quyết xong, mặc dù tình cảm giữa cô và Tần Trọng Hàn đã rất sâu đậm, nhưng thực sự không muốn kết hôn gấp gáp như vậy.

Hôn nhân là chuyện lớn cả đời, chúng ta nên cực kỳ thận trọng mới phải chứ?

“Vậy thì kết hôn đi, tuần tới ha. Nói với ba con, tuy lần trước anh ấy đã rất thô lỗ với bác, nhưng niệm tình anh ấy cũng nhất thời nóng ruột, nên bác không tính toán, tha thứ cho anh ấy!” Tần Lăng Hàng nói với vẻ nghiêm túc.

“Ờ… Dạ!” Tiêu Hà Hà đã nghe Tần Trọng Hàn kể lại chuyện mà Bùi Lâm Xung đã làm lần trước, xông vào nhà bắt Thịnh Thịnh và Ngữ Điền đi.

Sự chú ý của Tần Lăng Hàng mấy hôm nay đều dồn vào Thịnh Thịnh, cậu bé này vốn rất hiếu động, nhưng không biết mấy hôm nay bị gì, đột nhiên trở nên rất im lặng.

Tại thời điểm này, Thịnh Thịnh đang ngồi trên ghế sofa, lông mày nhăn lại, vẻ mặt lạnh lùng, giống như đang có tâm sự gì đó. “Thằng quỷ nhỏ, con đang suy nghĩ gì mà lông mày nhăn lại ghê vậy?”

Vừa ngẩng mặt lên là nhìn thấy Tần Lăng Hàng, Thịnh Thịnh chớp chớp mắt rồi chào hỏi: “Ông nội, con đã phiền lắm rồi, ông đừng làm phiền con nữa!”

“Này! Con phiền chuyện gì?” Tần Lăng Hàng ngạc nhiên vì từ “phiền” này lại được thốt ra từ miệng của một đứa trẻ năm tuổi. “Nói cho ta nghe xem!”

“Có nói ông cũng không hiểu đâu!” Thịnh Thịnh lắc đầu.

Tần Trọng Hàn đúng lúc dẫn Ngữ Điền đi đến rồi đưa cậu bé sang cho Tiêu Hà Hà. “Hôm nay Thịnh Thịnh bị một đám con gái si tình vây quanh, có một cô bé còn tuyên bố sẽ lấy nó nữa. Ba à, tại ba không biết thôi, tụi nhỏ bây giờ, đúng là làm người ta phải ngạc nhiên hết sức!”

“Có chuyện này nữa à?” Tần Lăng Hàng mím chặt môi, nhưng khóe miệng bất giác cong lên. “Ba còn nhớ hồi con còn nhỏ hình như cũng từng buồn bực như vậy phải không? Hình như cũng có người nói muốn lấy

con thì phải!”

Tiêu Hà Hà nhìn lên, nhớ lại lúc ở trong xe đã hỏi anh ta hồi nhỏ có từng bị hôn qua chưa, anh ta liền đá lông nheo, xem ra đúng là từng có chuyện đó thật!

“Ngữ Điền à, có bạn gái nào nói muốn lấy con không?” Tần Trọng Hàn đổi chủ đề và hỏi Ngữ Điền, cố đánh lạc hướng sự chú ý của Tiêu Hà Hà, bởi vì anh ta đã nhìn thấy ánh mắt nghi ngờ của cô, ánh mắt này làm anh ta rất không vững tâm.

“Ba ơi, con đã quyết định rồi, con sẽ kết hôn với Mỹ Mỹ đó ba. Tụi con bàn xong hết rồi, chờ khi nào con lớn sẽ cưỡi một con ngựa trắng đến tìm bạn ấy, để bạn ấy làm cô dâu của con!” Ngữ Điền cười hì hì rồi tuyên bố với mọi người.

“Ờ!” Tất cả mọi người đều đực mặt ra.

Thịnh Thịnh liếc Ngữ Điền một cái, vẻ mặt như thể muốn nói cậu bé là “đồ ngốc” vậy.

“Ôi trời đất ơi!” Tiêu Hà Hà cúi xuống nhìn Ngữ Điền và kêu lên: “Ngữ Điền, Mỹ Mỹ là ai vậy con?”

“Là bạn nhỏ của con đó mẹ, bạn ấy không có ba. Mẹ ơi, Mỹ Mỹ đáng thương lắm có phải không mẹ? Con nhất định phải cưới bạn ấy, con nói được thì sẽ làm được!” Ngữ Điền nói với vẻ vô cùng nghiêm túc.

Tần Lăng Hàng lắc đầu.

“Mấy đứa con gái mê trai đó có gì hay ho, con sẽ không kết hôn đâu!”

Tất cả mọi người quay đầu lại và nhìn vào Thịnh Thịnh.

Thịnh Thịnh nhún vai, nói một cách lạnh lùng: “Mẹ ơi, mẹ đừng kết hôn với chú nha, chờ khi nào con lớn thì con sẽ cưới mẹ! Mẹ yên tâm, con trai của mẹ suốt đời này chỉ cần mẹ thôi, không cần vợ đâu!”

“Ờ!” Tiêu Hà Hà phì cười.

“Sao lại vậy được?”

“Ra thể thống gì nữa?”

Tần Trọng Hàn và Tần Lăng Hàng lên tiếng cùng lúc.

Hôm nay, Tần Trọng Hàn tập trung tất cả mọi người đến đây là để bàn chuyện kết hôn, nhưng khi nhìn thấy Thịnh Thịnh như vậy, anh ta đột nhiên mất tự tin. Đứa trẻ này, liệu có phải yêu mẹ hơi thái quá rồi không?

"Dù có thế nào, mẹ con phải là vợ của chú, con đồng ý hay không cũng được, chú và mẹ vẫn sẽ kết hôn!"

"Vậy cũng được, chờ khi nào con lớn rồi sẽ giành lại mẹ!" Thịnh Thịnh cố ý chọc tức Tần Trọng Hàn.

"Hà Hà, sao em có thể làm như không thấy sự càn quấy của thằng quỷ nhỏ này vậy?" Khuôn mặt lạnh lùng của Tần Trọng Hàn lúc này đã có vẻ thất vọng và khó chịu, nhất là đối với câu đó của Thịnh Thịnh, làm cho khuôn mặt của Tần Trọng Hàn lạnh đến mức có thể cạo xuống một lớp sương giá.

"Tần Trọng Hàn, con nít nói năng không biết suy nghĩ!" Tiêu Hà Hà nói một cách bất lực: "Sao anh lại đi so đo với một đứa trẻ!"

"Hà Hà, em yêu anh hay yêu thằng quỷ nhỏ này?" Tần Trọng Hàn cũng nghiêm túc hẳn, nhất định phải hỏi cho rõ ràng.

Khuôn mặt của Tiêu Hà Hà thật lúng túng, ở trước mặt ông Tần, kêu cô phải nói thế nào đây!

"Đương nhiên mẹ yêu con nhiều hơn rồi!" Thịnh Thịnh lại nói thêm một câu, nhìn thấy mặt của Tần Lăng Hàng đã sa sầm lại liền lập tức lên tiếng nịnh nọt: "Ông nội ơi, đi ăn cơm thôi, ăn xong rồi con đánh cờ với ông nha!"

"Được! Đi ăn cơm nào!" Tần Lăng Hàng vừa nghe đến đánh cờ thì ngay lập tức lấy lại tinh thần. "Tối nay hai ông cháu ta đánh hai ván ha!"

"Hà Hà, em nói cho anh biết đi mà!" Tần Trọng Hàn đã đi đến, vùi mặt vào mái tóc của Tiêu Hà Hà, hỏi với giọng buồn bã, mặc dù câu hỏi này có hơi trẻ con. Thôi được! Anh ta thừa nhận mình vô cùng trẻ con, nhưng anh ta chỉ muốn trở thành người duy nhất của cô mà thôi!

Ngữ Điền nhìn thấy ba mình ngốc nghếch như vậy thì cũng chạy đến bàn ăn. "Con cũng đi ăn cơm đây!"

"Tần Trọng Hàn, anh thật trẻ con!" Cô thật hết cách với anh ta. "Được rồi, Thịnh Thịnh chọc anh thôi, để anh tốt với em hơn, sau này đừng bắt nạt em nữa!"

"Được rồi! Anh thừa nhận anh rất trẻ con, nhưng em phải nói cho anh biết rằng em chỉ yêu một người đàn ông là anh thôi!" Anh ta vẫn không buông tha.

"Ừm! Ngày mai anh đi tảo mộ với em ha! Sau khi tảo mộ cho ba và em trai em, em sẽ nói cho anh biết!" Tiêu Hà Hà khẽ nói.

“Tại sao phải chờ đến ngày mai chứ?” Tần Trọng Hàn phàn nàn với vẻ không hài lòng. “Anh muốn biết ngay bây giờ.”

Tiêu Hà Hà mỉm cười và không nói gì, chỉ kéo tay anh ta xuống và đi về phía bàn ăn…

Ở nghĩa trang.

Nghĩa trang vào mùa đông có vẻ hơi đìu hiu. Tiêu Hà Hà ôm hai bó hoa trong tay và đi đến nơi đụng phải Tần Trọng Hàn vào mấy tháng trước. Cô đột nhiên nhớ ra gì đó liền hỏi: “Hôm đó, anh đến nghĩa trang này là để tảo mộ cho mẹ anh hả?”

“Không phải!” Tần Trọng Hàn lắc đầu. “Hôm đó em đụng anh ở chỗ này, làm hư luôn bó hoa của anh!”

“Phải!” Tiêu Hà Hà nhớ lại, mọi thứ dường như đang ở trước mắt.

“Được rồi! Chúng ta mau đi thôi! Em có rất nhiều chuyện muốn nói với ba và em trai!” Tiêu Hà Hà đã rất sốt ruột, đây là lần đầu tiên mà cô đến đây với một tâm trạng thoải mái.

Trước đây đều quá chua xót, lần nào đến cũng đều rất nặng nề.

“Ừm!”

Khi Tiêu Hà Hà dẫn anh ta đến trước bia mộ của Tiêu Nam Bắc, vẻ mặt của Tần Trọng Hàn bỗng ngây ra, sắc mặt bỗng tái mét đi.

Nhìn vào tấm hình trên bia mộ, nhìn vào ba chữ “Tiêu Nam Bắc”, trong đầu Tần Trọng Hàn kêu oong oong như bom nổ. Sao lại trùng hợp đến vậy?

Nhưng Tiêu Hà Hà lại hoàn toàn không chú ý đến vẻ mặt của Tần Trọng Hàn, cô đặt hoa lên mộ ba mình, bàn tay vuốt ve tấm hình của ba. Nhìn vào khuôn mặt hiền từ trên bia mộ, cô bỗng mỉm cười, rất yên ắng và thong thả, nhưng trong mắt lại đẫm lệ. “Ba ơi, con đến thăm ba rồi đây!”

“Tần Trọng Hàn, đây là ba em!” Tiêu Hà Hà cầm tay Tần Trọng Hàn và nói: “Ba đã cho em tình yêu vị tha nhất trên đời, đến bây giờ em mới biết được ông vĩ đại đến thế nào, mới biết được mình không phải là con gái ruột của ba, nhưng ba lại cho em tình yêu thương của người cha sâu sắc nhất và vĩ đại nhất! Ông là người cha vĩ đại nhất trên đời này!”

Tần Trọng Hàn nhắm mắt lại, trong tim đau dữ dội, trước mắt như choáng váng. Anh ta không nói gì, chỉ nhìn vào tấm hình trên bia mộ, đột nhiên không cầm được nước mắt, mấp máy môi nhưng không thể nói ra được gì.

Tiêu Hà Hà quay lại nhìn anh ta, bỗng rất ngạc nhiên. “Tần Trọng Hàn, anh khóc hả?”

Tần Trọng Hàn bừng tỉnh lại. “Không, đâu có, chẳng qua anh rất cảm kích bác, vì đã nuôi em khôn lớn!”

Đột nhiên, một cảm giác hoảng hốt lo sợ bao trùm lấy anh ta. Cảm giác áy náy đã rất lâu rồi không thấy, nay lại xuất hiện. Anh ta nhìn chằm chằm vào bia mộ, trong lòng nặng trĩu, tay chân lạnh cóng.

Tiêu Hà Hà không nghĩ ngợi nhiều, tiếp tục quay lại nhìn vào bia mộ và nói: “Ba ơi, cám ơn vì ba đã nuôi nấng dạy dỗ con nên người, đã cho con một gia đình ấm áp. Ba à, con gái lúc nào cũng yêu ba! Trong lòng con gái, không ai có thể thay thế vị trí của ba. Dù bây giờ con đã tìm được ba ruột của mình, nhưng trong trái tim tôi, không ai có thể so sánh với ba được…”

“Bố ơi, con đưa Tần Trọng Hàn đến gặp ba đây! Người đàn ông mà con gái thích, ba nhìn có hài lòng không? Nếu con lấy anh ấy, ba có phản đối không?” Tiêu Hà Hà nói khe khẽ một mình, nhưng không hề nhận ra vẻ khác lạ của Tần Trọng Hàn.

Mồ hôi lạnh toát ra trên trán của anh ta ngày một nhiều hơn, trái tim đang nặng trĩu, nặng trĩu dần… Cho đến khi rơi xuống một hầm băng không nhìn thấy đáy.

Anh ta nhìn vào tấm hình trên bia mộ, đôi mắt của Tiêu Nam Bắc hình như đang nhìn anh ta, như thể ông ấy vẫn còn sống, như thể lúc này họ đang nhìn thẳng vào người kia rất lâu. Hình như anh ta nghe thấy giọng nói của Tiêu Nam Bắc… Ông ấy sẽ không đồng ý gả Hà Hà cho mình đâu!

Không!

Tại sao lại như vậy?

Sắc mặt của Tần Trọng Hàn rất xanh xao, đôi môi mỏng đang mím chặt.

Tiêu Hà Hà đã nói rất lâu, sau đó quay sang hỏi Tần Trọng Hàn: “Tần Trọng Hàn, anh không muốn nói gì với ba em hả?”

Tần Trọng Hàn rùng mình, nhìn vào khuôn mặt nhỏ nhắn và tươi sáng của cô, rồi gật đầu. “Hà Hà, em tránh sang một bên có được không? Anh muốn nói chuyện riêng với chú…”

“Được rồi!” Tiêu Hà Hà gật đầu. “Em sẽ qua bên kia chờ anh. Em còn phải qua nói chuyện với Tiêu Tiêu nữa!”

“Ừm!” Tần Trọng Hàn thẳng lưng lên, ngẩng cao đầu, cổ cứng đờ, toàn thân cũng căng cứng.

Mãi đến khi Hà Hà đã đi khá xa, anh ta mới khẽ nói: "Thưa chú, con không ngờ Hà Hà lại là con gái của chú. Con xin lỗi, nỗi day dứt đối với chú, cả đời con sẽ không bao giờ quên được. Con nhất định sẽ chăm sóc cho Hà Hà thật tốt, suốt đời sẽ không phụ bạc cô ấy. Xin chú hãy cho phép con, cho con được cưới cô ấy, được cho cô ấy hạnh phúc!"

Trầm ngâm một hồi, anh ta lại nói: "Chú vẫn còn trách con phải không? Con biết chú nhất định vẫn còn trách con, nhưng con thực sự không còn cách nào khác, xin chú hãy tha thứ cho con vì con không thể để mất Hà Hà, không thể đem chuyện này nói cho cô ấy biết… Con biết chú sẽ nghĩ rằng con rất bỉ ổi, nhưng con thực sự quá yêu Hà Hà… Con xin lỗi!"

Nói xong câu này, nước mắt của Tần Trọng Hàn trào ra. Anh ta cúi người xuống thật sâu, thật sâu…

"Con xin lỗi…"

Tiêu Hà Hà đứng từ xa nhìn anh ta, không biết anh ta đã nói gì với ba mình. Cô nghĩ đã đến lúc cô nên lấy chồng rồi, cô cũng đã nói chuyện với ba rồi, cô quyết định sẽ lấy anh ta rồi!

Nhìn thấy hình dáng cao lớn của anh ta đang đi đến. Khi đến gần, cô thấy sắc mặt của anh ta không tốt lắm, cô hơi lo lắng: "Anh sao vậy?"

Tần Trọng Hàn lắc đầu, nụ cười hơi mất tự nhiên. "Không, không có gì, chắc do trời lạnh quá, sắp đến Noel rồi mà! Chúng ta mau đi thăm Tiêu Tiêu thôi!"

159. Chương 159

Anh ta gật đầu, rồi ôm chặt cô lần nữa, và hôn lên môi cô. "Bà xã à, chúng ta về nhà thôi! Hôm nay em phải dành trọn cho anh có được không?"

"Ừm, được chứ, nhưng không phải chúng ta đã nói sẽ đưa Ngữ Điền và Thịnh Thịnh đi chơi à?"

"Hôm nay anh chỉ muốn ở bên em, để chúng chơi với ông nội cũng được mà!" Anh ta nói.

Cô không biết chuyện gì đã xảy ra với anh ta, cô nhìn vào mặt anh ta và gật đầu. "Được rồi, hôm nay em chỉ ở cùng anh thôi!"

Trong phòng sách ở biệt thự số 15.

Tần Trọng Hàn vừa về tới thì liền đi vào phòng sách rồi nhốt mình trong đó, không có chút biểu cảm nào trên khuôn mặt đẹp trai kia. Lúc này, anh ta đang nói chuyện điện thoại, còn Tiêu Hà Hà thì đang pha cà

phê ở tầng dưới.

"Chi Ngôn, là tôi đây!" Giọng của Tần Trọng Hàn hơi hạ xuống. "Năm năm trước, anh có biết ba của Hà Hà là ai không?"

Người ở đầu bên kia hơi ngập ngừng. "Tôi không biết, sao vậy?"

"Chi Ngôn à, ông ấy là Tiêu Nam Bắc!" Tần Trọng Hàn nhắm chặt mắt lại, giọng càng thấp hơn.

"Sao trùng hợp quá vậy?" Người ở đầu bên kia kinh ngạc. "Tổng tài, vậy cô ấy đã biết những gì rồi? Phải làm gì đây?"

"Tôi không biết phải làm gì nữa, cô ấy vẫn chưa biết..." Tần Trọng Hàn lắc đầu. "Anh có chắc năm năm trước đã đem tiền đến đó không?"

"Ừm! Tôi đã đem đến đó rồi mà!" Người đó nói.

Tần Trọng Hàn gật đầu. "Thôi được rồi, tạm thời anh cứ giữ bí mật đã, tôi sẽ liên lạc với anh sau!"

Tần Trọng Hàn gác máy, châm một điếu thuốc và từ từ hút lấy.

Khi Tiêu Hà Hà bưng cà phê vào thì ngửi thấy mùi thuốc lá, liền câu mày nói. "Anh lúc nào cũng hút thuốc, không tốt cho sức khỏe đâu. Khi nào anh mới chịu cai thuốc đây?"

"Anh không cai được đâu!" Tần Trọng Hàn nhả ra một vòng tròn khói trắng, kéo tay cô để cô ngồi lên đùi mình, tư thế này làm cô đỏ mặt.

Tiêu Hà Hà giật lấy điếu thuốc trong tay anh ta rồi dúi vào trong cái gạt tàn trên bàn. "Sao lại không cai được? Chỉ cần anh muốn cai thì nhất định sẽ được!"

Anh ta mỉm cười. Không biết tại sao, Tiêu Hà Hà luôn cảm thấy trong nụ cười của anh ta có rất nhiều thương cảm, nhất thời thấy hơi bồn chồn. "Anh sao vậy?"

"Anh ổn mà!" Cuối cùng Tần Trọng Hàn đã hoàn hồn lại, ôm lấy eo cô và kéo cô vào lòng. "Cho anh ôm em một chút!"

Tiêu Hà Hà hoảng hốt ngẩng đầu lên, anh ta đã ôm chặt cô và vùi đầu vào vai cô.

"Anh sao vậy? Hình như anh có tâm sự gì đó!" Cô nói.

Tần Trọng Hàn đột nhiên với tay ra giữ chặt cổ cô, ngước đầu lên nhìn cô. Khuôn mặt đẹp trai của anh ta tiến sát đến, đầu lưỡi nóng hổi chui vào miệng cô và khuấy động.

Anh chỉ sợ mất em thôi, thật sự rất sợ!

Anh ta thầm nói trong lòng.

Nụ hôn của anh ta như thể đang cướp đoạt thứ gì đó, đầu lưỡi cuốn vào trong, hôn chặt miệng cô một cách ngang ngược.

Cô phát ra tiếng rên rỉ, không thể trốn thoát.

Hành động quá mãnh liệt của anh ta khiến cô không chỉ khó thở, mà còn hơi sợ hãi, cơ thể cô khẽ run lên.

"Tần Trọng Hàn…" Cuối cùng Tiêu Hà Hà cũng hít được một ít không khí, mới khẽ thì thầm.

Hơi thở dần trở nên không ổn định, Tần Trọng Hàn vẫn hôn cô không dứt ra, bàn tay rộng lớn ôm lấy đầu cô, không cho cô giãy giụa, không cho cô được phép trốn tránh. Sự ngang ngược của anh ta đột ngột đến mức cô không thể chống lại được.

Hơi thở nặng nề của anh ta, giọng anh ta rất khàn. "Em là của anh."

Tiêu Hà Hà ngây người ra, có một cảm giác hạnh phúc đến lạ thường, nhưng một nỗi bất an tự nhiên cũng ập đến. Hai má đỏ bừng vì thiếu oxy, môi cô bị anh ta hôn đến sưng đỏ lên, tim đập nhanh thình thịch. "Anh lạ quá!"

Bàn tay đang ôm eo cô của Tần Trọng Hàn đột nhiên siết chặt, hai tay giữ người cơ rồi nhấc bổng cô lên, đạp cửa và đi thẳng vào phòng ngủ.

"Tần Trọng Hàn, em tự đi được mà!" Tư thế bây giờ của cô thật xấu hổ, bấu vào eo anh ta, còn hai tay của anh ta thì giữ chặt mông cô, cô đành phải ôm lấy cổ anh ta để bản thân không bị rơi xuống.

"Anh muốn bồng em!" Anh ta nói, đôi mắt rực lửa, nhưng cũng có một chút buồn bã.

Cô thấy hơi lo nên khẽ hỏi: "Có phải anh có tâm sự gì không?"

Anh ta đặt cô lên trên giường rồi lật người cô lại, lẩm bẩm nói: "Anh muốn em, rất rất muốn."

Hơi thở của anh ta rất gần, đến mức làm cô thấy nhột nhột.

“Nhưng mà, tối qua không phải anh đã…” Cô đỏ mặt lên rồi nhíu mày lại.

Tần Trọng Hàn cạ cạ vào cổ cô, môi anh ta chạm vào da cô: “Anh sợ!”

“Cái gì?” Hình như cô chưa nghe rõ, nên đã hỏi lại: “Anh nói gì?”

“Không có gì!” Anh ta nói.

Điều này hoàn toàn không giống anh ta chút nào cả. Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?

Cô hơi nghi ngờ, lại ngẩng lên nhìn anh ta, nhìn thấy khuôn mặt anh ta đang gần ngay trước mắt, chưa đầy năm centimet, anh ta cứ lặng lẽ nhìn cô như vậy, đôi mắt đen sáng lên. Và rồi, trong lúc cô vẫn đang ngây người ra, hơi thở của anh ta đã ập đến, làm cô không thể né tránh được.

Nụ hôn của anh ta, đến quá nhanh và quá gấp rút, ngang ngược nhưng dịu dàng, khiến cô không thể không chìm đắm vào trong nó.

Đầu lưỡi lướt qua từng khẽ răng của cô, nâng lưỡi cô lên để trêu đùa.

Anh ta càng siết chặt cơ thể nhỏ nhắn của cô, như thể muốn cô hòa vào trong cơ thể mình, liên tục những nụ hôn nồng nàn, ý nghĩ muốn có cô đang cháy rực.

“Bà xã à…” Anh ta hét lên bên tai cô với giọng khàn khàn.

Hơi thở của Tiêu Hà Hà cũng gấp gáp, chỉ líu ríu một tiếng.

Cô chỉ cảm thấy cả người mình đang rất nóng, hai má đã đỏ ửng lên.

Đôi mắt mơ màng, trong mắt chỉ có khuôn mặt đẹp trai của anh ta. Đôi môi nóng bỏng của anh ta dán chặt vào da cô, từng nụ hôn được in xuống. Cô chỉ cảm thấy cả người không còn chút sức lực nào nữa, mềm nhũn ra làm cô không cử động được.

“Đừng…” Giọng nói dịu dàng của cô giống như một lời mời gọi, giống như một dòng suối ngọt ngào chảy vào trong tim Tần Trọng Hàn, anh ta lại cúi đầu xuống để tìm môi cô.

Đôi môi cô mềm mại đến lạ thường, như những cánh hoa ngọt ngào. Lưỡi của hai người quấn vào nhau, tặng cho cô những nụ hôn dữ dội. Tiêu Hà Hà nhắm chặt mắt và nhẹ nhàng đáp lại, nụ hôn của anh ta càng mãnh liệt hơn, chiếm lấy môi cô như một con thú dữ.

Tay anh ta luồn vào trong áo ngực của cô, cặp núi đôi nở nang và mềm mại của cô làm anh ta sôi sục.

Cô khẽ "ư…m…" một tiếng, rùng mình và giọng run rẩy: "Đừng, anh đừng làm vậy… Tần Trọng Hàn, đừng vào ban ngày…"

"Đừng hả?" Anh ta cắn nhẹ vào tai cô rồi hôn lên đó. "Đừng chống lại anh, đừng rời xa anh…" Anh ta khẽ thở dài.

Trong lòng cô ngạc nhiên, tại sao hôm nay anh ta cứ nói mãi về chuyện xa nhau chứ? Sao cô lại rời xa anh ta được? Cô nghĩ chắc vì anh ta căng thẳng quá thôi! Anh chàng này đúng là!

"Anh đừng nói chuyện chia tay nữa được không? Chẳng lẽ anh muốn em rời xa anh à?" Cô hỏi nhỏ.

"Không! Có chết anh cũng không muốn!" Anh ta lắc đầu rồi cởi hết quần áo cô ra.

Trong khi cô hít vào một hơi thật sâu, anh ta đã chui vào nơi ấm áp và ẩm ướt mà cô đã chuẩn bị sẵn. Tiêu Hà Hà ưỡn ngực lên và rên rỉ, như muốn từ chối nhưng cũng như muốn chào đón.

"Bà xã à, em đẹp quá!" Anh ta bắt đầu chuyển động một cách nhẹ nhàng ở bên ngoài, giọng nói cũng trở nên buồn tẻ và quyến rũ.

Mặt anh ta tiến đến gần cô hơn, cô lập tức nhắm mắt lại, mặt đỏ bừng. Cô đang mắc cỡ, mắc cỡ như một cô gái chưa bao giờ làm chuyện đó!

Tần Trọng Hàn muốn cô hết lần này đến lần khác mà không biết mệt mỏi. Cuối cùng, cô đã nhận ra anh ta có gì đó bất ổn, hình như anh ta đang lo sợ điều gì đó. Vì anh ta chưa bao giờ đòi hỏi cô nhiều như vậy, hết lần này đến lần khác mà không ngừng nghỉ…

Ở một căn biệt thự ở Lục Thành.

Phong cách bài trí sang trọng phản chiếu vẻ sang trọng của cả phòng khách.

Phòng khách được thắ đèn sáng rực, và trên ghế sofa có một người đàn ông đang ngồi với điếu xì gà trong tay, có vẻ như anh ta đang đợi ai đó. Anh ta nhả ra từng vòng tròn khói một cách tao nhã, và trong phòng khách của biệt thự cũng dần dần lan tỏa mùi xì gà thoang thoảng.

Người đàn ông đó có đôi vai rất rộng và đôi tay rắn chắc, có thể thấy hình thể của anh ta không tệ.

"Thưa cậu, cậu còn gì căn dặn nữa không?" Người giúp việc đã đi đến và hỏi một cách cung kính.

Người đàn ông đó rít một hơi thuốc rồi đưa ra một phong bì, bên trong hình như có rất nhiều tờ tiền. "Chị Hứa, ngày mai là Noel rồi, cho chị nghỉ phép ba ngày, chút nữa tôi sẽ gọi điện, bây giờ chị đi trước đi!"

"Dạ!" Chị Hứa cầm lấy phong bì và rời đi.

Người đàn ông liếc nhìn đồng hồ rồi cau mày lại, sau đó tiếp tục hút thuốc.

Nửa tiếng sau, một chiếc taxi dừng lại trước cổng biệt thự, một người phụ nữ đội nón phủ mặt và đeo kính đen liếc nhìn xung quanh một cách cẩn thận, sau đó lạnh lùng nói với anh tài xế taxi: "Anh đi trước đi!"

"Dạ!"

Cô ta lại liếc nhìn xung quanh một lần nữa, chắc chắn không ai nhìn thấy rồi mới bước vào biệt thự.

Nhìn thấy người phụ nữ bước vào, người đàn ông đang ngồi trên ghế sofa mỉm cười. Lúc này người phụ nữ đang cởi nón và kính ra, để lộ một mái tóc dài, hương thơm tươi mát xộc vào mũi. Cô ta có khuôn mặt rất lạnh, ngoài nét lạnh lùng ra, diện mạo lại rất hơn người.

"Em đến trễ rồi đó!" Người đàn ông nói khẽ.

Người phụ nữ cởi cái áo khoác lông thú ra, dáng người cao ráo, thân hình nóng bỏng, đôi chân dài được chiếc quần legging bó sát nên trông có vẻ cực kỳ quyến rũ, mái tóc dài mướt chuyển động theo bước chân của cô ta, lặng lẽ tạo ra những đường cong đẹp đẽ trong không khí, cả người thanh lịch như một người mẫu.

Người phụ nữ bước đến và ngồi xuống đối diện với người đàn ông, vươn người một cách uể oải, đôi chân dài miên man hơi co lại. "Tình hình của chị hai em không tốt nên làm lỡ thời gian. Anh gọi em đến đây làm gì?"

Người phụ nữ liếc nhìn người đàn ông đang trên ghế sofa và cười khúc khích, nhìn thấy anh ta đang mặc một cái áo sơ mi màu đen, làm nổi bật những đường nét trên cơ thể rắn rỏi của anh ta, cổ áo để hở, nước da màu lá mạ làm nổi rõ cơ ngực rắc chắc của anh ta.

"Chị hai em có thể khỏe lại chứ?" Người đàn ông nhướn mày lên, giọng nói vẫn khá dịu dàng.

Khuôn mặt của người phụ nữ vẫn khá lạnh lùng, nhưng có một chút bất lực, và trong mắt lóe lên một tia hung ác: "Không biết nữa! Có lẽ sẽ không khỏe lại được! Món nợ này, em sẽ từ từ tính với Tần Trọng Hàn…"

Người đàn ông cười chế nhạo, anh ta nhún vai rồi hút xì gà một cách duyên dáng. "Em đã thua rồi!"

"Chưa chắc!" Người phụ nữ cười gằn. "Còn anh, đi theo anh ta bao nhiêu năm rồi, anh đã có được lợi lộc gì?"

"Anh ta đã yêu Tiêu Hà Hà rồi!" Người đàn ông nhún vai và bước tới, trong mắt đầy vẻ châm biếm. "Còn Tăng Ly, dạo này cũng thân mật với Tăng Dương Dương lắm, hình như anh ta cũng yêu Tăng Dương Dương rồi!"

"Không phải anh ở nước ngoài à?" Người phụ nữ hơi cau mày lại và hỏi. "Vậy mà anh cũng biết được?"

"Bất ngờ hả?" Người đàn ông đã ngồi xuống cạnh người phụ nữ, vươn tay ra và ôm cô ta vào lòng.

160. Chương 160

"Em chưa từng nghĩ cơ thể của em lại có sức hút đến vậy, đã làm anh mê đắm. Sáu năm rồi, Ngôn à, anh muốn người phụ nữ nào mà không có chứ? Tại sao lại là em?" Cô giơ một ngón tay thon thả như cọng hành chỉ nhẹ nhàng vào ngực của người đàn ông, trong chất giọng lạnh lùng và nũng nịu có một chút nghi ngờ và khó hiểu.

"Chẳng phải em thích như vậy à? Làm cho đàn ông say mê em, cho thấy sự quyến rũ của em!"" Người đàn ông cười nhạt, đôi môi gợi cảm cạ cạ vào tai cô ta.

Bên tai truyền đến từng hơi nóng khiến cơ thể người phụ nữ run lên, đôi môi đỏ gợi cảm của cô ta hơi cong lên, cô ta biết rằng không có người đàn ông nào có thể chống lại sự quyến rũ mình, ngoại trừ Tăng Ly.

Bàn tay nhỏ nhắn tiện thế mở cái nút áo trước ngực người đàn ông, rồi tiếp tục mở từng nút một, để lộ ra hoàn toàn bộ ngực gợi cảm của anh ta.

Bàn tay to lớn của người đàn ông đang để trên làn da mềm mại của cô ta với vẻ lười nhác, những ngón tay mảnh khảnh mặc sức nhào nặn.

Những ngón tay của người phụ nữ cũng không nhàn rỗi, lướt dọc theo cơ bắp mạnh mẽ của anh ta và đi thẳng xuống dưới, còn đôi môi nóng bỏng cũng rơi để lại dấu ấn dọc theo đường đi của những ngón tay.

"Em vẫn luôn rất nhiệt tình, nhưng khuôn mặt quá lạnh, người nào không biết sẽ bị gạt bởi khuôn mặt này của em!" Người đàn ông cười khúc khích.

Khuôn mặt đẹp trai của anh ta bắt đầu trở nên sâu lắng, đôi mắt đen bị thiêu đốt bởi ngọn lửa dục vọng, còn bàn tay to lớn nóng bỏng thì ra sức vân vê cặp núi đôi đầy đặn của cô ta, mạnh mẽ như thể muốn nhét cô ta vào trong cơ thể mình.

“Ư…m…” Người phụ nữ thở hổn hển, ánh mắt mơ màng nhìn vào người đàn ông cao lớn như thể ma quỷ này, và rồi cơ thể của cô ta đã bị anh ta lột sạch trần trụi.

Khóe miệng của người đàn ông nhếch lên một nụ cười tàn nhẫn, anh ta lật úp người cô gái lại, tấm lưng gợi cảm và xinh đẹp của cô gái lộ ra trước mắt anh ta một cách quyến rũ.

Môi anh ta hôn lên lưng cô ta, gặm cắn lên lưng cô ta, kèm theo một vẻ nóng bỏng thiêu đốt không bình thường.

Người phụ nữ “ư…m…” lên không ngoài dự đoán, nụ hôn của anh ta tràn đầy thương nhớ và ẩm ướt.

Khi Tần Trọng Hàn thức dậy thì trời đã tối.

Anh ta và cô lăn lộn trên giường cả buổi trời, làm cô rất mệt mỏi.

Trong bóng tối, anh ta xoay đầu lại nhìn cô, lờ mờ nhìn thấy khuôn mặt an yên của cô, nhưng có vẻ hơi mệt mỏi. Trong mắt anh ta nhuộm lên một chút buồn bã, dù đang ôm cô rất chặt, anh ta vẫn cảm thấy không yên tâm. Anh ta nhất định phải nhanh chóng cưới cô về nhà, chỉ như vậy mới có thể yên tâm được.

Tiêu Hà Hà đang còn say giấc không nhìn thấy vẻ mặt của Tần Trọng Hàn vào lúc này, cũng không thấy sự rối rắm trong mắt anh ta.

Anh ta cúi đầu nhìn vào khuôn mặt cô, rồi cúi người xuống và in một nụ hôn lên trán cô. Mùi hương trên người cô thơm thoang thoảng, kích thích giác quan của anh ta.

Anh ta cứ nhìn cô như thế, nhìn mãi cho đến khi cô đã ngủ đủ và thức dậy.

Bây giờ đã là một giờ khuya.

Tiêu Hà Hà từ từ mở mắt ra, một đôi mắt long lanh như dòng suối trong vắt, những gợn sóng đẹp đẽ khẽ trôi. Đôi lông mi dày như cánh bướm, đẹp không thể thốt nên lời, nhẹ nhàng run lên theo hơi thở của cô. Vừa mở mắt ra liền nhìn thấy khuôn mặt đẹp trai của anh ta, và cả đôi mắt sâu thẳm mà anh ta đang nhìn cô chăm chú với vẻ trìu mến.

Hình như cô hơi giật mình, sau đó vẻ mắc cỡ nhuộm lên má. “Sao anh không ngủ?”

“Anh đang nhìn em!” Anh ta thì thầm.

“Nhìn em làm gì?” Cô hỏi với vẻ ngại ngùng. “Anh không mệt hả?”

Hỏi xong thì cô càng thấy xấu hổ hơn, cả buổi chiều anh ta cố gắng "vận động" như vậy thì sao mà không mệt cho được? Nhưng không biết sao anh ta lại khỏe đến thế, sức lực thực sự quá dồi dào!

"Sợ em đi mất!" Anh ta đưa khuôn mặt đẹp trai đến gần, đôi môi mỏng cong lên một nụ cười hơi rầu rĩ. Đầu mũi của anh ta gần như chạm vào mũi của Hà Hà, hai người có thể nghe thấy hơi thở của nhau, hơi thở nóng hổi phả vào khuôn mặt nhỏ nhắn của cô. "Sợ..., hạnh phúc này là một giấc mơ!"

Trái tim của Tiêu Hà Hà khẽ run lên, tự nhiên cô hơi mất phương hướng, tự nhiên hơi đau lòng. Rồi cô ôm lấy mặt anh ta và nói" "Đừng suy nghĩ lung tung nữa, chỉ cần anh không thay lòng, hạnh phúc này sẽ không bao giờ thay đổi! Mau ngồi dậy đi, anh không đói à?"

"Đói!" Anh ta nói, khuôn mặt đẹp trai đầy tình cảm nồng nhiệt, trái tim dần được sưởi ấm.

Cô nhận ra điều đó và càng ngượng ngùng hơn. "Đứng lên nào, đừng gây sự nữa!"

"Bà xã à, chúng ta kết hôn đi!" Anh ta nói, ánh mắt rực cháy nhưng lại vô cùng nghiêm túc. Anh ta nói lại một lần nữa: "Chúng ta kết hôn đi!"

Cô hơi ngây người ra và nhìn vào mắt anh ta. Anh ấy đang cầu hôn à?

Mà hình như không có gì hết! Chẳng phải nên có hoa, có nhẫn, có rất nhiều thứ liên quan đến tình yêu hay sao? Chẳng lẽ anh ta chỉ muốn nói miệng để gạt mình lấy anh ấy à? Cô chớp chớp mắt rồi lắc đầu, cười phá lớn. Thì ra mình cũng thực dụng như vậy, cũng nghĩ đến mấy thứ đó!

Anh ta vừa nhìn thấy cô lắc đầu thì trong lòng liền căng thẳng, càng không có tự tin: "Em không muốn kết hôn với anh à?"

Cô vẫn không nói gì, nhưng trong lòng cô biết rằng mình không có cách nào để từ chối được, bởi vì cô rất yêu anh ta. Ba của con trai cô, người đàn ông này, ngang ngược, tình cảm, dịu dàng và có trách nhiệm. Cô không tìm được lý do để từ chối nữa!

Nhưng cách cầu hôn của anh ta không hề lãng mạn chút nào cả! Được rồi! Dù không được lãng mạn, thìcô cũng muốn được như những cô gái khác, muốn được yêu đương!

Cô chưa yêu đương gì mà đã lấy anh ta, cứ luôn cảm thấy hơi thiệt thòi, hơi đáng tiếc.

Tần Trọng Hàn thấy cô vẫn chần chừ không nói gì, trong lòng rất lo lắng. "Có phải em bắt đầu ghét anh rồi không?"

Câu hỏi anh ta đưa ra, quá mất tự tin, kèm theo một chút lo lắng và run sợ. Còn cô bỗng nhiên mỉm cười, vì anh ta quá đáng yêu. "Đồ ngốc!" Cô nói.

“Cái gì?” Anh ta nhướn mày lên.

“Cái gì cũng không có, vậy mà anh muốn em lấy anh à? Thưa anh Tần, vậy có phải hời cho anh quá rồi không?” Cô nhìn anh ta, nụ cười dần lớn hơn.

Anh ta giật mình, nhưng vẫn có chút chần chừ. “Em không muốn lấy anh hả?”

“Không phải!” Cô lắc đầu.

“Vậy là thế nào?” Trong lòng anh ta bắt đầu khao khát, nhưng vẫn có chút lo lắng.

“Thưa anh Tần, anh có thấy ai mà cầu hôn như vậy không? Có phải anh nên thể hiện chút thành ý không hả? Không có hoa, không có nhẫn, không có bữa tối dưới ánh nến, cũng không có những lời tỏ tình lãng mạn, cứ vậy mà kêu em lấy anh, em cảm thấy thiệt thòi lắm! Chỉ cần nghĩ đến những chuyện mà anh đã gạt em, đã trêu đùa em lúc trước, trong lòng em cảm thấy uất ức lắm…” Cô cười và nói, nhưng nhìn thấy biểu hiện trên mặt anh ta đang thay đổi từng chút một, cô càng cảm thấy anh ta đáng yêu hơn.

“Thì ra là vì chuyện này! Có phải có mấy thứ này rồi thì em sẽ đồng ý không?” Anh ta háo hức hỏi.

Cô cố tình suy nghĩ một lúc. “Cũng không hẳn đâu à!”

“Bà xã!” Anh ta khẽ hét lên rồi chu miệng ra. “Rốt cuộc phải làm sao thì em mới chịu lấy anh đây?”

“Tần Trọng Hàn, anh còn chưa theo đuổi em nữa đó! Em chưa từng yêu đương, cứ vậy mà lấy chồng, em không muốn!” Cô cười hì hì và nói. “Vả lại, ba và em trai của em sẽ không đồng ý đâu!”

Nghe nhắc đến Tiêu Nam Bắc, vẻ mặt của Tần Trọng Hàn cứng đờ, đột nhiên nghiêm túc hẳn. “Hà Hà, anh nhất định sẽ làm cho em hạnh phúc! Nhưng, dù có xảy ra chuyện gì, em cũng không được ghét anh!”

“Chuyện này thì không chắc được đâu, nên em sẽ không hứa với anh. Lỡ như anh dựa vào lời hứa của em để làm ra chuyện gì đó thái quá, em nghĩ em sẽ ghét anh thật.” Cô cố tình nói vậy, ý tứ rất đơn giản, không cho phép anh ta ngoại tình sau này.

Tuy nhiên, vẻ mặt của anh ta lập tức u ám lại, rồi đột nhiên trở nên buồn bã. Trái tim cô run rẩy, thấy hơi lo lắng.

Anh ta lại nói: “Anh sẽ không làm ra chuyện gì thái quá đâu, anh hứa sẽ chỉ yêu một mình em, sau này anh chỉ yêu một người phụ nữ là em mà thôi. Dù đến lúc già rụng hết răng, già đến da mặt của chúng ta nhăn nheo, em không còn đẹp gái nữa, anh cũng không còn đẹp trai nữa, anh cũng vẫn chỉ yêu một mình em! Mỗi sáng thức dậy sẽ hôn em chào buổi sáng, mỗi tối trước khi đi ngủ sẽ hôn em để chúc em ngủ ngon! Anh hứa mỗi ngày sẽ nói chuyện với em, anh sẽ chăm chú lắng nghe mỗi một câu mà em nói, anh sẽ thực

hiện nghiêm túc mỗi một chuyện mà em dặn dò! Anh sẽ không nổi nóng với em, sẽ không lớn tiếng với em. Khi em khóc, anh sẽ là người đầu tiên đưa ngực mình ra cho em dựa vào…"

Anh ta nói đầy tình cảm nồng nàn, làm tim cô cũng cảm động theo, và đôi mắt cũng dần ướt lệ.

"Không! Anh sẽ không làm cho em khóc nữa, sẽ luôn làm cho em cười, làm em cảm thấy người đàn ông mà em chọn là người thích hợp nhất với em trên đời này! Dù trên người anh ta có rất nhiều nhược điểm, nhưng anh ta sẽ cố gắng hết sức để thay đổi! Xin hãy cho anh một cơ hội, để chúng ta nắm tay nhau đi đến cuối đời được không em? Xin đừng ghét bỏ anh, xin đừng rời xa anh!"

Đôi mắt cô cuối cùng cũng ướt đẫm, hàng mi chớp nháy rung lên như cánh quạt, đẫm nước mắt nhưng lại cảm động đến lạ thường. "Dù có xảy ra chuyện gì, em cũng sẽ không ghét bỏ anh, không bao giờ. Em muốn sống trọn đời trọng kiếp với anh. Nhưng thưa anh Tần, anh phải yêu đương với em trước đã! Người ta chưa từng yêu lần nào cả đó!"

"Yêu đương? Chẳng phải chúng ta đang yêu đương đây à?" Anh ta từ tốn hỏi.

"Có hả? Sao em không cảm nhận được vậy?" Cô hỏi.

Khuôn mặt tươi cười cùng với những giọt nước mắt của cô đang gần ngay trước mắt, nhìn vào anh ta một cách chăm chú, trái tim Tần Trọng Hàn bỗng thật yên tĩnh vào lúc này. "Bà xã à, chúng ta vẫn sẽ yêu đương trong 50 năm tới mà! Anh hứa mỗi ngày đều sẽ như tình nhân, sẽ yêu em trọn đời trọn kiếp!"

Cô suy nghĩ một hồi. "Vậy có phải em không nhận lời thì sẽ có lỗi với tấm chân tình của anh không?"

"Tất nhiên rồi! Hãy lấy anh đi em! Xin lỗi lại làm em rơi lệ!" Anh ta nói, những ngón tay mảnh khảnh lau khô những giọt nước mắt chảy xuống vì cảm động của cô. "Bà xã, ngực của anh luôn dành cho em!"

Cô đẩy anh ta ra và tự lau khô nước mắt. "Em mà thèm khóc à? Em chỉ hơi cảm động thôi! Nhưng không biết những lời anh nói có phải thật hay không nữa!"

"Đều là thật mà, anh hứa anh sẽ làm được tất cả!" Anh ta nói.

Tiêu Hà Hà lại suy nghĩ một lúc, đôi mắt lớn khẽ di chuyển, có vẻ như linh cảm đã đè nén trong nhiều năm qua cũng xuất hiện. Cô nhìn anh ta, nhìn mãi, sau đó đột nhiên mặc áo ngủ vào, trượt xuống giường, chạy đến đầu giường kéo ngăn kéo ra, lấy ra cái mặt nạ cáo và đeo nó lên.

Tần Trọng Hàn bối rối, ngay khi nhìn thấy cái mặt nạ đó, trên mặt bỗng có chút xấu hổ. "Bà xã à, anh sai rồi! Lúc trước anh không nên đeo mặt nạ để trêu chọc em, nhưng lúc đó anh thực sự vì không thể nén nổi tình cảm của mình, ngoài lần đầu tiên là bất đắc dĩ ra, những lần sau đó đều vì không kìm lòng nổi…"

"Thưa anh Tần, em muốn đeo cái mặt nạ này để kết hôn với anh, nếu anh đồng ý thì em sẽ lấy anh. Nếu anh không đồng ý, vậy cứ chờ đến khi nào tâm trạng em vui, lúc đó em sẽ đồng ý vậy!" Trong mắt Tiêu Hà Hà lóe lên một tia thông minh, đây là lần đầu tiên cô cảm thấy rất thoải mái, cảm giác được nuông chiều thật sự rất hạnh phúc!

161. Chương 161

Hu hu… Anh ta đã sai thật rồi!

"Được thôi! Anh nói đi! Thương lượng thế nào?" Cô chống nạnh và đứng cách xa anh ta ba mét, vẫn đeo cái mặt nạ đó, đôi mắt cong lên vì cười vào lúc này giống hệt như một con cáo.

"Em đeo cái mặt nạ này mà mặc váy cưới sẽ không đẹp đâu. Bà xã à, ai cũng chỉ kết hôn một lần trong đời, chúng ta đừng đeo mặt nạ được không vậy?" Anh ta cố thuyết phục cô.

Nhưng cô lại lắc đầu. "Em nhớ mới chỉ mười phút trước, có một người đàn ông đã rất trìu mến nói với em rằng những chuyện mà em căn dặn đều sẽ làm theo răm rắp! Nhưng em có yêu cầu gì nhiều đâu? Chỉ một chuyện nhỏ như vậy mà người đàn ông đó cũng không đồng ý nữa! Vậy làm sao kết hôn đây? Nếu kết hôn rồi thì chắc anh ta sẽ càng không nghe lời nữa! Thôi vậy, cuộc hôn nhân này đừng có thì tốt hơn! Thảo nào người ta hay nói, thà tin vào ma còn hơn tin vào miệng lưỡi của đàn ông!"

"Bà xã…" Trên trán của Tần Trọng Hàn đã bắt đầu đổ mồ hôi hột.

Anh ta bắt đầu nói không nên lời. Phải! Anh ta đã nói sau này cô nói gì cũng sẽ nghe theo, nhưng chuyện này…

Bỗng nhiên nảy ra một ý tưởng, anh ta nói: "Bà xã à, mọi người sẽ nghĩ sao anh lại kết hôn với một con cáo tinh đó! Cáo tinh không phải là từ dễ nghe gì, hay chúng ta đừng làm cáo tinh nữa ha?"

"Đâu có quan trọng, em cảm thấy rất tốt, em sẵn sàng làm cáo tinh, vì cáo tinh rất xinh đẹp, vả lại còn không phải chịu khổ, em thích làm cáo!" Cô tuyên bố vô cùng vui vẻ, nhìn thấy bộ dạng lúng túng của Tần Trọng Hàn, cô cười đau cả ruột.

"Bà xã, chuyện này thực sự không tốt đâu! Ai chửi cũng đều chửi con cáo cả đó. Anh… Không phải anh không nghe lời em, thật sự không phải không nghe lời em! Anh…"

"Vậy cứ thỏa thuận vậy đi, sẽ đeo mặt nạ để kết hôn, có ý nghĩa biết mấy! Nếu anh thực sự không thể chấp nhận điều đó, anh cũng có thể đeo mà, em hoàn toàn không có ý kiến! Dù sao, em nhất định phải đeo mặt nạ này đi vào nhà thờ để kết hôn!" Cô tuyên bố một cách trịnh trọng, trong lòng vui như nở hoa. Nhìn thấy Tần Trọng Hàn lúng túng như vậy, cô cảm thấy rất vui!

Thì ra, cảm giác được nuông chiều bởi người đàn ông mà mình yêu lại vui đến như vậy, cô càng ngày càng trở nên nghiện ngập hơn!

"Bà xã!" Thấy cô cười, trong tim anh ta trào dâng những cơn sóng lòng kỳ lạ. Anh ta đã có cách rồi, không sợ cô không thỏa hiệp, mà ngược lại, anh ta sẽ không để cho vợ mình mặc váy cưới mà lại đeo mặt nạ cáo để kết hôn với anh ta đâu! Anh ta sợ rằng mọi người sẽ hỏi tại sao lại đeo mặt nạ này để kết hôn, anh ta sợ rằng người ta sẽ nói mình có sở thích đặc biệt.

"Bà xã à, qua đây nào!" Anh ta đột nhiên nói bằng giọng thấp và khàn.

Tiêu Hà Hà giật thót tim, đột nhiên ý thức được điều gì đó liền nuốt nước miếng. "Anh định làm gì?"

Anh ta nhìn cô, cái mặt nạ đó đã gợi lên những cảm xúc kì lạ của anh ta. Anh ta lập tức đứng lên, cái chăn tuột xuống, để lộ thân hình cường tráng của anh ta. Và ở một chỗ nào đó trên người anh ta, lúc này cũng đang… dựng đứng.

"A… Tần Trọng Hàn, anh thật lưu manh!" Cô hét lên, quay người định bỏ chạy.

Nhưng anh ta đã móc eo cô lại.

"A… Ư…m…" Môi của cô đã bị anh ta chặn lại.

Cách nhau cái mặt nạ, cảm giác tê dại khiến cho Tiêu Hà Hà đỏ mặt.

"Bà xã à, đừng đeo mặt nạ được không em?" Nụ hôn nóng bỏng của Tần Trọng Hàn kèm theo sức mạnh của anh ta làm cho những lời từ chối của Tiêu Hà Hà tan chảy trong miệng.

Đôi môi mỏng gợi cảm của anh ta hoàn toàn bao phủ cái miệng nhỏ nhắn của cô, đầu lưỡi nóng hổi tiến thẳng vào trong, mời gọi cái lưỡi thơm tho của Tiêu Hà Hà cùng nhảy múa.

"Được không em?" Anh ta hỏi lại.

"Không được…" Giọng cô đã dịu đi rất nhiều.

"Đi mà bà xã!" Anh ta tiếp tục, những nụ hôn tinh tế rơi xuống khắp người cô.

"Không được! Nói tóm lại, dù anh dùng cách này, em cũng sẽ không hứa với anh đâu! Còn không, em sẽ không lấy anh!" Cô nói nhanh, trong lòng quyết tâm sẽ không bao giờ thỏa hiệp.

Cuối cùng Tiêu Hà Hà cũng bỏ mặt nạ xuống. “Tần Trọng Hàn, đừng quậy nữa, em đói rồi, bụng em đang la hét đây này!”

Lúc này Tiêu Hà Hà thực sự đã rất đói, nhìn đồng hồ cũng sắp hai giờ sáng rồi. Lúc này, bụng cô quả thực đang kêu la ầm ĩ.

“Anh cũng đói rồi!” Anh ta nói với vẻ tủi thân, nhưng vẫn xót vì cô chưa ăn gì, anh ta thực sự đã làm cô mệt đừ rồi. “Để anh gọi đồ ăn!”

“Giờ này còn người bán đồ ăn à?” Cô cạn lời.

Anh ta nhìn thấy khuôn mặt đỏ bừng của cô, trên khuôn mặt đẹp trai bỗng lóe lên vẻ dịu dàng. “Vậy để anh đi nấu gì cho em ăn!”

“Được đó! Em muốn ăn món anh nấu!” Cô nói.

Anh ta đành phải đứng dậy, mặc quần áo vào và đi xuống nhà nấu ăn!

Nửa tiếng sau, Tiêu Hà Hà không thấy anh ta lên lầu nên cũng đã đi xuống dưới.

Trong bếp, Tần Trọng Hàn đang đứng đó, cứ nhìn vào đống rau củ mà ngây người ra, đôi lông mày lưỡi mác nhíu lại, hình như anh ta không biết phải bắt đầu thế nào. Cô nhớ lúc trước anh ta còn không biết rửa rau, lúc rửa thì chà mạnh tay đến nỗi làm rau dập hết, sao cô lại để cho một cậu ấm mà mười đầu ngón tay không hề có vết chai sạn này vào bếp chứ? Cô liền xắn tay áo len của mình lên. “Hay để em nấu cho!”

“Không!” Tần Trọng Hàn quay đầu lại và nhìn thấy cô, vẫn chưa nhận ra mình đã đứng trong bếp lâu đến vậy. “Anh đã nói sẽ nấu cho em ăn mà!”

“Thưa cậu hai, có thể nào cho em ăn no rồi mới chờ bữa ăn sáng mai của anh không? Anh như vậy, chắc là tới sáng mai cũng chưa nấu xong đâu. Em sợ đến lúc đó vẫn chưa ăn gì, em sẽ ngủm luôn quá!” Cô lắc đầu và cười phì lên, nhưng rất cảm động vì việc anh ta muốn đích thân nấu ăn cho mình.

“Em chỉ cho anh là được mà, có gì khó lắm đâu!” Chẳng lẽ khó như làm kinh doanh à? Anh ta thực sự không tin!

Nhìn thấy vẻ rối rắm trên khuôn mặt đẹp trai của anh ta, cô nhón chân và hôn lên môi anh ta. “Được rồi, bé ngoan, anh ra ngồi nghỉ đi, để em hầu hạ anh được rồi!”

Tần Trọng Hàn ngạc nhiên, thích thú với sự chủ động của cô. Vừa định biến thế bị động thành chủ động, cô đã buông anh ta ra và bắt đầu nấu nướng.

Tần Trọng Hàn sờ sờ môi mình giống như một kẻ ngốc, rồi nhìn sang cô gái nhỏ nhắn đang bận rộn bên cạnh, một cảm giác hạnh phúc sâu sắc dâng lên trong lòng.

Mười phút sau, Tiêu Hà Hà đã chiên xong một dĩa trứng gà, nấu hai chén mì, để một ít rau mùi tây lên trên. "Nào, anh bưng ra ngoài đi!"

Anh ta đón lấy một cách ngớ ngẩn, nhìn thấy rau mùi tây thì liền nhíu mày lại, nhưng không nói gì.

Hai người ngồi xuống, Tiêu Hà Hà nói: "Anh ăn đỡ đi, khuya quá rồi, em sắp đói chết rồi đây! Sao anh không ăn đi?"

Tần Trọng Hàn lắc đầu. "Không phải, anh không ăn rau mùi tây!"

"Này! Sao lại vậy? Thịnh Thịnh cũng không biết ăn!" Tiêu Hà Hà mỉm cười và nói. "Tần Trọng Hàn, đôi khi em thật sự rất nghi ngờ, chẳng lẽ Thịnh Thịnh là con riêng của anh để lại bên ngoài?"

"Làm gì có chuyện đó!" Tần Trọng Hàn phủ nhận, sau đó lại nói với vẻ vô cùng nghiêm túc: "Hà Hà, anh thực sự không hư hỏng đến vậy đâu, em đừng nghĩ anh như vậy chứ! Nhưng em yên tâm, mặc dù Thịnh Thịnh không phải là con ruột của anh, nhưng anh cũng sẽ yêu thương nó mà!"

"Em không nghi ngờ chuyện đó!" Tiêu Hà Hà mỉm cười. "Ba anh cũng tốt với Thịnh Thịnh hơn tốt với Ngữ Điền, có lẽ bác ấy thực sự thích Thịnh Thịnh! So với Thịnh Thịnh, con trai của chúng ta hướng nội quá!"

"Đều là lỗi của anh!" Anh ta nói. "Nếu ngay từ đầu nó được lớn lên gần em, có lẽ nó sẽ tốt hơn nhiều so với bây giờ! Nhưng hiện Ngữ Điền cũng đã hoạt bát hơn trước nhiều rồi, chúng ta phải có lòng tin với con!"

"Ừm!" Cô gật đầu. "Nhưng anh hãy ăn chút mùi tây đi, tốt cho sức khỏe mà!"

"Không ăn, sẽ bị dị ứng đó!"

"Thịnh Thịnh cũng bị dị ứng!" Tiêu Hà Hà lại nói.

"Vậy anh sẽ chờ nó là con ruột của anh vậy…"

Bùi Lâm Xung đưa Ngô Tân Tuyên đến trung tâm thương mại để sắm đồ cho em bé, nhưng không ngờ lại gặp Mig ở đó.

Mig đã rất ngạc nhiên khi nhìn thấy Bùi Lâm Xung đang ôm eo Ngô Tân Tuyên, rất cẩn thận như thể không muốn cô ấy bị trượt té. Những cử động thân mật đó khiến cả người Mig như ngây ra đó.

Cô chạy đến trước mặt họ. “Chú Bùi, chị Tân Tuyên, hai người…?”

Cô nhận ra mình không tìm được từ để nói nữa, trong lòng bỗng có linh tính không hay, nhưng cô muốn hỏi cho rõ ràng.

“Mig?” Ngô Tân Tuyên cũng rất ngạc nhiên khi nhìn thấy Mig. “Em cũng đi mua sắm hả?”

“Mig đó hả? Khi nào rảnh thì đến nhà chú Bùi chơi, chú đang định cám ơn con vì đã chăm sóc cho Hà Hà và Thịnh Thịnh trong nhiều năm qua, chú nhất định phải cám ơn con thật đàng hoàng!” Bùi Lâm Xung nói với một nụ cười.

“Ờ! Không có gì đâu!” Mig gật đầu ngượng ngùng. “Chú Bùi, thật ngại quá, con có chuyện muốn nói với chị Tân Tuyên!”

Cô kéo Ngô Tân Tuyên đến một góc yên tĩnh. “Chị Tân Tuyên, sao chị lại đi cùng với chú Bùi? Hai người…? Sao hai người lại đi mua đồ em bé? Chị có thai rồi hả?”

Ngô Tân Tuyên cắn chặt môi, và đột nhiên nói: “Mig, em không cần suy đoán nữa. Như em nhìn thấy đó, anh ấy là ba của con chị!”

“Oong” một tiếng, đầu Mig như nổ tung! Cô nhìn Ngô Tân Tuyên với vẻ không dám tin. “Chị Tân Tuyên, chị…”

“Mig, chị đã bắt đầu một cuộc sống mới rồi, cũng quyết định sẽ ở bên cạnh người đàn ông này, chăm lo cho con của chị và anh ấy, sống những ngày tháng yên bình!” Cô ấy nói ra những điều này chỉ vì muốn bản thân cắt đứt hoàn toàn với quá khứ, cũng thực sự bắt đầu một cuộc sống mới.

“Không!” Mig lắc đầu. “Em không tin! Em không tin!”

“Là thật đó! Hà Hà cũng chấp nhận rồi!”

“Hà Hà cũng biết rồi?” Giọng của Mig đã gay gắt hơn. “Tại sao cô ấy không nói cho em biết? Cô ấy đã biết đứa bé này là em trai hoặc là em gái của mình à?”

Ngô Tân Tuyên gật đầu và giải thích: “Chuyện này không thể trách Hà Hà được, tại chị không cho cô ấy nói ra, muốn trách thì em cứ trách chị đi!”

Trên mặt Mig có chút vẻ không thể nhẫn nhịn được. “Sao chị có thể ở bên chú Bùi chứ? Chú ấy lớn hơn chị nhiều quá! Chú ấy là ba của Hà Hà mà!”

“Mười lăm tuổi cũng không phải nhiều lắm!” Ngô Tân Tuyên nói bằng giọng yếu ớt.

“Chẳng lẽ mấy năm qua, chính vì chú ấy, nên chị và anh hai của em mới…”

Ngô Tân Tuyên không nói gì, xem như là ngầm đồng ý rồi!

Mig đột nhiên nói với vẻ tức giận: “Thì ra, chị chẳng thà thích ông già đó chứ không thích anh hai của em, có phải vì chú ấy giàu có hơn anh hai của em không?”

“Mig à, hãy chúc phúc cho chị đi!” Ngô Tân Tuyên vẫn nói bằng giọng yếu ớt.

“Không! Em không tài nào làm được. Anh hai em có biết chưa?” Cô lại hỏi.

“Chắc là biết rồi!” Ngô Tân Tuyên nói.

“Vậy em biết rồi!” Mig quay ngoắt người lại. “Được! Em biết rồi!”

“Mig!” Ngô Tân Tuyên định gọi cô ấy lại, nhưng Mig đã chạy đi mất dạng!

“Có chuyện gì vậy?” Bùi Lâm Xung chạy đến mà không hiểu gì. “Chuyện gì đã xảy ra với Mig vậy?”

“Không có gì!”

Mig chạy ra khỏi khu mua sắm, bất thình lình đụng vào Đỗ Cảnh vừa mới dừng xe và đi qua đây. “Cô Mig? Cô…”

“Đỗ Cảnh?” Mig ngây ra, nhưng chỉ liếc nhìn anh ta một cái với vẻ giận dữ rồi lại chạy đi mất!

Khi Tiêu Hà Hà nhận được cuộc gọi từ Mig, đầu bên kia vang lên một giọng nói lạnh lùng. “Tiêu Hà Hà, chúng ta quen nhau bao lâu rồi?”

162. Chương 162

Đột nhiên cảm nhận được bàn tay anh ta đnag nắm lấy tay mình.

Tư thế mười ngón tay đan vào nhau đó, tư thế thân mật đó, nắm chặt tay cô, dường như anh ta đang âm

thầm cho cô sức mạnh. Nhiệt độ từ lòng bàn tay anh ta truyền đến, như sưởi ấm vào tận trong tim.

Nhưng lúc này ai sẽ cho Mig sức mạnh đây? Chắc chị ấy đau lắm! Nghĩ vậy, phiền não lại một lần nữa tràn ngập trong thế giới nội tâm của Tiêu Hà Hà!

"Đi thôi, chúng ta về nhà trước đã, cứ đi tìm khắp nơi như vậy cũng không phải cách." Tần Trọng Hàn khẽ nói rồi nắm tay cô đi qua đám đông, đi về phía chiếc xe.

"Nhưng mà..." Tâm trạng của Tiêu Hà Hà rất chán nản, mím chặt môi và không nói gì thêm.

Chỉ là không thể nào liên lạc được với Mig, trong lòng cô thấp thỏm không yên, thật khó để yên tâm được. Một cảm giác buồn bã đọng lại trong tim tôi, cô nhíu chặt mày lại, làm gì cũng không giãn ra được.

Những lời Mig nói cứ luẩn quẩn trong đầu, vẫn khiến cô ấy cảm thấy tội lỗi. Hễ nghĩ đến câu cô ấy nói "Tiêu Hà Hà, em là bạn bè kiểu gì vậy?", thì tay cô lại ướt đẫm mồ hôi, cảm thấy lương tâm vô cùng tội lỗi.

Phải! Có loại bạn bè nào mà như cô chứ?

Nhưng việc cũng đã đến nước này, đã quá muộn để hối hận, càng không thể quay ngược thời gian, cô chỉ mong sau khi Mig nguôi giận thì sẽ cầu xin cô ấy tha thứ cho mình!

Tiêu Hà Hà không ngờ lại nhận được một cuộc gọi từ Mễ Kiệt, anh ta nói có chuyện muốn hỏi cô. Thế là, Tần Trọng Hàn đã chở Tiêu Hà Hà đến Await.

Mễ Kiệt đang đợi họ ở cửa. Nhìn thấy Tiêu Hà Hà đã xuống xe, anh ta liền nói với Tần Trọng Hàn: "Tôi muốn nói riêng vài câu với Hà Hà!"

Tần Trọng Hàn hơi trầm ngâm, rồi gật đầu.

Vì chuyện của Tân Tuyên và Bùi Lâm Xung, bản thân Tiêu Hà Hà đã cảm có lỗi với Mễ Kiệt. Nếu không phải vì Bùi Lâm Xung, lúc này anh ta và Ngô Tân Tuyên sẽ là một đôi hạnh phúc biết bao!

Mễ Kiệt mặc một cái áo sơ mi trắng, áo vest màu xám đậm, một bộ đồ theo phong cách thủ công của Ý, rất vừa vặn, làm cho cơ thể anh ta trông cao lớn hơn. Khuôn mặt đẹp trai, nho nhã với những đường nét rõ ràng thanh lịch. Lúc nào anh ta cũng sạch sẽ và ngăn nắp, lộ ra vẻ lạnh lùng nhưng rất tự nhiên. Giữa hai chân mày có chút buồn bã thoáng qua. Vẻ buồn bã này, từ khi Tiêu Hà Hà quen biết với anh ta thì đã có, cô nghĩ chắc là vì có liên quan đến Tân Tuyên!

"Anh Mễ, em xin lỗi!" Hình như Tiêu Hà Hà chỉ có thể nói như vậy.

Mễ Kiệt mím chặt môi, có chút cay đắng: “Hà Hà, Tân Tuyên có khỏe không?”

Tiêu Hà Hà chỉ có thể gật đầu. “Khỏe!”

“Em giúp anh hẹn cô ấy được không?” Mễ Kiệt lại hỏi.

Tiêu Hà Hà hơi ngây người ra, vì nỗi áy náy sâu sắc với Mig và với Mễ Kiệt, cô đồng ý ngay mà gần như không suy nghĩ gì. “Được!”

Mễ Kiệt gật đầu. “Đừng nói là anh hẹn cô ấy!”

“Tại sao vậy?”

“Cô ấy không muốn gặp anh, nhưng anh cần phải gặp cô ấy một lần!” Nụ cười của Mễ Kiệt trở nên buồn bã: “Em yên tâm, anh chỉ muốn nói vài chuyện! Chỉ vậy mà thôi!”

Cung Luyến Nhi nhận được một cuộc gọi từ Mễ Kiệt, rất phấn khởi vì nghĩ rằng anh ta muốn bàn bạc chuyện đính hôn. Buổi tiệc đính hôn lần trước đã bị Bùi Lâm Xung phá đám, nên cô luôn muốn làm lại một lần nữa.

Nhưng khi đến nhà hàng, Mễ Kiệt lại nói với cô ấy: “Luyến Nhi à, chúng ta chia tay đi! Anh xin lỗi, anh không thể yêu em được!”

Cung Luyến Nhi kinh ngạc nhìn vào Mễ Kiệt, nhìn chằm chằm vào anh ta với vẻ khó tin: “Anh Mễ à, anh…, anh nói gì vậy?”

“Luyến Nhi à…” Mễ Kiệt thấy mặt cô tái mét đi, nhất thời thấy không nhẫn tâm, nhưng vẫn nghiến răng nói: “Anh xin lỗi, chúng ta chia tay đi!”

Đôi mắt của Cung Luyến Nhi chợt nóng lên, nước mắt rưng rưng như chực trào ra ngoài.

“Em biết anh không yêu em, trước giờ em vẫn biết điều đó!” Cung Luyến Nhi lẩm bẩm, giọng nghẹn ngào. “Nhưng em tưởng rằng anh sẽ thích em… Thì ra em đã sai rồi… Em xin lỗi… Anh Mễ, tại em cứ đeo bám lấy anh, em sẽ không đến tìm anh bạn nữa! Không bao giờ nữa!”

Anh ta nhìn thấy nước mắt của cô, chợt cảm thấy tim mình đau như bị dao cắt. Anh ta có lỗi với cô gái này!

Ánh mắt của cô ấy như vậy là sao!

Ánh mắt sao lại chứa đầy sầu, hận, buồn, thương, lại đầy trìu mến! Tất cả biến thành một nụ cười bất lực, giọng nói run rẩy, nước mắt lăn ra từ khóe mắt cô. Đôi mắt lớn đang trợn to, nhìn chằm chằm vào anh ta mà không hề nhấp nháy, như thể muốn nhìn một lần cuối cùng. "Tạm biệt!"

Cung Luyến Nhi vừa khóc vừa chạy ra khỏi Await, cô quay đầu lại nhìn biển hiệu nhà hàng. Trong nước mắt lờ mờ, cô biết, người mà anh ta chờ đợi không phải là mình! Không bao giờ là mình!

Cứ cắm đầu mà chạy, nước mắt tuôn trào trong gió. Thì ra, tình yêu thực sự như một liều thuốc độc, chảy trong cơ thể con người sẽ luôn để lại một số di chứng! Và cô nghĩ, chắc cô đã bệnh tình nguy kịch rồi!

Mễ Kiệt cúi đầu xuống, nắm đấm siết chặt ở bên người, nhưng cuối cùng vẫn không đuổi theo!

Khi Tiêu Hà Hà gọi đến, Mễ Kiệt mới bừng tỉnh.

Nhưng đầu bên kia lại vang lên giọng nói vô cùng áy náy của Tiêu Hà Hà. "Anh Mễ, em xin lỗi, chị Tân Tuyên đoán được là anh muốn gặp chị ấy, nên chị ấy nhờ em chuyển lời đến anh! Hãy trân trọng người đang ở bên anh, đừng luôn nhìn về quá khứ nữa, đừng chờ đến lúc chia tay rồi mới nhận ra, thì ra người luôn ở bên cạnh mình đó mới là người hợp với mình nhất! Anh Mễ, em xin lỗi…"

Cô chưa dứt lời thì Mễ Kiệt đã cười lên một cách cay đắng. Cô ấy không chịu gặp mình nữa! Anh ta phải bỏ cuộc thật rồi!

Cúp máy rồi Tiêu Hà Hà hít một hơi thật sâu, trong tim bỗng thấy hơi chua chát, và nỗi áy náy không thể nào giải tỏa được. "Anh Mễ đúng là khổ quá! Chờ đợi một cách si tình như vậy, nhưng lại chẳng thể đổi lấy được gì!"

Tần Trọng Hàn nhẹ nhàng ôm lấy cô, khuôn mặt vẫn rất ngầu nhưng có chút hiền dịu: "Đi thôi, chúng ta đến thăm ba em và Tân Tuyên. Đừng suy nghĩ nhiều nữa, mỗi người đều có số phận riêng của mình!"

Tần Trọng Hàn lái xe chở Tiêu Hà Hà đến nhà họ Bùi. Suốt dọc đường, một tay anh ta lái xe, còn một tay nắm chặt tay Tiêu Hà Hà. Tiêu Hà Hà đột nhiên hỏi với vẻ thương cảm: "Tần Trọng Hàn, anh nói xem liệu chúng ta có nắm tay nhau hoài như thế này không?"

Cô vừa đưa ra câu hỏi thì tay của Tần Trọng Hàn cũng siết chặt hơn, tròng mắt cũng thu lại. "Hà Hà à, em suy nghĩ quá nhiều rồi đó!"

Trong phòng khách của nhà họ Cung.

"Hu hu…" Cung Luyến Nhi đang khóc hu hu, rất buồn bã.

"Luyến Nhi à, con đừng khóc nữa mà!" Mai Tây Vịnh an ủi cô. "Con đừng khóc nữa!"

“Dì Mai ơi, anh ấy nói muốn chia tay với con, anh ấy nói anh ấy chưa từng yêu con. Con phải làm gì đây?” Cung Luyến Nhi khóc rất đau lòng.

Mai Tây Vịnh thở dài. “Tại cậu ấy không biết điểm tốt của con!”

“Chết tiệt, chết tiệt! Ba phải giết chết cậu ta! Ba phải giết chết Mễ Kiệt!” Cung Bồi Tân gầm lên trong phòng khách.

“Ba ơi, đừng mà!” Cung Luyến Nhi lắc đầu rồi bật khóc.

“Luyến Nhi à, không một ai có thể làm tổn thương con. Ba nhất định sẽ không bỏ qua cho thằng nhóc Mễ Kiệt đó đâu!”

“Không!” Cung Luyến Nhi lắc đầu. “Con không cần anh ấy nữa, không cần nữa! Không bao giờ cần nữa!”

Mai Tây Vịnh ôm cô vào lòng. “Luyến Nhi à, con muốn khóc thì cứ khóc ra đi, khóc được rồi thì sẽ cảm thấy đỡ hơn! Mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi mà!”

Cung Luyến Nhi bỗng hét lên một tiếng chói tai, nước mắt tuôn xuống như mưa. Cô nằm ẹp trong lòng Mai Tây Vịnh mà khóc. Cô vùi mặt vào tay Mai Tây Vịnh, để mặc cho nước mắt lan tràn.

Cơn giận của Cung Bồi Tân đã lên đến đỉnh điểm. “Không được, ba sẽ bắt cậu ta đến đây. Ba sẽ bắt cậu ta cưới con!”

“Không!” Cung Luyến Nhi gào lên: “Ba ơi, đừng mà! Ba hãy để lại cho con một chút lòng tự trọng có được không? Ba đừng làm như vậy! Con thực sự không cần anh ấy nữa!”

Cung Bồi Tân không còn cách nào khác, chỉ giậm chân một cái rầm rồi ngồi xuống ghế sofa và hút thuốc.

Mai Tây Vịnh vuốt ve vai của Cung Luyến Nhi và thở dài. “Được rồi, Luyến Nhi à, không sao rồi, không sao rồi con!”

……

Đêm đến, trong phòng ngủ của Cung Bồi Tân và Mai Tây Vịnh lại vang lên tiếng la hét đánh đập. “A… Anh đừng đánh nữa, Luyến Nhi vừa mới ngủ thiếp đi thôi, anh đừng đánh em nữa, chờ con khỏe lại rồi hãy đánh có được không?”

Nhưng Cung Bồi Tân càng đánh càng mạnh tay hơn, có vẻ như ông ta ngày càng dễ nổi nóng hơn, tỉ lệ đánh đập Mai Tây Vịnh dạo này ngày càng nhiều hơn. Bà ta đã tuyệt vọng!

Đột nhiên, một cảm giác chán nản ê chề vây lấy bà ta, cảm giác tuyệt vọng đã lâu không xuất hiện đó lại đang trỗi dậy.

……

Mai Tây Vịnh thức dậy vào sáng sớm, vác thân hình đầy sẹo đến tìm Mễ Kiệt.

Vừa nhìn thấy Mai Tây Vịnh, Mễ Kiệt hơi kinh ngạc. "Dì Mai?"

"Mễ Kiệt! Luyến Nhi là một cô gái tốt, tâm tư đơn giản, lại rất xinh đẹp, tại sao cậu muốn chia tay với nó?" Mai Tây Vịnh lặng lẽ hỏi.

"Dì Mai, con…" Mễ Kiệt ấp úng, không biết phải trả lời như thế nào.

"Mễ Kiệt à, thực ra, suốt đời chưa hẳn chúng ta sẽ được sống với người mà mình có tình cảm và yêu sâu đậm. Thực ra, suốt đời chúng ta phải sống chung với ai thì đều là số phận, là số phận của con người!" Mai Tây Vịnh không nhìn anh ta, nhưng sắc mặt của bà ta rất tiều tụy, mặc dù đã trang điểm rất đậm nhưng vẫn nhìn thấy rõ sự tiều tụy đó.

Mễ Kiệt không hiểu tại sao bà ta lại nói như vậy. Nhớ lại ngày hôm đó bà ta đã đối xử với Hà Hà như vậy, trong lòng anh ta vẫn có chút phê bình đối với bà ta. Tuy Hà Hà là con gái của Bùi Lâm Xung, nhưng Mễ Kiệt cũng không thể hận cô bất cứ điều gì! Có lẽ Mai Tây Vịnh đã nói đúng một câu! Mọi việc đều là số phận! Anh ta và Ngô Tân Tuyên không bao giờ quay trở lại được nữa!

Nhưng điều này không có nghĩa là sai lầm giữa anh ta và Cung Luyến Nhi vẫn có thể tiếp tục, anh ta không thể làm lỡ cả đời của cô ấy. Anh ta cũng cũng biết Luyến Nhi là một cô gái tốt, đơn giản, tử tế và dễ thương! Nhưng, anh ta thực sự không hợp với cô ấy!

Mai Tây Vịnh đột nhiên hỏi: "Mễ Kiệt à, nếu tôi và Cung Bồi Tân đều không còn nữa, cậu sẽ giúp tôi chăm sóc cho Luyến Nhi chứ?"

"Dì Mai?" Mễ Kiệt chỉ cảm thấy sau lưng tê cứng. "Đang yên đang lành, sao dì lại nói như vậy?"

"Không có gì! Bỏ đi, tôi cũng không thể ép buộc cuộc đời của cậu, cứ xem như hôm nay tôi không đến đây! Tôi xin phép đi trước!" Mai Tây Vịnh đứng lên, cơ thể hơi lảo đảo.

"Dì Mai à, dì không sao thật chứ?" Mễ Kiệt lo lắng hỏi.

"Không sao!" Mai Tây Vịnh đã rời đi.

Bà ta bắt taxi đến gần biệt thự của nhà họ Bùi. Chiếc xe dừng lại ở đó, bà ta ngồi trong xe và nhìn về phía căn biệt thự, rất lâu nhưng vẫn không nói gì.

Chỉ nhìn chăm chú như vậy.

Lúc này, đúng lúc Bùi Lâm Xung đang dìu Ngô Tân Tuyên đi ra, ông ta đỡ lấy eo cô một cách cẩn thận và chu đáo. "Cẩn thận, đừng đi nhanh quá, cẩn thận em bé!"

"Không sao, em tự đi được mà!" Ngô Tân Tuyên nói rồi kéo tay ông ta xuống.

Hai người còn chưa lên xe thì chiếc Bugatti màu xanh ngọc đã trờ tới, bước xuống khỏi xe là Tần Trọng Hàn và Tiêu Hà Hà. Bốn người đứng trong sân và nói gì đó với nhau.

163. Chương 163

Vài nhân viên cảnh sát đã đưa thẻ ra. "Mai Tây Vịnh có ở đây không? Ai là Mai Tây Vịnh?"

Vào lúc này, Mai Tây Vịnh đang bưng một cái đĩa đi ra khỏi bếp, bà ta đặt cái đĩa lên bàn trà trong phòng khách rồi mới chậm rãi nói: "Chào anh cảnh sát, tôi chính là Mai Tây Vịnh!"

"Chính bà đã gọi báo cảnh sát phải không?" Một viên cảnh sát hỏi.

"Phải, chính tôi!"

"Dì Mai, xảy ra chuyện gì vậy?" Trong lòng Cung Luyến Nhi có linh cảm rất xấu.

Mai Tây Vịnh chỉ mỉm cười: "Luyến Nhi à, sau này con phải tự chăm sóc tốt cho mình, dì Mai không thể chăm lo cho con được nữa rồi!"

"Bà đã giết người?" Viên cảnh sát hỏi.

"Không! Nhưng tôi đã phạm tội cô ý gây thương tích, còn ông ta thì vẫn chưa chết!" Mai Tây Vịnh nói bằng giọng dửng dưng: "Ông ta đang ở trong căn phòng đầu tiên bên trái trên lầu, các cậu lên đó xem đi! Luyến Nhi à, đây là món dì nấu cho ba con, ba con nhất định sẽ thích lắm!"

Tất cả mọi người đều nhìn vào cái đĩa đó, thấy bên trên có một miếng thịt, rất ngắn, được chiên qua dầu nên nó đã teo lại rất nhỏ, không thể nhận ra đó là thịt gì!

Sau đó, cảnh sát đi lên lầu, phát hiện ở trong căn phòng đó, Cung Bồi Tân đang nằm trên giường, trên cái quần ngủ màu trắng đang mặc trên người bị dính một mảng máu đỏ tươi, còn giữa hai chân của ông ta lại còn tệ hơn nữa, cái kéo dính đầy máu đã bị quăng xuống đất. Mai Tây Vịnh cũng đi theo lên, sau đó bà ta nhìn vào vẻ mặt ngây ra vì nghi ngờ của tất cả mọi người, chậm rãi nói: "Phải, tôi đã cắt của ông ta, sau đó đem đi nấu thành hai món ăn, món ăn có một không hai! Ha ha ha ha…"

Tiêu Hà Hà đột nhiên nhận được cuộc gọi từ Mễ Kiệt. Lúc này cô đang ở nhà họ Bùi, mọi người đang chuẩn bị dùng bữa tối thì đột nhiên nhận được cuộc gọi.

"Hà Hà, em đến nhà họ Cung một chuyến đi!" Giọng của Mễ Kiệt nhỏ đến bất thường.

"Đến nhà họ Cung?" Tiêu Hà Hà hơi ngạc nhiên. "Anh Mễ à, em…"

Cô muốn nói rằng mình sẽ không đi, nhưng cô đã bị Mễ Kiệt ngắt lời một cách vội vã. "Hà Hà, mẹ em chết rồi! Luyến Nhi nói dù thế nào thì em cũng phải đến đó một chuyến."

Trong đầu "oong" một tiếng, Tiêu Hà Hà chết lặng, những câu tiếp theo thì cô không còn nghe thấy nữa.

"Có chuyện gì vậy?" Tần Trọng Hàn cầm lấy điện thoại và hỏi với vẻ lo lắng: "Mễ Kiệt à, tôi Tần Trọng Hàn đây, có chuyện gì vậy?"

"Mai Tây Vịnh chết rồi!" Mễ Kiệt lặp lại: "Có muốn cho Hà Hà đến gặp mặt dì ấy lần cuối hay không, mọi người cứ quyết định! Luyến Nhi nói chỉ muốn báo cho Hà Hà biết, nên tôi chỉ có thể gọi đến báo như vậy thôi, còn đến hay không thì tùy mọi người vậy!"

Nửa tiếng sau.

Tần Trọng Hàn đã đưa Tiêu Hà Hà đến nhà họ Cung.

Xe cảnh sát vẫn đang ở đó, những người giúp việc và bảo vệ của nhà họ Cung đều đang nghiêm mặt, không hề có chút biểu cảm nào!

Trong đầu Tiêu Hà Hà cứ nghĩ về câu nói đó: "Dì ấy chết rồi… Dì ấy chết rồi…"

Khi bước vào phòng khách của nhà họ Cung, Tiêu Hà Hà nhìn thấy hai cơ thể nằm trên cáng ở dưới đất. Hai cái cáng, đều được phủ bằng vải trắng.

Cung Luyến Nhi đang cuộn tròn trên ghế sofa, Mễ Kiệt đang ngồi cạnh an ủi cô, nhưng cô chỉ nghẹn ngào thì thầm và từ chối sự đụng chạm của Mễ Kiệt. Lúc này, người quản gia nói: "Cô hai à, cô Tiêu và cậu Tần đến rồi!"

Lúc này Cung Luyến Nhi mới ngừng khóc, ngước khuôn mặt nhỏ nhắn đầy nước mắt lên, nhìn về phía Tiêu Hà Hà, sau đó đứng dậy, loạng choạng chạy đến trước mặt Tiêu Hà Hà. "Chị Hà Hà, em xin lỗi…"

Tiêu Hà Hà chết lặng, chỉ cảm thấy cả người lạnh như băng.

"Chị Hà Hà, dì Mai đã bị ba em nổ súng bắn chết. Tại em không bảo vệ được cho dì… Để dì phải chịu đựng sự hành hạ của ba em trong bao nhiêu năm qua, là nhà họ Cung em có lỗi với chị…"

Tiêu Hà Hà không còn tâm trạng để nghe cô ấy nói, cô cố gắng giữ bình tĩnh và nói với vẻ thờ ơ: "Bà ta đâu?"

Tần Trọng Hàn đã nghe Mễ Kiệt kể lại, thì ra Mai Tây Vịnh đã cho Cung Bồi Tân uống thuốc mê, khi ông ta bất tỉnh thì đã cắt đứt thằng nhỏ của ông ta rồi đem đi nấu thành hai món ăn.

Khi Cung Bồi Tân tỉnh lại thì biết được chuyện này, nhân lúc cảnh sát không chú ý liền nổ súng bắn chết Mai Tây Vịnh, rồi ông ta cũng tự sát bằng súng.

Cung Luyến Nhi vén một trong hai tấm vải trắng lên, để lộ ra khuôn mặt của Mai Tây Vịnh. Vẻ mặt của bà ta rất bình thản, an yên như được giải thoát.

Khóe mắt của Tiêu Hà Hà hơi cay cay nhưng không rơi nước mắt, cô chỉ nhìn chằm chằm vào bà ta.

Người phụ nữ đã từng cho cô mạng sống này, đến lúc này cô mới nhận ra rằng cuộc sống của Mai Tây Vịnh cũng rất bi thảm. Trong ấn tượng của Hà Hà, hình như bà ta không bao giờ cười, có lẽ vì bà ta không yêu ba của cô - Tiêu Nam Bắc, cho nên bà ta mới tái giá, cho nên bà ta mới bỏ mặc việc sống chết của Tiêu Tiêu. Có lẽ, chỉ vì bà ta quá ích kỷ!

Tất cả oán giận, tất cả mọi thứ đã tan thành mây khói cùng với sự biến mất của sinh mạng này! Cô hít một hơi thật sâu, nuốt nước mắt vào trong rồi nhìn vào khuôn mặt này một lần nữa, nói với vẻ chua xót: "Tần Trọng Hàn, chúng ta đi thôi!"

"Chị Hà Hà?" Cung Luyến Nhi khẽ hét lên. "Dì Mai nên chôn cất ở đâu đây?"

Tiêu Hà Hà lắc đầu, rồi lại liếc nhìn Mai Tây Vịnh bằng ánh mắt phức tạp. "Tôi không biết nữa, bà ấy là người nhà họ Cung, tôi không có quyền hỏi đến!"

Cô ưỡn thẳng lưng, bàn tay nhỏ nhắn siết chặt thành nắm đấm, cứ vậy mà đi ra ngoài.

Tần Trọng Hàn đuổi theo vì lo lắng.

Tiêu Hà Hà không quay đầu lại, có vẻ như đã quyết định rồi, trong lòng chỉ thầm lẩm bẩm một câu: Mẹ ơi, mẹ đi thong thả!

Nhưng vừa bước ra khỏi phòng khách của nhà họ Cung, nước mắt của cô bỗng tuôn ra, nhưng không khóc thành tiếng. Tần Trọng Hàn lặng lẽ ôm lấy cô, bồng cô lên. Tiêu Hà Hà vùi mặt vào ngực anh ta.

Tần Trọng Hàn thở dài.

Chiếc xe lướt ra khỏi cổng nhà họ Cung, rồi Tần Trọng Hàn dừng xe lại bên đường.

Tiêu Hà Hà lặng lẽ ngồi ở ghế phụ, nước mắt cứ tranh nhau rơi xuống, nhưng vẫn không khóc thành tiếng.

"Hà Hà..." Tần Trọng Hàn giơ tay ra để giúp cô lau nước mắt.

Tiêu Hà Hà ngẩng mặt lên với vẻ ngỡ ngàng, mái tóc đen của cô dính vào khuôn mặt nhỏ nhắn đang trắng bệch ra, khuôn mặt đó đang đau buồn rơi lệ, hai mắt sưng húp lên. Cô nhìn anh ta trong bộ dạng đáng thương đó, sau đó lẩm bẩm hỏi: "Tần Trọng Hàn, tại sao rõ ràng là em hận bà ấy, nhưng khi nhìn thấy bà ấy chết đi, em vẫn buồn đến như vậy chứ?"

Tần Trọng Hàn ngây người ra, mắt hơi nheo lại, rồi giơ tay ra kéo cô vào lòng, nhẹ nhàng vỗ về lưng cô: "Hà Hà, bởi vì bà ấy là mẹ của em, là người đã sinh ra em! Em muốn khóc thì cứ khóc ra đi!"

Tiêu Hà Hà cắn chặt môi, cuối cùng cũng không thể nhịn tiếp được, bỗng nhiên bật khóc như một đứa trẻ.

Trong phòng sách của nhà họ Bùi.

Ngô Tân Tuyên bưng một ly trà vào và đặt nó lên bàn của Bùi Lâm Xung.

Ông ta đang hút thuốc, thấy cô bước vào liền lập tức dập điếu thuốc đi, ông ta không muốn để cô và em bé hít phải khói thuốc thụ động, sau đó bước tới mở cửa sổ ra.

"Không cần đâu, em sẽ ra ngoài liền!" Ngô Tân Tuyên thấy ông ta định mở cửa sổ nên đã lên tiếng.

"Ồ!" Bàn tay đang định mở cửa sổ của ông ta dừng lại, không đẩy cửa ra nữa.

Ngô Tân Tuyên đi đến trước cửa rồi dừng lại và nói: "Anh hãy đến gặp bà ấy lần cuối đi!"

"Ai?" Bùi Lâm Xung ngẩng đầu lên nhìn cô.

“Mẹ của Hà Hà!” Ngô Tân Tuyên không tin rằng ông ta không hiểu, có lẽ ông ta không muốn hiểu thật mà thôi. “Em biết trong lòng anh vẫn luôn có bà ấy, bao nhiêu năm qua, luôn có!”

Bùi Lâm Xung hơi ngạc nhiên, nhìn vào người đang đứng ở cửa.

Ngô Tân Tuyên quay người lại và mỉm cười: “Đừng nhìn em như vậy. Thật ra em luôn biết một chuyện, Mai Tây Vịnh là tình đầu của anh chứ gì?”

Bùi Lâm Xung nhìn cô và không nói gì, chỉ lặng lẽ, rất im lặng.

Khi Ngô Tân Tuyên quay người định rời đi, ông ta đột nhiên lên tiếng: “Nói ra thì anh có lỗi với bà ấy!”

“Ố?”

“Trước đây chính anh đã hãm hiếp bà ấy, sau đó còn buộc bà ấy phải bỏ đứa nhỏ đi…”

Tiêu Hà Hà sau khi khóc quá nhiều thì trở nên rất yên lặng. Tần Trọng Hàn ngồi bên cạnh cô, nắm chặt bàn tay nhỏ bé của cô. Bàn tay to lớn và ấm áp bao bọc lấy bàn tay nhỏ đang lạnh như băng của cô, làm trong lòng Tiêu Hà Hà ấm áp lên.

“Tần Trọng Hàn, chúng ta sẽ nương tựa lẫn nhau mà sống.” Tiêu Hà Hà khẽ thì thầm, giọng nhẹ nhàng nhưng kiên định đến lạ thường, một tay ôm chặt lấy người Tần Trọng Hàn, trái tim trống vắng trong nhiều năm lần đầu tiên có cảm giác nương náu.

“Tốt!” Tần Trọng Hàn gật đầu.

Mai Tây Vịnh qua đời vào ngày Noel.

Ba ngày sau được chôn cất.

Bà ta và Cung Bồi Tân, cùng với mẹ của Cung Luyến Nhi được chôn trong cùng một khu mộ, hai người phụ nữ, một nằm bên trái và một nằm bên phải.

Cung Luyến Nhi hình như cũng đã trưởng thành chỉ sau một đêm, trên mặt không còn vẻ non nớt như trước nữa, lúc này đã thêm phần trưởng thành. Chỉ có điều, vẻ trưởng thành đó làm cho người ta phải lo lắng.

Tiêu Hà Hà đã bị bệnh!

Vào đêm trở về từ nhà họ Cung, cô đã bị sốt cao, lúc nào cũng nói mê sảng. Tần Trọng Hàn lo lắng với tay ra và chạm vào mặt cô, lúc đó mới nhận ra rằng thân nhiệt của cô cao đến mức đáng sợ.

"Mẹ…" Cô cứ lẩm bẩm, lẩm bẩm.

Lấy khăn lạnh đắp lên trán cô, Tần Trọng Hàn nắm lấy tay cô và thở dài, khẽ thì thầm bên tai cô với vẻ đau xót. "Anh biết trong lòng em rất buồn, dù sao đó cũng là mẹ của em! Nhưng bà ấy đã ra đi rất thanh thản, có lẽ cái chết là một sự giải thoát đối với bà ấy, nên em đừng buồn nữa!"

Môi của Tiêu Hà Hà khẽ mấp máy, cô đang lẩm bẩm điều gì đó. "Không muốn… bà ấy chết…"

Giọng của cô rất nhẹ, rất khẽ. Tần Trọng Hàn cúi đầu xuống thấp hơn và ghé sát bên miệng cô, nghe thấy cô đang hét lên: "Tần Trọng Hàn… Em không muốn bà ấy chết…"

Trái tim anh ta chua xót, lời lẩm bẩm của cô thật bối rối, tim anh ta như nghẹn lại và đau đớn.

"Hà Hà, anh biết, anh biết! Anh biết trong lòng em đang nghĩ gì!"

Tiêu Hà Hà đã bị bệnh ba ngày, ba ngày sốt cao liên tục, không đến dự đám tang được.

Sau khi lo hậu sự xong xuôi, Cung Luyến Nhi đã hẹn gặp Tiêu Hà Hà.

"Chị ơi! Em có thể gọi chị là chị không?" Cung Luyến Nhi nhìn vào Tiêu Hà Hà, thấy sắc mặt cô rất nhợt nhạt, thầm nhận ra không phải cô không quan tâm đến dì Mai.

Tiêu Hà Hà nhìn thấy khuôn mặt vốn đã trắng bệch của Cung Luyến Nhi giờ này lại càng xanh xao đến đau lòng, cô ấy đã ốm hơn trước, hai má lõm xuống, lông mi phủ xuống mí mắt, cố che đậy bóng râm đó, quá mệt mỏi và lo lắng. Mấy hôm nay, đúng là làm khó cho một cô bé như cô ấy rồi.

Cô ấy lớn lên trong nhung lụa, chưa bao giờ phải chịu khổ, vậy mà phải một mình chủ trì tang lễ, một mình tổ chức cuộc họp báo để làm rõ tin đồn về cái chết của Cung Bồi Tân và Mai Tây Vịnh, phủ nhận tin đồn rằng Cung Bồi Tân đã bị Mai Tây Vịnh cắt mất thằng em.

Sau khi trải qua một việc lớn như vậy, Tiêu Hà Hà cũng đã có một cái nhìn hoàn toàn mới về Cung Luyến Nhi. Nếu không phải vì Mai Tây Vịnh, ít ra bây giờ Cung Bồi Tân vẫn còn sống. Nhưng Cung Luyến Nhi không hề trách Mai Tây Vịnh, cô ấy nói bao nhiêu năm qua Mai Tây Vịnh đã chịu khổ quá nhiều rồi, là nhà họ Cung có lỗi với bà ta!

164. Chương 164

"Chị ơi…" Cung Luyến Nhi vẫn khăng khăng.

Tiêu Hà Hà chỉ lắc đầu: "Cám ơn ý tốt của em, bây giờ chị rất hạnh phúc. Hạnh phúc không thể đo bằng tiền của, tiền của dù nhiều cũng chưa chắc sẽ được vui vẻ! Cuộc sống của bà ấy không vui, chị tưởng bà ấy lấy ba em rồi thì sẽ được vui vẻ, nhưng hình như là không. Chị không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy. Bây giờ, cả hai người họ đều đi rồi, chúng ta cũng đừng đánh giá ai đúng ai sai nữa. Nói tóm lại, em phải mạnh mẽ lên!"

Tiêu Hà Hà biết nhà họ Cung chỉ còn lại một mình Cung Luyến Nhi, cô ấy chỉ mới hai mươi hai tuổi, còn trẻ như vậy thì làm sao lèo lái nổi một cơ nghiệp lớn đến vậy. Nhưng sức mạnh của con người là vô cùng tận, cô tin rằng cô ấy sẽ mạnh mẽ mà đối mặt với vấn đề.

"Chị ơi, tiền đối với em cũng không quan trọng, em chỉ muốn có thêm một người thân là chị. Bởi vì ở trên đời này, ngoài ba và dì Mai ra, em chỉ còn một người thân duy nhất là chị thôi!" Vì vậy cô ấy rất trân trọng, cũng tự quyết định trích cổ phần ra tặng cho cô.

"Em vẫn còn anh Mễ, anh Mễ là một người tốt!" Tiêu Hà Hà nói.

Cung Luyến Nhi lại lắc đầu với vẻ cay đắng. "Không! Anh ấy không thuộc về em, tụi em đã chia tay rồi!"

Nói rồi, cô ấy bưng ly cà phê lên rồi vội vã nhấp một ngụm, nhưng vì uống quá gấp nên đã bị sặc. Kết quả là không biết tại sao, tự nhiên cô ấy lại thấy muốn ói. "Em xin lỗi…"

Cung Luyến Nhi bụm miệng rồi đứng dậy đi nhanh về phía phòng tắm. Tiêu Hà Hà ngây ra, thấy hơi lo lắng nên đã đi theo.

Cô nhìn thấy Cung Luyến Nhi đang cúi mặt xuống bồn rửa mà ói, hình như cô ấy muốn nôn ra tất cả mọi thứ. Cô hơi ngạc nhiên, trong đầu lóe lên một điều gì đó.

"Luyến Nhi à, em có thai rồi phải không?"

Cung Luyến Nhi từ từ ngẩng đầu lên, nhìn thấy bản thân đang tái mét trong gương, không lên tiếng phủ nhận, ánh mắt bối rối nhưng lộ rõ vẻ cứng rắn. "Phải! Chị ơi, chị đừng nói cho ai biết chuyện này có được không?"

"Đứa bé này là con của anh Mễ hả?" Trực giác của Tiêu Hà Hà đã đúng.

"Ừm!" Cung Luyến Nhi mím chặt môi, xem như đã ngầm thừa nhận.

Sau đó họ quay lại ngồi lên ghế, Cung Luyến Nhi khẽ nói: "Anh ấy không yêu em, em biết anh ấy vẫn luôn yêu một người khác, vì vậy em không muốn bắt mình phải chịu thiệt thòi mà đi theo một người không yêu em. Dù đã có con với anh ấy, em cũng sẽ không đem con ra để ràng buộc anh ấy. Vậy nên chị ơi, xin chị đừng nói chuyện này ra, được không?"

Trong mắt Tiêu Hà Hà đầy lo lắng. "Nhưng em không nói với anh ấy, vậy có công bằng với đứa bé không?"

"Đây là con em, là con của một mình em, chẳng liên quan gì đến anh ấy cả!" Cung Luyến Nhi mỉm cười chua chát, đưa bàn tay nhỏ lên đặt trước bụng. "Bây giờ em lại có thêm một người thân nữa, em có chị và con!"

Tiêu Hà Hà thở dài thườn thượt, không biết phải nói thêm điều gì. Nếu đã không yêu thì làm sao mà ở bên nhau? Dù ở bên nhau thì làm sao để đi đến hết đời?

"Chị ơi, chị nhất định phải nhận lấy cái này!" Cung Luyến Nhi lại đưa hợp đồng chuyển nhượng cổ phần ra cho cô.

Tiêu Hà Hà lại đẩy trả lại.

"Chị!"

"Nếu em xem chị là chị thì đừng đưa cho chị nữa, hãy tự chăm sóc tốt cho mình! Chị phải đến nghĩa trang thăm bà ấy đây, đám tang không dự được thì bây giờ đi, không biết có muộn chưa nữa!" Cô nói rồi đứng dậy.

"Chưa muộn đâu! Miễn là chị chịu đến, dì Mai chắc sẽ vui lắm!"

Trở về từ nghĩa trang, Tiêu Hà Hà rất im lặng.

Bởi vì cái chết của Mai Tây Vịnh mà đã phá vỡ mọi kế hoạch, Tần Trọng Hàn cũng không thể cầu hôn nữa.

Bùi Lâm Xung đã không đến gặp Mai Tây Vịnh, không ai biết ông ta đang nghĩ gì!

Và Ngô Tân Tuyên cũng rất im ắng, nhà họ Bùi yên lặng đến lạ thường.

Thịnh Thịnh đã được chuyển đến học ở trường toàn con trai, không còn bạn nữ nào học chung lớp nữa. Mặc dù Tiêu Hà Hà lo rằng sau này Thịnh Thịnh sẽ không thích con gái, những khi nghĩ đến chuyện suốt ngày Thịnh Thịnh bị các bạn nữ vây lấy thì cũng không có lợi cho việc học, nên cô đành phải đồng ý.

Đã mấy ngày trôi qua, vẫn rất yên tĩnh.

Nhưng, Tiêu Hà Hà đột nhiên nhận được một lá thư.

Cô ngạc nhiên khi nhìn vào lá được viết tên cô nhưng lại không hề có địa chỉ người nhận. Ai lại gửi thư đến nhà họ Bùi chứ? Đúng là kỳ lạ!

Sau khi mở lá thư ra, cô nhìn thấy một dòng chữ đánh máy, trong đó đề cập đến vụ tai nạn xe của ba cô – Tiêu Nam Bắc.

Tai nạn xe hơi tám năm trước, và người lái xe đã gây ra tai nạn đó, người mà cô chưa bao giờ thấy mặt, lại là… Tần Trọng Hàn!

Tiêu Hà Hà như chết lặng!

Thì ra, cái chết của ba Tiêu Nam Bắc có liên quan đến Tần Trọng Hàn.

Trong đầu Tiêu Hà Hà lại một lần nữa vang lên tiếng sấm kinh hãi đó.

Tần Trọng Hàn cũng vừa bưng một ly sữa vào, nhìn thấy Tiêu Hà Hà như hóa đá ở trong phòng, nên hơi ngạc nhiên. “Hà Hà, em sao vậy? Có ai gửi thư cho em hả?”

“Ừm!” Tiêu Hà Hà trả lời một câu mà tâm trí đang để ở đâu đâu, quay người lại và nhìn chằm chằm vào Tần Trọng Hàn.

“Hà Hà?” Nhận ra ánh mắt thất thần của Tiêu Hà Hà, Tần Trọng Hàn hỏi bằng giọng nghi hoặc. “Em sao vậy?”

Chỉ cảm thấy, ánh mắt của cô có gì đó không bình thường!

Tiêu Hà Hà nhìn thẳng vào mắt anh ta. “Tần Trọng Hàn, một tai nạn xe hơi vào tám năm trước, anh còn nhớ không?”

Tần Trọng Hàn giật mình thảng thốt, nhìn vào Tiêu Hà Hà với vẻ mặt kinh ngạc. Khuôn mặt nhợt nhạt lúc này lại càng xám xịt hơn, bàn tay đang thả lỏng bên người cũng không kiềm chế được cơn run rẩy, như thể đang cố gắng đè nén sự áy náy trong lòng trong nhiều năm qua.

“Hà Hà, em biết rồi sao?” Anh ta bị sốc, không biết làm thế nào mà cô lại biết được chuyện đó.

“Anh cũng biết rồi có phải không? Từ hôm đến nghĩa trang, anh đã biết rồi có phải không?” Tiêu Hà Hà nhìn vào Tần Trọng Hàn bằng ánh mắt sắc bén, nhất định là anh ta đã biết rồi.

Vậy là, hôm đó sau khi trở về thì tay chân của anh ta lạnh ngắt, vì vậy anh ta mới đòi hỏi cô một cách điên cuồng đến vậy. Anh ta sợ mất cô!

Nhưng…

"Tại sao anh không nói cho em biết ngay lúc đó?" Cô lại hỏi.

Mặt Tần Trọng Hàn tái mét, sau khi đấu tranh một hồi lâu, cuối cùng anh ta cũng ngước lên nhìn Tiêu Hà Hà bằng ánh mắt đầy áy náy, rồi nói với vẻ yếu ớt: "Trong vụ tai nạn đó, anh… Anh là tài xế gây ra sự cố… Chính vì anh… mà ba em đã mất đi mạng sống. Chính vì anh, Mạc Lam Ảnh mới không sinh nở được…"

Ánh mắt của Tiêu Hà Hà bỗng u ám lại, bàn tay đang rũ xuống từ từ cuộn thành nắm đấm, cố đè nén tâm trạng đang quay cuồn, rồi hỏi bằng giọng lạnh lùng: "Nhưng tại sao anh lại kêu cảnh sát nói rằng ba tôi lái xe khi đang say rượu? Anh biết không? Ba tôi không bao giờ uống rượu!"

"Anh không có!" Tần Trọng Hàn giật mình và nhìn cô một cách kì lạ. "Anh không làm chuyện đó! Anh chỉ nhờ cảnh sát bảo vệ cho anh, nhờ cảnh sát thay mặt anh xử lý vụ tai nạn đó. Anh tưởng chỉ cần đền bù nhiều hơn thì sẽ được yên ổn trong lòng, nhưng Hà Hà à, trong bao nhiêu năm qua, trong tim anh luôn thấy bất an!"

"Anh nói cho tôi biết tại sao! Tôi muốn biết sự thật!" Tiêu Hà Hà lạnh lùng nói, trên mặt đã thay thế bằng một biểu cảm khác.

Sự thật này, giống như sét đánh giữa trời quang, khiến cô dường như ngừng thở. Một câu trả lời động trời giống như một bàn tay to lớn bóp chặt cổ họng cô, nghẹn đến không thể thở được.

"Ngày hôm đó, anh và Lam Ảnh đã uống rượu. Trên đường về, ở gần đường Bàn Sơn, có một chiếc xe tải kéo theo bùn đất chạy theo hướng ngược lại. Lam Ảnh nói người tài xế đó chạy sai đường, lấn quan làn bên này và kêu anh tránh đi. Vốn dĩ đã có thể tránh được, nhưng vì đã uống vào nên anh đã nổi nóng, anh nói anh phải buộc người đó trở về đúng làn đường của mình. Nhưng tụi anh đều không biết rằng người tài xế xe tải đó cũng đã uống say, cho đến khi anh nhận ra chiếc xe đó đang lao thẳng về phía mình. Kết quả là chúng tôi đã đâm trực diện vào nhau, anh vội đổi phương hướng, Lam Ảnh bị đụng trúng bụng, vỡ tử cung. Còn người tài xế xe tải đó vì không thắt dây an toàn nên đã bị văng ra ngoài Đúng lúc chiếc xe đang lái xuống núi, sau khi văng ra ngoài thì người đó đã bị chính chiếc xe của mình cán qua, nên mới mất mạng!"

"Nói vậy là, ba tôi đã tự cán chết mình?" Tiêu Hà Hà lạnh lùng hỏi.

Lúc đó cô chỉ mới mười mấy tuổi, là Mai Tây Vịnh đã đến xử lý vụ tai nạn đó. Cô thực sự không biết rõ sự thật về vụ tai nạn, nhưng cô biết rằng ba mình không bao giờ uống rượu.

"Không phải! Hà Hà, anh không có ý này. Không phải anh thoái thác trách nhiệm, nếu anh không hành động theo cảm tính, nếu anh chịu nhường chú ấy một chút, có lẽ mọi chuyện sẽ không như vậy!"

Cũng chính vì vậy, trong bao nhiêu năm qua, anh ta đã rất áy náy với Mạc Lam Ảnh, và năm nào cũng đến mộ của Tiêu Nam Bắc thăm ông ấy!

"Hà Hà, dù có thế nào, anh cũng đã sai! Ba em quả thực đã vì anh mà chết!" Giọng nói bi thương của Tần Trọng Hàn tràn ngập cảm giác tội lỗi và hối hận. "Là anh có lỗi với em, là anh có lỗi với ba của em!"

"Đừng nói nữa." Hét lên một tiếng lạnh lùng, Tiêu Hà Hà quay mặt đi và lặng lẽ nhìn ra ngoài cửa sổ. Bao nhiêu năm qua, cô vẫn không muốn đến đồn cảnh sát để hỏi về vụ tai nạn năm đó, không muốn phải đối mặt với cái chết thảm thiết của ba mình một lần nữa. Nhưng sau nhiều năm, lại để cô tình cờ biết được, thì ra ba mình đã chết vì người đàn ông mà mình yêu!

Cô không biết phải trách ai!

Ba cô không bao giờ uống rượu!

Và sau khi xảy ra vụ tai nạn đó, Mai Tây Vịnh cũng nói rằng bên kia là một gia đình giàu có, mẹ con họ không đụng đến được. Cũng may người ta đã bồi thường cho họ gấp đôi, nhưng số tiền đó đã được dùng để chữa bệnh cho Tiêu Tiêu.

"Hà Hà!" Cúi gầm mặt xuống vì áy náy, Tần Trọng Hàn lên tiếng đầy đau đớn, bỗng chốc như bị hút hết sức sống, chỉ còn lại thân xác trống rỗng. Anh ta lẩm bẩm: "Vì lúc đó Mạc Lam Ảnh được chẩn đoán là không thể sinh nở được nữa, đã vài lần tìm đến cái chết, nên anh luôn túc trực bên cạnh cô ấy, không thể đến gặp mọi người được, vì vậy mới nhờ trợ lý đến giải quyết giùm anh. Anh biết dù bây giờ có giải thích gì đi nữa…"

"Đừng nói nữa, tôi không muốn gặp lại anh nữa! Anh đi đi!" Tiêu Hà Hà quay mắt lại một cách lạnh lùng.

""Hà Hà…" Tần Trọng Hàn còn định nói tiếp nhưng đã bị Tiêu Hà Hà ngắt lời. "Đừng nói nữa, tôi không muốn nghe gì nữa cả, anh đi đi."

165. Chương 165

Cô vùng vẫy để hất tay anh ta ra, nhưng anh ta vẫn nắm chặt tay cô, giọng rất khẽ và xa xăm: "Được! Anh biết em cần thời gian, anh sẽ không làm phiền em."

Nghe thấy giọng anh ta, mũi cô cay cay, trong ngực cũng rất đau.

Anh ta rời đi, với hình dáng cô đơn và lặng lẽ.

Anh ta biết rằng có lẽ mình sẽ mất cô, nhưng không ngờ chuyện đó lại đến nhanh như vậy!

Trong phòng không còn ai khác, cô dựa người vào góc tường, trượt xuống và ôm lấy mình rồi bắt đầu khóc hu hu. Tại sao cái chết của ba lại có liên quan đến Tần Trọng Hàn? Tại sao?

Ở Tần thị.

Tần Trọng Hàn đã quay lại làm việc.

Anh ta cắm đầu vào đống công văn, cố gắng dùng công việc để làm tê liệt thần kinh của mình.

Đã ba ngày rồi!

Hà Hà không gọi cho anh ta, anh ta cũng không dám gọi cho cô, sợ rằng mình sẽ nhận được câu đòi chi tay. Anh ta biết cô cần thời gian để vượt qua, nhưng rốt cuộc kết quả sẽ thế nào thì anh ta thực sự không thể đoán trước được.

Điếu thuốc đang cháy trong tay anh ta tạo nên làn khói màu trắng, tràn ngập trong không khí.

Khi Tăng Ly gõ cửa và bước vào, anh ta vẫn không để ý đến, vẫn rơi vào trầm tư, như thể đã không còn linh hồn vậy.

"Hàn! Anh sao vậy? Tự nhiên chạy đến làm việc? Lúc trước không phải anh thà chết cũng không chịu đến làm à?" Tăng Ly đã hỏi câu này liên tục ba ngày rồi.

Tuy nhiên, vẫn vậy, Tần Trọng Hàn đều không nói gì.

"Này! Bạn bè gì kỳ cục vậy? Có phải anh và Hà Hà đã xảy ra chuyện rồi không? Hay tối nay để tôi hẹn cô ấy, hình như lâu lắm rồi chúng ta không tụ họp. Anh có muốn đi uống không?" Tăng Ly đề nghị.

Tần Trọng Hàn tiếp tục hút thuốc, vẫn không nói gì cả.

"Cứ quyết định vậy đi ha! Hay gọi luôn Mễ Kiệt và Cung Luyến Nhi nữa, anh và Hà Hà, tôi và Dương Dương! Sáu người chúng ta đi hát karaoke, không say không về!"

Tiêu Hà Hà nhận được điện thoại từ Tăng Ly, nói muốn đi hát karaoke tối nay, nhưng anh ta không nói sẽ đi với ai, chỉ nói Dương Dương cũng sẽ đi cùng. Và Tiêu Hà Hà cũng không từ chối.

Đã ba ngày rồi!

Trong đầu cô rối tung lên, Bùi Lâm Xung và Ngô Tân Tuyên cũng đã biết về nguyên nhân cái chết của Tiêu Nam Bắc. Bùi Lâm Xung không nói gì cả, chỉ vỗ nhẹ lên vai Tiêu Hà Hà.

Ngô Tân Tuyên lại khuyên cô: "Hà Hà à, có vài chuyện đã trôi qua thì cứ để nó trở thành quá khứ đi, đừng quá so đo về quá khứ, nếu không cuộc sống thực sự sẽ rất mệt mỏi!"

Nhưng, hễ nghĩ đến người cha thân yêu nhất - Tiêu Nam Bắc của mình đã chết vì Tần Trọng Hàn, hễ nghĩ đến chuyện anh ta chưa bao giờ lộ diện trong những năm qua, hễ nghĩ đến chuyện lúc đó anh ta chỉ nhờ người đi xử lý vụ tai nạn đó, hễ nghĩ đến chuyện anh ta cũng lái xe khi đang say rượu, trong tim cô lại buồn bã như sóng triều dâng!

Khi hết giờ làm, Tần Trọng Hàn đã không đi đón Hà Hà.

Anh ta sợ nếu mình đến đón thì cô sẽ không đến.

Có lẽ Tăng Ly đã biết giữa họ có ngăn cách nên đã tự xung phong đi đón Tiêu Hà Hà và Cung Luyến Nhi, còn Tần Trọng Hàn và Mễ Kiệt cùng đến KTV để đặt phòng.

"Dạo này cậu sao rồi?" Mễ Kiệt châm điếu thuốc rồi hỏi Tần Trọng Hàn.

Tần Trọng Hàn cũng đang hút thuốc. Hai người đàn ông đang ngồi trên ghế sofa trong phòng và hút thuốc. "Không tốt lắm! Còn anh?"

"Tôi cũng không tốt!" Nụ cười của Mễ Kiệt có chút bất lực. "Tân Tuyên thực sự đã cắt đứt với quá khứ rồi, còn Luyến Nhi đã mất ba và dì Mai, tôi tưởng cô ấy sẽ cần tôi, nhưng tôi nhận ra cô ấy ngày càng trở nên mạnh mẽ, cô ấy không muốn gặp tôi nữa!"

"Chút nữa anh sẽ được gặp thôi, Tăng Ly đã đi đón cô ấy và Hà Hà rồi!"

"Hai người có chuyện gì vậy?"

"Một lời thật khó để nói hết!" Tần Trọng Hàn nhả ra một ngụm khói thật dài, vẻ mặt càng cô đơn hơn.

Khi Tăng Ly chở ba cô gái đến nơi, Tần Trọng Hàn và Mễ Kiệt đã hút đầy một gạt tàn đầu thuốc lá.

Vừa bước vào cửa, Tiêu Hà Hà và Cung Luyến Nhi đều sững sờ.

Ánh mắt ấm áp của Tần Trọng Hàn rơi trên khuôn mặt của Tiêu Hà Hà với vẻ si tình. Cô ấy đã ốm đi nhiều, đôi má tròn trĩnh của ngày xưa nay đã hõm xống. Tần Trọng Hàn chỉ cảm thấy tim mình đau đớn, mỗi tấc da thịt đều đang khao khát cô.

Cung Luyến Nhi cũng hơi ngạc nhiên, nhưng cô đã nhanh chóng nở nụ cười. "Anh Tần, anh Mễ, không ngờ hai anh cũng có mặt ở đây!"

Tiêu Hà Hà chỉ liếc nhìn Tần Trọng Hàn một cái, đôi tay nhỏ bé siết chặt lại và không nói gì. Cô vốn định quay người bỏ đi, nhưng Luyến Nhi đã giữ cô lại. "Chị ơi, tối nay chúng ta hát chung với nhau đi, không say không về!"

Tăng Ly và Dương Dương cũng ngay lập tức nói: "Phải đó, phải đó! Mấy người chúng ta khó khăn lắm mới tụ họp được, không say không về nha!"

Tiêu Hà Hà đành phải ngồi xuống, nhưng không nhìn Tần Trọng Hàn thêm một cái nào nữa.

Ánh mắt của Mễ Kiệt bất giác nhìn qua Luyến Nhi, đúng lúc cô cũng di chuyển tầm mắt và đụng phải ánh mắt của Mễ Kiệt. Cô chỉ mỉm cười, không một chút quan tâm, như thể giữa họ chưa từng xảy ra chuyện gì cả. Cung Luyến Nhi của bây giờ chỉ xem Mễ Kiệt như một người bạn bình thường, thờ ơ và xa cách.

Vào ngày mà ba cô ấy và dì Mai chết, anh ta đã nhận được cuộc gọi của quản gia. Đã xảy ra chuyện lớn như vậy, mà Luyến Nhi không hề gọi cho anh ta.

Khi anh ta định ôm lấy cô ấy và an ủi, cô ấy liền tránh né anh ta, từ chối vòng tay của anh ta, từ chối sự an ủi của anh ta. Thái độ khách sáo và xa cách của cô ấy khiến Mễ Kiệt nhất thời khó thích nghi được. Nhưng anh ta đã nói chia tay, chưa bao giờ yêu thì cần gì phải giả vờ bận tâm? Hay thôi đừng ép buộc nhau nữa!

Bầu không khí trong phòng đột nhiên cô đọng lại.

Trên mặt Luyến Nhi vẫn giữ một nụ cười nhạt, còn trên mặt Tiêu Hà Hà thì vô cảm.

Ánh mắt của Tần Trọng Hàn và Mễ Kiệt rất bối rối, Tăng Ly đành phải nói to: "Này! Mọi người muốn hát bài gì? Muốn uống loại rượu nào? Dương Dương à, mau bật nhạc lên!"

"Ồ! Dạ!" Dương Dương lập tức mở màn hình lên và bật một bài hát vui vẻ.

Nhưng trong phòng vẫn rất yên tĩnh, yên tĩnh đến mức chỉ có tiếng nhạc ồn ào.

Tiêu Hà Hà và Cung Luyến Nhi ngồi ở một góc ghế sofa, Luyến Nhi ghé sát bên tai Tiêu Hà Hà rồi khẽ hỏi: "Chị ơi, chị và anh Tần có chuyện gì vậy?"

Tiêu Hà Hà mím chặt môi và lắc đầu.

Tần Trọng Hàn cũng đành phải ngồi xuống, nhìn chằm chằm vào khuôn mặt trắng bệch và có vẻ thản nhiên

của cô, thực sự là bướng bỉnh đến cùng cực. Anh ta rít mạnh một hơi thuốc, mắt hơi híp lại, cô ấy định sẽ làm lơ mình thật à?

Cung Luyến Nhi cũng nhận ra giữa Hà Hà và Tần Trọng Hàn có vấn đề, nhưng Hà Hà không nói, cô ấy cũng không hỏi lại nữa. Cô ấy đành phải đứng lên, cầm lấy micro và hát. Cô ấy không còn là một đứa trẻ được cưng nựng trong lòng bàn tay nữa, chỉ có thể tự mình mạnh mẽ mà đối mặt!

Mỉm cười mà hát, mỉm cười mà đối mặt với mọi chuyện!

Tiêu Hà Hà đột nhiên cảm thấy hơi buồn chán, cô đứng dậy và đi ra ngoài.

Tăng Ly lập tức đá chân Tần Trọng Hàn, ra hiệu cho anh ta đuổi theo.

Tần Trọng Hàn hút một hơi thuốc, đứng dậy một cách im lặng và đi ra ngoài.

Tiêu Hà Hà đứng bên ngoài phòng, hít một hơi thật sâu, nhìn thấy cánh cửa đột nhiên mở ra, rồi bỗng ngây người ra tại chỗ, nhìn anh ta đang đi về phía mình. Khói thuốc phả ra từ trong miệng, anh ta nhìn cô, giọng nam trầm bay đến phía trước. “Em ốm đi rồi!”

Cô không nói gì, quay người lại định bỏ đi. Nhìn vào khuôn mặt đẹp trai này, cô không biết phải đối mặt như thế nào, làm sao để quên đi việc anh ta là người đã hại ba cô không còn trên đời này nữa!

“Hà Hà! Chúng ta có thể nói chuyện không?” Tần Trọng Hàn lặng lẽ hỏi khi cô quay người đi.

“Tôi không có gì để nói!”

Giọng lạnh lùng của cô đâm thật sâu vào tim anh ta, trong giọng nói buồn tẻ và khàn khàn thốt ra những từ vỡ vụn, đau thương đến mức khiến người ta phải thương tiếc. “Hà Hà à, chúng ta nói chuyện được không?”

Tần Trọng Hàn cố gắng cong môi lên để cười, nhưng chua xót vẫn dâng lên đầy trong tim, trong vẻ mặt khi nhìn vào Tiêu Hà Hà có đầy áy náy và hối tiếc.

Tiêu Hà Hà thầm thở dài trong lòng, tim nhói đau. Khi cô nhìn thấy vẻ mặt tiều tụy của Tần Trọng Hàn, cô vẫn cảm thấy đau lòng.

Liệu họ còn có thể ở bên nhau không? Chỉ e là không thể.

Mặc dù cô rất bối rối và đau đớn, nhưng cô vẫn yêu anh ta. Dù sao cô vẫn yêu anh ta.

Anh ta đột nhiên với tay ra và kéo cô đến góc cầu thang. Ở đây không có người qua lại, thích hợp để nói chuyện.

"Anh xin lỗi, đều là lỗi của anh." Trong góc yên tĩnh đó, Tần Trọng Hàn giơ tay ra chạm vào mặt Tiêu Hà Hà như trước đây, nhưng đã bị cô nghiêng người tránh né.

"Có gì thì anh cứ nói đi! Còn nữa, phải chăm sóc cho mình, đừng để mình tiều tụy như vậy. Còn nữa, chúng ta đã kết thúc rồi. Tôi đã suy nghĩ rất lâu, cảm thấy rằng tôi không thể nào ở bên anh nữa. Nếu ở bên anh, tôi sẽ thấy có lỗi với ba mình! Tôi không thể có lỗi với ông ấy!"

Tiêu Hà Hà rút tay mình ra khỏi tay anh ta, rồi liếc nhìn Tần Trọng Hàn một cách tê dại, và lặng lẽ lên tiếng. Có nhiều chuyện khi đã xảy ra rồi thì không còn cơ hội để quay lại nữa.

"Hà Hà, đúng là ba em đã vì anh mà chết, nhưng anh không thể chịu hết mọi trách nhiệm được. Ông ấy quả thực đã uống say!" Bàn tay cứng đờ trong không trung từ từ thu lại, Tần Trọng Hàn đau lòng lên tiếng.

"Ông ấy không bao giờ uống rượu!" Tiêu Hà Hà lẩm bẩm. "Làm sao tôi biết chuyện đó có phải do anh bịa đặt ra để thông đồng với cảnh sát hay không?"

"Sao anh có thể làm chuyện đó được? Hà Hà à, khám nghiệm tử thi có đó, chuyện đó không thể ngụy tạo được!" Đôi mắt buồn bã và sâu thẳm của Tần Trọng Hàn nhìn vào khuôn mặt yên ắng như nước đọng của Tiêu Hà Hà với vẻ quyến luyến, rồi nhẹ nhàng nói: "Hà Hà, cho anh một cơ hội có được không?"

"Xin lỗi." Thở ra một hơi thật dài, Tiêu Hà Hà lắc đầu. "Tôi không thể ở bên anh được nữa, tôi không thể có lỗi với ba mình. Ở bên anh, tôi sẽ cảm thấy trong lòng đầy tội lỗi, sẽ rất buồn!"

Thật ra, không được ở bên cạnh anh ta cùng buồn như vậy. Tại sao ông trời luôn thích trêu đùa con người ta như vậy chứ?

"Hà Hà, chúng ta còn con mà! Em làm vậy, Ngữ Điền sẽ ra sao?"

Sống lưng của Tiêu Hà Hà chợt cứng đờ. Phải, Ngữ Điền sẽ ra sao? Thịnh Thịnh sẽ ra sao? Khó khăn lắm Thịnh Thịnh mới chấp nhận Tần Trọng Hàn, cô nhìn ra được cậu bé rất thích Tần Trọng Hàn, còn Ngữ Điền thì không thể tách rời mẹ của mình – là cô!

Nhưng...

Thật sự không thể ở bên nhau nữa.

"Hà Hà, vì các con, em không thể tha thứ cho anh sao?" Trên mặt cô đầy vẻ hiu quạnh, Tần Trọng Hàn khẩn khoản cầu xin, trong giọng nói bình thản có xen lẫn cảm xúc đau buồn, cố nén bi thương vào trong,

vậy mới không khiến mình mất kiểm soát mà ôm cô vào lòng.

Tiêu Hà Hà mỉm cười bi thảm: "Tôi không hận anh, tôi chỉ không thể ở bên anh mà thanh thản được! Xin lỗi!"

Không muốn khóc, nhưng nước mắt vẫn chảy xuống một cách thê lương, Tiêu Hà Hà cố gượng cười, bàn tay trắng bệch đang run rẩy và lau đi những giọt nước mắt trên mặt, nhưng lại lên tiếng chua chát với Tần Trọng Hàn: "Chúng ta hãy kết thúc đi!"

Tại thời điểm này, cô rất muốn được sà vào lòng anh ta, bờ ngực ấm áp và yên an đó, từng là bến đỗ quyến luyến nhất của cô. Nhưng bây giờ, cô và anh ta dần dần xa cách, tất cả mọi chuyện đã kết thúc rồi.

166. Chương 166

Tần Trọng Hàn buồn bã mở mắt ra và nhìn theo hình bóng đang xa dần đó rồi mỉm cười lặng lẽ, trên khuôn mặt điển trai lộ rõ nỗi đau khổ tuyệt vọng. Tại sao lúc nào anh ta cũng làm tổn thương đến cô? Có lẽ, buông tay chính là lựa chọn chính xác và bất lực nhất.

"Hàn! Sao anh lại để cho Hà Hà đi?" Tăng Ly nhìn thấy Tiêu Hà Hà đã rời đi, liền ngạc nhiên tiến đến, bỗng nhìn thấy trên khuôn mặt trắng bệch của Tần Trọng Hàn có nước mắt chảy xống.

"Chúng tôi kết thúc rồi!" Tần Trọng Hàn quay người lại với vẻ đau khổ: "Ly à, ngày mai tôi sẽ qua New York công tác!"

"Tại sao?" Tăng Ly không hiểu nên lập tức đuổi theo. "Tại sao lại như vậy?"

"Cô ấy là con gái của Tiêu Nam Bắc!" Tần Trọng Hàn chỉ để lại một câu này.

"Trời ơi!" Tăng Ly lặng người đi. "Nhưng chuyện đó cũng không thể trách anh được, vì Tiêu Nam Bắc đã chạy ngược chiều mà, ông ấy phải chịu trách nhiệm chính!"

"Nhưng cuối cùng cũng vì tôi mà chết, nếu tôi không chạy sát quá, có lẽ bây giờ ông ấy vẫn còn sống!" Tần Trọng Hàn thở dài.

"Anh về à?"

"Không! Tôi sẽ vào hát!" Tần Trọng Hàn nói rồi đẩy cửa ra. Lúc này, Luyến Nhi và Dương Dương đang say sưa hát một bản tình ca buồn bã nhất.

Cũng không biết tại sao Dương Dương lại hát một cách nhập tâm đến vậy, Tần Trọng Hàn quay lại nhìn Tăng Ly, anh ta khẽ nhún vai rồi ghé sát vào Tần Trọng Hàn và nói: "Phụ nữ đều vậy cả, cần phải dỗ dành! Chịu dỗ là sẽ ổn hết thôi!"

Kết quả, Tần Trọng Hàn cũng tham gia với Cung Luyến Nhi và Tăng Dương Dương, ba người cùng hát bài tình ca buồn nhất đang nổi tiếng hiện thời.

"Hà Hà đâu rồi?" Mễ Kiệt cụng ly với Tăng Ly.

Tăng Ly trả lời lớn tiếng: "Về rồi!"

Vì sự rời đi đột ngột của Tiêu Hà Hà, mọi người cảm thấy rất nhàm chán.

Đến lúc ra về, cả ba người đàn ông đều đã uống rượu, không thể tự lái xe.

Tăng Dương Dương liếc nhìn Mễ Kiệt đang say như chết, rồi nói với Cung Luyến Nhi: "Cô đưa anh Mễ về nha, còn tôi sẽ đưa anh Tần và anh hai về, vậy được không?"

"Để tôi đưa anh Tần về cho, cô đưa Mễ Kiệt về đi!" Cung Luyến Nhi từ chối.

"Cô và anh ấy thực sự không thể tiếp tục với nhau nữa à?" Dương Dương hơi khựng lại nhưng vẫn hỏi: "Tôi không đưa anh Mễ về đâu, anh ấy là nhiệm vụ của cô!"

Nhưng ba người đàn ông vốn đã say như chết, hai cô gái như họ không thể khiêng nổi ra ngoài. Vật vã một hồi, Cung Luyến Nhi thở hổn hển, cảm giác ốm nghén lại ập đến.

"Ưm…" Cô chạy như bay đến chỗ thùng rác ở cửa để nôn mửa, may mà chỉ nôn khan chứ không có gì cả.

Dương Dương hơi ngây người ra, rồi đột nhiên hiểu được. "Cô có thai rồi hả?"

Cung Luyến Nhi hoảng hốt quay đầu lại, lập tức bịt miệng Dương Dương. "Cô nói nhỏ thôi!"

Cũng may, ba người họ không nghe thấy.

"Có thật hả?" Dương Dương hỏi.

"Ừm!" Cung Luyến Nhi không giấu giếm.

Dương Dương gật đầu, nhưng trong mắt hơi kỳ lạ. Vài giây sau, cô căn dặn: "Cô nhất định phải chăm sóc tốt cho con mình, sinh con ra cho thật khỏe mạnh, nuôi nấng con bên mình, nhìn con khôn lớn, chờ nghe tiếng con gọi mẹ ơi, cảm giác đó chắc là tuyệt lắm!"

"Dương Dương?" Cung Luyến Nhi không hiểu. Dương Dương đang nói gì vậy? Nếu cô không nuôi con thì sao phải giữ lại làm gì?

Dương Dương đột nhiên phì cười: "Khi nào cô đi sinh thì báo với tôi, tôi sẽ đến chăm sóc cho cô và con!"

"Cám ơn cô!" Cung Luyến Nhi rất cảm động nhưng không nói thêm gì nữa. "Tôi nhất định sẽ báo với cô và chị!"

Bàn tay nhỏ nhắn của Tăng Dương Dương chạm vào bụng cô, rồi đột nhiên nói: "Tôi cũng muốn có con lắm! Muốn lắm luôn!"

"Vậy mau tìm một người đàn ông mà kết hôn đi!" Cung Luyến Nhi nói.

"Nhưng tôi chỉ yêu anh hai thôi!" Nói rồi, Dương Dương quay đầu lại nhìn Tăng Ly đang nằm gục trên ghế sofa, ánh mắt có chút tổn thương và bối rối: "Nhưng anh ấy lại không cần tôi!"

"Tại sao vậy?"

"Chắc tại anh ấy không thể chấp nhận được việc tôi đã lớn lên bên cạnh anh ấy! Anh ấy nói có cảm giác thân thuộc, mặc dù chúng tôi không phải là anh em ruột!" Dương Dương đáp lại Cung Luyến Nhi bằng một nụ cười rạng rỡ. "Thôi bỏ đi, chúng ta ngồi đây chờ họ tỉnh dậy rồi đi, dù sao cũng không thể khiêng nổi họ. Chúng ta ra ngoài nói chuyện đi!"

"Được!"

Tiêu Hà Hà về nhà họ Bùi một mình, Thịnh Thịnh và Ngữ Điền ngay lập tức chạy đến.

Tiêu Hà Hà chạm vào mặt của hai con, cố kéo ra một nụ cười.

"Mẹ ơi, chú Tần đâu rồi?" Thịnh Thịnh rất nhạy cảm, đã ba ngày không thấy Tần Trọng Hàn, cậu liền lập tức linh cảm được điều gì đó.

"Chú ấy…" Tiêu Hà Hà ấp úng một hồi. "Chú ấy bận công việc!"

"Tại sao chú không sống ở đây nữa?" Thịnh Thịnh hỏi.

"Thịnh Thịnh à, mẹ mệt rồi, muốn đi nghỉ ngơi. Con chơi với Ngữ Điền được không?" Cô thực sự đã quá mệt mỏi, cả tinh thần và thể xác đều kiệt quệ.

"Mẹ ơi, có phải ba lại chọc mẹ giận rồi không?" Ngữ Điền lo lắng hỏi.

"Không có!" Tiêu Hà Hà cố kéo môi ra, nhưng cũng không thể cười nổi.

Bùi Lâm Xung đã đi ra và đứng trên cầu thang. "Hà Hà, con lên đây một lát, ba có chuyện muốn nói với con!"

Tiêu Hà Hà khẽ gật đầu rồi đi theo ông ta lên lầu.

Bước vào phòng sách, Bùi Lâm Xung ra hiệu cho cô ngồi xuống. Trái tim đang rối loạn của Tiêu Hà Hà cuối cùng cũng không thể kìm nén được.

"Hà Hà, về chuyện của ba và Mai Tây Vịnh, ba muốn nói với con một chút!" Bùi Lâm Xung mở lời, ánh mắt vẫn không rời khỏi mặt con gái mình. Nhìn vào khuôn mặt này, trong tim Bùi Lâm Xung vẫn rất buồn bã. Mai Tây Vịnh ra đi đột ngột như vậy, lại còn làm ra chuyện đó. Ông ta cũng đã nhờ người điều tra, mới biết chuyện mấy năm nay Mai Tây Vịnh luôn sống trong tình trạng bị bạo hành tình dục.

Tiêu Hà Hà hơi ngây người ra, không hiểu tại sao tự nhiên Bùi Lâm Xung lại đề cập chuyện này.

Hiển nhiên Tiêu Hà Hà đã bị sốc bởi những lời của ông ta, nhất thời chưa hoàn hồn lại được, chỉ cúi gầm mặt xuống và không nói gì.

"Năm đó, khi ba quen mẹ con, bà ấy mới là một cô bé 17 tuổi, đang học cấp 3. Lúc đó, ba bị thương nên đã đột nhập vào nhà của mẹ con, bà ấy tốt bụng nên đã cứu ba! Nhưng ba lại…"

Năm đó.

Vì tham gia vào cuộc tranh giành giữa các băng đảng, Bùi Lâm Xung đã bị thương nặng. Khi ông ta đột nhập vào họ Mai, Mai Tây Vịnh đã cứu ông ta, băng bó vết thương cho ông ta, mua thuốc men cho ông ta. Lúc đó, bà ấy không còn người thân nào, là một đứa trẻ mồ côi, phải dựa vào sự giúp đỡ của những người dân trong làng để sống qua ngày.

Trong thời gian dưỡng thương ở nhà họ Mai, Mai Tây Vịnh đã chăm sóc cho Bùi Lâm Xung mười ngày mà không đòi hỏi ông ta phải đền đáp. Đến ngày vết thương khỏi hẳn, Bùi Lâm Xung cũng đã bị rung động bởi cô gái tốt bụng này. Sau một bữa tối nọ, ông ta đã cưỡng hiếp Mai Tây Vịnh. Lúc đó, bà ấy đã phản kháng dữ dội, bà ấy đã cầu xin ông ta, nhưng ông ta đã không tha cho bà ấy.

Sau chuyện đó, Mai Tây Vịnh đã khóc rất nhiều và rất lâu, hối hận vì đã cứu Bùi Lâm Xung.

Lúc đó, Bùi Lâm Xung cũng rất hối hận, nhưng ông ta đã bị bà ấy làm rung động, và thề sẽ cưới bà ấy làm vợ.

Cuối cùng Mai Tây Vịnh cũng chấp nhận thực tế, sau đó Bùi Lâm Xung và bà ấy đã sống chung với nhau, xem như hai người đã tạo dựng một mối quan hệ trong bất lực. Mai Tây Vịnh chưa từng nói mình yêu Bùi Lâm Xung, bà ấy càng như vậy, Bùi Lâm Xung càng thích thú hơn. Có lẽ câu nói đó rất đúng, thứ càng khó có được thì càng muốn có được.

Tuy nhiên, cuối cùng khi giành được trái tim của Mai Tây Vịnh, ông ta đã chọc giận một băng đảng lớn. Ông ta phải đối mặt với sự thật phũ phàng, ông ta không thể cưới vợ sinh con, nếu không, vợ và con ông ta sẽ trở thành vật hy sinh trong cuộc chiến giữa các băng đảng.

Không còn cách nào khác, ông ta đã ép Mai Tây Vịnh bỏ cái thai, tận tay cho bà ấy uống thuốc phá thai. Nhưng không ngờ được rằng, sau hơn hai mươi năm, ông ta phát hiện ra đứa bé mà ông ta đã buộc bỏ đi đó vẫn còn sống, một cách bất ngờ.

Tiêu Hà Hà lắng nghe ông ta kể lại hết mọi chuyện, cả người lặng đi.

"Hà Hà, cuộc sống chính là vậy đó con, có quá nhiều bất ngờ! Ba không mong con sẽ tha thứ cho ba, ba chỉ muốn nói với con rằng, nếu con chia tay với Tần Trọng Hàn như vậy thì thật đáng tiếc! Ba biết Tiêu Nam Bắc yêu thương và cưng chiều con, dù ông ấy còn sống mà biết được chuyện này thì cũng sẽ muốn con và Tần Trọng Hàn hạnh phúc!" Bùi Lâm Xung nói với cô sự thật, nói rằng cuộc sống của ông ta thực sự có quá nhiều hối tiếc, có quá nhiều bất lực.

"Chú thật sự đã từng kêu bà ấy bỏ con đi?"

Bùi Lâm Xung nhắm mắt lại, gật đầu một cách đau đớn. "Phải! Đúng đã ba đã từng làm vậy!"

"Nhưng bà ấy vẫn sinh con ra!" Tiêu Hà Hà không hiểu tại sao bà ấy lại sinh mình ra, tại sao đã sinh ra rồi mà lại đối xử khốn tốt với mình? Chẳng lẽ là vì hận Bùi Lâm Xung sao? Ông ta đã ép bà ấy phá thai! Thảo nào, thảo nào bà ấy lại không thích mình! Tại thời điểm này, Tiêu Hà Hà dường như đã hiểu được Mai Tây Vịnh! Cô nghĩ chắc vì bà ấy quá căm hận Bùi Lâm Xung, căm hận đến mức cả trái tim cũng bị bóp méo!

"Hà Hà, hãy tha thứ cho ba, lúc đó ba thực sự không còn cách nào khác!"

Trái tim của Tiêu Hà Hà dần dần nặng trĩu, lẩm bẩm nói: "Con đã không còn trách bà ấy nữa, vậy thì còn trách gì chú? Dù có thế nào, hai người cũng đã cho con mạng sống, con rất cảm kích!"

"Hà Hà!" Bùi Lâm Xung hét lên, nhìn vào khuôn mặt gần như trong suốt của cô, rất tiều tụy.

"Con muốn đi du lịch một mình!" Cô nói.

“Đi đâu?” Bùi Lâm Xung ngạc nhiên, vội hỏi theo bản năng.

“Hokkaido!” Cô nói.

“Ba kêu Đỗ Cảnh đi với con!” Bùi Lâm Xung lo lắng.

“Con muốn đi một mình, có được không?” Tiêu Hà Hà cũng không biết mình bị gì, chỉ muốn đi đâu đó một mình. Có lẽ trái tim cô đã quá mệt mỏi, quá buồn khổ.

Cuối cùng Bùi Lâm Xung cũng không nói gì, chỉ gật đầu. “Được rồi!”

Ông ta định cử người đi theo để âm thầm bảo vệ cô, để cô không bị bỏ lại Hokkaido như lần trước. Ông ta muốn cô hạnh phúc, bảo vệ cô, không để cho cô chịu tổn thương. Nhưng tình yêu của con gái, người làm cha như ông ta sao có thể can thiệp vào quá nhiều? Nhưng ông ta vẫn hy vọng rằng cô và Tần Trọng Hàn có thể hòa hợp lại.

“Hà Hà, ba nghĩ con thực sự đã đổ oan cho Tần Trọng Hàn rồi. Vụ tai nạn đó, cậu ấy không giở trò gì cả, mà thực sự là do Tiêu Nam Bắc đã uống say!” Bùi Lâm Xung đã nhờ người đến phòng hồ sơ của sở cảnh sát để lục tìm hồ sơ vụ án đó, biết được năm đó Tiêu Nam Bắc thực sự đã lái xe phạm luật và lái xe khi đang say rượu.

Tiêu Hà Hà ngây người ra, tim run lên bần bật. “Ông ấy… Ông ấy đã uống say thật sao?”

Bùi Lâm Xung gật đầu. “Phải! Con có biết tại sao không?”

“Tại sao vậy?”

“Bởi vì Mai Tây Vịnh đòi ly dị với ông ấy, nên ông ấy đã đi uống rượu! Ba đã kêu Đỗ Cảnh đi điều tra các đồng nghiệp của ông ấy năm đó, đối chiếu rất nhiều người, chứng thực Tiêu Nam Bắc quả thực đã uống say!”

“Nói vậy là, không thể trách Tần Trọng Hàn rồi?” Tiêu Hà Hà ngây người ra đó, cô tưởng anh ta đã giở trò, cô tưởng anh ta đang nói dối!

167. Chương 167

Trong tim Tiêu Hà Hà bỗng đau nhói, và càng tự trách mình hơn, rồi cô vội vàng bước tới và ôm lấy hai con. “Mẹ xin lỗi, mẹ sai rồi! Mẹ không nên ích kỷ như vậy! Sao mẹ có thể bỏ hai đứa lại mà đi du lịch một mình được chứ? Sao mẹ lại nghĩ đến cảm nhận của riêng mình như vậy chứ?”

“Mẹ ơi, rốt cuộc mẹ và chú đã xảy ra chuyện gì vậy?” Thịnh Thịnh hỏi với vẻ buồn buồn.

“Mẹ ơi, mẹ không cần ba nữa hả?” Ngữ Điền rất nhạy cảm, giọng nói sợ sệt, gần như không dám nói to. “Mẹ ơi, có phải ba lại chọc giận mẹ nữa không? Mẹ đừng bỏ mặc ba mà, ba đáng thương lắm!”

“Không phải, tại mẹ không tốt!” Tiêu Hà Hà lắc đầu. “Tại mẹ không tốt!”

“Vậy tại sao ba lại không đến đây nữa?” Ngữ Điền ngẩng đầu lên và thấy mẹ khóc, bàn tay nhỏ nhắn vươn ra lau nước mắt cho cô. “Sao mẹ lại khóc?”

Trong tim của Tiêu Hà Hà lúc này có đủ loại hương vị, sao cô có thể mãi đắm chìm trong đau thương của mình mà quên đi hai con? “Mẹ xin lỗi, mẹ xin lỗi, tại mẹ quá ích kỷ! Sao mẹ có thể chỉ nghĩ cho mình, chỉ nghĩ rằng mình buồn mà quên mất rằng hai con cũng buồn như mẹ chứ?”

Vào thời điểm này, Bùi Lâm Xung đã đi ra, thấy cảnh Hà Hà đang ôm hai đứa bé, tim ông ta thắt lại. “Hà Hà à, vì bọn trẻ, con hãy tha thứ cho Tần Trọng Hàn đi!”

Tiêu Hà Hà quay đầu lại và thấy Bùi Lâm Xung. “Nếu chú là ba Tiêu Nam Bắc, chú có muốn con ở bên anh ấy không?”

Bùi Lâm Xung thở dài, gật đầu rất nghiêm túc. “Có! Ba nghĩ ông ấy cũng giống như ba, luôn muốn con gái được hạnh phúc! Nếu người đàn ông đó có thể cho con hạnh phúc, có thể cho con vui vẻ, ba nghĩ ông ấy cũng sẽ như ba, dù đã mất đi mạng sống của mình thì cũng sẽ ngậm cười nơi chín suối! Dù người đã cướp đi cuộc sống của mình chính là người có thể mang lại hạnh phúc cho con gái mình, ba cũng muốn con gái sẽ ở bên cậu ấy, vì cậu ấy là nguồn hạnh phúc của con gái mình!”

Tiêu Hà Hà kinh ngạc, khóe mũi cay cay, đã rất xúc động. Cô đột nhiên đứng dậy và sà mình vào lòng Bùi Lâm Xung, thì thầm: “Ba ơi… Ba ơi…”

Bùi Lâm Xung ngây người ra, không ngờ ngay vào thời điểm này mà con gái của ông ta đã gọi ông ta là ba. Vừa nghe thấy hai từ đó, khuôn mặt đầy biến cố thăng trầm của Bùi Lâm Xung đã co giật lên, rồi khóe mắt đỏ ửng, ôm chặt Hà Hà. “Con gái ngoan, con gái tốt bụng của ba…”

“Ba ơi, có phải con đã quá ích kỷ không?” Cô hỏi, trong lòng vẫn đang đấu tranh. “Ba Tiêu Nam Bắc sẽ không trách con thật sao?”

“Không đâu, ông ấy nhất định sẽ hài lòng với đứa con rể này!” Bùi Lâm Xung vỗ nhẹ lên lưng Tiêu Hà Hà.

“Mẹ ơi, chúng ta có thể đi gặp ba rồi chứ?” Ngữ Điền hỏi.

“Ừm! Mẹ sẽ đi tìm ba, mẹ nhất định sẽ tìm ba về cho hai đứa!” Cô ngẩng đầu lên và lau khô nước mắt.

“Ba ơi, con sẽ tìm Tần Trọng Hàn!”

“Con cũng đi nữa!” Ngữ Điền vội vàng nói.

“Không được!” Thịnh Thịnh lắc đầu và giữ Ngữ Điền lại. “Mẹ và ba có chuyện cần nói, chúng ta đừng đi theo làm phiền, chờ ba mẹ làm hòa rồi chúng ta hẵng đi!”

“Đúng! Thịnh Thịnh rất thông minh!” Bùi Lâm Xung nắm tay hai đứa cháu. “Để ba kêu Đỗ Cảnh chở con đi! À không, kêu Tần Trọng Hàn đến đây là được rồi!”

“Không! Ba à, con muốn đích thân đi tìm anh ấy!” Cô đã chạy như bay ra ngoài.

Bùi Lâm Xung nhìn đồng hồ, đã 1 giờ rưỡi sáng rồi! Ông ta thở dài! Những người đang yêu đều bất chấp đêm ngày như vậy sao? Khi nhìn xuống, thấy hai đứa trẻ đã buồn ngủ tới mức không mở mắt ra nổi. “Hai cục cưng à, mau đi ngủ đi con, đừng lo lắng nữa!”

Đỗ Cảnh đã chở Tiêu Hà Hà đến biệt thự số 15.

“Anh ấy có ở đây không?” Đỗ Cảnh hỏi.

“Em sẽ gọi cho anh ấy. Đỗ Cảnh à, anh về đi! Cám ơn anh!” Tiêu Hà Hà nói với vẻ chân thành.

“Đừng khách sáo với anh, em mau vào đi, anh chờ em vào trong rồi sẽ đi!”

“Ừm!” Tiêu Hà Hà gật đầu, sau đó chạy nhanh vào bên trong biệt thự. Lúc này Đỗ Cảnh mới rời đi, lắc đầu rồi nhìn lên ngôi sao cô đơn trên bầu trời. Đêm nay, lại phải cô đơn!

Trong căn biệt thự tối đen như mực, Tiêu Hà Hà nhìn vào nơi quen thuộc mà cảm xúc dâng trào. Đây là nơi mà cô gặp anh ta lần đầu tiên, anh ta đeo mặt nạ cáo, lúc đó anh ta có một đôi mắt sắc bén, cô nhớ đôi mắt đó rất đáng sợ.

Nhưng sau đó, ánh mắt anh ta khi nhìn cô chỉ còn lại tình cảm nồng nàn! Còn cô, dường như luôn trốn tránh. Sau khi đã trải qua rất rất nhiều chuyện đến vậy, sao cô vẫn không tin anh ta chứ? Cô đúng là quá ngu ngốc! Nỗi tự trách dâng tràn trong tim!

Trong căn phòng quen thuộc, những giọt nước mắt cố kìm nén của Tiêu Hà Hà cuối cùng cũng rơi xuống. Cô từ từ đi lên lầu, nơi đó có những kỷ niệm ngọt ngào nhất giữa cô và Tần Trọng Hàn.

Cô vừa đi lên cầu thang thì nghe thấy tiếng mở cửa.

Cô hơi giật mình, đứng im trên cầu thang, sững sờ nhìn về hướng cửa. Sau tiếng cạch mở khóa, cánh cửa mở ra, một bóng dáng cao lớn xuất hiện ở cửa.

Anh ta nhìn thấy trong biệt thự đã sáng đèn, cứ tưởng mình đang nằm mơ, có vẻ như không dám tin. Nơi này, ngoài chị giúp việc theo giờ và Hà Hà ra, không ai có chìa khóa nữa.

Anh ta khao khát nhưng lại không dám tin, cả trái tim đang run rẩy, anh ta sợ không phải là cô. Nhưng khi cánh cửa vừa mở ra, anh ta nhìn thấy người đang đứng trên cầu thang, trái tim liền đập loạn nhịp.

Khóe mắt của Tiêu Hà Hà bỗng đỏ bừng. Trong nước mắt mông lung, cô nhìn anh ta, anh ta cũng nhìn cô chằm chằm. Hình dáng anh ta cao lớn, đôi mắt đen vô cùng sâu thẳm, cứ nhìn cô như vậy, như nhìn một ngôi sao sáng nhất trong đêm.

Cô cắn môi và giọng run rẩy. “Anh về rồi!”

Chắc chắn là giọng của cô, không phải ảo giác.

Anh ta đột nhiên bước đến, chạy về phía cô với tốc độ nhanh nhất. Anh ta cúi xuống nhìn cô, thở hổn hển.

Cô ngửi thấy mùi thuốc lá và mùi rượu trên người anh ta, rất nồng, trái tim cô bỗng đau nhói. Anh ta đã uống rượu, còn uống rất nhiều, quần áo nhăn nhúm, hoàn toàn không giống anh ta lúc đầu chút nào cả.

Cô nhìn anh ta mà mắt đẫm lệ, bàn tay nhỏ nhắn duỗi ra và chạm vào má Tần Trọng Hàn. Anh ta nói cô ốm đi, nhưng anh ta mới là người đã hao gầy không ít, cằm nhìn nhọn hoắt rồi kìa!

Bàn tay trắng trẻo vuốt ve khuôn mặt của Tần Trọng Hàn từng chút, từng chút một. Tiêu Hà Hà bụm chặt miệng mình để kiềm chế tiếng nấc nghẹn ngào, sao anh ấy lại làm cho bản thân tiều tụy đến như vậy?

“Sau này không cho anh uống rượu nữa!” Cô nghẹn ngào nói. “Sao anh không biết chăm sóc cho bản thân chút nào hết vậy?”

Tần Trọng Hàn cảm động, trở tay nắm lấy tay của Tiêu Hà Hà. Trong thoáng chốc, anh ta cảm thấy mình đang nằm mơ, nhưng cảm giác mềm mại trong tay đã cho anh ta biết một cách rõ ràng, cô đã quay về.

Bàn tay to lớn của anh ta siết chặt và ôm cô vào lòng, khóe miệng không kìm nén được phải cong lên.

Vòng tay ấm áp, hơi thở ấm áp, Tần Trọng Hàn cúi xuống và nhanh chóng nhấc bổng cả người Tiêu Hà Hà lên, đi thẳng lên lầu, đá cửa ra rồi đặt cô lên giường. Anh ta quỳ xuống bên giường, bàn tay lớn nắm chặt bàn tay nhỏ của cô, hỏi bằng giọng khàn khàn: “Em về lâu chưa?”

Trong giọng khàn đặc có vẻ phấn khởi vô cùng tận, Tần Trọng Hàn lặng lẽ tận hưởng cảm giác sung sướng khi ôm Tiêu Hà Hà trong tay. Mất đi cô, cuộc sống của anh ta không bao giờ được trọn vẹn.

Cô đã đến!

Cô đã tha thứ cho anh ta rồi sao?

"Em vừa về!" Cô nói, giọng run rẩy.

"Còn đi nữa không?" Anh ta hỏi một cách vô ý thức.

Cô hơi ngây người ra, và lắc đầu.

Anh ta nhìn cô với vẻ không dám tin. Bỗng chốc, cả hai người đều không nói gì nữa, chỉ tận hưởng cảm giác bên nhau đầy quyến luyến.

"Em xin lỗi!" Hà Hà khẽ mở miệng, cảm nhận được bàn tay đang nắm chặt tay cô của Tần Trọng Hàn bỗng căng cứng lại, rồi tiếp tục: "Tại em không tin anh! Em xin lỗi!"

"Hà Hà…" Tần Trọng Hàn không hiểu ý cô là gì, nhưng trực giác cho anh ta biết cô đang nói về vụ tai nạn đó.

"Tần Trọng Hàn, là em có lỗi với anh, là tình yêu của em chưa đủ mạnh mẽ, là em đã tự ti mà chùn chân, là em đã không chịu tin anh, là do em quá ích kỷ! Em đã nghi anh nói dối, đã nghi anh lừa dối em!"

Tiêu Hà Hà lặng lẽ rơi nước mắt, trong lòng lúc này đầy áy náy.

"Bà xã ngốc nghếch, đừng xin lỗi anh nữa. Cái chết của ba em, đúng là anh phải có trách nhiệm. Nếu anh nhường ông ấy một chút, có lẽ ông ấy sẽ không xảy ra chuyện rồi!" Đôi mắt sâu thẳm của Tần Trọng Hàn rưng rưng, đưa tay ra ôm lấy cô. "Sau này chúng ta sẽ không bao giờ xa nhau nữa!"

Cô cũng vươn tay ra, hơi nhút nhát nhưng vẫn chủ động ôm lấy cổ anh ta, vùi khuôn mặt nhỏ nhắn đang đỏ bừng vào cổ anh ta, hít một hơi thật sâu và bình tĩnh lại những cảm xúc. "Anh mau đi tắm đi, để em xuống nấu gì cho anh ăn. Có phải anh để bụng đói mà uống rượu không?"

Tần Trọng Hàn gật đầu, mỉm cười dịu dàng, nhìn vào Tiêu Hà Hà bằng ánh mắt trìu mến, sau đó kéo cô đứng lên, và anh ta bắt đầu cởi quần áo!

Tiêu Hà Hà hơi giật mình, mặt cô càng đỏ hơn. Mặc dù đã từng nhìn thấy thằng nhỏ của anh ta, nhưng khi thấy anh ta cởi quần áo, cô vẫn không kìm được đỏ mặt, quay người định bỏ trốn. Chắc cô nên xuống

nấu gì đó cho anh ta ăn thì tốt hơn!

Nhưng anh ta vừa cởi áo khoác ra thì đột nhiên kéo cô lại, cô giật mình, bị anh ta kéo suýt loạng choạng. Theo quán tính, cô không đứng vững, chớp mắt đã ngã sầm vào người anh ta.

Anh ta thuận thế hôn tới, trong miệng đầy mùi rượu, hơi thở gấp gáp, tim đập loạn xạ như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Bàn tay nhỏ nhắn của Tiêu Hà Hà chống trước ngực anh ta, nhất thời không biết phải làm gì, muốn đẩy anh ta ra nhưng lại không còn chút sức lực nào.

Anh ta hôn cô rất lâu, cô cảm thấy mình sắp ngạt thở. Lúc này anh ta đột nhiên buông cô ra, nhưng đầu vẫn để trên vai cô, cùng thở hổn hển như cô.

Cô nghe thấy giọng anh ta thì thầm: "Em định ngày mai đi du lịch có phải không?"

Cô vô cùng ngạc nhiên. "Sao anh biết?"

"Ngày mai em theo anh qua Mỹ công tác đi! Chờ Thịnh Thịnh và Ngữ Điền nghỉ hè, chúng ta sẽ đến Hokkaido!" Anh ta nói vào tai cô.

Cô vẫn còn đang mơ màng, cả người như quay cuồng. "?"

"Em thực sự sẽ không rời xa anh nữa phải không?" Dường như anh ta vẫn không yên tâm, vẫn ghét sát và tai cô và khẽ hỏi.

168. Chương 168

Vừa quay lại thì thấy Tần Trọng Hàn đang đứng dựa vào cửa bếp, quấn khăn tắm quanh eo, thân hình mảnh khảnh nhưng rắn chắc không thua gì người mẫu hàng đầu, không thấy một chút thịt dư thừa nào. Cô bỗng đỏ mặt: "Sao anh không mặc quần áo vào đi?"

Đôi lông mày đẹp của anh ta nhíu lại, tiến về phía trước và ôm lấy cô, kéo cô vào lòng mình. Tiêu Hà Hà không kịp né tránh, chỉ tiện tay tắt bếp, bị anh ta ôm chặt rồi tặng cho một nụ hôn điên cuồng đến nghẹt thở, cho đến khi cô không còn sức để tiếp tục thì mới thỏ thẻ xin tha.

"Anh mau buông em ra đi, canh chín rồi kìa!"

Lúc này Tần Trọng Hàn mới chịu thả cô ra, cảm giác hạnh phúc tràn ngập trong tim, mây mù trong những ngày qua cuối cùng đã tiêu tan.

Cô múc canh và không quên nói: “Anh mau mặc quần áo vào đi, đừng để bị cảm lạnh!”

Anh ta đi theo cô đến cạnh bàn ăn. “Không mặc đâu, chút nữa đỡ phải cởi!”

“Anh…” Cô nhíu mày lại, trên mặt nóng ran. “Mau đi đi mà!”

Anh ta hết cách, nhéo má cô. “Được rồi, bà quản gia nhỏ!”

“Ai là bà quản gia nhỏ hả?” Cô khẽ hét lên để phản đối, như thể đang nũng nịu, khiến trái tim anh ta càng dịu dàng hơn.

Anh ta vội cúi đầu xuống và hôn lên môi cô, như chuồn chuồn chấm đuôi xuống nước, rồi đi lên phòng thay quần áo.

Cô nhìn theo cơ thể cao lớn của anh ta mà mặt đỏ au, đồ ăn đã dọn ra hết mà anh ta vẫn chưa xuống. Cô đi đến trước cửa sổ và đứng đó, nhìn ngắm cảnh đêm.

“Ba ơi, ba ở trên trời có nhìn thấy không? Con xin lỗi, con gái đã yêu anh ấy rồi! Con gái nhất định sẽ hạnh phúc. Ba ơi, con yêu ba, mãi mãi!” Thầm nói trong lòng, rồi Tiêu Hà Hà chắp tay lại, nhắm mắt và cầu xin cho hạnh phúc giữa cô với Tần Trọng Hàn sẽ kéo dài suốt đời!

Vừa mở mắt ra, đột nhiên có một người đứng bên ngoài cửa sổ kính! Người đó đứng bên ngoài và lặng lẽ nhìn chằm chằm vào cô, vẻ mặt lạnh tanh như một thây ma.

“A…” Tiêu Hà Hà sợ đến mức hét lên và lùi về phía sau. Cô đã nhìn thấy ai vậy?

Đó là khuôn mặt của một người phụ nữ gầy gò - Mạc Lam Ảnh.

“Em sao vậy?” Tần Trọng Hàn lao xuống cầu thang, anh ta nghe thấy tiếng hét của Hà Hà nên vội chạy xuống, liền nhìn thấy Hà Hà đang đứng trước cửa sổ kính, run rẩy cả người và bụm chặt miệng mình. Tim cô vẫn đập nhanh thình thịch, run rẩy và nói vội: “Là… Là… Là Mạc Lam Ảnh, chị ấy… Sao chị ấy lại đứng ở bên ngoài?”

Tần Trọng Hàn cũng giật mình, ngẩng đầu lên và nhìn thấy đúng là Mạc Lam Ảnh đang đứng bên ngoài cửa sổ. Đầu tóc cô ta xũ xượi, cứ đứng yên ở đó, ánh mắt trống rỗng như hồn ma.

“Sao cô ấy lại đến được đây?” Tần Trọng Hàn cũng giật mình.

Tiêu Hà Hà nắm chặt lấy tay Tần Trọng Hàn rồi liếc nhìn đồng hồ. Đã 3 giờ sáng rồi, sao Mạc Lam Ảnh lại xuất hiện ở đây? Tim cô đập thình thịch. “Phải làm gì bây giờ?”

Người đang đứng bên ngoài cửa sổ đó đột nhiên cử động, sau đó mỉm cười.

Tiêu Hà Hà rùng mình, càng bấu chặt vào tay Tần Trọng Hàn hơn. “Sao chị ấy lại đến đây vậy? Tần Trọng Hàn, là chị ấy đó hả? Em sợ!”

Mạc Lam Ảnh như một bóng ma, đêm hôm khuya khoắt không ngủ mà chạy đến nhà họ? Ủa, không phải cô ta bị điên rồi à? Sao có thể tìm được đến đây?

Khuôn mặt đẹp trai của Tần Trọng Hàn sa sầm lại, cũng vô cùng ngạc nhiên về việc Mạc Lam Ảnh biết đường mà tìm đến đây. Nơi này, anh ta chưa từng nói với cô ta, vậy tại sao cô ta lại biết được?

“Đừng sợ, anh định cho cô ấy vào, rồi gọi điện cho Mạc Lam Tịnh đến đón cô ấy về!”

Trước mắt có vẻ như cũng chỉ còn mỗi cách này!

Tuy nhiên, vẻ mặt của Tần Trọng Hàn đã tái xanh. Chuyện lá thư lần trước, anh ta đã đoán được là do Mạc Lam Tịnh làm. Lần này, chắc cũng là do cô ta giở trò thôi!

“Ừm!” Tiêu Hà Hà gật đầu. Đang đêm hôm khuya khoắt, cứ cho cô ta vào nhà trước rồi tính. Tần Trọng Hàn mở cửa ra và đi đến trước mặt Mạc Lam Ảnh, liếc nhìn ra bên ngoài, không có ai khác, vậy làm sao cô ta đến đây được?

“Lam Ảnh!” Anh ta hét lên.

Mạc Lam Ảnh đột nhiên quay người lại, cử động hơi cứng nhắc, nhưng đột nhiên cười phá lên, không có vẻ run rẩy như Tiêu Hà Hà nhìn thấy lúc đầu. Cô ta trợn to mắt và nhìn chằm chằm vào Tần Trọng Hàn, rồi đột nhiên cười lớn. “Hàn, cuối cùng em cũng tìm được anh rồi!”

Tần Trọng Hàn ngây người ra, rất ngạc nhiên. “Em… Em lại nhận ra tôi rồi à?”

Tiêu Hà Hà giật mình, nhìn vào Mạc Lam Ảnh một cách vô thức. “Hàn, em khỏe rồi! Em khỏe lại rồi! Em nhận ra anh là Tần Trọng Hàn mà!”

Tần Trọng Hàn bị sốc. “Em nói gì?”

“Em khỏe rồi!” Cô ta lại nói, như một người vừa mới ngủ dậy. Cô ta trợn to mắt. “Bệnh của em khỏe hẳn rồi, Hàn!”

Tần Trọng Hàn càng bị sốc hơn. “Ủa, Lam Ảnh à, em đến đây bằng cách nào vậy?”

Trong lòng Tiêu Hà Hà cũng bắt đầu nghi ngờ, nhưng có một cảm giác rõ ràng hơn, đó là... sợ! Sao cô cứ cảm thấy giống như mình bị hoảng hồn giữa đêm, như thể chỉ sau một đêm, bệnh tình của Mạc Lam Ảnh đã khỏi hẳn vậy! Nhưng nhìn vào bộ dạng bây giờ của cô ta, cô không dám tin rằng cô ta đã khỏe lại thật.

Tại thời điểm này, Mạc Lam Ảnh giống như một người khỏe mạnh, từ trên trời trơi xuống, xuất hiện ở bên ngoài biệt thự.

Cô thực sự rất sợ, loại bệnh đó có khỏi được thật không? Hình như cũng chưa được mấy ngày thì phải? Sao cô ta lại khỏe nhanh đến vậy? Một loạt các câu hỏi xuất hiện trong lòng Tiêu Hà Hà, cô chỉ cảm thấy sởn tóc gáy.

Cả ba cùng bước vào biệt thự.

Mạc Lam Ảnh vẫn nắm chặt tay Tần Trọng Hàn, còn Tần Trọng Hàn thì kéo tay cô ta xuống mà không có bất kỳ biểu cảm gì, sau đó vươn tay ra và ôm lấy vai Tiêu Hà Hà kéo về phía mình.

Tiêu Hà Hà hơi ngạc nhiên. Lần này, sự xuất hiện của Mạc Lam Ảnh thực sự đã không làm cho Tần Trọng Hàn quên đi sự hiện diện của mình. Anh ta quay đầu lại và nở một nụ cười an ủi cô, rồi khẽ nói: "Anh sẽ gọi điện cho Lam Tịnh liền, kêu cô ta đến đón cô ấy đi!"

"Chị ấy đã khỏe lại thật rồi!" Tiêu Hà Hà cũng khẽ nói, trong giọng có chút vui mừng. "Hình như đã khỏe lại thật rồi đó!"

"Chưa chắc, anh đi lấy điện thoại đã!" Anh ta nói rồi đi lên lầu.

"Hàn à, anh đi đâu vậy?" Mạc Lam Ảnh lại nắm tay anh ta.

Tần Trọng Hàn kéo tay cô ta xuống một lần nữa. "Anh đi lấy điện thoại! Lam Ảnh à, em chờ một chút!"

"Ồ!" Mạc Lam Ảnh gật đầu, từ đầu đến cuối vẫn không nhìn Tiêu Hà Hà lấy một cái, điều này là cho Tiêu Hà Hà hơi nghi ngờ. Chị ấy đã khỏe lại thật sao? Lần trước, không phải chị ấy không nhận ra Tần Trọng Hàn à? Sao bây giờ tự nhiên lại nhận ra rồi?

Tần Trọng Hàn đã đi lên lầu, ánh mắt của Mạc Lam Ảnh vẫn luôn dõi theo bóng lưng của anh ta, điều này làm cho trái tim của Tiêu Hà Hà hơi phức tạp. Nếu cô ta tiếp tục bám lấy Tần Trọng Hàn thì sao?

Sau khi Tần Trọng Hàn đi lên lầu, Mạc Lam Ảnh đột nhiên đưa mắt nhìn sang Tiêu Hà Hà. Ánh mắt của cô ta rất sắc bén, làm Tiêu Hà Hà thấy hơi sợ.

"Cô là Tiêu Hà Hà?" Mạc Lam Ảnh nhướn mày lên.

Lúc này Tiêu Hà Hà phát hiện ra chân mày của Mạc Lam Ảnh hơi sắc sảo, hơi ngây người ra rồi không nén được phải hỏi: "Chị Mạc à, chị không nhận ra tôi hả?"

Mạc Lam Ảnh nhìn cô, không chớp mắt, hơi đáng sợ. Sau đó cô ta đột nhiên cười phá lên, nụ cười đó trông rất đáng sợ, rồi cô ta nói: "Tôi nhận ra cô, đương nhiên là tôi nhận ra cô. Cô đã sinh cho Hàn một đứa con!"

"Ờ…" Tiêu Hà Hà rùng mình. "Chị biết chuyện đó hả? Chị đã khỏe lại thật rồi?"

Mạc Lam Ảnh di chuyển cơ thể và đi đến gần Tiêu Hà Hà. Cô lùi về sau theo bản năng, cô thực sự rất sợ cô ta, cô cũng không biết tại sao, tóm lại tim cô cứ nhảy thình thịch.

Mạc Lam Ảnh dừng bước lại và nhìn thẳng vào cô, rồi hỏi: "Cô sợ tôi à?"

"Không, không có!" Tiêu Hà Hà lắc đầu, cô chỉ cảm thấy hơi kỳ lạ. Nếu nói sợ cô ta, thì cô sẽ làm tổn thương đến cô ta, vì dù gì tâm trạng của cô ta cũng không giống với người bình thường, cô không dám kích động cô ta, chỉ mong Mạc Lam Ảnh sẽ mau khỏe lại!

Mạc Lam Ảnh nhìn cô vào cô và tiến thêm một bước, giọng nói ma mị vang lên: "Còn đứa bé mà cô sinh ra đâu rồi? Có phải đã chết rồi không?"

Hơi thở của cô ta phả vào mặt Tiêu Hà Hà, khiến cô run rẩy dữ dội. "Chị Mạc à, chị… Sao chị lại nói như vậy?"

Các con của cô đang sống rất khỏe mạnh, cô thực sự nghi ngờ chuyện Mạc Lam Ảnh đã khỏe hẳn. Người tốt thì sao có thể trù ẻo con cái chết được?

"Vẫn chưa chết à?" Mạc Lam Ảnh cười mỉa mai, sau đó ngồi xuống trên ghế sofa, vẻ mặt đầy nghi ngờ: "Ồ! Vậy tức là con của tôi đã chết! Con của tôi đã lên trời rồi!"

Tiêu Hà Hà không hiểu, chỉ rất ngạc nhiên. Con của chị ấy? Chẳng phải chị ấy không thể sinh nở được à? Trời ơi, chuyện gì đang xảy ra thế này?

Lúc này Tần Trọng Hàn vừa gọi điện vừa đi xuống cầu thang. "Lam Tịnh, Lam Ảnh đang ở nhà của tôi, cô đến đưa cô ấy về đi!"

"Anh đang nói gì vậy? Chị tôi lại biến mất nữa à?" Giọng của Mạc Lam Tịnh rất lo lắng. "Chị ấy đâu rồi? Chị ấy không sao chứ?"

Tần Trọng Hàn hơi cau mày lại. "Lam Tịnh, cô thật sự không biết chuyện Lam Ảnh đi ra ngoài à?"

"Tần Trọng Hàn, ý anh là sao?" Mạc Lam Tịnh hỏi bằng giọng lạnh lùng. "Làm sao tôi biết được chị tôi sẽ đi ra ngoài? Tôi biết mà lại yên tâm để cho chị tôi đi à? Bây giờ sức khỏe của chị tôi đã tốt hơn nhiều, sao tôi có thể mạo hiểm để cho chị tôi ra ngoài? Tần Trọng Hàn, ý anh là sao?"

"Lam Tịnh, mấy trò mèo của cô đừng giở ra trước mặt tôi nữa. Lá thư gửi cho Hà Hà là do cô làm chứ gì?" Tần Trọng Hàn cười gằn một tiếng, trên đôi môi mỏng đột nhiên kéo ra một nụ cười kỳ lạ. "Tôi không truy cứu, điều đó không có nghĩa là tôi không biết. Lam Tịnh, làm người thì đừng quá đáng quá!"

"Thư gì? Tôi không biết!" Mạc Lam Tịnh có chết cũng không thừa nhận. "Chị hai tôi đang ở đâu? Anh lập tức đưa chị ấy về nhà cho tôi. Bây giờ tôi đang ở ngoài, không về ngay được!"

Tần Trọng Hàn lại nói: "Vậy được, tôi sẽ cho người đưa cô ấy về! Cô nhớ đó, Tần Trọng Hàn tôi không cho phép bất kỳ ai làm tổn thương đến người của tôi, bằng không, tôi sẽ giết không tha!"

Mạc Lam Tịnh toát mồ hôi lạnh ở đầu kia điện thoại.

Tần Trọng Hàn đứng trên cầu thang và cúp máy, vẻ mặt u ám đến đáng sợ.

Tiêu Hà Hà nghiêng mắt nhìn về phía Tần Trọng Hàn đang sải bước đi xuống cầu thang với vẻ nghi hoặc, vẫn là hình dáng mảnh khảnh đó, nhưng lúc này lại toát ra khí thế của một vị vua, khí thế mạnh mẽ đó khiến người ta bỗng cảm thấy nghẹt thở. Cô bỗng thấy hơi lo lắng, cô đã nghe thấy anh ta nói chuyện điện thoại, thì ra lá thư đó là do Mạc Lam Tịnh gửi tới!

Cô sững sờ trong lòng, dường như đã hiểu ra điều gì đó. Thì ra Mạc Lam Tịnh muốn làm cho cô hiểu lầm Tần Trọng Hàn, để họ không còn qua lại gì với nhau, và cô suýt nữa đã bị mắc lừa! Cô thật ngu ngốc!

Cũng may, nhờ những lời của ba Lăng Phong khiến cô thức tỉnh, cô suýt nữa đã đánh mất Tần Trọng Hàn.

Tần Trọng Hàn lại gọi cho Mao Chi Ngôn. "Anh đến biệt thự số 15 đi, đưa Lam Ảnh về giùm tôi!"

Cúp máy rồi Tần Trọng Hàn đi đến cạnh ghế sofa, liếc nhìn Tiêu Hà Hà để cô không lo lắng.

Nhưng Tiêu Hà Hà vẫn không kìm nén được sự lo lắng trong lòng, cô lại liếc nhìn Mạc Lam Ảnh, cô cảm thấy Mạc Lam Ảnh vẫn chưa khỏe lại.

169. Chương 169

Tiếp đó, Tiêu Hà Hà đang nói chuyện điện thoại cũng bị sốc bởi cảnh tượng này, rồi cô giống như một cái máy, nói cho Hàn Lạp biết địa chỉ của biệt thự số 15.

“Hu hu… Hàn à, anh đừng đuổi em đi! Em không đi đâu!” Mạc Lam Ảnh lẩm bẩm, rồi đột nhiên bật khóc hu hu.

“Em buông tôi ra trước đã!” Tần Trọng Hàn vội vã hét lên, có chút vụng về. Anh ta bỗng đưa mắt nhìn sang Tiêu Hà Hà, và nhận ra cô đang lặng lẽ nhìn họ.

“Hà Hà, là cô ấy ôm anh, không phải anh ôm cô ấy, thật sự không phải vậy!” Tần Trọng Hàn giang hai tay ra, không dám nhúc nhích, anh ta lo sợ nên vội vàng giải thích.

Tiêu Hà Hà lắc đầu, nhìn vào bộ dạng vụng về của anh ta, trong lòng bỗng thấy rất buồn cười. Cô không phải là người nhỏ mọn đến vậy, cô biết rằng anh ta không cố ý, nhưng cô vẫn nhịn cười, rồi lặng lẽ nói: “Em nhớ có người nói rằng bờ ngực của người ta là của em, bây giờ hình như nó đã bị người khác cướp mất rồi, và người đàn ông đó lại không đẩy được cô ta ra! Ừ, nhất định là vì giai nhân quá xinh đẹp nên mới không nỡ!”

“Oan cho anh lắm!” Lần này Tần Trọng Hàn đã cố hết sức đẩy Mạc Lam Ảnh ra thật nhanh, vì dùng sức mạnh quá nên đã đẩy cô ta ngã xuống ghế sofa.

“A…” Mạc Lam Ảnh bị ngã nên khẽ hét lên.

Tần Trọng Hàn không thèm quan tâm đến cô ta mà chỉ nói với Hà Hà: “Bà xã à, anh không cố ý đâu!”

“Em nhìn thấy rồi!” Tiêu Hà Hà cố nhịn cười. “Suýt nữa anh đã làm chị Mạc bị té rồi kìa!”

“Em không trách anh hả?” Tần Trọng Hàn thở phào nhẹ nhõm. “Không kéo tay ra được nên đành phải làm vậy thôi!”

“Thảo nào ha, vậy tức là anh lại không cố ý rồi!” Tiêu Hà Hà cố nhịn cười rồi khẽ nói với Tần Trọng Hàn: “Hàn Lạp nói chị ấy vẫn chưa khỏe hẳn, chỉ đỡ hơn trước thôi! Bây giờ chị ấy đã nhận ra rất nhiều người, cũng đã nhớ lại chuyện cũ. Có lẽ chị ấy sẽ sớm hồi phục cũng không biết chừng!”

Tần Trọng Hàn hơi nhướn mày lên. “Chưa khỏe hẳn?”

Tiêu Hà Hà gật đầu. “Hàn Lạp nói vậy đó. Anh ấy nói mười phút nữa sẽ đến đây, anh ấy đang tìm chị ấy khắp nơi đó, anh đừng kích động chị ấy nữa!”

Tiêu Hà Hà đang nói thì Mạc Lam Ảnh đi đến.

Tần Trọng Hàn né tránh theo bản năng, trốn ra sau ghế rồi vội vàng nói: “Lam Ảnh, em ngồi xuống trước đi, tôi có chuyện muốn nói với em!”

“Không! Hàn à, anh định đuổi em đi nữa chứ gì?” Mạc Lam Ảnh đuổi theo anh ta. “Em không đi! Em không muốn đi!”

Tiêu Hà Hà hơi ngây người ra, nhìn Tần Trọng Hàn chạy quanh ghế sofa, còn Mạc Lam Ảnh thì đuổi theo sau anh ta. Cảnh tượng này rất buồn cười, cô không ghen, chỉ cảm thấy Mạc Lam Ảnh thực sự rất đáng thương. Có lẽ vì chị ấy quá si tình, nên mới bị tình yêu làm hại. Có lẽ chị ấy thực sự rất thích Tần Trọng Hàn, hoặc có lẽ chị ấy không thể thoát ra khỏi tình yêu tưởng tượng của mình!

“Lam Ảnh, em dừng lại đi!” Tần Trọng Hàn hét lên, giọng anh ta đột nhiên trầm xuống và nghiêm nghị. “Em đứng lại đó!”

Mạc Lam Ảnh nghe thấy anh ta la hét lớn tiếng thì đột nhiên dừng lại, hai bàn tay nhỏ bé đan vào nhau. “Hàn à, lúc trước chẳng phải anh thích em đuổi theo anh như vậy sao?”

Trái tim Tiêu Hà Hà bỗng run lên. Trời! Thì ra lúc trước cũng thích đuổi theo anh ta quanh ghế sofa như vậy à!

Tần Trọng Hàn cau mày lại, liếc nhìn Tiêu Hà Hà với vẻ lo lắng, không thể không mở miệng nói với Mạc Lam Ảnh, nhưng giọng đã bực bội đến cùng cực: “Lam Ảnh, em đừng cố chấp không chịu tỉnh ra nữa được không? Chúng ta đều đã bắt đầu cuộc sống mới rồi, xin em hãy nhìn thẳng vào tình cảm mới của em đi! Hàn Lạp đang đi tìm em, nếu em không thích Hàn Lạp thì sao lại kết hôn với anh ta? Em đừng giống như mẹ mình, em rất bình thường, rất khỏe mạnh. Em không bị ảnh hưởng bởi cái bóng của bà ấy. Hàn Lạp có thể làm cho em hạnh phúc, hãy trân trọng anh ta!”

Mạc Lam Ảnh đột nhiên không nói gì nữa, chỉ lặng lẽ lẩm bẩm: “Hàn Lạp? Hàn Lạp?”

Tiêu Hà Hà đột nhiên có chút bi thương. Người phụ nữ này, rốt cuộc người mà cô ta yêu là ai?

Tần Trọng Hàn? Hay Hàn Lạp?

Cô cúi xuống nhìn điện thoại, đột nhiên cảm thấy Hàn Lạp thật đáng thương, nhưng cũng cảm thấy anh ta rất vĩ đại. Thử hỏi có bao nhiêu người đàn ông, sau khi trải qua chuyện như anh ta đã trải qua, mà vẫn còn bận lòng về người vợ cũ của mình như vậy?

Tình yêu, thật ra có đôi khi sẽ làm tan nát trái tim của người mình yêu mà không hề hay biết, nhưng có bao nhiêu người hiểu được niềm vui và nỗi buồn trong đó!

Có những tình yêu sau khi đã qua hết ngàn thuyền thì càng thăng hoa hơn, nhưng cũng có những tình yêu sau khi đi hết ngàn cánh buồm vẫn không được gì. Yêu và được yêu đều phải nên tìm đúng người, kịch một vai thì chắc chắn sẽ đau buồn, thật sự hy vọng rằng Mạc Lam Ảnh cũng sẽ mau chóng tỉnh ra, đừng để vuột mất Hàn Lạp…

“Chị Mạc à, Hàn Lạp đang tìm chị đó. Tôi không biếtrốt cuộc chị yêu ai, điều này phải hỏi trái tim chị. Chị hãy bình tâm mà hỏi trái tim mình, chị có yêu Hàn Lạp không? Nếu yêu thì hãy nhanh chóng trân trọng lấy, đừng để vuột mất rồi hối tiếc cũng không kịp!” Tiêu Hà Hà bình thản nói: “Mong chị có thể nhìn thẳng vào trái tim mình!”

Mạc Lam Ảnh im lặng không nói gì, đột nhiên khóe mắt đỏ au, rồi lẩm bẩm: “Hàn Lạp…”

Lúc này đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa, Tần Trọng Hàn hơi ngây ra rồi đi mở cửa, nhìn thấy Mao Chi Ngôn đã đến. “Chi Ngôn, anh đến nhanh thật đó!”

Tiêu Hà Hà quay đầu lại, nhìn thấy Mao Chi Ngôn, ánh mắt bỗng hơi hoảng hốt. Cô không thể không nhớ lại sáu năm trước… Cũng nhớ lại chuyện Tần Trọng Hàn nói Tần thị không có người giám đốc nào họ Mao, liền liếc Tần Trọng Hàn một cái.

Tần Trọng Hàn tự nhiên hiểu ra, thấy hơi chột dạ liền nói: “Hà Hà, Chi Ngôn là bạn anh, cũng là trợ lý đắc lực của công ty anh, nhưng anh ấy phụ trách mảng đối ngoại.”

Mao Chi Ngôn chào hỏi Tần Trọng Hàn rồi mới đưa mắt sang nhìn Tiêu Hà Hà, sau đó mỉm cười và nói: “Cô Tiêu, thật sự rất xin lỗi, lúc trước cũng vì không còn cách nào khác!”

Tiêu Hà Hà chỉ gật đầu. “Chú Mao, chào chú!”

“Tôi đến đón cô Mạc, để đưa cô ấy về nhà!” Mao Chi Ngôn vẫn mỉm cười, ánh mắt dừng ở bóng người đang ngồi yên tĩnh trên ghế sofa, hai mắt hơi long lên, rồi sau đó lập tức lấy lại vẻ bình thản.

“Không cần đâu, có người sẽ đến đón cô ấy!” Tần Trọng Hàn vỗ vỗ vai Mao Chi Ngôn. “Xin lỗi nha, làm anh chạy không công một chuyến. Ngay mai cho anh nghỉ phép đó!”

“Có người?” Mao Chi Ngôn hơi không hiểu.

Lúc này lại có ai đó gõ cửa.

“Ờ, Hàn Lạp đến rồi!” Tiêu Hà Hà nói.

Mao Chi Ngôn liếc nhìn người đang ngồi trên ghế sofa thật lâu, rồi lại liếc nhìn Tiêu Hà Hà đang đi ra mở cửa, sau đó quay đầu lại nói với Tần Trọng Hàn: “Tổng tài, vậy tôi đi trước, có gì cần thì cậu cứ căn dặn!”

Tần Trọng Hàn gật đầu. “Đi đi!”

Mao Chi Ngôn đi đến cửa, đúng lúc đụng mặt Hàn Lạp đang đi vào. Mao Chi Ngôn khẽ gật đầu, Hàn Lạp

cũng gật gật, xem như hai người đã chào hỏi nhau.

Khi Mao Chi Ngôn đi qua, Hàn Lạp lại quay đầu liếc nhìn anh ta, hơi cau mày lại nhưng không nói gì cả.

Mao Chi Ngôn nói với Tiêu Hà Hà: "Cô Tiêu, chúc cô hạnh phúc!"

"Cám ơn!" Tiêu Hà Hà lí nhín nói cám ơn.

Rồi Mao Chi Ngôn rời đi.

Tiêu Hà Hà nhìn thấy Hàn Lạp đang đứng trong phòng khách, nhìn vào Mạc Lam Ảnh với ánh mắt điềm tĩnh.

"Lam Ảnh, Hàn Lạp đến đón em kìa!" Tần Trọng Hàn nhắc nhở.

170. Chương 170

"Ánh mắt gì?" Hơi thở ấm áp, phả vào bên tai – nơi nhạy cảm của Tiêu Hà Hà như vô tình mà vô ý, khiến cô cảm thấy ngứa ngáy khắp người, nhưng không hiểu anh ta nói gì.

"Ánh mắt ngưỡng mộ!" Anh ta nói khẽ, trong giọng nói đầy vẻ nguy hiểm.

"Ngưỡng mộ?" Tiêu Hà Hà hơi ngây người ra, trong mắt đầy vẻ hồn nhiên. "Làm gì có!"

"Ánh mắt em nhìn anh ta rõ ràng là có!" Anh ta tiếp tục cáo buộc, trong mắt cháy lên ngọn lửa không hài lòng.

"Tần Trọng Hàn, anh hơi độc đoán rồi thì phải? Mắt em không có vấn đề gì khi nhìn vào Hàn Lạp cả, vì em biết rõ người có vị trí trong tim mình là ai!" Tiêu Hà Hà cắn chặt môi rồi lên án anh ta, nhưng trong ánh mắt nhìn anh ta lại ngập tràn hạnh phúc.

Tần Trọng Hàn nhìn cô từ khoảng cách gần, tập trung nhìn chăm chú vào cô, nhìn thấy mắt cô trong veo, lúc này mới hài lòng. "Vậy thì còn tạm được!"

"Anh đang ghen đó hả?" Cô hỏi.

"Anh mà thèm ghen?" Anh ta nghiêm giọng lại, nhưng khuôn mặt thì u ám. Nhưng sự phủ nhận của anh

ta khiến cho Tiêu Hà Hà hơi khó chịu.

Tiêu Hà Hà đột nhiên im bặt, có chút lúng túng, đẩy anh ta ra rồi khẽ nói: "Vậy ăn cơm đi… Cơm canh nguội hết rồi."

Cô đã đi về phía bàn ăn.

Trên khuôn mặt điển trai nhưng lạnh lùng của Tần Trọng Hàn đột nhiên nở nụ cười, cơ thể cao lớn khẽ di chuyển và bước nhanh về phía cô.

Chụp cổ tay cô lại. "Em giận rồi à?"

"Không, em giận gì đâu?" Cô nói nhanh: "Anh ăn đi, em buồn ngủ lắm rồi!"

Loanh quanh một hồi mà đã bốn giờ sáng rồi.

"Anh không ghen, có phải em thất vọng lắm không?" Anh ta giữ cô lại, không cho cô né tránh.

"Gì chứ? Anh càng ngày càng vô lý rồi đó!" Cô khẽ run rẩy, sau đó giằng co. Tiêu Hà Hà nghiến răng nói: "Chẳng lẽ anh không lo cho mối tình đầu của anh chút nào sao?"

Anh ta nhìn cô, nụ cười của anh ta dịu dàng nhưng lại ngang ngược: "Anh chỉ lo cho em thôi!"

Cả người bị anh ta kéo vào lòng, lúc cô đang hoảng hốt thì đôi tay mạnh mẽ của anh ta đã bao quanh cô thật chặt. Cô ngửi thấy mùi sữa tắm thoang thoảng trên người anh ta, không có mùi thuốc lá. Đây là hương vị khiến người ta nhớ nhung, là vòng tay ấm áp khiến người ta lưu luyến.

Nhớ lại hồi nãy Mạc Lam Ảnh đã ôm anh ta, cô chu miệng lên, không kìm nổi phải đấm vào ngực anh ta, như một con mèo nhỏ. "Được rồi, anh ăn cơm đi. Ngày mai chẳng phải anh còn bay qua Mỹ à?"

"Ừm! Mà em sai rồi, là chúng ta, em cũng sẽ đi cùng với anh!"

"Không, em phải ở nhà chăm sóc cho hai con!" Tiêu Hà Hà nhìn lên. "Hai đứa rất lo về những chuyện vừa xảy ra, thời gian rồi em đã không ở bên cạnh chúng, bây giờ em phải đền bù cho chúng mới được!"

"Không, em qua New York với anh, ba ngày rồi về lại!" Anh ta tuyên bố một cách ngang ngược.

"Không!" Cô lắc đầu. "Người làm cha mẹ không thể ích kỷ như vậy, em phải dành một ít thời gian cho các con!"

“Đợi chúng nghỉ hè rồi chơi với chúng, cũng sắp nghỉ hè rồi còn gì!” Tần Trọng Hàn nói.

“Không, anh đi một mình đi, sau khi anh về thì chúng ta sẽ kết hôn!” Tiêu Hà Hà nghĩ đã lâu rồi cô không chơi cùng các con, trong lòng thấy rất áy náy.

“Cái gì?” Anh ta sững sờ, bị thu hút toàn bộ sự chú ý, hơi không dám tin vào tai mình. Hình như cô ấy đã nói kết hôn? “Em nói…”

Tiêu Hà Hà mỉm cười, nhìn anh ta với vẻ mặt rất bình thản. “Không phải anh muốn kết hôn với em à?”

“Em đồng ý lấy anh rồi hả?” Anh ta ngạc nhiên nhìn cô.

“Ừ!” Cô gật đầu rất nghiêm túc. “Chúng ta hãy kết hôn đi, Tần Trọng Hàn!”

Anh ta háo hức cúi người xuống và nhấc bổng cô lên.

“Bà xã à, cầu hôn là chuyện của anh, vậy mà đã để em làm thay rồi.” Giọng nam khàn khàn của anh ta vang lên, gần gũi đến mức chạm vào trong tim.

Đôi mắt Tiêu Hà Hà hơi rướm lệ. Yêu một người, không quan trọng hình thức, vào lúc này, cô không muốn buông tay nữa!

Tần Trọng Hàn cúi đầu hôn lên khuôn mặt trắng bệch của cô, rất thương xót. Anh ta tựa đầu lên vai cô, ngửi mùi thơm của cô, nói bằng giọng sâu lắng hơi trẻ con nhưng vẫn không mất đi vẻ ngang ngược. “Nhưng anh thích em nói muốn lấy anh!”

Tiêu Hà Hà phì cười. Mạc Lam Ảnh cũng gần như khỏe lại, cô và anh ta không cần phải lo lắng nữa rồi!

Chín giờ sáng, Tần Trọng Hàn thức dậy với tinh thần sảng khoái dễ chịu, cảm thấy có cái gì đó mềm mềm đang đè trên người mình, anh ta hơi ngây người ra. Thì ra Hà Hà đang nằm úp trên người anh ta, tư thế này làm cho người vừa thức dậy vào buổi sáng như anh ta cảm thấy rất rung động.

Và mái tóc đen của cô đang xõa xuống cổ, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô thì nằm trên bộ ngực trần của anh ta.

Tuy chỉ được ngủ mấy tiếng nhưng Tần Trọng Hàn vẫn cảm thấy rất sảng khoái. Cuối cùng đã làm hòa rồi, cuối cùng tất cả mây đen cũng qua đi rồi.

Khóe môi bất giác gợi lên một nụ cười dịu dàng, trong tim cũng tràn ngập cảm xúc.

Đưa tay ra ôm lấy tấm thân trần của cô, làn da mềm mại này, làn da mịn màng này khiến anh ta liên tưởng liên tục, cuối cùng không thể kìm chế được, anh ta nâng cằm cô lên và hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của cô.

Tiêu Hà Hà vẫn đang ngủ say như đang mơ một giấc xuân nồng, trong lúc đang ngạc nhiên thì chỉ cảm thấy người mình như bị thứ gì đó lấp đầy. Từng cơn đau khe khẽ và khoái cảm ập đến, khiến cô đang mơ màng nhưng cũng không thể kìm được tiếng rên rỉ.

Tần Trọng Hàn mỉm cười và nhìn cô, nhẹ nhàng giữ chặt hông cô, chuyển động chậm rãi để đưa mình vào trong cơ thể đang căng cứng của cô, không ngờ như vậy mà người phụ nữ nhỏ bé của anh ta vẫn có thể ngủ được.

Tiêu Hà Hà nhúc nhích cơ thể, chỉ cảm thấy đau nhức mình mẩy, rồi không nhịn được tiếng rên khe khẽ. Trong tâm trí cứ lờ mờ tưởng là cảnh nồng nhiệt với Tần Trọng Hàn vào đêm qua, nhưng vừa mở mắt ra đã nhìn thấy một khuôn mặt đẹp trai khuếch đại.

"A…" Cô sững sờ, giật mình tỉnh dậy, giãy giụa để thoát ra, nhưng anh ta đã ôm chặt eo cô, để cơ thể cô nằm úp lên người mình, cơ thể vẫn không quên nhích lên. Cô hít vào một hơi rồi khẽ hét lên: "Tần Trọng Hàn, anh bệnh hoạn quá!"

"Bà xã à, tại em nằm úp lên người anh mà, tại em muốn vậy còn gì!" Tần Trọng Hàn nói xỏ lá, và cũng không để cho cô nhúc nhích gì được.

"Anh… Anh nói bậy!" Tiêu Hà Hà bịt mắt lại vì xấu hổ. "Anh chưa được em đồng ý mà đã…"

Anh ta cảm thấy rất buồn cười, liền mỉm cười một cách gian xảo: "Bà xã à, rõ ràng là em thích vậy mà!"

"Để em xuống!" Cô giãy giụa, càng khơi dậy ham muốn mãnh liệt của anh ta.

Anh ta ghì đầu cô xuống. "Không…"

Sau khi xong chuyện, Tiêu Hà Hà lấy chăn trùm mình lại, xấu hổ không dám nhìn anh ta, chỉ nhắc nhở với giọng bực bội: "Sao anh còn chưa đi nữa? Sắp trễ giờ bay rồi đó."

"Trễ thì cho trễ luôn!" Anh ta nhìn cô mà thấy hơi buồn cười, đã bao nhiêu lần rồi mà cô vẫn còn mắc cỡ đến vậy. "Được rồi, em ra đây đi, đừng bực bội nữa!"

Nói rồi anh ta đi vào phòng tắm, Tiêu Hà Hà nghe thấy tiếng nước xối trong phòng tắm thì mới lén thò đầu ra khỏi chăn, nhặt từng cái áo mà mình đã mặc hôm qua rồi mặc vào, chuẩn bị đi xuống cầu thang thì đột nhiên một đôi tay mạnh mẽ đã ôm chặt cô từ đằng sau.

"A! Anh nhanh lên đi, sắp trễ giờ rồi kìa!" Tiêu Hà Hà nhìn đồng hồ, đã 11 giờ hơn rồi.

"Anh không buông em ra đâu, trễ giờ thì trễ!" Anh ta quay người cô lại để cô nhìn thẳng vào mình. "Đi chung với anh đi mà!"

"Không đi! Em ở nhà với hai con, em còn phải đi tìm Mig nữa, em không thể mất người bạn như Mig được!" Cô nói.

Đang nói thì chuông điện thoại đột nhiên reo lên!

Tần Trọng Hàn đã qua New York công tác. Trước khi đi, anh ta căn dặn Tiêu Hà Hà rất kỹ lưỡng, kêu cô chăm sóc tốt cho mình. Tiêu Hà Hà không tiễn anh ta đến sân bay vì đã nhận được điện thoại của Mig, nhất thời cô thấy quá vui nên đành phải xin lỗi Tần Trọng Hàn. May mà Tần Trọng Hàn cũng rất thấu hiểu, không yêu cầu cô phải đi tiễn anh ta.

Trong quán cà phê.

Khi Tiêu Hà Hà gặp Mig, cô ấy đã ốm đi rất nhiều.

Vừa nhìn thấy Mig, Tiêu Hà Hà càng tự trách mình hơn. "Mig, em xin lỗi!"

Mig liếc nhìn Tiêu Hà Hà với vẻ thờ ơ và không nói gì, khiến Tiêu Hà Hà càng lo lắng hơn. "Chị vẫn còn giận em à? Em thực sự không cố ý giấu chị đâu, em chỉ không biết phải nói với chị như thế nào!"

Mig vẫn không nói gì, chỉ nhìn chằm chằm vào cô.

Tiêu Hà Hà dè dặt liếc nhìn Mig, ánh mắt đảo qua đảo lại chứ không dám nhìn thẳng vào cô ấy. Phải! Cô chột dạ, cô sợ sẽ mất đi người bạn như Mig. Cô ấy càng không nói, trong lòng cô càng thấp thỏm hơn.

Một lúc lâu sau, Mig bỗng phì cười!

"Mig!" Tiêu Hà Hà khẽ gọi.

Mig vỗ vỗ lên vai cô. "Em tưởng chị là túi tức giận, thích giận dỗi đến vậy à? Ban đầu đúng là chị có giận, nhưng bây giờ không giận nữa! Tình bạn trong bao nhiêu năm qua, tạm biệt em đúng là cũng đáng tiếc lắm, mà chủ yếu là chị không nỡ xa hai thằng con nuôi của chị!"

"Thật sao?" Tiêu Hà Hà sững sờ. "Chị không giận nữa thật à?"

"Chẳng lẽ trong lòng em, chị là người nhỏ nhen đến vậy à?" Mig nhướn mày lên.

"Hả! Mig, em biết chị sẽ không nhỏ nhen như vậy mà!" Tiêu Hà Hà hét lên rồi bổ nhào đến, ôm lấy Mig. "A! Tuyệt quá! Chị không giận em nữa, cuối cùng em cũng yên tâm rồi!"

Cô cảm thấy tim mình cuối cùng đã hạ cánh xuống mặt đất.

Mig cũng ôm chặt cô, tiếng la hét của hai người phụ nữ làm cho mọi người đang ngồi trong quán cà phê phải nhìn qua. "Ha, mọi người đang nhìn chúng ta kìa!"

Tiêu Hà Hà ngay lập tức im lặng rồi liếc nhìn xung quanh, nhận thấy đúng là có rất nhiều người đang nhìn, ngay lập tức đỏ mặt lên. "Mau ngồi xuống đi!"

Cả hai người đều ngồi xuống.

Tiêu Hà Hà vội vàng giải thích: "Mig à, chuyện đó, khi biết được thì em cũng thấy rất sốc, em định nói với chị nhưng không biết phải nói thế nào. Cám ơn chị đã bằng lòng tha thứ cho em!"

Mig lắc đầu. "Hà Hà, chị đã nghĩ kỹ rồi, tại anh hai và Tân Tuyên không có duyên phận. Tình yêu cần phải có duyên phận, người không có duyên phận với nhau thì làm sao chung sống được?"

171. Chương 171

"Hà Hà, em hãy tha thứ cho mẹ em đi. Bao nhiêu năm qua bà ấy sống cũng không vui vẻ, bên ngoài rất nở mày nở mặt, nhưng sau lưng thì bị hành hạ. Sống trong hoàn cảnh như vậy, tính cách của bà ấy khó tránh khỏi việc bị bóp méo!"

"Thật ra em đã không trách bà ấy từ lâu rồi!" Cô thở dài. "Bà ấy cũng là một người khổ mạng!"

"Ừm, bây giờ nhà họ Cung chỉ còn lại mình Luyến Nhi, nói ra cũng thật tội nghiệp, cô ấy là một cô hai ngàn vàng, bây giờ phải tự mình lèo lái một gia sản lớn đến vậy."

Tiêu Hà Hà sực nhớ ra chuyện Cung Luyến Nhi đang mang thai, một mình quản lý công ty, lại còn đang mang bầu! Cô nhớ lại trước đây khi mình có bầu, khi thấy cô độc một mình, chỉ có một người bạn là Mig. Cô không thể kìm nén chút thương cảm, cắn chặt răng rồi đột nhiên hỏi: "Mig à, dạo này anh Mễ luôn đến tìm Luyến Nhi thật à?"

"Ừm!" Mig gật đầu. "Có lẽ không phải anh hai không có tình cảm với Luyến Nhi đâu, dạo này anh hai cứ như kẻ mất hồn vậy, chắc vì nhất thời không chấp nhận được chuyện Luyến Nhi không thèm đếm xỉa tới mình! Cả nhà chị ai cũng mong anh hai sẽ bắt đầu lại!"

"Vậy chị kêu anh Mễ cầu hôn lẹ lẹ đi!" Tiêu Hà Hà nói, nếu còn để muộn hơn, bụng to ra thì e rằng mặc váy cưới sẽ không đẹp nữa.

Mig cười cười: "Chuyện này chị không quyết định được. Chuyện của anh hai, ai mà biết được!"

Mễ Kiệt lại một lần nữa tìm đến nhà họ Cung.

Khi chú quản gia nhìn thấy anh ta thì lập tức nói: "Cậu Mễ à, cô hai nhà tôi đến công ty rồi!"

"Ủa, không phải cô ấy không được khỏe à?" Mễ Kiệt khó che giấu được sự quan tâm. "Sao lại đi làm rồi?"

Chú quản gia liếc Mễ Kiệt một cái và nói: "Không đi thì phải làm sao? Chuẩn bị họp đại hội cổ đông, cô hai không đến thì ai mà chủ trì được? Thật khó cho cô hai nhà chúng tôi, còn nhỏ vậy mà đã phải gánh vác cả gia đình!"

Trái tim Mễ Kiệt nhói đau. "Cô ấy khỏe hơn chút nào chưa?"

"Vẫn vậy, dạo này bao tử không được khỏe, cứ nôn ói hoài!" Chú quản gia nói.

"Hả! Vậy con đến công ty tìm cô ấy!" Mễ Kiệt lo lắng nói.

Dạo này Cung Luyến Nhi không chịu gặp anh ta. Lần nào anh ta đến, Cung Luyến Nhi không phải đang ngủ thì lại nói không được khỏe. Anh ta đã xông vào nhà mấy lần, lần nào Luyến Nhi cũng đang ngủ, còn ngủ rất say. Anh ta nghĩ chắc vì cô ấy mệt mỏi quá nên lúc nào cũng muốn ngủ, hoàn toàn không nghĩ đến khả năng nào khác.

Phụ nữ có thai sẽ thường buồn ngủ, đáng tiếc Mễ Kiệt không biết chuyện Luyến Nhi đã mang thai.

Khi Mễ Kiệt đến công ty, Luyến Nhi cũng vừa họp xong, thư ký báo với cô ấy rằng Mễ Kiệt đã đến, cô ấy liền nói thẳng: "Tôi mệt lắm, chị cứ nói là tôi không có ở đây!"

"Tại sao lại tránh mặt anh?" Mễ Kiệt bất thình lình đẩy cửa bước vào.

Cung Luyến Nhi sững sờ, nhìn chằm chằm vào anh ta. Mới mấy ngày không gặp, anh ta có vẻ đã tiều tụy đi, râu cũng không thèm cạo. Cô đưa mắt nhìn sang chỗ khác rồi nói với thư ký: "Chị ra ngoài trước đi!"

Cho đến khi trong phòng chỉ còn lại hai người, Cung Luyến Nhi cũng không nhìn anh ta, chỉ nói với vẻ thờ ơ: "Nói đi, anh Mễ đến tìm tôi có chuyện gì?"

Giọng nói rất thờ ơ, giọng điệu rất xa cách, Mễ Kiệt cảm thấy có hơi không quen. Anh ta nhìn vào khuôn mặt nhỏ nhắn của cô ấy, đã ốm đi nhiều quá, trong giọng đầy quan tâm. "Luyến Nhi à, dạo này công ty gặp vấn đề gì hả? Sao có vẻ như em ốm đi nhiều vậy?"

"Đâu có, dạo này tôi đang giảm cân!" Giọng của Luyến Nhi vẫn thờ ơ. "Anh Mễ à, nếu không có chuyện gì nữa, anh có thể ra ngoài được rồi. Tôi còn nhiều công việc phải làm!"

Ở New York.

Tần Trọng Hàn đột nhiên nhận được điện thoại của Tăng Ly. "Hàn, xảy ra chuyện rồi!"

"Nói đi!" Tần Trọng Hàn điềm tĩnh nói.

"Vừa rồi trong hộp thư của tôi tự nhiên xuất hiện một thông điệp như vầy, không giống như uy hiếp tống tiền, vì không thấy số tiền yêu cầu. Nhưng một khi đã xuất hiện thông tin bất lợi cho Tần thị như vậy, có lẽ công ty sẽ rơi vào khủng hoảng! Tôi nghĩ có ai đó chuyên đi tung tin đồn nhảm về công ty của chúng ta." Tăng Ly nhấn chuột. "Tôi đã gửi tập tin vào hộp thư của anh, anh mở ra xem thử đi!"

Tần Trọng Hàn mở laptop lên, nhấn mở tập tin ra xem, đôi chân mày lưỡi mác bỗng nhíu chặt lại. "Chuyện này là sao?"

Tập tin này giống như một bản thảo mẫu, trên đó viết rõ mồn một về những sự kiện của tập đoàn Tần thị.

"Được biết, sở dĩ tập đoàn Tần thị đạt được những thành tựu rực rỡ như ngày hôm nay, là nhờ năm đó Tần Lăng Hàng đã trốn thuế và đầu cơ vào một vụ buôn lậu nên mới giàu lên sau một đêm. Hiện nay, chủ tịch Tần Lăng Hàng của Tần thị đã lui về ở ẩn, giao sản nghiệp lại cho con trai Tần Trọng Hàn, bắt đầu làm ăn kinh doanh hợp pháp, nhưng rất khó để che giấu tội ác đằng sau đó. Bạn muốn biết rõ chân tướng năm xưa, vui lòng theo dõi thêm!"

Trên tập tin đó viết một tin như vậy!

Tin này chưa được gửi đi, một khi bị rò rỉ thì rất có thể sẽ gây ra thảm họa lớn cho tập đoàn Tần thị.

Không chỉ thị trường chứng khoán bị sụt giảm, e rằng cả Tần thị đều sẽ bị ảnh hưởng bởi nó. Mặc dù tin tức này chỉ là tin đồn nhảm và phỉ báng, nhưng bất kỳ thông tin bất lợi nào cũng đều có thể hủy diệt Tần thị ngay lập tức.

"Tôi biết rồi! Trước tiên cậu hãy điều tra xem tin này xuất phát từ đâu, ngày mai tôi về nhất định sẽ trấn an các phương tiện truyền thông đại chúng, điều tra ra kẻ chủ mưu đằng sau trong vòng hai mươi bốn giờ!" Tần Trọng Hàn bình tĩnh nói: "Còn nữa, đừng để ba tôi biết chuyện này, dạo này tim và huyết áp của ông ấy không tốt lắm."

“Tôi biết rồi!” Tăng Ly gật đầu.

Ở Lục Thành.

“Ngôn à, uống thêm một ly nữa đi!” Mạc Lam Tịnh ánh mắt mơ màng, tay nâng ly lên, giọng thì thầm, ngả vào ngực của người đàn ông bên cạnh. Cơ thể đầy đặn và mềm mại của cô gái trong cái váy ngủ mỏng, mờ mờ ảo ảo như cảnh xuân trêu người.

Mao Chi Ngôn dựa lưng ra sau ghế, ừ một tiếng lạnh lùng, cầm lấy ly rượu trong tay cô ta và uống cạn, nhưng đôi mắt lại âm u và hung ác.

Lúc này, chuông điện thoại reo lên.

Mao Chi Ngôn đẩy Mạc Lam Tịnh ra, trong mắt đầy vẻ nghiêm khắc, giọng cũng lạnh như băng. “Alo! Thưa cô An thân mến, tại sao đến giờ này mà tôi vẫn chưa nhìn thấy nó?”

Mạc Lam Tịnh không nói gì, cầm ly và rót rượu vào, trên mặt vẫn không có biểu cảm gì, nhưng hai tay lại mân mê trên bộ ngực trần của Mao Chi Ngôn, làm anh ta đang nghe điện thoại mà vẻ mặt rất căng thẳng.

“Nếu ngày mai vẫn chưa lên báo, cô biết tôi sẽ làm gì rồi đó!” Mao Chi Ngôn gác máy cái rụp.

“Ngôn à, anh lại đang giở trò gì vậy?” Giọng của Mạc Lam Tịnh rất nhỏ.

Đôi mắt của Mao Chi Ngôn lạnh lùng, nhưng bàn tay to lớn lại luồn vào trong cái váy ngủ để hở nửa ngực của Mạc Lam Tịnh, rồi ra sức mà nhào nặn.

“Ưm… A…” Tiếng rên rĩ đầy quyến rũ vang lên.

“Muốn anh đến vậy à?” Giọng nói thấp trầm nhưng đầy gian xảo, và đôi môi của anh ta lại nhếch lên một tia cười giễu cợt. “Hay em nghĩ anh là Tăng Ly?”

“Hừ! Chẳng phải anh cũng xem em là chị hai đó à?” Bàn tay nhỏ nhắn của Mạc Lam Tịnh vẽ vòng tròn trước ngực anh ta, rồi thuận thế nằm úp lên người anh ta, bàn tay cũng mạnh dạn tiến xuống phía dưới bụng bằng phẳng của anh ta. “Chúng ta đều có được thứ mình cần!”

Mao Chi Ngôn không nói gì nữa, ngã vật cơ thể mềm mại của cô ta xuống giường, lật người lại và cởi cái váy ngủ mỏng tanh trên người cô ta xuống, không hề thương tiếc. Cả hai người cùng sung sướng, như thể đang trút bỏ những cơn giận dữ.

Trong không khí lẩn quẩn mùi ngây ngấy đó, và cả tiếng rên rỉ và thở dốc liên tục không ngừng…

“Mẹ ơi, mẹ đã làm hòa với chú Tần thật hả?” Thịnh Thịnh lo lắng hỏi.

Trong phòng chỉ có Tiêu Hà Hà và Thịnh Thịnh, còn Ngữ Điền và Ngô Tân Tuyên đang xem phim hoạt hình.

“Ừm! Thịnh Thịnh à, mẹ và chú Tần kết hôn với nhau có được không con?” Mặc dù Tiêu Hà Hà đã quyết định, nhưng cô vẫn muốn hỏi ý con trai mình. “Sau này chú Tần sẽ là ba con, được không?”

Thịnh Thịnh suy nghĩ rồi nói: “Mẹ thích chú Tần phải không?”

“Thịnh Thịnh không thích hả?” Tiêu Hà Hà hơi căng thẳng. Nếu con trai không thích, cô sẽ rất lo lắng, bởi vì cô và Thịnh Thịnh đã nương tựa vào nhau mà sống trong nhiều năm qua, cô rất quan tâm đến suy nghĩ của con trai mình.

Thịnh Thịnh lắc đầu rồi đột nhiên ôm lấy Tiêu Hà Hà, thì thầm: “Mẹ thích chú Tần, Thịnh Thịnh cũng thích. Mẹ kết hôn sớm đi, rồi sinh cho tụi con một em gái.”

Tiêu Hà Hà cảm động và ôm chặt con trai, đột nhiên nhớ ra Tần Trọng Hàn nói không cho cô ôm bất kỳ người đàn ông nào, cũng không cho cô ôm Thịnh Thịnh và Ngữ Điền, nên bất giác không thể nhịn được cười.

Đây là con trai của cô mà, không ôm người đàn ông khác thì được, không ôm con trai thì sao mà được chứ?

“Chẳng phải Thịnh Thịnh không thích con gái à?” Tiêu Hà Hà nói.

“Không thích con gái nhà người ta, nhưng thích mẹ và em gái chứ!” Trên khuôn mặt nhỏ bé của Thịnh Thịnh đầy vẻ khao khát. “Nếu con có em gái, con sẽ bảo vệ cho em…”

“Ừm! Nhưng nếu là em trai nữa thì phải làm sao đây?” Tiêu Hà Hà hỏi mà đỏ mặt.

Thịnh Thịnh lại suy nghĩ. “Thì mẹ và chú Tần phải tiếp tục cố gắng để sinh được em gái, mà nếu có thêm em trai cũng tốt. Mẹ đừng lo quá, Thịnh Thịnh và Ngữ Điền đều sẽ thích em mà!”

“Con trai ngoan! Con trai ngoan của mẹ!” Tiêu Hà Hà lại ôm cậu bé vào lòng.

Vào lúc này, chuông điện thoại reo lên. Tiêu Hà Hà cầm máy lên, tim cô bỗng đập nhanh thình thịch.

“Mẹ ơi, chú Tần gọi tới hả mẹ?” Thịnh Thịnh nhìn thấy bộ dạng của mẹ liền đoán được Tần Trọng Hàn đang gọi tới.

“Sao con biết?”

“Mẹ mắc cỡ kìa!” Thịnh Thịnh in một nụ hôn thật lâu lên mặt Tiêu Hà Hà. “Mẹ ơi, con ra ngoài tìm Ngữ Điền với bà ngoại Tân Tuyên để xem tivi đây!”

“Bà ngoại Tân Tuyên?” Tiêu Hà ngây người ra, chuông điện thoại vẫn đang reo.

“Tại ông ngoại nói sau này phải gọi dì Tân Tuyên là bà ngoại, bà là bà ngoại nhỏ đó! Mẹ ơi, sau này dì Tân Tuyên sẽ là vợ nhỏ của ông ngoại đó!”

“Trời ạ!” Tiêu Hà Hà sững sờ.

“Mẹ mau trả lời điện thoại đi!” Thịnh Thịnh nhắc nhở, sau đó giúp Tiêu Hà Hà đóng cửa lại một cách chu đáo.

Tiêu Hà Hà hít một hơi thật sâu rồi mới trả lời điện thoại. “Alo!”

“Có nhớ anh không?” Đầu bên kia vang lên giọng trầm và lôi cuốn của Tần Trọng Hàn.

Mặt Tiêu Hà Hà nóng ran lên. “Anh đã quen với múi giờ bên đó chưa?”

“Bà xã, anh nhớ em rồi!” Tần Trọng Hàn lại nói, giọng lôi cuốn vang lên từ bên kia đại dương xa xôi, như thể đang trong giấc mơ, khiến trái tim của Tiêu Hà Hà đập loạn nhịp.

Đương nhiên cô rất nhớ anh ta, nhưng nói với anh ta như vậy thì xấu hổ lắm.

Không nghe thấy câu trả lời của cô, Tần Trọng Hàn hơi thất vọng. “Không nhớ anh hả? Vậy anh cúp máy đây!”

Vừa nghe thấy anh ta nói sẽ cúp máy, Tiêu Hà Hà căng thẳng hẳn lên, vội nói nhanh: “Nhớ…”

Đầu bên kia lập tức vang lên một tiếng cười vui vẻ êm tai.

“Anh cười em!” Bàn tay nhỏ nhắn của cô bỗng đưa lên che mặt. “Đừng cười nữa!”

“Bà xã à, trong thời gian anh không có ở nhà, em có ngoan không đó?”

172. Chương 172

Trong một căn biệt thự ở Lục Thành.

Mao Chi Ngôn đang cầm một tờ báo trong tay, nhìn thấy nội dung viết trên đó, đôi môi mỏng kéo ra một nụ cười. "Trò chơi chỉ mới bắt đầu mà thôi!"

"Anh muốn hủy hoại Tần thị?" Mạc Lam Tịnh đã đi đến.

"Hủy hoại thì đã sao?" Mao Chi Ngôn nhướn mày lên. "Chính cậu ta đã hại Lam Ảnh thành ra như vậy, chẳng lẽ em không muốn trả thù? Đây đâu phải là chuyện vô căn cứ, cứ lần lượt đưa bằng chứng ra, Tần thị không bị hủy hoại thì cũng sẽ bị điều tra!"

"Em đang nghi ngờ không biết anh có yêu chị của em thật lòng không!" Mạc Lam Tịnh mím chặt môi. "Anh, và Tần Trọng Hàn, đều không yêu chị ấy. Người thực sự yêu chị hai của em là Hàn Lạp!"

Mao Chi Ngôn cười chế nhạo: "Tình yêu là gì? Nếu muốn có chị của em, cần gì phải chờ đến bây giờ!"

"Rốt cuộc giữa anh và Tần Trọng Hàn có khúc mắc gì?" Cơ thể yêu kiều của Mạc Lam Tịnh khẽ run lên, rồi hỏi trong kinh ngạc: "Anh ta không phải là người dễ bị đánh bại như vậy đâu!"

"Vậy nên anh mới lên kế hoạch trong nhiều năm như vậy, chính là để hủy diệt cậu ta, để cậu ta biến mất khỏi thế giới này!" Giọng điệu thanh lịch và nhẹ nhàng của Mao Chi Ngôn lại đề cập đến một chủ đề tàn nhẫn như vậy.

"Anh và anh ta chẳng phải là anh em à?"

Nhìn thấy vẻ kinh ngạc của Mạc Lam Ảnh ở trước mặt, Mao Chi Ngôn lại mỉm cười khinh bỉ: "Phải, chúng tôi là anh em!"

"Vậy…?"

"Vậy thì đã sao? Hủy hoại cậu ta, hủy hoại Tần thị, như vậy mới thú vị!" Trong đôi mắt u ám của Mao Chi Ngôn lộ ra một tia hung ác, nghiến răng nghiến lợi và nói: "Làm cho cậu ta mất đi tất cả, chẳng phải là một chuyện vui nhất trên đời à?"

"Này! Anh thật đáng sợ!" Mạc Lam Tịnh nâng ly lên. "Dù có ra sao, em cũng muốn con đ* Tiêu Hà Hà đó sống không bằng chết, còn những chuyện khác thì em không quan tâm."

"Em cứ chờ mà xem, những gì mà cậu ta đã đổ lên người anh và Lam Ảnh, anh sẽ từ từ đòi lại hết!" Mao Chi Ngôn cười gằn. "Tiêu Hà Hà không đáng nhắc đến! Em cứ chờ đi, ngày mai sẽ có tin đồn thú vị hơn

nữa!”

Hủy hoại Tần Trọng Hàn, cũng hủy hoại nhà họ Tần, đây là mục tiêu của anh ta trong 30 năm qua!

Tiêu Hà Hà ngồi trong xe và gọi cho Tần Trọng Hàn, lúc này chắc anh ta đang lo lắng lắm, điều duy nhất mà cô có thể làm là cho anh ta thêm sức mạnh.

Nhưng điện thoại của anh ta luôn trong trạng thái khóa máy, cô đã gọi liên tục mấy lần nhưng đều không được, không thể liên lạc được với anh ta. Tiêu Hà Hà như đang ngồi trên đống lửa, sau đó đành phải gửi tin nhắn cho anh ta.

“Tần Trọng Hàn, dù có xảy ra chuyện gì, em luôn tin rằng anh sẽ xử lý tốt, sẽ vượt qua mọi khó khăn. Em sẽ luôn tin vào anh! Yêu anh!”

“Hà Hà, em đừng lo! Tần thị là một công ty lớn, chút tin đồn này sẽ không có tác động gì đâu!” Đỗ Cảnh lên tiếng an ủi.

“Em biết!” Tiêu Hà Hà gật đầu. “Nhưng em vẫn thấy lo lắm, người ta nói sẽ tiếp tục đưa tin về nội tình lúc đó nữa kìa. Đỗ Cảnh à, anh nghĩ có nội tình gì chứ? Chẳng lẽ Tần thị thực sự dựa vào việc trốn thuế và hối lộ các quan chức cấp cao để phát triển như ngày nay à?”

Đỗ Cảnh chỉ nói: “Hà Hà, em có biết ba em đã gầy dựng sự nghiệp như thế nào không?”

“?”

“Buôn lậu!” Đỗ Cảnh trầm giọng và nói: “Những người làm ăn, không có ai mà sở hữu được thúng vàng đầu tiên một cách sạch sẽ, cho nên sau khi thành công thì nhiều người mới đi làm việc thiện, bởi vì họ đã tạo ra quá nhiều nghiệp chướng, nên muốn rửa sạch tội lỗi của mình!”

Tiêu Hà Hà sững sờ. “Nếu mọi chuyện đúng như vậy thì…?”

“Rửa thật sạch!” Đỗ Cảnh thốt ra ba từ đơn giản.

“Có rửa sạch được không?”

“Tất nhiên!”

Ở nhà họ Tần.

Tần Lăng Hàng cũng đã đọc được tin tức đó, nhưng trên mặt ông ta không hề có biểu cảm gì.

Sự xuất hiện của Tiêu Hà Hà khiến cho khuôn mặt không có biểu cảm của ông ta nhiều thêm một lớp nghi ngờ. "Sao con lại đến đây?"

"Thưa bác… Con đến đây thăm bác!" Tiêu Hà Hà không dám nhắc đến tin đó, cô tưởng rằng Tần Lăng Hàn vẫn bình thản như vậy là vì ông ta chưa đọc được.

"Con đến vì tin tức đó phải không?" Giọng của Tần Lăng Hàng bất giác nhẹ nhàng hơn, không ngờ vào lúc then chốt nhất thì Hà Hà lại đến thăm ông ta. Ánh mắt của Tần Lăng Hàng bỗng dịu dàng hơn. Cô gái này, rất tốt bụng! Trọng Hàn đã không chọn sai, ông cũng yên tâm được rồi.

"Bác cũng đọc được rồi hả?" Tiêu Hà Hà sững sờ.

Tần Lăng Hàng gật đầu. "Đi theo bác!"

Mang theo nghi ngờ, Tiêu Hà Hà đi theo Tần Lăng Hàng lên phòng sách trên tầng hai.

Tần Lăng Hàng ngồi xuống sau bàn, rồi ra hiệu cho cô ngồi xuống.

Tiêu Hà Hà ngồi trên ghế sofa, Tần Lăng Hàng thì đang châm một điếu thuốc.

"Thưa bác, bác không lo gì sao?" Cô sắp sốt ruột đến chết, vì thông tin tiêu cực này sẽ ảnh hưởng đến cổ phiếu của công ty, tạo ra hàng loạt biến động, có lẽ sẽ đem lại nhiều rắc rối hơn nữa.

"Sợ gì?" Tần Lăng Hàng nhướn mày lên, vẻ mặt kiêu ngạo đó thực sự khá giống với ai đó.

Trong đầu của Tiêu Hà Hà lóe lên dáng vẻ của Tần Trọng Hàn trong nhiều trường hợp, đúng là cha con mà, không biết lúc này Tần Trọng Hàn sẽ có biểu hiện gì. Nhưng nhìn thấy Tần Lăng Hàng như vậy, cô cũng thấy yên tâm hơn.

Ở ngay trước mặt Tiêu Hà Hà, Tần Lăng Hàng đã gọi một cuộc điện thoại với vẻ thảnh thơi. "Điều tra xem những tờ báo nào đã tham gia đưa tin lần này, sau đó điều tra người đã gửi tin đến! Không được lơ là, những thứ trong tay người đó, hãy đem về đây cho tôi!"

Tiêu Hà Hà lắng nghe Tần Lăng Hàng nói chuyện điện thoại, trong tim lại bắt đầu thấp thỏm.

Đặt điện thoại xuống, Tần Lăng Hàng liếc nhìn Tiêu Hà Hà đang căng thẳng ngồi đó và nói với cô: "Hà Hà à, trên thương trường, làm việc gì cũng không được sơ hở, con hiểu không?"

“Dạ?” Tiêu Hà Hà hơi ngây người ra.

“Còn nữa, hãy dẹp bỏ sự lo lắng của con đi, hãy như lần đầu tiên ta đe dọa con, sao tự nhiên bây giờ con lại dễ dàng lo sợ như vậy rồi?”

“Thưa bác, chuyện lần này khác mà!” Lúc đó Tiêu Hà Hà không hề có bất kỳ ảo tưởng nào, trong lòng cũng không bất an, nhưng bây giờ người gặp vấn đề là Tần thị, cô thực sự lo lắng lắm chứ!

“Cũng một đạo lý thôi! Đừng hoảng sợ!” Tần Lăng Hàng nói rồi kéo hộc tủ ra.

Tiêu Hà Hà thấy hơi lạ. “Bác thực sự chắc chắn rằng công ty sẽ không bị ảnh hưởng lớn chứ?”

“Lần này công ty vẫn sẽ bị ảnh hưởng!” Đối với thị trường chứng khoán, niềm tin là một thứ dễ bị tác động, nhưng Tần Lăng Hàng lại không có bất kỳ biểu hiện nào.

Tiêu Hà Hà ngây ra. “Vậy chúng ta phải làm gì đây?”

Cô đã hòa mình vào Tần thị một cách vô tri vô giác, điều này khiến cho Tần Lăng Hàng rất hài lòng. “Điều tra và phong tỏa là chuyện không thể nào rồi, chỉ có thể điều tra xem kẻ nào đang giở trò sau lưng, rồi gậy ông đập lưng ông!”

“Bác muốn dùng người đó để thanh minh?” Tiêu Hà Hà ngộ ra.

“Thông minh!” Tần Lăng Hàng gật đầu. ““Cứ chờ người đó xuất hiện thôi!”

Không lâu sau, chuông điện thoại của Tần Lăng Hàng reo lên. “Trọng Hàn! Nói đi!”

Trái tim của Tiêu Hà Hà bỗng căng thẳng hẳn lên, ở đầu bên kia là Tần Trọng Hàn sao?

“Ba, con vừa xuống máy bay, sẽ về nhà liền! Ba đừng lo chuyện của công ty, con sẽ xử lý thỏa đáng!” Giọng Tần Trọng Hàn rất điềm tĩnh.

“Ừmg! Hà Hà cũng đang ở đây!” Tần Lăng Hàng vừa nghe thấy giọng nói điềm tĩnh của con trai mình, trong lòng thấy rất an ủi. “Để ba đưa điện thoại cho Hà Hà!”

Tần Lăng Hàng đưa điện thoại qua, Tiêu Hà Hà lập tức đón lấy, bình tĩnh lại cảm xúc, nhưng trong giọng nói vẫn còn chút lo lắng: “Tần Trọng Hàn, anh đang ở đâu?”

“Hà Hà, anh đang ở sân bay. Anh đã biết ai đã tung tin đó ra ngoài, bây giờ anh phải đi giải quyết đã, em

đừng đi lung tung, biết chưa?"

"Là ai vậy?" Tiêu Hà Hà không ngờ mới đó mà Tần Trọng Hàn đã biết được, thảo nào bác Tần không hề nôn nóng, cục đá đè nặng trong tim cô cũng biến mất.

"An Tây!" Tần Trọng Hàn nói ra hai từ.

"Tại sao chị ấy lại làm điều này? Thật sự sẽ ổn chứ?"

"Đến gặp cô ta thì tự nhiên sẽ biết thôi. Em đừng lo, mọi chuyện sẽ được xử lý ổn thỏa thôi. Bà xã à, hãy tin anh! Anh cũng đọc được tin nhắn của em rồi, chờ anh giải quyết xong rồi chúng ta gặp nhau ha. Bây giờ anh sẽ đến đó luôn, em đừng rời khỏi nhà nha, có biết chưa? Vậy ha!" Tần Trọng Hàn vội vã gác điện thoại, có vẻ như thực sự rất cấp bách.

An Tây?

Tiêu Hà Hà rơi vào trầm tư. An Tây đã bị Tần Trọng Hàn đuổi đi, lúc đó cũng có liên quan đến mình. Tần Trọng Hàn nói rằng không phải vì mình mà đuổi An Tây đi, nhưng hôm nay nhớ lại, hình như thực sự là vì mình.

"Hàn à, đây hình như là món nợ phong lưu mà anh đã gây ra đó!" Tăng Ly đang lái xe chở Tần Trọng Hàn đi tìm An Tây. Khi điều tra ra kết quả này, Tăng Ly hoàn toàn sững sờ. "Một khi phụ nữ trả thù thì thật là khủng khiếp, lúc trước đã nói loại phụ nữ như An Tây không dễ bị đụng đến rồi mà!"

Tần Trọng Hàn vừa xuống máy bay, hôm nay anh ta mặc một bộ đồ giản dị, một cái áo bông màu kaki và quần dài màu trắng, trái ngược hẳn với hình tượng chín chắn và trầm tĩnh vốn có của anh ta. Ăn mặc như vậy, anh ta tỏa sáng trước mắt mọi người, nhưng điếu thuốc vẫn không rời khỏi các ngón tay, cháy thành những làn khói lượn lờ.

Anh ta ngồi trong xe và hút thuốc, rồi trầm giọng nói: "An Tây chỉ là một con cờ mà thôi, đằng sau vẫn còn kẻ chủ mưu!"

"Còn nữa hả?" Tăng Ly thật sự không ngờ được.

"Phải!" Tần Trọng Hàn gật đầu và nói rất chắc chắn: "An Tây đúng là rất thông minh, nhưng không hề đáng sợ. Tự cô ta thì không thể làm ra được hành động đe dọa này, nhất định phải có ai đó đứng sau lưng châm ngòi, và đó là một người rất tài giỏi, còn hiểu rất rõ về Tần thị!"

"Đối thủ?"

"Kẻ thù!" Tần Trọng Hàn mím chặt môi, lấy lại vẻ lạnh lùng như thường lệ, đôi mắt u ám như báo săn mồi.

Dám đụng vào Tần thị, có thể thấy người đó đã có chuẩn bị sẵn, nên anh ta không được lơ là.

Sau đó lấy điện thoại ra và gọi, anh ta nói: "Mau cử người đến trường, bí mật bảo vệ cho cậu chủ nhỏ và cậu Thịnh Thịnh, không được để họ gặp phải bất kỳ vấn đề gì!"

"Hàn à, chắc không phải anh đã linh cảm được trước đó chứ?" Tăng Ly lần đầu tiên thấy Tần Trọng Hàn thận trọng đến vậy.

"Đề phòng thôi!" Lúc này Tần Trọng Hàn nguy hiểm như thể đã nhìn thấy con mồi, ánh mắt đó như con báo đang ẩn núp, và đang rục rịch muốn tấn công.

"Hàn à, sao tôi cảm thấy lúc này anh đang phấn khích đến bất bình thường vậy cà?" Mở miệng pha trò, Tăng Ly cười híp cả đôi mắt đào hoa quyến rũ. "Tôi thực sự cảm thấy lo lắng giùm cho đối thủ, chắc người ta không biết đụng đến anh thì chỉ có mỗi con đường chết mà thôi!"

Hừ một tiếng lạnh lùng, đôi chân mày đẹp nhưng lạnh lẽo của Tần Trọng Hàn hơi nhếch lên. "An Tây gửi bưu thiếp đến, cô ta đang ở Lục Thành. Đúng là thú vị thật! Chắc cô ta nghĩ rằng như vậy thì tôi sẽ không tìm thấy cô ta."

Nhưng dám gửi bưu thiếp thì An Tây cũng thực sự can đảm lắm, và cuối cùng trên mặt Tần Trọng Hàn đã có chút biểu cảm. Xem ra dạo này anh ta đã điềm tĩnh hơn nhiều, nhưng không ngờ lại để cho kẻ thù thừa cơ làm loạn. Người biết rõ mọi chuyện bên trong Tần thị đến như vậy thì thực sự rất hiếm, nhưng anh ta đã xác định rằng đối thủ là người trong công ty. Một công ty lớn như Tần thị đúng là tiềm ẩn nhiều nhân tài, không ngờ lại tồn tại một thế lực mà anh ta không hề hay biết. Là kẻ thù của mình sao?

"Để tôi kêu người đi điều tra một lần nữa!" Tăng Ly nói.

"Không! Cậu không điều tra ra được đâu!"

"Hàn à, có phải anh hơi xem thường tôi rồi không?" Tăng Ly híp mắt cười với vẻ xảo quyệt. "Tôi không phải là kẻ ăn hại đâu!"

173. Chương 173

"Đừng để bị bại lộ thân phận!" Liếc nhìn Tăng Ly một lần nữa, trong đôi mắt đen lạnh lẽo của TầnTrọng Hàn lóe lên một ánh nhìn sắc bén. "Những năm qua Tần thị rất sạch sẽ, đây là tâm huyết của ba tôi, tuyệt đối không thể xảy ra sai sót khi ở trong tay tôi được. Trước đây sạch sẽ hay không sạch sẽ thì cũng đã qua hết rồi, Ly à, cậu có hiểu không?"

"Hàn,tôi không phải muốn điều tra Tần thị, đây là nơi nương náu và yên thân gửi phận của tôi mà,tôi không

muốn hủy hoại nó đâu!"Tăng Ly nhún vai với vẻ bất lực rồi đột nhiên mỉm cười, trên khuôn mặt điển trai có chút trêu chọc. "Hàn à, làm thế nào mà anh biết được thân phận của tôi vậy?"

Tần Trọng Hàn liếc nhìn anh ta một cái đầy dửng dưng, và phớt lờ anh ta.

"Tôi không muốn làmgì có hại cho Tần thị đâu à!"Tăng Ly vội nói.

"Nếu người đó là cậu, cậu tưởng cậu vẫn còn cơ hội ngồi đây để thảo luận với tôi ai là kẻ đã xúi giục An Tây đăng thông tin đó hay sao?" Đôi mắt lạnh lẽo như sương giá mùa đông, lạnh đến thấu xương.Tần Trọng Hàn hừ một tiếng cũng rất lạnh lùng, cả khuôn mặt toát ra vẻ thờ ơ.

"Rửa sạch cho bản thân trước, tôi không vô vị đến vậy đâu!" Trong mắt Tăng Ly lóe lên một tia vui tươi. "Tôi cũng rất tò mò muốn biết người đó là ai lắm,dù có thể bị lộ thân phận và mất đi chén cơm, nhưng vẫn muốn điều tra xem ai mà to gan đến vậy!"

"Sẽ biết sớm thôi!" Tần Trọng Hàndập tắt đầu thuốc rồi ném ra khỏi cửa sổ.

Rồi nhìn đồng hồ, lúc này chuông điện thoại reo lên.

Nhấn nút trả lời, hỏi bằng giọng điềm tĩnh: "Kết quả sao rồi?"

"An Tây thường xuyên liên lạc với giám đốc bộ phận phát triển nước ngoàicủa công ty anh, Mao Chi Ngôn…"

TầnTrọng Hàn nghe thấy ba từ "Mao Chi Ngôn"mà trên mặt vẫn rất thản nhiên, có thể nói là không có bất kỳ biểu cảm gì, mặc dù trong lòng anh ta hơi bất ngờ nhưng vẫn không thể hiện ra. "Giúp tôi điều tra thêm lai lịch của anh ta, tôi muốn biết tại sao!"

Cúp điện thoại rồi, vẻ mặt của Tần Trọng Hànvẫn bình thản, nhưng trong mắt lại long lên.

"Điều tra ra rồi hả?" Tăng Ly hỏi.

"Chưa!"TầnTrọng Hànphủ nhận, chỉ hỏi một cách yếu ớt: "Ly à, anh em là gì?"

Tăng Ly suy nghĩ một lúc, không hiểu ý Tần Trọng Hàn nhưng vẫn trả lời: "Anh em chính là người mà nếu anh gọi anh ta vào lúc nửa đêm, anh ta sẽ lo lắng hỏi anhđã xảy ra chuyện gì trước, sau khi biết không có gì nghiêm trọng thìmới bắt đầu phàn nàn anh.Anh em chính là người có thể vì một người phụ nữ mà từ bỏ cả thế giới, nhưng cũng có thể vì anh mà từ bỏ người phụ nữ đó.Anh emchính là người đầu tiên vỗ tay khen hay và cười to nhất khi anh phạm sai lầm, nhưng sau khi cười sẽ là người duy nhất chịu giúp đỡ anh. Anh emchính là người có thể chết vì anh.Anh em chính là người có cùng anh ra ngoài uống với anh đến khi không say không về khi anh đau buồn nhất…"

“Nếu anh em phản bội anh em…”TầnTrọng Hànkhẽ nói.

“Vậy thì người đósẽ không còn là anh em nữa!” Tăng Ly nghiêm túc nói.

“Có lẽ vì có điều khó nói, thì người đó vẫn còn là anh em!” Khi nói ra câu này, vẻ mặt của Tần Trọng Hàn hơi phức tạp. “Sắp đến nơi rồi, cậu dừng xe lại đi! Ở bên ngoài chờ tôi!”

“Một mình anh đi có ổn không?” Tăng Ly hơi lo lắng.

“Cô ta không biết tôi sẽ đến!” Tần Trọng Hàncười cười. “Chắc sẽ không cài bom trước đâu ha? Nếu có thì cậudọn xác giùm tôi!”

“Nói bậy bạ!” Tăng Lyđánh anh ta một cái. “Nếu cô ta có cái gan đó, tôi nhất định sẽ giết cô ta!”

Tần Trọng Hàn gật đầu, vậy mới là anh em! CònMao Chi Ngôn… Anh ta mím chặt môi, không tin rằng người anh em trong bao nhiêu năm qua, không tin rằng Mao Chi Ngônlại phản bội anh ta!

An Tây đã thuê một căn hộ nhỏ rất cũ kỹ ở Lục Thành.

Sau khi TầnTrọng Hàn xuống xe thì đi về phía căn hộ, gõ cửa thì bên trong vang lên một giọng nói quen thuộc. “Đến liền! Ai vậy?”

Có lẽ An Tâyhoàn toàn không đoán trước được rằngTầnTrọng Hànsẽ tìm đến đây, vừa mở cửara thì nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc, An Tây ngẩn người ra.

“Lâu rồi không gặp, An Tây!” Giọng nói lạnh lùng của Tần Trọng Hàn vang lên.

An Tây đột nhiên run rẩy, giọng nói quen thuộc đâm thẳng vào tim cô ta như một sự quyến rũ độc ác, tim cô ta đang đập thình thịch như trống đánh.Cô ta căng thẳng khi nhìn thấy khuôn mặt lạnh lùng mà suốt đời mình không thể nào quên được, rồi đột nhiên trợn to mắt.

“Tổng…, tổng tài?” Sau khi ngây người ra thìAn Tây nhìn vào người đàn ông trước mặt bằng ánh mắt đề phòng, vẻ mặt khó đoán đó làm người ta nhìn thấy mà rùng mình. CònAn Tâycũng bắt đầu thấp thỏm, chẳng lẽ đã bị phát hiện rồi?

“An Tây, cô vẫn như xưa ha!” Đột nhiên, Tần Trọng Hànghé sát người đến và nhìn xuống cô ta, trên khuôn mặt lạnh lùng không thể nhìn ra chút cảm xúc nào.

“Nhờ phước của tổng tài, tôi cũng tạm ổn!”An Tây nhanh chóng sắp xếp lại cảm xúc của mình,đã nhận lời làm điều đó thì đương nhiên đã chuẩn bị sẵn tâm lý từ trước. “Tổng tài đến có chuyện gì không? Nếu

không có gì thì tôi phải ra ngoài đây!"

"Khôngmời tôi vào à?" Tần Trọng Hàn nhướn mày lên và bước vào trong nhà.

An Tâyđành phải nhường đường.Căn hộ được dọn dẹp rất sạch sẽ, giống như vừa được dọn xong.

Sau khi An Tây đóng cửa lại thìquay đầu nhìn vào hình dáng cao lớn, hình dángđã từng quen thuộc, người đàn ông đã từng gần gũi nhất, người đàn ông đã làm cho mình rung động nhưng đã bỏ rơi mình! Cô vì anh ta nên mới không thể quay về thành phố H.

"Tổng tài, anh đến là…?"Trong giọng của An Tây có một sự thăm dò và phòng bị.

"An Tây, gan của côlớn hơn trước nhiều đó!" Tần Trọng Hàn đột nhiên quay đầu lại, giơ bàn tay to lớn lên rồi đưa tới, cằm của An Tây b ị giữ chặt, lực mạnh đến nỗi như muốn bóp nát cằm của cô ta vậy."Nói xem lý do tại sao!"

"Tôi không biết tổng tài đang nói gì!"An Tây cố né tránh đôi mắt nghiêm nghị của anh ta.

"An Tây, Tần Trọng Hàn tôi đã làm gì có lỗi với cô?"Giọng nói trầm thấp nhưng vô cùng lạnh lẽo, khuôn mặt u ám của Tần Trọng Hàn ghé sátvào mặt An Tây, hơi thở ấm áp phả vào mặt cô ta, cũng để cho cô tanhìn thấy rõ vẻ tức giận không còn che giấu được trong đôi mắt đen của anh ta.

"Tổng tài làm việc xưa nay luôn ngông cuồng vô lối, làm sao lại có lỗi vớiAn Tây được?" Ngẩng đầu lên, mặc dù tỏ vẻ yếu đuối, nhưng An Tâyvẫn dửng dưng ngước mắt lên và nhìn thẳng vào đôi mắt đen như chim ưng của Tần Trọng Hàn.Chắc chắn là anh ta đã biết chuyện thông tin trên báo là do cô ta tung ra.

Tuy nhiên, chắc anh ta không biết còn có người đứng đằng sau!

Đúng là cô tamuốn hủy hoạiTần thị, mặc dù không có chút lợi ích gì cho cô ta, nhưng bây giờ cô tacũng không còn lợi ích gì nữa, chẳng phải vậy sao?

Đôi môi mỏng của Tần Trọng Hànhơi cong lên, một nụ cười khát máu hiện ra trên khuôn mặt lạnh giá như băng, không những không làm dịu đi sự lạnh lùng xung quanh, mà ngược lại còn tăng thêm một vẻ kỳ lạ đến rợn người.

Sau khi lạnh lùng nhìn cô ta một lúc, TầnTrọng Hàn đẩy cô ta xuống ghế sofa."An Tây, hãy dừng tay đi!"

An Tâycười chế nhạo, ngồi dậy: "Tổng tài, tôi không hiểu ý anh là gì!"

"Được lắm! An Tây, cô đúng là can đảm!" Tần Trọng Hàn cười khinh bỉ. "Có vẻ như cô hận tôi?"

“Tổng tài thật biết nói đùa, An Tây đã làm theo yêu cầu của tổng tài, không hề đặt chân vào thành phố H một bước,An Tây đã làm được rồi còn gì. Lần này tổng tài đến tìm An Tây,là muốn nối lại tình cũ à? Hay làTiêu Hà Hà không thể đáp ứng cho nhu cầucủa tổng tài, nên tổng tài lại nhớ đến cơ thể xinh đẹp của An Tâyrồi? Anh muốn An Tây ở cạnh anh, An Tây sẽ không chần chừ đâu, không cần phải mượn những lý do này để đe dọa, chẳng phải chỉ muốn lên giường thôi à? Lại đây,An Tây sẽ chiều anh!”

Nói rồi, An Tâybắt đầu cởi bỏ quần áo của mình.

Đôi mắt Tần Trọng Hànhíp lại đầy nguy hiểm. “An Tây, cô thà giả vờ để chà đạp bản thân mình chứ không chịu dừng tay có phải không?”

Vào lúc này, An Tây đã cởi sạch đồ trên người mình, đứng trần truồng trước mặt Tần Trọng Hàn.“Tổng tài, lâu quá không gặp, có phải thân hình của em vẫn đẹp như trước không?”

Tần Trọng Hàn chỉ liếc nhìn cô ta, trong mắt không có chút cảm xúc nào, cứ nhìn vào cơ thể ngọc ngà trần như nhộng kia. “Cô muốn làm gái thì có thể qua Đông Nam Á!”

Câu này của Tần Trọng Hàn giống như một lưỡi dao sắc bén đâm thẳng vào trái timAn Tây.

Khuôn mặt như điêu khắc của anh ta lạnh lùng, cô ta không nhìn thấy chút ham muốn nào trong mắt anh ta nên đã rất sốc, nhưng cô ta vẫn không bỏ cuộc, cả người đột nhiên lao tới và ôm lấy Tần Trọng Hàn, rồi rúc vào ngực anh ta. “Tổng tài, An Tây nhớ anh lắm đó!”

Anh ta không hề nhúc nhích, chỉ híp mắt lại nhìn chằm chằm vào mặt cô ta.

An Tâycạ cạ vào người anh ta nhưng vẫn không có hiệu quả,cô tabắt đầu căng thẳng. Sao lại như vậy được? Không một người đàn ông nào có thể thoát khỏi sự cám dỗ của cơ thể cô ta.

Lúc này, khuôn mặt tuyệt đẹp của An Tây tràn ngập vẻ giận dữ và thất bại, làm méo mó cử chỉ quyến rũ ban đầu của cô ta.

TầnTrọng Hàn nheo mắt liếc nhìn An Tây đang hơi hoảng loạn, rồi thờ ơ nhếch lên một nụ cười như có như không, làm cơ thể của An Tâybỗng căng cứng lại.

Anh ta đã không bị cô ta quyến rũ nữa!

An Tây chỉ cảm thấy một luồng khí lạnh xông lên từ dưới bàn chân, cô ta vội vàng quay mặt đi, không dám nhìn thẳng vào đôi mắt đáng sợ của Tần Trọng Hàn.“Nếutổng tài đến không phải là để lên giường vớiAn Tây, vậy làm ơn về cho!”

Cô ta quay người lại rồi đi đến ghế sofa và mặc quần áo vào.

Ánh mắt của Tần Trọng Hàn không hề nhìn vào cơ thể đẫy đà của cô ta, từ đầu đến cuối, anh ta không hề bịrung động, bởi vì trong lòng đã kiên định, hiển nhiên sẽ có một sức chịu đựng mạnh mẽ.Trong những năm tháng sau này, anh ta chỉ cần một người phụ nữ là Tiêu Hà Hà,không hề có hứng thú với bất kỳ ai khác, vì anh ta không phải là một con thú!

"Nếu cô không muốn dừng tay, vậy tôi cũng không thể khách sáo rồi!" Tần Trọng Hàn cười nhạt. "An Tây, để tôi gửi cô qua Đông Nam Á vậy, mỗi tối sẽ có rất nhiều đàn ông đến để phục vụ cho cô!"

An Tâygiật mình, cô ta hiểu ý anh ta là gì.Muốn bán cô ta qua mấy hộp đêm ở Đông Nam Á, để hầu hạ những tên đàn ông thối tha đó! Không! Cô ta không thể đi được,một khi đã đi thì đừng hòng được quay về, cả đời này cũng đừng hòng.

Nhưng cô ta không thể hoảng sợ, không thể thừa nhận chuyện đó là do cô ta làm. "Tổng tài, tôi thực sự không biết anh đang nói về cái gì!"

Không thừa nhận thì anh ta sẽ không làm gì được cô ta, cô tathầm an ủi mình như vậy, trên khuôn mặt đang cúi gầm xuống lại một lần nữa lóe lên ý định trả thù. TầnTrọng Hàn, anhđừng mong tôi sẽ dừng tay, dù tôi ngừng tay thì vẫn còn có Mao Chi Ngôn.Nhưng cô ta sẽ không chịu dừng lại như thế.

Lạnh lùng thu lại ánh mắt, khẽ đằng hắng, Tần Trọng Hàn nhìn vào khuôn mặt đang cúi gầm xuống của An Tây: "Vậy thì thành thật xin lỗi!"

Anh ta lấy điện thoại ra và gọi. "Cử vài người đến đây, bắt giữ An Tây cho tôi!"

Chỉ một câu đơn giản nhưngđã làm choAn Tâysững sờ. "Anh không được làm vậy!TầnTrọng Hàn, anh làm vậy là giam giữ trái pháp luật! Sao anh có quyền kiểm soát tự do của tôi? Tôi phảibáo cảnh sát!"

174. Chương 174

Cô ta nhận được một cuộc gọi, ở đầu bên kia không nói gì, chỉ có hơi thở phả vào trong loa. An Tây biết rằng bản tính của Mao Chi Ngôn rất gian xảo nên đã lên tiếng trước. "Nói đi!"

Vào lúc này, đã nghe thấy giọng của An Tây, đầu bên kia mới vang lên một giọng nói ảm đạm. "Sao lâu nghe máy quá vậy?"

An Tâyliếc nhìn Tần Trọng Hàn, rồi thì thầm: "Vừa đi tắm thôi!"

"Gửi thông tin thứ hai ra ngoài!"

“Bây giờ sao?”

“Phải!” Mao Chi Ngôn nói xong rồi gác máy.

Cúp điện thoại rồiAn Tây quay đầu lại nhìn Tần Trọng Hàn. “Anh ta muốn tôi gửi bằng chứng, bằng chứng bất lợi cho Tần thị!”

Tần Trọng Hàn im lặng một hồi rồi điềm tĩnh nói.“Bằng chứng ở đâu ra vậy?”

“Anh ta đưa nó cho tôi!”An Tây nói đúng sự thật rồi lấy ra một cái USB. “Tất cả đều ở trong này.”

Tần Trọng Hàn gật đầu: “Được, cô tạm chịu thiệt vài ngày trước,chờ mọi chuyện kết thúc, tôi nói được thì sẽ làm được!”

Vào lúc này, ngoài cửa vang lên tiếng bước chân.

Một mình Tăng Ly đang chờ ở bên ngoài, rồi chuông điện thoại reo lên, anh ta nhìn thấy số của Mạc Lam Tịnh.Mấy năm nay, anh ta vẫn luôn trốn tránh Mạc Lam Tịnh, không ngờ cô talại chủ động gọi cho mình, không muốn nghe máy nhưng vẫn bấm bụng mà nghe. “Lam Tịnh, em tìm anh có chuyện gì không?”

“Tăng Ly, anh định cứ trốn tránh em hoài như vậy à? Đã trốn sáu năm rồi mà vẫn muốn trốn tiếp?”Mạc Lam Tịnh hỏi.

“Không… Anh đâu có trốn em! Lam Tịnh, sao anh lại trốn em được chứ?”

“Anh định khi nào sẽ chịu trách nhiệm với em? Đã cho anh tự do năm năm rồi, khi nào chúng ta sẽ kết hôn?”

“Lam Tịnh, chuyện này…”Mỗi lần đề cập đến chuyện này thì Tăng Ly liền toát mồ hôi hột.Sáu năm trước trong một lần uống say, anh ta và Mạc Lam Tịnh đã lên giường với nhau.Nói chính xác là tối đóđúng là anh ta đã lên giường với một người phụ nữ, lúc thức dậy thì Lam Tịnh đang nằm cạnh anh ta, trên giường đầy những vệt màu đỏ.

Vì chuyện đó, anh ta đã trốn tránh sáu năm rồi.

Có làm sao thì anh ta cũng không thể hiểu nổi sao mình lại lên giường với một người đẹp băng giá như Lam Tịnh.Về ký ức đêm hôm đó, anh ta chưa bao giờ muốn nhớ đến,bởi vì hễ nhớ đến thì anh ta sẽ giật mình run sợ.Mạc Lam Tịnh nói sẽ cho anh tatự do năm năm,năm năm sau thì anh ta phải chịu trách nhiệm với cô ta, đó là kết hôn, nhưng không ngờ cô talại yêu cầu kết hôn vào lúc này.

“Anh xem chọn lúc nào để em đến chào hỏi hai bác,rồi bàn bạc chuyện kết hôn luôn!” Mạc Lam Tịnh nói.

“Lam Tịnh, anh nghĩ hay chúng ta cứ suy nghĩ kỹ lại đã!”

“Anh không muốn chịu trách nhiệm?” Mạc Lam Tịnhcao giọng lên.

“Không phải…”

“Vậy thì cứ quyết định vậy đi!” Mạc Lam Tịnhcúp máy một cái rụp.

Tăng Ly thờ người ra.Trời ơi, sao lại khủng khiếp đến vậy? Phải kết hôn à?

Vào lúc, chuông điện thoại đột nhiên reo lên lần nữa, anh ta suýt nữa là ném luôn cái điện thoại ra bên ngoài.Nhưng khi nhìn thấy số của Dương Dương gọi đến, anh ta ngay lập tức thở phào và nhấn nghe. “Dương Dương? Có chuyện gì?”

“Chúc mừng anh nha, anh ha!” Giọng của Dương Dương rất bình tĩnh. “Nghe chị Lam Tịnh nói hai anh chị định kết hôn,chắc là anh hai vui mừng lắm phải không?”

“Dương Dương, không! Không phải…” Tăng Ly lo lắng giải thích, nhưng đột nhiên lại cảm thấy không thích hợp. Anh ta giải thích gì vớiDương Dương chứ? Dương Dươngđâu phải là vợ anh ta!Ôi!

“Nói tóm lại là chúc mừng anh hai!”Dương Dương vẫn rất bình tĩnh, nhưng trái tim Tăng Ly lại run lên.

Khi Tần Trọng Hàn quay lại thì nhìn thấy Tăng Ly đang cầm điền thoại mà ngây người ra đó, liền cau mày và hỏi.“Cậu sao vậy?”

Tăng Ly hoàn hồn lại, lắc đầu rồiliếc nhìn cái điện thoại.Dương Dương đã cúp máy rồi, không ngờ Mạc Lam Tịnh lại gọi cho Dương Dương. Người đàn bà chết tiệt!Lần nào cũng gây sự với Dương Dương. “An Tây nói sao?”

“Đã được kiểm soát rồi,tin tung ra ngày mai hiện đang nằm trong tay tôi!” Tần Trọng Hànđưa cái USB trong tay mình ra.

“Ờ! Đơn giản vậy à?”Tăng Ly dường như không tin. “Mấy người vừa rồi là do anh gọi đến đó hả?”

“Ừ!” Tần Trọng Hàn gật đầu. “Cậu sao vậy?”

Hễ nghĩ đến chuyện Mạc Lam Tịnhđòi kết hôn, Tăng Ly liền lập tức xụ mặt xuống: “Hàn à, anh nói xem

đàn ông thời nay nếu làm chuyện đó với gái trinh thì có phải chịu trách nhiệm không?"

Liệu anh ta có thể không chịu trách nhiệm không? Anh ta thực sự hối hận tại sao lúc đó lại mạnh miệng nói sẽ chịu trách nhiệm.

"Này! Cậu đã làm hại đời ai rồi hả?" Tần Trọng Hàn đóng cửa xe lại.

Tăng Ly nổ máy xe."Lam Tịnh đòi kết hôn với tôi!"

"Ờ!" Tần Trọng Hàn cũng bị sốc. "Cô ta vẫn chưa bỏ cuộc à?"

"Phải, đúng là khó hiểu! Ma mới thèm kết hôn với cô ta!" Tăng Ly mắng thầm.

"Cô tavẫn chưa bỏ cuộc, đúng là khiến người ta bất ngờ!" Tần Trọng Hàn nhíu mày lại, cảm thấy có gì đó không ổn, nhưng anh ta không nói ra được. "Cậu định sẽ chịu trách nhiệm với cô ta sau sáu năm à?"

"Chờ công ty vượt qua khủng hoảng, anh hãy cử tôi sang Ý đi, hoặc qua Hy Lạp cũng được,miễn sao không ở lại trong nước nữa! Tôi có chết cũng sẽ không kết hôn với Lam Tịnh đâu!" Tăng Ly nghĩ đến liền thấy sợ,anh ta chưa bao giờ sợ hãi đến vậy!

"Cậucó từng nghĩ đến Dương Dương không?" Tần Trọng Hàn hỏi.

"Dương Dương?"Tăng Ly mím chặt môi, ngây người ra một lúc rồi lắc đầu. "Cô ấy là em gái của tôi!"

"Nhưng đâu phải là em ruột!"

"Có lẽ vì ở gần nhau quá nên quen rồi, không có cảm giác muốn kết hôn!" Tăng Ly nhớ lại vẻ mặt của Dương Dươngkhi nói muốn lấy anh ta, nhớ lại nụ hôn giữa anh ta và cô, rồi bất giác đưa tay lên chạm vào môi.Ôi trời ơi,đúng là càng ngày càng phiền phức!

Nhớn đến nụ hôn đó, nhớ đến việc dạo này Dương Dương cứ bám lấy anh ta, nhớ đến chuyện anh ta cũng đang tránh nhé Dương Dương, lại nhớ đến giọng điệu buồn bã của cô ấy vừa rồi, chúc phúc cho anh ta và Mạc Lam Tịnh, tự nhiên cảm thấy trong lòng chua xót.

"Có vẻ như không phảicậu không có tình cảm với Dương Dương!" Tần Trọng Hàn đã nhìn thấy điều gì đó từ biểu hiện của anh ta.

Tiêu Hà Hàvốn định ở lại nhà họ Tần để trò chuyện vớiTần Lăng Hàng, nhưng sau đó ông ta nhận được một cuộc điện thoại và nói có chuyện phải đi ra ngoài,Tiêu Hà Hàở lại đó một mình cũng vô ích nên đã nhờ tài xế chở mình đến Lăng Phong.

Chiếc xe còn chưa đến Lăng Phong thì đột nhiên bị chết máy, anh tài xế xuống sửa cònTiêu Hà Hàvẫn ngồi đợi trong xe.Lúc này, cửa xe bất thình lình mở ra, có hai người kéo cô ra khỏi xe.

"Các anh…Các anh định làm gì?"Tiêu Hà Hà run rẩynhìn vào mấy người đàn ông cao lớn đang đứng gần mình, đến khi đã kéo được cô ra ngoài thì mấy người đólập tức vây quanh cô. Khi cô còn chưa kịp mở miệng kêu cứu,ai đó đã bịt miệng cô lại, cô cảm thấy một mùi lạ trên cái khăn, rồingay lập tức bất tỉnh.

"A! Các anh là ai?"Khi anh tài xế phát hiện ra thì đã quá muộn,mấy người đó đã nổ máy xe. Anh tài xế muốn đuổi theo, nhưng xe lại đang bị chết máy.

"Là cô ta đó à? Cô em này đúng là đẹp thật!"Tiêu Hà Hà bị đẩy vào trong một chiếc RV, hai bên trái phải đều có một người đang giữ chặt cô lại, một người trong số họ nói."Cô em này thực sự đáng giá đến vậy à?"

"Mau lên!Đừng để người khác nhìn thấy!" Giọng của một người phụ nữ vang lên, chứa đầy cảm giác nham hiểm, làm người ta nghe thấy phải rùng mình.

Khi Tần Trọng Hàn nhận được cuộc gọi thì anh ta vẫn đang trên đường đến thành phố H, vừa nghe máy thì anh ta sững sờ, rồi lập tức nói với Tăng Ly: "Ly à, Hà Hà bị bắt cóc rồi!Chạy với tốc độ nhanh nhất đi!"

Trong lúc hoảng loạn, anh ta đã gọi điện cho Phong Bạch Dật. "Dật à, bà xã tôi đã bị bắt cóc!"

"Địa điểm?"Phong Bạch Dật chỉ nói hai từ.

Tần Trọng Hànnói ra địa chỉ mà người tài xế đã nói.

"Dật, nhanh lên!"

"Một tiếng! Nhanh nhất cũng phải một tiếng. Tôi đang ở thành phố H, bây giờ sẽ đích thân đi xử lý!"

"Cám ơn cậu!"Tần Trọng Hànnói với giọng nặng nề.

Chờ đợi trong lo lắng, chiếc xe lao đi như bay, cuối cùng Tăng Ly cũng biết Hà Hà đã bị bắt cóc. "Chính xác thì bên kia muốn gì?"

"Không phải bắt cóc!" Tần Trọng Hàncảm nhận được rõ ràng đây không phải là một vụ bắt cóc. "Nhất định là phải có mục đích khủng khiếp hơn!"

"Hàn, anh đừng lo!" Tăng Ly vừa lái xe vừa mở điện thoại. "Để tôi gọi cho ba tôi!"

Tần Trọng Hàn hơi ngây người ra, nhưng vì quá lo lắng nên cũng không nói gì cả.

"Ba, ba nhờ vài cảnh sát kiểm tra các video giám sát trong thành phố,con cần tìm một chiếc xe có biển số..."

"A8735..." Tần Trọng Hàn ngay lập tức báo cáo số xe.

Sau khi nói xong thì Tăng Ly căn dặn: "Ba à, phải nhanh lên đó!Mạng người quan trọng, ba phải làm liền đó.Bây giờ hãy gọi điện điều động cấp dưới của ba, tìm một cô gái tên là Tiêu Hà Hà! Ba à, cô ấy là người ơn đã cứu mạng con,làm phiền ba!"

Tần Trọng Hàn cũng bắt đầu gọi cho Bùi Lâm Xung, lúc này đã là nửa tiếng kể từ khi Hà Hà bị bắt đi. Bùi Lâm Xung nhận được điện thoại thì mặt mày tái mét: "Đỗ Cảnh!Đỗ Cảnh!Mau huy động tất cả mọi người, đi tìm Hà Hà!"

Thế là, ba nhóm người đã chia nhau đi tìm Tiêu Hà Hà khắp thành phố.

Không biết đã qua bao lâu, trước mắt tối đen như mực.Khi Tiêu Hà Hà tỉnh dậy thì trước mắt tối đen, cô khẽ nhúc nhích nhưng chợt nhận ra tay chân mình đang bị trói chặt.Hình như cô đang nằm trên một cái giường, nhưng mắt thì bị người ta dùng vải đen bịt lại.

Cô không biết đây là đâu, chỉ cảm thấy lạnh run cả người. Cái giường cô đang nằm không có nệm, chỉ có tấm ván cứng, thậm chí cô không thể chắc chắn đó có phải là giường hay không.

Điều chắc chắn duy nhất là, cô đã bị người ta bắt cóc!

Nỗi sợ hãi ập đến!Ai muốn bắt cóc cô? Cô muốn hét lên nhưng lại không thể hét được.Sao cô lạibị mất giọng rồi?

Trong bóng tối và im lặng, có thể nghe thấy tiếng nước nhỏ xuống sàn nhà, tách tách, giống như tiếng bước chân nhè nhẹ của thần chết.

Có vẻ như gió lạnh đã cuốn những tấm rèm nặng trịch lên, thổi vào một luồng không khí trong lành, cũng thổi vào nỗi sợ hãi lẫn lộn trong không khí.

"Tần Trọng Hàn, anh đang ở đâu?" Tiêu Hà Hà thì thầm không thành tiếng.Cô rất sợ!Sợ đến nỗi chỉ muốn gặp Tần Trọng Hàn ngay lập tức.

Sao tự nhiên lại bị mất giọng?

Sao tự nhiên lại bị bịt mắt?

Đột nhiên có tiếng bước chân vang lên, trái tim Tiêu Hà Hà siết chặt lại, căng thẳng đến mức gần như nhảy ra ngoài.Tiếp theo là một bàn tay vươn tới,rồi trong lúc hoảng loạn, Tiêu Hà Hàđã nghe thấy giọng điệu thô lỗ của một gã đàn ông.

"Anh là ai?" Cô nhúc nhích khóe miệng trong lặng lẽ, nhưng không thể hét lên được.

Cằm cô bị người đó bóp rất đau, cô rất sợ hãi. Ai đang bóp cằm cô vậy? Cô không thể nhìn thấy, không thể hét lên được, nhưng cô vẫn hét lên: "Thả tôi ra!"

Không ai trả lời cô, bên tai là hơi thở nặng nề của người đàn ông đó.Rồi cô cảm thấy người đó bỗng chụp vào ngực cô, cô hít vào một hơi, một cảm giác kinh tởm ập đến.

Cô vùng vẫy dữ dội, nhưng tay chân cô đã bị trói chặt, hoàn toàn không thể cử động được.Bàn tay của người đó đang bóp chặt ngực cô,ra sức mà nhào nặn.Tiêu Hà Hà không nhìn thấy anh ta, nhưng vẫn cảm nhận được anh ta tục tĩu đến mức nào.

Cảm giác hoảng loạn, sợ hãi và ghê tởm ập đến, khiến cô hoảng loạn đến cực độ.Không!

Hơi thở của người đàn ông đó càng nặng nề hơn, Tiêu Hà Hà đột nhiên cảm thấy có ai đó đã đến gần cô, kéo cằm cô lên như thể muốn bóp nát nó. Trong lòng cô tràn ngập nỗi bất an, chẳng lẽ định cưỡng hiếp cô sao?

175. Chương 175

Miếng vải bịt mắt bị người đó kéo mạnh xuống, Tiêu Hà Hà trợn to mắt, ánh sáng đột ngột chiếu vào mắt làm cô gần như không mở mắt ra được.Sau khi thích ứng, cô mở to mắt, nhìn thấy năm người đàn ông đang đứng cạnh giường.Hình như đây là một nhà kho lớn, còn cô thì đang nằm trên một cái giường kiểu cổ.

Rốt cuộc bọn họ muốn làm gì?

Trong mắt Tiêu Hà Hà chứa đầy hoảng sợ, vì lúc này hình như cô đã nhìn thấy bộ mặt gian xảo của những người đàn ông đó đằng sau cái mặt nạ.Cô muốn giãy giụa nhưng tay chân đã bị trói chặt, có giãy giụa cũng vô ích mà thôi.

"Đừng mà…"

"Người đẹp, em vẫn chưa có cảm giác gì sao?" Một gã đàn ông cười dâm đãng và bước tới.

"Đừng…" Cô hét lên nhưng không thành tiếng.

“Đừng la nữa, em đã đượctụi anh cho uống thuốc rồi, không kêu la được đâu! Chờ các anh chơi đã rồi thì sẽ lập tức thả em đi, ha ha… Để Tần Trọng Hàn biết người phụ nữ của hắn đã bị vô số đàn ông thử qua… Ừm…”

“Đừng… Tần Trọng Hàn, mau đến cứu em…” Hoảng sợ làm nước mắt cô chảy ra, cô không dám tưởng tượng nếu bị đám đàn ông này làm nhục thì sẽ thế nào, chắc cô sẽ không đủ can đảm để tiếp tục sống nữa. Tần Trọng Hàn, anh đang ở đâu? Mau đến cứu em…

Đúng lúc này, một người phụ nữ từ cửa bước vào, cũng đeo mặt nạ.Vừa vào tới, nhìn thấy cảnh tượng trước mặtliền hừ một tiếnglạnh lùng. “Sao vẫn chưa ra tay?Nhanh lên!”

“Thuốc vẫn chưa có tác dụng!Yên tâm đi, chút nữa cô ta sẽ cầu xin chúng tôi xử cô ta thôi!” Gã dẫn đầu vội giải thích.

Người phụ nữ đó hình nhưrất không hài lòng, hừ một tiếnglạnh lùng. “Nhanh lên!”

“Các anh em, chích thêm mũi nữa!”

Tiêu Hà Hà lại bị chích thêm một mũi thuốc.Lúc này, cô gần như cảm nhận được một luồng nhiệt ở dưới bụng, cảm thấy cả người đang nóng lên,một ham muốn đang bùng cháy lên bên trong cơ thể cô.

Đừng mà… Tiêu Hà Hà đau khổ rơi nước mắt, cô không muốn bị đám người này cưỡng bức! Tần Trọng Hàn, mau đến cứu em…

Người phụ nữ đeo mặt nạ quay người đi ra ngoài. “Nhanh lên, sau khi làm xong thì vứt cô ta ra ngoài, còn các người thì lập tức biến mất cho tôi.”

“Dạ!” Năm người đàn ông lập tức xông đến, những bàn tay to lớn phủ lên cơ thể Tiêu Hà Hà…

Dơ bẩn! Rất dơ bẩn! Cô cảm thấy cơ thể mình vô cùng dơ bẩn!Đừng đụng vào tôi!Đừng!

“Roạt…” Áo cô bị xé rách toạc, vài bàn tay to lớn thò vào trong áo len của cô, vân vê nhào nặn cơ thể cô…

Đừng mà! Cô muốn hét lên nhưng không thể hét ra tiếng. Cô chưa bao giờ tuyệt vọng như lúc này, tuyệt vọng đến mức muốn chết đi cho xong.Những bàn tay dơ bẩn trên người cô vẫn không ngừng trêu chọc, cô cảm thấy sức mạnh ý chí của mìnhđang bị phá vỡ từng chút từng chút một.Cô không muốn mất kiểm soát, không! Nhưng sức mạnh ý chí của cô đã bị thuốc khống chế, răng cắn chặt vào môi, cố gắng cắn thật đau để thoát khỏi sự kiểm soát của loại thuốc kinh tởm đó.

Trong lúc tuyệt vọng, Tiêu Hà Hà đã cắn rách cả môi.Mặc dù bị đám người đó trói chặt nhưng cô vẫn không ngừng giãy giụa, sợi dây thừng càng siết chặt vào trong làn da mềm mại của cô, tạo ra những vết

siết rướm máu.

"Cởi trói cho cô ta đi!" Không biết ai đã hét lên một câu. "Chơi như vậy không thú vị chút nào!"

Thuốc trong người Tiêu Hà Hà đang điên cuồng phát huy tác dụng.Nóng!Cơn nóng cùng cực ập đến…

Cô vặn vẹo cả người.Dưới sự sờ mó của những bàn tay to lớn, cô biết mình không thể để mất lý trí.Không được!Nhưng vẫn không thể kiềm chế được, chợt phát ra một tiếng rên rỉ.

"Thấy chưa! Phụ nữ đều như nhau, dâm đãng!"

"Chút nữa cô ta sẽ tự cởi sạch rồi cầu xin chúng ta giải quyết cho cô ta!"

"…"

Tiêu Hà Hà hét lên nhưng không thành tiếng, cả người vẫn nóng như lửa, sức nóng mạnh mẽ đó giày vò cô đến mức muốn chết đi.Không!Cô thà chết cũng không muốn bị đám người ghê tởm này chạm vào mình.

Tần Trọng Hàn, mau đến cứu em…

Cô thà chết cũng không muốn bị bọn họ chạm vào.

"Roạt…" Lại một tiếng khác, cái áo len của cô cũng bị xé rách toạc, cơ thể trắng nõn nà chỉ còn lại cái áo ngực đang lộ ra trước mắthọ. Tiêu Hà Hà đã tuyệt vọng,giơ tay lên che lại nhưng lập tức bị họ kéo ra.

Chút lý trí còn lại cuối cùng khiến cô giãy giụa dữ dội, đập đầuvào thành giường.

"À! Con đàn bà thúi, muốn chết à!"

Nhưng, Tiêu Hà Hà đã đập trúng thành giường, trước trán rướm máu, trước mwats bỗng tối đen đi, cô đã bị ngất xỉu.

Đúng lúc này, cánh cửa bị đá ra một cái rầm!

Một bóng người cao to đang cầm súng trong tay xuất hiện trong kho, ngay lập tức nhìn thấy cảnh Hà Hà đã bị bọn họ xé rách hết quần áo và đang nằm trên giường, còn năm gã đàn ông thì đang đứng cạnh cởi quần áo của mình.

Tần Trọng Hàn lập tức như điên loạn, ước gì có thể bắn chết cả năm gã này bằng một phát súng,nhưng cơ thể của Hà Hà…

Tần Trọng Hàn phóng như bay qua, cởi áo vest của mình che người Hà Hà lại.Nhìn thấy cả người cô đầy thương tích, trên mặt đầy máu, tim anh ta suýt nữa nhảy ra ngoài. “Hà Hà! Hà Hà!Em tỉnh lại đi!”

Sau khi chắc chắn cô chỉ bị thương chứ chưa chết, Tần Trọng Hàn mới thầm thở phào. Suýt chút nữa thôi, chỉ cần chậm chân một chút nữa, thì e rằng…

Mấy gã đàn ông sau lưng vừa nhìn thấy anh ta thì có vẻ như hơi kinh ngạc, rồi lại nhìn thấy Tăng Ly đang cầm súng đứng ngay cửa, rồi lúc này lại có thêm một người đàn ông cao to vạm vỡ, nét mặt lạnh lùng như quỷ Satan bước vào, một gã ngay lập tức nói: “Không liên quan đến chúng tôi, có người chi tiền để chúng tôi chơi với người phụ nữ này!”

Tần Trọng Hàn lấy áo che chắn cho Hà Hà cẩn thận, không để bất cứ ai nhìn thấy cơ thể cô.Lúc này,khuôn mặt của anh ta tái xanh, vô cùngtức giận.Chết tiệt!Dám làm hại người phụ nữ của anh ta! Tần Trọng Hàn cầm súng định bắn vào họ.

“Hàn,không được!Người của ba tôi đang ở bên ngoài, không được giết người,ông ấy sẽ bắt anh đi tù đó!” Tăng Ly chạy qua ngăn Tần Trọng Hàn lại. “ Có rất nhiều cách để trả thù,chúng ta có thể đánh cho họ sống dở chết dở, nhưng không được giết người!”

“Giao cho cảnh sát đi!” Phong Bạch Dật đứng ngoài cửa và nói, đưa mắt nhìn sangTiêu Hà Hà. “Hình như vẫn chưa bị gì cả.”

Tần Trọng Hàn làm gì còn tâm trạng mà đùa với Phong Bạch Dật.

Trong mắt anh ta đầy vẻ lạnh lùng.

Anh ta quay đầu lại nhìn người phụ nữ đang nằm trên giường. Hà Hà như một con búp bê bằng sứ không còn sức sống, tay chân đầy những vết máu khi cô giãy giụa, may mà quần của cô vẫn chưa bị xé rách.

Thậm chí anh ta còn tưởng tượng ra được nỗi đau và sự bất lực của cô, chắc là cô tuyệt vọng lắm nên mới muốn đập đầu mà chết!

Vẻ đau xót và thương tiếc ẩn chứa trong đáy mắt anh ta, như thể đã cảm nhận được sự giãy giụa mâu thuẫn đó. Từ tận đáy lòng, anh ta rất sốc, móc khăn tay ra băng cái trán đang chảy máu của Hà Hà lại.

Ngay đến hơi thở của cô cũng gấp gáp, tựa hồ như đang hôn mê nhưng vẫn giãy giụa, giống như đang rơi vào ác mộng vậy.

Tim anh ta đau như cắt, nhất thời mất đi lý trí, bỗng quay phắt người.Khi đám người kia vẫn chưa phản ứng gì, Tần Trọng Hàn đã siết chặt nắm đấm, tóm lấy cổ áo của một tên trong đó, giơ lên rồi đấm xuống một phátthật nhanh.

"A…" Một tiếng gào rú đau đớn.

Tăng Ly cũng ra tay. "Mẹ kiếp!Một lũ dâm đãng, đánh chết tụi bây!"

Phong Bạch Dật chỉ đứng chắn ngay cửa chứ không nhúc nhích.Có kẻ nhìn thấy người đàn ông đứng ngay cửa không động đậy gì, liền lập tức lao ra định bỏ chạy, ai ngờ còn chưa đến gần thì Phong Bạch Dật đã bay lên đá thẳng vào người đó, khiến hắn ngã lăn xuống đất,nhưng không ai nhìn thấy chuyện gì đã xảy ra. Tốc độ nhanh đến mức làm người khác phải kinh ngạc.

Tần Trọng Hàn ra tay rất nặng, ước gì có thể giết chết bọn chúng! Liên tiếp đánh gục ba tên, tất cả đã bị anh ta đánh cho nằm bò dưới đất, nhưng vẫn chưa hả giận, lại giơ chân đạp cho cả ba tên đến khi chảy máu mới thôi!

Tăng Ly thì cũng đánh cho hai tên còn lạicả người đầy máu.

Chẳng bao lâu, cả năm gã đàn ông dâm ô đeo mặt nạ đều nằm bẹp dưới đất.Mặt nạ được tháo ra.

"Chúng tôi không làm gì cả! Chúng tôi vẫn chưa kịp làm gì!" Có người trong bọn chúng la lên, làm sao bọn chúng dám phản kháng?Ba người đàn ông này đều có súng, không biết lai lịch họ thế nào!

Và rất nhiều cảnh sát đã ùa vào từ cửa nhà kho, Tăng Ly lấy súng của Tần Trọng Hàn rồi giao cho một viên cảnh sát hình sự, rồi nói: "Anh, cám ơn nha! Không dùng đến một viên đạn nào!"

"Ly à, ba cậu đang ở bên ngoài!" Viên cảnh sát hình sự đó cầm lấy súng: "Để tôi cho người đưa mấy tên này đi!"

"Ừm!" Tăng Ly gật đầu.

Lúc này Tần Trọng Hàn mới quay lại bồng Tiêu Hà Hà lên, đột nhiên phát hiện ra mặt cô đỏ ửng, cơ thể cũng nóngđến đáng sợ.

Phong Bạch Dật cau mày lại, liếc nhìn Tiêu Hà Hà rồi nói với Tần Trọng Hàn: "Hình như đã bị cho uống thuốc kích dục!"

Tần Trọng Hàn nghe thấy vậy thì lông mày nhíu chặt lại, trong mắt như tóe lửa ra.Chết tiệt!Lúc này anh ta mới nhận ra là chuyện gì,thảo nào cô lại nóng như vậy, đám người đó dám cho cô uống thuốc!

Chuông điện thoại của Phong Bạch Dật vang lên, anh ta hơi cau mày lại rồi trầm giọng nói: “Biết rồi!Canh chừng anh ta đi!”

Tần Trọng Hàn nhìn anh ta. “Tìm được người rồi à?”

“Anh không ngờ được kẻ đứng sau chuyện này là ai đâu!”

“Ai?”

Phong Bạch Dật nhướn mày lên: “Anh chắc chắn muốn biết thật chứ?”

“Nhưng lúc này vẫn chưa nên nói với anh thì hơn! Lo giải quyết hiệu quả của thuốc trước đã!” Phong Bạch Dật vỗ vai Tần Trọng Hàn: “Tôi sẽ canh chừng hắn cho anh,chờ anh đến sẽ giao người!”

Cúi đầu nhìn Hà Hà trong lòng, Tần Trọng Hàn không hỏi gì thêm, chỉ gật đầu. Anh ta không hỏi! Đưa bà xã về nhà trước đã,xong xuôi rồi mới quay lại tính sổ. Anh ta tuyệt đối không cho phép bất kỳ ai làm hại người phụ nữ của anh ta,tuyệt đối không!

Chỉ là, vừa bước ra khỏi nhà kho thì Tăng Ly ngớ người ra vì nhìn thấy Bùi Lâm Xung. Người này là…? Tự nhiên thấy quen thuộc đến lạ. Khuôn mặt đó, Tăng Ly vẫn ngây ra,suýt nữa thốt ra một chữ “ba”.

Nhưng anh ta biết đó không phải là ba mình,vì anh ta đã nhìn thấy Tăng Phong Việt đangbước xuống từ trên một chiếc xe khác.

Bùi Lâm Xung vừa xuống xe liền nhìn thấy Tần Trọng Hàn đang bồng Hà Hà đi ra,liền vội vàngchạy đến, kiểm tra tình trạng của Hà Hà: “Con gái tôi không sao chứ? Hả! Sao lại máu me đầy mình vậy? Hà Hà sao rồi?”

“Không sao!” Tần Trọng Hàn nói nhỏ: “Chỉ bị thương và sợ hãi quá độ, để con đưa cô ấy về trước!”

Nhưng nhìn thấy bộ dạng đó của Hà Hà, Bùi Lâm Xung vẫn rất lo lắng: “Phải,về nhà trước đã, rồi tìm bác sỹ! Đỗ Cảnh, mau đi tìm bác sỹ cho ba!”

Bùi Lâm Xung vừa quay đầu lại thì nhìn thấy năm gã kia đã được đưa ra, ngay lập tức xông đến tóm rồiđấm đá điên cuồng.

“Dừng tay!” Bỗng một giọng nói nghiêm nghị vang lên từ phía sau.

Vậy mà Bùi Lâm Xung đã dừng tay thật, rồi quay đầu lại với vẻ kinh ngạc, và nhìn thấy người đó! Sau đó ông ta hoàn toàn sững sờ, rồi mím chặt môi, hít thật sâu, rồi quay người lại, bay lên và đá một cái vào

bụng một tên trong đám người kia.

"Tăng Lăng Phong, tôi kêu chú dừng tay!" Tăng Phong Việt nghiêm nghị hét lên.

Câu nói của Tăng Phong Việt khiến Tăng Ly và Tần Trọng Hàn đều ngẩn ra, lần lượt nhìn về phía hai người họ!

Lúc này Tần Trọng Hàn mới phát hiện ra, đôi chân mày của Bùi Lâm Xung và Tăng Phong Việt đúng là có giống nhauvài phần.Còn Tăng Ly và Bùi Lâm Xung cũng giống nhau như vậy! Thảo nào Hà Hà và Tăng Ly cũng giống giống nhau! Thì ra…

176. Chương 176

Nghe thấy tiếng hét thất thanh, Bùi Lâm Xung lập tức quay người lại. "Hà Hà, con gái ngoan của ba, bađang ở đây nè.Con sao rồi?"

"Tăng Lăng Phong, chú dám chửi không? Xem tôi sẽ dạy dỗ chú như thế nào!"Tăng Phong Việtcầm súng đi đến.

"Tăng Phong Việt, món nợ giữa tôi và anh chút nữa sẽ tính sau!"

Tăng Ly cũng ngay lập tức giữ chânTăng Phong Việt lại. "Ba, không phải ba nói chú ba đã chết rồi sao? Sao lại…?"

Tiêu Hà Hàkhẽ nhúc nhích người. Nóng quá!Toàn thân nóng như lửa đốt vậy!Sự khao khát đó lại trỗi dậy,cô hét lên trong im lặng: "Tần Trọng Hàn… Cứu em…"

"Hà Hà!" Tần Trọng Hànkhẽ hét lên."Ba vợ à, Hà Hà đã bị cho uống thuốc,con phải đưa cô ấy đi trước đã!"

"Uống thuốc? Thuốc gì?"

"Thuốc kích dục!" Tần Trọng Hàn nói với vẻ áy náy.

"Mẹ kiếp!Dám làm điều này với con gái tao!" Bùi Lâm Xung lại đánh đấm đám người đó một lần nữa. "Đỗ Cảnh, con chở Hà Hà và Tần Trọng Hàn đến biệt thự gần đây đi!"

Tần Trọng Hàn không kịp nói gì,chỉ bồng Hà Hà rồi ngồi lên xe của Đỗ Cảnh.

Lúc này, anh ta nghe thấy tiếng hét của Bùi Lâm Xung vang lên ở đằng sau: “Mẹ kiếp!Tăng Phong Việt, anh dám trù ẻo lão đã chết! Lão phải quyết một phen sống mái với anh!”

“Chú xưng lão với ai vậy? Hôm nay tôi sẽ dạy cho kẻ không biết lớn nhỏ như chú một bài học!”

“Anh mới là người chết rồi đó!”

“Ba, chú ba, hai người dừng tay đi!” Tăng Ly hét lớn.

Cảnh sát cũng bắt đầu thu đội, cứ ở lại đây thì e rằng chút nữa sếp Tăng sẽ càng giận hơn, vì đã bị cấp dưới của mình nhìn thấy mình bị em trai mắng chửi, lại còn đe doạ đoạn tuyệt quan hệ, vậy thì còn gì nữa!

Đỗ Cảnh đã đưa Tần Trọng Hàn và Tiêu Hà Hà đến căn biệt thự sát biển cách nhà kho đó không xa. “Tôi sẽ đi tìm bác sĩ, có người canh giữ bên ngoài rồi, anh không cần lo, không có vấn đề về an toàn đâu!”

Tần Trọng Hànlại cúi nhìn Hà Hà rồi nói: “Tôi sẽ gọi cho anh!”

Vào lúc này, làm sao họ có thể bị quấy rầy bởi người khác!

Đỗ Cảnh lập tức hiểu ý, liền gật đầu.

Tần Trọng Hànbồng cô lên lầu và đi vào một căn phòng, nhìn thấy cô đang quằn quại, anh ta chỉ có thể ôm cô gái mà mình yêu vào lòng thật chặt.

Cuối cùng Tiêu Hà Hàcũng mở mắt ra,nhưng ánh mắt lại trống rỗng như không có tiêu cự! Anh ta biết cô đã bị kiểm soát hoàn toànbởi loại thuốc đó!

Nhìn thấy dáng vẻ đau đớn của cô khi cố gắng há miệng ra để nói gì đó nhưng lại không thể nói ra được, gân xanh trước trán anh ta giật giật, nhíu chặt mày lại và vội vàng nói: “Hà Hà, anh ở đây rồi! Anh ở đây rồi!”

Anh ta đặt cô nằm lên giường, cô lập tức ôm lấy cổ anh, tất cả đều là vô thức, theo bản năng, nhưng trong miệng cô lại hét lên tên của Tần Trọng Hàn.

Mặc dù không thành tiếng nhưng Tần Trọng Hàn vẫn nhìn thấy được khẩu hình của cô.

Tim anh ta nhói đau. “Hà Hà, anh xin lỗi, tại anh không tốt, đều tại anh không tốt, tại anh không bảo vệ tốt cho em! Đều là lỗi của anh!”

Giọng anh ta thấp, khànvà đày đau xót.Cơn đau như khoét tim gan khiến anh ta cảm thấy nghẹt thở.Nhìn thấy người phụ nữ mình yêu bị tra tấn bởi thuốc kích dục, nụ hôn của anh ta, kéo dài từ môi cô rồi đi thẳng xuống dưới, má, tai, cổ.Anh ta dùng môi giúp cô rửa sạch những vết thương trên cơ thể của mình.

Tiêu Hà Hà đột nhiên giãy giụa, dường như cô sợ hãi điều gì đó.

Tần Trọng Hàn ngay lập tức hiểu ý: "Hà Hà, là anh đây! Anh là Tần Trọng Hàn,người đàn ông của em đây!"

Tiêu Hà Hà dường như đã nghe thấy tiếng thì thầm của anh ta, lúc này cơ thể đang giãy giụa mới thả lõng ra.

Anh ta hôn cô.

Tiêu Hà Hàdần dần tỉnh lại, vừa mở mắt ra liền nhìn thấy anh ta cúi người xuống, cô hoảng loạn co rúm người lại.

"Là anh đây!" Tần Trọng Hàncố nén nỗi đau trong tim, nhẹ nhàng vuốt ve má cô, dỗ dành bên tai cô."Hà Hà, đừng sợ! Là anh đây! Hãy tin anh!"

Ánh mắt của Tiêu Hà Hàmông lung, nhưng vẫn chào đón anh ta.Cô vươn hai tay ra, cơ thể mềm mại chuyển động, cọ sát vào cơ thể rắn chắc của anh ta.

Đôi môi cô đỏ ửng, vết máu trên mặt đã bị anh lau đi.

Không kịp xử lý vết thương trên trán, cô bị thuốc kích dục giày vò đến đầm đìa mồ hôi, làm đầu tóc dính vào má và cổ cô, đôi mắt mở to long lánh như sao.

Dáng vẻ này, rất mê hoặc, chưa từng xuất hiện trước mặt anh ta.

Khi đang đau lòng, buồn bã và áy náy, anh ta cũng thầm cám ơn ông trời vì cô không sao.May mà không có chuyện gì xảy ra, nếu không, anh ta cũng không biết phải đối mặt như thế nào!

Anh ta đang nghĩ, dù có xảy ra chuyện đó, anh tavẫn cần cô!

Ngay thời khắc này, anh ta biết rõ rằng mình cần cô, nhưng anh ta cũng biết ơn ông trời vì đã không để xảy ra chuyện quá nghiêm trọng.

May mà không!

Nếu thực sự xảy ra chuyện, dù anh ta không để tâm, chỉ e rằng cô sẽ để tâm!

Nhìn thấy vết thương trên trán cô, trái tim anh ta cũng đau theo.Chắc cô ấy đã tự đập đầu mình thì phải?

Bàn tay nhỏ nhắn của Tiêu Hà Hàôm chặt lấy cổ anh ta, khuôn mặt nhỏ xinh cọ sát vào đó, dường như vẫn không biết làm sao để cởi quần áo anh ta ra.

Anh ta nhìn vào những cử động trúc trắc của cô, vừa đau đớn vừa bị lôi kéo, nghĩ rằng ngay cả khi cô đang hân hoan bên dưới người anh ta, thì cô vẫn giữ lại một chút dè dặt. Còn bộ dạng can đảm như bây giờ, anh ta chưa bao giờ nhìn thấy. Thật đau lòng!

Cánh tay mảnh mai của cô quấn chặt lấy anh ta, đôi môi đỏ hơi mở ra, chủ động đu lên vai anh ta, thì thầm nhưng không có âm thanh: "Tần Trọng Hàn…"

"Em yêu, anh ở đây!" Anh ta lại một lần nữa bịt môi cô lại.

Cơ thể của cô nóng hổi, ý thức không rõ ràng. Anh ta vươn tay ra để cởi bỏ sự ràng buộc trên người mình, cũng cởi bỏ mọi ràng buộc trên người cô. Khi nơi đó của hai người chạm vào nhau, anh ta tách chân cô ra, nhìn thấy màu hồng tinh tế ở đó của cô, trái tim anh ta vẫn có cảm giác nhẹ nhõm!

Bởi vì cô thực sự không bị xâm hại bởi những kẻ đó! Mặc dù có xảy ra chuyện gì thì anh ta vẫn cần cô, nhưng sau khi chắc chắn thật sự, hòn đá trong tim anh ta mới đặt xuống được!

Cô là của anh ta, chỉ thuộc về anh ta! Không có bất kỳ bóng râm nào, cô chỉ thuộc về anh ta. Đây là sự thấp kém bên trong cơ thể đàn ông, và vẫn vui mừng tột độ.

Anh ta duỗi những ngón tay mảnh khảnh ra và từ từ vuốt ve má cô, nhẹ nhàng đến lạ thường. Và những ngón tay ấm áp đó đã làm cho Tiêu Hà Hà phải rùng mình lên từng cơn.

Cô phát ra tiếng rên rỉ như rất thỏa mãn, nhưng vẫn trong im lặng!

Cô khẽ run lên, giống như một con cừu nhỏ tội nghiệp. Cô đang vui vẻ bên dưới người anh ta, biểu hiện này là thứ dễ khơi dậy thú tính của loài vật nhất, khiến cho cơ thể Tần Trọng Hàn đầy sôi sục.

Tần Trọng Hàn thở hổn hển một cách khó khăn, hơi thở của cô cũng nặng nề, nhưng với anh ta thì nó như là một chất xúc tác, đẩy anh ta lên đến đỉnh điểm điên loạn, không thể nhịn được phải bắt đầu điên cuồng!

Tiêu Hà Hà thì thầm: "Tần Trọng Hàn…"

"Hà Hà, anh đây!"

Nhưng nó đã càng khơi dậy sự cuồng nhiệt của anh ta, làm anh ta càng cố sức hơn.

Sau một trận mây mưa như going bão, cô mềm nhũn bên dưới người anh ta.

Tuy nhiên, liều thuốc dư thừa đó khiến cô vẫn chưa thỏa mãn, chỉ vài giây sau, cô lại bắt đầu cọ xát vào người anh ta một cách hớn hở.

Tần Trọng Hàn cười không thành tiếng, vừa thỏa mãn vừa đau khổ. "Bà xã à, nếu không bị cho uống thuốc, anh mong rằng em cũng sẽ nhiệt tình như bây giờ!"

Nói rồi anh ta hôn lên môi cô, cử động của anh ta diễn ra một cách có trật tự, đối xử với cô rất dịu dàng. Từ khóe môi cô hôn thẳng xuống dưới, cắn vào cái cằm nhọn của cô, men theo đường cong nữ tính của cô xuống bên dưới, để lại trên cổ cô hàng loạt nụ hôn, ban đầu chỉ có màu hồng nhạt, rồi dần dần biến thành muôn hồng nghìn tía. Dưới sự tung hoành của môi anh ta, xương quai xanh của cũng nở ra những bông hoa đẹp nhất, như một con bướm, chầm chậm cất cánh bay lên.

Cơ thể trắng trẻo ngọc ngà của cô có hương thơm, ập vào trong thị giác và khứu giác của anh ta, càng làm tăng hứng thú của anh ta. Thì ra, anh ta vẫn chưa cảm thấy đủ khi cùng với cô, vẫn luôn khao khát cô!

Tại thời điểm này, anh ta đã trở thành một con sói, cứ cảm thấy rằng mình mới là người bị cho uống thuốc, đang đòi hỏi cô một cách cuồng nhiệt đến vậy.

Trong mắt anh ta là cô đang trần trụi, anh ta muốn nhét cô vào trong người mình. Anh ta lại tiến vào trong cô một lần nữa…

Tuy vừa làm một lần nhưng anh ta vẫn không dừng lại được. Anh ta đành phải va đập và tiến vào sâu hơn, hết lần này đến lần khác, vậy mới có thể giảm bớt ham muốn trong lòng mình.

Từ từ cảm nhận lãnh thổ tuyệt vời này, cảm nhận con đường chật hẹp của cô, cảm nhận cảm giác bị bên dưới của cô hút vào, tất cả những điều này đều có thể làm cho một người đàn ông hoàn toàn mất đi lý trí, hoàn toàn trở nên điên rồ.

Hiệu quả thuốc còn lại trong cơ thể Tiêu Hà Hà vẫn đang rất điên rồ, cô chỉ có thể cong người lên hết lần này đến lần khác để đón nhận anh ta… Trong miệng vẫn hét tên anh ta nhưng không thành tiếng.

Không biết đã qua bao lâu, cuối cùng cô cũng đã cất tiếng lên sau hàng loạt tiếng va đập: "Ưm… A…"

Cuối cùng đã nghe thấy tiếng của cô, trái tim của anh ta cũng run rẩy theo, giọng nói đẹp đẽ đó đã gợi lên ham muốn sâu sắc hơn trong trái tim anh ta.

Cô ấy tuyệt vời, cô ấy tinh khiết, cô ấy đầy mê hoặc, khiến anh ta muốn dừng lại cũng không thể, cứ điên

cuồng vì cô ấy.

"Tần Trọng Hàn..." Ý thức của Tiêu Hà Hà vẫn chưa hồi phục, cô chỉ la hét không ngừng, như thể vô thức, nhưng cũng như thể đang khao khát anh ta.

Sao cô ấy lại có một sức hút đầy ma lực đến vậy?

Nói tóm lại là điên rồ, anh ta chỉ muốn ôm cô để cùng nhau điên rồ hơn nữa.

Bên trong căn phòng rất im lặng, chỉ có tiếng thở hổn hển của họ, tiếng rên rỉ và tiếng la hét của cô, và cả điệp khúc tuyệt vời giữa họ.

Họ đang lăn qua lăn lại trên giường, ôm hôn nhau một cách điên cuồng, như thể đang say rượu, cũng như thể đang mơ, không ai có thể phân biệt được đó là thật hay ảo tưởng.

Hơi thở gấp gáp, nụ hôn đầy lửa, cảm giác nóng bỏng, trong cơn đau ngấm ngầm vẫn được trộn lẫn với chút ngọt ngào.

Mắt cô mờ đi.

Ngọn lửa tình sôi sục, quấn lấy nhau điên cuồng.

Cuối cùng, sau khi không biết đã làm bao nhiêu lần, anh ta rên lên một tiếng đầy hài lòng. Còn cơ thể mỏng manh của Tiêu Hà Hà giống như dòng nước mùa xuân, đã tan biến, cả người cũng bị ngất đi...

Hầu như là không ngừng nghỉ, Tần Trọng Hàn hơi mệt mỏi mặc quần áo vào rồi xuống khỏi giường, đắp chăn lại cho Tiêu Hà Hà rồi gọi điện cho Đỗ Cảnh, đến chỗ bác sĩ lấy thuốc khử trùng và cồn, rồi thêm một bộ quần áo cho Hà Hà, may mà Đỗ Cảnh đã chuẩn bị kỹ lưỡng từ trước. Tần Trọng Hàn khử trùng cho các vết thương trên người Tiêu Hà Hà, băng bó lại rồi mặc quần áo vào cho cô.

Sau đó hôn nhẹ lên trán cô với vẻ mặt đau khổ, rồi nói với cô bằng giọng quyến luyến, rằng anh ta sẽ trở về ngay sau khi xử lý xong mọi chuyện.

177. Chương 177

Mạc Lam Tịnh suýt nữa đã làm hại Hà Hà? Sao cô ta lại có thể tàn độc đến như vậy? Cô bé từng ngây thơ từng đi theo Lam Ảnh đó, tuy từ nhỏ đã bị tổn thương dây thần kinh mặt nên bộ dạng lúc nào cũng lạnh tanh, nhưng cô ta vẫn luôn rất tử tế mà, tại sao lại như vậy được?

“Hàn, anh đang làm gì vậy?” Tăng Ly vừa quay lại đã chạy đến chụp tay Tần Trọng Hàn lại. “Tự hành hạ mình à?”

Khó khăn lắm anh ta mới đưa được ba và chú ba về, và cuối cùng cũng biết được thì ra Bùi Lâm Xung chính là chú ba của mình, bởi vì năm xưa một số băng nhóm tranh chấp nên đã bị ba mình bắt nhốt vào tù.

Vì vậy trong nhiều năm qua, chú ba không bao giờ đặt chân vào nhà họ Tăng nửa bước.

Anh ta có thể tưởng tượng ra tính khí của ba mình, lúc nào cũng tự cao tự đại, chỉ tươi cười vui vẻ với một mình mẹ, ngoài ra thì rất nghiêm khắc với anh ta và Dương Dương. Đặc biệt là với Dương Dương, ba anh ta lúc nào cũng quản lý rất khắt khe.

Nếu không sáu năm trước Dương Dương đã bỏ nhà đi một năm, có lẽ tính khí của ông già sẽ càng tồi tệ hơn nữa!

Nhưng khi anh ta quay lại thì nhìn thấy tình hình này, đúng là giống như thấy ma vậy. “Sao anh lại tự hành hạ mình vậy? Hà Hà đã xảy ra chuyện gì rồi à?”

“Không phải Hà Hà, Hà Hà vẫn ổn!” Tần Trọng Hàn bất ngờ vì sao anh ta lại đến đây. “Là chuyện khác! Đi thôi, đi gặp vài người cùng tôi!”

“Tôi lo lắng lắm, thực sự không có gì chứ? Không ngờ Hà Hà lại là em họ của tôi!” Thảo nào cứ luôn cảm thấy hơi giống nhau.

“Người muốn hại Hà Hà là Mạc Lam Tịnh!” Tần Trọng Hàn nói với vẻ mặt tái mét.

Cuối cùng, khi Tăng Ly biết được kẻ chủ mưu đằng sau vụ bắt cóc Hà Hà lần này là Mạc Lam Tịnh, anh ta đột nhiên hét lên, vô cùng phấn khởi. “A! Vậy thì tuyệt quá! Nói cho ba tôi biết chuyện này, ông ấy sẽ nhốt cô ta vào tù! Cuối cùng không cần phải kết hôn nữa rồi, không cần phải cưới cô ta nữa rồi! Tôi được giải thoát rồi.”

Tần Trọng Hàn nhìn anh ta mà cạn lời. “Suýt chút nữa, suýt chút nữa thì Hà Hà đã bị cô ta hại chết rồi!”

“Xin lỗi, vì tôi phấn khởi quá nên không tự kiềm chế được. Nhưng chẳng phải không có chuyện gì xảy ra à? Bị một phen thất kinh hồn vía, nhưng bù lại đã nhìn thấy rõ con người của Mạc Lam Tịnh, cô ta là một người phụ nữ quá tàn độc. May mà bị phát hiện ra, nếu không, tôi cũng bị cô ta hại chết luôn rồi! Mẹ kiếp, sao sáu năm trước tôi lại đè lên cô ta làm gì chứ?”

“Còn anh thì khác chắc?” Tăng Ly nhướn mày lên, chiếc Pagani tăng tốc trên đường. “Bản tính trăng hoa, rồi thay đổi thành một người đàn ông tốt thì có gì mà ghê gớm? Nhưng dù sao anh cũng lời rồi, một đêm phong lưu mà đã lời được đứa con dễ thương như Ngữ Điền!”

“Cậu thích hả? Nếu thích thì tặng cho cậu!” Tần Trọng Hàn liếc nhìn anh ta.

“Thích chứ! Nhưng con cái nên tự sinh thì tốt hơn! Có điều nếu anh tặng cho tôi thật, tôi có thể nuôi giùm anh, dù sao tôi rất thích con nít, cũng không thiếu tiền, nuôi một đứa cũng tốt! À, giao Thịnh Thịnh cho tôi luôn đi, tôi cũng thích nó nữa, xem như song sinh. Thú vị lắm!”

“Vậy thì kết hôn sớm đi!” Tần Trọng Hàn nói. “Rồi tự đi mà sinh, đừng lãng phí hàng chục ngàn tinh trùng như vậy!”

“Sinh với ai? Với người như Mạc Lam Tịnh à?” Tăng Ly nhướn mày lên, hễ nghĩ đến chuyện Mạc Lam Tịnh đã thuê năm gã đàn ông bắt cóc Hà Hà, còn dùng cách bỉ ổi là đánh thuốc mê, anh ta liền cảm thấy ghê tởm. “Loại phụ nữ đó có chết cũng không thèm, thực sự không ngờ được mà. Anh nói xem, trước đây cô ta vẫn là một cô bé ngây thơ đi theo bên cạnh Lam Ảnh, sao bây giờ lại đáng sợ đến vậy chứ?”

Đây cũng là điểm mà Tần Trọng Hàn thấy rối rắm nhất, vì không bao giờ tưởng tượng được rằng Mạc Lam Tịnh lại khủng khiếp đến vậy. Tần Trọng Hàn im lặng, anh ta không biết phải nói gì, chỉ cảm thấy trong tim băng giá.

“Tóm lại tôi không muốn kết hôn đâu!” Tăng Ly lắc đầu lần nữa. “Tôi sẽ không bao giờ kết hôn với Mạc Lam Ảnh đâu!”

Nói rồi, trong đầu anh ta đột nhiên xuất hiện mặt khuôn mặt nhỏ bé đầy sức sống, đôi khi khuôn mặt nhỏ bé đó cứ nhìn anh ta, lúc nào cũng muốn nói gì đó nhưng lại thôi, dường như có nỗi niềm khó nói.

Lắc đầu thật mạnh! Này, sao tự nhiên lại nhớ đến Dương Dương? Phải ha, cô bé đó bây giờ đang ở đâu ta? Đã gọi một cuộc điện thoại, bây giờ gọi lại một lần nữa, nhưng đã khóa máy!

Anh ta không muốn giống như sáu năm trước, cô ấy đột nhiên biến mất trong một năm, không ai tìm thấy. Nghĩ vậy, anh ta không tránh khỏi lo lắng.

Mạc Lam Tịnh không ngờ rằng mình sẽ bị người khác kiểm soát, không ngờ rằng kế hoạch của mình mới đó mà bị gián đoạn quá nhanh, cô ta muốn gọi cho Mao Chi Ngôn, nhưng điện thoại cũng bị tịch thu mất.

Còn trong phòng khách của căn biệt thự này, người đàn ông với khuôn mặt lạnh lùng đó đang nhìn vào cô ta. Cô ta không dám cử động, hoảng sợ bởi cảm giác lạnh lùng toát ra từ trên người của người đàn ông kia.

Vừa bước vào cửa, Tần Trọng Hàn đã chào hỏi Phong Bạch Dật.

“Người đâu?”

Phong Bạch Dật không nói gì, chỉ đưa mắt về phía ghế sofa. Tần Trọng Hàn liền nhìn thấy Mạc Lam Tịnh

đang ngồi ở đó, nhất thời có một số cảm xúc phức tạp.

Tức giận, thương tiếc. Là điều gì đã làm cho chị em của họ trở thành những người hoang tưởng đến vậy?

Mạc Lam Tịnh cũng ngước mặt lên, nhìn thấy Tần Trọng Hàn và Tăng Ly, trên mặt cô ta lóe lên một chút hoảng sợ, rồi khựng người lại rồi nói với Tăng Ly. "Tăng Ly, anh mau đưa em đi khỏi đây, người này đang giam giữ em một cách phi pháp!"

Tăng Ly rùng mình. Đưa cô ta đi? Trừ khi anh ta không muốn sống nữa!

Mạc Lam Tịnh chạy qua, tư thế như muốn ôm lấy Tăng Ly. Tăng Ly liền né người qua, rồi trốn sau lưng Tần Trọng Hàn. "Lam Tịnh, có gì cô cứ nói, đừng đến gần tôi, tôi đụng vào sẽ bị dị ứng!"

Rõ ràng, anh ta không muốn ôm cô ta, không muốn chút nào.

Mạc Lam Tịnh ngây người ra, nghiến chặt răng và không nhúc nhích nữa, nhưng đôi mắt lạnh như băng.

Tần Trọng Hàn nhìn cô ta, anh ta đứng dưới hoàng hôn, được bao quanh bởi ánh mặt trời màu vàng, có hơi không thật, nhưng vẻ lạnh lùng đó vẫn cảm nhận được rõ ràng. Toàn thân anh ta toát ra một luồng khí lạnh.

"Tại sao?" Tần Trọng Hàn lặng lẽ hỏi.

Mạc Lam Tịnh hơi ngây ra, tay siết chặt thành nắm đấm rồi liếc nhìn Tăng Ly đang đứng sau anh ta, híp mắt lại. Anh ta đang trốn tránh, cô ta biết là anh ta vẫn sẽ trốn tránh mà.

Sáu năm rồi, mà anh ta vẫn còn trốn tránh cô ta?

Tăng Ly cũng nhìn vào cô ta, trong mắt đầy bối rối, không sao tin được rằng một đêm tuyệt đẹp của anh ta vào sáu năm trước lại là cùng với người phụ nữ đáng sợ như Lam Tịnh. Anh ta cười cười, rồi nói với vẻ không tự nhiên: "Lam Tịnh, cô đừng nhìn tôi như vậy nữa, tôi thực sự rất sợ ánh mắt của cô!"

Phong Bạch Dật đang đứng hút thuốc bên cạnh, phả ra làn khói trắng. "Hai người xử lý đi ha, tôi phải đi rồi!"

Tần Trọng Hàn gật đầu. "Cám ơn cậu!"

Phong Bạch Dật vỗ vỗ vai Tần Trọng Hàn, hai người nhìn nhau. "Có gì thì cứ gọi tôi!"

“Được!” Tần Trọng Hàn gật đầu một lần nữa.

Trong nhà chỉ còn lại Tần Trọng Hàn, Tăng Ly, và Mạc Lam Tịnh.

“Tại sao?” Đôi mắt sắc bén của Tần Trọng Hàn sâu như biển, khiến người ta không thể lờ nó đi được, làm Mạc Lam Tịnh phải giật mình.

Bởi vì, bởi vì tôi ghét Tiêu Hà Hà, ghét cô ta đã sinh con cho anh, cướp mất hạnh phúc vốn dĩ thuộc về chị hai tôi!” Mạc Lam Tịnh hét lên. Cô ta mím chặt môi, trên mặt lộ ra vẻ điên rồ và ghen ghét không thể diễn tả được. “Tại sao cô ta lại có được hạnh phúc dễ dàng đến vậy? Tại sao? Còn tại sao tôi và chị hai đều phải chịu đựng sự giày vò này?”

“Lam Tịnh!” Tăng Ly khẽ hét lên, bộ dạng này của cô ta đúng là làm cho người khác phải lo lắng, đặc biệt là sau khi Lam Ảnh bị bệnh, còn mẹ của họ lại qua đời vì bệnh tâm thần. Anh ta nhìn thấy cô ta như vậy, cũng lo lắng rằng cô ta cũng đã bị bệnh luôn rồi.

Hai mắt Tần Trọng Hàn nhíu lại, quan sát kỹ càng Mạc Lam Tịnh. Cô em gái mà anh ta đã từng chăm sóc trong một thời gian dài, tại sao lại hoang tưởng đến vậy?

Ánh mắt của anh ta, vào lúc này giống như một lưỡi dao sắc bén, khóa chặt lấy cô ta.

Mạc Lam Tịnh có một thoáng né tránh, rồi sau đó nhìn vào anh ta với vẻ kiên quyết, hét lên: “Tôi thấy chướng mắt khi cô ta được hạnh phúc, nên muốn hủy hoại cô ta!”

“Cô không sợ bị ngồi tù à?” Giọng nói lạnh lùng của Tần Trọng Hàn xuyên qua không trung và lặng lẽ vang vọng.

Ầm một tiếng, vẻ mặt điên đồ của Mạc Lam Tịnh bỗng có chút hoảng hốt, rồi vội vàng lắc đầu và nói: “Tôi không muốn ngồi tù, tôi không ngồi tù! Tại sao tôi phải ngồi tù? Tôi phải chăm sóc cho chị hai của tôi! Tăng Ly, anh từng nói sẽ cưới em mà, anh không được nuốt lời, em muốn kết hôn với anh!”

“Lam Tịnh, cô bình tĩnh đi!” Tăng Ly vẫn còn chút tội lỗi, nhưng vẫn lắc đầu. “Xin lỗi, tôi nghĩ tôi thật sự không thể kết hôn với cô!”

“Anh nói lời mà không giữ lời!” Mạc Lam Tịnh trợn trừng mắt nhìn anh ta, rồi hét to: “Em đã chờ đợi anh nhiều năm như vậy, vậy mà anh lại không cần em?”

“Lam Tịnh, đêm đó là một sai lầm!” Tăng Ly cảm thấy lồng ngực mình nặng nề. “Với lại bây giờ cô đã bị ba tôi để mắt tới, e rằng cô phải bị ngồi tù thật rồi. Nhưng may mà cô chưa gây tổn thương cho Hà Hà, nên chắc sẽ không ở trong đó lâu đâu.”

Mạc Lam Tịnh loạng choạng cả người rồi lắc đầu, lắc đầu một cách điên cuồng. “Không! Tôi không ngồi tù đâu. Không! Tôi hận các người! Tôi hận Tần Trọng Hàn anh, hận Tiêu Hà Hà, hận Tăng Ly, hận Tăng Dương Dương! Tôi hận các người! Ha ha ha ha…”

Tăng Ly kinh ngạc nhìn vào Mạc Lam Tịnh. “Tại sao cô lại hận Dương Dương? Dương Dương có đụng gì đến cô đâu?”

“Ha! Cô ta không đụng đến tôi?” Mạc Lam Tịnh đột nhiên cười phá lên, rất điên rồ, rồi vẻ mặt lại hơi chua chát, có chút đau khổ. Sự đau khổ quấn chặt trong tim, đập nát mọi hy vọng của cô ta.

Nhưng dù có thế nào, Tăng Ly cũng không nhìn cô ta lấy một cái, chưa từng có ai nhìn vào cô một cái đúng nghĩa!

“Phải! Tại sao cô lại hận Dương Dương?” Tăng Ly nhướng mày lên, thấy rất khó hiểu.

“Tôi không nói cho anh biết đâu! Ha ha ha ha…” Mạc Lam Tịnh tiếp tục cười lớn.

Nếu không có Tăng Dương Dương, nếu không có người phụ nữ đó, cô ta sẽ là tất cả của anh ta, Tăng Ly sẽ thích cô ta. Nhưng bởi vì Tăng Dương Dương, nên Tăng Ly không bao giờ thích mình.

Tăng Ly nhìn cô ta bằng ánh mắt không hiểu, rồi lại nhìn sang Tần Trọng Hàn. Anh ta cũng không biết Mạc Lam Tịnh đang nói gì.

“Ha, Tăng Ly, anh không thích tôi chứ gì?” Mạc Lam Tịnh đột nhiên nghiêm nghị hẳn lên.

Trong lòng Tăng Ly bỗng thoáng qua một nỗi kinh hoàng, bởi vì đôi mắt của cô ta thực sự quá đáng sợ, nhưng anh ta vẫn không thể lừa dối bản thân. Đau dài chi bằng đau ngắn, nên anh ta đã cắn răng mà gật đầu. “Phải, tôi chưa bao giờ thích cô!”

“Tôi biết anh sẽ không bao giờ yêu tôi mà!” Đôi mắt của Mạc Lam Tịnh trở nên hung tợn, rồi hét lên đầy khó chịu với Tăng Ly. “Tăng Ly, những thứ mà tôi không thể có được, thì người khác cũng đừng mong có được nó, Tăng Dương Dương lại càng không. Cho dù biết trước sẽ bị đày xuống địa ngục, tôi cũng phải kéo anh và Tăng Dương Dương đi chung. Ha ha ha ha… Trong năm năm qua, chắc cô ta phải đau đớn hơn sống trong địa ngục nữa…”

Giọng điệu ảm đạm vừa lạnh lùng vừa điên rồ, trong mắt Mạc Lam Tịnh lóe lên vẻ tuyệt tình cuối cùng. “Hừ! Muốn bắt tôi ngồi tù? Được thôi! Tôi sẽ vào tù! Đưa tôi đi đi!”

Tăng Ly không hiểu. “Cô đang nói cái gì vậy?”

178. Chương 178

Ánh mắt Tần Trọng Hàn long lên sòng sọc, đột nhiên nhớ ra điều gì đó, câu nói cuối cùng của Mạc Lam Tịnh làm anh ta sững sờ. "Bí mật gì? Lam Tịnh có bí mật gì?"

Lúc này, chuông điện thoại của Tần Trọng Hàn đột nhiên reo lên, là Đỗ Cảnh gọi tới. "Hà Hà tỉnh rồi hả?"

"Tần Trọng Hàn, mau về đây, Hà Hà tự tử rồi!" Đỗ Cảnh vội vàng nói một câu, làm cho Tần Trọng Hàn sợ muốn chết.

Tần Trọng Hàn nhận được cuộc gọi đó liền vội vã chạy về, nhìn thấy cả người Tiêu Hà Hà đang run rẩy, đầu tóc đầm đìa mồ hôi làm ướt cả cái chăn dày, dù Đỗ Cảnh nói gì thì cô cũng rất tuyệt vọng, ánh mắt trống rỗng khiến ai nhìn thấy cũng phải lo.

Tim Tần Trọng Hàn như muốn nhảy ra ngoài, vừa lo lắng vừa bất lực. Hà Hà, cô bé ngốc nghếch này, sao cô lại tưởng là người khác chứ? Anh ta đã ghé sát tai cô để gọi tên cô rất nhiều lần còn gì, tuy lúc đó ý thức của cô không tỉnh táo, nhưng anh ta cứ tưởng sau đó cô đã biết rồi!

Tiêu Hà Hà ngước mắt lên nhìn anh ta một cái thật nhanh rồi lại cúi xuống. Khuôn mặt nhỏ đẫm lệ đó làm cho trái tim Tần Trọng Hàn đau nhói theo.

"Có chuyện gì vậy? Hà Hà, sao em khờ quá vậy?" Đến lúc này Tần Trọng Hàn cũng không tin Hà Hà lại ngốc đến vậy, cô đã tự tử, tại sao lại vậy chứ?

Vừa nghe thấy giọng của Tần Trọng Hàn, cả người Tiêu Hà Hà run lên bần bật, cúi gầm mặt xuống. Cô đang sợ, đang áy náy, cô không dám nhìn vào anh ta.

Cô chỉ nhớ mình đã bị năm người đó chích thuốc, chỉ nhớ mình đã đập đầu vào thành giường, còn sau đó, sau đó cô không nhớ gì nữa cả!

Nhưng sau khi cô tỉnh lại, cảm giác trên cơ thể và sự đau đớn ở giữa hai đùi đã khiến cô nhận ra mình đã trải qua chuyện gì.

Nhất định là cô đã bị người ta chà đạp!

Nhất định là vậy!

Nhưng hình như cô nhớ mang máng rằng người đó là Tần Trọng Hàn mà, nhưng khi tỉnh lại thì không thấy anh ta đâu cả. Cô bắt đầu tưởng rằng đó là ảo giác, lúc đó vì bản thân quá tuyệt vọng nên mới tưởng tượng đang cùng với Tần Trọng Hàn. Đúng là cô đã làm chuyện đó với người khác rồi, cô không còn sạch sẽ nữa!

Nên khi vừa tỉnh lại, nghĩ rằng mình đã bị năm gã đàn ông thay nhau hãm hiếp, cô không còn mặt mũi để sống nữa, không chần chừ gì mà lao thẳng ra ngoài, vì cô thật sự không muốn sống nữa! Kết quả là cô lao thẳng xuống biển, và được Đỗ Cảnh đuổi theo cứu sống.

Anh ta nói rằng đó là Tần Trọng Hàn chứ không phải người nào khác, nhưng cô nghĩ rằng Đỗ Cảnh chỉ đang an ủi cô. Cảm giác đau đớn trên người cô rõ ràng như vậy, sao có thể là do một mình Tần Trọng Hàn gây ra được?

Nhất định là đã bị năm gã đàn ông đó chà đạp! Có nói sao thì cô vẫn không tin, chỉ nghĩ rằng Đỗ Cảnh đang an ủi mình. Chắc chắn đã xảy ra chuyện đó, cô không còn mặt mũi để sống nữa!

Tần Trọng Hàn đau đớn đi đến, rồi thở dài.

"Cô ấy không tin là không có chuyện gì xảy ra. Sau khi tỉnh lại, cô ấy tưởng mình đã bị những kẻ xấu đó chà đạp. Tôi đã nói với cô ấy là không có, nhưng cô ấy không tin!" Đỗ Cảnh giải thích: "Anh nói với cô ấy đi!"

Đỗ Cảnh ra ngoài, nhường không gian lại cho hai người.

Tất cả những tiếng ồn ào bỗng trở nên im lặng.

Tần Trọng Hàn đi đến cạnh giường và ngồi xuống, còn Tiêu Hà Hà thì co rúm người lại một cách vô thức. "Không, đừng!"

Tần Trọng Hàn bỗng giơ hai tay ra và ôm lấy cô, thở dài một cách bất lực. "Hà Hà, ngẩng đầu lên!"

Cô sợ đến mức nhắm chặt mắt lại, cảm thấy mình không còn mặt mũi nào để nhìn anh ta. "Không, Tần Trọng Hàn, anh đi đi! Em biết đã có chuyện xảy ra, em biết… Em nhơ nhớp rồi!"

Cô đã trở thành hoa tàn liễu rũ, nước mắt đã đong đầy trong mắt.

"Mở mắt ra!" Tần Trọng Hàn hạ giọng và nói: "Anh thật sự muốn đánh vào đít em một cái quá! Ai cho em suy nghĩ lung tung như vậy? Là anh hay người khác, em thật sự không nhận ra à? Em muốn chọc cho anh tức chết có phải không? Sao lại nghĩ đó là người khác? Anh sẽ cho phép người khác đụng đến em à?"

Cô chớp chớp đôi mi cong và dài rồi từ từ mở mắt ra. Trong lớp sương mù bao phủ, Tiêu Hà Hà hoảng hốt khi nhìn thấy một khuôn mặt quen thuộc. Liệu cô có nên tin không?

Anh ta cũng quá ngang ngược, nắm thật chặt hai vai cô, luồng sức mạnh đó như thể muốn bóp nát vai cô vậy.

"Không ngờ mới chỉ xảy ra chút chuyện thôi mà em đã muốn bỏ trốn hay muốn chết. Tiêu Hà Hà, em có còn là cô gái không sợ bất cứ điều gì mà anh từng quen không?" Giọng nói trầm và đầy lôi cuốn quen thuộc vang lên, kèm theo nhiều cảm xúc phức tạp và cơn giận dữ ngấm ngầm.

Tiêu Hà Hà cắn chặt môi rồi ngẩng mặt lên, không biết có nên tin anh ta hay không, chỉ nhìn thấy đôi mắt sâu thẳm và đẹp đẽ đó. "Em không cần anh an ủi em. Không, mọi người đều đang gạt em!"

"Tiêu Hà Hà, anh nói cho em biết, em không bao giờ trốn thoát được đâu, dù anh sẵn lòng để cho em đi, nhưng ông trời cũng sẽ đưa em đến trước mặt anh! Không ngờ em lại muốn tự tử? Em muốn chọc anh tức chết phải không?" Anh ta trợn mắt nhìn cô, gân xanh nổi đầy trên mặt, có thể thấy anh ta lo lắng và sợ hãi đến dường nào.

"Em… Em nhơ nhớp rồi!" Cô lắc đầu, răng cắn chặt vào môi.

"Không được cắn môi, đây là quyền lợi riêng của anh!" Anh ta đột nhiên hôn cô, cô ngây người ra và phản kháng trong vô thức. Cô giãy giụa cả người, muốn rời khỏi vòng tay của Tần Trọng Hàn, nhưng anh ta lại ôm cô thật chặt.

"Cô bé ngớ ngẩn, không hề xảy ra chuyện gì cả, em vẫn trong trắng không chút tì vết mà! Là anh, luôn luôn là anh! Vừa rồi em đã ngủ thiếp đi, còn anh đi giải quyết tên hung thủ, nên đã nhờ Đỗ Cảnh canh chừng em! Không tin thì em hỏi Tăng Ly, hỏi Đỗ Cảnh, hỏi Phong Bạch Dật, cả ba em nữa, và cả cảnh sát, em thực sự không bị gì cả! Sao ngay cả những lời anh nói mà em cũng không tin vậy chứ?" Anh ta nói rất khẽ với giọng nhẹ nhàng.

"Em…" Có một nụ cười ảm đạm lộ ra trên khóe môi cô. "Anh không cần phải an ủi em nữa! Em biết mọi người đã thông đồng với nhau. Tần Trọng Hàn, em không còn mặt mũi để sống tiếp nữa!"

"Chết tiệt!" Tần Trọng Hàn hơi tức giận, đôi lông mày lưỡi mác nhíu chặt lại. "Là anh, là anh, không có ai cả! Tại sao em lại không tin chứ?"

Tiêu Hà Hà không cử động, cô vùi đầu vào cánh tay và không chịu ngẩng đầu lên. Chắc chắn là cô đã nhơ nhớp rồi, Tần Trọng Hàn chỉ đang an ủi cô thôi. Cô rất cảm động, rất muốn khóc lớn lên, nhưng không thể khóc được.

Tần Trọng Hàn siết chặt hai vai của Tiêu Hà Hà, buộc cô phải ngẩng đầu lên nhìn anh ta. Nước mắt của Tiêu Hà Hà cứ tuôn ra nhưng vẫn không chịu ngước mắt lên. Tần Trọng Hàn thấy cô đau lòng như vậy, đành phải nói: "Rốt cuộc em muốn thế nào? Sao em lại không chịu tin anh? Nhìn vào mắt anh nè, em có thấy lúc này anh đang mệt mỏi quá độ vì đã làm chuyện đó quá nhiều lần không?"

Cô hơi ngây người ra, rồi sau đó đã chịu ngẩng mặt lên. Trong đôi mắt đẫm lệ lờ mờ, cô nhìn thấy trong đáy mắt của anh ta đầy tia máu đỏ ngầu, còn khuôn mặt thì hơi tiều tùy, trông rất mệt mỏi. Nhưng trước đây, khi anh ta làm xong chuyện đó, chẳng phải luôn tinh thần phấn chấn à?

Khóe mắt cô lại đỏ lên, rồi lắc đầu. “Không phải, anh không cần phải an ủi em nữa. Lúc trước lần nào anh cũng rất phấn chấn, chưa từng mệt mỏi như vậy bao giờ!”

Cô nấc nghẹn, lời nói của cô tràn đầy đau buồn và tuyệt vọng. “Tại mọi người tốt bụng thôi! Tần Trọng Hàn, anh không cần phải để bản thân chịu thiệt đâu, làm gì có người đàn ông nào chịu đựng được chuyện đó!”

“Hà Hà, thật đó! Này!” Tần Trọng Hàn thực sự muốn đánh cho cô tỉnh táo lại, trái tim anh ta đầy đau đớn, và cả nỗi chua chát cố kìm nén. “Cô gái ngốc nghếch, anh gạt em làm gì? Có khi nào anh gạt em chưa? Thực sự là anh mà!”

Nhưng Tiêu Hà Hà vẫn không tin.

Một lần nữa ngạc nhiên, Tần Trọng Hàn chỉ có thể hét lên: “Đỗ Cảnh, Tăng Ly, hai người vào đây!”

Cửa mở ra!

Đỗ Cảnh và Tăng Ly xuất hiện ở cửa, Tăng Ly cũng đã được Đỗ Cảnh cho biết lý do về chuyện của cô. “Hà Hà, sao em lại ngốc đến vậy hả? Khi tụi anh đến nơi, em vừa bị ngất đi, chính Hàn đã bồng em về đây đó!”

Những lời của Tăng Ly vốn là để làm sáng tỏ sự hiểu lầm, nhưng Tiêu Hà Hà lại lắc đầu. “Mọi người đã bàn bạc trước với nhau! Anh Tăng, anh không cần phải an ủi tôi đâu! Tôi biết mọi người đều vì muốn tốt cho tôi, nhưng tôi không còn mặt mũi nào để sống nữa…”

“Chết tiệt!” Tần Trọng Hàn vẫy tay. “Hai người ra ngoài đi!”

Anh ta quyết định sẽ tự mình làm rõ, anh ta nhất định phải chứng minh được đó là mình. Chết tiệt! Là anh ta đã cùng cô làm chuyện đó thật mà trời!

Khi trong phòng chỉ còn lại hai người một lần nữa, Tần Trọng Hàn nhìn chằm chằm vào Tiêu Hà Hà, rất lâu vẫn không nói gì. Anh ta thực sự ước gì mình có thể chạy vào trong đầu cô, để xem cô đang suy nghĩ những gì.

Tần Trọng Hàn nhìn cô, vừa đau lòng vừa buồn cười. Sao người phụ nữ nhỏ bé của anh ta lại khờ đến vậy chứ? Khờ đến mức bướng bỉnh! Anh ta chỉ nhìn cô như vậy, nhìn mãi làm cô cảm thấy tội lỗi, nhìn mãi làm cô không biết phải làm gì.

Sau đó, cô không nhịn được phải hỏi: “Anh thực sự không gạt em sao?”

“Em nhìn anh có giống như đang nói dối không?”

Tiêu Hà ngước mắt lên nhìn anh ta thật kỹ, trên mặt anh ta dường như cũng không có biểu cảm tuyệt vọng, cũng không giống có cảm giác đã bị cắm sừng. Vừa rồi, ánh mắt của Đỗ Cảnh và Tăng Ly hình như cũng không có gì phức tạp cả. Lẽ nào cô thực sự không làm chuyện đó với người khác?

Chẳng lẽ người đó vẫn luôn là Tần Trọng Hàn sao?

Anh ta chỉ nhìn cô, không nói gì.

Sự im lặng của anh ta khiến cô cảm thấy lúng túng, cũng chỉ có thể nhìn lại anh, tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Cô hỏi với giọng run rẩy: "Là anh thật hả? Thật sự không xảy ra chuyện không hay à?"

Anh ta vẫn nhìn cô.

"Tần Trọng Hàn?" Cô cao giọng.

Anh ta đột nhiên đi đến, hất cái chăn ra khỏi người cô, cô vội vàng kéo lại. Sao anh ta lại giở chăn ra? Cô còn chưa mặc quần áo gì, vì quần áo đã bị ướt hết. Cô ra sức kéo cái chăn để che mình lại.

Nhưng anh ta vẫn kéo ra được, ngồi trên mép giường nhìn cô như một vị thần.

Những ngón tay thay nhau lướt trên má cô, giọng nam khàn vang vọng trong căn phòng yên tĩnh. "Cô bé ngớ ngẩn, những nụ hôn trên người em mà do người khác tạo ra à? Người khác có dịu dàng được như anh không? Em chắc chắn trên người em là những nụ hôn chứ không phải những dấu cắn không? Hay em nghĩ anh không thể bì với năm gã đó, không thể làm em thỏa mãn? Em đang xem thường anh có phải không? Bà xã à, anh đang rất giận, em không tin anh!"

"Thật sự là anh à?" Tiêu Hà Hà lại kéo chăn lên che mình lại, những nụ hôn trên người cô thực sự không giống như bị ngược đãi, cô không tin những kẻ đó lại tốt bụng không làm tổn thương đến cô. Trên người cô, ngoại trừ dấu lằn do dây cột trên tay và chân, còn lại trông có vẻ đều không nghiêm trọng, có thể thấy rằng những dấu hôn đó vẫn rất dịu dàng!

Trong lúc cô còn đang ngây ra, anh ta lại cúi người xuống gần cô, đôi môi mỏng và lạnh bịt chặt miệng cô lại.

"Có phải em nên bị phạt một chút không?" Thì thầm thành tiếng, môi anh ta đã mút chặt lấy môi cô mà không hề khách sáo, chớp mắt đã cạy răng và lưỡi của cô ra để hôn vào nơi sâu nhất.

"Ưm…" Hơi thở quen thuộc bao quanh cô, khiến trái tim cô an yên hơn nhiều.

Anh ta vén chăn ra, cơ thể rắn chắc đè lên người cô.

Cô bỗng hoảng hốt. “Đừng! Đừng làm vậy! Tần Trọng Hàn!”

Anh ta cắn lên môi cô: “Em đúng là đáng bị đánh! Em chỉ có thể là của anh thôi. Có phải chưa bị người khác ăn nên hơi thất vọng không?”

“Thật sao?” Cô bắt đầu tin, có lẽ thực sự là không. Cô nhớ man mán rằng anh ta đã gọi tên cô, và bên tai cô cứ luôn nghe thấy giọng nói của anh ta.

179. Chương 179

“Cô gái ngốc nghếch, bây giờ tin anh rồi chứ?” Tần Trọng Hàn ôm cô, nằm nghiêng bên cạnh cô. Thật sự buồn ngủ quá, nhưng lại không có thời gian, còn quá nhiều chuyện đang chờ anh ta giải quyết.

“Ừm!” Tiêu Hà Hà gật đầu, hít một hơi thật sâu, và cuối cùng cũng thư giãn hơn.

“Anh phải đi ra ngoài một chút!” Anh ta nói. “Có quá nhiều chuyện cần anh đích thân xử lý. Để anh nhờ Đỗ Cảnh chở em về nhà, chịu không?”

“Ừm!” Tiêu Hà Hà đột nhiên nhớ ra điều gì đó liền hỏi: “Mấy… Mấy người đó thực sự không đụng vào em phải không?”

“Không!” Anh ta nói chắc chắn.

“Vậy… Vậy họ là ai? Tại sao lại làm chuyện đó với em? Em đâu có đụng gì đến họ!” Cô thực sự không biết mấy người đó ở đâu ra, cô rất sợ hãi, trong lòng đã có bóng râm.

“Là Mạc Lam Tịnh, cô ta hơi hoang tưởng, nhưng cô ta đã bị bắt nhốt ở đồn cảnh sát rồi! Bây giờ em vẫn chưa thể ra ngoài, hãy về nhà, rồi ngoan ngoãn ở trong nhà. Anh nói không cho em ra ngoài thì em không được ra ngoài, em phải nghe lời, hiểu không?”

“Mạc Lam Tịnh, cô ấy…” Tiêu Hà Hà không dám tin sao cô ta lại có thể tàn độc đến vậy, rồi nhớ lại hình như có một người phụ nữ đeo mặt nạ đã lạnh lùng thúc giục mấy gã đó hãm hiếp cô, trong tim cô chua xót, hơi co quắp lại vì sợ. “Tại sao cô ấy lại đối xử với em như vậy?”

“Cô ta đã trở nên hơi hoang tưởng, luôn canh cánh trong lòng chuyện của Lam Ảnh! Có lẽ cô ta và Lam Ảnh cũng giống như mẹ của họ, mắc bệnh tâm thần di truyền. Anh lo cô ta sẽ tiếp tục gây sự vô cớ, gây ra bất lợi cho chúng ta.” Tần Trọng Hàn khóa chặt mắt mình trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiêu Hà Hà. “Em có trách anh không?”

“Trách anh chuyện gì?” Cô không hiểu.

“Chỉ giao Lam Tịnh cho cảnh sát.” Anh ta nói rồi nhìn cô với ánh mắt sâu thẳm.

Tiêu Hà Hà không nói gì, chỉ cần nghĩ tới chuyện mấy người đó suýt nữa thay phiên nhau hãm hiếp mình, cô liền cảm thấy hạng người như Mạc Lam Tịnh đúng là bệnh hoạng đến đáng sợ. Cô chỉ nói với giọng buồn bã: “Nếu cô ta bị bệnh tâm thần thật, vậy thì e rằng luật pháp cũng không làm gì được cô ta, có lẽ sẽ còn có lần sau nữa. Em không muốn làm gì cô ta, chỉ sợ rằng sẽ xảy ra chuyện như vậy một lần nữa.”

Nỗi hoảng sợ trong mắt cô làm cho tim Tần Trọng Hàn đau nhói, anh ta hơi ngây ra rồi nhíu mày lại. Phải! Nếu xảy ra một lần nữa… Tần Trọng Hàn lắc đầu” “Không đâu, Hà Hà, anh sẽ xử lý ổn thỏa, hãy tin anh!”

Tiêu Hà Hà gật đầu, ánh mắt hơi hoảng loạn. Anh ta làm sao xử lý ổn thỏa đây? Giết chết Mạc Lam Tịnh chăng? Cô lắc đầu. Không đâu, Mạc Lam Tịnh hôm nay có thể thuê năm người đàn ông làm chuyện đó với cô, vậy còn lần sau thì sao? Lần này đối xử với cô như vậy, còn lần sau thì sao? Không biết chừng lần sau cô ta sẽ đối phó với con của cô, nếu cô ta vẫn tiếp tục hoang tưởng như vậy. Tiêu Hà Hà không dám tưởng tượng tiếp nữa, đột nhiên cô cảm thấy rất sợ hãi.

“Điện thoại! Điện thoại đâu?” Tiêu Hà Hà vội vàng nói: “Em muốn gọi điện thoại!”

“Gọi cho ai?” Tần Trọng Hàn hỏi với vẻ không hiểu, nhưng vẫn đưa điện thoại của mình cho cô.

Nhìn thấy bộ dạng nôn nóng của cô lúc này, anh ta thấy hơi lo.

“Gọi cho ba em.” Tiêu Hà Hà hoảng hốt nói. Lúc này cô nhớ đến ba, nhớ đến các con, nên đã gọi thẳng cho Bùi Lâm Xung. “Em muốn nhờ ba đến đón các con và bảo vệ chúng. Em muốn về nhà ở bên cạnh họ, em không muốn xảy ra chuyện gì nữa cả. Tần Trọng Hàn, em sợ lắm!”

Bàn tay đang nắm điện thoại của cô siết chặt hết mức có thể. Anh ta nhìn thấy bàn tay nhỏ nhắn của cô trắng bệch vì cố sức, trong tim bỗng nhói đau.

“Ba ơi, là con đây!” Giọng Tiêu Hà Hà run rẩy.

“Hà Hà, bây giờ ba đang ở ngoài đường, ba vừa xử lý xong chuyện ở sở cảnh sát. Con yên tâm, ba sẽ cho người thiến bọn chúng, để bọn chúng phải làm thái giám cả đời. Chuyện gì mà pháp luật không lo được, ba sẽ chống lưng cho con, không ai có thể làm tổn thương con gái của ba!” Bùi Lâm Xung vừa nghe máy liền xổ luôn một tràng. “Con gái ngoan, con không sao thật chứ?”

Trong lòng Tiêu Hà Hà bỗng thấy rất ấm áp, cô biết mình thật đúng đắn khi gọi cho ba. “Ba à, con không sao, may mà không sao!”

Nhưng vết thương trên trán vẫn còn hơi đau, nhhưng cô hoàn toàn không quan tâm đến nó chút nào. “Ba à, con có thể xin ba một việc không?”

Cô dùng từ “xin” này, không chỉ làm Bùi Lâm Xung đau lòng, mà ngay cả Tần Trọng Hàn cũng chua xót theo. Giọng cô run run khi nói ra từ “xin” này, làm trong tim Tần Trọng Hàn không biết có bao nhiêu cảm xúc.

“Hà Hà, con đừng nói với ba như vậy. Con nói đi, những gì con yêu cầu thì ba đều làm được!” Bùi Lâm Xung hứa ở đầu bên kia điện thoại.

“Dạ, con cám ơn ba. Ba có thể giúp con đón Ngữ Điền và Thịnh Thịnh về nhà không? Con sợ chúng cũng sẽ bị làm hại, con sợ lắm! Được không ba?” Giọng cô vẫn rất khiêm tốn.

Lời nói của cô khiến Tần Trọng Hàn ngây người ra, rồi vô thức nhìn vào cô, trong lòng hơi ngạc nhiên. Hà Hà, cô ấy không tin tưởng mình sao?

Hình như cô ấy không tin rằng mình có thể xử lý tốt, vậy nên cô ấy mới cầu xin Bùi Lâm Xung, vậy mà cũng không nói trước với mình. Là anh ta đã khiến cô quá thất vọng rồi sao? Trong tim anh ta thầm tự trách, khóe mũi cay cay.

“Được, ba sẽ kêu người đến nhà họ Tần đón bọn trẻ về. Con đừng sợ, tất cả đã có ba. Mấy hôm nay tạm nghỉ học đã, chờ bắt được hung thủ thực sự đứng sau đã rồi tính!”

“Ba, cám ơn ba!” Trong tim Tiêu Hà Hà rất ấm áp, khóe mắt chợt đỏ lên. “Vậy thì con yên tâm rồi!”

“Ba sẽ đến biệt thự ngay, đón con về nhà.”

“Dạ!” Tiêu Hà Hà gật đầu.

Sau khi cúp máy, cô thấy Tần Trọng Hàn đang nhìn cô bằng ánh mắt phức tạp, nhất thời cô hơi ngạc nhiên, sau đó mới chợt nhận ra rằng mình làm vậy rõ ràng là không tin tưởng ở Tần Trọng Hàn rồi còn gì?

Hoặc giả đúng là có chút không tin, hoặc là không phải không tin, mà vì lo rằng khi xử lý chuyện của chị em nhà họ Mạc, Tần Trọng Hàn sẽ có chút ngần ngại. Cô thực sự sợ hãi lắm rồi, lần này cô không xảy ra chuyện gì, nhưng ai có thể đảm bảo lần sau cũng sẽ được may mắn như vậy?

Vẻ mặt của Tần Trọng Hàn rất phức tạp, thậm chí còn lộ rõ vẻ tự trách sâu sắc, vẫn nhìn vào Tiêu Hà Hà như vậy. “Anh xin lỗi!”

Đôi tay mạnh mẽ của anh ta đã bao quanh và ôm chặt cô. Cô ngửi thấy mùi thuốc lá quen thuộc, mùi khiến cô nhớ nhung, khiến cô lưu luyến vòng tay ấm áp. Cô lí nhí giải thích: “Tần Trọng Hàn, không phải

em không tin anh, mà em sợ! Em sợ Mạc Lam Tịnh tự nhiên lại xuất hiện, tự nhiên lại làm ra chuyện gì đó với mẹ con em. Em sợ!"

"Anh hiểu!" Giọng nam khàn khàn của anh ta vang lên, gần đến mức chạm vào tim gan.

Khóe mắt của Tiêu Hà Hà hơi ướt, rồi lắc đầu. "Nếu còn xảy ra chuyện gì nữa, chắc em chỉ có con đường chết mà thôi. Em không thể để cho các con gặp bất trắc được, em xin lỗi! Hãy tha thứ cho sự ích kỷ của em, em không dám mạo hiểm nữa."

Tần Trọng Hàn cúi đầu xuống và hôn lên khuôn mặt trắng bệch của cô, rất thương tiếc. Anh ta tựa đầu mình lên vai cô, ngửi mùi thơm của cô, vẻ mặt tự trách và bối rối, đến cuối cùng biến thành giọng điệu vững chắc: "Anh sẽ xử lý ổn thỏa thôi!"

Tiêu Hà Hà hít thở thật sâu, vươn tay ra và ôm lấy bờ lưng rộng lớn của anh ta.

Cô cũng tựa đầu vào vai anh ta, trao hết tất cả sức mạnh của mình cho anh ta, rồi đột nhiên cảm thấy nhẹ nhõm. "Chúng ta không thể mạo hiểm nữa. Cô ta đeo mặt nạ, hối thúc năm người đó mau chóng làm hại em. Hễ em nhớ lại những lời cô ta nói, em liền thấy rất sợ!"

Bởi vì sự cố này, cô đã nhảy xuống biển. Cô thà chết cũng không muốn bị người khác làm nhục, bởi vì điều đó quá khủng khiếp đối với một người phụ nữ. May mắn thay đó là Tần Trọng Hàn, nếu không, cô không biết làm thế nào để sống tiếp.

"Anh xin lỗi!" Anh ta chỉ có thể nói như vậy. Có lẽ, anh ta thực sự đã quá tử tế với Lam Tịnh, tử tế đến mức làm cho người phụ nữ của mình bị tổn tương.

Ba từ này, nói ra quá nặng nề.

Nhưng làm sao mà Tiêu Hà Hà lại không hiểu sự dằn vặt trong tim anh ta. "Em biết anh áy náy với Mạc Lam Ảnh, trong lòng anh luôn thấy có lỗi với chị ấy, em sẽ không đòi hỏi anh bất cứ điều gì, nhưng em muốn bảo vệ mình và các con. Tần Trọng Hàn, anh có hiểu không?"

"Anh hiểu!" Anh ta ôm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, hôn cô nhẹ nhàng, bảo vệ đôi môi cô. Đôi môi nhợt nhạt dần dần có màu đỏ, hồng hào trở lại. "Tại anh đã làm em không có cảm giác an toàn!"

Cộc cộc… Tiếng gõ cửa vang lên, theo đó là giọng của Đỗ Cảnh. "Tần Trọng Hàn, quần áo của Hà Hà đã được đem đến, hãy để cô ấy thay quần áo trước đã!"

Tần Tần Hán bước ra và lấy quần áo vào, lúc này trời đã tối.

Anh ta và Đỗ Cảnh đứng ở hành lang, còn Hà Hà đang thay quần áo trong phòng.

“Hình như anh đã biết ai là người đã làm hại Hà Hà!” Đỗ Cảnh đứng ở hành lang, nhìn vào Tần Trọng Hàn, vẻ mặt lạnh nhạt và phức tạp.

Tần Trọng Hàn gật đầu. “Tôi sẽ xử lý ổn thỏa!”

“Giống như lần trước xử lý những kẻ đã làm cô ấy sẩy thai à?” Đỗ Cảnh nhướn mày lên. “Đàn ông thì có thể cắt bỏ, còn phụ nữ thì sao? Anh định sẽ cắt thế nào?”

Tần Trọng Hàn hơi ngây người ra, không ngờ lời của Đỗ Cảnh lại sắc bén đến vậy. Nhưng anh ta cũng biết, Đỗ Cảnh chỉ lo lắng cho an toàn của Hà Hà.

“Tăng Ly nói người đó là một phụ nữ. Anh, có phải không nỡ xuống tay không?” Đỗ Cảnh đã đi theo Bùi Lâm Xung nhiều năm, đã hình thành được một cảm giác nhạy bén, làm cho anh ta cảm thấy rằng mọi chuyện hơi bất thường. Có một người phụ nữ muốn làm hại Hà Hà, vậy chắc chắn là tình địch rồi còn gì? Đỗ Cảnh nghĩ như vậy. “Nếu anh không thể ra tay, tôi có thể loại bỏ cô ta!”

“Không phải!” Tần Trọng Hàn lắc đầu. “Tôi sẽ không cho phép bất kỳ người nào đã làm hại Hà Hà mà có thể tự do tự tại.”

“Nhưng tôi không nghĩ rằng giao cho cảnh sát là một cách hay, luật pháp chỉ có thể ràng buộc những kẻ yếu đuối. Ai có thể đảm bảo rằng sau này cô ta ra tù thì sẽ không tìm đến để trả thù? Có một số người miệt mài trả thù, có thể vì muốn trả thù mà cố chấp cả đời, đặc biệt là những kẻ hoang tưởng. Tôi không cho phép bất cứ ai làm tổn thương Hà Hà!” Ánh mắt của Đỗ Cảnh vẫn rất kiên định. “Nếu anh không có khả năng bảo vệ Hà Hà, thì đừng nói những lời trống rỗng!”

Tần Trọng Hàn lặng người đi, nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Đỗ Cảnh, anh ta gật đầu. “Anh yên tâm đi, cô ta sẽ không có cơ hội làm tổn thương Hà Hà nữa đâu!”

“Anh định giết à?”

“Không, Hà Hà sẽ không muốn tôi làm điều đó. Nếu cô ấy muốn, tôi có thể làm điều đó cho cô ấy!” Anh ta nói. “Tôi có cách khác!”

“Cách gì?”

“Làm cô ta quên hết chuyện cũ, rồi đưa cô ta ra nước ngoài!”

“Ý anh là…?” Đỗ Cảnh nhướn mày lên.

Đỗ Cảnh còn chưa dứt lời, chuông điện thoại của Tần Trọng Hàn đã reo lên. “Dật, có chuyện gì?”

“Mạc Lam Tịnh được nhà họ Mạc nộp tiền bảo lãnh rồi!” Phong Bạch Dật nói ở đầu bên kia.

“Tại sao lại được nộp tiền bảo lãnh?” Tần Hoàng Sơn hơi ngạc nhiên, mắt xoay tròn. Chẳng lẽ là…

Anh ta chỉ nghi ngờ trong lòng chứ không nói ra.

“Ông Mạc ra mặt.” Đầu bên kia lại nói.

“Tôi biết rồi, cám ơn cậu!” Vẻ mặt của Tần Trọng Hàn rất nghiêm trọng.

Ngay lúc này, ông Mạc đột nhiên đưa ra một tờ kết quả giám định, đã biết Lam Tịnh là một bệnh nhân tâm thần, vậy tại sao vẫn để cho cô ta ra ngoài? Hay tờ kết quả giám định này vốn dĩ có vấn đề?

180. Chương 180

“Ba vợ à, ba đưa Hà Hà về nhà đi, con phải đi xử lý vài chuyện! Mấy hôm nay phải làm phiền ba vợ rồi!” Tần Trọng Hàn nói với vẻ rất tôn kính.

“Ừ, cậu cứ yên tâm!” Bùi Lâm Xung cũng không làm khó Tần Trọng Hàn, vì dù gì Tần Trọng Hàn cũng là người đầu tiên tìm thấy Hà Hà, nếu đến trễ một bước, chắc là cô đã bị người ta làm hại rồi.

“Vậy Hà Hà làm phiền ba!” Tần Trọng Hàn lại nói.

“Lần này là sự cố. Đỗ Cảnh, con lập tức cử người bảo vệ Hà Hà. À không, con phụ trách an toàn của Hà Hà, suốt cả ngày đêm, không được rời khỏi nó. Hiểu chứ?” Bùi Lâm Xung căn dặn.

“Dạ, xin ba nuôi yên tâm!” Đỗ Cảnh hứa.

Tần Trọng Hàn lại nói với Hà Hà: “Em ngoan ngoãn ở nhà, không được ra ngoài, anh xử lý xong mọi chuyện thì sẽ đến tìm em!”

“Ừm!” Cô gật đầu.

Tần Trọng Hàn ôm lấy Hà Hà ngay trước mặt mọi người, vì ngay trước mặt mọi người nên Tiêu Hà Hà hơi mắc cỡ, nên đã vội vã đẩy anh ta ra.

Tần Trọng Hàn không nói gì thêm, chỉ nói với Tăng Ly: “Ly à, cậu đi với tôi đến nhà họ Mạc một chuyến!”

"Được!" Tăng Ly gật đầu, rồi quay lại với Hà Hà: "Hà Hà à, ba em là chú ba của anh, chúng ta là anh em chú bác đó, anh đi trước nha!"

Nghe thấy lời của Tăng Ly, Tiêu Hà Hà ngây người ra, rất bối rối, rồi vội vã nhìn sang Bùi Lâm Xung. Ông ta mím chặt môi: "Nó nói đúng đó, ba vốn mang họ Tăng…"

Ở nhà họ Mạc.

9 giờ tối.

"Ông ơi, Lam Tịnh nó bỏ trốn rồi!" Bà Mạc vội vàng chạy ra ngoài. "Phải làm sao đây? Hồi nãy vẫn còn đó, bây giờ lại không thấy đâu nữa!"

"Chết tiệt!" Ông Mạc khẽ hét lên.

Khi Tần Trọng Hàn đến nơi thì nhìn thấy cảnh này. "Lam Tịnh biến mất rồi à?"

Ông Mạc nhìn thấy Tần Trọng Hàn thì có hơi ngạc nhiên, chuyện ở sở cảnh sát thì ông ta đã biết, cũng biết Lam Tịnh đã làm những gì. "Tần Trọng Hàn, Tăng Ly, đúng là Lam Tịnh đã làm chuyện sai trái, nhưng hãy niệm tình tinh thần nó có vấn đề, hãy thả cho nó đi!"

Nghe vậy, ánh mắt sắc bén của Tần Trọng Hàn dừng lại trên mặt ông Mạc, trên khuôn mặt lạnh lùng lóe lên một vẻ ảm đạm và nghiêm khắc, lên tiếng với giọng u ám: "Bác trai à, bệnh tình của Lam Tịnh là chính xác chứ?"

"Ý cậu là sao?" Ông Mạc giật mình hỏi.

"Bác trai à, Lam Tịnh thực sự biến mất rồi sao?" Tần Trọng Hàn chất vấn bằng giọng nghiêm nghị, trên khuôn mặt điển trai lạnh lùng có vẻ uy nghiêm không thể khiêu khích.

Ánh mắt sắc bén của anh ta không hề bỏ qua bất kỳ biểu hiện nào trên khuôn mặt của ông Mạc, kể cả bà Mạc cũng sững sờ theo. Lam Tịnh và Lam Ảnh cũng mắc căn bệnh này thật sao? Hay đây vốn là một cái cớ của nhà họ Mạc?

Họ thực sự bị giống như mẹ của họ sao? Đây là bệnh di truyền?

Câu hỏi bất thình lình của Tần Trọng Hàn làm cho tất cả mọi người đều sững sờ, bà Mạc có hơi lúng túng. "Tần Trọng Hàn, dù nói gì đi nữa, suýt nữa cậu cũng đã trở thành con rể của gia đình tôi, tại Lam Ảnh không có được phước phần đó. Lam Tịnh đã làm chuyện sai trái, nhưng nể mặt Lam Ảnh, xin cậu hãy bỏ qua cho nó một lần! Chúng tôi định sẽ đưa nó vào bệnh viện tâm thần, cả Lam Ảnh nữa! Nên cậu yên tâm, sau này sẽ không xảy ra chuyện tương tự nữa đâu!"

Mắt của Tăng Ly cũng híp lại với vẻ sắc bén. “Không phải Lam Ảnh gần khỏe rồi sao?”

“Sao mà khỏe được?” Bà Mạc bỗng liếc nhìn ông Mạc. “Có phải không ông?”

Ông Mạc cau mày lại đầy giận dữ. “Im đi!”

Bà Mạc bị khiển trách nên đã ngay lập tức im lặng.

“Bác gái à, mới đi ra được vài phút, sao có thể chạy mất được?” Tăng Ly cười khẽ rồi gọi điện thoại. “Anh à, nãy giờ anh có thấy người nào đi ra khỏi nhà họ Mạc không?”

Anh ta mở loa ngoài lên, ngay trước mặt mọi người, ở đầu bên kia vang lên giọng nói của một người đàn ông: “Ly à, ba em nói cho dù đã bảo lãnh ra ngoài, nhưng yêu cầu tụi anh phải theo dõi người đó 24/24, cho đến khi vụ án kết thúc. Tụi anh luôn theo sau chiếc xe của nhà họ Mạc, nhìn thấy họ vào trong nhà, ít nhất là không có ai ra ngoài trước khi hai em đi vào trong!”

Tăng Ly mỉm cười. “Bác trai, bác gái, hai bác đang nói dối hả?”

Khuôn mặt của ông Mạc bỗng tái xanh. “Tần Trọng Hàn, về chuyện này, chúng ta hãy nói riêng đi!”

“Bác trai, con chỉ muốn biết tờ kết quả giám định đó có thật hay không thôi!” Tần Trọng Hàn nhìn chằm chằm vào ông Mạc bằng ánh mắt sắc bén, dường như muốn nhìn thấu suy nghĩ bên dưới vẻ mặt của ông ta, giọng trầm thấp nhưng nặng nề đến bất thường. “Con không muốn xảy ra chuyện đó một lần nữa, bác hãy kêu Lam Tịnh ra đây đi.”

“Tất… Tất nhiên là thật rồi…” Ông Mạc căng cứng cả người.

“Bác trai, có bệnh hay không thì cần nhờ bác sĩ xác định lại lần nữa, không phải bác nói là xong, cũng không phải tờ kết quả trên tay bác nói là xong. Con yêu cầu giám định lại!”

Tăng Ly cũng nhanh chóng suy nghĩ, liếc nhìn vẻ mặt nặng nề và u ám của ông Mạc, cũng đã nhanh chóng đoán ra bí mật trong đó, bất giác rùng mình. Tờ kết quả này là giả!

“Các cậu đang nghi ngờ tôi làm kết quả giả mạo?” Ông Mạc rất kinh ngạc.

“Chẳng lẽ không phải là giả mạo sao?” Đột nhiên một giọng nữ lạnh lùng vang lên từ ngoài cửa ra vào, tất cả mọi người đều nhìn về hướng đó, nhìn thấy người vừa xuất hiện, họ đều sững sờ.

Người vừa đến chính là Mạc Lam Ảnh và Hàn Lạp.

Tại thời điểm này, trên mặt của Mạc Lam Ảnh đầy vẻ đau đớn và rối rắm, Hàn Lạp đang ôm ngang eo cô ta. Cô ta rất ốm, đến mức chỉ cần gió thổi qua là bị cuốn đi ngay, nhưng đôi mắt của cô ta đã có tiêu cự, tròng mắt cũng rất sáng, vừa bước vào đã nhìn thấy mọi người, ánh mắt không còn trống rỗng và mơ màng nữa.

"Lam Ảnh?" Ông Mạc ngây người ra. "Lam Ảnh, con đã khỏe lại thật à?"

Trên mặt ông Mạc đầy vẻ vui mừng, suýt nữa đã không kìm được nước mắt, dường như ông ta không dám tin đây là sự thật.

Hàn Lạp dẫn Lam Ảnh đến cạnh ông ta rồi nói: "Dạ phải, cô ấy đã khỏe lại rồi! Không phải di truyền, chỉ cần có tình yêu, cô ấy sẽ cảm nhận được, thì nhất định sẽ khỏe lại thôi! Từ nhỏ, chị em cô ấy đã thiếu cảm giác an toàn, vì vậy mới hơi cực đoan!"

"Khỏe rồi thì tốt, khỏe rồi thì tốt lắm!" Ông Mạc quay mặt đi chỗ khác. "Tại tôi không làm được điều đó, không chăm sóc chúng chu đáo!"

Bà Mạc cũng hơi phấn khởi. "Lam Ảnh à, con đã khỏe lại thật sao?"

Mạc Lam Ảnh nhìn bà Mạc rồi gật đầu, nắm lấy tay bà ta: "Mẹ nhỏ, con khỏe rồi!"

"Thật hả? Con nhận ra mẹ rồi? Lam Ảnh nhận ra tôi rồi ông ơi, con nhận ra tôi rồi!" Bà Mạc đột nhiên bật khóc. "Tốt quá! Con khỏe lại thì tốt quá!"

Mạc Lam Ảnh buông bà Mạc ra, ánh mắt của cô ta từ từ di chuyển ngang qua mọi người. Đầu tiên là Tần Trọng Hàn, ánh mắt cô ta khi nhìn vào anh ta có hơi hoảng hốt, rồi sau đó mỉm cười. "Hàn, lại gặp anh rồi!"

"Em… Lam Ảnh, anh biết em nhất định sẽ khỏe lại mà." Tần Trọng Hàn cũng ngây người ra, trong lòng anh ta thầm thở phào nhẹ nhõm, như thể đã đặt xuống được một gánh nặng rất lớn.

Mạc Lam Ảnh gật đầu, rồi không nói gì thêm với Tần Trọng Hàn nữa. Cô ta tiếp tục nhìn sang Tăng Ly, sau đó mỉm cười và đi đến. "Ly, lâu rồi không gặp! Bạn khỏe không?"

Tăng Ly cũng ngây người ra, vô cùng ngạc nhiên. "Lam Ảnh, bạn khỏe lại thật rồi! Tốt quá, bạn khỏe lại rồi! Ngay cả mình cũng nhận ra rồi, mình vui lắm."

Mạc Lam Ảnh giơ tay ra và ôm lấy Tăng Ly. "Ly à, cám ơn bạn, Will là bác sĩ mà bạn tìm giùm mình phải không?"

"Bạn biết rồi hả?" Tăng Ly ôm chầm lấy cô ấy với vẻ kích động. "Bạn khỏe lại thật rồi! Phải, Will là do

mình mời đến, nhưng chi phí thì do Hàn trả!"

Hàn Lạp tiến lên, nhẹ nhàng và thanh lịch, trong biểu hiện không còn lạnh lùng như trước, chỉ còn lại vẻ điềm tĩnh, nói với Tần Trọng Hàn: "Số tiền này, tôi sẽ trả lại cho anh!"

"Không!" Tần Trọng Hàn lắc đầu: "Đây là những gì tôi nên làm! Sau này…"

Suy cho cùng thì anh ta đã nợ Mạc Lam Ảnh quá nhiều.

Mạc Lam Ảnh ôm Tăng Ly một hồi nhưng lại không ôm Tần Trọng Hàn, chỉ nói với anh ta: "Chuyện hôm nay, Lạp đã nói cho em biết rồi. Chuyện mà Lam Tịnh làm, em cũng biết rồi, hãy giúp em gửi lời xin lỗi đến Tiêu Hà Hà, chúc hai người đầu bạc răng long!"

"Cám ơn!" Tần Trọng Hàn gật đầu, không ngờ lại nhận được lời chúc phúc của Lam Ảnh. Anh ta thực sự rất cảm động.

Cô ta lại bước tới và ôm lấy Hàn Lạp, rồi nói với mọi người: "Nếu không có Hàn Lạp, e rằng cuộc đời này của con đã chìm đắm trong hỗn độn rồi. Lạp à, cám ơn anh, em thực sự rất cám ơn anh."

Hàn Lạp cũng ôm cô ta. "Lam Ảnh, em đừng suy nghĩ nhiều, cuộc sống phải nhìn về phía trước!"

"Ừm!" Mạc Lam Ảnh gật đầu trong vòng tay anh ta.

Họ ôm lấy nhau, khiến Tần Trọng Hàn và Tăng Ly đều không thể kìm được phải rưng rưng nước mắt.

Tất cả mọi người đều hy vọng Lam Ảnh sẽ được hạnh phúc! Có vẻ như cô ta đã mất đi quá nhiều, bây giờ đã tỉnh lại, Hàn Lạp vẫn ở bên cạnh cô ta, mọi thứ đều tốt đẹp rồi!

Một lúc lâu sau, Mạc Lam Ảnh mới ngước mặt lên từ trong vòng tay của Hàn Lạp, sau đó quay người lại, đưa mắt nhìn sang Tần Trọng Hàn, buồn bã nói: "Hàn, em xin lỗi, hình như em đã nằm mơ một giấc mơ rất kỳ lạ. Có lẽ em đã ngủ quá lâu, đến lúc này mới tỉnh dậy. Tất cả những chuyện trước đây, nếu em đã làm sai, xin anh hãy quên nó đi. Em sẽ đưa Lam Tịnh rời khỏi đây, tụi em sẽ theo Hàn Lạp qua Pháp, xin anh hãy cho nó một cơ hội!"

Tần Trọng Hàn nhìn vào biểu hiện của Mạc Lam Ảnh, có vẻ như cô ấy đã khỏe thật rồi, có vẻ như đã tỉnh táo như trước rồi, hoàn toàn tỉnh táo như Mạc Lam Ảnh mà trước đây anh ta quen biết. Còn vào lúc này, Hàn Lạp cũng nói: "Cô ấy khỏe lại rồi, xin đừng nghi ngờ! Will cũng nói rằng cô ấy đã khỏe rồi!"

Ánh mắt của Tần Trọng Hàn có chút phức tạp, lúc này trong mắt chỉ còn lại thương tiếc. Anh ta nợ người phụ nữ này, nhưng món nợ đó đã không còn là tình yêu nữa.

Anh ta gật đầu. “Nhưng anh còn có một điều kiện!”

“Anh nói đi!” Mạc Lam Ảnh gật đầu.

“Hãy tiến hành thôi miên sâu cô ấy, để cô ấy quên đi một số chấp niệm, như vậy mới là tốt nhất cho cô ấy!”

Lúc này, Mạc Lam Ảnh lại nhìn sang ông Mạc và bà Mạc. “Ba, mẹ nhỏ, ba mẹ nghĩ sao?”

“Lam Ảnh à, nó sắp phát bệnh rồi! Nó vẫn sẽ làm tổn thương đến người khác, nó khác với con! Ba cần phải nhốt nó lại.” Ông Mạc nói đầy đau đớn. “Tại con không biết thôi, nó đã bắt đầu làm tổn thương người khác một cách cực đoan rồi! Lúc trước, nó từng làm tổn thương cô giúp việc theo giờ, chỉ vì một chuyện rất nhỏ nhặt. Ba thực sự rất sợ…”

Ông Mạc ngồi trên ghế sofa, vẻ mặt đau đớn và khẽ thì thầm: “Không biết ba đã tạo nghiệp gì nữa! Tại sao lại như vậy? Con khỏe rồi, tới lượt nó bệnh. Phải, tờ kết quả đó là giả, nhưng nếu nó ở trong tù vài ngày thì nhất định sẽ phát bệnh. Bây giờ nó như vậy, giống y như mẹ của con trước đây, có lẽ chỉ mấy ngày nữa thôi thì nó sẽ bị bệnh thực sự, nên cần gì phải giám định nữa? Giám định rồi chẳng phải kết quả cũng y chang sao? Ba nói vậy cũng vì không còn cách nào khác. Nếu nó không bị bệnh mà lại đi hại người như vậy, nó còn là con người hay sao?”

“Hãy thôi miên sâu đi!” Tần Trọng Hàn nói.

181. Chương 181

Khi Tần Trọng Hàn nghe thấy những lời của Mạc Lam Ảnh, nỗi áy náy đó vẫn lại ập đến. Trong tai nạn đó, Lam Ảnh đã mất đi cơ hội làm mẹ, và mất đi con của họ!

Nhưng cô ấy không hận mình! Trong lòng anh ta lẫn lộn có loại cảm xúc.

“Không! Tăng Ly, tại sao anh vẫn không chịu cưới tôi chứ?” Trái tim của Mạc Lam Tịnh đau như bị kim đâm vào, tâm trạng cáu kỉnh vẫn bộc lộ rõ, khuôn mặt xinh đẹp trở nên hung tợn vì tức giận, đôi mắt đen nhìn chằm chằm vào khuôn mặt căng thẳng của Tăng Ly, hét lên với vẻ không cam chịu thất bại. “Tại sao anh lại ghét tôi đến như vậy?”

“Lam Tịnh!” Tăng Ly thật sự không ngờ cô ta sẽ có phản ứng như vậy. Anh ta rất ngạc nhiên, trong lòng hoảng loạn. Mạc Lam Tịnh có ngày hôm nay, chỉ e rằng bản thân cũng không thoát khỏi liên quan.

Anh ta đã trốn tránh cô ta sáu năm. Trong sáu năm qua, cô ta đã nhiều lần tìm đến quấy rầy anh ta, còn anh ta thì cứ tìm cách kéo dài, không ngờ chấp niệm của cô ta lại nặng nề đến vậy. Bây giờ nhìn thấy cô ta như vậy, trong tim anh ta cũng rất buồn và áy náy.

“Lam Tịnh, bỏ súng xuống đi, anh sẽ cưới em!” Tăng Ly nói với vẻ mặt phức tạp. “Anh đã nói thì sẽ giữ lời. Chúng ta sẽ kết hôn, sẽ tổ chức một đám cưới siêu linh đình được không em?”

“Anh đừng gạt tôi nữa! Anh tưởng tôi không biết là anh đang gạt tôi à? Chút nữa anh sẽ nói không cưới tôi nữa chứ gì? Tăng Ly, tôi nói cho anh biết, những thứ tôi không có được thì người khác cũng đừng hòng có được! Tôi phải cùng anh xuống địa ngục!” Mạc Lam Tịnh hét lên như điên loạn, súng chĩa vào thái dương của mình. Cô ta dùng một ánh mắt đáng sợ nhìn chằm chằm vào Tăng Ly đang đứng ở tầng dưới.

Đôi mắt của Tăng Ly đau đớn dữ dội, anh ta thực sự không ngờ rằng Lam Tịnh sẽ trở thành như thế này. “Không phải vậy đâu. Lam Tịnh à, em đừng cực đoan như vậy, mau bỏ súng xuống!”

Dù có thế nào, anh ta cũng không muốn Lam Tịnh chết, hoặc nhìn thấy cô ta làm tổn thương người khác. Nếu cô ta thực sự cần mình, thực sự không kết hôn với mình thì không được, vậy anh ta sẵn sàng cưới cô ta.

Nhưng ngay lúc đưa ra quyết định, một khuôn mặt khác đã xuất hiện trong tâm trí anh ta. Cũng không biết tại sao, dạo này anh ta cứ luôn nghĩ đến Dương Dương.

“Lam Ảnh, Lam Tịnh bị bệnh rồi, nó thực sự bị bệnh rồi!” Ông Mạc mới đó mà đã già đi rất nhiều. “Ba biết trước là nó sẽ như thế này mà! Con đã nhìn thấy chưa? Tờ kết quả giám định đó là giả, nhưng bệnh của nó là thật đó!”

Mạc Lam Ảnh quay đầu lại với vẻ đau buồn: “Ba à, ba đừng tự kỷ ám thị với nó như vậy nữa được không? Nó không bị bệnh, xin ba đừng nói như vậy!”

Tần Trọng Hàn cũng rất bất ngờ. Bây giờ Lam Tịnh đang ở tầng trên, họ ở tầng dưới, trong tay cô ta có súng, nên anh ta không dám hành động bừa bãi.

“Lam Tịnh, mau bỏ súng xuống đi!” Tần Trọng Hàn thử lên tiếng.

“Tần Trọng Hàn, anh im đi!” Khẩu súng của Mạc Lam Tịnh đột nhiên chỉ vào Tần Trọng Hàn. “Tôi không giết anh là vì chị hai của tôi, nếu không, người đầu tiên mà tôi bắn chết sẽ là anh đó!”

“Đừng!” Mạc Lam Ảnh lắc đầu nguầy nguậy, rất lo lắng.

Ánh mắt của Hàn Lạp vẫn dừng lại trên khuôn mặt căng thẳng của Mạc Lam Ảnh, trong mắt lóe lên chút cay đắng. Suy cho cùng thì Lam Ảnh vẫn không quên được Tần Trọng Hàn thì phải. Chỉ mới cầm súng chĩa vào Tần Trọng Hàn thôi, cô ấy đã sợ hãi như vậy rồi.

“Lam Tịnh, đừng làm tổn thương đến ai nữa, đừng để lương tâm của chúng ta suốt đời không thể cứu rỗi. Em bỏ súng xuống đi, nghe lời chị hai!” Mắt của Mạc Lam Ảnh đã rưng lệ. “Chị hai cầu xin em, hãy bỏ súng xuống đi!”

“Không!” Mạc Lam Tịnh vẫn rất hung dữ. “Em không bỏ! Em không bỏ xuống đâu!”

“Lam Tịnh!” Tăng Ly tiến lên một bước. “Chúng ta bình tĩnh nói chuyện được không? Chỉ hai chúng ta! Anh lên đó nói chuyện với em một lát, được không?”

Mạc Lam Tịnh đột nhiên im lặng, một hồi lâu mà cũng không nói gì, mọi người đang chờ đợi. Biểu hiện trên mặt cô ta rất lạ, hình như đang suy nghĩ điều gì đó, một lúc sau mới hét lên. “Kêu Tăng Dương Dương đến đây! Anh gọi điện kêu Tăng Dương Dương đến đây!”

Tăng Ly giật mình. “Chúng ta nói chuyện là được rồi, gọi cô ấy đến làm gì? Cô ấy biết chúng ta sắp kết hôn rồi mà! Lam Ảnh, em yên tâm, Dương Dương sẽ chúc phúc cho chúng ta thôi!”

“Anh gọi cô ta đến đây! Ngay lập tức!” Mạc Lam Tịnh hét lên, khẩu súng trong tay đã lên đạn.

Tăng Ly giật mình, sợ sẽ chọc giận cô ta, nên đành phải miễn cưỡng lấy điện thoại ra, thầm cầu nguyện rằng Dương Dương đừng trả lời điện thoại, nhất định là không trả lời. Anh ta nhấn gọi, đầu bên kia quả thực không có ai trả lời, Tăng Ly thở phào. “Lam Tịnh à, Dương Dương không nghe máy!”

“Hừ! Anh gọi lại đi!” Khẩu súng của Mạc Lam Tịnh lại chỉ vào Tăng Ly.

Tần Trọng Hàn nhân lúc cô ta không chú ý thì khẽ di chuyển, nhưng Mạc Lam Tịnh đã lập tức hét lên: “Tần Trọng Hàn, nếu anh dám nhúc nhích, tôi sẽ lập tức nổ súng!”

“Tạo nghiệp mà! Đây là tạo nghiệp gì đây ông trời ơi?” Ông Mạc giậm chân đấm ngực mà hét lên đầy đau đớn.

Bà Mạc cũng chết lặng, cả người co cụm lại vì sợ hãi.

Vẻ mặt Mạc Lam Ảnh đầy bi thương, Hàn Lạp cũng có chút bất lực.

Tăng Ly gọi lại một lần nữa, nhưng vẫn không có ai trả lời.

Lần đầu tiên Tần Trọng Hàn hết cách như vậy. Điểm mấu chốt là nơi Mạc Lam Tịnh đang đứng, anh ta không thể đến gần được, nên không dám lấy mạng sống của bất kỳ ai ra đùa giỡn, đành phải để bị cô ta đe dọa như vậy.

“Lam Tịnh, ngay cả lời của chị hai mà em cũng không chịu nghe nữa sao?” Mạc Lam Ảnh buồn bã lên tiếng, như âm thanh phát ra từ tận đáy thung lũng. Cô ta nhìn vào Mạc Lam Tịnh, nhưng hình như trong mắt chẳng có gì. “Không phải em đã từng hứa với mẹ rằng, suốt đời em sẽ nghe theo lời chị hay sao?”

"Chị hai, chị đừng ép em, em có chết cũng sẽ không để mình chịu đựng đau khổ như chị đâu. Em không muốn! Em muốn gặp Tăng Dương Dương, có chết cũng phải gặp!" Dù phải ra đi, cô ta cũng phải đưa Tăng Ly đi cùng, để Tăng Dương Dương không có được gì cả. Những thứ cô ta không thể có được, thì người khác cũng đừng mong có được. Cô ta muốn Tăng Dương Dương tận mắt nhìn thấy mình giết chết Tăng Ly, để Tăng Dương Dương phải đau khổ suốt đời.

"Lam Tịnh, hãy thôi đi em. Tăng Dương Dương không hề có lỗi với em, những chuyện mà em làm cũng đủ lắm rồi. Bao nhiêu năm qua, cô ấy đau đớn đến thế nào, chẳng lẽ em không biết hay sao?" Mạc Lam Ảnh buồn bã nói.

Những lời của Mạc Lam Ảnh làm Tăng Ly giật mình, thấy hơi khó hiểu. "Lam Ảnh, bạn nói vậy là có ý gì? Sao Dương Dương lại đau đớn?"

Trên mặt Mạc Lam Ảnh đầy vẻ áy náy, còn chưa nói gì thì đã bị Mạc Lam Ảnh chặn họng.

"Tăng Ly! Hừ! Tôi biết ngay mà, đâu phải anh không có tình cảm với Tăng Dương Dương!" Mạc Lam Tịnh hét lên, giọng the thé đến mức muốn đâm thủng màng nhĩ của mọi người. "Hừ! Tôi không gặp nữa! Có chết cũng sẽ không cho anh gặp mặt Tăng Dương Dương lần cuối!"

Cô ta không muốn Tăng Dương Dương đến nữa. Cô ta muốn chết riêng với Tăng Ly.

"Lam Tịnh!" Mạc Lam Ảnh khẽ hét lên: "Tình yêu cần phải có duyên phận, em đừng u mê không chịu tỉnh ngộ như chị hai được không em? Đã không phải là của em, dù em cưỡng cầu thì cũng không có được đâu. Nghe lời chị hai, bỏ súng xuống!"

"Không! Chị hai, không!" Mạc Lam Tịnh lắc đầu. "Em biết em sắp bị bệnh rồi. Em biết, em sẽ bị bệnh nhanh thôi. Em sắp trở nên đáng sợ như mẹ rồi, sắp làm ra những chuyện mà em không thể kiểm soát được. Chị hai, chị đừng ép buộc em, em khó chịu lắm!"

Cơ thể của Tăng Ly bỗng nhiên co rúm lại một cách vô thức, và càng thận trọng hơn. Anh ta thấy hơi lạ, chẳng lẽ Lam Tịnh cũng biết mình bị bệnh sao? Cô ta cũng thừa nhận mình bị bệnh rồi sao? Sao tự nhiên cô ta lại nói ra điều đó?

Có lẽ vì đã nhìn thấy sự nghi ngờ trong mắt mọi người, nên Mạc Lam Tịnh lạnh lùng nói: "Mọi người đều nói tôi bị bệnh tâm thần chứ gì? Nhưng thực ra thì tôi không phải bị tâm thần, tôi vẫn nhận ra mọi người mà! Ba, lúc nào ba cũng ám thị cho tụi con, lúc nào cũng nói tụi con sẽ bị điên. Vậy thôi được, để con điên cho ba thấy!"

"Lam Tịnh!" Ông Mạc hét lên buồn bã: "Con bỏ súng xuống đi! Ba sai rồi! Sau này ba sẽ không nói như vậy nữa."

Tình huống này làm cho tất cả mọi người đều sững sờ. Rốt cuộc cô ta bị điên hay là không bị điên?

"Tăng Ly, tôi có chết cũng phải chết chung với anh!" Trong mắt Mạc Lam Tịnh là tình yêu không thể che giấu dành cho Tăng Ly, cô ta muốn đưa anh ta đi cùng, dù không có được cũng phải đưa anh ta đi, tuyệt đối không cho anh ta và Tăng Dương Dương ở bên nhau, không bao giờ!

Tăng Ly gật đầu rồi đột nhiên im lặng, trên gương mặt tràn đầy thương tiếc, thương tiếc cho Mạc Lam Tịnh.

Lúc này, Mạc Lam Tịnh lên tiếng: "Ba, có lẽ con và Lam Tịnh đều giống mẹ, cũng có lẽ tụi con khác nhau. Thật ra, tụi con chính là những người luôn khao khát được quan tâm và chăm sóc, là quan tâm và bảo vệ tụi con thật lòng thật dạ, chứ không phải nuông chiều, không phải dung túng, không phải chỉ trích, không phải ám chỉ. Con không biết căn bệnh này có phải là bệnh di truyền hay không, nhưng trước khi em chưa bị bệnh, tại sao ba lại làm cho em một tờ giấy chứng nhận giả chứ? Chẳng lẽ em không bị điên, ba thực sự thất vọng lắm à?"

"Ba…" Ông Mạc cứng họng. Ông ta cũng chỉ lắng rằng một ngày nào đó hai chị em họ sẽ bị bệnh thật, rồi làm ra những chuyện cực đoan, và nhà họ Mạc thì không thể chịu đựng nỗi xấu hổ đó được. Vậy nên từ sau khi Mạc Lam Ảnh gặp chuyện, ông ta đã tin vào số phận đó, cũng đã làm giám định cho Lam Tịnh. Ông ta không muốn mất thêm Lam Tịnh, nhưng không ngờ rằng mọi chuyện lại sẽ như thế này.

"Lam Tịnh, anh sẽ cưới em! Chúng ta kết hôn đi!" Tăng Ly lên tiếng chân thành. "Anh đã nói thì sẽ giữ lời. Lần này là thật đó! Anh hứa sẽ kết hôn với em. Nếu anh không làm được, em có thể nổ súng, có thể nổ súng vào bất cứ lúc nào sau này, anh sẽ không bao giờ đánh trả!"

Tay của Mạc Lam Tịnh khẽ run rẩy, cầm súng chỉ vào Tăng Ly. "Tăng… Tăng Ly, anh, nói thật chứ?"

"Tất nhiên là thật!" Tăng Ly gật đầu, vô cùng chắc chắn. "Chỉ cần em bỏ súng xuống, anh sẽ cưới em, để em làm một cô dâu xinh đẹp nhất trên đời!"

Anh ta nghĩ, chỉ cần cô ta đồng ý buông bỏ, chỉ cần anh ta học cách yêu cô ta, giúp cô từ bỏ một lối sống cực đoan như bây giờ, thì anh ta sẵn sàng làm điều đó. "Hàn Lạp nói, chỉ cần có tình yêu, mọi người đều sẽ tìm thấy hạnh phúc. Anh sẵn sàng dùng nửa đời còn lại của mình để yêu em, miễn là em cảm thấy ấm áp. Bỏ súng xuống, được không? Những lời anh đang nói đều là thật lòng, anh thực sự muốn cưới em, học cách yêu em! Được không?"

"Nếu tôi kêu anh chết cùng tôi thì sao?" Cô ta nói.

Tăng Ly hơi ngây người ra, rồi gật đầu. "Chết thì chết!"

Nghe những lời anh ta nói, lại nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc chưa từng có của anh ta, đôi mắt phượng của Mạc Lam Tịnh ngay lập tức dịu dàng như nước, đôi môi hơi cong lên, vô cùng điềm tĩnh, giống như một sự mê hoặc, đẹp đến mức khiến người khác thất thần. "Vậy chúng ta hãy cùng xuống địa ngục kết hôn được không? Tăng Ly, tôi đã chờ đợi ngày này lâu lắm rồi! Nhưng, tôi biết anh không yêu tôi! Anh không yêu tôi!"

Trái tim Tăng Ly run rẩy, khẽ đưa mắt liếc nhìn Tần Trọng Hàn, hy vọng rằng anh ta sẽ có cách. Dù có bị trúng đạn thì anh ta cũng sẽ không chết, anh ta có niềm tin này.

Chỉ cần Lam Tịnh bỏ súng xuống, anh ta thực sự sẽ cưới cô ta. Anh ta cần Tần Trọng Hàn giúp mình kiểm soát Mạc Lam Tịnh ngay lập tức, sau đó anh ta sẽ khuyên nhủ cô ta, hy vọng dùng tình yêu của mình để đổi lấy trái tim mất phương hướng của cô ta.

Anh ta nhìn thật lâu vào Mạc Lam Tịnh, rồi gật đầu nghiêm túc: "Lam Tịnh, nếu đây là điều em mong muốn, anh sẵn lòng. Em, bắn đi!"

182. Chương 182

Máu chảy ra từ sau lưng cô ta, nhưng Mạc Lam Ảnh vẫn mỉm cười. "Ly à, bạn… không sao chứ?"

"Lam Ảnh, sao bạn lại ngốc đến vậy?" Tăng Ly không bao giờ nghĩ rằng Mạc Lam Ảnh sẽ cứu mình. "Mình có thể tránh được nó mà!"

"Trời ơi, tạo nghiệt mà!" Ông Mạc hét lên rồi ngất xỉu, bà Mạc đang la khóc bên cạnh. "Ông ơi, ông ơi, ông mau tỉnh lại đi!"

Hàn Lạp lập tức hét lên: "Mau chuẩn bị xe! Tài xế đâu rồi? Chuẩn bị hai chiếc xe, nhanh lên!"

Cảnh tượng bắt đầu hỗn loạn, bởi vì Hàn Lạp và Tăng Ly đang vây quanh Mạc Lam Ảnh, còn anh ta phải canh chừng Mạc Lam Tịnh. Lúc này, đột nhiên nhìn thấy khuôn mặt của Mạc Lam Tịnh tím tái đi, hơi thở cũng trở nên gấp rút, anh ta thấy hơi lạ nên lập tức hét lên. "Lam Tịnh? Lam Tịnh?"

Một chất lỏng màu trắng chạy ra từ khóe miệng của Mạc Lam Tịnh, cô ta co giật cả người, rồi đưa tay về phía Mạc Lam Ảnh. "Chị…"

"Lam Tịnh…" Giống như phát hiện ra điều gì đó, Mạc Lam Ảnh cũng bất thình lình tìm kiếm Mạc Lam Tịnh.

Giọng của Mạc Lam Tịnh cũng nghẹn ngào: "Chị ơi, em không cố ý bắn chị đâu. Chị ơi, em sai rồi, em không cố ý đâu!"

"Lam Tịnh…" Mạc Lam Ảnh khẽ hét lên.

Hàn Lạp đỡ lấy Mạc Lam Ảnh, còn Tăng Ly vẫn ngây người ra đó. Mọi chuyện xảy ra quá đột ngột, lúc này tim anh ta vẫn còn run rẩy, và máu từ sau lưng Mạc Lam Ảnh vẫn chảy ra liên tục.

“Chúng ta mau đến bệnh viện đi!” Tăng Ly vội vã hét lên.

“Không… Lam Tịnh, nó xảy ra chuyện rồi…” Mạc Lam Ảnh đã cảm nhận được điều đó, tay cô ta run rẩy và vươn ra.

Mạc Lam Tịnh đúng lúc bổ nhào đến, tay của hai người nắm chặt lấy nhau. “Chị hai!”

“Lam Tịnh…” Mạc Lam Ảnh nhìn thấy bọt trắng chảy ra từ miệng cô ta, mỗi lúc một nhiều hơn, cả khuôn mặt của cô ta đều tím tái, hơi thở càng ngày càng gấp rút. “Em… Em đã uống thuốc độc rồi phải không? Sao em lại ngu ngốc như vậy?”

“Chị hai… Em không cố ý bắn chị đâu…” Hơi thở của Mạc Lam Tịnh ngày càng trở nên gấp rút hơn.

“Mau đến bệnh viện!” Tần Trọng Hàn bồng Mạc Lam Tịnh lên. “Nhanh lên! Sắp không kịp nữa rồi!”

Vẻ mặt thản nhiên của Mạc Lam Tịnh ngày càng khó chịu hơn, hơi thở gấp gáp hơn, cô ta đưa mắt nhìn sang Tăng Ly, rồi đột nhiên nước mắt tuôn trào. “Tăng Ly, tôi hận anh!”

“Lạp… Cứu nó…” Mạc Lam Ảnh nói xong câu này thì bất tỉnh nhân sự.

“Lam Ảnh, em phải cố gắng lên, chúng ta sẽ đến bệnh viện!” Hàn Lạp hét lớn rồi bồng cô lên.

Xe cô đã nhanh chóng chuẩn bị xong, chở cả ba cha con nhà họ Mạc đến bệnh viện.

Tuy nhiên, Mạc Lam Tịnh vì uống thuốc độc quá liều, không thể cứu chữa nên đã tử vong.

Viên đạn bắn trúng ngay sau lưng của Mạc Lam Ảnh, suýt chút nữa là trúng ngay phổi. Sau khi lấy viên đạn ra, tính mạng của Mạc Lam Ảnh đã không còn nguy hiểm nữa.

Nhưng khi biết tin Mạc Lam Tịnh đã chết, cô vẫn không thể kìm nén được và bật khóc. “Lam Tịnh ơi…”

Mạc Lam Tịnh đã chết!

Tăng Ly không dám tin đây là sự thật. Cô ta đã chết như vậy thật sao?

Ở hành lạng bệnh viện, Tăng Ly đang ngồi trên băng ghế với vẻ mặt thất thểu, hút thuốc hết điếu này tới điếu khác, tinh thần mới đó mà đã suy sụp đi rất nhiều. Trong đầu anh ta chỉ còn lại một câu mà bác sĩ vừa nói: Xin lỗi, chúng tôi đã cố gắng hết sức! Cô ấy đã uống quá nhiều thuốc trừ sâu!

Tần Trọng Hàn cũng cùng hút thuốc với anh ta. Không ai ngờ được rằng Mạc Lam Tịnh sẽ uống thuốc độc, và cô ta có chết cũng muốn giết bằng được Tăng Ly. Loại tình yêu méo mó này thực sự khiến người ta phải thổn thức.

"Anh đến lo công việc ở công ty đi, tôi muốn được yên tĩnh một mình!" Tăng Ly ít một hơi thuốc thật mạnh, cúi gầm mặt xuống nhìn chân mình, rất lâu mà không nói một lời nào.

"Tôi sẽ quay lại ngay!" Tần Trọng Hàn liếc nhìn đồng hồ, đi đến cuối hành lang rồi gọi một cuộc điện thoại. "Lập tức tổ chức một buổi họp báo, thông báo với tất cả các phóng viên, mười lăm phút sau, tôi sẽ đến công ty."

Sau đó, anh ta căn dặn thêm vài câu rồi mới đi đến chỗ Tăng Ly. "Ly à, tôi đến công ty, chút nữa sẽ quay lại!"

"Anh đi đi, không cần quay lại đây đâu!" Tăng Ly sẽ ở bên ngoài canh chừng Mạc Lam Ảnh, trong phòng đã có Hàn Lạp, ở phòng kế bên là ông Mạc và bà Mạc, có cả người giúp việc và tài xế của họ Mạc nữa, vậy là đủ rồi.

Tần Trọng Hàn quét mắt nhìn sang cánh cửa phòng bệnh của Mạc Lam Ảnh, trong mắt lóe lên một chút yếu đuối. Trong chớp mắt Lam Tịnh nổ súng còn Lam Ảnh đã đỡ một viên đạn giùm cho Tăng Ly đó, anh ta biết Mạc Lam Ảnh đã quay về, cô ấy vẫn là một người phụ nữ tốt bụng!

Lam Ảnh, chúc phúc cho em, hãy trân quí người đang có! Tần Trọng Hàn thầm nói tận đáy lòng mình.

Ở buổi họp báo.

Tần thị đã tổ chức một buổi họp báo vào lúc nửa đêm.

Tần Trọng Hàn đang tắm rửa trong văn phòng tổng tài, thay quần áo và cạo râu xong, ngoại trừ đôi mắt đầy tia máu vì phải liên tục thức đêm ra, những chỗ khác trên con người đều không nhìn thấy sự mệt mỏi.

Anh ta chính là người có sức chiến đấu mạnh mẽ như vậy đó. Cúi nhìn thời gian, vẫn còn vài phút nữa.

Móc điện thoại ra và gọi cho Tiêu Hà Hà, sau vài tiếng chuông đổ, Tiêu Hà đã trả lời, giọng nói quan tâm vang lên ngay lập tức: "Tần Trọng Hàn, anh đang ở đâu? Anh vẫn chưa xử lý xong hả? Anh vẫn ổn chứ?"

Nghe thấy giọng Hà Hà vang lên từ trong điện thoại, trogn tim Tần Trọng Hàn bỗng ấm áp vô cùng. "Hà Hà, sắp xử lý xong rồi. Em về đến nhà chưa?"

"Rồi!" Tiêu Hà Hà gật đầu. "Ngữ Điền và Thịnh Thịnh đều đang ở bên cạnh em. Anh đừng lo, mẹ con em sẽ không ra ngoài đâu! Chuyện của công ty sao rồi?"

Tần Trọng Hàn muốn nói với cô rằng Mạc Lam Tịnh đã chết, nhưng lời vừa đến miệng thì lập tức dừng lại. Thôi cứ để ngày mai rồi nói với cô ấy vậy, chuyện này vẫn nên nói trực tiếp thì tốt hơn. "Ngoan, em nghỉ sớm đi! Mọi chuyện đã có anh rồi, anh sẽ xử lý ổn thỏa thôi!"

Tiêu Hà Hà nghe thấy giọng nói của anh ta có vẻ hơi ngập ngừng, liền cảm nhận được điều gì đó, cô liền hỏi với giọng do dự: "Có phải đã xảy ra chuyện gì rồi không? Có phải là Mạc Lam Tịnh không?"

"Không có gì! Sắp mở một cuộc họp báo, về chuyện của công ty, anh xử lý xong sẽ về liền! Em ngủ sớm đi!" Tần Trọng Hàn định gác máy.

"Tần Trọng Hàn!" Tiêu Hà Hà hét lên một cách vội vàng.

"Hả?"

"Xin lỗi, em đã làm cho anh khó xử rồi!"

"Cô bé ngốc nghếch, đừng nói xin lỗi với anh, vì nói ra thì mọi chuyện cũng bởi vì anh, tất cả đều là họa do anh gây ra!" Tần Trọng Hàn nói với vẻ áy náy. "Em là người vô tội nhất!"

Bàn tay đang cầm điện thoại của Tiêu Hà Hà chợt căng cứng, trong tim thấy ấm áp, nhưng vẫn nói: "Tần Trọng Hàn, dù có chuyện gì xảy ra, cũng đừng đưa Mạc Lam Tịnh vào tù. Vì con người ta một khi đã vào tù, sau đó ra ngoài sẽ có vết nhơ, nên dù thế nào thì em cũng không muốn cô ta đi tù!"

Trái tim Tần Trọng Hàn run lên, anh ta biết người phụ nữ nhỏ bé của mình rất tốt bụng, nên liền gật đầu và nói: "Cám ơn em, Hà Hà, cô ta sẽ không đi tù đâu, cũng sẽ không làm tổn thương em được nữa!"

Tiêu Hà Hà không hiểu ý của anh ta, chỉ nghĩ rằng Tần Trọng Hàn đã thuyết phục được Mạc Lam Tịnh, cô liền lập tức phấn khởi. "Vậy thì tốt quá! Cô ta suy nghĩ thông suốt rồi phải không?"

"Ừm!" Giọng Tần Trọng Hàn buồn buồn, rồi liếc nhìn đồng hồ. "Hà Hà à, để anh về sẽ nói kỹ với em, bây giờ đến giờ họp báo rồi!"

"Được, anh đi đi! Tạm biệt!" Cô nói.

"Bà xã ngủ ngon!" Tần Trọng Hàn chờ cô gác máy.

Nhưng Hà Hà vẫn cầm máy chứ không ngắt kết nối. Ở đầu bên kia, Tần Trọng Hàn cũng không cúp máy. Sau một hồi lâu, anh ta lại nhẹ nhàng lên tiếng: "Sao em không cúp máy đi?"

"Chờ anh cúp trước!" Tiêu Hà Hà thì thầm, giọng rất dịu dàng.

Tần Trọng Hàn mỉm cười, rất cảm động, rồi hôn Tiêu Hà Hà một cái qua điện thoại. Tiếng cười khe khẽ của anh ta truyền đến bên này, giọng nói rất gần, cảm thấy như anh ta đang ở bên cạnh. "Vậy anh cúp máy trước đây!"

Tiêu Hà Hà ngượng ngùng đến đỏ cả mặt. "Dạ!"

Điện thoại đã được cúp!

Hướng Tịnh đi vào. "Tổng tài, đến giờ rồi!"

Tần Trọng Hàn vừa đặt điện thoại xuống liền lập tức lấy lại vẻ mặt lạnh lùng, anh ta đang mặc một bộ vest màu xám bạc phẳng phiu, nhìn rất sâu thẳm và điềm tĩnh.

Rồi nói bằng giọng rất thấp: "Đã in tài liệu trong USB ra chưa?"

"Dạ rồi, theo yêu cầu của tổng tài, mỗi người một bản!"

Lúc này Tần Trọng Hàn mới gật đầu. "Ừm!"

Buổi họp báo có rất nhiều phóng viên đến tham dự, đèn flash nhấp nháy không ngừng.

Đèn flash chói mắt và ống kính chỉ thẳng vào Tần Trọng Hàn vừa đi vào, anh ta đi lên bục với vẻ rất điềm tĩnh, sau đó liếc nhìn mọi người rồi nói vào micro: "Cám ơn mọi người đã bớt chút thời gian đến tham dự buổi họp báo này, dù bây giờ đã rất muộn. Chắc mọi người đang lấy làm lạ tại sao lại tổ chức một buổi họp báo vào đêm hôm khuya khoắt như thế này!"

183. Chương 183

Với mái tóc ngắn màu đen, Mao Chi Ngôn trông gọn gàng và sáng sủa, dáng người mảnh khảnh, đang mặc một cái áo khoác nam màu be, tôn lên vẻ cao ráo của anh ta. Nhìn thấy Tần Trọng Hàn đi ra, trên mặt Mao Chi Ngôn cũng không hề có bất kỳ biến động nào, chỉ mỉm cười và chào hỏi Tần Trọng Hàn. "Tôi tưởng tối nay tăng ca nên mới chạy đến đây!"

Tần Trọng Hàn hơi ngây người ra, híp mắt lại và nhanh chóng lấy lại vẻ bình thản, vẫn tỉnh bơ. "Nhưng bây giờ không cần nữa, buổi họp báo sẽ được lên tin vào ngày mai, mọi chuyện đã xử lý xong rồi, chúng ta đi làm vài ly đi!"

Trên mặt của Mao Chi Ngôn vẫn không có thay đổi nào. "Được! Nhưng nhìn cậu có vẻ như đang rất mệt mỏi!"

Tần Trọng Hàn nghe thấy vậy liền rất im lặng. Vài giây sau, anh ta mỉm cười, nụ cười sâu xa khó đoán. "Chi Ngôn, tối nay đã xảy ra một số chuyện. Tôi, rất buồn!"

Đôi mắt của Mao Chi Ngôn chợt long lên. "Ố? Chuyện của công ty à?"

Tần Trọng Hàn lắc đầu. "Chuyện của công ty thì không khó khăn đến vậy, chuyện khác!"

Mao Chi Ngôn chợt căng cứng cả người, rồi nhướn mày lên. "Cậu mà có chuyện buồn à?"

"Vậy nên hãy đi làm vài ly với tôi đi!" Hai người đàn ông đưa mắt nhìn nhau, và Tần Trọng Hàn đã ra dấu tay mời anh ta đi.

Mao Chi Ngôn để ý thấy sắc mặt của Tần Trọng Hàn, trong tim cũng hơi căng thẳng, lẽ nào cậu ta đã linh cảm được điều gì? Hay là đã nắm được bằng chứng gì rồi?

"Không đi hả?"

"Sao lại không? Đi thôi! Tôi mời cậu!"

Ở quán bar.

Hai người ngồi trong phòng vip, người phục vụ đã bưng lên một hàng bia.

"Không say không về ha?" Tần Trọng Hàn nhìn Mao Chi Ngôn.

Mao Chi Ngôn dường như không ngờ sẽ như vậy nên có hơi nghi ngờ, rồi sau đó gật đầu. "Được! Chỉ cần cậu muốn, tôi sẽ chiều theo!"

Mắt của hai người gặp nhau, Tần Trọng Hàn cũng tỉnh bơ, chỉ hơi mỉm cười. "Chi Ngôn à, chúng ta đã quen biết nhau rất nhiều năm, anh vẫn luôn là một trong những người anh em tốt nhất của tôi."

Đôi mắt của Mao Chi Ngôn hơi híp lại, anh ta cảm thấy tối nay Tần Trọng Hàn hơi khác khác. Lẽ nào anh ta đã phát giác ra điều gì rồi? Hay là cậu ta đã đánh giá thấp mình rồi?

"Phải, chúng ta luôn là anh em tốt!"

Tần Trọng Hàn gật đầu: "Vì vậy, tôi hy vọng rằng chúng ta sẽ trân trọng duyên phận của chúng ta, để chúng ta sẽ là anh em tốt suốt đời. Ở kiếp này, tôi không phụ anh!"

Cuối cùng Mao Chi Ngôn có thể chắc chắn rằng Tần Trọng Hàn đã có nghi ngờ với anh ta. Sao cậu ta lại biết được chứ? Anh ta hơi run, rồi ngay lập tức nói: "Tất nhiên, chúng ta luôn là anh em tốt mà."

Tần Trọng Hàn nâng ly lên, hai người cùng nâng ly. Mắt của cả hai đều rất sâu thẳm. Tần Trọng Hàn uống một hơi thật lâu, rồi mới nói: "Lam Ảnh nhập viện rồi!"

Ánh mắt của anh ta vẫn cứ dừng lại trên mặt Mao Chi Ngôn. Anh ta nhận ra khi mình nói ra bốn từ "Lam Ảnh nhập viện", bàn tay đang cầm ly bia của Mao Chi Ngôn lập tức siết chặt lại, khớp xương trên các ngón tay của anh ta trắng bệch ra, bàn tay đó siết chặt.

"Này! Chuyện gì đã xảy ra với cô ấy?" Mao Chi Ngôn không biết giọng của mình hơi run rẩy. "Tôi có đến thăm cô ấy, bác sĩ nói cô ấy hồi phục khá tốt mà!"

Tần Trọng Hàn gật đầu, mắt anh ta lướt trên mặt Mao Chi Ngôn, rồi nói: "Ý thức của cô ấy đã hồi phục rồi!"

"Vậy là cô ấy đến bệnh viện để kiểm tra chứ gì?" Mao Chi Ngôn lại hỏi, rồi cầm ly bia lên tu một hơi trong vô thức, rồi vội vàng hỏi: "Cô ấy ổn rồi hả? Ý thức thực sự hồi phục rồi?"

"Không! Cô ấy đã bị trúng một viên đạn!" Tần Trọng Hàn chậm rãi nói. "Bị thương rồi!"

"Hả?" Mao Chi Ngôn đứng phắt dậy, như thể nhận ra được phản ứng của mình hơi quá mức, anh ta lại ngồi xuống. "Sao lại như vậy? Sao lại bị trúng đạn? Cô ấy không bị nguy hiểm đến tính mạng chứ?"

"Là do Lam Tịnh đã bắn!" Tần Trọng Hàn lại nói, ánh mắt vẫn không rời khỏi mặt Mao Chi Ngôn. "Không bị nguy hiểm đến tính mạng!"

"Cậu nói Lam Tịnh đã bắn cô ấy? Tại sao vậy?" Vẻ mặt lo lắng của Mao Chi Ngôn đã trấn tĩnh lại khi nghe thấy không có nguy hiểm đến tính mạng, anh ta cũng nhận thấy phản ứng của mình hình như hơi quá, nên đã lập tức tu một ngụm bia lớn.

"Lam Tịnh, cô ấy chết rồi!" Lúc này, Tần Trọng Hàn lại nói.

Mao Chi Ngôn lặng người đi. Lam Tịnh đã chết? Cô ấy chết rồi!

"Sao lại như vậy?" Mao Chi Ngôn ngạc nhiên. "Tại sao Lam Tịnh lại chết?"

"Bao nhiêu năm qua, cô ấy đã luôn yêu Tăng Ly, nhưng lại không có được sự chấp thuận của cậu ấy. Vì chấp niệm quá nặng, quá cực đoan, cô ấy đã uống thuốc tự tử. Có lẽ đây là sự giải thoát tốt nhất đối với Lam Tịnh. Nhưng nhìn thấy cảnh này, suy cho cùng không ai trong chúng ta mong muốn cả, vì một sinh mạng trẻ cứ vậy mà mất đi. Khi quen Lam Ảnh, cô ấy vẫn là một cô bé, vẫn thật đáng yêu. Chớp mắt cái

đã lớn, chúng ta đều là người quen cũ, tôi tin rằng anh cũng rất buồn. Vì vậy tối nay, chúng ta không say không về!" Tần Trọng Hàn lại nâng ly lên lần nữa.

Trên mặt Mao Chi Ngôn lại đầy cảm xúc phức tạp, một hồi lâu sau, anh ta buồn bã hỏi: "Lam Ảnh thực sự đã qua khỏi nguy hiểm rồi chứ?"

"Lam Ảnh đã qua khỏi nguy hiểm rồi, bây giờ đang nằm trong bệnh viện, Hàn Lạp đang chăm sóc cho cô ấy!" Tần Trọng Hàn không đến thăm Mạc Lam Ảnh nữa, vì đã xác định rằng cô ấy không còn bị đe dọa đến tính mạng nữa, ý thức cũng đã hồi phục, gánh nặng trong lòng anh ta cũng đã đặt xuống được rồi. Nhưng còn cái chết của Mạc Lam Tịnh, trong lòng anh ta vẫn còn rất buồn, dù gì đó cũng là một sinh mạng sờ sờ.

Mao Chi Ngôn khẽ lẩm bẩm: "Sao lại như vậy được?"

"Chi Ngôn, tôi nhớ hình như anh từng thích Lam Ảnh có phải không?" Cố tỏ ra không kinh ngạc để lên tiếng hỏi, nhưng Tần Trọng Hàn lại có ám chỉ khác, anh ta chỉ muốn biết lý do tại sao Mao Chi Ngôn lại làm như vậy. Mỗi khi con người ta làm chuyện gì đó, họ sẽ luôn có lý do của mình.

Và anh ta càng chắc chắn hơn rằng Mao Chi Ngôn và Mạc Lam Tịnh có quan hệ. Vẻ mặt của Mao Chi Ngôn, từ lúc nghe thấy chuyện của Mạc Lam Tịnh, thì luôn rất bối rối. Và Tần Trọng Hàn cũng càng chắc chắn hơn, bởi vì Lam Ảnh, anh ta mới đứng sau lưng phỉ báng công ty chứ gì? Nhưng có thật chỉ vì Lam Ảnh thôi không? Lẽ nào không còn nguyên nhân gì khác nữa?

"Hình như đó là chuyện của mười hai năm trước rồi, lúc đó là năm đầu đại học, nhớ lại đúng là lâu lắm rồi!" Tần Trọng Hàn tự nói.

Vẻ mặt của Mao Chi Ngôn hơi không tự nhiên, nhưng không hề phủ nhận. "Phải, đúng là tôi từng theo đuổi cô ấy. Lúc đó, cô ấy rất xinh đẹp, cũng rất tử tế, rất trong sáng, giống như một thiên thần!"

Nhắc đến Mạc Lam Ảnh, Mao Chi Ngôn đúng là hơi nhớ nhung những ngày tháng đó, rất đẹp, không có tranh chấp. Nhưng những năm tháng thanh xuân đó, đã qua từ lâu, và không bao giờ quay trở lại được nữa.

"Bao nhiêu năm qua, anh không kết hôn, chắc không phải vì Lam Ảnh đó chứ?" Tần Trọng Hàn lại nói.

"Làm gì có chuyện đó?" Mao Chi Ngôn lắc đầu, trên mặt ngay lập tức lấy lại vẻ bình tĩnh. "Đâu có gấp gáp gì!"

Ánh mắt u ám sâu thẳm của Tần Trọng Hàn nhìn vào Mao Chi Ngôn, cố gắng tìm hiểu một số thông tin từ miệng anh ta, cũng hy vọng rằng tình bạn này có thể tiếp tục. Dù thế nào đi nữa, anh ta đều không muốn Mao Chi Ngôn đã làm ra chuyện đó. Anh ta không tin, và cũng không muốn tin.

Hai người cứ vậy mà nói đủ chuyện trên trời dưới đất.

Tuy nhiên, từ đầu đến cuối, Mao Chi Ngôn không hề bày tỏ một chút áy náy nào, trái tim của Tần Trọng Hàn bất giác lạnh băng.

Còn Mao Chi Ngôn lại nói vào lúc này: "Tôi muốn đến thăm Lam Ảnh và Lam Tịnh!"

Anh ta vẫn không nói ra, Tần Trọng Hàn không kìm nén nổi vẻ thất vọng. Anh ta đã cho Mao Chi Ngôn một cơ hội, nhưng Mao Chi Ngôn lại không nói gì, tức là định sẽ tiếp tục làm kẻ thù của anh ta hay sao? Nhưng anh em là anh em, anh ta thực sự không muốn mất đi người bạn này!

Kết quả, buổi hẹn không say không về này chưa được hoàn thành. Có lẽ Mao Chi Ngôn không hề có ý định sẽ dừng tay! Tần Trọng Hàn vẫn tỉnh bơ và nói: "Được! Cùng đến bệnh viện đi!"

Ở bệnh viện.

Tăng Ly ngồi một mình trên băng ghế ở hành lang, trên sàn nhà là một đống đầu thuốc lá, các cô y tá không dám nói gì, còn trên bức tường bên cạnh có dán tấm biểm "Không hút thuốc".

Nhưng Tăng Ly vẫn cứ hút.

Mạc Lam Ảnh đã khóc quá nhiều và ngất đi, khi tỉnh lại thì nhớ ra điều gì đó, liền nói với Hàn Lạp: "Lạp à, anh gọi Tăng Ly vào đây!"

Hàn Lạp gật đầu. "Em đừng để tâm trạng thay đổi đột ngột quá, cơ thể em còn rất yếu, cần phải nghỉ ngơi!"

"Ừm, cám ơn anh! Thật tốt khi có anh bên cạnh, Lạp à!"

Sau khi Tăng Ly bước vào, vẻ mặt rất áy náy. "Lam Ảnh, mình xin lỗi… Nếu mình đồng ý kết hôn với Lam Tịnh sớm hơn, có lẽ hôm nay sẽ không xảy ra chuyện như vậy rồi! Đều là lỗi của mình, tất cả đều là lỗi của mình!"

Mạc Lam Ảnh lắc đầu. "Không! Ly à, không phải vậy đâu, bạn đừng tự trách mình nữa. Mặc dù Lam Tịnh là người thân nhất của mình, hai chị em mình từ nhỏ đã không có mẹ, đã nương tựa vào nhau mà sống đến hôm nay. Nhưng mình biết trong tim hai chị em mình đều có ma quỷ, tại tụi mình không thể thoát khỏi khúc mắc của trái tim, sao có thể đổ lỗi cho người khác? Tất cả mọi chuyện đều là số mệnh! Bạn đừng tự trách về chuyện của nó, mình không trách bạn đâu, thật sự không trách đâu!"

Nhưng cô càng nói như vậy, trong lòng Tăng Ly lại càng buồn hơn.

Khuôn mặt của Mạc Lam Ảnh rất tiều tụy gầy gò, hai gò má nhô cao, nhưng vẫn có vẻ thản nhiên, có vẻ thư giãn. "Có lẽ sau khi lên thiên đàng thì nó sẽ hạnh phúc, sẽ không bị khúc mắc trong lòng dày vò nữa,

cách giải thoát này cũng không có gì là không tốt! Ly à, mình muốn nói với bạn rằng, sáu năm trước, vào cái đêm ở trong phòng khách sạn thành phố H, người đã cùng với bạn là Dương Dương, không phải Lam Tịnh! Vả lại, Dương Dương đã sinh được một đứa con, đó là con của hai người. Tiếc là, mình không biết bây giờ đứa trẻ đang ở đâu. Đứa trẻ đã bị Lam Tịnh bồng đi mất, mình thực sự không biết đứa trẻ đã đi đâu. Xin hãy tha thứ cho mình!"

Rầm một tiếng, trong đầu Tăng Ly như bị sét đánh qua. "Cái… Cái gì?"

"Những gì mình nói đều là thật, đừng nghi ngờ đôi tai của bạn, đêm đó là Dương Dương. Bữa tiệc của chúng ta, mọi người đều say bí tỉ, Lam Tịnh đã cho bạn uống thuốc, nhưng lúc đó nó đang tới tháng nên không thể đi vào. Dương Dương không biết gì, nên dìu bạn vào phòng rồi không thấy đi ra nữa. Lam Tịnh cứ đứng canh ở bên ngoài, chờ đến khi trời sáng, Dương Dương lén la lén lút đi ra như muốn bỏ trốn, sau đó Lam Tịnh mới đi vào trong. Mọi chuyện là vậy đó! Sau đó chắc vì Dương Dương đã suy nghĩ thông suốt hay sao đó, nên đột nhiên quay trở lại. Khi về đến nơi, nhìn thấy bạn và Lam Tịnh đang ôm nhau nằm trên giường. Mọi chuyện sau đó, bạn cũng biết rồi…"

Trái tim của Tăng Ly bỗng như ngừng đập vì bị sét đánh. "Đêm đó là Dương Dương?"

Thảo nào ánh mắt cô ấy nhìn mình lại buồn bã đến vậy. Thảo nào Dương Dương lại giận dữ khi biết chuyện Mạc Lam Tịnh yêu cầu anh ta phải chịu trách nhiệm. Thảo nào ba tháng sau, cô ấy đã bỏ đi khỏi nhà họ Tăng trong một năm, và trong năm đó, không ai biết cô ấy đã đi đâu.

Thì ra, cô ấy đã có thai!

Con của họ?

"Dương Dương đã mang thai con của mình? Đứa trẻ đã bị Lam Tịnh bắt đi? Không tìm thấy được?" Tăng Ly nhìn Mạc Lam Ảnh với vẻ khó tin.

Mạc Lam Ảnh gật đầu đầy áy náy. "Hãy tha thứ cho mình, vì đến bây giờ mình mới chịu nói với bạn! Mình mãi chìm đắm trong nỗi đau của riêng mình, không nghĩ cho người khác, vì vậy cho đến bây giờ mới nói với bạn!"

184. Chương 184

Trời ơi!

Cô ấy đã sinh con!

Anh ta đã bỏ lỡ điều gì đây?

Tại sao anh ta có thể vô tâm đến vậy?

Sao có thể bỏ qua cô trong nhiều năm đến vậy?

Ở nhà họ Tăng.

Sau khi bước vào, không kịp cởi giày, ông bà Tăng đã ngủ say, Tăng Ly chạy thẳng lên phòng của Dương Dương ở tầng hai, sau đó mở cửa ra, nhưng không có ai.

Anh ta hoảng hốt chạy đến phòng ba mẹ, không kịp gõ cửa thì đã hét lên rồi đẩy cửa mở ra. "Ba ơi, mẹ ơi, Dương Dương đâu rồi? Dương Dương đang ở đâu?"

Tăng Phong Việt đang ngủ thì đột nhiên bị con trai đánh thức, liền nổi giận lên. "Khuya lắm rồi còn la hét, ra thể thống gì nữa?"

Bà Tăng cũng đã thức dậy, nhìn con trai một cách khó hiểu. "Có chuyện gì vậy con?"

Vẻ mặt của Tăng Ly lúc này như sắp khóc vậy. "Ba mẹ, Dương Dương đâu rồi?"

"Nó nói đến nhà họ Cung, mấy hôm nay sẽ ở lại nhà của một người bạn tên Cung Luyến Nhi, hình như nó làm thư ký cho cô Cung đó ở Cung thị thì phải! Mà có chuyện gì?" Bà Tăng hỏi.

"Ba, con muốn cưới Dương Dương, con muốn kết hôn với Dương Dương!" Tăng Ly nói rất nghiêm túc.

"Chuyện này… Làm vậy còn ra thể thống gì nữa?" Tăng Phong Việt giận dữ hét lên. "Nó là em gái của con!"

"Đâu phải là em ruột!"

"Không phải ruột thì cũng là em gái của con, nói ra thì không hay ho gì!" Tăng Phong Việt luôn không muốn con trai và con gái mình cưới nhau, vì vậy trong bao nhiêu năm qua, ông ta luôn nhắc nhở con gái mình, nói bóng nói gió, chính vì không cho phép họ ở bên nhau.

Ông ấy là người theo truyền thống cũ, cố chấp đến mức mười con bò cũng không kéo lại nổi.

Cũng vì vậy, Tăng Ly lúc nào cũng luôn bài xích, luôn cảm thấy đúng như lời ba mình nói, luôn có cảm giác ruột thịt.

"Con mặc kệ! Dương Dương đã sinh con, đó là con của con, tại chúng ta vô tâm nên không biết. Con của

con biến mất rồi, vì ba, vì con, vậy mà cô ấy chưa bao giờ nói gì với chúng ta cả. Ba à, dù ba có đồng ý hay không, con cũng phải kết hôn với Dương Dương, xin ba đừng ngăn cản tụi con nữa!"

Bây giờ anh ta cảm thấy mình là một gã đàn ông bất nhân bất nghĩa, đi theo tán tỉnh cho đã rồi ruồng bỏ người ta. Anh ta cảm thấy rằng mình đã tạo nghiệt. Sao anh ta lại lộn xộn đến vậy chứ? Ngay cả việc lên giường với ai mà anh ta cũng không biết. Dương Dương chắc là đau khổ biết dường nào!

"Con đi tìm cô ấy!" Anh ta để lại một tin sấm sét, làm ông bà Tăng chết lặng, rồi sau đó rời đi.

"Phong Việt à, thảo nào tôi cứ thấy Dương Dương là lạ mà, thảo nào nó đã biến mất một năm, thì ra nó đã sinh cháu nối dõi cho gia đình chúng ta đó! Thằng bé biến mất rồi, phải làm sao đây?" Bà Tăng nói rồi lo lắng đến rơi nước mắt. "Đều tại ông hết đó! Đều tại ông suốt ngày không cho tụi nó thế này, không cho tụi nó thế kia, đến cả việc có con mà cũng không dám nói cho chúng ta biết. Đều tại ông hết! Hại tôi không được làm bà nội, tôi phải ly hôn với ông. Tăng Phong Việt, ông mới là kẻ tiểu nhân vô tình vô nghĩa. Anh em, con trai và con gái đều bị ông ruồng bỏ hết rồi, ông đi chết đi, tôi không cần ông nữa!"

Ở nhà họ Cung.

Cung Luyến Nhi đã chuyển đến một căn nhà mới, không muốn sống ở nơi mà ba mình và dì Mai đã chết nữa. Căn biệt thự này cách nhà họ Bùi không xa lắm, chỉ cách nhau bằng hai căn biệt thự khác, dọn đến đây cũng vì để thường xuyên gặp mặt Tiêu Hà Hà. Bây giờ cô ta không còn ai thân thích, nên đã xem Tiêu Hà Hà như người thân của mình.

Còn đêm đó, sau khi hát karaoke trở về, cô ta và Tăng Dương Dương đã trở thành bạn tốt, nên đã thuyết phục Tăng Dương Dương vừa mới tốt nghiệp đầu quân vào công ty mình. Bây giờ họ trở thành bạn cùng phòng, cùng ra cùng vào, như thể không cần đàn ông thì phụ nữ chúng tôi vẫn có thể vui vẻ, hạnh phúc cùng nhau.

"Nếu em còn không đi ngủ, sợ rằng em bé sinh ra sẽ giống như em vậy, trên mắt có quầng thâm rất lớn, vừa ra đời liền yêu cầu được phẫu thuật thẩm mỹ cắt đi quầng thâm đó!" Tăng Dương Dương đã uống hết một ly sữa, rồi nói với người phụ nữ đang ngồi coi phim Hàn trên ghế với vẻ bất lực.

Cung Luyến Nhi lập tức cười phá lên. "Ài, còn chút nữa là hết rồi, em đi ngủ liền!"

"Vậy chị ngủ trước đây, em cũng nhanh lên đó! Ngày mai chúng ta còn một cuộc họp, em là tổng tài, không thể đến trễ đâu!"

"Biết rồi! Ở công ty cứ phải đóng mặt ngầu, ở nhà em phải thư giãn chứ, nếu không, em thực sự không thể sống tiếp được đâu!"

"Vậy thì hãy làm cho trái tim mình trở nên mạnh mẽ hơn nữa, thế giới này chẳng có gì đáng sợ cả, mọi chuyện rồi cũng sẽ qua. Không có đàn ông vẫn ok, không có tiền thì vẫn sống được, miễn là chúng ta đủ mạnh mẽ! Hỡi các phụ nữ, hãy làm cho bản thân mạnh mẽ lên đi!" Tăng Dương Dương nắm tay thành

nắm đấm rồi tung vài thế võ, chọc cho Cung Luyến Nhi cười một trận đã đời.

"Dương Dương, có phải chúng ta quá nhẫn tâm rồi không?" Cười đủ rồi, Cung Luyến Nhi không nhịn được phải hỏi.

"Phụ nữ thức đến 3 giờ sáng vẫn không ngủ, vậy mà vẫn có một sức sống mãnh liệt, em có biết tại sao không?" Tăng Dương Dương nằm sấp trên ghế sofa và nhướn mày lên.

"Tại sao vậy?"

"Tại đói khát!" Tăng Dương Dương cười lớn. "Vì quá cô đơn, ha ha ha ha…"

"Chắc chị đang đói khát chứ gì! Ha ha ha!"

"Phải, chị đang đói khát lắm đây!" Tăng Dương Dương vẫn cười như thế, nhưng trong mắt lại không có nụ cười, thậm chí còn lóe lên chút bi thương. "Chị không thức với em nữa đâu, hình như chị không đói khát bằng em, năng lượng không dồi dào bằng em, chị phải đi ngủ đây!"

"Ha! Chị thôi đi! Em cũng đi ngủ đây!" Cung Luyến Nhi bị cô ấy chọc cười một trận đã đời. "Không có đàn ông vẫn sống được, tại sao em phải ôm mộng với đàn ông chứ? Hừ! Em không thèm đâu!"

Tăng Ly đã mất nhiều công sức mới tìm được chỗ ở mới của Cung Luyến Nhi. Nửa đêm, hai người phụ nữ vừa định lên lầu đi ngủ, thfi bỗng nghe thấy tiếng chuông cửa.

"Chắc không phải cướp đó chứ?" Cung Luyến Nhi hơi hoảng sợ.

"Em sợ gì chứ? Đâu phải chúng ta không có vệ sĩ!"

Đang nói thì một anh vệ sĩ bước vào. "Thưa cô hai, có một anh tên là Tăng Ly đang tìm cô Tăng ở bên ngoài!"

"Anh Ly?" Mặt của Tăng Dương Dương chợt trắng bệch ra. "Anh ấy đến đây làm gì?"

Chẳng phải anh ấy sắp kết hôn à?

"Dương Dương, là anh hai nè, em ra đây đi, Dương Dương…" Tăng Ly hét lên bên ngoài.

Tăng Dương Dương lắc đầu. "Anh nói với anh ấy là tôi không muốn gặp anh ấy, kêu anh ấy về đi, chúng tôi đã ngủ rồi!"

Anh vệ sĩ gật đầu rồi đi ra ngoài.

"Dương Dương, chị thực sự không muốn nghe xem anh ấy nói gì sao?" Cung Luyến Nhi hơi lo lắng.

Dương Dương nhướn mày lên rồi thở dài, nói: "Anh Mễ ngày nào cũng đến, chị đâu thấy em chịu nghe anh ấy nói gì đâu. Chúng ta không giống nhau, anh ấy sắp kết hôn rồi, chỉ cần người đó không phải là chị, ba nhất định sẽ rất vui. Anh ấy chỉ là anh trai của chị, gặp tại đám cưới cũng vậy thôi. Chị sẽ mỉm cười chúc phúc cho anh ấy, không chuyện gì có thể làm chị gục ngã được đâu!"

Nhìn vào vẻ kiên định trên mặt cô, Cung Luyến Nhi lắc đầu. "Có lẽ những người trong tình yêu đều mù quáng hết, những người ở ngoài vậy mà lại tỉnh táo hơn!"

"Dương Dương, em ra đây đi! Em không ra đây, anh sẽ không đi đâu cả!" Tăng Ly hét lớn.

"Tiêu rồi, anh ấy không đi, vậy sẽ làm hàng xóm thức giấc đó!" Cung Luyến Nhi hét lên.

Tăng Dương Dương nghiến răng, đưa mắt nhìn ra bên ngoài cửa, rồi nhìn đồng hồ, đã ba giờ sáng. "Chị ra ngoài một chút! Em mau đi ngủ đi, phụ nữ mang thai không nên thức khuya!"

Tăng Dương Dương đã đi ra ngoài.

Nhìn thấy Tăng Ly đang đứng bên ngoài cổng sắt, vừa thấy cô bước ra, hình như anh ta vô cùng phấn khích.

Cô đứng đằng xa và khẽ nói: "Anh về đi!"

"Dương Dương!" Đột nhiên, Tăng Ly hét lên một tiếng, giọng trầm khàn đầy buồn bã và thổn thức, kèm theo cảm xúc phức tạp và phấn khích.

Tăng Dương Dương hơi ngây người ra, không hiểu tại sao anh ta lại như thế này!

Tăng Ly đột nhiên tiến lại gần, đưa tay ra ôm chặt lấy Tăng Dương Dương đang hơi thất thần, ôm thật chặt, ước gì có thể nhét cô vào trong cơ thể mình, mãi mãi không bao giờ chia xa nữa. Đêm đó lại là Dương Dương, lại còn tạo ra một đứa trẻ!

"Buông ra!" Khi cơ thể gần như bị anh ta ghì đến sắp gãy, Dương Dương lạnh lùng lên tiếng. Ôm nhau ở cự ly gần như vậy, cô từng rất khát khao vòng tay của anh ta, cố gượng cười để tự lừa dối mình, nghĩ rằng anh ta sẽ yêu mình.

Nhưng không có, cô mãi mãi chỉ có thể đứng trong góc để chữa lành vết thương cho mình. Đó là nỗi đau

thương và tuyệt vọng không thể diễn tả bằng lời, khiến người đã từng chết một lần như cô tê liệt trái tim.

"Dương Dương, anh hai có lỗi với em!" Giọng lí nhí hơi nghẹn ngào, Tăng Ly nhắm mắt lại, không để cho ai nhìn thấy vẻ yếu đuối và tự ti của anh ta vào lúc này. "Dương Dương à, anh hai đã sai rồi!"

Trái tim Tăng Dương Dương như siết lại, hơi bất ngờ khi nhìn thấy bộ dạng của Tăng Ly lúc này. Nhưng nghe thấy giọng nói nghẹn ngào của Tăng Ly, Tăng Dương Dương không hiểu tại sao trái tim cô lại một lần nữa nhói đau. Nỗi đau ngấm ngầm ập đến, cô cảm thấy lúc này trái tim mình lại đau, vậy mà cô từng nghĩ rằng nó sẽ không đau nữa!

"Có gì thì anh nói đi, em chịu được!" Cô nói với giọng xa cách.

Vẫn ôm chặt cô, Tăng Ly buồn bã lên tiếng. "Cái đêm của sáu năm trước là em, cô bé ngớ ngẩn, tại sao em không nói cho anh biết? Tại sao lại để anh hiểu lầm bao nhiêu năm nay?"

Cơ thể của Tăng Dương Dương lập tức cứng đờ. "Anh… Anh biết rồi hả?"

Giọng cô run rẩy, cả người ngây ra đó.

Tăng Ly vẫn ôm chặt cô, nghẹn ngào nói: "Em đã có con mà cũng không nói cho anh biết, tại sao lại không nói cho anh biết?"

Nhắc đến con, cả người Tăng Dương Dương bỗng cứng đờ, rồi sau đó run rẩy dữ dội, trên mặt đầy đau đớn. Đó là vẻ mặt không thể nào hình dung nổi.

"Dương Dương?"

Tăng Dương Dương đẩy anh ta ra, và lắc đầu. "Anh đi đi, em không muốn nhìn thấy anh, không bao giờ muốn nhìn thấy anh nữa!"

Cô quay ngoắt người lại, nhưng anh ta đã ôm chặt cô từ phía sau. "Dương Dương, em đừng như vậy, anh hai sai rồi!"

Trong giọng nói khàn khàn rất khẽ có vẻ van nài, Tăng Ly nhắm mắt lại, buồn bã vùi mặt vào vai cô, hai tay siết chặt eo cô. Cái ôm có vẻ như vô tình này đã làm anh ta hiểu rõ, người anh ta yêu là cô, chỉ có điều anh ta luôn trốn tránh.

Lưng của Tăng Dương Dương dựa sát vào lòng anh ta, rồi đột nhiên không còn chút sức lực nào, cơ thể đang căng cứng bỗng mềm nhũn ra. Những giọt nước mắt đua nhau rơi xuống, cô thổn thức không thành tiếng.

Những giọt nước mắt rớt xuống tay Tăng Ly, anh ta cảm thấy những giọt nước mắt nóng hổi đó đang đốt cháy trái tim mình. "Dương Dương đừng khóc, anh hai sẽ tìm con của chúng ta về!"

"Con chết rồi!" Tăng Dương Dương hét lên đầy đau đớn. "Anh định đi đâu tìm cho em đây?"

Tăng Ly như bị sét đáng trúng, bàn tay run rẩy, tim cũng đau dữ dội.

Tăng Dương Dương quay người lại và ôm cổ anh ta, tiếng hét xé ruột xé gan vang lên từ cổ họng cô. "Con của em đã không còn nữa. Chết tiệt! Chết tiệt! Bây giờ anh chạy đến đây tìm em, anh có biết mỗi khi em cần anh thì khó khăn đến dường nào không? Anh có biết không hả? Em không còn cách nào khác… Hu hu…"

185. Chương 185

Tăng Ly vội vàng giải thích: "Lam Ảnh nói chính Lam Tịnh đã bắt con đi!"

"Không phải! Không! Chính mắt em đã nhìn thấy con chết rồi. Lúc em tỉnh dậy, con đã không còn thở nữa, không thể nào!" Tăng Dương Dương lắc đầu, nước mắt lại chảy ra. "Con, còn quá nhỏ, quá nhỏ…"

"Dương Dương, em nhớ kỹ lại đi!" Tăng Ly không tin là con mình đã chết, có chết anh ta cũng không tin.

Năm đó Tăng Dương Dương sinh con ở một phòng khám tư. Khi cô bỏ nhà ra đi, không có tiền, cô đã sống bảy tháng trong cực khổ, lúc sinh con cũng không có tiền đến bệnh viện. Bác sĩ đỡ sinh lúc đó nói đứa bé vốn bị suy dinh dưỡng nặng, vừa sinh ra đã hô hấp khó khăn, còn cô lại bị suy nhược sau sinh, không thể đích thân chăm sóc cho con, cô chỉ liếc nhìn con một cái rồi ngất đi. Khi tỉnh lại, người bác sĩ đó khóc lóc nói với cô rằng con cô đã chết rồi, còn bồng con đến cho cô nhìn. Tăng Dương Dương lại ngất đi. Lúc tỉnh lại, bác sĩ đó nói vì sợ cô đau đớn tuyệt vọng nên đã đem đứa trẻ đến lò hỏa táng, rồi đem tro cốt của nó đưa cho cô.

"Đợi đã, Dương Dương!" Tăng Ly nghe thấy có sơ hở. "Muốn hỏa thiêu thì phải kê khai chứng minh, không có chứng minh thì sao người đó lại tự tiện giúp chúng ta xử lý được? Không đúng!"

"Cần phải chứng minh sao?" Tăng Dương Dương ngước khuôn mặt nhỏ nhắn lên và hỏi. "Vậy, ý anh là con vẫn còn sống? Tại sao Mạc Lam Tịnh lại bắt con đi chứ? Em không hề nhìn thấy cô ta."

"Chính miệng Lam Ảnh đã nói vậy, không sai được đâu. Con đã bị Lam Tịnh bắt đi, bây giờ chúng ta phải đến phòng khám đó, tìm cho ra người bác sĩ năm đó, người này nhất định có vấn đề!" Tăng Ly nắm lấy ta cô. "Chúng ta đi tìm người đó! Phòng khám đó ở đâu?"

"Ở Lục Thành! Nhưng bà ấy không còn ở đó nữa, em có đến tìm bà ấy nhưng không gặp. Phòng khám cũng đóng cửa rồi. Có người nói bà ấy đã về quê, nhưng không ai biết quê bà ấy ở đâu!"

"Vậy thì càng chứng tỏ là có vấn đề!" Về cơ bản thì Tăng Ly đã đoán ra được, có lẽ là Lam Tịnh đã mua chuộc người bác sĩ đó, sau đó bồng đứa trẻ đi mất, hoặc là đã làm gì đó đặc biệt khiến cho Dương Dương tin rằng đứa trẻ đã chết.

"Nói vậy là con còn sống thật sao?" Tăng Dương Dương không dám tin, cô cứ tưởng con mình đã chết. Mấy năm qua, mỗi lần nghĩ đến con, mỗi lần nhìn thấy con của người khác, cô đều rất buồn, cô sống mà như một cái xác không hồn vậy.

"Ừm! Anh tin chắc con vẫn còn sống!" Tăng Ly nói chắc chắn.

Tăng Dương Dương bỗng nhiên căng thẳng nắm chặt lấy tay anh ta. "Chúng ta mau đi tìm Mạc Lam Tịnh, chúng ta đi hỏi cô ta! Em muốn tìm cô ta tính sổ. Sao cô ta lại có thể bắt con của em đi chứ?"

Tăng Dương Dương lau nước mắt rồi đứng dậy.

Tăng Ly lặng người đi. "Dương Dương, Lam Tịnh chết rồi!"

Câu nói này vừa thốt ra, làm cho Tăng Dương Dương sững sờ. "Anh, anh nói gì? Cô ta chết rồi sao?"

"Chuyện này anh sẽ kể cho em nghe sau. Dương Dương à, năm đó em mất tích, vậy mà em vẫn luôn ở Lục Thành sao?" Tăng Ly nhớ đến liền cảm thấy rất đau lòng, anh ta thật sự quá khốn nạn, sao có thể để xảy ra chuyện như vậy chứ?

Tăng Dương Dương ngước đôi mắt sưng húp vì khóc lên nhìn anh ta, sau đó giơ tay lên, đưa ra trước mặt anh ta.

Anh ta không hiểu, cúi đầu xuống. Sau đó, Tăng Dương Dương lật tay lại. Tăng Ly nhìn thấy trên cổ tay cô có một vết sẹo rất sâu, vết sẹo đó tuy đã lành, nhưng tim anh ta bỗng thắt lại, nỗi đau liên tục trỗi dậy. "Em đã từng cắt cổ tay để tự sát sao?"

Tăng Dương Dương nhắm mắt lại, nước mắt chảy ra, rồi cô gật đầu. "Không còn con, em từng nghĩ cứ chết đi cho xong, nhưng không biết đã được ai đó đưa vào bệnh viện. Khi em tỉnh lại thì đã ba ngày sau đó rồi, bác sĩ có nói người cứu em là đàn ông, nhưng người đó không để lại tên họ, chỉ trả hết viện phí. Sau khi em khỏe lại cũng thử đi tìm người đó, nhưng không tìm được. Khi em nhớ đến con rồi quay lại phòng khám đó tìm, nhưng cũng không gặp được người bác sĩ đó."

"Vậy chứng tỏ chuyện này càng có vấn đề, bây giờ chúng ta đi tìm người bác sĩ đó, nhất định sẽ tìm được! À không, chúng ta đi tìm Lam Ảnh. Dương Dương à, con vẫn còn sống, chính miệng Lam Ảnh đã nói như vậy!"

Tăng Ly cầm lấy bàn tay nhỏ nhắn của cô, trên đường đi đến bệnh viện đã kể cho cô nghe tất cả mọi chuyện đã xảy ra.

Tăng Dương Dương luôn không có thiện cảm đối với Mạc Lam Tịnh, và hành vi của Mạc Lam Tịnh trong đêm đó ở nhà hàng trong thành phố H đã làm tổn thương cô triệt để, nhưng cô lại không hận cô ta, bởi vì cô ta cũng vì quá yêu Tăng Ly mà thôi. Nhưng cô không ngờ được rằng cô ta lại bắt mất con của cô. Cô ta đã mua chuộc người bác sĩ ở phòng khám tư đó sao? Đến lúc này lại nghe tin Mạc Lam Tịnh tự tử, cô không biết có nên hận cô ta hay không nữa, chỉ cảm thấy câu nói đó rất đúng. Hỏi thế gian tình là gì, mà cứ khiến con người ta hứa sống chết có nhau.

Dương Dương ngồi im lặng trong xe, Tăng Ly thì một tay lái xe, một tay thì nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của cô. "Nhất định sẽ tìm thấy được thôi, con của chúng ta là trai hay gái?"

"Là con trai!" Tăng Dương Dương nghẹn ngào nói, lúc này trong lòng cô có đủ loại cảm xúc. Ngạc nhiên mừng rỡ, thấp thỏm bất an, hàng loạt cảm xúc cứ dâng trào. "Nhưng biển người mênh mông, chúng ta đi đâu tìm con đây?"

Ở bệnh viện.

Khi Tăng Ly đưa Tăng Dương Dương đến bệnh viện lần nữa thì trời đã sáng.

Cả đêm không ngủ, lại trải qua nhiều chuyện, Tăng Ly thật sự rất mệt mỏi, râu ria xồm xoàm nắm tay Dương Dương, xuất hiện trước mặt Hàn Lạp và Mạc Lam Ảnh.

"Chị Lam Ảnh! Chị… Những lời chị nói là thật chứ? Con em vẫn còn sống phải không?" Giọng Tăng Dương Dương run rẩy, chỉ sợ sẽ nghe thấy những lời khiến bản thân tuyệt vọng.

Cô lại có thể ôm giấc mơ đó sao? Con của cô thật sự vẫn còn sống sao?

Mạc Lam Ảnh cắn môi gật đầu. "Đúng vậy, Dương Dương, đứa bé thật sự đã bị Lam Tịnh bắt đi, nhưng chị không biết đứa bé đã bị nó đem đi đâu nữa. Chị chỉ biết rằng đứa bé vẫn chưa chết, rất mạnh khỏe, là một thằng bé rất đáng yêu!"

"Nói vậy là con của em thật sự vẫn còn sống phải không?" Trong lòng Tăng Dương Dương rất vui mừng, nhưng bỗng chốc lại rơi vào lạnh lẽo. Con chưa tìm thấy, Lam Tịnh chết rồi, vậy con của cô đã đi đâu?

"Dương Dương, em đừng lo, nhất định sẽ tìm được thôi!" Mạc Lam Ảnh an ủi cô.

Tăng Dương Dương đã xác định được con mình vẫn còn sống, trong lòng dâng lên hy vọng, đồng thời cũng dâng lên khát vọng muốn được gặp con ngay lập tức.

"Dương Dương, anh nhất định sẽ tìm thấy, em yên tâm đi! Bây giờ chúng ta về nhà tìm ba!"

Tăng Dương Dương đi ra khỏi phòng bệnh, ở hành lang đông nghẹt và đầy mùi thuốc khử trùng, cô đứng ở

đó, ánh mắt có chút hoang mang. Con đang ở đâu?

Tăng Ly cầm lấy tay cô: "Dương Dương à, nhất định sẽ tìm được con thôi!"

"Ba sẽ nổi giận đó!" Tăng Dương Dương lắc đầu. "Em không muốn ba biết!"

"Có anh ở đây, ba sẽ không giận đâu!" Tăng Ly bảo đảm.

Cô nhìn Tăng Ly, lạnh nhạt hỏi: "Anh vì con nên mới đến tìm em phải không? Em không muốn về nhà, em đến nhà họ Cung!"

Cô không biết làm thế nào để đối mặt, nếu anh ta vì con mà đến tìm cô, thì cô sẽ không ở bên anh ta. Cô cũng không muốn chọc cho ba Tăng giận, vì suy cho cùng thì họ đã nuôi lớn cô, đã đem cô về từ cô nhi viện, đã cho cô nhiều yêu thương, nên cô thật sự không muốn làm cho ba Tăng giận và cảm thấy bị mất mặt.

"Dương Dương à, chúng ta kết hôn đi!" Tăng Ly nhìn vào khuôn mặt nhỏ nhắn của cô một cách say đắm. "Tìm được con rồi chúng ta kết hôn nhé!"

"Nếu tìm không được thì sao?"

"Chắc chắn sẽ tìm được!"

Vẫn là vì con à! Tăng Dương Dương cười đau khổ: "Không muốn!"

"Dương Dương!" Tăng Ly khẽ hét lên.

"Em muốn về ngủ, em rất mệt. Anh nói sẽ giúp em tìm được con, xin anh hãy giúp em tìm được con, được không?" Cô chưa từng cầu xin người khác, nhưng bây giờ lại khẩn thiết nhìn anh ta.

Tăng Ly ngẩn ra một lúc. "Cũng là con của anh, đừng nói cầu xin. Chúng ta về nhà, về nhà của chúng ta! "

"Không muốn!"

Tăng Ly không biết cô bị gì, nên dành phải ngang ngược nắm lấy tay cô, ép buộc để dắt cô nhà họ Tăng.

Báo buổi sáng đưa tin về buổi họp báo ở Tần thị.

Các nhà báo lập tức đổi hướng, từ sự phê bình ngày hôm qua biến thành sự khen ngợi, nguy cơ tạm xem như tạm thời được xóa bỏ.

Mao Chi Ngôn đang đọc báo, ánh mắt sắc bén híp lại. Anh ta thực sự đã xem thường Tần Trọng Hàn, xem ra anh ta cần phải tiến hành kế hoạch tiếp theo rồi.

Ở nhà họ Bùi.

Sáng sớm hôm sau, sau khi đã chắc chắn rằng công ty đã vượt qua nguy cơ, và thị trường cổ phiếu buổi sáng đã được mở lại, thì Tần Trọng Hàn mới về nhà.

Anh ta thật sự đã mệt rã rời.

Vừa bước vào cửa nhà họ Bùi, Tiêu Hà Hà lập tức niềm nở. "Cả đêm anh không ngủ hả?"

"Con chào ba!"

"Con chào chú!"

Hai đứa trẻ cũng chạy đến.

Tần Trọng Hàn quỳ xuống, ôm lấy hai đứa trẻ cùng một lúc. "Nhìn hai đứa có vẻ như đều rất lo cho ba thì phải. Có phải ba nên cảm thấy vinh hạnh hay không nhỉ?"

"Chú không ngủ cả đêm à?" Bàn tay nhỏ bé của Thịnh Thịnh đỡ lấy mặt Tần Trọng Hàn. "Mắt chú đầy những tia máu đỏ!"

"Ừm, chú hơi bận!" Tần Trọng Hàn cảm thấy được an ủi khi nhìn vào Thịnh Thịnh rất chu đáo.

"Ba mau đi ngủ đi!" Ngữ Điền cũng nói bằng giọng quan tâm.

Tiêu Hà Hà cũng cả đêm không ngủ ngon, lo lắng Mạc Lam Tịnh sẽ làm khó, lo lắng chuyện của công ty. Mãi đến sáng nay khi đọc được tin trên báo buổi sáng, cô mới thở phào nhẹ nhõm.

"Anh muốn đưa em và các con về nhà!" Tần Trọng Hàn nói.

"Về nhà?" Tiêu Hà Hà hơi ngạc nhiên. "Nhưng không phải chúng ta phải trốn Mạc Lam Tịnh à?"

“Hà Hà…” Tần Trọng Hàn liếc nhìn các con. “Các con đi chơi đi, ba có chuyện muốn nói với mẹ!”

“Dạ!” Hai đứa trẻ lập tức đi xem ti vi.

“Sao vậy?” Tiêu Hà Hà đau lòng khi nhìn thấy đôi mắt đỏ ngầu của anh ta, đúng là do thức thâu đêm quá.

“Tối qua Lam Tịnh đã tự tử rồi!” Tần Trọng Hàn nói.

“Trời ơi!” Tiêu Hà Hà hét lên đầy kinh ngạc. “Sao lại như vậy?”

“Anh đưa em và các con về nhà họ Tần, cũng để bàn bạc một vài chuyện với ba! Về nhà anh sẽ kể cho em nghe!”

Tiêu Hà Hà không hỏi gì thêm. “Được! Em đi thu dọn một chút, rồi lập tức theo anh về!”

Ở nhà họ Tần.

Sau khi tắm rửa xong, Tần Trọng Hàn thay một bộ đồ thoải mái, để lộ ra một cơ thể mảnh khảnh nhưng rắn rỏi, khí chất cao quý và nho nhã.

Dì Trương đã chuẩn bị xong đồ ăn sáng. Tần Trọng Hàn ăn sáng sơ sơ rồi mới cùng Tần Lăng Hàng đi vào phòng sách.

186. Chương 186

Giơ tay ra lấy tấm hình trên kệ sách, cô bất giác đưa tay lên vuốt ve nó. Đây là trường của cô, bối cảnh chính xác là trường của cô. Còn tấm hình này, lại rất quen thuộc. Bóng lưng đó, rất quen thuộc, đã từng khiến cô đứng từ xa nhìn vào khuôn mặt đẹp trai lờ mờ đó. Thì ra anh chàng đó là Tần Trọng Hàn.

Mối tình đơn phương thoáng qua của cô, mối tình đơn phương của thời tuổi trẻ mới biết yêu đó, thì ra, người đó lại là Tần Trọng Hàn.

Thì ra, người đó chính là Tần Trọng Hàn. Lúc này chắc anh ấy tầm mười chín tuổi ha? Tim cô đập liên hồi, đúng lúc này thì cửa mở ra!

Tiêu Hà Hà quay ngoắt người lại, khung hình đang cầm trong tay bỗng đưa ra phía sau lưng một cách vô thức, nhưng cũng không thoát khỏi ánh mắt sắc bén của Tần Trọng Hàn. Anh ta nhướn mày lên nhìn cô. “Có chuyện gì vậy?”

Tim cô đập thình thịch, cảm thấy như nó sắp nhảy ra ngoài rồi vậy.

Tần Trọng Hàn ngạc nhiên và bước tới. “Trong tay em đang cầm cái gì vậy?”

Bàn tay nhỏ nhắn của cô siết chặt khung hình phía sau lưng, mặt cô đột nhiên đỏ lên, vội vàng nói: “Không, không có gì!”

Tần Trọng Hàn càng cảm thấy lạ, người phụ nữ nhỏ bé của anh ta đang giấu gì sau lưng mà bí mật quá vậy? Khuôn mặt nhỏ bé lại còn đỏ ửng lên.

Tiêu Hà Hà ngước mắt lên nhìn anh ta, một khuôn mặt rất đẹp trai, rung động lòng người, không giống với chàng trai mười chín tuổi trong tấm hình cho lắm, đã trưởng thành hơn và thăng trầm hơn, có sức hấp dẫn của đàn ông hơn. Khuôn mặt đó của anh ta sắp khiến cô không đành lòng rời mắt khỏi đó.

Anh ta hơi cong môi lên, nhìn cô chằm chằm bằng một ánh mắt rực lửa: “Em đang cầm cái gì vậy? Đưa cho anh xem!”

Nói rồi anh ta liền vươn tay ra, định giật lấy tấm hình trong tay cô.

Anh ta vừa đến gần thì mặt cô lập tức đỏ hơn, chỉ cảm thấy toàn thân căng cứng lại, như thể cảm giác thời mới biết yêu đó lại ập đến, chỉ một ánh mắt của người kia thôi cũng đủ làm cho cô hy sinh bản thân mình.

“Đưa anh xem nào!” Anh ta ôm chặt cô, để cơ thể cô dán sát vào lòng mình, còn tấm hình trong tay cô cũng bị anh ta giật lấy.

“Đây là hình của anh mà, sao mới nhìn thấy nó mà em đã đỏ mặt như thế này rồi?” Câu nói của anh ta càng làm cho Tiêu Hà Hà nhớ lại tình yêu đầu tiên của mình. Lúc đó, cô chỉ mới nhìn thấy bóng lưng từ xa của anh ta thì đã rung động rồi, nói ra thì xấu hổ lắm, nên cô tuyệt đối sẽ không để cho anh ta biết được bóng lưng mà cô thầm yêu đó chính là anh ta!

“Chuyện này là sao? Bà xã nói đi mà!” Tần Trọng Hàn mỉm cười và nói.

“Gì mà chuyện gì? Em coi hình cũng không được à?” Cô nói với vẻ cứng rắn.

Lời cô vừa dứt, anh ta đã cười to mà không một chút khách sáo: “Được… Được… Tất nhiên là được rồi…”

“Anh đang cười gì vậy? Cho em tấm hình đó luôn được không?” Cô nói mà đỏ mặt.

Lời nói của cô càng thu hút sự chú ý của anh ta, vì biết rằng cô không giỏi nói dối.

Anh ta ôm lấy cô, rồi nhìn vào tấm hình được chụp bởi Tăng Ly khi họ đến trường cấp hai chơi bóng rổ. Lúc đó, mấy người họ đều nói đùa rằng anh ta có một nụ cười làm điên đảo muôn người. Còn tấm hình đó, bản thân anh ta cũng rất thích, bởi vì trong thời khắc quay đầu lại đó, trên khóe môi anh ta có một nụ cười mỉm nhẹ, không rõ ràng, nhưng rất thú vị.

Không nhớ rõ vì sao lại cười, hình như Tăng Ly nói có rất nhiều cô gái đang nhìn họ thì phải, chỉ nhớ những cô nữ sinh đó còn rất nhỏ, vẫn còn là trẻ con.

"Chắc không phải em rung động khi nhìn thấy tấm hình này đó chứ? Sao mặt lại đỏ đến vậy?" Tần Trọng Hàn cười ha hả và trêu chọc.

"Gì chứ!" Cô vùng vẫy và đẩy anh ta ra. Cô trợn mắt nhìn anh ta, thực sự muốn giơ tay ra xé nát khuôn mặt đang cười nói của anhta, mặc dù nó rất đẹp! "Tại em nóng thôi mà!"

"Này, mùa đông mà còn nóng đến vậy à? Điều hòa bật trong phòng hình như cũng đâu có nóng lắm! Bà xã, nói dối không tốt đâu, sẽ bị trừng phạt đó. Hay em cứ khai thật ra đi, ông xã sẽ tha cho em một con đường sống."

Những ngón tay của anh ta vuốt ve môi cô, cô biết sự trừng phạt mà anh ta nói là gì, nên cơn nóng trên mặt vẫn chưa hạ xuống được. Lúc này lại bị anh ta nói một câu như vậy, đột nhiên, ngọn lửa đó lại cháy lên như thiêu đốt.

"Tấm hình đó rất đẹp!" Tiêu Hà Hà cười hì hì để che giấu vẻ ngượng ngùng. "Anh nên đi ngủ, tia máu trong mắt anh nhiều quá rồi!"

Nụ cười trên mặt anh ta càng nở rộng, nhìn vào cô với vẻ sâu xa khó đoán. "Ừm, mà em đừng đổi chủ đề!"

"Anh đi ngủ đi!" Cô giật lại tấm hình rồi để nó lên kệ sách, rồi lại liếc nhìn nó bằng ánh mắt quyến luyến rồi đẩy anh ta đến cạnh giường. "Anh mau ngủ đi! Công ty vẫn còn rất nhiều chuyện cần đến anh, anh ngủ đủ rồi hãy đến công ty!"

Cô đẩy anh ta lên giường, đắp chăn cho anh ta rồi quay người đi. Anh ta vội nắm tay cô lại: "Em không nói cho anh biết chuyện đó là sao, anh sẽ không ngủ được đâu."

Mặc dù đã rất mệt mỏi, nhưng anh ta vẫn rất muốn biết.

Anh ta đã nói vậy, làm cô hơi ngạc nhiên, quay sang nhìn anh ta: "Anh không mệt à?"

"Mệt chứ, nhưng anh muốn biết tại sao em lại đỏ mặt, còn đỏ đến mức quyến rũ mê hoặc như vậy!" Anh ta nắm chặt lấy bàn tay nhỏ nhắn của cô, vẫn không chịu buông ra, không đạt được mục đích thì thề không bỏ cuộc.

Tim cô bắt đầu nhảy loạn xạ, mắt cô không dám nhìn thẳng vào anh ta, im lặng một hồi lâu rồi mới ngại ngùng lên tiếng. “Nếu em nói rằng, bóng lưng đó rất quen thuộc, anh sẽ nghĩ sao?”

Anh ta hơi ngây người ra. “Em từng gặp anh à?”

Cô đỏ mặt vì mắc cỡ, và gật đầu.

“Ở đâu?”

“Ở sân bóng trường học, em đã từng nhặt banh giùm cho anh!” Tiêu Hà Hà nói ra với giọng lí nhí. “Anh chính là anh trai mà hồi nhỏ em từng thích. Em thường thấy anh chơi bóng rổ ở sân bóng trong trường em. Em nhận ra bóng lưng của anh, nhưng chưa bao giờ được nhìn kỹ khuôn mặt anh. Tấm hình này, nhắc em nhớ lại lúc đó.”

Anh ta cứ nhìn thẳng vào cô, như thể không dám tin vào tai mình, không dám tin những gì cô nói, không dám tin tất cả là sự thật. “Ý của em là, em…, mối tình đầu của em là anh?”

Cô quay mặt đi chỗ khác.

Anh ta ngồi phắt dậy, quay mặt cô qua. “Bà xã, em không gạt anh chứ? Có đúng vậy không? Người em từng yêu thầm chính là anh?”

Cô gật đầu với vẻ ngượng ngùng.

Anh ta chưa bao giờ biết phấn khích là gì, cảm giác hân hoan trong lòng đó, cảm giác bỗng chớp mắt được bay lên mây đó, sự cảm động không thể diễn tả bằng lời đó, đến lúc này thì anh ta mới hiểu ra được. “A! Là anh thật hả? Từ trước tới giờ, em chỉ rung động vì anh thôi?”

Cô gật đầu một lần nữa rồi cúi gầm mặt xuống, cảm thấy rất xấu hổ, rồi nói bằng giọng lí nhí: “Em nhớ bóng lưng này, nó luôn in sâu trong tâm trí em, vừa quen thuộc mà vừa xa lạ!”

Anh ta nâng cằm cô lên một lần nữa, nhìn thấy mặt cô đã đỏ au. Đôi môi đỏ xinh đẹp trên khuôn mặt nhỏ nhắn và tinh tế của cô đã mê hoặc các giác quan của anh ta. Cách nhau rất gần, có thể cảm nhận được hơi thở của nhau phả vào mặt, nóng hổi làm trong tim thấy ngứa ngáy.

“Bà xã! Anh không nằm mơ đó chứ? Anh ta thực sự không dám tin cảm giác này, là giả sao?

Anh ta nhìn thấy cái gật đầu trịnh trọng của cô. “Là thật đó!”

Anh ta bỗng nhìn vào mặt cô, rồi đột nhiên cười phá lên như một đứa trẻ, duỗi tay ra ôm lấy cô, ôm cô thật

chặt vào lòng. Cứ cảm thấy thích quá nên cứ ôm mãi, trong lúc tình cảm dâng trào, anh ta liền hôn cô.

"Anh nên đi ngủ rồi!" Cô vội vàng nói.

"Ngủ chung đi!" Anh ta nói rất vội, nói rồi bịt chặt môi cô lại.

"Em không ngủ!" Cô khẽ kêu lên, không thể nào vừa đến nhà họ Tần mà đi ngủ trước được, cô còn phải chăm sóc cho bọn trẻ nữa.

"Cô bé ngốc nghếch." Ôm lấy cô rồi đè xuống giường, Tần Trọng Hàn thì thầm với giọng khàn khàn, rồi cúi đầu xuống và nhẹ nhàng hôn lên đôi môi mềm mại của Tiêu Hà Hà, thật mềm mại, với cảm giác tươi mới của riêng cô.

Anh ta đột nhiên đứng dậy để đóng cửa, khóa cửa cẩn thận rồi quay lại, ôm lấy cô. "Không cho ai làm phiền chúng ta!"

Trong lúc cô vẫn đang ngây người ra thì hơi thở nóng hổi của anh ta đã ập đến, hôn lên môi cô đầy say đắm… Nụ hôn ngang ngược và mạnh mẽ khiến cô sững sờ, trái tim cũng run rẩy theo như chực nhảy ra ngoài. Cô bất lực và nằm im chịu đựng nụ hôn mê đắm của anh ta.

Cô chỉ cảm thấy oxy trong phổi cô sắp bị anh ta hút sạch, cô sắp ngạt thở, sắp không thở được nữa, còn anh ta vẫn không chịu buông cô ra.

Nụ hôn nóng bỏng thật dài đã khiến cô choáng váng. Đến khi anh ta nhẹ nhàng buông cô ra, môi cô đã sưng lên, mắt cô mờ đi. Dáng vẻ đó, lại khiến anh ta suýt nữa không thể kìm được lòng mà hôn cô tiếp.

"Ngủ đi!" Cô vội vàng nói. "Tần Trọng Hàn, nếu anh còn không nghỉ ngơi, em sẽ bỏ mặc anh thật đó!"

Đau lòng vì anh ta đã mệt mỏi, cô đẩy anh ta ra, trên mặt nóng bừng.

"Vẫn muốn ăn em hơn!" Anh ta thì thầm.

Bởi vì lời nói của cô, bởi vì anh ta là tình yêu đầu tiên của cô, điều làm cho lòng chuộng hư vinh của đàn ông được thỏa mãn tuyệt đối, cảm thấy rằng đó là cảm giác hài lòng và hạnh phúc như đang ở trên chín tầng mây.

Anh ta lại lướt nhẹ qua môi cô, trong mắt rõ ràng là hai ngọn lửa. Anh ta khàn giọng, trán dựa vào trán cô, rồi nói: "Có thật là anh không? Tại sao lúc đó anh lại không quen em nhỉ? Nếu chúng ta quen nhau từ lúc đó thì tốt biết mấy! Bà xã, lúc đó chắc em chỉ mới mười hai, mười ba tuổi thôi phải không?"

Suy nghĩ của cô bắt đầu rối rắm, cả người càng mềm nhũn và đuối sức. Biểu hiện nhút nhát này chỉ sẽ càng khiến anh ta ham muốn hơn. Cô cố gắng nhớ lại, vì lúc đó còn quá nhỏ. "Lúc đó có rất nhiều người nhặt banh giùm cho anh, họ đều là những cô bé trạc tuổi em, chỉ tiếc là anh không thèm nhìn lấy tụi em một cái. Họ nói anh không học ở trong trường, anh đã học đại học rồi!"

"Bà xã à, nếu lúc đó anh ăn em thì… Em nói thử xem tại sao lúc đó anh lại không nhìn em chứ?" Anh ta thực sự rất hối hận, nếu lúc đó anh ta quen Hà Hà thì tốt biết mấy.

"Vậy thì anh phải bệnh hoạn lắm!" Cô vùi khuôn mặt nhỏ xinh vào ngực anh ta. Làm sao anh ta lại có thể nói ra câu đó chứ? Lúc đó cô có bao nhiêu tuổi đâu? Anh ta đúng là quá dê xòm!

Anh ta mỉm cười, vươn tay ra giữ chặt đầu cô, rồi lại cắn nhẹ vào đôi môi đỏ mọng của cô, sau đó bất bẻ cô: "Nếu biết trước em là vợ anh, lúc đó anh nên ở cạnh em, chờ em lớn lên, không để cho em phải chịu nhiều khổ cực như vậy, không để cho em phải chịu đựng những giày vò đó. Anh rất mong thời gian đó có thể quay trở lại, để anh được chăm sóc em sớm hơn!"

Cô lắng nghe lời nói của anh ta, rất cảm động. "Nhưng thời gian không thể quay lại được, mọi chuyện đều là duyên phận, em rất vui vì người đó là anh, vậy chứng minh rằng trước giờ em rất một lòng!"

"Vậy ý em là anh không một lòng chứ gì?" Anh ta nhướn mày lên.

"Ít ra là không một lòng như em!" Cô mỉm cười. "Được rồi, mau nghỉ ngơi đi! Anh xem anh đã mệt mỏi thế nào rồi nè."

"Nhưng anh vẫn muốn nói chuyện với em!" Anh ta thì thầm, nhưng đã bắt đầu ngủ gật rồi, những lời đường mật nhất của những người yêu nhau đang chậm rãi rót vào tai cô. "Bà xã à, thật tốt khi được quen em! Hãy tha thứ cho anh vì lúc đó đã không quen em, nhưng anh xin hứa, em sẽ là người phụ nữ cuối cùng của anh! Được yêu em, thật tuyệt vời!"

187. Chương 187

Tình yêu cũng giống như đóa hoa nở rộ, đóa hoa tình yêu của cô đã nở một lần, mong rằng sẽ nở hoa suốt đời suốt kiếp, chỉ vì một người, suốt đời chỉ vì một người, đó cũng là một việc tốt đẹp và hạnh phúc!

Trong phòng khách ở tầng dưới.

Ba ông cháu đang ngồi quanh bàn trà, lông mày của Thịnh Thịnh đang cau lại, rồi đột nhiên cười. "Chiếu tướng! Ông nội lại thua nữa rồi! Ha ha, ông ơi, dạo này kỹ thuật đánh cờ của ông càng ngày càng tệ rồi đó!"

"Ớ!" Tần Lăng Hàng hơi ngây người ra, nhìn kỹ lại bàn cờ một lần nữa, đúng là thua thật rồi! "Thằng nhóc giỏi lắm, có tiến bộ đó! Không phải kỹ thuật đánh cờ của ông tệ, mà tại con có tiến bộ thôi!"

"Thầy giáo dạy cờ tướng của tụi con còn đánh không lại con nữa đó!" Thịnh Thịnh nói với giọng khoe khoang.

"Ừ! Thông minh lắm!" Tần Lăng Hàng nhìn vào Thịnh Thịnh, rồi sau đó nhìn sang Ngữ Điền.

Chỉ số IQ của đứa bé Thịnh Thịnh này vốn dĩ không phải ở độ tuổi của nó, quá thông minh. Còn Ngữ Điền thì rất bình thường, cũng khá thông minh, còn nhỏ vậy mà đã biết đoán ý qua lời nói và sắc mặt.

"Ông ơi, uống trà đi!" Ngữ Điền bưng một ly trà nóng rồi đưa qua.

Tần Lăng Hàng gật đầu với vẻ an ủi. "Cám ơn cháu ngoan của ông!"

"Cho anh một ly luôn chứ!" Thịnh Thịnh liếc Ngữ Điền một cái.

"Dạ được!" Ngữ Điền lại chạy đi rót cho Thịnh Thịnh một ly. "Anh hai, uống trà!"

"Ngoan lắm! Chút nữa anh sẽ chỉ em chơi game!" Thịnh Thịnh hứa.

Tần Lăng Hàng nhìn hai đứa cháu của mình, trong lòng rất an ủi. Vào những năm tháng cuối đời mà có thể tận hưởng niềm vui gia đình sum vầy, đó là hạnh phúc!

Uống một ngụm trà, Thịnh Thịnh cau mày lại. Trà này không ngon chút nào cả! Không ngon như mẹ pha.

Tần Lăng Hàng nhìn hai đứa trẻ xinh đẹp như nhau, uống một ngụm trà rồi hỏi với vẻ nghiêm túc: "Ngữ Điền à, nếu sau này ông nội giao công ty cho Thịnh Thịnh, con có ghen tị không?"

Ngữ Điền suy nghĩ một lúc rồi lắc đầu. "Con không cần công ty đâu, con không muốn mệt mỏi như ba với ông! Con không muốn làm tổng tài, con chỉ muốn trở thành thầy giáo. Ông ơi, con có thể làm thầy giáo được không?"

"Tại sao con lại muốn làm thầy giáo?" Đây là lần đầu tiên Tần Lăng Hàng được nghe cháu trai nói về lý tưởng của mình.

"Làm thầy giáo có thể mỉm cười mỗi ngày nè, thầy giáo của tụi con ngày nào cũng cười, nhưng còn ba và ông đều không cười, vì vậy con không muốn làm tổng tài đâu! Người không cười thì không vui vẻ, nhưng con muốn vui vẻ." Ngữ Điền nói rất nghiêm túc, trên khuôn mặt nhỏ non nớt đang tràn ngập khát vọng muốn trở thành một giáo viên.

“Được! Chỉ cần Ngữ Điền thấy vui, con làm gì cũng được hết!”

“Con không cần công ty của ông nội đâu!” Thịnh Thịnh đột nhiên nói: “Con không muốn thừa kế tài sản của người khác, con muốn tự mình mở công ty!”

“Này! Vậy là công ty của ta không ai muốn hết à?” Trên khuôn mặt đầy thăng trầm của Tần Lăng Hàng lộ rõ vẻ nghi ngờ và sững sốt, mặc dù cậu bé này không muốn nhận công ty của ông ta, nhưng càng không muốn thì ông ta càng muốn tặng. Ai mà không muốn sản nghiệp của cả đời mình được tiếp tục phát triển bởi một người kế thừa phù hợp chứ? Bên cạnh đó, ông ta thực sự rất thích đứa trẻ này, cho dù không có quan hệ máu mủ, nhưng ông ta không cảm thấy tiếc khi đem cho cậu bé, bởi vì nhìn thấy cậu bé thì trong lòng ông ta liền đầy hân hoan.

“Làm gì có!” Thịnh Thịnh nói với vẻ mặt gian xảo: “Ông nội à, chờ mẹ sinh thêm em bé, ông sẽ đào tạo em thành người thừa kế là được mà. Tóm lại là con không muốn. Ngữ Điền à, em cũng không muốn có phải không?”

“Ừm!” Ngữ Điền gật đầu nghiêm túc. “Em cũng không muốn! Em muốn trở thành thầy giáo, muốn ngày nào cũng được vui vẻ!”

“Tự khởi nghiệp thì mệt mỏi lắm đó!” Tần Lăng Hàng tiếp tục dụ dỗ.

“Con thích thử thách!” Thịnh Thịnh nói với niềm tự hào lớn lao.

Tần Lăng Hàng cạn lời.

“Ông ơi, có lẽ trong bụng mẹ đã có người thừa kế mà ông muốn rồi đó!” Thịnh Thịnh liếc lên lầu, sau khi mẹ và chú lên lầu thì không xuống nữa. Cậu bé chớp chớp mắt, khuôn mặt nhỏ non nớt đầy vẻ nghiêm túc. “Ông ơi, khi nào mẹ mới kết hôn với chú?”

“Chuyện này phải hỏi mẹ của con chứ! Còn ông thì nghĩ càng sớm càng tốt!” Tần Lăng Hàng muốn tổ chức đám cưới lâu rồi, nhưng cứ phải chờ đợi hoài, vì lúc nào cũng có chuyện xảy ra.

Sau khi Tần Trọng Hàn ngủ say, Tiêu Hà Hà ngồi dậy và bước xuống giường, đắp chăn lại cho anh ta rồi đi xuống dưới nhà, liền nghe thấy cuộc trò chuyện giữa con trai và Tần Lăng Hàng.

“Mẹ ơi!” Ngữ Điền đã phát hiện ra cô.

“Ngữ Điền!” Tiêu Hà Hà lên tiếng chào hỏi.

Tần Lăng Hàng và Thịnh Thịnh cũng quay lại.

“Con chào bác!” Tiêu Hà Hà chào một tiếng rất nhỏ.

“Hà Hà à, con và Trọng Hàn định khi nào sẽ kết hôn? Cả hai đứa nhỏ đều không muốn làm tổng tài, con mau cùng Trọng Hàn sinh thêm đứa nữa, người thừa kế phải được đào tạo từ nhỏ mới được.”

Tiêu Hà Hà ngây người ra, không biết phải trả lời thế nào. Sao tự nhiên bác Tần cũng giống như trẻ con vậy? Trong nhất thời, cô thực sự không biết phải nói gì.

“Mẹ ơi, kết hôn sớm đi mẹ, con nghe nói bụng to thì mặc áo cưới sẽ không đẹp đâu!”

“Này!” Mặt của Tiêu Hà Hà đỏ bừng lên.

Thịnh Thịnh bụm chặt cái miệng nhỏ xinh, mỉm cười và nói: “Mẹ ơi, sao mẹ lại đỏ mặt? Chỉ là kết hôn thôi mà! Con với Ngữ Điền sẽ cầm váy cưới cho mẹ! Không sao đâu, tụi con sẽ bảo vệ mẹ, mẹ mau sinh người thừa kế cho ông đi, để ông khỏi đến làm phiền con mỗi ngày!”

“Làm phiền con?” Nghe thấy câu này, Tần Lăng Hàng vừa mắc cười vừa giận, liền vác Thịnh Thịnh lên, để cậu bé cỡi trên vai mình. “Thằng nhóc, con cảm thấy ông già này phiền, vậy ta sẽ làm phiền con luôn!”

Thịnh Thịnh ngay lập tức ôm lấy đầu của Tần Lăng Hàng, cười cao giọng, tiếng cười trẻ con vang khắp phòng khách. “Ông ơi, con không nói ông phiền, mà mỗi lần ông nói cho con làm tổng tài thì con thấy phiền thôi! Chẳng phải chú Tần vẫn còn rất trẻ à? Mẹ có thể sinh thêm nhiều người thừa kế nữa mà, cứ sinh cho đến khi sinh được người thừa kế mà ông hài lòng thì thôi. Con muốn làm chuyện mà con thích, giống như Ngữ Điền vậy!”

“Thịnh Thịnh, con mau xuống đi, ông lớn tuổi rồi!” Tiêu Hà Hà lo Tần Lăng Hàng sẽ bị đau lưng.

“Không sao đâu!” Tần Lăng Hàng lắc đầu.

Ngữ Điền đứng bên cạnh cười hì hì, không hề ganh tỵ, mà còn ngoan ngoãn rót một ly trà rồi đưa cho Tiêu Hà Hà. “Mẹ ơi, uống trà đi!”

Tiêu Hà Hà quay lại, nhìn thấy Ngữ Điền đang bưng ly trà, trong lòng thấy ấm áp. “Con ngoan, cám ơn con!”

Khi quay lại nhìn về phía bên kia, Tần Lăng Hàng đã vác Thịnh Thịnh ra ngoài sân rồi.

Tiêu Hà Hà cầm lấy ly trà, rồi nắm lấy tay của Ngữ Điền. “Ngữ Điền à, tại sao con không muốn thừa kế công ty của ông nội vậy?”

“Bởi vì con muốn vui vẻ!” Ngữ Điền cười và nói.

“Bộ Ngữ Điền không vui hả?” Tiêu Hà Hà hơi bất ngờ.

“Dạ không phải, tại con cảm thấy ba không vui. Chú Ly nói phải vui vẻ, mỗi ngày đều phải vui vẻ. Ba là tổng tài, chú Ly là giám đốc làm thuê cho ba, nhưng ngày nào chú Ly cũng vui vẻ hơn ba cả. Con thấy các thầy cô giáo của tụi con cũng rất vui vẻ, ngày nào cũng cười, nên con cũng muốn cười.”

“Chú Ly?” Tiêu Hà Hà hơi ngây người ra. “Ngữ Điền thích chú Ly hả?”

“Dạ thích!” Ngữ Điền gật đầu rất nghiêm túc. “Chú Ly luôn cười rất lớn tiếng, còn ba chưa bao giờ cười như vậy cả. Mẹ ơi, sau này ba sẽ cười như chú Ly hả mẹ?”

“Ờ!” Tiêu Hà Hà vẫn còn ngây ra đó, cậu bé Ngữ Điền này đúng là quan sát tỉ mỉ, rất chu đáo, hơn nữa dạo này cậu bé đã hoạt bát hơn trước đây, trở nên vui vẻ hơn. Đây là điều làm cô hạnh phúc nhất. “Ba sẽ cười chứ, chỉ vì ba bận rộn quá thôi!”

Mấy năm qua chắc là anh ấy không được vui vẻ, Mạc Lam Ảnh bị bệnh, anh ấy luôn thấy áy náy trong lòng. Thời gian đã làm cho Tần Trọng Hàn che giấu đi bản tính của mình, anh ấy phải là người rất trẻ trung và năng động mới đúng, vả lại còn là một người đàn ông tốt bụng.

Ở nhà họ Tăng.

Tăng Ly đã đưa Tăng Dương Dương về đến nhà.

Cuối cùng, Tăng Phong Việt và bà Tăng đã biết được mọi chuyện.

Dương Dương im lặng, chỉ để Tăng Ly nói từ đầu đến cuối.

Sau khi bà Tăng nghe xong thì đau lòng đến rơi nước mắt, bà không hề biết con gái mình đã phải chịu đựng nỗi khổ lớn đến vậy. Bà lập tức lao đến cầm lấy tay Dương Dương, chưa nói gì thì đã khóc lóc. “Dương Dương, con nhỏ này, sao con không nói với mẹ? Xảy ra chuyện lớn như vậy, sao con lại không nói?”

Tăng Dương Dương cúi đầu xuống, vì một câu của mẹ mà cô nước mắt giàn giụa. “Mẹ ơi…”

Tăng Phong Việt rất ngạc nhiên về chuyện Dương Dương đã sinh được một đứa con, và đứa trẻ bé bây giờ đã biến mất. Ông ta đã bị vợ mắng cho một trận, cũng bắt đầu tự trách mình. Nếu ông ta không quá phong kiến, nếu thường ngày không quá nghiêm khắc, có lẽ bây giờ ông ta đã có tới mấy đứa cháu cả trai lẫn gái rồi!

“Ba, dù có ra sao, con đều sẽ cưới Dương Dương. Còn con của con đã bị thất lạc, con phải báo cảnh sát để điều tra chân tướng của năm đó!” Tăng Ly nói với Tăng Phong Việt với vẻ vô cùng nghiêm túc.

Tăng Ly đã kể cho Tăng Phong Việt nghe mọi chuyện, sau đó ông ta lập tức yêu cầu các anh em ở sở cảnh sát đi tìm người bác sĩ ở phòng khám tư nhân ở Lục Thành đó.

Tăng Dương Dương không nói gì, chỉ ngồi trên ghế sofa và khóc.

Tăng Phong Việt thấy con mình khóc rất đau buồn thì càng tự trách hơn. “Dương Dương à, con đừng khóc nữa, ba chắc chắn sẽ tìm được đứa bé! Nhưng biển người mênh mông, muốn tìm một người không phải là chuyện dễ dàng, cần phải có thời gian!”

Chớp mắt đã một tuần sau đó.

Mạc Lam Ảnh đã được xuất viện.

Mạc Lam Tịnh được chôn cất vào một tuần sau đó. Khi sắp xếp các di vật của cô ta, Mạc Lam Ảnh đã tìm thấy một cuốn nhật ký, là của Lam Tinh. Và khi Mạc Lam Ảnh đọc cuốn nhật ký này, cả người cô ngây ra, nỗi áy náy từ sâu trong đáy lòng lại trỗi dậy. Đó là một cảm giác tội lỗi sâu sắc. Lam Tịnh, đúng là đã làm càn quá mức.

Có làm sao thì cô cũng không ngờ được mọi chuyện sẽ như vậy.

Theo như cuốn nhật ký đó ghi lại, trong lòng cô cảm thấy áy náy với Tần Trọng Hàn, cũng thấy áy náy với Tăng Ly. Không ngờ còn có Mao Chi Ngôn dính líu vào nữa. Tại sao lại như vậy? Cô phải làm gì đây?

Mạc Lam Ảnh cứ cầm cuốn nhật ký mà Mạc Lam Tịnh để lại rồi ngây người ra đó. Cuốn nhật ký này thực sự làm cô bị sốc.

“Lam Tịnh, tại sao em lại làm như vậy?” Mạc Lam Ảnh lẩm bẩm, nước mắt chảy dài trên má, nỗi chua xót và áy náy lại chất chồng trong tim.

“Lam Ảnh?” Khi Hàn Lạp bước vào thì nhìn thấy cô đang khóc. “Đừng buồn nữa, cơ thể em vẫn còn yếu lắm.”

Mạc Lam Ảnh quay đầu lại nhìn anh ta, đột nhiên cảm thấy mình không xứng với anh ta. Nhìn vào khuôn mặt đẹp trai với những đường nét rõ ràng trước mắt, Hàn Lạp tốt bụng như vậy, còn mình thì…

Nước mắt cứ rơi xuống, Mạc Lam Ảnh chỉ cảm thấy buồn, cảm thấy mọi chuyện đúng là nực cười. Một cách gián tiếp, cô đã trở thành một tội nhân, tất cả những gì mà Lam Tịnh đã làm khiến cô cảm thấy tội nghiệt của mình quá nặng.

188. Chương 188

Cô nghẹn ngào, cả người run lên bần bật. Nhìn thấy vẻ quan tâm quen thuộc trong mắt anh ta, Mạc Lam Ảnh không thể kìm nén được nữa, liền bổ nhào tới và ôm chặt lấy cổ của Hàn Lạp, vùi má vào vai của anh ta. Những giọt nước mắt nóng hổi thay nhau rơi xuống, chảy xuống cổ anh ta, làm bỏng rát da, như thể cảm xúc ở sâu tận đáy lòng lại trỗi dậy khi nhìn thấy anh ta.

Khóc lóc đau đớn, quanh quẩn trong không khí là hơi thở quen thuộc của anh ta, Mạc Lam Ảnh cứ ôm chặt cổ anh ta mà khóc thỏa thích. Hãy để cô được buông thả một lần cuối cùng vậy!

Cô vẫn luôn rất ích kỷ, một người phụ nữ như cô sao có thể an yên mà tận hưởng tình yêu anh ta đem đến? Anh ta là một người đàn ông tử tế và dịu dàng, thích hợp với một người phụ nữ tốt hơn.

Còn cô, phải sám hối suốt quãng đời còn lại.

Lam Tịnh ơi, chị hai sẽ thay em, thay mình mà sám hối.

Hãy cứ để cô buông thả lần cuối cùng, để cô lại một lần nữa háo hức vòng tay ấm áp của anh ta, chỉ cần cô từ bỏ, anh ta sẽ được hạnh phúc suốt đời, vẫn có thể sinh con, vẫn có thể sống một cuộc sống hạnh phúc và vui vẻ. Còn cô, không biết một ngày nào đó lại trở nên ích kỷ, ngay cả bản thân cũng không nhận ra mình được nữa.

Hàn Lạp nhìn vào vẻ mặt đau đớn của cô lúc này, anh ta chỉ có thể giang vòng tay ra để an ủi nỗi đau của cô. Cảm nhận được sau lưng bỗng có đôi bàn tay to lớn ôm lấy, Mạc Lam Ảnh run lên, càng ôm chặt cổ Hàn Lạp, lần cuối cùng rồi!

Để mặc cho cô khóc một lúc lâu, cuối cùng Hàn Lạp cũng nói: "Được rồi! Khóc lần cuối cùng, em đừng khóc nữa!"

"Được!" Lần cuối cùng rơi nước mắt.

Lau khô nước mắt, Mạc Lam Ảnh ngẩng đầu lên đầy thổn thức, rồi bỗng nhận ra trên vai Hàn Lạp đã bị ướt sũng vì nước mắt của mình, thậm chí trên cổ anh ta cũng dính đầy nước mắt. Thấy ngượng ngùng, Mạc Lam Ảnh ngước mắt nhìn lên với vẻ bất an, lại chợt nhận thấy đôi mắt của anh ta vẫn luôn dừng trên mặt cô.

"Em nên đi nghỉ ngơi, nghỉ cho thật khỏe, ngày mai tổ chức tang lễ, em hãy để cho Lam Tịnh ra đi được thanh thản, đừng khóc nữa được không?" Hàn Lạp bồng ngang cơ thể mảnh mai của cô lên, rồi sải bước đi về phía phòng ngủ của Mạc Lam Ảnh.

Cuộn tròn người lại, một lần nữa cảm nhận hơi ấm của anh ta, Mạc Lam Ảnh hơi nghiêng mặt qua, vùi má sát vào ngực anh ta, lắng nghe nhịp tim của anh ta. Mạc Lam Ảnh đột nhiên cảm thấy rất tham lam, tham lam hơi thở của anh ta, tham lam hơi ấm của anh ta.

Vào ngày lễ tang của Mạc Lam Tịnh, mọi người vẫn đến.

Tần Trọng Hàn, Tăng Ly, Tăng Dương Dương, Hàn Lạp, Mễ Kiệt, Mao Chi Ngôn, chỉ mình Tiêu Hà Hà không đến. Vì muốn bảo vệ cô, Tần Trọng Hàn đã không nói cho cô biết. Anh ta biết rõ người phụ nữ nhỏ bé của mình rất tốt bụng, nhất định sẽ khóc lóc như mưa, vậy nên không đưa cô đến.

Mọi người nhìn thấy Mạc Lam Tịnh được hạ táng, đến khi quan tài của cô ta được tấm đá phiến phủ lên, đến khi đã chôn cất xong xuôi.

Tăng Dương Dương đột nhiên nhìn vào bức ảnh trên bia mộ với vẻ kích động, rồi khẽ hét lên như đã mất kiểm soát: "Mạc Lam Tịnh, tại sao chị lại làm điều này với tôi? Con của tôi đang ở đâu? Chị đã bắt con tôi đem đi đâu rồi?"

Cô đột nhiên kích động lên, khiến mọi người đều sững sờ. Tăng Ly lập tức ôm lấy cô, để cô có thể đứng vững.

Những ngày qua, sau khi Tăng Dương Dương biết chuyện con mình vẫn còn sống nhưng lại không tìm được, cả người cô cứ đờ đẫn, ăn không ngon, ngủ không yên, chỉ muốn nhanh chóng biết được đứa trẻ đang ở đâu, sống có tốt không!

Không ai nhận thấy cơ thể của Mao Chi Ngôn đã run lên, rồi sau đó lấy lại vẻ bình tĩnh.

Còn Mạc Lam Ảnh vào lúc này lại nói: "Dương Dương à, chị xin lỗi! Chị biết dù có nói xin lỗi thì cũng không thể bù đắp được nỗi đau trong lòng em. Chị cũng biết Lam Tịnh đã làm tổn thương em, nhưng xin em hãy niệm tình nó đã ra đi mà tha thứ cho nó!"

"Chị Lam Ảnh, chị muốn em làm thế nào để tha thứ cho chị ta? Con của em không còn nữa! Chị ta chết thì xong chuyện rồi, vậy còn em thì sao? Còn con của em thì sao? Em phải làm thế nào?" Tiếng hét của Tăng Dương Dương làm cho Tần Trọng Hàn ngẩn người ra, anh ta vẫn chưa biết chuyện gì đã xảy ra.

Khi nhắc đến đứa trẻ, hình như Tần Trọng Hàn đã hiểu được một chút, nhưng cũng vô cùng sửng sốt. Sao Dương Dương lại có con? Chuyện quái gì đang diễn ra vậy?

Mạc Lam Ảnh nắm lấy tay Dương Dương. "Dương Dương à, con vẫn còn sống, con rất khỏe mạnh. Hãy tha thứ cho chị vì đến tối qua mới biết con đang ở đâu!"

"Chị biết con của em đang ở đâu?" Tăng Dương Dương nhìn lên với vẻ ngạc nhiên.

“Lam Ảnh, bạn biết thật hả?” Tăng Ly cũng kích động lên, sợ rằng mình đã nghe lầm.

Mạc Lam Ảnh gật đầu rồi nhìn sang Mao Chi Ngôn. Anh ta quay đầu đi chỗ khác, và không nói gì.

Mạc Lam Ảnh hơi thất vọng, nhưng cũng có chút đau lòng. Cô nói với Tăng Ly, Tần Trọng Hàn và Tăng Dương Dương: “Ly, Dương Dương, Hàn à, em hy vọng mọi người sẽ chịu đựng được, đặc biệt là Hàn. Em hy vọng những lời mình sắp nói ra đây, anh có thể vượt qua được.”

Trong lòng Tần Trọng Hàn bỗng dâng lên một nỗi bất an, nhưng vẫn bình tĩnh gật đầu. “Em nói đi!”

“Con của Tăng Ly và Dương Dương, đứa bé đã bị Lam Tịnh bắt đi, chính là Ngữ Điền! Ngữ Điền là con của Tăng Ly và Dương Dương.” Mạc Lam Ảnh nói ra câu này làm cho cả ba người đều sững sờ.

Tần Trọng Hàn như bị sét đánh. “Em… Em nói gì?”

Mạc Lam Ảnh nói với vẻ tội lỗi: “Hàn à, đứa trẻ mà anh thuê người đẻ giùm đã bị Lam Tịnh đánh tráo. Hãy tha thứ cho em vì đã không biết chuyện này, cứ tưởng đứa trẻ đó là con của anh. Nhưng mãi đến hôm qua, khi em thu dọn di vật của Lam Tịnh mới tìm được một cuốn nhật ký. Nó nói rằng đứa trẻ đã bị nó tráo đổi, và đứa trẻ đó là do Dương Dương sinh ra ở Lục Thành!”

“Ý của bạn là, Ngữ Điền là con của mình?” Tăng Ly cũng ngớ ra, anh ta không dám tin, cứ trợn to đôi mắt đào hoa. “Sao lại như vậy được?”

“Em muốn đi gặp con!” Tăng Dương Dương bấu chặt tay Tăng Ly. “Anh Ly à, con của chúng ta, em muốn gặp con ngay lập tức!”

Tần Trọng Hàn lại cảm thấy rất sốc, anh ta cố bình tĩnh lại, nhưng trong giọng nói vẫn còn chút run rẩy. “Lam Ảnh, vậy con của anh đâu? Con của anh đâu rồi?”

“Em không biết!” Mạc Lam Ảnh lắc đầu, rồi vội vàng nhìn xuống, hai mắt nhòe đi.

Tần Trọng Hàn không thể tin được sự thật này. “Ly, Dương Dương à, hai người đừng nóng vội, đợi đã!”

Tại thời điểm này, trái tim Tần Trọng Hàn đập nhanh dữ dội, anh ta không biết làm sao để tin vào thông tin bất ngờ này. “Cuốn nhật ký đó viết gì? Tại sao lại như vậy được?”

Nhật ký của Mạc Lam Tịnh viết: Hôm nay, mình đã làm một việc vĩ đại, cùng đồng minh của mình đi đến nhà xác bệnh viện Lục Thành lấy trộm một em bé đã chết, mua chuộc bác sĩ đỡ đẻ cho Tăng Dương Dương, bà ta đã hứa sẽ giúp mình tráo đổi đứa bé.

Ha ha! Có nằm mơ thì Tăng Dương Dương cũng không ngờ được đứa con mà cô ta sinh ra vẫn còn sống, còn mình đã tráo đổi cho cô ta một đứa đã chết, chắc lần này cô ta sẽ đau khổ mà tự tìm đến cái chết luôn cho xem!

Nếu cô ta thực sự chết đi, vậy thì tuyệt quá! Mình có thể độc chiếm Tăng Ly, bí mật của đêm đó sẽ không còn ai biết nữa.

Nhìn vào đứa con của Tăng Dương Dương, thực ra mình cũng thích lắm. Đến khi nào mình mới sinh một đứa con như vậy nhỉ? Cả năm nay, trong một năm mà Tăng Dương Dương mất tích, Tăng Ly không hề đụng vào mình. Mình rất thất vọng, nhưng anh ấy nói sẽ chịu trách nhiệm về đêm đó!

Đây là điều an ủi nhất trong tim mình!

Mình còn làm được một việc vĩ đại nữa, bồng đứa trẻ mà Tăng Dương Dương vừa sinh ra đến tráo đổi với con của Tần Trọng Hàn mà thần không biết, quỷ không hay. Sau khi làm xong mọi việc, vậy mà không ai phát hiện ra, đúng thật là thần kỳ quá!

Chị hai không hề biết chuyện này. Hôm nay tâm trạng của chị hai rất tệ, chị cứ uống rượu hoài, không ai chăm sóc cho đứa trẻ. Nhưng con của Tần Trọng Hàn đã được năm ngày rồi, nó trông có vẻ lớn hơn con của Tăng Ly!

Mình ngồi xuống bên nôi và so sánh hai đứa bé, sao cứ cảm thấy đứa bé vừa chào đời nhỏ hơn nhiều quá. Nhưng may mà Tần Trọng Hàn đã qua Mỹ công tác, phải một tuần nữa mới về. Đến khi anh ta trở về, đứa trẻ cũng đã đổi khác, chắc không ai nhận ra được đâu.

Chuyện này, chỉ cần mình không nói, đồng minh của mình không nói, vậy thì không có ai biết được!

Tần Trọng Hàn đã phản bội chị hai, hại chị hai phải đau đớn như vậy. Thấy chị hai suốt ngày cứ sống trong mơ màng, trong lòng mình thấy buồn lắm.

Mình đã khuyên chị hai rời xa Tần Trọng Hàn, nhưng chị lại không chịu. Dù biết rõ đứa trẻ này là con ruột của Tần Trọng Hàn, chị hai vẫn chịu đựng, giả vờ như không biết. Nhưng chị hai ngày nào cũng khóc, còn mình lại không làm được gì cả, trong lòng mình rất buồn.

Thật ra mình đang nói chị hai, nhưng bản thân mình có khác gì đâu chứ? Biết rõ rằng Tăng Ly không thích mình, nhưng mình vẫn thích anh ấy như vậy, vẫn yêu anh ấy. Rõ ràng có thể ép anh ấy kết hôn, nhưng vẫn không kìm được lòng, khi nhìn thấy ánh mắt né tránh của anh ấy liền hứa sẽ cho anh ấy thời gian năm năm. Năm năm sau, anh ấy nói sẽ cưới mình! Nhưng có thật sẽ như vậy không?

Mình rất nghi ngờ!

Mình không sao ngờ được mới chỉ một đêm mà Tăng Dương Dương lại mang bầu. Nếu một tháng trước, ở

Lục Thành, không phải tình cờ nhìn thấy bụng của cô ta đã to lên, mình đã thực sự nghĩ rằng hạnh phúc đang đến với mình!

Mình tưởng rằng Tăng Ly sẽ thuộc về một mình mình. Nhưng khi nhìn thấy Tăng Dương Dương đang mang thai, giấc mơ của mình đột nhiên tan vỡ, nhưng không ngờ rằng mình lại có được một đồng minh, và anh ấy lại muốn giúp đỡ mình.

Tất cả mọi chuyện, chúng tôi đã làm không một chút sơ hở.

Đã một tháng trôi qua, không ai phát hiện ra đứa trẻ đã bị tráo đổi. Ha ha… Mình vui quá đi mất…

Đại khái cuốn nhật ký đã viết như vậy.

Khi Tần Trọng Hàn đọc đến những trang cuối cùng thì đột nhiên nhận ra nó đã bị xé mất mấy trang. "Lam Ảnh, mấy trang cuối đâu rồi?"

Mạc Lam Ảnh lắc đầu. "Chỉ có chừng đó thôi!"

Mao Chi Ngôn vẫn đứng ở cách đó không xa, vẻ mặt của anh ta vẫn rất bình thản.

Tần Trọng Hàn ngây người ra. "Vậy con của anh đâu? Con của anh đã bị đánh tráo đi đâu rồi?"

Trời ơi! Tại sao cuốn nhật ký chết tiệt này lại không nhắc đến?

"Chúng ta mau đi gặp con đi!" Tăng Dương Dương phấn khởi nắm lấy tay Tăng Ly. "Anh hai, Ngữ Điền có thực sự là con của chúng ta không?"

Tăng Ly ôm chặt cô, có chút nghẹn ngào, rồi lại liếc sang Tần Trọng Hàn đang ngây người ra bên cạnh, trong tim hiểu rõ cảm xúc của anh ta vào lúc này. Nếu Ngữ Điền là con của anh ta với Dương Dương, vậy con của Tần Trọng Hàn và Hà Hà đã đi đâu?

Trên mặt Tần Trọng Hàn đầy vẻ tuyệt vọng tan nát, chỉ sững sờ nhìn vào cuốn nhật ký trong tay. Sao cô ta lại làm như vậy? Anh ta quay lại nhìn bia mộ, sao cô ta có thể làm ra chuyện như thế này? Cô ta thực sự quá xấu xa, nhưng cô ta đã chết rồi. "Đồng minh của cô ta là ai?"

Câu hỏi của Tần Trọng Hàn đã làm cho Mạc Lam Ảnh và Mao Chi Ngôn đều giật mình.

"Không nhắc tới!" Mạc Lam Ảnh cúi gầm mặt xuống và nói.

Ánh mắt sắc bén của Tần Trọng Hàn hơi híp lại, quét qua Mạc Lam Ảnh đang cúi gầm mặt xuống. "Lam Ảnh à, mấy trang nhật ký cuối cùng đâu? Anh muốn đọc nốt mấy trang cuối của cuốn nhật ký!"

189. Chương 189

"Không phải em muốn đổ lỗi cho anh, vì em biết, điều mà con người khó kiểm soát nhất chính là trái tim của mình. Chi Ngôn à, em mong anh sẽ tự giải thích rõ ràng Tần Trọng Hàn, rốt cuộc con của họ đã bị đưa đi đâu rồi?" Mạc Lam Ảnh buồn bã nói.

Mao Chi Ngôn siết chặt bàn tay đang căng cứng, rồi lắc đầu. "Lam Ảnh, anh không làm được!"

"Tại sao?"

"Đây là ân oán riêng tư giữa anh với Tần Trọng Hàn, cũng có thể nói là ân oán riêng tư với nhà họ Tần. Dù cậu ta có biết, anh cũng sẽ không nói cho cậu ta biết đứa bé đang ở đâu!" Mao Chi Ngôn trả lời cô cùng kiên quyết.

Mạc Lam Ảnh nhìn vào vẻ kiên định trên khuôn mặt đẹp trai của Mao Chi Ngôn, chỉ cảm thấy trong lòng rất buồn, rất đau khổ. Anh ta như vậy, làm cô nhớ lại bản thân và Lam Tịnh nhiều năm về trước, nhớ về bản thân đầy đau đớn tuyệt vọng vì bị chấp niệm giày vò.

Chỉ có điều là cô, dưới tình yêu và chăm sóc của Hàn Lạp, cô đã đi ra khỏi bóng tối. Nhưng Lam Tịnh lại không gặp được một người như vậy, nên Lam Tịnh mới phải chết. Vậy còn Mao Chi Ngôn? Anh ta như vậy, chẳng phải giống Lam Tịnh rồi sao?

"Lam Ảnh, em đừng khuyên anh nữa, anh không thể kiểm soát trái tim của mình, anh cần phải làm như vậy. Đây là nhà họ Tần đã nợ anh, anh cần phải đòi lại." Mao Chi Ngôn đau đớn nói. "Em xem thường anh cũng được, nói anh bỉ ổi cũng được, anh đều không quan tâm nữa. Còn về Lam Tịnh, anh cảm thấy rất có lỗi, anh không nên xem cô ấy là thế thân của em. Thực ra cô ấy cũng không hẳn là thế thân của em, bởi vì cô ấy không bao giờ tốt bụng như em!"

Mao Chi Ngôn nhìn cô, những tưởng sẽ nhìn thấy ánh mắt khinh khi của Mạc Lam Ảnh, nhưng Mạc Lam Ảnh vẫn bình thản đáp lại ánh mắt ngóng trông đó của Mao Chi Ngôn, rồi chậm rãi đi qua, từng bước một, rất chậm và rất kiên định.

"Đã qua hết rồi! Dù đã xảy ra chuyện gì, tất cả cũng đã qua hết rồi!" Giọng vẫn buồn bã như mọi khi, nhưng Mạc Lam Ảnh đột nhiên giơ tay ra rồi ôm chặt lấy cơ thể đang căng cứng của Mao Chi Ngôn, một tay vỗ vào lưng của anh ta như để an ủi, rồi lặp lại. "Hãy quên nó đi, đừng giày vò trái tim mình nữa."

Cô không hề lộ ra vẻ mặt căm ghét, cô không chê bai sự thấp hèn của anh ta, thậm chí còn sẵn lòng ôm lấy anh ta. Mao Chi Ngôn lặng người ra đó, hai tay run rẩy, cuối cùng cũng ôm lấy người vừa chủ động ôm

mình, rồi nhắm mắt lại, không để cho bất cứ ai nhìn thấy sự yếu đuối, mong manh như một đứa bé của anh ta vào lúc này. "Lam Ảnh, anh không làm được! Anh thật sự không thể làm được!"

"Chi Ngôn, trong tim có tình yêu mới sẽ vui vẻ! Hãy để chúng ta quên nó đi! Hãy quên hết tất cả mọi chuyện không vui đi! Anh hãy tự đi nói với Tần Trọng Hàn, anh đã đưa con của anh ấy đi đâu, đừng giày vò họ nữa! Hãy để chúng ta trân trọng tình bạn hiếm có này đi! Anh và Tần Trọng Hàn là anh em với nhau nhiều năm rồi, hai anh là những người bạn thân thiết nhất mà, thậm chí anh còn đi tìm người đẻ mướn giùm cho anh ấy, có thể thấy anh ấy tin tưởng anh đến mức nào. Hãy trân trọng nó, nói cho anh ấy biết tất cả sự thật, anh ấy sẽ tha thứ cho anh!"

"Không!" Mao Chi Ngôn lắc đầu. "Anh không làm được, thật sự không thể làm được!"

"Rốt cuộc anh có nỗi khổ gì? Tại sao?" Giọng nói vốn rất khẽ và buồn bã đột nhiên nghiêm nghị hơn, Mạc Lam Ảnh đẩy Mao Chi Ngôn ra xa, trợn mắt nhìn anh ta, rồi gằn giọng từng chữ một: "Dù anh muốn trả thù thế nào, hay anh oán hận ra sao, thì việc chia cắt họ với con cái trong năm năm, hình phạt tàn khốc này cũng đã đủ lắm rồi, đã bù đắp được vết thương của anh rồi, hãy dừng tay lại đi! Chi Ngôn, trong lòng em, anh luôn là một người anh nhân từ nhất, đừng làm cho em buồn có được không?"

Mao Chi Ngôn lắc đầu, trong mắt đầy đau buồn. "Không! Anh không thể!"

Anh ta đột nhiên siết thật chặt cơ thể gầy gò trong vòng tay mình, mắt nhắm nghiền lại, những cảnh tượng trước đây lại hiện ra rõ ràng trong tâm trí. Nỗi khổ mà anh ta phải chịu, sự sỉ nhục mà anh ta phải chịu, sự đau khổ mà mẹ anh ta phải nếm trải, anh ta phải tính từng món từng món với nhà họ Tần!

Kể từ ngày biết được sự thật, kể từ lúc đó, trong tim anh ta chỉ có hai chữ "trả thù", tìm nhà họ Tần để trả thù. Vì vậy, để trả được thù, anh ta sẵn sàng ẩn mình bên cạnh Tần Trọng Hàn, sẵn sàng chịu thiệt để làm một trưởng phòng nhỏ bé ở Tần thị, tất cả chỉ để trả thù.

"Là vì em sao?" Mạc Lam Ảnh không cho là vậy.

"Không hẳn là vậy!" Mao Chi Ngôn lí nhí trong đau đớn. "Lam Ảnh, em đừng hỏi nữa, anh sẽ không nói đâu. Anh sẽ chúc phúc cho em! Hãy cùng Hàn Lạp qua Pháp, quên đi mọi chuyện, vì nó chẳng liên quan gì đến em cả!"

"Nhưng Chi Ngôn à, Ly không đụng gì đến anh thì phải? Vậy tại sao anh và Lam Tịnh lại đối xử với Tăng Ly như vậy?" Mạc Lam Ảnh cố gắng thuyết phục anh ta, nhưng vẫn chỉ tốn công vô ích.

"Anh xin lỗi! Mọi chuyện chỉ có thể trách Tăng Ly quá thân thiết với Tần Trọng Hàn, mọi chuyện chỉ có thể trách đứa con của Tăng Dương Dương sinh ra không đúng lúc!" Cổ họng của Mao Chi Ngôn nghẹn ngào, một lúc lâu sau, vòng tay đang ôm Mạc Lam Ảnh cũng đã buông lỏng ra, trên khuôn mặt đau đớn tràn đầy vẻ kiên định.

"Lam Ảnh, em về đi! Anh có chuyện muốn nói với Lam Tịnh!" Anh ta nói.

Mạc Lam Ảnh biết rằng mình không thể nói thêm gì nữa, cuối cùng cũng quay người rời đi.

Mao Chi Ngôn lấy bật lửa ra, đứng trước bia mộ của Mạc Lam Tịnh, đốt cháy sạch mấy trang cuối cùng của cuốn nhật ký đó. Để sự thật tan thành mây khói đi, vì có chết thì anh ta cũng sẽ không bỏ cuộc!

Ở phòng khách của nhà họ Tần.

Khi Tần Trọng Hàn dẫn theo Tăng Ly và Dương Dương xuất hiện ở đó, anh ta cố tình dặn dò: "Xin hai người khoan nhận lại con được không? Tôi sợ Hà Hà sẽ nhất thời không chịu nổi. Nếu cô ấy biết tôi đã làm mất con, cô ấy nhất định sẽ buồn đến chết. Dương Dương à, em có hiểu được không?"

Tăng Dương Dương ngồi trong xe, nước mắt giàn giụa, tâm trạng của cô lúc này vô cùng phức tạp. Niềm vui vì sắp được gặp con, và nỗi đau vì thương nhớ con trong bao nhiêu năm qua, sự bùi ngùi và mong đợi vì đã mất đi lại có được đang hòa quyện với nhau, và cả sự thấp thỏm lo lắng, làm sao con có thể chấp nhận cô đây?

Ngoài ra, Hà Hà biết được tin này thì sẽ như thế nào?

Khi họ về đến nơi, Ngữ Điền và Tiêu Hà Hà đang xem tivi trong phòng khách. Tiêu Hà Hà đang xem phim hoạt hình cùng với Ngữ Điền, còn Thịnh Thịnh đã theo ông Tần đi đánh golf, không có ở nhà.

"Dương Dương, Ly à, hai người phải đảm bảo, làm vậy cũng sẽ tốt hơn cho Ngữ Điền, vì nó còn quá nhỏ, có thể nhất thời sẽ không chấp nhận được. Vì vậy, hai người phải làm quen với nó, sau đó mới nói cho nó biết sự thật, hiểu không?" Tần Trọng Hàn lại căn dặn một lần nữa.

"Anh Tần à, em hiểu!" Tăng Dương Dương hứa.

"Dương Dương, em đừng khóc! Em mà khóc thì Ngữ Điền sẽ sợ, nó rất hướng nội!" Tăng Ly nói, trong tim cũng bất giác run lên. Con trai của anh ta, vậy mà anh ta không hề biết con trai mình đã có mặt trên cõi đời này!

"Ừm! Em biết rồi!" Nói vậy, nhưng mắt cô lại đỏ lên.

Ba người đi vào phòng khách, nhìn thấy Ngữ Điền đang gối đầu trên chân của Tiêu Hà Hà và xem "Tom và Jerry", cậu bé cười khúc khích. "Mẹ ơi, mắc cười thật á! Mẹ xem con mèo đó ngốc chưa kìa! Ha ha ha…"

"Đúng vậy, con mèo ngốc quá, chú chuột nhỏ dễ thương quá chừng!" Tiêu Hà Hà vuốt ve khuôn mặt nhỏ bé của cậu, rồi cũng cười vui vẻ. "Ngữ Điền của mẹ cũng rất dễ thương! Mẹ thích Ngữ Điền lắm đó!"

"Ngữ Điền cũng thích mẹ nhiều lắm!" Ngữ Điền vẫn cười khúc khích, có thể thấy cậu bé vui vẻ đến thế nào.

Ba người nhìn thấy cảnh tượng này, trong tim dâng lên đủ loại cảm xúc. Trong lòng Tần Trọng Hàn còn rối rắm hơn, con của họ đâu rồi? Nếu Ngữ Điền là con của Tăng Ly và Dương Dương, vậy con của anh ta và Hà Hà đang ở đâu?

Trong những năm qua, thì ra, đứa con mà anh ta nuôi nấng lại không phải là con ruột của mình. Sao anh ta lại có thể lơ là đến vậy?

Mọi chuyện đã đến nước này, anh ta mới hiểu ra một chuyện. Đó là việc xét nghiệm AND, nhất định là đứa trẻ đã được tráo đổi sau khi làm xong xét nghiệm. Ngày đầu tiên sau khi bồng con về, anh ta đã cho con đi làm xét nghiệm. Mẫu máu đó, anh ta đã tận mắt nhìn thấy bác sĩ lấy ra, đích thân đưa đi xét nghiệm, nên không thể nào có sai sót được. Đã xác nhận đó là ruột thịt của mình, và ông già cũng đã xem qua, nhưng không ngờ đến cuối cùng thì đứa bé vẫn không phải là con ruột của mình.

Có lẽ lúc đó vì quá tin tưởng Lam Ảnh, nên mới để xảy ra chuyện như vậy.

Anh ta thực sự không còn mặt mũi để gặp Hà Hà nữa. Người đồng minh mà Mạc Lam Tịnh đề cập đến trong nhật ký là ai chứ?

Tâm trạng của Tăng Ly và Tăng Dương Dương vào lúc này cũng khó có thể diễn tả bằng lời.

Tăng Ly không bao giờ ngờ được con trai của Tần Trọng Hàn lại là con của anh ta. Trong những năm qua, anh ta cũng có cơ hội gặp mặt đứa trẻ này, rất thích khuôn mặt trắng hồng của cậu bé, cứ cảm thấy khuôn mặt nhỏ bé đó hơi quen thuộc. Đến hôm nay nhìn thấy Ngữ Điền, anh ta đột nhiên nhớ ra, đó là một khuôn mặt nhỏ nhắn trông rất giống Dương Dương còn gì!

Tiêu Hà Hà dường như đã cảm nhận được có ai đó đang đứng phía sau, quay đầu lại thì nhìn thấy họ, cô rất ngạc nhiên: "Ủa, anh Tăng, Dương Dương, sao hai người lại đến đây? Ngữ Điền à, mau đứng dậy chào cô chú đi con!"

Ngữ Điền nghe thấy giọng nói liền quay đầu lại, nhìn thấy chú Tăng và ba mình, còn cả một dì xinh đẹp nữa, liền trượt xuống khỏi ghế. "Chú Ly, đã lâu rồi chú không đến thăm Ngữ Điền đó!"

"Ờ! Ngữ Điền…" Câu nói của Tăng Ly chưa ra khỏi họng thì đã nghẹn lại, anh ta nhìn vào khuôn mặt nhỏ bé đó, trong tim dâng đầy cảm xúc. Đây là con của anh ta, máu mủ của anh ta.

Trời ơi! Anh ta đã bỏ lỡ điều gì đây?

"Chú Ly?" Ngữ Điền đã chạy qua và ôm lấy chân của Tăng Ly, ngẩng mặt lên. "Chú Ly ơi, con siêu nhân mà chú ráp cho con lần trước bị hư rồi, chú ráp lại giùm con lần nữa được không?"

Tăng Ly nghẹn ngào, chỉ có thể trả lời: "Được! Được chứ!"

Cậu bé không biết chuyện gì đã xảy ra, chỉ vui vẻ mà nói ra suy nghĩ của mình.

Tăng Dương Dương cũng không thể kìm nén được nữa, lập tức chạy đến và ôm lấy Ngữ Điền, vùi mặt vào lòng cậu bé, ôm cậu thật chặt.

Tăng Dương Dương không dám khóc, chỉ cắn chặt môi mình, cắn rách môi để ngăn tiếng khóc, nhưng đôi vai run rẩy vẫn để lộ ra cảm xúc của cô.

Ngữ Điền đứng ngây người ra đó.

Tiêu Hà Hà không hiểu, quay lại nhìn Tần Trọng Hàn. Sắc mặt của anh ta cũng tái nhợt một cách bất thường, ngay cả ánh mắt cũng đầy lo âu. Tiêu Hà Hà bước đến với vẻ không hiểu, rồi kéo nhẹ cánh tay của Tần Trọng Hàn. "Tần Trọng Hàn à, Dương Dương và anh Tăng bị sao vậy?"

Tần Trọng Hàn bỗng hoàn hồn lại, nhìn thấy bộ dạng lo lắng của Hà Hà, trong lòng càng thấy áy náy, càng cảm thấy có lỗi với cô hơn. Anh ta chỉ nắm lấy tay cô. "Hà Hà à, em lên phòng chờ anh được không? Anh có chuyện muốn nói với em!"

"Nhưng anh Tăng và Dương Dương đến chơi mà!" Tiêu Hà Hà không hiểu tại sao anh ta lại kêu mình lên lầu, đây hình như không phải là đạo tiếp khách thì phải?

"Ngoan đi! Anh có chuyện muốn nói với em, em lên phòng trước đi!" Tần Trọng Hàn nói.

Cuối cùng Tiêu Hà Hà cũng gật đầu, nhưng cô đã nhìn thấy Tăng Ly và Dương Dương dường như vừa đau khổ, vừa buồn bã, vừa vui mừng lại vừa hối hận. Vẻ mặt đó thật sự quá phức tạp. Nhất thời cô không thể hiểu được, nhưng cũng cảm thấy bầu không khí có gì đó không đúng.

190. Chương 190

"Chúng ta lên lầu đi!" Tần Trọng Hàn cắt ngang lời cô, rồi nháy mắt với Tăng Ly, sau đó nắm tay Tiêu Hà Hà đi lên lầu.

Ở trong phòng.

"Tần Trọng Hàn, rốt cuộc chuyện này là sao? Sao em cứ cảm thấy anh Tăng và Dương Dương có gì đó không đúng? Tại sao Dương Dương lại ôm Ngữ Điền mà khóc? Anh nói cho em biết chuyện gì đang xảy ra đi!"

Tần Trọng Hàn chỉ cảm thấy trong lòng rối như tơ vò, buồn đến sắp nghẹt thở. "Hà Hà… Thật ra Ngữ

Điền…”

“Ngữ Điền làm sao?” Tiêu Hà Hà ngẩng đầu lên nhìn anh ta.

Ánh mắt của hai người gặp nhau, cô đã nhìn thấy nỗi đau khổ rối bời trong mắt anh ta, đã nhìn thấy nỗi đau khổ phức tạp dường như rất khó nói của anh ta.

“Tần Trọng Hàn, anh đang có chuyện gì giấu em hả?” Cô cảm thấy giọng mình sắc bén hơn.

Tần Trọng Hàn lắc đầu. “Hà Hà à, không phải anh muốn giấu em, nhưng anh không biết phải nói với em như thế nào. Anh cảm thấy rằng mình có lỗi với em, là lỗi của anh, nên anh khó mở miệng được.”

Nghe anh ta nói vậy, Tiêu Hà Hà lắc đầu và cười. “Anh có chuyện gì mà khó mở miệng?”

“Hà Hà à, em có hứa dù nghe thấy chuyện gì thì em cũng sẽ bình tĩnh không?” Anh ta thận trọng hỏi.

“Anh có người phụ nữ khác hả?” Cô không trả lời mà hỏi ngược lại.

Tần Trọng Hàn ngây người ra. “Sao em lại nghĩ như vậy?”

“Vậy anh và chị Mạc sẽ gương vỡ lại lành à?” Cô lại hỏi.

“Hà Hà?” Tần Trọng Hàn hoàn toàn sững sờ. “Làm gì có chuyện đó? Anh không có người phụ nữ nào khác. Trong quãng đời còn lại, anh chỉ cần một người phụ nữ là em!”

“Vậy thì ổn rồi! Vậy thì còn có chuyện gì mà em không thể chịu đựng được nữa chứ?” Cô hỏi, vì thực sự không thể nghĩ ra được.

“Hà Hà, anh nói cho em biết, thật ra Ngữ Điền có thể không phải là con của chúng ta!” Anh ta nhìn cô, hai tay giữ chặt vai cô, lo rằng cô sẽ ngất xỉu khi nghe thấy tin này.

Tiêu Hà Hà lặng lẽ nhìn anh ta, một lúc lâu sau, cô lắc đầu. “Trò đùa này không vui chút nào, làm ơn đi, anh đừng đùa với em nữa được không?”

“Hà Hà, anh không đùa, là thật đó!” Tần Trọng Hàn siết chặt vai cô. “Mọi chuyện là vầy…”

Khi Tần Trọng Hàn kể cho Hà Hà nghe tất cả mọi chuyện, cô hoàn toàn không lên tiếng, chỉ cảm thấy có thứ gì đó đang biến mất khỏi tim mình.

Nếu Ngữ Điền không phải là con trai của cô…

Cô sợ hãi đến nỗi đưa tay lên bịt miệng lại, đôi mắt đang trợn to bỗng mờ đi…

Cả người như một con bướm xinh đẹp mất đi đôi cánh, xanh xao và bất lực nhìn vào Tần Trọng Hàn. Cô cảm thấy ý thức ngày càng xa vời, trong tim đang đau nhói, giống như bị rút sạch ruột gan vậy. Cô muốn khóc nhưng lại không khóc ra được.

Nước mắt quay tròn trong mắt, cô cảm thấy tầm nhìn bị mờ đi.

Cô nhìn anh ta, cắn chặt môi và hỏi. "Tại sao lại như vậy? Con của em đâu? Tần Trọng Hàn, em tưởng con được ở bên cạnh ba mình thì ít ra sẽ rất hạnh phúc, dù không có mẹ thì anh vẫn có thể cho con hạnh phúc, nhưng bây giờ con của chúng ta lại không biết đang ở đâu, anh kêu em phải làm sao? Không… Em không tin đây là sự thật, em không tin!"

Làm sao mà Tiêu Hà Hà có thể chấp nhận, làm sao có thể tin được chứ?

"Hà Hà, chúng ta nhất định sẽ tìm được con mà…" Mặc dù lúc này vẫn chưa có manh mối gì, nhưng anh ta chưa bao giờ là loại người dễ bị đánh gục bởi khó khăn. Anh ta tin rằng mọi chuyện sẽ ổn thôi. "Anh sẽ kêu người đến lấy mẫu máu trước! Hà Hà à, dù có chuyện gì đi nữa, em cũng đừng thể hiện ra trước mặt Ngữ Điền được không? Nó vẫn là một đứa trẻ, chúng ta chưa biết rõ mọi chuyện thì không nên làm tổn thương đến con trẻ!"

Suy nghĩ của Tiêu Hà Hà rất hỗn loạn, như thể đã nghe thấy tiếng la hét, cũng như thể không nghe thấy, chỉ gật đầu theo bản năng.

Trong tim Tần Trọng Hàn nhói đau. "Hà Hà, em có nghe thấy lời anh nói không?"

Tiêu Hà Hà hoàn hồn lại, rất buồn bã, nhìn vào Tần Trọng Hàn. "Tần Trọng Hàn, con của chúng ta đâu? Em phải làm gì đây?"

Cô chỉ hỏi với giọng thật buồn, rồi cả người mềm nhũn đi. Cô không còn chút sức lực nào, rất buồn, cả người đều buồn, yếu ớt như thể đã bị hút mất linh hồn vậy.

"Hà Hà…" Tần Trọng Hàn vội hét lên và đưa tay ra ôm lấy cô, đau đớn vì cô như vậy, nhưng đâu phải anh ta không đau? Nỗi đau khổ và buồn bã của cô, anh ta cũng giống như vậy!

Cả người cô đã không còn chút sức lực nào, giống như một con búp bê bằng sứ đã mất đi ý thức, rất bất lực và buồn bã. Anh ta bồng cô đến cạnh giường và nhẹ nhàng đặt cô nằm xuống.

"Hà Hà…" Anh ta định an ủi cô, nhưng cô đã bật khóc.

“Con của mẹ…” Tiêu Hà Hà mặc sức la khóc, nhưng đến cuối cùng, mọi lời nói đều chỉ còn lại tiếng nức nở nghẹn ngào. Trong phòng cực kỳ yên tĩnh, chỉ còn lại tiếng khóc bất lực của cô, và hơi thở nặng nề của Tần Trọng Hàn.

Tần Trọng Hàn thở dài nặng nề, vô cùng cô đơn, ánh mắt vẫn dồn vào mặt Hà Hà, rồi sau đó quay sang nhìn vào hai tay của mình, rồi siết chặt lại. Tất cả mọi chuyện đều vì mình! Tại sao anh ta cứ luôn làm tổn thương Hà Hà? Mặc dù anh ta không muốn, cũng không biết, nhưng lần nào cũng đều làm cô đau đớn như vậy, đau đớn nặng nề.

“Hà Hà, anh sẽ tìm được con của chúng ta!” Mở miệng một cách buồn bã, vẻ mặt của Tần Trọng Hàn rất kiên quyết, đôi mắt đen cực kỳ điềm tĩnh. Trong đầu anh ta thầm xem xét lại mọi chuyện một lần nữa. “Dù thế nào đi nữa, anh cũng sẽ tìm được con!”

Giọng nói cô đơn khe khẽ bên tai, như vừa khóc vừa nói đó khiến cho trái tim Tiêu Hà Hà nhói lại, vội vã quay người lại nhìn Tần Trọng Hàn, lúc này mới nhận ra sắc mặt của anh ta rất nhợt nhạt, thậm chí có thể nhìn thấy những mạch máu trên đó. Chắc anh ấy cũng buồn lắm phải không?

Con đã biến mất, đứa trẻ đã nuôi bên cạnh bao nhiêu năm lại không phải là con của mình, Tần Trọng Hàn nhất định là buồn lắm.

Sao cô chỉ biết đau lòng mà quên mất rằng anh ta cũng buồn và đau lòng như mình chứ?

Cô ngồi dậy, lau đi nước mắt rồi ngước lên nhìn anh ta, trong lòng dâng lên một nỗi tự trách. “Tần Trọng Hàn, em xin lỗi, em chỉ biết mình đau lòng mà quên mất rằng anh cũng đau lòng như em… Em xin lỗi…”

Sự tự trách của cô khiến anh ta càng áy náy hơn. “Hà Hà, anh chắc chắn sẽ tìm được con! Em hãy tin ở anh!”

Những giọt nước mắt đã ngừng rơi của Tiêu Hà Hà lại thi nhau rơi xuống một lần nữa, lặng lẽ siết chặt hai tay, ánh mắt lờ mờ nhìn chằm chằm vào Tần Trọng Hàn đang ngồi trên giường nhìn vào mình.

Cô cắn chặt môi và gật đầu. “Em tin ở anh, con của chúng ta chắc chắn sẽ quay về!”

“Cô bé, em đừng khóc nữa.” Nhìn thấy Hà Hà đang rơi nước mắt, Tần Trọng Hàn lên tiếng đầy thương xót, nhanh chóng kéo cả người cô vào lòng mình, ôm chặt lấy cô, như thể sẽ không bao giờ buông tay. “Cám ơn em đã tin anh!”

Tiêu Hà Hà cũng ôm lấy anh ta. “Tần Trọng Hàn, em biết anh sẽ tìm được con, em tin ở anh! Bởi vì trong tim em, anh là người tuyệt vời nhất!”

Mấy ngày qua đã xảy ra rất nhiều chuyện, làm anh ta mệt mỏi, làm anh ta vất vả, nhưng cô lại không giúp đỡ được gì, trong lòng đau như cắt. Cô không nên chỉ nghĩ đến cảm xúc của riêng mình, vì họ là một thể,

dù chuyện gì xảy ra thì cũng nên hỗ trợ lẫn nhau, dựa dẫm vào nhau và an ủi cho nhau.

"Cô bé ngốc này!" Khẽ thở dài, Tần Trọng Hàn ôm chặt cơ thể của Hà Hà với vẻ thương tiếc, bàn tay to lớn luồn vào tóc cô với vẻ quyến luyến, cảm nhận được sự rung động trong tim. "Anh sẽ gọi điện liền, nhờ người đến xác nhận!"

Cảm động vì lý trí của Hà Hà, cảm động vì cô lúc này vẫn còn có thể mạnh mẽ đến vậy, cám ơn trời đất đã cho anh ta có được cô. Suốt cuộc đời này, anh ta có cô, vậy là đủ!

Anh ta gọi cho bác sĩ trước, anh ta nghĩ rằng bây giờ cần phải xác định thân phận của Ngữ Điền, xem ruốt cuộc Ngữ Điền có phải là con của Tăng Ly và Tăng Dương Dương hay không.

Tiêu Hà Hà nghe theo sự sắp xếp của anh ta, cầu mong Ngữ Điền là con của mình, nhưng cũng đồng cảm với Tăng Ly và Dương Dương. Thì ra Dương Dương cũng đã có con, chắc là cô ấy đau đớn lắm! Trong những năm qua, Dương Dương cứ tưởng con mình đã chết rồi!

Nỗi giày vò đó, với bất kỳ ai mà nói thì cũng là một nỗi đau khổ rất lớn.

Cô hy vọng Ngữ Điền là con của họ, nhưng còn con của mình đâu rồi? Cô vùi đầu vào lòng Tần Trọng Hàn, nhắm mắt lại với vẻ bất lực, nước mắt cứ rơi xuống.

"Anh biết là anh đáng chết." Anh ta đã bắt cô phải chịu đựng nỗi đau đớn gì thế này? Anh ta đã bắt cô sống một cuộc sống sống không bằng chết vì mất con, trong năm năm. Khó khăn lắm họ mới ở bên nhau, vậy mà con lại không phải là của họ!

"Không!" Tiêu Hà Hà lắc đầu và giơ những ngón tay mảnh mai của mình ra che miệng anh ta lại. "Tần Trọng Hàn, đây không phải là lỗi của anh. Chúng ta xuống gặp Ngữ Điền và mọi người đi! Không phải bác sĩ sắp đến rồi sao?"

"Cám ơn lý trý của em!" Anh ta nắm lấy tay cô. "Chúng ta xuống dưới xem thử!"

Tiêu Hà Hà đi đến phòng đồ chơi, nhìn thấy Tăng Dương Dương vẫn đang rơi nước mắt, như thể muốn đến gần nhưng lại không dám. Khóe mắt cô cũng đỏ hoe, những giọt nước mắt khó khăn lắm mới kìm chế được lại đang chảy ra.

Còn Ngữ Điền thì đang dựa vào lòng Tăng Ly, nhìn anh ta ráp đồ chơi siêu nhân cho mình. Tiêu Hà Hà đột nhiên cảm thấy trong tim vừa ấm áp vừa buồn bã.

"Dương Dương!" Tiêu Hà Hà khẽ gọi Tăng Dương Dương.

Cô ngước mặt lên, nhìn thấy Hà Hà và Tần Trọng Hàn. Từ trong ánh mắt của Hà Hà, cô đã biết Hà Hà đã

biết được sự thật. Cô đứng dậy, đi đến trước mặt Hà Hà. "Chị Hà Hà, em…"

"Không cần nói gì cả!" Tiêu Hà Hà ôm lấy cô. "Chị hiểu hết, tâm trạng của em, chị hiểu!"

Lúc này, còn ai có thể hiểu được tâm trạng của hai người họ hơn họn nữa chứ? Cùng là mẹ, cùng là những người mẹ mất con, cũng chỉ có họ mới hiểu được trái tim của nhau!

Bác sĩ đã đến.

Tần Trọng Hàn đã gọi Tăng Ly và Tăng Dương Dương ra ngoài, còn Hà Hà ở lại với Ngữ Điền.

191. Chương 191

Để chứng minh sự can đảm của mình, Ngữ Điền đã nắm chặt tay Tiêu Hà Hà rồi đi ra ngoài.

Lúc này, bác sĩ đang lấy mẫu máu cho Tăng Dương Dương, dùng một cây kim thật nhọn đâm vào đầu ngón tay.

Tăng Dương Dương quay mặt đi chỗ khác, không dám nhìn và cau mày lại. Khuôn mặt nhỏ nhắn lúng túng, vừa muốn la đau vừa không dám la lên.

"Dì đừng sợ nha, không đau đâu!" Ngữ Điền đứng bên cạnh và nói. "Ngữ Điền thổi cho dì thì sẽ không đau nữa!"

Nói rồi cậu bé đã ghé sát đến thật, sau đó bắt đầu thổi vào tay Tăng Dương Dương. Tăng Dương Dương rất cảm động, không kìm lòng được nên dã ôm lấy cậu bé. "Ngữ Điền, cám ơn con…"

Tần Trọng Hàn cũng bước tới, bàn tay to lớn lặng lẽ đưa ra và ôm lấy eo của Hà Hà. Hai người nhìn nhau, hiểu ý nhau, nhưng họ đều không nói gì cả.

Lúc này, bác sĩ nói: "Có cần phải lấy mẫu máu của Ngữ Điền không?"

"Ngữ Điền, con có sợ không?" Tiêu Hà Hà cũng bước tới và hỏi Ngữ Điền.

"Không sợ!" Ngữ Điền đưa bàn tay nhỏ nhắn của mình qua.

Khi thuốc khử trùng được bôi lên ngón tay của Ngữ Điền, khuôn mặt nhỏ bé của cậu bỗng lúng túng, lông

mày nhíu lại, quay mặt đi chỗ khác, không dám nhìn. Và bộ dạng của cậu bé làm cho tất cả mọi người đều sững sờ, vì nó vốn dĩ giống y như bộ dạng vừa rồi của Dương Dương!

Và kết quả xét nghiệm cũng đã chứng minh như vậy!

Một ngày sau, kết quả đã có, xác nhận rằng Ngữ Điền là con của Tăng Dương Dương và Tăng Ly.

Kết quả này vốn giống như mọi người dự đoán, nhưng đã xác nhận được, và cũng thật sự chấm dứt hy vọng. Tần Trọng Hàn liền bắt đầu tìm kiếm con của mình, bằng đủ mọi cách.

Về chuyện này thì mọi người vẫn chưa nói với Ngữ Điền, cũng chưa nói cho Tần Lăng Hàng biết, vì Tần Trọng Hàn lo nếu nói ra thì ông ấy sẽ không chịu nổi. Đương nhiên Tăng Ly và Tăng Dương Dương đều hiểu, vì đối với Dương Dương mà nói, việc tìm thấy con quan trọng hơn bất cứ mọi chuyện khác, thấy con đang sống rất tốt, trong tim cô cũng thấy mãn nguyện rồi! Mặc dù cô ước gì mình có thể đưa con đi ngay bây giờ, nhưng vừa nhìn thấy ánh mắt của con, trái tim cô liền sợ hãi!

Cô không thể quá ích kỷ như vậy được. Và khi nhìn thấy Tiêu Hà Hà, cô hiểu được tâm trạng của Hà Hà. Con mình vẫn chưa tìm được, làm sao Hà Hà có thể chấp nhận sự thật này đây?

Tần Trọng Hàn gọi điện tìm Mạc Lam Ảnh. Anh ta đã suy nghĩ cả ngày trời, không tin rằng Mạc Lam Ảnh không biết ai là đồng minh của Lam Tịnh. Còn cuốn nhật ký đó, rõ ràng có đề cập đến người đó! Mấy trang bị xé đi đó, hình như cũng là hành vi của Lam Ảnh. Anh ta không hiểu tại sao cô ấy lại làm vậy, nhưng lúc đó vì quá sốc nên anh ta đã không suy nghĩ kỹ, bây giờ nghĩ lại, cảm thấy rõ ràng là cô ấy đang nói dối.

Sau khi điện thoại đến đó thì Hàn Lạp nghe máy, giọng anh ta nhỏ đến mức bất thường. “Tần Trọng Hàn, Lam Ảnh biến mất rồi!”

“Anh đang nói gì vậy?” Anh ta ngạc nhiên.

“Thật đó!” Giọng của Hàn Lạp càng cô đơn hơn. “Anh và Hà Hà ra ngoài đi, chúng ta gặp mặt rồi nói! Cô ấy có để lại thứ này cho hai người.”

Thế là Tần Trọng Hàn đã đưa Hà Hà đến gặp Hàn Lạp ở Hải Hoàng.

Vừa nhìn thấy nhau, hai bên liền chào hỏi, rồi Hàn Lạp ngồi xuống.

“Sao tự nhiên Lam Ảnh lại biến mất được?” Tần Trọng Hàn thực sự không tin điều đó. “Tôi có chuyện muốn hỏi cô ấy, cô ấy đã đi đâu?”

“Tôi không biết!” Hàn Lạp lắc đầu rồi lấy ra một lá thư. “Đây là thư của cô ấy, viết cho hai người!”

Tần Trọng Hàn và Tiêu Hà Hà mở lá thư ra với vẻ nghi ngờ, họ liền nhìn thấy trên lá thư của cô ấy được viết một đoạn như vầy. [Gửi Hàn và cô Tiêu! Xin chào, khi hai người đọc được lá thư này thì tôi đã rời khỏi thành phố H. Tôi biết Hàn sẽ hỏi tôi con của hai người hiện đang ở đâu, anh ấy nhất định đã biết tôi chính là người đã xé đi mấy trang cuối cùng của cuốn nhật ký đó, nhưng thực sự trong đó không hề đề cập đến việc đứa trẻ hiện đang ở đâu! Hàn à, em biết rằng hai chị em em tội lỗi chất chồng, tôi sẽ cầu nguyện cho hai người trong mỗi ngày sau này, cầu mong hai người sẽ sớm tìm thấy con của mình! Em xin lỗi! Thành thật xin lỗi một lần nữa! Lam Ảnh.]

"Chỉ đơn giản vậy thôi sao? Cô ấy đã biến mất như vậy à? Nhưng cô ấy biết kẻ đồng minh đó là ai mà!" Tần Trọng Hàn sững sờ. "Cô ấy biết mà không chịu nói với chúng tôi, rốt cuộc cô ấy đã đi đâu?"

Hàn Lạp lắc đầu. "Tôi không biết, cô ấy chỉ để lại cho tôi một lá thư thôi!"

Anh ta mỉm cười cay đắng, nghĩ về lá thư đó của Mạc Lam Ảnh, viết rất cứng rắn, trái tim anh ta liền nhói đau. Anh ta nghĩ mình đã đoán được cô ấy sẽ đi đâu, nhưng, nếu cô ấy thực sự hy vọng đó sẽ là nơi mà cô ấy quay về, thì anh ta sẽ không để cho bất kỳ ai đến làm phiền cô ấy!

Hàn Lạp chỉ liếc nhìn Tần Trọng Hàn một cái, sau đó nhìn sang Hà Hà, đồng cảm với họ vì không thể tìm thấy con mình, nhưng cũng không thể làm gì khác nữa.

Trong đầu Hàn Lạp nhớ về lá thư Mạc Lam Ảnh để lại. Cô ấy nói: "Lạp, trong cuộc đời này, em chỉ hối tiếc vì không được gặp anh sớm hơn. Anh rất rạng rỡ, rất dịu dàng và tao nhã, rất xuất sắc và nổi bật. Còn em, lại rất bỉ ổi và hèn hạ, em lại quá nhơ nhớp, làm sao mà xứng đáng với sự cao quý của anh được? Lạp à, xin hãy tha thứ cho em vì đã trốn chạy một lần nữa! Em đã đi đến một nơi mà tâm hồn của em được cứu rỗi. Anh đừng lo, em sẽ không tự tử, sẽ không tự hành hạ mình, sẽ không làm tổn thương chính mình nữa! Em sẽ tiếp tục sống thật tốt. Em sẽ chúc phúc cho anh ở một góc trời đầy nắng đó. Anh hãy quên em đi, đi tìm một cô gái đơn thuần và trong sáng, cưới cô ấy và sinh con, đó mới chính là điều em mong muốn. Lạp à, em biết em lại trở nên ích kỷ nữa rồi, em đã bỏ lại anh, một mình đi tìm sự an yên trong tâm hồn. Em lại bắt đầu ích kỷ nữa rồi, hãy tha thứ cho em. Trên đời này, em biết cũng chỉ có anh, là người yêu chiều em nhất! Anh hãy chiều em thêm một lần nữa được không? Đừng đi tìm em…"

Từ nhà thờ đằng xa vang lên tiếng dương cầm ấm áp…

Một người phụ nữ mặc áo nữ tu đang ngồi trước cây đàn dương cầm, đánh những bài nhạc vui vẻ cho lũ trẻ…

"Hàn Lạp, anh thực sự không biết chị Mạc đã đi đâu à?" Tiêu Hà Hà nghĩ rằng chắc Hàn Lạp phải biết.

"Tôi cũng không biết nữa." Hàn Lạp lắc đầu. "Nếu cô ấy muốn tôi biết cô ấy đang ở đâu, có lẽ cô ấy sẽ không bỏ đi. Cô ấy muốn bắt đầu một cuộc sống mới. Tôi nghĩ, nếu cô ấy thực sự đã suy nghĩ thông suốt, tôi sẽ tôn trọng lựa chọn của cô ấy."

Chỉ cần cô ấy cảm thấy hạnh phúc, cảm thấy mọi thứ đều ổn, anh ta cũng sẽ cảm thấy hạnh phúc và vui vẻ.

“Tần Trọng Hàn, còn con của chúng ta thì sao?” Tiêu Hà Hà khẽ hỏi, bây giờ cô đang lo sợ, cứ tưởng rằng Mạc Lam Ảnh sẽ biết, nhưng bây giờ Mạc Lam Ảnh cũng đã biến mất rồi.

Vẻ mặt của Tần Trọng Hàn rất ảm đạm, nhưng lại trả lời rất kiên định: “Anh sẽ tìm được con! Chúng ta về nhà thôi!”

Tiêu Hà Hà gật đầu và đứng dậy. “Hàn Lạp, anh giữ sức khỏe, tạm biệt!”

Hàn Lạp há miệng ra, cuối cùng gật đầu. “Hai người cũng giữ sức khỏe.”

Tần Trọng Hàn gật đầu rồi nắm tay Tiêu Hà Hà và bước ra ngoài.

Chỉ mới đi được vài bước, Hàn Lạp đã gọi họ lại. “Tần Trọng Hàn, Hà Hà! Có lẽ, ý tôi là, nếu như tôi đoán không nhầm, có lẽ Lam Ảnh đã đi đến nơi có thể giúp cô ấy không còn u mê nữa, nơi đó chắc cô ấy sẽ có thể yên tĩnh mà sám hối. Nhưng tôi, không chắc chắn lắm.”

Tần Trọng Hàn ngây người ra. “Ý anh là có thể cô ấy đã đi tu rồi?”

“Có thể là vậy!” Hàn Lạp gật đầu.

“Tìm được cô ấy, tôi sẽ báo với anh!” Tần Trọng Hàn nói rồi gọi điện thoại, kêu người tìm kiếm ở tất cả chùa chiền và nhà thờ trên cả nước.

Ở nhà họ Tăng.

“Cộc, cộc” vài tiếng gõ cửa vang lên, Tăng Dương Dương biết đó là Tăng Ly. “Đừng làm phiền em, em muốn được yên tĩnh một mình.”

“Dương Dương, em đã trốn anh cả ngày rồi! Từ lúc tìm được Ngữ Điền đến bây giờ, em cứ trốn tránh anh, tại sao vậy? Dương Dương, mở cửa ra, chúng ta hãy nói chuyện!” Giọng của Tăng Ly vang lên ở bên ngoài.

Tăng Dương Dương cắn chặt môi, không biết phải đối mặt với anh ta bằng tâm trạng như thế nào. Cô không muốn anh ta vì muốn chịu trách nhiệm mà phải làm gì đó cho cô, nếu chỉ vì trách nhiệm thì suốt đời cô cũng không cần.

“Mở cửa đi!” Giọng của Tăng Ly đã rất nhỏ. “Nếu em không muốn bị anh phá cánh cửa này, em hãy mở cửa ra đi!”

“Em không muốn gặp anh, anh thích phá thì cứ phá đi!”

“Vậy anh phát thiệt đó nha!”

“Anh có thể để em được yên tĩnh một chút không?” Tăng Dương Dương hét lên. “Em đã nói không gặp anh, tức là không muốn gặp anh.”

Bây giờ đã tìm được con rồi, họ không cần phải đồng lòng đồng sức đi tìm con nữa, cô chỉ mong sớm tìm được con của Tần Trọng Hàn và Hà Hà, sau đó từ từ gần gũi với Ngữ Điền, rồi đưa con mình về.

Ờ! Đưa về?

Có thể đưa về thật sao? Liệu con có chịu đi với cô không? Rồi sẽ đưa con đi đâu? Sao ba mẹ có thể đồng ý cho cô đưa con đi được? Còn cô, sao có thể nhẫn tâm cướp đi tình thương yêu của ba dành cho con chứ?

Nghĩ đến đây, trái tim cô càng nặng nề hơn.

“Dương Dương, mở cửa ra đi!” Tăng Ly vẫn khẽ hét lên ở bên ngoài.

Tăng Dương Dương không còn cách nào khác, đành phải đi đến và mở cửa.

Cánh cửa vừa mở ra, bốn mắt nhìn nhau, cô nhìn thấy khuôn mặt mệt mỏi của anh ta, trong tim nhói đau, rồi sau đó dần trở nên khó chịu, và nhanh chóng nói: “Nói đi! Có gì muốn nói, anh nói nhanh đi, em đang nghe đây!”

“Dương Dương!” Tăng Ly đứng trước cửa, vẻ mặt nghiêm nghị, vô cùng điềm tĩnh, rồi anh ta nói: “Dương Dương, tại sao em cứ trốn tránh anh?”

“Đã tìm được con rồi!” Tăng Dương Dương nói: “Chúng ta còn có thể nói gì khác?”

Trong nhiều năm qua, cô cứ đi theo bước chân của anh ta, đi theo đến mức sức cùng lực kiệt, nhưng vẫn không đổi lại được một cái nhìn của anh ta.

Nhưng khi bất thình lình xuất hiện một đứa con, anh ta lại lao ra tỏ vẻ ân cần. Nhớ lại trước đây khi cô đi theo anh ta, khi anh ta không chịu gặp cô hết lần này đến lần khác, trong lòng cô đau khổ đến dường nào, vậy mà có ai biết đâu?

Dương Dương nhìn vào anh ta, trên khóe miệng nở ra một nụ cười cay đắng.

Tăng Ly nhìn cô, trong mắt có chút ý tứ sâu xa, có chút bối rối, có chút áy náy, cũng có rất nhiều cảm xúc. Đó là một tình cảm phức tạp khó nói. Anh ta nhìn vào khuôn mặt nhỏ nhắn nhưng bướng bỉnh của cô, trong tim chợt nhói đau. Nhớ đến chuyện cô đã phải chịu nhiều khổ cực, nhớ đến chuyện anh ta đã không

làm bất cứ điều gì trong năm năm qua, còn cô phải một mình chịu đựng, trong lòng anh ta đầy áy náy. "Dương Dương…"

Lời vẫn chưa ra khỏi miệng, giọng của Tăng Ly đã hơi nghẹn ngào. "Anh biết dù anh có nói gì thì cũng đều có lỗi với em…"

"Nếu chỉ nói xin lỗi thì em biết rồi, em hoàn toàn không oán trách gì anh, tất cả mọi chuyện đều do em cam tâm tình nguyện, tại em đa tình. Đêm đó là một tai nạn, là một sai lầm, nên anh không cần phải suy nghĩ nhiều. Dù đã có Ngữ Điền, dù con sẽ quay về, nhưng em và anh cũng sẽ không thể nào! Em sẽ không ích kỷ đến mức đưa con đi, ba mẹ và anh đều cần con, quan trọng hơn là con cũng cần mọi người, cần tất cả chúng ta. Để con có được một môi trường ổn định, em sẽ phối hợp với anh, cũng mong rằng anh sẽ hợp tác. Chờ con lớn hơn một chút, anh có thể kết hôn với người khác, em sẽ không phản đối."

192. Chương 192

Cô gật đầu, lạnh nhạt nói: "Không kết hôn cũng có thể cho con được hạnh phúc!"

Anh ta ngạc nhiên: "Em không muốn lấy anh?"

Cô trầm ngâm. Anh ta đang chờ câu trả lời của cô, chỉ cảm thấy cả trái tim cũng như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực.

Rất lâu sau cô mới buồn bã nói: "Em từng nghĩ sẽ kết hôn, cũng từng nghĩ sẽ kết hôn với anh, nhưng bây giờ, thật sự không muốn nữa!"

"Tại sao?" Anh ta hỏi.

Còn hỏi tại sao nữa à? Không yêu nhau thì làm sao kết hôn?

"Nói tóm lại là em sẽ không kết hôn với anh, anh và em chỉ muốn cho con có một gia đình, em phối hợp với anh là được rồi. Còn về chuyện kết hôn, em không muốn." Cô nói rất kiên quyết.

Hôn nhân mà không có tình yêu thì cô không muốn, bởi vì trái tim con người rất tham lam, cô không muốn dùng hôn nhân để trói buộc thân xác một người đàn ông, vì không có linh hồn thì cần một thân xác có ích gì. "Anh có thể có bạn gái, nhưng tạm thời đừng đưa về nhà, anh cũng có thể sống cùng người ta ở bên ngoài. Còn sau khi kết hôn, anh không được làm như vậy nữa!"

"Dương Dương? Tại sao anh phải có bạn gái chứ?" Tăng Ly vô cùng khó hiểu.

Tăng Dương Dương khó chịu nói: "Chẳng phải anh không thiếu phụ nữ được à? Chẳng phải không có phụ nữ thì anh không thể sống nổi hay sao? Anh yên tâm, em sẽ không ngăn cản anh sống cuộc sống bình thường của một người đàn ông đâu. Anh cứ việc tìm bạn gái, chỉ cần đừng làm tổn thương đến con là được, anh ở bên ngoài ăn chơi rượu chè thế nào cũng không sao cả!"

"Chết tiệt!" Tăng Ly chửi thầm. "Anh làm gì phải tìm phụ nữ? Anh không thể sống thiếu phụ nữ hồi nào? Anh làm gì có ăn chơi rượu chè?"

Tăng Ly tức giận.

Tăng Dương Dương thì thờ ơ không nói gì. Mấy năm nay, chẳng phải anh ta đều như vậy hay sao?

Tăng Dương Dương quay người và bước ra ngoài. "Nếu anh không muốn ra ngoài, vậy thì em sẽ đi!"

Cô rất khó chịu, bây giờ cô không thể đến gặp Ngữ Điền, không thể ở cạnh cậu bé mỗi ngày, đây chính là nỗi khổ của cô, cô muốn ra ngoài hít thở không khí.

"Dương Dương!" Tăng Ly cũng đuổi theo ra ngoài.

Nhưng, Tăng Dương Dương đã lao ra và leo lên xe taxi, và chiếc xe đã phóng đi mất dạng.

Tăng Ly cũng kêu một chiếc xe rồi đuổi theo. Chiếc taxi cứ chạy mãi, còn anh ta ngồi ở hàng ghế sau chỉ huy tài xế: "Bác tài, nhanh lên, đừng để mất dấu chiếc xe phía trước!"

Tăng Dương Dương đã xuống xe tại một quá cà phê, Tăng Ly cũng xuống theo. Sau đó, anh ta nhìn thấy Cung Luyến Nhi cũng lái xe tới, hai người họ cùng đi vào quán cà phê.

Anh ta không theo vào mà chỉ xuống xe và đứng bên ngoài quán cà phê, lặng lẽ hút thuốc.

Sau đó, anh ta gọi điện cho Mễ Kiệt: "Mễ Kiệt, mau đến đây! Luyến Nhi đang ở đây. Địa chỉ là…"

Vừa cúp máy thì chuông điện thoại lại vang lên, anh ta liếc mắt nhìn, là số của Tần Trọng Hàn. "Hàn hả?"

"Nói cho ba mẹ cậu biết đi, tôi nghĩ chắc là họ đang rất lo lắng. Hà Hà nói cứ nói cho ba mẹ cậu biết trước, để họ biết đã tìm thấy đứa bé rồi, cũng để người của ba cậu tìm giùm con của tôi và Hà Hà."

"Hàn! Cám ơn anh!" Tăng Ly cảm động đến suýt nữa thì nghẹn lời. "Cám ơn anh, cám ơn Hà Hà!"

"Cám ơn cái gì, giữa cậu và tôi không cần hai từ này!" Tần Trọng Hàn nói.

"Ừm! Tôi sẽ nói với họ!" Mắt Tăng Ly cũng đỏ lên.

Cúp điện thoại rồi anh ta liếc nhìn hai người phụ nữ đang ngồi phía sau cửa kính, rồi nhìn sang Dương Dương, trong lòng vẫn rất buồn, cũng rất bối rối, không hiểu tại sao Dương Dương lại không muốn kết hôn với mình. Đó chẳng phải là điều mà cô ấy luôn ước mơ hay sao? Anh ta có chút buồn bực, rít một hơi thuốc thật dài, khói thuốc chui vào trong phổi, trấn tĩnh suy tư.

Người ra vào quán cà phê liên tục, rất nhiều người nhìn vào anh ta, nhất là các cô gái, và đúng là đã có những cô gái đến bắt chuyện với anh ta.

Một người phụ nữ mặc áo đỏ đã sải bước đến chỗ anh ta sau khi quan sát anh ta một hồi lâu, mùi nước hoa nồng nặc ập đến, rất gắt mũi. Đúng lúc Tăng Ly cau mày lại thì người phụ nữ kia đã bắt chuyện: "Cưng đi có một mình à?"

Tăng Ly hơi ngớ ra: "Tôi quen cô sao?"

"Cưng à, làm nghề này mà còn giả vờ giả vịt gì nữa? Mỗi ngày đều có rất nhiều anh chàng đứng chờ bên ngoài quán cà phê này. Nói đi, cưng muốn bao nhiêu?" Người phụ nữ đó hỏi, có vẻ hào phóng đến lạ thường.

Tăng Ly ngơ ngác: "Là ý gì?"

Anh ta đứng ở đây và hút thuốc, chờ người phụ nữ mà anh ta yêu ra đây, anh ta có đụng đến ai đâu chứ?

"Một đêm bao nhiêu tiền?" Người phụ nữ đó lại hỏi.

"Hả! Cô nghĩ tôi là trai bao à?" Tăng Ly chỉ vào mũi mình rồi hỏi với vẻ ngạc nhiên.

"Chẳng lẽ cưng không phải hay sao?" Người phụ nữ đó nhướn mày lên. "Còn giả vờ gì nữa, muốn giá cao thì cứ nói thẳng đi, chị đây đã gặp quá nhiều người thanh cao rồi. Nói đi, nhiều một chút cũng không sao, chỉ cần cưng phục vụ thật tốt, chị sẽ trả cưng gấp đôi!"

"Qe..." Tăng Ly muốn nôn mửa, anh ta thật sự muốn khóc nhưng không có nước mắt, anh ta trông giống trai bao lắm sao?

Trong quán cà phê, Cung Luyến Nhi liếc mắt qua thì liền nhìn thấy Tăng Ly đang đứng bên ngoài. "Dương Dương à, người đó chẳng phải là Tăng Ly à? Hai người cãi nhau hả?"

Tăng Dương Dương nhìn qua, liền thấy anh ta đang lôi lôi kéo kéo với một người phụ nữ, trong lòng càng tức giận hơn. Đúng là tật xấu khó bỏ, thiếu phụ nữ một lúc cũng không chịu được.

"Hình như người phụ nữ đó đang kéo anh ấy, chúng ta ra xem thử đi!" Cung Luyến Nhi nói rồi đứng dậy. "Chẳng lẽ chị ta đang muốn cua anh của chị?"

"Này! Xem gì mà xem? Chúng ta cứ ngồi đây!" Dương Dương tức giận nói. Gã đàn ông đáng chết, một ngày không có phụ nữ cũng không được sao? Sẽ chết à?

Lúc Cung Luyến Nhi chạy ra thì nghe thấy Tăng Ly đang lý luận với người phụ nữ kia. "Cô ơi, có phải cô quá độc đoán rồi không? Muốn đàn ông đến phát điên rồi hả?"

Vốn dĩ anh ta đang rất tức giận, bây giờ đã tìm được người để cãi nhau, đem những bực tức tích tụ trong lòng trút hết ra ngoài, đổ lên đầu người phụ nữ xa lạ này. Đáng chết! Dám nói anh ta là trai bao, bộ anh ta đẹp trai thì là trai bao sao?

"Cưng cứ giả vờ đi, chị nhìn cưng là biết rồi!" Người phụ nữ đó cũng không vừa vặn gì. "Đi thôi, chị thích cái tính mạnh mẽ này của cưng! Tính cách mạnh mẽ thì chuyện đó cũng giỏi, chị không thích đàn ông mềm yếu!"

"Đi cái con khỉ! Trên mặt tôi có viết chữ trai bao hả? Chỗ nào viết trai bao? Cô muốn đàn ông đến điên rồi thì đến nhà chứa đó, tự nhiên ra ngoài đường kiếm trai bao? Chết tiệt! Tôi nói tôi không phải!"

"Trời! Mắc cỡ à? Chị từng nhìn thấy cưng trong nhà chứa mà!" Người phụ nữ mặc áo đỏ đó thật sự đã phải lòng người đàn ông như Tăng Ly rồi.

"Từng nhìn thấy tôi?" Tăng Ly chỉ vào mũi mình và la lớn. "Tôi đến những nơi đó hồi nào? Tôi đâu phải người đồng tính! Đúng thật là, thế giới này điên loạn hết rồi. Loại phụ nữ như cô cần tìm đàn ông cũng không cần phải thèm thuồng như vậy chứ? Thấy đàn ông là muốn cưỡi lên à? Bệnh hoạn vừa thôi chứ!"

Lúc này, Tăng Dương Dương cũng đã chạy ra, từ xa đã nghe thấy lời nói của Tăng Ly, nhất thời khó tưởng tượng ra được. Anh ta đã bị người ta xem là trai bao, đúng là mắc cười.

Tăng Ly vừa quay đầu lại thì nhìn thấy hai người họ, mặt anh ta bỗng đỏ lên. Chết tiệt! Anh ta không muốn bị họ nhìn thấy bộ dạng cãi nhau không văn hóa của anh ta. "Luyến Nhi, sao cô cũng ở đây?"

193. Chương 193

Khi Mễ Kiệt đến nơi, anh ta đã nhìn thấy cảnh tượng này.

Cung Luyến Nhi đang cười khanh khách thì bị Mễ Kiệt nhìn thấy, cô lập tức ngừng cười, rồi nói với vẻ rất thờ ơ và khách sáo. "Anh Mễ, sao trùng hợp quá vậy?"

Đôi mắt của Mễ Kiệt khóa chặt khuôn mặt nhỏ bé của Cung Luyến Nhi, vừa rồi cô cười rất vui vẻ, vẻ mặt đó dường như quay lại với cô của trước đây, vui vẻ, hạnh phúc và vô tư. Anh ta nhìn cô bằng ánh mắt phức tạp, cô ấy thực sự muốn buông bỏ mình sao? Nếu không, sao cô ấy lại cười vui vẻ đến vậy?

Người phụ nữ mặc áo đỏ đó không những không cảm thấy xấu hổ, ngược lại còn nói với Tăng Ly: "Nếu sau này cưng định làm trai bao thì hãy gọi cho chị, đây là danh thiếp của chị!"

Nói rồi, người phụ nữ đó đã đưa một tấm danh thiếp ra thật.

Tăng Ly ngay lập tức lùi về sau. "Cô làm trò gì vậy? Đúng là gặp ma rồi! Có ma mới thèm làm trai bao đó!"

Mễ Kiệt cũng ngây người ra, rồi đột nhiên không thể nhịn được cười. "Ly à, cậu bị xem là trai bao hả?"

"Đi thôi!" Tăng Ly không giải thích, chỉ kéo tay Tăng Dương Dương. "Chúng ta về thôi!"

"Nè! Em muốn đi mua sắm với Luyến Nhi!" Tăng Dương Dương hét lên.

"Phải, tụi em định đi mua sắm!" Luyến Nhi nói ngay lập tức, cô không muốn gặp Mễ Kiệt. Cô căng thẳng, cô cũng không biết phải nói gì với Mễ Kiệt. Anh ấy đâu có yêu mình, tự nhiên đến tìm mình làm gì? Lúc nào cũng phá tan giấc mơ của cô, nên cô không muốn mơ tưởng nữa!

"Hãy giữ người phụ nữ của anh lại!" Tăng Ly quay đầu lại nhìn Mễ Kiệt với ánh mắt cảnh cáo, anh ta gọi điện yêu cầu Mễ Kiệt đến đây là để đưa Cung Luyến Nhi đi, chứ không phải kêu Mễ Kiệt đến để thỏa hiệp.

"Nếu anh giữ em lại, sau này đừng hòng được gặp em!" Cung Luyến Nhi cũng cảnh báo.

Mễ Kiệt hơi khó xử, rồi trong cái khó bỗng ló cái khôn, liền vội vàng nói: "Hay chúng ta cùng đi mua sắm đi. Ly à, bốn người chúng ta sẽ đi mua sắm chung với nhau!"

Tăng Ly trợn tròn mắt, nhưng nếu không còn cách nào tốt hơn thì đành phải đi chung vậy. Tăng Ly ném nửa điếu thuốc đang hút dở vào thùng rác: "Được, chúng ta hãy đi mua sắm với họ!"

Cung Luyến Nhi vội vàng lắc đầu: "Không, em muốn đi một mình! Dương Dương, chị và Tăng Ly về nhà đi!"

"Luyến Nhi, em lại muốn bỏ trốn nữa à?" Mễ Kiệt đột nhiên tiến đến gần, giọng nam trầm đầy bối rối vang lên bên tai cô. "Đừng gây sự nữa mà."

Cô ấy gây sự? Cung Luyến Nhi mỉm cười cay đắng, rồi lùi về sau một bước theo phản xạ, chân đứng không

vững, loạng choạng ngã ra ngoài đường lớn.

Có một chiếc xe chạy vụt qua, anh ta vội vàng giơ tay ra chụp lấy cánh tay cô, rồi kéo mạnh lại một cái để ôm cô vào lòng. Cung Luyến Nhi đâm đầu vào ngực anh ta, cảm giác ấm áp và đau đớn đó khiến cô run rẩy.

"Cẩn thận! Em không sao chứ?" Giọng của Mễ Kiệt cũng đầy căng thẳng và lo lắng.

Cung Luyến Nhi hoàn hồn lại và nhận ra hai tay của anh ta đang ôm mình, cô vội vàng lùi về sau một bước, lùi xa ra khỏi vòng tay rộng lớn và mạnh mẽ đó.

Không biết vì sợ sẽ lưu luyến không thể buông tay được, hay vì muốn tự nhủ mình rằng không nên có thêm bất kỳ ý nghĩ khao khát nào, nhìn rõ vào thực tế là họ đã chia tay nhau, người mà anh ấy yêu không phải là mình. Cô không dám ước mong điều đó.

Nhưng hành động của cô khiến Mễ Kiệt cau mày lại. Cô ấy đang vạch rõ ranh giới? Hay là vẫn giống như trước đây?

"Luyến Nhi?"

Tăng Ly nhìn hai người họ rồi kéo Dương Dương đi, nhưng lúc này Cung Luyến Nhi đột nhiên ôm bụng lại. "A, bụng em đau quá…"

"Luyến Nhi?" Mễ Kiệt giật mình, nhìn thấy mặt của Cung Luyến Nhi bỗng tái mét đi. "Em sao vậy?"

Tăng Dương Dương đã hiểu ra, liền lập tức vùng tay khỏi Tăng Ly. "Anh Mễ, mau lên đi, chúng ta mau đến bệnh viện!"

Lông mày của Cung Luyến Nhi nhíu chặt lại, mồ hôi lạnh toát ra trên khuôn mặt nhỏ nhắn. "Dương Dương…"

Tăng Dương Dương gật đầu và biết cô ấy định nói gì, vẫn tiếp tục hối thúc. "Anh hai, anh lái xe đi. Anh Mễ, mau lên, chúng ta mau đưa Luyến Nhi đến bệnh viện!"

Mễ Kiệt cũng bắt đầu hoảng loạn, vội bồng cô lên, đưa chìa khóa xe cho Tăng Ly. Bốn người nhanh chóng đến bệnh viện.

Sau khi đến bệnh viện thì Mễ Kiệt mới biết được một tin tức động trời, anh ta phải mất một lúc lâu mới có phản ứng lại.

"Cô ấy có thai à?" Anh ta thực sự rất ngạc nhiên, rất sợ hãi.

Tăng Dương Dương không còn cách nào che giấu được, liền gật đầu. "Anh Mễ, em nghĩ chắc anh biết phải làm gì rồi, vì Luyến Nhi không muốn bắt anh chịu trách nhiệm, em ấy nghĩ rằng anh không yêu em ấy, vì vậy em ấy sẽ không kết hôn với anh! Phụ nữ khác với đàn ông, không có tình yêu, em ấy sẽ không muối mặt làm bừa."

Khi nghe thấy những lời này, Tăng Ly đột nhiên sững sờ, trong đầu lóe lên cái gì đó. Chẳng lẽ là…?

Anh ta lập tức kéo Dương Dương đi ra hành lang bên ngoài phòng cấp cứu, nơi không có ai qua lại.

"Sao anh lại kéo em ra đây? Luyến Nhi vẫn còn đang cấp cứu ở trong kia!"

"Dương Dương!" Hai tay của Tăng Ly giữ chặt vai cô, rồi nhìn thẳng vào mắt cô. "Em sợ rằng anh không yêu em, vì vậy mới không chịu kết hôn với anh phải khônng?"

Dương Dương giật nẩy mình, ngước mắt lên nhìn anh ta. "Vô duyên! Mau buông em ra!"

Thực ra, cô rất muốn biết anh ta sẽ nói gì tiếp theo, nhưng cô lại sợ những lời anh ta nói ra không phải là những điều mình muốn nghe. Cô sợ, nên chẳng thà đừng nghe.

"Dương Dương, anh thích em!" Anh ta đã dùng từ thích, không phải từ yêu. Nhưng sau đó, anh ta lại nói: "Tại em không biết đó thôi, khi anh biết người cùng anh vào đêm đó sáu năm trước là em, anh đã vui mừng đến thế nào đâu. May mà người đó là em, vậy mà anh cứ luôn nghĩ rằng người đó là Mạc Lam Tịnh. Anh cũng từng nghi ngờ, nhưng khi biết người đó là em, hòn đá đè nặng trong lòng anh cuối cùng cũng được đặt xuống. Anh thực sự thích em! Chúng ta kết hôn đi! Tình yêu của anh hai chỉ dành cho em, cả đời anh hai chưa từng yêu một người phụ nữ nào khác. Có lẽ bây giờ nói yêu em, em sẽ không tin, nhưng anh hai thực sự rất thích em, còn thích hơn cả thích nữa!"

Dương Dương sững sờ, trong tim hoảng loạn. "Ý anh là sao?"

"Anh hai nói yêu em, em có tin không?"

"Anh yêu em à?" Cô hỏi lại.

"Anh nghĩ rằng đây là tình yêu, không phải trách nhiệm, không phải vì chịu trách nhiệm mà kết hôn. Nếu vì chịu trách nhiệm mà kết hôn, thì sáu năm trước, có lẽ anh và Mạc Lam Tịnh đã kết hôn với nhau trong hồ đồ rồi!" Tăng Ly nói rất nghiêm túc.

Dương Dương nhìn anh ta, cứ nhìn như vậy, rồi đột nhiên khóe mắt đỏ au.

Trái tim Tăng Ly thắt lại, rồi đột nhiên kéo cô đến gần, hai cơ thể ép sát vào nhau. Chớp mắt, khuôn mặt điển trai đưa đến gần cô. Anh ta cúi đầu xuống và hôn lên môi cô. Dương Dương kinh ngạc, trợn to hai mắt, không dám tin anh ta lại hôn mình trong bệnh viện như thể đang ở chốn không người.

"Ưm… Buông ra!" Cô khẽ hét lên.

Tăng Ly buông cô ra, rồi nhìn chằm chằm vào cô một lúc lâu, lâu đến mức khi cô định bỏ đi vì không thể tiếp tục đứng đây mà giằng co nữa, thì anh ta lại nói với giọng nghiêm túc và kiên quyết. "Vì thích em nên anh mới muốn kết hôn với em. Còn nữa, cám ơn em đã sinh con cho anh. Anh xin lỗi vì đã không ở bên cạnh em, đã hại em phải chịu nhiều vất vả. Anh sẽ dùng năm mươi năm còn lại để đền bù cho em, để yêu em, có được không?"

Trái tim vốn đã băng giá của Dương Dương, lúc này vì một câu nói mà đã sụp đổ, nước mắt bỗng tuôn trào.

Tăng Ly lại một lần nữa ôm cô vào lòng, không nén được cảm xúc và hôn nhẹ lên mái tóc cô. "Chúng ta về nhà rồi nói. Em đừng khóc nữa! Luyến Nhi vẫn còn ở bên trong, anh chỉ cần em biết anh thực sự thích em, không phải là nhất thời, mà thực sự muốn thích đến trọn đời trọn kiếp."

Tăng Dương Dương lặng người đi. Sau nhiều năm, cuối cùng cô cũng đã đợi được ánh mắt của anh ta, sao có thể kìm được những giọt nước mắt phấn khởi?

Vào lúc này, cánh cửa phòng cấp cứu được mở ra, bác sĩ tháo khẩu trang xuống: "Cho hỏi ai là người nhà của Cung Luyến Nhi?"

"Bác sĩ, cô ấy sao rồi? Là tôi!"

"Anh là gì của cô ấy?"

"Tôi là chồng của cô ấy!" Mễ Kiệt nói rất chắc chắn.

"Thai phụ có dấu hiệu sẩy thai, may mà được đưa đến đây kịp thời, nên mẹ con đều bình an. Sau này mọi người phải cẩn thận hơn, đừng để cô ấy bị té ngã. Vì trong ba tháng đầu, thai nhi vẫn chưa bám chắc vào tử cung, nên cần được chăm sóc cẩn thận!"

"Dạ! Dạ!" Mễ Kiệt gật đầu rất háo hức "Tôi có thể vào gặp vợ tôi không?"

"Được chứ, nhưng đừng để thai phụ bị kích động." Bác sĩ dặn dò. "Chúng tôi đã chích thuốc giữ thai, theo dõi thêm vài tiếng, nếu không ra máu nữa thì có thể về nhà tịnh dưỡng rồi!"

"Dạ, cám ơn bác sĩ!" Mễ Kiệt gật đầu với vẻ háo hức, rồi vội vã chạy vào gặp Cung Luyến Nhi. Cô đã mang

thai con của anh ta, anh ta thực sự quá lơ là, không hề nhận ra trong thời gian qua sắc mặt của cô luôn nhợt nhạt, cũng không phát hiện ra cô đã mang thai.

Băng ca được đẩy ra khỏi phòng cấp cứu, Mễ Kiệt nhìn thấy Cung Luyến Nhi đang nằm trên đó, nhìn cô với ánh mắt thương tiếc.

Cung Luyến Nhi giật mình khi nhìn thấy bộ dạng anh ta. Cô đoán chắc anh ta đã biết mọi chuyện. "Anh… Anh biết rồi hả?"

Mễ Kiệt chỉ nhìn cô bằng ánh mắt phức tạp, nếu không phải anh ta tình cờ biết được, cô định sẽ giấu anh ta cả đời hay sao?

Tăng Ly và Dương Dương cũng đã đi đến. Dương Dương vừa nhìn thấy cô liền hỏi: "Sao rồi? Em thấy sao rồi?"

"Không sao rồi!" Khóe mắt của Cung Luyến Nhi đỏ bừng. "May mà không có chuyện gì!"

Được đẩy vào trong phòng bệnh rồi, hai mắt Cung Luyến Nhi vẫn đỏ au, nước mắt cứ thay nhau rơi xuống.

"Luyến Nhi, không được khóc nữa." Mễ Kiệt giơ tay ra vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, lau khô nước mắt cho cô. "Bác sĩ nói em không được kích động, có dấu hiệu sẩy thai. Em phải bình tĩnh lại, không được xúc động như vậy nữa!"

Cung Luyến Nhi nghe vậy thì cũng muốn ngừng khóc, nhưng nỗi đau không thể kìm nén được đã làm cô nghẹn ngào, những giọt nước mắt lại chảy xuống. Cô khóc rất đau lòng, khiến Mễ Kiệt càng lo lắng và đau khổ hơn. "Tại anh không tốt, tại anh không tốt, tới bây giờ anh mới biết, đều là lỗi của anh!"

Tăng Ly vừa nhìn thấy anh ta như vậy, liền kéo Dương Dương lặng lẽ đi ra ngoài, nhường không gian lại cho hai người.

"Anh biết rồi thì có thể làm được gì? Đây là con của em, không liên quan gì đến anh cả! Em không cần anh phải chịu trách nhiệm, em sẽ tự nuôi con của mình!" Cung Luyến Nhi la hét lớn tiếng, nói rất nhiều lời lung tung.

Mễ Kiệt lại càng trách mình hơn. "Luyến Nhi à, bác sĩ nói em không được kích động. Em khóc như vậy, sẽ gây ảnh hưởng đến con đó!"

Anh ta đã không thể chờ được mà tưởng tượng ra hình dáng của đứa trẻ, hy vọng con sẽ giống như Luyến Nhi, xinh đẹp và đáng yêu, tốt nhất là con gái, nhất định sẽ rất dễ thương.

"Anh chỉ biết con thôi. Tóm lại em mặc kệ, con là của em!"

"Được! Con là của em, cũng là của anh!" Anh ta dỗ dành cô.

"Không phải của anh!" Cô nghẹn ngào chua xót, ngồi dậy và sà vào lòng anh ta, la khóc và hỏi: "Anh đâu có thích em, nhưng en vẫn rất thích anh. Thích anh thì phải làm thế nào? Nhưng anh đâu có thích em, em không muốn lấy anh, không muốn!"

Mễ Kiệt càng thấy tự trách mình hơn, ôm chặt cô rồi nói. "Ai nói là anh không thích em?"

Trong lòng cô biết rõ, thích của anh ta cũng chỉ là thích mà thôi, chứ không phải yêu, nhưng không hiểu sao cô vẫn cảm thấy vui lên rất nhiều. Cô ngừng khóc, sụt sịt nghẹn ngào.

194. Chương 194

"Dài hạn?" Tần Trọng Hàn ngạc nhiên, trong đầu chợt lóe lên điều gì đó.

"Phải!"

Tần Trọng Hàn rơi vào trầm tư. Người đồng minh đó, rốt cuộc là ai chứ?

Lúc này lại nhận được một thông tin điều tra khác. "Tổng tài, cô Mạc đang ở trong nhà thờ của thành phố H. Bây giờ cô ấy là nữ tu Lam Ảnh!"

Tần Trọng Hàn càng sững sờ hơn, nhớ đến mấy trang cuối cùng đã bị xé đó, anh ta nghĩ về kẻ đồng minh đó. Lam Ảnh làm vậy chắc là để bảo vệ cho người đó? Và người đó, chắc là anh ta cũng quen, nếu không, cô ấy sẽ không làm như vậy.

Anh ta không dám suy đoán tiếp nữa, chỉ cầm lấy áo khoác và đi xuống lầu, rồi nói với Hà Hà: "Hà Hà, tìm được Lam Ảnh rồi, chúng ta mau đi thôi!"

Hai người vội vã đến nhà thờ, tiếng dương cầm tuyệt vời và bình yên đó vang đến, làm cho trái tim phiền muộn của mọi người bỗng cảm thấy bình yên hơn rất nhiều.

Hàn Lạp cũng đã nhận được tin tức, và cũng đã đến nơi.

Tất cả mọi người đã nhìn thấy Mạc Lam Ảnh mặc áo nữ tu và đang ngồi chơi đàn dương cầm trong nhà thờ, trên mặt cô ấy tràn ngập một nụ cười rạng rỡ, nụ cười thật tươi sáng, thật bình yên.

Thời khắc đó, Tần Trọng Hàn và Tiêu Hà Hà cũng bị rung động vì nụ cười của cô ấy, và không biết phải

làm sao để đi đến hỏi cô ấy về chuyện của con mình.

Vẻ mặt của Hàn Lạp cũng rất bình thản, anh ta ngồi xuống băng ghế và lặng lẽ nhìn cô đánh đàn.

Cuối cùng, khi Mạc Lam Ảnh vô tình quay đầu lại, nhìn thấy Tần Trọng Hàn và Tiêu Hà Hà, sau đó lại nhìn thấy Hàn Lạp, nụ cười của cô bỗng nhiên cứng đờ, sau đó lấy lại vẻ bình thản, dừng đánh đàn và bước tới.

Đầu tiên là một nụ cười mờ nhạt, sau đó nhìn vào ba người, trong mắt đã không còn ham muốn gì khác.

Hàn Lạp nhìn vào một Mạc Lam Ảnh như bây giờ, trong tim thấy rất an ủi.

Tần Tần ngây người ra nhìn cô, cuối cùng cũng nói. "Lam Ảnh, anh muốn biết người đó là ai?"

"Đây là lần cuối cùng tôi gặp mọi người, sau này ở trên đời sẽ không còn tồn tại người tên Mạc Lam Ảnh nữa. Người đó là Mao Chi Ngôn. Xin hãy tha thứ cho tội lỗi của anh ấy!" Mạc Lam Ảnh cầu nguyện.

"Thực sự là anh ta?" Tần Trọng Hàn hoàn toàn lặng người đi, anh ta không mong sẽ nghe thấy câu trả lời này, nhưng không ngờ người đó lại chính là Mao Chi Ngôn.

"Xin mọi người hãy về đi!" Mạc Lam Ảnh lại lấy lại nụ cười, mỉm cười rồi quay người bước đi.

"Em không có gì để nói với anh hả?" Hàn Lạp đột nhiên lên tiếng, giọng rất khẽ.

Mạc Lam Ảnh hơi khựng lại, nhưng vẫn đi thẳng về phía trước.

Không có lời nào, cô ấy đã bước đi, chỉ để lại cho anh ta một bóng lưng xa dần. Đôi mắt của Hàn Lạp càng sâu thẳm hơn, và anh ta cũng không nói gì. Anh ta biết, đã đến lúc mình nên ra đi rồi!

"Sao lại là anh Mao chứ?" Tiêu Hà Hà ngồi trong xe và vẫn còn rất bất ngờ vì thông tin này. "Chẳng phải anh ta là người anh tin tưởng nhất hay sao?"

Tần Trọng Hàn rất bối rối. "Đến lúc này anh cũng không muốn mất đi anh ta, nhưng lại không ngờ người đó chính là anh ta!"

"Anh ta thực sự là người đã bắt mất con của chúng ta à?" Hai bàn tay nhỏ nhắn của Tiêu Hà Hà đang đan chặt vào nhau, rất bối rối. Cô thực sự rất lo lắng. Từ khi biết Ngữ Điền không phải là con trai của mình, trái tim cô cứ trống rỗng, lúc này lại càng lo lắng, không biết phải làm gì.

Không ngờ người đó lại là bạn thân nhất của Tần Trọng Hàn, tại sao anh ta lại làm như vậy? Lại còn cheu giấu trong nhiều năm. Hễ nghĩ đến việc đây có vẻ như là một âm mưu lớn, Tiêu Hà Hà liền cảm thấy lạnh sống lưng, nổi da gà.

Tần Trọng Hàn cũng không biết tại sao anh ta lại làm điều đó, nhưng anh ta sẽ điều tra. "Hà Hà, anh sẽ chở em về nhà trước, sau đó anh sẽ tìm cách để điều tra."

Anh ta lái xe bằng một tay, tay kia thì đưa ra và nắm lấy bàn tay nhỏ lạnh buốt của cô, để an ủi cô. "Anh chắc chắn sẽ tìm được con, hãy tin anh!"

"Ừm!" Cô gật đầu. "Nhưng tại sao Mao Chi Ngôn lại làm như vậy? Anh ta thật sự quá đáng sợ!"

Tần Trọng Hàn mím chặt môi, ánh mắt bắt đầu xa xăm. "Dù anh ta có mục đích gì đi nữa, anh ta cũng không bao giờ thực hiện được, nó sẽ bị phơi bày. Anh sẽ không cho phép anh ta tiếp tục làm càng như vậy đâu!"

Anh ta xem Mao Chi Ngôn là anh em, nhưng Mao Chi Ngôn đã làm gì?

Tiêu Hà Hà liếc mắt nhìn sang Tần Trọng Hàn, khuôn mặt nghiêng đẹp trai của anh ta đầy vẻ cương quyết. Anh ta cũng nghiêng mắt nhìn cô, tiếp tục lái xe, và bàn tay cũng siết chặt. "Em đừng lo, mọi chuyện đã có anh!"

"Ừm! Em chỉ lo lỡ như con không chịu nhận chúng ta thì phải làm sao? Nếu bây giờ con đang sống rất hạnh phúc trong một gia đình xa lạ, vậy làm sao chúng ta đem được con về?" Tiêu Hà Hà nói với vẻ lo lắng. "Nhưng nếu con sống không hạnh phúc, nếu con bị người ta đánh đập rồi bắt đi làm ăn xin ngoài đường, vậy phải làm sao? Trong lòng em cứ lo lắng những chuyện này, em sợ…"

Anh ta lặng lẽ nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của cô. "Không đâu, không có đâu! Anh gọi điện thoại đã!"

Anh ta thả tay cô ra và gọi điện cho Phong Bạch Dật. "Dật à, con trai của tôi mất tích rồi! Mao Chi Ngôn đã đánh đổi con trai của tôi, thì ra đứa con luôn ở bên cạnh tôi lại không phải là con trai của tôi."

"Con trai của anh?" Giọng nghi ngờ của Phong Bạch Dật vang lên. "Cậu bé lần trước hả? Thịnh Thịnh? Không thể nào đâu, nó có bộ chân mày giống y như anh, sao mà bị người ta đánh tráo được?"

"Nó không phải là con trai của tôi, nó là đứa con mà vợ tôi nhặt về nuôi!" Tần Trọng Hàn nói ở đây thì đột nhiên thắng gấp, giọng rất phấn khích. "Dật à, cậu nói, cậu nói Thịnh Thịnh giống tôi?"

"Chẳng lẽ còn ai giống anh và vợ anh hơn nó nữa à?" Phong Bạch Dật nhíu mày.

Tiêu Hà Hà cũng ngây người ra, cô bị câu nói này làm cho hồ đồ, cô vội nắm lấy tay áo của Tần Trọng Hàn

một cách vô thức, ước gì cũng được nghe thấy Phong Bạch Dật đang nói gì.

Còn vẻ mặt của Tần Trọng Hàn cũng đờ đẫn ra, thậm chí còn kèm theo một chút vui sướng.

Phong Bạch Dật nói từ đầu bên kia điện thoại: "Hãy tin vào con mắt của tôi, thằng nhóc Thịnh Thịnh chính là giống của anh!"

"Sao cậu lại chắc chắn như vậy?" Tần Trọng Hàn đương nhiên hy vọng chuyện đó là đúng, nhưng, điều này làm sao có thể?

"Anh về làm xét nghiệm đi! Còn tên Mao Chi Ngôn này, tôi sẽ điều tra giùm anh!" Phong Bạch Dật nói xong liền cúp máy.

"Anh ấy nói gì?" Tiêu Hà Hà lo lắng hỏi.

"Hà Hà, em... Em nghĩ, Thịnh Thịnh có thể nào là con của chúng ta không?" Anh ta nói rất dè dặt, nhìn thẳng vào mắt cô. Nếu Phong Bạch Dật không nói, anh ta thực sự không nghĩ tới. Nhưng Phong Bạch Dật đã nhắc nhở như vậy rồi, cả người của anh ta như bị đánh tỉnh bởi một cây gậy.

"Thịnh Thịnh? Ôi trời ơi!" Tiêu Hà Hà ngây người ra. "Phải không? Phải vậy không? Mọi người ai cũng nói Thịnh Thịnh giống em, nó thực sự giống em, nhưng, nhưng chuyện này có thể không?"

Cô rất hy vọng rằng Thịnh Thịnh là đứa con ruột thịt của mình!

"Chúng ta lập tức về nhà rồi đi làm xét nghiệm ADN." Tần Trọng Hàn nhấn ga xuống hết nấc, chiếc xe lao thẳng đến biệt thự như một mũi tên đã được giương dây.

Vừa về đến nhà, Tần Lăng Hàng cũng vừa dẫn Thịnh Thịnh đi đánh golf về. Tần Trọng Hàn vừa nhìn thấy hai ông cháu từ xa, anh ta liền phấn khởi nói: "Em có nhận ra rằng ba anh rất thích Thịnh Thịnh không? Thậm chí còn thích hơn cả thích Ngữ Điền nữa. Chỉ số IQ của cậu bé này cũng rất cao, anh hy vọng rằng nó là con trai của anh!"

"Chúng ta xuống xe đi!" Tiêu Hà Hà kích động đến mức không thể tự mở dây an toàn.

Tần Trọng Hàn giúp cô mở nó ra. "Khoan nói cho ba biết đã!"

Anh ta lo lỡ như không phải thì sao?

"Ừm!" Tiêu Hà Hà ra khỏi xe và hét lên từ đằng xa. "Thịnh Thịnh!"

“Mẹ!” Vừa quay đầu lại liền nhìn thấy Tiêu Hà Hà, Thịnh Thịnh ngay lập tức nhoẻn miệng cười, dáng vẻ nhỏ nhắn với răng trắng môi đỏ đó là bản sao của Hà Hà rồi chứ còn gì nữa!

Tần Trọng Hàn cứ nhìn vào họ, rồi cảm thấy trong mắt nóng lên.

“Thịnh Thịnh!” Tiêu Hà Hà đột nhiên ôm lấy cậu bé và thầm cầu nguyện, Thịnh Thịnh là của cô, là con trai của cô.

“Hai đứa định ra ngoài hả?” Tần Lăng Hàng hỏi.

“Ba, tụi con đưa Thịnh Thịnh ra ngoài một lát, chút nữa sẽ về liền.” Tần Trọng Hàn nói, không muốn cho ba mình biết chuyện mình định đưa Thịnh Thịnh đi làm xét nghiệm AND.

“Đi đâu?” Tần Lăng Hàng đang chờ đến giờ để chơi cờ với Thịnh Thịnh mà.

“Đến nhà ba vợ, tụi con sẽ về sớm!” Tần Trọng Hàn đã bồng Thịnh Thịnh lên. “Con trai, chúng ta đi thôi!”

“Con không phải là con trai của chú!” Thịnh Thịnh nhún vai. “Chú ơi, Ngữ Điền mới là con trai của chú đó!”

Lời nhắc nhở của cậu bé khiến Tần Trọng Hàn cảm thấy chua xót. Ngữ Điền có phải đâu! Nhưng anh ta cũng không nói gì. “Đi thôi, Hà Hà!”

Ở bệnh viện.

Tần Trọng Hàn dụ dỗ Thịnh Thịnh. “Cục cưng à, chúng ta làm một cuộc kiểm tra được không?”

“Kiểm tra gì?” Thịnh Thịnh nhướn mày lên.

Tiêu Hà Hà lên tiếng: “Thịnh Thịnh à, chúng ta sẽ kiểm tra nhóm máu, cần lấy vài giọt máu đó con!”

“Nhất định phải làm vậy sao?” Thịnh Thịnh hỏi.

“Thịnh Thịnh sợ đau à?” Tiêu Hà Hà luôn dạy cậu bé phải dũng cảm.

“Dạ không sợ! Nhưng sao con cứ cảm thấy vẻ mặt của chú và mẹ có gì đó không đúng lắm!” Thịnh Thịnh rất nhạy cảm, mới đó đã phát hiện ra vẻ mặt của hai người họ hơi kỳ lạ. “Vẻ mặt của chú và mẹ cứ giống như là xét nghiệm máu nhận người thân vậy đó!”

Tần Trọng Hàn và Tiêu Hà Hà lập tức hơi bối rối, trẻ con thông minh quá cũng rất khó xử lý.

Lúc này, người bác sĩ mà Tần Trọng Hàn quen biết cũng đã đến. "Cậu Tần, kết quả nhanh nhất cũng cần nửa ngày, phòng xét nghiệm đã đầy lịch rồi."

"Không thể nhanh hơn được sao?" Tần Trọng Hàn nôn nóng muốn biết.

"Đây là thời gian nhanh nhất rồi!"

"Vậy thôi được, chúng ta lấy mẫu máu đi!" Tần Trọng Hàn đã chìa tay ra.

"Xét nghiệm cái gì vậy?" Thịnh Thịnh hỏi với vẻ mặt kinh ngạc. "Mẹ ơi?"

Tiêu Hà Hà hơi ngây người ra. "Thịnh Thịnh à, trước giờ mẹ chưa từng nói dối. Mẹ nói cho con biết, bây giờ đang xác minh chuyện mà chú và mẹ muốn biết, Thịnh Thịnh đừng hỏi được không?"

Cô không muốn cho con hy vọng rồi lại làm tổn thương nó, nhưng cũng không muốn nói dối.

"Dạ! Mẹ ơi, con không hỏi nữa!" Thịnh Thịnh gật đầu, rồi ngoan ngoãn chìa bàn tay nhỏ nhắn ra. "Bác sĩ ơi, bác buộc tay con đi, con không sợ đau đâu!"

"Con ngoan quá!" Bác sĩ vuốt vuốt đầu của Thịnh Thịnh rồi nhìn sang hai người, thở dài nói: "Sao tôi cứ cảm thấy rằng không cần xác minh cũng có thể chắc chắn rồi chứ?"

Trái tim của Tiêu Hà Hà và Tần Trọng Hàn đều thắt lại, nếu đúng là vậy thì tốt quá! Tâm trạng của họ vào lúc này không thể diễn tả bằng lời nói.

Bác sĩ đã lấy mẫu máu cho cả ba người. Nhìn vào bàn tay nhỏ nhắn bị đâm lủng của con trai, Tiêu Hà Anh rất đau lòng. "Thịnh Thịnh à, có đau không con?"

Thịnh Thịnh lắc đầu. "Mẹ ơi, mẹ có đau không? Để con thôi cho mẹ…"

Trái tim của Tiêu Hà Hà run rẩy, càng thấy đau đớn hơn, nhưng lại thấy được an ủi khi nhìn vào khuôn mặt nhỏ nhắn của con trai. Khuôn mặt nhỏ nhắn giống hệt cô, làm trái tim cô dâng đầy cảm xúc.

Thịnh Thịnh nắm lấy tay Hà Hà và thổi vài hơi. "Mẹ ơi, còn đau không?"

195. Chương 195

Được bồng lên, Thịnh Thịnh có chút nghi ngờ, mặc dù cậu thích mẹ bồng cậu, nhưng bây giờ cậu nặng quá, mẹ không còn đủ sức để bồng cậu nữa. "Mẹ ơi, mẹ sẽ mệt lắm đó, cứ để Thịnh Thịnh cầm tay mẹ đi là được rồi, mẹ để con xuống đi!"

Nhưng Tiêu Hà Hà vẫn khăng khăng bồng cậu. "Mẹ muốn bồng Thịnh Thịnh."

Nói rồi, cô bồng Thịnh Thịnh đi ra ngoài. Sao Tần Trọng Hàn lại không hiểu được tâm trạng của cô chứ? Hà Hà đang muốn được tiếp thêm sức mạnh từ Thịnh Thịnh. Dù đứa trẻ này có phải con của họ hay không, bao nhiêu năm qua, nó luôn là nguồn sức mạnh để Hà Hà tiếp tục sống.

Dường như Thịnh Thịnh đã cảm nhận được hôm nay Tiêu Hà Hà hơi lạ, nên đã ngoan ngoãn ôm lấy cổ của Tiêu Hà Hà. "Mẹ ơi, hôm nay con đi đánh golf với ông nội, ông nội đã dạy con đánh nữa đó. Lần sau con sẽ dạy mẹ, mẹ chịu không?"

"Ừm, được!" Tiêu Hà Hà gật đầu, trong mắt vẫn mờ lệ.

Tần Trọng Hàn đi bên cạnh họ, bàn tay to lớn giang ra bảo vệ vợ con, cho đến khi đưa họ ngồi vào trong xe. Tiêu Hà Hà nhớ lại lần trước khi ăn ngò rí, Tần Trọng Hàn đã bị dị ứng, và Thịnh Thịnh cũng dị ứng với ngò rí.

Phải không?

Phải vậy không?

Cô ôm con mà thấy thấp thỏm lo lắng, suốt đường hoảng hốt, cho đến khi về tới nhà.

Mọi người cùng ngồi ăn cơm. Tiêu Hà Hà cố tình kêu dì Trương làm một món ăn - thịt cừu xào ngò rí. Vừa bưng lên, mùi ngò rí nồng nặc ập đến, ba người đàn ông trên bàn cùng lúc cau mày lại.

Tần Lăng Hàng đập bàn một cái rầm, hét lên với giọng nghiêm nghị. "Chuyện này là sao? Chẳng phải đã nói sau này không được có ngò rí xuất hiện trên bàn ăn à? Mau dẹp đi!"

Dì Trương ngây ra, rồi nhìn sang Tiêu Hà Hà.

Tiêu Hà Hà nhìn thấy Thịnh Thịnh cũng cau mày lại. "Phải đó, bà Trương à, ngò rí đâu có ngon, Thịnh Thịnh ăn vào sẽ bị nổi mẩn đỏ đó, ngứa lắm. Thịnh Thịnh không muốn ăn món này, bà mau dẹp đi!"

Tần Trọng Hàn cũng cau mày, mặc dù anh ta không kêu dẹp đi, nhưng vẻ mặt cũng có ý đó.

Và khi nghe thấy lời Thịnh Thịnh nói, Tiêu Hà Hà và Tần Trọng Hàn đưa mắt nhìn nhau, họ đều rất kích động. Thời gian chờ có kết quả trôi qua rất chậm, cô đang ngồi đây với lời cầu nguyện của riêng mình, như thể đứa trẻ chính là con của họ.

Lúc này, Tần Lăng Hàng đột nhiên lên tiếng. "Đợi đã! Thịnh Thịnh à, con nói gì?"

"Ông nội ơi, ông cũng không thích ăn ngò rí hả? Thịnh Thịnh cũng không thích nó!"

"Em thích!" Ngữ Điền cũng xen vào.

Tần Lăng Hàng phì cười và lắc đầu. "Ta thực sự rất nghi ngờ, không biết thằng nhóc con này có phải là giống của nhà ta không nữa, sao ngay cả dị ứng mà cũng giống ta và Trọng Hàn. Đúng là kỳ lạ!"

Lời nói của ông ta vừa thốt ra thì đột nhiên nhận ra có gì đó sai sai, rồi liền giải thích với Hà Hà: "Hà Hà à, con đừng hiểu lầm, Trọng Hàn không phải hạng đàn ông thích để lại giống lung tung đâu. Nếu có, bác sẽ đứng ở lập trường của con mà xử lý thật tốt!"

"Bác!" Vẻ mặt của Tiêu Hà Hà vừa ngạc nhiên vừa vui mừng, có vài lời không thể nói trước mặt con trẻ, nhưng những lời của Tần Lăng Hàng đã cho cô sức mạnh. "Bác cũng cảm thấy Thịnh Thịnh giống Tần Trọng Hàn hả?"

"Phải! Cũng giống như mẹ của Trọng Hàn nữa, đặc biệt là đôi mắt!" Tần Lăng Hàng thích đứa trẻ này, ông ta luôn nhớ đến người vợ quá cố thông qua đôi mắt này, nghĩ về những năm tháng tuyệt vời đó.

"Bưng xuống dưới đi, dì Trương!" Tần Trọng Hàn đã lên tiếng, trong lòng anh ta cũng rất thấp thỏm.

Dì Trương đã bưng món có rau ngò rí đi, trên bàn không còn mùi đó nữa, cả ba người đàn ông dường như đều nhẹ nhõm hơn.

"A! Tuyệt quá! Cuối cùng không phải ăn ngò rí nữa rồi!" Thịnh Thịnh bắt đầu cắm mặt ăn cơm.

"Nhưng em muốn ăn một chút!" Ngữ Điền hơi thất vọng.

"Em xuống bếp ăn đi!" Thịnh Thịnh nói. "Ăn xong rồi lên đây!"

Tiêu Hà Hà nhìn thấy cảnh này, cảm giác từ tận đáy lòng đó lại ngày càng trở nên mãnh liệt hơn. Thịnh Thịnh chính là con trai của cô, nhất định là vậy, nhất định!

Sau khi ăn cơm xong.

Thời gian trôi qua từng chút từng chút một, bây giờ đã là mười giờ đêm, bọn trẻ đều đã đi ngủ.

Cảnh đêm tối đen như mực, Tiêu Hà Hà ngồi lâu đến mức cột sống bị đau, phải khom lưng xuống để xoa xoa, rồi thở ra một hơi thật dài, đôi chân mày hơi cau lại. Thời gian chờ đợi kết quả trôi qua rất chậm chạp, còn 2 tiếng nữa mới đến 12 giờ.

Cô chưa bao giờ biết thời gian lại trôi qua chậm đến vậy.

Tần Trọng Hàn bước vào. Cô nhìn lên và vội vàng hỏi: "Có kết quả chưa?"

"Còn hai tiếng nữa!" Anh ta cũng đang đợi. "Hà Hà à, em đừng căng thẳng quá! Đừng như vậy."

"Nhưng em thực sự rất căng thẳng, tim em cứ đập thình thịch, em sợ sẽ không phải, rất sợ!" Tim cô đang đập thình thịch, cô chưa từng căng thẳng đến vậy trong đời, hai tay cô đan vào nhau.

Tần Trọng Hàn ôm cô: "Dù có phải ruột thịt hay không, Thịnh Thịnh vẫn là con của chúng ta. Nếu phải thì càng tốt, còn lỡ như không phải thì chúng ta cũng đừng thất vọng, chúng ta sẽ tiếp tục đi tìm."

"Ừm!" Cô gật đầu.

Đôi mắt của cô, vẫn trong sáng như trước, nhưng bây giờ kèm theo một chút buồn bã.

Anh ta nhìn vào Hà Hà, chỉ cảm thấy trái tim mình đau như bị kim đâm. Nếu không phải tại mình, con làm sao bị bắt mất được? Sao lúc đó anh ta lại làm vậy? Tàn nhẫn bắt con đi, chia cắt con và mẹ con chứ? Anh ta thực sự đã quá tàn nhẫn.

Tần Trọng Hàn tự trách mình, rồi thì thầm bên tai Hà Hà: "Anh xin lỗi bà xã, tất cả đều là lỗi của anh!"

Lời xin lỗi của anh ta khiến cô rất muốn khóc, nhưng cô đã quay lại và ôm chặt lấy eo anh ta. "Không sao đâu, anh đừng đổ lỗi cho mình. Lúc đó, anh đâu đã yêu em, làm sao mà đứng ở góc độ của em để xem xét vấn đề được? Không ai trong chúng ta ngờ được sẽ như vậy, tất cả đều là số phận."

Hai người ôm nhau, và Tần Trọng Hàn nói. "Cám ơn vì sự khoan dung của em, cám ơn vì lòng tốt của em. Bà xã à, bây giờ chúng ta hãy đến bệnh viện đi, vậy sẽ lấy được kết quả sớm hơn!"

"Được! Em cũng muốn nhanh một chút!" Cô đã không thể chờ lâu hơn nữa.

Ở bệnh viện.

Khi đến được bệnh viện, vẫn còn một tiếng nữa mới tới giờ hẹn lấy kết quả.

Cả hai người đều không thể chờ đợi thêm được nữa, đã đứng chờ bên ngoài phòng xét nghiệm.

Lòng bàn tay của Tiêu Hà Hà đầy mồ hôi, tim đang đập nhanh như chạy đua, hai tay cứ đan vào nhau, đi tới đi lui vì sốt ruột.

"Hà Hà!" Tần Trọng Hàn đưa tay ra và nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của cô. Lúc này, Tiêu Hà Hà mới phát hiện ra trong lòng bàn tay anh ta cũng đầy mồ hôi.

"Anh cũng căng thẳng hả?" Cô hơi ngạc nhiên, cảm thấy mình và anh ta thực sự rất lo lắng.

Tần Trọng Hàn gật đầu, có chút xấu hổ, nhưng thực sự anh ta đang rất căng thẳng. "Thật ra anh cũng lo lắm, hy vọng Thịnh Thịnh sẽ là con anh, bởi vì ngay từ đầu anh đã có một cảm xúc không thể giải thích với thằng nhóc này, luôn vô tình bị nó lôi kéo, vô tình thích nó, thích một cách khó hiểu!"

Anh ta nhớ lại lần đầu tiên gặp Thịnh Thịnh trong sân bay, anh ta cùng cậu bé đi vào phòng vệ sinh, cậu hét lên trong kinh ngạc: "Chú ơi, con chim của chú to quá!"

Nhớ lại liền phì cười, sau đó lại gặp Thịnh Thịnh bán bao cao su. Lúc đó, anh ta rất đau lòng. Nhớ đến chuyện mấy năm qua, cậu bé và Hà Hà chắc đã phải chịu rất nhiều khổ cực, anh ta liền cảm thấy mình như một tội nhân.

Hai người ôm chặt lấy nhau, Tiêu Hà Hà ép mặt vào lòng Tần Trọng Hàn. Lúc này, cánh cửa phòng xét nghiệm mở ra, bác sĩ Trì cũng tươi cười bước ra. "Cậu Tần, mợ Tần, chắc hai người sốt ruột lắm rồi, vì vậy tôi đã kêu trợ lý cố gắng hoàn thành trước 50 phút."

Tần Trọng Hàn và Tiêu Hà Hà vội ngẩng đầu lên, cơ thể của cả hai đều không kiềm chế được cơn run rẩy, cùng lúc lên tiếng hỏi bằng giọng căng thẳng. "Kết quả thế nào?"

Họ gần như đang nín thở, chờ đợi giây phút thú kích động lòng người này.

"Thịnh Thịnh là con của hai người!" Bác sĩ Trì đang cầm kết quả xét nghiệm trong tay. "Tôi đã lấy của ba người mỗi người năm giọt máu, kết quả là ADN của Thịnh Thịnh giống 99,9% với ADN cậu Tần và mợ Tần. Cậu bé là con của hai người!"

"Thật sao?" Tần Trọng Hàn cầm lấy tờ kết quả.

Anh ta chỉ nhìn thấy trên đó viết giống nhau 9999 thì niềm hân hoan đã tràn ngập trong tim, cúi nhìn Tiêu Hà Hà, cô đang nhét cả bàn tay vào miệng và cắn chặt những ngón tay của mình, nhưng nước mắt đã đầm đìa. Niềm vui ập đến trên mặt họ, Tiêu Hà Hà kích động đến mức bật khóc.

"Hà Hà!" Tần Trọng Hàn ôm cô. "Là con của chúng ta, Thịnh Thịnh là con của chúng ta!"

Bác sĩ Trì mỉm cười và nói: "Đúng vậy, nếu cậu Tần cần thêm gì thì cứ liên hệ với tôi, lúc nào cũng được. Kết quả báo cáo này, cậu sẽ được giữ một bản."

"Vất vả cho anh quá, bác sĩ Trì!" Tần Trọng Hàn phấn khởi đến mức nắm lấy tay anh ta, sau khi hai người bắt tay nhau, bác sĩ Trì đã rời đi.

Lúc này, Tiêu Hà Hà mới đột nhiên tỉnh táo lại, giật lấy tờ kết quả từ tay Tần Trọng Hàn. Cô nhìn vào kết quả, vừa nhìn vừa rơi nước mắt, lại vừa mỉm cười. "Tần Trọng Hàn, thật sự là Thịnh Thịnh, là Thịnh Thịnh. Con của chúng ta, con vẫn luôn ở bên cạnh em, nhưng em không hề biết rằng con là do em sinh ra. Em không hề biết… Hu hu hu…"

Tần Trọng Hàn thở dài và ôm lấy cô. "May là nó! Dù thế nào, em cũng đã tận mắt nhìn thấy con trưởng thành, cũng có mặt trong quá trình trưởng thành của con, ít ra chúng ta không phải không có kỷ niệm gì với nhau. Ông trời rất công bằng, đã cho con quay về với chúng ta. Hà Hà à, chúng ta mau về nhà thôi!"

"Ừm! Về nhà! Em muốn nói với Thịnh Thịnh, nó là con trai của em!" Tiêu Hà Hà vui mừng ôm lấy Tần Trọng Hàn, vừa nhảy vừa cười lại vừa nước mắt giàn giụa.

Đâu phải Tần Trọng Hàn không muốn nhảy lên hân hoan như vậy chứ?

Khi cuối cùng đã về tới nhà, hai người liền vội vàng đánh thức ông Tần dậy. Tiêu Hà Hà chạy vội vào phòng Thịnh Thịnh, thấy con trai đang ngủ say, tim cô như thắt lại, đau nhói. Đây là cục cưng của cô mà! Là cục thịt rơi ra từ trong người cô mà! Con của cô, thì ra vẫn luôn ở bên cạnh.

Bàn tay lưu luyến vuốt ve vầng trán sáng sủa của con trai, đôi lông mày lưỡi mác rất ngầu giống Tần Trọng Hàn. Đôi mắt đó, lúc này đang nhắm chặt, hai hàng mi dài che phủ trên mí mắt.

Thịnh Thịnh đang ngủ say bỗng mấp máy cái miệng nhỏ xinh, trong miệng nói mớ: "Mẹ ơi…"

Tiêu Hà Hà ngây ra, tưởng rằng cậu đã thức, liền nghẹn ngào nói: "Thịnh Thịnh?"

Nhưng Thịnh Thịnh chỉ lật người lại, thì ra cậu bé đang nằm mơ.

Tiêu Hà Hà nắm chặt bàn tay nhỏ nhắn của con trai, không muốn buông ra dù chỉ trong giây lát.

Những hình ảnh dù nhỏ nhặt nhất trong quãng thời gian hai mẹ con nương tựa vào nhau mà sống mấy năm qua đều hiện lên trong tâm trí, trái tim cô tràn đầy hạnh phúc. Con trai của cô! Hi hi, thực sự là con trai của cô.

Tần Trọng Hàn gọi ba mình dậy, đưa kết quả xét nghiệm của Thịnh Thịnh cho ba mình xem, ngoài ra còn đưa luôn kết quả xét nghiệm của Ngữ Điền và Tăng Ly.

Sau khi xem xong thì tâm trạng của Tần Lăng Hàng rất bất ổn, im lặng một lúc lâu, ông ta đột nhiên thở dài, rồi một giọt nước mắt rơi xuống, sau đó biến mất rất nhanh.

196. Chương 196

Tần Lăng Hàng đi tới và vỗ nhẹ vào tay Hà Hà. "Con à, cám ơn vì con đã sinh cho ta một đứa cháu thông minh đến vậy!"

"Bác…"

"Ta muốn ở lại với cháu của ta một lát!" Tần Lăng Hàn đi qua và ngồi xuống bên cạnh giường, đắp lại chăn cho Thịnh Thịnh.

Tần Trọng Hàn nắm tay Hà Hà: "Chúng ta ra ngoài đi!"

Hai người đi ra ngoài, Hà Hà lau khô giọt lệ ở khóe mắt. Đó là những giọt nước mắt hạnh phúc. "Chúng ta hãy vào xem Ngữ Điền đi!"

Tần Trọng Hàn gật đầu, rồi hai người bước vào phòng của Ngữ Điền.

Tần Trọng Hàn và Tiêu Hà Hà xem Ngữ Điền xong thì về lại phòng của mình. Tiêu Hà Hà hoảng hốt, đột nhiên nhỏ giọng: "Tần Trọng Hàn, em đang mơ có phải không? Đây là sự thật sao?"

Tần Trọng Hàn lắc đầu và phì cười. "Không, bà xã à, chúng ta không phải đang nằm mơ, là sự thật. Thịnh Thịnh là con của chúng ta. Bây giờ anh đang rất hạnh phúc!"

Tiêu Hà Hà cứ đi tới đi lui trong phòng, lúng ta lúng túng. "Để em vào xem Thịnh Thịnh lần nữa."

"Hà Hà, ba đang ở trong. Ba đã khóc. Anh nghĩ ba không muốn chúng ta nhìn thấy bộ dạng khóc lóc sụt sùi của mình đâu, vậy nên tối nay cứ dành thời gian cho ba đi!" Tần Trọng Hàn nắm chặt tay Hà Hà.

"Bác đã khóc?" Tiêu Hà Hà bàng hoàng.

"Phải! Em quên rằng ba rất thích Thịnh Thịnh à? Thậm chí khi chưa biết ra sự thật này, ba còn định đem công ty cho Thịnh Thịnh nữa, có thể thấy ba rất thích Thịnh Thịnh, phải không?" Tần Trọng Hàn nói.

"Ừm!" Tiêu Hà Hà gật đầu. "Đúng vậy, máu dày hơn nước, câu này quả thật rất đúng. Huyết thống là một điều rất tuyệt vời, giống như mẹ em, bà ấy đã làm bao nhiêu chuyện, nhưng đến cuối cùng, em nhận ra em không hề hận bà ấy, chỉ cảm thấy thương tiếc cho cuộc đời của bà ấy. Vậy tối nay cứ để cho ba của anh đi!"

"Cám ơn em!" Tần Trọng Hàn cảm động vì lòng tốt của cô. Thật ra, anh ta cũng muốn tối nay được ở cùng với Hà Hà và Thịnh Thịnh, nhưng anh ta biết rằng ba mình cần Thịnh Thịnh hơn.

"Tần Trọng Hàn…" Lời còn chưa ra khỏi miệng, anh ta đã ngắt ngang.

"Có phải em định sẽ gọi tên anh hoài như vậy không?" Anh ta hơi khó chịu khi nghe cô gọi cả tên họ của anh ta. Có một nụ cười xấu xa đang nhếch lên trên khóe miệng, trong mắt lóe sáng.

"Vậy thì gọi là gì?" Cô vẫn đang đắm mình trong những kỷ niệm của quá khứ, nhớ đến những ngày tháng vui vẻ của cô và Thịnh Thịnh, trong tim rất thỏa mãn, tuy cũng hơi nhói đau. Nhưng nghĩ đến con đã ở bên cạnh mình mấy năm qua, cô vẫn cảm thấy thỏa mãn lắm rồi.

"Gọi anh là ông xã!" Anh ta thì thầm.

Không còn gánh nặng trong lòng, anh ta cảm thấy rất phấn khởi, và muốn ăn mừng một chút. Nói rồi, anh ta ôm cô từ phía sau.

Cơ thể Tiêu Hà Hà hơi căng cứng, cằm anh ta đặt trên vai cô, và thì thầm. "Bà xã à, không ngờ con trai đã tìm lại được quá dễ dàng. Chúng ta cứ giữ bí mật trước đã, anh còn món nợ phải tính với Mao Chi Ngôn. Chờ giải quyết xong, chúng ta sẽ kết hôn."

"Rốt cuộc anh ta và anh có thù sâu hận lớn gì?" Tiêu Hà Hà thực sự khó tưởng tượng ra được việc một người lại ẩn mình sâu như vậy, thật quá đáng sợ.

"Chuyện này sẽ sớm biết được thôi. Mà chúng ta đừng nhắc đến anh ta nữa, đừng để niềm vui và hạnh phúc được đoàn tụ gia đình của chúng ta bị một kẻ tiểu nhân phá hỏng." Anh ta khẽ cười, hôn một cái thật lâu lên cổ cô, rồi thốt ra những từ đầy ẩn ý. "Bà xã à, có phải chúng ta nên ăn mừng vì đã tìm được con trai không?"

"Ừm! Đúng là nên ăn mừng!" Tiêu Hà Hà không hiểu rõ ý của anh ta. "Nhưng cứ đợi đến khi Ngữ Điền hoàn toàn đón nhận anh Tăng và Dương Dương đã, rồi chúng ta sẽ cùng nhau ăn mừng, anh thấy sao?"

"Ý anh là, có phải hai chúng ta nên ăn mừng riêng hay không?" Anh ta thì thầm, dù sao lúc này anh ta cũng không thể ngủ được, ba anh ta lại đang độc chiếm Thịnh Thịnh. Anh ta biết tối nay ba mình đã khóc, đó là lần đầu tiên anh ta nhìn thấy những giọt nước mắt của ba mình, vì vậy đêm nay, anh ta đã nhường chỗ lại cho ba.

"Ăn mừng riêng?" Tiêu Hà Hà vẫn không hiểu.

“Bà xã, Thịnh Thịnh thực sự rất dễ thương, phải không?” Tần Trọng Hàn lại nói.

“Ừm, đúng vậy! Anh không biết lúc nhỏ Thịnh Thịnh ngoan thế nào đâu, ngoan đến mức làm em cảm thấy có lỗi với con, cũng thấy rất an ủi vì con rất dễ thương, rất hiểu chuyện. Em mong con của em sẽ trở thành một người có ích cho xã hội, chứ không phải là đứa được nuông chiều quen thói.”

“Em ddừng lo, việc dạy dỗ của em rất thành công!” Anh ta vẫn dựa cằm trên vai cô, chỉ cần liếc mắt qua một chút thì có thể nhìn thấy khuôn mặt hồng hào của cô. Anh ta không kìm được lòng, ghé sát vào mặt cô, nhẹ nhàng hôn cô.

Cô hơi ngây người ra, khuôn mặt lập tức đỏ bừng lên. “Đừng quậy nữa!”

“Bà xã, khi nào em mới sinh thêm cho anh một đứa con đáng yêu như vậy nữa? Nội dung ăn mừng của chúng ta chính là tạo ra thêm một đứa con nữa, được không?”

Tiêu Hà Hà đột nhiên hiểu ra ý “ăn mừng” của anh ta, cô liền cúi đầu xuống, khuôn mặt đỏ bừng lên một cách thiếu chí khí.

“Em mắc cỡ rồi kìa…” Tần Trọng Hàn lên tiếng trêu chọc, không chịu buông tha cho cô.

Bị anh ta nói vậy, khuôn mặt vốn đã đỏ của cô thậm chí càng đỏ hơn, và cô bắt đầu giãy giụa. “Được rồi, anh đừng quậy nữa. Hôm nay tâm trạng của em rất phức tạp, vừa vui mừng vừa thấp thỏm, bây giờ em cảm thấy mình không còn chút sức lực nào cả.”

Một lúc bay lên trời rồi một lúc chui xuống đất, cô làm gì có tâm trạng để làm chuyện khác, thần kinh căng thẳng như sắp đứt ra. Lúc này cô chỉ cảm thấy rất mệt mỏi, nhưng lại không thể ngủ được, tinh thần đang ở trong trạng thái phấn khích bất thường.

Còn anh ta lại tiến lại gần tai cô, cắn tai cô và thì thào: “Bà xã à, dù sao cũng không thể ngủ được, hay cứ ăn mừng một chút đi.”

Tiêu Hà Hà có hơi hoảng loạn, lần này thì ngay cả dái tai cũng đỏ lên. “Không! Anh tự ăn mừng đi!”

Anh ta ngây người ra. “Anh tự xử bằng tay hả?”

“Anh… Anh thô tục quá!” Cô khẽ hét lên, sao anh ta lại có thể nói vậy? Chắc chắn là anh ta từng tự xử bằng tay vậy rồi, thật kinh tởm.

“Cùng ăn mừng đi mà!” Anh ta lại thì thầm, đầu lưỡi nóng bỏng thè ra và liếm nhẹ trên cổ cô.

Cơ thể của Tiêu Hà Hà bỗng căng cứng lại, cảm giác đó vừa ngứa ngáy vừa khó chịu, khiến tim cô đập mạnh. Cô hơi lo lắng bất an, ngượng nghịu nói. "Em thực sự rất mệt, em phải giữ sức để ngày mai còn chơi với các con."

Cô cố ngả người về phía trước, không muốn quá gần gũi với anh ta, nhưng anh ta lại nói. "Anh đâu có bắt em di chuyển, để anh tự ra sức là được rồi, em chỉ cần hợp tác đơn giản thôi!"

"Không muốn…" Cô nói với giọng run rẩy.

Bởi vì cảm xúc cứ căng thẳng, nên cô hoàn toàn không có tâm trạng để làm chuyện đó. "Em không muốn, em không còn sức đâu!"

"Đâu cần em phải ra tay. Làm ơn đi, bà xã, tâm trạng của anh cũng rất căng thẳng, cần được giảm bớt áp lực. Anh mặc kệ, em phải làm tròn nghĩa vụ của mình." Bàn tay đang ôm cô của Tần Trọng Hàn bắt đầu mở nút áo của cô.

Cơ thể đột nhiên thấy lạnh, bàn tay anh ta đã luồn vào trong áo cô, những ngón tay đã cởi áo ngực của cô ra.

"Tần Trọng Hàn!" Cô rụt rè lên tiếng, nhưng anh ta đã vuốt ve mặt cô rồi cúi đầu xuống hôn cô.

Một người rất ngang ngược, ngay cả nụ hôn của anh ta cũng ngang ngược, kèm theo mùi thuốc lá thoang thoảng, đã dễ dàng chiếm lấy cô. Cánh tay mạnh mẽ ôm chặt lấy cô, đầu lưỡi bắt đầu đùa giỡn trong miệng cô.

Giọng nam lờ mờ không rõ của anh ta như thể vang lên từ trong cơ thể. "Gọi anh là ông xã, hoặc anh sẽ hôn đến khi em ngạt thở thì thôi."

"Đừng mà…" Cô lắc đầu. "Ưm…"

Nụ hôn này của Tần Trọng Hàn, đã làm cho Tiêu Hà Hà gần như ngạt thở. Cô thở hổn hển và gấp gáp, cả người càng mất hết sức lực.

"Gọi anh là ông xã!" Anh ta tiếp tục nói, những ngón tay mảnh khảnh trêu chọc làm đôi nhũ hoa của cô dựng đứng lên và trở nên căng cứng. Anh ta biết cô đã bị anh ta khiêu khích, anh ta vẫn hôn cô, và hỏi lại: "Em có gọi không?"

"Hàn… Em gọi anh là Hàn có được không?" Cô không gọi ông xã, gọi vậy mắc cỡ lắm.

Tiêu Hà Hà hơi khó chịu, muốn thoát khỏi anh ta, nhưng chợt nhận ra cơ thể mình dường như không còn chút sức lực nào cả, ngay cả một chút cũng không còn.

“Gọi ông xã… Nhanh lên!”

“Ông xã…” Cuối cùng cô đã thỏa hiệp và hét lên hai từ, rồi anh ta hôn cô dữ dội hơn.

Tiêu Hà Hà mắc cỡ đến mức ước gì có thể cắn đứt lưỡi của mình. Cả người cô rũ xuống, thực sự không còn chút sức nào nữa.

Anh ta vội ôm chặt cô và bồng cô đặt lên giường. Những ngón tay của anh ta nhanh nhẹn cởi hết nút áo của cô. Anh ta vòng tay ôm lấy cô, cúi người xuống hôn lên môi, trán, lông mày, mắt và mũi cô…

Một đêm không ngủ.

Tần Trọng Hàn vừa ôm Tiêu Hà Hà vừa gọi điện cho Tăng Ly, kêu anh ta ăn sáng xong thì chở Dương Dương đến cùng chơi với Ngữ Điền.

Tiêu Hà Hà dựa vào lòng Tần Trọng Hàn, mí mắt sụp xuống nhưng vẫn không buồn ngủ. “Anh đi xem thử ba anh đi ra chưa? Chắc không phải bác ngồi cả đêm trong phòng Thịnh Thịnh đó chứ?”

“Anh vừa đi rồi, hình như ba đã ngủ gục bên cạnh giường.” Tần Trọng Hàn đã đắp chăn cho ba mình, nhìn ba đã ngủ thiếp đi nhưng vẫn nắm chặt tay Thịnh Thịnh, trong lòng rất xúc động. Đúng là tình ông cháu, ba anh thương cháu còn nhiều hơn thương đứa con trai như anh ta nữa.

“Lỡ bác bị cảm lạnh thì sao?” Tiêu Hà Hà hơi lo lắng.

“Anh đã đắp chăn cho ba rồi, còn mở máy sưởi nữa!”

“Ồ!” Lúc này Tiêu Hà Hà mới thấy yên tâm.

Mới sáng sớm, Thịnh Thịnh vừa thức dậy thì giật cả mình, cậu nhìn thấy ông nội đã ngồi ngủ bên cạnh giường của mình. Ông nội ngồi dưới sàn nhà, úp mặt lên giường của cậu mà ngủ.

“Sao ông nội lại ở đây?”

Thịnh Thịnh duỗi bàn tay nhỏ bé ra và lắc lắc ông ta. “Ông ơi, ông ơi!”

Tần Lăng Hàng bị đánh thức, vừa ngước mắt lên liền nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cháu nội mình, ông ta lập tức ngồi dậy và ôm lấy cậu bé. “Cục cưng, gọi lại một tiếng ông nội nữa đi con!”

“Ông nội!” Thịnh Thịnh ngoan ngoãn gọi lại.

"Ừm!" Tần Lăng Hàn rất hài lòng. "Gọi lại lần nữa!"

"Ông nội ơi, ông bị sốt hả? Sao ông lại ngồi ngủ ở đây vậy? Lỡ bị cảm lạnh thì phải làm sao?" Thịnh Thịnh lẩm bẩm. "Ài, ông nội, ông ôm con chặt quá!"

"Cháu ngoan, vì ông thích con mà!" Vẻ phấn khởi của Tần Lăng Hàng không thể diễn tả bằng lời.

"Ông nội thật kỳ lạ, có thích cũng đâu cần siết con chặt đến chết vậy đâu!" Thịnh Thịnh cười khúc khích.

"Cháu ngoan, sao ông nội lại siết chết cục cưng của ông nội được? Ông nội cưng con còn không kịp nữa là!"

"Ông ơi, có phải ông muốn gọi con đi đánh golf không?" Thịnh Thịnh cười hì hì và hỏi.

"Không đi đánh golf nữa, hôm nay ở nhà chơi!" Tần Lăng Hàng thả cậu bé ra, rồi lấy quần áo cho cậu. "Nào, con mặc áo vào đi!"

"Ông ơi, cả đêm ông không ngủ mà chạy tới phòng con làm gì vậy? Không phải gọi con đi đánh golf thì để làm gì? Ông đúng là kỳ lạ!" Thịnh Thịnh vừa mặc áo vừa nói.

Lúc này, Tần Trọng Hàn đã thay một bộ quần áo thoải mái hơn và đẩy cửa bước vào, nhìn thấy cả hai ông cháu đều đã thức dậy. "Chào buổi sáng!"

197. Chương 197

Tần Trọng Hàn đi qua. "Cục cưng à, chúng ta gặp nhau lần đầu tiên ở đâu? Con còn nhớ không?"

"Chú ơi, chú tới thời kỳ mãn kinh hả? Sao chú mau quên quá vậy? Ở trên máy bay đó, chú giành nhà vệ sinh với con. Ừm! Đúng là một ông chú bất lịch sự!"

"Này!" Tần Trọng Hàn toát mồ hôi. "Chú sai rồi, chú không nên giành với con! Lần sau chú sẽ chú ý hơn."

"Được rồi, con chấp nhận lời xin lỗi của chú, mặc dù có hơi muộn!" Thịnh Thịnh nói với vẻ đắc ý, rồi tuột quần xuống ngay trước mặt anh ta và bắt đầu tiểu. "Lúc đó, con còn nói với mẹ rằng chim của chú lớn lắm!"

Rồi Thịnh Thịnh cúi đầu xuống nhìn con chim nhỏ của mình, rồi nhíu mày lại. "Chú ơi, tại sao chim của con vẫn chưa lớn nữa?"

"Ờ!" Tần Trọng Hàn nghẹn họng vì câu hỏi của cậu bé, sao cứ hễ nhắc lại lần đầu tiên hai người gặp mặt thì không thể thiếu được nội dung "chim nhỏ chim lớn" chứ?

Thịnh Thịnh rất bối rối, khuôn mặt nhỏ đang rất ngầu.

Tần Trọng Hàn đột nhiên quay tròn mắt và nói: "Con gọi chú là ba đi, gọi chú là ba, chú đảm bảo sẽ làm cho con chim của con lớn lên!"

Thịnh Thịnh ngẩng đầu lên và nhìn anh ta với vẻ ngờ vực: "Chú là Tôn Ngộ Không hả? Chú biết biến hình à?"

"Nếu con là con trai của chú, con sẽ được giống y như chú còn gì!" Tần Trọng Hàn dụ dỗ, nhưng có vẻ như anh ta đã quá xem thường Thịnh Thịnh rồi thì phải.

Cậu bé đó hoàn toàn không tin vào lời anh ta nói.

Sau khi tiểu xong, Thịnh Thịnh kéo quần lên. "Chú gạt con! Mẹ nói rằng sau khi con lớn lên thì sẽ giống như chú thôi, con không muốn gọi chú là ba đâu, có gọi thì cũng không lớn lên ngay lập tức được!"

Lúc này, Tiêu Hà Hà đẩy cửa bước vào phòng Thịnh Thịnh, nhìn thấy hai người vừa đi ra khỏi phòng tắm. Thịnh Thịnh nhìn thấy Tiêu Hà Hà, trên khuôn mặt nhỏ xinh lóe lên vẻ phấn khởi, xoắn mông chạy đến trước mặt Tiêu Hà Hà, ngước khuôn mặt nhỏ lên nhìn cô. "Mẹ…"

"Cục cưng!" Tiêu Hà Hà ôm chặt lấy Thịnh Thịnh, cảm thấy như có một niềm vui vừa mất đi lại có được. Thịnh Thịnh cũng rất hợp tác, hôn thật lâu lên mặt cô. "Mẹ ơi, chú nói con gọi chú bằng ba. Nếu con gọi chú bằng ba, thì con chim của Thịnh Thịnh sẽ lớn lên. Chú tự coi mình là Tôn Ngộ Không đó mẹ!"

Tiêu Hà Hà đột nhiên đỏ mặt lên, liếc nhìn Tần Trọng Hàn một cái với vẻ hờn mát. "Sao anh không biết lớn nhỏ gì hết vậy? Sao lại nói với con như vậy?"

Tần Trọng Hàn toát mồ hôi, nhưng may mà da mặt cũng dày, chỉ một lúc mà anh ta đã cười và bước tới. "Hà Hà, em mau ra lệnh cho Thịnh Thịnh gọi anh một tiếng ba đi! Thằng nhóc này không chịu gọi anh là ba."

"Mẹ ơi, chú đang gạt Thịnh Thịnh đó, phải phạt đứng." Giọng nói non nớt êm tai vang lên bên tai Hà Hà.

Tiêu Hà Hà không ngờ Tần Trọng Hàn lại sẽ nói vậy, anh ta đúng là buồn cười, rồi cô chỉ nhìn Tần Trọng Hàn bằng ánh mắt đồng cảm vô hạn. "Anh tự cố gắng đi! Con không gọi, chứng tỏ anh vẫn chưa đủ cố gắng! Nói dối gạt người khác thì phải đi úp mặt vào tường kiểm điểm năm phút! Thịnh Thịnh, chúng ta đi gọi Ngữ Điền xuống nhà ăn cơm thôi."

“Dạ được!” Thịnh Thịnh gật đầu ngay lập tức, rồi liếc nhìn Tần Trọng Hàn bằng ánh mắt vui sướng, rồi chớp chớp mắt. “Chú ơi, chú mau đi úp mặt vào tường đi!”

“Con không đi với chú à?” Tần Trọng Hàn hỏi với vẻ buồn bã.

“Con có làm gì sai đâu!” Thịnh Thịnh bụm miệng cười.

“Lần trước chú cũng đâu có làm sai, vậy mà chú cũng đứng chịu phạt với con đó thôi!” Tần Trọng Hàn lên tiếng cáo buộc, nhìn vào cậu bé nhưng lại cảm thấy rất hạnh phúc.

“Nhưng lần trước chú cũng cười trên nỗi đau của người khác còn gì!” Thịnh Thịnh đã cầm tay của Hà Hà. “Mẹ ơi, chúng ta xuống nhà thôi!”

Tần Trọng Hàn nhìn hai mẹ con bỏ lại mình mà đi, đột nhiên cảm thấy buồn bã. “Hai mẹ con phạt chú đứng thật à?”

“Năm phút sẽ trôi qua nhanh thôi!” Tiêu Hà Hà ném lại một câu, ai biểu anh ta tối qua cứ ép buộc cô chứ? Làm cô mệt chết đi được, suốt đêm không ngủ, làm gì còn đủ sức để chơi với các con?

Ở Tần thị.

Tần Trọng Hàn đang ngồi trong văn phòng, khuôn mặt đẹp trai lạnh lùng đầy vẻ uy nghiêm đáng sợ, nhưng rất điềm tĩnh, mắt đang hơi híp lại. Sau đó nhận được điện thoại của Phong Bạch Dật, nói sẽ đích thân đem kết quả điều tra đến cho anh ta, nhưng công ty cũng đang có chút chuyện cần anh ta xử lý.

Lấy trong hộc tủ ra tấm hình của nhiều năm trước, hình chụp chung của anh ta và Mao Chi Ngôn, anh em ngày xưa, nhưng không ngờ được anh ta lại sẽ làm ra chuyện như vậy.

Và rốt cuộc anh ta vì mục đích gì?

Tần Trọng Hàn nhìn vào tấm hình rồi im lặng, đôi mắt đen nhánh lạnh tanh. Anh ta muốn cho Mao Chi Ngôn cơ hội, nhưng chuyện mà anh ta đã làm thực sự rất quá đáng. Cho đến hôm nay, Tần Trọng Hàn vẫn xem anh ta là anh em. Nếu anh ta có thể nói ra lý do tại sao, có lẽ Tần Trọng Hàn vẫn sẵn sàng tha thứ cho anh ta. Tần Trọng Hàn vẫn chờ anh ta, nhưng chưa thấy kết quả gì.

Phong Bạch Dật cũng đã thả An Tây ra được ba ngày rồi, anh ta nghĩ chắc Mao Chi Ngôn cũng đã biết chuyện anh ta đã thả An Tây ra, nhưng Mao Chi Ngôn vẫn không có bất kỳ hành động gì, anh ta cảm thấy có cảm giác như gió thổi báo giông tốt sắp đến.

Phong Bạch Dật gọi điện cho Tần Trọng Hàn. “Anh đang ở công ty hả? Mười phút sau, tôi sẽ đích thân đem kết quả đến văn phòng của anh!”

Mười phút sau đó, Phong Bạch Dật đã đến.

Phong Bạch Dật đang mặc một bộ vest thẳng thớm, khuôn mặt vẫn lạnh lùng như trước, trong tay cầm một xấp tài liệu rồi đưa cho Tần Trọng Hàn. "Đây là tất cả thông tin về anh ta, nhưng có một phần nhỏ không thể điều tra rõ được vì thời gian cách quá lâu."

Tần Trọng Hàn hơi ngây người ra. "Vẫn còn có người mà cậu không thể điều tra ra được à?"

"Anh cứ xem tài liệu trước đi!" Phong Bạch Dật nói. "Người của tôi cũng là người, chứ đâu phải thần thánh!"

Tần Trọng Hàn lật tài liệu ra xem, ánh mắt hơi u ám lại, ngày càng kinh ngạc. "Chuyện này là thật sao?"

"Chi tiết đều có cả đó!" Phong Bạch Dật nói: "Phải rồi, Thịnh Thịnh là con trai của anh phải không?"

Tần Trọng Hàn gật đầu. "Phải, Thịnh Thịnh là con trai tôi! Dật à, nếu không nhờ cậu, tôi nghĩ có lẽ không biết đến bao giờ tôi mới tìm được con trai mình nữa. Cám ơn cậu!"

Phong Bạch Dật lắc đầu. "Anh đúng là thiếu linh cảm, con trai của mình lớn vậy rồi mà cũng không thể nhận ra nó có phải là con trai mình hay không."

"Phải, tôi đúng là quá ngu ngốc." Tần Trọng Hàn thở dài rồi liếc nhìn xấp tài liệu, cau mày nói: "Nếu Mao Chi Ngôn đúng là người anh cùng cha khác mẹ với tôi, vậy có lý nào mà ba tôi lại không biết? Vả lại, anh ta chỉ sinh trước tôi một tháng, làm sao mà ba tôi không biết cho được?"

Thân phận của Mao Chi Ngôn trên báo cáo điều tra, là người anh cùng cha khác mẹ với anh ta. Trên tờ kết quả báo cáo đã viết như vậy.

Phong Bạch Dật gật đầu và nói: "Hàn à, mẹ của anh ta là Mao Vũ Thanh, hiện đang sống ở Thụy Sĩ! Bà ấy chuyển sang Thụy Sĩ sống vào năm năm trước, suốt đời không lấy ai, chỉ từng có quan hệ với ba của anh. Nhưng ghi chép này có thể không hoàn toàn đúng, bởi vì có một đoạn để trống, thời gian là khoảng ba tháng, đó là thời gian mà ba và mẹ của anh kết hôn."

"Mao Vũ Thanh?" Tần Trọng Hàn hơi bất ngờ. Cái tên này, hình như đã được nghe ở đâu rồi thì phải.

"Là người chị em tốt của mẹ anh, bạn cùng lớp, sống cùng một ký túc xá."

Ờ! Phải ha, dì Trương từng nhắc đến người này! Nhưng làm sao Mao Vũ Thanh lại có con với ba?

Tần Trọng Hàn hoàn toàn sững sờ. "Trong báo cáo có nói ba tôi đã từng yêu mẹ của Mao Chi Ngôn trước

khi quen mẹ tôi à? Sao lại như vậy được?"

"Họ không yêu nhau, ba anh thậm chí còn chưa bao giờ nhìn thẳng vào bà ấy, nhưng bà ấy lại yêu ba anh. Tôi cũng đã cho điều tra các chị em khác trong ký túc xá của mẹ anh, đều chứng thực rằng người mà ba anh yêu vẫn luôn là mẹ anh. Chuyện này, hay anh cứ về hỏi ba anh đi, tôi nghĩ bác sẽ nhớ Mao Vũ Thanh là ai, cũng sẽ xác nhận rằng rốt cuộc bác có xảy ra quan hệ với Mao Vũ Thanh hay không. Ba mươi mốt năm trước, đúng là bác đã ở lại trong khách sạn với Mao Vũ Thanh một đêm, trong báo cáo có nhắc đến chuyện này, nhưng rốt cuộc mọi chuyện ra sao, chúng tôi đều không biết rõ."

Tần Trọng Hàn gật đầu với vẻ mù mờ. "Để tôi về hỏi ba tôi!"

Sao lại như vậy được?

Mao Chi Ngôn là anh trai của anh ta?

Sao lại như vậy chứ?

Vào lúc này, bên ngoài văn phòng vang lên tiếng gõ cửa.

Phong Bạch Dật đứng dậy: "Tôi đi đây, có gì cứ gọi."

"Ừm!" Tần Trọng Hàn gật đầu.

Cánh cửa được mở ra, và người đang đứng trước cửa là Mao Chi Ngôn. Tần Trọng Hàn không ngờ lại là anh ta. Ánh mắt sắc bén của Phong Bạch Dật lướt qua mặt Mao Chi Ngôn, rồi sải bước đi ra.

Tần Trọng Hàn cất xấp tài liệu báo cáo vào trong ngăn kéo, ngẩng đầu lên, vẻ mặt lấy lại bình tĩnh, rồi nhìn Mao Chi Ngôn một cách lặng lẽ. "Chi Ngôn, có chuyện gì không?"

Một tay của Mao Chi Ngôn đang đút vào túi quần, rất thản nhiên và bình tĩnh. Đôi mắt hơi híp lại, bên dưới mái tóc ngắn màu đen là một đôi mắt đầy ẩn ý.

"Ừ!" Mao Chi Ngôn bước vào và ngồi xuống đối diện với Tần Trọng Hàn, hai tay khoanh lại, nhìn Tần Trọng Hàn với vẻ mặt bình thản. "Đúng là có chút chuyện, cần được cậu phê duyệt."

Ánh mắt của hai người gặp nhau, Tần Trọng Hàn cũng rất bình thản, nhìn kỹ vào khuôn mặt của Mao Chi Ngôn, nhưng ý định quan sát lại không rõ ràng.

Mao Chi Ngôn nhận ra nét mặt của Tần Trọng Hàn, cũng hơi giật mình. Anh ta không ngờ rằng, mấy năm qua, Tần Trọng Hàn đã rèn luyện được cách giữ bình thản trước sóng gió, làm cho ngay cả bản thân cũng

không thể nhìn thấu được suy nghĩ của anh ta.

Anh ta không biết Tần Trọng Hàn đã nắm được những gì, lần này anh ta đến là để xác nhận xem Tần Trọng Hàn đã nắm được bao nhiêu. Anh ta nghĩ vẫn chưa đến lúc để trở mặt, do đó anh ta không dám suy đoán lung tung, và anh ta cũng đã học được cách giữ vẻ mặt tỉnh rụi.

Hơn 30 năm qua, ngày nào mẹ anh ta cũng lấy nước mắt mà rửa mặt, nhưng bà ấy có chết cũng không cho anh ta đến tìm ba mình. Mấy năm qua, chỉ mình anh ta biết mẹ mình đã cực khổ như thế nào, nhưng anh ta không hiểu tại sao mẹ mình lại chọn một cuộc sống như vậy. Tại sao người đàn ông đã cho anh ta cuộc sống, đồng thời cũng hủy hoại cả đời của mẹ anh ta lại không chịu trách nhiệm? Tại sao mỗi lần nhắ đến ba, mẹ đều khóc ròng rã như mưa?

Anh ta muốn đòi lại công bằng cho nỗi cô đơn và lạnh lẽo mà mẹ mình phải chịu suốt những năm qua, vì vậy anh ta đã giấu mình trong Tần thị tám năm, leo lên chức trưởng phòng như bây giờ, trở thành người thân tín và anh em của Tần Trọng Hàn.

Phải biết rằng, họ là anh em ruột.

Nhưng anh ta không quan tâm đến Tần thị, thứ anh ta cần chỉ là một sự công bằng.

Hai người đàn ông chào hỏi nhau rồi mắt họ gặp nhau, nhưng dường như đang bí mật quan sát thực hư của nhau.

Mao Chi Ngôn để ý thấy vẻ mặt của Tần Trọng Hàn rất bình tĩnh, nụ cười của anh ta rất nhẹ, chỉ ánh mắt sắc bén. “Tôi đến để bàn với cậu về dự án đầu tư ở nước ngoài. Khi nào có thể chuyển tiền?”

Trong tim Tần Trọng Hàn nặng trĩu, nhưng trên mặt vẫn không thay đổi. “Kết quả khảo sát thế nào rồi?”

“Tất cả đã được thông qua, chỉ chờ tổng tài phê duyệt nữa thôi!” Mao Chi Ngôn nói.

“Ừ!” Tần Trọng Hàn gật đầu. “Vậy được, đem toàn bộ tài liệu đến cho tôi, tôi sẽ đi hỏi ý chủ tịch!”

Tần Trọng Hàn đoán anh ta có mục đích gì đó nên không đồng ý ngay, nhưng lại sợ anh ta nghi ngờ, liền tiếp tục nói: “Chiều nay sẽ cho anh câu trả lời!”

“Được! Vậy tôi ra ngoài trước!” Mao Chi Ngôn gật đầu.

“Được!” Tần Trọng Hàn cũng khẽ gật đầu.

Ở nhà họ Tần. Trong phòng sách.

Tần Trọng Hàn buồn bực suốt đường về nhà, anh ta không biết phải mở miệng hỏi ba mình như thế nào, hỏi ông ấy về chuyện của Mao Vũ Thanh. Nếu kết quả báo cáo đó là đúng, anh ta thực sự không biết phải xử lý thế nào nữa.

198. Chương 198

Ở cuối hành lang, Tần Trọng Hàn đứng trên ban công, buồn bực móc bao thuốc ra, châm một điếu và bắt đầu hút.

Nhìn thấy phản ứng đó, Mao Chi Ngôn thực sự là anh trai của anh ta rồi. Anh ta nhất thời cảm thấy rất chán nản.

"Không được nhúc nhích!" Đột nhiên, một giọng nói trẻ con vang lên, kèm theo vẻ đe dọa, sau đó Tần Trọng Hàn cảm thấy có cái gì đó đang chĩa vào eo mình.

Quay đầu lại nhìn thấy Thịnh Thịnh, cậu bé đang cầm một khẩu súng chĩa vào eo anh ta. "Mẹ nói không được phép hút thuốc nữa, hút thuốc lá có hại cho sức khỏe."

Tần Trọng Hàn mím môi và nhìn vào khuôn mặt nhỏ nhắn của con trai mình, trong lòng bỗng cảm thấy được an ủi hơn rất nhiều. "Được! Không hút thì không hút!"

Anh ta nói rồi dập tắt đầu lọc.

"Chú ngoan quá!" Thịnh Thịnh thu súng lại rồi đặt lên bàn ngoài ban công, sau đó ngẩng mặt lên nhìn anh ta. "Chú có tâm sự hả?"

"Cục cưng, không phải con không chơi với súng à? Không phải con nghĩ chơi súng là trẻ con sao?"

"Khẩu súng này do con tự ráp đó!" Thịnh Thịnh nói. "Chú có tâm sự hả?"

Thịnh Thịnh lại hỏi lại câu đó.

Tần Trọng Hàn cảm thán, đây chính là cha con liền tim à? Tâm trạng của anh ta không tốt, vậy mà con trai cũng cảm nhận được. "Con nhìn ra chú có tâm sự à?"

Thịnh Thịnh gật đầu. "Khi có tâm sự, chẳng phải chú đều thích hút thuốc à?"

"Ừm, con thông minh lắm!" Tần Trọng Hàn bồng cậu bé lên, để ánh mắt của hai cha con ngang bằng với

nhau.

Thịnh Thịnh nhìn vào mắt Tần Trọng Hàn rồi cau mày lại.

“Có chuyện gì vậy?”

“Chú ơi, mắt của chú giống với mắt của Thịnh Thịnh quá!” Thịnh Thịnh đột nhiên hét lên.

“Phải ha, chúng ta giống nhau như vậy, con gọi chú là ba đi, thấy sao?” Tần Trọng Hàn luôn muốn được nghe cậu bé gọi mình là ba, sáng nay vẫn chưa dụ được, bây giờ lại tiếp tục dụ.

“Không muốn!” Thịnh Thịnh cười rạng rỡ và lắc đầu.

“Tại sao vậy?” Tần Trọng Hàn không hiểu tại sao đứa bé này cứ không chịu gọi anh ta là ba.

“Bởi vì chú đâu có phải là ba đâu!” Bộ dạng của Thịnh Thịnh như thể đang muốn nói “chú ngốc quá” vậy.

“Chú là ba mà!”

“Vậy phải chờ chú kết hôn với mẹ rồi mới trở thành ba chứ!”

“Vậy bây giờ chú sẽ đi kết hôn với mẹ con ngay!” Tần Trọng Hàn véo vào khuôn mặt nhỏ xinh của con trai, rồi nói: “Chú và mẹ con hôm nay sẽ đi đăng ký, có giấy chứng nhận kết hôn rồi, có phải con sẽ gọi chú là ba không?”

Thịnh Thịnh vẫn lắc đầu. “Không!”

“Tại sao lại không nữa?”

“Chú vẫn chưa qua được thử thách của con mà!” Thịnh Thịnh chu cái miệng nhỏ lên, cười phá lên đầy gian xảo rồi ghé sát vào tai Tần Trọng Hàn và nói: “Chú ơi, chờ con lớn rồi gọi chú bằng ba nha, bây giờ con không muốn có ba!”

Tần Trọng Hàn ngạc nhiên. “Thằng nhóc xấu xa, con không muốn có ba hả? Tại sao vậy?”

“Không có ba, con và mẹ cũng sống rất vui vẻ mà, vậy cần ba để làm gì? Ngoài việc ba có thể cùng mẹ sinh thêm một em gái ra, con vẫn chưa nghĩ ra ba còn có lợi ích gì khác. Vả lại, thời gian khó khăn nhất cũng qua rồi, con đã lớn khôn, không cần thứ gọi là ba nữa.” Thịnh Thịnh mỉm cười và nhìn Tần Trọng Hàn. “Mẹ cần một người chồng, vậy là đủ rồi!”

Tần Trọng Hàn cứng họng. Gì mà không cần thứ gọi là ba nữa?

Nhưng nghĩ lại những lời con trai mình nói, tim anh ta như thắt lại, chỉ biết ôm lấy con. "Tại ba không tốt, đã để cho hai mẹ con phải chịu nhiều cực khổ, ba đã sai rồi."

"Chú ơi, chú có phải là ba của con đâu, ba mẹ con không cần đến con, nên con cũng sẽ không cần họ!" Thịnh Thịnh nói, trong mắt lóe lên một chút tổn thương.

"Không ai mà không cần con cả, không ai mà không cần con cả. Cục cưng à, là lỗi của ba, tất cả đều là lỗi của ba!" Tần Trọng Hàn lòng đau như ai xé, con biết mình đã bị vứt bỏ bên bờ sông, không biết đến bao giờ thì bóng râm này mới có thể biến mất khỏi trái tim con trai mình.

Anh ta sẽ cố gắng bù đắp, để Thịnh Thịnh biết mình có ba và mẹ, chứ không phải là người mà không ai cần.

Tiêu Hà Hà nắm tay Ngữ Điền đi lên tầng hai của hành lang, từ xa đã nhìn thấy Tần Trọng Hàn đang bồng Thịnh Thịnh Han đứng ngoài ban công. Cô nhìn thấy cảnh đó, trông tim thấy ướt át nhưng lại rất ấm áp.

Rồi nhìn sang Ngữ Điền, cũng rất ngoan ngoãn, trong lòng có chút tiếc nuối, nghĩ rằng nếu Ngữ Điền cũng là con trai của mình thì tốt biết mấy! Cứ nghĩ vậy rồi lắc đầu, làm người sao có thể tham lam đến vậy được? Bây giờ cô đã cảm thấy thỏa mãn lắm rồi. Tiếp theo là phải nghĩ cách đưa Ngữ Điền về nhà họ Tăng, mà không để cậu bé bị tổn thương.

"Mẹ ơi!" Thịnh Thịnh vừa ngước mặt lên thì nhìn thấy mẹ và Ngữ Điền đều đã đi xuống, cậu liền tuột xuống khỏi tay Tần Trọng Hàn, đi đến trước mặt Tiêu Hà Hà, ngước khuôn mặt nhỏ nhắn lên và nói: "Mẹ ơi, chú lại hút thuốc nữa, nhưng đã bị con ngăn lại rồi!"

"Con ngoan lắm!" Tiêu Hà Hà ngồi xổm xuống và in một nụ hôn lên trán con trai.

Tần Trọng Hàn nhìn Tiêu Hà Hà và mỉm cười. "Bây giờ chưa kết hôn mà anh đã bị quản lý rồi sao?"

Tiêu Hà Hà nhướn mày lên, hỏi ngược lại bằng giọng tinh nghịch: "Có chuyện gì mà không thể chứ?"

Tần Trọng Hàn lắc đầu và phì cười. "Không, trẫm thấy rất hạnh phúc!"

"Ba ơi, ba là hoàng đế hả?" Ngữ Điền không hiểu, liền hỏi với vẻ mặt kỳ lạ.

"Phải, nếu ba là hoàng đế, thì mẹ của hai đứa sẽ là thái hoàng thái hậu!" Tần Trọng Hàn mỉm cười và chọc ghẹo.

“Vậy mẹ chẳng phải là mẹ của chú à?” Thịnh Thịnh hét lên. “Vậy mẹ có phải già quá rồi không?”

“Này! Thằng nhóc! Chú đang nói ví dụ mà, quyền lực của mẹ con lúc nào cũng là cao nhất cả!” Tần Trọng Hàn cúi người xuống và chỉ vào mũi Thịnh Thịnh. “Dẫn em đi chơi đi con, chú có chuyện muốn nói với mẹ của con!”

“Dạ!” Thịnh Thịnh gật đầu rồi nắm lấy tay của Ngữ Điền. “Đi thôi, chúng ta đi đánh cờ nào!”

Hai đứa trẻ dắt tay nhau đi về phía phòng đồ chơi. Nhìn theo bóng lưng của chúng, Tần Trọng Hàn và Tiêu Hà Hà đều thở dài. Tiêu Hà Hà nói: “Phải làm sao để nói với Ngữ Điền đây? Em thật sự rất sợ rằng con sẽ không chịu nổi!”

“Chỉ cần có tình yêu, mọi chuyện đều sẽ ổn thôi. Dù có ra sao, Ngữ Điền cũng là con trai của chúng ta… Chúng ta có hai đứa con trai…” Tần Trọng Hàn đứng sau lưng cô và thì thầm.

Tiêu Hà quay lại nhìn anh ta, trong mắt anh ta đầy vẻ dịu dàng. Vào lúc này, anh ta rất bình tĩnh và ôn hòa, trên khuôn mặt đẹp trai đầy vẻ dịu dàng.

Tần Trọng Hàn cũng cúi đầu xuống nhìn cô, dù bây giờ cô đang mặc một cái áo len dày, nhưng cũng khó che giấu những đường cong trên cơ thể. Cái áo khoác mùa đông quấn chặt cô, anh ta tiến lại gần, mùi thơm trên người cô làm cho anh ta bị phân tâm, hồn bay phách lạc.

Mặc dù cả đêm không ngủ, nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của cô, vẫn rất hấp dẫn lòng người.

Ban công được thiết kế ngoài trời, có thể đứng đây ngắm sao, nhưng mùa đông thì hơi lạnh, phong cảnh cũng ảm đạm hơn.

Tiêu Hà Hà người người ra nhìn anh ta, cho đến khi anh ta ôm lấy eo cô, để lưng cô ép sát vào trước ngực ấm áp của anh ta. Cô nhìn bầu trời mùa đông ảm đạm, nhưng lại cảm thấy ấm áp đến lạ thường.

Cô chớp chớp đôi lông mi dài, trong đôi mắt long lanh đầy vẻ dịu dàng. Dù sự mệt mỏi và nỗi buồn của những ngày qua đã làm cho cô hơi choáng váng vào lúc này, mí mắt cũng nặng trĩu xuống, nhưng cô vẫn rất phấn khởi, bởi vì Thịnh Thịnh là con trai ruột của cô. Mỗi lần nghĩ đến chuyện này, cô liền vui mừng đến nỗi không thể ngủ được.

“Hình như anh có tâm sự gì hả?” Cô hỏi nhẹ nhàng.

Anh ta không trả lời, chỉ tựa cằm lên vai cô, và thì thầm. “Hà Hà, Chi Ngôn có thể là anh trai của anh! Anh trai cùng cha khác mẹ với anh!”

“Hả…” Tiêu Hà Hà ngạc nhiên. “Sao lại như vậy?”

“Anh vừa đưa kết quả điều tra về anh ta cho ba xem, cũng hỏi về mối quan hệ giữa Mao Vũ Thanh - mẹ của Mao Chi Ngôn và ba. Ba không nói gì cả. Anh nghĩ chắc đúng như vậy rồi, vì ba rất im lặng!”

Tiêu Hà Hà sững sờ, một lúc lâu sau mới nói: “Nếu anh ta thực sự là anh trai của anh, vậy thì chuyện anh ta tráo đổi con cũng có thể lý giải được. Anh ta làm vậy là để trả thù…”

“Tất cả đều vì để trả thù! Anh ta đã ẩn mình sâu đến vậy, cũng làm khó cho anh ta rồi!” Tần Trọng Hàn thở dài. “Em nói xem anh nên làm gì?”

“Anh mà cũng có lúc không biết phải làm gì à?” Tiêu Hà Hà bối rối, cô tưởng anh ta sẽ không sợ bất kỳ khó khăn nào.

“Tại sao anh lại không thể có lúc mơ màng chứ?” Anh ta mỉm cười và nhìn cô, hơi thở nóng hổi thổi bên tai cô. Cô cảm thấy mặt mình nóng ran, và một vệt đỏ đã nhuộn lên trên má.

Anh ta nhìn vào mặt cô, rồi bỗng nhiên có chút lơ đễnh.

Cô khẽ nói: “Bởi vì anh là tổng tài mà, anh cần phải đưa ra nhiều quyết định. Em tưởng em mới có lúc không biết phải làm gì, không ngờ anh cũng vậy à?”

“Anh tưởng em mới là người không sợ bất kỳ khó khăn nào chứ. Đi đến bây giờ, chẳng phải em đều rất mạnh mẽ hay sao? Nếu là một người phụ nữ khác, có lẽ họ đã gục ngã từ lâu rồi. Nhưng em vẫn luôn mạnh mẽ, một mình nuôi nấng con trai của chúng ta, chắc là khó khăn lắm. Hà Hà, cám ơn vì sức mạnh của em, để anh có được em một lần nữa!”

Cô dựa vào lòng anh ta, nghĩ về khoảng thời gian đã qua, rồi lắc đầu. “Thật ra gian khổ mới là hòn đá thử vàng tốt nhất, em cám ơn gian khổ đã giúp em học được cách trân quý.”

“Không có nhiều người vượt qua được bấy nhiêu gian khổ mà vẫn giữ được một trái tim trong sáng, em là một trong số họ!”

“Đừng làm em nở mũi nữa! Nhưng nói thật lòng, dù thế nào đi nữa, dù Mao Chi Ngôn có phải là anh trai của anh hay không, em hy vọng chúng ta có thể tha thứ thì nên tha thứ. Chỉ cần anh ta không làm tổn thương chúng ta, chúng ta cũng sẽ không làm tổn thương anh ta.”

“Ừm! Anh cũng nghĩ vậy!” Tần Trọng Hàn gật đầu. “Để xem rốt cuộc anh ta định làm gì!”

“Ngoài này gió lớn lắm, chúng ta vào phòng đi.” Anh ta cầm tay cô lên và nắm chặt bàn tay nhỏ bé của cô.

Khoảnh khắc ấm áp đó, bỗng làm cô thấy vững bụng và an yên hơn nhiều. Thì ra, thứ mà mình cần không có gì hơn ngoài sự ấm áp này. Tiêu Hà Hà cũng nắm lấy tay anh ta, khi họ vừa bước vào hành lang thì

nhìn thấy Tần Lăng Hàng vừa đi ra khỏi phòng sách.

"Ba!"

"Bác trai!"

Cả hai lên tiếng chào hỏi cùng một lúc.

Tần Lăng Hàng gật đầu, rồi điềm tĩnh nói: "Ba phải qua Thụy Sĩ một chuyến."

"Ba, ba định đi tìm Mao Vũ Thanh hả?" Tần Trọng Hàn hơi ngây người ra. "Lẽ nào anh ta thực sự là con trai của ba?"

Tần Lăng Hàng nhìn vào Tần Trọng Hàn, không trả lời mà chỉ nói: "Có gì chờ ba về rồi nói!"

"Dạ, con biết rồi! Vậy bữa cơm họp mặt tối nay sẽ hủy bỏ, chờ ba về rồi mời ba vợ và bác Tăng đến chơi!"

Tần Lăng Hàng không nói gì, chỉ đi thẳng ra ngoài.

Tần Trọng Hàn và Tiêu Hà Hà đưa mắt nhìn nhau cùng một lúc, Tần Lăng Hàng đi gấp như vậy, e rằng Mao Chi Ngôn thực sự là người nhà họ Tần rồi.

Vào lúc này, dưới lầu lại vang lên tiếng còi xe hơi, làm Hà Hà giật mình. "Anh Tăng và Dương Dương đến rồi đó, hồi nãy họ gọi nói sẽ đến siêu thị mua ít đồ cho tụi nhỏ rồi đến sau. Chúng ta có nên nói cho họ biết thân phận của Thịnh Thịnh không?"

Tần Trọng Hàn lắc đầu. "Để anh nói với Ly cho, đúng lúc anh cũng có chuyện cần bàn với cậu ấy."

"Vậy bác trai qua Thụy Sĩ là để tìm mẹ của Mao Chi Ngôn à?"

199. Chương 199

Dương Dương vừa bước vào thì vội vã đưa mắt tìm kiếm xung quanh: "Ngữ Điền đâu rồi?"

"Đang cùng Thịnh Thịnh ở trong phòng đồ chơi, để chị lên gọi chúng xuống!" Hà Hà quay người đi lên gọi bọn trẻ.

Tăng Ly và Dương Dương đứng trong phòng khách với vẻ rất dè dặt, Tần Trọng Hàn bật cười khanh khách. "Hai người đừng căng thẳng như vậy, hai người căng thẳng quá, bọn trẻ sẽ nhạy cảm lắm đó!"

"Nhưng, nhưng anh Tần à, em thực sự rất căng thẳng!" Dương Dương rất trung thực. "Hễ em nhìn thấy con liền muốn khóc."

"Thư giãn đi, họ đang xuống kìa!"

Thịnh Thịnh là người đầu tiên đi xuống cầu thang.

Tăng Dương Dương cảm thấy tim mình như sắp nhảy ra ngoài, nhưng sao Ngữ Điền vẫn chưa xuống nữa?

"Con chào chú Ly!" Thịnh Thịnh vừa đi xuống liền nhìn thấy Tăng Ly, cậu bé lao thẳng tới. "Chú Ly, lâu rồi không gặp, chú càng ngày càng đẹp trai hơn đó!"

"Này! Thịnh Thịnh à, cái miệng nhỏ của con sao mà ngọt ngào quá vậy?" Tăng Ly nhìn Thịnh Thịnh mà thấy mắc cười. "Này cục cưng, chú Ly bây giờ trở thành cậu Ly rồi đó nha!"

"Tại sao vậy ạ?" Thịnh Thịnh bối rối.

"Bởi vì mẹ con là em họ của cậu!" Tăng Ly bồng cậu bé lên.

"Ồ! Vậy chúng ta là bà con rồi ha? Nhưng sao mẹ lại không nói cho con biết?"

"Ba của mẹ con và ba của cậu là anh em ruột, nên con phải gọi cậu là cậu, hiểu không?"

"Ông ngoại có anh em à?" Thịnh Thịnh nhíu mày lại, một lúc chưa hiểu ra được, khuôn mặt nhỏ bắt đầu rối tung lên. "Phức tạp quá đi thôi!"

"Ừ, hơi phức tạp một chút! Sau này con nhớ gọi cậu bằng cậu là được rồi!"

"Tại sao dạo này lúc nào cũng có người kêu con phải gọi họ như thế này nhỉ? Đầu tiên là ông ngoại, suốt ngày cứ đi theo con bắt con gọi ông bằng ông ngoại. Sau đó là ông nội, con đã gọi ông là ông rồi, vậy mà ông vẫn kêu con gọi ông là ông nội, chắc thần kinh của ông cũng hơi có vấn đề rồi. Sau đó lại đến chú Tần, tự nhiên chưa kết hôn với mẹ con mà bắt con gọi chú bằng ba. Bây giờ lại đến phiên cậu, con sắp ngất xỉu rồi đây!" Thịnh Thịnh nói bằng giọng phóng đại.

"Cái đầu nhỏ của con thông minh như vậy, làm sao mà ngất xỉu được?" Tăng Ly nhéo vào cái mũi nhỏ của cậu bé.

Thịnh Thịnh khịt mũi: "Con có phải là thần tiên đâu mà không ngất xỉu chứ? Chẳng lẽ cậu không có lúc bị nhức đầu chóng mặt à?"

"Ha ha, nói không lại con, con là một thiên tài nhỏ. Mà Ngữ Điền đâu rồi?"

"Em đang đi vệ sinh, mẹ đang chờ em!" Thịnh Thịnh vừa nói vừa quay đầu nhìn về phía cầu thang, đột nhiên nhìn thấy Tăng Dương Dương đang đứng bên cạnh. Bây giờ nhìn thấy một dì khác, tự nhiên thấy nghi ngờ, liền lập tức hỏi: "Cậu Ly à, dì này là bạn gái của cậu hả?"

Tần Trọng Hàn lắc đầu, con trai của anh ta hả, nói chuyện rất buồn cười, lại còn nhiều chuyện nữa. Nhưng những câu nói phát ra từ cái miệng nhỏ đó đều rất mắc cười, khiến người khác không thể nhịn cười được.

"Chính xác! Cô ấy chính là mợ của con đó!" Tăng Ly chỉ vào Dương Dương, rồi hỏi với vẻ vô cùng tự hào: "Mợ đẹp không con?"

"Ai là mợ gì? Con là Thịnh Thịnh phải không? Con dễ thương quá!" Tăng Dương Dương nhìn thấy Thịnh Thịnh thì cũng rất thích. "Dì với mẹ con cũng là chị em, con cứ gọi dì bằng dì là được rồi!"

"Dương Dương, đừng quậy nữa! Trước mặt con trẻ, giữ thể diện cho anh một chút chứ!" Tăng Ly khẽ hét lên với vẻ mặt thất bại.

Tăng Dương Dương quay mặt nhìn đi chỗ khác, hừ một tiếng lạnh lùng.

"Tại sao con không thể gọi dì là mợ vậy?" Thịnh Thịnh nói rồi tự trả lời: "Ồ, con biết rồi, dì không thích cậu. Cậu ơi, cậu cùi quá! Cậu phải theo đuổi dì như chú Tần theo đuổi mẹ con vậy đó, bắt cóc dì luôn, để dì xin tha, sau đó dì mới chịu làm mợ được! Hay là cậu cũng cùng mợ sinh một em trai đi, gạo nấu thành cơm thì dễ rồi!"

"Thịnh Thịnh…" Tần Trọng Hàn ngạc nhiên, bước tới và bồng Thịnh Thịnh lên. "Chú bắt cóc mẹ con hồi nào? Còn nữa, con nói mấy câu đó là học theo ai vậy hả?"

"Không có sao?" Thịnh Thịnh nhướn mày lên. "Trong phim đóng như vậy mà!"

"Phim truyền hình đã đầu độc hết tụi nhỏ rồi! Con còn nhỏ lắm, sau này chỉ được xem phim hoạt hình thôi."

"Nhưng mà, đây cũng là một cách hay!" Tăng Ly tự lẩm bẩm rồi gật đầu: "Nhưng đã có một đứa rồi mà vẫn không đồng ý, sinh thêm đứa nữa liệu có đồng ý không?"

Tăng Dương Dương kêu lên: "Đứa gì mà đứa? Con vẫn còn nhỏ, anh đừng trẻ con như vậy chứ? A, Ngữ Điền xuống rồi kìa!"

Đang nói thì nhìn thấy Tiêu Hà Hà dẫn Ngữ Điền đi xuống cầu thang.

Tăng Ly và Tăng Dương Dương vừa nhìn thấy con trai mình, họ lập tức đình chiến. Cả hai người chạy đến cùng một lúc: "Ngữ Điền."

"Con chào chú, con chào dì!" Ngữ Điền chào hỏi rất lễ phép, nhưng tay thì vẫn nắm lấy tay của Tiêu Hà Hà.

Trong tình hình này, sự phụ thuộc của Ngữ Điền đối với Hà Hà làm cho trong lòng Dương Dương rất khó chịu, cũng rất áy náy. Hà Hà hiểu được tâm trạng của cô, liền an ủi cô. "Đừng lo, từ từ sẽ tốt hơn thôi mà!"

"Ừm!" Dương Dương gật đầu với vẻ biết ơn.

"Ngữ Điền à, chúng ta qua xem thử chú và dì đã mua món gì ngon cho con và Thịnh Thịnh nào."

Hai đứa trẻ chạy đi tìm thức ăn, dù gì chúng vẫn là trẻ con, thấy có đồ ăn thì đều rất vui.

Thế là bốn người lớn ở cạnh hai đứa trẻ, nhìn chúng ăn uống và vui chơi. Họ đều rất mãn nguyện, ai ai cũng cảm thấy hài lòng.

Tăng Ly nhìn vào Ngữ Điền rồi lại nhìn sang Dương Dương, sau đó đôi mắt cứ dừng lại trên khuôn mặt nhỏ nhắn đầy tình mẹ rạng rỡ của Dương Dương.

"Cậu ơi, mắt cậu không đau hả?" Không biết Thịnh Thịnh đã đi đến trước mặt Tăng Ly từ khi nào, trên mặt lóe lên chút lo lắng, sau đó chớp chớp đôi mắt ngây thơ, rồi nhìn chằm chằm vào Tăng Ly với vẻ quan tâm mà không hề chớp mắt.

Tăng Ly vội hoàn hồn lại, nhìn vào đôi mắt to và sáng đó, tự nhiên cảm thấy hơi quen thuộc.

Tất cả mọi người đều không hiểu tại sao Thịnh Thịnh lại đột nhiên nói như vậy.

"Ý con là sao?" Tăng Ly bối rối.

"Cậu cứ nhìn chằm chằm vào mợ đó, nhưng không hề chớp mắt một cái, nên con hỏi mắt cậu không đau hả?"

"Này!" Tần Trọng Hàn và Tiêu Hà Hà bật cười cùng một lúc.

Khuôn mặt của Dương Dương đột nhiên trở nên lúng túng, vậy mà đã để cậu bé nhìn thấy. Cô ôm lấy Ngữ

Điền đang ngồi bên cạnh. Ngữ Điền cũng cười khúc khích, rất vui vẻ.

Còn Tăng Ly lại không quan tâm, dày mặt nói với mọi người: "Không đau, nhìn cả đời cũng không đau đâu! Chờ khi nào con có cô gái mình thích, con cũng sẽ nhìn như vậy thôi!"

Nghe anh ta nói vậy, tim của Tăng Dương Dương đập nhanh thình thịch, hai mắt trợn to lên, vô cùng ngượng ngùng.

"Cậu ơi, cậu có tiến bộ rồi đó. Trong phim hay nói rằng muốn theo đuổi các cô gái thì da mặt phải dày, cậu học được rồi đó, dì nhất định sẽ sớm trở thành mợ của tụi con thôi!" Ngữ Điền lại nói một cách ngọt ngào.

200. Chương 200

Trong phòng sách.

"Hàn à, tôi vẫn chưa nói với ba tôi về thân phận của Ngữ Điền, tôi sợ ông ấy sẽ bất thình lình chạy đến đây làm phiền mọi người! Vả lại, anh và Hà Hà vẫn chưa tìm được con, làm sao tôi có thể ích kỷ mà đưa Ngữ Điền đi được?"

Tần Trọng Hàn cảm động vỗ vỗ vai Tăng Ly. "Con trai tôi đã tìm được rồi!"

"Tìm được rồi?" Tăng Ly hét lên đầy kinh ngạc. "Ôi trời đất ơi, nó đang ở đâu?"

Tần Trọng Hàn ngồi xuống. "Chính là Thịnh Thịnh! Nó là con trai ruột của tôi với Hà Hà, không ngờ được phải không?"

"Thật sao?"

"Tôi đã làm xét nghiệm rồi, nhưng chuyện này thì cậu vẫn phải giữ bí mật đã!" Tần Trọng Hàn nói cho Tăng Ly biết những chuyện mà Mao Chi Ngôn đã làm, và cũng nói ra thân phận hiện tại của anh ta.

Trong một khoảnh khắc, ánh mắt của Tăng Ly u ám lại, trong mắt toát ra vẻ lạnh lùng đến đáng sợ. "Tôi luôn cố giữ phong độ của một quý ông, nhưng lần này, tôi thực sự rất tức giận, tôi sẽ không bỏ qua cho anh ta dễ dàng như vậy đâu. Anh ta đã dám làm chuyện đó, tráo đổi hai đứa con của chúng ta, vậy mà vẫn giả vờ như không biết, ở lại công ty bao nhiêu năm qua. Mẹ kiếp! Tôi thực sự muốn giết anh ta!"

"May mà con của chúng ta đều đã tìm lại được rồi!" Trên mặt Tần Trọng Hàn vẫn rất điềm tĩnh, anh ta biết về dự án đầu tư ở nước ngoài, Mao Chi Ngôn muốn bắt đầu hành động ở đây, anh ta đã không thể chịu đựng được nữa. "Dự án anh ta đang phụ trách sắp được phê duyệt, tôi hứa chiều nay sẽ cho anh ta

câu trả lời!"

"Anh định làm gì?"

"Duyệt!" Tần Trọng Hàn trầm tĩnh nói.

Tăng Ly mím môi với vẻ không tán đồng, rồi nhìn vào Tần Trọng Hàn: "Đây có thể là một âm mưu, số tiền đầu tư vào dự án đó quá lớn, phải huy động rất nhiều vốn, lỡ như có vấn đề, chúng ta sẽ gặp khó khăn về tài chính."

"Không vào hang cọp thì làm sao bắt được cọp con?" Trong đôi mắt u ám của Tần Trọng Hàn lóe lên một tia ánh.

"Nhưng nguy cơ này quá lớn!" Tăng Ly lắc đầu, đột nhiên mắt sáng lên. "Anh đã chuẩn bị sẵn sàng cho mọi rồi hả?"

"Cứ chờ mà xem!" Tần Trọng Hàn tràn đầy tự tin, nhưng tâm trạng vẫn hơi nặng nề.

"Cần gì phải phí sức như vậy? Loại thẳng anh ta ra khỏi công ty, sau đó thuê người thiến của anh ta, sau đó cho anh ta uống thuốc kích dục, rồi ném vào hang sư tử ở châu Phi, để anh ta thỏa mãn cho sư tử cái đi!"

"Ly à, anh ta có thể là anh hai của tôi!" Tần Trọng Hàn vừa thấy buồn cười vừa hơi tức giận.

"Có người anh hai nào như vậy à? May mà con của chúng ta đã tìm được rồi, nếu chưa tìm được thì anh nói phải làm thế sao? Anh tốt bụng quá rồi đó!" Tăng Ly giận dữ nói: "Chết tiệt! Dám bày kế hãm hại người phụ nữ của tôi và con tôi, còn hại luôn con của em họ tôi, tôi nhất định phải đánh cho anh ta rớt răng mới hả dạ. Đánh cho anh ta không còn làm được chuyện đó luôn. À không, đánh cho anh ta chỉ có thể tìm kiếm sự an ủi trong hang sư tử cái, sau đó bị sư tử đực ăn thịt mất!" Tăng Ly tức giận nói xong thì nhìn thấy Tần Trọng Hàn đang đực mặt ra. "Đây là kết cục của việc anh ta dám đụng đến tôi!"

"Đừng giận nữa, để xem anh ta sẽ làm gì!" Tần Trọng Hàn liếc nhìn Tăng Ly đang xụ mặt xuống mà không có chút thiện cảm. "Loại thủ đoạn này, tôi không thích dùng đến!"

"Phải rồi, anh là quân tử, vậy để tôi làm tiểu nhân là được chứ gì?" Tăng Ly lắc đầu với vẻ mặt thất vọng, rồi thở dài. "Tôi chỉ có lòng tốt nhắc nhở anh, sau này lỡ có xảy ra chuyện thì đừng trách thằng bạn này không giúp anh. Nếu vụ đầu tư này có sai sót, công ty có thể bị phá sản. Số tiền khổng lồ đó, anh định ném qua cửa sổ hả? Có tiền thì anh để dành làm từ thiện vẫn hơn!"

"Tiền sẽ không mất đâu, cậu cứ yên tâm đi!" Tần Trọng Hàn mỉm cười và nói. "Giữ kín thân phận của Thịnh Thịnh, tạm thời không nói với người khác. Ba tôi nhanh nhất cũng phải ba ngày nữa mới về, tôi nghĩ chắc Mao Chi Ngôn cũng đã biết tin ba tôi qua Thụy Sĩ rồi!"

“Trưa nay chúng ta ra ngoài ăn cơm đi!” Tần Trọng Hàn đề nghị.

“Anh vẫn còn tâm trạng đi ăn hả?”

“Tại sao lại không?” Tần Trọng Hàn nhướn mày.

“Anh được lắm! Tôi biết anh đã quyết tâm thì sẽ làm được, tôi sẽ phối hợp với anh, nhưng món nợ giữa tôi và Mao Chi Ngôn thì tôi phải tính với anh ta. Anh đừng nói với tôi nhân nghĩa hay anh em gì đó, tôi sẽ không cho phép bất cứ ai làm tổn thương Dương Dương và Hà Hà, và cả bọn trẻ!” Khuôn mặt của Tăng Ly hung tợn và nghiêm túc, trên khuôn mặt điển trai có một vẻ đẹp nữ tính.

“Làm như tôi không quan tâm đến họ vậy đó!” Tần Trọng Hàn lắc đầu và phì cười.

“Tại anh tử tế quá, đổi lại là tôi, tôi sẽ cho anh ta một trận!” Tăng Ly nói rồi bước ra khỏi phòng và đi xuống nhà dưới.

Đề nghị của Tần Trọng Hàn nhận được sự ủng hộ và hoan hô của hai đứa trẻ, thế là mọi người cùng nhau ra ngoài ăn trưa.

Dương Dương và Ngữ Điền đã quen với nhau, Tiêu Hà Hà cũng có ý định tạo cơ hội cho hai mẹ con họ.

Trong phòng vip của một nhà hàng sang trọng.

Cả sáu người đều đã ngồi xuống.

“Thưa anh, mời anh xem qua thực đơn.” Giọng nói ngọt ngào của cô phục vụ thân thiết đến lạ thường, dựa sát vào Tần Trọng Hàn, bộ dạng của cô gái đó rất mê trai.

Thịnh Thịnh vô tình liếc qua, nhìn thấy cô gái đó đang đưa tay lên cạ cạ vào tay áo vest áo của Tần Trọng Hàn.

Tần Trọng Hàn dường như không nhận ra, và những người khác cũng không chú ý đến. “Món này, món này…” Tần Trọng Hàn chọn xong món ăn rồi đưa thực đơn cho mọi người. “Mọi người xem thử có muốn gọi thêm món gì nữa không. Anh ra ngoài gọi một cú điện thoại!”

Nói rồi anh ta đứng dậy và bước ra ngoài.

Trên mặt của cô phục vụ kia đầy vẻ thất vọng.

Rồi sau khi mọi người gọi món xong, cô phục vụ cũng vội vã đi ra ngoài.

Thịnh Thịnh trượt xuống khỏi ghế và đi theo sau.

"Thịnh Thịnh, con đi đâu vậy?" Tiêu Hà Hà hét lên.

"Con đi tìm chú!" Thịnh Thịnh vội vã đi theo sau.

Tần Trọng Hàn đang gọi điện thoại, Thịnh Thịnh đã đi đến và đứng bên cạnh Tần Trọng Hàn, bàn tay nhỏ bé cầm lấy bàn tay to lớn của anh ta. Tần Trọng Hàn đang mải gọi điện, lúc đó hơi ngây người ra, sau đó mỉm cười và tiếp tục nói chuyện điện thoại.

Nhưng ánh mắt của Thịnh Thịnh không nằm ở chỗ Tần Trọng Hàn, cậu đang liếc nhìn cô phục vụ vừa rồi, chợt nhận ra tất cả các cô phục vụ đều đang nhìn về phía Tần Trọng Hàn.

Vài cô phục vụ đang thì thầm bàn tán, đôi mắt mơ màng cứ nhìn thẳng vào người đàn ông đẹp trai đang mặc bộ vest thủ công cao cấp và nói chuyện điện thoại. Đường nét trên khuôn mặt như được điêu khắc, khí thế oai phong, đôi mắt sâu thẳm, đôi môi mỏng gợi cảm nhiều khi vô tình để lộ một ra một nụ cười bí hiểm.

"Thấy chưa? Anh ấy có con rồi, đúng là đáng tiếc quá!" Một cô phục vụ khác vừa nhìn thấy đứa bé đang nắm tay Tần Trọng Hàn, khuôn mặt đẹp trai như một phiên bản thu nhỏ kia, đôi mắt giống nhau đến khó tin, ai có mắt nhìn thì liền nhận ra họ là hai cha con.

"Mặc kệ anh ấy đã có con hay chưa, tình một đêm thì ai thèm quan tâm đến chuyện đó?"

"Ừm! Để tôi qua đó thử xem!" Vẫn là cô phục vụ vào ghi món ăn vừa rồi, cô ta mỉm cười và bước tới.

Thịnh Thịnh thả tay Tần Trọng Hàn ra và đứng chặn trước mặt anh ta.

"Này em trai, anh ấy là ba của em hả?" Giọng nói ngọt ngào của cô phục vụ làm cho người ta phải nổi da gà. Cô ta cố gắng để tạo ra một nụ cười đẹp nhất, và đôi mắt vẫn dán chặt vào Tần Trọng Hàn đang gọi điện thoại.

"Dạ phải! Dì ơi, dì thật thông minh!" Thịnh Thịnh cười hì hì và nói.

"Gọi chị là được rồi, chị đâu có già đến vậy!" Cô gái đó với vẻ mặt mê trai, suýt nữa là chảy nước miếng ra ngoài.

Nếp sống xã hội ngày mỗi khác mà, thời buổi này hạng người nào cũng có cả!

“Chị ơi, chị chảy nước miếng rồi kìa!” Thịnh Thịnh nhắc nhở với ý tốt.

Cô gái đó liền lau môi, nhưng vẫn không quan tâm và tiếp tục dụ dỗ. “Ba của em tên gì?”

“Chị ơi, chị có thể gọi ba của em là chú Tần, không cần phải biết tên của ba đâu!” Thịnh Thịnh chớp chớp đôi mắt to và sáng của mình, quay đầu lại nhìn Tần Trọng Hàn vừa mới cúp máy, rồi trề môi. “Chị gái này đang hỏi tên của chú nè, con nói chị ấy có thể gọi chú là chú Tần!”

Tần Trọng Hàn đã nghe thấy những lời của con trai mình trước đó, cậu bé đã nói với người khác rằng anh ta là ba của cậu, điều này thực sự làm anh ta ngạc nhiên và bất ngờ. Không cần nhìn cũng biết cô gái mê trai đó đang có ý định gì, khi ở trong phòng vip thì Tần Trọng Hàn đã nhận ra cô gái này đang lợi dụng mình rồi, anh ta mượn cớ ra đây gọi điện để thoát khỏi cô ta, không ngờ cô ta vẫn chưa chịu từ bỏ.

Tần Trọng Hàn dịu dàng cầm tay con trai mình, quay đầu lại lướt mắt nhìn cô gái đó, rồi nói với con trai: “Thịnh Thịnh, mắt con có vấn đề rồi đó, đây rõ ràng là một bà thím mà, sao con lại gọi là chị?”

Nói câu này xong, Tần Trọng Hàn dắt tay con trai đi về phía phòng vip.

Cô phục vụ đó vẫn đang đực mặt ra đó. Bà thím? Trời ơi! Bộ cô ta già đến vậy sao? Chẳng lẽ phải đi kéo căng da nữa à? Có thể nhìn thấy vết chân chim trên mắt của cô ta rồi sao?

“Con phải nói với mẹ!” Thịnh Thịnh liếc nhìn Tần Trọng Hàn với vẻ khinh thường.

“Nói với cô ấy chuyện gì?” Tần Trọng Hàn cúi đầu và hỏi con trai.

“Chú quá trăng hoa!” Thịnh Thịnh ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên nhìn anh ta. “Trêu ong ghẹo bướm, giống y như những người đàn ông xấu trên tivi!”

“Này! Con nhìn thấy chú trêu chọc phụ nữ lúc nào?” Tần Trọng Hàn hỏi mà mắc cười.

“Lần này thì không, nhưng ai biết được lần sau? Tốt hơn là chú đừng có, nếu không, con sẽ cho chú suốt đời không tìm thấy mẹ mẹ đó nha!” Thịnh Thịnh thừa cơ đe dọa, nhưng bàn tay nhỏ vẫn không rút khỏi bàn tay lớn của Tần Trọng Hàn.

Có thể nhận ra hình như cậu bé rất hài lòng với biểu hiện của Tần Trọng Hàn.

“Con trai à, con đang giúp mẹ con củng cố địa vị đó hả?” Lúc này Tần Trọng Hàn mới hiểu ra, thì ra Thịnh Thịnh đi theo ra đây vì đã nhìn thấy cô gái mê trai kia lợi dụng anh ta.

Trời ơi! Đứa con trai này của anh ta cũng quá tài năng rồi thì phải?

"Ừm! Mẹ không tự nhận ra, con là con trai của mẹ, tất nhiên con phải giúp mẹ dọn sạch mọi chướng ngại vật rồi. Con không muốn mẹ buồn!"

"Con nghĩ rằng mấy bà thím đó mà sẽ đe dọa được đến mẹ con à?" Tần Trọng Hàn mỉm cười và ngồi xổm xuống, ánh mắt ngang bằng với con trai, rất vui vì con trai biết bảo vệ cho bà xã mình, nhưng cũng rất lo không biết liệu cậu bé có bảo vệ mẹ mình thái quá hay không.

Thịnh Thịnh trề môi. "Đảm bảo rằng ngay cả một con ruồi cái cũng không buông tha!"

"Ôi, ha ha…" Tiếng cười khe khẽ vang ra từ trong đôi môi mỏng của Tần Trọng Hàn, nghe thấy giọng điệu kiên quyết của con trai, anh ta chỉ cảm thấy rất buồn cười.

"Chú đang cười gì vậy?" Thịnh Thịnh nhướn mày và hỏi.

"Con đó, là một thám tử nhỏ!" Tần Trọng Hàn bồng con trai lên, không kìm được phải lên tiếng chọc ghẹo con trai mình. "Thằng quỷ nhỏ, ba không phải là ruồi đực đâu."

"Nhưng có một số phụ nữ là ruồi cái mà, bay lộn xộn lắm!" Thịnh Thịnh trề trề cái miệng nhỏ. "Chú không muốn trở thành ruồi đực thì đừng để ý đến họ nha!"

"Thằng quỷ nhỏ!" Tần Trọng Hàn chỉ vào mũi con mình. "Vào trong thôi! Ba đảm bảo chỉ cần một mình mẹ con! Nào, gọi một tiếng ba đi con!"

"Không gọi!" Thịnh Thịnh giảo mồm. "Con vào trong đây!"

"Thằng quỷ nhỏ cứng đầu." Nhìn theo bóng lưng nhỏ nhắn của con trai, trên khóe miệng lạnh lẽo của Tần Trọng Hàn bỗng nhuộm lên một nụ cười tự hào, anh ta cũng đứng lên và đi vào trong.

201. Chương 201

"Di truyền từ cậu ha? Cậu bớt cái bệnh tự yêu mình đi!" Tần Trọng Hàn vỗ lên vai Tăng Ly một cái.

"Chẳng phải nói di truyền là từ ba và mẹ sao?" Thịnh Thịnh hỏi vì không hiểu.

Mọi người đều ngây người ra, Tần Trọng Hàn nói: "Đúng là đến từ ba và mẹ. Con là con trai của ba mẹ, tất nhiên được di truyền từ ba rồi!"

"Không phải, Ngữ Điền mới phải!" Thịnh Thịnh lắc đầu và nói.

“Cả hai đứa đều phải!” Tần Trọng Hàn nói đầy ẩn ý.

Người phục vụ bưng đồ uống đến, Ngữ Điền chạy đi lấy đồ uống. “Con muốn uống nước ép!”

“Ngữ Điền, để dì!” Dương Dương lo cậu bé tự rót sẽ làm đổ và ướt quần áo.

“Dương Dương, Ngữ Điền làm được mà, ở nhà Ngữ Điền luôn rót trà cho mọi người đó. Ngữ Điền rất yêu lao động, là người đàn ông nhỏ!” Tiêu Hà Hà chân thành khen ngợi Ngữ Điền. “Cứ để nó rót cho em đi!”

“Được rồi!” Khóe mắt của Dương Dương đỏ lên. Đây là con của cô, cô chưa nuôi nấng ngày nào, vậy mà con còn biết rót nước ép cho cô. “Cẩn thận chút nha bé yêu!”

Thế là tất cả mọi người đều hài lòng đón nhận sự phục vụ của Ngữ Điền, Tăng Ly và Tăng Dương Dương đều không kìm được khóe mắt đỏ hoe.

Tần Trọng Hàn lên tiếng rất đúng lúc: “Ngữ Điền à, ăn cơm xong, con theo chú Ly về nhà chú chơi được không con?”

“Anh Thịnh Thịnh có đi không?” Ngữ Điền hỏi rất ngoan ngoãn.

“Anh không muốn đi, anh có chuyện cần làm! Em đi một mình ha, Ngữ Điền!” Thịnh Thịnh đã lên tiếng từ chối trước.

Tần Trọng Hàn hơi ngây người ra. “Con không dám đi một mình à?”

Dương Dương có phần lo lắng. “Anh Tần, có lẽ Ngữ Điền hơi sợ, không cần gấp gáp đâu!”

“Con không sợ, con sẽ đi với dì! Tại sao anh Thịnh Thịnh gọi chú Ly là cậu, còn con lại gọi là chú vậy? Con không được gọi chú là cậu à?” Ngữ Điền nhìn lên và hỏi Tần Trọng Hàn.

“Ờ! Con cũng gọi bằng cậu được mà, tại ba quên mất!” Tần Trọng Hàn nhận ra sơ suất của mình, đến mức cả người toát mồ hôi lạnh.

“Ba ơi, tối nay con không về, vậy con có được ngủ chung với cậu không?” Ngữ Điền đưa mắt nhìn sang Tăng Ly, cậu bé rất ngưỡng mộ cậu Ly của mình.

“Ngữ Điền thích cậu lắm hả?” Tần Trọng Hàn lại hỏi.

“Dạ thích!”

“Vậy Ngữ Điền có thích dì không?” Tăng Dương Dương đã không thể chờ đợi thêm nữa.

Ngữ Điền cũng gật đầu. “Dạ thích, trên người dì cũng có mùi của mẹ, thơm lắm! Ngữ Điền thích dì!”

Chỉ một câu đã làm cho Tăng Dương Dương bật khóc.

“Dì sao vậy?” Ngữ Điền nhìn thấy Tăng Dương Dương khóc thì hơi hoảng loạn, giơ bàn tay nhỏ ra để lau nước mắt cho cô. “Dì đừng khóc!”

Tiêu Hà Hà nhìn thấy cảnh này, trong lòng thấy rất an ủi, có lẽ không bao lâu nữa sẽ được nhìn thấy Ngữ Điền gọi Dương Dương và Tăng Ly là mẹ và ba rồi.

“Mao Chi Ngôn, tôi khuyên anh đừng nên hành động bừa bãi, Tần Trọng Hàn không phải là một kẻ ăn hại như anh đã nghĩ đâu. Anh ta đã nhìn thấu tất cả rồi, anh làm vậy sẽ chỉ tự chuốc nhục vào mình.” An Tây đã được Phong Bạch Dật thả ra, Tần Trọng Hàn đưa cho cô ta một tờ chi phiếu để trống, xem như hai bên đã không còn nợ nần gì nhau nữa.

Cô ta biết rằng mình không phải là đối thủ của Tần Trọng Hàn, nên định sẽ sang Pháp, nhưng không ngờ lại nhận được điện thoại của Mao Chi Ngôn.

“Cậu ta đã giam cầm cô suốt thời gian qua?” Mao Chi Ngôn không hề ngạc nhiên. “Vì vậy cô sợ rồi?”

“Mao Chi Ngôn, dừng tay lại đi!” An Tây dửng dưng nói: “Anh thực sự không phải là đối thủ của anh ta đâu, tôi sẽ không tham gia vào bất kỳ âm mưu nào của anh nữa. Cứ vậy đi ha! Tôi biết anh sẽ không thắng được đâu!”

Cô ta cúp máy rồi tháo luôn sim ra, ném vào thùng rác tại sân bay, rồi quay đầu lại nhìn lướt qua cảnh tấp nập ở Lục Thành, kéo vali đi vào trong nhà chờ.

Tạm biệt! Tất cả đã kết thúc rồi! Cô ta đã bỏ cuộc, hoàn toàn và triệt để!

Mao Chi Ngôn cũng đặt điện thoại xuống, vẻ mặt u ám đến đáng sợ. Tất nhiên anh ta biết rằng Tần Trọng Hàn có thực lực, nhưng không ngờ thực lực của anh ta lại lớn mạnh đến thế.

Ở Tần thị.

Buổi chiều.

Sau bữa ăn, Tần Trọng Hàn quay lại công ty.

Tăng Ly cũng về lại công ty.

Về dự án đầu tư ở nước ngoài đó, Mao Chi Ngôn đã đưa ra tuyên bố cuối cùng.

Tất cả mọi người đều đang chăm chú lắng nghe. Tần Trọng Hàn điềm tĩnh ngồi ngay ngắn trên ghế chính giữa của bàn họp, hai tay gác trên tay ghế, lặng lẽ lắng nghe. Bản kế hoạch rất hoàn hảo, có thể nói là không có chút sơ hở nào, nhưng thứ gì càng hoàn hảo thì càng dễ khiến người ta nghi ngờ. Nhưng anh ta không có biểu hiện gì, chỉ rất trầm lặng.

Sau khi Mao Chi Ngôn nói xong thì nhìn sang Tần Trọng Hàn, Tần Trọng Hàn vẫn không hề có biểu hiện gì, chỉ im lặng. Thư thế thong dong đó, khiến mọi người cung kính nể phục và sợ hãi.

"Duyệt!" Một lúc lâu sau, Tần Trọng Hàn điềm tĩnh nói. "Chiều nay sẽ chuyển tiền. Chi Ngon à, anh đi nói với phòng kế toán đi!"

Tăng Ly không nói gì, anh ta chỉ nhìn vào Mao Chi Ngôn bằng ánh mắt sắc bén. Cái nhìn của anh ta khiến Mao Chi Ngôn hiểu ra điều gì đó, nhưng anh ta vẫn rất bình tĩnh và nhìn lại Tăng Ly.

"Tôi sẽ đi xử lý ngay!" Mao Chi Ngôn rời đi ngay sau cuộc họp.

Trong phòng họp chỉ còn lại Tần Trọng Hàn và Tăng Ly.

"Anh ta không hề có chút ăn năn nào cả! Chết tiệt! Đúng là mất nhân tính. Nếu dự án này thua lỗ, công ty sẽ tổn thất rất lớn! Rốt cuộc đến khi nào mới được xử lý anh ta? Tôi không thể chờ được nữa rồi!"

Tần Trọng Hàn mỉm cười và lắc đầu. "Lên phòng tổng tài rồi nói!"

"Được!"

Hai người trở về văn phòng tổng tài.

Rất lạ rằng Mao Chi Ngôn không hề có động thái gì, sau khi dự án ở nước ngoài được phê duyệt, số tiền được chuyển vẫn rất an toàn.

Tần Trọng Hàn có hơi bất ngờ, anh ta thực sự không biết Mao Chi Ngôn định sẽ làm gì.

Nhưng đến ngày thứ ba, ngày thứ ba sau khi Tần Lăng Hàng đi vắng.

Mao Chi Ngôn bước vào văn phòng của anh ta.

“Chi Ngôn, có chuyện gì không?” Tần Trọng Hàn vẫn tỉnh bơ.

Mao Chi Ngôn ngồi xuống đối diện với anh ta, rồi đưa ra một bản công văn. “Đây là các dự án hợp tác giữa Phong thị và Tần thị trong mấy năm qua, trong đó có một dự án đang gặp vấn đề. Một trăm triệu tiền vốn không rõ đã đi đâu. Tôi đã kiểm tra tài khoản ngân hàng, số tiền không có trong sổ sách, nhưng lại có chữ ký biên nhận của cậu.”

“Anh muốn nói gì?” Tần Trọng Hàn nhướn mày lên và hỏi anh ta một cách bình tĩnh.

“Vụ án hối lộ thương mại!” Mao Chi Ngôn thốt ra sáu từ. “Cùng lúc khi cậu ký tên, trong tài khoản của cô em vợ của thị trưởng thành phố chúng ta đã có thêm 50 triệu tiền mặt chuyển vào… Ngoài ra còn một căn biệt thự trên núi, căn biệt thự đó được mua dưới tên của cậu.”

“Chi Ngôn, nói đi, mục đích của anh?” Tần Trọng Hàn dửng dưng hỏi.

“Tôi biết rằng cậu đã biết tất cả! Phải, con của cậu là do tôi tráo đổi. Cậu muốn biết tung tích của con trai ruột của mình không?” Mao Chi Ngôn trầm giọng và hỏi.

Tần Trọng Hàn chớp chớp mắt, thì ra Mao Chi Ngôn không biết rằng anh ta đã biết được thân thế của Thịnh Thịnh. Anh ta nhìn vào Mao Chi Ngôn, như đang nhìn vào một thằng hề. “Anh chắc chắn anh là anh trai của tôi chứ?”

Mao Chi Ngôn hơi ngây người ra, không ngờ anh ta sẽ hỏi như vậy. “Cậu đã biết thân phận của tôi?”

“Chi Ngôn, người nào trong nhà tôi cũng rất thông minh. Bây giờ anh ngừng tay, tôi sẽ xem như chưa từng xảy ra chuyện gì cả, chúng ta vẫn là anh em. Nếu anh không dừng tay, tôi cũng không thể đảm bảo sau này tôi sẽ làm gì!” Tần Trọng Hàn nhắc nhở anh ta với ý tốt.

“Cậu không muốn biết con trai của cậu đang ở đâu sao?” Mao Chi Ngôn nhướn mày lên.

“Muốn! Nhưng tôi hy vọng anh sẽ tự nói cho tôi biết!” Tần Trọng Hàn trả lời rất bình tĩnh.

“Nếu cậu tự đến đồn cảnh sát thú nhận tội hối lộ quan chức cấp cao, tôi sẽ cho cậu biết con trai cậu đang ở đâu!” Mao Chi Ngôn nói.

“Anh chắc chắn mình đang có bằng chứng trong tay?”

“Bằng chứng kiểu này thì nhiều lắm!” Mao Chi Ngôn cười gằn. “Đưa đại một cái ra, đủ để cậu phải ngồi tù mười năm.”

“Chi Ngôn, anh không phải là đối thủ của tôi đâu. Anh có biết bây giờ nhìn anh giống cái gì không?” Tần Trọng Hàn cười phớt.

“Giống gì thì cứ chờ đi rồi biết!”

“Anh thật giống một thằng hề!” Tần Trọng Hàn lắc đầu với vẻ bất lực. “Nếu không phải niệm tình chúng ta là anh em bao nhiêu năm qua, tôi sẽ không tha cho anh đâu! Căn biệt thự đó đứng tên của tôi thì đã sao? Tôi sẵn lòng cho họ mượn để ở. Tài khoản ngân hàng có thêm tiền thì đã sao? Chẳng lẽ em vợ của thị trưởng thì không biết kiếm tiền à?”

“Tần Trọng Hàn, cậu không cần phải thuyết giảng. Cậu và tôi là kẻ thù, tôi là kẻ thù không đội trời chung với nhà họ Tần! Đây là do nhà họ Tần đã nợ mẹ tôi!” Cuối cùng Mao Chi Ngôn cũng bị chọc giận.

“Thứ gọi là bằng chứng trong tay anh đều có nguồn gốc cả, đã muốn hối lộ thương mại, sao tôi lại để cho người ngoài nắm được bằng chứng chứ? 100 triệu bị thâm hụt mà anh vừa nói đó, để tôi nói cho anh biết, chính tôi đã cố tình chừa ra đó, còn bên thuế đến kiểm tra mấy lần nhưng vẫn không xác định được số tiền đó. Tôi đã dùng cách khác để đưa số tiền đó về lại Tần thị rồi, hoá đơn đỏ đều có sẵn!” Tần Trọng Hàn cười nhạt.

Mao Chi Ngôn ngây người ra, dường như có chút lung lay.

“Còn một điểm nữa, tôi cũng nói cho anh biết luôn. Con trai của tôi đã tìm thấy rồi, con trai của Ly cũng vậy! Anh bất ngờ không?”

“Không thể nào!” Mao Chi Ngôn hoảng hốt.

“Thịnh Thịnh là con trai của tôi. Tôi cứ tưởng anh cao tay lắm, không ngờ cũng chỉ có vậy thôi!” Tần Trọng Hàn thậm chí có hơi thất vọng. “Ba tôi đã đi tìm mẹ anh rồi, tôi nghĩ chúng ta sẽ sớm biết được sự thật thôi. Nhưng vẫn câu nói đó, bây giờ tôi nghi ngờ anh không phải là anh trai của tôi, bởi vì anh quá ngu ngốc! Ngoài chuyện tráo đổi Thịnh Thịnh là anh làm rất thông minh, còn những chuyện khác, thật sự quá tầm thường.”

“Vậy cậu cứ chờ mà ngồi tù đi!” Mao Chi Ngôn vốn không nghe lời Tần Trọng Hàn, anh ta đã rất ngạc nhiên rằng làm thế nào mà Tần Trọng Hàn lại biết được chuyện con mình.

Lời nói của Tần Trọng Hàn, vẫn rất khinh khi. “Nếu anh dừng tay, tôi vẫn là câu nói đó, sẽ xem như chưa từng xảy ra chuyện gì. Nếu anh không chịu, vậy anh cứ đến tố cáo với cảnh sát đi. Nhưng tôi khuyên anh, mọi nỗ lực của anh, đến cuối cùng chỉ làm cho bản thân anh trở thành một thằng hề, trở thành một kẻ trung gian để tôi quảng bá hình ảnh tốt đẹp của Tần thị mà thôi! Còn nữa, vụ án cướp xác sáu năm trước, đến nay vẫn chưa xác định được hung thủ! Người bác sĩ ở phòng khám Lục Thành, nữ hộ sinh tên Lưu Đình đã đỡ đẻ cho Dương Dương, muốn bà ta ra làm nhân chứng cho anh không?”

“Cậu…” Mao Chi Ngôn lặng người đi. “Thì ra cậu đã có chuẩn bị từ trước rồi?”

"Phòng ngừa chu đáo thôi, nhưng tôi chưa bao giờ muốn làm điều này! Dừng lại đi, Chi Ngôn!" Tần Trọng Hàn đứng lên. "Về việc phải làm gì, đó là chuyện của anh! Tôi phải về nhà với vợ và con tôi đây! Còn nữa, cám ơn anh vì đã mang con trai tôi trở về với Hà Hà!"

Mao Chi Ngôn giống như một con gà trống thua trận, cúi gầm mặt xuống. "Không phải tôi!"

Tần Lăng Hàng đã quay về, ông ta dẫn theo một người phụ nữ trung niên, khoảng hơn 50 tuổi. Tần Lăng Hàng đưa bà ấy đến thẳng văn phòng tổng tài.

202. Chương 202

"Không! Chi Ngôn, ông ấy không phải là ba của con đâu! Thật đó, không phải ông ấy!" Mao Vũ Thanh lắc đầu. "Lăng Hàng, cám ơn ông vì đến bây giờ vẫn nói Chi Ngôn là con mình, nhưng tôi không thể để nó tiếp tục sai lầm nữa!"

Tần Trọng Hàn và Mao Chi Ngôn đều hơi ngạc nhiên. Tần Trọng Hàn càng không hiểu tại sao Mao Vũ Thanh lại nói không phải, còn ba mình thì nói phải?

"Mẹ, mẹ không cần biện hộ cho ông ta đâu, con không tin!" Mao Chi Ngôn lắc đầu.

"Dù con tin hay không, ông ấy cũng không phải là ba của con. Chi Ngôn à, mẹ sai rồi, thật ra mẹ cũng không biết ba của con là ai!"

"Vũ Thanh, bà đừng nói nữa!" Tần Lăng Hàng định ngăn bà ta nói tiếp.

"Không! Lăng Hàng, thực sự cám ơn anh, cũng cám ơn Nạp Lan, cám ơn lòng tốt của vợ chồng anh, nhưng con tôi đã làm tổn thương con của anh chị, tôi có lỗi với anh chị nhiều lắm! Hôm nay, tôi về đây là để nói rõ mọi chuyện, nếu không, suốt đời này, lương tâm của tôi sẽ không được yên ổn." Mao Vũ Thanh lấy khăn tay ra lau nước mắt, và bắt đầu kể ra thân thế của Mao Chi Ngôn.

"Chi Ngôn à, đúng là mẹ đã từng yêu chú Tần của con, nhưng chú ấy không yêu mẹ. Chú ấy là người đàn ông một lòng chung thủy nhất trên đời, suốt đời chú ấy chỉ yêu một người phụ nữ là dì Nạp Lan. Nạp Lan là bạn cùng lớp với mẹ. Mẹ cũng từng phạm sai lầm, cũng từng cực đoan giống như con, mẹ cũng từng bất chấp thủ đoạn để tranh giành tình yêu. Nhưng người mà chú Tần của con yêu chỉ có mình Nạp Lan, nên mặc dù mẹ đã tốn nhiều công sức để dụ dỗ chú ấy, nhưng cuối cùng cũng không thành công!"

"Mẹ… Đây không phải sự thật!" Làm sao mà Mao Chi Ngôn có thể tin được. "Mẹ từng nói ông ta là ba của con!"

Mao Vũ Thanh lắc đầu. "Không phải vậy đâu, là vì chú Tần của con nhân nghĩa, vì dì Nạp Lan của con

nhân nghĩa. Họ đã hứa với mẹ, nếu mẹ không thể tìm được ba cho con, họ sẵn sàng cho con nhập khẩu vào nhà của họ, cho con trở thành người của nhà họ Tần. Nhưng sao mẹ có thể làm điều đó được? Con đâu phải là con của chú Tần!"

"Vậy ba của con là ai?" Mao Chi Ngôn như bị sét đánh ngang tai.

"Vũ Thanh, đừng nói nữa!" Tần Lăng Hàng lại ngăn cản một lần nữa.

"Không, tôi phải nói cho nó biết, tôi không thể để nó tiếp tục đi sai đường nữa! Chi Ngôn, mẹ thực sự không biết ba con là ai. Vào một đêm của ba mươi mốt năm trước, mẹ đã bị hãm hiếp bởi ba người. Sau đêm đó, mẹ đã có con… Mẹ không muốn nói cho con biết sự thật, là bởi vì nó là nỗi đau sâu nhất trong trái tim của mẹ. Tám năm trước, con hỏi mẹ ba của con là ai, vì không còn cách nào khác, mẹ đành phải nói với con rằng chú Tần chính là ba của con. Nhưng mẹ không ngờ con lại bắt đầu căm hận họ!" Mao Vũ Thanh nhớ lại liền cảm thấy rất xấu hổ.

"Sao lại như vậy được?" Mao Chi Ngôn có nằm mơ cũng không ngờ được mình là sản phẩm của một vụ hãm hiếp, và mẹ cũng không biết ba của anh ta là ai!

Anh ta bày mưu tính kế mấy năm qua, đến cuối cùng chợt nhận ra mọi thứ đều là hiểu lầm. Anh ta loạng choạng và ngã xuống ghế, toàn thân không còn chút sức lực nào.

Tần Trọng Hàn cũng bị sốc khi nghe thấy tin này.

Tần Lăng Hàng thở dài. "Chi Ngôn à, mẹ con là một người mạnh mẽ, bà ấy chưa bao giờ đến tìm chú, vì vậy chú không biết con là con của bà ấy."

"Chi Ngôn à, mẹ có lỗi với con, vì mẹ không biết rốt cuộc con là con của ai!" Nước mắt của Mao Vũ Thanh lại rơi xuống.

Mao Chi Ngôn im lặng. Thì ra sự thật là như thế này, anh ta đã làm gì vậy?

"Không phải con đã hứa với mẹ sẽ không làm những chuyện ngu ngốc hại người sao? Nhưng con vẫn làm! Lăng Hàng à, tôi cứ tưởng năm năm trước nó đã nói cho Trọng Hàn biết rồi! Con của Trọng Hàn là do nó bắt đi!" Mao Vũ Thanh nói rồi đi đến trước mặt Tần Trọng Hàn, nhìn vào anh ta với vẻ mặt hiền từ. "Con là Trọng Hàn hả?"

"Dạ!" Tần Trọng Hàn gật đầu.

"Dì có lỗi với con, có lỗi với mẹ con. Nếu năm năm trước, dì đích thân nói cho cô Tiêu biết, đứa trẻ đó là con của cô ấy thì tốt biết mấy!"

“Đứa trẻ đó là do dì để lại bên bờ sông?” Tần Trọng Hàn hỏi với vẻ ngạc nhiên.

“Phải! Đứa trẻ mà Chi Ngôn bồng về chỉ mới được năm ngày, nó nói nhặt được ngoài đường, kêu dì chăm sóc giùm một thời gian. Dì đã nuôi đứa trẻ một thời gian, sau đó mới nhận ra có điều gì đó không ổn. Khi dì vặn hỏi nó, nó mới nói cho dì biết, đứa trẻ là con của con và cô gái đẻ thuê đó. Chi Ngôn nói rằng nó muốn trả thù, và đã tráo đổi đứa trẻ này. Lúc đó dì sợ, không dám tìm đến nhà họ Tần. Vả lại, nghe nói nếu có con thì con sẽ kết hôn với một cô gái không còn khả năng sinh nở! Nó nói rằng cô gái đó cũng biết đứa trẻ này do con và một người khác sinh ra, cô ấy không tốt với đứa trẻ, nên dì lo sau khi trả về thì đứa trẻ sẽ bị ngược đãi.”

“Dì cũng là một người mẹ, hiểu được nỗi đau khi mẹ con chia lìa. Dì đã tìm thấy giấy chứng sinh của đứa trẻ ở trong trong túi xách của Chi Ngôn, trên đó viết tên Tiêu Hà Hà. Rồi dì đã bỏ tiền ra nhờ người tìm kiến Tiêu Hà Hà. Người đó đã đưa hình cho dì, dì vội vàng viết một lá thư rồi bồng đứa trẻ đến bờ sông. Dì không dám ra mặt, dì sợ Chi Ngôn sẽ bị liên lụy, nên dì đành phải đặt đứa trẻ bên bờ sông rồi trốn ở một góc gần đó để âm thầm quan sát. Dì không ngờ hôm đó Tiêu Hà Hà định đến đó nhảy sông tự tử. Cô ấy đi xuống sông, lúc đó đứa trẻ liền khóc lên, có lẽ do mẹ con liền tâm nên mới vậy. Không ngờ cô Tiêu đã bồng đứa trẻ lên, cô vừa bồng đứa trẻ lên thì không chịu bỏ xuống nữa, vừa khóc vừa cười. Dì cứ đứng đó nhìn, trong tim thấy rất an ủi… Dì nghĩ cô ấy đọc được lá thư đó thì sẽ biết rõ mọi chuyện, thật ra đứa trẻ đó là con của cô ấy.”

“Nhưng Hà Hà không hề biết!” Trái tim Tần Trọng Hàn đau như bị ai cắt. Hà Hà từng định tự tử, anh ta đúng là tội nghiệt quá nặng!

“Phải, sau khi dì về nhà mới biết lá thư bị rớt lại, dì cầm lá thư và định đi tìm cô ấy, nhưng Chi Ngôn lại nói rằng nó sẽ đưa lá thư cho cô Tiêu.”

“Con đã không đưa!” Mao Chi Ngôn lên tiếng đầy đau đớn. “Mẹ à, tại sao mẹ không nói cho con biết những chuyện này sớm hơn?”

“Vậy là, tất cả mọi chuyện đều là lỗi của tôi. Lăng Hàng à, tôi có lỗi với anh và Nạp Lan!” Mao Vũ Thanh lại đi đến trước mặt Tần Lang Hàng với cảm giác tội lỗi. “Nói gì đi nữa thì cũng là lỗi của tôi. Chi Ngôn do tôi dạy dỗ, nhưng tôi đã không dạy được nó, tất cả là lỗi của tôi! Hai mẹ con tôi có lỗi với mọi người, đã làm mọi người bị tổn thương, tôi thực sự không biết phải bù đắp thế nào nữa.”

“Đã qua hết rồi, đứa trẻ cũng đã tìm lại được rồi, bà đừng tự trách mình nữa!” Tần Lăng Hàng lắc đầu. “Trọng Hàn à, sắp xếp phòng khách sạn cho dì con, bà ấy vội vàng theo ba về đây, chưa được nghỉ ngơi gì!”

“Dạ!” Tần Trọng Hàn ngay lập tức gọi điện căn dặn thư ký.

Tần Trọng Hàn gọi điện xong thì nhìn sang Mao Chi Ngôn, anh ta đã im lặng rất lâu với vẻ mặt chán nản.

“Chi Ngôn à, quá khứ thì hãy để nó qua đi, một trang giấy lật qua, không ai nhắc lại nữa, anh vẫn là anh em của tôi!” Tần Trọng Hàn thể hiện ra vẻ rộng lượng.

Nhưng Mao Chi Ngôn đã đứng dậy, liếc nhìn Tần Trọng Hàn bằng ánh mắt phức tạp, rồi vội vàng ném lại một câu. "Xin lỗi!" Rồi sau đó kéo Mao Vũ Thanh rời đi.

"Chi Ngôn…" Tần Trọng Hàn khẽ hét lên.

Nhưng Mao Chi Ngôn đã vội vàng đi khỏi đó, dẫn theo cả Mao Vũ Thanh. Có lẽ anh ta thực sự quá xấu hổ, kết quả cuối cùng của mối hiểu lầm này là anh ta nhận ra rằng mọi chuyện đều là lỗi của mình.

"Hãy cho nó chút thời gian!" Tần Lăng Hàng nói.

"Ba! Con không ngờ sẽ như vậy, con tưởng rằng anh ta là anh hai của con thật!" Tần Trọng Hàn suýt nữa đã hiểu lầm ba mình. Anh ta luôn nghĩ rằng ba mình là người đàn ông si tình nhất trên đời này, anh ta luôn nghĩ như vậy.

"Nó là anh hai của con!" Tần Lăng Hàng vỗ vỗ lên vai con trai mình: "Hãy thông cảm cho nó một chút!"

"Con hiểu!" Tần Trọng Hàn gật đầu.

"Là vậy thật sao? Trời đất ơi!" Sau khi nghe Tần Trọng Hàn nói xong, Tiêu Hà Hà cũng bắt đầu thông cảm với Mao Chi Ngôn. "Nói vậy là, Mao Chi Ngôn cũng là người rất đáng thương! Thật không ngờ mọi chuyện lại như vậy! Chân lý mà bản thân đã kiên trì trong nhiều năm đột nhiên lại biến thành một trò hề, chắc anh ta phải là người đau buồn nhất!"

"Em có trách anh ấy không?" Tần Trọng Hàn nhìn cô với vẻ đau khổ.

"Em không biết có trách hay không nữa. Nếu nói không trách thì em thấy giả tạo, dù gì anh ta cũng đã làm cho em và Dương Dương phải chịu nỗi đau mẹ con chia lìa một cách vô lý. Nhưng vào lúc này, trong lòng em thực sự rất rối, bây giờ em chỉ thấy anh ta là một người rất đáng thương! Nhưng cũng may, Thịnh Thịnh đã lớn lên bên cạnh em, con không phải lớn lên một mình. Năm năm qua, em cứ tưởng con đang ở bên cạnh anh, thật ra nếu con ở bên cạnh anh thì em cũng yên tâm lắm! So với Dương Dương, em cảm thấy em hạnh phúc hơn cô ấy nhiều, phải không anh? Cô ấy mới là người khổ nhất! Hy vọng anh Tăng sẽ dùng cả đời để sưởi ấm cho cô ấy, để Dương Dương và Ngữ Điền đều được hạnh phúc! Chỉ cần tất cả mọi người hạnh phúc, em nghĩ rằng quá khứ có thể cho qua được!"

"Hà Hà…" Tiếng thì thầm đầy dịu dàng, Tần Trọng Hàn đột nhiên ôm lấy eo của Tiêu Hà Hà một cách vội vã. Trong lúc cô vẫn đang sững sờ, anh ta đã cúi đầu xuống và hôn vội lên môi cô, đầu lưỡi mềm mại đã chui vào miệng cô một cách ngang ngược, quấn lấy đầu lưỡi thơm tho của cô, cùng tận hưởng hơi thở và cảm giác của nhau.

Cuối cùng, bụi trần đã lắng xuống!

Tiêu Hà Hà xấu hổ nhắm mắt lại, để mặc cho môi anh ta in dấu lên môi mình, cảm nhận vòng tay rộng

lớn của anh ta, hơi thở ấm áp và quen thuộc đó. Lần nào cũng vậy, anh ta luôn ôm lấy cô thật nhẹ nhàng nhưng mạnh mẽ, vòng tay của anh ta khiến cô cảm thấy an yên.

Bàn tay to lớn của Tần Trọng Hàn trượt dọc theo cái áo sơ-mi và chui vào trong áo Hà Hà. Làn da mềm mại đó mang đến cảm giác hài lòng cho lòng bàn tay. Anh ta tiếp tục duy trì nụ hôn kiểu Pháp này, mút lấy sự ngọt ngào trong miệng cô một cách đam mê và hoang dã.

Người phụ nữ của anh ta giống y như mẹ anh ta vậy, khoan dung, tử tế, và xinh đẹp!

Đôi tay không nhàn rỗi lại tham lam vuốt ve từng thớ da thịt của Hà Hà, cho đến khi làm căng lên đôi bồng đảo trước ngực cô, cảm giác đầy đặn khi nắm vào đó khiến anh ta bắt đầu điên cuồng.

"Tần Trọng Hàn, đừng mà! Thịnh Thịnh sẽ lên bây giờ đó!" Tiêu Hà Hà thở hổn hển và định ngăn anh ta lại, cả người cô run lên và rùng mình vì nụ hôn và sự vuốt ve của anh ta. Nụ hôn của anh ta đầy đam mê và hoang dại, làm cho giọng nói vừa ra khỏi miệng của Hà Hà kèm theo vẻ quyến rũ và rên rỉ vốn có.

"Anh muốn nói cho bọn trẻ biết thân thế của chúng!" Nụ hôn nóng bỏng của anh ta từ từ di chuyển đến tai cô, thì thầm nhẹ nhàng, nhưng vẫn không dừng lại.

Anh ta thổi hơi vào trong tai cô, cô rùng mình, bàn tay nhỏ đưa lên chống vào ngực anh ta. "Đừng, cửa chưa đóng!"

"Hì hì…" Tần Trọng Hàn khẽ cười, buông cô ra, ôm cô và thở hổn hển.

Trong bầu không khí rậm rực này, khuôn mặt gầy gò của cô đỏ ửng đến mức quyến rũ, chưa kể đến đôi môi đỏ tươi đó, dường như đang âm thầm mời gọi anh ta nếm thử.

"Em nói cho Thịnh Thịnh biết đi! Thằng quỷ nhỏ này, đến bây giờ vẫn chưa chịu gọi anh bằng ba!" Mặc dù ngọn lửa tình trong cơ thể đã bị khơi dậy từ lâu, nhưng nghĩ đến con trai, Tần Trọng Hàn vẫn buông bà xã mình ra. "Ngữ Điền đã ở nhà họ Tăng ba ngày rồi, có vẻ như con cũng quen rồi đó, còn chưa chịu về nữa kìa!"

Tần Trọng Hàn lấy lại hơi thở của mình, mặc dù ham muốn chưa được đáp ứng, nhưng anh ta vẫn đã chỉnh lại quần áo cho vợ mình.

203. Chương 203

Tần Trọng Hàn liếc nhìn Hà Hà, cô ngay lập tức hiểu ra. "Em sẽ nói với Thịnh Thịnh!"

Cô và Thịnh Thịnh đã nương tựa vào nhau mà sống suốt mấy năm qua. Lần trước khi biết mình được nhặt từ bờ sông về, trong lòng Thịnh Thịnh luôn có bóng râm. Mặc dù cậu không nói ra, nhưng trong lòng Tiêu Hà Hà biết rất rõ. "Thịnh Thịnh à, mẹ có chuyện muốn nói với con!"

"Chuyện nghiêm trọng lắm hả mẹ?" Thịnh Thịnh thấy vẻ mặt của mẹ rất nghiêm túc, nên cậu bé cũng nghiêm túc theo.

Tiêu Hà Hà ngồi trên mép giường và nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của Thịnh Thịnh. "Con trai à, mẹ muốn nói với con rằng, con là con của mẹ, là con của mẹ và ba. Chú Tần chính là ba ruột của con, còn mẹ là mẹ ruột của con!"

Thịnh Thịnh trợn to mắt lên rồi chớp chớp. "Vậy còn Ngữ Điền thì sao?"

"Ngữ Điền là con của cậu Ly và dì Dương Dương! Tại ba mẹ đã làm sai một số chuyện, nên đã bị người ta đánh tráo hai con. Mẹ xin lỗi con, đều là lỗi của mẹ, mẹ thậm chí không biết con chính là con trai của mẹ!" Tiêu Hà Hà nói rồi khóe mắt đỏ hoe.

Thịnh Thịnh có chút bối rối, rồi quay lại nhìn Tần Trọng Hàn. Trong mắt anh ta cũng lấp đầy sương mù, khẽ kêu lên một tiếng thì thầm đầy hy vọng: "Con trai, ba là ba… ba của con. Con đến đây, gọi ba đi con!"

Thịnh Thịnh chỉ liếc nhìn anh ta với ánh mắt nghi ngờ, rồi khuôn mặt nhỏ bé lập tức rạng rỡ lên. "Mẹ ơi, con thực sự là con của mẹ hả? Con không phải là đứa trẻ mà không ai cần? Không phải là đứa trẻ bị bỏ rơi?"

"Phải! Con trai, con là con của mẹ!" Tiêu Hà Hà thì thầm bằng giọng phấn khởi. "Tại mẹ quá ngu ngốc nên mới để mất con, không phải mẹ không cần con đâu."

"Mẹ ơi, con yêu mẹ!" Thịnh Thịnh dang tay ra và ôm lấy Tiêu Hà Hà. "Wow! Tuyệt vời quá! Con là con trai của mẹ, thảo nào mọi người đều nói rằng con rất giống mẹ."

Trong tim Tần Trọng Hàn tràn đầy cảm xúc, cậu bé đang rất vui, anh ta cảm thấy được an ủi, và một lần nữa nói bằng giọng mong chờ. "Cục cưng à, gọi ba đi con! Ba là ba của con mà!"

Thịnh Thịnh không thèm nhìn anh ta. "Chú là chú, không phải ba!"

"Này!" Tần Trọng Hàn lo sợ. "Cục cưng à, ba là ba của con mà!"

"Phải đó, Thịnh Thịnh à, ba là ba của con mà!" Tiêu Hà Hà cũng nói giúp một câu.

"Ai biểu chú ngốc quá, đã làm mất con. Cần con thì cần, không cần con thì bỏ? Hừm! Mẹ ơi, không có ba, chẳng phải con cũng lớn rồi đây sao? Con thông minh và đẹp trai như vậy, không cần ba thì vẫn sống được

đó còn gì?" Thịnh Thịnh ngẩng mặt lên rồi liếc nhìn Tần Trọng Hàn bằng ánh mắt khinh bỉ, rồi đặt một nụ hôn lên má Tiêu Hà Hà. "Mẹ ơi, con đi ngủ đây, mẹ ngủ ngon!"

Thịnh Thịnh nói rồi bỏ đi thật! Không hề cảm thấy bất ngờ, không hề cảm thấy bị sốc, xem ra bình tĩnh đến mức bất thường. Nhưng vừa đi đến cửa, cậu bé quay đầu lại hỏi một câu. "Mẹ ơi, có thật là vậy không mẹ? Hôm đó đi lấy máu, là để chứng minh rằng con là con của mẹ và chú hả?"

"Phải!"

"Vậy là rất khoa học rồi! Con biết con không phải là đứa trẻ không có ba mẹ, tối nay con có thể ngủ ngon rồi! Ôi, ông trời phù hộ!" Thịnh Thịnh lắc đầu rồi bước đi.

"Thằng quỷ nhỏ, con vẫn chưa gọi ba đó!" Tần Trọng Hàn hét lên ở phía sau, sao cậu bé lại không coi ba mình ra gì như vậy chứ?

"Không cần thứ gọi là ba đồ!" Thịnh Thịnh nói một cách lạnh lùng, quay lưng lại rồi vẫy tay chào họ. "Chúc ngủ ngon! Muốn làm ba thì sinh thêm người thừa kế đi! Tóm lại con không cần công ty của chú, con không muốn làm người thừa kế, sau này không được đem công ty của chú cho con đâu đó."

"Này! Con không muốn làm người thừa kế? Hà Hà à, sao em không nói gì hết vậy?" Tần Trọng Hàn lại phàn nàn lần nữa. "Nó cũng quá kiêu ngạo rồi thì phải? Ngay trước mặt anh mà cũng không chịu gọi anh bằng ba!"

"Phải, nhưng em thấy con nói đâu có sai, lúc trước không có ba thì mẹ con em cũng sống rất tốt, nên không cần thứ gọi là ba đồ!" Tiêu Hà Hà phì cười, lên tiếng chế giễu, rất vui vì con trai có thể chấp nhận một cách bình thường, nhưng cô cũng không hiểu tại sao con trai lại không chịu gọi Tần Trọng Hàn là ba.

"Nụ cười của em chỉ thuộc về anh, sau này không được phép cười như vậy trước mặt người đàn ông khác!" Anh ta thấy cô cười vui vẻ như vậy, đôi mắt trong đầy màu sắc tươi sáng, đó là ánh sáng hạnh phúc, rạng ngời đến mức làm tim người ta phải run rẩy.

Tần Trọng Hàn ngây người ra, anh ta chưa bao giờ nhìn thấy Hà Hà cười dịu dàng và xinh đẹp đến như vậy, như thể tất cả mây đen đều đã trôi qua, trong tim cô không còn vướng mắc nữa, chỉ còn lại hạnh phúc.

Có một nụ cười được gọi là nghiêng nước nghiêng thành, chắc là nụ cười của cô vào lúc này đây thì phải? Nó đẹp đến mức làm anh ta bỗng nhiên muốn trân quý mọi thứ thuộc về cô, không để cho bất kỳ người đàn ông nào ngấp nghé vẻ đẹp của cô.

"Anh bị bệnh hả! Đi nghỉ đi! Bây giờ không biết phải nói sao với Ngữ Điền nè!" Nhắc đến Ngữ Điền, Tiêu Hà Hà bất giác lo ngại.

"Bà xã à, con nói chúng ta hãy sinh thêm một người thừa kế!" Tần Trọng Hàn đột nhiên nhướn mày lên,

trong mắt lóe lên một ánh nhìn gian xảo. “Nhưng anh muốn có con gái, không lẽ cho con gái thừa kế Tần thị à?”

“Em không biết, em không quan tâm! Em quá mệt mỏi rồi, em không muốn lo lắng về bất cứ điều gì nữa!” Tiêu Hà Hà nhún vai. “Em chỉ muốn hạnh phúc, hạnh phúc thì không cần phải lo nữa!”

“Ồ! Được! Vậy để anh lo cho!”

“Ai mà biết đứa tiếp theo là trai hay gái!” Tiêu Hà Hà lắc đầu một cách vô thức. Buồn ngủ quá! Sau khi bão tố qua đi, cô cảm thấy tâm trạng tốt hơn rất nhiều, thoải mái hơn. Cô ngã vật người xuống trên giường. “Ngày mai có thể ra ngoài được chưa? Lệnh cấm túc của em đã được xóa bỏ rồi mà!”

“Bà xã à, anh hứa dù trai hay gái, anh cũng thương hết!” Bỗng, Tần Trọng Hàn vươn tay ra và kéo Hà Hà lên trên người mình, trong đôi mắt sâu thẳm lóe lên chút gian xảo.

Tiêu Hà Hà không ngờ được nên đã ngã vào ngực anh ta. Hương thơm độc đáo trên người Tần Trọng Hàn làm cô choáng váng. Đột nhiên, cô hoảng loạn không biết phải làm sao, liền trèo xuống khỏi người anh ta.

Nhưng Tần Trọng Hàn đã ôm chặt eo cô lại, khẽ hét lên: “Bà xã…”

“Mau để em xuống!”

“Được!” Nhưng vừa quay người lại, anh ta đã đè lên cô.

Tiêu Hà Hà giãy giụa một lúc, rồi khẽ hét lên. “Thả em ra, Tần Trọng Hàn…”

“Em gọi anh là gì?” Anh ta dùng sức đè sát cô một cách ngang ngược, rồi thì thầm vào tai cô, thổi hơi thở nóng bỏng vào tai khiến cô ngứa ngáy. “Em quên phải gọi anh thế nào rồi chứ gì?”

Cô thì thầm: “Hàn…”

“Không phải.”

“Ông… ông… công công…” Mắc cỡ chết đi được! Cô xỏ lá định kéo dài thêm, cố gắng che giấu nhịp tim của mình. Thấy anh ta trợn mắt lên, cô lại không thể nhịn được cười. “Ha ha…”

“Anh phải trừng phạt em.” Tần Trọng Hàn vuốt ve mái tóc của cô, bàn tay to lớn bắt đầu cởi áo cô ra, cũng gây ra một cơn tê dại đến lạ thường.

“Em gọi rồi mà…” Cô cười, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng lên.

“Em đã gọi đúng đâu? Anh phải trừng phạt em vì em không ngoan!” Giọng anh ta ngày càng nhỏ dần, dái tai cô bị anh ta ngậm chặt, cả người cô cứng đờ, chỉ nghe thấy anh ta thốt ra những từ đầy ẩn ý. “Anh phải trừng phạt em… Tối nay… Anh sẽ không cho em ngủ… Anh muốn em sinh cho anh thêm một đứa con… biết nghe lời… Chúng ta sẽ cùng nhau nhìn con lớn lên…”

Môi của Tần Trọng Hàn đã hôn dọc theo cánh cổ đỏ ửng của cô. Còn mặt của Tiêu Hà Hà thì đã đỏ bừng lên. “Đừng mà…”

Giọng của cô giống như đang mời gọi, khẽ ngâm nga, đốt cháy lên hai ngọn lửa trong mắt anh ta, đó là những tia lửa tình rực cháy…

Cô ngước mắt lên nhìn khuôn mặt đẹp trai, lạnh lùng với mái tóc đen rối tung của anh ta, nhìn chằm chằm vào anh ta, tim đập nhanh hơn, đôi môi đỏ càng xinh tươi hơn. Môi anh ta lướt trên môi cô, không cho cô cơ hội để thở, mút lấy mút để làn môi mềm mại của cô.

“Ưm…” Hai tay của Tiêu Hà Hà đã đặt lên trên bờ ngực rộng lớn của anh ta. Cô chống tay vào đó, nhưng nó giống như một bức tường sắt. Anh ta cắn cằm và cổ cổ, như một ngọn lửa đang cháy rực muốn nuốt chửng cô vào trong nó.

Bỗng, anh ta buông cô ra, véo vào khuôn mặt nhỏ nhắn của cô. “Anh muốn em… ở trên!”

Tiêu Hà Hà đang tham lam hút lấy chút không khí quý giá, rồi thở hổn hển. Nghe thấy câu này của anh ta, cô gần như đã ngừng thở.

Còn anh ta thì đã thực hiện một động tác, để cô một lần nữa ngồi trên người anh ta. Ơ này…!

Cơ thể của Tiêu Hà Hà khẽ run lên, hai tay bất giác tóm chặt lấy phần áo trước ngực anh ta, chạm vào cơ thể rắn chắc và nóng hổi bên dưới cái áo. Cô đột nhiên muốn rụt tay lại, nhưng đã bị một bàn tay to lớn kéo lại, áp tay cô trên ngực anh ta một lần nữa…

Tim cô, đang đập loạn xạ, không thể định vị được. “Không…”

Cô không muốn ở trên!

Vậy thì xấu hổ lắm!

Cô không thể. Cô không thể làm được! Vả lại, đèn vẫn đang mở, cô không làm được. Cô bắt đầu giãy giụa, định đứng dậy, nhưng Tần Trọng Hàn đã sớm nhận ra sự lo lắng của cô. “Cụp” một tiếng, đèn tắt hết.

Vừa cảm thấy mắc cỡ, vừa cảm thấy ngọt ngào. Trong bóng tối, cô đã can đảm hơn một chút, còn anh ta đã ngồi dậy và ôm lấy cô, cô dạng hai chân ra và ngồi trên người anh ta. Cơ thể rắn chắc của anh ta ôm lấy cô, cô cảm thấy hơi thở của anh ta xộc vào mũi mình, cả người cô bắt đầu run rẩy.

Cô định vùng vẫy nhưng anh ta không cho.

Hai tay của anh ta cũng không còn thành thật nữa, bắt đầu luồn vào trong áo cô, vuốt ve làn da mịn màng và mềm mại của cô. Cô run rẩy vì bị kích thích, hơi thở của cô cũng ngày càng rối loạn. Bàn tay anh ta di chuyển ngày một nồng nhiệt hơn, cơ thể cô cũng dần tan chảy dưới sự đụng chạm của anh ta.

Trong bóng tối, đôi lông mi đẹp của cô khẽ run lên.

Hơi thở gấp gáp quanh quẩn trong mũi nhau.

Và rồi, anh ta bỗng cởi cúc áo lót của cô. Khi bàn tay nóng hổi phủ lên gò bồng đảo cao chót vót của cô, cô đột nhiên rùng mình, đôi mắt đang khép lại cũng mở to ra vào thời điểm đó, trong mắt thoáng qua chút hoảng sợ, và vội vã đưa tay lên đẩy anh ta ra.

Cô không sợ, mà cô mắc cỡ. Tư thế này, cô chưa bao giờ trải nghiệm qua.

"Bà xã… Em đừng sợ, vì đó là anh, vì chúng ta thực sự yêu nhau, nên em đừng mắc cỡ…" Anh ta thì thầm vào tai cô.

"Không! Em không được!" Cô khẽ hét lên. Mặc dù trong bóng tối, lòng can đảm của cô đã lớn hơn một chút, nhưng cô vẫn rất sợ hãi.

Anh ta nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lên. "Em đâu phải là đàn ông, đàn ông bị liệt dương mới sẽ nói không được, không ngờ bà xã của anh cũng nói không được… Hì hì…"

Cô lại càng mắc cỡ hơn. "Thả em ra!"

"Cô gái ngốc nghếch!" Anh ta khẽ cười. "Lúc này mà thả em ra, trừ khi anh bị điên rồi!"

Anh ta hôn nhẹ lên trán cô. Cô nhắm mắt lại, cảm nhận sự dịu dàng của anh ta. Đôi môi của anh ta di chuyển xuống phía dưới, ngược lại hoàn toàn với vẻ ngang ngược và dữ dội trước đó, bắt đầu dịu dàng và miên man hơn.

Từ trên môi hôn lên cổ, từ cổ qua dái tai, từ dái tai xuống đến xương quai xanh, cứ vậy mà đi thẳng xuống dưới. Những lớp che chắn trên người cô, dưới những ngón tay khéo léo của anh ta, đã bị lột hết từng chút, từng chút một.

204. Chương 204

Hai tay anh ta giữ chặt vòng eo mỏng manh của cô, để cô di chuyển lên xuống. Nhưng cô làm gì còn sức lực, cô chỉ nằm mọp xuống mà ôm lấy cổ anh ta, rồi vùi mặt mình vào đó.

Anh ta hôn lên môi cô, ngăn chặn tiếng rên rỉ của cô…

"A…" Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiêu Hà Hà đang nhăn nhó lại, trong miệng phát ra tiếng rên rỉ, cả người như một chiếc lá đang bị rung lắc dữ dội, không còn sức lực, nhưng lại không thể không đung đưa theo cơn gió. "Không… Hàn à… em không chịu nổi nữa rồi…"

Đến cuối cùng, cả việc hét lên một tiếng mà cô cũng không thể, chỉ cảm thấy đầu óc bỗng chốc trống rỗng, cả người như bay lên đến chín tầng mây, không còn chút lý trí nào nữa.

Cảm xúc của nhau lúc này, thật đẹp, cơ thể và tâm trí đều thuộc về nhau. Trên đời này, có chuyện gì đẹp hơn cơ thể và tâm trí cùng hòa hợp nữa?

Suốt cả đêm, như sa mạc gặp mưa rào, trằn trọc trăn trở, ôm hôn điên cuồng. Mọi thứ như thể đang trong giấc mơ, hơi thở gấp gáp, nụ hôn cuồng nhiệt, vào đêm đông này, Tần Trọng Hàn và Tiêu Hà Hà đang trong trạng thái mất kiểm soát cần đến nhau mãnh liệt như vậy.

Hai người quấn chặt lấy nhau, như một cái mây, đã không thể phân biệt rõ ai là ai, chỉ có chìm đắm, chìm đắm, và chìm đắm…

"Không! A…" Khi khoái cảm đã lên đến đỉnh điểm, Tiêu Hà Hà ngửa mạnh đầu ra sau, cổ cô tạo thành một đường cong quyến rũ, cả người như bị ném lên trời xanh, chỉ biết chóng mặt, run rẩy, và tê dại.

Cầu vồng sau đêm mây mưa lúc nào cũng cực kỳ đẹp đẽ, phong cảnh hữu tình, một cảnh xuân làm say lòng người.

Ở nhà họ Tăng.

Ông Tăng đã nhanh chóng sai người chuẩn bị phòng cho trẻ em, một đống đồ chơi được chuẩn bị cho cháu trai chơi. Ngữ Điền vì vui quá nên quên mất chuyện về nhà.

Vào đêm khuya ở nhà họ Tăng.

Hình dáng mảnh dẻ của Tăng Ly đứng vô cùng cô đơn trên ban công, ngay cả ánh đèn ấm áp cũng không thể làm nhòa đi nỗi bi thương sau bóng lưng của anh ta. Dương Dương không chịu tha thứ cho anh ta,

cũng không cho phép anh ta làm ra bất kỳ một hành động thân mật nào với cô cả, điều này làm cho Tăng Ly rất phiền muộn.

Nghĩ lại mọi chuyện đều là lỗi của mình, Mạc Lam Tịnh đã chết, Mạc Lam Ảnh vì muốn chuộc tội mà vào nhà thờ làm nữ tu. Còn anh ta, lại không hề nhận ra người đã từng thân mật với mình chính là Dương Dương. Nếu phát hiện sớm một chút, có phải sẽ tránh được tất cả mọi chuyện hay không?

Tăng Dương Dương cũng không ngủ được, mặc dù đã tìm thấy Ngữ Điền, nhưng con vẫn chưa biết mình là mẹ ruột của con. Trong tim cô thấy rất chua xót, ngủ không được nên một người đứng ngoài ban công để hít thở không khí.

Mùi thuốc lá bỗng ập đến. Cô ngẩng đầu lên thì nhìn thấy một bóng lưng cao to nhưng cô đơn. Tối nay, anh ta không đến làm phiền cô, không ngờ lại trốn ở đây để hút thuốc!

Cô quay người bước đi, không muốn ở cùng một nơi với anh ta, sợ mình sẽ không thể đối mặt được, nhưng cô đã vô tình va vào cánh cửa kéo của ban công.

Tăng Ly nghe thấy tiếng động thì lập tức quay đầu lại: "Dương Dương?"

Tăng Dương Dương quay người bỏ đi, vì quá luống cuống nên cô đã bị đụng đầu, cũng khá đau.

Tăng Ly vội dập tắt đầu thuốc lá, sải bước đi tới, thấy cô đang che trán. "Đụng có đau không?"

"Không!" Tăng Dương Dương lắc đầu phủ nhận, nhưng thật sự là đau lắm. Cô không kìm được tiếng hít hà vì đau, nhưng vẫn quay người bỏ đi. "Em đi ngủ đây!"

"Nói dối!" Hình dáng mảnh khảnh của Tăng Ly đã nhanh chóng nghiêng đến và chặn cô lại, không cho cô rời đi.

"Tránh ra! Tối rồi không chịu ngủ mà chạy đến đây hút thuốc! Ma thuốc!" Nhìn vào hình dáng cao lớn trước mặt, Dương Dương mắng nhiếc mà không hề thương xót.

Tăng Ly thì cẩn thận kiểm tra trán cô, thấy trán cô đã bị sưng lên một cục liền trở nên lo lắng. "Sao lại đụng mạnh quá vậy? Mau lên, chúng ta đến bệnh viện!"

Nói rồi, anh ta bồng cô lên.

"Đến bệnh viện gì chứ? Chỉ bị đụng một cái thôi mà. Anh bị bệnh hả?" Dương Dương vẫn bụm trán lại. "Mau để em xuống!"

Tăng Ly bồng cô về phòng ngủ của mình. "Để anh lấy đá đắp cho em!"

Phải, mới bị đụng một cái mà đi bệnh viện thì hơi quá, đâu có bị chảy máu gì, nhưng tại anh ta nhất thời căng thẳng mà thôi. "Em ngồi đây chờ anh, anh xuống nhà lấy đá cho em."

Dương Dương hơi ngây người ra. Lúc nhỏ anh ta cũng giống như vậy, chỉ cần cô bị đau một chút thì anh ra rất lo lắng, nhưng trước nay anh ta vẫn luôn coi cô như em gái mình. Bao nhiêu năm nay vẫn vậy! Hôm trước anh ta nói muốn kết hôn với cô không phải vì trách nhiệm, mà vì tình yêu, cô không biết làm sao để tin vào chuyện đó nữa. Chưa bao giờ yêu, sau năm qua vẫn không yêu, liệu Tăng Ly có thật sự yêu mình không?

Thấy anh ta vội vã lao xuống dưới nhà để lấy đá, cô quan sát căn phòng của anh ta. Nơi này, đã nhiều lần cô lẻn vào để hít hà hơi thở mà anh ta để lại trên tấm chăn mà anh ta đã ngủ, nhưng lần nào cũng phải lén lút cả. Nỗi đau khi yêu đơn phương đó, tâm trạng thất vọng hết lần này đến lần khác đó, lúc này nhớ lại vẫn làm cô suy nghĩ lung tung.

Anh ta chạy như bay lên phòng thì thấy cô đang khóc, liền lo lắng và nói: "Dương Dương, em sao vậy? Đau hả? Đau lắm có phải không?"

"..." Cô lắc đầu, trán cô không còn đau nữa, nhưng tim cô đang đau.

"Vậy sao em khóc?" Anh ta hơi dè dặt. "Nào, nằm xuống đi, anh đắp đá cho, để bớt sưng!"

Anh ta để cô nằm lên giường, dùng khăn đã bọc đá lau nhẹ lên chỗ sưng đỏ trên trán cô. "Có đau không?"

Cô không nói gì, nhưng nước mắt lại chảy càng dữ dội hơn.

Tăng Ly ngồi bên cạnh cửa sổ, lại lấy thêm một cái khăn để giúp cô lau nước mắt. "Đau lắm hả? Sao em lại bất cẩn vậy? Lần sau không được đi nhanh như vậy nghe chưa?"

Trên khuôn mặt đẹp trai có chút lo lắng và đau lòng, anh ta ít khi nào nghiêm túc như vậy, lúc nào cũng cười nói uôn miệng. Nhưng một khi đã lạnh lùng thì trên khuôn mặt của anh ta có một sức hút khó diễn tả, đó là một khí chất rất đặc biệt. Tại thời điểm này, trong mắt anh ta đầy vẻ thương xót, khiến cô có ảo tưởng rằng mình được trân trọng. Ảo tưởng này đã từng là điều mà cô luôn khao khát.

"Dương Dương?" Tăng Ly thấy nước mắt của cô ngày càng chảy dữ dội hơn, trong lòng rất lo lắng. "Có chuyện gì vậy? Em vẫn không chịu tha thứ cho anh hai hả? Anh hai thực sự biết lỗi rồi mà!"

Cô quay mặt đi chỗ khác, không nhìn anh ta, nước mắt vẫn cứ chảy xuống.

"Dương Dương à, em đừng nhẫn tâm như vậy, chẳng lẽ đợi đến khi tóc của chúng ta bạc trắng thì em mới

chịu tha thứ cho anh hay sao? Anh thành thật xin lỗi em, thành thật hy vọng em có thể tha thứ cho anh. Còn nữa, em đừng khóc nữa, em khóc thì anh đau lòng lắm!"

Khuôn mặt đẹp trai đã xụ xuống, Tăng Ly buồn bã liếc nhìn người phụ nữ làm mình vừa đau lại vừa yêu ở trước mắt, tận sâu trong tim thoáng qua một nỗi đau và hối hận. Anh ta đã hối hận rồi, hối hận vì năm xưa đã không bảo vệ tốt cho cô ấy, để cô ấy phải chịu đau khổ như vậy.

"Em đã không trách anh lâu rồi! Em chỉ không biết dùng tâm trạng gì để đối mặt với anh!" Cô nói một cách trung thực, cố gắng để kìm nén những giọt nước mắt.

Bao nhiêu uất ức, bao nhiêu chua xót cũng đều đã qua hết rồi! Người đã chết một lần như cô, từ lâu đã học được cách mạnh mẽ, học được cách mở lòng. Từng trải qua sống chết, nên không có gì mà không thể quên được cả!

"Vậy tại sao em lại khóc?" Trên khuôn mặt đẹp trai và lạnh lùng của anh ta có chút bất lực. Anh ta nhìn cô từ khoảng cách rất gần.

"Em chỉ nghĩ lại chuyện trước đây!" Cô thì thầm. "Đầu em hết đau rồi, trả anh khăn nè! Em về phòng nghỉ ngơi đây!"

Cô ngồi dậy, lấy khăn xuống và nhét nó vào tay anh ta.

Cô vừa bước đi thì anh ta đã nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của cô. "Dương Dương, em đừng đi. Tối nay, em đừng đi có được không?"

Cơ thể cô run lên, quay đầu lại, nhìn anh ta với vẻ sững sờ. Rồi trong khoảnh khắc thất thần, nhắc cô nhớ lại điều gì đó. Đêm đó, anh ta say rượu, có lẽ không phải say, mà vì uống rượu và thuốc kích dục, nên cô đã dìu anh ta vào căn phòng đó trong khách sạn.

"Anh, thật sự không nhớ đêm đó à?" Cô khẽ hỏi. "Là em hay là Mạc Lam Tịnh, anh thật sự không có chút ấn tượng nào sao?"

Anh ta cũng ngây người ra. Đêm đó, anh ta… Anh ta chỉ nhớ lúc đó họ họp mặt, anh ta đã uống một ly rượu do Lam Tịnh mang đến, sau đó toàn thân bắt đầu nóng lên, rồi đầu óc choáng váng dữ dội, vô số hình ảnh bỗng lướt qua trước mắt. Anh ta không biết ai đã đưa mình vào phòng, chỉ nhớ đó là một cô gái!

Dước tác dụng kép của say rượu và thuốc kích dục, khiến anh ta vừa bước vào phòng đã ôm ghì lấy cô gái đó. Trong phòng ngủ tối om, Tăng Ly đã cởi nút áo của cô gái đó một cách thành thạo, cả người nóng ran. Dưới sự thúc giục của thuốc kích dục, Tăng Ly không có màn dạo đầu nào, chỉ đưa thẳng cái đang cương cứng đó vào sâu trong cơ thể của cô gái.

Sự đụng chạm trong khoảnh khắc đó bỗng làm cho đầu óc đang mơ hồ của Tăng Ly tỉnh táo lại ngay lập

tức. Gái trinh? Nhưng anh ta không thể dừng lại được. Anh ta muốn mở mắt ra nhìn nhưng không thể mở được, mí mắt nặng trĩu, cơ thể chỉ còn lại một loại bản năng.

Hai tay vuốt ve cơ thể bên dưới mình, đã là lần đầu tiên thì anh ta nên có phong độ mà để lại cho cô một kỷ niệm đẹp. Những nụ hôn rơi xuống trên cánh cổ trắng ngần của cô gái đang nằm bên dưới mình, rồi chậm rãi tiến thẳng xuống dưới, cho đến khi cơ thể bên dưới mình cũng có hưởng ứng theo bản năng.

Vì Tăng Ly vốn có bản tính ăn chơi, đi đâu cũng trêu hoa ghẹo nguyệt, trăng hoa nhưng không bỉ ổi, tất cả những lần quan hệ thân mật giữa nam và nữ đều do hai bên cam tâm tình nguyện. Còn Dương Dương là em gái của anh ta, là cô gái không bao giờ được đụng đến.

Nếu tỉnh táo, ít ra anh ta sẽ không chạm vào cô lúc đó, vậy nên anh ta chưa bao giờ nghĩ kỹ lại về đêm đó. Anh ta luôn nghĩ đó là Lam Tịnh, nhưng trong lòng lại ghét bỏ Lam Tịnh. Nói tóm lại, đêm đó khi anh ta tỉnh dậy, Mạc Lam Tịnh đang nằm trên giường, cả người trần truồng. Còn Dương Dương đang đứng trước giường, nhìn chằm chằm vào họ. Sau đó Mạc Lam Tịnh bắt anh ta phải chịu trách nhiệm, Dương Dương không nói gì mà bỏ chạy ra ngoài…

Đêm đó, rất đẹp!

Điều duy nhất không đẹp là, sau khi thức dậy đã nhìn thấy Lam Ảnh…

Đêm đó, thực sự không thể nói rõ ràng được!

"Anh xin lỗi…" Tăng Ly chỉ có thể nói xin lỗi.

Bàn tay đang nắm cổ tay cô bỗng kéo một cái, kéo cô lại và ôm vào lòng, rồi thì thầm: "Mặc dù anh thực sự không nhìn thấy khuôn mặt của em, nhưng đêm đó đối với anh thật sự rất khó quên. Anh rất may mắn vì người đó không phải là Lam Tịnh, không biết tại sao anh lại ghét bỏ cô ấy đến vậy. Nhưng sau khi biết người cùng anh đêm đó là em, cảm giác bụi trần đã lắng trong lòng anh lại trỗi dậy, thậm chí anh thấy rất may mắn vì người đó là em…"

"Thật ra, Lam Tịnh rất yêu anh…" Nhắc đến Lam Tịnh, Dương Dương liền cảm thấy chua xót trong lòng. "Em và anh, anh Tần và Hà Hà, chúng ta vì sự đeo bám của chị em họ mà đến bây giờ mới được giải thoát. Nhưng trong lòng em vẫn chưa thấy nhẹ nhõm, ngược lại em cảm thấy rất mệt mỏi. Nếu không nhờ cuốn nhật ký của Lam Tịnh, suốt đời này liệu anh có biết đến sự tồn tại của em trong đêm đó không?"

Anh ta ngây người ra, cơ thể cứng đờ, nhưng vẫn ôm chặt cô. Phải, nếu không xảy ra chuyện của Lam Tịnh, anh ta không biết sẽ phí hoài bao nhiêu năm nữa, có lẽ anh ta sẽ cưới Lam Tịnh thật. Trong khoảnh khắc Lam Tịnh cầm súng chĩa vào anh ta, anh ta đã thực sự muốn cưới cô ấy, không phải vì tình yêu, mà để chuộc tội…

"Mọi chuyện đều đã qua rồi, cuộc sống phải luôn nhìn về phía trước!" Tâm trạng của Tăng Ly hơi suy sụp. "Nếu cô ấy không chết, có lẽ anh sẽ hận cô ấy… Nhưng cô ấy đã chết rồi, anh không

biết phải dùng tâm trạng gì để nhớ về người này nữa. Oán giận cô ấy thì đúng hơn. Oán giận cô ấy vì đã làm em chịu nhiều khổ cực. Nhưng người đáng bị oán hận hơn chính là bản thân anh, đó là lỗi của anh!"

205. Chương 205

"Đó là bởi vì anh đang ở tuổi dậy thì, còn em vẫn là một cô bé!" Tăng Ly nhớ lại đêm xuất tinh đầu tiên của mình, Dương Dương nằm trên giường của anh ta, còn anh ta lại…

Nghĩ vậy, mặt anh ta bỗng đỏ bừng lên.

"Anh sao vậy?" Dương Dương không hiểu. "Tự nhiên sao lại đỏ mặt?"

"Đừng hỏi nữa!" Giọng anh ta hơi thô lỗ, không muốn nhắc lại chuyện ngại ngùng của mình. Cũng bắt đầu từ đêm đó, anh ta biết rằng mình đã trưởng thành, không thể ở quá gần em gái mình được nữa.

"Anh kể cho em nghe câu chuyện về công chúa Bạch Tuyết ha?"

"Không muốn nghe."

"Vậy em muốn nghe gì?"

"Anh kể cho em nghe về lịch sử tình yêu của anh đi!" Cô nói.

"Anh chưa từng yêu!" Anh ta lắc đầu, đúng là anh ta từng có rất nhiều phụ nữ, nhưng họ đều không có yêu thương mà chỉ làm chuyện đó với nhau, hoàn toàn chỉ là bản năng của cơ thể.

"…" Dương Dương hơi ngạc nhiên. "Nhưng anh rất trăng hoa…"

"…"

"Không có gì để nói hả?"

"Phải! Xấu hổ!" Anh ta nói.

"Em ngủ đây!" Cô nhắm mắt lại, thực sự mệt mỏi. Vòng tay của anh ta rất ấm áp, cô tìm một tư thế thoải mái trong vòng tay anh ta, nhắm mắt lại, chẳng bao lâu đã ngủ thiếp đi.

Tăng Ly nhìn chằm chằm vào cô, lắng nghe hơi thở đều đặn của cô, rồi thở dài. Cô bé ngốc nghếch này, vậy mà cũng ngủ cho được! Nhưng hiếm khi cô không từ chối anh ta như lần này.

Ôm nhau ngủ thật ngon suốt đêm, thật khó khăn khi mà anh ta cũng yên phận như vậy.

Nhưng sáng sớm vừa thức dậy, Dương Dương đã bị đánh thức bởi một nụ hôn nóng hổi của ai đó. Tăng Ly đã hôn lên cổ cô, cố ý muốn chọc cho cô dậy.

Cô lim dim mở mắt ra, rồi khuôn mặt đẹp trai của anh ta đập vào mắt. "Anh đã nói sẽ không lộn xộn mà!"

"Dương Dương…" Anh ta khẽ hét lên đầy vẻ tủi thân. "Anh thích em, yêu em…"

"Câu này, anh từng nói với bao nhiêu cô gái rồi?" Cô nhướn mày lên, vùng vẫy định xuống khỏi giường.

"Chỉ có em thôi!" Anh ta há miệng ngậm dái tai cô lại. Lời nói của anh ta đi thẳng vào tai, bốn từ đó chạm vào trái tim, khiến tim cô run rẩy.

Trong căn phòng chỉ còn lại hơi thở căng thẳng và bối rối của cô, cô cảm thấy nhịp tim của mình đang đập rất nhanh.

"Dương Dương, làm vợ anh đi!" Anh ta hôn lên dái tai cô, cô cảm nhận được toàn thân đang ngứa ngáy theo. Một cảm giác tê dại ập đến, mặt cô bỗng đỏ au lên một cách triệt để.

Cảm thấy quá xấu hổ ngượng ngùng nên định giãy giụa đứng lên, nhưng vai cô đột nhiên bị siết chặt, một đôi cánh tay mạnh mẽ đã ghì chặt cô vào lòng!

Cô hoảng hốt ngước mắt lên, đúng lúc va vào đôi mắt đang trợn to của Tăng Ly. "Anh Ly…"

Mặt Dương Dương đỏ lên vì mắc cỡ, nhưng không biết mình phải có phản ứng gì với Tăng Ly. Tăng Ly nhìn vào cô một lúc, rồi hỏi cô một cách nhẹ nhàng: "Làm vợ anh được không?"

Dương Dương mắc cỡ nên không dám nhìn lên, đành phải vùi mặt vào bầu ngực rộng lớn của Tăng Ly. Tim anh ấp cũng đang đập rất nhanh.

Sau đó, Tăng Ly lại một lần nữa hôn lên trán cô, rồi hỏi: "Anh chỉ hỏi em một câu, anh thích em, yêu em, sẵn sàng dùng cả đời để giữ chặt tay em, em đồng ý lấy anh chứ?"

Cả người Tăng Dương run lên, không biết phải trả lời câu hỏi này như thế nào. Nhưng Tăng Ly đang ôm cô thì bỗng lật người lại, anh ta nằm đè lên người cô, và nhìn xuống cô, trên khuôn mặt đẹp trai của anh ta đầy vẻ nghiêm túc và khẩn thiết. "Dương Dương à, anh biết trong lòng em có bóng râm, em lo rằng anh

không yêu em. Thật ra anh thực sự rất yêu em, chỉ có điều anh nhận ra quá trễ! Hãy cho anh nắm tay em, suốt đời suốt kiếp, được không?"

Anh ta chờ đợi câu trả lời của cô. Đôi mắt anh ta sáng ngời, đầy háo hức. Anh ta nắm chặt tay Dương Dương, và kéo tay cô đưa lên môi mình, rồi hôn nhẹ vào lòng bàn tay cô…

Cô chỉ cảm thấy lòng bàn tay ngứa ngáy, suýt nữa thốt ra ba từ "em đồng ý", nhưng lời được nói ra khỏi miệng lại là: "Buông em ra!"

"Dương Dương, anh không buông! Nhận lời anh đi!" Ánh mắt của anh ta dịu dàng, đầy ý tình sâu đậm, và cả vẻ mong chờ sâu sắc. "Nếu em không đồng ý, chúng ta sẽ tiếp tục như thế này, anh sẽ không cho em xuống khỏi giường đâu…"

Anh ta di chuyển cơ thể, để cô nhận ra sự khác lạ của anh ta.

Đàn ông vừa mới thức dậy thường khá nguy hiểm, chẳng bao lâu, ánh mắt của anh ta đã mãnh liệt hơn. "Làm vợ anh đi, Dương Dương…"

Dương Dương nhìn vào đôi mắt ngày càng sâu thẳm và rực lửa của Tăng Ly, cô như bị cám dỗ. Trong lúc hoa mắt chóng mặt, cô khẽ thốt ra một từ từ đôi môi đỏ thắm. "Được…"

Ngay khi lời nói vừa được thốt ra, khuôn mặt của Tăng Ly đột nhiên rạng ngời, trên môi trên mắt anh ta tràn ngập những nụ cười hạnh phúc. Còn Dương Dương, khoảnh khắc thốt ra lời nói đó, cô bỗng tái mét mặt mày. Cô… Rốt cuộc cô đã không biết nhục nhã mà nói gì vậy trời?

Rồi cô nhanh chóng bồi thêm một câu. "Là chuyện không thể nào!"

Niềm vui vừa dâng lên của Tăng Ly đột nhiên bị đóng băng. "Con nhỏ này, em không được chơi xấu!"

Anh ta không cho cô trốn chạy nữa. Anh ta nâng cái cằm nhọn của cô lên, nhìn chằm chằm vào khuôn mặt nhỏ nhắn vừa thấy đã yêu của cô, rồi thì thầm. "Dương Dương, em đừng trốn tránh anh nữa, em cũng thích anh mà. Em đã yêu anh bao nhiêu năm, bây giờ không dám yêu nữa sao?"

"Em…" Dương Dương hoảng hốt, định biện hộ nhưng đã bị Tăng Ly dùng ngón tay mảnh khảnh của mình chặn trước môi. "Suỵt…"

Tăng Ly thì thầm: "Anh không muốn nghe thấy những lời gây tổn thương từ miệng em nữa… Hôm nay chúng ta đi đăng ký kết hôn. Cứ quyết định vậy đi! Lấy giấy chứng nhận trước đã!"

Nếu anh ta không ngang ngược như vậy, không biết sẽ phải lãng phí bao nhiêu thời gian nữa. Anh ta thực sự không muốn tiếp tục phí hoài nữa. Sáu năm rồi, anh ta đã bỏ lỡ quá nhiều điều, mà đời người thì có

được mấy lần sáu năm chứ?

Tăng Ly cúi đầu xuống và hôn hẹ lên trán và tai Dương Dương, rồi anh ta thì thầm. “Anh không muốn nghe thấy em từ chối anh. Dương Dương à, anh đối với em rất nghiêm túc. Chúng ta kết hôn đi! Anh cần em! Anh không muốn bỏ lỡ bất cứ điều gì nữa, vì cuộc đời của chúng ta có bao nhiêu lần sáu năm đâu chứ?”

Giọng của Tăng Ly ngày càng nhỏ dần. Anh ta vùi mặt mình vào trong tóc của Dương Dương, để cô có thể nghe thấy nỗi chua xót và u sầu đong đầy trong giọng nói của anh ta.

Một nỗi chua xót và đau đớn dâng lên trong tim Tăng Dương Dương, cô bất giác duỗi tay ra và ôm lấy cổ của người đàn ông trước mặt này. Cô muốn an ủi anh ta, muốn dựa vào anh ta. Sáng sớm hơi se lạnh, cô cần anh ta sưởi ấm cho cô, cũng giống như anh ta đang cần cô vậy.

Cơ thể cao to rắn chắc của Tăng Ly bỗng run lên. Anh ta ngạc nhiên và vui mừng ngẩng đầu lên, nhìn thấy đôi mắt đang đẫm lệ của Dương Dương. Trong đôi mắt đó có oán giận, có đau buồn, có trách móc, còn có những lời yêu muốn nói ra nhưng lại thôi…

Ánh mắt của hai người di chuyển và quấn lấy nhau, thời gian như thể ngừng trôi vào lúc này…

Đột nhiên, những nụ hôn và vòng tay mãnh liệt diễn ra giữa họ. Cơn mưa hôn rơi xuống trên mắt, mày, mũi và miệng của nhau…

Đó là tình cảm đã đè nén tận sâu trong tim, vào buổi sáng mùa đông này, đã phun trào như núi lửa, thiêu đốt lẫn nhau…

Nụ hôn nóng bỏng, vòng tay nồng nhiệt, đam mê kéo dài. Dương Dương nhắm mắt lại, cuối cùng đã thoải mái đón nhận sự vuốt ve và vòng tay của Tăng Ly lần đầu tiên, cách lần trước cũng đã sáu năm. Nhưng lần đó, có quá nhiều đau buồn và cay đắng, cũng có quá nhiều chua xót và lãng mạn.

Ngọn lửa lan tỏa trên da thịt dính sát vào nhau, mái tóc rối tung đang khiêu khích các giác quan của Tăng Ly, còn cô vẫn ôm chặt cổ anh ta. Dương Dương trúc trắc đến gần như không thể thở được.

Dương Dương nhút nhát nhắm mắt lại, còn Tăng Ly thì xâm lấn một cách hoang dại.

Anh ta không thể bày tỏ những cảm xúc phức tạp lẫn sâu trong tim mình, duy chỉ có vẻ hoang dại trên khuôn mặt đẹp trai với những đường nét rõ ràng của anh ta đã nói rõ tình cảm sâu sắc mà anh ta dành cho cô.

Dương Dương đã bị anh ta hôn đến không thở được, cô cảm thấy mình sắp ngạt thở đến nơi rồi.

Tất cả mọi thứ đều rối tung lên, cuối cùng Tăng Ly cũng buông tha cho đôi môi của cô. Trong lúc cô vẫn đang thở dốc, tay của anh ta đã cởi áo cô ra, cô không kìm được những giọt nước mắt rơi xuống. Tăng Ly lúc này không thể dùng lời nói để bày tỏ nỗi đau và phấn khích trong lòng, chỉ muốn có cô, thật đẹp, thật chặt, thật khiến anh ta dù muốn dừng lại nhưng cũng không thể.

Anh ta nhẹ nhàng hôn cô, hôn khô nước mắt của cô. Nụ hôn kéo dài miên man, sự dịu dàng cố ý, cuối cùng đã làm cho cơ thể đang căng cứng của Dương Dương dần dần dịu lại, cũng làm cho đôi lông mày đang nhíu chặt phải giãn ra.

Hai người dính chặt vào nhau, gần như có thể nghe thấy nhịp tim của nhau. Cuối cùng anh ta cũng di chuyển, những cảm xúc tốt đẹp đã làm cho cả hai bắt đầu chìm đắm.

Anh ta như thể mọc rễ bên trong cơ thể cô, dù là lực cản gì cũng không thể kéo anh ta ra khỏi cơ thể cô được.

Hết lần này đến lần khác, ngọn lửa đang rực cháy không thể nào dập tắt được.

Trên chiếc giường lớn, họ quấn lấy nhau, thở hổn hển và rên rỉ, không ai muốn dừng lại. Có lẽ, thực sự vì quá yêu nhau, và cuối cùng cũng hiểu được cảm giác hòa hợp về thể xác và tâm hồn, cả hai đều rất trân trọng và dè dặt.

Trong ngọt ngào có cả chua xót và đau đớn, giống như tình cảm giữa họ, phí hoài bao nhiêu năm, cuối cùng đã đến được với nhau!

Sau cơn mây mưa hoang dã là cái nhìn chăm chú vào nhau, ánh mắt long lanh như nước quấn lấy nhau. Cuối cùng, cả hai đều lộ ra một nụ cười thỏa mãn nhất, và Dương Dương lại một lần nữa ngủ say trong vòng tay anh ta vì quá mệt mỏi.

Không biết đã qua bao lâu, ánh mặt trời ấm áp chiếu vào trong phòng, cửa phòng bị đẩy mạnh ra một cái "rầm", một cậu bé môi đỏ răng trắng xuất hiện ở cửa, rồi đột nhiên đưa hai tay lên che mắt lại, rồi hét lên: "A! Cậu không mặc quần áo! Ở truồng luôn kìa… Mắc cỡ quá… Lêu lêu lêu…"

"Ớ!" Tăng Ly bị tiếng hét của Ngữ Điền làm cho giật mình, anh ta vội chụp lấy quần áo để che mình lại. Anh ta nhớ đã đóng cửa rồi mà ta? Trời ơi, sao lại chưa đóng cửa chứ?

Bị Ngữ Điền la hét, Dương Dương cũng thức dậy. Cô vội đắp kín chăn lại, không dám ra ngoài. Cô đã bị con trai nhìn thấy rồi, hơn nữa, hơn nữa lại cùng với anh Ly.

"Ngữ Điền! Con mau ra ngoài đi ra! Chờ cậu mặc quần áo xong rồi đưa con đi chơi!" Sau một lúc ngượng ngùng thì Tăng Ly lập tức lấy lại tiếng cười khanh khách, không ngờ lần đầu tiên sau khi anh ta và Dương Dương làm hòa lại bị con trai nhìn thấy.

Ngữ Điền lấy tay xuống khỏi mắt, cười hà hà rồi nói: "Con vào báo với cậu, ba và mẹ con đến rồi, ba mẹ gọi cậu mợ xuống dưới nhà đó! Con xuống dưới trước đây!"

Ngữ Điền đóng cửa lại giúp họ. Tăng Ly nhìn đồng hồ, đã 10 giờ trưa rồi, không ngờ anh ta và Dương Dương lại ngủ một giấc lâu đến vậy.

"Tại anh hết đó! Hại em không còn mặt mũi gặp ai!" Dương Dương trốn trong chăn rồi khẽ hét lên, làm cho Tăng Ly phải cười phá lên. Tâm trạng của anh ta rất vui.

Trong phòng khách nhà họ Tăng.

Tần Trọng Hàn đưa Hà Hà và Thịnh Thịnh đến nói với Ngữ Điền, cậu bé là con của Tăng Ly và Dương Dương. Cả nhà ba người ngồi trong phòng khách. Tăng Phong Việt lần đầu tiên chính thức gặp cháu gái mình – Hà Hà, cũng lần đầu tiên gặp Thịnh Thịnh.

206. Chương 206

"Này! Cháu ngoan à, cháu sẽ sớm có thêm một đứa em trai hoặc em gái nữa đó! Tổ tiên phù hộ!" Bà Tăng phấn khởi hẳn lên, cảm thấy rất an ủi. Mấy hôm nay thấy Ly và Dương Dương đã gần gũi nhau hơn, cuối cùng hôm nay cũng đã có tiến triển, khỏi phải nói trong lòng bà vui đến dường nào.

Ngữ Điền vừa nhìn thấy Tần Trọng Hàn và Hà Hà thì ngay lập tức chạy đến trước mặt họ, ngọt ngào gọi: "Mẹ, ba…"

"Ngữ Điền!" Tiêu Hà Hà ôm lấy Ngữ Điền, liếc nhìn sang Tần Trọng Hàn, anh ta cũng không ngờ Ngữ Điền lại dựa dẫm vào mình và Hà Hà như vậy. Nhưng vẫn phải nói cho cậu bé biết sự thật, hy vọng với nhiều tình yêu hơn sẽ giúp cậu chấp nhận sự thật này, mà không bị tổn thương.

Khi bà Tăng nhìn thấy cháu nội mình quý mến Hà Hà như vậy, khóe mắt bà bỗng đỏ lên. Cháu bà lớn lên bên cạnh Tần Trọng Hàn. Đều do họ sơ suất quá, nếu biết trước chuyện Dương Dương mang thai, có lẽ bây giờ họ đã có tới mấy đứa cháu rồi.

"Bác gái à, bác đừng buồn!" Tần Trọng Hàn hiểu tâm trạng của bà Tăng. "Hôm nay tụi con tới chính là để nói với Ngữ Điền về thân phận của nó, để mọi thứ trở về đúng chỗ, cũng để cho con có thêm tình thương! Bác yên tâm, con và Hà Hà sẵn sàng phối hợp với mọi người, giúp Ngữ Điền sớm thích ứng."

"Bác không biết phải cám ơn con thế nào, con đã nuôi dạy Ngữ Điền rất tốt…" Bà Tăng rớt nước mắt vì cảm xúc dâng trào, rồi quay lại trợn mắt nhìn Tăng Phong Việt. "Ông Tăng, tất cả đều tại ông cố chấp, nên mới hại tụi nhỏ chịu biết bao nhiêu khổ cực!"

“Bà à, tôi im miệng, tôi im miệng là được chứ gì? Từ nay về sau, tôi sẽ không can thiệp vào bất cứ chuyện gì nữa, vậy được chưa?” Tăng Phong Việt cũng rất hối hận.

Đang nói thì Tăng Ly đã thay quần áo xong và đi xuống. “Hàn, Hà Hà, hai người tới chơi hả?”

“Khi nào cậu mới sinh một em trai cho tụi con chơi chung vậy?” Thịnh Thịnh nói ra câu nào là làm mọi người giật mình câu đó!

Nhưng Tăng Ly lại cười ha hả. “Con à, con trai của cậu không phải là để cho con chơi đâu à. Con phải bảo vệ cho em, biết chưa?”

“Con cũng sẽ bảo vệ cho em!” Ngữ Điền cũng xung phong nhận việc.

“Vậy thì tuyệt vời quá! Có hai đứa hỗ trợ, xem ra cậu phải cố gắng rồi! Ba mẹ, hôm nay con và Dương Dương sẽ đi đăng ký kết hôn!”

“Ờ!” Mọi người đều bị sốc. Bà Tăng đột nhiên vỗ tay. “Tốt lắm! Tốt lắm! Đăng ký trước rồi làm đám cưới sau, mẹ chờ tổ chức đám cưới này ba mươi năm rồi đó!”

“Mẹ, con chỉ mới ba mươi tuổi thôi mà.”

“Khi con còn chưa ra đời thì mẹ đã mong chờ đến ngày cưới của con rồi!” Bà Tăng cười và nói. “Dương Dương đâu?”

“Mẹ, cô ấy ngại nên không xuống!” Tăng Ly lắc đầu với vẻ buồn cười. “Chắc là do mắc cỡ, vì đã bị con trai bắt gặp tại trận, da mặt cô ấy hơi mỏng!”

Tần Trọng Hàn quay lại nhìn Hà Hà, rồi vươn tay ra ôm lấy vai cô, vô cùng trìu mến. “Bà xã à, hay hôm nay chúng ta cũng đi đăng ký luôn đi!”

Tiêu Hà Hà vỗ nhẹ lên tay anh ta, mặt đỏ lên vì mắc cỡ. “Đừng phá nữa! Mau nói cho Ngữ Điền biết chuyện quan trọng đi!”

“Anh mặc kệ! Tóm lại hôm nay anh phải đi đăng ký!” Tần Trọng Hàn đã quyết định, sau đó đưa mắt nhìn sang Tăng Ly với vẻ nghiêm túc. “Ly à, mau kêu Dương Dương xuống đây. Hôm nay chúng ta phải giải quyết chuyện của Ngữ Điền!”

Tăng Ly cũng nhìn Tần Trọng Hàn với vẻ mặt nghiêm túc. “Được! Để tôi lên kêu cô ấy xuống!”

“Em xuống rồi đây!” Dương Dương cũng đã thay xong quần áo, chưa bước xuống cầu thang mà mặt cô đã

đỏ bừng lên.

Đột nhiên, tất cả mọi người đều nhìn về phía cô, làm cô sợ đến suýt nữa bước hụt chân. May mà Tăng Ly nhanh tay lẹ mắt, vươn tay ra và đỡ kịp cô. "Trời ơi, em cẩn thận chút được không?"

"…" Tăng Dương Dương lại càng xấu hổ hơn.

Tăng Ly ngây người ra khi nhìn thấy khuôn mặt đỏ bừng của cô, trong mắt đầy vẻ trìu mến, nhưng đang ở trước mặt mọi người nên đành phải nói bằng giọng trêu chọc. "Không ai cười em cả."

"Gì chứ!" Dương Dương suýt nữa cắn vào lưỡi mình. Cô hơi bối rối, liền vội vàng nói: "Em mà mắc cỡ hả? Hà Hà, anh Tần, anh chị tới chơi hả?"

Dương Dương nhanh chóng đi về phía Hà Hà.

"Dì đỏ mặt rồi kìa!" Ngữ Điền cười lên.

Dương Dương càng đỏ mặt hơn, ôm lấy Ngữ Điền, vùi mặt vào bầu ngực nhỏ nhắn của cậu. "Ngay cả con cũng cười dì hả?"

"Ngữ Điền à, Dương Dương không phải là dì của con đâu!" Tiêu Hà Hà hơi trầm ngâm, rồi nói với Ngữ Điền.

Tăng Phong Việt và bà Tăng, cả Tăng Ly đều đang nín thở. Dương Dương cũng bỏ qua vẻ nhút nhát và ngẩng đầu lên.

"Vậy là mợ hả mẹ?" Ngữ Điền ngước khuôn mặt ngây thơ lên và hỏi.

"Không phải luôn!" Tiêu Hà Hà lắc đầu.

Đôi mắt đen nhánh của Ngữ Điền nhìn chằm chằm vào Tiêu Hà Hà, rồi nhìn sang Dương Dương. Vẻ mặt ngoan ngoãn đó khiến mọi người cảm thấy đau lòng, thật sự rất lo nếu nói ra sự thật, liệu con có bị tổn thương hay không.

Ngữ Điền nhìn Tiêu Hà Hà rồi nhìn sang Tần Trọng Hàn với vẻ mặt bối rối, rồi nhìn sang Thịnh Thịnh. Thịnh Thịnh đi đến và nói. "Ngữ Điền, để anh nói với em vậy! Ý của mẹ là, dì đây mới là mẹ của em, cậu Ly là ba của em!"

"Vậy chẳng phải em sẽ có hai ba và hai mẹ à?"

“Là mẹ ruột, chính cậu Ly và dì Dương Dương đã sinh ra em, Ngữ Điền!” Thịnh Thịnh vỗ vai Ngữ Điền như một ông cụ non. “Em đừng có sợ ha! Cứ xem như mình có thêm ba và mẹ, có thêm ông bà nội. Ngữ Điền, em hạnh phúc thật đó! Chớp mắt em đã có thêm nhiều người thân rồi.”

Một chuyện nặng nề như vậy, một chuyện mà mọi người đều lo lắng, nhưng khi được nói ra từ miệng Thịnh Thịnh lại thật đơn giản.

Dương Dương ngước mặt lên nhìn Ngữ Điền, khóe mắt bỗng đỏ hoe.

“Mau gọi mẹ đi!” Thịnh Thịnh thúc giục. “Đây là mẹ của em!”

Ngữ Điền trợn to mắt, mọi người đều tưởng cậu bé đã bị hoảng sợ, nhưng không ngờ, chàng trai bé nhỏ đột nhiên cười phá lên với vẻ tự hào. “Vậy sau này con có thể đến sống ở hai nhà phải không? Mẹ ơi, có được vậy không?”

Cậu bé quay đầu lại nhìn Tiêu Hà Hà, và cô gật đầu. “Tất nhiên rồi! Nhưng Ngữ Điền à, đây mới là mẹ ruột của con!”

Cậu bé đi đến gần Dương Dương, nhìn cô, rồi cười đến híp mắt lại. “Dì cũng là mẹ của con hả?”

Dương Dương gật đầu với đôi mắt đẫm lệ.

Ngữ Điền lại nhìn sang Tăng Ly. “Cậu là ba của con hả?”

Tim của Tăng Ly đã sắp nhảy ra ngoài. “Phải, con trai, ba là ba của con!”

“Oh yeah! Thật tuyệt vời! Vậy sau này ba có thể ráp đồ chơi giùm con rồi phải không? Dù con chơi hư, nhưng chỉ cần đến tìm ba, ba sẽ không thấy phiền?” Ngữ Điền không hề cảm thấy không vui, ngược lại còn hỏi với vẻ rất mong chờ.

“Phải!” Tăng Ly hứa.

“Vậy thì tuyệt quá! Ba ơi, chúng ta lên phòng ráp robot đi!” Ngữ Điền nói rồi cầm lấy tay Tăng Ly, định đi lên lầu.

“Ngữ Điền à, còn mẹ nữa kìa con!” Tiêu Hà Hà nhắc nhở.

Ngữ Điền lại quay đầu lại, nhìn thấy Dương Dương. Lúc này cô đang bụm miệng lại và nhìn vào Ngữ Điền với vẻ thương tiếc. Cậu bé đi đến trước mặt Dương Dương, rồi khẽ nói: “Mẹ ơi…”

Dương Dương nước mắt đầm đìa, khoảnh khắc mà Ngữ Điền gọi cô là mẹ khiến cô muốn khóc. Hạnh phúc này, với cô, chưa bao giờ có được. Trước đây, cô càng không dám mong chờ. Bây giờ, nó lại đến quá nhanh, nhanh đến mức khiến cô không biết phải làm gì.

Cô vội vàng cúi đầu xuống, đôi mắt đỏ hoe. Ngữ Điền đi đến, giúp cô lau nước mắt. "Mẹ ơi, sao mẹ lại khóc rồi?"

"Để anh đi ráp robot với em, Ngữ Điền!" Thịnh Thịnh nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cậu. "Để hai ba và hai mẹ đi đăng ký kết hôn, chúng ta chơi với nhau được không?"

"Vậy sau này em sẽ sống ở đâu?"

"Cháu ngoan à, tất nhiên con sẽ sống ở nhà ông bà nội rồi, để bà nội nấu nhiều món ngon cho con ăn!" Bà Tăng cũng rất vui.

Hà Hà bỗng nhớ ra là còn hai bác. "Ngữ Điền à, đây là ông bà nội của con. Con ngoan, mau chào ông bà đi!"

Ngữ Điền đi đến trước mặt bà Tăng và gọi: "Bà nội!"

Tăng Phong Việt cũng không thể chờ được nữa, liền đi đến gần. Ngữ Điền nhìn thấy ông ta thì cười hì hì rồi ôm lấy cổ ông nội. "Ông nội ơi, sau này ông sẽ kể chuyện cho con nghe chứ?'

207. Chương 207

Hai người phụ nữ đã ném ném hai người đàn ông đẹp trai cực phẩm ở lại phòng đăng ký kết hôn, rồi quay người ung dung rời đi, còn cảnh cáo không được đi theo họ, nếu không họ sẽ bỏ trốn vào buổi lễ kết hôn sau đó.

Làm vậy mà được à?

"Ôi trời ơi! Gan của họ càng ngày càng lớn thì phải!" Tăng Ly lên tiếng oán than. "Hoàn toàn không coi chúng ta ra gì cả! Rốt cuộc ai mới là chủ gia đình đây? Sau này có cần cho tên họ đứng trước trong sổ hộ khẩu không trời?"

Tần Trọng Hàn nhún vai. "Ai biểu cậu kết hôn! Đã nói hôn nhân là nấm mồ. Cậu hối hận rồi hả? Tôi sẽ cho Hà Hà đứng tên trước tôi, tôi sẵn lòng để cho cô ấy làm chủ gia đình."

"Không!" Tăng Ly lắc đầu với vẻ kiên quyết. "Tôi thấy anh hối hận rồi thì có! Hứ! Làm chủ gia đình thì

làm chủ gia đình, tôi không sợ đâu."

"Làm gì có chuyện đó?" Tần Trọng Hàn cười một cách ngớ ngẩn. "Cả đời tôi cũng sẽ không hối hận!"

"Tôi cũng vậy!" Tăng Ly than vãn.

"Tổ chức đám cưới chung, cậu thấy sao?"

"Được đó, sau này chúng ta sẽ cùng kỷ niệm ngày cưới. Người khác thì kỷ niệm riêng hai người, còn chúng ta sẽ kỷ niệm cùng nhau rồi mới trải qua thế giới của hai người. Có ý nghĩa lắm!" Tăng Ly lại vui vẻ trở lại.

Tiêu Hà Hà và Dương Dương bắt taxi và chuẩn bị đến nhà Cung Luyến Nhi, lúc này lại nhận được điện thoại của Mao Chi Ngôn. "Là Mao Chi Ngôn gọi. Làm sao bây giờ? Tại sao anh ta lại gọi cho chị?"

"Chị cứ nghe đi!" Dương Dương nói.

"Ừm!" Tiêu Hà Hà nhấn nút trả lời. "Alo!"

"Cô Tiêu à, tôi sắp rời khỏi đây, tôi muốn nói lời xin lỗi với cô!" Mao Chi Ngôn nói ở đầu bên kia điện thoại: "Tất cả mọi chuyện đều vì tôi và Lam Tịnh. Tôi biết một câu xin lỗi không thể bày tỏ sự áy náy của tôi, tôi cũng không còn mặt mũi nào đến gặp mọi người, nhưng tôi chỉ muốn nói xin lỗi!"

"Nhưng anh định đi đâu?" Tiêu Hà Hà nhất thời không biết phải làm gì, mặc dù cô rất oán hận con người này, nhưng dù gì cũng đã tìm được con, nên có một số thứ cũng phải buộc bản thân mình mở lòng ra. Cô luôn tử tế như vậy, lúc nào cũng nghĩ cho người khác.

Mao Chi Ngôn thở dài. "Cô Tiêu à, cô nên hận tôi mới phải. Cô thực sự quá tử tế! Một lần nữa xin lỗi cô!"

"…" Hà Hà không nói nên lời.

Đầu bên kia đã gác máy.

"Anh ta nói gì?" Dương Dương hỏi.

"Anh ta nói xin lỗi, sau nó nói sẽ ra đi!" Tiêu Hà Hà thở dài. "Anh ta đã nhận ra bản thân đã sai, vậy chúng ta có thể yên tâm rồi!"

Dương Dương im lặng, cô đã bị Mao Chi Ngôn và Mạc Lam Tịnh hại đến mức khốn khổ, không thể tha

thứ cho họ được. “Thôi bỏ đi, đừng nhắc tới anh ta nữa, anh ta muốn đi thì cứ đi, đi cho khuất mắt thì tốt hơn!”

“A! Tuyết rơi rồi kìa!” Tiêu Hà Hà quay đầu và nhìn ra ngoài cửa sổ, đột nhiên nhận ra những bông hoa tuyết đang bay đầy trời. “Trận tuyết đầu tiên của năm nay đó!”

“Kỷ niệm ngày cưới của chúng ta nữa!” Dương Dương cũng hào hứng kêu lên. “Chị Hà Hà, chị nghĩ chúng ta có được bội thu không? Sẽ gặt hái được tình yêu không?”

“Có chứ! Chỉ cần trong tim có tình yêu, chúng ta nhất định sẽ hạnh phúc!” Tiêu Hà Hà vững tin vào điều này.

“Em cứ cảm thấy mọi chuyện giống như một giấc mơ!”

Chiếc xe đã chạy đến trước nhà họ Cung, bầu trời đang bay đầy hoa tuyết, trên mặt đất cũng được bao phủ bởi một lớp tuyết trắng xóa.

Cung Luyến Nhi đang đứng trên ban công ngắm tuyết, đột nhiên nhìn thấy Hà Hà và Dương Dương cùng đến, nhất thời vui mừng đến thét lên. “A! Mig ơi, Hà Hà và Dương Dương đến chơi kìa!”

Cô là người đầu tiên vội vã lao ra ngoài, nhìn thấy Tiêu Hà Hà và Dương Dương liền ôm chầm lấy từng người. “A! Sao hai chị lại đến đây? Mà còn đến cùng lúc nữa chứ, em vui quá!”

Cung Luyến Nhi vui như trẩy hội. Sau khi chắc chắn đứa bé không sao thì cô liền được xuất viện, nhưng vì đã bị Mễ Kiệt biết chuyện cô có thai, nên sau đó cô đã bị cấm túc.

Mễ Kiệt đã ra tối hậu thư, sẽ kết hôn với cô, không cho cô đi ra ngoài, bây giờ Mễ Kiệt đang giúp cô quản lý công ty. Còn ông bà Mễ thì thay nhau ra mặt, vận động cô mau mau kết hôn với Mễ Kiệt, nhưng cô vẫn chưa đồng ý. Cô biết Mễ Kiệt không yêu mình, chỉ vì con nên mới muốn kết hôn với cô, vậy thì cô sẽ tủi thân lắm, cô không muốn sống như vậy.

“Em bị cấm túc rồi hả?” Dương Dương vừa ghen tỵ và đồng cảm. “Nhớ hồi trước khi chị và chị Hà Hà mang thai, ai cũng phải sống những ngày khó khăn cả. Em thực sự hạnh phúc hơn tụi chị nhiều, đúng không chị Hà Hà?”

Tiêu Hà Hà mỉm cười và gật đầu. “Phải đó, nghĩ đến thì thấy em ấy thật hạnh phúc, thật sự rất ghen tị. Lúc đó, hình như chị phải đi làm thêm nữa đó, may mà con vẫn được sinh ra bình an, lại rất khỏe mạnh!”

“Phải, em chưa bao giờ phải chịu khổ cả!” Cung Luyến Nhi cười hì hì và nói. Nghĩ đến việc họ phải chịu khổ, Cung Luyến Nhi nói với giọng bất bình: “Lần sau, khi hai chị có thai nữa, thì nhất định phải kêu mấy người đàn ông đó làm trâu làm ngựa để hầu hạ cho hai chị!”

“Đúng! Nhất định phải vậy, nhất định phải kêu họ hầu hạ chúng ta!” Dương Dương cũng vui vẻ lên.

“Được rồi, cô hai của tôi ơi, em đừng chạy nhảy lung tung, coi chừng con chứ!” Mig bưng dĩa trái cây bước ra khỏi bếp, rồi ngay lập tức kìm chế Cung Luyến Nhi đang nhảy tưng tưng. Cô phụng lệnh của ba mẹ đến đây để chăm sóc cho Cung Luyến Nhi. “Con có một người mẹ thích chạy nhảy như em, đúng là tội nghiệp. Em phải cẩn thận, biết chưa?”

“Phải ha, phải cẩn thận!” Luyến Nhi ngay lập tức ngồi xuống trên ghế sofa một cách cẩn thận. “Mọi người cũng ngồi đi. Em sắp buồn chết rồi nè, bác sĩ nói chỉ cần em cẩn thận một tí thì sẽ không sao. Nhưng sắp đến tết rồi, em muốn đi du lịch quá!”

“Em đừng đi đâu hết thì tốt hơn! Nhiệm vụ của em bây giờ là yên tâm dưỡng thai!” Mig ngắt lời cô. “Nếu em không muốn con xảy ra chuyện, thì hãy ngoan ngoãn đi!”

“Nhưng en vẫn muốn đi chơi!” Cung Luyến Nhi rất tủi thân. “Không lẽ trong bảy tháng tới, em đều phải sống như vậy sao?”

“Sinh con xong lại càng không được đi lung tung, còn phải chăm sóc con cái nữa chứ!” Tăng Dương Dương trực tiếp phá vỡ hy vọng của Cung Luyến Nhi. “Em đó, còn phải bị cấm túc hơn một năm nữa, ít nhất là một năm! Chị Hà Hà, chúng ta đưa Thịnh Thịnh và Ngữ Điền đi du lịch đi, chị thấy sao? Chỉ bốn người chúng ta thôi, không dẫn theo đàn ông!”

“Bốn người chúng ta đi thì có an toàn không?” Tiêu Hà Hà hơi ngây người ra, nhưng cũng đã bị khơi dậy sự hứng thú.

“Chị cũng đi nữa! Chị tham gia, chị sẽ bảo vệ cho mọi người!” Mig cũng phấn khởi theo. “Hay chúng ta đi chung đi! Phải rồi, Hà Hà à, hay…, hay gọi theo con nuôi của ba em, Đỗ Cảnh đó, đi theo bảo vệ tất cả chúng ta, em thấy sao?”

“Không được, mọi người vô lương tâm quá vậy, phải chờ em đi cùng chứ!” Cung Luyến Nhi kêu lên.

“Chờ em sinh con rồi thì chúng ta lại đi! Mặc kệ, chị phải thư giãn trước đã. Đi Hàn Quốc hay Nhật đều được, chị muốn đi chơi!” Dương Dương cổ vũ.

Tiêu Hà Hà nhìn Mig, rồi đột nhiên hét lên. “Mig, chắc không phải chị có ý với Đỗ Cảnh đó chứ? Vậy được, tụi em sẽ tạo cơ hội cho chị. Ừm! Đỗ Cảnh được lắm. Mig à, chị cũng nên tìm chốn đi về rồi!”

“Cái gì chứ? Chị làm gì có ý gì với Đỗ Cảnh? Thôi, không cho anh ta đi nữa!” Mig đỏ mặt.

“Ha! Không có thì sao chị lại đỏ mặt?” Dương Dương nói đùa.

Vào lúc này, điện thoại của nhà họ Cung vang lên, Cung Luyến Nhi với tay ra và trả lời. "Alo! Ồ, anh Tần hả? Có chuyện gì? Chị Hà Hà và Dương Dương đều đang ở nhà em. Được, em biết rồi. Ở nhà em thì có gì mà không yên tâm? Đúng thật là! Em đâu phải đàn ông. Anh yên tâm đi, em không ăn thịt họ đâu…"

Cung Luyến Nhi đặt điện thoại xuống và thở dài. "Từ khi nào mà những anh chàng trăng hoa như Tần Trọng Hàn và Tăng Ly đã trở thành nô lệ của vợ vậy cà? Mới không nhìn thấy vợ có một lúc mà đã vô cùng nhớ nhung. Các chị à, người đàn ông của các chị đang ở bên ngoài đó, có muốn gọi họ vào đây không?"

Tiêu Hà Hà và Tăng Dương Dương cùng lúc giật mình, rồi họ lần lượt nhìn ra bên ngoài một cách vô thức. Bên ngoài cửa sổ tuyết đang rơi đầy, đã mịt mù đầy sương.

"Họ có nói rằng họ đang ở bên ngoài hả?" Tiêu Hà Hà hơi lo lắng. Nếu đúng vậy thì, chút nữa lỡ tuyết rơi nhiều quá, chạy xe về sẽ không an toàn. Nghĩ vậy, cô liền sốt ruột hẳn lên.

Dương Dương thì bĩu môi. "Từ khi nào mà em cũng trở thành một người phụ nữ được quan tâm rồi?"

Trong giọng nói có một chút oán giận, có lẽ vì cô đơn quá lâu, không ai quan tâm quá lâu, khiến cô không thể không sinh ra oán giận. "Tâm trạng đang vui mà bị phá hỏng rồi!"

"Mấy người phụ nữ tụi em hả, đang ở trong phước thì không biết hưởng. Còn người cô độc như chị đây, muốn làm cho người ta nhớ nhung cũng không thể nè! Được rồi, được rồi! Hôm nay tuyết rơi nhiều, mấy đứa hãy về nhà, ôm người đàn ông của mình để sưởi ấm đi!" Mig lắc đầu với vẻ rất ngưỡng mộ và rất ghen tị.

"Mau tìm cho Mig một người đàn ông, để chị ấy cũng được sưởi ấm!" Tăng Dương Dương đề xuất.

"Đỗ Cảnh đi! Cứ quyết định vậy đi ha!" Tiêu Hà Hà cũng hùa theo.

"Này! Không được đùa với chị!" Mặt của Mig bỗng đỏ bừng lên.

"Mau vào trong đi, ngoài trời lạnh lắm!" Vào lúc này, giọng của Mễ Kiệt vang lên ngoài cửa, và theo sau anh ta là hai người đàn ông cũng cao to không kém.

"Ai cho anh vào đây?" Cung Luyến Nhi vừa nhìn thấy Mễ Kiệt thì liền xụ mặt xuống, rồi nhìn thấy Tần Trọng Hàn và Tăng Ly thì lập tức mỉm cười: "Anh Tần, anh Tăng, hai anh cũng đến chơi hả? Chào mừng, chào mừng!"

Chỉ riêng với Mễ Kiệt, Cung Luyến Nhi vẫn giữ vẻ mặt thờ ơ như thể không quen biết anh ta.

"Thật mất hứng!" Dương Dương lắc đầu. "Thôi bỏ đi, chị về trước đây, bữa khác lại tụ họp."

"Chị cũng đi đây!" Tiêu Hà Hà đi theo Tăng Dương Dương. Cả hai người họ đều không chào hỏi Tần Trọng Hàn và Tăng Ly, mà chỉ đi thẳng ra ngoài.

"Đúng là tức chết đi được! Chúng ta vừa mới ngồi xuống chưa ấm mông, hai người họ liền tìm tới!" Dương Dương tức giận nói, rồi kéo Tiêu Hà Hà qua và thì thầm bên tai cô: "Chị Hà Hà, hay chúng ta bỏ trốn một lần đi?"

Tiêu Hà Hà quay đầu lại, nhìn thấy Tần Trọng Hàn và Tăng Ly cũng đã đuổi theo ra ngoài. "Họ đến rồi kìa, chúng ta trốn đi đâu đây?"

"Em sẽ gọi điện liên lạc với chị, chị cứ suy nghĩ đi. Tuyết rơi nhiều quá, em về nhà đã, em nhớ Ngữ Điền rồi!" Dương Dương lạnh đến nỗi chà xát hai tay vào nhau.

"Được rồi, chúng ta sẽ liên lạc qua điện thoại!" Hà Hà cũng cảm thấy rất lạnh!

Hai người đàn ông đuổi đến cùng một lúc, mỗi người đều ôm lấy người phụ nữ của mình, nắm chặt bàn tay nhỏ nhắn của họ để sưởi ấm cho họ. "Bà xã à, chúng ta về nhà thôi!"

Trong nhà.

"Mig, em lên lầu trước đây. Bác sĩ nói em phải giữ tâm trạng vui vẻ, em không muốn bị ai đó ảnh hưởng. Hôm nay tuyết rơi, em đi ngủ trước đây, ngủ sớm dậy sớm mới sinh được một em bé có quy luật sinh học rõ ràng!" Cung Luyến Nhi cố tình không nhìn Mễ Kiệt, đứng dậy và đi thẳng lên lầu.

"Anh hai chị đến rồi, vậy chị đi trước đây, không làm phiền hai người nữa!" Mig cầm áo khoác và đi ra ngoài.

"Chị đừng đi mà!" Cung Luyến Nhi có chút căng thẳng. Cô không muốn ở riêng với Mễ Kiệt, nhưng Mig đã đi rồi. "Đúng thật là, bạn bè kiểu gì vậy?"

208. Chương 208

"Luyến Nhi à, chúng ta đừng nhắc đến cô ấy nữa!" Mễ Kiệt khẽ hét lên đầy giận dữ. Trong lúc lửa giận sục sôi, anh ta vội giơ tay ra kéo tay cô lại, giật mạnh một cái để kéo cô vào lòng mình. Cúi người xuống, một nụ hôn thô lỗ lập tức bịt chặt môi cô. Người phụ nữ chết tiệt này, một ngày không chọc giận anh ta, cô sẽ không ngủ ngon à?

Môi cô rất mềm mại. Mễ Kiệt không thể kiềm chế được cảm xúc đang dâng trào, ngón trỏ thon dài vuốt ve bờ lưng nhỏ nhắn của Cung Luyến Nhi, ép sát cô vào lòng mình, siết chặt, dường như muốn nhét cô vào trong cơ thể anh ta, cứ mãi như vậy không bao giờ tách ra.

"Anh đã nếm trải rồi, có phải nên buông tay ra rồi không? Hy vọng đã không làm anh thất vọng!" Cung Luyến Nhi cố đè nén sự rung động trong lòng, nặn ra một nụ cười vô tư, thè lưỡi ra liếm môi đầy vẻ khiêu khích. Dưới ánh mắt tức giận của Mễ Kiệt, cô cao ngạo ngẩng đầu lên. "Nếu anh muốn được hầu ngủ thì cứ ra giá đi, em đây có tiền!"

"Luyến Nhi, em đừng như vậy!" Mễ Kiệt đau lòng khi nhìn vào vẻ mặt kiên cường của cô, và cả vẻ yếu đuối có thể bị phá vỡ bất kỳ lúc nào trên khuôn mặt kiêu ngạo đó. Anh ta lên tiếng đầy thương tiếc, một lần nữa kéo cô vào lòng mình, ôm cô thật chặt, để cô cảm nhận được sự tồn tại của anh ta, cảm nhận được tình yêu mà anh ta dành cho cô. "Làm vậy sẽ tổn thương em, cũng tổn thương anh. Đừng nói những lời làm tổn thương nhau như vậy. Em biết anh đã quyết định quên đi quá khứ, hãy cho anh một cơ hội!"

Nhưng cuối cùng anh vẫn không yêu em! Cung Luyến Nhi thầm than thở trong lòng, rồi nhẹ nhàng đẩy anh ta ra, và tiếp tục giả vờ. Cô sợ rằng nếu mình lơi lỏng một chút thì sẽ không kìm được nước mắt. "Được rồi, em phải lên lầu nghỉ ngơi! Anh không ra giá thì thôi vậy, em đây có thể tìm người khác. Trên đời này có thiếu gì đàn ông muốn làm ấm giường cho em, đâu phải mỗi mình anh! Anh đ đi, em không thích loại đàn ông luôn tự cho mình là đúng như anh, cũng không thích những kẻ đàn ông một dạ hai lòng!"

"Luyến Nhi! Em đừng như vậy. Hôm nay có tuyết rơi, anh cố tình về sớm để cùng em ngắm tuyết. Chúng ta đến phòng kính ngắm tuyết đi! Em đừng kích động, cẩn thận cho con!" Mễ Kiệt lên tiếng đầy xúc động, bàn tay to lớn áp đầu cô vào ngực mình, để cô nghe thấy nhịp tim của anh ta, nó đang đập nhanh vì cô.

Nghẹn ngào cắn chặt môi mình, cho đến khi mùi máu tanh chảy vào giữa kẽ răng, nỗi đau buồn trong mắt cô từ từ lắng xuống, hóa thành nỗi đau thương như đã chết. "Trong tim anh, con quan trọng hơn em phải không? Anh yên tâm, em sẽ sinh con ra, anh không cần phải giả vờ tốt bụng nữa, em không cần anh giúp em dưỡng thai!"

Cung Luyến Nhi từ từ rút khỏi vòng tay của Mễ Kiệt, đứng thẳng lên và đi về phía cầu thang. Trong khoảnh khắc lướt ngang qua vai nhau đó, một giọt nước mắt rơi xuống, chua chát trong tim, rất lâu mà cũng không thể tan đi được.

Người chua xót đâu phải chỉ có mình Cung Luyến Nhi, Mễ Kiệt cũng chua xót lắm chứ!

"Luyến Nhi!" Mễ Kiệt hét lên buồn bã.

"Anh đi đi!" Cung Luyến Nhi cắn răng và nói.

Cô đi lên lầu. Lặng lẽ nhìn theo bóng lưng ngày càng xa, Mễ Kiệt chán nản, nhưng nghĩ lại những gì cô vừa nói, anh ta càng thấy hậm hực hơn.

Rồi quay lại nhìn tuyết rơi bên ngoài, lo rằng tối nay cô ngủ sẽ bị lạnh, nên anh ta đã muối mặt mà đi lên cầu thang.

Sau khi lên lầu, cả người Cung Luyến Nhi không còn chút sức lực nào. Cô ngồi bệt xuống sàn nhà, không

biết mình đang khó chịu chuyện gì, chỉ cảm thấy mình rất thiệt thòi, rất rất thiệt thòi. Tại sao tình yêu của người khác đều đến từ hai phía, còn cô lại chỉ có thể hát một mình?

Khi Mễ Kiệt mở cửa ra, đầu của cô đang vùi vào trong chăn, người thì ngồi trên sàn nhà, trông rất đáng thương, giống như một con mèo con vô gia cư.

Nghe thấy tiếng động, cô liền quay đầu lại, rồi nhíu mày. "Anh vào đây làm gì?"

Mễ Kiệt nhìn cô với đôi mắt sâu thẳm, giọng anh ta không còn vẻ đau buồn và giận dữ như vừa rồi, nói như đang thương lượng. "Chúng ta nói chuyện đi! Dưới đất lạnh lắm, em đứng lên đi!"

Không chờ Cung Luyến Nhi có phản ứng, anh ta đã vội vã bước tới, bồng cô lên và đặt lên giường, lúc này mới nhận ra tay cô đang rất lạnh.

"Em tự làm được!" Đâu phải cô không tự đi lại được, cô không cần sự giúp đỡ của anh ta.

Anh ta không nói gì, chỉ đắp chăn lại cho cô, để cô dựa vào đầu giường, đặt một cái gối sau lưng. Rồi anh ta lặng lẽ nhìn cô, vẫn không nói gì.

Đột nhiên, bầu không khí trở nên hơi kỳ lạ.

Tích tóc, tích tóc… Thời gian đang lặng lẽ trôi qua. Cung Luyến Nhi mím chặt môi, cũng không nói gì. Môi cô vừa mới bị cắn rách, nên hơi sưng đỏ.

Mễ Kiệt thương xót khi nhìn khuôn mặt nhỏ bướng bỉnh của cô, đôi lông mày lưỡi mác hơi nhíu lại, điềm tĩnh hỏi: "Em định cứ tiếp tục gây sự với anh như vậy hoài hay sao? Lúc trước không phải em nói không quan tâm anh yêu ai, chỉ cần em được ở bên anh thôi à?"

Cung Luyến Nhi im lặng một hồi lâu, sau đó khẽ nói. "Lúc trước ba em còn sống, dì Mai còn sống, em vẫn là cục cưng của họ. Bây giờ em không còn là gì cả, tất nhiên em muốn tìm một người đàn ông yêu em. Tại sao em phải bắt mình chịu thiệt thòi cả đời, chịu vất vả cả đời chứ?"

"Em nói đi! Bao nhiêu tiền?" Mễ Kiệt nhìn vào vẻ mặt của cô, biết rằng càng trò chuyện nhã nhặn với cô, thì cô sẽ càng rối rắm, nên anh ta tiếp tục hỏi: "Tối nay anh sẽ hầu hạ em, em có thể trả bao nhiêu?"

Anh ta vì cô, mà sẵn sàng làm trai bao cho cô.

Cung Luyến Nhi hơi ngạc nhiên, cắn chặt môi và im lặng. Sao anh ta lại tự muốn làm trai bao? Cô chỉ nhất thời tức giận và tủi thân nên mới nói vậy, sao anh ta lại tự ví mình như thế?

"Chẳng phải nói sẽ hầu cho em ngủ hay sao? Được thôi, anh nhận lời. Nói đi, em có thể trả bao nhiêu?" Giọng của Mễ Kiệt rất nhỏ, còn hơi khàn khàn. "Không phải muốn anh hầu em ngủ à?"

Những giọt nước mắt của Cung Luyến Nhi đột nhiên rơi xuống, làm mờ cả hai mắt.

"Anh sẵn lòng làm trai bao cho một mình em, chỉ một người duy nhất suốt cuộc đời. Luyến Nhi à, anh chỉ muốn nói với em, sáu năm qua, anh giữ mình trong sạch, không có bất kỳ thói xấu nào, không làm chuyện đó với phụ nữ, ngoại trừ em. Nếu em cảm thấy cần phải xem anh là trai bao, chỉ cần em vui, anh sẵn sàng làm trai bao của em." Giọng của anh ta hơi tự ti.

Tim của Cung Luyến Nhi chợt thắt lại, còn anh ta thì bị bao quanh bởi vô số cảm xúc. "Chỉ cần em vui, chỉ cần em cảm thấy làm vậy mới sẽ làm cho tâm trạng em tốt hơn, thì anh sẵn lòng!"

Cung Luyến Nhi nghiến chặt răng, cố gượng để không cho nước mắt rơi xuống, nhưng trong tim đã nhói đau.

Mễ Kiệt vươn tay ra nhưng không biết làm sao để ôm lấy cô. Hai tay anh ta cuối cùng đã chạm vào người cô, rồi không thể kìm chế nỗi thương xót, như thể muốn nhét cô vào trong cơ thể mình, không còn giận dỗi, rồi nói một cách yếu ớt. "Cô gái ngớ ngẩn, rõ ràng em yêu anh, rõ ràng không thể rời xa anh, tại sao em còn giày vò bản thân mình? Không phải anh đã nói với em rằng anh thích em rồi sao? Nếu không thích, thì sao anh lại đụng đến em? Đúng là làm bậy sau khi uống say, nhưng vẫn là không thể kìm nén được tình cảm, say rượu chẳng qua chỉ là một cái cớ. Sáu năm giữ mình không đụng đến phụ nữ, chỉ đụng đến một mình em… Bởi vì em là em, em có hiểu không?"

Cung Luyến Nhi cố nuốt nước mắt vào trong, không cho phép mình khóc, nhưng cơ thể run rẩy và tiếng nấc nghẹn ngào đã làm lộ ra nỗi buồn của cô, sự ngạc nhiên bất ngờ của cô, và cả lòng tự trọng và kiêu hãnh khiêm nhường của cô.

"Em không cần anh thương hại em! Em không cần anh đồng cảm với em! Anh không cần an ủi em đâu, bây giờ con rất khỏe, em không cần sự an ủi của anh." Cung Luyến Nhi thì thầm một cách đau khổ, cố sức đẩy anh ta ra xa.

Nhưng bàn tay to lớn của Mễ Kiệt đã giữ chặt đầu cô lại, để cô dựa vào mình. Anh ta nói vào tai cô: "Nghe này! Anh không thương hại em, cũng không đồng cảm với em, càng không phải vì con nên mới an ủi em. Anh chỉ cần em, chỉ cần em, vậy thôi!"

Anh ta hôn lên trán cô. Trong lúc hoảng hốt, cô nghe thấy anh ta nói rất nhẹ nhàng: "Anh thực sự muốn bắt đầu một cuộc sống mới. Sáu năm chờ đợi là một thói quen, và thói quen đó cần thời gian để bỏ. Anh chỉ muốn bắt đầu một cuộc sống mới. Quá khứ, anh không thể xóa bỏ, nhưng anh thực sự đã mở lòng, tin hay không thì tùy em. Anh chỉ cần em, không phải vì em đang mang thai, không phải vì em có gia tài kết sù, cũng không phải vì anh muốn tìm một người thay thế. Trên đời này, Cung Luyến Nhi, chỉ là duy nhất. Bây giờ người duy nhất này, đang ở trong vòng tay của anh."

Cuối cùng, cuối cùng cũng không thể kìn nén được nữa, Cung Luyến Nhi đã khóc thật to.

Cô tóm chặt lấy áo của Mễ Kiệt và khóc như một đứa trẻ, giống như lần ở trong bệnh viện, cô đã tìm thấy được chỗ dựa. Nhưng anh ta không muốn lại giống như lần trước, khóc đã rồi cô lại đẩy mình ra xa.

"Không được khóc nữa!" Anh ta khẽ ra lệnh.

Và ngược lại, cô càng khóc to hơn.

"Không được khóc nữa, em nghe thấy không? Không nghe lời thì anh sẽ trừng phạt em đó!" Anh ta nhỏ giọng đe dọa.

"Em muốn khóc. Em cứ khóc đó thì sao? Anh không can thiệp được đâu!" Cô khẽ hét lên với vẻ tủi thân. Khóc cũng không cho khóc, có còn muốn cho người ta sống nữa không đây?

Mễ Kiệt hết cách, chỉ nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lên, miệng mỉm cười đầy chua xót. Ánh mắt cô hơi hoảng loạn. Anh ta cười tươi hơn, rồi bỗng, anh ta cúi người xuống dùng môi ép chặt vào môi cô. Một nụ hôn ngang ngược rơi xuống, Luyến Nhi đờ đẫn, quên đi những giọt nước mắt, đón nhận sự xâm phạm đột ngột của anh ta.

Sau một lúc lâu, Mễ Kiệt mới buông cô ra, những ngón tay mảnh khảnh lướt qua đôi môi đỏ thắm. "Còn khóc nữa, anh sẽ trừng phạt em nữa!"

"Ai cho phép anh hôn em vậy?" Khuôn mặt trắng bệch của cô bỗng đỏ bừng, trong mắt vẫn đẫm lệ, đôi môi đỏ đến rung động lòng người.

Anh ta nhìn cô, nhận ra khi cô khóc vẫn rất dễ thương, đặc biệt là bộ dạng sướt mướt bây giờ lại càng rung động lòng người, vô cùng xinh đẹp.

"Ai biểu em cứ khóc suốt!" Mễ Kiệt bất giác cong môi lên, rút một tờ khăn giấy để lau nước mắt cho cô. "Được rồi, đừng khóc nữa. Em nhìn em khóc kìa, xấu xí chết đi được!"

"Ai biểu anh nhìn… Liên quan gì đến anh?" Cung Luyến Nhi nói một cách ngắt ngừng, giật lấy tờ khăn giấy rồi tự lau nước mắt.

"Khi em khóc cũng rất xinh đẹp!" Mễ Kiệt mỉm cười rạng rỡ hơn, và đôi mắt cũng sáng lên.

Cung Luyến Nhi hơi ngây người ra. Khóc mà đẹp gì?

Cô ngước mắt lên nhìn anh ta, và ánh mắt của anh ta rực lửa, trông rất đáng sợ. Cung Luyến Nhi đang trong trạng thái hỗn loạn, cô ngẩng lên nhìn anh ta, và đôi mắt lấp lánh cuối cùng cũng lấy lại vẻ bình thản. "Mặc kệ anh!"

Cô không dám nhìn anh ta khi anh ta đang nhìn mình như vậy, vì cô sợ. Tim cô đột nhiên nhảy thình thịch, nhịp tim đập rất nhanh.

"Tuy bộ dạng khi khóc của em rất đẹp, nhưng em đừng khóc nữa, vì em khóc thì anh sẽ đau lòng!" Anh ta mỉm cười rồi nâng cằm cô lên. "Hôm nay Trọng Hàn và Ly đã đi đăng ký rồi, ngày mai chúng ta cũng đi được không?"

"Họ đã kết hôn rồi hả?" Cung Luyến Nhi ngây ra.

Anh ta mỉm cười nhìn cô. "Hết giận rồi phải không?"

209. Chương 209

"Để anh đền bù cho em được không?" Anh ta không còn cách nào khác, thích một cô gái nhỏ hơn mình rất nhiều thì phải dỗ dành cô ấy, nhưng anh ta vẫn rất sẵn lòng, đúng là bị ma nhập rồi!

"Vậy em cũng phải yêu đương một lần cho biết, cùng với người khác! Em muốn công bằng. Tại sao cả đời em chỉ được thích một mình anh? Em muốn biến anh thành bến đỗ đã từng." Lý do của cô rất đường hoàng, và vô cùng đầy đủ.

"Em dám?" Mễ Kiệt rối lên khi nghe thấy điều này. Cô ấy còn muốn yêu đương với người khác? "Phụ nữ mang thai thì nên yên phận một chút, sớm ngày làm cô dâu, nếu không để bụng to ra thì mặc váy cưới sẽ không đẹp nữa đâu!"

"Ai nói muốn lấy anh chứ? Chị đây không thèm lấy chồng!"

"Em là chị của ai?"

"Chị của anh!"

"Con nhỏ này, em vẫn muốn bị trừng phạt tiếp có phải không?"

"Anh dám phạt em thì em sẽ khóc… Hu hu… Này, Mễ Kiệt… Đừng mà…" Tiếng hét của cô dần dần trở thành tiếng rên rĩ khe khẽ…

Ở nhà họ Tần.

Tần Trọng Hàn đã đậu xe xong, tuyết đã rơi một lớp rất dày.

Tần Trọng Hàn chở vợ con về nhà, vậy mà Ngữ Điền đã không đòi đi theo, có lẽ nhà họ Tăng đã cho cậu bé quá nhiều chú ý, khiến cậu bé thích ở lại đó. Và đây cũng là điều mà họ hy vọng, mọi người được trả về đúng chỗ của mình, đó là kết quả tốt nhất.

"Mẹ ơi, khi nào chúng ta mới đi gặp ông ngoại vậy?" Thịnh Thịnh nghĩ ra hình như mấy ngày rồi không gặp ông ngoại.

"Thịnh Thịnh nhớ ông ngoại rồi hả?" Tiêu Hà Hà nhìn vào khuôn mặt nhỏ nhắn của con trai, rồi ôm lấy cậu bé. "Vậy con gọi điện cho ông ngoại đi, chờ tuyết ngừng rơi, đường sá dễ đi đã, rồi chúng ta mới đi thăm ông ngoại!"

"Dạ!" Thịnh Thịnh gật đầu.

Tần Trọng Hàn quay lại nhìn con trai: "Con gọi ba đi! Gọi ba thì ngày mai sẽ chở con đi!"

"Không gọi!" Thịnh Thịnh lắc đầu.

"Vậy ba sẽ không chở con đi!" Tần Trọng Hàn đe dọa.

Thịnh Thịnh trợn tròn mắt, ngáp một cái thật dài, khuôn mặt nhỏ cau lại rồi ôm lấy Tiêu Hà Hà. "Mẹ ơi, tối nay con ngủ với mẹ được không? Ngữ Điền được ngủ chung với mợ Dương Dương, nên người ta cũng muốn ngủ chung với mẹ!"

"Được chứ, mẹ cũng sẽ ôm con ngủ!" Làm sao Tiêu Hà Hà nhẫn tâm không đáp ứng yêu cầu của con trai mình.

"Không được, đêm nay là đêm tân hôn của ba mẹ mà!" Tần Trọng Hàn từ chối thẳng thừng, anh ta đã biết trước suy nghĩ của con trai khi thằng quỷ nhỏ này trợn tròn mắt lên vừa nãy rồi.

"Mẹ..." Thịnh Thịnh lắc người làm nũng.

"Mẹ sẽ ngủ với Thịnh Thịnh!" Tiêu Hà Hà nắm tay con trai. "Chúng ta mau đi lên lầu thôi, ngoài này lạnh quá!"

Hai mẹ con tay trong tay đi ra khỏi gara. Tần Trọng Hàn trợn tròn mắt nhìn chằm chằm vào bóng lưng của hai người với vẻ kinh ngạc. Thịnh Thịnh quay đầu lại liếc nhìn anh ta, ý tứ đó rất rõ ràng: Dám đe dọa con, ba chết chắc rồi!

"Mẹ ơi, con tắm xong sẽ gọi điện cho ông ngoại!"

Tần Trọng Hàn đương nhiên cũng không chịu yếu thế, anh ta đuổi theo, bồng con trai lên và mở miệng như thể muốn lấy lòng. "Để ba bồng con, tắm cho con. Tối nay ba cũng ngủ với con luôn!"

Trong phòng tắm.

Tần Trọng Hàn đã xả đầy nước vào bồn tắm, rồi nhìn sang con trai vẫn đang đứng im một chỗ. "Mau lên nào, nước ấm rồi đó!"

"Chú có lấy lòng con cũng vô ích thôi, tối nay con muốn ngủ với mẹ!" Thịnh Thịnh liếc nhìn Tần Trọng Hàn, rồi lên tiếng lạnh lùng.

"Này! Con cố tình!" Tần Trọng Hàn không biết làm sao, có một đứa con trai thiên tài thực sự không phải chuyện tốt lành gì, mong rằng đứa sau sẽ không có tư chất cao như vậy, giống người bình thường là được rồi, nếu không anh ta sẽ chết chắc.

"Để con tự tắm!" Thịnh Thịnh bắt đầu cởi đồ.

"Để ba tắm cho con. Yên tâm đi, tối nay sẽ cho mẹ con ngủ với con!" Tần Trọng Hàn túm lấy cậu bé và bắt đầu cởi quần áo cho cậu. Đây là con trai của anh ta, bàn tay to lớn sờ lên da thịt của cậu bé, tận hưởng tình thân ấm áp. Mặc dù con trai cố tình chọc tức anh ta, nhưng trong lòng anh ta vẫn thấy rất vui, ai biểu đây là con trai của anh ta chứ?

"Chú tắm cho con, con cũng không gọi chú là ba đâu!" Giọng nói trẻ con lại vang lên lần nữa.

"Tại sao vậy?"

"Bởi vì chú đã hại mẹ chịu rất nhiều đau khổ, làm sao mà dễ dàng được làm ba của con chứ?" Lời Thịnh Thịnh nói làm Tần Trọng Hàn cảm thấy lương tâm tội lỗi. Phải, làm gì mà dễ dàng như vậy được?

Bên ngoài phòng tắm, Tiêu Hà Hà đang đứng bên cửa sổ ngắm nhìn tuyết rơi, bỗng không nhịn được cười. Cô không biết tại sao con trai lại không chịu gọi Tần Trọng Hàn là ba.

Cô lấy hai tờ chứng nhận kết hôn ra khỏi túi, cầm nó trong tay và nhìn ra bầu trời bên ngoài cửa sổ, trong lòng thầm nói: "Ba Nam Bắc ơi, mẹ ơi, em trai ơi, bây giờ con rất hạnh phúc! Mọi người ở trên trời có hạnh phúc không?"

Sau khi tắm và lau khô người, Tần Trọng Hàn bồng cậu bé ra ngoài. Thịnh Thịnh nhìn thấy Tiêu Hà Hà đang đứng bên cửa sổ, họ đã ra đến nơi mà mẹ cũng không cảm nhận được.

Thịnh Thịnh thì thầm vào tai Tần Trọng Hàn: "Chắc mẹ đang nhớ ông ngoại và cậu rồi, chú phải chịu trách nhiệm an ủi mẹ!"

“Mẹ con cần được ba an ủi riêng!” Tần Trọng Hàn thừa cơ nói: “Tối nay con tự ngủ một mình được không? Dù gì tối nay cũng là ngày ba mẹ nhận giấy đăng ký kết hôn mà, con có thể cho ba chút sỉ diện không? Con trai?”

“Chú nói mà không giữ lời!” Thịnh Thịnh bĩu môi. “Con đi gọi điện cho ông ngoại đã!”

“Mặc quần áo vào đã chứ!” Tần Trọng Hàn giúp con trai mình mặc quần áo.

Tiêu Hà Hà nghe thấy giọng nói mới hoàn hồn lại, quay lại thì nhìn thấy Tần Trọng Hàn đang mặc quần áo cho con trai, hình ảnh này khiến cô cảm thấy hạnh phúc. “Ngày mai có thể đắp người tuyết rồi, có vẻ như tuyết sẽ rơi cả đêm đó!”

“Mẹ ơi, ngày mai con sẽ đắp một người tuyết thật lớn để tặng mẹ!” Thịnh Thịnh kéo dây kéo của chiếc áo len lên. “Bây giờ con đi gọi điện thoại, cho mẹ và chú nửa tiếng ở riêng với nhau!”

“Này!” Tần Trọng Hàn và Tiêu Hà Hà nhìn nhau và mỉm cười, vẻ mặt của Tần Trọng Hàn có cả một chút thất vọng. “Thằng nhóc con, con chỉ bố thí có nửa tiếng thôi hả?”

“Nửa tiếng là đủ lắm rồi!” Thịnh Thịnh suy nghĩ như một ông cụ non, rồi nói: “Không muốn thì thôi!”

“Cám ơn con trai, ba rất cảm kích!”

“Chú không phải là ba của con!” Thịnh Thịnh trượt xuống khỏi giường với vẻ huênh hoang. “Tóm lại, con sẽ không nhận chú đâu!”

“Thằng nhóc, sao ba lại không phải là ba của con?”

“Ai biểu chú không nhận ra con sớm hơn!”

“Thằng quỷ nhỏ này, bây giờ con đang cố tình hành hạ thân già này đó hả?”

“Ông nội còn không nói mình già, vậy mà chú dám giả vờ già hả? Để con kêu ông nội đánh đít chú. Mẹ ơi, con đi đây, mẹ phải tự bảo vệ mình đó nha, đừng để kẻ dê xòm đến quá gần đó!” Thịnh Thịnh không quên dặn dò Tiêu Hà Hà.

“Này! Nó thực sự chỉ mới năm tuổi thôi hả?” Tần Trọng Hàn cảm thấy rất đau đầu. “Anh là kẻ dê xòm à?”

Tiêu Hà Hà nhún vai, rồi hỏi ngược lại: “Chẳng lẽ anh không phải sao?”

“Hà Hà…” Tần Trọng Hàn đi đến gần cô rồi đưa tay ra ôm chặt lấy cô từ phía sau, để cô có thể dựa vào lòng mình, rồi hà hơi thì thầm vào tai cô: “Anh thực sự là kẻ dê xòm hả?”

Nhìn vào bàn tay to lớn đang thắt quanh eo mình, Tiêu Hà Hà mỉm cười, rồi quay người lại và nhìn vào người đàn ông đẹp trai đang đứng trước mặt, ngón tay nhẹ nhàng lướt trên bờ ngực rắn chắc của anh ta, ép sát mặt vào tim anh ta. “Nếu anh không phải kẻ dê xòm, bây giờ anh đang làm gì vậy?”

“Này, bà xã!” Tần Trọng Hàn cau đôi chân mày lưỡi mác lại, đôi mắt sâu thẳm chớp chớp đầy vẻ dịu dàng. Hai tay siết chặt eo Hà Hà, kéo cô sát vào cơ thể rắn chắc của mình như không muốn để có một kẽ hở giữa họ. “Sau này anh chỉ dê xòm với em thôi!”

“Nếu anh dám rung động với người phụ nữ khác, e rằng con trai của anh cũng sẽ không đồng ý đâu. Em khuyên anh tốt nhất đừng chọc giận con, chọc giận em thì còn được, chứ chọc giận con thì e rằng sau này anh sẽ ăn đủ đó!”

“Anh đâu có dám!” Tần Trọng Hàn đã được một bài học rồi, thằng nhóc đó không phải cứng đầu bình thường, đến hôm nay mà vẫn không chịu gọi anh ta là ba.

“Tốt nhất là vậy!” Tiêu Hà Hà mỉm cười rất vui vẻ.

Tần Trọng Hàn ôm cô thật chặt. “Bà xã à, nửa tiếng cũng có thể làm rất nhiều thứ! Ví dụ như tạo ra một thiên thần…”

“Đúng là kẻ dê xòm!” Tiêu Hà Hà cảm nhận được phản ứng của cơ thể anh ta, cô đỏ mặt lên rồi bĩu môi. “Em không rảnh!”

“Không lẽ em muốn ngủ với con trai tối nay thật à?” Tần Trọng Hàn mỉm cười gian xảo, để bàn tay to lớn thỏa thích di chuyển trên lưng của Hà Hà, đôi mắt sâu thẳm đang tối dần, trong mắt đầy ý trêu chọc.

Tiêu Hà Hà lắc đầu dù vừa thích thú và vừa mắc cười. “Đúng là con vật chi biết suy nghĩ bằng nửa thân dưới!”

Cảm thấy cái đùi lớn của anh đang cọ xát không ngừng vào hai chân mình, thậm chí còn nhét vào giữa hai chân cô một cách quá đáng, làm Hà Hà lập tức đỏ bừng mặt lên.

“Bà xã, chúng ta về phòng đi!” Giọng nói cuốn hút của Tần Trọng Hàn rất thấp, rồi anh ta bồng Hà Hà lên, đá cửa ra và quay về căn phòng của mình ngay bên cạnh, đóng cửa và khóa lại. Một loạt hành động diễn ra rất liền mạch.

Chẳng mấy chốc, cả hai người cùng ngã xuống trên chiếc giường lớn bên cạnh. Tần Trọng Hàn nằm đè lên cơ thể mềm mại bên dưới, bàn tay to lớn càng tiến công mạnh bạo hơn.

Dưới sự trêu chọc của bàn tay to lớn của anh ta, Tiêu Hà Hà không kìm được tiếng rên rỉ, khuôn mặt xinh đẹp dần trở nên đỏ hồng.

"Bà xã..." Khẽ hét lên lần nữa, Tần Trọng Hàn nhanh chóng nhắm chính xác vào đôi môi đỏ của Hà Hà, nụ hôn hoang dại kèm theo rung động và phấn khích rơi xuống, một tay cởi phăng áo của cô ra, luồn thẳng vào trong áo lót của cô, vuốt ve làn da mịn màng đó.

"Rầm, rầm!" Tiếng đập vào cửa đột nhiên vang lên, tiếp theo đó là giọng nói non nớt kèm theo chút tự mãn của Thịnh Thịnh. "Mẹ ơi, ông ngoại nói sẽ đến đón chúng ta đi đó. Ông nói chưa kết hôn thì không được sinh thêm một đứa con riêng nữa đâu. Mẹ ơi, mẹ có nghe thấy không?"

"Này!" Tần Trọng Hàn nằm úp trên người Hà Hà với vẻ mặt thất vọng, vừa mới khơi dậy thì đã bị một câu của con trai dập tắt hoàn toàn rồi. Anh ta khẽ gầm lên một cách giận dữ: "Thằng quỷ nhỏ, không phải nói cho nửa tiếng à?"

"Mau ngồi dậy đi!" Tiêu Hà Hà đỏ mặt, chỉnh lại quần áo của mình và đi ra mở cửa.

Vừa mở cửa ra, khuôn mặt nhỏ nhắn và non nớt của Thịnh Thịnh liền xuất hiện trước cửa với nụ cười gian xảo. Cậu bé nhún vai, hoàn toàn phớt lờ ánh mắt như muốn giết người của Tần Trọng Hàn, đưa tay lên khoác ngang eo của Tiêu Hà Hà. "Mẹ ơi, con đến bảo vệ mẹ đây, chờ ông ngoại đến đón chúng ta đi ha!"

"Chết tiệt!" Đôi chân mày lưỡi mác của Tần Trọng Hàn cau lại. "Thằng quỷ nhỏ, con cố tình làm vậy! Ông ngoại con có nói vậy thật à?"

"Tất nhiên!" Thịnh Thịnh ngước cằm lên, tuyên bố mà không hề sợ chết: "Ông ngoại nói, muốn cưới con gái của tôi, thì khiêng tám cái kiệu đến đây, nếu không thì không có cửa!"

"Ông ngoại nói vậy thật à?" Tần Trọng Hàn không tin rằng Bùi Lâm Xung lại không nể mặt đến vậy.

"Không tin thì chú gọi hỏi ông ngoại đi!"

"Mẹ ơi, chúng ta vào phòng con đọc truyện đi. Sau này mẹ cứ yên tâm, con sẽ tuân thủ nghiêm ngặt yêu cầu của ông ngoại để bảo vệ mẹ!"

"Được! Chúng ta đi đọc truyện thôi." Tiêu Hà Hà nắm lấy tay con trai và chuẩn bị rời đi.

"Chờ đã! Hà Hà, để anh và con trai thương lượng một chút!" Tần Trọng Hàn nghiến răng và nói, rồi đứng phắt dậy.

210. Chương 210

Vào lúc này, Tần Lăng Hàng đang xem tivi ở tầng dưới, mắt Tần Trọng Hàn quay tròn rồi nhìn về phía ba mình như muốn cầu cứu. "Ba, ba có muốn có thêm một đứa cháu trai không?"

Tần Lăng Hàng quay đầu lại. "Hai đứa nhận giấy chứng nhận rồi hả?"

"Dạ phải, mới nhận hôm nay!" Tần Trọng Hàn bồng Thịnh Thịnh xuống và đặt cậu bé ngồi lên trên ghế sofa.

"Vậy tổ chức đám cưới sớm đi!" Tần Lăng Hàng lại liếc nhìn cháu trai, đương nhiên đã hiểu ý của con trai mình. "Thịnh Thịnh à, chơi cờ với ông nội được không?"

"Không được!" Thịnh Thịnh lắc đầu.

"Tại sao vậy?"

"Con không rảnh. Từ hôm nay trở đi, con sẽ trở thành vệ sĩ riêng của mẹ, bảo vệ mẹ khỏi những kẻ dê xòm!"

"Này! Trong nhà làm gì có dê xòm nào?" Tần Lăng Hàng thực sự không nói nên lời. Đứa cháu trai thiên tài của ta ơi!

"Có mà, có một kể rất rất dê!" Thịnh Thịnh ra dấu, làm Tần Lăng Hàng không thể nhịn được cười, còn Tần Trọng Hàn thì chỉ biết im lặng và trợn tròn mắt.

"Này! Cháu ngoan à!" Không cần nói, đương nhiên Tần Lăng Hàng cũng biết cậu bé đang nói đến ai.

Khuôn mặt đẹp trai của Tần Trọng Hàn đang méo xẹo, không còn vẻ điềm tĩnh và lạnh lùng như trước nữa, mà thay vào đó là vẻ thất bại và bất lực của một người đàn ông bình thường. Anh ta không ngờ đã tìm được con trai, nhưng cậu bé lại liên tục phá hoại chuyện tốt của mình một cách không biết mệt mỏi đến vậy.

Tần Lăng Hàng thì nôn nóng muốn bồng thêm cháu, nhà họ Tần ít người, đương nhiên ông ta cũng rất lo lắng. Nhưng nhìn thấy con trai như vậy, bị cháu trai theo sát bên, nên ông già như ông ta dành phải ra mặt giùm. "Thịnh Thịnh à, để ông đưa con đi gặp mặt một bà nội, con chịu không?"

"Là người yêu cũ của ông nội hả?" Thịnh Thịnh hỏi với giọng nghi ngờ.

"Ồ! Ông nội không phải là kẻ trăng hoa vậy đâu!" Tần Lăng Hàng cũng cảm thấy đau đầu rồi, quá thông minh thực sự không phải là chuyện tốt. "Đó là bà nội đã từng bồng con khi con còn rất rất nhỏ."

“Nhưng tuyết đang rơi nhiều lắm, không an toàn đâu!” Thịnh Thịnh lắc đầu. “Ông nội ơi, ngay mai rồi chúng ta hẵng đi có được không?”

“Ông sợ ngày mai thì bà ấy sẽ đi mất!” Tần Lăng Hàng nói.

“Bà đi đâu? Có phải ông nội muốn cưới bà không?” Thịnh Thịnh nhướn mày lên. “Con không ngại nếu ông cưới bà đâu!”

“Này! Thằng quỷ nhỏ, ngay cả ông nội mà con cũng dám đùa à?”

Nhắc đến chuyện này, Tần Trọng Hàn cũng gật đầu. “Ba à, bao nhiêu năm qua, ba đã rất rất vất vả, rất cô đơn. Nếu thấy hợp, con cũng hy vọng ba sẽ tìm được một người bầu bạn!”

“Nghiêm túc đi! Ba không cần!” Tần Lăng Hàng hừ một tiếng lạnh lùng. “Đi thôi! Cháu ngoan à, đi thay đồ!”

“Con mới tắm rồi, nhưng ông nội vẫn muốn người ta đi ra ngoài, đúng là vô nhân đạo!” Thịnh Thịnh mím miệng, lại lo lắng liếc nhìn Tần Trọng Hàn. “Hôm nay tha cho chú, ngày mai con sẽ cùng mẹ về nhà ông ngoại ở!”

“Này!” Tần Trọng Hàn cạn lời. Thói đời gì vậy trời? Anh ta và vợ đã nhận giấy chứng nhận rồi, vậy mà còn phải được con trai cho phép thì mới được động phòng, điều này cũng hơi đáng sợ rồi thì phải?

Khóe miệng xưa nay luôn lạnh nhạt của Tần Lăng Hàng cũng bất giác cong lên, người có thể chọc cho con trai mình lo lắng đến vậy, cũng chỉ có đứa cháu trai cưng này mà thôi!

“Chúng ta sẽ về hơi trễ đó!”

“Ba! Đi đường cẩn thận!” Tần Trọng Hàn căn dặn bằng giọng rất biết ơn.

“Yên tâm, ba sẽ kêu tài xế lái chậm hơn!”

Ý chậm hơn này, sau khi Thịnh Thịnh lên xe mới hiểu ra được. “Ông nội, chú tài xế lái còn không nhanh bằng chúng ta đi bộ nữa, ông thực sự muốn đến thăm bà nội đó chứ?”

Tần Lăng Hàng gật đầu. “Tuyết rơi nhiều như vậy, ai biểu con muốn làm hỏng đêm tân hôn của ba với mẹ con, hại ông nội đành phải đưa con ra ngoài!”

“Ông nội gian xảo, lần sau con nhất định sẽ không đi với ông nữa đâu!”

Thịnh Thịnh bĩu môi. “Con sẽ không tin ông nội nữa!”

“Này! Ông nội thật sự muốn đưa con đi gặp một bà nội mà!” Tần Lăng Hàng không muốn hình ảnh cao quý của mình bị phá hủy, liền giải thích ngay lập tức.

“Thật sao?”

“Thật chứ! Con gặp rồi sẽ biết!”

“Được rồi, tin ông thêm lần nữa, nhưng lần sau con chắc chắn sẽ không ra ngoài nữa đâu!”

“Dương Dương, em nói thật hả? Có phải chúng ta hơi không ngoan rồi không?” Tiêu Hà Hà trốn ngoài ban công vừa gọi điện vừa ngắm tuyết. Dương Dương nói với cô sẽ bỏ trốn một lần, để cho những người đàn ông đó sốt ruột một phen. Lần đầu tiên làm chuyện xấu này, Tiêu Hà Hà cảm thấy lương tâm hơi tội lỗi.

“Được rồi, cứ quyết định vậy đi! Ừm! Chị muốn đến Hokkaido, suối nước nóng ở đó dễ chịu lắm!” Cô chỉ cảm thấy hơi tiếc. Chuyện lần trước làm cô bị bỏ lại ở Hokkaido, không một xu dính túi, hễ nghĩ lại thì thấy hơi buồn.

Khi Tần Trọng Hàn quay về phòng thì không nhìn thấy Tiêu Hà Hà đâu cả. Cô không có trong phòng, anh ta đã tìm khắp nơi. Nghe thấy ngoài ban công có tiếng động, anh ta liền lập tức bước tới.

Tiêu Hà Hà cũng rất cẩn thận, cô đã nghe thấy tiếng bước chân của Tần Trọng Hàn. “Được rồi Dương Dương, chị cúp máy đây, chúng ta sẽ liên lạc sau!”

Cô vừa gác máy thì Tần Trọng Hàn cũng vừa đi đến.

Tiêu Hà Hà cầm chặt cái điện thoại, lương tâm thấy hơi tội lỗi.

“Em đang làm gì vậy?” Dường như Tần Trọng Hàn đã nhận ra điều gì đó, anh ta nhìn cô rồi híp mắt lại, đầy vẻ nguy hiểm. “Em gọi điện thoại cho ai vậy?”

“Dương Dương!” Hà Hà nhanh chóng nói.

“Dương Dương hả? Sao em căng thẳng quá vậy? Anh cứ tưởng em gọi cho người đàn ông nào khác chứ!” Tần Trọng Hàn cười phá lên, rồi ôm lấy Tiêu Hà Hà như một con sói đang vồ lấy con cừu non. “Bà xã à, ba đã đưa Thịnh Thịnh đi gặp mẹ của Chi Ngôn rồi, tạo không gian riêng cho chúng ta đó!”

Anh ta ôm ghì cô vào lòng và hôn lên mặt cô.

Tiêu Hà Hà rất căng thẳng, nhớ lại chuyện Mao Chi Ngôn từng gọi cho cô. “Mao Chi Ngôn đã gọi điện xin lỗi em. Anh ta nói không còn mặt mũi nào đến gặp chúng ta. Anh ta nói sẽ ra đi!”

“Anh ấy cần thời gian!” Tần Trọng Hàn thở dài. “Hy vọng ba có thể giải quyết ổn thỏa mọi chuyện!”

“Ừm!” Tiêu Hà Hà gật đầu. “Tuyết đẹp quá!”

“Bà xã à, mặc dù anh rất muốn ngắm tuyết với em, nhưng anh càng muốn cùng em tạo ra thiên thần!”

“Không! Em muốn ngắm tuyết!” Tiêu Hà Hà lắc đầu. “Lâu lắm mới được thấy tuyết rơi nhiều như vậy! Thịnh Thịnh và ba anh ra ngoài khi tuyết rơi nhiều như vậy, liệu có ổn không?”

“Không sao đâu, ba nhất định sẽ kêu tài xế lái thật thật chậm mà!” Tần Trọng Hàn vùi mặt vào cổ Tiêu Hà Hà, hít lấy mùi thơm của riêng cô. Tiếng rên khàn khàn cố đè nén lại một lần nữa thức tỉnh, và vào lúc này, anh ta biết rằng mình sẽ không bị gián đoạn lần nữa.

“Anh đừng có giống như một con thú vậy chứ, em muốn ngắm tuyết!” Tiêu Hà Hà đẩy mặt Tần Trọng Hàn ra mà không hề khách sáo.

Tần Trọng Hàn bị đẩy ra thì cảm thấy rất tủi thân, khó khăn lắm mới điều được con trai đi chỗ khác, vậy mà bà xã lại không muốn. Anh ta ngước mắt lên nhìn nhà kính trồng hoa ở gần đó, bên trong có một phòng hoa nhỏ, rất ấm áp, có thể ngắm tuyết, cũng có thể làm chuyện khác! Lớp kính ở đó có dán thêm màng, nếu không bật đèn thì bên trong có thể nhìn thấy bên ngoài, còn bên ngoài không thể nhìn thấy bên trong đang làm gì!

Tần Trọng Hàn lanh trí, bất chấp sự giãy giụa của Hà Hà, bồng thẳng cô vào phòng hoa, khóa cửa lại, những nụ hôn dày đặc rơi xuống.

Bên ngoài phòng hoa, tuyết bay đầy trời, cảnh đẹp như tranh vẽ.

Bên trong phòng hoa, Tiêu Hà Hà đỏ mặt còn hơn hoa, quyến rũ còn hơn hoa.

“Đừng mà…”

“Anh không chịu nổi nữa rồi!” Lẩm bẩm một câu ngang ngược và mạnh mẽ, Tần Trọng Hàn hôn gấp gáp lên môi Hà Hà, không cho cô có cơ hội để từ chối sự nồng nhiệt của anh ta.

“Ở đây người ta sẽ nhìn thấy đó!” Tiêu Hà Hà khẽ hét lên đầy lo lắng, cô không muốn bị nhìn thấy, nhất là khi đang làm chuyện đó.

Tần Trọng Hàn nghe thấy vậy liền cười phá lên đầy ám muội, cúi đầu xuống hôn lên mắt Tiêu Hà Hà, rồi nói bằng giọng thật nhỏ và khàn. "Ở đây có dán màng, không bật đèn thì không thể nhìn thấy đâu!"

Không cho Tiêu Hà Hà thời gian để từ chối, Tần Trọng Hàn nụ cười thật tươi, rồi những nụ hôn men theo mặt cô và đi xuống dưới, rồi cọ xát thân mật trên cánh môi mềm mại của cô, mút lấy hơi thở của nhau. Bàn tay to lớn càng không kìm nén được, liên tục vuốt ve cơ thể tinh tế của cô, cởi áo cô ra, vén cái áo len lên trên, men theo cổ cô và đi xuống dưới, từ từ dừng lại ở chỗ mềm mại trên hòn núi đôi đang dựng đứng lên kia.

"Tần Trọng Hàn, chúng ta về phòng…" Giọng nói hơi gấp gáp, Tiêu Hà Hà cố đẩy Tần Trọng Hàn ra. Cô không còn sức để đứng vững nữa, cả người đang dựa vào cửa kính, đột nhiên trước ngực truyền đến một cảm giác ấm áp đến rùng mình, khiến cô suýt nữa ngã liệt xuống trên sàn nhà.

"Em cứ tiếp tục ngắm tuyết đi…" Tần Trọng Hàn hôn lên ngực của Tiêu Hà Hà bằng một cách rất lạ. "Cửa khóa rồi, không ai ra ngoài ban công đâu!"

Bên trong phòng hoa yên tĩnh, vì bên ngoài tuyết đang rơi, tuyết rơi trắng trời chiếu rọi vào phòng hoa tạo ra một cảnh đẹp hiếm thấy. Tiêu Hà Hà mượn ánh mắt mơ màng và nhìn thấy khuôn mặt điển trai của Tần Trọng Hàn, mặc dù không rõ nhưng cũng đẹp mông lung.

"Anh điên rồi hả?" Tiêu Hà Hà thở hổn hển, chỉ cảm thấy nhịp tim đang như trống gõ, khẽ trách mắng sự thô lỗ của anh ta. Sao anh ta có thể làm chuyện đó ở một nơi như thế này chứ?

"Hì hì…" Hơi nóng trong miệng anh ta phả ra trên mặt cô, thổi vào khuôn mặt xinh đẹp của cô, kèm theo chút ngứa ngáy.

"Anh còn cười nữa, em mặc kệ anh đó!" Cô hờn dỗi và trách anh ta.

Vậy mà anh ta vẫn mỉm cười, trên khuôn mặt đẹp trai đó có chút bức thiết, và có chút buồn phiền. "Bà xã à, chuyện này bình thường mà. Chúng ta là vợ chồng, em thoải mái chút được không?"

"Không… Em sợ lắm…" Cô cảm thấy hoảng loạn, càng cảm thấy một sự lo lắng và phấn khích đầy ngượng ngùng.

"Không còn cách nào quay lại nữa rồi!" Anh ta thì thầm trả lời cô. "Anh muốn em rồi!"

"Sao anh có thể…" Cô giãy giụa trong vòng tay anh ta, cố gắng đẩy anh ta ra.

"Em có lạnh không?" Anh ta dịu dàng hỏi cô. Dù đang ở trong bóng tối, cô vẫn cảm nhận được ngọn lửa ẩn giấu trong mắt anh ta, và nó sắp bùng cháy.

Nhiệt độ trong phòng hoa ít nhất là 25 độ. Cô lắc đầu, không dám nhìn vào mắt anh ta. Cô cảm nhận được thân nhiệt của anh ta đang tăng lên, hơi thở cũng trở nên nóng bỏng hơn.

Tần Trọng Hàn thở dốc, ôm chặt lấy cô. "Bà xã thư giãn đi, cứ giao cho anh!"

"Em sợ…" Cô khẽ kêu lên, cảm thấy mình đang bị anh ta ôm rất chặt, anh ta đã dùng hết sức. Và bóng tối đã tạo ra niềm đam mê cho nhau, cô cảm thấy hơi thở của mình cũng đang run rẩy theo.

Anh ta nhẹ nhàng bồng cô lên, ép cô vào cánh cửa, vén váy cô lên và kéo quần lót của cô xuống, siết chặt vòng eo mảnh mai của cô. Còn đôi môi háo hức của anh ta chớp mắt đã in dấu lên cánh cổ mảnh mai và nữ tính của cô.

"Em sợ…" Cô vẫn nói câu đó.

Nhưng, anh ta đã cúi mặt xuống, dùng môi mình bịt cái miệng nhỏ nhắn đang càm ràm của cô lại, liên tục xoay chuyển và đổi bên, tham lam mút lấy đôi môi và cái lưỡi ngọt ngào của cô.

"Tần Trọng Hàn…" Tiêu Hà Hà không còn chút sức lực. Trong bóng tối, khuôn mặt xinh đẹp của cô đỏ bừng, nhưng vì đã đuối sức nên cứ để mặc cho anh ta làm bất cứ điều gì anh ta muốn.

Sự nhút nhát của cô khiến đôi mắt vốn đã sâu thẳm của anh ta lại càng tối hơn nữa.

211. Chương 211

"Này!" Trong bóng tối, Tần Trọng Hàn đưa khuôn mặt đẹp trai của mình ra trước mắt cô, nhìn chằm chằm vào khuôn mặt nhỏ đang xấu hổ của cô, chớp chớp đôi mắt đen nhánh. "Bà xã à, em muốn hay không muốn vậy?"

Nói rồi, anh ta dùng sức đỡ cô lên, động tác dữ dội và mạnh mẽ.

Động tác dữ dội này của anh ta khiến Tiêu Hà Hà gần như mất tiếng, một cảm giác mạnh mẽ cuốn tràn vào thể xác và tâm hồn của cô. Cô không thể nói nên lời, cô phát ra tiếng rên rỉ như đang khóc.

Cuối cùng, đầu óc cô trống rỗng và leo lên đỉnh cao của hạnh phúc… Sau đó, cả người cô ngất đi…

Chỉ trong một phút đó, đầu óc cô trống rỗng, hoàn toàn không biết đêm nay là đêm nào, chỉ biết vùi đầu vào vai anh ta, cả người thở dốc mà không còn chút sức lực. Còn anh ta, người đầy mồ hôi, ôm chặt cô và im lặng hồi tưởng lại cảm giác tuyệt vời đầy rung động vừa rồi. Một lúc lâu sau, cuối cùng anh ta cũng yên tĩnh lại trong tiếng thở hổn hển dữ dội.

“Bà xã à, còn muốn nữa không?” Anh ta hỏi bằng giọng khàn khàn.

Tiêu Hà Hà đỏ mặt đến tận lỗ tai, không nói gì vì mắc cỡ.

Anh ta khẽ cười. “Sao em vẫn còn nhút nhát quá vậy?”

Sau khi Tiêu Hà Hà nghỉ ngơi xong thì trượt xuống khỏi người anh ta, định mặc lại quần áo của mình. Nhưng khi cô vừa trượt xuống khỏi eo anh ta, cô liền nghe thấy anh ta rên lên một tiếng.

“Mau vào nhà thôi…” Cô căng thẳng kêu lên.

Nhưng anh ta đã kéo cô lại, giật mạnh một cái, cô lại rơi vào trong vòng tay của anh ta.

Tiêu Hà Hà làm gì còn sức lực, đầu óc lờ mờ. Anh ta ôm cô, sự vuốt ve của anh ta không hề dừng lại. Một lúc lâu sau, anh ta vẫn ôm cô và từ từ quay người lại, ép sát cô từ phía sau.

Sau khi trải qua nhiều trắc trở và khó khăn, trong căn phòng hoa nho nhỏ, không còn tranh cãi, không còn hiểu lầm, chỉ còn lại tình nồng và mật ngọt.

Cuối cùng, trong một lần va chạm và xâm lấn tiếp theo của anh ta, thế giới của cô lại một lần nữa nở hoa, rực rỡ sắc màu.

Sáng sớm, thức dậy trong cái ôm và nụ hôn ẩm ướt và nóng bỏng kiểu Pháp, Tiêu Hà Hà mở mắt ra thì thấy mình đang nằm trên giường. Mọi thứ đêm qua đều lóe lên trong đầu cô, cô không nhớ mình đã về phòng như thế nào.

“Bà xã, chào buổi sáng!” Tần Trọng Hàn nhìn cô với ánh mắt rạng rỡ.

“Mấy giờ rồi?” Cô hỏi.

“Chín giờ sáng rồi!” Giọng anh ta khàn khàn. “Em ngủ say quá!”

“Thịnh Thịnh đâu?”

“Con và ba đi từ tối qua tới giờ vẫn chưa về. Thịnh Thịnh ngủ lại nhà ba vợ rồi. Ba và ba vợ đang bàn bạc đám cưới của chúng ta, một tuần sau sẽ tổ chức đám cưới!” Anh ta nói.

“Không tổ chức đám cưới có được không?” Tiêu Hà Hà hỏi. Thực ra, cô thực sự không muốn làm đám cưới chút nào cả. “Em không muốn mặc váy cưới cho người khác nhìn, mệt mỏi lắm. Chúng ta đừng tổ chức

đám cưới có được không?"

"Vậy sao được? Chẳng phải phụ nữ nằm mơ cũng muốn mặc váy cưới à?" Anh ta ngạc nhiên hỏi.

"Nhưng em không muốn! Đám cưới vốn dĩ là một hình thức hao tốn công sức và tiền bạc, nên mọi người tụ họp lại rồi ăn bữa cơm là được rồi, đừng làm đám cưới nữa ha?"

"Vậy sao được?" Tần Trọng Hàn sẽ không đồng ý!

Đang nói thì Dương Dương gọi đến, Tần Trọng Hàn đưa điện thoại cho cô. "Dương Dương gọi!"

Tiêu Hà Hà cầm lấy điện thoại. "Dương Dương?"

"Chị Hà Hà, tiêu rồi! Một tuần nữa, người lớn hai nhà sẽ tổ chức đám cưới cho chúng ta, muốn chúng ta tổ chức cùng ngày. Ba và chú ba, chính là ba của chị, hai anh em bao nhiêu năm qua không ngồi chung, thề đến chết cũng không qua lại, vậy mà hôm nay đã ngồi lại với nhau, nói sẽ tổ chức đám cưới chung cho chúng ta. Phải làm sao đây?" Dương Dương lo lắng nên nói nguyên một tràng.

"Tổ chức chung hả?" Tiêu Hà Hà cũng rất ngạc nhiên, rồi than thở: "Tổ chức đám cưới, mệt mỏi lắm!"

"Em cũng nghĩ vậy đó. Em không muốn làm đám cưới, vậy có được không?" Dương Dương cũng lo lắng như vậy.

"Chị cũng muốn vậy!" Hà Hà lại dè dặt liếc nhìn Tần Trọng Hàn. "Nhưng hình như họ đều không đồng ý!"

"Vậy hôm nay chúng ta sẽ nghĩ cách. Em mặc kệ! Chị Hà Hà, chị không trốn thì em trốn trước đây!"

"Chúng ta sẽ liên lạc sau ha!" Hà Hà nhanh chóng gác máy.

Ba mẹ của ba nhà đang tích cực chuẩn bị cho đám cưới, nhưng vào ngày thiệp cưới vừa mới được in xong và chưa đi mời, thì Tiêu Hà Hà và Tăng Dương Dương đều dẫn theo con trai của mình và biến mất!

Cùng lúc đó, có Đỗ Cảnh và Mig tham gia từ đầu đến cuối. Hà Hà và Dương Dương đều để lại lời nhắn, nói rằng nếu một mực muốn tổ chức đám cưới mệt mỏi đó thì họ sẽ không quay về nữa. Dù sao họ cũng dẫn theo Mig và Đỗ Cảnh, sáu người cùng nhau ra ngoài tránh mặt một thời gian thì cũng rất an toàn.

Hai chú rể tương lai đều sững sờ, cô dâu của họ đã bỏ đi đâu mất rồi?

Hokkaido vào mùa đông.

Thế giới trắng xóa, như thể được phủ lên một tấm màn màu bạc trắng.

Sáu người mặc áo khoác lông dày và vào ở tại một khách sạn địa phương.

"Wow! Chúng ta có thể đi trượt tuyết rồi phải không? Nhiều tuyết quá!" Thịnh Thịnh vừa nhìn thấy một vùng tuyết màu trắng liền lập tức hét lên. "Chú Đỗ, dì Mig, chú và dì đưa con và Ngữ Điền đi trượt tuyết đi!"

Mặt của Mig bỗng trở nên lúng túng, cô không ngờ Hà Hà và Dương Dương lại rủ Đỗ Cảnh đi chung thật. Chuyến chạy trốn lần này, Hà Hà và Dương Dương cố tình ghép đôi cho cô và Đỗ Cảnh, trong lòng cô biết rất rõ. Một người miệng mồm lanh lẹ như Mig, khi đối mặt với vấn đề nam nữ, tự nhiên lại không biết phải làm gì.

Đỗ Cảnh vốn hiền như khúc gỗ, dường như không nhận ra ý định của Hà Hà và Dương Dương. Suốt đường đi, anh ta đã rất im lặng, thỉnh thoảng mới nói vài câu với bọn trẻ, thỉnh thoảng lại ngây người ra, không biết đang nghĩ gì.

"Tại sao không kêu mẹ con đưa con đi?" Mig hỏi.

"Mẹ còn phải sinh em! Có lẽ bây giờ trong bụng mẹ đã có em rồi đó!" Thịnh Thịnh cười hì hì và nói với mọi người. "Cả mợ Dương Dương nữa, mợ cũng có thể có em bé rồi. Bây giờ ở đây chỉ có dì và chú Cảnh có thể trượt tuyết được, có cả con và Ngữ Điền nữa, nên cứ để mẹ và mợ ở lại khách sạn nghỉ ngơi đi!"

"Hả! Ôi trời đất ơi" Tăng Dương Dương kinh ngạc kêu lên, rồi liếc nhìn sang Tiêu Hà Hà. "Chị Hà Hà, sao chuyện gì Thịnh Thịnh cũng biết hết vậy?"

Tiêu Hà Hà cũng rất bất lực, không ngờ Thịnh Thịnh lại nói như vậy. Nhưng không biết cô đã có thai thật chưa? Mấy hôm nay Tần Trọng Hàn đã cố gắng tạo ra thiên thần, không biết trong bụng cô đã có em bé chưa nữa.

"Em cũng đi trượt tuyết đây!" Dương Dương và Tăng Ly mới ở bên nhau chưa được mấy ngày, đương nhiên cô sẽ chưa có thai.

Lúc này, Ngữ Điền tháo khẩu trang xuống, đưa tay ra kéo kéo áo khoác của Tăng Dương Dương và hỏi: "Mẹ ơi, Nhật cũng có tuyết rơi hả? Lạnh quá! Khắp nơi đều là tuyết!"

"Ngữ Điền không muốn trượt tuyết hả?" Dương Dương ngay lập tức cảm thấy đau lòng.

"Dạ không phải, anh hai muốn trượt tuyết mà, con cũng đi!"

"Dương Dương, hay em đừng đi nữa, coi chừng trong bụng có em bé đó!" Hà Hà kéo tay Dương Dương, rồi

khẽ nói vào tai cô: "Để Mig và Đỗ Cảnh dẫn hai đứa đi đi, cho họ chút không gian, biết đâu chừng khi chúng ta về thì họ sẽ thành đôi đó!"

"Được!" Dương Dương suýt nữa quên mất điều này, cô cảm thấy xấu hổ vì sự lơ là của mình. "Tự nhiên em nhớ ra chắc có thể em cũng có thai rồi. Mig, Đỗ Cảnh, vậy hai đứa phải làm phiền anh chị rồi!"

Đỗ Cảnh chỉ khẽ gật đầu, còn mặt của Mig thì càng đỏ hơn. Cô nói như bay: "Đừng lo!"

"Đi nào! Xuất phát!" Thịnh Thịnh reo lên.

"Thịnh Thịnh!" Hà Hà không yên tâm, liền gọi Thịnh Thịnh lại.

"Mẹ ơi, có chuyện gì vậy?"

Hà Hà mỉm cười và chớp chớp mắt, rồi nói với con trai: "Đừng quên nhiệm vụ mà mẹ đã giao cho con đó nha!"

"Mẹ yên tâm đi, Thịnh Thịnh nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ!" Chàng trai nhỏ vỗ nhẹ vào ngực mình để đảm bảo.

"Anh hai ơi, mẹ đã giao nhiệm vụ gì cho anh vậy?" Ngữ Điền hỏi rất tò mò.

Bốn người đã xuất phát.

Tiêu Hà Hà và Tăng Dương Dương nghe thấy Thịnh Thịnh nói với Ngữ Điền như vầy: "Con nít thì không nên hỏi han chuyện của người lớn. Đây là bí mật của anh và mẹ đó, đợi thành công rồi sẽ nói cho em biết!"

"Này! Trời đất ơi, chị có chắc là Thịnh Thịnh sẽ giúp được Đỗ Cảnh và Mig không?"

"Được!" Tiêu Hà Hà nhìn vào Dương Dương bằng ánh mắt rất tự tin. "Em nghĩ họ có đuổi theo đến đây không?"

Về lại phòng khách sạn.

Dương Dương ngồi trên tấm nệm. "Có! Và còn rất nhanh! Nếu em đoán không sai, có lẽ chưa tới ba tiếng, họ đã bay đến đây rồi. Kiểm tra danh sách xuất nhập cảnh ở chỗ hải quan, tên của chúng ta sẽ bị phát hiện ra ngay, rồi họ đáp máy bay đến. Toàn bộ quá trình chỉ chưa đầy vài tiếng. Em đoán chắc họ đang trên đường đi rồi."

“Thật sự có thể đấu tranh để không tổ chức đám cưới sao?” Tiêu Hà Hà hơi lo lắng.

“Nếu không được, nếu mọi người thấy băn khoăn, vậy cứ đem hết chi phí chi cho đám cưới làm lì xì cho chúng ta đi. Em không sợ có nhiều tiền đâu, ha ha ha…”

Trên máy bay.

Trong khoang hạng nhất, có hai người đàn ông cao to, đẹp trai đang ngồi.

Đó là Tần Trọng Hàn và Tăng Ly. Vừa điều tra ra hành tung của họ, cả hai liền lập tức đuổi theo.

“Tôi thật sự không hiểu, tại sao những người phụ nữ khác đều muốn tổ chức một đám cưới thế kỷ, còn những cô gái của chúng ta lại không muốn. Anh nói có phải họ bị bệnh không?” Tăng Ly nghiêng mắt và hỏi Tần Trọng Hàn đang ngồi bên cạnh.

“Nếu họ bị bệnh thật, tôi nghĩ chúng ta cũng bị bệnh, ít nhất cũng bị bệnh nặng hơn họ. Biết rõ họ có bệnh mà vẫn cần họ, không phải bệnh nặng hơn thì là gì?” Tần Trọng Hàn hỏi.

“Này! Nói cũng phải lắm! Có ma lực, ma lực!” Tăng Ly nói rồi cười phá lên. “Ma lực của tình yêu!”

Tần Trọng Hàn lại thầm thề trong lòng, bắt được người phụ nữ nhỏ bé to gan đó, anh ta nhất định sẽ hôn cho cô ngạt thở, sau đó cầm tù cô lại, không cho phép cô rời khỏi nửa bước.

Người đang có cùng suy nghĩ này đương nhiên còn có Tăng Ly. Anh ta nhận ra mới xa nhau chưa được nửa ngày, nỗi nhớ của anh ta ngày càng sâu đậm.

Hai người đàn ông đều đang nổi giận trong lòng, nhưng khi thật sự xuất hiện trước mặt người phụ nữ của mình, sự tức giận đó đã bị dập tắt ngay lập tức.

Ở khách sạn.

Tiếng gõ cửa vang lên, Dương Dương và Hà Hà đều giật mình. “Họ trượt tuyết về rồi sao?”

“Không thể nào đâu! Chị đã nói với Thịnh Thịnh rồi, nhất định phải tạo cơ hội cho Mig và Đỗ Cảnh, thằng nhóc đó nhất định sẽ có cách mà! Không thể nào về sớm vậy đâu!”

“Vậy không lẽ là họ đã đến?” Dương Dương cảm thấy tim mình sắp nhảy ra ngoài.

“Trời…” Tiêu Hà Hà cũng hơi lo lắng. “Chắc anh ấy sẽ giận lắm, phải làm gì đây?”

"Chúng ta ra xem thử!" Cả hai cùng đi đến trước cửa.

"Một, hai, ba!" Cánh cửa mở ra.

Quả nhiên… Bên ngoài cửa có hai người đàn ông mặc vest phẳng phiu đang đứng đó.

"Anh… Hai anh đến rồi hả?" Hà Hà ngập ngừng hỏi, thấy mình rất có lỗi.

Tần Trọng Hàn không có biểu hiện gì, chỉ quay sang nói với Tăng Ly: "Tự xử lý người phụ nữ của mình!"

212. Chương 212

Tiêu Hà Hà thấp thỏm trong lòng, ngước mắt lên nhìn lén anh ta một cái, nhìn thấy đôi môi mỏng của anh ta đang mím chặt lại và chờ đợi biểu hiện của cô. Cô đi tới trước mặt anh ta với lương tâm tội lỗi, mặt đỏ bừng và nhón chân lên, hôn lên cằm anh ta rồi rời đi nhanh chóng.

"Vậy đã được chưa?" Mặt cô đã đỏ bừng lên.

Anh ta không nói gì.

Cô lại vô thức ngước mắt lên, nhìn thấy trong mắt anh ta lóe lên ánh lửa. Cô lập tức cúi đầu xuống. "Anh nói anh muốn gì đi mà!"

"Em tự suy nghĩ xem mình nên làm gì đi, bây giờ anh sẽ đi tắm. Nếu chút nữa anh ra đây mà em vẫn không làm anh hài lòng, em sẽ biết số phận của mình đó!" Anh ta trầm giọng đe dọa.

Tiêu Hà Hà ngây người ra. "Rốt cuộc thì anh muốn gì hả?"

"Cởi quần áo ra, nằm lên giường chờ anh!" Anh ta chớp mắt, ra lệnh đầy ẩn ý, sau đó đi vào phòng tắm.

Sao anh ta có thể nói như vậy?

Tiêu Hà Hà cắn môi. Trời ơi! Trên mặt nóng như lửa đốt.

Cởi hết quần áo? Cô sẽ không làm đâu.

Thấy anh ta đang ở trong phòng tắm, Tiêu Hà Hà mở cửa và đi ra ngoài.

Khi đi ngang qua cửa phòng của Tăng Ly và Dương Dương, nghe thấy bên trong vang lên tiếng thở hổn hển khe khẽ, cô ngây người ra rồi vội vã rời khỏi đó.

Tần Trọng Hàn tắm xong thì chỉ mặc áo choàng tắm rồi đi ra, không nhìn thấy ai trong phòng. Chết tiệt! Tần Trọng Hàn mắng thầm một tiếng, vẫn mặc áo choàng tắm và mở cửa đi ra ngoài để bắt người.

Tiêu Hà Hà trốn trong hành lang, hít thật sâu, hít thật sâu, hy vọng anh ta sẽ không nổi giận. Cô trốn ra khỏi phòng, bên ngoài rất lạnh. Cô hà hà hai tay thì nghe thấy tiếng bước chân. Cô hoảng sợ quay đầu lại, còn chưa nhìn rõ người vừa đến là ai thì đã bị vác lên vai.

"A…" Tiêu Hà Hà hét lên và chạm vào mái tóc vẫn còn ướt sũng của anh ta, đột nhiên bừng tỉnh. "Sao anh lại ra ngoài như thế này? Lỡ bị cảm lạnh thì sao?"

"Ai cho phép em chạy ra đây?" Tần Trọng Hàn một lần nữa vác Tiêu Hà Hà vào phòng.

Khi Tiêu Hà Hà vừa được đặt xuống thì cô lo lắng quay đầu lại, nhìn thấy tóc anh ta vẫn còn đang giọt nước, liền lập tức lấy khăn lông lau tóc cho anh ta. "Để vậy sẽ bị cảm lạnh đó!"

Bên ngoài toàn băng và tuyết, sao anh ta lại ra ngoài như thế này?

Tần Trọng Hàn sa sầm mặt lại, không nói lời nào.

"Được rồi, đừng giận nữa!" Tiêu Hà Hà nhẹ nhàng an ủi.

Đột nhiên, cả người cô bị anh ta kéo một cái thật mạnh, rơi vào vòng tay rắn chắc của anh ta. Đôi tay mạnh mẽ siết chặt cơ thể cô, cô cảm nhận được thân nhiệt của anh ta. Những giọt nước trên tóc anh ta đang nhỏ xuống trên má cô.

Anh ta khẽ hôn nhẹ vào tai cô, rồi nói lớn tiếng: "Lần này anh phải trừng phạt em gấp đôi."

Anh ta hôn lên dái tai và má cô. Một đôi môi nóng bỏng lang thang trên cổ cô, khiến cô cảm thấy ngứa ngáy. Sự đê mê trong một khoảnh khắc khiến cô bất giác nhắm mắt lại, cảm nhận hơi ấm mà làn da anh ta mang lại.

Bàn tay anh ta trượt xuống từ cánh tay cô từng chút, từng chút một. Men theo đường cong đó, vuốt ve phần mềm nhất của cơ thể cô.

Cơ thể cô đột nhiên tê liệt, bên tai là hơi thở hổn hển của anh ta, như một cú sốc điện. Cô mềm nhũn ra ở

trong vòng tay của anh ta.

Trong một khoảnh khắc, cả miệng cô chỉ toàn hương vị của anh ta, mùi bạc hà thoang thoảng, và mát lạnh.

Đột nhiên, một giọt nước rơi xuống cổ cô, cảm giác mát lạnh làm cô giật mình, vội đẩy anh ta ra. "Tần Trọng Hàn, lau khô tóc trước đã!"

"Không!" Anh ta lắc đầu đầy kiên quyết, rồi tiếp tục cúi người xuống.

"Đừng cử động!" Tiêu Hà Hà lo lắng, mặc kệ anh ta đang làm gì, cô vẫn cầm khăn lau khô từng chút tóc cho anh ta. Đến khi trên tóc không còn nước nữa, cô mới thở phào. Còn anh ta, đã cởi áo khoác của cô ra, nhưng cô không nhận ra vì mải bận rộn.

"A…" Tiêu Hà Hà hét lên.

"Bà xã, sau này em đừng bỏ trốn nữa được không?" Tiếng "được không" của anh ta, dịu dàng đến vô cùng. Cô cảm thấy có thứ gì đó trong tim mình đang tan chảy, tích tắc tích tắc.

"Em không bỏ trốn!" Cô không phải có ý định bỏ trốn. "Thật ra…"

Anh ta ngắt lời cô: "Em không được làm anh sợ như thế này một lần nữa!"

Gặp được cô, tất cả những lời trách móc đều không thể nói ra được, tất cả chỉ có thể biến thành tiếng thở dài.

Rồi anh ta nhìn cô, cô cũng nhìn anh ta. Cô nhận ra trong đôi mắt anh ta có chút sương mù. Đôi mắt anh ta ẩn chứa một khát vọng sâu xa, đôi mắt anh ta chứa bao nhiêu tình cảm, khiến cô càng áy náy hơn.

"Em không muốn tổ chức đám cưới. Hễ nghĩ đến việc phải làm đám cưới, phức tạp quá chừng, thì em liền cảm thấy mệt mỏi." Tiêu Hà Hà nói với vẻ tủi thân: "Còn nữa, trước giờ em vẫn muốn đến Hokkaido. Lần trước anh bỏ rơi em ở đây, em muốn biết liệu anh có đến đây để đưa em đi hay không!"

Tim anh ta nhói lại và ôm lấy cô, nhớ lại chuyện lần trước thì tong lòng vô cùng áy náy. "Anh xin lỗi…"

"Thứ em muốn không phải là lời xin lỗi, em muốn sống với anh thật hạnh phúc! Hãy tha thứ cho em vì đã trẻ con như lần này!"

"Tổ chức một đám cưới linh đình cho em, cũng chính vì muốn bù đắp cho em!" Anh ta nói ra nỗi áy náy trong tim. "Không phải tất cả phụ nữ đều muốn có một đám cưới linh đình sao?"

“Nhưng em không muốn!” Cô nói.

“Vậy em nói đi, em muốn gì?” Giọng anh ta rất dịu dàng. “Chỉ cần em nói ra, anh sẽ làm điều đó!”

“Ở lại đây chơi với em vài ngày, sau đó đưa em và con trai về, đừng bỏ rơi em! Cả nhà chúng ta sẽ cùng về với nhau!”

“Vậy còn đám cưới?” Tần Trọng Hàn hơi lo lắng: “Ba và ba vợ, cả ba của Ly đều đang rất sốt ruột!”

“Anh nói với họ sẽ không tổ chức không được à?”

Cô nũng nịu ôm chặt eo anh ta và khép mình trong vòng tay anh ta. Cô biết rằng người đàn ông này có thể làm được mọi thứ, anh ta nhất định sẽ thuyết phục được người lớn trong nhà.

“Được! Anh sẽ thuyết phục họ!” Tần Trọng Hàn không có lựa chọn nào khác, anh ta chưa bao giờ thấy một người phụ nữ nào dù chết vẫn không muốn tổ chức đám cưới như vậy.

Sau đó, anh ta đã bồng cô lên giường khi nào, Tiêu Hà Hà cũng không nhớ rõ. Khi phản ứng lại thì anh ta đang cúi xuống nhìn cô, nói bằng giọng trìu mến: “Bà xã à, người ta nói, em bé đã đi lên thiên đường vẫn có thể gọi về lại, chỉ cần chúng ta thành tâm, em bé lần trước có thể quay lại, em có tin không?”

Tiêu Hà Hà hơi ngây người ra, trong tim hơi chua xót, gật đầu mà mắt rướm lệ. “Tin!”

Trong căn phòng bên cạnh.

Tăng Dương Dương đang nước mắt đầm đìa, khóc lóc với vẻ tủi thân. “Đã nói với anh rồi, người ta không muốn, người ta sợ đau, vậy mà anh còn không buông tha cho người ta!”

Tăng Ly thật lúng túng! Đã mấy lần rồi mà, tại sao người phụ nữ đã sinh con mà vẫn còn… sợ đau?

Anh ta đã cố kìm nén, đã chậm rãi và nhẹ nhàng lắm rồi, còn muốn sao nữa?

“Dương Dương…” Tăng Ly nóng ruột đến đổ mồ hôi hột. Anh ta đã dừng lại rồi, nhưng sự trì trệ này sẽ lấy mạng người ta đó. “Anh hết cách rồi, anh xin lỗi!”

Mặc dù cô đau đến chảy nước mắt, nhưng nếu anh ta cứ dừng lại như vậy, anh ta lo rằng cuộc sống sau này sẽ có trở ngại. Người đàn ông bình thường như anh ta, vào những lúc như vầy mà có thể chịu đựng được một phút thì đã là một điều kỳ diệu rồi! Nhưng thời gian diễn ra của điều kỳ diệu luôn rất ngắn ngủi.

Thế là, Tăng Ly đã biến thành ác ma, khiến Tăng Dương Dương không còn đường trốn thoát.

Nhưng rồi sau đó nữa, sau khi Dương Dương thức dậy, nhìn thấy anh Ly vẫn đang nằm úp trên người mình. Hai người đang dính chặt lấy nhau, không ai chịu rời khỏi ai cả.

Tăng Dương Dương có cảm giác bị lừa. "Thả em ra, anh vốn dĩ không hề yêu em!"

Lời cáo buộc của cô làm cho Tăng Ly bỗng như sụp đổ. "Dương Dương, trời đất chứng giám, sao anh lại không yêu em?"

"Anh chỉ lừa gạt em thôi…" Dương Dương cố nén nỗi đau rã rời để đẩy Tăng Ly ra, nhưng cơ thể của anh ta lại có phản ứng, và vẫn đang giữ nguyên tư thế bên trong người cô.

"Đừng nhúc nhích!" Tăng Ly nhoẻn miệng cười, trong đôi mắt đào hoa đầy tình cảm, rồi cắn vội lên môi Dương Dương. "Cô bé à, anh cũng không còn cách nào khác, thực sự là vì thằng nhỏ của anh không chịu nghe lời, vừa nhìn thấy em liền vui lên. Anh đã dạy dỗ nó rồi, nhưng nó vẫn không nghe lời, anh biết phải làm sao đây?"

Dương Dương đỏ bừng mặt lên, rồi giận dữ. Sao anh ta có thể nói ra câu đó? "Anh nói bậy gì vậy hả?"

Tia cười trong mắt Tăng Ly lại đậm hơn vài phần. "Lần cuối cùng, anh làm xong thì sẽ đưa em đi chơi! Đây là lần đầu tiên gia đình ba người chúng ta đi du lịch mà!"

"Anh…" Dương Dương bị anh ta làm cho cạn lời.

Nụ cười của Tăng Ly nhạt dần. Anh ta dịu dàng nhìn cô và nói: "Em yêu à, chúng ta hãy tạo ra thêm một em bé nữa đi! Một mình Ngữ Điền thì buồn lắm, chúng ta có nghĩa vụ để con có bạn đồng hành, phải không nè?"

"Tăng Ly!" Dương Dương hét lên, cùng lúc đó, mặt cô đã đỏ ửng lên giống như một quả cà chua.

Đương nhiên Tăng Ly biết rằng cô đang mắc cỡ, mặt cô đỏ lên trông rất đáng yêu, đôi môi đỏ như quả đào mật. "Lần này, anh phải nhìn em cho thật kỹ!"

Lần này tuyệt đối không thể giống như lần trước, anh ta nhất định phải nhìn thấy cô mang thai, nhìn thấy cô sinh con, ở bên cạnh cô, cho cô tình yêu!

"Tăng Ly!" Tăng Dương Dương đẩy anh ta ra một lần nữa.

"Này! Dương Dương, anh đã nghe thấy rồi. Có phải em muốn anh nhanh chóng làm cho em vui phải không?

Đừng sốt ruột chứ, anh nhất định sẽ cố hết sức mà!" Tăng Ly nói một cách nghiêm túc.

"Anh có thể nào đừng dày mặt như thế này không?" Tăng Dương Dương hoàn toàn không nói nên lời.

"Sao anh lại dày mặt? Chẳng lẽ em không nghĩ rằng tạo ra con người là một công trình rất vĩ đại hay sao? Con người chẳng phải đều sinh sản hữu tính à? Và việc sinh ra thế hệ tương lai là nghĩa vụ mà mỗi công dân chúng ta nên cố gắng thực hiện được, nếu không, thế giới không còn con người thì sẽ cô đơn biết mấy?"

"Anh…" Tăng Dương Dương trợn tròn mắt, cố hết sức đẩy anh ta ra. "Em không muốn làm chuyện này với anh nữa, không bao giờ nữa!"

Không lãng mạn chút nào, lại còn rất dã man, cô không muốn bị anh ta kiểm soát như vậy.

Tuy nhiên, sự đấu tranh của cô ngay lập tức gây ra sự đòi hỏi điên cuồng của anh ta. "Đã nói đừng di chuyển rồi mà, thằng nhỏ của anh không chịu nổi nữa đâu!"

Và đúng vậy, Dương Dương liền cảm nhận được cái thứ đang vùi sâu trong cơ thể mình đã cứng lên, rồi trở nên to hơn, rồi sau đó, anh ta đã bắt đầu di chuyển.

Cô trợn trừng mắt nhìn anh ta. "Anh…"

"Anh muốn em!" Anh ta chặn môi cô lại…

Ở khu trượt tuyết.

Hai đứa trẻ được quấn chặt trong những chiếc áo khoác lông dày vẫn lạnh tới mức cả khuôn mặt nhỏ đỏ bừng lên.

Đỗ Cảnh dẫn họ trượt một vòng. Mig không hề biết trượt tuyết, mặc dù cô ấy là một người rất hoạt bát, nhưng khả năng phối hợp vận động không tốt, thế mạnh của cô ấy là lập trình máy tính.

Ngay cả khi đã đến khu trượt tuyết, cô cũng chỉ đứng yên tại chỗ, không dám di chuyển.

"Dì Mig ơi, sao dì không trượt đi?" Thịnh Thịnh trượt một vòng rồi quay lại, ai ngờ Mig vẫn còn đứng yên ở đó, vậy sao được? Mẹ nói cậu phải làm người mai mối cho chú Đỗ và dì Mig mà, nếu cậu không hoàn thành nhiệm vụ, cậu biết ăn nói sao với mẹ đây?

"Dì… Dì thấy nóng, nên không dám vận động nữa!" Mig vừa ngước lên thì nhìn thấy Đỗ Cảnh, đột nhiên hơi căng thẳng, nên nói đại một lý do.

213. Chương 213

Mig đột nhiên trợn to mắt và nhìn vào gương mặt đẹp trai của Đỗ Cảnh, lúc này mới nhận ra mình đã ngã vào người anh ta rồi. Trong lúc hoảng hốt, cô luống cuống định đứng dậy một lần nữa, nhưng lại làm cho Đỗ Cảnh khẽ hét lên. "A! Đừng cử động!"

Người phụ nữ chết tiệt! Cô ấy đã đè lên thằng nhỏ của anh ta rồi!

Mig nghe thấy giọng của anh ta thay đổi nên liền không dám nhúc nhích gì, cúi đầu xuống và nhận ra điều gì đó, cả khuôn mặt bỗng đỏ lên giống như một quả cà chua.

Đỗ Cảnh đỡ người cô lên, cơ thể mềm mại rơi vào lòng. Còn chân của cô vẫn đang đè lên chỗ đó của anh ta. Đỗ Cảnh hơi bối rối, đây là lần đầu tiên ngã sầm vào một người phụ nữ một cách ngượng ngùng như vậy.

Mig bị anh ta dịch sang một bên, lúc này Đỗ Cảnh mới thở phào, quay mặt qua và nhìn vào khuôn mặt xinh đẹp của Mig, ánh mắt bỗng có chút sợ sệt. Còn Mig cũng hoảng hốt cúi gầm mặt xuống, bầu không khí giữa hai người có chút ám muội.

"Ôi… Chú Đỗ đang ôm dì Mig kìa! Chú Đỗ đang ôm dì Mig kìa!" Tiếng reo hò của Ngữ Điền đã làm gián đoạn bầu không khí kỳ lạ giữa hai người.

"Con nói gì vậy hả?" Mig khẽ hét lên.

"Chú Đỗ phải chịu trách nhiệm đó!" Thịnh Thịnh trượt tới một cách nhẹ nhàng. "Chú Đỗ, chú không được lợi dụng dì Mig dễ dàng như vậy đâu, chú phải có trách nhiệm với dì đó!"

Khi Đỗ Cảnh đưa Mig và hai đứa trẻ đi ăn uống no say trở về thì trời đã tối, nhưng thật lạ là không thấy Tiêu Hà Hà và Tăng Dương Dương ở đâu cả.

"Hai mẹ không có trong phòng!" Ngữ Điền đã tìm khắp phòng nhưng không thấy ai cả.

"Để chú xuống hỏi lễ tân!" Đỗ Cảnh quay sang nói với Mig. "Cô canh chừng tụi nhỏ!"

"Ừm!" Mig gật đầu mà đỏ mặt. Sau khi từ khu trượt tuyết trở về, đây là lần đầu tiên anh ta nói chuyện với cô.

"Dì Mig ơi, dì thích chú Đỗ có phải không?" Trong quá trình chờ đợi, Thịnh Thịnh không kìm được lòng nên phải hỏi Mig.

“Thằng nhóc, để sức mà lo cho mẹ và mợ của con đi!” Mig xoa đầu cậu. “Bây giờ vẫn chưa tìm thấy họ nữa đó.”

“Mẹ và dì chắc chắn đã những người đàn ông của họ bắt đi rồi, không cần phải lo quá đâu!”

“Sao con biết được ba con đã đến đây?”

“Nếu một ngày mà vẫn không đến, vậy chú ấy thực sự không phải là ba của con rồi!” Thịnh Thịnh lắc lắc tay Mig. “Dì Mig, mẹ con bằng tuổi với dì, con đã lớn vậy rồi, dì cũng mau kết hôn đi chứ, nếu không con sẽ lo lắng cho dì lắm đó!”

“Lo cho dì chuyện gì?” Mig hơi ngạc nhiên.

“Lo dì một mình sẽ cô đơn đó!” Thịnh Thịnh nói với lẽ dĩ nhiên.

“Thằng nhỏ tinh quái này nha!” Trong lòng Mig chợt thấy ấm áp, cúi đầu xuống và nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của Thịnh Thịnh lên. Đứa trẻ này mới được Hà Hà sinh ra vào đêm đó, chớp mắt cái… Thì ra Thịnh Thịnh mới là con trai của Hà Hà. Mig cảm thấy mình đã không uổng công yêu thương cậu bé trong những năm qua. Một đứa trẻ chu đáo như vậy, cô thực sự muốn sinh một đứa cho riêng mình, nhưng…

“Được! Dì Mig nhất định phải nhanh chóng tìm bạn trai, để Thịnh Thịnh của dì được yên tâm nè!” Mig chỉ vào cái mũi nhỏ của cậu bé. “Nếu dì không lấy được chồng thì sẽ sống nhờ vào Thịnh Thịnh đó nha!”

“Dạ không đâu, Thịnh Thịnh nhất định sẽ cưới được chồng cho dì!”

“Chú Đỗ về rồi kìa!” Ngữ Điền hét lên. “Chú Đỗ ơi, hai mẹ đi đâu rồi?”

“Ba của hai đứa đến rồi, chú nghĩ chắc họ đang ở với nhau!” Đỗ Cảnh đi đến trước mặt Mig. “Hay chúng ta cứ canh chừng lũ trẻ thêm một lúc nữa, họ đã thuê phòng riêng hết rồi!”

“Họ đã đuổi theo đến đây thật à?” Mig kêu lên. “Thật đáng ghen tị, hành động đuổi theo vợ lãng mạn quá đi!”

“Dì Mig, con và Ngữ Điền vào phòng xem tivi đây, dì và chú Đỗ đi lãng mạn với nhau đi, không cần canh chừng tụi con đâu.” Thịnh Thịnh cầm tay Mig đặt vào trong tay của Đỗ Cảnh. “Chú Đỗ à, dì Mig phải làm phiền chú rồi!”

“Thằng nhóc!” Mig hoảng loạn rụt tay lại. Đỗ Cảnh cũng ngây người ra, ánh mắt hơi di chuyển.

“Anh hai ơi, chúng ta đi xem tivi đi!” Ngữ Điền và Thịnh Thịnh dắt tay nhau đi về phòng, bước vào rồi hai

đứa trẻ cùng lúc quay đầu lại. “Chú và dì đi chơi vui nha!”

“Này!” Mig rất xấu hổ. “Anh đừng để bụng, tụi nó còn nhỏ, ăn nói lung tung thôi!”

Đôi mắt đen nhánh của Đỗ Cảnh chợt lóe lên rồi im lặng, một lúc lâu sau mới nói: “Ra ngoài đi dạo đi!”

“Hả!” Mig hoàn toàn bất ngờ, cô tưởng anh ta sẽ từ chối. Cô lắp bắp không biết phải nói gì, còn Đỗ Cảnh đã sải bước đi ra bên ngoài khách sạn rồi.

Cô đành phải đi theo.

Sapporo là thủ phủ của Hokkaido, cũng là thành phố lớn nhất ở đó, là trung tâm kinh tế và văn hóa của Hokkaido, nên trên các đường phố vào ban đêm, khắp nơi đều có đầy nam thanh nữ tú, ăn uống tụ họp, vô cùng náo nhiệt.

Hai người đi ra phố, Mig đi bên cạnh Đỗ Cảnh, tim đập thình thịch. Cô rất thích người như Đỗ Cảnh, bởi vì anh ta biết nấu ăn. Và trong xã hội bây giờ, những người đàn ông sẵn sàng vào bếp giúp phụ nữ nấu ăn thực sự quá ít ỏi. Vì vậy hôm đó, khi anh ta giúp Hà Hà nấu ăn, cô thật sự có ấn tượng rất tốt đối với Đỗ Cảnh.

Đỗ Cảnh cũng cứ đi về phía trước, thỉnh thoảng anh ta liếc nhìn Mig, thấy cô gái đang đi bên cạnh mình hơi mất tập trung, đi đứng cũng không biết nhìn đường, nên anh ta đã âm thầm nhìn đường giùm cô.

Thấy những người khác đều có cặp có đôi, còn anh ta cũng đã ba mươi rồi, đã đến lúc phải tìm một cô gái để kết hôn và sinh con. Chưa bao giờ nghĩ đến tình yêu, nhưng thật sự rất ngưỡng mộ Tần Trọng Hàn và Hà Hà, cũng rất ngưỡng mộ Tăng Ly và Tăng Dương Dương, cả ba nuôi và Tân Tuyên nữa…

Mig đang mãi suy nghĩ. Đỗ Cảnh cũng đang mãi suy nghĩ.

Hai người cứ đi về phía trước, Mig bị vấp một cái, trẹo chân, cả người mất thăng bằng và ngã sang một bên.

“Cẩn thận!” Đỗ Cảnh nhanh chóng hoàn hồn lại và giơ tay ra đỡ, ôm lấy cô gái đang sắp ngã vào lòng mình, để cô tránh được sự đau đớn thể xác.

Tim của Mig vì sự hoảng sợ vừa rồi nên đang đập thình thịch, hoảng hốt nhìn vào người đang ôm mình, lắp bắp nói. “Cám ơn.”

Đỗ Cảnh vẫn ôm lấy cô, dường như đã quên rằng cần phải buông cô ra. Thân hình mềm như không xương của cô nằm rũ trong vòng tay anh ta, anh ta có thể cảm nhận được nhịp tim của cô.

Bộ ngực mềm mại của cô dán sát vào ngực anh ta, khiến anh ta có một cảm giác rung động khó giải thích được.

Đỗ Cảnh bỗng như mất hồn, cứ ôm Mig mà không hề nhúc nhích trong một lúc thật lâu. Cảm nhận sự mềm mại của cô gái này, trong đầu bỗng trở nên hỗn loạn. Hôm nay đã ôm cô ấy lần thứ hai rồi đó, cảm giác rất khác…

Mig thấy anh ta chưa buông tay ra, mặt cô liền đỏ ửng lên. "Đỗ… Đỗ Cảnh…"

Được người khác ôm như vậy, cô thấy không quen lắm. Nhất là khi anh ta rất cao, được anh ta ôm, cô chỉ cảm thấy mình giống như một con vật cưng nhỏ bé. Mặc dù cô rất có thiện cảm với Đỗ Cảnh, nhưng điều đó không có nghĩa là cô rất tùy tiện. "Đỗ Cảnh, cám ơn anh!"

Cô cũng đang nhắc nhở anh ta buông tay ra được rồi.

Đỗ Cảnh hoàn hồn lại, cúi đầu xuống nhìn vào cô gái có chút bối rối nhưng vẫn cố gắng giữ bình tĩnh này. Khuôn mặt đỏ ửng của cô rất dễ thương, và đột nhiên khiến anh ta thích thú.

Thay vì buông cô ra, anh ta lại hỏi: "Cô đi đường lúc nào cũng bất cẩn như vậy à?"

Cô hơi xấu hổ: "Hồi nãy chỉ là tai nạn thôi! Anh buông tôi ra đi!"

"Buông cô ra, lỡ cô lại bị té nữa thì phải làm sao?" Đỗ Cảnh chưa bao giờ chọc cười người khác, nhưng lại không thể kìm được phải trêu chọc cô. Vẫn ôm lấy eo cô, làn eo đó còn nhỏ hơn một vòng tay nữa, làm anh ta sợ hãi, lỡ siết mạnh quá thì sẽ làm gãy xương của cô bé này.

Hai tay của Mig bỗng chống vào ngực anh ta, cố tách hai người ra xa một chút. Nhưng cô nhận ra làm vậy cũng chỉ vô ích, ngược lại còn làm trò cười cho anh ta nữa.

Mig nhìn thấy rõ ràng trong đôi mắt luôn lạnh lùng của Đỗ Cảnh đang có một nụ cười mờ nhạt, cảm giác thất vọng bỗng ập đến. Rốt cuộc anh ta có ý gì chứ? Cô không đủ sức để chống lại anh ta, chẳng thà là từ bỏ sớm.

Sau đó, cô nghe thấy Đỗ Cảnh nói: "Mig, tôi là một người thẳng thắn!"

"Hả?" Cô ngước mắt lên, không hiểu ý anh ta là gì.

"Nếu cô có thích tôi một chút, chúng ta có thể thử. Còn nếu cô không có ý đó, thì chúng ta đừng lãng phí thời gian!" Giọng điệu và vẻ mặt của Đỗ Cảnh khi nói ra câu này rất ngầu.

Mig ngạc nhiên nhìn anh ta, đập vào trong đáy mắt là khuôn mặt góc cạnh rõ ràng và đầy cá tính của anh ta.

Anh ta thả cô ra và lùi về sau một bước, kéo giãn khoảng cách với cô.

Có ai bày tỏ tình yêu mà như vậy không?

Quá thẳng thắn, quá ngang ngược. Cô tự hỏi không biết có phải anh ta đã cầm súng quen rồi không, nên làm việc gì cũng đều ngang ngược như vậy. Cô cảm thấy mình hơi dở khóc dở cười, nhưng cùng lúc đó tim cô cũng đập rộn ràng lên. Ý anh ta là, nếu cô có ý đó với anh ta, thì anh ta sẽ chấp nhận phải không?

Đỗ Cảnh chỉ lặng lẽ nhìn cô, rồi mím chặt môi lại. "Thôi bỏ đi, cô về đi, tôi tự đi được rồi!"

Anh ta đã cô đơn quá lâu, quá lâu. Và những người đã từng ngồi tù, làm sao có thể mong đợi sẽ có cô gái nào đó thích mình. Thì ra, đó chỉ là ảo tưởng của anh ta mà thôi.

Anh ta sải bước rời đi, chớp mắt đã đi xa hơn mười mét, rồi hai mươi mét. Mig hoảng loạn: "Này! Khoan đã! Đỗ Cảnh!"

Anh ta không dừng lại, cảm giác tự ti của anh ta lại ập đến. Một cô gái như vậy, không thích hợp với anh ta, có lẽ suốt cuộc đời này anh ta cũng không thích hợp cho hôn nhân! Anh ta tiếp tục bước về phía trước.

"Đỗ Cảnh, anh đứng lại đó!" Mig vội vã hét lên, nhưng anh ta lại càng bước nhanh hơn.

Cô không muốn mất đi cơ hội, mặc dù chủ động không nên là quyền của một cô gái, nhưng cô vẫn đã đuổi theo. Cô chạy rất nhanh, nhưng vì trên đường vẫn còn đóng tuyết chưa được quét sạch, nên cô bị trượt chân, cả người bổ nhào về phía trước. "A…"

Lần này, không có ai anh hùng cứu mỹ nhân. Mig đã ngã một cái rầm, rất đau. Tay bị bong gân, đau đến mức nước mắt tuôn xuống như mưa.

Có lẽ vì cú ngã này quá mạnh, Đỗ Cảnh bỗng đứng khựng lại rồi quay người lại, thì nhìn thấy một hình dáng nhỏ nhắn đang nằm sấp dưới đất. Anh ta miễn cưỡng quay lại. Sao lúc nào cô ấy đi đường cũng bất cẩn đến vậy trời?

Tay đau quá!

Vừa định đứng dậy thì một đôi giày da đập vào mắt, ngước mắt lên thì nhìn thấy khuôn mặt cứng nhắc và thờ ơ của Đỗ Cảnh, có thể nhìn thấy một chút thương xót trong đôi mắt. Anh ta đỡ cô đứng dậy, lên tiếng hỏi với vẻ bất lực: "Bộ cô không thể cẩn thận một chút hả?"

Trong lòng cô có chút uất ức. “Ai biểu anh đi nhanh như vậy, tôi còn chưa trả lời thì anh đã bỏ đi rồi!”

“Được rồi, để tôi đưa cô về!” Nói rồi anh ta định bồng cô lên.

“A! Tôi tự đi được!” Mig đứng vững và định bước đi. “A, đau quá!”

“Đau ở đâu?” Đỗ Cảnh lo lắng.

“Đau chân!” Cô vừa bước đi thì nhận ra chân mình bị bong gân, đau quá!

Đỗ Cảnh không nói gì, chỉ bồng cô lên và đi về phía khách sạn, sau đó bồng thẳng cô vào phòng anh ta.

Mig không dám nói gì, chỉ dựa vào lòng anh ta, ngửi thấy mùi thuốc lá thoang thoảng trên cơ thể anh ta. Đột nhiên, tự nhiên cô muốn khóc mà không rõ lí do.

“Chân có bị bong gân rồi phải không?” Anh ta khẽ hỏi rồi đặt cô ngồi lên giường, quỳ xuống trước mặt cô, sau đó cởi giày cho cô.

214. Chương 214

Sau đó, anh ta in một nụ hôn lên trán cô, một nụ hôn rất trong sáng. “Cô bé ngoan!”

“Anh…” Cô mắc cỡ đến đỏ cả tai.

“Anh thích đánh nhanh thắng nhanh, nhưng anh vẫn sẽ cho em thời gian!” Anh ta nói. “Thời hạn là ba tháng, nếu chúng ta hợp nhau thì sẽ kết hôn, được không?”

Cô ngây người ra, sao cứ cảm thấy giống như đang bàn chuyện làm ăn vậy? Nhưng cô vẫn gật đầu một cách ngu ngơ. “Được!”

Sau khi trả lời, vẫn cứ cảm thấy giống như đang bàn chuyện làm ăn, như thể có một sự kỳ lạ tên là “thành kèo” vậy. Đây là tình yêu sao?

Trong bóng tối.

Trên chiếc giường lớn có hơi lộn xộn, quần áo vương vãi trên sàn nhà, để lộ ra bầu không khí ám muội. Trong phòng đã trải qua một cuộc chiến tranh nguyên thủy nhất giữa nam và nữ.

Thức dậy trong giấc ngủ, vừa cử động một cái là cả người đau nhức, Tiêu Hà Hà thất thểu mở mắt ra, đột nhiên hoảng hốt. "A, trời tối rồi! Sao Thịnh Thịnh và Ngữ Điền còn chưa về nữa?"

"Bà xã à, không có chuyện gì đâu, Đỗ Cảnh và Mig sẽ không để lạc mất chúng đâu mà lo!" Tần Trọng Hàn nói rồi ôm lấy eo Tiêu Hà Hà một lần nữa, rồi kéo cô trở lại trên giường.

"Mau dậy đi, trời tối rồi kìa, sao có thể vậy hoài được?" Có trời mới biết là anh ta đã làm bao nhiêu lần rồi. Tiêu Hà Hà chỉ biết mỗi lần sau khi mình tỉnh dậy vì kiệt sức, một người đàn ông động dục nào đó vẫn giữ nhịp điệu trên người cô, như thể cả đời chưa bao giờ được đụng vào phụ nữ vậy!

Còn cô, bây giờ cả người đều rã rời và đau nhức, giống như bị người ta tách từng bộ phận trên người ra rồi vậy.

"Hy vọng chúng ta đã tạo được một em bé!" Giọng nói trầm ấm đầy sức hút vang lên, Tần Trọng Hàn yên lặng nhìn chằm chằm vào Tiêu Hà Hà vừa mới thức dậy trong mệt mỏi, nụ cười trên đôi môi mỏng đó như thể muốn bị đánh vậy.

Hơi quay người qua, cố chịu con đau nhức toàn cơ thể, Tiêu Hà Hà lạnh mặt lại rồi nói với Tần Trọng Hàn đang cười như gió xuân được mùa kia. "Mau mặc quần áo vào rồi đi tìm con trai, Tần Trọng Hàn, anh có nghe thấy không?"

"Không cho em cứ nghĩ đến người đàn ông khác!" Tần Trọng Hàn bĩu môi, bàn tay to lớn lại không yên phận mà một lần nữa lang thang trên cơ thể mềm mại đang dựa sát vào người mình.

"Đó là con trai của anh!"

"Cũng không được! Nó vẫn là đàn ông!" Giọng trầm khàn của Tần Trọng Hàn cũng có chút quỷ quyệt. "Bà xã à, em có hài lòng không? Em thấy ông xã em có ổn không?"

"Nếu anh còn không ngồi dậy, em sẽ mặc kệ anh thật đó. Mau đi xem Thịnh Thịnh đã về chưa!" Tiêu Hà Hà bắt đầu mặc quần áo vào.

"Được rồi! Anh sẽ đi ngay!"

Cuối cùng hai người cũng bước ra khỏi phòng, vừa mở cửa phòng thì nhìn thấy Thịnh Thịnh và Ngữ Điền đang xem tivi.

"Mẹ, ba!" Ngữ Điền vừa quay đầu lại thì nhìn thấy Tiêu Hà Hà và Tần Trọng Hàn, nên ngay lập tức phấn khởi kêu lên.

"Hai đứa đều đang ở đây hả?" Cuối cùng Tiêu Hà Hà cũng thở phào nhẹ nhõm.

Còn Thịnh Thịnh thì chỉ chào hỏi Tiêu Hà Hà: "Mẹ ơi, mẹ cùi quá, mới đi một ngày mà đã bị bắt lại rồi!"

"Làm ơn đi, do ba con có bản lĩnh thôi!" Tần Trọng Hàn bước tới và bồng Ngữ Điền lên, nói vào tai cậu bé: "Đến phòng bên cạnh gọi ba và mẹ con dậy đi, giờ này vẫn còn ngủ. Chúng ta còn phải đi ăn cơm nữa chứ!"

Anh ta không được ôm vợ mình và ngủ tiếp, đương nhiên cũng không thể để cho Tăng Ly được hạnh phúc hơn. Tần Trọng Hàn thầm có ý nghĩ xấu xa như vậy.

"Tụi con đã ăn rồi!" Thịnh Thịnh liếc nhìn Tần Trọng Hàn, cũng tạm hài lòng. "Hiệu suất của chú cũng cao lắm đó, con tưởng chú sẽ không tìm thấy mẹ con con chứ!"

"Con trai à, dì Mig và chú Đỗ đâu?" Tiêu Hà Hà hỏi.

"Họ đi nói chuyện yêu đương rồi!"

"Ồ! Thật hả?"

"Mẹ ơi, chú Đỗ đã ôm dì Mig đó mẹ!" Ngữ Điền khoe với Tiêu Hà Hà. "Bây giờ con sẽ đi gọi ba và mẹ dậy!"

Kết quả là, tối đó, Đỗ Cảnh và Mig chỉ xuất hiện rồi bàn giao bọn trẻ lại cho ba mẹ chúng, sau đó họ đã biến mất.

Ngày hôm sau, Tần Trọng Hàn và Tăng Ly đều đưa người phụ nữ của mình đi trượt tuyết. Nhưng Tần Trọng Hàn nói với Hà Hà và Dương Dương: "Hai em không nên đi trượt tuyết đâu, để tụi anh đưa hai con trai đi là được rồi! Hãy chờ tụi anh khải hoàn quay về ha!"

"Ồ! Tuyệt vời! Con đi trước đây!" Thịnh Thịnh đã trang bị xong. Cậu bé trượt rất nhanh, cũng rất vững vàng, trượt một cái đã lao vút ra ngoài.

"A! Tần Trọng Hàn, anh mau đuổi theo đi, con trượt nhanh quá kìa!" Tiêu Hà Hà lo lắng và hét lên. "Thịnh Thịnh, đừng trượt nhanh quá!"

Tần Trọng Hàn vừa quay người lại thì đã nhìn thấy con trai mình trượt như bay ra ngoài, với tốc độ rất nhanh. "Thằng nhóc này, để anh bắt được, nhất định phải đánh đít nó!"

"Ngữ Điền, con không được trượt nhanh vậy đâu đó!" Tiêu Hà Hà căn dặn.

"Con biết rồi, con sẽ không đi xa đâu!" Ngữ Điền giòn giã trả lời. "Con sẽ ở đây để bảo vệ cho hai mẹ!"

“Trời ơi! Thịnh Thịnh trượt nhanh quá!” Dương Dương cũng không kìm được phải hét lên. “Anh Tần, anh Ly, hai anh mau đuổi theo đi chứ!”

“Thịnh Thịnh, chậm lại!” Tần Trọng Hàn hét lớn một tiếng và ngay lập tức đuổi theo.

“Ồ! Bay nào! Bay nào…” Thịnh Thịnh hoan hô rồi lướt vút qua, cơ thể nhỏ bé lao như bay trên đường trượt, một trải nghiệm thú vị với tốc độ nhanh như chớp.

Mặc dù đường trượt thích hợp cho người mới bắt đầu biết trượt, độ dốc không lớn, nhưng vì Thịnh Thịnh trượt quá nhanh, khó tránh làm người khác phải lo lắng. Cậu bé chỉ mới học trượt ngày hôm qua, vẫn chưa quen lắm, vậy mà dám trượt nhanh như vậy, làm Tần Trọng Hàn toát cả mồ hôi lạnh.

Cứ đuổi theo mãi, vì Thịnh Thịnh trượt rất nhanh. Và gần đó có một cậu bé vì chưa nắm được kỹ thuật trượt nên đã té ngã đột ngột, khiến Thịnh Thịnh không kịp tránh qua một bên, cả người sắp đâm sầm vào cậu bé đó. Cậu đã thử đổi hướng nhưng lại vấp phải ván trượt của cậu bé kia, cơ thể nhỏ bé lộn nhào một cái, trúng ngay cái dốc làm cả người cậu trượt thẳng xuống.

“Thịnh Thịnh…” Tần Trọng Hàn hoảng sợ hét lên, giọng đầy run rẩy và hoảng loạn, cảm thấy tim như sắp nhảy ra ngoài. Anh ta nhanh chóng trượt xuống dốc. Trong khoảnh khắc cơ thể con trai sắp rơi xuống đất đó, anh ta quỳ gối xuống rồi đỡ lấy con trai. Kết quả, cả hai cha con đều bị ngã và văng ra rất xa. Tần Trọng Hàn đập người xuống mặt đất đầy tuyết một cái rầm, nhưng không để cho con trai phải chịu bất kỳ tổn hại gì.

“Con trai, con sao rồi? Có bị trúng chỗ nào không?” Sau khi anh ta ngã xuống thì ngay lập tức bồng con trai lên, tháo găng tay ra và kiểm tra khắp người cậu bé. “Có sao không? Hả? Con có sao không?”

Trong khoảnh khắc vừa rồi, khuôn mặt đẹp trai của Tần Trọng Hàn tái mét lại, anh ta thật sự sợ rằng con trai mình đã bị ngã đau.

Thịnh Thịnh cảm nhận được sự quan tâm của ba mình, và cả vẻ hoảng loạn thoáng qua trong mắt anh ta, biết rằng mình không nên trượt quá nhanh như vậy. Và trong khoảnh khắc đó, sự hoảng loạn từ tận đáy lòng của ba đã khiến cậu cảm thấy mình vô cùng tội lỗi, khuôn mặt nhỏ nhìn vào Tần Trọng Hàn với đầy vẻ rối rắm. Cả khuôn mặt cũng trắng bệch ra, vì cậu sợ rằng mình sẽ bị ngã chết.

“Con nói gì đi chứ! Thịnh Thịnh, có phải sợ lắm không con? Con trai?” Tần Trọng Hàn thấy cậu bé không nói gì, trong lòng càng sợ hãi hơn, giọng nói cũng run rẩy hơn. “Có phải ba ngã đè lên con rồi không?”

“Con không sao!’ Thịnh Thịnh hét lên, hai bàn tay nhỏ nhắn ôm lấy cổ của Tần Trọng Hàn.

“Không sao thật chứ?” Trái tim vừa mới căng như dây đàn của Tần Trọng Hàn cuối cùng đã nhẹ nhõm, kéo Thịnh Thịnh đến và ôm vào lòng. Cảm giác ôm nhau thật chặt đó làm mọi lo lắng trong tim anh ta dần dần lắng xuống.

“Ba ơi, con sai rồi!” Thịnh Thịnh khẽ nói xin lỗi bên tai Tần Trọng Hàn.

“…” Cuối cùng con trai cũng chịu gọi ra hai từ đó, môi Tần Trọng Hàn khẽ mấp máy, trong tim xao động, không kìm được những giọt nước mắt rưng rưng.

“Ba ơi!” Thịnh Thịnh lại gọi lên một cách chân thành.

“Con trai, cuối cùng con cũng chịu gọi ba là ba rồi ha?” Trong đôi mắt đen nhánh của Tần Trọng Hàn lóe lên một niềm vui, mừng rỡ ôm chặt con trai, anh ta cứ tưởng mình phải chờ lâu lắm mới được nghe thấy tiếng ba này chứ.

“Cám ơn ba!” Thịnh Thịnh cũng ôm lấy Tần Trọng Hàn.

Tăng Ly vừa đuổi theo đến nơi thì nhìn thấy cảnh này, cũng không nén nổi nụ cười.

Ở thành phố H.

Sau khi về nhà, Tần Trọng Hàn đưa Hà Hà và Thịnh Thịnh đến thăm ba vợ. Cuối cùng cũng được gặp con gái, Bùi Lâm Xung vẫn không thể nhịn được, phải lên tiếng càm ràm vài câu. “Con gái ngoan à, sao lại không cần tổ chức đám cưới hả? Vì không muốn làm đám cưới nên con mới bỏ trốn vậy à?”

“Ba, ba và Tân Tuyên cũng có làm đám cưới đâu?” Tiêu Hà Hà biết rằng ba mình và Tân Tuyên đã đi đăng ký kết hôn. “Sau này con phải gọi là dì Tân Tuyên rồi!”

Mặc dù hơi ngại, nhưng dù sao về mặt vai vế, Tân Tuyên cũng là mẹ kế của cô, nên lễ nghi này cần phải có.

“Không cần đâu! Chúng ta không học theo phương Đông mà học theo phương Tây, mọi người cứ gọi tên như cũ là được rồi!” Bụng của Ngô Tân Tuyên đã nhìn thấy rất rõ, cô mỉm cười và nói với Tần Trọng Hàn và Hà Hà: “Chị và Trọng Hàn là bạn học, chị cũng không muốn làm dì Tân Tuyên gì đó của hai người đâu, sau này hai người cứ gọi tên của chị là được rồi, để tránh cho mọi người khỏi thấy ngại miệng!”

“Vậy con phải gọi thế nào? Con gọi bà ngoại nhỏ có được không?” Thịnh Thịnh ngẩng mặt lên và hỏi.

Câu hỏi của cậu bé làm cho mọi người được một trận cười no bụng, Bùi Lâm Xung cười hà hà và nói: “Đúng, gọi là bà ngoại nhỏ, vợ nhỏ bé của ông ngoại đó! Đương nhiên phải gọi là bà ngoại nhỏ rồi!”

“Ông ngoại ơi, ông có hai vợ lận hả? Vậy thì bà ngoại nhỏ sẽ ghen đó!”

“Ha ha ha… Ông ngoại chỉ có một người vợ thôi.” Bùi Lâm Xung cười ha hả. “Tân Tuyên à, em có ghen không?”

Ngô Tân Tuyên trợn mắt liếc ông ta. “Anh nghiêm túc đi!”

Tần Trọng Hàn và Tiêu Hà Hà nhìn nhau và mỉm cười. Sắc mặt của Ngô Tân Tuyên xem ra cũng không tệ, họ thật sự có thể yên tâm rồi.

Ba tháng sau.

Ở bệnh viện.

“Trời ơi!” Tiêu Hà Hà cầm kết quả siêu âm và đi ra khỏi phòng khám. “Ông xã ơi…” -”

“Sao vậy em?” Tần Trọng Hàn thấy sắc mặt cô hơi khác, nên hơi lo lắng.

“Ông xã, có hai em bé thật nè! Bác sĩ nói có hai em bé lận!” Tiêu Hà Hà ôm cổ Tần Trọng Hàn, vừa khóc vừa cười và hét lên.

“Thật hả? Bác sĩ có nói là trai hay gái không?” Tần Trọng Hàn cũng vô cùng bất ngờ.

“Không, bác sĩ nói không cho lựa chọn giới tính, nên không có nói cho em biết!” Tiêu Hà Hà bĩu môi.

“Được rồi, con nào thì chúng ta cũng đều chào đón cả!” Tần Trọng Hàn nói.

Ôm lấy eo bà xã, hai người cùng bước ra ngoài.

Không ngờ lại gặp được bác sĩ Lý, chị ta vừa nhìn thấy Tần Trọng Hàn rồi nhìn sang Tiêu Hà Hà, sau đó mỉm cười.

“Cậu Tần đưa vợ đi khám thai đó hả?” Bác sĩ Lý mỉm cười và chào hỏi.

Tần Trọng Hàn gật đầu. “Bác sĩ Lý, chào chị!”

Bác sĩ Lý lại nói: “Chuyện tôi nói với cậu lần trước, cậu có nói với cô Mạc không?”

Lời của chị ta vừa thốt ra, vẻ mặt của Tần Trọng Hàn đã sa sầm lại. “Cô ấy đã làm nữ tu rồi!”

“Ồ!” Bác sĩ Lý hơi ngạc nhiên. “Bệnh của cô ấy chắc là sẽ chữa khỏi được. Bây giờ chúng tôi có rất nhiều biện pháp can thiệp, có thể hỗ trợ mang thai được!”

Tiêu Hà Hà đã hiểu ra bác sĩ Ly đang nói về chuyện Mạc Lam Ảnh không thể mang thai, trong lòng cô cũng rất lấy làm tiếc. Nhớ lại thì cũng đã lâu rồi không gặp Hàn Lạp, không biết bây giờ anh ta thế nào. Còn Mạc Lam Ảnh, thực sự sẽ làm nữ tu suốt đời hay sao?

"Cám ơn bác sĩ Lý, tôi và vợ tôi xin phép đi trước!" Tần Trọng Hàn không thích bác sĩ Lý nhắc đến chuyện này, anh ta sợ Hà Hà sẽ buồn, dù sao mọi chuyện cũng đã qua rồi.

215. Chương 215

"Cô dâu là...?" Tiêu Hà Hà không sao ngờ được lại chóng vánh như vậy, chẳng phải anh ta rất yêu Mạc Lam Ảnh hay sao?

"Cô chưa gặp!" Hàn Lạp mỉm cười. "Được rồi, sau khi về lại thì tôi sẽ đến thăm cô! Chúc cô và Tần Trọng Hàn đầu bạc răng long!"

"Cám ơn!" Trong lòng Tiêu Hà Hà có chút bùi ngùi, sau đó cúp máy. "Hàn Lạp sắp kết hôn rồi, cô dâu là người em chưa từng gặp. Còn chị Mạc đã qua châu Phi, hình như muốn làm nữ tu suốt đời. Tần Trọng Hàn, phải làm sao đây?"

Tần Trọng Hàn lắc đầu. Trên đời này, yêu mà không có được, mới là buồn nhất và đau đớn nhất. Còn họ đang hạnh phúc, mọi thứ đều do số phận! "Đó là số phận của họ, chúng ta không thể can thiệp được, hãy cứ hy vọng mọi chuyện đều sẽ tốt đẹp!"

Bảy tháng sau.

Trong phòng sinh.

"Trời ơi, sao còn chưa ra nữa?" Tăng Ly đã không thể chờ được nữa, không ngờ Hà Hà và Dương Dương lại chuyển dạ cùng lúc.

Trong hành lang, người lớn của ba nhà đang chờ ở trước cửa phòng.

"Chắc là sắp rồi!" Tần Trọng Hàn cũng rất lo lắng, nhưng anh ta đang cố kiềm chế cảm xúc của mình.

"Làm gì mà lâu quá vậy? Lúc Tân Tuyên sinh đâu có lâu như vậy đâu. Sao hai đứa nó còn chưa ra nữa?" Bùi Lâm Xung cũng sốt ruột lắm rồi.

Ngô Tân Tuyên đã sinh một đứa con trai cách đây bốn tháng.

Cung Luyến Nhi cũng sinh một đứa con trai cách đây ba tháng.

"Oe… Oe… Oe…" Sau một tiếng khóc to và rõ vang lên, tất cả mọi người đều thở phào.

Không lâu sau, hai cô y tá bồng hai đứa bé ra ngoài.

"Người nhà của Tiêu Hà Hà!" Cô y tá gọi lớn.

"Có!" Tần Trọng Hàn và Tần Lăng Hàng, còn cả Bùi Lâm Xung đều bước tới, nhìn thấy một đứa bé đỏ hỏn, trông nhỏ xíu, nhưng trên mặt lại rất sạch sẽ.

"Chúc mừng anh, là một bé trai! Trong bụng sản phụ vẫn còn một đứa nữa, chắc là sắp ra rồi!"

"Tăng Dương Dương đã sinh được một bé gái! Xin chúc mừng mọi người!" Cô y tá kia cũng đưa đứa bé qua.

Tăng Ly và ông bà Tăng đều vui mừng đến phát khóc, bà Tăng chắp hai tay lại: "Đã có cháu trai, nay lại có thêm cháu gái, đúng là tổ tiên phù hộ!"

"Vợ tôi sao rồi?" Tần Trọng Hàn chưa kịp nhìn con thì đã lo lắng cho vợ. Vẫn còn một đứa nữa, anh ta rất lo lắng.

"Sản phụ vẫn rất ổn định!"

Mười lăm phút sau, cô y tá lại bồng một đứa bé nữa xuất hiện. "Anh Tần, chúc mừng anh, là một bé gái!"

"A…"

"Không tổ chức đám cưới, vậy lần này chúng ta sẽ tổ chức tiệc đầy tháng, nhất định phải làm cho rình rang!" Bùi Lâm Xung lớn tiếng tuyên bố.

"Phải! Cần phải tổ chức một bữa tiệc thật lớn!" Tần Lăng Hàng cũng rất đồng ý.

Rồi Bùi Lâm Xung liếc nhìn Tăng Phong Việt bằng ánh mắt rất oai vệ: "Tôi có cháu trai và cháu gái luôn rồi! Ha ha ha… Tăng Phong Việt, anh không có con gái chứ gì? Bây giờ tôi trai có gái có, còn anh chỉ có con trai, vậy là tôi đã cống hiến cho nhà họ Tăng nhiều hơn anh rồi đó! Còn nữa, tôi có sui gia, còn anh thì không có ha?"

"Chú…" Tăng Phong Việt bị chọc giận, nhưng ông ta đã cố gắng kiềm chế được. "Hôm nay là ngày đại hỷ,

tôi sẽ không cãi nhau với chú!"

"Hừ, tôi cũng không thèm cãi nhau với anh. Tôi sẽ kêu Đỗ Cảnh đốt pháo!" Bùi Lâm Xung càng đắc ý hơn, ông ta chưa bao giờ oai phong đến vậy, ngay cả khi làm đại cả cũng không oai phong như bây giờ. Đúng là sảng khoái! "Phải rồi, tôi còn có một đứa con nuôi, cũng sắp sinh cháu nội nuôi nữa, anh không có phải không? Anh đúng là thất bại quá!"

"Ba nuôi à, con không đi được đâu, con sợ Mig lại bị ngã nữa!" Đỗ Cảnh ôm eo Mig đang mang thai năm tháng và đi tới, người làm ba tương lai như anh ta không dám buông tay ra đâu. Trước khi Mig sinh đứa bé ra bình an vô sự, anh ta sẽ không dám rời khỏi Mig nửa bước.

"Này Mig à, sau khi sinh con rồi thì con phải tập kỹ năng phối hợp đi nha. Được rồi, ba sẽ tự đi đốt pháo!" Bùi Lâm Xung đã tự đi một mình.

"Chờ tôi với, tôi cũng đi nữa!" Tăng Phong Việt đã đuổi theo, người làm anh hai như ông ta mà không có chút uy nghiêm nào cả, lúc nào cũng bị đứa em trai nhỏ hơn mình mười tuổi khiêu khích, đúng là tức chết đi được!

"Anh đừng có đi chung với tôi, tôi ghét anh!" Bùi Lâm Xung hoàn toàn không xem người anh trai này ra gì.

"Tôi cũng không thích chú!"

Tất cả mọi người đều lắc đầu. Hai anh em này hả, không biết đến khi nào mới thôi cãi nhau nữa.

Chớp mắt đã một năm trôi qua.

"Mẹ ơi, em trai im lặng quá, mẹ xem thử có phải em trai bị ngốc không mẹ?" Thịnh Thịnh nhăn mặt và hỏi Tiêu Hà Hà.

"Làm gì có, tại em không thích nói chuyện thôi mà!" Tiêu Hà Hà cười và trả lời.

"Anh… Anh…"

Cô bé trong tay lại hiếu động đến bất thường, giang đôi tay nhỏ xíu ra đòi Thịnh Thịnh ẵm. Cô bé đã biết nói chuyện, biết gọi rõ tên tất cả mọi người: ba, mẹ, ông nội, anh hai, ông ngoại, bà ngoại nhỏ, cậu nhỏ…

"Mẹ ơi, con không ẵm em gái đâu, lần trước em đã phun nước miếng đầy mặt con. Con thích bồng em trai hơn!" Thịnh Thịnh chọc em trai: "Tiểu Thiên à, gọi anh hai nào!"

Con trai thứ hai của Tần Trọng Hàn và Tiêu Hà Hà tên là Tần Tiểu Thiên, con gái tên là Tần Lạc Thiên,

còn Thịnh Thịnh đã đổi tên thành Tần Thừa Thiên.

Chỉ có điều cặp song sinh long phụng này rất kỳ lạ, ban đầu cứ tưởng con trai sẽ rất nghịch ngợm, nhưng đứa con trai thứ hai của họ lại im lặng đến phát bực, còn cô con gái lại nghịch ngợm đến bất thường.

"Anh…" Lạc Thiên đang nhảy lên một cách hào hứng, gọi Thịnh Thịnh và đòi cậu ẵm mình.

"Không! Lạc Thiên, anh hai sợ em rồi đó!" Thịnh Thịnh ẵm Tiểu Thiên lên. "Tiểu Thiên à, sao em không nói gì hết vậy? Em xem em gái đã biết gọi anh hai rồi kìa. Nào, em cũng gọi anh hai đi!"

Nhưng Tiểu Thiên vẫn chỉ nhìn Thịnh Thịnh và mỉm cười, sau đó lại cúi đầu xuống, trong tay đang cầm một món đồ chơi mới, như thể đang nghiên cứu cái gì đó, rất tập trung.

"Ba về rồi đây!" Tần Trọng Hàn vừa bước vào cửa liền nhìn thấy vợ và các con của mình, anh ta đi đến cạnh Hà Hà và hôn lên mặt cô. Mỗi ngày sau giờ làm, anh ta về nhà và nhìn thấy vợ con, chơi với các con, cuộc sống như vậy rất hạnh phúc.

"Ba…" Lạc Thiên vừa nhìn thấy Tần Trọng Hàn thì ngay lập tức giang tay ra đòi Tần Trọng Hàn ẵm. Cô bé thích ba và anh hai nhất, và cả cậu Ly, anh Ngữ Điền. Có vẻ như Lạc Thiên rất thích những người khác giới đẹp trai, hễ nhìn thấy họ thì cô bé sẽ phấn khích đến mức nhảy cẫng lên.

Giống như lúc này đây, cô bé đang trèo lên người Tiêu Hà Hà, khiến cô gần như không thể giữ nổi cô bé nữa.

Tiêu Hà Hà nói một cách bất lực và dịu dàng: "Lạc Thiên à, con đừng nhảy lung tung nữa, mẹ mệt quá!"

"Ồ! Con gái ngoan, để ba đi thay đồ đã!" Tần Trọng Hàn rời khỏi như thể muốn chạy trốn.

"Mẹ ơi, mẹ nhìn xem, ngay cả ba cũng sợ em gái luôn rồi! Em gái đúng là một con quỷ nhỏ! Ông nội cũng sợ nó luôn! Ngữ Điền cũng sợ, con cũng sợ, chúng ta đều rất sợ nó!"

"Oa…" Con quỷ nhỏ dường như đã nhận ra anh hai đang nói xấu mình, liền lập tức toét miệng ra, nước mắt chảy xuống nhanh hơn cả mưa tháng Sáu, rồi bỗng bật khóc lớn lên.

Tiểu Thiên cau mày lại và ngẩng đầu lên, nhìn Lạc Thiên một cái, tỏ vẻ như bất lực. Rồi chớp mắt, cậu bé lại bắt đầu chơi với đồ chơi của mình.

"Đừng khóc, Lạc Thiên đừng khóc nữa!" Tiêu Hà Hà dỗ cô bé, nhưng Lạc Thiên lại khóc dữ dội hơn. "Anh hai không nói con là quỷ nhỏ nữa, vậy được chưa?"

“Oa…” Nhưng con quỷ nhỏ vẫn không chịu dừng lại.

“Mẹ ơi, kêu Tiểu Thiên dỗ nó đi!” Thịnh Thịnh bất lực, rồi lập tức ẵm Tiểu Thiên đến trước mặt Lạc Thiên. “Tiểu Thiên à, em gái khóc rồi kìa! Em dỗ em gái đi!”

Rất lạ, Tiểu Thiên ngoan ngoãn giơ bàn tay nhỏ ra để lau nước mắt cho Lạc Thiên, rồi Lạc Thiên ngừng khóc và mỉm cười.

“Mẹ ơi, có kỳ diệu không? Mẹ nhìn xem, không uổng công hai đứa cùng lớn lên trong bụng mẹ, con đoán khi còn bé xíu, Tiểu Thiên đã biết dỗ dành em rồi!”

Tiêu Hà Hà cũng cảm thấy rất lạ, mỗi khi Lạc Thiên khóc, Tiểu Thiên đến gần thì cô bé sẽ không khóc nữa. Thật sự là mỗi sự vật đều có cái để khắc chế nó.

Tần Trọng Hàn đã thay xong quần áo và đi vào. Vừa rồi nghe thấy tiếng khóc rung trời chuyển đất của Lạc Thiên, anh ta thực sự cũng hết cách, may mà Tiểu Thiên đã dỗ được cô bé.

Vừa nhìn thấy Tần Trọng Hàn, Lạc Thiên lại bắt đầu nhảy lên đòi anh ta ẵm. “Ba ba…”

“Anh ẵm con đi, em thực sự kiệt sức rồi!” Tiêu Hà Hà nhét con gái vào lòng Tần Trọng Hàn. “Đúng là kỳ lạ, Thịnh Thịnh và Tiểu Thiên cộng lại cũng không khó chăm sóc như Lạc Thiên. Tại sao con gái của người ta đều ngoan ngoãn, còn con gái của chúng ta lại ngược lại chứ?”

Tần Trọng Hàn ẵm con gái, nhìn thấy trên khuôn mặt hồng hào của cô bé dính đầy nước mắt, nhưng lúc này lại đang cười rạng rỡ trong tay mình, anh ta lắc đầu bất lực. “Hy vọng công chúa cưng nhà mình không phải là người mê trai, nếu không ba sẽ lo lắng đến chết mất thôi!”

“Em gái mê trai chứ còn gì nữa! Chỉ cần nhìn thấy ai đẹp trai thì liền đòi ẵm, còn phụ nữ thì chỉ cho một mình mẹ ẵm à. Lần trước mợ và bà ngoại nhỏ muốn ẵm em ấy, em đâu có chịu, chỉ muốn cậu và ông ngoại thôi. Đúng là mê trai!” Thịnh Thịnh lắc lắc Tiểu Thiên. “Em trai à, có phải vậy không?”

Tiểu Thiên chỉ cười hi hi, sau đó đưa món đồ chơi ra trước mặt Thịnh Thịnh. Thịnh Thịnh không hiểu.

“Đồ chơi bị hư rồi!” Tần Trọng Hàn cúi xuống liền nhìn thấy ngay. “Tiểu Thừa rất thông minh, để anh hai sửa giùm con nha!”

“Ba ơi, ba nói xem rốt cuộc Tiểu Thiên có bị ngốc không ba?” Thịnh Thịnh đặt em trai vào xe chọi rồi sửa đồ chơi giúp cậu bé.

“Con đã hỏi câu này bao nhiêu lần rồi hả?” Tần Trọng Hàn trợn tròn mắt một cách bất lực. “Em thông minh lắm mà, đồ chơi hư rồi còn biết đưa cho con, nhưng chỉ lười nói thôi. Ba thấy em rất thông minh,

nhưng chỉ hơi lười thôi!"

"Chỉ cần không bị ngốc là được!" Thịnh Thịnh vừa sửa vừa nói.

"Ý con là sao?"

"Bởi vì ba và ông nội sẽ không giao công ty cho một kẻ ngốc, còn con thì muốn được tự do, nên con không muốn em trai là một kẻ ngốc đâu, em phải làm người thừa kế nữa chứ!"

"Này! Thằng nhóc, ba thấy em còn lười biếng hơn con! Nếu em không nhận, thì con phải lo cho công ty. Ai biểu con là anh hai chứ? Đây là nghĩa vụ của con!" Tần Trọng Hàn cúi đầu xuống và liếc nhìn con trai thứ, nhìn thấy cậu bé đột nhiên mỉm cười một cách ngây thơ, hai bàn tay ú nu đang bám chặt vào hai bên của chiếc xe chọi, ngả người ra sau, trông giống như một cậu chủ nhỏ, bộ dạng lười biếng thật khiến người khác phải ngưỡng mộ.

"Ba ơi…" Không hài lòng vì sự chú ý của ba đã bị anh ba thu hút hết, Lạc Thiên lại bắt đầu không chịu ngồi yên, bàn tay xổ sữa ôm lấy cổ của Tần Trọng Hàn, khuôn mặt nhỏ cọ cọ vào mặt ba mình. "Ba ơi…"

"Lạc Thiên à, nếu con còn chùi nước miếng vào cổ của ba nữa, ba thề sau này sẽ không ẵm con nữa đâu, sẽ giao con cho bà Trương chăm sóc, không cho phép bất kỳ ai ẵm con nữa đâu đó!" Tần Trọng Hàn đe dọa.

"Con bé không hiểu đâu!" Tiêu Hà Anh bất lực nhìn vào con gái mình. "Em mệt quá! Mệt nhưng vui! Lạc Thiên à, hôm nay con đã nhảy trên người mẹ cả ngày rồi, con không mệt hả?"

"Mẹ…" Lạc Thiên gọi đầy nũng nịu, cuối cùng cũng chịu ngồi yên, không biết là câu hỏi của Tiêu Hà Hà có tác dụng hay lời đe dọa của Tần Trọng Hàn có tác dụng, nhưng cuối cùng cô bé cũng chịu ngồi yên rồi.

"Em gái tràn trề sức lực, không biết sau này ai dám cưới nó nữa!" Thịnh Thịnh lắc đầu trong bộ dạng rất sợ hãi.

216. Chương 216: Chương Cuối

Thịnh Thịnh dường như hiểu mà cũng không hiểu. "Vậy có phải ông nội rất si tình không?"

Tần Lăng Hàng không trả lời. Si tình hả? Ông ta không biết, ông ta chỉ cảm thấy rằng tình yêu của mỗi người đều không giống nhau. Bao nhiêu năm qua, ông ta đã sống từng ngày trong nhớ nhung, thật ra đó cũng là một điều hạnh phúc. Cả đời chỉ yêu một người, cũng là một sự hạnh phúc.

"Con biết rồi, ông nội chỉ yêu một mình bà nội. Con cũng phải si tình giống như ông nội vậy…"

Tần Lăng Hàng chạm vào khuôn mặt nhỏ nhắn của cháu trai mình. “Si tình có lẽ sẽ không vui bằng đa tình, nhưng nó vững chắc hơn đa tình. Ông nội cũng hy vọng con làm người hay làm việc đều có thể rất vững vàng!”

“Dạ! Thịnh Thịnh nhớ rồi!” Thịnh Thịnh gật đầu. “Ông ơi, con đánh cờ với ông ha!”

Hai năm nay, tối nào cậu bé cũng đánh cờ với ông nội, cuối tuần cùng ông nội đi đánh golf, thỉnh thoảng đi câu cá. Tình cảm của hai ông cháu rất sâu đậm.

Mao Chi Ngôn vẫn không xuất hiện, nhưng vào dịp Giáng sinh mỗi năm, Tần Trọng Hàn và Tiêu Hà Hà đều nhận được một tấm thiệp Giáng sinh gửi đến từ Thụy Sĩ, trên đó chỉ có bảy chữ: Tôi xin lỗi, Giáng Sinh vui vẻ!

Đã nhận được hai năm liên tiếp rồi!

Tần Trọng Hàn nói với Tiêu Hà Hà rằng, Mao Chi Ngôn vẫn cần thêm thời gian, nhưng anh ta đã quyết định sau Tết sẽ qua Thụy Sĩ một chuyến, đích thân mời anh ta đảm nhiệm chức giám đốc điều hành khu vực hải ngoại của Tần thị.

Khi màn đêm buông xuống, trong phòng ngủ chỉ thắp một cái đèn nhỏ.

Trên giường, Tiêu Hà Hà mệt mỏi cuộn tròn người lại trong vòng tay ấm áp sau lưng, má cô cũng dán sát vào ngực anh ta, lắng nghe nhịp tim của anh ta, tay chân rã rời không muốn làm gì cả.

Việc chăm sóc hai đứa bé đã làm cô kiệt sức. Mặc dù có người giữ trẻ, có dì Trương, nhưng cô vẫn thích tự chăm con hơn.

“Bà xã à, đã bao lâu rồi chúng tôi không cùng nhau?” Tần Trọng Hàn khẽ hỏi với giọng đầy tủi thân từ sau lưng Tiêu Hà Hà. Anh ta hôn lên tóc cô, một tay vòng quanh eo cô, một tay duỗi thẳng ra để Hà Hà có thể gối đầu lên đó và nghỉ ngơi.

“Em mệt lắm!” Mặc dù muốn dùng một giọng kiên quyết hơn, nhưng vì quá mệt mỏi, Hà Hà chỉ có thể hừ một tiếng yếu ớt. Lưng cô sắp gãy đến nơi rồi, không còn hứng thú gì nữa, chăm con cũng đủ mệt rồi.

“Bà xã!” Cầu xin một cách ai oán, Tần Trọng Hàn bỗng cười phá lên đầy vẻ gian xảo, cái đùi lớn không ngừng cọ xát vào chân Hà Hà, trong lúc cô ngỡ ngàng thì anh ta đã tiến vào bên trong cơ thể cô.

Cơ thể của Tiêu Hà Hà bỗng căng cứng lại, ngạc nhiên ngước mắt lên nhìn vào khuôn mặt đẹp trai với nụ cười tự hào của Tần Trọng Hàn, hàng ngàn lời muốn nói bỗng biến thành tiếng thở dài bất lực. “Anh muốn làm gì thì làm. Em ngủ đây, mệt chết đi được.”

"Được, em cứ ngủ đi, để đó cho anh!" Tần Trọng Hàn kéo chăn che mình và Hà Hà lại, anh ta lo đang làm giữa chừng thì Lạc Thiên đột nhiên thức dậy, ngồi trên chiếc giường nhỏ và trợn tròn mắt nhìn vào họ.

Có một lần, đang làm đến giữa chừng, Lạc Thiên đột nhiên mở to mắt nhìn họ, may mà lúc đó cô bé mới được năm tháng. Từ đó về sau, mỗi lần Tần Trọng Hàn và Hà Hà thân mật thì đều trùm kín chăn lên mình.

Anh ta thực sự lo rằng mình sẽ bị hù sợ đến nỗi "bất lực" luôn. Con gái của anh ta lúc nào cũng đột nhiên thức dậy vào lúc anh ta đang cao hứng nhất, như thể cố tình chống lại anh ta.

"Em thật sự rất mệt!" Hà Hà khẽ rên rỉ.

Trong mắt Tần Trọng Hàn đã dần dần cháy lên ngọn lửa ham muốn, anh ta phớt lờ câu than thở mệt mỏi của Hà Hà, mỉm cười một cách gian xảo. Đôi mắt trở nên dịu dàng hơn, và hôn lên môi cô một cách đầy yêu mến.

"Ưm…" Thở hổn hển, trong tiếng rên rỉ khe khẽ, Tiêu Hà Hà bất giác gõ vào sau lưng của Tần Trọng Hàn. Động tác quá vội vàng và hoang dại của anh ta khiến Tiêu Hà Hà chỉ cảm thấy cơ thể bỗng nhiên được lấp đầy, mang lại một chút đau đớn, nhưng sau đó lại lập tức dâng lên cảm giác tê dại."Anh sẽ rất nhẹ nhàng." Giọng thì thầm những lời mật ngọt của tình nhân, Tần Trọng Hàn nhẹ nhàng vuốt ve cơ thể bên dưới mình, hai bàn tay như có ma thuật, từ từ khơi dậy ngọn lửa ham muốn trong cô. Cơ thể mảnh mai từ từ di chuyển một cách nhịp nhàng, khiến trong căn phòng nhỏ tràn ngập cảnh sắc mùa xuân.

Cuối cùng, sau khi hai người đều lên đến đỉnh, Tiêu Hà Hà cuộn tròn cơ thể mệt mỏi lại, rồi dựa vào lòng Tần Trọng Hàn giống như một con mèo lười nhác.

"Bà xã à, anh yêu em, suốt đời suốt kiếp!" Những ngón tay mảnh khảnh vuốt ve khuôn mặt sau cơn đê mê của Hà Hà, một cách lưu luyến. Tần Trọng Hàn thì thầm, giọng nói dịu dàng đầy ấm áp.

"Em biết, nhưng em muốn ba đời ba kiếp!" Cô bắt đầu trở nên tham lam.

"Được, ba đời ba kiếp. Chúng ta hẹn nhau ba đời ba kiếp. Anh yêu em, bà xã!" Tần Trọng Hàn nói rất trìu mến.

"Em cũng yêu anh, ông xã!" Nhắm mắt lại, thực sự mệt mỏi, nhưng trong tim lại đầy ấm áp và niềm vui, Tiêu Hà Hà khẽ di chuyển cơ thể mệt mỏi của mình, tự động tìm một tư thế thoải mái trong vòng tay Tần Trọng Hàn, rồi bất giác mỉm cười. "Ông xã à, tối nay con gái không thức dậy ha!"

Vừa nói xong, bên kia bỗng vang lên tiếng "ê a", cả hai cùng giật mình khi nhìn thấy Lạc Thiên đang nằm sấp trên giường và nhìn về phía họ. Đôi mắt to còn đang đảo qua đảo lại, mỉm cười giống như một đóa hoa nhỏ bé.

Tần Trọng Hàn giật mình mà toát mồ hôi lạnh. "Hà Hà, hay chúng ta ngủ riêng phòng với con đi, chúng

cũng được một tuổi rồi. Còn tiếp tục như vầy, ông xã thực sự sẽ sợ hãi đến sinh bệnh luôn đó. Con quỷ nhỏ này, nó thức rồi mà lại không lên tiếng, còn nhìn lén chúng ta nữa…"

"Ha ha… Con chỉ mới một tuổi, đâu có biết gì!" Tiêu Hà Hà tiếp tục nhắm mắt lại. "Anh dỗ con ngủ đi, hôm nay em thực sự không nhúc nhích được nữa rồi!"

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/con-cung-cua-tong-tai-ac-ma